Copyright Notice

Ngọc Tiên Duyên

By kingcamel

Ex Libris Sapientiae

2011 by kingcamel. All Rights Reserved.

No reuse, redistribution, or modification without permission.

Printing: Not allowed without explicit permission.

ID: 2030. View this Book Online

Table of Contents

1. Ngọc Tiên Duyên tập 1 5

2. Ngọc Tiên Duyên tập 2 495

3. Ngọc Tiên Duyên tập 3 843

4. Ngọc Tiên Duyên tập 4 1245

5. Ngọc Tiên Duyên tập 5 1653

6. Ngọc Tiên Duyên tập 6 2271

7. Ngọc Tiên Duyên tập 7 2833

8. Ngọc Tiên Duyên tập 8 3353

9. Ngọc Tiên Duyên tập 9 3813

Chapter 1

Ngọc Tiên Duyên tập 1

Ngọc Tiên Duyên- Tự Ngôn

Chương 1 - Kì lân chi kiếp

Bối cảnh câu chuyện:

"Âm Dương giao thế, vạn vật diễn sinh; tiên ma lưỡng đạo, phàm trần đồng nguyên!"

Từ xưa đến nay, bất luận tiên, ma, quỷ tam giới đều là nền tảng của nhân loại. Điểm khác biệt chỉ là phương pháp và đường lối tu luyện.

Theo sử sách ghi lại, hàng ngàn năm trước, tại Hoa Hạ thần châu đại địa, tiên ma lưỡng đạo như thủy hỏa bất dung.

Trải qua một trận đại chiến thảm khốc, chính đạo đã giành chiến thắng một cách khó khăn, chỉ còn năm vị được xưng là "Thánh nhân" nhưng cũng trọng thương khắp người, họ đã rút ra một bài học từ kinh nghiệm đau đớn này, nhất trí cho rằng căn nguyên của mọi tai họa đều bắt nguồn từ chân nguyên điển tịch. Phải biết rằng "tiên ma vốn cùng gốc, thiên ác chỉ cách nhau một ý niệm!" Một số người tu chân không cách nào phi thăng thành tiên, để có thể bất tử đã tình nguyện nhập vào ma đạo, biến sinh mệnh của phàm nhân thành nguồn năng lượng của bản thân. Hầu như mọi ác ma đều là hảo bằng hữu, hảo huynh đệ của nhau. Những người tu chân khong thể không cảm thán - "Con dao hai lưỡi có lợi mà cũng có hại!"

Vì vậy, năm vị "Thánh nhân" mới cố gắng dùng chút hơi tàn truyền tải lại mọi tu chân điển tích trong thiên hạ vào một bó đuốc nhằm từ điểm nguồn cội đó chấm dứt hậu hoạn.

Câu chuyện bắt đầu từ đây, hàng ngàn năm sau, một thanh thần binh thất lạc đã bị con người vô tình phát hiện thấy, thiên hạ tu chân lại một lần nữa dậy sóng. Trong rất nhiều môn phái, vượt trội hơn cả là "Thục Sơn kiếm tông", "Thiên Sơn kiếm phái", "Toàn Chân giáo", ngày càng có nhiều phàm nhân xếp hàng xin gia nhập...

Tuế nguyệt trôi qua vô tình, không lâu sau, thiên hạ đột nhiên lưu truyền một câu dự ngôn: "Huyết kiếm hoành không nhiễm phàm trần, huyền thiên ma huyết chiến khung châu!"

Huyết ma sẽ lại xuất hiện, thứ dân thiên hạ lại bị cuốn vào cơn lốc tiên ma đại chiến, huyết quang cũng sẽ lại phủ khắp thiên hạ...

Năm nay chính là thời kỳ cực thịnh của Trung Nguyên, tứ đại kinh đô giàu có nhất thiên hạ, mọi nước xung quanh đều phải ngước nhìn.

Đông Kinh Biện Lương thành là kinh đô chính trị và quân sự của dân tộc Hoa Hạ, nằm ở khoảng phía đông bình nguyên trung bộ, toàn thành nối tiếp nhau dài mấy chục dặm có dư. Từ trong ra ngoài đều có ba bức tường thành phòng ngự. Còn bên ngoài thành đại

đa số bách tính đều sống yên bình, bên trong thành đều là những vương công đại thần sở tại, trong đó địa phương trung tâm chính là hoàng cung cấm địa.

Bốn mặt Biện Lương thành dịch đạo thông suốt toàn quốc, vô số thương gia lữ hành ngày đêm tụ hội. Hai bờ Biện hà lại càng đông đúc tấp nập, lầu các hai bên dù vào canh ba vẫn có đèn soi sáng, có văn nhân mặc khách đã từng làm một bài thơ:

"Xuân lung thụy ải quán đô kinh, xa thủy mã vạn tương doanh

Cực mục hà xuyên yên lãng khoát, quả nhiên nhân thế vũ lăng thành."

...

Ngày mùng chín tháng tư, bầu trời dần ngả bóng hoàng hôn. Người đi đường qua lại không ngớt, phường trà tửu quán hai bên đường huyên náo phi thường, những gánh hát diễn trò sớm đã chật cứng người. Tại nơi trung tâm phồn hoa này, cước bộ của hành nhân tự nhiên bị hạn chế, cũng chỉ còn cách dừng chân tại những tửu lâu xa hoa thanh nhã bên đường.

Trên con đường bên bờ Biện hà, một thuật sĩ mù mặc hắc bào vươn người ngồi xuống thạch đôn, tay trái cầm một tấm cờ hiệu bằng vải đen, trên mặt có ghi ba chữ "Quỷ thần trắc" màu xanh rất cứng cáp mạnh mẽ. Nếu đến sau lưng lão ta sẽ phát hiện ra mặt sau của cờ lại có một đoạn tiểu khải khác: "Huyết kiếm hoành không nhiễm phàm trần, huyền thiên ma huyết chiến khung châu!" Đây là một câu dự ngôn mà mọi người đều cho rằng không có căn cứ.

Từ phía trước mặt một vị phú gia công tử tiến đến xin bói một quẻ. Nhưng hắn không tin vào quẻ bói, liền quát ầm ĩ: "Nực cười! Bổn công tử vốn phúc lớn mạng lớn, ngươi làm sao có thể dễ dàng nói lăng nhăng như vậy được ?"

"Quỷ thần trắc" cuống cuồng thu dọn đồ đạc vội vàng nói: "Bần đạo cũng không lấy tiền của ngài nữa, ta khuyên ngài bây giờ hãy lập tức về nhà! Nếu không nhất định sẽ gặp phải tai họa đổ máu!"

Tên công tử đó lại không chịu ngừng tay, túm lấy túi vải của ông lão quát: "Ngươi đứng lại cho ta! Ta ghét nhất loại người vô lại lừa tiền như ngươi!... Ối! Còn muốn chạy? Đứng lại...."

Lúc này những người đi đường đều hối hả bận rộn, những chuyện náo nhiệt trên đường thế này đã thấy nhiều nên không ai rảnh rỗi quan tâm đến nó.

Chỉ có một người ngoại lệ!

Trên "Mẫu Đan lâu", một vị thực khách ngồi cạnh cửa sổ nghiêng đầu ra, đầy vẻ hứng khởi theo dõi màn kịch đang diễn ra. Gã đang cảm thấy buồn cười thì đột nhiên thấy ba bóng nhân ảnh chạy đến từ phía tây con đường lớn, xuyên qua đám đông hỗn loạn như thoi đưa, hình như đang lẩn tránh sự truy bắt của quan phủ. Trong một sát na, bọn họ đã đến dưới chân lầu, tên công tử vẫn đang la hét luôn mồm lại chặn đúng đường đi của họ. Chỉ thấy hàn quang lóe lên, tên công tử la thảm một tiếng, đương trường máu bắn tung tóe. Ngay sau đó, ba nhân ảnh kia lao vào gạt đám đông sang một bên, "Tránh ra tránh ra..." rồi nhảy xuống con sông Biện hà.

"Quỷ thần trắc" sớm đã tránh sang một bên, cúi đầu nhìn xuống thi thể trên mặt đất, thở dài một hơi nói: "...Đã nhờ bói quẻ tiết lộ thiên cơ còn ngại trung ngôn nghịch nhĩ!"

Nói xong chớp mắt đã biến mất trong biển người mênh mông.

Vị thực khách trên "Mẫu Đan lâu" tận mắt chứng kiến mọi việc, thức ăn đang gắp lên rơi "bộp" xuống mặt bàn, cảm thấy sống lưng gai lạnh. Miệng há to nhất thời quên cả ngậm lại. Trong lòng thầm nghĩ: "Thần toán như vậy có thể xứng danh cử thế vô song. Không được, ta nhất định phải đi bái ông ta làm thầy!"

Những người bạn cùng bàn thấy dáng vẻ gã như vậy cũng đều ngó đầu nhìn ra cửa sổ. Lúc này "Quỷ thần trắc" đương nhiên đã sớm không còn thấy tung ảnh, đám đông trên đường nhốn nháo, có người hét lớn: "Ai da... có người chết, có người chết!"

Lại có một thanh âm khác hét lên: "Mọi người mau nhìn kìa! Hoa công phủ hình như xảy ra chuyện gì? Đến cả Long thị vệ cũng phải đích thân xuất mã rồi..."

"Cái gì? Long thị vệ đích thân xuất mã? Ở đâu, ở đâu..." Thực khách trên Mẫu Đan lâu tranh nhau nhoài người ra xem, quả nhiên lại thấy hai nhân ảnh màu tím đang phi hành phía trên đầu những người

đi đường, nghiêng mình lướt đi dọc theo những lầu các ở mạn trái.

Khi họ phát hiện ra ngay chính giữa đường có một thi thể liền lập tức hạ thân xuống đất, nhanh ***ng kéo một người bên đường ra truy hỏi. Không ngờ người đó rất chủ động, thâm chí còn lộ ra thần sắc kích động, chỉ vào Biện hà nói bô bô một tràng, hiển nhiên rất kính ngưỡng vị Long thị vệ này.

Hai vị tử y nhân nhìn Biện hà nước chảy cuồn cuộn, thấp giọng thương nghị. Thoáng sau, hai người đột nhiên chạy vội sang hai hướng đông tây, chớp mắt đã không còn thấy tung ảnh.

Trên Mẫu Đan lâu, một vị bạch y văn sĩ tiêu sái thong dong hỏi: "Long hộ vệ là người như thế nào vậy?"

Chúng nhân đều ngạc nhiên nói: "Người đứng đầu kinh đô bát kiếm mà ngươi cũng không biết à? Thật là uổng một chuyến đi đến kinh thành."

Có người tốt bụng lên tiếng giải thích: "Bát kiếm là chỉ Phong Giang Lãnh Tuyết, Lôi Vân Kim Long. Trong đó Long thị vệ tên gọi Long Thiên Hà, là thủ tịch hộ vệ của Hoa công phủ!"

Văn sĩ đó còn đang thấy lạ lùng thì con phố phía sau lại có một vụ náo động, một đội đới đao hộ vệ gạt khỏi đám đông cấp tốc chạy đến hiện trường. Nhưng họ không hề chú ý đến thi thể trên mặt đất mà chỉ hỏi han những người đi đường có phải đã nhìn thấy mấy tên bất lương cõng theo một tiểu hài chạy trốn?

Mọi người trong lòng cảm thấy kì lạ, bỗng nhìn thấy có biến động từ phía tây con đường dần truyền lại, chỉ thấy xa xa một tòa lầu các hùng vĩ rực cháy, ngọn lửa bốc cao lên tận trời, nhìn phương hướng thì hình như là từ "Hồng Nguyệt hội quán". Ngay sau đó, Biện Lương thành lập tức đóng cửa thành, từng đội quân sĩ nghiêm nghị tra hỏi những thương khách đi qua. Một số người hiếu sự bắt đầu nghe ngóng được triều đình đã xảy ra đại án, khiến cả kinh thành đều chấn động...

Không lâu sau, quan phủ đã liên tiếp truyền ra hai tin xấu:

Thứ nhất, "Hoa công phủ" mà bách tính đều yêu mến kính trọng đã bị thích khách tập kích bất ngờ. Tiểu công tử mới chỉ sáu tuổi của Hoa phủ trong lúc xem kịch ở "Hồng Nguyệt hội quán" đã bị bắt cóc. Có

người cho rằng bọn chúng làm vậy là vì tiền, nhưng lại có người phân tích như sau: "Hoa quốc công thân là Chính sứ quân sự và chính trị, chưởng quản thiên hạ binh phù, tương đương với thống soái toàn quân. Có kẻ dám động đến Hoa phủ hiển nhiên là có liên quan tới quốc phòng, ý đồ này có thể thấy rõ!"

Thứ hai, chưa đầy một khắc sau Hoa công phủ quả nhiên loan báo ra bên ngoài, tiểu công tử bất hạnh ngộ hại, phàm là người báo được hành tung của thích khích sẽ được thưởng năm ngàn lạng bạc...

Thoáng chốc bách tính trong thành đều xôn xao ầm ĩ, họ đều cảm nhận rõ quyết tâm của Hoa công phủ đã nhẫn tâm từ bỏ cốt nhục tình thâm, thề chết bảo vệ an nguy xã tắc. Một bà lão trên đường không nhịn được nước mắt doanh tròng, đau buồn nói: "Vì sao...vì sao ngay đến Lân nhi khả ái mà cũng không buông tha?"

Phải biết rằng, tiểu công tử của Hoa công phủ tuy còn nhỏ tuổi nhưng thường mang theo thị vệ ra ngoài xem kịch, nhìn thấy bách tích trên đường vẫn hay gọi bá bá thẩm thẩm. Tiểu oa nhi khả ái như vậy lại bị thích khách ám hại! Làm sao không khiến người ta

đau lòng cho được?... Hơn nữa, mấy chục năm trở lại đây Hoa công phủ kiên quyết chống lại ngoại tộc xâm nhập, khiến Trung Nguyên tránh khỏi bị chiến sự quấy nhiễu, cả nước từ trên xuống dưới đối với Hoa công phủ đều một lòng sùng kính.

Giờ đây Hoa công phủ đột nhiên xảy ra chuyện, bách tính toàn thành đều thấy căm phẫn...

Lại nói Hoa quốc công chín đời đơn truyền, chỉ có duy nhất một tôn nhi chưa đầy sáu tuổi, xinh đẹp dễ thương như một viên ngọc giũa. Bình thường rất nghịch ngợm hiếu động, được cung phụng như "tiểu tổ tông" của toàn phủ. Lần này bị người bắt đi, toàn phủ từ trên xuống dưới hiển nhiên khủng hoảng, làm kinh động đến cả đương kim thánh thượng. Do đó, cho đến tận khi tối mịt, Biện Lương thành vẫn trong tình trạng vô cùng huyên náo.

Canh hai, trong một sơn lâm cách thành nam hai mươi dặm, một cơn gió trong lành thổi qua, khung cảnh rất yên bình. Trong một tòa quan đế miếu cũ nát hiện đang có mười mấy thương nhân quây thành một vòng tròn, ở giữa bắc một đống lửa, rất lâu vẫn không thấy ai nói gì. Trên bệ gác có đốt hai chén đèn

dầu cũ, ánh sáng mờ mịt chiếu lên bức tượng quan đế đã tróc lớp sơn màu vàng càng làm tăng thêm vẻ quỷ dị.

Những thương nhân đó nhìn có vẻ yên lặng nhưng biểu tình của họ lại rất nôn nóng. Trong số đó có một đại hán lưng hổ cuối cùng không nhẫn nại được nữa, đột nhiên mở miệng mắng: "Sở nhị ca đang làm trò quỷ gì vậy? Tại sao đến giờ vẫn chưa trở lại?"

Một đại hán râu ria khí độ phi phàm cười nói: "Lão lục, đến bao giờ thì đệ mới bỏ được cái tính nóng vội đó? Hành động của chúng ta lần này ngàn vạn lần phải trầm tĩnh mới thành công được!"

Đại hán lưng hổ phủi phủi tro bụi bám trên thân, đứng lên nói: "Đại ca! Đệ từ nhỏ tới giờ đã từng làm hỏng chuyện lớn nào chưa? Tất cả đều nhờ sự chỉ đạo đúng đắn của huynh. Đệ ... Đệ sang thăm tiểu oa nhi ở phòng bên đây!"

Đại hán râu ria gật đầu nói: "Cũng được! Nhân tiện đệ gọi lão thất ra đây thương lượng hành trình, hắn là người bản địa, có thể sẽ tránh được rất nhiều phiền phức!"

...Trong sương phòng đổ nát kế bên quả nhiên có hai người.

Uể oải dựa vào chiếc giường đất, một hán tử gầy gò mặt vàng đang trông giữ một tiểu hài đồng với vẻ đầy hứng thú.

Chỉ thấy tiểu hài đồng đó khoảng sáu tuổi đang ngồi dang hai chân trên mặt đất, miệng chúm chím trông đáng yêu vô cùng. Tay mân mê cái chén để đèn và một nghiên mực, cứ muốn gắn cái chén hình tròn vào phần lõm của nghiên mực hình vuông. Y phục sang trọng trên thân đã bị bẩn đến bảy tám phần.

Hán tử gầy gò không ngừng phát ra tiếng cười khành khạch, cảm thấy tiểu oa nhi này thật khả ái, hắn thầm nghĩ chẳng lẽ con nhà giàu có đều ngốc nghếch như vậy sao?

Đứa nhỏ ngồi trên mặt đất nghe thấy tiếng cười của hắn, khuôn mặt bám bụi bẩn ngước lên nói giọng rất dễ thương: "Cháu muốn ăn hoa quả cơ!"

Hán tử gầy gò nghe vậy, trong lòng không khỏi tức giận, đây đã là lần thứ tám tiểu oa nhi này đòi hỏi hắn. Muộn thế này rồi mà vẫn chưa chịu đi ngủ lại

còn đòi nọ đòi kia, thật đúng là suýt chút nữa chịu không nổi. Vừa nghiêm mặt lại định giáo huấn nó mấy câu thì ở bên ngoài có tiếng gõ cửa. Đại hán lưng hổ đẩy cửa bước vào nói: "Lão thất! Tiểu oa nhi có nghịch không? Lão đại gọi ngươi đến thương lượng về lộ trình, thực lực của Hoa công phủ không dễ xem thường đâu."

"Cháu muốn ăn hoa quả..." đứa nhỏ đang chơi đùa ngẩng đầu lên, đôi mắt to đen lay láy mở lớn.

Đại hán lưng hổ cười ha ha nói: "Tiểu oa nhi này thật thú vị..."

Hán tử gầy gò lập tức nói: "Thật à? Lục ca!...Vậy huynh lại trông nó đi!"

Đại hán lưng hổ xua tay liên hồi nói: "Không không không, ta sợ nhất là trẻ con!...Lão đại đang đợi đệ, không cần phải để ý đến nó."

Lão thất gật gật đầu, hai người bỏ lại đứa nhỏ, mở cửa rời khỏi sương phòng.

Đứa bé được tự do lại cúi đầu chơi với nghiên mực, đợi khi hai ngươi họ đi xa rồi mới ngẩng mặt lên, ánh mắt lóe lên một tia sáng linh động. Quay đầu lại đi

đến bên giường nắm lấy cái sào tre, đứa nhỏ ngước lên nhìn hai cánh cửa sổ bằng gỗ trên tường, thấy cánh cửa đó chỉ có một song cửa, nó liền kiễng chân dùng sào tre chọc vào song cửa một cách khó khăn. Nó phải nghiến răng nghiến lợi dùng hết sức, thật không dễ dàng gì mới có thể đẩy ra được. Nhưng cửa sổ đã nhiều năm không được tu sửa nên bản lề bị hỏng, nó làm thế nào cũng không mở ra được.

Đứa nhỏ cuối cùng cũng mệt thở hổn hển, ngẩn ngơ nhìn cửa sổ, mặt mếu máo như muốn khóc to. Nhưng không biết vì sao nó lại cố gượng không rơi nước mắt.

Đêm đã tối mịt, đứa nhỏ rốt cục đã cảm thấy quẫn bách, ngoảnh đầu lại thì không thấy bất cứ thứ gì. Bây giờ đã là tháng tư nhưng thời tiết ban đêm vẫn hơi lạnh, nếu không lượm lặt được cái gì để đắp thì thực sự rất khó ngủ. Nó nhìn đông ngó tây một hồi, thấy ở góc tường có chất một ụ lúa liền không e ngại gì mà moi một lỗ để chui vào.

Bên trong ụ lúa quả nhiên ấm áp hơn nhiều, vừa hay có thể phủ kín thân thể nhỏ bé của nó. Nó cuộn người lại, cố gắng duy trì hơi ấm cho cơ thể, mí mắt

từ từ khép lại, đầu lệch sang một bên, mơ mơ hồ hồ chìm vào trong giấc mộng...

Khí hậu đầu hè đúng là thay đổi bất thường, một đám mây đen dần dần che lấp màn sao trên trời. Gió núi cũng ngày càng thổi mạnh hơn, trong rừng cây vọng lại tiếng "ào ào". Lúc này, mười mấy thương nhân trong đại điện lại đang vô cùng phấn khích, đại hán râu ria đầu lĩnh cười ha ha nói: "Tốt! Cứ làm vậy đi, chúng ta lần này qua Sung Châu, qua Đại Danh phủ rồi đưa tiểu oa nhi này ra Nhạn Môn Quan. Đến đó rồi sẽ có đại đội nhân mã tiếp ứng chúng ta. Làm xong vụ này mọi người sẽ được về nghỉ ngơi thoải mái nửa năm!"

Đại hán lưng hổ giọng rền vang: "Lão đại! Lần này huynh phải giữ lời đấy, đừng có nửa đường lại triệu tập huynh đệ chúng ta về..."

Lão lục cũng góp lời nói: "Đúng vậy, đúng vậy!"

Đại hán râu ria cười hề hề nói: "Lần này tuyệt đối giữ lời! Sét đánh cũng không thay đổi!"

Đại hán lưng hổ lập tức hưng phấn trở lại, đứng lên nói: "Khỏe quá rồi! Tới đây...Mọi người hãy uống vài

bát rượu trước để chúc cho kim ngân về tay chúng ta, mọi việc đều bình an thuận lợi!"

Trong quan đế miếu đang ấm áp nhờ ngọn lửa, đột nhiên một tên đồng bọn đứng gác ở ngoài đẩy cửa đi vào. Một trận gió to lùa vào trong miếu, hai chén đèn dầu trên bệ "phụt" một cái lập tức tắt ngấm. Tấm màn trướng căng ngang ở trong miếu cũng bị gió thổi phần phật, đống lửa ở giữa càng bị bay tro bụi tứ phía. Dấu hiệu ban đầu của một cơn mưa trên núi đang hiển hiện trước mắt.

Tên đồng bọn gác cửa nói to: "Lão đại! Gió lên rồi, e là trời sắp mưa! Rốt cuộc đêm nay có đi hay không?" Vừa nói xong thì một tia chớp bỗng chiếu sáng cả trời đêm, ngay sau đó là tiếng sấm nổ đùng đùng, đúng là phong vân biến sắc làm con người phải kinh sợ...

Một hán tử để râu hình chữ bát bật người đứng lên, cao giọng nói: "Phong vân biến sắc, chuyện lớn không hay rồi..."

Hán tử lưng hổ vốn đang chếnh choáng vì uống rượu, liền giận dữ nhìn tên gác cửa hét lớn: "Ngươi gác cửa cái kiểu gì vậy? Còn không cút ra ngoài cho ta?"

Đại hán râu ria nhíu song mày, vọng nhìn ra ngoài trời tối đen như mực, quát lên: "Con bà nó! Lão nhị xem ra không về rồi, mọi người chuẩn bị, chúng ta lập tức lên đường!"

Mười mấy người vội vàng thu thập hành lý, chỉ nghe "keng" một tiếng, cương đao của ai đó không cẩn thận rơi từ trong bao ra ngoài, khiến kẻ đó phải sợ hãi cuống cuồng giấu đao đi. Không khí có vẻ kì lạ, mọi người chỉ lo thu thập vật phẩm, không ai rảnh mà quát mắng hắn.

Lát sau, tất cả đều đã thu thập xong hành lý. Nhưng không ngờ ngoài trời, trận mưa to lại đến nhanh hơn họ nghĩ. Đầu tiên có vài hạt mưa bắn vào, chớp mắt đã đầy một chậu. Sơn phong rú rít cùng với những giọt mưa to bằng hạt đậu đập vào trong điện, thoáng chốc đã thấm ướt sũng cả không gian bên trong.

Đột nhiên, lão thất từ trong sương phòng xông ra ngoài, sắc mặt trắng bệch nói: "Không hay rồi! Cửa sổ đã bị bật ra, tiểu oa nhi được ai đó cứu đi rồi!"

Nghe tin, tất cả đều biến sắc. Vài người tiến vào trong sương phòng xem xét, quả nhiên không còn thấy hình bóng của đứa nhỏ. Cửa sổ bị gió thổi vang lên

tiếng "cạch cạch", mặt đất đẫm nước mưa, có thể nhìn thấy vài dấu chân mờ mờ in trên mặt đất.

"Xoảng xoảng xoảng..."

Tất cả đều không hẹn mà cùng rút binh đao, một tia chớp rạch ngang bầu trời, ánh sáng chiếu vào vũ khí của họ, đập vào mắt trông vô cùng đáng sợ.

Đại hán râu ria trong đại điện quyết đoán kịp thời, thét lớn: "Mau rút lui! E rằng quan binh đã đuổi tới nơi rồi..."

Mặc trời mưa to, mười mấy thương nhân cùng đạp gãy cửa sổ, bốn phương tám hướng xông ra ngoài chạy trốn, phối hợp một cách âm thầm. Bọn họ vừa tập trung lại ở bên ngoài miếu, từ phía sơn lộ xa xa loáng thoáng có ba bóng đen chạy đến, trong cơn mưa to, đôi bên đều không nhìn rõ đường đi phía trước, đúng lúc đó ba bóng đen từ xa đã lên tiếng: "Đại ca!... Là bọn huynh phải không?"

Đại hán râu ria tức giận nói: "Lão nhị ngươi làm trò quỷ gì vậy! Tới giờ mới chịu về?"

Nhấp nhô mấy cái, một nam tử vẻ mặt âm hiểm đã phi đến trước mặt mọi người, thở gấp nói: "Đệ...Bọn

đệ...Hộc hộc, quan binh đã tìm ra, bọn đệ phải chạy quanh mới trốn được..."

Hắn đang giải thích thì một tia sét cực mạnh bổ thẳng xuống cách đó không xa, ngay sau đó là một trận sấm nổ "đùng đoàng" khiến thanh âm của lão nhị hoàn toàn bị chìm lấp.

Đại hán râu ria khoát mạnh tay, xông về phía chúng huynh đệ quát to: "Anh em mau chạy đi..."

Hơn hai mươi người cấp tốc xông vào trong rừng như *** nhà có tang, chớp mắt đã không còn thấy bóng dáng.

Cách đó không xa, nơi vừa bị sét đánh trúng đột nhiên rực lên ánh đỏ, từ xa nhìn lại trông như những ngọn lửa của truy binh.

Đại hán râu ria không có thời gian suy nghĩ nhiều, liền dẫn theo chúng huynh đệ chạy về hướng đã định...

Trong cơn mưa tầm tã, tiếng sấm rầm rĩ vang dội tận mây xanh, trời đất rung động. Thoáng sau, vô số những giọt mưa đọng lại ở những vùng thấp trũng, đây chính là dấu hiệu của một trận lũ lớn. Vẫn may là

cơn mưa đầu hạ đến nhanh đi cũng nhanh. Chỉ chưa đầy nửa giờ sau, trận mưa to đã dần tạnh hạt. Đến nửa đêm, nhìn xuyên qua những đám mây đen đã có thể thấy được ánh sao sáng...

Người đi lầu trống, quan đế miếu trong bóng đêm lộ rõ vẻ tĩnh mịch, ngoài tiếng ếch kêu "oạp...oạp!" truyền lại, làm gì có truy binh nào? --- Chỉ có thêm một chút khác lạ là những tiếng lách tách phát ra từ đống củi ở trong sương phòng.

Người ta thường nói rằng trẻ con khi ngủ sét đánh cũng không dậy, xem ra không sai! --- Tiếng sấm nổ không hề làm đứa nhỏ tỉnh giấc mà nó chỉ thức dậy vì cảm thấy mắc tiểu. Có lẽ từ trước tới nay trẻ con đều sợ bóng tối! Sau khi tỉnh dậy, đứa nhỏ phát hiện ra chỉ có mình nó ở trong đêm tối liền sợ phát run. Lần này muốn đi ngủ lại thực sự e là hơi khó.

Đứa nhỏ ngó đầu nhìn qua lỗ hổng của cửa sổ, kinh hãi phát hiện ra bên ngoài có một màn sáng đỏ rực, trong đêm tối thế này chắc chắn ánh sáng đó có một sự mê hoặc rất lớn đối với nó. Đứa nhỏ bất kể ba bảy hai mốt liều liền trèo ra khỏi ụ lúa xông thẳng ra ngoài...

Lúc ra đến chính điện nó lại bị tư thế uy mãnh của "Quan nhị ca" dọa cho sợ chết đứng, vội lập cập bỏ chạy.

Ra khỏi cửa miếu, đứa nhỏ chạy từng bước lạch bạch "thịch, thịch, thịch". Nó vừa vỗ vào hai má cho đỡ sợ, nhìn ra tứ phía, miệng vẫn kêu "ôi ôi..." không sao nói rõ được, thanh âm non nớt vang lên nghe rõ từng từ.

Hồng quang trước mặt nhìn có vẻ rất gần nhưng chạy rất lâu vẫn không tìm thấy địa điểm chính xác, ngược lại còn bị lạc sâu vào trong rừng. Nhưng nó cứ nhớ đến thân ảnh uy mãnh vẫn đứng ở quan đến miếu, làm sao còn có gan quay lại đó "chịu chết"? Trong ý nghĩ của nó, hồng quang phía trước có lẽ là lối thoát duy nhất.

Đi xuyên qua bụi gai một cách khó khăn, nó lại trèo qua vài vùng đất gập ghềnh, đứa nhỏ hoàn toàn bị mất phương hướng, nó chỉ biết là sắp tới được hồng quang ở cách đó không xa. Vì vậy ngay đến mấy con sói hung ác đang ở sau lưng mà nó cũng không phát hiện ra.

"Hú...ú..." mấy con sói đột nhiên không đi tiếp mà chỉ phát ra từng tiếng tru dài bi sảng. Tình cảnh thật dị

thường, nó bị thanh âm của lũ sói dọa cho chạy như bay về phía trước, bất kể địa hình bên trong như thế nào, cũng bất kể hồng quang còn cách bao xa, nó chỉ một mực chạy thẳng. Không lâu sau, trước mắt đột nhiên hiện ra một vùng đất sáng sủa, đứa nhỏ cuối cùng chạy không nổi nữa liền kiệt sức ngồi xuống.

Lúc này, nó phát hiện ra ánh sáng xung quanh sáng hơn trong rừng nhiều, trong lòng cảm thấy được chút an ủi. Nhìn quanh mới phát hiện ra vô số hố đất, vẻ hoang dã u ám có chút kì dị. Nhưng nó xuất thân quan gia hào môn thì làm sao biết được khu vực này có điểm đặc biệt gì? Dù sao lũ sói phía sau cũng không đuổi theo, vẫn ngồi trên hố đất, thở hổn hển, nó giương đôi mắt đáng yêu nhìn ngó xung quanh. Cuối cùng, nó phát hiện ra hồng quang đã dẫn dụ nó đến đang ở bên một hố đất gần đó. Hiện giờ hồng quang đã ở trong tầm với, nhưng ánh sáng lại mờ nhạt đi nhiều, mặt đất tách ra một rãnh sâu khá to, một trận âm phong thổi qua làm nó rùng mình. Chỉ thấy từ trên mặt đất bốc lên những làn khói đen, đứa nhỏ sợ hãi nhìn cảnh sắc xung quanh không ngừng biến hóa, nhưng màn hồng quang gần đó vẫn y nguyên như cũ, do đó nó vẫn cố gắng bò đến.

Bên tại chợt văng vẳng những tiếng kêu khóc ai oán, càng tiến về trước thì âm thanh này càng thê lương, "Thất long ngọc bội" đeo trước ngực nó đột nhiên lóe sáng, phát ra bạch quang mờ mờ, nhưng nó căn bản không hiểu hàm ý của việc ngọc bội phát sáng, vẫn kiên quyết đến gần hồng quang. Lại tiến thêm vài trượng, hào quang tỏa từ ngọc bội trước ngực ngày càng sáng nhưng nó không hề để ý, cuối cùng đã đến sát bên kẽ nứt cực lớn, chỉ thấy bên dưới kẽ nứt có một chiếc vòng tay tinh xảo, mặt ngoài phát ra ánh sáng đỏ sẫm, không ngừng nổi lên những tia lôi điện như những gợn sóng. Nó mừng rỡ phát điên, đang định trèo xuống lấy thì ngọc bội trước ngực bỗng vỡ tan ra thành bột, liền đó một luồng khí lạnh âm hàn thấu cốt xuyên vào trong cơ thể...

Tất cả mọi thứ đều yên tĩnh trở lại...

Khắp người nó trở nên lạnh cứng dị thường, lớp da bên ngoài bỗng ngưng kết lại thành một lớp sương mỏng manh, nó đột nhiên nghe thấy trong cơ thể hình như có người đang cười nhạo, tiếng cười lập lờ khiến nó rất khó chịu. Hơn nữa, ý thức của nó cũng dần trở nên phiêu hốt, thân thể càng ngày càng mất

tự chủ. Cuối cùng nó mất thăng bằng ngã ập xuống cái rãnh sâu.

Lúc này, chiếc vòng tay xinh xắn đó ở ngay trước mắt nó, nhưng toàn thân nó không thể cử động, phảng phất như bị người khống chế. Trong lúc mơ mơ hồ hồ, nó lại nhìn thấy chiếc vòng tay tự nhiên bay lên rồi rơi vào tay nó một cách chuẩn xác, nó lập tức cảm thấy một luồng nhiệt khí rất mạnh truyền đến từ lòng bàn tay, rồi nó hoảng sợ phát hiện ra chiếc vòng tay tinh xảo đẹp đẽ đang từ từ tan chảy, từ từ nhập vào tay nó.

Trong lúc bất ngờ, một luồng nhiệt lưu dâng trào bắt đầu chuyển động từ tay trái, từng bước từng bước thu phục thân thể lạnh cứng của nó. Nó hình như vẫn nghe thấy trong cơ thể có một thanh âm gào lên: "Oa a! ... Rốt cuộc ngươi đang làm gì vậy?"

Nó không hiểu gì cả, chỉ cảm thấy một nhiệt một hàn hai loại khí lưu không ngừng xung động, từ điểm khởi đầu ở tay trái, luồng nhiệt khí gặp rất nhiều khó khăn để thôn tính hàn khí,nhưng rõ ràng là đạo cao một thước ma cao một trượng.

Kỳ thực tùy tiện một trong hai loại khí lưu này cũng đủ để đoạt lấy cái mạng nhỏ của nó, nhưng hiện tại hai loại này lại hợp lẫn vào nhau nên nó chỉ cảm thấy thân thể lúc nóng lúc lạnh, dần dần cuối cùng trong cơn nóng lạnh giao nhau nó đã mất đi ý thức...

Lúc này nếu có người dám nhìn vào sẽ thấy cái rãnh sâu này ngưng tụ tầng tầng hàn vụ, ở giữa có một đứa bé toàn thân tán phát hồng quang nhàn nhạt ngăn không cho hàn khí xâm nhập. Hiện tượng này cứ duy trì như vậy đến tận hôm sau mới dần biến mất.

Mặt trời đã nhô lên từ hướng đông, nền trời đã sạch bóng mây đen, trên bầu trời đầy mây xanh chỉ có vài đám mây trắng lững lờ trôi. Từng giờ từng phút trôi qua nhưng đứa nhỏ thủy chung vẫn chưa tỉnh lại, cho đến khi mặt trời đã lên cao, những tia nắng vàng rọi lên khuôn mặt, nó mới giơ tay lên mơ hồ muốn bắt lấy ánh sáng trước mắt. Không lâu sau nó cuối cùng đã hồi tỉnh, không hay biết gì trèo ra khỏi rãnh sâu, chỉ thấy vô số hố đất hiện ra rành rành dưới ánh sáng mặt trời. Đột nhiên, ánh mắt nó dừng lại trên một vài hài cốt gần đó khiến nó sợ hãi "Óa!" một

tiếng rồi khóc lớn. Nó đã bao giờ thấy khô lâu như vậy đâu.

Khóc một hồi lâu mà không thấy ai đến "cứu giá", cuối cùng khóc mệt rồi mới thấy can đảm hơn một chút. Nhặt lấy một cọc gỗ trên mặt đất, nó liều mạng đi đến gõ vào khô lâu, một mặt còn chu mồm nói: "Ta... Ta đánh ngươi."

Gõ một lúc lâu thủy chung vẫn không thấy khô lâu đánh trả, tính trẻ con nổi lên, nó đá bay cái khô lâu, trên mặt lộ ra nét tươi cười.

Đang chơi đùa vui vẻ thì bụng nó lại sôi ùng ục, giờ mới nhớ ra phải tìm thứ gì đó để ăn. Nhưng vùng núi hoang vắng này làm sao có gì có thể thỏa cơn đói? Mồm nghuệch ra lại muốn khóc, nhưng bên cạnh nó căn bản không có ai để nhõng nhẽo nên đành câm nín, nó lững thững đi về phía tây một cách không có mục đích...

Mãi cho đến rất nhiều năm sau nó mới biết đây là địa phương nào...

Đứa nhỏ loạng choạng đi đến tối mà vẫn chưa ra được khỏi rừng. Còn may là những trái cây chín đầy

bên đường đã lấp đầy dạ dày nó, cũng không cần biết là những thứ quả đó có thể ăn được hay không, dù sao ăn vào rồi cũng không thấy có tác động gì. Càng khiến nó cảm thấy kì quái hơn nữa là có mấy con sói nhảy bổ đến nhưng nhìn hồng quang lóe lên từ trên thân nó liền kinh hoảng bỏ chạy, nó chẳng hiểu gì cả, còn cho rằng những con dã thú đó đang chơi đùa cùng nó.

Đến giờ dậu, mặt trời lại dịch về hướng tây, đứa nhỏ đi đã mệt, nó ngã ngồi xuống một đống cỏ. Nhìn ngắm khung cảnh lạ lẫm nó liên tưởng đến lúc hô mưa gọi gió ở nhà. "Oa" một tiếng nó bật khóc nức nở.

Hây...không cần phải nói, tiếng khóc của nó vang to đến mức ở xa mấy dặm cũng vẫn nghe thấy.

Lúc đó, có một thợ săn dắt hai con thỏ bên lưng đi qua nơi này, hình như xa xa nghe thấy tiếng người khóc. Gã thận trọng đến gần nhìn ngó, không ngờ lại thấy một đứa bé dễ thương đang ngồi trên mặt đất khóc ầm ĩ. Lạ lùng hơn nữa, khi đứa trẻ đó nhìn thấy gã lại càng khóc to hơn khiến gã điếc cả tai.

Người thợ săn nhẹ nhàng nói giọng an ủi: "Anh bạn nhỏ! Cậu tên là gì? Tại sao lại ở đây một mình ngồi khóc?"

"Hức hức...cháu...cháu tên là Lân Nhi, hức hức...oa..." trình độ khóc lóc của nó thật phi thường, hiển nhiên ở nhà đã từng luyện tập vô số lần! Những giọt nước mắt lăn dài trên má nó, người khác làm sao có thể nhìn ra được là nó đang ăn vạ.

Người thợ săn thấy mềm lòng, cúi xuống lấy ống tay áo khẽ lau nước mắt cho nó. Lau sạch rồi lại nhận ra nó my thanh mục tú, khóc đến đỏ sưng cả mắt, ánh mắt trong sáng đáng thương nhìn người thợ săn. Chỉ dừng được một lát, nó đột nhiên lại nước mắt ròng ròng...

Người thợ săn thở dài, đành phải cõng nó lên lưng, dưới bóng chiều tà đi ra khỏi rừng...

Lân Nhi thực sự đã khóc mệt, ú ớ vài tiếng, gối đầu lên lưng người thợ săn rồi chìm vào giấc ngủ, nước miếng ở bên mép chảy ra làm ướt một khoảng lớn.

Ngọc Tiên Duyên - Tự ngôn - Chương 2 - Hồng trần tiên duyên

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: Lãnh Huyết

Khi người thợ săn về đến nhà, thê tử của ông ta đang chờ ở ngoài phòng chính mong ngóng chồng, nhìn thấy ông ta cõng về một đứa bé thì cũng không hỏi nhiều, chỉ lo lau mặt cho chồng rồi chuẩn bị cơm nước.

Người thợ săn này tên là Dư Toàn Hải, là thợ săn duy nhất của Tiên Nhân trang, thê tử Như thị, hai vợ chồng đều là người rất tốt bụng, tại Tiên Nhân trang cũng có chút danh khí.

Lúc này, Như thị đang giúp Lân nhi cởi áo ngoài đầy bùn đất, đắp chăn ấm cho nó, ai ngờ Lân nhi mơ ngủ đá tung chăn ra, bất kể Như thị làm thế nào cũng không kê được đệm cho nó. Không những thế, nó còn nói mớ, nước dãi trong suốt thành dòng chảy xuống giường, phu phụ Dư Toàn Hải đành nhìn nhau, chỉ còn cách để mặc nó.

Sáng sớm hôm sau, Lân nhi mơ mơ hồ hồ tỉnh lại, Như thị đã thay cho nó một bộ y phục bằng vải khác

nhỏ hơn, vì thấy nó mặc áo trong làm bằng tơ tằm hoa lệ, Như thị ôn nhu hỏi: "Lân nhi! Con họ gì?"

Lân nhi mở to đôi mắt đen lay láy đáp: "Lân nhi họ Hoa!"

Như thị thấy nó khá thông minh liền vui mừng nói: "Nhà của con ở đâu vậy? Chúng ta sẽ đưa con về!"

Ai ngờ Lân nhi ngẩng đầu nhìn Như thị rồi lại quay sang nhìn Dư Toàn Hải, nói giọng non nớt: "Ôi! Ở...ở..., phải hỏi mẹ con cơ!"

Phu phụ Dư Toàn Hải cảm thấy hơi bối rối, nhìn nhau một cái rồi lại hỏi: "Phụ thân của con xưng hô ra sao?"

Hoa Lân nói: "Ưm...gọi là cha!"

Dư Toàn Hải và Như thị nghe vậy trên trán bắt đầu toát mồ hôi.

Dư Toàn Hải cố nén giận hỏi: "Người khác gọi ông ấy là gì?"

"Ây...là Hoa đại nhân!"

Dư Toàn Hải thở dài, lòng thầm nghĩ đành phải hỏi theo lối suy nghĩ của nó mới ra được. Lại hỏi tiếp: "Quanh nhà con có chỗ nào chơi vui không?"

Lân nhi đột nhiên hưng phấn nói: "Hây hây hây...có rất nhiều rất nhiều hòa thượng à! Còn nữa, còn có rất nhiều rất nhiều nơi diễn hí khúc nữa...Ôi chao! Còn có những người biểu diễn múa đao thương nữa cơ!"

Phu phụ Dư Toàn Hải suýt ngất...

Dư Toàn Hải lại tra hỏi thêm nửa ngày trời mới sơ bộ đoán ra Lân nhi có thể sống tại kinh đô, hơn nữa còn là con nhà quan. Phu thê hai người thương lượng một hồi lâu rồi quyết định phải lập tức đứa nó về kinh thành, có lẽ chỉ cần đi nghe ngóng một chút là sẽ biết được lai lịch của nó.

Tiên Nhân trang cách Biên Lương thành không xa, chỉ có hai mươi sáu dặm. Dư Toàn Hải cõng Lân nhi đi từ sáng, đến chiều là đã tới ngoài thành. Trên đường đi gặp từng đội quan binh lũ lượt chạy ngang qua, cả kinh thành tràn ngập trong một không khí khẩn trương.

Dư Toàn Hải không quen giao tiếp với người ngoài nên mới hỏi mấy người, không những không hỏi được gì mà trái lại còn khiến người ta hoảng sợ chạy mất. Không biết làm thế nào, Dư Toàn Hải đành vào thành từ cửa phía nam, đi qua nam kiều rồi xuyên qua một con hẻm lớn dẫn thẳng vào trong thành...

Kinh thành này thật là rộng lớn, đi cả nửa ngày mới tới được nơi phồn hoa. Lúc đi qua một khúc quanh, Lân nhi nhìn thấy một loại bánh chiên với hành trên một sạp hàng, mùi thơm hấp dẫn khiến nó chảy nước miếng. Nó nằm trên lưng Dư Toàn Hải ngúng nguẩy nói: "Con muốn ăn bánh vòng! Ư ư ư...con muốn ăn bánh vòng!"

Dư Toàn Hải đành thả Lân nhi xuống, cậu nhóc liền xông thẳng đến trước sạp hàng, kiễng chân lên rồi vươn tay ráng sức mò lấy một chiếc bánh, đầu ngón tay rà qua rà lại mà vẫn chưa trúng. Nhíu mày lại nhìn ông chủ, nó đột nhiên nói to: "Lân nhi muốn ăn bánh vòng!" Câu nói hoàn toàn mang ngữ khí ra lệnh.

Ông chủ quầy nghe thấy liền ha ha cười rộ, cảm thấy tên nhóc này thật là khả ái, cũng gói một chiếc bánh

nhỏ đưa cho nó. Lân nhi vội há miệng cắn khiến cả mặt dính đầy dầu mỡ. Nó vừa ra sức ăn bánh vừa giương đôi mắt to đen lay láy nhìn cái bánh chỉ còn tí xíu, nó vươn một bàn tay nhỏ bé ra kêu lên: "Cháu muốn nữa...Lân nhi muốn ăn nữa!" Biểu hiện của nó lộ rõ vẻ tham lam không chán.

Dư Toàn Hải chỉ lấy thêm một cái bánh nữa cho Lân nhi, mò mẫm trong túi rồi lắp bắp hỏi ông chủ: "Bao nhiêu tiền một cái vậy?"

"Tổng cộng chỉ có một đồng thôi!...Chiếc bánh kia coi như tôi tặng cho cậu bé!"

Dư Toàn Hải luôn miệng nói cảm ơn, thầm nghĩ thì ra đó là điểm khác ở kinh thành! Ngoại trừ mình ra chắc ai cũng đều có trong tay vài đồng.

Lại thấy Hoa Lân một tay cầm một chiếc bánh dầu, tay nhét bánh vào miệng đến khi không nhai được nữa mới tạm ngừng tay. Đột nhiên, nó phát hiện ra bên kia đường có một cô bé con người ngợm bẩn thỉu đang nhìn chiếc bánh dầu trong tay mình. Lân nhi rụt tay lại, cảnh giác nhìn cô bé, sợ bị giật mất bánh liền nhai vội thêm vài lần rồi liều nuốt chửng.

Cô bé bên kia đường lại vô cùng bình tĩnh, chỉ đứng nguyên từ xa không hề di chuyển, tuyệt không giống với những kẻ ăn mày khác cứ bám rịt lấy người đi đường. Ánh mắt lộ ra một tia bi thương, nhãn thần cô độc đó khiến người ta phải nhói đau trong tim.

Hoa Lân nhận thấy cô bé thấp hơn mình một chút, khuôn mặt lấm lem nhìn không rõ. Lúc này, tâm lý trẻ thơ của Hoa Lân đoán rằng: tiểu muội muội này nhất định còn ham chơi hơn cả mình, nếu không làm sao mà cả người đều bẩn như thế được.

Ánh mắt cô bé từ từ rời khỏi chiếc bánh dầu, nhưng Hoa Lân đột nhiên lại cảm thấy tiểu muội muội này thật đáng thương. Nó bất tri bất giác giơ chiếc bánh trong tay phải ra.

Cô bé bên kia đường tỏ vẻ rất do dự, thân hình khẽ nghiêng về phía trước, ngón chân nhón lên, nhưng cô bé vẫn đứng nguyên tại chỗ cũ.

Lần này, Hoa Lân chủ động chạy sang, ấn chiếc bánh đã cắn vài miếng vào tay cô bé, bắt chước giọng điệu người lớn hỏi: "Tiểu bảo bối, muội tên là gì? Năm nay bao nhiêu tuổi?..."

Cô bé thực sự đã rất đói, cầm chiếc bánh lên cắn vài miếng rồi ngẩng đầu lên nhìn nó bằng đôi mắt thanh tú, sau đó lại cúi xuống chầm chậm nhai bánh.

Hoa Lân cảm thấy cô bé này trông rất thông minh, trong lòng lại càng thêm quý mến, mở miệng nói: "Muội đến nhà ta không? Nhà của ta to thật là to! Hi hi..." Nó vốn quên luôn bản thân mình vẫn đang chưa tìm được đường về!

Dư Toàn Hải thấy Hoa Lân còn nhỏ tuổi mà đã có lòng nhân ái như vậy thì cảm thấy rất vui mừng! Nhưng vẫn chưa tìm thấy phụ mẫu của nó, bây giờ lại phải mang thêm một gánh nặng nữa sao? Dư Toàn Hải lộ vẻ hơi do dự.

Ai ngờ cô bé đó suy nghĩ một lúc rồi quả quyết gật đầu đáp ứng lời mời của Hoa Lân khiến nó cao hứng đến mức nhảy cẫng lên. Nó dắt tay cô bé, vừa đi vừa hỏi nọ hỏi kia chỉ để thể hiện khả năng "xuất chúng" của nó, khiến cho Dư Toàn Hải đi bên cạnh căn bản không thể hiểu nổi nó đang nói gì.

Ngược lại, tư chất của cô bé rất cao, hiểu được hầu hết những câu hỏi của Hoa Lân. Nhưng cô bé chỉ nói

tên mình là Diệp Thanh, sau đó không nói thêm gì nữa.

Hoa Lân thật sự rất vui, lòng thầm nghĩ lần này cuối cùng đã có người chơi cùng mình rồi...

"Khúc Viện Nhai" nằm ở góc phía nam của Biện Lương thành, giao với con phố lớn ở kinh thành là "Ngữ Nhai" bởi Long Tân kiều, nếu muốn vào trong thành thì buộc phải đi qua cổng Chu Tước. Dư Toàn Hải biết rằng trên cổng Chu Tước thường dán các cáo thị của kinh thành, có lẽ sẽ có thể tra ra lai lịch của Hoa Lân. Dắt theo Hoa Lân và Diệp Thanh, đi thẳng theo Khúc Viện Nhai, cuối cùng Dư Toàn Hải đã bước lên con phố chính của kinh thành - "Ngữ Nhai"

Vừa tới Ngữ Nhai, Hoa Lân đã tỏ vẻ vô cùng hưng phấn, con phố lớn này có thể cho mười sáu con ngựa chạy song song, chỉ cần là người kinh thành, ai cũng biết con phố này dẫn đến đâu. Hoa Lân thường được thị vệ dẫn đi trên con đường này để tới Tướng Quốc tự và Hồng Nguyệt hội quán ở phía trước để nghe hí kịch, vì vậy nó đương nhiên chỉ thoáng cái đã có thể phân biệt đông tây nam bắc, tựa hồ có thể dựa vào kí ức của bản thân để về nhà.

"Oa...Ô!" chú nhóc tỏ ra hưng phấn cực độ, kéo Diệp Thanh chạy thẳng đến trung tâm Ngữ Nhai. Nó đã bị si ngốc mất cả một buổi tối ở nơi sơn dã hoang vu, lần này cuối cùng đã về được đến nhà, đương nhiên hưng phấn dị thường. Chỉ khổ cho Diệp Thanh. Trên Ngữ Nhai cấm bách tính tụ tập, cấm gây ồn ào huyên náo, quân đội chỉnh tề không ngừng diễu qua. Tuy hiện giờ chưa có ai đến la mắng nhưng không khí trang trọng đó sớm đã sinh ra một cách tự nhiên.

Trong tình huống này Diệp Thanh đương nhiên cảm thấy bị câu thúc khác thường.

Đột nhiên, từ phía trước một đội kị binh cấp tốc phi đến, dẫn đầu lại là một cẩm y thiếu niên mười mấy tuổi, một thanh danh kiếm treo lệch bên trái yên ngựa, lưng vác trường cung, đang xông thẳng về phía Hoa Lân. Dư Toàn Hải hoảng sợ gắng sức cứu Hoa Lân nhưng cự li quá xa nên không tới kịp.

Hai đứa nhỏ nhất thời đứng ngây ra tại đương trường. Không biết phải làm sao, Hoa lân đột nhiên tiến lên một bước đứng chắn trước mặt Diệp Thanh, ngẩng cao đầu nhìn vó ngựa đang từ trên đạp xuống.

"Hí...iiiiii" chiến mã đột nhiên dừng lại trên không rồi gõ mạnh vó xuống đất. Nhưng cẩm y thiếu niên trên lưng ngựa lại không giữ vững được tư thế, cả người bay qua đầu Hoa Lân. Một nhân ảnh màu tím xuất phát theo sau nhưng lại đến trước, đón lấy thân thể của thiếu niên ở giữa không trung, đội kị binh phía sau vẫn đang phi đến "cộp cộp cộp!" rẽ làm hai hướng vây lấy Hoa Lân và Diệp Thanh vào giữa.

Một kị binh quất ra một roi. Diệp Thanh đứng sau lưng đẩy Hoa Lân ra, "Á!" một tiếng, ngọn roi mang theo một màn sương máu, ngọn roi tàn nhẫn đó đã khiến cánh tay trái non nớt của Diệp Thanh tóe máu. Hai mắt Diệp Thanh lập tức ậng nước nhưng không hề khóc ra thành tiếng.

Dư Toàn Hải cuống cuồng xông vào trong vòng vây, liên hồi cúi mình nói: "Xin lỗi! Xin lỗi, hai đứa trẻ này..."

Cẩm y thiếu niên còn chưa hoàn hồn làm sao có thể nghe Dư Toàn Hải giải thích ? Hắn phẫn nộ hét lên: "Đánh...Tất cả đánh cho ta! Đánh chết chúng cho ta!"

Bọn thị vệ nhận được mệnh lệnh liền lũ lượt nhảy xuống lấy ra roi ngựa.

Dư Toàn Hải thấy vậy cũng không phản kháng, vội vã dùng hai tay ôm lấy hai đứa nhỏ, lấy lưng mình đỡ hàng loạt ngọn roi. Thoáng chốc, chỉ thấy máu thịt bắn ra, Dư Toàn Hải cắn chặt răng chịu đòn. Sau mấy chục ngọn roi, Dư Toàn Hải cuối cùng hôn mê ngã xuống đất, nhưng vẫn ôm chặt lấy Hoa Lân và Diệp Thanh. Không ai ngờ rằng sau này nhờ vậy mà ông ta có được vinh hoa phú quý...

"Công tử! Thuộc hạ thấy hay là thôi đi?" Tử y vệ vừa cứu giá cất lời khuyên can.

Nhưng cẩm y thiếu niên vẫn chưa hết tức giận, lạnh lùng quát: "Các ngươi đều là một lũ ngu xuẩn! Ta muốn các ngươi đánh tên tiểu quỷ phía dưới, tại sao các ngươi nghe vẫn không hiểu? Mau nhấc con *** đã chết nằm trên kia lên, đánh tiếp cho ta!" Trong tim hắn căn bản không có tâm niệm yêu thương trẻ nhỏ.

"Công tử..." tử y vệ lại lên tiếng khuyên bảo.

Những thị vệ khác động thủ hất Dư Toàn Hải sớm đã hôn mê sang một bên rồi lại quất roi xuống.

Chỉ thấy Hoa Lân hoành thân chắn trước người Diệp Thanh, ngoác miệng khóc: "Ngươi...Các ngươi thật là xấu xa! Ta...Ta gọi phụ thân đến đánh các ngươi, oa oa..."

Lũ thị vệ thấy vị tiểu bằng hữu này khả ái như vậy đều có chút không nỡ xuống tay. Cẩm ty thiếu niên lập tức đi đến, vung roi ngựa quất xuống đầu Hoa Lân.

Bàn tay nhỏ bé của Hoa Lân che trên đỉnh đầu, đỡ được vài roi, từng cơn đau thấu xương truyền lại, nó càng khóc to hơn: "Oa oa oa...Ta gọi phụ thân đến đánh ngươi...oa oa..."

Cẩm y thiếu niên nào có thèm để ý, căn bản không hề có ý nghĩ dừng tay. Đúng lúc đang đánh cao hứng, bên ngoài vòng người đột nhiên vang lên một tiếng quát: "Ngừng tay!"

Một tử y thị vệ anh tuấn đột nhiên xuất hiện dùng lưng đỡ lấy vài ngọn roi của cẩm y thiếu niên.

Cẩm y thiếu niên càng thêm tức giận rống lên: "Tên khốn không có mắt nào? Dám cản trở công chuyện

của bổn công tử? Thị vệ đâu mau xông lên chém hắn!"

Lân nhi mở to đôi mắt ngập nước, ngẩng đầu nhìn tử y vệ cứu giá, lại càng khóc to hơn nói: "Oa oa oa...Lãnh thúc thúc! Lãnh thúc thúc giúp cháu đánh hắn đi! Oa oa..."

"A?" Lãnh thị vệ toàn thân chấn động, vừa nãy mới chỉ hoài nghi đứa trẻ này chính là tiểu công tử mà mình phải tìm. Bây giờ nhìn mới thấy còn có thể nhầm được ư? Sau cơn kích động, Lãnh thị vệ dùng ống tay áo lau nước mắt cho Lân nhi rồi âu yếm ôm nó vào lòng.

Không ngờ cẩm y thiếu niên sau lưng nộ khí chưa dứt, rút bảo kiếm ra đâm tới, những người đứng quanh đều nhất loạt kinh hô.

Lãnh thị vệ vẫn xoay lưng về phía hắn, bao kiếm theo tay phải vung ra, trường kiếm trong tay cẩm y thiếu niên "xoảng!" một tiếng bay ra xa, cắm xéo xuống mặt đường.

Tất cả đều kinh hãi, một thị vệ tam phẩm lại dám đánh bay trường kiếm của Tĩnh Quốc Công thế tử Hàn Thác. Thật đúng là to gan lớn mật.

Choang choang choang...Tất cả đều rút bảo kiếm ra khỏi vỏ, tám vị đồng liêu đi cùng với Lãnh thị vệ cũng bạt kiếm tương trợ, song phương lập tức rơi vào tình thế giương cung tuốt kiếm.

Lãnh thị vệ bỗng chuyển thân, chỉ vào Hoa Lân nói với cẩm y thiếu niên: "Hàn đại thế tử! Ngài có biết vị công tử này là ai không? Cậu ấy chính là thiếu chủ Hoa Lân của Hoa gia chúng ta! Sự việc này Hoa công phủ của chúng ta nhất định sẽ ghi nhớ..."

Những người bàng quan đột nhiên xôn xao: "Cái gì? Thằng bé này là tiểu công tử của Hoa gia? Không phải tiểu công tử đã ngộ hại rồi sao?" Xung quanh lập tức náo loạn, những người sợ gặp chuyện đều âm thầm chuồn đi. Bên này là Hàn đại học sĩ quyền khuynh triều đình (sủng thần), bên kia là xu mật sứ quân cơ (Hoa nguyên soái), nếu không cẩn thận bị cuốn vào thì chỉ sợ đến tro xương cũng không còn.

Hàn Thác tuy cảm thấy hơi bất an nhưng vẫn hung hăng nói: "Hoa công phủ thì làm sao? Đều do hắn tự chuốc lấy."

Hoa Lân lại không biết nói những câu mắng chửi, nắm lấy ống tay áo của Lãnh thị vệ nó vẫn khóc ầm ĩ: "Oa oa oa...Lãnh thúc thúc đánh hắn...đánh hắn đi! Oa oa oa..."

Lãnh thị vệ trìu mến bế Lân nhi lên, hướng về phía Hàn Thác quát một tiếng, vẫy tay với các huynh đệ thủ hạ nói: "Hây! Hồi phủ..."

Chúng thị vệ nâng Dư Toàn Hải lên, mang theo Diệp Thanh đi vào trong thành hướng về Hoa công phủ.

Lãnh thị vệ thở phào một hơi dài, vẻ mặt ngập tràn sự vui mừng. Gã đã tìm tiểu công tử cả một ngày trời mà không có tiến triển gì, không ngờ lúc về lại gặp, đúng là đạp phá thiết hài vô mịch xứ..., nhất định phải mau ***ng trở về để bẩm báo với Hoa quốc công.

Biện Lương thành phồn hoa nơi đâu cũng là quỳnh lâu ngọc các. Càng vào trong thành kiến trúc lại càng to lớn vĩ đại.

Đi qua cổng Chu Tước vào thành, dọc đường đều là quan sang quý tộc. Bộ y phục cũ nát của Diệp Thanh hiển nhiên rất chướng mắt, thân ảnh bé nhỏ yêu kiều đi giữa đám thị vệ cảm thấy vô cùng sợ hãi. Nếu không phải nhớ đến ân tình xả thân bảo vệ của Hoa Lân, e rằng cô bé đã lặng lẽ bỏ chạy từ lâu rồi.

Đi được nửa ngày bỗng nhìn thấy ở phía tây con đường có hai con sư tử đá rất to ngồi chồm hỗm, phía sau là ba bậc thềm cao dẫn lên một cánh cổng lớn. Phía trên cổng chính có một bức hoành, trên bức hoành có năm chữ lớn sơn màu vàng - "Sắc tạo Hoa công phủ". Trước cửa có mười mấy vị cẩm y hộ vệ, ở giữa là ba người mặc y phục hoa lệ đội mũ quan rực rỡ. Có lẽ đã có người thông báo từ trước là tiểu công tử đang bình an trở về.

Một thiếu phụ xinh đẹp chạy ra khỏi cổng, giành lấy Hoa Lân trong lòng Lãnh thị vệ, mẫu tử hai người đều khóc nấc lên. Văn sĩ đứng bên trầm giọng nói: "Vào nhà rồi hãy nói! Đứng ở ngoài đường thế này sẽ khiến người ta cười cho đấy!"

Gia gia của Hoa Lân thân là xu mật sứ đại nhân, phụ thân lại tài hoa nên được tiến cử nhiệm chức Trung

Thư Tỉnh. Vì vậy quy mô của Hoa phủ khá hoành tráng.

Bước vào cổng chính, hai bên là hành lang hoa lệ, xuyên suốt đến phòng chính, dưới bậc thềm là một bức bình phong to làm bằng đá Đại Lý. Đi vòng qua bình phong, phía sau là chính phòng đại viện, năm gian phòng đều có chạm trổ hoa văn, đằng sau là dãy quỳnh các ngọc lâu dài liên miên hàng dặm. Trên các ngọn giả sơn dọc hai bên hành lang có các loài anh vũ, họa my cũng như điểu tước đủ màu. Mấy nha đầu mặc y phục xanh đỏ đang ngồi trên bậc đá vừa nhìn thấy họ đi đến liền khép nép tỏ vẻ cung kính.

Diệp Thanh lúc này mới biết cái gì gọi là khí phái của "vương công quý tộc", dừng lại vài bước, ngờ vực nhìn lên dãy lầu các cao vót nối tiếp nhau, ánh mắt lộ vẻ ngơ ngẩn...

Một vài thị vệ ba chân bốn cẳng đưa Dư Toàn Hải vào chái phòng trị thương, một bà lão quản gia chú ý trước tiên tới Diệp Thanh, nhẹ nhàng nói: "Tiểu cô nương! Đến đây...Ta đưa cô đi tắm, lát nữa sẽ sắp xếp chỗ ở cho cô."

Bà lão dẫn Diệp Thanh đi qua trùng trùng lâu các, xuyên qua dãy dãy hành lang trồng đầy hoa, khiến Diệp Thanh như lạc trong vương công hào môn quanh co sâu rộng...

Ngọc Tiên Duyên - Tự ngôn - Chương 3 - Phong vân tiệm lung

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: Lãnh Huyết

Chưa đến vài ngày sau, cả kinh thành bắt đầu lưu truyền một lời đồn đại. Người ta nói rằng mấy ngày trước trong đêm mưa gió sấm chớp, có người nhìn thấy bầu trời phía nam nhuộm một màu đỏ sẫm. Những người hiếu sự đều cho rằng yêu vật xuất hiện còn người tu chân lại nghĩ đó là do bảo vật xuất thế! Nhất thời nhân gian vô cùng náo loạn, các lộ hào kiệt đều hội tụ tại kinh đô, thật là một trận nhiệt náo.

Đêm nay trên bầu trời kinh thành đột nhiên lại xoẹt qua ba đạo thân ảnh, chính là "Ngữ kiếm thuật" trong truyền thuyết.

Ba vị "tiên nhân" hạ thân xuống một bãi tha ma âm sâm. Chỉ thấy tứ phía sơn lâm được bao phủ bởi từng làn sương mù, cảnh sắc không ngừng biến hóa.

Ba người thu lại phi kiếm, toàn thân tán phát một luồng hạo nhiên chính khí bức màn hàn vụ dày đặc xung quanh khuếch tán ra ngoài, phảng phất như hình thành một vòng kết giới chân không. Người đứng giữa phong thái nhẹ nhàng, nhìn vẻ ngoài chỉ khoảng ba mươi tuổi, bên eo giắt một chiếc ngọc phiến trong suốt, ngọc phiến này kì diệu phi thường, chỉ thấy vài tia linh khí phiêu diêu quấn quanh ngọc phiến, vừa nhìn đã biết tuyệt không phải là vật tầm thường; người bên trái lại tiêu sái phi phàm, mang một thanh trọng kiếm to dầy, song nhãn ***i sáng, hiển nhiên công lực cực cao. Người bên phải thân hình cao to, có vẻ là một hán tử thô mộc, mặc một bộ y phục rộng rãi bằng vải, thoạt nhìn đã tạo nên một cảm giác chậm chạp .

Ba người này chính là những tuyệt đỉnh cao thủ chấn kinh thiên hạ, lần lượt là Thượng Quan Truy Vân của Thiên Sơn, Cốc Thanh Phong của Thục Sơn, Mạnh Lôi của Toàn Chân giáo. Bọn họ vốn đã ẩn cư thế ngoại

nhưng vì nghe thiên hạ lưu truyền rằng Huyết Ma xuất hiện, lại được cao nhân quan sát thiên tượng chứng thực rằng trong vòng mười lăm năm nữa phàm thế nhất định sẽ phải trải qua ma kiếp. Vì vậy, họ hy vọng sẽ tiêu diệt ma đầu sớm hơn một bước nên mới trùng hiện giang hồ.

Mấy ngày trước, do bầu trời vùng này vào ban đêm bỗng nhiên nhuộm một màu đỏ sẫm, đến cả Phù Vân Phong ở cách đây mấy nghìn dặm cũng nhìn thấy, bọn họ lúc đó đang bế quan, sau khi nhận được thông báo của đệ tử liền lập tức đến nơi thám sát, vì ánh sáng đỏ sẫm và lời dự báo ma đầu xuất thế hoàn toàn trùng hợp nên họ một chút cũng không dám chậm trễ.

Ba người bức lui màn sương phiêu đãng, vận thần mục lấp loáng tỉ mỉ tra xét từng tấc đất, cuối cùng đã phát hiện ra một kẽ nứt cực lớn ở chính giữa bãi tha ma.

Mạnh Lôi đứng bên trái vội nói: "Hình như chẳng có quan hệ gì với Huyết Ma cả! Nơi này oán khí tuy nồng đậm nhưng tịnh không có thêm oan hồn mới, có lẽ tin đồn bảo vật xuất thế mới đúng!"

Thượng Quan Truy Vân cúi người xuống bên kẽ nứt, hai ngón tay quệt lấy một dúm đất bùn, gật đầu nói: "Đại ca nói đúng, có lẽ không có quan hệ với Huyết Ma!...Nhưng kẽ nứt lớn này hình như là do sét đánh, lôi điện uy lực mạnh thế này thực sự là đến nghe cũng chưa từng nghe thấy!"

Cốc Thanh Phong vẫn nắm chắc trường kiếm đứng cách xa ba trượng, thản nhiên nói: "Cũng không nhất định là vậy!...Bảo vật này đã mai một tại nơi âm hàn trong một thời gian rất dài, hấp thụ quá nhiều oán khí, người phàm nào đoạt được bảo vật này nếu không cẩn thận sẽ bị nó khống chết!"

Mạnh Lôi gật đầu liên hồi nói: "Cao kiến...cao kiến!"

Thượng Quan Truy Vân lắc lắc đầu nói: "Nơi này toàn những dấu chân lộn xộn, chúng ta thực sự đã tới quá muộn. Hiện giờ chỉ dựa vào lực lượng của ba chúng ta nếu tiếp tục truy tìm thì thực sự hơi khó. Nhưng nếu gọi thêm môn hạ đệ tử lập thành một liên minh thì có thể bí mật điều tra vụ Huyết Ma, lại có thể cho chúng rèn luyện thêm! Hai vị thấy thế nào?"

Mạnh Lôi cao giọng nói to: "Cao kiến...cao kiến!"

Cốc Thanh Phong không ngờ cũng gật gật đầu đề nghị: "Như vậy sẽ giải quyết việc này tốt hơn, liên hiệp các môn phái khác lập thành một Thất Kiếm Minh, giang hồ cũng cần phải được chỉnh đốn rồi!"

Mạnh Lôi lại luôn mồm nói: "Cao kiến...cao kiến!"

Thượng Quan Truy Vân nói: "Vậy thì tốt rồi...cứ quyết định như thế đi!"

Thất Kiếm Minh danh tiếng vang dội đã được thành lập chỉ với hai câu nói của ba vị tuyệt thế cao thủ, họ căn bản vốn không hề có ý niệm đó...

Đương nhiên, lời dự ngôn chấn kinh thiên hạ bắt đầu từ đây cũng được lưu truyền rộng rãi:

"Huyết kiếm hoành không nhiễm phàm trần, huyền thiên ma huyết chiến khung châu!"

Do triều đình trước giờ vẫn trọng văn khinh võ nên người giang hồ không được trọng dụng, rất nhiều cao thủ đua nhau tự lập môn hộ. Ngoài Thiên Sơn kiếm phái, Toàn Chân giáo, cùng với Thục Sơn kiếm tông là ba môn phái có lịch sử lâu đời, trên giang hồ còn thành lập rất nhiều tông phái tu chân và võ học.

Trong đó lại có Côn Lôn, Võ Đang, Nga Mi, Thánh Thủy cung... là những tông phái đại biểu.

Triều đình xưa nay vẫn luôn khoan dung nên làm ngơ mọi chuyện. Trải qua vài năm, Đạo giáo dần dần phát triển đến mức cực đỉnh, đến đời Huy Tông năm thứ 5 (năm 1105), Đạo giáo vẫn ảnh hưởng sâu rộng đến thiên tử đương triều mãi cho đến sau này.

Một số môn phái mới thành lập liền thừa cơ kêu gọi số đông dân chúng gia nhập tu chân giới, vì tương lai "Huyết Ma đại chiến" mà dốc hết sức lực. Lập tức đã có rất nhiều thanh niên chí khí hưởng ứng, Trung Nguyên tu chân giới thoáng chốc đã xuất hiện một cảnh tượng phồn vinh thịnh vượng...

...

Về đến kinh thành, Hoa Lân dần thoát khỏi sự ám ảnh của vụ bắt cóc, Diệp Thanh cũng dần quen với cuộc sống xa hoa ở Hoa phủ. Vẻ ngoài thông tuệ linh xảo lại thêm cử chỉ nhẹ nhàng nhã nhặn nên cô bé được thiếu nãi nãi và tổ mẫu rất yêu mến. Thiếu nãi nãi và ngoại tổ mẫu đã từng bí mật tranh luận về chuyện này, một người đoán rằng Diệp Thanh có khả năng xuất thân thấp kém, người kia lại đoán rằng

Diệp Thanh có thể là xuất thân thế gia. Họ vốn đều muốn thu nhận Diệp Thanh làm nha hoàn phục vụ mình, ai ngờ "tiểu tổ tông" ngày nào cũng làm ẫm ĩ đòi Diệp Thanh chơi cùng. Không biết làm thế nào họ đành để Diệp Thanh làm nha hoàn bầu bạn cùng học với Hoa Lân.

Còn Dư Toàn Hải có ân với Hoa Lân nên Hoa phủ từ trên xuống dưới đều kính trọng như thượng khách, ngay ngày hôm sau đã phái người đến mời Dư phu nhân Như thị nhập phủ. Bất kể Dư Toàn Hải khước từ ra sao, vinh hoa phú quý vẫn ập đến. Thương thế mới lành được không lâu, Dư Toàn Hải đã được nhiệm chức Tần Châu Tuyên Phủ sứ.

Hôm đó đã là đêm trước Tết Đoan Ngọ.

Khắp Hoa công phủ đều đã an giấc, ngoại trừ những thị vệ đi tuần ban đêm, cảnh vật xung quanh đều chìm trong ánh trăng yên tĩnh.

Ngoài đường văng vẳng truyền lại tiếng gõ mõ của canh phu: "Cốc cốc cốc...cốc cốc, thời tiết khô hanh, cẩn thận hỏa hoạn!"

Đúng giờ tý ba khắc!

Mọi người đều đã đi ngủ, Lân nhi đột nhiên nóng như thiêu đốt. Nó không hay biết gì mở mắt ra, hoảng sợ phát hiện thấy toàn thân tán phát hồng quang như đang bị lửa thiêu. Quay đầu nhìn nha hoàn gác đêm đã ngủ gục trên mặt bàn, nó mếu máo chuẩn bị khóc. "Choang choang choang...!" Xa xa ngoài đường phố truyền lại tiếng kim loại va chạm, tiếng người ở phía hoàng cung ồn ào hỗn loạn, ngay sau đó đã làm kinh động đến Hoa công phủ, ngoài đại viện lập tức vang lên tiếng báo động.

Không lâu sau, chỉ thấy cửa sổ phía sau tung ra, một đạo thân ảnh nhỏ nhắn đã đột nhập vào trong phòng nó.

Lân nhi vô cùng kinh hãi, thích khách kia nhìn thấy nó cũng ngạc nhiên không kém.

Lúc này, toàn thân Hoa Lân tán phát hồng quang, há miệng thở gấp trông như một con cá vàng mắc cạn. Thích khách trước giờ chưa từng thấy đứa bé nào toàn thân biết "phát quang" như thế này, thử hỏi không ngạc nhiên sao được?

Lân nhi tạm thời quên đi cơn đau, hiếu kì dò xét hắc y thích khách. Tuy nàng dùng khăn che mặt nhưng

vừa nhìn đã biết đó là một nữ tử tuyệt sắc. Đôi mắt xinh đẹp sáng rỡ đang hiếu kì nhìn cậu bé, bộ y phục dạ hành hoàn toàn làm nổi bật thân hình đẹp mê hồn, đồi ngực căng tròn cùng với vòng eo thon nhỏ có thể khiến cho bất kì nam nhân nào cũng phải phát cuồng. Chỉ là Hoa Lân còn nhỏ nên nào biết thưởng thức mỹ sắc?

Nữ tử đó hiển nhiên đã thụ chưởng thương, miễn cưỡng chống đỡ thân thể yêu kiều, trong mắt lộ ra một tia kinh hoàng xen lẫn do dự. Vốn phải giết ngay đứa bé trước mắt hoặc phải bắt nó làm con tin nhưng nhìn thấy ánh mắt của Lân nhi trong sáng không chút tà niệm lại đang có vẻ phải chịu nỗi thống khổ vô biên, nàng không đành lòng hạ thủ.

Toàn thân Lân nhi tán phát nhiệt khí kì lạ, nhìn thấy Ngọc Nữ kiếm trong tay hắc y nữ tử tỏa ra hàn quang băng lãnh, nó thật muốn ôm lấy thanh bảo kiếm đó để giảm nhiệt độ cơ thể. Vì vậy, nó cất giọng trẻ con non nớt hỏi: "Ôi chao!...Ngươi là ai? Có phải lại đến bắt người ta không?"

Hắc y nữ tử lắc đầu, hai người ngây ra nhìn nhau...

Lúc này, bên ngoài truyền lại tiếng gõ cửa cấp bách, nha hoàn đang ngủ gục trên mặt bàn vừa vươn người duỗi lưng định đứng dậy thì bị hắc y nữ tử đánh vào sau gáy nên lại hôn mê ngã xuống. Ngoài cửa vang lên tiếng gọi khẩn trương của Lãnh thị vệ: "Nguyệt Minh mau dậy đi! Công tử vẫn ổn chứ?"

Lân nhi nói to: "Ta rất khỏe...Đừng làm ầm ĩ, Lân nhi muốn ngủ!"

Hắc y nữ tử ngạc nhiên không ngờ rằng thằng bé này lại không khóc cũng không làm loạn, trong lòng không tránh khỏi cảm giác quái dị.

Lãnh hộ vệ cùng rất đông thị vệ đứng ngoài cửa nghe thấy tiểu công tử làm nũng nào nghĩ rằng thích khách đang ở bên trong? Mọi người liền lũ lượt kéo nhau đi nơi khác tìm kiếm.

Lân nhi chỉ cảm thấy toàn thân càng ngày càng nóng, sắp bị thiêu cháy mất, nó òa khóc: "Oa oa oa...Ta muốn thanh tiểu đao trên tay cô cơ! Oa oa oa...Nóng quá đi!"

Hắc y nữ tử thiếu điều ngất xỉu, nàng đương nhiên hiểu ý của Hoa Lân, biết rằng tiểu thiếu gia này toàn

thân rất nóng, muốn mượn hơi lạnh từ thanh bảo kiếm của mình để giảm bớt nhiệt độ cơ thể.

Chỉ thấy Lân nhi xé rách y phục trên người khóc nói: "Nóng quá! Lân nhi không cần mặc y phục nữa!"

Hắc y nữ tử không biết làm thế nào đành phải giúp Hoa Lân cởi bỏ y phục, quả nhiên thấy thân thể nó tán nhiệt khí kì dị, vội lấy từ trong ngực ra một viên Huyền Băng đan cho nó uống. Thật không dễ dàng gì mới làm giảm được một ít hơi nóng, bên ngoài lại vang lên tiếng gõ cửa. Hóa ra nha hoàn ở phòng bên nghe thấy tiếng khóc của tiểu công tử đều thức dậy để phục thị nó.

Diệp Thanh cũng đã đến đứng ngoài cửa rụt rè gọi: "Lân ca ca! Mau mở cửa..."

Không biết làm thế nào, hắc y nữ tử đành chuyển thân nấp vào góc phòng.

Hoa Lân sau khi uống một viên Huyền Băng đan đã cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, đến cả y phục cũng chưa mặc vào đã nhảy xuống giường đi ra mở cửa. Đang định đùa với Diệp Thanh thì đột nhiên nhiệt khí toàn thân lại bạo phát, nó rên lên một tiếng

rồi ngã vật xuống đất. Viên Huyền Băng đan đó không những không cứu được nó mà dược lực còn khiến cho tình cảnh càng thêm hung hiểm vạn phần.

Lũ nha hoàn sợ đến mức chân tay luống cuống, vội vàng bế nó lên giường. Căn bệnh này hung mãnh dị thường, nhiệt khí toàn thân nó nóng đến bỏng tay, trong nháy mắt nó đã chìm vào trạng thái hôn mê.

Đêm nay thật đúng là nhiều tai họa...

Do hoàng cung đột nhiên xuất hiện thích khách, tuy không ám sát được hoàng thượng nhưng vẫn dẫn tới cảnh tượng náo loạn trong thành. Rất nhiều vương công phủ đều bị ảnh hưởng...

Hoa công phủ cũng vậy. Tầng tầng điệp điệp các đại đội nhân mã bao vây bên ngoài đại môn, vài thị vệ đại nội dẫn theo năm nghìn cấm vệ quân vây quanh Hoa công phủ đến một giọt nước cũng không lọt, thị vệ thống lĩnh xin được lập tức khám xét Hoa công phủ.

Hoa quốc công nộ khí trùng trùng mang theo rất nhiều thị vệ ra nghênh đón, không ngờ Hoa quốc công lại tiên phát chế nhân, hướng về phía cấm vệ

quân thét lớn: "Các ngươi ăn cái gì để sống đấy? Mấy nghìn cấm vệ quân mà đến một thích khách cũng không bắt nổi?...Bây giờ lại chạy đến tận nhà ta nữa!...Còn không vào thám xét cho ta?"

Hoa quốc công nguyên danh Hoa Chấn Hòa, thân là chính sứ xu mật viện tương đương với nguyên soái toàn quân, ông chính là gia gia của Hoa Lân. Tuy ông xuất thân quan văn nhưng mười mấy tuổi đã nắm binh quyền trong tay nên sớm hình thành khí thế mạnh mẽ. Tiếng thét tức giận này khiến cho thống lĩnh cấm vệ sợ đến mức chảy cả nước tiểu.

Đột nhiên, từ đầu đường vọng lại tiếng "kịch kịch kịch kịch!", một đội quân nữa lại phi đến, cửu môn đề đốc Ngụy Thâm Viễn đích thân dẫn theo đại đội nhân mã tới nơi, từ xa hành lễ với Hoa quốc công: "Đại nhân dã phải kinh sợ rồi! Ti chức đến muộn một bước, mong đại nhân thứ tội!"

Hoa quốc công lạnh lùng nói: "Phế ngôn!...Còn không vào đi?"

Quan cửu môn đề đốc thuộc sự cai quản của xu mật viện, chính là tướng lĩnh do chính tay Hoa quốc công đề bạt. Tiếng hét khiến Ngụy Thâm Viễn và thống

lĩnh cấm vệ quân đều rét run. Hai người lập cập sợ hãi mang theo mười mấy vị cao thủ tiến vào Hoa công phủ, để lại đại đội nhân mã vây ở bên ngoài.

Hoa quốc công vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng dẫn mọi người vào nội viện, thống lĩnh cấm vệ và cửu môn đề đốc theo sau nhưng tuyệt nhiên không dám ho he tiếng nào. Lúc này, một gia nhân đột nhiên chạy vội đến trước mặt Hoa quốc công gấp gáp nói: "Đại...đại nhân! Không ổn rồi, tiểu công tử bỗng phát bệnh, tình hình nguy cấp lắm!"

"Cái gì?..." Hoa quốc công chấn động tinh thần, dưới sự bảo vệ của thị vệ vội vàng đi đến phòng Hoa Lân.

Hoa phủ nhận được tin sinh mạng của "tiểu tổ tông" đang gặp nguy hiểm, nào còn tâm trạng để truy tìm thích khách đã bị trọng thương, đành phải để cho thống lĩnh cấm vệ quân và cửu môn đề đốc tự mình tìm kiếm.

Hoa quốc công, lão phu nhân, thiếu chủ, thiếu phu nhân, Long thị vệ và Lãnh thị vệ vây kín quanh "Kì Lân cư". Chưa đầy một khắc sau ngự ýyđã được mời tới nhưng ông ta vừa bắt mạch cho Hoa Lân, sắc mặt

lập tức đại biến, mạch đập gấp tựa như Hoàng Hà vỡ đê, căn bệnh này ông ta chưa từng gặp qua.

Lãnh thị vệ thấy Hoa Lân sinh mệnh nguy cấp nhưng ngự y chỉ ngồi ngơ ngẩn một bên, cứ tiếp tục như vậy thì tiểu mạng của Hoa Lân nhất định không giữ được. Lãnh thị vệ quát to: "Để ta!"

Tất cả đều ngạc nhiên, chỉ có Long thị vệ gật đầu nói: "Còn không ra tay đi?...Mau thử xem sao!"

Lãnh thị vệ nâng Hoa Lân lên, hết sức cẩn thận truyền chân khí vào Trung Xu huyệt trên lưng nó, dùng nội công huyền môn chính tông để chữa trị. Lãnh thị vệ vốn luyện Hàn Băng chưởng đến mức tinh thâm, nội công cũng thuộc loại hàn lạnh, khi gã đẩy chân khí nhập vào trong người Hoa Lân quả nhiên có hiệu quả, tạm thời giữ được cái tiểu mạng của Lân nhi.

Nhưng chỉ cần Lãnh thị vệ thu hồi nội lực là nhiệt khí trong người Hoa Lân lại lập tức phản phác! Long thị vệ thấy Lãnh thị vệ trên trán bắt đầu toát mồ hôi đành áp song thủ lên lưng Lãnh thị vệ, hai người hợp lực mới miễn cưỡng chịu đựng được.

Trong phòng Hoa Lân chật ních người, thích khách đó thì vẫn nấp trong góc phòng, nàng cũng đang toát mồ hôi hột, lại bị thụ chương thương nên lúc nào cũng lo lắng đến ruột gan rối bời. Ai ngờ cả ngày trời trôi qua mà vẫn không có ai đến bắt nàng, lúc này mới thấy tin câu nói "nơi càng nguy hiểm thì càng an toàn".

Cứ như vậy, cơn sóng gió của thích khách cũng qua đi...

Nói ra cũng thật kì lạ, thời gian phát bệnh của Hoa Lân đúng vào nửa đêm, hơn nữa hôm nay lại đúng là Tết Đoan Ngọ. Sau mười hai giờ, khí lưu nóng bỏng đó cuối cùng tự động rút đi, mọi người lúc này mới có thể thở phào.

Nhưng chỉ với một ngày ma bệnh bộc phát đã khiến cho Hoa Lân vốn hoạt bát nghịch ngợm bị tổn thương nguyên khí trầm trọng, nằm trên giường suốt năm ngày hơi thở mới dần hòa hoãn. Trong năm ngày này, Hoa Lân chỉ mở to đôi mắt trong sáng đáng thương, hờ hững nhìn người nhà đi đi lại lại bên mình mà không nói được tiếng nào. Phải biết rằng bất kể trước kia dù cơ thể có không thoải mái thế

nào, Hoa lân vẫn luôn cười nói ầm ĩ. Nhưng lần này sau cơn ma bệnh, nó vẫn trầm mặc suốt năm ngày liên tiếp, từ đó có thể hình dung ra ma bệnh này đã đem đến cho nó sự đau đớn đáng sợ thế nào.

Nhìn thấy Hoa Lân không còn linh động tinh nghịch như lúc trước, Hoa phủ từ trên xuống dưới đều hết sức đau lòng nghĩ rằng tiểu thiếu gia vẫn chưa thoát khỏi tử thần, mọi người hoài nghi rằng nó đã bị trúng tà.

Hoa Tiến Văn vội cùng phu nhân bế Lân nhi tới Tướng Quốc tự mời phương trượng làm phép. Mang theo một đại đội thị vệ, cả đoàn người rầm rộ kéo đến Tướng Quốc tự.

Do Hoa phủ thường quyên góp rất nhiều cho Tướng Quốc tự nên đi thẳng qua Đại Hùng bảo điện đến thiền phòng. Nghe kể lại, phương trượng vừa nhìn thấy Hoa Lân đã đại kinh thất sắc than rằng: "Mới mấy ngày không gặp mà càn khôn nghịch chuyển. Kì lân nhập hỏa, rồng bay chín tầng trời..."

Hoa Tiến Văn và Hoa phu nhân thất thanh nói: "Vậy vậy...còn cứu được không?"

Phương trượng hòa ái xoa đầu Hoa Lân, trịnh trọng nói: "Kì lân là bậc thần linh, lão nạp không có khả năng này."

Hoa Lân nhìn thấy lão hòa thượng đột nhiên tinh thần phấn chấn, ngẩng đầu lên hỏi: "Lão hòa thượng gia gia! A...kì lân là cái gì vậy?"

Phương trượng cười hà hà bế nó lên nói:"Kì lân là một con rồng có hình dáng của phượng hoàng, con đã nhìn thấy rồng chưa?"

Hoa Lân lắc đầu quầy quậy...

Hoa phu nhân lập tức quay sang trách phu quân: " Thiếp đã nói từ trước rằng cái tên Lân nhi không tốt rồi, chàng xem, đều là do chàng hại cả!"

Hoa Tiến Văn nói vẻ vô tội: "Lúc đó ta cũng có hỏi qua nàng mà. Nàng nói rằng nghe rất hay, lại ý nghĩa nữa!"

Phương trượng vẫn bế Lân nhi, vui vẻ nói: "Vị tất đã là do tên gọi, còn phải đợi đến lúc tai họa giáng xuống nữa! Thí chủ cũng không cần phải lo lắng, tuy ta không cứu được Lân nhi nhưng không có nghĩa là người khác cũng không cứu được!"

Hoa Tiến Văn và Hoa phu nhân đồng thanh hỏi: "Vạn mong phương trượng chỉ điểm!"

Phương trượng thở dài nói: "Ài...Người này chính là Lãnh Lăng Phong!"

Hoa Tiến Văn chỉ trầm ngâm giây lát rồi nói: "...Đa tạ phương trượng chỉ điểm!" nói xong liền lấy từ trong ngực ra một miếng ngọc trắng như tuyết nói: "Đúng rồi!...Miếng ngọc bội lần trước ngài cho Lân nhi đáng tiếc đã bị mất, mong phương trượng thi pháp làm một chiếc nữa. Gần đây tại hạ luôn cảm thấy tinh thần bất an, có thể là do Lân nhi đã bị mất miếng ngọc!"

Phương trượng điểm một nụ cười cao thâm nói: "Không cần đâu! Lân nhi bách tà bất xâm, yêu ma bình thường căn bản không dám đến gần, một miếng ngọc bội thì có tác dụng gì đâu?"

Hoa Tiến Văn ngạc nhiên vô cùng, đang định lên tiếng thì đột nhiên nghe thấy "bộp" một tiếng, Hoa Lân bản tính vốn hiếu động đã bóp nát một hạt phật châu trước ngực phương trượng. Mọi người đều thất kinh, Hoa Tiến Văn cùng phu nhân luôn miệng nói:

"Phương trượng! Khuyển tử vô tri, mong phương trượng thứ tội..."

Trong khi đó phương trượng lại kinh ngạc trước sức mạnh của hai đầu ngón tay Hoa Lân, đây rõ ràng là cảnh giới mà chỉ có cao thủ bậc nhất mới có thể đạt tới, phương trượng sắc mặt ưu tư nói: "Hai vị thí chủ không cần tự trách mình, Nhưng phật châu vỡ cũng chính là đã dự báo cho những biến động trong tương lai. Ta phải đưa Lân nhi vào Thính Thiền các để chỉ dẫn cho nó, hai vị cứ ra ngoài đại điện chờ một lát, hy vọng ta có thể giúp ái tử của ngài hóa nguy thành an!"

Hoa Tiến Văn kinh hãi không ngờ rằng sau này Lân nhi vẫn còn gặp kiếp nạn, vội cúi người nói: "Làm phiền phương trượng phải nhọc tâm rồi!"

Phương trượng bế Hoa Lân vào hậu thất, thong thả đi lên lầu...

Hoa Lân giương đôi mắt to tròn nhìn ngó xung quanh, chỉ thấy phương trượng đặt mình trên một cái bồ đoàn, hữu thủ bắt quyết nhẹ nhàng ấn vào trán nó. Hoa Lân chỉ cảm thấy trí não đột nhiên tươi sáng, phảng phất như có một vật kì diệu nào đó lướt

qua. Chỉ nghe thấy phương trượng lầm rầm nói: "Lân nhi! Bây giờ con hãy còn nhỏ, có lẽ chưa hiểu được những lời của lão nạp. Nhưng con nhất định phải ghi nhớ, những điều lão nạp nói hôm nay con nhất định phải khắc sâu trong tim. Thứ nhất, trên thân con có kì bảo, nhất thiết không được để người khác biết. Thứ hai, hiện giờ con vẫn chưa khống chế được năng lực của mình, ngàn vạn lần phải nhớ là không được dễ dàng kích động, không được dễ dàng thể hiện năng lực của mình trước mặt người khác, càng không được sinh lòng tranh cường với người khác. Nếu không sẽ lại gặp kiếp nạn đó. Thứ ba, nếu gặp những người lạ mặt kì quái đi tìm bảo vật, con phải nhớ tự bảo vệ bản thân..."

Lân nhi vốn hiếu động từ bé nhưng không hiểu sao khi bị phương trượng chỉ vào my tâm, nó chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh trong trẻo thấm vào não môn, những câu nói này của phương trượng nó đều ghi nhớ trong lòng. Tuy hiện tại nó chưa thật sự minh bạch phương trượng đang nói gì nhưng những lời này đã được nó chôn chặt trong tim.

Sau khi khuyên bảo một hồi, lúc này phương trượng mới bế Hoa Lân đi ra, chỉ thấy đôi mắt khả ái của nó đã khôi phục lại vẻ tinh anh lúc trước. Dáng vẻ nghịch ngợm luôn hồi không chịu ngừng nghỉ đến nửa khắc, phu phụ Hoa Tiến Văn nhìn thấy thế thật đúng là vui mừng quá mức mong đợi, hết nói sẽ trùng tu tượng Phật của Tướng Quốc tự lại bảo mỗi năm sẽ bố thí bao nhiêu tiền dầu. Nhưng phương trượng một mực cảm tạ từ chối, nói giọng đầy thâm ý: "Lão nạp xin ghi nhận hảo ý! Phong vân đều do đằng long phi không, phía sau vinh hoa là kiếp hồng trần."

Hoa Tiến Văn cũng là người có học, nghe vậy trong lòng cảm thấy giật mình kinh hãi, thầm nghĩ hôm nay phương trượng tặng vài câu thi từ, ẩn ý bên trong hiển nhiên khá rõ ràng, nhất định hôm nào đó phải nói với phụ thân để tìm hiểu thêm.

Sau khi trở về nhà, Hoa Tiến Văn cho rằng đã giữ được tiểu mạng của Lân nhi. Nào ngờ đến Tết Đoan Ngo năm sau, ma bệnh của Lân nhi không hiểu sao lại tái phát, một cỗ khí lưu nóng như lửa chạy tán

loạn khắp các kinh mạch, đúng là đau đớn đến tận xương tủy.

May là Hoa công phủ có hai đại cao thủ Long Thiên Hà, Lãnh Lăng Phong ở bên thường dùng chân lực toàn thân kháng cự lại nhiệt khí nên mới không xảy ra chuyện gì. Bấy giờ Hoa Tiến Văn mới nhớ đến lời phương trượng đã nói, lập tức sắp xếp cho Hoa Lân bái Lãnh Lăng Phong làm sư phụ.

Lãnh thị vệ thầm nghĩ: căn bệnh của tiểu công tử là do nhiệt khí gây nên, Hàn Băng chưởng của mình nói không chừng thật sự có thể cứu được tiểu công tử. Vì vậy Lãnh Lăng Phong nhận lời mà không hề do dự.

Nhưng Hoa Lân quả thật còn quá nhỏ, tuy luyện Hàn Băng nội công nhưng hiệu quả thu được rất ít. Khi ma bệnh phát tác vẫn phải dựa vào Long Thiên Hà, Lãnh Lăng Phong hai vị cao thủ tương cứu. Cứ như vậy vài năm trôi qua, bệnh tình ngược lại càng ngày càng nghiêm trọng. Hoa phủ đã mời các danh y khắp thiên hạ nhưng vẫn thúc thủ vô sách.

Khổ sở chịu đựng sự hành hạ đau đớn của bệnh tật suốt bảy năm, Hoa Lân giờ đã mười bốn tuổi. Nhưng hai vị cao thủ Long Thiên Hà, Lãnh Lăng Phong lại

dần không thể chế trụ được cỗ nhiệt lưu đó. Tuy Hàn Băng nội công của Hoa Lân cũng đã có căn cơ nhưng thủy chung không có cách nào khống chế nhiệt lưu trong cơ thể.

Năm nay, sau khi trải qua ma bệnh vào Tết Đoan Ngọ, phải hai mươi ngày sau Hoa Lân mới khôi phục được thể lực. Hoa gia ngầm hiểu rằng năm sau chỉ sợ sẽ xảy ra chuyện không hay, toàn phủ đều chìm trong tâm trạng trầm tư đau buồn. Trước đề nghị của Lãnh Lăng Phong, Hoa phủ đành gạt lệ cho Hoa Lân lên Thiên Sơn học Nghệ, hy vọng nhờ vào Huyền Băng quyết vang danh thiên hạ để bảo vệ tính mệnh Hoa Lân.

Diệp Thanh một mực đòi theo hầu hạ Hoa Lân, cô bé từ nhỏ đến giờ đã trở nên rất thân thiết với vị tiểu bằng hữu cùng tuổi này. Y phục trên người dần dần không còn che giấu được vẻ đẹp tuyệt thế của cô, dưới sự hun đúc của Hoa phủ, khí chất cao quý của cô khiến cho người ngoài căn bản không thể đoán ra cô chỉ là một nha hoàn bầu bạn cùng thiếu chủ.

Ngọc Tiên Duyên - Tự Ngôn - Chương 4 - Thiên Sơn Học Nghệ

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: Lãnh Huyết

"Thiên Sơn kiếm tông"

Nơi đây nằm ở vùng biên tái cách xa Trường Thành, khoảng cách từ kinh thành đến đó phải đến bốn nghìn dặm có dư, nếu đi với cước trình nhanh nhất thì cả đi lẫn về cũng phải mất nửa năm trở lên. Có một văn nhân đã từng nói:

"Khuyến quân canh tận nhất bôi tửu

Tây xuất Dương Quan vô cố nhân!"

(Dịch thơ: "Khuyên người hãy cạn chén son,

Dương Quan tới đó không còn ai quen."*)

Từ đó có thể hình dung khi ra ngoài biên tái, muốn gặp được một người Hán là việc vô cùng khó khăn, càng không cần phải nói đến gặp được bằng hữu quen biết.

Vào mùa thu, từ Ngọc Môn Quan phóng mắt nhìn ra chỉ thấy rừng phong bạt ngàn nhuộm một màu đỏ rực.

Thế nhưng, trên Thiên Sơn băng phong ngàn dặm nhìn ra chỉ toàn là tuyết trắng vô cùng vô tận. Ba ngọn núi cao vút lên tận chân mây nổi bật giữa quần sơn, ánh mặt trời chiếu trên lớp tuyết dày tám thước chiết xạ ra vạn đạo hào quang.

Lúc này, trên mặt tuyết trắng xóa xuất hiện mười sáu người đang cật lực leo lên đỉnh núi, trong đó hình như còn có hai thân ảnh nhỏ bé.

Trung niên hán tử dẫn đầu lưng đeo trường kiếm, trên người chỉ khoác một bộ y phục màu xanh mỏng manh nhưng vẫn thản nhiên lướt đi trên mặt tuyết, thoạt nhìn đã có thể nhận ra người này là một cao thủ nhất lưu.

Đi sát theo sau người này là một nam một nữ chỉ khoảng mười ba tuổi, cậu bé tỏ ra rất nghịch ngợm, một chiếc áo khoác lông chồn phủ ngoài cẩm y có đeo vài miếng ngọc bội tinh xảo, vừa nhìn đã biết là con nhà quyền quý. Cậu bé vừa đi vừa nắm lấy tay người bạn đồng hành. Chỉ thấy cô bé này xinh đẹp tuyệt trần, người khoác một chiếc áo lông vũ màu trắng, bên trong mặc một bộ y phục bằng tơ vàng, vô cùng thanh lệ thoát tục, không nhiễm chút bụi trần.

Mười ba người còn lại đi sau họ đều là cẩm y hộ vệ đã hóa trang, xem ra đây chính là đoàn người hộ vệ của quan gia.

Trung niên hán tử đi trước dặn dò cẩn thận nói: "Lân nhi! Khi nào tới Thiên Sơn kiếm phái nhất định phải nhớ hành lễ với các vị sư thúc bá. Hôm nay trùng hợp lại diễn ra "Huyền Thiên kiếm điển", lúc đó không được tùy tiện đi lại lung tung! Con rõ chưa?"

Hoa Lân khẽ "vâng" một tiếng nhưng sắc mặt lại không lấy gì là thoải mái. Mấy năm nay nó đã quen sống thoải mái phóng túng ở Hoa phủ nên nó nào chịu nghe người khác xếp đặt.

Đoàn người vô cùng vất vả mới vượt qua được một ngọn núi tuyết, trước mắt bọn họ là hai ngọn núi cao ***t vót chọc trời, đỉnh núi nhọn hoắt phủ đầy sương mù phảng phất như tiên cảnh nhân gian.

Lại đi thêm mấy trăm trượng nữa, mọi người đều ngạc nhiên trợn tròn mắt.

Con đường phía trước đột nhiên bị đứt đoạn. Một vách núi vạn trượng chắn trước mặt chúng nhân,

vách núi đối diện ít nhất cũng phải ngoài sáu mươi trượng, muốn vượt qua trừ phi là biết bay!

Đứng bên vách núi chỉ thấy quái thạch ngổn ngang, nếu rơi xuống thì nhất định sẽ thịt nát xương tan.

Nhưng Lân nhi không hề sợ hãi, nó cúi đầu ngó xuống phía dưới nói: "Lãnh thúc thúc! Hình như không có đường rồi, có phải chúng ta đi nhầm đường không?"

Lãnh Lăng Phong giữ nó lại, cẩn thận quan sát kĩ địa hình rồi lẩm bẩm một mình: "Kiều lão ca từng nói tới được Đoạn Long Giản là đã đến Thiên Sơn kiếm phái! Nhưng làm sao để đi qua nơi này đây?"

Lãnh Lăng Phong còn đang do dự thì một thị vệ bỗng chỉ tay lên bầu trời phía sau kinh ngạc nói: "Lãnh thần vệ! Ngài nhìn xem trên trời có hai bóng đen đang hướng về phía chúng ta...Oa! Là tiên nhân!"

Lãnh Lăng Phong căng mắt nhìn ra xa, chỉ thấy hai vị "tiên nhân" ngự kiếm phi hành lướt qua trước mắt rồi đáp xuống bên vách Đoạn Long Giản. Xem ra để thể hiện sự tôn trọng đối với Thiên Sơn kiếm phái nên bọn họ mới không bay thẳng qua Đoạn Long

Giản. Lúc này, hai vị "tiên nhân" lăng không nhảy sang bờ bên kia, chớp mắt đã tiến nhập sơn cốc.

Lãnh Lăng Phong vốn biết nhiều hiểu rộng liền giải thích: "Bọn họ tuyệt không phải là tiên nhân gì cả mà chỉ là cao thủ tu chân! Họ không tu luyện cùng một mạch với đường lối võ công của chúng ta mà chỉ tham thấu ngự kiếm quyết thôi!"

Hoa Lân hiếu kì hỏi: "Những người bình thường trong võ lâm có thể học được ngự kiếm quyết không?"

Lãnh Lăng Phong gật đầu nói: "Có thể! Nhưng buộc phải tự luyện thành một thanh bảo kiếm cho riêng mình, hơn nữa thanh bảo kiếm này phải có linh tính phi thường mới được! Thông thường người trong võ lâm căn bản không biết luyện kiếm ra sao, nói gì đến ngự kiếm quyết."

Hoa Lân ngây thơ hỏi: "Vậy chúng ta có thể thỉnh giáo người ta không?"

Lãnh Lăng Phong mỉm cười nói: "Ngự kiếm quyết đều là bí mật không lưu truyền của các môn phái,

làm sao có thể dễ dàng truyền thụ cho người ngoài như vậy được?"

Hoa Lân thở ra một hơi nói: "Hây! Chờ tới khi con học được rồi, con sẽ đem ngự kiếm quyết dán ở trên cổng thành để tất cả bá tính đều được học!"

Hoa Lân sinh ra trong vương công hào môn nên điều đầu tiên nghĩ đến là dán cáo thị trên cổng thành, cậu cho rằng làm vậy sẽ đạt được hiệu quả tốt nhất. Đây chính là đặc quyền của quan phủ.

Lãnh Lăng Phong cũng cười nói: "Hay lắm! Khi nào con học được rồi ta cũng sẽ đi dán giúp con!"

"Hi hi..."

Lãnh Lăng Phong dẫn mọi người đi thêm mấy trăm trượng dọc theo vách núi bên phải rồi tỉ mỉ quan sát nơi mà những "tiên nhân" lúc nãy vừa bay qua. Vì ông biết rằng bất kể võ công có cao thâm đến đâu cũng chỉ dựa vào ngự kiếm thuật mới có thể bay trên bầu trời, nếu chỉ dựa vào năng lực của cá nhân thì tuyệt đối không có cách nào giữ thân thể lơ lửng giữa không trung. Nhưng hai vị "tiên nhân" lúc nãy chắc chắn là chỉ đi thẳng về phía trước, vì vậy ông có thể

khẳng định rằng trên vách núi nhất định có đường đi.

Quả nhiên cuối cùng ông đã phát hiện ra một dải Thiên Tàm Ti thanh mảnh nhỏ như sợi tóc, thật sự rất khó để phát giác ra Thiên Tàm Ti trong suốt ở nơi băng thiên tuyết địa này. Lãnh Lăng Phong đang định đi qua trước để gặp Kiều lão ca thì một thị vệ phía sau lại thất thanh gọi: "Lãnh thần vệ... Dưới chân núi lại có bốn võ lâm cao thủ đang đi đến! Có cần phải hỏi xem họ vượt qua vách núi bằng cách nào không?"

Lãnh Lăng Phong quay đầu nhìn xuống chân núi quả nhiên thấy bốn điểm đen đó tốc độ nhanh kinh người. Lát sau, người đầu tiên đi đến là một thiếu niên kiếm khách lưng đeo danh kiếm, lúc hạ thân xuống hơi thở vẫn không hề gấp gáp, mặt không đổi sắc, chỉ có trên trán là ngưng tụ một làn khí sương.

Đến ngay sau đó là một vị bạch y văn sĩ, tay cầm ngọc phiến thong dong tiêu sái nhưng sắc mặt hơi đỏ.

Ngoài hai người này còn có hai vị cao thủ võ lâm một cao một thấp. Bọn họ tựa hồ đến nơi cùng lúc, có vẻ

như công lực tương đương nhưng lúc này họ đều thở gấp, kém hơn hai người trước một bậc.

Lãnh Lăng Phong đang định hỏi thăm thì người thấp lùn dường như muốn chứng minh võ công của mình lợi hại nên đanh giọng hỏi trước: "Các ngươi đều đến tham gia kiếm điển à? Ài...ài...xem ra chúng ta vẫn chưa đến muộn!"

Lãnh Lăng Phong hướng về phía bốn người vòng tay nói: "Tại hạ Lãnh Lăng Phong, được gặp bốn vị cao thủ thật đúng là tam sinh hữu hạnh, còn chưa thỉnh giáo cao danh của đại hiệp?"

Trừ thiếu niên đến nơi đầu tiên ra, ba người kia đều hoàn lễ nói: "Tại hạ Quát Thương Sơn Triệu Hoa!"

"Phiêu Thiên Văn Sĩ Đông Phương Cảnh!"

"Hà Lạc Kim Đao Xa Vạn Bằng!"

Lãnh Lăng Phong vội nói: "Cửu ngưỡng cửu ngưỡng!...Hạnh ngộ hạnh ngộ!"

Thiếu niên kia lãnh ngạo nói: "Lãnh huynh thật là có nhã hứng, còn dắt theo cả nữ nhi lên Thiên Sơn để xem kiếm điển sao?"

Lãnh Lăng Phong thong thả nói: "Lãnh mỗ đang muốn lên Thiên Sơn nhưng bọn tại hạ thật sự không có cách nào vượt qua được Đoạn Long Giản này, xin các vị cao thủ chỉ giáo cho?"

Thiếu niên cao ngạo nói: "Núi băng dài dằng dặc, chỉ có Đoạn Long nối giữa hai ngọn núi! Huynh có thể qua được nhưng người nhà của huynh e là phải lập tức quay về!" Thiếu niên đột nhiên quay sang vách đá đối diện dõng dạc nói: "Thục Sơn Cốc Phong Chi đến muộn, xin thứ lỗi!" nói xong tung mình nhảy xuống vách núi vạn trượng.

Hoa Lân hét lớn: "A! Có người nhảy xuống sao?"

Lại thấy thiếu niên đó đứng vững vàng giữa không trung rồi nhẹ nhàng đi sang phía bên kia.

Sơn cốc bên bờ đối diện lập tức vụt ra một bạch y nhân, cất tiếng cười nói: "Thục Sơn Nhất Kiếm Phiêu quả nhiên danh bất hư truyền, qua vài năm nữa nhất định sẽ có thể ngự kiếm cưỡi gió rồi!...Trịnh mỗ không nghênh đón từ xa thật thất kính!"

Cốc Phong Chi đi chậm rãi từng bước nhưng chỉ nháy mắt đã sang đến bờ bên kia khiến mọi người đều kinh hãi.

Hoa Lân cũng đã phát hiện ra Thiên Tàm Ti ở giữa hai vách núi, uất ức nói: "Thì ra là một sợi Thiên Tàm Ti à? Chẳng trách không thấy chiếc cầu nào cả!"

Mọi người đều vọng nhìn xuống vách núi, thật không dễ dàng gì mới thấy được ánh ngân quang lóe lên từ sợi tơ. Triệu Hoa, Đông Phương Cảnh, Xạ Vạn Bằng ba người thấy hơi sợ nhưng họ đều là nhân vật đã thành danh, nếu không qua được đây thì đừng hòng vọng tưởng đến kì Thục Sơn kiếm điển lần sau.

Ba người này công lực quả nhiên kém hơn Cốc Phong Chi một bậc, đi lảo đảo một hồi mới sang được bên kia, phảng phất như bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống.

Lãnh Lăng Phong nhìn Hoa Lân và Diệp Thanh, lòng ảo não. Thiên Sơn kiếm tông có một quy củ không hay khi thu nhận môn đồ, phải tiến vào được Thiên Sơn mới có thể được nhận làm đệ tử, xem ra muốn nói đến Thiên Tàm Ti này. Nhưng để đứa con độc nhất của Hoa gia mạo hiểm như vậy Lãnh Lăng

Phong thật không dám tự ý quyết định, đành hướng sang bờ bên kia nói lớn: "Chào sư huynh, Băng Phong Kiếm Lãnh Lăng Phong cầu kiến nhị sư huynh Kiều Túy Mộng của quý phái, xin báo giúp cho một tiếng!"

Bạch y nhân thấy gã dám gọi thẳng tên sư bá mình là Kiều Túy Mộng liền nghĩ chắc hẳn phải là cao nhân nên vội vàng nói: "Xin chờ một chút!"

Lãnh Lăng Phong quay sang nhìn Hoa Lân nhu hòa nói: "Lân nhi! Khi nào Kiều sư huynh tới nơi, con phải gọi ông ấy mấy câu Kiều sư bá, nói không chừng ông ấy cao hứng sẽ nhận con làm đồ đệ."

Hoa Lân gật gật đầu nhưng thầm không bằng lòng. Rồi nó chợt nghĩ đến năm nào cũng phải chịu cơn đau thấu tận xương tủy do quái bệnh gây ra, so với sự thống khổ này thì mọi nỗi đau khác hoàn toàn không đáng nhắc đến.

Diệp Thanh đi đến trước mặt nó, bàn tay ngọc ngà giúp nó chỉnh lại y phục rồi tháo mấy miếng ngọc bội xuống, lần diện kiến đầu tiên để bái sư là vô cùng quan trọng, nếu thấy thuận mắt là đã thành công một nửa rồi.

Một hồi lâu sau, một nhân ảnh xiêu vẹo đi ra từ sơn cốc đối diện, dốc bình rượu uống một ngụm lớn rồi giương to đôi mắt say mèm mông lung nói: "Ai da! Thì ra là Tiểu Lăng đó ư? Tới đây tới đây... Chúng ta lại cùng uống ba trăm bát, không say không nghỉ!"

Hoa Lân thất vọng phi thường, nếu bái tửu quỷ này làm sư phụ, chỉ sợ không học được kiếm pháp mà công phu uống rượu khẳng định sẽ phải vào bậc nhất.

Lãnh Lăng Phong cười nói: "Uống ba trăm bát không phải chuyện đơn giản đâu, chỉ sợ Kiều huynh uống thêm ba chén nữa là đã xỉu rồi, lúc đó đệ uống một mình há chẳng phải là không còn ý vị gì ư?"

Kiều Túy Mộng cười ha ha nói: "Ngươi còn nói phét hơn cả ta! Mau tới đây uống rồi hãy nói, ta phải xem xem tửu lượng của ngươi có tăng tiến không mới được."

Lãnh Lăng Phong cười nói: "Uống thì uống! Nhưng trước tiên huynh phải thu nhận hai đồ đệ đã, đệ nhớ lúc trước huynh từng nói rằng huynh muốn tìm một truyền nhân tốt, đệ vượt ngàn dặm đem tới cho huynh đây."

Kiều Túy Mộng đột nhiên tỉnh rượu, chỉnh sắc nói: "Ta không quyết định được việc này! Bất quá...Thiên Sơn kiếm tông gần đây đã thu nhận rất nhiều đệ tử, nếu nó dám đi qua đây thì có thể sẽ có cơ hội."

Lãnh Lăng Phong thở dài nói với Hoa Lân: "Các con chờ ta một lát để ta đi nói chuyện với ông ấy!" Nói xong tung mình nhảy lên Thiên Tàm Ti lướt sang bên kia thương lượng cùng Kiều Túy Mộng.

Hoa Lân hết sức chán nản, nó dùng chân đá vào đống tuyết nói: "Thanh Thanh! Đến Thiên Sơn muội không cần phải phục thị ta đâu, tốt nhất muội nên tìm một sư phụ khác, nếu không ông ta uống say rồi thì còn biết gì nữa."

Diệp Thanh dịu dàng nói: "Công tử đi đâu thì muội theo đó..."

Hoa Lân: "Muội..."

Hồi lâu sau, cuối cùng Lãnh Lăng Phong cũng quay lại cùng Kiều Túy Mộng, không ngờ lão tửu quỷ đó vừa nhìn thấy Lân nhi đã vui mừng ra mặt, tay xoa xoa đầu nó.

Hoa Lân lùi lại hai bước, cảnh giác nhìn đôi mắt lờ đờ say rượu của Kiều Túy Mộng, từ người lão ta còn bốc lên mùi rượu nồng đậm, thế nào đi nữa thì nó cũng nhất quyết không gọi lão ta là sư bá.

Kiều Túy Mộng ngửa mặt cười nói: "Ai! Xem dáng vẻ thì ngươi không muốn bái ta làm sư phụ phải không?" Lão cười vài tiếng rồi đột nhiên chỉnh sắc nói: "Bé con! Muốn vào được Thiên Sơn kiếm tông thì buộc phải đi qua Thiên Tàm Ti. Ngươi có bái ta làm sư phụ hay không, cứ vào được Thiên Sơn đã rồi hãy quyết định sau..."

Hoa Lân hiểu ý của lão, thân ảnh liền di động đã không hề do dự nhảy xuống Thiên Tàm Ti bên ngoài vách núi. Tất cả đều giật mình thất kinh trước dũng khí không sợ chết này của nó, phải biết rằng kể cả cao thủ võ lâm cũng phải ngắm cho chuẩn rồi mới dám nhảy xuống, không ngờ một thiếu niên mười bốn tuổi như nó lại lớn mật như vậy.

Càng khiến người ta kinh hãi hơn, ngay khi Hoa Lân vùa nhảy xuống, Diệp Thanh cũng nhảy xuống theo, không ngờ hai đứa đến một cái nhíu mày cũng không có.

Lãnh Lăng Phong đang định xông lên cứu thì đột nhiên chỉ tháy một trận tửu phong quét qua, Kiều Túy Mộng đã mỗi tay ôm một đứa đưa sang bờ bên kia. Chúng nhân đều lạnh mình vì căn bản không ai nhìn thấy lão xuất thủ lúc nào.

Lãnh Lăng Phong cũng lau mồ hôi lạnh trên trán, không biết là do bị Hoa Lân dọa cho chết khiếp hay khiếp sợ trước thân thủ của Kiều Túy Mộng?

Hoa Lân nhẹ nắm lấy ngọc thủ của Diệp Thanh, hai người nhìn nhau hồi lâu mà không ai nói lời nào...

Thiên Sơn kiếm phái nằm giữa Bích Vân Phong và Thiên Nhận Phong, địa thế hai bên dựng đứng, vách núi vạn trượng cắt ngang thiên nhai. Sương trắng phiêu diêu bất định quẩn quanh trên đỉnh núi, ánh mặt trời chiếu xuống khi mờ khi tỏ, đẹp đẽ vô cùng. Nhìn ra xa xa, bầu trời phía trên sơn cốc phảng phất như được phủ lên bởi một tầng khí màu tím, trông như ánh sáng nơi tiên cảnh khiến người ta phải sinh lòng kính ngưỡng.

Mọi người đi xuyên qua một thông đạo chật hẹp từ phía nam nhập cốc. Địa thế trước mắt đột nhiên sáng sủa, tuyệt bích tứ phía hình thành một bức bình

phong thiên nhiên, xem ra phải đến mấy chục dặm. Phía trước dựng một tấm bia lớn cao khoảng mười trượng, phía trên có viết bốn chữ lớn "Thiên Sơn Kiếm Tông". Tử quang nhìn thấy từ xa chính là do linh khí quấn quanh tấm bia tán phát ra, đứng trước tấm thạch bia đó có thể cảm nhận được khí thế bức nhân khó diễn tả thành lời.

Lãnh Lăng Phong khẽ chỉnh lại y quan, dắt theo Hoa Lân cùng Diệp Thanh đi qua tấm bia theo chân Kiều Túy Mộng, chỉ thấy Thiên Sơn kiếm phái được dựng lên dựa vào núi, bảy tòa chủ điện rộng lớn vươn cao ở giữa, mái ngói uốn lượn màu xanh lục, lưu ly trùm lên phía trên. Ở giữa là một hồ nước trong xanh, được bao quanh bởi một hoa viên lớn, trong đó có khoảng mấy chục lương đình. Nơi đây hương thơm ngào ngạt phảng phất như bốn mùa trong năm đều là mùa thu, cơn gió nhẹ thổi qua cuốn theo mùi hương thanh nhã của hoa lan tím, sinh ra cảm giác như đang ở nơi thế ngoại đào nguyên.

Phóng mắt ra xa có ba tòa kiến trúc hiển hiện trước mặt.

Phía bắc là mấy trăm bậc thang đá dẫn lên phía trên, lầu các chọc trời được kiến tạo trên dốc núi thẳng băng nguy hiểm đó. Kiều Túy Mộng giới thiệu: "Đó là cấm địa của Thiên Sơn - Tàng Kiếm Các!"

Mọi người đi qua một khu rừng toàn hoa trắng, bên phải sơn cốc, một tòa kiến trúc cao chín tầng ngạo nghễ vươn lên, đó chính là tòa điện chính của Thiên Sơn: Thiên Kiếm Các.

Vọng nhìn sang trái, ở chính giữa của Thiên Sơn cốc là một nơi vô cùng bắt mắt. Một thạch trụ cao bằng tòa nhà năm tầng hình thành nên một thạch trận rất lớn, mặt đất bày toàn đá hoa cương, chính là đại thao trường dùng để luyện võ của Thiên Sơn kiếm phái. Nó có thể chứa được mấy vạn người cùng luyện công, tuyệt đối có thể xưng là giang hồ nhất tuyệt. Còn vào lúc này, Huyền Thiên kiếm điển năm năm tổ chức một lần đang được cử hành với khí thể hừng hực. Xa xa, hai cao thủ đang ngự kiếm đằng không đối chiêu, từng đạo kiếm khí bắn vọt lên tận trời xanh, tứ phía lập tức chưởng thanh rền vang như sấm động...

Lãnh Lăng Phong ngầm toát mồ hôi hột, dựa vào võ công của bản thân gã có thể vang danh kinh thành,

nhưng một khi tiến nhập giang hồ thì gã chẳng là gì cả.

Hoa Lân đi theo Kiều Túy Mộng về bên phải của Thiên Kiếm Các, trên đường gặp rất nhiều Thiên Sơn đệ tử mặc bạch y. Xem ra Thiên Sơn kiếm phái chỉ dùng y phục màu trắng như tuyết, điều này lại rất vừa ý Diệp Thanh.

Kiều Túy Mộng vẫn bước đi với dáng vẻ xiêu vẹo, một mặt vẫn uống rượu nói: "Chưởng môn sư huynh hiện giờ có thể đang chủ trì kiếm điển, đợi tới tối ta sẽ dẫn ngươi đến tham kiến." Lão đột nhiên thở dài nói: "Ài...Lần này e là đến lượt Thục Sơn kiếm tông chưởng quản Huyền Thiên kiếm rồi."

Diệp Thanh nghe thấy vậy, thân thể yêu kiều khẽ rung động, Hoa Lân phát giác ra không khỏi cảm thấy kì quái.

Lãnh Lăng Phong thu hồi mục quang khỏi thao trường, ngạc nhiên nói: "Không phải chứ? Dựa vào võ công của Hạng chưởng môn thì làm sao có thể đoạt ngôi vô địch được?"

Kiều Túy Mộng lắc lắc đầu cười khổ nói lảng sang chuyện khác: "Đợi sau khi kiếm điển kết thúc, đệ hãy đưa hai đứa nhỏ này đi chọn sư phụ. Hà hà! Hai đứa nó tư chất rất tốt, ta nghĩ nhất định sẽ khiến nhiều sư đệ sư muội phải tranh giành nhau đấy."

Lãnh Lăng Phong biết rằng việc bái sư cuối cùng cũng ổn, đột nhiên dừng chân nói: "Kiều sư huynh, bên ngoài còn có rất nhiều huynh đệ, đệ phải đưa họ về kinh phục mệnh, việc của Lân nhi xin nhờ huynh chiếu cố cho."

Kiều Túy Mộng ngạc nhiên hỏi: "Đệ không muốn gặp chưởng môn của chúng ta sao?"

Lãnh Lăng Phong lại ngó về phía thao trường một lần nữa rồi lắc đầu nói: "Coi như cũng ổn rồi, đệ chỉ là một nhân vật nhỏ, không cần thiết phải làm phiền quý chưởng môn. Hơn nữa, các huynh đệ ngoài kia không chịu được cơn lạnh giá khắc nghiệt, trước khi trời tối nếu chưa hạ sơn thì có thể sẽ gặp nguy hiểm!"

Kiều Túy Mộng tỏ vẻ hơi thất vọng, do dự một lúc rồi gật đầu nói: "Vậy cũng được! Đệ yên tâm, ta nhất định sẽ toàn lực chữa trị căn bệnh của Lân nhi."

Lãnh Lăng Phong cảm kích nắm chặt tay Kiều Túy Mộng. Quay lại dặn dò Lân nhi vài câu rồi gã mới cương quyết rời đi. Hoa gia tại kinh đô những năm nay thường gặp thích khách, chỉ dựa vào Long thị vệ e là không chống cự nổi, vì vậy gã vội lên đường về kinh ngay đêm đó.

Hoa Lân đột nhiên mất đi chỗ dựa, trong môi trường xa lạ này cảm thấy lo lắng không yên, may là còn có Diệp Thanh luôn lặng lẽ ở bên mình. Quay đầu lại nhìn thấy ánh mắt quan hoài của Diệp Thanh, Hoa Lân cảm nhận được muôn vàn khích lệ và tình cảm của cô dành cho mình...

...

Chú thích:

Về Huyền Thiên kiếm điển: Huyền Thiên kiếm là một thanh tuyệt thế thần binh, trước kia do thiên hạ đệ nhất cao thủ Diệp Thiên Tông bảo quản. Nhưng không biết vì sao, Diệp Thiên Tông đột nhiên thất tung, bảo kiếm của ông liền lưu lạc ngoài giang hồ. Truyền thuyết nói rằng trong thanh bảo kiếm này có ẩn tàng bí mật kinh thiên, điều này đã dẫn đến sự dòm ngó của các nhân sĩ võ lâm. Không biết giải

quyết ra sao, mấy đại môn phái chỉ còn cách cùng tiến tới một thỏa thuận, đó là cứ năm năm lại cử hành một kì Huyền Thiên kiếm điển. Người nào có võ công cao nhất sẽ có thể bảo quản Huyền Thiên kiếm trong thời gian năm năm. Năm nay Huyền Thiên kiếm điển chính là được cử hành tại Thiên Sơn do đó được gọi là Thiên Sơn kiếm điển!

Ngọc Tiên Duyên - Tập 1 - Thiên Sơn Phong Vân

Chương 1 - Si Tiếu Trạch Sư

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: Lãnh Huyết

Thiên Sơn kiếm phái tọa lập sừng sững ở phía tây Trung Nguyên, cùng với Thục Sơn và Toàn Chân giáo được xưng là "tam thánh môn". Ba đại môn phái này phối hợp với nhau hình thành nên một thế trận tam giác vững chắc bảo vệ sự bình yên của thiên hạ. Thiên Sơn từ lúc lập phái đến giờ đã có ngàn năm lịch sử, luôn thầm lặng vì bách tính Trung Nguyên mà chống lại lũ thần ma phương Tây xâm nhập nên được người trong thiên hạ sùng kính nhất.

Hôm nay lại là ngày thu nhận đồ đệ bảy năm mới có một lần, hầu hết các đệ tử đều tụ tập tại trung tâm luyện võ trường. Chỉ thấy xung quanh luyện võ trường là từng cây thạch trụ cao đến năm trượng, trên những thạch trụ đó còn lưu lại những vệt kiếm hiển hiện trước mắt gây cảm giác kinh tâm, đó đều là những dấu vết lưu lại khi cử hành Huyền Thiên kiếm điển.

Theo làn gió sớm thổi đến, từ xa thoang thoảng truyền lại hương thơm của hoa lan tím. Ánh dương quang nhu hòa chiếu xiên xiên vào cự thạch đại trận, hơn một nghìn đệ tử tập trung tại thao trường nhưng vẫn có vẻ rộng rãi thông thoáng. Lúc này, tại chính giữa thao trường, bảy mươi hai đệ tử chưa nhập môn đang xếp hàng ngay ngắn chỉnh tề, mọi người đều hiếu kì nhìn họ chăm chú. Trong số bọn họ, niên kỉ lớn cũng không quá mười bảy, nhỏ nhất lại chỉ khoảng mười một tuổi...Hoa Lân và Diệp Thanh cũng đứng lẫn trong số đó.

Phía bắc của thao trường, đang ngồi trên một dàn thạch ỷ là sáu vị cao thủ, trên không còn có ba vị nữa, tạm thời chưa thấy ai lên tiếng. Ngoài những

người này, trên bầu trời phía xa còn có mười vị cao thủ đang ngự kiếm phi đến, họ là các cao nhân của Thiên Sơn "Huyền Kiếm Đường", "Tiềm Long Đường", "Thiên Tinh Đường" và "Thần Mục Đường", họ cũng muốn trong số những đệ tử mới nhập môn này sẽ chọn được một vài truyền nhân ưu tú cho mình.

Từng đó người cùng họp lại một chỗ nhưng không ai nói lời nào, không khí có vẻ trầm trọng. Chỉ vì trong kì Huyền Thiên kiếm điển mới cử hành cách đây không lâu, Huyền Thiên kiếm điển vốn do bổn phái trước giờ chưởng quản đã bị cao thủ đứng thứ hai của Thục Sơn là Cốc Phi Hồng đoạt mất. Trong không khí yên lặng trang nghiêm đó chỉ có một cậu bé không ngừng nhìn quanh ngó quất. Đó chính là Hoa Lân, một công tử hào môn xuất thân từ phủ nguyên soái. Cậu bé rất hứng thú với những cao thủ biết ngự kiếm phi hành trên không, cứ nhìn những thanh phi kiếm dưới chân họ với vẻ dò xét, phảng phất như đang nghiên cứu nguyên lý của thuật ngự kiếm phi hành. Sau đó, những vết kiếm cắt sâu trên những thạch trụ cũng thu hút mục quang của Hoa Lân, vết kiếm trên thạch trụ rõ ràng là do kiếm khí gây ra khiến nó tặc lưỡi lẩm bẩm nói: "Lợi hại quá à!"

Những thiếu niên xung quanh đều ưỡn ngực đứng thẳng nhằm thu hút sự chú ý của các vị sư tôn trên đài. Lại thấy Hoa Lân chốc chốc lại ngọ nguậy nên họ đều lo là sẽ bị làm liên lụy. Phải biết bái sư là một việc vô cùng quan trọng, có thể học được chân công phu hay không, sau này có thể ngạo nghễ ngẩng cao đầu tại Thiên Sơn hay không, tất cả đều phải tùy thuộc vào sư phụ của mình là ai. Vậy mà tên nhóc Hoa Lân này lại làm vậy thật đúng là con sâu làm rầu nồi canh!

Diệp Thanh đứng bên trái nó nhưng cách quá xa nên chỉ có thể lo lắng thay. Nàng thầm nghĩ công tử lúc còn ở nhà thì cả Hoa phủ đều coi như tiểu tổ tông nhưng việc thu nhận đồ đệ này lại là một chuyện khác...

Sáu vị cao thủ trên đài đương nhiên cũng đã phát hiện ra có một người đặc biệt, đánh giá về Hoa Lân tự nhiên không tốt chút nào, chỉ sợ không ai bằng lòng thu nhận thằng nhóc này làm đồ đệ!

Đột nhiên trong trường trở nên cực kì tĩnh lặng! Các sư huynh bên ngoài thao trường đều đồng loạt nhìn

về phía đông. Chỉ thấy một bạch y nữ tử đang từ từ tiến đến, mọi người như đều bị lóa mắt.

Nữ tử đó có thể nói là sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành, y phục bằng tơ trắng như tuyết, xiêm áo dài thướt thơ nhẹ nhàng lướt trên mặt đất, song thủ khẽ buông thấp phía dưới, chân bước khoan thai đang đi về hướng này. Eo nàng thắt một dải đai lưng làm nổi bật lên đường cong hoàn mĩ đến mức tận cùng, đồi ngực nảy nở vun tròn khiến người ta mê đắm, khuôn mặt tuyệt mĩ phối hợp với đôi mắt long lanh sáng như ánh trăng khiến những thiếu niên hơi kém định lực như mê muội đến mức thần hồn điên đảo.

Hoa Lân vẫn còn ngây thơ, nó thốt to một câu khiến tất cả đều phải trừng mắt nhìn nó. "Oa! Một tiên nữ xinh đẹp làm sao!"

Diệp Thanh nghe vậy thiếu điều ngất xỉu, thân là nha hoàn thiếp thân của Hoa Lân, nàng luôn chú ý đến từng cử chỉ hành động của công tử, hiện tại thật chỉ muốn tìm một cái hố nào để chui xuống cho đỡ xấu hổ.

Bạch y nữ tử nghe tiếng liền vọng nhìn lại, trên mặt lộ ra một nụ cười ngọt ngào, đôi mắt thanh tú như

đang tán thưởng sự thẳng thắn của nó. Nhưng nụ cười của nàng đột nhiên tắt ngấm, nàng dừng bước cẩn thận nhìn kĩ Hoa Lân, sau đó lại bước chân lên đài mà như đang suy nghĩ điều gì đó, rồi nàng ngồi xuống chiếc thạch ỷ cuối cùng còn để trống.

Hoa Lân bị nàng nhìn chằm chằm, đầu óc như mụ mị, tim đập thình thịch, cảm giác này vừa kì diệu lại vừa kích thích.

Mọi người cũng cảm thấy kì quái, chẳng lẽ tiểu sư thúc đã từng gặp qua thằng nhóc không biết an phận này rồi ư?

Trong khi mọi người còn đang thắc mắc thì Thiên Sơn chưởng môn Hạng Mạc Thiên cùng nhị sư huynh Kiều Túy Mộng cũng đã tới nơi.

Sau khi tọa vị, Hạng chưởng môn nhìn lướt qua các đệ tử dưới đài, cao giọng nói: "Thiên Sơn trạch sư khánh điển (lễ chọn sư phụ) có quy mô lớn nhất từ trước tới nay, đúng là một việc đáng chúc mừng! Quy tắc bái sư lần này rất đơn giản, trước tiên sẽ do các vị sư tôn trên đài mỗi người tự chọn ba đệ tử, sau đó các đệ tử sẽ chọn sư phụ của mình. Đương nhiên sư

phụ có quyền cự tuyệt không nhận đồ đệ đó...Bây giờ bắt đầu tiến hành!"

Các đệ tử mới đều bất ngờ, tuy mọi người đều đã sớm biết rõ về tuyệt học của từng vị sư tông và cũng biết phương thức chọn đồ đệ của Thiên Sơn khá kì lạ nhưng lúc này vẫn cảm thấy luống cuống không biết làm thế nào.

Lại là Hoa Lân chịu làm người mở đầu, cao giọng nói: "Ta muốn vị thần tiên tỉ tỉ ở sau cùng làm sư phụ!"

Toàn trường tức khắc lại yên tĩnh...

Diệp Thanh lại xấu hổ không biết trốn đâu cho hết. Lúc ở nhà Hoa Lân luôn ngang nhiên lớn gan nói xẵng như vậy,nhưng Hoa phủ lúc nào cũng để cho nó nói thế nào cũng được, muốn gì là được nấy, cũng không thấy nó nói vậy là vô phép...Nhưng nơi đây là Thiên Sơn mà!

Nhưng bạch y tiên tử đó lại cười khach khách nói: "Các sư tôn còn chưa chọn đồ đệ, đâu đã đến lượt ngươi nói?"

Chúng nhân dưới đài bất giác mắng: "Thằng oắt này thật không biết xấu hổ!"

"Ha ha ha..."

Toàn trường đều cười rộ, không khí trầm trọng vô hình chung đã biến mất. Hoa Lân lần đầu tiên bị người khác cười nhạo đương nhiên không chịu được, nó la hét ầm ĩ: "Không công bằng, không công bằng! Tại sao không cho chúng ta chọn sư phụ? Còn nói cái gì là trạch sư khánh điển, sao không gọi là trạch đồ khánh điển cho rồi!"

Nhị sư bá Kiều Túy Mộng cười ha ha nói: "Hay lắm! Ta rất thích tính cách này của ngươi, kể từ hôm nay ngươi chính là đồ đệ nhập môn của ta."

Hoa Lân uất ức nói: "Người ta không đồng ý đâu!...Không!"

Kiều Túy Mộng nhíu chặt song mày, cương quyết nói: "Ngươi muốn hay không cũng vậy! Bây giờ ngươi có thể đi theo ta được rồi!"

Mọi người đều cười thầm, vậy mới đúng chứ! Để tửu quỷ sư bá truyền thụ cho đồ đệ này là thích hợp nhất. Trong khi toàn trường đều đang vui mừng trước tai họa của Hoa Lân, chỉ có Thiên Sơn chưởng môn Hạng

Mạc Thiên và Diệp Thanh thầm lo lắng, trong lòng không khỏi thở dài.

Kiều Túy Mộng không thèm quan tâm đến sự phản đối của Hoa Lân, lão nhảy xuống trực tiếp kéo nó lên đài cao, trịnh trọng nói: "Kiều Truy Phong ta đã chọn ngươi rồi thì trừ phi ngươi tự rời khỏi Thiên Sơn kiếm phái mới thoát được."

Hoa Lân cảm thấy hơi mơ hồ hỏi: "Ông không phải tên là Kiều Túy Mộng sao? Tại sao lại đổi tên thành Kiều Truy Phong vậy?"

Đây là cuộc đối thoại không có phép tắc nhất giữa hai sư đồ kể từ khi Thiên Sơn kiếm phái khai tông đến giờ, một sư phụ điên điên khùng khùng gặp phải một đồ đệ si si ngốc ngốc. Mãi cho đến nhiều năm sau người ta vẫn thấy thú vị khi nhắc lại chuyện này...

Kiều Truy Phong nói: "Đây là cái tên do người ta đặt cho sư phụ ngươi, hiểu chưa? Từ nay về sau ngươi phải làm gương cho mọi người, gọi ta là Kiều...Truy...Phong! Biết chưa?" Ngừng lại một chút rồi lão ra lệnh: "Mau khấu đầu! Bái sư!"

Kỳ thực Hoa Lân sớm đã biết rằng mình không thể chạy thoát khỏi ma chưởng của Kiều Truy Phong, đó là vì Kiều Truy Phong đã từng đích thân đi qua Thiên Tàm Ti đón nó. Hoa Lân không muốn bái nhập làm môn hạ của lão nên chỉ còn cách ra tay trước tiên nhận một người làm sư phụ. Không ngờ Kiều Truy Phong lại đã chọn trúng nó, khiến cho kế hoạch của nó bị thất bại ngay khi gần thành.

Hoa Lân vốn thông minh tuyệt đỉnh nên vẫn mặc cả nói: "Con tên là Hoa Lân! Hoa trong Hoa Sơn, Lân trong kì lân, thường gọi là Hoa Lân! Người ta đều bảo con là rồng dưới hạ thế, vậy rốt cuộc là rồng hay là sâu? Điều này xin nhờ vào Kiều lão sư dạy dỗ...Nhưng ngày nào con cũng phải được ăn ba cái đùi gà lớn cơ!"

Kiều Truy Phong đã nghĩ ngợi xong, tên đồ đệ này làm sao có thể ăn nhiều như vậy được, liền nói liên hồi: "Được rồi, được rồi! Sao ngươi cứ nói nhiều những lời thừa thãi này làm gì? Mau khấu đầu đi!...Ối! Khoan đã khoan đã! Ngươi vừa gọi ta là gì?"

Hoa Lân cúi gập người, kéo dài giọng nói: "Kiều Truy Phong sư phụ.....!"

Ai ngờ Kiều Truy Phong không hề nổi giận, còn xoa xoa đầu nó nói: "Hây, ngoan lắm!...Được nghe tên thật của mình thật là sảng khoái! Ha ha ha ha..."

"A..."Chúng nhân đều có vẻ ngạc nhiên.

Không biết làm thế nào, vì ba cái đùi gà mỗi ngày, vì để giải trừ căn bệnh khiến mình đau đớn muốn chết, Hoa Lân đành khấu đầu tám cái. Phải biết cuộc sống ở Thiên Sơn thật sự rất thanh đạm bần hàn, mấy ngày liền chỉ ăn rau xanh, Hoa Lân dần quên mất cả mùi vị của thịt gà.

Kiều Truy Phong vô cùng hài lòng đỡ Hoa Lân dậy, vội vàng dắt nó rời khỏi thao trường, cứ như muốn tránh khỏi sự quấy nhiễu của những đồ đệ khác đòi lão thu nhận...

Hoa Lân buồn bã quay đầu lại nhìn thân ảnh nhỏ nhắn của Diệp Thanh, chỉ vừa kịp nhìn nàng một cái đã bị đám đông ở giữa chắn mất tầm mắt...

Ngọc Tiên Duyên - Tập 1

Chương 2 - Cô Lãnh Thân Hình

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: Lãnh Huyết

Thiên Sơn chưởng môn cũng chẳng biết làm thế nào với nhị sư đệ của mình, chỉ đành thở dài một hơi, mục quang dõi theo Kiều Truy Phong đang dắt theo Hoa Lân rời khỏi luyện võ trường. Hồi lâu sau ông mới từ từ quay lại nhìn những thiếu niên trong trường trầm giọng nói: "Thiên Sơn coi việc trừ ma vệ đạo là trách nhiệm của bản thân, bất luận các ngươi bái ai làm sư phụ đều không quan trọng, tất cả đều phải tùy thuộc vào sự tu luyện của bản thân các ngươi! Bây giờ ba đệ tử đứng hàng đầu bên trái hãy tiến lên đài, từ giờ trở đi các ngươi sẽ là đệ tử nhập môn của ta! Các ngươi nhất định phải nhớ kĩ tông chỉ của Thiên Sơn...Rõ chưa?"

Hạng chưởng môn vừa dứt lời, ba thiếu niên đó đều hưng phấn nói lớn: "Vâng thưa sư tôn!" rồi phục người xuống đất khấu đầu "bộp bộp bộp" liên hồi, lúc ngẩng đầu lên trong mắt ba người đều lộ ra thần thái kích động.

Những thiếu niên khác đều nhìn họ với vẻ ghen tị. Ba tên này chẳng qua chỉ nhờ đứng đúng chỗ tốt, chẳng liên quan gì đến tư chất hay xuất thân vậy mà lại

được chọn làm đệ tử của chưởng môn sao? Thật khiến người khác phải đố kị mà.

Sau đó tất cả các vị sư bá, sư thúc đều tự chọn cho mình ba đệ tử. Diệp Thanh tuy vẫn lặng lẽ đứng nguyên tại chỗ nhưng khí chất cao nhã linh xảo của nàng đã thu hút mục quang của rất nhiều người, cuối cùng tam sư tỷ Hà Úc Hương trong Thiên Sơn Cửu Kiếm đã nhanh tay chọn trước khiến những vị sư muội đứng sau đều ngấm ngầm thở dài tiếc nuối.

Sau khoảng nửa giờ, mỗi thiếu niên đều đã có một vị sư tôn, trong đó tuyệt đại đa số các nữ đệ tử đều bái nhập làm môn hạ của "Phi hoa kiếm" Hà Úc Hương và "Phiêu miễu kiếm" La Tử Linh. Do Hạng chưởng môn và Kiều Truy Phong đều không nhận thêm đồ đệ nên các nam đệ tử còn lại đều được các vị sư thúc chia nhau thu nhận. Chỉ có một điểm đáng chú ý là con trai độc nhất của Hạng chưởng môn là Hạng Tiêu Vân lại bái làm môn hạ của "Ẩn Quang Kiếm" Lý Lôi Vân khiến mọi người đều thấy thắc mắc khó hiểu.

Việc quản lý ở Thiên Sơn kiếm tông trước giờ khá rõ ràng hợp lý. Những vị tiền bối cao thủ đều ẩn cư xa lánh trần thế, giao toàn bộ quyền điều hành Thiên

Sơn lại cho người thích hợp. Trong nội bộ Thiên Sơn phân làm "tứ đường bát quái môn", mười hai phân đường tinh anh này đều tập hợp những cao thủ không màng chuyện thế tục, nếu không đạt tới cảnh giới hữu tâm vô dục thì căn bản đừng nghĩ tới chuyện được gia nhập.

Trong đó "Huyền Kiếm Đường" chủ yếu phụ trách việc bảo vệ cho Thiên Sơn, "Tiềm Long Đường" là nơi nghiên cứu võ học, "Thiên Tinh Đường" là nơi nghiên cứu trận pháp, "Thần Mục Đường" là nơi của các vị cao nhân tu chân chuyên trừ ma vệ đạo. Còn "bát quái môn" chính là được lấy theo tên của tám quẻ Càn, Khôn, Chấn, Tốn, Khảm, Ly, Cấn, Đoái. Đây là lực lượng tinh nhuệ chỉ xuất thủ khi Thiên Sơn gặp phải tình huống khẩn cấp.

...

Sáng sớm hôm sau, ánh nắng mai nhu hòa chiếu rọi khắp thao trường rộng rãi, bóng các đại thạch trụ trải dài trên mặt đất. Trong trường sớm đã tụ tập hàng trăm sư huynh đệ, tất cả đang luyện tập một thứ kiếm pháp hoa mỹ. Giữa không trung còn có ba cao thủ ngự kiếm truy đuổi nhau, không ngừng biến hóa

các dạng thức tấn công, phần lớn các đệ tử đều say sưa dán mắt vào trường đả đấu. Trên thao trường mênh mông, những thân ảnh đứng lác đác đều toát lên vẻ hứng khởi phấn chấn vô cùng.

Dần dần những đệ tử hôm qua mới gia nhập Thiên Sơn cũng đều đã đến đứng vây quanh thao trường để quan sát học tập. Trừ Kiều Truy Phong ra, còn đâu Thiên Sơn Cửu Kiếm và cả Hạng chưởng môn cũng đã đích thân dẫn các đệ tử mới nhập môn đến để làm quen với môi trường mới.

Hạng chưởng môn dẫn theo ba đệ tử thong thả đi đến, hướng về đại đệ tử đang lăng không múa kiếm gọi to: "Liệt Phong! Con qua đây một chút!"

Đệ tử tên Liệt Phong đó võ công rất cao cường, gã đang luyện tập Phong Ba Trảm uy lực rất lớn, thân thể ở giữa không trung cấp tốc xoay chuyển, đột nhiên đạp gió bay lên, song thủ cử kiếm bổ xuống, một đạo kiếm quang lăng lệ hung mãnh kích thẳng vào thạch bia ở phía xa, "choang" một tiếng, kiếm khí đã lưu lại trên thạch bia một vệt kiếm sâu hoắm. Liệt Phong nghe thấy chưởng môn gọi mình mới nhẹ nhàng hạ thân xuống mặt đất. Soạt! một tiếng kiếm

đã tra vào vỏ, tư thế tiêu sái của gã khiến các đệ tử mới đều cảm thấy bối rối tinh thần. Chỉ thấy Liệt Phong từ xa cúi người nói: "Bái kiến sư tôn!"

Hạng chưởng môn mỉm cười gật đầu, tán dương: "Võ công của con đã có tiến bộ rất lớn, vi sư cảm thấy rất vui, ta tin rằng không bao lâu nữa con sẽ có thể thi triển ngự kiếm thuật được rồi."

Liệt Phong được sư phụ khen ngợi nhưng vẫn không hề tỏ vẻ kiêu ngạo nói: "Đệ tử nhất định sẽ luyện thành phi kiếm trong thời gian sớm nhất, dốc hết sức lực vì công cuộc trừ ma vệ đạo!"

Hạng chưởng môn nở một nụ cười lộ vẻ vui mừng, vuốt râu nói: "Được, tốt lắm!" Đoạn quay người vẫy ba đệ tử phía sau tiến lên trước nói với Liệt Phong: "Trước tiên con hãy dạy chúng nội công cơ bản nhất, khi nào chúng luyện tới mức có được nền tảng vững chắc rồi thì hãy báo cho ta biết! Còn nữa, con cũng nên chuẩn bị thu nhận đồ đệ đi!"

Nội tâm Liệt Phong kích động dữ dội! Gã thầm nghĩ sư phụ nói đúng, sau bảy năm nữa, trọng trách thu nhận đồ đệ e là phải đến lượt gã đảm nhận rồi. Liệt

Phong vội cúi người nói: "Đồ nhi nhất định không phụ lòng sư tôn!"

Phương thức của Thiên Sơn Cửu Kiếm đa phần giống nhau, đều giao các đệ tử mới cho môn sinh đắc ý của mình truyền thụ võ nghệ. Trên thao trường lúc này đã tập trung rất đông đệ tử, họ xúm xít đứng chỉ đông chỉ tây, ai cũng tỏ vẻ hớn hở mừng rỡ.

Chỉ có một người ngoại lệ! Hoa Lân đứng cô độc một mình, vọng nhìn chúng huynh đệ đồng môn đang hân hoan tưng bừng trong trường, nó tự hỏi phải chăng mình chỉ là kẻ thừa? Tối hôm qua sư phụ Kiều Truy Phong đã dùng nội lực hùng hậu giúp nó vận hành chân khí vài lần, sau đó đưa cho nó một quyển Huyền Băng Quyết bảo nó luyện tập, lão thở ra hơi rượu nồng nặc nói: "Hảo tiểu tử! Nội công của ngươi đã có căn cơ rất tốt, ngươi cứ cầm lấy quyển Huyền Băng Quyết này chiếu theo đó mà luyện tập là được rồi!"

Chỉ với một câu nói đó mà Hoa Lân giờ đã trở thành một người hoàn toàn tự do. Kiều Truy Phong chẳng để ý gì đến nó, chỉ lo ôm vò rượu mà say sưa suốt ngày. Hoa Lân không biết làm thế nào đành phải tự

đi quan sát tiến độ của các sư huynh khác. Nó thầm nghĩ: "Tuy nội công của ta đã có cơ sở vững chắc, đến Thiên Sơn cũng chỉ để chữa bệnh nhưng cũng phải học chút ít võ công chứ? Không thể để thế này nữa, ta phải học trộm một chiêu nửa thức mới được."

Trong lúc buồn chán, Hoa Lân tìm kiếm trong đám đông một hồi mới nhận ra hôm nay Diệp Thanh cũng không đến, nó nghĩ chắc hẳn sư phụ của nàng sớm đã sắp xếp cho nàng những bài luyện công. Phóng mắt nhìn ra xa, nó ngạc nhiên phát hiện ra một thân ảnh màu trắng đứng nổi bật giữa đám đông, một tiên nữ tuyệt sắc đang hướng dẫn cho đồ đệ. Hoa Lân chỉ biết nàng ta là tiểu sư thúc của mình chứ không biết nàng tên là gì, nó liền từ từ đi đến...

Chỉ thấy bạch y tiên nữ đó đang chỉ điểm cho một cô bé khả ái, ôn nhu nói: "Linh nhi! Bắt đầu từ mai con sẽ đi theo Hà sư tỷ luyện công, có gì không rõ có thể trực tiếp đến tìm ta! Biết chưa?"

Cô bé khả ái đó mở to đôi mắt sáng long lanh gật gật đầu, đột nhiên nhìn thấy Hoa Lân mới đi đến bên cạnh nên cô có vẻ hơi ngượng ngùng.

Hoa Lân xuất thân hào môn, từ bé tới giờ không sợ trời không sợ đất, nó ngang nhiên chủ động hỏi bạch y tiên nữ: "Tiểu sư thúc! Cô tên là gì? Hình như chúng ta đã từng gặp nhau ở đâu rồi thì phải?"

Vị tiểu sư thúc đó ngạc nhiên quay đầu lại nhìn nó, cũng hơi đỏ mặt rồi bỗng mỉm cười hòa nhã nói: "Ta tên Thượng Quan Linh! Cậu tìm ta có việc gì không?"

Hoa Lân nói với dáng vẻ dễ thương: "Không có gì! Tôi chỉ muốn biết tên của cô thôi!"

Thượng Quan Linh bật cười yêu kiều, nhẹ nhàng nói: "Tại sao chỉ có mình cậu đến thao trường, Kiều sư huynh không quản lý cậu sao?"

Hoa Lân tức tối nói: "Tôi mới không cần ông ta quản ý! Người ta ghét uống rượu, hừm..."

Cô bé khả ái đứng bên cười khanh khách hỏi: "Ông ta có dạy ngươi uống rượu không? Hi hi hi..."

Thượng Quan Linh cũng cố nín cười, đôi mắt sáng trong hiện lên tiếu ý, thật không dễ dàng gì mới khỏi bật cười thành tiếng, nàng chỉnh sắc nói: "Cậu yên tâm! Chờ lát nữa ta sẽ nói chuyện với cậu, ta nhất định sẽ dạy võ công cho cậu."

Ai ngờ Hoa Lân lắc đầu quầy quậy nói: "Không cần không cần, ta mới không cần ai dạy!...Ta thích tự do!"

Chú thích:

Thiên Sơn Cửu Kiếm: chính là chín vị cao thủ trên đài, họ chủ yếu phụ trách chưởng quản các công việc của Thiên Sơn, chín người này lần lượt là:

Đại sư huynh: Thiên kiếm Hạng Mạc Thiên

Nhị sư huynh: Túy kiếm Kiều Truy Phong

Tam sư tỷ: Phi hoa kiếm Hà Úc Hương

Tứ sư đệ: Bôn vân kiếm Trịnh Thanh Phong

Ngũ sư muội: Mẫu đan kiếm Lưu Linh (thê tử của chưởng môn Hạng Mạc Thiên)

Lục sư muội: Phiêu miễu kiếm La Tử Linh

Thất sư đệ: Trần phong kiếm Hứa Văn Hà

Bát sư đệ: Ẩn quang kiếm Lý Lôi Vân

Cửu sư muội: Tuyệt trần kiếm Thượng Quan Linh

Ngọc Tiên Duyên - Tập 1

Chương 3 - Trí Sái Đồng Môn *

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: Lãnh Huyết

Hoa Lân đang nói to tiếng với tiểu sư thúc bỗng thấy chúng sư huynh xung quanh nhìn mình với nhãn thần khác lạ, ánh mắt phảng phất như bừng bừng một ngọn lửa giận. Phải biết rằng tiểu sư thúc là nữ thần trong mắt mọi người, từ trước tới giờ chưa từng có ai dám khinh bạc nàng dù chỉ một chút.

Cô bé khả ái đó hiển nhiên cũng tỏ ra rất hứng thú với Hoa Lân, ngượng ngập hỏi: "Cậu tên là Hoa Lân à?"

Hoa Lân rất ngạc nhiên vì nó nhớ rằng hình như chưa hề nhắc đến tên mình. Nó thắc mắc hỏi: "Làm sao cô biết tên ta là Hoa Lân, thế còn cô, cô tên gì?"

Cô bé đó nở một nụ cười ngọt ngào nói: "Ta tên Dương Phong Linh! Hôm qua không phải cậu đã nói với sư phụ cậu là một con rồng lạc xuống trần gian sao? Hi hi hi..."

Hoa Lân ngượng ngùng gãi đầu, xem ra nó có vẻ được nhiều người biết đến đây.

Thượng Quan Linh nhìn Hoa Lân chăm chú, trong lòng cũng ngầm kinh ngạc nghĩ rằng: Chẳng lẽ thằng bé này lại đúng là nó sao? Nhưng hình như nó là một thiếu gia hào môn, làm sao có thể đến Thiên Sơn này học nghệ được?

Nàng đang miên man suy nghĩ thì một thiếu nữ dáng đi trầm ổn bước tới, cung kính hành lễ với Thượng Quan Linh rồi nói: "Bái kiến sư tôn! Con xin dẫn Linh nhi đi luyện công trước!"

Thượng Quan Linh gật gật đầu, thiếu nữ đó lập tức đốc thúc cô bé khả ái: "Linh nhi sư muội! Trước tiên ta sẽ dạy muội tâm pháp thổ nạp cơ bản nhất, hãy đi theo ta!" nói xong dắt tay Dương Phong Linh từ từ đi ra ngoài thao trường.

Dương Phong Linh dường như vẫn chưa muốn rời khỏi, còn quay đầu lại nhìn một cái, chỉ thấy tên tiểu tử Hoa Lân đó vẫn đang ngẩng đầu đứng ngây ra nhìn tiểu sư thúc.

Thượng Quan Linh thấy Hoa Lân nhìn mình chằm chằm như vậy thì lại nghĩ đó là do nó quá kính trọng mình, vì vậy nàng mỉm cười nói: "Hiện giờ cậu đang

luyện môn nội công nào? Nói cho ta nghe xem nào, có lẽ ta có thể chỉ dẫn cho cậu một chút!"

Hoa Lân lơ đãng lấy Huyền Băng Quyết trong ngực áo ra đưa cho nàng.

Thượng Quan Linh nhẹ nhàng cầm lấy, chỉ xem lướt qua hai trang đã thảng thốt nói: "Nhị sư huynh sao có thể làm vậy được? Không ngờ huynh ấy lại đưa cho cậu luyện thứ nội công cao thâm như thế này. Đúng là liều lĩnh quá mức!" dứt lời nàng bực tức gấp sách lại, nghiêm nghị nói: "Lân nhi! Đây là bí kíp bất truyền của phái Thiên Sơn, nó quá uyên thâm ảo diệu so với trình độ của cậu. Cậu phải cất giữ cẩn thận, không được tùy tiện đem ra cho người khác xem, biết không?...Trước tiên ta sẽ dạy cho cậu một số tâm pháp nội công cơ bản nhất, cậu phải luyện tập tuần tự thì dần dần mới có tiến bộ, rõ chưa?"

Hoa Lân ngơ ngẩn cất quyển Huyền Băng Quyết vào trong áo, nó thầm nghĩ quyển sách rách nát này tuy khó hơn Hàn Băng chưởng của Lãnh thị vệ nhiều nhưng lúc luyện cũng không thấy căng thẳng quá sức. Cái gì mà bí mật bất truyền? Có gì nhầm lẫn chăng?

Sau đó Thượng Quan Linh bắt đầu tận tình giảng giải cho nó về kinh mạch trong cơ thể con người cũng như cách vận công cơ bản.

Ai ngờ Hoa Lân căn bản không hề có chút hứng thú nào với những thứ nội công "thô thiển" này, nó chỉ giương to mắt nhìn Thượng Quan Linh đến si ngốc. Nó đang tập trung cảm thụ dung mạo mỹ lệ tuyệt trần của nàng ở cự ly gần.

Một số thiếu nữ đứng cạnh đó cảm thấy vô cùng kinh ngạc, phải biết rằng "Tuyệt trần kiếm" Thượng Quan Linh lúc bình thường lạnh lùng tựa băng sương, rất ít khi chỉ điểm tỉ mỉ cho đệ tử của mình như hôm nay, nói gì đến việc dạy cho đệ tử của người khác.

Một lúc lâu sau, Thượng Quan Linh cứ nói suốt, sắc diện dần dần đỏ ứng, đột nhiên tức giận nói: "Ngươi không nghe thì thôi!" rồi chuyển thân tung mình bay đi.

Hoa Lân gãi gãi đầu, không hiểu tại sao nàng ta tự nhiên lại giận dữ như vậy?

Rất lâu sau nó mới định thần lại thấy một vài thiếu nữ đứng quanh đang chỉ chỉ trỏ trỏ nên cười cười hỏi họ: "Các cô tên là gì vậy?"

Mấy thiếu nữ đó bật cười rộ quát: "Mau đi luyện công đi rồi dần dần sẽ biết được hết mọi người ở đây!"

Hoa Lân nhìn quanh một vòng khắp thao trường, phát hiện ra tựa hồ như tất cả mọi người đều đang vui vẻ nói chuyện với nhau một cách hào hứng, nó bỗng thấy tràn đầy niềm tin vào tương lai.

Nhưng chờ mãi vẫn không thấy ai chú ý tới mình, Hoa Lân cảm thấy lạc lõng vô cùng, từ nhỏ tới giờ nó luôn là trung tâm của cả Quốc Công Phủ, nào đã từng nghĩ đến sẽ có ngày hôm nay?

Không biết nói chuyện cùng ai, nó nhìn thấy những tảng cự thạch cao bằng thân người vây tứ phía quanh thao trường nên liền trèo lên đó ngồi, hai tay buông thõng, nó lặng lẽ ngồi nhìn các sư huynh trong trường luyện công. Khắp nơi đều vang lên những tiếng luyện công ầm ầm, quang cảnh thập phần hoành tráng.

Ngồi xem nửa ngày trời nó phát hiện ra có một số kẻ rất ngốc nghếch, có mỗi một bài Thiết Tỏa Quyền luyện đi luyện lại mà chiêu trước chiêu sau cũng không nhớ. Hoa Lân lắc lắc đầu thầm nghĩ Thiên Sơn phái có tiếng tăm như vậy sao lại đi thu nhận những đệ tử kém cỏi thế này. Thật là kì quái không thể hiểu nổi...

Nhưng Hoa Lân không biết rằng đó là do nội công của nó đã có căn cơ nên những chiêu thức đơn giản này đương nhiên là vừa nhìn đã có thể nhớ được.

Những năm gần đây, vì để chống lại ma bệnh mà nó đã luyện thứ võ công cao thâm Hàn Băng Chưởng đạt đến mức tiểu thành, những chiêu thức chỉ để rèn luyện gân cốt này tất nhiên quá tầm thường với nó.

Nó trầm mặc ngồi trên tảng đá, thời gian cứ trôi qua không hề hay biết, mặt trời đã dần dịch chuyển từ đông sang tây. Thiên Sơn nói cho cùng vẫn có không ít đệ tử võ công cao cường, Hoa Lân nhìn những vị sư huynh đó bay qua bay lại, những chiêu thức hoa mỹ cương mãnh khiến nó không thể dời mắt khỏi, ví như một chiêu "Thiên Kiếm Trảm", nó xem đến mức như

say như mê, khí thế dời núi lấp biển đó thật cuốn hút phi thường.

Theo như nó quan sát, trong tất cả các sư huynh tại trường, có một thiến niên tiêu sái võ công cực cao, các sư đệ quanh đó đều gọi y là Trịnh sư huynh. Hoa Lân nhất mực quan sát từng chiêu từng thức của người này, cho tới khi hoàng hôn buông xuống, Trịnh sư huynh luyện tập cũng đã mệt, y thu công rồi hiên ngang rời khỏi trường, lúc này Hoa Lân mới nhận thấy trên thao trường hình như cũng không còn mấy người, vẫn chưa hài lòng nhưng nó cũng đành leo xuống khỏi cự thạch, trong tâm tưởng vẫn còn lưu lại hình ảnh của "Thiên Kiếm Trảm", "Thất Tinh Quyết", nó thầm nghĩ: ta cũng về luyện tập mấy chiêu này, không được mười thì chắc cũng phải học được tám chín phần.

Nó vừa leo xuống thì bỗng thấy hai vị sư huynh tiến đến. Hoa Lân hiếu kì nhìn họ, mỗi người đều cầm một cây chổi dáng vẻ hùng hổ đi về phía nó. Hoa Lân suy nghĩ nhanh như chớp, xem ra hai tên này muốn bắt mình phải quét dọn thay chúng đây. Nó vốn muốn bỏ chạy ngay lập tức nhưng rốt cuộc vẫn mang

bản tính của thiếu gia công tử, tuy đã đoán ra mục đích của chúng nhưng nó quyết không chịu tỏ ra yếu hèn.

Quả nhiên hai tên sư huynh đó đến trước mặt nó, câu nói đầu tiên chính là: "Ê! Hôm nay đến lượt ngươi phải quét dọn rồi!"

Hoa Lân khi còn ở nhà đừng nói là quét dọn mà ngay cả việc mặc y phục cũng có người hầu hạ, nó đương nhiên không chấp nhận, liền cao giọng nói: "Ai bảo vậy? Ai bảo hôm nay ta phải quét dọn?"

Tên sư huynh cao cao đứng bên trái sa sầm nói: "Ta bảo!"

"Dựa vào cái gì?"

Tên cao đó đẩy mạnh Hoa Lân một cái nói: "Dựa vào gì à?...Chỉ dựa vào thân phận sư huynh của ta là đủ!"

Hoa Lân bị đẩy lui về sau mấy bước nhưng nó chưa từng biết sợ là gì, to tiếng phản kháng: "Trừ phi là sư phụ bảo ta quét dọn bằng không đừng ai nghĩ đến chuyện chỉ huy được ta!"

Hai tên sư huynh nhìn nhau rồi tên cao bỗng tung chân đạp nó, căn bản không hề để nó vào mắt.

Tuy Hoa Lân chưa học qua chiêu thức cụ thể nhưng nó từ nhỏ đã có một nền tảng nội công nhất định, phản ứng dĩ nhiên linh mẫn phi thường, nhanh nhẹn nghiêng mình né tránh. Không ngờ tên sư huynh cao đó một cước đạp hụt lập tức sôi giận, lại đánh về phía trước một chưởng.

Hoa Lân cấp tốc vung tả thủ lên ngăn lại, tuy đã đỡ được hữu chưởng của đối phương nhưng không ngờ lại trúng một cước vào bụng. Rên lên một tiếng, "bịch bịch bịch..." lại thoái lui liên tiếp mấy bước, sau lưng đau nhói, hóa ra nó đã bị va mạnh vào tảng cự thạch.

Ánh mắt Hoa Lân lóe lên một tia sắc lạnh, thủ chưởng lập tức lóe hồng quang nhưng nó đột nhiên nhớ đến phương trượng Tướng Quốc Tự đã dặn đi dặn lại nhất thiết không được để lộ ra luồng nội lực này. Còn đang suy nghĩ thì tên cao đã hung tợn túm lấy cổ áo nó ra lệnh: "Ngươi có quét hay không?"

Hữu thủ Hoa Lân nắm chặt lại, cố gắng kìm nén khát vọng được hoàn thủ, hữu quyền bị nắm lại thành một màu đỏ sẫm. Còn may là những năm gần đây

dưới sự hành hạ của ma bệnh nó đã rèn luyện được ý chí kiên trì phi thường, cuối cùng nó đã nhẫn nhịn được mà không đánh trả.

Hơn nữa nó biết rằng một khi đã ra tay thì chỉ sợ một quyền là đoạt mất tiểu mạng của đối phương. Lúc ở nhà nó đã từng được giáo huấn về việc này. Hồi đó nó nổi tính ngang ngạnh, thô bạo đá một nha hoàn khiến cho nha hoàn đó bị trật khớp xương, xương chân bị vỡ thành nhiều mảnh, cuối cùng bị tàn tật cả đời. Việc này đã khiến nó hối hận mặc cảm tội lỗi suốt hai, ba năm, vì vậy nó không dám lại tùy tiện xuất thủ.

Nhưng không ngờ tên cao đó thấy nó không trả lời liền vung tay tát ra hai chưởng, tên sư huynh lùn đứng bên vội nhắc: "Chung sư huynh, ngàn vạn lần đừng đánh vào mặt nó, cứ đánh vào người nó là được rồi!"

Hoa Lân tưởng rằng tên sư huynh lùn sẽ nói giúp nó, ai ngờ hắn cũng là một tên tiểu nhân đê tiện, đã đánh người mà còn suy xét tính đến hậu quả.

Tên sư huynh họ Chung quả nhiên nghe lời, đấm liền hai quyền vào bụng Hoa Lân, lạnh giọng nói: "Không

trả lời à? Được!" nói xong lại "bịch bịch bịch" đấm thêm ba quyền nữa.

Hoa Lân có nội công hộ thể nên chẳng thấy đau đớn gì, nhưng nó không thể chịu đựng được sự "khuất nhục" này, đang chuẩn bị hoàn thủ thì bỗng nghe thấy một tiếng nói của một thiếu niên từ xa vọng lại: "Chung Thiên Thủy, Trần Kiệt, các ngươi đang làm gì vậy?"

Hai tên sư huynh kia đều giật mình, tên họ Chung đành bực bội buông Hoa Lân ra. Nhưng hắn vẫn cố chỉ vào mũi Hoa Lân nói: "Tên tiểu tử ngươi nhớ mặt ta đấy, lần sau mà ngươi còn không đáp lời thì cẩn thận ta sẽ đánh gãy cái cẳng *** của ngươi đấy!"

Nộ hỏa trong mắt Hoa Lân bốc lên như thiêu đốt nhưng nó vẫn nhẫn nhịn được, thầm nghĩ thì ra hắn tên là Chung Thiên Thủy. Hừ hừ, sẽ có một ngày ta phải vờn ngươi cho đến chết!

Chung Thiên Thủy tức tối nhặt cây chổi dưới đất lên, quay đầu lại nhìn thiếu niên đa sự ở đằng xa, lạnh lùng nói: "Ta giáo huấn sư đệ thì liên quan gì đến ngươi?" nói xong kéo tên lùn cùng quay trở lại thao trường.

Thiếu niên đứng ở xa đó có vẻ cũng không có cách nào đối phó với Chung Thiên Thủy, đành coi như chưa có chuyện gì xảy ra mà từ từ rời khỏi đó, lúc ra đi còn nhìn Hoa Lân một cái như muốn bảo nó hãy mau về nhà đi.

Hoa Lân gặp phải chuyện lần này tâm lý đương nhiên rất khó chịu. Đột nhiên nó cảm thấy hữu thủ ngứa ran, giơ lên mới thấy hữu thủ đã biến thành một màu đỏ sẫm. Nó vội xoay người dồn toàn bộ khí vung tay đập vào tảng cự thạch sau lưng "bình" một tiếng. Tảng cự thạch rắn chắc đó tuyệt không có gì khác lạ, Hoa Lân cũng không để ý, quay đầu đi về Thạch Hiên Cư của mình.

Vừa đi nó vừa hạ quyết tâm nhất định phải học cách khống chế được hỏa diễm trong cơ thể. Cho đến khi nào có thể điều khiển được như ý muốn thì nó mới thả sức ra tay, chiến đấu để bảo vệ sự tôn nghiêm của bản thân.

Hoa Lân vừa đi khỏi không lâu, một cơn gió nhẹ thổi qua, tảng cự thạch bên ngoài thao trường đột nhiên vỡ "rầm" thành từng mảnh. Bọn Chung Thiên Thủy đang quét dọn sợ đến nhảy dựng lên, ngoảnh đầu lại

nhìn thì thấy đó chính là nơi lúc nãy bọn chúng đã đánh Hoa Lân, chúng không khỏi rùng mình thầm nghĩ thì ra tên tiểu sư đệ này có cao nhân âm thầm bảo vệ, sau này mình phải tránh rước lấy họa thì hơn.

Hoa Lân về đến Thạch Hiên Cư.

Nó nhận ra không có ai ở nhà. Sư tôn Kiều Truy Phong chắc lại đi ra ngoài nấp ở đâu đó uống rượu rồi. Hoa Lân rút Huyền Băng Quyết trong ngực ra, lầm bầm nói một mình: "Mọi việc phải nhờ vào mày rồi!"

Kỳ thực, Kiều Truy Phong trước khi truyền Huyền Băng Quyết cho nó đã phải suy nghĩ rất kĩ lưỡng.

Phải biết Hoa Lân thân mắc tuyệt chứng, ngay đến nội công Hàn Băng Chưởng cũng không cứu được nó, nếu lại truyền cho nó nội công khác thì e là cũng không có tác dụng gì. Vì vậy Kiều Truy Phong mới đưa luôn cho nó Huyền Băng Quyết là thứ nội công cao thâm nhất. Ai ngờ tối hôm qua Hoa Lân vừa luyện một lúc đã khiến Kiều Truy Phong phải thất kinh.

Huyền Băng Quyết chính là bí kíp bất truyền của Thiên Sơn, người bình thường căn bản rất khó vận hành được một chu thiên. Nhưng Hoa Lân dường như sinh ra là để luyện Huyền Băng Quyết, nó thậm chí còn không cần phải nhờ người khác chỉ dẫn.

Kiều Truy Phong trong lòng cảm thấy kinh dị, thầm nghĩ nội công của tên đồ đệ này quả nhiên căn cơ rất vững, lần này đúng là đã thu được một viên ngọc quý rồi. Hơn nữa đêm qua Kiều Truy Phong mới phát hiện ra Hoa Lân ngay cả lúc ngủ cũng luyện công, lão sao có thể tìm thấy ở đâu một đồ đệ chuyên cần như vậy được? Do đó, Kiều Truy Phong hết sức yên tâm mà đi uống rượu. Lão nghĩ chỉ cần nội công của đồ đệ mình luyện thành thì những chiêu thức khác tự nhiên học qua sẽ biết, không cần phải đốc thúc nó luyện công làm gì.

Nhưng Kiều Truy Phong không biết rằng đêm qua lúc Hoa Lân ngủ nào phải do nó tự ý muốn luyện nội công? Hiển nhiên tất cả đều do luồng nhiệt khí trong cơ thể nó tự động vận hành.

Nói ra cũng thật kì quái, luồng nhiệt khí đó không ngờ lại vận hành theo lộ tuyến của Huyền Băng

Quyết. Phải chăng luồng nhiệt khí này cũng cảm thấy Huyền Băng Quyết rất lợi hại?

Cứ như vậy cho đến bốn tháng sau, Kiều Truy Phong chỉ lo uống rượu, tựa hồ không hề hỏi qua về tiến triển của Hoa Lân. Ngày qua ngày, điều này đã dẫn đến việc Hoa Lân cả ngày cũng không nói năng nửa lời. Những người khác đều ra sức luyện tập các loại kiếm pháp, chỉ có nó lúc nào cũng đi dạo loanh quanh hết từ đông sang tây lại từ nam sang bắc, rõ ràng là một đệ tử lười biếng nhất. Sau một thời gian dài, các sư huynh đều đối xử ghẻ lạnh với nó, coi nó như một kẻ bỏ đi.

Thu qua đông tới, bên ngoài cốc tuyết đã bắt đầu rơi lác đác...

Thế nhưng Thiên Sơn kiếm phái vẫn tràn đầy sắc xuân, cả sơn cốc như một vườn hoa dài mấy chục dặm. Trong cốc hoa tươi nở rộ, cây cối đâm chồi nảy lộc, thêm vào đó đâu đâu cũng nhìn thấy các lương đình thạch ỷ, đi dạo bên trong tâm tình cảm thấy tự nhiên thoải mái phi thường...

Một hôm, từ phía trung tâm thao trường không ngừng truyền lại những tiếng luyện công "Hây ha",

mọi người đều đang dốc sức luyện tập các loại võ học cơ sở, lại có cả vài đệ tử "Huyền kiếm đường" đang đạp trên phi kiếm lảo đảo phi hành giữa không trung như sắp ngã. Còn bên ngoài thao trường, một thiếu niên y phục hoa lệ đang ngồi vung vẩy chân trên tảng cự thạch xem các sư huynh biểu diễn những màn đả đấu ấu trĩ. Thỉnh thoảng xem đến chỗ cao hứng, hắn lại vỗ tay khen hay, mọi người lại không biết hắn đang khen ai nên tung đòn ngày càng mạnh hơn.

Hoa Lân khác với mọi người, tất cả đều mặc đồng phục màu trắng, chỉ có mình hắn vẫn mặc y phục bằng tơ bóng mượt, lộ rõ vẻ không hòa nhập với hoàn cảnh.

"Ài...! Hôm nay Diệp Thanh lại không đến, xem ra lại đi tĩnh tu rồi." Hoa Lân nghĩ thầm.

Có câu "Kẻ trên không tốt thì bề dưới cũng chẳng ra gì", Kiều Truy Phong ngày ngày ôm lấy vò rượu, còn Hoa Lân không có gì làm toàn ngồi ở luyện võ trường xem diễn trò. Đương nhiên cũng có một vài thiếu niên cao thủ võ công khá giỏi, Hoa Lân vẫn như trước tập trung tinh thần học trộm các chiêu thức

của họ. Từ xa, trên con đường lát đá phía sau lưng có hai tên sư huynh đang đi tới...

Theo lý mà nói, bọn chúng còn cách xa Hoa Lân đến hai mươi trượng, chính ra Hoa Lân không thể nghe thấy bọn chúng nói gì với nhau. Nhưng trái lại, hắn nghe thấy hết không sót một từ.

Giọng nói của hai tên sư huynh này rất quen thuộc, chính là hai kẻ đã kết mối thù cũ với Hoa Lân là Chung Thiên Thủy và Trần Kiệt. Tiếng Chung Thiên Thủy cười hăng hắc nói: "Ngươi có biết không? Tiểu sư thúc thường đả tọa trên đỉnh Bích Vân đó. Cảnh tượng đó, ... quả là xinh đẹp như tiên nữ!"

Trần Kiệt hưng phấn nói: "Có thật thế không? Vậy khi nào chúng ta lên đó ngắm trộm đi. Tiểu sư thúc đúng là quá xinh đẹp! Có chết cũng đáng!"

Chung Thiên Thủy lại thở dài nói: "Hài!...Dù có chết cũng chưa chắc đã leo lên được đỉnh Bích Vân, ta tình cờ nghe được sư phụ và sư thúc nói chuyện mới biết đó chứ."

Trần Kiệt cất giọng chê bai: "Hê! Thế mà huynh bảo tiểu sư thúc ngồi trên đó trông như một tiên nữ, cứ như là huynh được tận mắt nhìn thấy không bằng!"

Chung Thiên Thủy tức giận nói: "Hừ! Ngươi không biết tưởng tượng sao?...Với nhan sắc của tiểu sư thúc thì còn ai có thể đẹp bằng một nửa nào?"

Trần Kiệt thất vọng nói: "Nói cũng đúng. Nhưng lần trước huynh có nói thiên hạ có tứ đại mỹ nhân, hình như xưng là 'thanh phong tuyệt trần' gì gì đó. Bọn họ chắc hẳn không thể thua kém tiểu sư thúc nhiều như vậy được."

Chung Thiên Thủy vội cải chính: "Là 'thanh phong thúy ảnh, mẫu đan tuyệt trần'. Tên tiểu tử ngươi có vậy mà cũng nhớ sai, sư phụ sao lại nhận ngươi làm đồ đệ cơ chứ? Hầy..."

Trần Kiệt nói: "Nhưng...nhưng mà, sư thúc 'tuyệt trần' của chúng ta sao lại xếp cuối vậy? Chẳng lẽ ba người đứng trước còn đẹp hơn ư?"

Chung Thiên Thủy gõ mạnh vào đầu gã mấy cái nói: "Ngươi đúng là ngu như lợn! ... Không nói với ngươi nữa!"

Nói xong, Chung Thiên Thủy lại nhìn thấy bóng lưng của Hoa Lân liền bĩu môi nói: "Ái chà!...Thằng ngốc lại ngồi xem trên đại thạch kìa!"

Trần Kiệt cười chế nhạo: "Hê...nó không biết gì đâu! Dù huynh có đứng trước mặt nó mà đánh một trăm lần bài Thiết Tỏa Quyền thì nó xem cũng chẳng hiểu được! Con mèo già nát rượu trước giờ không dạy nó võ công nên nó chỉ là một phế vật thôi!"

Chung Thiên Thủy cười khành khạch nói: "...Nói cũng đúng!"

Chúng nào biết rằng Hoa Lân đã nghe thấy tất cả. Thính lực này của hắn chắc chắn là do nội công đã có tiến bộ lớn. Khi hắn nghe thấy có người đứng sau lưng chửi hắn là thằng ngốc và phế vật, lông mày nhướn lên, hắn nghĩ: "Hừ hừ! Trần Kiệt, Chung Thiên Thủy... Lát nữa ta sẽ cho các ngươi biết thủ đoạn của phế vật này!"

Trần Kiệt và Chung Thiên Thủy từ từ tiến đến gần hắn, chuẩn bị đánh trộm hai quyền rồi bỏ chạy. Ai ngờ chúng còn chưa động thủ đã nghe thấy Hoa Lân tự nói một mình: "Vận chỉ điểm ngang Trung Đình, kiếm xuất ngang lông mày, bước vào Khôn vị, hữu

chuyển...Sao lại như vậy được? Tối nay ta lại phải tới Thanh Nguyệt đình nghe trộm thêm một ít mới được. Ta nhất định phải học được thức Quyển Vân Kiếm này!...Mẹ nó chứ, tại sao Hứa sư thúc lại phải truyền thụ tuyệt học cho Tiểu Trịnh vào lúc canh ba giữa đêm khuya khoắt như vậy nhỉ? Chẳng lẽ chiêu này là bí mật không lưu truyền của Thiên Sơn? Chẳng trách Tiểu Trịnh lại lợi hại như vậy...Cũng may là Thanh Nguyệt đình khuất hơn những nơi khác, tối nay lại đi nghe trộm thôi."

Chung Thiên Thủy và Trần Kiệt đều giật mình nhưng chúng nghe thấy hắn bảo sư phụ mình đối với Trịnh sư đệ ưu ái đặc biệt như vậy, cả hai đều kinh ngạc há hốc mồm. Chúng nghĩ chẳng trách cùng một chiêu kiếm pháp nhưng Trịnh sư đệ lại cao minh hơn nhiều so với các huynh đệ đồng bối phận, thì ra là do sư phụ thiên vị.

Bọn chúng đều căm hận nghiến chặt răng, tạm thời quên mất việc định bắt nạt Hoa Lân.

Lúc sau, Hoa Lân lóng ngóng leo xuống cự thạch, đột nhiên nhìn thấy Trần Kiệt và Chung Thiên Thủy

đứng ngay phía sau, sợ hãi nói to: "Oái! Các...các ngươi tới...tới được bao lâu rồi?"

Chung Thiên Thủy cười quái dị nói: "Chúng ta mới tới!...Hừ, coi như tên tiểu tử ngươi gặp may, bọn ta vốn định dọa ngươi một trận, không ngờ lại bị ngươi phát hiện. Hê hê..."

Hoa Lân giọng hoảng sợ nói: "Vậy...vậy các ngươi có phát hiện ra điều gì kì quái không?"

Chung Thiên Thủy, Trần Kiệt vội vàng nói: "Không có không có. Chẳng lẽ ngươi phát hiện ra điều gì à?"

Hoa Lân lắc đầu liên tục, đột nhiên xoa xoa bụng nói: "Ta...ta thấy đói quá, phải đi ăn trưa đây!" nói xong nhanh như chớp lập tức chạy biến mất.

Chung Thiên Thủy và Trần Kiệt quay sang nhìn nhau rồi trịnh trọng gật đầu, chuẩn bị tối nay sẽ cùng tới Thanh Nguyệt đình nghe trộm, xem xem sư phụ có thật sự là thiên vị Tiểu Trịnh không.

Bọn chúng quyết định xong rồi mới sóng vai tiến vào thao trường, giả vờ như đang đi luyện công...

Chú thích

* : Khôn ngoan đùa bỡn đồng môn

Ngọc Tiên Duyên - Tập 1

Chương 4 - Băng Phong Giai Nhân

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: Lãnh Huyết

Giờ ngọ, Hoa Lân một thân một mình ngồi ăn trưa tại Thanh Nguyệt đình. Mấy tháng trở lại đây hắn đã quen với sự cô độc, trừ Diệp Thanh chiều nào cũng đến thăm hắn ra, các sư huynh đệ khác đều xem như không có sự tồn tại của hắn. Hoa Lân cũng không thèm để ý đến thái độ của họ, bản thân đường đường là thế tập tử tước, hắn việc gì phải quan tâm đến chuyện người khác nghĩ gì về mình?

Nếu muốn tới Lăng Vân điện thì buộc phải đi qua Thanh Nguyệt đình, cạnh đó là một con đường lát đá trải dài tít tắp về phía bắc, hai bên đường bày những hòn giả sơn rất đẹp mắt. Lúc này Hoa Lân đang xoay lưng về phía đường ngồi dùng cơm bỗng nghe thấy tiếng bước chân rất nhanh mà nhẹ nhàng từ xa truyền lại, chính là người hắn đang đợi...

Hắn vừa ăn vừa hàm hồ nói: "Mẹ nó chứ! Tại sao ai cũng thích Diệp Thanh sư muội đến mức phải tranh giành đánh lộn muốn chết vậy nhỉ? Thật chẳng có phong độ gì cả!"

Thiếu niên sau lưng hắn chính là con trai duy nhất của Hạng chưởng môn - Hạng Tiêu Vân. Gã nghe thấy có người đang nhắc đến Diệp sư muội mà mình đem lòng mến mộ nên đương nhiên phải dừng chân.

Hoa Lân nhổ ra một miếng thịt mỡ rồi lại lẩm bẩm nói: "Lại còn ăn trộm áo của người ta nữa chứ, đúng là không biết xấu hổ!"

Hạng Tiêu Vân cuối cùng cũng không nhịn được phải tiến vào Thanh Nguyệt đình, vỗ nhẹ lên vai Hoa Lân hỏi: "Hoa sư đệ...Đệ vừa nói gì vậy?"

Hoa Lân giật mình nhảy dựng lên, sắc mặt đỏ bừng vì bị sặc cơm cuống quýt nói: "Không...không có gì. Sao cơ...nói cái...cái gì?"

Hạng Tiêu Vân lạnh lùng nói: "Hình như ta nghe thấy đệ đang nói gì đó đến Diệp sư muội."

Hoa Lân hoảng hốt một lúc rồi mới bình tĩnh trở lại. Sau đó hắn rề rà nói: "Hạng sư huynh! Chuyện

này...thôi được rồi, đệ sẽ kể cho huynh biết! Nhưng từ nay về sau huynh nhất định phải bảo vệ đệ, đồng ý không?" Thấy Hạng Tiêu Vân gật đầu, hắn mới cẩn thận ghé vào tai gã nói nhỏ: "Hôm kia sư huynh nói chuyện với Diệp Thanh đã bị người khác chú ý, đêm nay sẽ có người mai phục tại Thanh Nguyệt đình..."

Hoa Lân và Hạng Tiêu Vân thầm thì một hồi lâu rồi mới rời khỏi đó.

Hoa Lân bưng phần cơm còn thừa đi đến bên bờ hồ trong xanh, vừa đi vừa vui vẻ huýt sáo, hắn đổ đồ ăn xuống hồ, chẳng mấy chốc đã thấy một đàn cá bơi đến. Hắn nhìn những con cá dưới hồ đang tung tăng bơi lội nhảy lên khỏi mặt nước, nghĩ đến mưu kế hoàn mỹ của mình, không nhịn được cười lên ha hả.

Đúng lúc đó có hai vị sư tỷ đi ngang qua, nhìn thấy Hoa Lân đang cười ngốc nghếch một mình, vị tiểu sư muội kiều diễm cười chế giễu nói: "Vân tỷ tỷ! Tỷ xem tên ngốc đó đang chơi vui chưa kìa! Tự nhiên ngồi đây cười một mình, thảo nào người ta đều bảo là hắn..."

Vân tỷ tỷ ngắt lời nói: "Phong Linh muội muội, muốn đánh giá một người không thể chỉ nhìn vào biểu hiện bên ngoài được!"

Vị Vân tỷ tỷ đó chính là đóa hoa mới của Thiên Sơn - Nam Cung Vân, mười sáu tuổi, lớn hơn Diệp Thanh một chút. Do nàng dậy thì sớm nên trông rất thành thục, bộ y phục bằng lụa mỏng bó sát vào người làm nổi bật những đường cong hoàn mỹ và đầy đặn, đôi mắt ôn nhu như mặt nước không một gợn sóng khiến nhiều thiếu niên phải điên đảo thần hồn. Hơn nữa với tư chất cực cao, nàng được Phiêu miễu kiếm La Tử Linh vô cùng yêu mến.

Tiểu sư muội yêu kiều bên cạnh tên là Dương Phong Linh, thật ra rất quen thuộc đối với Hoa Lân. Đặc điểm dễ nhận thấy nhất của nàng là khả ái tinh nghịch, chính là đồ đệ của Tuyệt trần kiếm Thượng Quan Linh.

Hoa Lân nghe thấy có người cười cợt hắn, nhìn ra thì thấy hai vị sư tỷ xinh đẹp nên hắn nào dám có ý kiến gì, chỉ làm mặt xấu với Dương Phong Linh.

Hai vị sư tỷ chậm rãi bước tới, nhìn thấy trong hồ có bầy cá đang chơi đùa, Dương Phong Linh hớn hở

chạy đến lấy tay nghịch nước cười hi hi thích thú, lũ cá bị dọa hoảng sợ tỏa ra tứ phía bơi toán loạn.

Nam Cung Vân mỉm cười với Hoa Lân, dịu dàng hỏi: "Tiểu sư đệ ngồi đây một mình để nuôi cá à? Sao không thấy đệ đến thao trường luyện công?"

Hoa Lân đang tuổi trưởng thành, mắt nhìn chằm chằm vào đồi ngực vun đầy của nàng như muốn xuyên qua lớp y phục, hắn nghĩ: "Hai cái tiểu màn thầu của Thanh Thanh khi nào đạt tới trình độ này thì đẹp lắm đây." Hắn lại không hề biết rằng Diệp Thanh tuy mới chỉ mười bốn tuổi nhưng thân hình của nàng sớm đã khiến cho đại đa số các thiếu niên đồng môn say mê đến phát cuồng.

Nam Cung Vân hơi lúng túng, sắc mặt dần đỏ lựng, quát nhẹ: "Người ta đang hỏi đệ kìa!"

Hoa Lân như bừng tỉnh, gãi đầu gãi tai hỏi: "Tỷ vừa nói gì vậy?"

Dương Phong Linh không giữ được vẻ nghiêm túc, bật cười khanh khách.

Nam Cung Vân ngượng chín người nhưng vẫn nhẹ nhàng hỏi lại: "Sao không thấy đệ đến thao trường luyện công?"

Hoa Lân thấy dáng vẻ thẹn thùng của nàng thì cảm thấy rất thích thú, hắn cười nói: "Tỷ đợi đệ ở thao trường sao?...Tỷ hỏi như vậy sẽ rất dễ khiến người khác hiểu lầm đó!"

"Đệ..." Nam Cung Vân day day chân rồi kéo Dương Phong Linh bỏ đi luôn. Họ đi xa rồi mà vẫn nghe thấy tiếng Dương Phong Linh trêu đùa: "Hi hi...đây chính là người mà tỷ bảo rằng không thể đánh giá dựa vào vẻ bề ngoài sao?"

Hoa Lân nhìn theo bóng dáng họ xa dần rồi cũng nhấc mình rời khỏi đó đi về nhà, lại vừa đi vừa huýt sáo.

Đột nhiên một tiếng động lớn vang lên, từng trận dao động dữ dội truyền lại. Ngẩng đầu nhìn lên, hắn thấy hai thân ảnh bạch sắc đang ngự kiếm đứng trên bầu trời phía trên thao trường, dưới đất còn vang vọng những tiếng chưởng thanh. Có người ngự kiếm tỷ võ thì có gì lạ đâu? Nhưng nếu là Thượng Quan Linh

đang động thủ thì lại là chuyện khác! Do đó Hoa Lân liền vứt cả bát đũa lại để chạy vội đến đó.

Chỉ thấy Thượng Quan Linh đang thí chiêu cùng chưởng môn phu nhân Lưu Linh, thân hình bọn họ phiêu dật giữa không trung ưu nhã như tiên nữ. Từ xa nhìn lại, vạt áo dài tha thướt, đai áo thắt ngang lưng phất phơ theo gió, mọi người đều chăm chú theo dõi đến hoa mắt, thân ảnh lướt qua lướt lại như thoi đưa mỹ lệ tựa hồ điệp khiến chúng nhân dưới đất ngây ngất như say như mê...

Lúc Hoa Lân đến nơi, chỉ thấy chưởng môn phu nhân huy kiếm tỏa ra tinh quang đầy trời, hơi nước giữa trời nhanh ***ng ngưng tụ lại thành bảy cây băng chùy, rít lên bắn thẳng vào thân người bên phải Thượng Quan Linh.

Thượng Quan Linh vung ống tay áo trái ra nghênh đón băng chùy, hô lên một tiếng đánh bay băng chùy lăng lệ sắc bén, đồng thời chuyển mình, thân ảnh thần tốc vươn tới trước, ống tay áo phải lay động bắn ra một đạo kiếm khí bằng nước đánh vào eo của Lưu Linh.

Lưu Linh ngự kiếm phi lên cao mấy trượng, thét khẽ một tiếng, vẫy ra bảy đóa liên hoa trùm xuống người Thượng Quan Linh. Chỉ thấy bảy đóa liên hoa đó ngày càng to dần sinh ra tiếng rít cực lớn, chính là Thất Tinh Kiếm Quyết của Thiên Sơn phái.

Dưới đất tiếng kinh hô lại vang lên từng chập, có thể ngự kiếm thi triển Thất Tinh Kiếm Quyết quả thật kinh thế hãi tục. Phải biết rằng ngự kiếm phi hành vốn đã thập phần gian khó, còn phải thi triển kiếm pháp với lực công kích cường đại thì lại càng không dễ dàng gì.

Không ngờ Thượng Quan Linh chỉ khẽ giơ hữu thủ chắn trên đỉnh đầu, bày bố một tầng phòng hộ trong suốt, bảy đóa kiếm quang đó đập vào làm sản sinh ra từng gợn sóng lăn tăn, giống như ném đá xuống mặt nước tĩnh lặng, sau đó bỗng vang lên những tiếng nổ ầm ĩ như sấm rền.

Thất Tinh Kiếm Quyết của Lưu Linh có vẻ rất lợi hại nhưng những đóa kiếm hoa được khuếch đại đó có biểu hiện không đủ chân khí, nhờ vậy Thượng Quan Linh mới có thể chỉ dùng một tay mà trực tiếp đối đầu được.

Lưu Linh ngưng khí cử kiếm, hét lên: 'Thiên, Kiếm, Trảm..."

Không khí xung quanh cấp tốc hội tụ lại trên thân kiếm, ẩn ước có thể nhìn thấy một thanh thiên kiếm khổng lồ, kiếm quang lăng lợi nhanh ***ng bổ thẳng xuống như rạch đứt bầu trời, thanh thế đó thật đáng sợ kinh người.

Thượng Quan Linh chỉ có thể né tránh kiếm khí sắc nhọn này. Những người đang theo dõi dưới đất cũng sợ hãi vội vàng tản ra để nhường cho nàng một thông đạo, chỉ thấy kiếm khi cứa vào những tảng đá dưới đất tạo thành những vết nứt sâu rộng rồi lại tiếp tục bắn thẳng ra xa...

Hai đại cao thủ quá chiêu trên không, những đệ tử đứng quan chiến dưới mặt đất đều cảm thấy từng trận cương phong quét ngang qua đỉnh đầu, những kẻ công lực yếu kém đều bị đẩy lui đến mấy chục trượng.

Bản thân ngự kiếm thuật không hề có lực công kích mạnh mà chỉ giúp chiếm được địa hình thuận lợi, không những có thể tránh được những đòn tấn công từ phía dưới, hơn nữa ở trên không còn có thể phát

động công kích địch nhân từ bất kì góc độ nào. Đương nhiên điểm hữu ích nhất của ngự kiếm thuật chính là dễ tìm đường chạy trốn.

Nếu chỉ so về kiếm pháp, kỳ thực Thượng Quan Linh vẫn cao minh hơn một bậc. Cùng lúc ngự kiếm phi hành, hai ống tay áo của nàng còn có thể phát ra kiếm khí sắc bén lăng lệ, một thân công lực đó thực kinh thế hãi nhân, thậm chí có khi không hề thua kém chưởng môn nhân. Những đệ tử đứng dưới đều si si ngốc ngốc vọng nhìn lên thiên không, là do chấn động bởi tuyệt thế võ công ? Hay ngây ngất trước dung nhan tuyệt thế của Thượng Quan Linh? Những người khác thì không biết thế nào, nhưng riêng Hoa Lân thì nhất định là bị thân hình tuyệt mỹ của Thượng Quan Linh cuốn hút đến không thể nhấc chân khỏi chỗ.

Bạch y như tuyết phiêu hốt bất định, mỗi lần Thượng Quan Linh xoay mình đều khiến hắn như si như dại. Thân thể yêu kiều lững lỡ bay lượn phiêu dật giữa không trung, phong thái tuyệt thế đó lúc bình thường làm sao có thể thấy được? Do đó, khi trận đấu đã

chấm dứt, các đệ tử cũng bắt đầu rời khỏi thao trường, Hoa Lân vẫn ngơ ngẩn đứng nguyên tại chỗ.

Không biết vì sao mà mỗi lần nhìn thấy Thượng Quan Linh hắn đều cảm thấy nàng rất thân quen nhưng không thể nhớ ra là đã từng gặp ở đâu. Mỹ nữ tuyệt thế như vậy bất kì ai dù chỉ nhìn qua một lần đều không thể nào quên được, vậy hắn thật sự đã từng gặp nàng chưa? Hoa Lân không dám khẳng định.

Rất lâu sau, Hoa Lân quay lại thực tại sau một hồi miên man suy nghĩ, hắn bực bội trở về Thạch Hiên Cư. Nhưng đột nhiên nhớ đến cuộc đối thoại của Trần Kiệt và Chung Thiên Thủy, vị tiểu sư thúc đó thường đả tọa trên Bích Vân Phong, không biết liệu nàng có lại tới đó không? Nghĩ đến hình ảnh của Thượng Quan Linh, trong lòng hắn bỗng rung động.

Bất tri bất giác, Hoa Lân đã đi tới chân núi Bích Vân Phong, hắn sững người nhìn lên đỉnh núi tuyết cao vút lên tận mây xanh. Hắn bỗng kinh hãi tỉnh lại, lấy tay gõ mạnh vào đầu mấy cái lẩm bẩm nói: "Tại sao ta lại đến đây?" Sắc mặt đỏ hồng, hắn vội tự biện minh: "Hề hề, nhất định là do không có việc gì làm

nên mới dẫn đến việc tinh thần hoảng hốt, ngày mai ta phải bắt đầu ra sức luyện kiếm thôi!...Nhưng không có ai dạy ta kiếm pháp, thế thì phải học với ai bây giờ? Sư tôn Kiều Truy Phong thì hình như không thể rời khỏi vò rượu rồi...Ái dà, đúng rồi! Kiếm thuật của Thượng Quan Linh quán tuyệt Thiên Sơn, bây giờ ta sẽ lên đỉnh Bích Vân để xin nàng dạy cho!....Hê hê, hay lắm hay lắm!" Đúng là khi người ta muốn viện cớ cho hành động của mình thì có đến hàng ngàn hàng vạn lý do.

Hoa Lân gần như kiệt sức mới có thể lên được tới đỉnh Bích Vân, nhưng hắn thất vọng nhận ra trên đỉnh tuyết phong căn bản không có lấy một bóng người. Hắn hoài nghi hay mình đã mắc mưu Trần Kiệt? Cái này gọi là cả ngày rình bắn diều hâu lại bị diều hâu mổ mù mắt...

Bích Vân Phong vươn lên nổi bật giữa quần sơn, chỉ có Thiên Nhận Phong ở đối diện là có thể sáng ngang. Trên đỉnh núi này quanh năm đều trắng xóa một màu tuyết, khí hậu có thể nói là tích thủy thành băng. Nếu người bình thường mà lên đây thì chẳng mấy

chốc sẽ bị đóng băng, nhưng hắn là Hoa Lân độc nhất vô nhị trong thiên hạ.

Chỉ thấy hắn tung chân đá tuyết rồi lớn tiếng chửi: "Mẹ kiếp! Tên Trần Kiệt *** chết, dám lừa ta à. Đợi lão tử xuống núi rồi xem có hành hạ ngươi đến chết không?"

Hắn đang định đi xuống thì mới phát hiện ra lên thì dễ mà xuống thì khó! Lúc lên núi hắn có thể bám tay vào vách núi mà leo lên, nhưng khi xuống núi mặt tuyết trơn bóng thế này nhất định sẽ đoạt mất cái tiểu mạng của hắn! Hắn thử vài lần nhưng suýt chút nữa đã bị rơi xuống dưới, lúc này hắn mới biết rằng mình đã lâm vào tuyệt cảnh.

Mặt trời đỏ rực từ từ lặn xuống phía tây, hắn đứng tại nơi cao nhất này vô tình lại là địa điểm tốt nhất để ngắm cảnh mặt trời lặn, nhưng giờ phút này hắn đâu còn tâm trí nào để thưởng ngoạn? Bầu trời đã bắt đầu tối dần, hôm nay không thể xuống núi được mất, nếu đêm nay mà trời nổi gió thì thảm rồi, hay là đi tìm một nơi tránh gió trước nhỉ?

Hoa Lân chọn một nơi khuất gió ở góc núi để tọa vị, hắn ngước nhìn bầu trời đầy sao cảm thấy hôm nay

là lần được gần với thiên không nhất, phảng phất như chỉ vươn tay ra là có thể nắm lấy những ngôi sao trên trời. Nhưng xung quanh càng ngày càng lạnh lẽo, không biết làm thế nào hắn đành vận thần công trong cơ thể để chống lại cái lạnh. Nhưng chút ít công lực này của hắn làm sao có thể chống cự được lâu dài? Chưa đến nửa giờ công lực toàn thân hắn đã tiêu hao gần hết, trong cơ thể đột nhiên bùng lên một đoàn khí lưu nóng như lửa đốt, toàn thân dần tán phát hồng quang mờ mờ, nguồn nội công liên miên bất tận đó dường như không bao giờ hết, hắn không khỏi chấn động tinh thần! Chẳng lẽ...

Rất lâu sau, một đạo nhân ảnh trắng như tuyết dáng vẻ ung dung nhàn nhã bay lên đỉnh Bích Vân, bạch y phiêu dật tung bay theo gió, dưới trời sao tuyết trắng trông vô cùng thanh lệ thoát tục.

Nàng ta vừa lên tới nơi thì bỗng sững người lại! Nàng ngàn vạn lần cũng không nghĩ dến chuyện có người đoạt mất "địa bàn" của mình, hơn nữa vòng hồng quang đó sao lại quen thuộc như vậy.

Thượng Quan Linh lướt trên mặt tuyết, nhẹ nhàng dừng lại sau lưng Hoa Lân, do dự một lúc rồi cuối

cùng đôi môi anh đào hé mở hỏi: "Đúng là cậu sao? Cậu lên đây làm gì?"

Hoa Lân đang vận công kháng hàn, giật mình đến suýt bị tán khí. Nhưng thấy có người lên Bích Vân Phong, hắn cao hứng tới mức nhảy cẫng lên nói: "A...Cuối cùng cô đã tới rồi!"

Thượng Quan Linh sững sờ, có vẻ hơi ngượng nói: "Cậu đợi ta ở đây à?"

Hoa Lân gật mạnh đầu nói: "Tôi...tôi muốn nhờ cô dạy tôi kiếm pháp!"

Thượng Quan Linh hơi bất ngờ, mỉm cười nói: "Hóa ra là vì chuyện này sao?"

Hoa Lân nhìn đôi mắt sáng rỡ của nàng, không khỏi nổi lòng hươu dạ vượn, gật đầu liên hồi. Hắn cứ ngẩn người nhìn xuống đất, không dám ngước lên nhìn nàng nữa. Trong lòng hắn thầm mắng chửi: "Người ta nhìn thấy Thượng Quan Linh ai cũng đều bị phong tư tuyệt thế của nàng chế trụ, nhưng tại sao bản thiếu gia nhìn thấy nàng cũng không thể kiềm chế được? Ài, xem ra định lực của ta vẫn còn quá kém..."

Dù cúi thấp đầu nhưng Hoa Lân lại bị chiếc quần lụa quét trên mặt đất của Thượng Quan Linh hấp dẫn. Người trong võ lâm mà mặc quần dài như thế này nếu không có khinh công tuyệt đỉnh và võ công tuyệt thế thì đây sẽ là điểm yếu chí mệnh. Ngược lại, nếu võ công cao cường tuyệt đỉnh thì nó lại rất có khả năng ẩn tàng sát cơ. Nhưng sát cơ đoạt mệnh nguy hiểm nhất không phải nằm trên thân kiếm mà chính là nụ cười rực rỡ của nàng. Được chết dưới nụ cười của nàng e là có chết cũng cam lòng.

Hoa Lân tuy mới mười bốn tuổi nhưng đã hiểu rất nhiều chuyện, vì vậy hắn không dám ngẩng đầu lên. Nhưng định lực của hắn thật sự có vấn đề, cúi đầu nhìn thấy xiêm quần của Thượng Quan Linh mà cũng suýt nữa không khống chế được bản thân. Chiếc quần làm bằng vải lụa mỏng manh, tuy được dệt bằng những sợi tơ trắng như tuyết nhưng toàn thân nàng đều được bao bọc bởi những sợi tơ mềm mại đó còn làm tăng thêm vẻ tuyệt mỹ. Vòng eo thon nhỏ được buộc quanh bởi một giải đai lưng, nhục cảm hiển hiện trước mắt đó khiến dục hỏa của hắn bốc lên hừng hực! Hoa Lân đột nhiên cảm thấy mũi mình rất nóng, sờ vào thì thấy may là chưa chảy máu mũi

(kỳ thực đã bị đông cứng). Hắn bỗng ngẩng đầu cười nói: "Cô thật sự rất đẹp, không hề lạnh lùng chút nào!"

Thượng Quan Linh tức giận nói: "Cậu...không ngờ cậu còn ít tuổi mà đã không đơn thuần như vậy, ta là sư thúc của cậu, biết không?"

Hoa Lân nói: "Đơn...đơn thuần? Tôi không cần! Tôi muốn cô...dạy tôi kiếm pháp!...Sư tôn chỉ thích uống rượu, không để ý gì đến người ta cả!"

Thượng Quan Linh nhận thấy cách nói chuyện của hắn rất thú vị, cười nói: "Cậu...thực sư chỉ vì muốn học kiếm pháp mới leo lên đỉnh Bích Vân à?"

Hoa Lân cảm thấy mỗi lần nàng mỉm cười đều có thể trực tiếp sát nhân! Hắn chỉ có thể dùng hết sức gật đầu!

Thượng Quan Linh bóng gió nói: "Ta còn cho rằng cậu nhớ ra ta cơ....Thôi được rồi! Cậu đã cứu ta nên ta sẽ dạy cậu kiếm pháp!"

Hoa Lân nghi hoặc nói: "Tôi đã từng cứu cô sao?" Thấy nàng không giống như đang nói đùa, hắn lại nói tiếp: "Nhất định là cô nhớ lầm người rồi!...Tuy tôi có

cảm giác cô rất thân quen nhưng tôi khẳng định là chưa từng cứu cô! Nếu vì nhận lầm người mà cô mới bằng lòng dạy tôi kiếm pháp thì tôi tuyệt không muốn học!"

Thượng Quan Linh thấy hắn rất có cốt khí, cười yêu kiều nói: "Được rồi! Coi như là ta tình nguyện dạy cho cậu. Ta rất muốn xem xem kiếm pháp của ta mà để cho một nam nhân cao lớn luyện tập thì trông sẽ thế nào đây. Ha ha ha..."

Hoa Lân: "Không phải chứ?"

Thượng Quan Linh: "Muốn học kiếm pháp, đầu tiên phải hiểu kiếm là gì!"

Hoa Lân: "Hả? Kiếm là gì?"

Thượng Quan Linh chậm rãi xoay người vọng nhìn màn đêm xa xăm nói: 'Kiếm giả! Tổ tông của mọi binh khí, luyện thì dễ, tinh mới khó....Có người đã từng viết: sử kiếm buộc phải dĩ tâm quán thông, dĩ thân tùy hình. Nhưng ta không tán đồng với cảnh giới nhân kiếm hợp nhất !...Ta cho rằng vạn vật đều có thể là kiếm, trong tâm không có kiếm, dĩ khí ngự

kiếm, kiếm phát theo ý. Một cây gậy gỗ nói không chừng cũng có thể dùng làm kiếm! Cậu nghĩ sao?'

Hoa Lân nhìn dáng vẻ tuyệt mỹ của nàng, cảm giác như đang bay bổng, chỉ biết nói: "Cao...cao kiến!"

Thượng Quan Linh hòa nhã cười nói: "Thiên Sơn có bản Thiên Sơn Quyết, đó là quyển sổ ghi chép về tất cả các loại kiếm pháp! Khi cậu luyện thành Thiên Tinh Kiếm Quyết sẽ có thể tới Thiên Sơn cấm địa để tham quan học tập....Sở dĩ vì vậy mà kiếm pháp của mỗi người ở Thiên Sơn đều không giống nhau, đó là do tự bản thân lĩnh ngộ ra. Kiếm pháp của sư phụ Kiều Truy Phong của cậu thuộc loại cao cường nhất Thiên Sơn, nhưng ta luôn cảm thấy kiếm pháp của huynh ấy rất khó coi!...Hi hi! Cậu học của ta trước cũng tốt, có thể học được cơ bản, đợi khi nào cậu luyện thành Thất Tinh Liên Hoành thì có thể tự mình tới cấm địa mà học tập."

Hoa Lân nghi hoặc nói: "Thất Tinh Kiếm Quyết chẳng lẽ còn khó hơn kiếm pháp của cô sao?"

Thượng Quan Linh lắc đầu: "Thất Tinh Kiếm Quyết chỉ là một thứ kiếm pháp cơ bản nhất của Thiên Sơn, mục đích là để huấn luyện sự chuẩn xác và tốc độ

xuất kiếm. Phải đạt tới trình độ một kiếm phát ra bảy đóa kiếm hoa thì mới được coi là hợp cách...Như thế này này!" nói xong trong tay nàng đột nhiên lộ ra một thanh đoản kiếm, vẫy ra một màn kiếm hoa ***i mắt trước mặt Hoa Lân.

Hoa Lân chỉ cảm thấy tinh quang loang loáng trước mắt, tuy hàn khí bức nhân nhưng hắn không hề chớp mắt, thản nhiên nói: "Hình như có mười sáu đóa kiếm hoa. Tại sao lại gọi là Thất Tinh Kiếm Quyết vậy?"

Ngọc Tiên Duyên - Tập 1

Chương 5 - Tuyệt Trần Truyền Kiếm

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: Lãnh Huyết

Thượng Quan Linh kinh ngạc phi thường vì chẳng những Hoa Lân không hề thoái lui mà còn nhìn thấy rõ mười sáu đóa kiếm hoa, nhãn lực này thật kinh người. Đồng thời, trong Thiên Sơn Cửu Kiếm cũng chỉ có Kiều Truy Phong có thể xuất ra mười lăm đóa kiếm hoa. Do đó nàng liền lên tiếng cải chính: "Là mười bốn đóa! Cậu đếm sai rồi!"

Hoa Lân không thèm quan tâm, mười bốn cũng được mà mười sáu cũng xong, chỉ cần được học kiếm pháp cao minh thì việc gì phải nghĩ nhiều?

Thượng Quan Linh thấy hắn không để ý liền nói tiếp: "Kiếm pháp của ta chú trọng vào góc độ và tốc độ xuất kiếm, khi luyện tới mức cực hạn sẽ có thể tùy lúc vung ra một đạo kiếm khí, so với ngưng khí phát kiếm của các sư huynh thì không giống lắm! Cậu...còn muốn học không?"

Hoa Lân: "Học! Đương nhiên là học!" Trong lòng hắn lại đang nghĩ: Dù cho kiếm pháp của cô không mạnh thì bản thiếu gia cũng muốn học.

Thượng Quan Linh tỏ ra cao hứng phi thường, nàng giải thích rất tường tận về kiếm pháp, có khi còn nghiêm túc và cẩn thận hơn dạy đồ đệ của chính mình. Sở dĩ như vậy vì nàng có lý do của riêng mình. Rất đơn giản, nàng chỉ muốn báo đáp ân nghĩa cứu mạng tám năm trước!

Chỉ thấy nàng tiếp tục giảng giải: "Kiếm pháp của ta tuy xưng là Tuyệt trần thất thập nhị thức nhưng trên thực tế vốn không hề có chiêu thức cố định. Trong đó đặc trưng rõ nhất là hành kiếm theo ý, nhanh như

thiểm điện. Mỗi nhát kiếm vung ra phải thuận theo mũi kiếm, chuyển động với quỹ đạo nhanh nhất để rạch đứt không gian...Ví dụ như với một tờ giấy mỏng, nếu cậu tùy tiện ném đi thì nó sẽ bị gió cuốn bay. Nhưng nếu ném ra theo mặt cắt của nó, chỉ cần đủ nhanh, tờ giấy bay đúng hướng song song thì không chừng có thể cắt kim đoạn ngọc. Tuyệt trần thập thị thức chính là dựa vào đạo lý này!...Nhưng xuất kiếm một cách dứt khoát trong thực chiến chỉ có thể đối phó với những cao thủ bình thường, vì vậy cậu phải nắm vững được góc độ, điều khiến trường kiếm trong tay tùy theo ý niệm của bản thân mà xuất ra với tốc độ nhanh nhất...Hai điểm xuất kiếm và thu kiếm này đều rất khó. Cậu có hiểu những gì ta nói không?"

Hoa Lân gật đầu, hắn có khả năng lý giải rất nhanh đối với những vấn đề trừu tượng, tư duy lại rộng lớn, cùng với những lời giảng giải của Thượng Quan Linh tâm hồn hắn bất giác như đang bay bổng trên chín tầng mây. Hai người đứng nói chuyện cả đêm trên đỉnh Bích Vân, Hoa Lân chốc chốc lại thêm vào một hai câu khiến Thượng Quan Linh phải kinh ngạc đánh giá hắn cao hơn.

Sáng sớm hôm sau, Thượng Quan Linh dẫn Hoa Lân hạ thân xuống dưới chân núi, trước khi bỏ đi nàng còn dặn dò: "Cậu nên luyện tập khinh công nhiều vào, muốn luyện kiếm trước hết phải học cách tránh kiếm. Như vậy mới có thể trong bất cứ tình huống nào sử ra bất kì thứ kiếm pháp nào cậu muốn! Đồng thời luyện khinh công còn có thể làm cơ sở để thi triển ngự kiếm thuật trong tương lai, thực sự là một phương pháp tuyệt hảo!"

Hoa Lân cảm thấy nàng nói rất có lý, tuy biết rằng phương thức luyện công của nàng khác biệt rất lớn với lẽ thường nhưng hắn vẫn quyết tâm làm theo lời nàng...

Vầng thái dương dần dần nhô lên khỏi đỉnh núi, hàng vạn tia nắng sớm chiếu vào sơn cốc, một số đệ tử đã bắt đầu luyện công buổi sáng.

Do cả đêm không ngủ nên Hoa Lân muốn quay về Thạch Hiên Cư để ngủ bù một giấc. Lúc đi ngang qua trung tâm thao trường hắn phát hiện ra một đám người đang bàn luận chuyện gì đó. Hắn tiến đến nhìn, suýt chút nữa đã bật cười thành tiếng.

Mặt của Trần Kiệt và Chung Thiên Thủy sưng vù như mặt lợn, một vài sư đệ đồng môn đang đứng bên an ủi: "Sư huynh...đừng buồn nữa, lát nữa đệ sẽ mời huynh ăn vài món ngon!"

Hoa Lân thật sự không nhịn được, vội vàng chuyển thân định rời khỏi đó, nhưng Trần Kiệt và Chung Thiên Thủy đã nhìn thấy hắn.

Chung Thiên Thủy giận dữ nói: "Hoa Lân...Con mẹ ngươi đứng lại cho ta!"

Hoa Lân tỏ vẻ ngây ngô dừng chân, thầm nghĩ không lẽ nào lại bị lộ tẩy nhanh thế được? Theo lý mà nói Hạng Tiêu Vân và chúng giao tình đạm bạc, tuyệt không có quan hệ gì, bọn chúng làm sao phát hiện ra mưu kế của mình được?

Hắn lại không biết rằng, Trần Kiệt và Chung Thiên Thủy vì muốn nghe trộm bí quyết của sư phụ nên đã đến sớm nấp trong hòn giả sơn. Đến giờ mậu không biết vì sao Hạng Tiêu Vân bỗng xuất hiện đánh chúng một trận, Trần Kiệt và Chung Thiên Thủy cho rằng Hạng Tiêu Vân đã nghe thấy tiếng chúng thầm thì nên cũng đành chịu thiệt. Lúc canh ba chúng vẫn nhịn đau ẩn thân trong hòn giả sơn, ai ngờ cả đêm

cũng không thấy phát sinh chuyện gì, do đó chúng mới đoán ra là trò quỷ của Hoa Lân.

Hoa Lân thấy hai tên "đầu lợn" như hung thần ác sát tiến đến, không hề sợ hãi mà cố tình giả bộ kinh ngạc nói: "Hai...hai vị sư huynh làm sao thế này? Tìm...tìm ta có việc gì?"

Chung Thiên Thủy túm lấy cổ áo hắn nói: "Chuyện hôm qua có phải là trò quỷ của ngươi không?"

Hoa Lân nói với vẻ vô tội: "Cái gì...quỷ gì cơ?" Đột nhiên hắn hoảng sợ kêu lên thất thanh: "A! Hôm qua có quỷ sao? Ở đâu?"

Chung Thiên Thủy hung hãn đánh ra một chưởng.

Bỗng một đạo bạch ảnh vụt qua bên thân...

"Bịch!" một tiếng, Chung Thiên Thủy đã bị người đó đạp bay ra xa hơn một trượng.

Mọi người đều ngạc nhiên!

Diệp Thanh đột nhiên xuất hiện, ngọc thủ thon dài đưa lên khẽ xoa cánh mũi, đôi mắt trong sáng mở to nhìn Chung Thiên Thủy đang nằm trên mặt đất. Dáng

vẻ của nàng vô cùng khả ái, cứ như một cước vừa rồi không phải do nàng tung ra.

Ánh mắt mọi người đều lộ ra vẻ nghi hoặc không giải thích nổi:

Thứ nhất, mọi người đều không biết về mối quan hệ giữa Diệp Thanh và Hoa Lân.

Thứ hai, Diệp Thanh mới chỉ đến có ba tháng mà đã có thân thủ như vậy, làm sao không khiến người ta kinh hãi được?

Chỉ thấy Diệp Thanh hỏi Chung Thiên Thủy vẫn nằm dưới đất: "Tại sao ngươi lại xuất thủ đánh người?"

Không ai có thể trả lời vì hình như chỉ có nàng động thủ đánh người.

Hoa Lân cảm thấy rất buồn cười. Diệp Thanh cũng quá cẩn thận rồi, dựa vào ba thứ công phu mèo quào của Chung Thiên Thủy thì vẫn chưa đủ tư cách để chơi cùng hắn. Hắn dày mặt nói: "Thanh Thanh sư muội, muội đừng giận vội!...Có lẽ huynh ấy bị người ta đánh đến đầu óc mê muội rồi, đến cả cừu nhân mà cũng không phân biệt được rõ ràng. Nếu ta có thể đánh huynh ấy thành ra như vậy thì chắc hẳn huynh

ấy cũng không dám tìm ta đòi nợ đâu!" Lời nói của hắn có hai nghĩa, người nào để ý sẽ thấy hoàn toàn không giống nhau.

Các sư huynh đệ đều cảm thấy hắn nói rất đúng! Nhưng Chung Thiên Thủy và Trần Kiệt thì thấy một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng, lúc này chúng mới hiểu được thủ đoạn của Hoa Lân. Hơn nữa, bọn chúng tuy biết đã trúng quỷ kế của Hoa Lân nhưng lại không có cách nào để giải thích cho người khác hiểu, xem ra chúng đành phải chấp nhận số phận vậy.

Hoa Lân rất đắc ý, thầm nghĩ "Chỉ dựa vào hai ngươi mà muốn đùa với ta ư? Nhớ khi xưa, lúc lão tử năm tuổi đã có thể chọc cho cả một đám người tức chết, ngươi là cái cóc khô gì?"

Diệp Thanh thấy sắc mặt Hoa Lân không được tốt, quan tâm hỏi: "Sắc mặt công tử sao kém vậy? Có làm sao không?"

Hoa Lân thấy những ánh mắt quái dị xung quanh đang đổ về phía mình, cười hê hê nói: "Không cần gọi ta là công tử gì cả! Ta chỉ là sư huynh của muội thôi,

đừng khiến người ta hiểu lầm!...Mệt quá rồi, ta về trước ngủ một giấc đây!"

Diệp Thanh nghe vậy tức tối dậm chân liên hồi.

Hoa Lân thực sự rất mệt, cũng chẳng rảnh rỗi mà nghĩ xem việc hôm nay sẽ đem đến hậu quả gì sau này, trở về nhà là nằm vật ra ngủ một giấc dài...

Ngày thứ hai, từ sáng sớm hắn đã tới Thiên Sơn cốc luyện khinh công, bắt đầu chạy không biết mỏi mệt. Có người nhận xét về hắn: Nó hoàn toàn chỉ là một thằng ngốc, cả ngày không luyện võ công mà chỉ biết chạy quanh!

Kiều Truy Phong cũng cảm thấy rất kì quái!

Mấy ngày nay Hoa Lân thường chủ động xin thỉnh giáo những điểm trọng yếu của khinh công, hơn nữa càng hỏi càng cặn kẽ, lấy sạch mọi kiến thức của lão, xem ra có người đã chỉ điểm cho hắn!...May mà Hoa Lân vốn là đồ đệ nhập môn của lão, bên cạnh sự vui mừng lão còn dạy hắn rất nhiều kĩ xảo khác. Chỉ là nếu cứ như thế này thì sẽ làm rối loạn kế hoạch truyền thụ cho đồ đệ của Kiều Truy Phong.

...

Đông qua xuân lại về, Hoa Lân vẫn kiên trì cứ vào ngày mùng ba, mười ba, hai ba hàng tháng lại lên Bích Vân Phong để học võ nghệ của Tuyệt trần kiếm Thượng Quan Linh. Bình thường không có chuyện gì thì hắn lại chạy quanh Thiên Sơn cốc. Tết Đoan Ngọ năm nay, ma bệnh của Hoa Lân phát tác nhẹ hơn rất nhiều, "kế hoạch bảo mệnh" mà Kiều Truy Phong đã chuẩn bị cho đồ đệ cưng lại không có chỗ dùng. Lão đoán có thể là do Thiên Sơn không có mùa hè, hoặc giả do nội công của Hoa Lân đã có cơ sở?

Ngọc Tiên Duyên - Tập 1

Chương 6 - Uất Muộn Thiếu Niên

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

Mùng ba tháng sáu.

Kiều Truy Phong lại ngồi uống rượu như thường lệ, tâm tình có chút buồn bực: thân làm sư phụ mà dường như không xứng với chức danh này! Lão quyết định sẽ dùng nội công cao thâm của mình để giúp đồ nhi đả thông kinh mạch, như vậy Hoa Lân sẽ

có thể chịu đựng được những lực xung kích mạnh hơn.

Hôm nay Kiều Truy Phong gọi Hoa Lân đến, đầu tiên lão thở dài nói: "Ài! Từ nay về sau thời gian uống rượu của Kiều lão nhị sẽ ít hơn nhiều rồi!"

Hoa Lân nghe vậy chỉ biết gãi đầu gãi tai mà không nói được lời nào.

Kiều Truy Phong lại nói: "Tháng sau ta sẽ bắt đầu dạy con Túy kiếm, con có muốn học không?"

Hoa Lân nghi hoặc nói: "Chẳng lẽ con không phải học Thiết Tỏa Quyền, Ngũ Hành Quyền, Trầm Phong kiếm pháp trước sao? Còn cả Thất Tinh Kiếm Quyết nữa?"

Kiều Truy Phong lườm nó một cái nói: "Kiếm pháp thượng thừa nằm ở kiếm ý chứ không phải kiếm chiêu, trước tiên con có thể tiếp xúc với ý cảnh của kiếm pháp cao cấp. Đương nhiên sử kiếm nhất định phải nhanh, chuẩn, hiểm, Thất Tinh kiếm pháp có đủ cả ba điểm trọng yếu này! Con có thể vừa luyện Túy kiếm, vừa luyện Thất Tinh kiếm pháp. Nếu một ngày nào đó con có thể thi triển được Thất Tinh Liên Hoành thì ta sẽ dẫn con vào Kiếm Các để tham tường

Thiên Sơn tổng quyết, tự sáng tạo ra kiếm pháp của riêng mình."

Hoa Lân đã minh bạch, ý của Kiều Truy Phong và Thượng Quan Linh tương đối giống nhau, hắn liền gật mạnh đầu.

Kiều Truy Phong vuốt vuốt râu, nhàn nhã nói: "Đương nhiên nếu không có nội công cao thâm làm nền tảng thì học kiếm pháp gì cũng không có tác dụng! Để ta kiểm tra xem nội công của con luyện đến mức nào rồi...Hãy vận công thuận theo nội lực của ta, không được phản kháng!"

Hai người từ từ ngồi xuống, Kiều Truy Phong đặt tay sau lưng hắn, chầm chậm truyền vào một luồng nội công.

Do đã qua Tết Đoan Ngọ nên khí lưu nóng như lửa trong cơ thể Hoa Lân rất bình lặng ôn hòa. Kiều Truy Phong dựa vào nội công thâm hậu của bản thân, mạnh mẽ thúc đẩy chân khí vận chuyển. Luồng chân khí đó rót vào huyệt Khí Hải rồi chạy đến huyệt Âm Giao, lại đi qua các huyệt Thần Khuyết, Thủy Phân...Tuyền Ki, từ huyệt Ngọc Chẩm xông thẳng lên huyệt Bách Hội. Hoa Lân sợ đến mức thân thể co giật,

dẫn chân khí đi tới huyệt Đại Chụy ở sau lưng, huyệt Đào Đạo, Thân Trụ, Thần Đạo... Mệnh Môn, Dương Quan rồi từ từ nhập vào đan điền.

Kiều Truy Phong vốn chỉ định giúp đồ đệ đả thông kinh mạch nhưng ngàn vạn lần không tưởng được rằng khi chân khí vừa lên tới huyệt Bách Hội thì đột nhiên lớn mạnh gấp bội. Trong tình cảnh không thu hồi được chân khí, lão chỉ còn cách vượt qua trùng trùng chướng ngại, dồn chân khí đổ vào Đốc mạch. Chân khí từ Nhâm mạch chuyển hướng sang Đốc mạch, đây rõ ràng là lộ tuyến để đả thông Nhâm Đốc nhị mạch, trường hợp này lại xảy ra trên thân một thiếu niên chưa đầy mười lăm tuổi, lão không kinh hãi sao được? Tuy trong giang hồ cũng có rất nhiều người đã đạt tới cảnh giới tu chân nhưng niên kỉ còn nhỏ như vậy mà đã đả thông được Nhâm Đốc nhị mạch thì quả là ai nghe cũng phải giật mình.

Nhâm Đốc vừa thông, bách huyệt đều thông suốt. Chân khí được sản sinh ra từ Khí Hải có thể quay ngược lại liên miên bất tuyệt, lộ tuyến xoay vòng liên tục này chính là ước mơ mấy chục năm của các cao

thủ võ lâm, không ngờ Hoa Lân lại đạt được một cách dễ dàng.

Kiều Truy Phong cười hô hô nói: "Lần này đúng là nhặt được bảo bối rồi, vừa dạy đã thành một cao thủ tuyệt đỉnh, võ lâm thiên hạ còn không kính nể ta như sư tôn sao?"

Hoa Lân lau mồ hôi trên trán nói: "Tôn gì chứ? Chỉ sợ là tửu tôn thì có."

Kiều Truy Phong vừa nghe đến chữ rượu đã không thể chịu được liền lôi vò rượu ra uống ừng ực.

Hoa Lân lắc đầu nói: "Ài...không cứu được, không cứu được! Ta đúng là xui xẻo gặp phải một sư phụ không đáng tin chút nào!" Nhìn thấy Kiều Truy Phong lại bắt đầu uống rượu, Hoa Lân đành ra ngoài đi dạo một mình.

Trời đang về chiều, ánh tịch dương chiếu nghiêng nghiêng trên những ngọn cây, hồng quang mỹ lệ rực rỡ khiến người ta mê say. Hoa Lân nhởn nhơ đi dạo trong hoa viên, nửa năm khổ luyện khinh công cuối cùng cũng có chút thành tựu. Hiện giờ hắn đã có thể một mình lên xuống Bích Vân Phong.

Nghĩ đến đêm nay lại lên Bích Vân Phong học kiếm pháp hắn cảm thấy rất hưng phấn, tuy Thượng Quan Linh ngày càng lãnh đạm với hắn nhưng hắn lại thấy mỗi ngày một thoải mái hơn.

Bất giác hắn đã đi một vòng quanh rừng cây, dọc theo bờ hồ trong xanh, hắn đi về hướng Bích Vân Phong tít ở đằng xa. Đột nhiên hắn nhìn thấy một thân ảnh nhỏ bé đang ngồi cô độc bên hồ, lặng lẽ nhặt từng hòn đá ném xuống mặt hồ.

Hoa Lân nhìn kĩ liền nhận ra vị tiểu sư đệ này là môn hạ của Ẩn Quang Kiếm, trước giờ cũng trầm mặc ít nói, thường bị đồng môn khinh thường. Thấy bóng dáng lẻ loi đó, Hoa Lân lại sinh ra cảm giác đồng bệnh tương liên. Hắn bỗng tỉnh ngộ, thì ra bản thân mình cũng luôn cô độc...

Hoa Lân thong thả đi đến ngồi xuống cạnh gã rồi cũng nhặt một hòn đá ném xuống hồ.

Thiếu niên đó quay đầu nhìn hắn một cái, lạnh nhạt nói: "Hoa sư huynh sao lại rảnh rỗi ra hồ chơi vậy? Có phải muốn cười nhạo ta không?"

Bây giờ Hoa Lân mới phát hiện ra y phục trên thân gã bị rách vài chỗ, trên mặt còn có một vết bầm, liền cười ha ha nói: "Ta muốn xem đệ tức giận chuyện gì, thì ra là đi đánh nhau với người ta!"

Thiếu niên đó đứng phắt dậy, giận dữ trừng mắt nhìn hắn, lòng tự tôn hình như khiến gã cảm thấy bị thương hại.

Hoa Lân không ngờ vị sư đệ này lại nóng tính như vậy. Hắn lắc lắc đầu, từ tốn kẹp lấy một hòn đá, khẽ lắc cổ tay, hòn đá đó nảy trên mặt nước mười mấy lần làm bọt nước tung lên. Sắc trời dần mờ tối, cũng không biết rốt cuộc hòn đá đó đã bay xa đến đâu. Hoa Lân lẩm bẩm nói: "Đánh thua cũng đâu phải chuyện gì lớn! Mối hận nhất thời tất nhiên khiến người ta buồn bực, nhưng sau này có thể ngẩng đầu làm người không mới là điều quan trọng hơn cả!"

Thiếu niên đó rõ ràng là không thích nghe người khác thuyết giáo, lạnh lùng nói: "Nói nghe rất hay, chúng ta đọ sức thử xem."

Toàn thân thiếu niên phát ra sát khí lẫm lẫm, cứ như có mối thù không đội trời chung với Hoa Lân. Hoa Lân thầm cảm thấy kì quái, thản nhiên nói: "Sát khí

lộ ra ngoài, người ta sẽ cảnh giác. E là chẳng giết được ai đâu..."

Thiếu niên sững người, tiếp tục khiếu chiến: "Ngươi có gan thì hãy đứng lên, ta nhất định phải cho ngươi xem cái gì gọi là sát khí!"

Hoa Lân ngẩng đầu nhìn gã nói: "Đệ cho rằng mình có thể đánh lại ta sao?"

Thiếu niên khinh miệt nói: "Nếu ngay cả ngươi mà ta cũng không đánh lại thì ta sẽ đập đầu chết ngay tại đây!"

Phải biết rằng trong mắt mọi người Hoa Lân là một kẻ vô dụng thối thây nhất. Còn thiếu niên đó từ sau khi lên Thiên Sơn tới giờ, tuy không được sư tôn quan tâm yêu quý nhưng cũng học trộm được vô số chiêu thức tạp nhạp. Gã nghĩ rằng võ công của mình trong số các huynh đệ đồng môn cũng phải thuộc vào loại trên trung bình.

Hoa Lân vẫn thản nhiên nói: "Có phải trước kia đệ đã gặp biến cố gì không? Nếu không tại sao lại có sát khí nặng như vậy?"

Thiếu niên chấn động tinh thần, thầm nghĩ tại sao hắn lại biết? Gã thấy Hoa Lân không chịu đứng lên, bản thân lại không tiện xuất thủ đột ngột, liền cười lạnh nói: "Ta nhìn là biết ngươi cố tình làm ngơ ngồi dưới đất vì sợ ta đánh chứ gì?"

Hoa Lân lắc đầu: "Nếu ta ngồi dưới đất mà có thể đánh bại đệ thì đệ có thể kể cho ta nghe những chuyện đã gặp phải trước đây không?"

Thiếu niên trầm mặc một hồi...

Thiên Sơn ngọa hổ tàng long, ai dám bảo đảm Hoa Lân không phải cao thủ tuyệt đỉnh? Gã quan sát từ đầu xuống chân Hoa Lân, chỉ thấy Hoa Lân hờ hững mân mê nghịch hòn đá trong tay, nhưng đầu ngón tay hơi run run. Trong lòng mừng thầm, gã cười lạnh nói: "Được!...Vậy nếu ta đánh bại ngươi thì sao?"

Hoa Lân ngẩn người hỏi: "Cái này...Đệ nói xem phải làm thế nào?"

Thiếu niên buột miệng nói: "Ngươi phải dập đầu lạy ta ba cái....Ấy...Không, sau này khi gặp ta ngươi phải gọi ta là đại ca! Cho đến khi nào ngươi có thể đánh bại ta thì mới thôi!"

Hoa Lân đảo mắt, canh bạc này thú vị đây! Đồng thời hắn nhận thấy tâm địa của thiếu niên vẫn chưa đến mức quá tệ, lời thách đố đã đem đến cho hắn một động lực mạnh mẽ thúc đẩy bản thân. Nhưng hắn vẫn giả vờ do dự nói: "Điều này...Thật sự phải đánh à?"

Thiếu niên gật đầu: "Bây giờ bắt đầu...không hứa chơi..."

Hòn đá trong tay Hoa Lân bắn vọt ra, phân làm hai mảnh trên không, một mảnh điểm vào huyệt Ngọc Đường của thiếu niên, một mảnh điểm vào huyệt Kiến Lý, thủ pháp xuất thần nhập quỷ.

Thiếu niên đó ngay cả thời gian để phản ứng cũng không có, toàn thân lập tức không thể cử động...

Ngọc Tiên Duyên - Tập 1

Chương 7 - Thất Ước Thành Thương

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

Hoa Lân nhặt lấy một hòn đá vung tay ném ra, hòn đá đó lại lia trên mặt nước mười mấy lần. Hắn chỉnh

sắc nói: "Ta cảm thấy tâm địa của đệ rất tốt, chúng ta có thể kết bạn không?" Vừa dứt lời, hữu thủ giơ lên, mấy mảnh đá nhỏ lại giải khai huyệt đạo của thiếu niên.

Thiếu niên kinh hoàng vạn phần. Thủ pháp điểm huyệt là loại võ công thượng đẳng, không có năm năm nội công làm cơ sở thì căn bản không thể làm được, huống chi là thủ pháp ám khí? Gã đứng ngây ra cả nửa ngày rồi mới mở miệng hỏi: "Huynh luyện võ bao lâu rồi?"

Hoa Lân cười khổ nói: "Ta bắt đầu luyện công từ năm sáu tuổi, đương nhiên tịnh không phải do ta muốn vậy! Ài...Thực sự bắt đầu luyện công là mấy tháng gần đây!...Đệ lại hỏi ta trước à? Bây giờ đến lượt đệ nói ra chuyện của mình đi."

Thiếu niên do dự một lúc rồi từ từ ngồi xuống cạnh hắn. Thần tình ảm đạm, gã kể lại tường tận quá khứ bi thảm của mình.

Nguyên lai gã tên là Trương Thiên Hoa, nhà gã là một đại danh phủ trong thành. Không biết vì sao, gia đình vốn giàu có hạnh phúc của gã chỉ trong một đêm đã bị thiêu hủy. Ngọai trừ mình gã, người nhà đều

không còn ai sống sót, ngay đến cừu nhân là ai gã cũng không biết. Nói đến đây, mắt gã đã ngập lệ.

Không ngờ mắt Hoa Lân cũng đỏ hoe, lúc hắn làm thiếu gia ở nhà nào nghĩ rằng trong nhân gian vẫn còn những chuyện bi thảm như vậy? Hắn lau nước mắt nói: "Không sao! Sau này ta sẽ là đại ca của đệ, có chuyện gì cứ tìm ta, ta sẽ gánh vác dùm đệ, hôm nay đệ đánh nhau với ai?"

Thực ra Hoa Lân rất khó thích ứng khi giao tiếp với người khác, lúc ở nhà hắn đã quen làm chủ nhân, nói chuyện không khỏi hơi thẳng thừng, nhưng thái độ của hắn lại vô cùng thành khẩn. Trương Thiên Hoa chỉ cảm thấy Hoa Lân giống như người thân của mình, nghẹn ngào gọi: "Đại ca..."

Hoa Lân phải an ủi gã một hồi rồi lại kể về việc mình mắc tuyệt chứng nên mới lên Thiên Sơn học nghệ. Hai người nói chuyện đến nửa đêm, Hoa Lân mới biết kẻ động thủ đánh gã là Hạng Tiêu Vân. Sau khi hiểu đầu đuôi câu chuyện, hắn không biết làm thế nào đành nói: "Kẻ nào dám khi phụ Thiên Sơn Song Hoa chúng ta, ta nhất định sẽ khiến chúng phải nếm mùi cay đắng!...Nhưng chuyện hôm nay đệ cũng

không đúng, vì một đứa con gái mà đi đánh nhau mới đúng là đáng uất ức. Tên Hạng Tiêu Vân này lại đã từng giúp ta, ta không tiện trực tiếp đến đánh hắn một trận được, nhưng ta tin rằng sau này nhất định sẽ có cơ hội tính sổ với hắn!"

Trương Thiên Hoa tự giễu mình: "Vậy cũng không còn cách nào, hôm nay đệ mới chỉ nói với Diệp Thanh vài câu không được hay cho lắm, không ngờ chưa gì tai họa đã giáng xuống đầu."

Hoa Lân cười nói: "Nếu hôm nay ta chưa quen biết đệ mà nghe thấy đệ nói vậy với Diệp Thanh, ta nhất định cũng sẽ phải trị tội đệ!"

Trương Thiên Hoa khổ sở nói: "Không phải chứ, huynh cũng thích Diệp Thanh à?"

"Ha ha...không chỉ đơn giản là thích như vậy đâu!"

"Hả?"

Hai thiếu niên cô độc càng nói chuyện càng hiểu nhau hơn, họ phát hiện ra ngay đến tính cách của cả hai cũng thập phần giống nhau, dường như nói mãi không hết chuyện...

Ánh trăng chìm xuống phía tây, Hoa Lân toàn thân khẽ rung động, đột nhiên nhớ ra mình còn một cuộc hẹn. Nhìn sắc trời thì hiện tại đã là nửa đêm, hắn nghĩ: Bây giờ trèo lên Bích Vân Phong đã muộn chưa? Không nói đến việc Thượng Quan Linh có dạy hắn kiếm pháp hay không, hiện giờ chỉ sợ người ta sớm đã đả tọa nhập định rồi, nếu đến đó quấy nhiễu thì có vẻ không được ổn lắm. Hơn nữa giữa hắn và nàng chỉ ngầm mặc định là vào các ngày mùng ba, mười ba, hai ba sẽ gặp mặt để thụ nghệ, tuyệt nhiên không hề nói rõ ra! Nghĩ đến đó hắn liền an tâm trở lại, định sẽ nói chuyện thâu đêm với Trương Thiên Hoa. Hoa Lân lựa ra một số kiến thức cơ bản để chỉ điểm cho gã, rồi lại bắt gã trước tiên phải luyện nội công, kiếm pháp có thể từ từ luyện sau.

Tên tiểu tử Hoa Lân này chỉ quan tâm đến bằng hữu mới kết giao mà không hề nghĩ đến một điểm: Mấy tháng nay Thượng Quan Linh chưa hề thất hẹn vì lúc đó Hoa Lân căn bản chưa thể tự dùng khinh công để xuống núi.

Phương đông bắt đầu hừng sáng, người trong sơn cốc đông dần.

Trên mặt hồ đột nhiên có một đám mây trắng bay đến, Trương Thiên Hoa kinh ngạc há hốc mồm líu lưỡi nói: "Đại...đại ca mau nhìn kìa, là tiểu sư thúc!"

Chỉ thấy Thượng Quan Linh nhẹ nhàng bay trên mặt nước như một đám mây trắng, y phục bằng tơ lụa mỏng manh không hề thấm nước, thân ảnh thanh thoát mỹ lệ tuyệt trần tựa tiên nữ.

Hoa Lân nghĩ đến chuyện mình thất ước, thầm áy náy hổ thẹn, liền cao giọng tán dương: "Oa! Đúng là tuyệt thế mỹ nữ à!"

Một tiếng "ầm" vang lên, Thượng Quan Linh khẽ vung hữu thủ, mặt hồ đột nhiên bùng lên một bức tường nước cao hơn ba trượng, nhanh như chớp bổ xuống đầu Hoa Lân. Nước hồ nổi sóng cuồn cuộn tràn ra hai bên bờ, cả mặt hồ như bị tách ra làm hai. Bức tường nước ầm ầm ụp xuống phía trước, từ tiếng gió ào ào có thể thấy được lực sát thương rất lớn.

Bức tường nước trong suốt thanh thế hoành tráng như vậy khiến cho tất cả các đệ tử Thiên Sơn đang luyện công buổi sáng đều giật mình kinh sợ, túm tụm đứng nhìn từ xa.

Trương Thiên Hoa sớm đã sợ đến trợn mắt há mồm, kéo tay áo Hoa Lân nói: "Đại ca mau tránh đi!"

Hoa Lân cười khổ một tiếng, đứng nguyên tại chỗ không động đậy, để cho bức tường nước ập xuống đầu. Thượng Quan Linh thất kinh, trừng mắt nhìn hắn một cái rồi bay về Bạch Vân Hiên ở phía đông.

Hoa nước bắn tung tóe, những giọt nước lóng lánh đầy trời dưới nắng mai tỏa ánh sáng lóa mắt cực kì mỹ lệ. Hoa Lân thổ ra một bụm máu lớn, nhuộm đỏ cả làn nước. Trương Thiên Hoa vội vã đỡ lấy người hắn, thắc mắc nói: "Tại sao đại ca không tránh?"

"...Khi bản thân làm sai một chuyện gì đó thì nhất định phải đích thân đối mặt!" Hoa Lân nói.

Trương Thiên Hoa ngạc nhiên nói: "Hả?...Là chuyện gì?"

Hoa Lân còn có thể nói gì được nữa? Lúc này sắc mặt hắn đã trắng bệch như giấy, thân thể loạng choạng hoàn toàn phải dựa vào Trương Thiên Hoa mới có thể đứng vững...

Các sư huynh đằng xa bắt đầu xôn xao bàn luận: Tên tiểu tử Hoa Lân này đúng là đồ ngốc, dám mồm mép

ba hoa trước mặt tiểu sư thúc, chẳng lẽ hắn không biết hàm ý của danh xưng Tuyệt Trần Kiếm?

Trương Thiên Hoa ì ạch mãi mới dìu Hoa Lân về được đến Thạch Hiên Cư...

Hoa Lân lại thổ ra máu bầm, gật đầu nói với Trương Thiên Hoa: "Cám ơn đệ!...Ta không sao, đệ về trước đi!" nói xong khoanh chân ngồi xuống, vận Huyền Băng Quyết bức máu ứ còn lại trong cơ thể dồn lên cổ họng rồi lại thổ ra ngoài.

Trương Thiên Hoa sợ đến mức mặt mũi tái xanh, vội gọi to: "Sư bá, sư bá!...Mau đến cứu người! Hoa sư huynh bị trọng thương rồi!"

Vừa gọi được hai tiếng, từ trong hầm rượu bỗng nhô lên một cái đầu với đôi mắt say sưa lờ đờ. Lão bắt mạch Hoa Lân rồi nói: "Ngươi cho rằng đồ đệ của ta chết dễ như vậy sao?" Đột nhiên lão lại hỏi: "Là ai đánh nó ra thế này?"

Trương Thiên Hoa: "Cái này....là...là tiểu sư thúc!"

Kiều Truy Phong: "Hả? Không thế nào! Sao cô ta lại xuất thủ đả thương người?"

Trương Thiên Hoa kể lại mọi chuyện một lượt lúc rõ lúc không, đương nhiên không hề tường tận.

Kiều Truy Phong vừa nghe vừa lắc đầu nói: "Không ổn, không ổn!...Rất không ổn!"

Tin Hoa Lân thụ thương như một cơn gió len lỏi khắp Hoa Sơn. Có người vui mừng trước tai họa của hắn, có người thầm đau lòng, đương nhiên càng có thêm nhiều sư huynh căm ghét Hoa Lân, các sư thúc cũng chẳng có chút kì vọng nào đối với vị sư điệt này. Nếu Thiên Sơn mà thu nhận thêm một vài đệ tử thế này, không bị phá sập thì cũng bị người ngoài cười cho xấu hổ đến chết.

Diệp Thanh nghe tin liền vứt bỏ tất cả các giờ luyện công, sớm đã đứng trước giường để phục vụ Hoa Lân, khóc nói: "Công tử! Huynh có sao không? Hu hu..."

Hoa Lân tuy bị thương nặng nhưng đã kịp thời xử lý, không còn gì đáng ngại. Chỉ vì hắn thức suốt đêm qua nên hiện giờ vẫn đang chìm sâu trong giấc ngủ, lại khiến cho Diệp Thanh lo đến mức không dám rời đi nửa bước.

Trương Thiên Hoa đã về trước để nghỉ ngơi, nếu không nhìn thấy Diệp Thanh vì đại ca mình mà khóc lóc thống thiết nước mắt như mưa thế này, nhất định gã sẽ chết xỉu ngay tại đương trường.

Sau giờ ngọ, Diệp Thanh được Kiều sư bá khuyên bảo mới bình tĩnh lại, nhưng nàng lại dẩu môi tức giận, uất khí nổi lên, không ai hiểu vì sao.

Kiều Truy Phong thấy không phải việc của mình, lắc lắc đầu rồi đành dịch người đi khỏi.

Diệp Thanh ngồi cả nửa ngày trời nhìn công tử đang thiêm thiếp nằm ngủ, đột nhiên nàng mím môi cười thầm. Khe khẽ rút chiếc khăn tay trong ngực áo ra, nàng lau nước miếng đang chảy ra bên mép hắn, mắng nhẹ: "Huynh đó! Vẫn giống y như lúc bé! Hi hi..."

Không biết đã mấy giờ, ngoài cửa bỗng vang lên một thanh âm ôn nhu yêu kiều: "Kiều sư bá có nhà không?"

Diệp Thanh cảm thấy rất lạ lùng, chẳng lẽ công tử còn có người bạn thân nào sao? Nàng vội ra mở cửa phòng...

Ngọc Tiên Duyên - Tập 1

Chương 8 - Bệnh Tháp Truyền Tình

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

Người bên ngoài cửa sững sờ, không ngờ đó lại là Dương Phong Linh.

Chỉ thấy Dương Phong Linh đang bưng trong tay một chiếc lọ sứ, rụt rè nói: "Sư phụ bảo muội đem cái này cho Hoa sư huynh dùng!...Sư tỷ chuyển giúp muội được không?"

Dương Phong Linh chính là đệ tử của Thượng Quan Linh, vì vậy Diệp Thanh tức giận nói: "Việc của các người thì tự đi mà làm! Ta không quan tâm!"

Dương Phong Linh ngơ ngác, vội đổi ngay sang vẻ mặt cầu cạnh, hé miệng cười lộ ra hàm răng trắng tinh, cất giọng năn nỉ: "Hi hi...Diệp tỷ tỷ giúp muội đi mà!"

Ai ngờ Diệp Thanh đóng cửa rồi đi thẳng ra ngoài, đi xa rồi còn vọng lại tiếng hừ nói: "Ta về trước, muội tự lo lấy!"

Dương Phong Linh thấy thoáng chốc đã không còn nhìn thấy bóng dáng Diệp Thanh, nàng đứng trước cửa phòng Hoa Lân rất lâu, sau khi do dự mãi cuối cùng mới lấy hết can đảm bước vào.

Hoa Lân đang nghiêng mình nằm ngủ say sưa, khóe miệng còn đọng nước miếng, một chiếc khăn tay thanh nhã trắng như tuyết đặt trên đầu giường.

Dương Phong Linh rất sợ bẩn, chép miệng nói: "Bẩn chết đi được!...Sư phụ cũng thật là, lãng phí mất một viên Bích Vân đan rồi!...Nếu là ta thì quyết sẽ không cho cái loại háo sắc này uống!"

Nói sao đi nữa thì mệnh lệnh của sư phụ vẫn phải nghe theo. Dương Phong Linh đành nâng đầu Hoa Lân, đẩy cằm hắn lên rồi nhét viên Bích Vân đan vào miệng. Nàng còn hừ nói: "Lần sau ngươi còn bất kính với sư phụ ta thì ta sẽ cho ngươi thành thái giám!" dứt lời sắc mặt nàng bỗng đỏ hồng...

Hoa Lân bị dựng người lên một lúc cuối cùng cũng dần dần tỉnh lại. Đột nhiên hắn vươn tay nắm lấy tay Dương Phong Linh, trong miệng vẫn còn dư vị của Bích Vân đan, lầm rầm nói: "Thơm quá! Cho một viên nữa đi!"

Dương Phong Linh sợ đến mặt mũi trắng bệch, hét lớn: "Đừng...đừng mà!"

...

Trên thao trường, các sư huynh, sư muội vẫn đang chăm chỉ luyện tập các loại kiếm chiêu. Có một số người luyện đã mệt liền tụm lại nói chuyện phiếm. Một đệ tử tên Liễu Tùng Minh lớn giọng cười nói: "Đáng đời tên tiểu tử Hoa Lân, nghe nói sáng nay nó thổ ra đến ba cân máu, lần này e là ít nhất cũng phải nằm liệt giường nửa năm."

Một tên sư đệ cao gầy, mặt dài trông có vẻ nham hiểm cũng cười nói: "Thằng nhãi này rất thích chỉ trỏ các mỹ nữ, rõ ràng là hành vi của bọn lưu manh, nếu không vì nó không biết võ công thì đệ đã nện cho nó một trận từ lâu rồi."

Có người tán đồng nói: "Triệu Vị Minh nói rất đúng, nó lại dám săm soi cả tiểu sư thúc, nằm liệt nửa năm có thể nói là hình phạt nhẹ nhất rồi."

Một gã sư đệ tên Đỗ Thiên trông rất lanh lợi tiếp lời: "Đầu năm nay quái sự nhiều thật, huynh nói xem ai mà không ghét cái tên tiểu tử Hoa Lân đó, thế mà

hắn lại được Diệp sư muội thích! Ài...đúng là thói đời biến đổi hết rồi!"

Cái họng của Liễu Tùng Minh vốn khá to, gã mắng lớn: "Không có chứng cứ thì tốt nhất đừng có nói xấu Diệp Thanh, cẩn thận không mọi người thiến ngươi đấy!"

Sức ảnh hưởng của Diệp Thanh đối với các đệ tử đời thứ ba hiển nhiên lớn vô cùng, một số sư đệ cũng nhao nhao lên tiếng chỉ trích. Hạng Tiêu Vân đang ngồi nghỉ gần đó nghe thấy có người bàn luận về Diệp Thanh cũng đứng dậy ghé tai nghe ngóng.

Đỗ Lực nói nhỏ: "Nói thật với mọi người, sáng nay đệ nhìn thấy Diệp Thanh đến thăm tên tiểu tử Hoa Lân, hơn nữa đến giờ vẫn chưa đi ra."

"Không phải chứ..."

Hạng Tiêu Vân khẩn trương vô cùng, nghe nói Diệp Thanh đến thăm Hoa Lân cả buổi sáng vẫn chưa về, đương nhiên là gã đứng ngồi không yên. Gã cùng với hai sư đệ mượn cớ đi thăm người bệnh vội vàng xông đến Thạch Hiên Cư, từ xa đã nghe thấy tiếng nữ tử kêu thất thanh trong phòng Hoa Lân.

Hạng Tiêu Vân không hổ là con trai của chưởng môn, gã quát hai vị sư đệ: "Hai ngươi đứng chờ ở đây! Ta vào xem sao!" Thân pháp của gã cực nhanh, mới nói được nửa câu mà người đã vào đến trong sân.

Hai tên sư đệ vừa định tung người nhảy lên đã phải đứng nguyên tại chỗ, quay sang nhìn nhau thầm tán dương: "Không thẹn là công tử của chưởng môn, tính đến cả việc bảo toàn thanh danh cho Thanh Thanh cô nương."

...

Lúc này Hoa Lân đang nắm lấy ngọc thủ thanh mảnh của Dương Phong Linh quyết không chịu buông tay. Dương Phong Linh cũng không dám dùng sức đẩy gã, vạn nhất không cẩn thận lại làm ngã chết tên *** tặc đang bị trọng thương này, lúc đó có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không minh oan được.

Hạng Tiêu Vân vừa đến nơi, cũng không thèm nhìn đã hung hãn tung ra một cước vào cổ tay Hoa Lân...

Cũng may là thân thủ Hoa Lân không tồi, kịp thời rút vội tay về, nếu không ma trảo này sẽ bị người ta phế mất.

Mọi người đều sửng sốt, tình huống này đúng là ngoài ý liệu, ba người rất lâu vẫn không ai nói câu nào.

Nhưng Hoa Lân vẫn lưu luyến dư vị ngon ngọt của Bích Vân đan, liếm môi nói: "Thơm quá!"

Dương Phong Linh đỏ bừng mặt, quát nhẹ: "Ngươi...ngươi đừng có nói linh tinh được không?"

Hạng Tiêu Vân cảm thấy một đóa hoa xinh tươi khả ái như Dương Phong Linh mà bị hủy trong tay Hoa Lân thì thật đáng tiếc. Nhưng may mà không phải là Diệp Thanh, gã cười hăng hắc nói: "Hai người cũng phối hợp khéo phi thường, một cước của ta vừa tung ra thì đã buông tay rồi." Kỳ thực gã đang thầm toát mồ hôi, một cước lúc nãy nếu đá trúng thật thì chỉ sợ...

Dương Phong Linh sắc mặt đỏ hồng như trái chín mùa thu, dậm chân liên hồi nói: "Không...không phải như vậy đâu! Ta chỉ cho hắn uống thuốc thôi mà!"

Hai gã đều nhìn nàng. Hoa Lân chỉ cảm thấy nàng thật đáng yêu, còn Hạng Tiêu Vân vẻ mặt lại đầy hoài nghi.

Dương Phong Linh vành mắt đã đỏ hoe, vừa khóc vừa hét: "Hoa Lân chết bầm...Hoa Lân xấu xa! Ta hận ngươi! Hu hu hu..." Nàng lại dậm chân một hồi rồi chạy thẳng ra ngoài.

Hạng Tiêu Vân thấy không ổn, gọi to: "Này! Bên ngoài có hai..." Gã đang muốn nói bên ngoài còn có hai vị sư đệ nữa, nhưng Dương Phong Linh đã vừa khóc vừa chạy biến mất...

Hoa Lân cảm thấy rất khó hiểu! Một cước lúc nãy của Hạng Tiêu Vân thật quá mãnh liệt, không hiểu sao gã lại tới đây, chẳng lẽ chỉ để tung ra một cước đó sao?

Hai người đều hơi lúng túng, Hạng Tiêu Vân giả vờ quan hoài hỏi: "Thương thế của sư đệ đã ổn chưa?"

Hoa Lân nói: "Không có gì nghiêm trọng, ngày mai là dậy được rồi. Cảm ơn sư huynh đã quan tâm!"

Hạng Tiêu Vân để lại hai viên đan dược, từ tốn nói: "Vậy huynh cũng không làm phiền đệ nghỉ ngơi nữa, dưỡng thương tốt nhé!" Gã đang định lui bước, đột nhiên nhìn thấy một chiếc khăn tay trắng xinh đẹp trên đầu giường, toàn thân không khỏi chấn động. Gã

mỉm cười nói: "Ồ! Khăn tay của Dương Phong Linh đẹp thật!" vừa nói gã vừa vươn tay ra.

Hoa Lân nhanh tay đè chiếc khăn xuống trước, cầm trong tay mới phát hiện ra chiếc khăn hơi ẩm, cũng không biết là nước miếng của mình hay nước mắt của Diệp Thanh. Hắn đưa lên mũi ngửi ngửi, là nước miếng! À à...

Hắn liên tưởng đến cảnh Diệp Thanh đang ôn nhu lau khóe miệng hắn, trong lòng cảm động vô cùng. Hắn thầm nghĩ sau này nàng nhất định sẽ là một thê tử tốt! Ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của Hạng Tiêu Vân, hắn cười nói: "Đúng là kì lạ nhỉ? Ngày mai đệ sẽ đem trả cho cô ấy!"

Hạng Tiêu Vân điềm đạm quay người đi ra, hình như không hề để ý...

Hoa Lân ngơ ngẩn nhìn chiếc khăn tay, những suy nghĩ rối loạn trong đầu cứ lẫn lộn vào với nhau. Hốt nhiên nghĩ đến Thượng Quan Linh mỹ lệ tuyệt trần, hắn uể oải duỗi lưng nói một mình: "Nàng ta đã cho người đem Bích Vân đan đến xem ra cũng đã hết giận rồi. Hê hê!"

Đột nhiên vang lên một thanh âm nhu mì: "Ủa?...Huynh có vẻ rất đắc ý? E là có chết vì cô ấy thì huynh cũng cam tâm tình nguyện phải không?" Diệp Thanh khẽ khàng tiến vào không một tiếng động.

"A!"

Diệp Thanh ngồi xuống trước giường, nhẹ nhàng khuyên bảo: "Công tử! Huynh đừng đùa quá khiến người ta tức giận, nếu bị chưởng môn phát hiện..."

Hoa Lân vội chuyển chủ đề: "Lúc nãy muội có đến phải không?"

Diệp Thanh rút chiếc khăn trong tay hắn ra, thấy vẫn còn ẩm, dịu dàng cười nói: "Công tử vẫn giống hệt như trước kia! Hi hi..."

Ngọc Tiên Duyên - Tập 1

Chương 9 - Thiên Sơn Trạch Kiếm

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

Hoa Lân leo xuống giường cười nói: "Đưa khăn tay cho huynh đi...Huynh giặt xong sẽ trả cho muội!"

Diệp Thanh giấu chiếc khăn sau lưng, thân hình yêu kiều khẽ lắc lư, ánh mắt tràn ngập tiếu ý ôn nhu.

Hoa Lân thấy dáng vẻ tinh nghịch của nàng thập phần khả ái, vòng eo thon nhỏ được buộc chặt lại trông đầy vẻ quyến rũ, hắn không kiềm chế được kéo nàng vào lòng mình. Ngọc thủ Diệp Thanh chắn trước ngực, khẽ nói: "Ư...đừng mà! Kiều sư bá sắp về rồi!"

Hoa Lân nhắm mặt ghé mặt vào chiếc cổ ngọc ngà của nàng, chỉ cảm thấy hương thơm nhẹ nhàng thanh thoát như hoa lan len vào cánh mũi, hắn mơ màng nói: "Thơm quá...!"

Diệp Thanh thẹn thùng nghiêng mình tránh, đẩy người hắn ra nói: "Làm sao thơm bằng nàng ta được? Hừm..."

Hai tay Hoa Lân vòng quanh vòng eo thon của nàng, cười hê hê nói: "Tại sao lần nào cũng không tìm được muội? Có phải..."

Diệp Thanh vội nói: "Thanh Thanh đâu có. Sư phụ yêu cầu rất nghiêm khắc, vừa phải luyện công vừa

phải luyện kiếm. Người còn nói rằng trọng trách của Thiên Sơn sau này sẽ do chúng ta gánh vác!"

Ma trảo của Hoa Lân đang định được một đòi mười thì bỗng nghe thấy tiếng bước chân từ ngoài sân vọng lại, Thanh Thanh đã cựa mình thoát ra. Nàng quát khẽ: "Có người tới!...Kì Thiên Sơn luận kiếm hàng năm đã sắp bắt đầu rồi, công tử có muốn ghi danh để tranh đoạt bảo vật không?"

Hoa Lân lắc đầu nói: "Ta không đi, ta cần những thứ bảo bối đó làm gì?"

Diệp Thanh có vẻ hơi thất vọng, nói nhỏ: "Vậy muội cũng không đi."

Lúc này, Nam Cung Vân và một vị tiểu sư muội đẩy cửa bước vào, nhìn thấy Diệp Thanh và Hoa Lân đang đứng trong phòng, cả hai đều sững người ra một lúc.

Nam Cung Vân nói: "Hoa sư đệ, Diệp sư muội! Hai người đều ở đây sao? Ta đang muốn tìm hai người đây...Thương thế của Hoa sư đệ đã đỡ chưa?"

Diệp Thanh nói đùa: "Xem ra nhân duyên của công tử tốt thật!"

Hoa Lân gãi đầu nói: "Thật sao? Sao ta không cảm thấy vậy nhỉ?"

Nam Cung Vân nói: "Diệp sư muội đừng hiểu lầm, ta đến đây là vì phụng mệnh sư phụ. Ngày mai sư phụ có chuyện cần tuyên bố, giờ ngọ sáng mai tạp hợp tại thao trường, muội nhất định phải tới đó! Hoa sư đệ nếu có thể đi lại được rồi thì tốt nhất cũng nên đến..."

Diệp Thanh quay nhìn Hoa Lân, đang định lên tiếng thì Hoa Lân đã xen lời: "Thương thế của đệ vẫn chưa lành nên không thể đi được!"

Nam Cung Vân thở dài nói: "Vết thương của đệ..."

Hoa Lân: "Hiện giờ vẫn còn hơi đau, nhưng không có gì đáng ngại, đa tạ sư tỷ đã quan tâm!"

Nam Cung Vân gật đầu nói: "Vậy đệ hãy nghỉ ngơi thêm mấy ngày nữa, tỷ còn phải đi thông báo cho các sư đệ khác, nếu không để lát nữa họ đều đã bế quan luyện công rồi lại phiền phức." nói xong quay người đi ra ngoài.

Sau khi Nam Cung Vân và sư muội đi ra đến ngoài sân rồi Diệp Thanh mới dẩu môi nói: "Thanh nhi cũng không đi!"

Hoa Lân thuận tay lại đặt lên eo nàng nói: "Sư phụ của ta cũng không để ý gì đến ta, nhưng muội thì không vậy. Lại nói...muội đúng là...sư phụ của muội...rất rất..." Hắn vừa nói vừa từ từ đưa tay lên vuốt hai má đỏ hồng của nàng, nhìn đôi môi đỏ mọng kiều diễm đầy ham muốn, từng chút từng chút một, hắn dần tiến sát đến.

Diệp Thanh chỉ ngây người mở to đôi mắt trong sáng nhìn gã, mục quang ngày càng ôn nhu say đắm...cuối cùng nàng e thẹn chầm chậm khép hai mắt lại, đúng lúc Hoa Lân gần chạm vào hai cánh môi ngọc ngà của nàng thì Diệp Thanh đột nhiên bừng tỉnh, kêu lên một tiếng vùng người thoát khỏi ma chưởng của hắn.

Hoa Lân vẫn giữ nguyên tư thế cũ, lẩm bẩm nói một mình: "Lại thiếu có chút xíu nữa, thua thật rồi..."

Diệp Thanh cười nói: "Huynh xấu lắm...Từ giờ muội sẽ không thèm quan tâm đến huynh nữa!" Sắc mặt lại ửng đỏ, nàng lập tức chạy biến ra khỏi phòng, chớp mắt đã không còn thấy bóng dáng.

Hoa Lân thấy nàng đã đi xa, cười gian manh nói: "Hê hê...sắp rồi sắp rồi! Lần sau nhất định sẽ thành công!"

Hắn bình tâm trở lại, chậm rãi ngồi xuống bên giường liệu thương, phát hiện ra nội thương của mình quả nhiên đã gần như lành hẳn. Từ nhỏ đến lớn hắn luôn cảm thấy kì quái, bất luận bản thân bị thương nặng thế nào cũng đều có thể khỏi hẳn chỉ trong vài ngày, miệng vết thương rất nhỏ, thậm chí còn không lưu lại dấu vết nào.

Sáng sớm hôm sau, Hoa Lân vẫn bên giường đả tọa nhập định. Hắn nhận thấy việc vận công theo Nhâm Đốc nhị mạch kì diệu phi thường, cảm giác khoái lạc bay bổng đó khiến hắn không muốn ngừng nghỉ, không hề khó chịu như một vài người nào đó đã nói.

Hắn cứ luyện mãi luyện mãi, từ xa bỗng vọng lại chín tiếng chuông ngân vang, đây là lệnh triệu tập khẩn cấp những đệ tử mới của Thiên Sơn.

Hoa Lân không muốn đi, vừa may thân đang mang "trọng thương" nên hắn có thể mượn cớ để làm biếng.

Thoáng chốc, bảy mươi mốt thiếu niên đã tập hợp tại thao trường Thiên Sơn. Trong số các đệ tử mới vào, chỉ thiếu mỗi Hoa Lân. Mẫu đan kiếm Lưu Linh thấy mọi người đều đã tề tựu đông đủ liền nói lớn: "Thiên Sơn kiếm phái đã thành lập được hơn nghìn năm, thanh danh vang dội võ lâm. Các con thân là đệ tử Thiên Sơn nếu không có một thanh hảo kiếm thì làm sao có thể tiếu ngạo giang hồ?"

Các đệ tử dưới đài đều lộ ra thần tình kích động, chẳng lẽ sư môn phát tặng bảo kiếm sao?

Quả nhiên, Mẫu đan kiếm Lưu Linh đã chứng thực suy đoán của mọi người: "Các con tới Thiên Sơn cũng gần được một năm rồi, hôm nay ta sẽ mở cửa Tàng Kiếm Các để mọi người được lựa chọn một thanh bảo kiếm mà mình thích...Tất cả hãy đi theo ta!"

Lưu Linh không thẹn là chưởng môn phu nhân, nói năng ngắn gọn dứt khoát không chút dài dòng, vừa dứt lời đã chuyển thân dẫn theo chúng đệ tử tiến về "cấm địa" phía bắc.

Diệp Thanh đoán công tử chắc vẫn chưa thức giấc, cơ hội tốt thế này thật không thể bỏ lỡ nên nàng liền rẽ ngang đi gọi Hoa Lân. Đột nhiên nàng phát hiện thấy

phía trước mặt có một vị sư đệ cũng đang chạy vội tới Thạch Hiên Cư của Hoa Lân, Diệp Thanh cảm thấy hết sức vui mừng, xem ra công tử cũng không hoàn toàn cô độc...

Diệp Thanh cũng bám sát theo sau cùng tới Thạch Hiên Cư.

Trương Thiên Hoa đang ra sức khuyên Hoa Lân: "Đại ca! Lần này có thể được chọn bảo kiếm đó! Nếu chọn được một thanh tuyệt thế hảo kiếm, nói không chừng trong tương lai sẽ có thể thi triển ngự kiếm thuật rồi!"

Hoa Lân thật sự không có chút hứng thú đối với bảo kiếm, hờ hững nói: "Thôi, ta đã có một thanh cương kiếm trên Bích Vân Phong rồi."

Diệp Thanh phi vào nhà, tức giận nói: "Trương sư đệ đã phải nhọc tâm tốn sức tới khuyên huynh, huynh còn không biết xấu hổ cứ nằm ườn trên giường thế à?...Chờ tới khi các sư huynh đều giành hết các thanh hảo kiếm rồi để xem huynh làm sao nhìn mặt Trương sư đệ đây?"

Hoa Lân "Hả?" một tiếng, hắn bỗng tỉnh ngộ, cuống cuồng nói: "Mau đi thôi mau đi thôi!" rồi kéo Trương Thiên Hoa vẫn còn đang sửng sốt chạy thẳng ra ngoài cửa.

...

Tàng Kiếm Các nằm ở nơi xa nhất về phía bắc của Thiên Sơn kiếm phái, lầu các rộng lớn được dựng lên trong khoảng không gian còn trống trên núi, đại bộ phận kiến trúc đều ẩn tàng sâu trong lòng núi, trong đó các thông đạo phức tạp đan chéo vào nhau khiến người ta không thể xác định được phương hướng. Ba mươi sáu vị cao thủ Huyền Kiếm Đường luân phiên nhau trú thủ Tàng Kiếm Các, tương truyền trong đó có cất giữ một bí mật trọng đại, nghe nói chỉ khi tiến nhập Huyền Kiếm Đường mới có cơ hội biết được.

Hoa Lân, Diệp Thanh, Trương Thiên Hoa ba người tới muộn, trèo lên mấy trăm bậc thang lại bị hai vị tiền bối chặn lại trước một thông đạo sâu hun hút. Vị tiền bối bên trái dáng vẻ tiên phong đạo cốt, vuốt chòm râu dài nói: "Ba đứa là đệ tử của ai? Tới đây làm gì?"

Diệp Thanh cúi người nói: "Vãn bối Diệp Thanh cùng Hoa sư huynh, Trương sư đệ đi theo Lưu sư thúc tới

chọn kiếm nhưng đến muộn một bước, mong tiền bối lượng thứ! Xin cho bọn vãn bối đi qua..."

Trương Thiên Hoa đứng bên gật đầu lia lịa, chỉ sợ hai vị tiền bối không chịu cho mình qua.

Vị tiền bối đứng bên phải trông khá hòa ái cười nói: "Nguyễn sư huynh đừng trêu bọn trẻ nữa, nhìn xem huynh làm bọn chúng lo lắng chưa kìa!"

Vị tiền bối họ Nguyễn cười ha ha nói: "Mời, mời...!"

Ba người mới đi vào trong được mười trượng, Hoa Lân đã cười nói: "Nhìn ông ta tiên phong đạo cốt không ngờ bên ngoài với bên trong lại khác xa nhau."

Trương Thiên Hoa gật đầu nói: "Đúng vậy! Đúng là không thể chỉ dựa vào tướng mạo! Hà hà..."

Ba người vừa tiến vào một nham động thông thoáng, lập tức đã bị chấn động bởi khung cảnh hoành tráng trước mắt...

Ngọc Tiên Duyên - Tập 1

Chương 10 - Tuyệt Thế Tàn Kiếm

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

Phía dưới đài là một không gian rộng hơn vạn mét vuông có thể chứa được vài nghìn người, nóc đá cao đến mười mấy trượng toát lên vẻ u ám. Trên vách đá phía nam khoét rất nhiều khung cửa sổ hình tròn, những tia nắng vàng xuyên qua đó chiếu xuống mặt đất khiến người ta không khỏi cảm thán, quả là xảo đoạt thiên công. Trong động ngổn ngang mấy chục tảng cự thạch, trên bề mặt cắm vô số thanh bảo kiếm. Dưới ánh dương quang chiếu xạ, thanh nào thanh nấy tỏa ra hàn quang lóa mắt.

Các sư huynh đệ đang chạy qua chạy lại dưới đó, tự tìm cho mình một thanh ưng ý nhất. Số người đã chọn được kiếm lại rất ít, trước đám bảo kiếm chỉ nhìn đã hoa mắt này mọi người đâm ra luống cuống không biết làm thế nào, đúng là chọn thì khó mà bỏ thì tiếc.

Hoa Lân kinh ngạc nói: "Oa! Thì ra Thiên Sơn phải của chúng ta lại có nhiều bảo kiếm như vậy sao?"

Mẫu đan kiếm Lưu Linh thấy bọn Hoa Lân đã đến nơi, ôn nhu nói: "Các con mau tới chọn kiếm đi! Chỉ

chọn đúng một thanh thôi đấy, đã rút ra rồi thì đó sẽ là thanh kiếm của con."

Hoa Lân quay sang nói với Diệp Thanh và Trương Thiên Hoa: "Mau lên! Bảo kiếm nhiều thế này cứ chọn bừa một thanh là được rồi."

Mẫu đan kiếm thầm gật đầu: Câu nói này của Hoa Lân rất có đạo lý! Thiên Sơn kiếm phái đã thu thập danh kiếm trong hàng trăm năm, những thanh bảo kiếm có thể được các trưởng bối để ý đến đương nhiên đều danh bất hư truyền. Việc chọn kiếm lần này còn ẩn giấu một mục đích: cũng giống như cao thủ quá chiêu, phải giữ được sự trầm tĩnh, lạnh lùng mới có thể hiểu rõ đối thủ đến chân tơ kẽ tóc, không tham lam không nóng vội mới là trụ cột của Thiên Sơn trong tương lai! Những đệ tử có biểu hiện tốt trong đợt này sẽ được tuyển thẳng vào Huyền Kiếm Đường.

Hoa Lân, Diệp Thanh, Trương Thiên Hoa đều đứng nguyên tại chỗ, vô hình trung ba người họ đã trở thành một nhóm cùng tiến cùng lui, tuy Trương Thiên Hoa có vẻ hơi nôn nóng nhưng lão đại còn

chưa động thủ thì bản thân gã sao có thể không biết xấu hổ mà đi đoạt kiếm trước được?

Hoa Lân sớm đã phát hiện thấy gã ngọ nguậy muốn đi lắm rồi, liền cười nói: "Còn không mau đi đi?"

Trương Thiên Hoa cười hì hì rồi xông vào theo dòng người...

Thật ra trong đám kiếm quang hỗn loạn này có ba thanh bảo kiếm nổi bật phi thường nhưng chưa có ai chọn chúng.

Thanh thứ nhất, vừa nhìn đã thấy đó là một thanh trường kiếm đã rỉ sét, trên chuôi kiếm còn treo một tấm giấy thuyết minh có ghi: "Lịch lịch khuyết ngân chiếu đan tâm, tích tích bích huyết tẩy oán trần!" Chủ nhân của thanh kiếm này là Thiên Sơn cao thủ đời thứ bảy Vị Kính, đây là nỗi đau vĩnh viễn của Thiên Sơn - Không thể chọn!

Hoa Lân thấy vậy liền lẩm bẩm mắng: "Thanh kiếm cũ nát như thế này, lại không thể chọn, thế thì còn bày ra đây làm gì?...Ôi dào!"

Mọi người đều đang hấp tấp giành chọn kiếm, trong khi đó Hoa Lân vẫn hết sức nhởn nhơ như đang dạo

chơi. Hắn đi đến chỗ thanh kiếm thứ hai cũng có dán một tấm giấy thuyết minh, bên trên quả nhiên có ghi: "Kiếm của Thiên Sơn đệ tử đời thứ mười ba Vô Danh! Kiếm này đã từng trảm sát hàng trăm người, tuy lập được kì công nhưng vị thế bất dung! - Không thể chọn!"

Lần này Hoa Lân càng mắng lớn tiếng hơn: "Ta thèm vào!...Thanh kiếm này sáng ***i mắt, chắc chắn là rất sắc bén, vậy mà lại bảo không thể chọn! Thế bày ra đây làm gì?"

Thanh âm của hắn quá to khiến cho các sư huynh quanh đó đều nhìn hắn với ánh mắt quái dị.

Còn một thanh kiếm nữa được cắm xiên vào thạch bích trên cao, trong số đám bảo kiếm thì nó là thanh cô độc nhất! Thế nhưng trên đó lại không hề có một lời thuyết minh nào!

Khi Hoa Lân nhìn thấy nó bỗng thấy tinh thần rung động, dường như...hắn đã tìm được thanh kiếm của mình!"

Thanh kiếm này bị rỉ khá nhiều, hai bên thân kiếm thô ráp toàn những vết sứt mẻ, giống như một người

lâm trọng bệnh, chẳng trách không ai thèm chọn nó. Hắn nhìn một cách kĩ lưỡng lại càng thấy khác thường, trên thân kiếm lộ rõ những đường nứt sâu, e là vừa rút ra thì kiếm đã bị vỡ thành từng mảnh. Thế nhưng Hoa Lân lại rất thích nó, không vì lý do nào khác, chỉ đơn giản vì nó cô độc.

Hoa Lân dẫm chân lên tảng đá, nhưng hắn dù kiễng chân lên cũng không với được tới thanh kiếm. Hắn liền nhảy lên nắm lấy chuôi kiếm rồi rút mạnh ra. Nhưng thanh kiếm này đã cắm vào thạch bích quá nhiều năm, mặt kiếm lại không được trơn nhẵn nên hắn không thể rút ra được, vì vậy cả người Hoa Lân bị treo ở trên không.

Mẫu đan kiếm thấy tình cảnh đó lắc lắc đầu, nghĩ thầm: "Hài tử này quả nhiên đặc biệt, bao nhiêu kiếm không muốn chọn mà chỉ chọn thanh kiếm vỡ đó." Đang định đi tới giúp hắn một tay thì Hoa Lân đã đạp mạnh vào thạch bích, "xoẹt" một tiếng đã rút được bảo kiếm ra, lộn một vòng tuyệt đẹp trên không rồi hạ thân xuống đất một cách vững chãi. Hoa Lân ung dung cầm ngang thanh kiếm, ngón tay vuốt dọc thân kiếm như đang vỗ về vuốt ve. Đột nhiên, ngón tay

Hoa Lân nhói đau, thì ra thân kiếm toàn những vết mẻ, hắn không cẩn thận nên đã bị cứa vào tay. Ngay sau đó toàn thân Hoa Lân như bị sét đánh, kêu lên một tiếng lớn, rơi kiếm xuống đất. Điều kì lạ nhất là kiếm liền vỡ thành bốn mảnh.

Hoa Lân không để ý đến vết thương của mình, cởi áo bọc lấy những mảnh kiếm vỡ, buồn bã nói: "Kiếm ơi kiếm à, xem ra chúng ta không có duyên rồi!"

Diệp Thanh, Trương Thiên Hoa đều cùng chạy đến an ủi hắn.

Trương Thiên Hoa nghi hoặc nói: "Đại ca! Thanh kiếm này có điểm gì đặc biệt thế?"

Hoa Lân nhón lấy một mảnh kiếm nói: "Cũng không có gì đặc biệt, chẳng qua là ta thấy nó thuận mắt thôi. Đệ nhìn xem thanh kiếm này có đến hàng trăm vết sứt mẻ, nhất định trước kia đã từng chiến đấu với vô số cao thủ, vậy mà vẫn không bị gãy vỡ...Nhìn tay ta đi, thanh kiếm sắc bén như thế này, chắc hẳn năm đó đã từng vang danh giang hồ."

Diệp Thanh đau lòng, lấy ra một chiếc khăn tay trong ngực áo rồi ôn nhu giúp hắn đắp thuốc, buộc vết thương.

Lần này cuối cùng Hạng Tiêu Vân đã được tận mắt nhìn thấy nhu tình của Diệp Thanh dành cho Hoa Lân, gã ngầm hạ quyết tâm nhất định phải nghĩ cách đánh bại Hoa Lân...

Mẫu đan kiếm cũng đi đến bên ba người, thở dài nói: "Thanh kiếm này tên là Hà Chiếu, thuộc sở hữu của Thiên Sơn cao thủ đời thứ bảy Đoạn Hồn...Lúc đó giang hồ đang trong thời kì hỗn loạn cực độ, Đoạn Hồn vàVị Kính vô cớ bị Thiên Sơn trục xuất khỏi sư môn, hai người họ sau khi nếm trải cửu tử nhất sinh đến lúc chết mới quay về Thiên Sơn. Đáng tiếc chỉ sai lệch một ý niệm...Ài! Thanh kiếm này đã bị hủy, con hãy đưa cho ta xử lý."

Hoa Lân cẩn thận bọc kín thanh tàn kiếm, cười buồn nói: "Con phải đúc lại Hà Chiếu! Con nhất định sẽ làm được!" Hoa Lân cầm chiếc bọc thong thả đi ra khỏi Tàng Kiếm Các. Hắn thầm nghĩ bằng vào năng lực của Hoa phủ, việc đúc lại một thanh bảo kiếm còn không dễ dàng sao?

Diệp Thanh cũng không còn lòng dạ nào chọn kiếm, hơn nữa đâu đâu cũng là bảo kiếm, nàng liền tiện tay rút lấy một thanh rồi đi ra theo Hoa Lân.

Trương Thiên Hoa tuy vẫn còn nuối tiếc nhưng vì đại ca đã bỏ về nên cũng đành học theo Diệp Thanh rút đại một thanh rồi đi ra. Không ngờ chính sự chọn lựa này đã giúp Trương Thiên Hoa được chọn vào Huyền Kiếm Đường.

Mẫu đan kiếm ngầm gật đầu, xem ra Hà sư huynh đã nhìn lầm tên đệ tử Trương Thiên Hoa này rồi!

Diệp Thanh đuổi theo Hoa Lân hỏi: "Công tử! Huynh thật sự không cần kiếm sao?"

Hoa Lân dừng bước, đột nhiên nhớ đến lời chỉ dạy của Thượng Quan Linh, liền bắt chước y nguyên nói: "Ta cho rằng vạn vật đều có thể là kiếm, tâm trung vô kiếm, dĩ khí ngự kiếm!...Ý phát kiếm phát, một thanh mộc côn nói không chừng cũng có thể dùng làm kiếm! Muội nghĩ sao?"

Diệp Thanh ngạc nhiên vô cùng.

Trương Thiên Hoa đuổi tới phía sau đột nhiên đứng sững ra tại chỗ, những suy nghĩ cứ miên man trong

đầu. Gã nhớ ra Hoa Lân đã từng nói luyện võ thì phải luyện nội công trước tiên, xem ra đây chính là mục đích hướng tới. Lúc gã tỉnh lại thì đã không còn thấy bóng dáng của Hoa Lân và Diệp Thanh, Trương Thiên Hoa bỗng gật gật đầu, nói với lòng quyết tâm kiên định vô cùng: "Không cần biết kiếm pháp hay không kiếm pháp, kể từ hôm nay ta sẽ luyện nội công tám tiếng một ngày!"

Đằng xa có một ông lão đang quét dọn nghe thấy câu nói này của hắn, dựng chổi lên, trên mặt ông lộ ra một nụ cười hài lòng, đôi mắt vốn mờ **c bỗng lóe lên ánh tinh quang, phảng phất như vừa quyết định một điều gì đó.

Ngọc Tiên Duyên - Tập 1

Chương 11 - Dạ Thất Hà Chiếu

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

Diệp Thanh theo Hoa Lân về Thạch Hiên Cư, trên đường đi ngang qua một vườn hoa rực rỡ.

Nơi đây như một biển hoa mênh mông: hồng sắc, tử sắc, lam sắc...những đóa hoa năm màu tràn đầy xuân sắc nghiêng mình trước gió, kéo dài hàng chục trượng không nhìn thấy điểm cuối.

Mọi người đều biết rằng đây là vườn hoa mà La sư thúc yêu thích nhất, các đệ tử bình thường đều thận trọng không dám dẫm qua. Nhưng đây chính là mục đích của Hoa Lân, đặt chiếc bọc bên tay trái xuống đất, hắn nhẹ nhàng vòng tay qua eo Diệp Thanh, tay phải hái một bông hoa hồng, kéo người nàng lại gần mình, hắn cài bông hoa lên tóc mai của nàng, dịu dàng nói: "Thanh Thanh..."

Diệp Thanh mở to đôi mắt trong sáng nhìn hắn, nhu tình tràn ngập trong ánh mắt, chỉ khẽ kêu "Ưm?" một tiếng.

Hoa Lân lập tức cảm thấy ý loạn tình mê, đêm qua thì lời hay ý đẹp tuôn ra không hết, vậy mà hiện giờ hắn lại không thốt ra nổi một câu vì hắn thấy như thế thật quá sáo rỗng tầm thường.

Hai người cứ đứng vậy nhìn nhau rất lâu. Cuối cùng Hoa Lân vẫn giành quyền chủ động, ngưng thần nhìn vào mắt nàng, người hắn dần dần ép sát vào thân thể

nàng. Hắn thầm thì nói: "Được quen biết muội... là...niềm hạnh phúc...lớn nhất...đời ta..."

Diệp Thanh cảm động nghẹn ngào, tình cảm được vun đắp suốt mấy năm trời dâng lên dào dạt trong trái tim. Quả nhiên đôi mắt mơ màng của nàng từ từ nhắm lại, hàng mi dài khẽ rung động, dáng vẻ đó vừa đáng yêu vừa thanh khiết. Hoa Lân nhớ đến bài học lần trước, hắn nín thở, chầm chậm, chầm chậm xích lại, cuối cùng cũng chạm được vào đôi môi đỏ mọng mềm mại của nàng, cảm giác ngọt ngào ấm áp đó thật khiến người ta ngất ngây.

Thân thể Diệp Thanh không ngừng run rẩy, cả người như không còn chút sức lực dựa hẳn vào trong lòng Hoa Lân...

Hoa Lân ôm lấy người nàng, đang định thừa cơ xâm phạm thêm một bước nữa, bỗng một tiếng hừ lạnh vang lên sau lưng như tiếng sét đánh giữa trời quang.

Hai người vội vàng rời nhau ra, hai má Diệp Thanh đỏ bừng, ánh mắt bối rối, nàng liền quay người đi ra khỏi vườn hoa. Chỉ thấy mũi chân nàng điểm nhẹ trên cánh hoa, chớp mắt đã biến mất không còn bóng dáng.

"A!...Quả nhiên là hảo thân thủ, biết cả công phu Thảo Thượng Phi." La Tử Linh vẻ mặt nghiêm nghị đi ra từ trong bụi hoa, lạnh lùng nhìn Hoa Lân.

Hoa Lân cũng bắt đầu thấy nóng mặt, Tuy da mặt hắn rất dày nhưng việc tế nhị thế này lại bị người khác nhìn thấy, tâm lý đương nhiên là không thoải mái. Hắn nhặt chiếc bọc dưới đất lên, phi thân nhảy ra ngoài mà không thèm để ý đến tiếng quát dừng lại của La Tử Linh. Nhưng đáng tiếc là khinh công của hắn kém xa Diệp Thanh, sau khi dẫm nát mấy gốc hoa hắn mới thoát ra được khỏi tầm mắt của La sư thúc.

Hắn đột nhiên cảm thấy hơi vô lý. Tại sao khinh công của Diệp Thanh lại cao minh như vậy, bản thân hắn đã khổ luyện nửa năm mà vẫn kém xa nàng, chẳng lẽ do hắn thật sự quá ngu ngốc? Không hợp lý!...Ây da, mùng ba tháng sau nhất định phải hỏi Thượng Quan Linh mới được, có lẽ nàng biết nguyên nhân do đâu.

Đêm nay Hoa Lân bị mất ngủ. Nhớ tới thân thể mềm mại mượt mà, vẻ ôn nhu đó của Diệp Thanh, tưởng như vươn tay ra là chạm tới, hắn nằm rất lâu vẫn không sao ngủ được.

Hắn nhổm người dậy, lấy những mảnh kiếm vỡ trong bọc ghép lại với nhau, bắt đầu nghĩ cách làm thế nào để đúc lại Hà Chiếu. Suy nghĩ miên man hồi lâu, nhớ lại lúc mới tiếp xúc với Hà Chiếu kiếm, hắn đột nhiên cảm thấy thanh kiếm này như đang nói với hắn điều gì đó. Luồng điện lưu kì lạ đó tuyệt nhiên không đem đến một cơn đau kịch liệt, hắn chống tay lên cằm ngơ ngẩn nhìn tàn kiếm, trong đầu bổng nảy lên một vài ý nghĩ dị thường. Cho tới tận nửa đêm, hắn mới ngủ gật phủ phục lên mặt bàn.

Có lẽ ngủ ngồi sẽ cảm thấy không yên ổn chăng?...Đêm nay hắn bỗng mơ thấy một giấc mơ kì quái.

Hắn mơ thấy thân thể hắn tán phát ra hồng quang nóng rực, quái bệnh lại phát tác, nhưng hắn vẫn lờ mờ nhớ rằng bây giờ không phải Tết Đoan Ngọ. Và càng kì quái hơn nữa là thanh tàn kiếm trên mặt bàn từ từ tan ra nhập vào trong người hắn, cứ như nó vốn là một phần cơ thể hắn. Giấc mộng này rất chân thực, hơi nóng đó thiêu đốt hắn khiến hắn thở không ra hơi.

Ngày hôm sau khi vừa tỉnh dậy, hắn kinh hoàng phát hiện ra thanh bảo kiếm đặt trên mặt bàn mà hắn đã ghép lại không còn thấy đâu nữa. Hắn không khỏi hoảng sợ tới mức gai người.

Chẳng lẽ bị ai đó trộm mất rồi sao? Nhưng thanh kiếm thực sự không có chút giá trị nào mà! Hắn nhớ lại lúc nhỏ đã từng có một cơn ác mộng, giấc mộng đó cũng rất chân thực, lúc đó hắn đã ngủ cả đêm tại một nghĩa trang, từ đó hắn mắc phải thứ quái bệnh này. Nghĩ tới cơn đau như thiêu đốt vào mỗi dịp Tết Đoan Ngọ, hắn lại như cảm thấy được nỗi thống khổ thấu tim đó.

Chẳng lẽ điều nhìn thấy trong giấc mộng đêm qua là sự thật? Hắn sợ đến cả người toát mồ hôi lạnh.

Nhưng trên bàn không hề có vết tích gì mà? Hắn bắt đầu cảm thấy hoang mang...

Lúc này từ luyện võ trường đột nhiên vọng lại mười hai tiếng chuông ngân vang, đây là lệnh triệu tập khẩn cấp tất cả các đệ tử.

Hoa Lân nghĩ bụng hôm qua vừa mới chọn xong bảo kiếm, sao hôm nay lại có chuyện gì thế nhỉ? Khi Hoa

Lân tới thao trường, các đệ tử đã ngồi đông nghẹt phía dưới đài.

Các cao thủ trẻ tuổi xếp thành hai hàng chỉnh tề đứng hai bên, lưng đeo trường kiếm, dáng vẻ anh tuấn hiên ngang toát lên khí thế bức nhân. Hàng bên trái là những thiếu niên của Huyền Kiếm Đường, hàng bên phải là cao thủ của Thần Mục Đường. Bọn họ đều là những tinh anh của Thiên Sơn mà mọi người đều ngưỡng mộ, hầu như ai cũng muốn gia nhập vào hàng ngũ của họ. Hoa Lân cũng đã từng có mong muốn này!

Phía trên đài, một trung niên khí độ phi phàm đang đứng trầm ổn tại chính giữa đài, toàn thân tán phát hạo nhiên chính khí.

Từ trước tới giờ Hoa Lân chưa từng gặp qua người này, vội nghe ngóng từ các sư huynh bên cạnh, ai ngờ hỏi mấy người cũng đều tỏ vẻ không biết. Một vị sư huynh lớn tuổi đáp: "Ông ấy là Lý Thương Hải, thủ tọa Thần Mục Đường, là phụ thân của bát sư thúc. Mau ngồi xuống đi!"

Hoa Lân thực sự kinh ngạc, thầm nghĩ "Lý Lôi Vân vẫn còn phụ thân cơ à? Vậy thân phận của ông ta há

chẳng phải còn cao hơn chưởng môn sao? Trông còn trẻ như vậy kia mà? Thật là kì lạ!"

Hơn một nghìn đệ tử Thiên Sơn đã lũ lượt kéo đến đông đủ, nam đệ tử đều ngồi bên phải, nữ đệ tử ngồi bên trái, ở giữa chừa ra một lối đi dài, quang cảnh này tạo ra một thanh thế khá hoành tráng.

Hoa Lân không ngồi xuống, hỏi: "Bây giờ làm gì vậy? Tại sao tất cả mọi người đều đến tập trung?"

"Chắc là khai đàn thụ pháp!"

Hoa Lân lại hỏi: "Sư huynh xưng hô ra sao?"

"Cố Tại Quân!"

Hoa Lân còn đang định hỏi tiếp thì Lý Thương Hải ở trên đài thấy các đệ tử đều đã tề tựu liền trầm giọng nói: "Tuy kiếm pháp của Thiên Sơn chúng ta vang danh thiên hạ nhưng tu chân pháp thuật lại kém hơn một chút. Vì vậy, Thần Mục Đường sẽ đem tất cả những pháp thuật tham thấu được truyền thụ cho mọi người...Trong vòng ba ngày kể từ hôm nay, chúng ta sẽ phụ trách việc giảng giải cách tu luyện và vận dụng pháp thuật cho mọi người...Nếu không khi mọi người rời khỏi Thiên Sơn mà ngay đến một oán linh

bình thường cũng không đánh lại thì há chẳng phải sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ sao?... Mười hai năm trước kinh đô đã xuất hiện thiên tượng huyết sắc, lời dự ngôn về việc huyết ma xuất thế cũng từ đó được lưu truyền rộng rãi. Để dự phòng một ngày nào đó..."

Hoa Lân nghe nói đến thiên tượng mười hai năm trước thì không hiểu sao bỗng lạnh run, quay sang hỏi Cố Tại Quân: "Có quỷ hồn trên thế gian thật sao?"

Cố Tại Quân kiên nhẫn trả lời: "Có tiên tất có quỷ, có lục đạo luân hồi tất có thần quỷ yêu quái. Vì dương khí của đệ sung mãn nên rất khó nhìn thấy."

Kì thực Hoa Lân đối với những kí ức thời thơ ấu thường cảm thấy quái dị, bất quá hắn chỉ muốn chứng thực mà thôi.

Chỉ thấy Lý Thương Hải trên đài lại tiếp tục giảng giải về các loại pháp thuật: "...Thật ra mỗi người đều có nguyên thần! Nguyên thần của người bình thường vì lực lượng bất túc nên một khi li khai thì bản thể sẽ tử vong. Một quỷ hồn mà mọi người nhìn thấy kỳ thực là một nguyên thần của người nào đó...Sau khi một phàm nhân chết đi, người đó nhất định phải nhanh

***ng tiến nhập quỷ giới, nếu không sau bảy ngày nguyên thần sẽ bị tiêu diệt. Còn một số nguyên thần có oán khí quá nặng sở dĩ có thể lưu lại phàm trần là do bọn chúng tìm được cách bổ sung năng lượng...Phương pháp bổ sung năng lượng này lại là một đại học vấn! Tại sao có những quỷ hồn hung mãnh dị thường, lại có những quỷ hồn nhu nhược thiện lương? Tất cả đều do cách thức lấy năng lượng của chúng quyết định! Thật ra có một số lệ quỷ sử dụng một phương thức tàn nhẫn phi thường, đó là đoạt lấy năng lượng của phàm nhân để bổ sung cho mình. Loại lệ quỷ này chính là đối tượng mà Thiên Sơn chúng ta quyết phải tiêu diệt."

Hoa Lân nghe Lý Thương Hải giảng giải trên đài, hắn cúi thấp đầu dùng ngón tay vẽ trên mặt đất một đồ án khó hiểu, trong đầu bỗng vụt hiện lên một ký ức hồi nhỏ...

Ngọc Tiên Duyên - Tập 1

Chương 12 - Thấu Lộ Thần Cơ

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

Thần Mục Đường trước sau chỉ có vài vị cao thủ lên đài giảng giải tỉ mỉ về: làm thế nào để mở âm nhãn, làm thế nào để sử dụng các loại pháp bảo, làm thế nào để thi triển kiếm pháp diệt hồn, làm thế nào để thực hiện nguyên thần xuất khiếu...đủ loại pháp thuật. Đồng thời họ còn đặc biệt nhấn mạnh tất cả không được phép coi thường mà thử thực hành vì mục đích của lần khai đàn này chỉ là để mở rộng kiến thức cho mọi người.

Hoa Lân tỏ ra thông mình dị thường, tuy vẫn ngồi vẽ trên mặt đất vô số đồ án nhưng trên thực tế hắn đã ghi nhớ toàn bộ trong đầu không bỏ sót một chữ. Hắn đột nhiên ngẩng đầu lên hỏi Cố Tại Quân bên cạnh: "Huynh nghe có hiểu không?"

Cố Tại Quân do dự một lúc rồi gật đầu nói: "Chỉ có một số pháp thuật cao thâm là không hiểu lắm, cái gì mà hàng ma đại pháp thì phải thi triển niệm lực tinh thần, chẳng lẽ niệm lực tinh thần và nội công là hai thứ khác nhau sao?"

Hoa Lân gật đầu nói: "Niệm lực tinh thần có thể có chút quan hệ với ngự kiếm thuật, chỉ dựa vào nội công thâm hậu thì căn bản không thể đạp thượng phi

kiếm!...Tại sao Thiên Sơn không khuyến khích mọi người tu luyện tinh thần lực nhỉ? Chẳng lẽ chuyện đó có điểm gì nguy hiểm sao?"

Cố Tại Quân bỗng nhiên hiểu ra nói: "Nhất định là có quan hệ! Ta nhớ cách đây mấy năm, Thiên Sơn có một đệ tử xuất chúng phi thường đột nhiên phát cuồng, chưởng môn nói rằng người đó trong lúc ôn tập ngự kiếm quyết đã gặp sự cố, xem ra chính là nguyên nhân này."

Hoa Lân nghi hoặc nói: "Phát cuồng?....Không phải chứ?"

Cố Tại Quân trịnh trọng gật đầu nói: "Ta khẳng định là vậy! Nếu không vì sao ngự kiếm thuật lại bị khống chế nghiêm ngặt đến thế? Ngay cả Nghiêm Liệt Phong, một đệ tử xuất sắc như vậy mà tiến độ luyện tập ngự kiếm thuật vẫn hết sức chậm chạp."

Hoa Lân suy nghĩ rất nhanh rồi đột nhiên ghé sát tai Cố Tai Quân hỏi khẽ: "Huynh có muốn vào Thần Mục Đường không?"

Cố Tại Quân ngạc nhiên nói lớn: "Đương nhiên là muốn rồi! Chẳng lẽ đệ không muốn à?"

Hoa Lân gật đầu nói: "Đệ cũng muốn!...Nhưng...huynh có thể nói nhỏ một chút không?"

Cố Tại Quân ngó quanh, quả nhiên phát hiện thấy có mấy vị sư huynh đang trách gã quá lớn tiếng, vội vàng nói: "Thật xấu hổ quá, xấu hổ quá!"

Hoa Lân lắc lắc đầu, lại kề vào tai gã nói tiếp: "Huynh hãy về đọc những sách viết về phương diện tu chân, tìm hết những điều không hiểu, sau đó hãy đi hỏi sư phụ huynh. Ba ngày sau, huynh sẽ có thể được vào Thần Mục Đường!...Nhưng huynh phải nhớ kĩ ngàn vạn lần không được đi loan truyền lung tung, nếu không huynh sẽ phải tự gánh lấy hậu quả."

Cố Tại Quân ngẩn người một hồi, chợt minh bạch ý của Hoa Lân, trong lòng kích động dồn dập. Gã áy náy nói: "Sao đệ lại đối tốt với ta như vậy?"

Hoa Lân cười nói: "Không vì sao cả, chẳng qua thấy huynh thuận mắt thôi!"

...

Sau khi ăn xong bữa trưa, tất cả các đệ tử lại tới thao trường nghe về phương pháp tu chân. Cao thủ của Thần Mục Đường luân phiên nhau lên giảng giải.

Trương Thiên Hoa đến bên Hoa Lân, hưng phấn nói: "Đại ca! Hây...Đệ có chuyện này muốn bàn với huynh!..."

Hoa Lân nói với vẻ tò mò: "Chuyện lớn gì vậy? Mau nói đi!"

Trương Thiên Hoa hỏi: "Huynh nói xem chúng ta vào Huyền Kiếm Đường hay Thần Mục Đường sẽ tốt hơn?"

Hoa Lân sững người.

Cố Tại Quân bên cạnh suýt chút nữa đã nhảy dựng lên, cố hạ thấp giọng nói: "Không phải chứ? Đệ cũng tham lam quá mức đó."

Trương Thiên Hoa có vẻ hơi ngượng, nói nhỏ: "Tất cả đều nhờ ân huệ của Hoa đại ca...Sáng nay Huyền Kiếm Đường đã phái người đến hỏi ý kiến của sư phụ đệ, họ muốn thu nhận đệ vào Huyền Kiếm Đường!....Cả đệ và sư phụ đều cảm thấy thắc mắc

không hiểu vì sao. Nghĩ đi nghĩ lại, có lẽ là liên quan đến chuyện chọn kiếm hôm qua."

Hoa Lân nói: "Việc này hình như không dính dáng gì đến ta thì phải?"

Trương Thiên Hoa trầm tư một lúc, lấy làm lạ lùng nói: "Đại ca, huynh chưa nhận được thông báo của Huyền Kiếm Đường sao?"

Hoa Lân lắc đầu.

Sắc mặt của Trương Thiên Hoa có vẻ hơi khó coi, buồn rầu nói: "Đại ca không vào Huyền Kiếm Đường, đệ cũng không vào."

Cố Tại Quân cho rằng đây là trò đùa của chúng, gã thực sự không nhịn được nữa liền xán lại hỏi: "Rốt cuộc bọn đệ đang làm trò quỷ gì thế?"

Hoa Lân cười nói: "Cố sư huynh đừng có khẩn trương như vậy được không? Cho đến giờ thì ta vẫn chưa nhận được tin tức gì. Muốn vào Đường nào thì đều phải dựa vào bản lĩnh chân chính mới được..."

Trương Thiên Hoa nói khẽ: "Vậy chúng ta cùng vào Thần Mục Đường nhé?"

Hoa Lân lập tức khuyên gã: "Thiên Hoa, thế sự khó lường!...Đệ phải nắm lấy từng cơ hội trong đời người, nếu không rất có thể sẽ trắng tay đó!...Đệ có hiểu không?"

Trương Thiên Hoa buồn bã gật đầu, thầm nghĩ: "Đúng vậy, cả hai đều chưa biết kết quả cuối cùng thế nào mà!"

...

Ba ngày liên tiếp ngồi nghe giảng về pháp thuật khiến cho rất nhiều đệ tử chỉ thấy mơ mơ hồ hồ, càng về sau càng cao thâm khó hiểu. Sau khi Phá Thiên Hoang của Thần Mục Đường giảng giải một lượt về nguyên lý của ngự kiếm thuật, một số cao thủ trẻ tuổi còn lên đài biểu diễn. Các đệ tử dưới đài hưng phấn phi thường, có vẻ như ngự kiếm phi hành là ước mơ của tất cả mọi người.

Hoa Lân chỉ cảm thấy kì quái vì tâm quyết của ngự kiếm thuật hơi phức tạp quá: cái gì mà trước tiên phải luyện được một thanh linh kiếm, sau đó còn phải ra sức tập luyện khinh công, phải học rất nhiều khẩu quyết thâm sâu huyền ảo, cuối cùng quả nhiên còn phải tập luyện tinh thần lực. Cửa ải sau cùng,

luyện tinh thần lực là một phiền phức lớn, phải luyện tới tâm pháp tầng thứ tư mới đủ khả năng...Với sự thông minh tài trí của mình, Hoa Lân nghe thấy phải trải qua nhiều bước như vậy cũng cảm thấy thúc thủ vô sách, huống hồ là người khác.

Buổi chiều ngày thứ ba...

Cao thủ Thần Mục Đường quả nhiên đưa ra rất nhiều câu hỏi nhưng chỉ có một vài người là có thể trả lời hoàn chỉnh. Những đệ tử đó đương nhiên được chọn để trực tiếp gia nhập vào Thần Mục Đường. Lúc này mọi người mới minh bạch, thì ra ba ngày giảng tọa là để tuyển chọn những tinh anh tu chân, bọn họ thực sự hối hận tại sao mình không chịu tham tường đạo thuật cơ chứ?

Về phần Hoa Lân thì vẫn im lặng không nói một lời. Tuy hắn hiểu rõ về rất nhiều cách tu chân nhưng lại không dám để ai biết vì mười hai năm trước, thiên tượng xảy ra tại kinh thành hình như có quan hệ với hắn. Hơn nữa phương trượng Tướng Quốc Tự cũng đã dặn đi dặn lại tuyệt đối không được để lộ, vì vậy hắn vẫn một mực trầm mặc.

Lúc này, Hoa Lân đột nhiên nghĩ tới một chuyện: hắn phát hiện ra Diệp Thanh ba ngày nay cũng không trả lời bất cứ một câu hỏi nào, hắn nghĩ: "Dựa vào sự thông minh của Diệp Thanh lẽ ra phải hiểu được hầu hết chứ nhỉ, nhưng tại sao nàng cũng chọn cách im lặng? Thật không hiểu nàng đang nghĩ gì nữa!"

Cố Tại Quân ngồi cạnh Hoa Lân thật sự rất may mắn, bản thân gã rất có hứng thú với việc tu chân, lại được Hoa Lân chỉ điểm nên đương nhiên đối đáp hết sức trôi chảy. Sau đó gã lập tức được gia nhập vào Thần Mục Đường.

Bấy giờ Cố Tại Quân mới nhận ra Hoa sư đệ trước giờ vốn trầm lặng ít nói thật ra lại là kẻ cao thâm mạc trắc. Không rõ vì sao hắn có thể liệu việc như thần, cứ như nắm chắc trong tay mọi việc. Xem ra tất cả các sư đệ đều đánh giá thấp hắn rồi.

Cũng may là Cố Tại Quân là người rất thận trọng, tất nhiên sẽ không đem bí mật của Hoa Lân đi rêu rao khắp nơi...

Lại nói đến Trương Thiên Hoa, cuối cùng gã đã quyết định gia nhập Huyền Kiếm Đường vì Hoa Lân nói

đúng, phải biết nắm bắt lấy từng cơ hội, không thể để vuột khỏi tay.

Nhưng hắn chỉ cảm thấy kì lạ là "Với võ công và tài trí của mình sao Hoa đại ca không trả lời bất cứ câu hỏi nào của Thần Mục Đường mà lại để đến mức trắng tay. Thật không hiểu huynh ấy đang nghĩ gì nữa?"

Ngọc Tiên Duyên - Tập 1

Chương 13 - Sư Môn Tuyệt Học

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

Pháp đàn của Thần Mục Đường vừa kết thúc thì kỳ Thiên Sơn luận kiếm hàng năm cũng ngày càng tới gần. Các sư huynh đều dốc sức lập kế hoạch tranh đoạt Thiên Sơn bảo vật.

Đệ tử nào giành được danh hiệu đệ nhất sẽ được bảo quản Thiên Tinh Bàn vang danh thiên hạ trong vòng một năm. Thiên Tinh Bàn này giống như một không gian thần bí, bên trong toàn là những tinh vực đồ rất khó hiểu. Các đệ tử đã từng được tham tường bảo vật

này đều tiến bộ rất nhanh ở mọi phương diện. Đây quả là một điều kì quái!

Đệ tử đứng thứ hai sẽ được bảo quản Hàn Băng Kiếm một năm. Nếu dùng Hàn Băng Kiếm để luyện tập kiếm pháp sẽ có thể nhanh ***ng nâng cao nội công của bản thân và cả các loại kiếm chiêu.

Đệ tử đứng thứ ba sẽ được bảo quản Càn Khôn Ấn một năm. Càn Khôn Ấn là pháp bảo trấn sơn của Thiên Sơn, trận pháp ghi trên đó bác đại tinh thâm, từ trước đến nay vẫn chưa có ai có thể lý giải triệt để công dụng của nó. Chỉ biết rằng bảo vật này dùng để đối phó với yêu ma quỷ quái. Nhưng trước mắt làm gì có loài yêu ma quỷ quái nào dám lên Thiên Sơn gây rối? Như vậy quả là tác dụng thì lớn mà chẳng dùng được là bao.

Đệ tử đứng thứ tư sẽ được bảo quản Kì Môn Bát Quái Kính một năm...

Đệ tử đứng thứ năm sẽ được bảo quản Bích Ngọc Đỉnh một năm...; đệ tử đứng thứ ba mươi hai được bảo quản Vô Thanh Chung một năm...

Tổng cộng Thiên Sơn sẽ giao ba mươi hai món bảo vật cho ba mươi hai người đứng đầu bảo quản....Số lượng thứ hạng phải chăng hơi nhiều? Kỳ thực việc này hoàn toàn là để giải quyết sự tai hại của việc thu nghệ không đồng đều. Muốn học được võ công thượng thừa ư? Vậy thì phải dựa vào bản lĩnh chân chính để tranh đoạt.

...

Kiều Truy Phong cũng ngừng uống rượu, gọi Hoa Lân đến bảo: "Đồ đệ ngoan! Vi sư biết con luyện công rất cực khổ, vì vậy từ hôm nay trở đi ta sẽ dạy con tâm pháp Túy Kiếm. Con có muốn học không? Khà khà..."

Hoa Lân trước giờ không biết phải làm thế nào với sư phụ mình, đành tỏ vẻ hưng phấn nói: "A a! Hay quá! Con muốn học..."

Kiều Truy Phong đắc ý gật đầu nói: "Hà hà...năm đó Hạng Tiêu Vân muốn bái ta làm sư phụ mà ta cũng không đồng ý! Tư chất của nó hoàn toàn không thích hợp để luyện Túy Kiếm. Con có biết vì sao không?"

Hoa Lân nói: "Vì hắn ngu, hí hí..."

Ai ngờ Kiều Truy Phong gật đầu lia lịa nói: "Hảo đồ đệ! Lại bị con đoán trúng rồi! Đây chính là lý do vì sao ta nhất định phải nhận con làm đồ đệ đó..."

Hoa Lân gãi gãi đầu, trán bắt đầu lấm tấm mồ hôi...

Kiều Truy Phong lại nói tiếp: "Túy Kiếm tuyệt không phải uống rượu say rồi mới múa kiếm. Cái tên Túy Kiếm là do phương vị xuất hiện hoàn toàn vượt ra ngoài ý liệu của đối phương, có lúc lại giống như say rượu. Tư chất cần thiết nhất để luyện Túy Kiếm là phải thông minh, phải tính trước được phương vị từng chiêu của đối thủ...Ta có một câu hỏi muốn thử kiểm tra con! Con có biết khi một người đột nhiên gặp nguy hiểm trước mắt thì người đó sẽ né tránh theo hướng nào không?"

Hoa Lân thấy hơi mù mờ nên lắc đầu hỏi: "Điều này cũng có quy luật sao?"

Kiều Truy Phong nói: "Có! Người đó sẽ tránh sang bên phải do thuận tay phải. Vì vậy con đứng đối diện với hắn phải nhân lúc hắn chưa kịp né tránh, lập tức đâm ra một kiếm vào bên trái vì đó chính là bên phải của hắn."

Hoa Lân: "A!"

Kiều Truy Phong: "Đương nhiên cũng có khả năng hắn thuận tay trái. Tuy trường hợp này chỉ có một phần nghìn nhưng con chỉ cần giao thủ với hắn vài chiêu là biết được hắn thuận tay nào...Đương nhiên, bí quyết của Túy Kiếm không chỉ có vậy! Nói chung, mục đích của Túy Kiếm là phong tỏa mọi khả năng của đối phương, phải xuất thủ trước khi đối phương kịp động thủ. Có khi con chỉ cần dùng vài chiêu kiếm pháp là đã dồn đối phương vào tử địa, tấn công liên tục sẽ khiến cho hắn không kịp trở tay. Tổ hợp công kích liên hoàn mới có thể giành được tiên cơ, khắc chế địch. Điều này có thể phát huy khi lâm trận hay không thì phải tùy thuộc vào tư chất của từng người, Hạng Tiêu Vân còn kém con xa ..."

Hoa Lân dần dần minh bạch điểm ảo diệu của kiếm pháp này, hắn cười thầm: "Thì ra sư phụ cũng là một cao thủ lắm tâm kế! Bản thân mình là người quen dùng thủ đoạn kỳ thực chính là dựa theo đạo lý này, đầu tiên lung lạc rồi từng bước từng bước dẫn dụ người khác."

Nhưng Hoa Lân e ngại là thứ kiếm pháp này quá khó coi, có lúc lại phải kéo lê kiếm rồi uốn lưng hệt như đang uống rượu say túy lúy, vì vậy hắn vẫn thích Tuyệt Trần kiếm pháp của Thượng Quan Linh hơn, trông rất đẹp mắt, một chiêu Độc Phách Hoa Sơn đúng là có khí phách bao trùm sơn hà.

Nhưng Túy Kiếm là tuyệt học độc môn của Kiều sư phụ, không luyện thì không được. Hơn nữa tư chất của hắn lại rất thích hợp để học Túy Kiếm, suy đoán ý đồ của người khác chính là điểm mạnh của hắn.

Cuối cùng Hoa Lân luyện tập cả hai loại kiếm pháp Túy Kiếm và Tuyệt Trần Thất Thập Nhị Thức. Hắn bỗng cảm thấy rất thú vị, kiếm pháp trở nên phiêu diêu biến ảo cực kì khó đoán.

...

Hôm nay là ngày mười ba, theo thường lệ thì đêm nay Hoa Lân lại phải lên Bích Vân Phong để nghe Thượng Quan Linh chỉ điểm kiếm pháp. Nhưng do lần trước Hoa Lân đã thất ước nên lần này cảm thấy lo lắng không yên. Hắn trộm nghĩ: "Nếu Thượng Quan Linh đã hết giận thì đêm nay nhất định sẽ lên Bích Vân Phong truyền thụ kiếm pháp cho mình." Vì

vậy từ rất sớm Hoa Lân đã leo lên Bích Vân Phong lặng lẽ chờ nàng.

Hoa Lân ngồi ở ven núi, trầm mặc nhìn ra Thiên Nhận Phong ở đằng xa.

Ngọn núi đó vươn cao tận chân mây trông như một chiếc đinh sắt chổng ngược. Hoa Lân đột nhiên nảy ra ý nghĩ kì lạ, nếu hắn có thể trèo lên ngọn núi đó thì chứng tỏ khinh công đã luyện thành. Tưởng tượng ra cảnh mình chống kiếm đứng ngạo nghễ trên Thiên Nhận Phong, hình ảnh đó nhất định sẽ rất oai hùng, Hoa Lân bất giác nhoẻn miệng cười.

Thượng Quan Linh quả nhiên không sai hẹn, nàng cũng không rõ tại sao mình còn tới đây. Có lẽ chỉ vì ngộ tính của Hoa Lân rất cao nên nàng không nỡ dừng việc truyền thụ, tìm được một truyền nhân như Hoa Lân mới có thể phát dương quang đại cho Tuyệt Trần Thất Thập Nhị Kiếm. Nàng viện vào lý do đó để tự giải thích cho hành động của mình.

"Cậu đang cười gì vậy?" Thượng Quan Linh vừa lên tới Bích Vân Phong đã nhìn thấy Hoa Lân đang cười một mình nên nàng cảm thấy hơi mất thoải mái.

Hoa Lân nói rất thẳng thắn: "Tôi đang nghĩ tới cảnh mình cầm kiếm đứng trên Thiên Nhận Phong ở đối diện, cảm giác ngạo thị thiên hạ đó nhất định là rất sảng khoái! Hê hê..."

"Ái chà...Cậu đang nghĩ vậy thật à?" Thượng QUan Linh không nhịn được phải bật cười. Nàng rất thích tính cách nghĩ gì nói đấy của Hoa Lân, nhẹ nói: "Cậu không cần phải mang kiếm theo đâu, trên đó có sẵn một thanh tuyệt thế hảo kiếm rồi!"

Hoa Lân kinh ngạc nói: "Trên đó có một thanh tuyệt thế hảo kiếm? Sao cô biết?"

Thượng Quan Linh nói: "Vì đó chính là thanh kiếm mà ta đã để lại trên Thiên Nhận Phong tám năm trước!"

"Tại sao?"

Sắc mặt Thượng Quan Linh đột nhiên trầm xuống: "Vì ta bỗng nhiên không thích nó nữa! Hơn nữa từ đó về sau ta vĩnh viễn không cần bất kì thanh tuyệt thế hảo kiếm nào nữa."

Hoa Lân dày mặt nói: "Lợi hại lợi hại! Nếu tôi luyện tới cảnh giới ngưng thủy thành kiếm của cô thì tôi cũng chẳng cần bảo kiếm gì nữa."

Tâm trạng Thượng Quan Linh đã thoáng hơn, hỏi: "Tại sao hôm đó cậu không tránh?"

Ngọc Tiên Duyên - Tập 1

Chương 14 - Tiên Tử Tình Hoài

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

Hoa Lân thản nhiên đáp: "Làm sai tất nhiên phải thừa nhận, trốn tránh trách nhiệm không phải là tính cách của tôi!" Hắn nói rất hời hợt nhưng trông không hề giả tạo khiến Thượng Quan Linh cảm thấy khá ngạc nhiên. Trong suy nghĩ của nàng thì Hoa Lân là kiểu người không bao giờ chịu nhận sai, luôn cố chấp tự cho mình là đúng mới phải.

Hoa Lân thấy nàng hơi trầm mặc, đột nhiên hỏi: "Khinh công có phải cần khẩu quyết gì không? Tại sao tôi lại kém hơn Diệp Thanh?"

Thượng Quan Linh nhíu mày nói: "Không phải cậu đã nắm vững hết khẩu quyết khinh công rồi sao? Cậu mới chỉ luyện có nửa năm mà đạt tới trình độ này ta đã hết sức kinh ngạc rồi."

Hoa Lân: "Thế tại sao khinh công của Diệp Thanh lại cao cường hơn tôi nhiều như vậy?"

Thượng Quan Linh không biết phải trả lời thế nào, dậm chân nói: "Sao cậu cứ phải so sánh với Diệp Thanh? Nói không chừng trước kia Diệp Thanh đã từng luyện khinh công rồi."

Hoa Lân lần đầu tiên nhìn thấy dáng vẻ này của Thượng Quan Linh, biểu tình như tức giận thập phần dụ hoặc, đôi mắt to khả ái phi thường, khác xa so với khí chất băng lãnh thường ngày.

Thượng Quan Linh thấy hắn lại ngẩn người ra, lạnh giọng nói: "Rốt cuộc cậu có luyện kiếm hay không?"

"Luyện! Luyện!"

Hoa Lân rút trường kiếm đâm tới...

Thượng Quan Linh vẫn đứng yên không né tránh.

Hoa Lân đột nhiên phát hiện ra y phục của nàng tùy lúc có thể phát ra những đạo kiếm khí lăng lệ, bất kể là thứ gì, chỉ cần nằm trong tay nàng là nhất định sẽ có thể tung ra chiêu Độc Phách Hoa Sơn vô cùng mãnh liệt.

Đồng thời Hoa Lân còn phát hiện ra hắn không thể chạm tới bất kì phần nào trên thân thể nàng vì cả người nàng chính là một thanh kiếm. Người nào chạm vào người nàng sẽ nhận ra kỳ thực đó là một lưỡi kiếm, người bị thụ thương chắc chắn sẽ là kẻ đó. Hoa Lân chăm chăm thử tấn công, ngay đến thân pháp cũng dung nhập vào Tuyệt Trần kiếm pháp, tốc độ chuyển động đôi lúc ngay đến bản thân hắn cũng không dám tin.

Nhưng khoảng cách giữa cảnh giới của hắn và Thượng Quan Linh chung quy vẫn còn quá xa, hắn thủy chung vẫn không thể chạm tới chéo áo của nàng. Vô số lần thất bại tịnh không làm hắn nản lòng, ngược lại càng kích thích ý chí mạnh mẽ của hắn. Cứ khi nào rảnh rỗi là Hoa Lân lại lên Bích Vân Phong luyện tập, từ nay Bích Vân Phong lại có thêm một người miệt mài luyện kiếm đến quên ăn quên ngủ.

...

Sỡ dĩ Hoa Lân không tham gia kì Thiên Sơn luận kiếm năm nay là do hắn say mê luyện kiếm nên không thiết đến việc gì khác.

Ngày tháng như thoi đưa...

Kì Thiên Sơn luận kiếm năm thứ hai, Hoa Lân vẫn không tham gia vì hắn bỗng cảm thấy kiếm pháp của mình không kham nổi một kích.

Năm thứ ba, Thiên Sơn luận kiếm, đến cả cái bóng của Hoa Lân vẫn không thấy, mọi người đều hoài nghi phải chăng hắn đã rời khỏi Thiên Sơn.

Đến kì Thiên Sơn luận kiếm năm thứ tư, Hoa Lân vẫn cảm thấy kiếm pháp của mình còn rất nhiều sơ hở, hắn cũng không mấy hứng thú với các bảo vật của Thiên Sơn.

Kiều Truy Phong mới đầu còn rất hay có ý kiến, nhưng lão bỗng phát hiện ra võ công chân chính của Hoa Lân tuyệt đối hơn xa đồng môn. Thế nhưng Hoa Lân vẫn giữ nguyên phong cách thích ẩn dật, muốn giữ cho tâm tình phẳng lặng như vậy quả là rất khó trong khi trình độ đã vượt xa các đệ tử đồng môn. Tư

tưởng của Kiều Truy Phong không ngờ cũng thoáng hơn rất nhiều, ngoài việc thỉnh thoảng giảng giải vài lần về kiếm quyết, những lúc khác lão hoàn toàn không để ý gì đến Hoa Lân.

Bên ngoài cốc, xuân đi xuân lại về, lúc này Hoa Lân đã mười bảy tuổi.

Hắn không tham gia Thiên Sơn luận kiếm là vì hắn rất không vừa lòng với bản thân. Tuy kiếm pháp của hắn sớm đã đột phá tầng thứ bảy của Thất Tinh Kiếm Quyết nhưng hắn vẫn chưa đi tham tường Thiên Sơn tổng quyết vì còn chìm đắm trong Tuyệt Trần kiếm pháp. Điều duy nhất khiến hắn không hài lòng là: hắn vẫn là một kẻ thất bại! Cho đến tận hôm nay hắn vẫn không có cách nào dùng khinh công để tiếp cận Thượng Quan Linh, kiếm khí tán phát ra từ thân nàng lại càng dày đặc.

Tính ra hắn đến Thiên Sơn cũng đã được bốn năm, nhưng ngày tháng trôi qua một cách vô vị không hề để lại một ấn tượng đậm nét nào. Thượng Quan Linh vẫn mỹ lệ tuyệt trần, Thiên Sơn kiếm phái vẫn là kiếm tông hạng nhất nhì trên giang hồ. Duy nhất có một điều thay đổi là những thiếu niên khi xưa nay

đều đã trưởng thành, ai cũng phong thái phiêu dật khiến cho những cư dân dưới Thiên Sơn vạn phần sùng kính.

Trong số đó, Diệp Thanh là thay đổi rõ rệt nhất. Mười bảy tuổi, nàng đã trở thành một trang quốc sắc thiên hương, dung mạo nghiêng nước nghiêng thành cùng với thân hình hoàn mỹ đã làm khuynh đảo tất cả các sư huynh đệ đồng môn.

Hoa Lân trong mắt mọi người vẫn là kẻ bỏ đi không có chút tiền đồ vì mỗi lần mọi người gặp hắn đều thấy hắn đang lững thững đi dạo.

Qua bốn năm luận kiếm, trong số các đệ tử mới đại khái có thể phân ra võ công cao thấp như sau:

Hạng Tiêu Vân với Thiên Sơn Thập Tam Thức và nội lực hùng hậu giữ ngôi vị đệ nhất, hơn nữa gã còn luyện tập Ảnh Tử kiếm pháp của Hà sư thúc.

Diệp Thanh với Phiêu Miểu kiếm pháp và khinh công cao tuyệt xếp thứ hai, những ai quá chiêu với nàng đều bị hôn mê.

Trịnh Phi Vũ, Nghiêm Liệt Phong, Hà Kiếm Minh, Lệ Hành Không, Cố Tại Quân, Nam Cung Vân, Dương

Phong Linh, Liễu Tùng Minh, Lý Tuấn, Triệu Vị Minh, Trương Thiên Hoa...võ công của các đệ tử này cũng có tiểu thành, trước mắt Thiên Sơn kiếm phái đã hiện ra một cảnh tượng phồn vinh trong tương lai.

Hai năm nay ma bệnh của Hoa Lân không hề phát tác. Hắn cũng thấy hơi nhớ nhà nhưng hắn ngày càng đặt ra nhiều yêu cầu gay gắt hơn với võ công của mình. Nội lực sung mãn trong cơ thể đã đạt tới cảnh giới tùy tâm sở dục, chỉ cần một thanh trường kiếm bình thường hắn có thể dùng kiếm khí bổ nát tảng đá ngoài ba trượng. Nếu ai nhìn thấy chắc chắn sẽ phải thất kinh, trong bốn năm ngắn ngủi mà luyện tới mức này thì quả là chuyện chưa từng có tại Thiên Sơn.

Sáng sớm, Hoa Lân tản bộ bên bờ Bích Thủy hồ, hắn đang cúi đầu suy nghĩ về những điểm khó hiểu trong võ học thì đột nhiên từ giữa hồ bỗng vang lên tiếng đàn du dương. Quay đầu lại nhìn, chỉ thấy đằng xa chính giữa Bích Thủy hồ một bạch y tiên tử đang ngồi trên mặt nước, một chiếc cổ cầm đặt ngang trên đầu gối, bóng dáng đó thật mỹ lệ thuần khiết mà cũng hết sức quen thuộc.

Tiếng đàn sâu lắng, phảng phất như đang hồi tưởng lại những chuyện xưa kia, khi cảm thán thì mọi chuyện đã trôi xa.

Hoa Lân vừa định động thân thì đột nhiên tiếng đàn biến đổi mang âm điệu bi thương nhạt nhòa, như bất lực trước nhân gian. Sự biến hóa tinh tế này người bình thường căn bản không thể nghe ra vì tiếng đàn xa xăm dường như không hề có sự khác biệt. Hoa Lân từ nhỏ đã bị khốn nhiễu bởi ma bệnh nên có những quan điểm rất thành thục về nhân gian, đương nhiên cảm thụ được những biến động trong tâm tình của nàng. Tinh thần khẽ rung động, nhìn thấy bên hồ có một phiến gỗ, hắn liền tung mạnh một cước đá phiến gỗ vào trong hồ, đồng thời phi thân nhảy lên, nhẹ nhàng điểm chân xuống mặt gỗ rồi nhanh ***ng tiến về phía Thượng Quan Linh ở đằng xa.

Hắn đang sử dụng chính là thứ khinh công thượng thừa, Thủy Thượng Phiêu...

Bên kia bờ hồ, các sư huynh luyện công buổi sáng đều ngây người nhìn vị tiên tử ở giữa hồ, Đỗ Lực sư đệ ca ngợi: "Tiểu sư thúc đúng là tuyệt sắc diễm lệ,

không những võ công cao cường mà ngay cả cầm nghệ cũng quán tuyệt Thiên Sơn. Nếu tiểu sư thúc có thể cười với ta một cái, ta có chết cũng cam lòng..."

Một sư đệ mắng: "Ngươi dám bất kính với tiểu sư thúc? Cẩn thận không có người sẽ cho ngươi ăn đập đấy!"

Đỗ Thiên cười nói: "Thì ra là Trần Kiêu à? Dù là ngươi thì ta cũng không sợ!

...

Ngọc Tiên Duyên - Tập 1

Chương 15 - Phù Bình Luận Cầm

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

Trần Kiêu này là người rất có thân phận trong số các sư đệ, gã là thiếu niên cao thủ mới nhất được gia nhập Huyền Kiếm Đường. Gã nhìn Đỗ Thiên cười lạnh nói: "Có phải ngươi muốn giẫm theo vết xe đổ của tên tiểu tử Hoa Lân đó không? Chắc chắn ngươi sẽ bị đánh cho thổ huyết đấy."

Đỗ Thiên chỉnh dung nói: "Hửm?...Ngươi đừng nói vội, gần đây ta phát hiện thấy Hoa Lân ngày càng cao thâm mạc trắc, nói không chừng võ công của người ta sớm đã vượt qua cả ta và ngươi rồi!"

Trần Kiêu cười mỉa nói: "Thôi đi! Tên tiểu tử đó chỉ là một kẻ ngu ngốc, trước nay chưa từng thấy hắn luyện công là đủ biết hắn suốt ngày chỉ nghĩ tới mỹ nữ thôi. Gần đây còn nghe nói hắn có hành vi khiếm nhã với Phong Linh muội muội, cái loại rác rưởi này đáng lẽ phải thanh xuất khỏi Thiên Sơn kiếm phái từ lâu rồi mới phải."

Đỗ Thiên trầm giọng nói: "Có lẽ Hoa Lân không phải loại người đó đâu! Diệp Thanh sư muội thân mật với hắn như thế mà chúng ta không hề nghe thấy giữa bọn họ có chuyện gì tai tiếng."

Trần Kiêu hừ lạnh nói: "Đó là vì Diệp Thanh không để ý gì đến hắn nên tiểu tử Hoa Lân mới bắt đầu tìm cách để được Phong Linh muội muội chú ý."

Đỗ Thiên nhận thấy Trần Kiêu kiểu gì cũng nhắc đến Phong Linh muội muội, gã đang cảm thấy kì quái thì một vị sư huynh đi đến nhắc nhở: "Trần Kiêu!...Sao

đệ cứ nhắm vào Hoa Lân thế? Đệ ấy đã đắc tội với đệ sao?"

Người vừa lên tiếng chính là Cố Tại Quân của Thần Mục Đường. Luận tư cách, Cố sư huynh có thể được coi là người lớn tuổi trong số các đệ tử đồng bối, gã rất có hảo cảm với Hoa Lân nên khi nghe thấy có người nói xấu Hoa Lân liền cảm thấy không được thoải mái.

Ai ngờ Trần Kiêu căn bản không thèm nể mặt Cố Tại Quân, ngang nhiên đáp: "Những điều ta nói đều là sự thật! Sao nào? Ngươi không phục à?"

Cố Tại Quân tức giận nói: "Những điều ngươi nói có chứng cứ không? Nếu không có thì tốt nhất là câm mồm đi!"

Trần Kiêu cười ha ha nói: "Cái gì? Ngươi dám bảo ta câm mồm? Ta thấy kẻ câm mồm phải là ngươi mới đúng!" nói xong, lập tức vài tên sư đệ quây lại, lạnh lùng nhìn Cố Tại Quân.

Phải biết rằng đệ tử Thiên Sơn thực tại rất đông đảo, do đó không tránh khỏi có nhiều kẻ xấu bụng, trong đó hình như còn phân ra thành mấy nhóm. Tên Trần

Kiêu này hoàn toàn nhờ vào thế lực của người nào đó nên mới được gia nhập Huyền Kiếm Đường, thực sự đã làm vấy bẩn thanh danh của Huyền Kiếm Đường.

Cố Tại Quân vốn là một người chính trực, vẫn vì chính nghĩa hiên ngang nói: "Nói xấu sau lưng ngươi khác là hành vi của người quân tử sao? Nếu giỏi sao ngươi không đến nói thẳng trước mặt Hoa Lân đi, để xem đệ ấy có giáo huấn ngươi một trận không?"

Cố Tại Quân luôn cho rằng võ công của Hoa Lân thâm sâu khó lường nên gã nghĩ để cho Hoa Lân trực tiếp giáo huấn Trần Kiêu là thích hợp nhất.

Không ngờ Trần Kiêu cười lớn nói: "Cứ coi như ta đến nói trước mặt hắn thì sao nào? Với chút võ công của hắn thì chỉ biết thân biết phận mà lắng nghe thôi!"

Cố Tại Quân trầm mặt, đang định phản bác thì Đỗ Thiên thấy bọn họ càng nói càng căng thẳng, vội vàng lảng sang chuyện khác để phân tán sự chú ý. Quay đầu nhìn ra giữa hồ, Đỗ Thiên bỗng thốt lên kinh ngạc thật sự: "A?...Mọi người mau nhìn xem! Tên tiểu tử Hoa Lân đó lại làm gì thế kia?"

Mọi người nhìn ra theo lời hắn nói, quả nhiên thấy trên mặt hồ có một thân ảnh màu tím đang đạp lên một phiến gỗ với tốc độ cực nhanh băng qua mặt nước, phi thẳng về phía Thượng Quan Linh. Trên Thiên Sơn chỉ có y phục của Hoa Lân là khác với mọi người nên nhìn một cái là nhận ra hắn ngay.

Đỗ Thiên lắc lắc đầu nói: "Có nhầm lẫn không đó? Hắn vẫn dám tới quấy nhiễu tiểu sư thức à? Thật đúng là chưa biết chết là gì!"

Trần Kiêu gian ác nói: "Yên tâm đi!...Lát nữa tiểu sư thúc thể nào cũng đánh hắn rơi xuống hồ, các ngươi có tin không?"

Một tên sư đệ tán đồng: "Đúng đúng đúng...Cái này gọi là đánh *** rớt xuống nước!"

"Ha ha ha..."

Cố Tại Quân chỉ biết thở dài, vọng nhìn ra xa, than thầm: "Hoa Lân ơi là Hoa Lân! Sao đệ không thể an phận một chút vậy?"

...

Hoa Lân nghe thấy tiếng đàn của Thượng Quan Linh không ngừng biến hóa, ẩn ước cảm thấy nội tâm của nàng nhưng đang che giấu nỗi ưu thương sâu thẳm và sự tiếc nuối, do đó hắn quyết định đến tâm sự cùng nàng. Trong khi hắn vẫn chưa tới gần Thượng Quan Linh thì tiếng đàn bỗng nhiên có chút hỗn loạn, rõ ràng hành động của hắn đã ảnh hưởng đến tâm cảnh của nàng. Hoa Lân chấn động trong lòng, thân ảnh đứng trên tấm gỗ khẽ lắc lư. Cảm giác vi diệu này chỉ có hắn và nàng có thể cảm thụ được. Thượng Quan Linh đột nhiên ngừng đàn...chầm chậm ngẩng đầu lên, lặng lẽ nhìn vị sư điệt đang đi tới ngày càng gần.

Cuối cùng Hoa Lân đã dừng chân trước mặt nàng. Thượng Quan Linh cất giọng lành lạnh: "Cậu tới đây làm gì? Có phải muốn bị ta đánh rơi xuống nước không?"

Hoa Lân kêu "Úi chà" một tiếng cười nói: "Cô thực sự muốn đánh tôi sao?"

Thượng Quan Linh lườm hắn một cái rồi nói: "Nói đi! Tìm tôi có việc gì?...Nói xong thì cậu mau tự nhảy xuống nước để khỏi tốn công tôi phải động thủ!"

Hoa Lân nói chuyện vốn rất lớn gan, linh cảm đột phát, hắn cảm thán nói: "Thùy thuyết tiên giới liễu vô sự, thần nữ u u tình mãn hoài" (Ai bảo tiên giới vô tư lự, thần nữ cũng có tình cảm sâu xa chất chứa trong lòng).

Từ khi Hoa Lân học được Túy Kiếm của Kiều Truy Phong, hắn có thể quan sát thấy được từng điểm nhỏ nhất trong biểu tình của mỗi người. Hắn cảm thấy ngữ khí của Thượng Quan Linh có vẻ như đang nói đùa, căn bản không hề có ý gì là tức giận, nếu không phải vậy thì Thượng Quan Linh sớm đã cho hắn một chưởng xuống nước rồi.

Thượng Quan Linh không ngờ Hoa Lân vừa tới nơi đã nổi thi hứng nên nàng không khỏi ngẩn người, phát giác ra tên tiểu tử này quả là rất tài hoa.

Hoa Lân thấy nàng im lặng, lại nói tiếp: "Cầm luật chi đạo, tri âm khó cầu!...Khi xưa một khúc Cao Sơn Lưu Thủy của Bá Nha không ai hiểu được, chỉ có một tiều phu tầm thường là Chung Tử Kỳ có thể hiểu tường tận. Sau khi Tử Kỳ qua đời, Bá Nha đoạn tuyệt cầm nghệ, cả đời không đánh đàn nữa...Tiếng đàn của cô

mỹ diệu hàm súc, từng sợi tơ tình đều quán nhập trong đó, biểu hiện đã đạt tới mức lâm li tận cùng..."

Thượng Quan Linh thấy vị sư điệt này lại dám khua tay múa chân nhận xét về cầm nghệ của mình, ngắt lời hắn nói: "Nói vậy cậu cũng hiểu về cầm luật? Vậy lúc nãy ta vừa đánh khúc nào?"

Hoa Lân tiêu sái đứng trên mặt nước, dõng dạc nói: "Dương Xuân Bạch Tuyết vốn là một khúc đàn khinh khoái, không ngờ tiếng đàn của cô sâu xa uyển chuyển, lại giống như khúc Hán Cung Thu Nguyệt. Cô không phải đang đánh đàn, ừm ừm...mà là đang gửi lòng vào tiếng đàn!"

Lời lẽ của Hoa Lân uyển chuyển phi thường. Phải biết Dương Xuân Bạch Tuyết là một khúc đàn vui tươi rộn rã, còn Hán Cung Thu Nguyệt lại hoàn toàn tương phản. Hán Cung Thu Nguyệt ý muốn biểu hiện tâm tình u oán của người thiếu nữ trong cung, tuổi xuân cứ trôi qua, cuộc sống héo mòn dần.

Thượng Quan Linh đương nhiên hiểu ý của Hoa Lân nhưng nàng chỉ có thể im lặng. Nghĩ lại lúc nãy bản thân mình quả có những suy nghĩ này, không khỏi cảm thấy kì quái. Hoa Lân mười ba tuổi tiến nhập

Thiên Sơn, sau đó không hề có cơ hội học tập âm luật, chẳng lẽ hắn đã biết từ trước? Điều này không thể! Lúc đó hắn mới được mấy tuổi?

Nàng lại không biết rằng Hoa Lân từ nhỏ đã rất thích xem kịch, sau khi mắc tuyệt chứng thường xuyên phải vật vã trên lằn ranh sinh tử. Hắn đã bằng vào ý chí kiến cường mà kéo dài được sự sống nên đương nhiên cũng có sở thích truy tìm nhạc khúc, đối với nhân tính gã lại càng hiểu thấu hơn người bình thường. Tác phong to gan lớn mật của hắn chính là sự khắc họa của việc nắm chắc lấy sinh mệnh.

Thượng Quan Linh lại bị hắn bình luận một hồi, không hề tức giận mà chỉ cười hòa nhã: "Nghe cậu nói rất mạch lạc rõ ràng, chắc hẳn cầm nghệ bất tục, có thể biểu diễn một đoạn được không?'

Hoa Lân thấy nàng cười khiến cho vẻ lạnh lùng trên khuôn mặt như tan chảy, trái tim bất giác rung động. Cũng may là ý chí của hắn khá kiên cường, thầm nghĩ nếu hôm nay không đàn một khúc cho nàng nghe thì hẳn nàng sẽ lập tức cho hắn xuống hồ ngay. Thế nên hắn cười ha ha nói: "Cầm ngộ tri âm tâm diệc hiệp, cố nhân trùng phùng tiếu tương nghênh (Đàn gặp tri âm

tâm cũng hòa hợp, gặp lại người quen hân hoan chào đón)...Vậy tôi sẽ đàn mội bài nhé! Nhưng trình độ khinh công của tôi còn kém lắm, sợ rằng đàn chưa được một nửa thì đã bị rớt xuống nước rồi. Cô xem..."

Thượng Quan Linh nhận thấy tài ăn nói của hắn quả nhiên không tầm thường, mỉm cười nói: "Không sao, cậu chỉ cần lo đàn cho ta nghe là được! Tự ta sẽ có cách giúp cậu nổi trên mặt nước."

Trái tim Hoa Lân lại một lần nữa rung rinh. Phải biết rằng từ xưa đến nay, nam nữ đàm cầm (tình) thường có ý nghĩa sâu xa, nhưng hiện giờ Thượng Quan Linh không những không phản đối mà còn muốn hắn cùng nàng "đàm tình", việc này...

Hoa Lân bỗng thấy khẩn trương, không dám suy nghĩ lung tung nữa, vội vàng đón lấy cổ cầm từ tay Thượng Quan Linh, nhưng thân đang ở trên mặt nước, làm sao có thể đánh đàn được? Đúng là một vấn đề nan giải.

Thượng Quan Linh thấy dáng vẻ thu lu của Hoa Lân, cười thầm trong lòng, thân thể nhẹ nhàng bay lên, dưới chân lộ ra một thanh phi kiếm ngắn, rồi nàng

dẫn động phi kiếm từ từ dời đến dưới chân Hoa Lân ý bảo hắn đứng lên đó.

Đến giờ Hoa Lân mới hiểu ra, chẳng trách nàng ta có thể nổi trên mặt nước lâu như vậy, nguyên lại là do thi triển ngự kiếm thuật. Hoa Lân cũng không khách khí, nhảy lên ngồi trên phi kiếm không hề do dự.

Lại thấy bàn chân ngọc ngà của Thượng Quan Linh giẫm trên mặt nước, thân thể vẫn không bị chìm xuống. Thân ảnh phiêu dật của nàng thật giống như lăng ba tiên tử diễm lệ vô song. Hoa Lân thầm bội phục, lòng nghĩ dựa vào bản lĩnh võ công này của nàng đã quá đủ để có thể tiếu ngạo giang hồ.

Hoa Lân chậm rãi ngồi khoanh chân xếp bằng, đặt cổ cầm phía trước, song thủ tùy ý lướt trên mấy dây đàn nhằm tìm lại cảm giác. Ai ngờ mấy năm không đánh đàn, lại thêm có mỹ nữ đứng cạnh nhìn chăm chú, hắn nhất thời hơi luống cuống, đành phải dạo đàn một lượt.

Thượng Quan Linh thấy hắn gảy đàn lung tung khiến tâm tình của nàng hỗn loạn. Nàng lạnh mặt nói: "Rốt cuộc cậu có biết đánh đàn không?"

Hoa Lân toát mồ hôi nói: "Có có!...Cô đừng gấp, dợi tôi tìm được cảm giác đã rồi hãy nói sau!"

Thượng Quan Linh thật muốn đá cho hắn một cước rơi xuống nước, nhưng bỗng nhiên nghe thấy Hoa Lân đàn ra một khúc ý lúc rõ lúc không, tuy không làm nàng hài lòng lắm nhưng cũng đủ để nàng không nỡ đá hắn xuống nước.

Hoa Lân đột nhiên ngẩng đầu cười cười: "Được rồi được rồi, có cảm giác rồi!...Tôi sẽ đàn bản Hán Cung Thu Nguyệt nhé, để cô khỏi hoài nghi là lúc nãy tôi nói xằng xiên bậy bạ..."

Kỳ thực, Hoa Lân được nghe nhiều nhất là bản Hán Cung Thu Nguyệt, đây là khúc nhạc phổ biến nhất tại kinh thành, bản thân hắn cũng từng tập đi tập lại. Vì vậy khi nãy hắn vừa nghe đã nhận ra ngay là khúc Dương Xuân Bạch Tuyết của Thượng Quan Linh có hàm chứa giai điệu của Hán Cung Thu Nguyệt.

Chỉ thấy Hoa Lân nhắm mắt lại, tạo dáng tạo vẻ bắt đầu gảy đàn...

Lúc mới đầu thì tiếng đàn còn hơi loạn, nhưng hắn dần dần đã làm toát lên được cuộc sống u oán của

người cung nữ, nghe ra thì thấy cầm nghệ của hắn cũng rất có vốn liếng. Thế nhưng Thượng Quan Linh vẫn không vừa ý, cảm thấy cầm nghệ của Hoa Lân bất quá cũng chỉ đến mức này.

Không ngờ, tiếng đàn của Hoa Lân đột nhiên biến chuyển do hắn bị cảm nhiễm bởi giai điệu ưu thương, lại đột nhiên nghĩ đến tuyệt chứng của bản thân. Tuy hiện giờ ma bệnh không phát tác lại nhưng nỗi đau đớn mà lúc nhỏ đã trải qua người thường há có thể lý giải? Quá khứ thống khổ đó lại hiện lên trong tâm trí, tiếng đàn trong tay phảng phất như sống dậy, ai oán bộc lộ nỗi đau thương của bản thân, kể lể về tuổi thơ giờ đã trôi vào dĩ vãng. Căn ma bệnh này đã hành hạ hắn suốt mười năm ròng, khiến hắn từ một đứa bé không hiểu chuyện bỗng nhiên nhận thức rõ về sinh tử, nhìn thấu nhân gian. Điều này đã trực tiếp dẫn dắt hắn trở thành một thiếu niên thành thục, trí lực phát triển nhanh ***ng, bất luận học thứ gì cũng đều tiến bộ kinh người. Quan trọng nhất là kể từ đó hắn trở nên to gan phi thường vì đến cái chết hắn còn không sợ thì còn sợ gì người khác cười nhạo. Hắn còn thầm quyết định phải nỗ lực hơn nữa trong việc hưởng thụ sinh mệnh.

Tiếng đàn này của Hoa Lân lập tức đã làm Thượng Quan Linh rung động, nàng không hề nghĩ rằng một thiếu niên lại có nhiều cảm xúc tang thương như thế. Càng khiến nàng kinh ngạc hơn là tiếng đàn của Hoa Lân lại lần nữa biến chuyển, hoàn toàn thoát khỏi vẻ u oán...Đó là vì Hoa Lân bỗng nghĩ đến Diệp Thanh.

Bất cứ lúc nào, Diệp Thanh thủy chung vẫn luôn ở bên hắn, hắn vui nàng cũng vui, hắn buồn nàng rơi lệ. Do đó hắn thấu hiểu ý nghĩa của sinh mệnh, cảm thấy con người sống trên thế gian phải biết hưởng thụ mọi điều tốt đẹp.

Vì vậy khúc Hán Cung Thu Nguyệt dưới tay hắn bỗng trở nên tươi vui, không những khích động tâm trạng yêu đời của hắn mà còn làm Thượng Quan Linh nghĩ đến những điều hạnh phúc, khiến nàng cảm thấy sinh mệnh thật đẹp đẽ, thật hấp dẫn. Nhưng Thượng Quan Linh lại không nhận ra khúc cầm âm này dần dần đã dung hóa trái tim lạnh lẽo băng giá của nàng, khiến cảm xúc của nàng bất giác dâng trào...

Khi tiếng đàn kết thúc, Hoa Lân ngẩng đầu lên vừa hay nhìn thấy vẻ mặt vui thích của Thượng Quan Linh, thầm thở phào một hơi. Xem ra hôm nay công

phu khuyên nhủ coi như không bị lãng phí rồi. Nhảy xuống khỏi phi kiếm của Thượng Quan Linh, Hoa lân hạ thân lên mặt tấm gỗ. Hắn thản nhiên nói: "Ài!...Cầm nghệ của tôi chỉ có thể được như vậy thôi, cô thấy thế nào?"

Thượng Quan Linh khôi phục lại thần thái ban đầu, lấy lại cổ cầm trong tay hắn, đột nhiên ngây mặt nói: "Coi như ta đã nhìn lầm cậu!...Đúng rồi, gần đây võ công của cậu có đột phá gì không? Ngày mai đừng có khiến ta thất vọng đấy."

Hoa Lân thấy nàng chuyển đề tài đột ngột, nữ nhân đúng là nói đổi là đổi, hắn cười hê hê nói: "Nghe nói tu chân có thể kéo dài tuổi thọ. Một người trẻ trung tuyệt nhiên không phải do tuổi trẻ mà là do tâm tính trẻ...Võ công của tôi gần đây có tiến bộ chút ít, ngày mai nhất định sẽ khiến cô phải kinh ngạc!"

...

Ngọc Tiên Duyên - Tập 1

Chương 16 - Thâu Hương Khiếu Ngọc

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

Mấy câu khi nãy của Hoa Lân có vẻ hơi lộn xộn nhưng Thượng Quan Linh đều hiểu cả. Tên tiểu tử này lại còn nói bóng nói gió giáo huấn nàng, bảo nàng quá bi quan trước cuộc sống sao? Thượng Quan Linh bất giác đỏ mặt, quát nhẹ: "Được, vậy giờ ta sẽ xem cậu đã tiến bộ tới mức nào?" Nói xong, ngọc thủ cấp tốc lướt nhanh trên dây đàn, "tang tang tang..." một trận xung kích cường đại dập dờn ập đến người Hoa Lân.

Mặt nước xung quanh bắn vọt lên do bị chấn động bởi âm luật, một đợt sóng thần tốc cuốn về phía Hoa Lân.

Hoa Lân không tưởng nổi lại có người có thể "đánh đàn" kiểu này, thân người lập tức đổ về phía trước, song thủ chắn ngang trước mặt để phòng thủ. Trận xung kích dữ đội đập mạnh vào người hắn, tấm gỗ dưới chân chớp mắt đã trôi về phía sau hơn hai mươi trượng, đồng thời mặt nước thoáng chốc cũng tách sang hai bên, tràn đầy khí thế đạp gió rẽ sóng.

Hoa Lân cười lớn: "Ha ha, cảm ơn tiểu sư thúc đã tiễn tôi lên bờ!"

Thượng Quan Linh giậm chân nói: "Để xem lần sau ta có giáo huấn cậu một trận không?"

Hoa Lân chuyển thân quay lên bờ, cười hi hi rồi bỏ đi...Thượng Quan Linh vẫn ôm cổ cầm đứng trên mặt nước, thầm nghĩ: "Đúng vậy! Sao ta lại như thế này?...Hiện tại tu chân công pháp tuyệt đối có thể duy trì vẻ thanh xuân, nhưng tâm tính mà lão hóa thì mới thực sự là già rồi..." Nhìn theo bóng dáng của Hoa Lân, nàng bất giác rung động tinh thần, đột nhiên cảm thấy sau lưng Hoa Lân như ẩn tàng sương mù dày đặc khiến người ta mất phương hướng.

Bên bờ kia của Bích Thủy Hồ, những đệ tử đứng xem đều cảm thấy kì dị. Tiểu sư thúc trước giờ lạnh lùng băng sương sao hôm nay lại không nổi nóng? Hoa Lân nói chuyện với nàng ta nhiều như vậy mà vẫn không bị đánh rơi xuống nước, hơn nữa còn được nàng tiễn lên bờ?...Thật là vô lý!

...

Hai ngày sau, mười ba tháng ba.

Diệp Thanh bế quan suốt mấy ngày nay nên tâm lý Hoa Lân không khỏi cảm thấy hơi lẻ loi. May là tối

nay lại được quá chiêu với Thượng Quan Linh nên từ sớm hắn đã trèo lên Bích Vân đỉnh khoanh chân ngồi trầm tư trên nền tuyết, thanh cương kiếm giắt ở bên thân lóe ánh sáng cô độc.

Mấy năm nay Hoa Lân thủy chung vẫn không tấn công được tới gần người Thượng Quan Linh, nói gì đến "quá chiêu", ngay cả chéo áo của nàng hắn còn chưa chạm tới. Một người bị thất bại quá nhiều lần thì tự nhiên sẽ nghĩ tới những cách bàng môn tà đạo nhằm đạt được mục đích, do đó kế hoạch của Hoa Lân cũng có một vài chỗ thay đổi.

Lúc này trong đầu hắn đang không ngừng tính toán về lộ số tấn công cũng như mọi khả năng có thể xảy ra, cuối cùng hắn đã quyết định dùng phương thức của Kiều Truy Phong để "đánh bại" Thượng Quan Linh.

Vầng trăng sáng trong từ từ trồi lên ở đằng đông, trên bầu trời chi chít sao, vầng trăng đó lộ vẻ sắc bén vô cùng, phần lưng dài hẹp phảng phất như một lưỡi ngân câu. Trăng mới mọc tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ, khiến cho những ngôi sao xinh đẹp xung quanh không hề bị mờ nhạt.

Dưới ánh trăng, một thân ảnh trắng như tuyết nhẹ nhàng bay lên Bích Vân Phong, khóe miệng Hoa Lân khẽ nhếch lên để lộ một nụ cười kì dị.

"Hi hi! Nếu tối nay cậu có thể tiếp được mười sáu chiêu của ta thì coi như cậu thắng." Thượng Quan Linh nói.

"A a...vị tất cần đến mười sáu chiêu! Xem kiếm..." Hoa Lân rút kiếm vung lên, giữa không trung ba đạo kiếm quang bổ thẳng vào Thượng Quan Linh. Kiếm khí lăng lệ đó khiến Thượng Quan Linh không dám coi thường, nàng dịch sang trái nửa bước, ống tay áo phải phất ra một đạo kiếm quang hoàn mỹ quét vào sườn phải của Hoa Lân.

Thân hình Hoa Lân trên không sớm đã dịch sang ngang mấy thước, trường kiếm trong tay phải bỗng nhiên đâm ra tám ánh tinh quang, những đóa kiếm hoa đã phong trụ đường lui của Thượng Quan Linh, ngay sau đó là một chiêu Thiên Quân Vạn Mã ép tới. Những chiêu này nhanh như thiểm điện khiến toàn thân Thượng Quan Linh đều bị bao phủ bởi ánh kiếm. Nếu Thượng Quan Linh không muốn đánh Hoa Lân bị trọng thương thì nàng chỉ còn cách tránh sang

phải, thế nên Hoa Lân đã áp sát vào bên trái của nàng...

Đây là một dạng thức công kích liên hoàn, thân thể Hoa Lân xoay tròn giữa không trung, "xoẹt xoẹt xoẹt' ba đạo thân ảnh đập thẳng vào ba phía tả trung hữu diện của Thượng Quan Linh. Đây thực chất là một loại ảo giác, ba kiếm của Hoa Lân tốc độ quá nhanh nên đã lưu lại ba đạo tàn ảnh trên không.

Những đạo tàn ảnh này chính là tiền thân của Phân Thân Trảm chấn kinh thiên hạ sau này.

Thượng Quan Linh thất sắc, hữu thủ huy ra mười đạo kiếm quang, "ầm ầm ầm"...ba đạo tàn ảnh cuồng bạo đập tới. Sau khi Thượng Quan Linh triệt tiêu được tàn ảnh của Hoa Lân, thân thể lập tức thoái lui nửa bước, chân đá xéo lên, ống quần dài vẽ nên một đường vòng cung tráng lệ mỹ miều, hình thành một màn kiếm khí cực lớn, tuyết dưới mặt đất bị quét tung một lớp dày.

Trong màn tuyết bay đầy trời, bóng dáng Hoa Lân đột nhiên biến mất, dưới đất chỉ còn lại một tấm trường bào rách nát...

Thượng Quan Linh lập tức cảnh giác, đồng thời cảm thấy một đạo hàn quang lăng lệ chém ngang vào eo mình. Lẽ ra phải lập tức thi triển chiêu thức Đoạn Lưu Thủy để phản công, nhưng khi quá chiêu với Hoa Lân suy cho cùng nàng cũng hơi bị gò bó tay chân, sợ rằng nếu không cẩn thận sẽ đánh chết tên tiểu tử này, do đó nàng đành phải tung mình lên tránh.

Khi nhảy lên trên không để tránh một kiếm chém ngang này nàng mới phát hiện ra mình đã bị mắc bẫy. Một thanh trường kiếm bay qua dưới chân, dưới đất căn bản không thấy bóng người nào...

Tu vi của Thượng Quan Linh thực sự đã vượt khỏi phạm trù võ công, giữa không trung quay ngoặt thân mình, nàng nhấc chân quét ra một phiến hàn quang cắt vào người Hoa Lân đang truy tới sát bên mình.

Ai ngờ Hoa Lân cũng xoay người chuyển mình trên không, phiến hàn quang đó lướt qua sát mũi hắn rồi bay vút ra xa. Cùng lúc Hoa Lân nghiêng người né tránh, tả thủ của hắn cũng đặt lên eo nàng, kéo mạnh một cái ôm vào lòng mình.

Cả hai đều sững người...

Vẫn giữ nguyên trạng thái đó, hai người chầm chậm đáp xuống mặt tuyết. Hoa Lân cúi mình ôm lấy Thượng Quan Linh, trên mặt nở một nụ cười đắc ý.

Thượng Quan Linh nằm trong vòng tay hắn, đôi mắt to lóe lên biểu tình khó hiểu...

Theo lý mà nói Thượng Quan Linh muốn giết Hoa Lân thật dễ như trở bàn tay. Chỉ cần liên tục thi triển kiếm khí cường đại, lại thêm vài chiêu ngự kiếm thuật là có thể "cắt" lên người Hoa Lân. Nhưng nàng không thể làm vậy, hơn nữa cũng vì khinh địch nên lần này nàng đã thua thật sự.

Hoa Lân được ôm thân thể ấm áp của nàng, vòng tay siết chặt lấy tấm eo thanh mảnh mềm mại như không xương. Y phục tung bay theo gió, Thượng Quan Linh mơ màng nhìn hắn, trong đôi mắt sáng tựa ánh trăng, nhãn thần không ngừng biến hóa.

Hoa Lân lại cúi đầu nhìn vào chỗ không nên nhìn của người ta, xuyên qua lớp y phục bằng lụa mỏng, hắn nhìn thấy hai gò núi tròn căng mịn màng thật khả ái, tuy bị ngăn cách bởi một lớp tơ lụa nhưng đường cong lung linh đó vẫn hết sức sinh động. Chết người nhất là Thượng Quan Linh đang ngả người vào lòng

hắn, phần bụng hai người dán sát vào nhau đã sinh ra một lực hấp dẫn rất lớn. Hương thơm nhàn nhạt từ cơ thể nàng truyền lại, "căn bệnh cũ" của Hoa Lân lại nổi lên, đầu kêu ong ong, hắn cúi xuống định hôn nàng.

Một tiếng "chát" giòn giã vang lên, ngọc thủ vung ra tặng hắn một tát nảy lửa, sau đó bạch ảnh nhoáng lên, Thượng Quan Linh trong lòng hắn đã biến mất không còn tăm tích.

Hoa Lân như không tin vào những việc vừa xảy ra, xoa xoa bên má bị tát, hít lấy hương thơm còn lưu lại nơi tả thủ, mùi u hương cơ thể đó bỗng kích động dục vọng dâng trào trong lòng hắn. Hồi tưởng lại cảm giác được ép sát lúc nãy, hắn biết rõ rằng sự hấp dẫn đó không phải chỉ sinh ra từ mỗi phía hắn, đây là cảm ứng có được từ cả hai người. Vì vậy hắn càng cảm thấy khó chấp nhận, vội vàng leo xuống Bích Vân Phong, trong đầu hắn toàn những suy nghĩ hỗn loạn không yên...

Ngọc Tiên Duyên - Tập 1

Chương 17 - Thế Ngoại Cao Nhân

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

Cảnh đêm ở Thiên Sơn vô cùng tĩnh mịch, tiếng côn trùng rả rích càng làm tăng thêm vẻ yên bình.

Hoa Lân đi tới đây đầu mới nguội bớt, hít vào một hơi dài rồi quay người trở về Thạch Hiên Cư.

Thế sự thường trêu ngươi, hắn ngụ tại mặt tây của Thạch Hiên Cư, đường về phải đi xuyên qua vài quãng rừng tăm tối. Vừa tiến vào trong rừng không xa hắn đã nghe thấy có tiếng người rên khẽ, thanh âm đó vang lên đầy vẻ đau đớn mà khoái lạc. Hiếu kì đi tới, vẹt ngang một bụi cỏ, đập vào mắt hắn là một cảnh tượng mà hắn vĩnh viễn không bao giờ quên được. Hai thân thể lồ lộ không một mảnh vải nằm chồng lên nhau, nam tử nằm trên không ngừng dùng lực thật mạnh thúc động phần thân dưới khiến nữ tử kia bật lên những tiếng rên rỉ ngày càng to.

Hoa Lân chỉ cảm thấy máu nóng chảy rần rật, nhìn lướt qua rồi lặng lẽ lui bước. Khi về đến nhà rồi hắn còn lầm rầm chửi: "Con mẹ nó, Hạng Tiêu Vân ngươi thì sướng rồi trong khi lão tử thì phải ở đây chịu tức.

Không ngờ Nam Cung Vân lại *** đãng như vậy, thật uổng phí cho ta có hảo cảm với ả!"

Đêm nay, trằn trọc lật qua lật lại mà vẫn không ngủ được, Hoa Lân thầm nghĩ ngày mai nhất định phải nghĩ cách tìm Diệp Thanh để "giảm nhiệt". Hắn mất tới nửa đêm để hoạch định ra rất nhiều mưu kế, cho đến tận khi trời sáng mới mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

....

Thiên Sơn kiếm phái trầm mình trong một đêm an lành, do cách xa với Trung Nguyên nên Thiên Sơn không hề biết rằng Trung Nguyên đã bắt đầu nổi lên một cơn sóng gió.

Tại cố hương của Hoa Lân cách Thiên Sơn bốn nghìn dặm, vào lúc canh ba, cả Biện Lương thành như đều chìm sâu trong giấc ngủ.

Trên bầu trời đột nhiên xẹt qua sáu đạo nhân ảnh, chính là những tiên nhân đang ngự kiếm phi hành.

Bọn họ đều bay về hướng bãi tha ma ngoài thành nam hai mươi dặm, phục trang của sáu người này khá quái dị: áo trên ngắn, quần dài rộng thùng thình,

chân còn đi một đôi giày vải rất nhẹ nhàng tiện lợi. Niên kỉ chỉ khoảng hơn ba mươi nhưng nhãn thần sâu sắc uyên thâm đó có vẻ không tương xứng với tuổi tác của họ, toàn thân họ đều tán phát ra khí thế bức nhân.

Khi thân ảnh phiêu dật của sáu người vừa đáp xuống bãi tha ma, hàn vụ trôi nổi khắp nơi lập tức tản ra tứ phía, một số luồng hàn vụ kêu u u chui xuống dưới lòng đất ẩm. Vô số hố đất bị bức lộ ra nguyên hình, bầu trời đêm hoàn toàn phẳng lặng, toàn thân sáu người tán phát khí thế hãi nhân.

Một người trong số họ cảm thán nói: "Lợi hại thật!!!...Xem ra Phần Tinh Luân quả thật thông linh, biết tìm một nghĩa địa âm khí nặng nề để yểm tàng linh khí. Nếu bảo vật này bị Phần Âm tông thu hồi thì chắc chắn bọn chúng sẽ có thêm một cao thủ. Như vậy thì Huyết Ma trận pháp của chúng có khả năng vận hành được rồi."

Trong sáu người, một cao thủ được bao bọc bởi một lớp chân khí lãng đãng hiển nhiên là thủ lĩnh của bọn họ gật đầu nói: "Độ Không nói đúng!...Vì vậy chúng ta nhất định phải tìm được Phần Tinh Luân

trước bọn chúng, nếu không qua một trăm năm e là chúng ta sẽ không thể đối phó nổi kẻ đã đoạt được Phần Tinh Luân đâu...Tới lúc đó, dù có thỉnh cầu sư tôn xuất thủ thì sự việc cũng khó mà giải quyết ổn thỏa."

Thì ra sáu người này đến từ một địa phương vô cùng xa xôi, phải mất mười năm ròng mới tới được nơi này. Sáu người này lần lượt là Nhược Phong và Nhược Uyên của Thánh Thanh viện, Độ Không của Kiếm Cương tông, Lý Trần Ai của Không Tốc phái, Vô Tâm đạo trưởng của Vô Cực tông và Minh Kính tản nhân của Trần Duyên tinh.

Vô Tâm đạo trưởng của Vô Cực tông nghi hoặc nói: "Phong sư huynh!...Nói ra cũng thật kì quái, hiện tại ở Trung Nguyên nơi nơi đều lưu truyền câu dao ngôn Huyết Ma xuất thế, huynh thấy việc này có quan hệ gì với Phần Âm tông không?"

Cao thủ tán phát chân khí khắp châu thân đó chính là Nhược Phong của Thánh Thanh viện, lắc đầu nói: "Dường như không có quan hệ gì...Kiếp nạn lần này mà Trung Nguyên bọn họ phải trải qua có lẽ là do bản thân họ gây nên, mỗi một địa phương đều sẽ

phải trải qua quá trình 'tẩu hỏa nhập ma' trong tu chân. Chuyện nhỏ này chúng ta không cần quan tâm, ta tin rằng bọn họ có thể tự giải quyết được!"

Lý Trần Ai của Không Tốc phái rùng mình nói: "Nhược Phong sư huynh!...Thời khắc Huyết Ma thành hình đáng sợ phi thường, hay chúng ta hãy giúp Trung Nguyên một tay?"

Độ Không và Minh Kính tản nhân đều lắc đầu nói: "Vô dụng thôi. Huyết Ma hoàn toàn giống những người tu chân thông thường, chưa đến ngày thành hình thì hắn tuyệt đối không để lộ bản thân đâu. Huống hồ chúng ta còn phải lùng bắt cao thủ Phần Âm tông, chuyện nhỏ này so với Huyết Ma đại trận của Phần Âm tông thì hoàn toàn không đáng kể."

Lý Trần Ai thở dài một hơi, gã biết rằng chỉ dựa vào mình mình thì không thể lay động được những người khác nên đành phải quay sang nhìn Nhược Uyên. Phải biết rằng trong sáu người chỉ có Nhược Uyên là người ôn hòa lương thiện nhất. Gã vốn nghĩ rằng Nhược Uyên nhất định sẽ nói giúp mình, ai ngờ Nhược Uyên chỉ cúi đầu trầm tư, không hề thể hiện biểu tình gì.

Lý Trần Ai không biết làm thế nào, thầm nghĩ hay là mình để tâm lưu ý một chút, khi nào phát hiện thấy Huyết Ma thì lập tức động thủ....

Người đứng đầu là Nhược Phong trầm giọng nói: "Đã hơn mười hai năm rồi, hiện giờ rất khó để điều tra rõ được ngay tức khắc, chi bằng chúng ta hãy cứ hành sự theo thông lệ. Mọi người thấy sao? Nhược Uyên sư đệ! Đệ nói xem!"

Nhược Uyên chính là sư đệ đồng môn của Nhược Phong, cuối cùng gã cũng từ từ ngẩng đầu lên nói: "Được rồi!...Đệ phụ trách truy tìm mặt tây, đệ sẽ hết sức nhanh ***ng giải quyết ổn thỏa việc tìm 'người dẫn đường'!"

Những người khác thấy Nhược Uyên chủ động nhận gánh vác nhiệm vụ tìm 'người dẫn đường' thì đều biểu thị ý nguyện mỗi người sẽ phụ trách một phương diện của việc truy tìm.

Sáu người lại thương lượng thêm một hồi nữa. Lát sau, mỗi người ngự kiếm bay về một hướng, chớp mắt đã biến mất trên trời đêm mờ mịt.

Sáu cao thủ vừa đi khỏi, hàn vụ tại bãi tha ma lại bắt đầu ngưng kết lại...

Thiên Sơn

Hoa Lân ngủ thẳng một mạch đến tận giữa trưa ngày hôm sau mới bị đánh thức bởi tiếng chuông báo giờ cơm, hắn xoa xoa bụng nói: "Phải đi ăn gấp thôi, hê hê..." Nhớ lại kế hoạch trộm hương đã định đêm qua, hắn dẩu môi mắng: "Bẩn thỉu!"

Phòng ăn đã chật ních người, hôm nay nhà bếp chuẩn bị đồ ăn rất ngon, hắn xếp hàng dài mới bưng được bốn món ăn và một bát canh đi về chỗ ngồi của mình.

Đột nhiên một vị sư đệ **ng vào người hắn, hắn nâng mấy cái đĩa trong tay giơ lên đỉnh đầu rồi dịch sang nhường đường, đằng sau lại có một tên huých mạnh vào lưng hắn. Do có quá đông người chen chúc nên hắn căn bản không thể để ý được hết, đĩa thức ăn trong tay liền bị đổ lên người...Hắn lách mình né tránh một cách thần tốc, không ngờ một tên sư đệ lại đang chặn đúng đường đi, rầm một tiếng tên sư đệ đó đã bị **ng ngã lăn xuống đất. Tiếp đó ngay khi vừa

lách mình, hắn mới phát hiện ra mọi người đều đang đứng vây kín xung quanh.

Đĩa thức ăn đó đổ bộp lên đầu hắn, tất cả mọi người đều phá lên cười rộ...

Hoa Lân toàn thân đầy dầu mỡ đứng sững sờ, nộ hỏa bốc lên điên cuồng như muốn thiêu cháy tim gan. Nhãn thần lạnh lẽo quét quanh chúng nhân, mấy tên sư huynh đứng quanh vội vàng quay đầu né tránh ánh mắt tối sầm băng lãnh của hắn.

Hoa Lân vận công nghiêng tai lắng nghe nhất cử nhất động xung quanh, quả nhiên loáng thoáng nghe thấy ở ngoài tám trượng có một tên sư huynh cười gian xảo nói: "Hắc hắc! Thiên Sơn Thất Tuyệt trận quả nhiên lợi hại, có tránh cũng không tránh được!"

...

Ngọc Tiên Duyên - Tập 1

Chương 18 - Phong Thanh Hạc Khởi

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

Hoa Lân tuyệt nhiên không hề nổi giận, ngược lại còn tự giễu mình: "Ài! Bưng đĩa thức ăn mà cũng không bưng xong, ta đúng là vô dụng mà!...Bất quá vẫn còn hơn có người đang đi trên đường tự nhiên lại bị ngã gãy chân. Hy vọng các vị sư huynh đệ khi đi đường nhất thiết phải nhớ nhìn đường nhá!" Tuy hắn nói rất thản nhiên nhưng hàn ý trùng trùng đó khiến chúng sư huynh xung quanh nghĩ lại mà phát sợ.

Hoa Lân đưa mắt nhìn ra xa thì thấy Diệp Thanh, Trương Thiên Hoa và Cố Tại Quân ba người bạn của hắn đều không có ở đây, xem ra bọn họ đều đang khổ luyện võ công rồi. Hạng Tiêu Vân thì đang đứng ở một góc cười trộm một cách đắc ý, ánh mắt lấp lóe hàn quang khó mà phát giác được. Rốt cuộc Hoa Lân đã biết được cục diện này là do Hạng Tiêu Vân bày ra, nếu không thì còn ai có khả năng điều động bảy cao thủ của Huyền Kiếm Đường cùng lúc động thủ cơ chứ?

Hắn bị hơn trăm người trong đại điện cười ha ha chế nhạo mà không có lấy một người đến hỏi han an ủi. Hoa Lân cảm thấy thật đau xót, chỉ biết cười khổ rồi đi ra ngoài...

Dương Phong Linh do dự một lúc lâu rồi mới đuổi theo nói: "Hoa sư đệ! Đệ không sao chứ?...Trên đầu đệ còn có một..."

Hoa Lân căn bản không nghe rõ Dương Phong Linh đang nói gì vì hắn đột nhiên trông thấy thân ảnh tuyệt trần của Thượng Quan Linh đang nhẹ nhàng tiến vào thiện phòng. Toàn thân hắn bất giác chấn động! Nhớ đến chuyện tối qua, sắc mặt hắn lộ ra vẻ rất mất tự nhiên.

Dương Phong Linh đứng bên vội thấp giọng gọi: "Sư tôn!"

Thượng Quan Linh dừng bước cạnh Hoa Lân, nhìn chằm chằm vào hắn, đột nhiên kêu "ôi chà" một tiếng rồi cười khẽ, ôn nhu nói: "Cậu đang làm gì vậy?"

Lúc này vẻ ngoài của Hoa Lân quái dị phi thường, một cọng rau xanh lủng lẳng trên đỉnh đầu vẫn chưa rơi xuống, vài lát hành tỏi như điểm xuyết thêm cho cái đầu hắn. Thượng Quan Linh vươn ngọc thủ lấy xuống giúp hắn, cười khúc khích nói: "Có phải cậu muốn đem những thứ này về trồng không?"

Hoa Lân cảm thấy vui sướng cực độ, xem ra Thượng Quan Linh không hề có ý trách cứ, hắn cũng cười nói: "Đành chịu thôi! Trông cũng đẹp đấy chứ!"

"Ha ha ha..."

"Hi hi hi..."

Dương Phong Linh cũng cười theo, nàng không ngờ sư phụ mình cũng có lúc ôn nhu như vậy, lại còn biết đùa nữa.

Đột nhiên Thượng Quan Linh nghiêm mặt, hừ lạnh nói: "Chẳng lẽ cậu chưa từng học võ công hay sao? Thật vô dụng..."

Hoa Lân bối rối gãi đầu, nhớ đến một câu nói của người xưa: tâm tình phụ nữ như đám mây trên trời. Còn không phải vậy sao? Đổi mặt còn nhanh hơn lật sách.

Dương Phong Linh vội giải thích giúp hắn: "Võ công của Hoa Lân vốn đã kém, bọn họ lại còn dùng Thất Tuyệt trận để đối phó với đệ ấy, đúng là quá dư thừa!"

Thượng Quan Linh lạnh giọng nói: "Hừm! Vậy sao?...Nếu con có được một nửa bản lĩnh của hắn thì ta cũng không cần bắt con luyện võ công gì nữa."

Dương Phong Linh nghe thấy mơ hồ như lạc trong sương mù, thầm nghĩ: "Hắn là ai nhỉ?"

Thượng Quan Linh quay người bỏ đi, bay xa dần về phía Thiên Kiếm các...

"Thiên Kiếm các", kiến trúc chính yếu nhất của Thiên Sơn phái, mọi việc quan trọng cần thực hiện đều được thương nghị và quyết định tại đây.

Thượng Quan Linh khẽ nâng quần sa bước lên những bậc thang đá một cách ung dung. Cả Thiên Kiếm các được chia thành thượng hạ chín tầng, hạ tầng được chống đỡ bởi mười hai cây thạch trụ bát giác cao vút, thượng tầng có kết cấu mái vòm, tạo hình cực kì hùng vĩ. Đứng trên Thiên Kiếm các có thể nhìn bao quát toàn cảnh sơn cốc.

Khi Thượng Quan Linh lên đến tầng cao nhất, Thiên Sơn Cửu Kiếm đã tụ tập đông đủ. Mọi người thấy nàng đến đều gật đầu tỏ ý chào, bát sư huynh Lý Lôi

Vân vội vàng kéo chiếc ghế gỗ đỏ cạnh đó ra, dịu giọng nói: "Tới đây...Tiểu sư muội ngồi đây đi!"

Thượng Quan Linh nở nụ cười mê hồn nói: "Cảm ơn sư huynh, muội ngồi đây được rồi!" Nàng kéo một chiếc ghế ra rồi ngồi xuống cạnh tam sư tỷ Hà Úc Hương. Các sư huynh thấy thế đều cười thầm...

Hạng chưởng môn thấy Lý sư đệ có vẻ xấu hổ liền lập tức nói vào vấn đề chính: "Lần này ta triệu tập mọi người tới là vì trong giang hồ đã phát sinh một loạt các sự kiện lớn, do đó ta cần phải thương thảo cùng mọi người để bảo vệ sự bình an của thiên hạ."

Mọi người nghe vậy đều nghiêm túc cung kính đợi Hạng chưởng môn tiếp lời: "Mọi người đều đã nghe qua lời dự ngôn về chuyện Huyết Ma tái xuất rồi phải không?"

Kiều Truy Phong kinh ngạc nói: "Chẳng lẽ Huyết Ma đã xuất hiện?"

Hạng Tiêu Vân thở dài nói: "Hiện tại vẫn chưa dám xác định, nhưng trên giang hồ đã lưu truyền một vài đại sự làm chấn kinh thiên hạ. Thứ nhất, ngày hai mươi ba tháng tư năm nay, Thanh Phong các chủ

Đông Phương Linh Yên suất lĩnh ba trăm thiết kị từ Thanh Châu tới Giang Ninh, khi đi qua nam An Huy cả đội nhân mã đột nhiên biến mất không tăm tích. Có người nói đã tìm thấy vài thi thể khô héo tại Ngụy Hà, hình như đều mặc trang phục của Thiên Phong các, nhưng các chủ Đông Phương Linh Yên trước mắt vẫn bặt vô âm tín."

Trịnh Thanh Phong hoảng sợ nói: "Không sai...việc này đích xác khiến người ta phải chấn kinh! Với thực lực của Thanh Phong các mà cũng không còn một người sống sót, còn những thi thể khô héo kia rất có thể là do Huyết Ma gây nên."

Mọi người đều rúng động trong lòng...

Hạng Mạc Thiên gật đầu nói tiếp: "Ngày hai mươi sáu tháng năm, lôi điện bỗng cùng lúc nổ ra trên Mạch Tích Sơn, mấy chục đạo thiểm điện cùng bổ vào một địa điểm. Mặt đất bị sét đánh làm lộ ra một hang động đá vôi cực lớn, phía dưới là vô số thông đạo, ẩn ước có thể nhận ra là do nhân công tạc thành. Bên trong vô cùng rộng lớn, một số người được chọn để tiến vào đó đều không có ai sống sót trở về. Có người truyền ngôn rằng dưới đó có ẩn tàng một loại tiên khí

nên đã dẫn đến việc sét đánh rầm rĩ. Lại có người loan truyền rằng đang có một ma đầu ẩn nấp dưới đó, kẻ này sẽ gây họa cho nhân gian. Hiện tại rất nhiều người đã bất kể sống chết mà tụ tập về đó, trước mắt không rõ tình hình ra sao rồi."

Hứa Văn Hà nói: "Có nhầm không đấy? Chẳng lẽ thiên hạ thực sự sắp đại loạn?"

Hạng Mạc Thiên ho vài tiếng rồi nói: "Chuyện thứ ba, Thiên Sơn kiếm phái chúng ta có lẽ phải cảm thấy rất xấu hổ!...Để ứng phó với kiếp nạn sắp tới, Trung Nguyên đã kết thành một Thất Kiếm Minh, trong đó chỉ thiếu duy nhất có Thiên Sơn kiếm phái chúng ta. Vì trước sau đã có hai cao thủ tới xin kết minh bị mất mạng tại Ngọc Môn Quan, Trung Nguyên cho rằng Thiên Sơn chúng ta độc đoán nên đã gạt bỏ chúng ta ra ngoài."

Tất cả các sư đệ đều thất kinh, việc này thực làm Thiên Sơn quá mất mặt. Mọi người xôn xao tức giận nói: "Chuyện này là do ai làm? Đây rõ ràng là nhằm hạ độc thủ với Thiên Sơn kiếm phái chúng ta mà."

Hạng Mạc Thiên lại nói: "Tuy Thất Kiếm Minh trên danh nghĩa chỉ phái bảy đệ tử trẻ tuổi hành hiệp trên

giang hồ nhưng có vẻ như tất cả bọn họ đều đang ngầm chú ý đến từng động thái của giang hồ, do đó ta cũng chuẩn bị phái vài đệ tử ưu tú hạ sơn để trùng chấn thanh uy của Thiên Sơn...Mọi người cho rằng ai là người thích hợp?"

Trịnh Thanh Phong nói: "Đệ cảm thấy Tiêu Vân, Diệp Thanh, Trịnh Phi Vũ, Nghiêm Liệt Phong, Liễu Tùng Minh, Hà Kiếm Minh, Lệ Hành Không đều tương đối thích hợp. Mọi người thấy sao?"

Kiều Truy Phong, Hà Úc Hương, La Tử Linh, Hứa Văn Hà, Lý Lôi Vân, Thượng Quan Linh đều tỏ vẻ đồng ý. Mấy năm nay Thiên Sơn chỉ lo luyện kiếm, đã gần mười năm chưa phái người nào đi hành tẩu giang hồ, lần này nhất định phải phái những đệ tử kiệt xuất nhất nhập bước giang hồ.

Hạng Mạc Thiên gật đầu nói: "Ta còn một việc nữa muốn thỉnh tiểu sư muội tự thân xuất mã!"

Thượng Quan Linh nghi hoặc nói: "Sao sư huynh lại khách khí như vậy? Có việc gì xin huynh cứ phân phó!"

...

Ngọc Tiên Duyên - Tập 1

Chương 19 - Âm Mưu Ý Chỉ

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

Hạng Mạc Thiên chậm rãi nói: "Mười hai năm trước, Diệp Thiên Tông chỉ với Huyền Thiên Kiếm đã diệt tận quần ma, một thân tu vi lại càng chấn kinh võ lâm. Với niên kỉ chưa đến ba mươi, Diệp Thiên Tông thực sự quá phi thường khiến người ta không thể tưởng tượng nổi...Mọi người đều đã tham tường qua bí mật ẩn tàng trong Huyền Thiên Kiếm rồi phải không? Còn một năm nữa là tới kì Thục Sơn kiếm điển, ta hy vọng tiểu sư muội sẽ đích thân xuất mã đoạt lại Huyền Thiên Kiếm!"

Thượng Quan Linh ngần ngại nói: "Tiểu muội nhất định sẽ cố gắng hết sức!"

Hạng Mạc Thiên lại cười khổ nói: "Còn một chuyện nữa...Hiện tại Hạng mỗ võ công thấp kém, không thể đảm nhiệm chức chưởng môn, do đó ta quyết định thoái ẩn, mong các sư đệ cử ra một người tài khác."

Trịnh Thanh Phong nói: "Sư huynh! Huynh đã vì Thiên Sơn mới mạo hiểm luyện tập tu chân bí điển, những cống hiến của huynh bọn đệ luôn khắc sâu trong tim. Chưởng môn không nhất định phải có võ công cái thế, điều cần thiết là phải có đức độ thu phục lòng người!"

"Đúng vậy, đúng vậy..."

...

Trong khi tại Thiên Kiếm các, mọi người vẫn chưa thể thống nhất được quyết sách quan trọng có quan hệ tới toàn thể Thiên Sơn thì ở ngoài kia, các đệ tử lại chỉ lo toan tính đến lợi ích của bản thân cùng những chuyện nhi nữ tư tình...

Sau khi về nhà rửa sạch dầu mỡ bẩn bám khắp người, Hoa Lân hung hăng mắng: "Hừ! Cứ đợi đấy, lão tử nhất định sẽ bắt các ngươi phải bồi thường gấp hai lần."

Hắn thay một bộ y phục mới, trong lúc vô ý bỗng nhìn thấy mép áo trái bị rách một lỗ nhỏ, một miếng vải dính lòng thòng tại đó. Hắn định mặc thêm một chiếc áo khoác ngoài nhưng tìm mãi vẫn không thấy

chiếc áo nào khác, thầm nghĩ: "Đêm qua giao thủ cùng Thượng Quan Linh đã hỏng mất một chiếc, nhưng lẽ ra mình phải còn một chiếc nữa mới đúng. Biến đâu mất rồi nhỉ? Thôi, qua loa một chút vậy."

Hắn dùng ngón tay lòn vào lỗ thủng, cười hê hê nói: "Đồ cũ không đi thì đồ mới không đến. Xem ra lại có y phục mới để mặc rồi, Diệp Thanh sẽ may giúp mình một bộ thôi. Hí hí..."

Đã gần một tháng rồi Hoa Lân không được gặp Diệp Thanh, trong lòng không khỏi cảm thấy hơi hoang mang, hắn liền chỉnh sửa lại dung nhan rồi đi về phía Thúy Trúc Uyển ở hướng nam. Vào buổi chiều, ánh dương quang chiếu lên thân người có vẻ ấm áp hơn, trong đầu hắn lại đang tưởng tượng ra thân hình mỹ lệ của Diệp Thanh, bất giác ngầm đắc ý...

Thế nhưng khi tới được Thúy Trúc Uyển thì hắn không còn vui vẻ được nữa bởi Hà sư thúc vừa quay về từ Thiên Kiếm các, trực tiếp chặn hắn ở ngoài cổng lớn, lại còn lên tiếng giáo huấn: "Cả ngày chỉ biết ngồi không chẳng làm gì, Thanh Thanh đang bế quan, ít nhất phải tháng sau mới ra ngoài. Dù cho nó

có xuất quan thì sau này cậu phải đánh bại nó mới được gặp mặt."

Hoa Lân thật sự rất tức tối khó mà nhịn nổi, muốn gặp nha hoàn của mình mà cũng khó khăn như vậy sao? Nếu là ở Hoa gia thì hắn đã sớm đá bay Hà Úc Hương ra khỏi cửa rồi. Hiện tại hắn chỉ đành ủ rũ cúi đầu quay về, lúc này hắn mới cảm thấy lỗ thủng trên y phục của mình mới rõ rệt dễ thấy làm sao. Kéo lên nhìn cả nửa ngày trời, hắn thầm nghĩ hay là mình tự vá lấy? Hắn lấy tay chọc vào lỗ thủng đó, không ngờ "roẹt" một tiếng lại làm cho thủng to hơn. Hắn lẩm bẩm nói một mình: "Có nhầm không đó?"

"Ái dà...!" Trước mặt bỗng xuất hiện một nữ tử cười yêu kiều tiến lại.

Hoa Lân ngẩng đầu lên nhìn, cười ha ha nói: "Xin chào tiểu sư thúc! Ha ha...Chúng ta hình như rất có duyên thì phải. Lần nào tôi gặp chuyện cô cũng đều có mặt."

Thượng Quan Linh xẵng giọng: "Duyên cái đầu cậu ý!...Còn nói linh tinh nữa thì cẩn thận ta đánh gãy cái chân *** của cậu đấy!"

Hoa Lân lau mồ hồi trên trán, lầm rầm nói: "Chẳng lẽ nói chuyện mà cũng mất tự do sao?"

Thượng Quan Linh đột nhiên nghiêm mặt nói: "Ngày mai Thiên Sơn sẽ phái vài đệ tử tiến nhập giang hồ để rèn luyện thực tế, cậu phải luyện công chăm chỉ hơn, biết chưa?"

"Vâng!" Hoa Lân đáp lời, hai con mắt cứ nhìn lên nhìn xuống khắp người Thượng Quan Linh.

Sắc mặt Thượng Quan Linh bỗng đỏ hồng, "hừm!" một tiếng rồi quay người rảo bước đi xa dần, chớp mắt đã biến mất nơi cuối đường.

Trong đầu Hoa Lân vẫn còn lưu giữ hình ảnh của nàng, rất lâu sau vẫn chưa thể hồi thần...

Về đến Thạch Hiên Cư, sư tôn Kiều Truy Phong chẳng biết đã chạy đi đâu, hắn đành một mình ngồi đả tọa trong nhà. Vận khởi thần công, hắn bắt đầu vận hành Huyền Băng Quyết không biết mỏi mệt...

Đêm nay mọi người đều đã ngủ say từ sớm. Phía đông đột nhiên vang lên một tiếng gào khóc thảm thiết, những đệ tử gần đó đều bật dậy nhìn ra, rất

nhiều thân ảnh cấp tốc tụ tập về phía Trần Phong các.

Trần phong kiếm Hứa Văn Hà ở gần đó nên tới nơi sớm nhất. Người bị thương chính là đệ tử Liễu Tùng Minh của ông, tiểu tử đáng thương này trong lúc ngủ đã bị người dùng thiết côn đánh gãy hai chân, tình cảnh thê thảm như heo bị chọc tiết.

Hứa Văn Hà vội vàng tiếp cốt trị liệu cho Liễu Tùng Minh, một lúc sau rất nhiều người đã quây quanh giường để giúp đỡ. Triệu Vị Mình lấy tay phẩy phẩy ở mũi, nhíu mày nói: "Mùi gì thế nhỉ?"

Đột nhiên mọi người đều cảm thấy váng đầu, óc căng ra, liền thốt lên kinh hãi: "Mẹ nó! Là mê hương!"

Có người hỏi: "Chuyện gì vậy?"

"Không biết nữa!" Mọi người đều ngơ ngác không hiểu gì.

Hứa Văn Hà sau khi đã nối lại đoạn xương gãy cho Liễu Tùng Minh liền hỏi: "Con có nhìn thấy kẻ nào đã làm chuyện này không?"

Liễu Tùng Minh nhịn đau lắc đầu: "Con...con ngủ say quá, bỗng nhiên con cảm thấy hai chân đau dữ dội, chịu không nổi mới rên lên một tiếng, sư tôn...con..."

Kỳ thực lúc Hứa Văn Hà bước vào đã ngửi thấy trong phòng có một mùi gì đó khiến hoa mắt váng đầu, do đó cũng đoán rằng Liễu Tùng Minh không nhìn rõ ai đã hạ thủ. Cửa sổ đã bị mở ra, Hứa Văn Hà đi đến phát hiện ra trên bệ cửa có dính một ít bùn đất, xem ra kẻ trộm đã trèo vào qua cửa sổ. Đột nhiên ông lại nhận thấy trên then cửa gỗ có treo một miếng vải nhỏ liền lặng lẽ nắm lấy như không có chuyện gì xảy ra rồi ngoảnh đầu lại nhìn Liễu Tùng Minh lạnh giọng nói: "Hừ! Ta đã nói với con từ trước rồi, làm người phải nhân hậu thành thật. Hôm nay con bị ám toán chứng tỏ thường ngày con xử sự rất có vấn đề. Nói đi, những ngày nay con đã đắc tội với ai?"

Liễu Tùng Minh sợ hãi nói: "Không...không có ạ."

Lý Tuấn, Triệu Vị Minh mấp máy môi định nói rồi lại thôi.

Trần Kiệt từ trước đến nay vốn có thù với Hoa Lân bỗng tỉnh ngộ, nói lớn: "Chẳng lẽ là tên tiểu tử Hoa Lân đó?"

Chung Thiên Thủy vội gật đầu nói: "Đúng rồi! Tiểu tử Hoa Lân tự mình không may làm rơi vỡ đĩa thức ăn lại đi trách người khác. Hiện giờ hắn lại không tới thăm Liễu sư huynh, nhất định là có tật giật mình."

"Đúng đúng đúng...Nhất định là hắn!" Lũ sư đệ đồng thanh nói.

Hứa Văn Hà lạnh lùng nói: "Tùng Minh! Có phải con đã khi phụ Hoa Lân không?"

Liễu Tùng Minh sắc mặt trắng bệch, lí nhí nói: "Đâu...đâu có! Buổi...buổi trưa lúc ăn cơm do đông người quá nên hắn bị xô vào, con...con không cẩn thận đứng trước mặt hắn nên hắn không tránh được!" Gã đau tới mức trên mặt không còn tí huyết sắc, nhìn không ra có chút giả dối nào.

Triệu Vị Minh, Lý Tuấn nói khích thêm: "Trưa nay đông người nên làm sao có thể trách Liễu sư huynh chắn đường của hắn được? Hơn nữa cũng không phải là Liễu sư huynh **ng phải hắn...Tiểu tử Hoa Lân thật đáng xấu mặt, thủ đoạn ám toán này mà cũng dùng tới nữa."

...

Chú thích: Diệp Thiên Tông mười hai năm trước được xưng là thiên hạ đệ nhất cao thủ, nghe đồn kiếm khí của ông đạt tới trình độ có thể giết một người cách cả nghìn dặm, nhưng không hiểu tại sao ông bỗng nhiên không xuất đầu lộ diện nữa.

Ngọc Tiên Duyên - Tập 1

Chương 20 - Thiên Y Vô Phùng

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

Hứa Văn Hà lạnh giọng nói: "Hừ! Việc của các người thì các người tự rõ!" Vẻ mặt băng giá từ từ nhìn lướt quanh một lượt, vài người tiếp xúc với ánh mắt của ông đều bất giác cúi thấp đầu xuống.

Hừ một tiếng, Hứa Văn Hà tiếp lời: "Bất quá...kẻ chính trực sẽ không làm chuyện ám toán! Nếu hắn dùng thủ đoạn quang minh chính đại để đánh gãy hai chân của con thì ta cũng không còn lời gì để nói...Con yên tâm! Vi sư nhất định sẽ làm chủ cho con!" Nói xong quay người bước những bước dài ra ngoài cửa, đám sư điệt đều theo sau ông cùng đi tới Thạch Hiên Cư.

...

Hoa Lân vừa mới thu công ngủ được một lúc thì từ viện môn truyền lại những tiếng bước chân huyên náo, Hứa Văn Hà đứng ngoài cửa cao giọng gọi: "Kiều sư huynh...đệ tìm huynh có chút việc muốn thương lượng!"

Hoa Lân lẩm bẩm thóa mạ: "Sư tôn của ta không có nhà, muộn thế này còn đến làm *** gì?"

Hoa Lân uể oải khoác tạm y phục lên người rồi ra ngoài mở cửa, một đám đông liền tiến thẳng vào khiến Hoa Lân cũng cảm thấy hồ đồ. Nhìn thấy dáng vẻ hung hăng của họ, trong lòng hắn chấn động, lạnh lùng nói: "Thế này là hành động gì? Khám nhà à?"

Hứa Văn Hà thấy khẩu khí của hắn như vậy, rõ ràng là không đặt mình vào mắt, nhưng vẫn cố kìm nén lửa giận nói: "Sư tôn của cậu có nhà không? Ta có chuyện muốn tìm ông ấy."

Hoa Lân vừa mặc y phục vừa lắc đầu nói: "Sư tôn không có nhà, có chuyện gì thì cứ tìm tôi cũng được."

Hứa Văn Hà đột nhiên nhìn thấy mép áo trái của hắn bị thủng một lỗ, lạnh giọng nói: "Đừng nghĩ rằng Kiều

sư huynh không có nhà thì ta không dám động tới cậu! Cởi y phục ra!"

Hoa Lân sững người!

Hứa Văn Hà chìa miếng vải trong tay trái ra nói: "Nếu miếng vải này không phải bị rách ra từ áo cậu thì ta sẽ xin lỗi cậu ngay bây giờ!"

Tất cả đều sửng sốt, làm gì có cái đạo lý sư thúc phải bồi lễ sư điệt? Nhưng sau khi nhìn thấy miếng vải rách phất phới trong tay Hứa Văn Hà, mọi người liền hiểu ra ngay.

Hoa Lân phản ứng nhanh phi thường, vừa sờ vào lỗ thủng trên áo hắn đã biết rằng đại sự bất diệu, chửi thầm: "Mẹ kiếp! Không ngờ lỗ thủng này là do kẻ khác động tay động chân vào, ta còn tưởng rằng bị tiểu sư thúc làm rách...Thôi xong rồi, âm mưu này rõ là nhắm vào ta mà, hơn nữa kế hoạch lại vô cùng cẩn mật. Không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi, mình có thể vượt qua được âm mưu này không đây?"

Mọi người đều muốn phá lên cười trước dáng vẻ kẻ cắp không chịu nhận tội của Hoa Lân, thủng thì cũng

thủng rồi, còn che lại làm gì? Hoa Lân ơi là Hoa Lân, lần này ngươi chết chắc rồi.

Hoa Lân ung dung cười nói: "Cao minh cao minh, thủ đoạn bất phàm! Không cần phải xem, vạt áo trên tay ông đúng là của tôi. Tới đây...đưa cho tôi đắp vào thử xem, có lẽ hoàn toàn liền lạc đó."

Hứa Văn Hà vứt mảnh vải rách đó qua cho Hoa Lân thật, những người đứng bên đều khẩn trương vô cùng, thế chẳng phải là hủy thi diệt tích sao?

Thế nhưng Hoa Lân và Hứa Văn Hà nào phải những kẻ tầm thường.

Chỉ thấy Hoa Lân ấn miếng vải đó vào lỗ thủng, quả nhiên vừa in trùng khớp không lệch một chút nào.

"Ha ha...thú vị, thú vị! Quả nhiên lợi hại!" Hoa Lân cười lớn.

Rất nhiều đệ tử bắt đầu mắng chửi: "Con mẹ ngươi, Hoa Lân, ngươi thật không biết xấu hổ, dùng cả thủ đoạn hạ tam lưu để báo cừu, ngay đến mê hương mà cũng sử dụng nữa."

"Khạc! Thằng khốn này đúng là bỉ ổi!"

Còn có kẻ nói: "Chẳng trách hắn bảo mọi người phải chú ý đừng để ngã gãy chân, thì ra hắn đã ám chỉ sẵn rồi...Thật vô sỉ!"

"Hắn không phải người!"

Hoa Lân bỗng lạnh người, hóa ra có người bị gãy chân thật, đúng là tai họa từ miệng ra. Hắn suy nghĩ một lúc, đột nhiên gầm lên: "Câm miệng hết cho ta!"

Mọi người bị tiếng thét làm chấn động vang ong ong trong tai, căn phòng liền yên tĩnh trở lại.

Hoa Lân gập người hỏi Hứa Văn Hà: "Hứa sư thúc! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Hứa Văn Hà hừ lạnh nói: "Sự thật đã rành rành trước mắt, ngươi còn giả bộ à?"

Hoa Lân đảo mắt nhìn một lượt xung quanh đã đoán được tám chín phần. Trong số những kẻ lập Thất Tuyệt Trận để nhằm vào mình hôm nay chỉ có Liễu Tùng Minh là đệ tử của Hứa Văn Hà, mà Liễu Tùng Minh lại không đến, chứng tỏ kẻ bị gãy chân có lẽ chính là tên tiểu tử xui xẻo này. Nhưng Hoa Lân chỉ có thể giả vờ như không biết, nếu không sẽ đúng là "kẻ cắp không chịu nhận tội" rồi. Hắn trầm tư trong

thoáng chốc rồi nói: "Hảo tiểu tử! Quả là lợi hại, tính toán cẩn thận không để lộ chút sơ hở nào."

Phải công nhận rằng âm mưu này kín đáo phi thường, đầu tiên đối phương dự đoán chính xác hôm nay Kiều Truy Phong sẽ ra ngoài mua rượu, sau đó ngầm xé rách y phục của Hoa Lân rồi lấy trộm miếng vải rách đó. Buổi trưa nay làm Hoa Lân toàn thân bị bẩn, buộc hắn phải về nhà thay áo. Buổi đêm lại hành hung đánh người ta bị thương, còn để lại miếng vải rách nơi bệ cửa sổ, lúc này y phục ban sáng của Hoa Lân nhất định là chưa giặt, hắn lại không có y phục khác để thay nên đành phải mặc bộ đồ rách mà chịu chết.

Hoa Lân thấy tim mình lạnh ngắt, thủ đoạn cao mình như vậy nếu không có thế lực và năng lực thì căn bản không thể làm được, xem ra chỉ có Hạng Tiêu Vân mới có thể đáp ứng được đồng thời cả hai điều kiện này. Nhưng thủ đoạn của Hạng Tiêu Vân đâu thể lợi hại đến vậy? Có lẽ phải còn một tên "quân sư" hoạch định kế sách nữa.

Hứa Văn Hà thấy hắn trầm tư rất lâu, không nhịn được nói: "Ngươi bó tay chịu trói rồi chứ? Hay là phải để ta động thủ đây?"

Hoa Lân: "Tôi có thể cùng ông đến Thiên Kiếm các, nhưng tôi muốn bẩm báo với Hạng chưởng môn đích thân xử lý vụ này!"

Một số sư huynh đệ thầm cao hứng: "Để chưởng môn đích thân quản lý việc này thì nhất định sẽ trực tiếp trục xuất Hoa Lân ra khỏi Thiên Sơn kiếm phái." Bọn chúng liền hò hét ầm ĩ: "Hừ! Ngươi đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ."

Một số còn hét lớn: "Đánh gãy cái chân *** của nó đi!"

"Đánh cho nó tàn phế luôn!"

Hứa Văn Hà giơ tay ngăn sự kích động của mọi người, lạnh lùng nói: "Thiên Sơn nảy nòi ra một kẻ bại hoại như ngươi quả là mất hết thể diện, mau theo ta tới Thiên Kiếm các!"

Giữa đêm khuya, cả đoàn người ầm ĩ rồng rắn áp tải Hoa Lân lên Thiên Kiếm các, cứ như đang vội đi tới hình đường.

Những dòng suy nghĩ vận chuyển cực nhanh trong đầu Hoa Lân, kỳ thực hắn vừa mới nghĩ một chút đã có được đối sách. Chiều nay chắc chắn là Thượng Quan Linh đã nhìn thấy lỗ thủng trên y phục của hắn, chỉ cần nàng đứng ra làm chứng thì có thể vô sự. Nhưng việc này mà để Thượng Quan Linh làm chứng thì sợ rằng sẽ dẫn đến lời ra tiếng vào...Do đó hắn lại bắt đầu nghĩ biện pháp khác.

Muốn cởi bỏ mối hiềm nghi thì phải chứng minh rằng mình không có mặt tại hiện trường lúc đó. Nhưng hắn ở nhà một mình, chiêu này chắc chắn là không thể thực hiện được. Hắn lại nghĩ tới chuyện đến hiện trường kiểm tra, nhưng hiện trường ban đầu sớm đã bị người ta phá hỏng rồi còn đâu. Nghĩ tới nghĩ lui cũng không có kết quả, chẳng lẽ thật sự chỉ còn cách để Thượng Quan Linh ra chứng minh hắn trong sạch? Đột nhiên một tia sáng lóe lên trong đầu, hắn bỗng tỉnh ngộ: Nơi đây cũng chẳng phải là công đường chính thức gì, nói không chừng có thể dùng cách khác để thoát tội...

Đoàn người lên tới Thiên Kiếm các ngồi ở tầng hai, trông chừng Hoa Lân như trông tội phạm. Hạng

chưởng môn xuất hiện rất nhanh, ông vừa bước lên lầu, tất cả đều gập người hành lễ nói: "Tham kiến chưởng môn sư bá!"

Hoa Lân thong thả đứng dậy nhàn nhã nói: "Sư bá hãy làm chủ cho con với! Có kẻ muốn hãm hại con!"

Hạng Mạc Thiên gật đầu, quay sang nói với Hứa Văn Hà: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Hứa Văn Hà nói: "Kỳ thực đây vốn chỉ là một chuyện nhỏ, sư huynh đệ luyện công cũng thường bị gãy tay gãy chân. Theo ý đệ thì cứ cho Hoa Lân tới Bích Phong Nhai suy ngẫm nửa năm là được rồi."

Hạng Mạc Thiên: "Không cần miễn tội cho nó vội, cứ kể qua sự tình đi đã!"

Hứa Văn Hà: "Đêm nay Liễu Tùng Minh trong lúc ngủ say đã bị người ta hạ mê hương, sau đó hai chân đều bị thiết côn đánh gãy. Vết thương đó rất nghiêm trọng, tuy đệ đã tiếp cốt cố định cho nó nhưng đầu xương bị nứt, chỉ sợ sẽ ảnh hưởng tới nửa đời sau này. Trên bệ cửa sổ có lưu lại một dấu chân, còn mắc một vạt áo, đã chứng thực rằng đó là miếng vải trên

áo Hoa Lân...Hoa Lân! Ngươi nói xem có đúng thế không?"

Ngọc Tiên Duyên - Tập 1

Chương 21 - Sơ Lộ Phong Mang

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

Hoa Lân thản nhiên nói: "Trước tiên con phải thanh minh rằng con không làm chuyện này! Miếng vải trên tay sư thúc đúng là từ áo con rách ra, nhưng nó vốn dĩ là do có kẻ muốn hãm hại con."

Hứa Văn Hà tức giận nói: "Hãm hại ngươi? Ngươi muốn nói là ta hãm hại ngươi à?...Hừ!"

Hoa Lân: "Con không có ý đấy!"

Hứa Văn Hà gằn giọng nói: "Ý của ngươi đã rất rõ ràng rồi..."

Hạng Mạc Thiên xua tay nói: "Các ngươi đừng cãi nhau vội, từng người nói một thôi...Hứa sư đệ, trước tiên đệ hãy tường thuật lại tỉ mỉ mọi chuyện đi!"

Hứa Văn Hà gật đầu, kể lại chuyện hôm qua Hoa Lân lỡ tay làm đổ đĩa thức ăn rồi nhất nhất ghi hận với các sư huynh. Hứa Văn Hà lại giơ miếng vải rách trong tay ra, tả lại mọi dấu vết, các mũi nhọn đều chĩa về phía Hoa Lân.

Sắc mặt Hạng Mạc Thiên ngày càng tối sầm lại, ngay cả thằng ngốc cũng có thể đoán ra chuyện này đích xác là hành vi báo thù của Hoa Lân, hơn nữa nhân chứng vật chứng đều đã xác thực. Hạng Mạc Thiên vẻ mặt lạnh lẽo trừng mắt nhìn Hoa Lân.

Hứa Văn Hà lại nói tiếp: "Vốn dĩ chúng ta cũng không cần phải quá để ý đến những chuyện ầm ĩ giữa các đệ tử, nhưng thủ đoạn của Hoa Lân quá sức bỉ ổi, thực sự đã làm tổn hại đến danh dự của Thiên Sơn. Đệ đề nghị bắt nó đi suy ngẫm nửa năm để tự kiểm điểm!"

Hạng Mạc Thiên lắc đầu nói: "Suy ngẫm cũng đã muộn, bệnh của nó cũng gần khỏi rồi, nên đưa nó về kinh thành thôi."

Hoa Lân sững người, danh phận đệ tử Thiên Sơn đối với hắn kỳ thực không đáng giá đến vậy, suy cho cùng hắn đích thực là vì chữa bệnh nên mới tới

Thiên Sơn, nhưng hắn thực sự không thể chịu nổi tiếng xấu này. Hoa Lân cười lạnh nói: "Chưởng môn sư bá không định nghe con giải thích à?"

Hơn hai chục tên sư huynh đứng bên đều hét lớn: "Ngươi có thái độ gì vậy, dám xuất ngôn ngang tàng với chưởng môn như thế à?"

Chung Thiên Thủy oang oang nói: "Chuyện sớm đã cháy nhà ra mặt chuột rồi, ngươi còn giảo biện à? Thối lắm!"

"Đuổi nó khỏi Thiên Sơn!"

"Đúng đúng, đuổi nó đi..."

Hạng Mạc Thiên trầm giọng thét: "Dừng!"

Mọi người chỉ cảm thấy màng tai lùng bùng, lập tức trầm tĩnh xuống. Hạng Mạc Thiên nói: "Ngươi có lời nào thì nói đi!"

Hoa Lân cười lạnh nói: "Hừ! Ta cảm thấy ở đây có bốn điểm nghi vấn...Thứ nhất, tại sao hung thủ phải dùng mê hương? Ai có thể nói cho ta biết không?"

Lý Tuấn thuận miệng đáp: "Điều này còn không rõ ràng à? Bởi vì võ công của ngươi thấp kém, đánh

không lại nên đành phải dùng thủ pháp hạ tam lưu." Lý Tuấn từ trước tới giờ luôn có thù với Hoa Lân nên làm sao có thể bỏ qua cơ hội hạ gục kẻ thù triệt để thế này được?

Hoa Lân gật đầu nói: "Được! Ngươi nói rất có lý! Giờ ta sẽ nói nghi vấn thứ hai...Tại sao hung thủ nhất định phải dùng thiết côn để hành hung? Các người đã tìm thấy hung khí chưa?"

Lần này đến lượt Triệu Vị Minh tranh nói: "Ngươi đúng là đến chết vẫn chưa sáng mắt ra. Đây là thanh thiết côn nhặt được ngoài cửa sổ, ngươi còn gì thì nói nốt đi." Thì ra gã đã sớm tìm ra hung khí, vật chứng quan trọng thế này há có thể không mang theo?

Hoa Lân thấy thanh thiết côn đó dài hai thước, rộng một tấc, rất thích hợp để làm tam tiết côn. Hắn gật đầu nói: "Không sai, dùng thiết côn là vì công lực của ta không đủ! Ý ngươi là vậy chứ gì?"

Triệu Vị Minh: "Hừ! Còn phải nói?"

Hoa Lân lại cười lạnh nói: "Điểm thứ ba là vạt áo đó chứng tỏ công phu của kẻ hành hung nhất định rất

kém, ngay đến y phục bị rách mà hắn cũng không biết. Đúng không?"

Những kẻ thông minh đã hiểu ra ý của hắn, tiếng ồn ào huyên náo xung quanh lập tức giảm đi rất nhiều.

Hoa Lân lại nghiêm mặt nói: "Hừ! Điểm nghi vấn thứ tư: Thiên Sơn trước giờ luôn coi trọng võ công, nếu dùng thủ pháp quang minh chính đại đánh gãy chân sư đệ chắc là tội danh cũng không quá nặng, đúng không?"

Lúc này đã không còn ai nói gì vì mọi người đều nhìn hắn với ánh mắt kì dị.

Hạng Mạc Thiên nhíu mày nói: "Ý ngươi là ngươi có thể dùng võ công đánh thắng Liễu Tùng Minh?...Nhưng những điểm nghi vấn vừa rồi chẳng chứng minh được điều gì cả."

Hoa Lân gật đầu, quay sang phía Hứa Văn Hà khom người nói: "Hứa sư thúc võ công cao cường, hành sự quang minh lỗi lạc nên Lân nhi chưa từng hoài nghi sư thúc muốn hãm hại con...Chỉ cần sư thúc tùy tiện tìm một lý do, tung một cước là đã có thể đá con bay

lên nóc nhà, muốn giáo huấn con bất cứ lúc nào cũng được, căn bản không phải dùng thủ đoạn."

Mọi người không biết hắn nói vậy là có ý gì, tất cả đều đứng ngây người.

Chỉ thấy Hoa Lân thong thả nói: "Do đó con cũng không cần phải dùng thủ pháp bỉ ổi đó để làm thương hại Liễu sư huynh. Nếu con muốn báo thù, cứ mượn cớ tỉ thí thì khi đó có thể giáo huấn gã được rồi."

Triệu Vị Minh cười ha ha trước tiên nói: "Hoa Lân ơi là Hoa Lân! Mọi người đều nói ngươi cuồng ngạo, không ngờ lại đúng thật! Theo ý ngươi nói tức là Liễu sư huynh 'tuyệt đối' không đánh lại ngươi hả?"

Hoa Lân cười nhạt không nói...

Tuy Hạng chưởng môn cũng không thích Hoa Lân nhưng mối di hận tám trăm năm trước của Thiên Sơn khiến ông không ngớt cảm thán...

Năm đó Vị Kính bị trục xuất ra khỏi Thiên Sơn một cách oan uổng nhưng không hề chịu cúi đầu trước vận mệnh, ngược lại còn triệu tập võ lâm chính đạo tận lực cứu vãn trận hạo kiếp giang hồ, cuối cùng đã

chém chết gian tế trên Thiên Sơn. Nhưng trong trận chiến chính tà, Vị Kính và thiên hạ đệ nhất cao thủ tà phái đương thời đã đồng quy ư tận, từ đó đã trở thành nỗi đau vĩnh viễn của Thiên Sơn.

Hạng Mạc Thiên thường tự cảnh tỉnh, nhắc nhở bản thân không được phạm phải sai lầm tương tự. Tuy ông rất phản cảm với Hoa Lân nhưng thứ cảm giác vi diệu này dường như đã từng trải qua. Sau khi suy nghĩ rất lâu ông mới lên tiếng: "Ý ngươi là với võ công của Liễu Tùng Minh thì ngươi có thể động thủ bất cứ lúc nào?...Ừm, vậy ngươi làm thế nào để chứng minh đây?"

Hoa Lân chớp động thân hình, đoạt lấy thanh thiết côn trong tay Triệu Vị Minh rồi ném ra xa. Hắn chuyển thân rút tiếp bội kiếm của Triệu Vị Minh, "xoẹt xoẹt xoẹt" ba đạo kiếm khí lăng lệ đã tước thanh thiết côn trên không thành bốn đoạn. Không đợi bốn đoạn côn gãy rơi xuống đất, Hoa Lân xoay người vung chân quét ngang, không khí dao động kịch liệt, 'phập phập phập phập' chân khí cường đại đã ép bốn đoạn thiết côn cắm thẳng vào bức tường gỗ đối diện. Hắn tính toán thời gian rất chuẩn xác,

lực đạo vừa phải, cùng với kiếm khí mạnh mẽ đã khiến cho tất cả mọi người đều bị chấn động đến sững người.

Soạt! Bảo kiếm của Triệu Vị Minh cũng đã nhập bao!

Hoa Lân hừ lạnh nói: "Triệu sư huynh! Nếu ta muốn giáo huấn huynh thì huynh có thể tiếp được mấy chiêu?"

Không riêng gì Triệu Vị Minh, tất cả đều không thốt nổi một câu.

Triệu Vị Minh bị hắn đoạt mất vật trên người mình mấy lần liền, ngay cả thời gian phản ứng cũng không có, trên trán bắt đầu rỉ mồ hôi...

Hoa Lân quay lại gập người nói với Hạng Mạc Thiên và Hứa Văn Hà: "Mong sư bá, sư thúc minh giám!" Hành lễ xong, hắn liền chuyển thân đi xuống cầu thang. "Điều muốn nói thì cũng nói rồi, kể cả ngày mai có bị trục xuất khỏi Thiên Sơn, bản thiếu gia cũng phải cho cái lũ đệ tử đời thứ ba này biết rằng dựa vào bản lĩnh của các ngươi thì chưa có tư cách quá chiêu cùng ta đâu..."

Mọi người thấy hắn quay đi nhưng tất cả vẫn đứng chết trân tại chỗ.

Hạng Mạc Thiên thầm thở dài, tự nói trong đầu: "Chẳng lẽ tất cả các 'thiên tài' đều có tật xấu sao? Ài..."

Ông nhìn thấy những đệ tử xung quanh vẫn chưa hết kinh hoàng, liền trầm giọng nói: "Ta phải điều tra tỉ mỉ chuyện này cho rõ ràng, mọi người về trước đi!...Hứa sư đệ, đệ qua đây một lát..."

Ngọc Tiên Duyên - Tập 1

Chương 22 - Kinh Thiên Biến Cố

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

Ánh trăng dần chìm xuống phía tây, Hoa Lân về đến phòng mình, thầm nghĩ "Nhất định phải tóm được kẻ nào định hãm hại ta. Lão tử quyết sẽ khiến ngươi ăn không ngon, ngủ không yên."

Nghĩ tới việc ngủ, Hoa Lân đột nhiên phát hiện thấy trên giường có thêm một bộ y phục mới. Hắn ngơ ngác cầm lên, trên bộ y phục này còn vương vấn u

hương nhàn nhạt, mùi hương sao mà quen thuộc, sao mà say lòng người đến vậy. Xem ra nàng chắc hẳn vẫn chưa đi xa...

Hoa Lân rất muốn đuổi theo, nhưng sau cùng hắn lại lắc lắc đầu.

Sau khi thay bộ y phục mới, hắn thấy hết sức vừa vặn. Hê hê...Không những vừa vặn, kiểu dáng của bộ trường bào màu trắng này còn rất đẹp. Tự ngắm mình trong gương, hắn thấy một gã cao sáu thước chín, thân hình tiêu sái phiêu dật, bản thân hắn nhìn mà cũng thấy hơi kích động. Hắn cười hô hô nói: "Đúng là người đẹp nhờ y trang, phật đẹp nhờ kim trang mà..."

Không ngờ người đó lại may y phục cho hắn, hại hắn muộn thế này rồi mà vẫn chưa được an giấc!

Sáng sớm hôm sau.

Hoa Lân thức dậy rất sớm, ánh sáng mặt trời chiếu lên những ngọn núi tuyết xung quanh làm chiết xạ ra hàng vạn tia nắng ***i mắt, khiến nơi nơi trong Thiên Sơn cốc sáng bừng lên trong vầng hào quang mỹ lệ.

Đi qua viện môn, hắn búng tay vào vạt áo mới, cảm thấy sảng khoái phi thường. Nhìn về phía Trần Phong các, hắn định sẽ đi thăm tên tiểu tử đáng thương Liễu Tùng Minh, rồi sẽ cẩn thận tìm kiếm một vài dấu tích ở đó.

Hắn lững thững bước trên đường lớn, khi tới một ngã tư thì đột nhiên "soạt soạt soạt..." bảy vị sư huynh đệ bỗng từ trong rừng nhảy ra.

Triệu Vị Minh hừ lạnh nói: "Lân sư đệ có nhã hứng đi đâu vậy?"

Hoa Lân xoay người nhìn một lượt, phát hiện ra hắn lại bị người ta dùng Thất Tuyệt trận vây khốn. Thất Tuyệt giả gồm Tuyệt Thiên, Tuyệt Địa, Tuyệt Sinh, Tuyệt Tình, Tuyệt Đạo, Tuyệt Môn, Tuyệt Vật!

Trận pháp này chính là bí mật bất truyền của Huyền Kiếm Đường dùng để chế ngự địch nhân, uy lực quả thực quán tuyệt võ lâm. Một khi đã bị vây trong Thất Tuyệt trận thì trái phải đều không có đường ra, trên dưới không có cửa thoát. Nhưng hiện tại, bảy tên tiểu tử này lại lấy ra để đối phó với Hoa Lân, mượn một cái cớ bóng bẩy là "thử uy lực".

Hoa Lân híp mắt lại nhìn quanh, Triệu Vị Minh, Lý Tuấn, Vạn Thế Tông, Lưu Phi Vũ, Hồ Kiệt, Cao Thắng Phong, Tiễn Trung Hào tổng cộng bảy tên. Do Liễu Tùng Minh vẫn đang bị thương nằm nhà nên phải thay bằng Tiễn Trung Hào, còn đâu sáu tên kia đều là những kẻ đã tập kích hắn hôm qua. Hoa Lân lạnh lùng nói: "Rốt cuộc các ngươi muốn gì? Ta chẳng có cừu hận gì với các ngươi cả."

Triệu Vị Minh: "Ngươi nói đúng, giữa chúng ta chẳng có cừu hận gì cả, vậy nên chúng ta chỉ muốn thử uy lực của trận pháp mà thôi. Động thủ!"

Xoảng xoảng xoảng...

Bảy thanh trường kiếm ngân vang xuất khỏi bao, cảnh vật xung quanh đột nhiên biến đổi, trong trường phảng phất như nổi lên một trận tuyết lớn. Hàn quang trùng trùng bức thẳng lên thân Hoa Lân, tiếc rằng trên người hắn không mang theo vật gì dài, đến cả một tấc sắt cũng không có trong tay.

Thế nhưng bảy tên sư huynh hạ thủ không chút lưu tình, "xoẹt xoẹt xoẹt", bộ y phục mới của hắn bị cắt thành từng mảnh.

Hoa Lân kinh hãi biến sắc, lấy tay làm kiếm, hắn toàn lực thi triển kiếm khí mãnh liệt, liều mạng đẩy văng những thanh trường kiếm bên thân, đồng thời không ngừng lăn lộn né tránh trong trận. Nếu không nhờ thân thủ cao cường thì không chừng tay chân hắn sớm đã bị đánh gãy rồi.

Triệu Vị Minh cười vang nói: "Chẳng phải ngươi rất lợi hại sao? Ha ha ha ha...! Liễu sư huynh nhất định là bị ngươi hạ độc thủ, chúng ta không dễ bị lừa như chưởng môn đâu! Các huynh đệ...Phế nó đi!"

Hoa Lân đột nhiên minh bạch bọn chúng đích thực muốn từ đùa thành thật, dựa vào địa vị Huyền Kiếm Đường của bọn chúng, muốn làm hại một người nào đó còn không phải là một chuyện nhỏ nhặt ư?

Bên trong Thất Tuyệt trận bỗng nhiên rực lên hàn quang lóa mắt, từng đạo băng trụ cái nằm ngang cái thẳng đứng cùng lúc đâm ra, căn bản không thể tìm ra một điểm quy luật nào. May mà Hoa Lân sớm đã đả thông Nhâm Đốc nhị mạch, dốc hết chân khí toàn thân mới miễn cưỡng đứng vững, nếu là người khác thì đã ngã quỵ từ lâu rồi.

Song thủ của hắn liên tiếp vung ra từng đạo kiếm khí, chiêu thức đại khai đại hạp, lần lượt kích vỡ các đạo băng trụ đang đâm tới, võ công hắn đang sử dụng chính là Tuyệt Trần kiếm pháp của Thượng Quan Linh. Thế nhưng những đạo băng trụ đó ập tới không ngừng nghỉ, gấp gáp tới mức khiến hắn không thể để tâm tới bất kỳ việc gì khác...

Triệu Vị Minh sợ các sư thúc tới nơi sẽ sinh ra phiền phức, lại thấy Tuyệt Tình trận nhất thời không chế trụ được Hoa Lân nên gã rống lên hung ác: "Tuyệt Tình trận!"

Choang choang choang...Trận pháp đột nhiên đại biến, một màn tinh quang lớn hỗn loạn trùm xuống, ngay cả một không gian để lẩn tránh cũng không còn. Lúc này Hoa Lân không thể nghĩ ra cách nào khác, hét lớn: "Địa Nhận Liên Hoành..." Song chưởng hóa thành mũi kiếm bắn ra những vòng kiếm khí lăng lệ, đó chính là thức thứ mười ba của Tuyệt Trần kiếm pháp.

Do nơi bọn họ đả đấu ở chính giữa ngã tư nên các đệ tử qua lại khá đông. Kiếm khí vừa phát ra, lập tức đã thu hút rất nhiều đệ tử tới quan chiến. Mọi người còn

tưởng rằng bọn họ đang luyện kiếm, nhìn thấy Hoa Lân có thể đứng vững trong vòng vây của bảy đại cao thủ, tất cả đều không giấu được sự kinh hãi.

Khi Hoa Lân sử ra Tuyệt Trần Thất Thập Nhị Thức, có người ngạc nhiên hô lên: "Tuyệt Trần kiếm pháp?"

Dương Phong Linh cũng đã tới, nàng thân là đệ tử của Thượng Quan Linh đương nhiên vừa nhìn đã nhận ra đó chính là tuyệt học thành danh của sư tôn. Nhưng nàng thực sự không dám tin rằng Hoa Lân chỉ dùng nhục chưởng mà lại có thể phát ra kiếm khí lăng lệ như vậy, một thân công lực của hắn khiến nàng thất kinh đến trố mắt ngây người.

Hoa Lân trong trận đang gặp nguy hiểm tới tính mạng, trong khi đó các sư huynh đệ ở bên ngoài đều tụ thủ bàng quan, hơn nữa ngày càng có nhiều người túm tụm lại đứng xem. Bọn họ còn không ngừng kêu lên kinh ngạc, tất cả đều say sưa đắm chìm trong những kiếm chiêu cao thâm.

Đây là lần đầu tiên Hoa Lân hiển lộ công phu trước mặt mọi người, hơn nữa còn liều mình chiến đấu.

Mọi người đều hoảng sợ khi phát hiện thấy võ công của Hoa Lân thật ra còn cao hơn mình quá nhiều, ánh mắt một số sư muội toát lên vẻ sùng bái, họ cảm thấy thân pháp phiêu dật của hắn không những đẹp mắt mà còn biến ảo khó đoán.

Thế nhưng Hoa Lân thì lại thầm kêu khổ!

Hắn chỉ cảm thấy từng màn lưu tinh sắc nhọn đang thổi tới, bất luận hắn có liều mạng thế nào, kiếm quang xung quanh vẫn liên miên bất tuyệt. Hắn chỉ có thể cố sống cố chết bổ ra từng đạo kiếm khí để ngăn trở, công lực toàn thân điên cuồng tuôn ra ồ ạt. Thời khắc này, hắn ao ước có một thanh trường kiếm trong tay biết bao. Bây giờ hắn mới biết rằng một kiếm khách bất cứ lúc nào cũng phải mang theo trường kiếm bên mình. Ài! Hắn đã quá chủ quan rồi!

Về phía bọn Triệu Vị Minh cũng lộ ra thần sắc hoảng sợ. Bọn chúng không thể ngờ rằng võ công của Hoa Lân lại cao cường đến vậy, nếu cứ đánh tiếp thì chỉ sợ các sư thúc sẽ tới kịp mất. Hơn nữa, nếu hôm nay không thể đánh cho Hoa Lân tàn phế thì sau này bọn chúng sẽ phải một thân một mình đối mặt với sự báo

thù đáng sợ của Hoa Lân. Đây là hậu quả mà tất cả bọn chúng đều không dám tưởng tượng ra.

Sáu tên sư đệ kia cũng nghĩ vậy, bọn chúng đều sợ tới mức toàn thân toát mồ hôi lạnh...

Do đó, cả bảy tên không hẹn mà cùng thét lên: "Thiên Tuyệt trận..."

Choang...

Một tiếng kiếm ngân câu hồn nhiếp phách phảng phất như từ trên trời vọng lại.

Lần này Thất Tuyệt Trận đã được phát động tới mức lâm li tận cùng, bảy thanh trường kiếm chỉ sinh ra đúng một tiếng kiếm ngân. Trong khoảnh khắc, thiên địa u ám, kiếm khí cường đại lan rộng khắp tứ phía khiến rất nhiều sư đệ bị dồn ép phải thoái lui liên tiếp. Các đệ tử đứng quan chiến lúc này mới biết rằng bọn họ đang đánh thật, tất cả đều không giấu nổi vẻ lo sợ...

Dương Phong Linh thét lên kinh hoàng: "Đừng mà..."

Ngọc Tiên Duyên - Tập 1

Chương 23 - Hà Chiếu Xuất Bao

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

Dương Phong Linh muốn xông lên trước ngăn lại nhưng kiếm khí dữ dội của Tuyệt Thiên trận dồn ép khiến nàng khó mà tiến thêm nửa bước, thử hỏi làm sao có thể tiếp cận được?

Hoa Lân bị vây trong trận nhận thấy kiếm quang tứ phía tựa như ánh dương quang chiếu xạ tới, muốn tránh cũng không tránh được, hắn cảm giác không còn chút sức lực để chống cự. Hắn liền ngưng tụ nội lực toàn thân vào ngón giữa tay phải, chuẩn bị trước khi lâm tử cũng phải bắt một tên chết chung với hắn.

Nào ngờ vào đúng lúc này, chỉ nghe thấy "roẹt..." một tiếng, hàn quang bất ngờ lóe lên, hữu thủ của Hoa Lân bỗng xuất hiện một thanh trường kiếm, thanh tuyệt thế bảo kiếm đó xanh biếc như sóng biển dập dờn, cứ như cánh tay phải của Hoa Lân mọc dài ra vậy. Cả bảy tên đều không mở nổi mắt trước ánh sáng ***i lóa đó, bọn chúng nhìn khắp người Hoa Lân cũng không thể hiểu nổi thanh bảo kiếm này từ đâu chui ra.

Dương Phong Linh kinh ngạc hô lên: "A! Chẳng lẽ đó chính là...Hà Chiếu kiếm?"

Chỉ trong chớp mắt, sắc trời tối sầm lại, Tuyệt Thiên trận đã phát huy tới mức tận cùng, hàn quang vạn trượng xạ thẳng tới người Hoa Lân. Bạch quang cường liệt co rút lại, trong đầu những người bàng quan dường như chỉ toàn một màu trắng xóa. Đúng vào lúc này, trường kiếm trong tay Hoa Lân đột nhiên biến thành một màu đỏ sẫm, hắn thét lớn: "Muốn giết ta ư, không dễ dàng thế đâu..."

Hắn thần tốc huy động trường kiếm xoay tròn, từng tầng hào quang đỏ sẫm bắn ngược ra ngoài, các đệ tử đứng quan chiến trợn mắt há hốc mồm vì kinh sợ, chỉ thấy quanh thân Hoa Lân đã hình thành một lá chắn phòng ngự mỏng manh, miễn cưỡng có thể bảo vệ thân thể.

Bạch quang phát ra từ Tuyệt Thiên trận bị kìm hãm, đối chọi với đoàn hồng quang của Hoa Lân, thân ảnh của "thất kiếm" bị đình đốn, bảy thanh trường kiếm đều đã chạm tới vạt áo của Hoa Lân, chỉ thiếu một chút nữa là đã có thể đâm xuyên vào người hắn. Nhưng bọn Triệu Vị Minh nãy giờ đã bị Tuyệt Thiên

trận làm cho hao tận công lực, bọn chúng hoảng hốt mở to hai mắt nhìn trường kiếm trong tay bị chững lại giữa không trung, chỉ nửa tấc cũng không thể tiến thêm.

Về phía Hoa Lân cũng mồ hôi đầm đìa, bảo kiếm đâm ra, một luồng chân khí nóng rực trong cơ thể nhanh ***ng lưu chuyển. Hoa Lân hoàn toàn phải nhờ vào tầng hào quang hồng sắc đó để chống chọi, nếu không hắn sớm đã bỏ mạng. Cho đến tận hôm nay, đây mới là lần đầu tiên hắn nhận được trợ giúp của "hỏa diễm" trong cơ thể, mười năm bị ma bệnh hành hạ, tới hôm nay cuối cùng đã được báo đáp.

Màn hồng quang đao thương bất nhập của hắn đương nhiên đã khiến cho tất cả các đệ tử Thiên Sơn phải đại kinh thất sắc.

Lúc này, vẻ mặt của bảy người bọn Triệu Vị Minh bỗng lộ vẻ hưng phấn vì dựa vào hợp lực của bảy người bọn chúng, cuối cùng mũi kiếm đã dần dần nhích lên, đâm được vào da thịt của Hoa Lân. Bọn chúng tin rằng chỉ cần kiên trì thêm nửa khắc thì nhất định sẽ có thể giải quyết được tên tiểu tử này.

Nhưng bọn chúng lại không biết rằng Hoa Lân đang từ từ ngưng kết công lực toàn thân, cuối cùng đã đạt tới mức độ tinh thuần. Hắn cảm thấy thân thể sắp mất hết sức lực, không còn khống chế được hỏa diễm cuộn trào mãnh liệt trong cơ thể. Hắn bất lực nói: "Các ngươi đừng trách ta..."

Lời vừa thốt ra, chỉ trong thoáng chốc, hồng quang bỗng nhiên bùng ra như nước lũ, tạo thành những quầng sóng cuồn cuộn giữa không trung. Cây cỏ dưới đất cùng những tảng đá vỡ vụn bị chân nguyên hồng sắc của Hoa Lân thổi bay ra ngoài. Bỗng từ xa vọng lại một tiếng hét thất thanh: "Thủ hạ lưu tình..."

Nhưng đã quá muộn, những quầng sóng hồng sắc xoáy tròn nhanh ***ng khuếch tán, thậm chí còn lan tới nơi các sư huynh đệ đứng quan chiến ở đằng xa. Những người đứng xem lần lượt đều bị lực xung kích đẩy lùi năm sáu bước, mặt đất bị khoét thành một một hình tròn cực lớn.

Nhưng bảy người bọn Triệu Vị Minh lại vẫn đứng nguyên bất động, giây lát sau, "Á...!" một tiếng, cả bảy tên đồng thời phun ra một màn mưa máu tung tóe khắp không gian.

Hoa Lân bắn vọt người lên trời, lộn mình một cái tránh khỏi làn máu tươi, nặng nhọc hạ thân xuống cách đó khá xa, trường kiếm trong tay cắm phập xuống mặt đất, lúc này hắn mới có thể miễn cưỡng đứng vững. Hắn đột nhiên sững người ngẩn ngơ nhìn thanh bảo kiếm, rút kiếm lên nâng ngang trước mắt, hắn đang muốn tìm hiểu thì bất ngờ hồng quang lóe lên, xoẹt một tiếng thanh trường kiếm đã biến mất không còn chút tung tích, phảng phất như đã thu nhỏ rồi chui vào trong người hắn.

Ngay sau đó Hứa Văn Hà cũng đã tới nơi, ánh mắt long lên, ông đứng chết trân tại đương trường. Lúc này ông bỗng nhớ đến truyền thuyết về "Thiên Kiếm"...

Các sư huynh đứng quan chiến xung quanh đều không quan tâm đến thân thể bám đầy bụi, chỉ ngây ngốc nhìn Hoa Lân, trong lòng dấy lên từng đợt sóng kinh hãi.

Chưa đầy một khắc sau, một đoàn trưởng bối của Thiên Sơn đã bay đến từ bốn phương tám hướng. Hạng chưởng môn, Thượng Quan Linh, Hà Úc Hương đều lũ lượt kéo đến.

Bọn Triệu Vị Minh đã ngừng thổ ra máu, lúc này mới lảo đảo ngã bịch xuống đất, rất đông các sư thúc vội vàng xông tới cứu người.

Hoa Lân lầm rầm nói: "Xin lỗi! Ta không thể thu lại kiếm chiêu..." Nói xong tập tễnh đi ra khỏi đám đông, lúc đi sát qua người Thượng Quan Linh, hắn còn nhìn nàng cười khổ một tiếng vẻ không biết phải làm sao...

...

Rốt cuộc thương thế của thất kiếm ra sao, Hoa Lân tịnh không hề hay biết.

Hắn vừa về tới nhà là bắt đầu đả tọa. Chân khí trong cơ thể quả thật rất hỗn loạn, chân khí bốc lên tựa như một con ngựa hoang đứt cương, nếu không may thì rất có thể sẽ bị nổ tung mà chết.

Cũng không biết là đã ngồi điều tức được bao lâu, cuối cùng hắn cũng dần điều hòa được kinh mạch. Hắn cảm thấy toàn thân vô lực, giống như vừa sống sót sau một trận bệnh nặng.

Vào lúc này, hắn ẩn ước cảm thấy có rất nhiều người đang đi tới. Có lẽ những người đó tới tìm hắn để tính sổ chăng? Hắn nghĩ như vậy đấy.

Khi hắn mở mắt ra thì ngoài trời đã là ban đêm. Không ngờ trước mặt còn có một người nãy giờ vẫn luôn đứng túc trực cho gã. Hoa Lân nghẹn ngào nói: "Sư tôn! Cuối cùng người đã về rồi."

Kiều Truy Phong xoa đầu hắn đầy vẻ yêu thương, ái ngại nói: "Ài, ta xuống núi mua rượu..."

Lão mở miệng vốn định nói tiếp điều gì đó nhưng sau cùng lại thở dài một hơi nói: "Đi ngủ một giấc trước đã!"

Hoa Lân gật gật đầu...

...

Chuyện đồng môn quyết đấu sống chết lần này đã làm chấn động cả Thiên Sơn kiếm phái.

Bảy đệ tử đắc ý của Huyền Kiếm Đường chỉ trong một tối đã bị người ta chấn đứt hết kinh mạch, vĩnh viễn không còn khả năng tập luyện võ công, điều này đã khiến cho Huyền Kiếm Đường vô cùng đau lòng.

Một số sư thúc nghiêm túc yêu cầu giao nộp kẻ gây chuyện, nhưng Kiều Truy Phong và Thượng Quan Linh là những người đầu tiên cực lực phản đối. Sau khi điều tra sự việc, mọi người mới biết rằng Hoa Lân do bị động mà xuất thủ nên hắn mới không bị gây khó dễ nữa.

Nhưng bọn họ chỉ không minh bạch một điều: trong số các đệ tử mới sao lại có một cao thủ ẩn dật như vậy, thật khiến người ta không sao hiểu nổi. Trong khi mọi người đang nghĩ rằng Hoa Lân có thể tiếp tục ở lại Thiên Sơn thì đột nhiên lại truyền ra một tin đồn rằng Hoa Lân luyện tập ma công, thứ hồng quang đó căn bản không phải là tuyệt học của Thiên Sơn.

Chẳng bao lâu sau, một cơn sóng gió động trời ngấm ngầm chuẩn bị bùng nổ...

Thiên Kiếm các.

Mười mấy người đang tụ tập trong đại sảnh, ngay cả Huyền Kiếm Đường rất ít khi lộ diện cũng phái người đến tham dự.

Thượng Quan Linh nói: "Chưởng môn sư huynh! Không lẽ huynh thực sự tin vào lời đồn đại đó sao?"

Hạng chưởng môn không trả lời, chỉ chậm rãi đi qua đi lại, lẩm bẩm mấy câu: "Huyết kiếm hoành không nhiễm phàm trần, Huyền thiên ma huyết chiến khung châu!...Huyết kiếm xuất, nhiễm phàm trần! Mọi người có tin lời dự ngôn này không?"

Các sư huynh đệ đồng môn đều có nhiều ý kiến khác nhau, Kiều Truy Phong nói lớn: "Sư huynh!...Đây chẳng phải là chiêu kiếm cơm của các giang hồ thuật sĩ sao, không lẽ huynh cũng tin à?"

Bôn vân kiếm Trịnh Thanh Phong nói: "Không phải vậy! Tiên ma đạo rất đáng sợ!"

Ẩn quang kiếm Lý Lôi Vân gật đầu liên hồi nói: "Không sai! Có tin vẫn hơn."

Kiều Truy Phong lại giải thích: "Sư huynh! Hồng quang đó là công pháp mà Lân nhi luyện lúc nhỏ, khi chưa gia nhập Thiên Sơn thì nó đã học qua chút ít nội công rồi..."

Trưởng lão Huyền Kiếm Đường lên tiếng phản đối: "Không đúng!...Mọi người cũng đều đã nhìn thấy lúc

Hoa Lân điều tức hồng quang bạo trướng trong khi vận hành trong cơ thể nó lại là Huyền Băng Quyết chính thống của Thiên Sơn."

Trịnh Thanh Phong: "Đúng vậy! Nếu luyện Thiên Sơn Huyền Băng Quyết thì lẽ ra phải là bạch quang mới đúng, mà Hoa Lân toàn thân lại thuần một màu đỏ sẫm, còn không phải là hồng quang rành rành ra đó ư?"

Lý Lôi Vân: "...Rất giống với ma công!"

Hứa Văn Hà tinh thần kích động cũng rất muốn bổ sung thêm: trong cơ thể Hoa Lân có một thanh trường kiếm màu huyết hồng, liệu có phải đó chính là Huyết kiếm? Nhưng không hiểu vì sao mà trong lòng Hứa Văn Hà đột nhiên sản sinh ra một cảm giác vi diệu với Hoa Lân nên ông tuyệt nhiên không hề nói ra để gây bất lợi cho hắn.

Thượng Quan Linh là người cảm thấy buồn bực nhất. Nàng rất muốn thỉnh cầu giùm Hoa Lân nhưng lại không tiện nói nhiều vì kiếm pháp Hoa Lân thi triển chính là Tuyệt Trần Thất Thập Nhị Thức của nàng...Vì chuyện này mà nàng đã bị hỏi tới hỏi lui rất nhiều lần.

Hạng chưởng môn xua tay nói: "Năm nay trên giang hồ đã phát sinh rất nhiều chuyện, có một số việc chúng ta đành phải thuận theo thiên mệnh thôi..."

Thượng Quan Linh nghe ra được ẩn ý trong câu nói của Hạng chưởng môn, vội vàng nói: "Sư huynh! Chuyện này không quan hệ đến Hoa Lân!"

Hạng chưởng môn thở dài nói: "Mười hai năm trước, kinh đô Biện Lương bỗng nhiên đổ mưa lớn, đêm đó rất nhiều người đã nhìn thấy một đạo hồng quang rực rỡ tà dị...Cho đến ngày nay vẫn còn có người không ngừng âm thầm tìm hiểu lai lịch của hồng quang. Hoa Lân trùng hợp lại sinh ra tại kinh đô, chúng ta không thể không cẩn thận."

Kiều Truy Phong đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, toàn thân rung động. Lãnh Lăng Phong đã từng nói với lão rằng năm đầu tiên Hoa Lân phát bệnh chính là mười hai năm trước. Lão liền hỏi ngay lập tức: "Sư huynh, vậy huynh định xử trí Lân nhi thế nào đây? Phải biết rằng nó là đích tôn của chính sứ quân chính đấy."

Hạng chưởng môn ngẩng đầu nhìn lên trần, từ tốn nói: "Thiên Sơn tuyệt không nhân nhượng dung dưỡng kẻ gian, nhưng cũng tuyệt đối không đổ oan

cho người tốt. Tuy hiện tại chưa có chứng cứ gì nhưng việc nó đả thương người đã bày ra trước mắt mọi người. Theo ý ta thì chỉ còn cách đuổi Hoa Lân về Trung Nguyên."

Thượng Quan Linh khẩn trương nói: "Chẳng lẽ sư huynh đã quên chuyện của Vị Kính rồi sao?"

Hạng chưởng môn quay đầu lại nói: "Ta không quên! Chính vì vậy nên ta mới không bắt giữ nó đem cầm cố...Nếu nó quả thật bị oan uổng, cứ coi như lại giẫm lên vết xe đổ của Vị Kính thì phải làm sao đây?"

Lần này Kiều Truy Phong không còn tiếp tục xin giúp Hoa Lân nữa, mọi người đều im lặng không ai nói lời nào. Có lẽ đây là sự lựa chọn tốt nhất?

Hạng Mạc Thiên xử sự rất thích đáng, quả không thẹn là chưởng môn của Thiên Sơn...

...

Hoa Lân rất vất vả mới hồi phục được thể lực, nhưng một quyết định không công bằng với hắn lại đang chờ đón ở phía trước.

Hôm nay Hạng chưởng môn đích thân đến tìm Hoa Lân nói chuyện cả nửa giờ. Sau khi chưởng môn đi khỏi, Hoa Lân chán chường ngồi xuống mép giường, hồi tưởng lại những lời Hạng chưởng môn vừa nói, tâm tình thật sự rất u buồn.

Hắn đã ở Thiên Sơn bốn năm rồi, từ trước đến nay đều không mấy vui vẻ. Lần này Thiên Sơn đã ra lệnh trục xuất hắn ra khỏi môn phái với tội danh cố ý đả thương người. Tuy lý do này rất khiên cưỡng nhưng Hoa Lân biết rằng Thiên Sơn hoàn toàn không thích hợp cho hắn ở lại lâu dài.

Kiều Truy Phong đi đến bên hắn, lòng trĩu nặng cất lời an ủi: "Kỳ thực chuyện lần này không thể trách con, chưởng môn cũng biết điều này. Nhưng Huyền Kiếm Đường là trụ cột của Thiên Sơn, chỉ trong chốc lát mà con đã hủy đi bảy cao thủ tương lai của họ, bọn họ đương nhiên không thể chỉ ngồi đó mà nhìn. Ài...vì sự hòa thuận của Thiên Sơn, con..."

Hoa Lân không nói gì, mắt ngấn lệ gật gật đầu.

Kiều Truy Phong nhẹ nhàng vỗ về nói: "Sau khi đi khỏi đây, con ngàn vạn lần phải ghi nhớ, con chính là niềm kiêu hãnh của Thiên Sơn. Con phải học theo

gương Vị Kính, lấy tấm lòng thiện lương để đối đãi với người khác, dùng nhân cách cao thượng của mình để chinh phục đối thủ. Vi sư sẽ mãi mãi ở đây thầm chúc phúc cho con...Con là đệ tử duy nhất của ta, con nhất định phải hiên ngang đĩnh đạc để cả Thiên Sơn biết rằng con là một người đỉnh thiên lập địa một lòng vì chính nghĩa."

Từ trước đến này Kiều Truy Phong chưa từng bắt ép Hoa Lân phải làm việc gì theo ý lão, trong khi bản thân hắn lại chưa từng làm gì để báo đáp, thậm chí còn không giành lấy chút vinh dự nào cho sư tôn. Lần này ly biệt có lẽ sẽ không còn được gặp lại lão nhân gia nữa, rốt cục hắn cũng không kìm được nước mắt, nấc lên một tiếng quỳ dưới chân Kiều Truy Phong, khóc ròng nói: "Sư tôn!...Đồ nhi bất hiếu, trước giờ chưa làm được gì khiến sư tôn tự hào, ngược lại còn bị trục xuất khỏi Thiên Sơn. Đồ nhi thật không phải với sư tôn. Hu hu hu..."

Kiều Truy Phong trìu mến xoa đầu hắn, giọt lệ già nua cuối cùng cũng rơi xuống: "Đi thôi! Hãy nhớ những lời vi sư nói!"

Hoa Lân ngẩng đầu nhìn sư tôn, mắt nhòa đi vì đẫm lệ, nức nở nói: "Đệ tử...đệ tử nhất định sẽ ghi nhớ cẩn thận lời dạy bảo của người, vì sư tôn, con nhất định sẽ không chịu thua kém bất cứ người nào, quyết không làm mất mặt sư tôn! Hu hu hu..."

Kiều Truy Phong nghiêng đầu sang một bên, giọng run run nói: "Đi nào..."

Hoa Lân đứng dậy chạy ra ngoài Thạch Hiên Cư.

Kiều Truy Phong ngạc nhiên quay lại vọng nhìn theo, khi không còn thấy bóng dáng Hoa Lân đâu nữa lão vẫn đứng sững tại chỗ. Những tiếng cười đùa vui vẻ khi xưa, tên đồ đệ lanh lợi đáng yêu đó từ giờ sẽ biến mất khỏi Thiên Sơn, khó mà gặp lại. Kiều Truy Phong cảm thấy trong lòng đau xót, không ngăn nổi giọt lệ buồn...

Ngọc Tiên Duyên - Tập 1

Chương 24 - Phúc Vũ Phiên Vân

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

Bên ngoài giờ đang là buổi trưa, Hoa Lân ra khỏi Thiên Sơn cốc, trong lúc thẫn thờ đã đi tới trước sợi dây mảnh nơi Đoạn Long Giản. Chỉ cần bước qua đây thì từ nay về sau hắn sẽ không còn là người của Thiên Sơn...

Trong cơn bi thương, Hoa Lân bỗng nhớ tới Diệp Thanh. Nàng vẫn còn đang bế quan, hắn tuyệt đối không thể ra đi mà không ngó ngàng gì đến nàng. Đương nhiên còn có cả Thượng Quan Linh nữa...

Hắn lặng lẽ quay trở vào Thiên Sơn cốc, nhưng lần này lại chạy thẳng tới Thiên Nhận Phong.

Sở dĩ như vậy vì hắn luôn có một mong ước là trèo lên được Thiên Nhận Phong, tận hưởng cái cảm giác đỉnh thiên lập địa, cảm thụ hào tình tráng chí khi được đứng trên cao phóng mắt nhìn khắp quần sơn. Tất nhiên Hoa Lân cũng có thể đứng trên Thiên Nhận Phong chờ tới khi trời tối rồi sẽ đi gặp Thượng Quan Linh, hoặc giả sẽ bí mật tìm gặp Diệp Thanh đang bế quan.

Tới dưới chân núi Thiên Nhận Phong, ngẩng đầu lên nhìn đỉnh núi cao ***t vót, Hoa Lân cảm thấy mình chỉ như một ngọn cỏ nhỏ bé, hắn ngửa mặt nhìn quá

lâu đến mức bắt đầu thấy đau cổ. Quay người lùi về sau mười mấy bước, hắn quăng các đồ vật mang theo người ra rồi xông thẳng lên Thiên Nhận Phong.

Bộp bộp...bộp bộp...

Mũi chân của Hoa Lân liên tiếp điểm vào vách đá, thân thể vụt bật lên, người ép sát vào vách núi cứ thế leo thẳng một mạch.

Khinh công của Hoa Lân đã luyện đến mức đại thành, nhưng Thiên Nhận Phong đã được xưng là Thiên Nhận(*), từ tên gọi đó có thể thấy được độ cao dựng đứng của nó chẳng khác nào dao cắt. Hoa Lân gắng sức leo lên được lưng chừng núi đã mệt tới mức không cử động nổi. Lúc này hắn mới nhận thức được hàm nghĩa của Thiên Nhận Phong. Ngẩng đầu nhìn lên, hắn không hề thấy chút tuyết nào bám trên vách núi, thế mới biết dốc núi thẳng băng này đáng sợ tới chừng nào.

Càng lên cao, vách núi càng cứng và lạnh, dùng tay leo lên phải mất rất nhiều sức. Hiện giờ Hoa Lân chỉ ước sao trong tay hắn có một thanh trường kiếm thì tốt biết bao. Không ngờ, bên trong cơ thể hắn lập tức

sôi lên, thần tình thoáng động, hắn hô khẽ: "Xuất kiếm..."

"Choang..."

Quả nhiên, bên tay phải của Hoa Lân bỗng hiện ra một thanh trường kiếm lóng lánh trong suốt, hắn vui sướng đến phát cuồng, nhưng lúc này không có thời gian để xem xét kĩ, hắn cắm mạnh thanh kiếm vào vách núi rồi kéo mình lên, hổn hển thở gấp.

Từ từ chờ cho qua cơn mỏi mệt, hắn lại rút trường kiếm ra, tiếp tục leo lên. Với cách mượn lực thế này, cuối cùng hắn đã lên tới đỉnh núi sau nửa canh giờ.

Phóng mắt nhìn ra, Thiên Nhận Phong tựa như một chiếc đinh sắt chổng ngược, Hoa Lân nhìn những đám mây dày đặc quanh đó, những ngọn tuyết sơn tứ phía đều thu gọn vào trong tầm mắt. Tâm tình trở nên thư thái, hắn hú dài một tiếng, trường kiếm trong tay chỉ xéo lên vầng mặt trời ngạo nghễ trên cao, cười lớn nói: "Thiên thượng địa hạ, duy ngã độc tôn! Ha ha ha ha..."

Hoa Lân vô cùng thỏa mãn, cảm thấy động tác này của mình rất có bá khí, hắn giữ nguyên Hà Chiếu

kiếm trên không rất lâu. Lúc này, những đám mây trắng xa xa phảng phất như đang hội tụ lại từ khắp bốn phương tám hướng, trong đám mây ùn ùn kéo đến đó, ẩn ước như có ánh sáng lóe lên của lôi điện.

Hoa Lân cười đắc ý, nâng Hà Chiếu kiếm đặt ngang trước mắt, bấy giờ hắn mới tỉ mỉ quan sát thanh tuyệt thế bảo kiếm này.

Trong lòng chấn động, hắn thầm nghĩ luyện chế một thanh linh kiếm chẳng phải là bước đầu tiên để học ngự kiếm thuật đó ư? Không lẽ hắn vô tình đã đạt được yêu cầu cơ bản này?

Nhìn Hà Chiếu dập dờn sắc xanh trong tay, hắn đột nhiên nhớ lại rõ ràng Hà Chiếu kiếm đã bị vỡ thành bốn đoạn, nhưng hiện tại sao không thấy vết nứt nào?

Sau khi quan sát một hồi lâu, Hoa Lân thu lại Hà Chiếu kiếm. Trước kia Thượng Quan Linh đã từng nói nàng có cắm một thanh tuyệt thế hảo kiếm trên đỉnh núi này. Hôm nay hắn sắp phải rời khỏi Thiên Sơn, chi bằng tìm lấy thanh bảo kiếm đó để làm vật kỉ niệm duy nhất. Bản thân hắn cũng không biết

rằng, kỳ thực đây mới là lý do chân chính khiến hắn leo lên Thiên Nhận Phong.

Quay đầu lại nhìn xung quanh, đỉnh núi Thiên Nhận Phong chỉ khoảng mười mấy mét vuông, hắn đã cảm giác thấy bên dưới lớp tuyết có đến mấy chục thanh kiếm cắm thành hàng...Hoa Lân thực sự kinh ngạc, không ngờ lại có nhiều người bỏ kiếm như vậy.

Gạt bỏ lớp tuyết dày vài thước bên trên, sáu hàng kiếm bày ra trước mặt hắn. Hoa Lân vừa nhìn đã nhắm trúng một thanh Ngọc Nữ bảo kiếm nạm vàng. Thật kì quái, hắn đột nhiên nhận thấy hình như đã từng nhìn thấy thanh bảo kiếm này, bao kiếm tinh xảo sao mà quen thuộc đến vậy. Trước mắt hắn lập tức vụt qua một hình ảnh mơ hồ, giống như một thứ kí ức nào đó sắp thức tỉnh.

Thế nhưng hắn cố gắng nhớ lại hồi lâu vẫn không thể nhớ ra đã nhìn thấy thanh bảo kiếm này ở đâu. Tạm gác qua một bên, hắn vươn tay ra rút kiếm.

Ngọc Nữ kiếm còn chưa xuất bao mà đã tán phát hàn quang lạnh lẽo. Thanh kiếm này không hổ là tuyệt thế thần binh, nếu mang ra ngoài giang hồ thì nhất định sẽ có thể liệt danh vào một trong thập đại thần

binh. Ngọc Nữ so với Hà Chiếu thực sự chỉ hơn chứ không kém, không hiểu vì sao Thượng Quan Linh lại vứt bỏ nó?

Hoa Lân kéo kiếm ra nửa thước, thân thể bỗng run lên vì lạnh. Thiên Nhận Phong vốn dĩ đã rất lạnh, nhưng Ngọc Nữ kiếm vừa xuất bao, không khí xung quanh phảng phất như thình lình ngưng tụ lại. Hoa Lân thầm nói: "Thanh kiếm này đẹp quá! Không chỉ có thể làm vật kỉ niệm mà còn bày được ở nhà để làm vật trang trí nữa."

Quyết định xong, hắn đút kiếm vào bao. Đến bên vách núi, hắn vọng nhìn sang Bích Vân Phong ở đối diện, trái tim đột nhiên đập mạnh, thầm nghĩ: "Hôm nay mới là mùng năm, liệu Thượng Quan Linh có lên đó đả tọa không?...Chắc là không."

Nhưng không biết vì sao, Hoa Lân nhìn Bích Vân Phong mà thấy trong lòng không yên. Hắn liền thay đổi kế hoạch đã định, nhảy xuống từ trên vách núi...

Giữa không trung, hắn vung kiếm đâm vào vách đá, mượn lực để giảm bớt lực rơi, với cảnh giới của hắn hiện tại, xuống núi dễ dàng hơn lên núi nhiều. Chẳng mấy chốc đã xuống tới chân núi, Hoa Lân ngẩng đầu

nhìn Bích Vân Phong ở đằng xa, thầm nghĩ hay là leo lên đó để thử vận may, không chừng hôm nay Thượng Quan Linh sẽ lên núi đả tọa. Đương nhiên hắn cũng biết rằng cơ hội này thật quá xa vời.

Nhưng vì chút hy vọng nhỏ bé này, hắn vẫn âm thầm đi xuyên qua Thiên Sơn cốc, vòng qua Bích Thủy hồ để tránh mặt đồng môn. Hắn quyết định leo lên Bích Vân Phong một lần nữa.

Nhớ đến thái độ như xa như gần của Thượng Quan Linh, nghĩ tới mối quan hệ chẳng phải sư đồ cũng không ra bằng hữu của hai người, sâu trong lòng hắn bỗng cảm thấy bối rối. Cảm giác này thật đặc biệt mà kì diệu phi thường, dường như bên trong còn ẩn giấu điều gì đó...

Khi trèo lên tới đỉnh Bích Vân Phong, Hoa Lân bỗng sững người...

Một thân ảnh tuyệt sắc đang đứng trầm lặng bên vách núi ngắm nhìn bạch vân xa xăm. Một cơn gió thổi qua, quần sa mềm mượt của nàng tung bay phất phới theo làn gió vi vu, thoang thoảng đâu đây mùi hương dịu nhạt của cơ thể nàng. Bóng dáng đó, thân hình đó sao mà cô đơn, tịch mịch đến vậy...

Hoa Lân lập tức cảm thấy máu nóng dâng trào, thật muốn xông ngay đến ôm lấy nàng vào lòng. Nhưng lý trí còn đó đã giúp hắn miễn cưỡng khống chế được bản thân. Hắn hơi run run nói: "Tiểu...tiểu sư thúc! Cô vẫn ở đây đợi tôi sao?"

Thượng Quan Linh vẫn nhìn về phía những đám mây trăng ở đằng xa, hờ hững nói: "Vân phiêu vạn lý thông thông quá, nhất khứ phục phản đãi hà niên?"(**)

Hoa Lân thấy lòng rung động, trong đầu ẩn ước như vẫn còn vang vọng thanh âm "đãi hà niên...đãi hà niên..." Hắn đứng ngơ ngẩn tại đương trường, đầu óc chỉ toàn một màn hỗn loạn...

Đúng vậy! Lần này ra đi e rằng sẽ rất lâu không biết bao giờ mới được gặp lại.

Thượng Quan Linh trầm giọng nói: "Ta hiện giờ đã không còn là sư thúc của cậu nữa, từ nay về sau cậu đừng nên gọi bừa như vậy!" Nói xong, nàng từ từ quay người lại, khi nhìn thấy Ngọc Nữ kiếm trong tay Hoa Lân, nàng tỏ ra vô cùng sửng sốt.

Nàng khe khẽ nói: "Cậu...Sao cậu biết đây là thanh kiếm của ta? Thì ra cậu vẫn luôn nhớ."

Hoa Lân thực sự không nhớ ra thanh kiếm này, tuy có cảm giác như đã từng gặp qua nhưng hắn lục tung trong kí ức vẫn không thể nhớ ra đã nhìn thấy nó ở đâu. Lại thấy Thượng Quan Linh đang cầm một bộ y phục mới tinh trong tay, kiểu dáng quả nhiên giống hệt như bộ y phục mới của mình hôm qua, trăm nỗi cảm xúc dâng lên trong lòng, hắn ngơ ngẩn đứng im tại chỗ...

Làn gió nhẹ lướt qua bên má, bạch vân nhởn nhơ trôi sát bên mình. Trên đỉnh Bích Vân, hai người lặng lẽ đứng nhìn nhau...

Đời người tựa phù vân, tuyệt đối không thể gượng ép bắt mây phải ngừng trôi. Kí ức đó cũng như phù vân, phiêu diêu chìm nổi thật khó nghĩ suy.Cũng chỉ có nỗi đau thương khắc cốt ghi tâm mới có thể in dấu đậm nét trong trí óc. Một số kí ức ẩn giấu nơi sâu thẳm bắt đầu hiện ra mờ ảo trong đầu Hoa Lân...

Đột nhiên, toàn thân Hoa Lân rung lên, hắn mang máng nhớ tới một đêm của mười hai năm trước. Đó là lần đầu tiên ma bệnh của hắn phát tác, đúng vào

hôm đó, Hoa Lân đã nhìn thấy thanh kiếm này, chủ nhân của nó là một hắc y nữ tử. Hồi đó hắn vẫn còn nhỏ nên đoạn kí ức này mơ hồ phi thường...

Còn Thượng Quan Linh khi nhìn thấy thanh Ngọc Nữ kiếm cũng nhớ lại đoạn hồi ức thống khổ của bản thân.

Đó là lần đầu tiên nàng bị lợi dụng, bị người ta đem rao bán. Thanh kiếm này đã tận mắt chứng kiến mọi việc năm đó, nó đã khiến nàng triệt để nhìn thấu nhân tính. Nàng thật sự rất muốn lãng quên tất cả những chuyện này...

Thời gian cứ từng giờ từng phút trôi qua, vầng thái dương chầm chầm di động, dần lặn xuống hướng tây. Sau cùng, bóng chiều tà biến mất hẳn trong cơn tĩnh lặng, nhường chỗ cho màn đêm lên ngôi.

Cuối cùng Hoa Lân phá vỡ không khí trầm mặc: "Trời tối mất rồi! Cô tặng tôi thanh kiếm này làm kỉ niệm được không?'

Thượng Quan Linh gật đầu, dịu dàng nói: "Y phục của cậu rách hết rồi, thay bộ mới đã rồi hãy đi được

không?" Dứt lời nàng từ từ đi tới, chuẩn bị tặng hắn bộ y phục trong tay nàng.

Trái tim của Hoa Lân như đang nhảy múa trong ***g ngực, cùng với những bước chân của Thượng Quan Linh ngày càng tới gần, tim hắn cũng đập ngày càng nhanh "thịch thịch thịch..."

Thượng Quan Linh như nhận thấy điều đó, nàng bỗng mỉm cười, giúi bộ y phục vào lòng hắn, ngập ngừng nói: "Sau này hành tẩu giang hồ nhất thiết không được thất tín với người ta. Còn nữa, phải hết sức chú ý đến chuyện ăn uống, đừng để bị người khác ám hại..."

Thượng Quan Linh còn chưa nói hết bỗng thốt lên một tiếng, thì ra Hoa Lân đã ôm lấy vòng eo mảnh mai của nàng. Ngọc thủ của nàng chắn trước ngực, cuống quýt nói: "Cậu...cậu làm gì đấy?"

Thời khắc này, nàng bỗng quên bẵng mất võ công của mình, quên rằng chỉ cần một chưởng là đã có thể đẩy văng hắn ra...

Hoa Lân nhẹ nhàng nâng khuôn mặt mỹ lệ của nàng, chăm chú nhìn sâu vào mắt nàng bằng ánh mắt chan

chứa tình cảm, ôn nhu nói: "Nàng...nàng thực sự...thực sự...rất đẹp..." Tả thủ của hắn vòng lấy thân thể mềm mại yêu kiều của nàng, kéo mạnh vào trong lòng mình.

Thân hình hai người dán sát vào nhau, vô hình trung sức dụ hoặc cực lớn đã khiến Thượng Quan Linh bất giác không nén nổi bật kêu "Ưm!" một tiếng, ánh mắt đầy hoảng loạn. Tim Hoa Lân cũng đang đập mạnh như trống đánh, nhìn vào đôi môi hồng kiều diễm của nàng, sự hấp dẫn đó cuối cùng đã làm hắn đánh mất lý trí, nhắm mắt lại, hắn dũng cảm áp môi tới...

Thượng Quan Linh rất muốn né tránh, rất muốn đẩy hắn ra nhưng toàn thân nàng lại dường như vô lực. "Ư" một tiếng, đôi môi nàng đã bị môi hắn phủ lên...

Hoa Lân cảm thấy u hương ấm áp truyền tới, đôi môi hồng mềm mại khiến hắn say sưa ngây ngất mãi không thôi. Hoa Lân tham lam ngấu nghiến môi nàng, trong đầu hắn lúc này chỉ là một màn trắng xóa.

Thượng Quan Linh sau cơn lúng túng cuối cùng đã từ bỏ ý định phản kháng, toàn thân rung lên nhè nhẹ,

ánh mắt dần trở nên mơ màng, từ từ khép hai mắt lại...

Đầu lưỡi của Hoa Lân cuối cùng đã tìm được tới lưỡi nàng, nhưng nàng cứ hoảng sợ né tránh không để hắn đạt được mục đích, phải mất rất nhiều thời gian Hoa Lân mới có thể đắc thủ. Thượng Quan Linh dần dà cũng chịu để cho lưỡi hắn quấn quýt không buông, ngày càng ngoan ngoãn thuận theo ý hắn.

Kỳ thực đây chính là phòng tuyến cuối cùng, mi mắt phủ xuống, trong cơn mê say, Thượng Quan Linh không phát hiện ra mình đang bị Hoa Lân mặc sức vuốt ve âu yếm...

Tựa hồ như vô ý thức, bàn tay Hoa Lân vuốt dọc thân hình mơn mởn đầy nhựa sống, hữu thủ chầm chậm dời lên đồi ngực nảy nở mềm mượt. Bản năng con người đã chỉ dẫn cho Hoa Lân, hắn lại dịch dần xuống vùng cấm địa phía dưới, hữu thủ luồn vào thám hiểm, tay hắn áp vào da thịt nàng, cuối cùng đã tới được vùng thâm cốc sâu kín...

Thượng Quan Linh rên khẽ một tiếng, thân thể run rẩy, nhưng nàng sớm đã chìm ngập trong nhu tình,

hàng mi dài chớp động, nàng không còn nhớ được mình đang ở nơi nào.

Hoa Lân lẳng lặng cởi dây lưng của nàng, trút bỏ quần sa. Sau một hồi vuốt ve, hắn cởi nốt nội y của nàng, chỉ thấy một mùi thơm dịu nhẹ tỏa ra từ cơ thể nàng. Hoa Lân nhanh ***ng xé bỏ y phục của mình, hắn vươn người tới, hai thân hình hoàn toàn nhập làm một...

Thượng Quan Linh toàn thân chấn động, người cong lên, cơn đau kịch liệt đó khiến nàng như bừng tỉnh, song nhãn khẽ mở, quát: "Ngươi! Ngươi dám...A..."

Sự dồn dập khiến nàng căn bản không có thời gian để trách cứ, khoái cảm đó đi kèm với cơn đau âm ỉ khiến đầu nàng trống rỗng. Cảm giác này như đại hải dậy sóng cuộn trào mãnh liệt đập vào vách đá...

Chú thích:

*Thiên Nhận: nhận = tám thước (đơn vị đo lường thời xưa) = sáu thước bốn tấc tám phân bây giờ

** Tạm dịch nghĩa: Mây bay vội vã qua ngàn dặm, ra đi đến năm nào mới lại quay về?

Ngọc Tiên Duyên - Tập 1

Chương 25 - Sơ Nhập Giang Hồ

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

Trên đỉnh Bích Vân buốt giá, nước tích thành băng, nhưng lửa dục cuồn cuộn căn bản không có cách nào chế ngự. Sau trận mây mưa, qua cơn kích động, hồng quang tán phát quanh thân Hoa Lân dần biến mất, một cơn gió lạnh thổi qua, Hoa Lân bất giác rùng mình, sực tỉnh nói: "Trời ạ! Vẫn còn trên đỉnh Bích Vân sao?"

Hắn vội vàng vận công để chống chọi với cái rét căm căm, nhanh ***ng khoác y phục lên người. Thượng Quan Linh vẫn nằm vô lực trên quần sa, thân thể hoàn mỹ lại khiến hắn động lòng. Nàng đang nhìn hắn với ánh mắt u oán, trong mắt nàng hàm chứa từng đợt sóng tình cảm vô cùng phức tạp: hoang mang khó hiểu, phó mặc cho số phận, như có khát vọng lại có một chút gì đó thương cảm cho chính mình...

Hoa Lân nhìn thấy dáng vẻ yếu đuối đó của nàng, liền dịu dàng ôm lấy eo nàng đầy thương tiếc, đột nhiên hắn nhìn thấy trên quần sa có vài điểm đỏ sẫm, lại càng thêm đau lòng nói: "Xin...Xin lỗi! Ta, ta thật sự không biết...Ta..."

Trong tình huống này còn có thể nói gì được nữa? Hắn chỉ biết cuống quýt giúp nàng mặc y phục.

Thượng Quan Linh cúi thấp đầu, dáng vẻ nhu thuận hoàn toàn phó mặc cho hắn an bài. Hoa Lân thấy người nàng khẽ run rẩy trong cơn hàn phong, hắn liền kéo nàng nép sát vào lòng mình, cúi đầu hôn lên đôi môi hồng kiều diễm của nàng, bối rối nói: "Ta...ta thực sự không cố ý." Nói xong hắn bỗng cảm thấy mặt mình đỏ bừng...

Trong sự ngượng ngập hắn chỉ có thể lặng lẽ mặc y phục cho nàng, nhưng vài điểm đỏ sẫm trên quần sa khiến hắn càng cảm thấy lúng túng.

Cơn lạnh thấu xương khiến thân thể vốn đã hư nhược của Thượng Quan Linh càng thêm đau đớn, yếu ớt nhắm mặt lại, nàng ngoan ngoãn tựa sát vào lòng Hoa Lân. Hoa Lân động tình ôm chặt lấy nàng, thúc động công lực toàn thân giúp nàng chống lại

băng hàn. Cả người hắn tán phát hồng quang như một ngọn lửa ấm áp khiến Thượng Quan Linh rất lâu sau vẫn không muốn rời ra. Thượng Quan Linh vẫn nép vào người hắn rồi dần dần chìm vào giấc nồng, tình cảnh này khiến Hoa Lân mệt lả, hoàn toàn phải dựa vào hồng quang dồi dào liên miên bất tuyệt mới vất vả gắng gượng được cho tới khi trời sáng. Hắn chỉ cảm thấy đêm nay sao mà dài đằng đẵng...

Trời vừa sáng, Thượng Quan Linh đã khôi phục lại thể lực. Đột nhiên nàng bay người lên, đôi môi mấp máy, chằm chằm nhìn Hoa Lân rất lâu rồi mới ngập ngừng nói: "Ngươi...Chuyện hôm qua nếu để người khác biết thì ta sẽ...ta...ta sẽ chết cho ngươi xem!" Nói rồi nàng phiêu thân nhảy xuống núi.

Hai mắt Hoa Lân lộ vẻ hoang mang, hữu thủ ra sức đánh mạnh vào trán, lẩm bẩm nói: "Ta đã làm gì thế này?" Hắn hoài nghi đây chỉ là một giấc mộng, nhưng nội lực trong cơ thể trống rỗng đã chứng minh mọi chuyện.

Khôi phục được chút ít nội lực, Hoa Lân mặc bộ y phục mới mà Thượng Quan Linh đã may cho hắn rồi đi xuống khỏi Bích Vân Phong.

Các đệ tử Thiên Sơn nhìn thấy hắn đều cảm thấy rất kì quái, chẳng phải hôm qua hắn đã xuống núi rồi sao, tại sao vẫn còn ở trên Thiên Sơn?

Hoa Lân chẳng thèm để ý đến ánh mắt kì dị của người khác, hắn lại tới Thúy Trúc Uyển để thăm dò tin tức về Diệp Thanh.

Thế nhưng Hà Úc Hương sư thúc lại lạnh lùng trả lời hắn: "Nó vẫn đang bế quan! Cậu hãy mau mau rời khỏi đây đi, nếu không sẽ bị luận vào tội xâm nhập Thiên Sơn đấy!"

Dưới cái nhìn tò mò của một số sư đệ, Hoa Lân không biết làm sao đành phải rời khỏi Thiên Sơn cốc, sau khi băng qua Đoạn Long Giản, hắn ngây ngốc đứng sững ra tại chỗ. Nhìn sang các cao thủ Thiên Sơn đang bảo vệ cẩn mật phía bên kia vách núi, hắn biết rằng từ nay về sau e rằng sẽ không thể đặt chân lên Thiên Sơn nửa bước, trong lòng không khỏi ảm đạm.

Hắn đứng đó rất lâu, bên ngoài cốc vẫn là một màn tuyết trắng xóa, nhưng Hoa Lân từ nhỏ đã không sợ lạnh, giờ phút này hắn lại càng không để tâm đến. Hắn xuống núi mua giấy bút và nghiên mực viết một lá thư rồi quay lại Thiên Sơn. Hắn đưa thư cho người

thủ vệ của Thiên Sơn, nói: "Xin hãy chuyển lá thư này tới tận tay Diêp Thanh! Hoặc giả huynh có thể đưa cho Hà Úc Hương đọc trước, nếu không đây sẽ là tổn thất cho Thiên Sơn các vị."

Nói xong hắn liền tung mình lững lờ xuống núi...

Hắn ung dung ra đi, tuy vẫn còn vấn vương dung nhan tuyệt thế của Diệp Thanh nhưng suy cho cùng nàng cũng đã trưởng thành. Nàng theo phục thị hắn đã lâu như vậy, ân tình cũng coi như đã báo đáp hết. Hơn nữa, hiện tại Diệp Thanh là đệ tử của Thiên Sơn kiếm phái mà người người đều kính ngưỡng, hắn không thể ích kỷ mà bắt nàng phải theo hắn bằng được. Bây giờ đã đến lúc để nàng được sống tự lập rồi...

Nội dung của lá thư đó đại khái là trả lại tự do cho Diệp Thanh. Thư viết: "Thanh Thanh muội

Mấy năm nay huynh đã nhận được sự quan tâm chăm sóc ân cần của muội, huynh thực sự rất cảm kích. Hôm nay vi huynh hạ sơn ngao ngu thiên hạ, bỗng nhớ đến tình xưa. Sau này, muội hãy tự lập, cố gắng dốc hết sức lực vì Thiên Sơn, giương cao tấm

lòng ngay thẳng cương trực, đề cao chính khí. Tặng muội một câu thơ:

Tương tri ân minh dĩ vô khiên, duyên khởi duyên diệt tiếu hồng trần!

Hoa Lân cẩn bút."

(Dịch nghĩa: Tình thân không liên quan ân huệ - Duyên đến duyên đi cười thế gian)

"Tương tri ân minh dĩ vô khiên, duyên khởi duyên diệt tiếu hồng trần?" Hắn căn bản không biết rằng đoạn ân tình này đối với Diệp Thanh rốt cuộc sâu nặng đến mức nào...

Dưới chân núi Thiên Sơn là thảo nguyên vô biên, từng đàn trâu đàn ngựa đang nhởn nhơ gặm cỏ.

Hoa Lân dùng ngọc bội để đổi lấy một con ngựa tốt rồi nhảy lên vung roi thúc ngựa. Phong cảnh mỹ lệ trên thảo nguyên trải dài tít tắp tới tận Trung Nguyên. Những thiếu niên du mục trên thảo nguyên nhìn đám khói bụi cuộn lên theo vó ngựa, ánh mắt lộ ra vẻ ngưỡng mộ vô cùng, rong ruổi trên lưng ngựa tùy theo ý muốn của bản thân chính là ước mơ cả đời họ.

Băng qua thung lũng, vượt sông suối, núi đồi, Hoa Lân thỏa sức hưởng thụ sự rộng lớn của tự nhiên. Những người dân du mục cũng cảm nhận sâu sắc hào khí bừng bừng của hắn, phong thái hiên ngang đó khiến người ta khó có thể quên được. Có người bất ngờ thốt lên: "Ồ!...Thiên Sơn lại có cao thủ tuyệt thế xuất hiện trên giang hồ!" Nhưng họ lại không biết rằng thiếu niên anh tuấn đó chỉ là người vừa bị trục xuất khỏi sư môn.

Bảy ngày sau, cũng trên lộ tuyến đó, những người dân du mục một lần nữa lại kinh ngạc khi nhìn thấy một bạch y tiên nữ gấp gáp phi ngựa như bay theo dấu vết để lại, phong tư tuyệt thế đó khiến người ta thậm chí còn không dám nhìn lên. Nàng có vẻ còn vội vàng hơn cả nam tử bảy ngày trước đã đi qua đây, cũng lộ rõ ý chí kiên quyết như nam tử đó.

Vô hình trung hai người đã hình thành một cuộc rượt đuổi, những mục dân cảm thấy rất hứng thú, họ xôn xao bàn tán suy đoán duyên cớ bên trong...

Ngọc Môn Quan, tục xưng tiểu phương bàn thành.(*)

Thảo nguyên dài dặc tới đây là chấm dứt, phương viên trăm dặm đều là sa mạc hiểm yếu. Trên con

đường tơ lụa không chỗ dừng chân này vẫn có những đội thương lữ không ngớt đi qua, tiếng chuông lạc đà vang lên xa dần. Nếu quan sát kĩ sẽ phát hiện ra mỗi thương đội đều đã tăng thêm một lượng lớn hộ vệ, xem ra sự bình yên trên cổ đạo này gần đây rất có vấn đề.

Tiểu phương bàn thành đã có từ rất lâu đời, kiến trúc trong thành đa số đều có màu vàng đất, đi trên phố sẽ có cảm giác trong này thật quá tiêu điều.

Kỳ thực không phải vậy! Ngọc Môn Quan thật ra là tuyến đường giao thông trọng yếu, khách thương qua lại cực kì đông đúc. Chỉ cần thứ gì có thể nghĩ đến thì đều có thể mua được tại đây.

Lúc này, một thiếu niên cô độc dắt theo một con ngựa trông rất mệt mỏi đang chậm rãi nhập quan, các nhân vật võ lâm trên quan đạo đều liếc mắt nhìn hắn. Phải biết rằng "Tây xuất Dương Quan vô cố nhân", một mình một ngựa trên con đường này quả là hiếm gặp. Hơn nữa trong tay thiếu niên đó còn cầm một thanh Ngọc Nữ kiếm mạ vàng, hoàn toàn không phù hợp với hắn.

Chỉ thấy thiếu niên đó đột nhiên dừng chân cạnh một tửu lâu bên đường, tay móc vào túi áo tìm kiếm một lúc rồi bối rối gãi đầu, sau đó lại tiếp tục đi về phía trước...

Chú thích: *Tiểu phương bàn thành: tòa thành nhỏ nơi tập trung giao lưu buôn bán.

Ngọc Tiên Duyên - Tập 1

Chương 26 - Lộc Tử Thùy Thủ*

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

Mọi người vừa nhìn đã biết rằng trên người hắn không có đồng nào nên đều cười thầm: "Loại nghé con mới sinh này thì đâu có gì đáng phải nể sợ chứ?", do đó họ không chú ý đến hắn nữa.

Thiếu niên này chính là Hoa Lân, hắn phủi bụi bẩn bám trên người, lẩm bẩm chửi: "Tiền à, mẹ mày, đúng là thứ đáng ghét, đi đâu cũng phải dùng đến. Bản thiếu gia thường ngày muốn gì được nấy, cần gì phải động tới cái loại tiện vật này."

Đúng lúc đó có một đội võ sĩ đi lên sát qua người hắn, một hào khách giang hồ trong bọn họ còn lỗ mãng buông ra một câu: "Con bà nó, tên tiểu tử này đúng là thằng ngốc!"

Hoa Lân dừng lại nhìn theo bóng lưng của tên đó ngày càng xa dần, thật muốn chửi lại mấy câu nhưng thấy không có hứng nên lại cúi đầu, dắt theo con ngựa mỏi mệt tiếp tục tiến bước.

Một vị trung niên tại trà quán bên đường lộ ra ánh mắt của một tên gian thương, phất tay áo đi ra cười nói: "Công tử xin hãy dừng bước!"

Hoa Lân ngạc nhiên đứng lai, nghiêng đầu hỏi: "Lão bản muốn mời ta dùng cơm phải không?...Thôi được! Ta đành cố vậy, đi theo ông ăn một bữa là được chứ gì."

Tên gian thương đó không ngờ vị công tử này da mặt lại dày như vậy, thầm nghĩ: "Xem ra thằng nhóc này không dễ xơi rồi. Hôm nay đúng là toàn nhìn lầm người." Nhưng gã vẫn cố thử thêm một lần, nói: "Xin hỏi quý tính thiếu hiệp? Ta đi đường một mình, đang cần một con ngựa và một thanh trường kiếm, chẳng hay thiếu hiệp có bằng lòng bán cho ta không?"

Hoa Lân giơ Ngọc Nữ kiếm trong tay lên nhìn ngó, đột nhiên vội vã hỏi: "Thật sao?...Vậy thì tốt quá! Ta tên Hoa Lân, ông muốn mua ngựa và kiếm thật à?"

Tên gian thương đó thấy hắn liến thoắng hỏi, trong lòng vui mừng phát điên, thầm nghĩ Ngọc Nữ kiếm trong tay hắn không hề tầm thường, nếu có thể mua được với giá thấp thì nhất định sẽ lời to. Gã gật đầu lia lịa nói: "Vậy...vậy mời Hoa thiếu hiệp ra giá!"

Hoa Lân xoa xoa bụng nói: "Không phải lúc nãy ông vừa mời ta dùng cơm sao?"

Tên gian thương sững người, mắng thầm trong đầu: "Ta nói lúc nào? Đều là ngươi tự nói cả!" Nhưng để mua được thanh bảo kiếm này, gã đành phải gượng cười nói: "Đúng đúng đúng! Vào đây, vào đây ngồi nào!"

Nói xong, gã dẫn Hoa Lân vào từ mặt sau của trà quán, cao giọng nói: "Chủ quán! Cho năm chiếc màn thầu..." Vừa dứt lời, năm thiếu niên trong quán đã nhanh nhẹn kê ra một chiếc bàn.

Hoa Lân thầm nghĩ: "Còn nói là đi một mình? Những tên tiểu tử đeo kiếm này xem ra đều là thủ hạ của

hắn, không lẽ muốn thu hút sự chú ý của ta sao?" Hoa Lân cười thầm, một mặt vừa buộc cương ngựa, một mặt trộm mắng: "Tên khốn này thật là keo kiệt, gọi có năm cái màn thầu."

Tên gian thương dày mặt nói: "Trà quán bên đường không có những món ăn bình dân, mong thiếu hiệp lượng thứ!"

Hoa Lân nhấc chân ngồi xuống, đặt bảo kiếm lên bàn nói: "Kỳ thực thanh kiếm này cũng không phải của ta. Hôm kia khi đi ngang qua một vách núi ta đã gặp một vụ cướp, trong đó có một nữ tử trong lúc hoảng loạn đã đánh rơi thanh trường kiếm này. Ta đã mạo hiểm cả tính mạng mới nhặt được nó đấy." Đang nói, Hoa Lân đột nhiên rút kiếm ra nửa thước, chỉ thấy thân kiếm trong suốt tỏa ra hàn quang dày đặc, ***i sáng khiến tên gian thương không mở mắt ra nổi.

Các võ lâm hảo thủ hai bên đường đều bị kiếm quang hấp dẫn, vô số ánh mắt tham lam chằm chằm nhìn vào thanh bảo kiếm.

Tên gian thương vội vàng đẩy kiếm vào bao, thấp giọng nói: "Cái này...cái này, xin Hoa thiếu hiệp ra giá!"

Hoa Lân nhẩn nha nói: "Ài! Hiện tại ta không có sức để ra giá với ông, đợi ta ăn xong rồi hẵng nói." Thì ra chủ quán trà đã bưng ra năm chiếc màn thầu, Hoa Lân mỗi tay cầm một cái, ngấu nghiến nhét đầy mồm.

Tên gian thương đó cũng không phải kẻ ngốc, nhưng năm chiếc màn thầu thì có đáng mấy đồng bạc? Thế nên gã vẫn không hề tỏ ra nóng vội.

Hoa Lân vừa nhai màn thầu, vừa hàm hồ nói: "Quý tính lão bản?"

"Ta họ Tằng, đơn danh một chữ Minh."

Hoa Lân cười thầm: "Tằng Minh? Nếu là tên thật thì ta gọi ngươi là ông!" Hắn cũng không để ý nữa, chỉ lo lấp đầy cái dạ dày của mình, năm cái màn thầu thoáng chốc đã mất tăm mất tích.

Hoa Lân sau khi ăn no, bưng bát trà uống một hơi rồi chậm rãi nói: 'Thiếu nữ đó rất xinh đẹp, ta nghĩ rằng nàng nhất định sẽ tìm ta để đòi lại bảo kiếm nên ta muốn chờ nàng tới đây rồi hãy nói!...Còn con ngựa này thì có thể bán ngay bây giờ! Ông ra giá đi!'

Sắc mặt Tằng Minh có vẻ khó coi, dụng ý chính của gã là mua kiếm, không ngờ tên tiểu này đột nhiên lại giở quẻ. Cũng may là Hoa Lân đồng ý bán ngựa, gã liền hưng phấn nói: "Được! Ta thấy con ngựa này đáng giá hai lạng bạc, thiếu hiệp thấy sao?" Kỳ thực gã vừa nhìn đã biết rằng con ngựa này giá phải đến mười hai lạng bạc, nhưng gã làm sao có thể để uổng cái danh hiệu "gian thương" được, nên mới liều ra giá thấp như vậy.

Ai ngờ Hoa Lân còn tỏ ra hưng phấn hơn gã, kích động nói: "Oa! Tốt...tốt quá rồi, giá này rất hợp lý, mua bán xong!"

"A?" tên gian thương khá bất ngờ, những con ngựa bình thường đều có thể bán với giá năm lạng bạc, tuy con ngựa này trông rất mỏi mệt nhưng vừa nhìn đã biết là loại thượng đẳng, có bán với giá mười hai mười ba lạng cũng chưa được cho là cao. Gã thấy hơi hoài nghi, liền đi đến phía trước con ngựa săm soi thật kĩ, kiểm tra răng và vó ngựa nhưng vẫn không hề phát hiện ra điều gì không ổn.

Hoa Lân thắc mắc nhìn hắn, nói gấp: "Có...có vấn đề gì à? Chẳng...chẳng lẽ không đáng giá đến hai lạng? Nếu không..."

Kỳ thực Tằng Minh không để tâm đến hai lạng bạc này, gã rất giàu có, lại có gia cảnh hùng hậu. Chỉ có một điểm kì quái: gã buôn bán chỉ để hưởng thụ khoái cảm khi kiếm được ngân lượng, chỉ cần có lời lớn, bỏ ra ít mà thu được nhiều. Nhưng nếu lỗ thì sao? Gã có chết cũng không làm!...Do đó nhãn quang của gã độc đáo phi thường, con ngựa này đích thực là không có vấn đề gì, gã liền hớn hở móc ra hai lạng bạc đưa cho Hoa Lân, có vẻ như đã vớ được cái giá cực rẻ.

Hoa Lân cũng như đã chiếm được tiện nghi lớn, hơn nữa thái độ còn quá khích hơn cả Tằng Minh, cười rộ nói: "Ha ha ha!...Cuối cùng đã có tiền mua rượu rồi!" Biểu tình của gã thật giống hệt như một kẻ nghiện rượu.

Mọi người bỗng hiểu ra.

Tằng Minh cảm thấy tên ngốc to đầu này rất thú vị, đang muốn làm thân hơn với hắn thì Hoa Lân đã

cầm bạc lập tức chạy thẳng sang tửu lâu bên kia đường.

Tằng Minh lắc đầu than: "Đáng tiếc đáng tiếc! Một tiềm năng thế này mà lại bị hủy đi như vậy!"

...

Màn đêm buông xuống.

Tiểu phương bàn thành tuy nằm nơi hoang vắng nhưng các cửa hiệu trong thành lại rất phồn hoa, những hàng hòa bày tràn ngập trước mắt, thứ gì cần có đều có cả. Những thanh lâu bên đường muôn màu muôn vẻ, lúc nào cũng có những đội quan binh kéo đến như những chú ong tìm mật, sinh ý có muốn không tốt cũng không được. Đương nhiên trong thành có vài thế lực lớn, quan binh muốn nghỉ lại qua đêm cũng không dám không trả tiền.

Lầu các đều chìm ngập trong bóng đêm, những ngọn đèn ***g trên đường phố được thắp lên, ánh lửa rực rỡ khiến người ta mê say. Nhưng Hoa Lân không cảm nhận được điều đó vì hắn chỉ nấp mình trong phòng trọ chật hẹp, sớm đã ngủ vùi...Hơn nữa hắn còn ngủ

say như chết, ngay cả khi một tên tiểu tặc khẽ khàng mở cửa sổ hắn cũng không hề hay biết.

Tên tiểu tặc đó thổi một làn khói mê vào trong phòng rồi nghênh ngang tiến vào cứ như thể là nhà mình.

Mục tiêu của tên tiểu tặc đó rất đơn giản, gã vươn tay ra đã với tới Ngọc Nữ kiếm trên đầu giường...

Nhưng thật kì quái, tiểu tặc vừa chạm tay vào Ngọc Nữ kiếm, nụ cười trên khuôn mặt bỗng biến mất, đột nhiên sững ra tại đương trường...

Lúc này, chỉ thấy Hoa Lân đang nằm trên giường bỗng nhiên uể oải vươn người, leo xuống giường rồi đi đến lục soát khắp người tên tiểu tặc. Hồi lâu sau, hắn cong ngón tay gõ vào đầu tên tiểu tặc mắng: "Mẹ nó chứ đúng là một tên nghèo đói bần cùng! Làm trộm như ngươi thì thà nhảy lầu tự tử còn hơn...Chỉ có mỗi ba trăm lạng ngân phiếu, chẳng bõ nhét kẽ răng!"

Tiểu tặc ngẩn mặt ra đầy vẻ ngạc nhiên, y làm trộm đã nhiều năm, đã từng lấy sạch khiến người ta không còn mảnh vải, đã từng trộm cả những mũi đao sắc bén, cũng đã từng trộm đồ của những kẻ kì dị cổ

quái, nhưng lần này gặp phải Hoa Lân là tao ngộ kì lạ nhất của hắn. Sở dĩ như vậy vì ngược lại với mọi lần, y lại bị người ta lấy cắp mất ba trăm lạng bạc, hơn nữa kẻ đó còn chê y là một tên trộm quá kém cỏi! Nếu bây giờ cử động được thì y thật sự chỉ muốn đập đầu xuống đất mà chết cho rồi.

Điều kì quái nhất là tên tiểu tử này không hề la lớn, sau khi kéo y đứng ra sau giường, Hoa Lân lại ngả đầu xuống giường ngủ tiếp...

Chú thích: *Lộc tử thùy thủ: Hươu chết vào tay ai

Ngọc Tiên Duyên - Tập 1

Chương 27 - Sơn Ngoại Hữu Sơn

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

Ngoài cửa sổ nguyệt quang bồng bềnh phiêu dạt, trên đường phố dần vắng bóng hành nhân. Ánh trăng thanh khiết chiếu rọi khắp tiểu phương bàn thành, làm toát lên vẻ yên bình tĩnh lặng.

Tên tiểu tặc đứng bất lực phía sau giường, ngoài tiếng thở đều đặn của Hoa Lân thì chỉ còn nghe thấy tiếng

dế kêu rả rích. Tiểu tặc hết sức bội phục khả năng ngủ của Hoa Lân. Hắn ngủ thật sự, không hề e sợ tiểu tặc có thể tự giải khai huyệt đạo, một kiếm chém chết hắn.

Thế nhưng sau vô số lần xông phá huyệt đạo, cuối cùng tiểu tặc đã hiểu ra lý do vì sao Hoa Lân có thể thản nhiên ngủ say sưa như vậy.

Y đang buồn bực ấm ức thì đột nhiên một bóng đen xẹt qua trước cửa sổ, trong tình huống không chút khả năng đã lẻn vào trong phòng, thân thủ đó khiến tiểu tặc phải thở dài không bằng.

Bóng đen đó quả nhiên thân thủ lợi hại, vừa tiến vào đã phát hiện ra có người đứng ở góc giường phía sau, hữu thủ vung lên, hai mũi ám khí loang loáng bắn về phía tiểu tặc.

Tiểu tặc kinh hãi biến sắc, lòng thầm thở dài, trong đầu nghĩ rằng cái chết này thật là không minh bạch, không ngờ lại chết trong tay một kẻ đồng đạo, chỉ có thể tự trách mình quá xui xẻo.

Ai ngờ chỉ trong khoảnh khắc, bóng đen đó bỗng đứng im bất động, hơn nữa hai đạo ám khí kia cũng

đột nhiên biến mất trong không khí, vẫn chưa hề chạm tới người tên tiểu tặc.

Chỉ thấy Hoa Lân nằm trên giường lại vươn người một cái rồi nhảy xuống đi đến lục soát khắp người bóng đen kia. Lần này hắn tỏ ra rất hài lòng, giơ một nắm ngân phiếu trong tay lên hưng phấn nói: "Ngươi nhìn người ta đây này, đống màu mỡ này tuyệt đối có thể tưới được mấy mẫu ruộng tốt đấy. Đây chính là sự khác biệt giữa kẻ thành công và kẻ thất bại...Minh bạch chưa? Ngươi còn phải học hỏi thêm! Làm trộm như ngươi chỉ được cái danh hão thì đừng có mà giả mạo!"

Những câu này đương nhiên là để giáo huấn tên tiểu tặc đứng sau giường, ai ngờ y không những không nổi giận mà ngược lại còn mừng lớn. Y thầm nghĩ mình cũng chưa đáng phải uất ức, một kẻ trong nghề bản lĩnh cao minh hơn y gấp bội mà còn bị trúng chiêu nữa là. Y bỗng cảm thấy đau hai bên sườn, bỗng nhiên giải khai được một huyệt đạo, liền bật cười "ha ha ha..."

Bóng đen đến sau vốn đang ngơ ngác không hiểu gì cũng lập tức nghĩ thông mọi chuyện, trong lòng

hoảng sợ. Thì ra bản thân gã mới là vật đi săn của người khác ư?

Lúc này bên ngoài cửa sổ lại có một bóng đen nhảy vào, những người trong phòng đều thấy vô cùng bất ngờ, cười thầm: "Hôm nay làm sao thế nhỉ? Nơi đây hình như biến thành cái ổ trộm rồi."

Nhưng bọn họ đều đoán sai! Bóng đen đó vừa nhảy vào đã hét lớn: "Lũ chuột vô danh kia trốn ở đâu rồi?..."

"Ơ..." Tình cảnh trong phòng khiến gã sững người bởi lẽ hai tên tiểu tặc thật ra nào có trốn đi đâu được. Gã chỉ biết trợn mắt há hốc mồm nhìn Hoa Lân.

Hoa Lân vội nhét ngân phiếu vào trong lòng, xoa xoa bụng nói: "A! Không ngờ Tằng lão đại lại là một cao thủ. Thất kính thất kính!...Tới đây tới đây, mọi người đừng có đứng ngẩn ra như vậy. Ta đói bụng rồi, hôm nay bản thiếu gia sẽ đãi khách!" Nói xong hắn thuận tay giải khai huyệt đạo dưới chân của hai tên "dạ hành nhân" rồi kéo chúng xuống lầu, đi thẳng tới Thúy Hồng lâu. Đêm hôm khuya khoắt thế này cũng chỉ có mỗi Thúy Hồng lâu là nơi mở cửa buôn bán thâu đêm.

Lên tới tửu lâu, trong bốn người chỉ có Hoa Lân là ồn ào vui vẻ. Hắn gọi một bàn đầy rượu và thức ăn, sau một chập nhai nuốt như hùm như hổ, khi đã no bụng rồi mới nói với ba người kia: "Ầy! Mọi người nể mặt ta một chút được không? Uống rượu, uống rượu đi!"

Tằng Minh thắc mắc nói: "Tiểu huynh đệ, cậu không sao chứ? Chuyện này rốt cục là như thế nào?" Hoa Lân vẫn không trả lời.

Một lúc sau, tên tiểu tặc cuối cùng đã thông suốt, chủ động nói: "Này! Cậu không giúp ta giải khai huyệt đạo trên tay thì làm sao ta ăn được? Dù thế nào đi nữa ta cũng phải đòi lại ba mươi lạng của mình."

Hoa Lân cười ha ha nói: "Có lý!" rồi giải khai huyệt đạo trên tay y.

Tên tiểu tặc đó quả nhiên cũng không vừa, y lại gọi thêm một bàn đầy rượu thịt nữa, quyết phải ăn cho thủng túi Hoa Lân.

Hoa Lân hôm nay gom được hơn vạn lạng bạc nên rất hào phóng, cười ha ha nói: "Không cần khách khí, không cần khách khí! Cứ ăn thoải mái đi!"

Tằng Minh vốn không hiểu chuyện gì, bây giờ mới để tâm suy nghĩ cẩn thận, lập tức đã minh bạch những điều bí ẩn bên trong. Trong lòng thầm kinh sợ, nhưng ngoài mặt gã vẫn vui vẻ cười nói: "Thủ đoạn của tiểu ca quả nhiên phi phàm, gạt được cả tiểu lão nhi ta vào cuộc. Tại hạ Cổ Duyên, chi bằng chúng ta hãy kết làm bằng hữu? Hai ta liên thủ nhất định có thể thâu tóm hết ngân lượng trong thiên hạ..."

Hoa Lân cầm một cái đùi gà nhai ngầu nghiến, nhồm nhoàm nói: "Xì! Ta không có nguyện vọng lớn lao như ngươi đâu, bản thiếu gia chỉ cần có tiền tiêu là đủ rồi."

Cổ Duyên cười nói: "Quý tính tiểu ca là gì? Cứ coi như chúng ta không liên thủ thì cũng có thể làm thân một chút."

Hoa Lân lườm gã một cái nói: "Quý tính cái gì? Ta tên Hoa Lân, Hoa trong Hoa Sơn, Lân trong kì lân! Ngươi cho rằng ta giống ngươi u? Tên thật đó ạ, hừ!"

Cổ Duyên xấu hổ đến toát mồ hôi nói: "Xin lỗi xin lỗi! Đây gọi là lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử. Ha ha ha..."

Hắc y nhân kia vẫn một mực trầm mặc không thốt lời nào, vẻ mặt cay đắng, bị mất hơn vạn lạng bạc thì làm sao có thể cao hứng cho được. Gã chỉ có thể trách mình quá tự phụ, mang theo nhiều ngân phiếu như vậy đi "dắt dê", chẳng phải tự phụ thì là gì? Lần này thất thủ cũng do gã quá sơ suất, không ngờ trong phòng có hai người mà mục tiêu chính lại là kẻ ngủ trên giường. Gã không phục!

Hoa Lân rất rộng rãi, giải khai huyệt đạo toàn thân của hai tên "cường đạo". Tên tiểu tặc sửng sốt rồi ha ha cười rộ nói: "Hôm nay thật là thống khoái! Tiểu đệ Tây Môn Vô Ngân, thực sự bội phục thủ đoạn của các hạ, không biết có thể bái các hạ làm sư phụ được không?"

Hắc y nhân nãy giờ vẫn im lặng không ngờ sau khi được giải khai huyệt đạo bỗng đứng bật dậy, âm trầm nói: "Tiểu bằng hữu! Thanh sơn bất cải, lục thủy trường lưu! Sau này sẽ gặp lại!" Nói xong quay người đi khỏi.

Hoa Lân gãi gãi đầu nói: "Có ý gì vậy?'

Tên tiểu tặc tự xưng là Tây Môn Vô Ngân cười nói: "Ý hắn là lần sau sẽ tìm cậu tính sổ! Ha ha ha..."

Cổ Duyên trịnh trọng nói: "Ta cảm thấy cậu nên giáo huấn hắn một trận, nếu không lần sau rất có thể sẽ phải chịu thiệt đấy."

Hoa Lân cũng không phải kẻ ngốc, đột nhiên chạy theo sau hắc y nhân gọi: "Nếu ngươi không có gan để lại danh tính thì ta không có hứng thú chơi với ngươi đâu."

Hắc y nhân dừng bước trước cửa, toàn thân tán phát hàn ý lẫm liệt, vẫn không ngoảnh đầu lại nói: "Giang Ninh Phi Ưng đường, Ngân ưng Sở Hạo Phi!...Ngươi mau quay về chuẩn bị quan tài đi! Cáo từ!" Thân ảnh chớp động, chớp mắt đã xuống khỏi Thúy Hồng lâu.

Cổ Duyên và Tây Môn Vô Ngân ánh mắt hoảng loạn, Giang Ninh Phi Ưng đường là một tổ chức rộng lớn thần bí, không ngờ nhị đương gia Ngân ưng lại bại trong tay Hoa Lân, lần này thì phiền phức to rồi.

Tây Môn Vô Ngân động dung nói: "Xong rồi Lân thiếu ơi!...Lần này cậu thực sự không nên dễ dàng để hắn đi như vậy, dù thế nào cũng phải tra hỏi kĩ đã chứ. Một kẻ giang hồ tiểu tốt như ta bại dưới tay cậu cũng chẳng sao nhưng nhị đương gia của Phi Ưng đường

thì không giống thế đâu...Ài! Sau này cậu gặp phiền phức lớn rồi."

Cổ Duyên cũng thầm lo lắng cho Hoa Lân, Phi Ưng đường chuyên làm những trò giấu mặt, thủ đoạn quỷ dị phi thường, dựa vào chút ít kinh nghiệm giang hồ của Hoa Lân thì quả là vô cùng hung hiểm. Gã quan tâm hỏi: "Còn chưa thỉnh giáo sư môn của Tiểu Lân?"

Hoa Lân thẳng thắn đáp: "Hê hê! Ta vừa bị Thiên Sơn trục xuất khỏi môn phái!"

"Hả?" Mọi người đều thất kinh, ngay cả vị cô nương đang đứng ngủ gật ở một góc cũng phải giật nảy mình...

Ngọc Tiên Duyên - Tập 1

Chương 28 - Trùng Phản Trung Nguyên

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

Cổ Duyên cười khổ nói: "Tiểu Lân à, cậu cứ thế này mà hành tẩu giang hồ thì không ổn đâu, danh tiếng của Thiên Sơn rất lớn, cậu không thể cứ tùy tiện là

nói mình bị Thiên Sơn...thoát ly khỏi Thiên Sơn! Đôi khi cũng cần phải giả vờ nữa, biết không?"

Hoa Lân cười nói: "Thiên Sơn ta còn không sợ, chẳng lẽ lại sợ cái Phi Ưng đường gì gì đó à?...Đợi đã, ta bảo này Cổ lão huynh đệ, ông đừng có gọi ta là Tiểu Lân này Tiểu Lân nọ được không? Cứ làm như ta là một tiểu nữ hài không bằng, sau này hãy gọi ta là Lân thiếu là được! Hê hê...Ta thích được gọi như vậy!"

Cổ Duyên lau mồ hôi trên trán, thầm nghĩ tên tiểu tử này da mặt đúng là dày hơn người thường! Có lẽ hắn bị đuổi khỏi Thiên Sơn cũng chính vì quá kiêu ngạo chăng?

Lúc này Tây Môn Vô Ngân mới phát hiện ra Hoa Lân đúng là một chú "nghé con" mới gia nhập giang hồ, điều này thật khó mà hiểu nổi. Tại sao y lại chịu thất bại dưới tay tên tiểu tử này được nhỉ, thật xấu mặt! Bất quá, khi nghĩ đến chuyện nhị đương gia của Phi Ưng đường cũng phải thua, trong lòng y coi như cũng có được chút an ủi.

Sau đó ba người ngồi uống rượu nói chuyện phiếm trên Thúy Hồng lâu, nói đủ chuyện từ trên trời xuống dưới đất, từ nam sang bắc, từ chuyện mỹ nữ đến

chuyện võ lâm, cái gì cũng đề cập đến hết. Trong mắt hai người kia, chút lịch duyệt giang hồ của Hoa Lân khá là ấu trĩ, hơn nữa hắn cũng chẳng che giấu, có gì không hiểu là trực tiếp hỏi luôn. Cổ Duyên, Tây Môn Vô Ngân đều cảm thấy buồn cười, trả lời mọi câu hỏi của hắn, chẳng khác nào mở một khóa học về giang hồ cho Hoa Lân.

Nói chuyện mới biết thì ra Cổ Duyên là đệ tử đích truyền của Hoa Sơn, gia cảnh thập phần giàu có, nhưng gã trước giờ chỉ thích lấy việc kiếm tiền làm niềm vui, điều này thật sự đã khiến Hoa Lân vô cùng ngạc nhiên.

Gia cảnh của Tây Môn Vô Ngân thì thanh bần hơn nhiều, may là y học trộm được thân thủ không tầm thường, tự nuôi sống bản thân cũng không quá khó khăn. Hiện tại nguyện vọng lớn nhất của y là lấy được một nàng dâu xinh đẹp về để nối dõi tông đường, nên câu chuyện dần chuyển sang đề tài về tứ đại mỹ nữ trong thiên hạ...

Chỉ thấy Tây Môn Vô Ngân nói: "...Hê hê! Các vị có biết nữ tử đẹp nhất là ai không? Đó chính là Thúy ảnh Mộ Dung Tuyết! Lần trước ta có gặp qua, khi đó

khăn che mặt của nàng bị một cơn gió nhẹ thổi lên, quả là một trang tuyệt sắc tựa thiên tiên!"

Ngay cả Cổ Duyên vẫn luôn trầm tĩnh cũng lớn tiếng nói: "Xì! Đó là vì ngươi chưa gặp Mẫu đan Hà Thanh Phương thôi, nếu không phải vì đã có chồng thì cô ấy đã đứng đầu tứ đại mỹ nữ rồi!"

Hoa Lân chỉ nghe một phần, tự nói với mình: "Chẳng lẽ còn có người xinh đẹp hơn Thượng Quan Linh và Thanh Thanh sao? Không đâu! Ta thấy đến cả Đổng quý phi còn kém họ một chút!"

Tây Môn Vô Ngân và Cổ Duyên lập tức phản bác: "Thượng Quan Linh và Thanh Thanh là ai? Sao ta chưa từng nghe qua? Cậu đúng là chẳng biết gì cả, thế tổng cộng cậu đã gặp được mấy mỹ nữ rồi?"

Hoa Lân cảm thấy rất xấu hổ, ngượng ngập nói: "Người ta đều nói Thượng Quan Linh là mỹ nữ đẹp nhất võ lâm."

Cổ Duyên, Tây Môn Vô Ngân: "Ha ha...Cậu nhầm rồi!"

Lòng tự tôn của Hoa Lân hơi bị tổn thương, Thượng Quan Linh và hắn đã có quan hệ xác thịt mà. Hắn

liền nói lớn: "Tuyệt trần kiếm Thượng Quan Linh! Các người đã từng nghe nói đến chưa?"

Cổ Duyên, Tây Môn Vô Ngân bỗng ngừng cười, đồng thanh nói: "Cậu nói Tuyệt trần kiếm? Cô ấy rất ít khi bước chân vào giang hồ, ai mà biết được? Nhưng nhất định là vẫn kém hơn một chút!"

Hoa Lân cảm thấy một sự mất mát trong cõi lòng, hắn lại nghĩ tới Diệp Thanh. Thân ảnh mỹ lệ của nàng lúc ẩn lúc hiện trước mắt, không có Thanh Thanh ở bên, hắn luôn thấy như đã mất đi một thứ gì đó vô cùng vô cùng quan trọng, trái tim gần như sắp tan nát...

Thế nhưng có người còn buồn bực hơn Hoa Lân.

Rất nhiều hồng bài cô nương trên Thúy Nguyệt lâu nãy giờ vẫn đứng phục thị cạnh ba người, họ không ngờ tam đại lão gia này toàn bàn chuyện về nữ nhân mà lại không cần nữ nhân, thử hỏi không buồn bực sao được?...Bọn họ lần lượt đi khỏi đó mà vẫn mong muốn ba người đuổi theo giữ lại. Nếu không phải vì nhìn ra cả ba đều là võ lâm cao thủ thì họ đã sớm bảo quy nô "mời" khách về rồi.

Ba người nói chuyện thẳng một mạch cho tới khi trời sáng.

Mặt trời dần mọc lên ở đằng đông, người của Thúy Hồng lâu thì lại mới bắt đầu đi ngủ. Hoa Lân, Cổ Duyên, Tây Môn Vô Ngân không còn cách nào khác đành phải rời bước khỏi đó.

Xuống lầu rồi, Hoa Lân vỗ vỗ vào túi áo cười nói: "Làm hại hai vị cả đêm không được ngủ, tại hạ cảm thấy rất áy náy."

Cổ Duyên bản tính đến chết vẫn không đổi, lại khuyên: "Ta bảo này Lân thiếu, hai chúng ta mà liên thủ thật sự rất có tiền đồ..."

Tây Môn Vô Ngân cũng nói: "Sư phụ! Người nhận tôi làm đồ đệ chứ?"

Đầu Hoa Lân căng cả ra, hét lớn: "Đi đi, đi đi, ta không để ý đến các người nữa..."

Lúc này ánh mặt trời xiên xiên chiếu trên những mảng tường đất, mọi người đều cảm thấy đất đai nơi nơi đều tràn ngập một màu vàng, phòng ốc màu vàng, ngay cả da dẻ cũng vàng. Trái ngược với màu vàng hiện diện ở khắp nơi, tại tiểu phương bàn thành

không có lấy một chút sắc xanh nào, điều này khiến cho tâm lý con người hết sức không thoải mái.

Cổ Duyên đầy cảm khái nói: "Ài...Từ phía tây quay lại Ngọc Môn Quan, bất tri bất giác cũng được một năm rồi. Cảnh vật xanh tươi nơi giang hồ thật khiến cho người ta phải hoài niệm!...Bây giờ ta phải về Giang Lăng, hai người định đi đâu?"

Tây Môn Vô Ngân nói: "Ta vẫn chưa quyết định, đi đâu cũng vậy thôi!"

Hoa Lân ung dung nói: "Chẳng phải đêm qua hai người bảo rằng phong cảnh ở Hoàng Sơn quán tuyệt thiên hạ đó sao? Ta muốn đến đó xem xem!...Sau đó ta sẽ dạo hai vòng quanh giang hồ rồi cuối cùng mới về nhà tiếp tục làm thân phận thiếu gia của mình."

Cổ Duyên và Tây Môn Vô Ngân thật hết cách với hắn, kiểu phú gia công tử lưu lạc giang hồ như hắn luôn có tính cách này, thủy chung không có một mục tiêu xác định.

Cổ Duyên là người từng trải, gã vỗ vai Hoa Lân nói: "Chi bằng thế này đi! Ta cảm thấy chúng ta rất có duyên, cậu giúp ta áp tải hàng hóa được không? Đi

tới Giang Lăng là được, ta sẽ trả thù lao cho cậu...Giang Lăng chỉ cách Hoàng Sơn vài trăm dặm, rất thuận đường!"

Hoa Lân gật gật đầu, thầm nghĩ không có Thanh Thanh ở bên thì có người để nói chuyện cũng tốt!

Nguyên lai, Cổ Duyên ngầm cảm thấy Phi Ưng đường chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua, gã thân là võ lâm chính phái, nếu đã có thể thì đương nhiên phải giúp đỡ Hoa Lân.

Tây Môn Vô Ngân bỗng dày mặt nói: "Thế hả? Vậy ta cũng áp tải hàng, ngân lượng của ta bị Lân thiếu lấy hết rồi, không có tiền thì đi đâu nửa bước cũng khó."

Cổ Duyên và Hoa Lân nhìn nhau rồi không nhịn được phải bật cười ha hả.

...

Ba người về đến Phong Trần khách sạn nơi Cổ Duyên trọ mới thấy quy mô của khách sạn rất rộng lớn. Vừa bước qua ngách cửa, còn chưa vào hậu viện, chín thiếu niên lưng đeo trường kiếm đã lập tức tới nghênh đón, năm thiếu niên hôm qua xếp bàn cho Hoa Lân cũng có mặt trong số này. Từ bước chân

trầm ổn và thế đứng vững vàng của họ, Hoa Lân nhận ra chín thiếu niên này đều có thân thủ bất phàm, không hiểu Cổ Duyên mời được từ đâu nhiều cao thủ như vậy?

Hoa Lân và Tây Môn Vô Ngân sau khi làm quen với từng người mới biết thì ra bọn họ đều là đệ tử Hoa Sơn, chẳng trách kỉ luật lại nghiêm minh đến vậy. Nhưng họ đều nghĩ thầm: "Cổ Duyên đúng là lạm dụng quyền riêng, sai cả mấy vãn bối để làm hộ vệ cho hắn, bề ngoài thì mượn cái cớ đẹp đẽ là rèn luyện kinh nghiệm giang hồ."

Lúc này Hoa Lân mới để ý thấy đồ áp tải của họ ít đến mức đáng ngạc nhiên, chỉ có ba cái hòm nhỏ, một mình hắn vác là đủ. Hoa Lân xuất thân vương công hào môn, đương nhiên vừa nhìn đã biết bên trong toàn là các loại dị bảo trân châu mã não. Đây đều là những vật phẩm có nhiều ở Tây Vực, con đường tơ lụa cũng được mở ra để phục vụ việc buôn bán này. Nhưng khả năng gặp nguy hiểm trên con đường này quá cao, vừa ra khỏi Ngọc Môn Quan là phải đề cao cảnh giác để có thể sống sót, cũng chỉ có

những cao thủ như đệ tử Hoa Sơn mới đủ can đảm đi qua.

Cả đoàn mười người thay ngựa rồi vội vã lên đường, dự định sẽ đi qua Tây Hạ tới Tần Châu, lại qua Hưng Nguyên rồi sẽ đến Giang Lăng. Cả cuộc hành trình dài hơn bốn nghìn dặm, dự tính ít nhất phải mất khoảng ba mươi ngày.

Hôm sau, khi vừa đi qua Cam gia trang, mọi người phát hiện thấy xa xa phía sau có người đang bám theo, cũng không biết là tìm Hoa Lân để tính sổ hay đã nhắm trúng lô hàng này? Nhưng mọi người đều đang nóng lòng nhớ nhà, hơn nữa tự xét võ công cao cường, việc gì phải quan tâm đến chuyện có cường đạo cướp đường hay không?

Cứ như vậy cho đến hơn mười ngày sau, bọn họ đã tới được địa phận Trung Nguyên, không ngờ kẻ luôn bám theo đằng xa vẫn chưa thấy xuất thủ.

Tây Môn Vô Ngân cười nói: "Tên đó đúng là không có mắt, với những kiếm khách giang hồ hành trang gọn nhẹ như chúng ta, có một nghìn tên giặc cũng không dám khinh suất hạ thủ. Nhất định hắn tới vì Lân thiếu!"

Hoa Lân kéo cương ngựa, cười lạnh nói: "Tới tìm ta cũng tốt! Lần sau ta nhất định phải lột sạch y phục của hắn...Hừ!"

"Ha ha ha..." Mọi người đều cười lớn, hơn mười ngày đi cùng nhau, bọn họ đều nhận thấy Hoa Lân rất thú vị, nào giống một nhân vật chính phái?

Trong lúc cười nói, đoàn người đã đi qua một khu rừng, nhìn ra đã có thể trông thấy một thành thị phồn hoa tọa lạc ở đằng xa.

Đây là tòa thành lớn đầu tiên gặp được từ khi vào đến Trung Nguyên, tổng diện tích có đến mấy chục ki lô mét vuông, việc phòng ngự tất nhiên hết sức cẩn mật. Tường thành cao hơn năm trượng khiến người ta nhìn lên phải sinh lòng thành kính, con sông hộ thành rất rộng lớn, phía trên còn có một chiếc cầu treo làm bằng sắt, ngang cổng thành có treo ba chữ lớn "Tần Châu Thành" mạ vàng (nay là thành phố Thiên Thủy). Trước cổng thành ngựa xe tập nập, hành nhân thương lữ chậm rãi tiến vào thành.

Hoa Lân ngẩng đầu, nheo mắt nhìn ba chữ "Tần Châu thành", hé miệng để lộ ra một nụ cười ấm áp, thầm

nghĩ trong lòng: "Dư thúc thúc! Lân nhi đã về rồi, thúc còn ở đây không?"

Ngọc Tiên Duyên - Tập 1

Chương 29 - Tửu Lâu Phong Ba

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

Cổ Duyên đẩy Hoa Lân một cái, trêu hắn: "Không phải cậu lại có ý đồ xấu xa nào đó chứ? Nơi đây đã thuộc địa phận của Trung Nguyên rồi, không được làm gì càn quấy đâu đấy!"

Tây Môn Vô Ngân thì lại hoàn toàn trái ngược, trơ mặt nói: "Hê hê...Hoa Lân! À không...lão đại! Có đại kế phát tài nào không?"

Hoa Lân nghiêm mặt nói: "Ta đã chia cho ngươi một nghìn lạng rồi còn muốn thế nào nữa?"

Tây Môn Vô Ngân: "Ôi dào! Một nghìn lạng trong mắt huynh thì có đáng là gì? Ta chủ yếu là muốn học hỏi tuyệt chiêu kiếm tiền của huynh cơ!"

Hoa Lân lừ mắt nói: "Ta mặc kệ ngươi!"

...

Vừa bước vào trong thành, cảnh tượng trước mắt khiến mọi người đều sửng sốt.

Trên con phố đông đúc người qua lại có lẫn rất nhiều các nhân vật võ lâm, nhìn thoáng qua đã biết là trên giang hồ đã phát sinh chuyện gì đó.

Sau khi nghe ngóng mới hay thì ra mọi người đang đồn đại về chuyện có dị bảo xuất hiện trên Mạch Tích Sơn. Cái gì mà tiên khí thượng cổ, lấy được nó có thể phi thăng tiên đạo. Càng kì quái hơn nữa là đã có mấy chục vị cao thủ phải bỏ mạng, ngay đến hung thủ là ai cũng không biết, từ đó mọi người lại càng tin hơn vào lời đồn, ngày càng có nhiều người tụ tập về đây.

Cổ Duyên cười nói: "Giang hồ ngày nay làm sao thế nhỉ? Ai ai cũng đi nghiên cứu cách tu luyện thành tiên, thật đáng buồn đáng cảm thán mà!"

Hoa Lân nhìn những thiếu niên nam nữ qua lại tấp nập trên đường, lại dấy lên tâm sự của bản thân: Sau khi Diệp Thanh xuất quan, nếu tìm không thấy hắn thì nàng sẽ làm thế nào?

Hắn lơ đãng bước theo mọi người đi qua vài con phố, ai ngờ các khách sạn bên đường đều đã chật cứng nên lại phải đi thêm vài dặm nữa. Cuối cùng, họ đã tìm được Minh Nguyệt khách sạn ở cửa bắc của Tần Châu thành là còn phòng trống, không những thế mà bên trong còn không có lấy một người khách trọ, tình huống này quả thật là quái dị!

Ở trước cửa, vài tên điếm tiểu nhị với dáng vẻ rụt rè thận trọng đang tẩy rửa mặt đường, đoàn người vừa tiến vào đại sảnh đã phát hiện thấy bên trong rất ẩm ướt.

Cổ Duyên nhíu mày nói: "Hình như có mùi máu tanh!"

Tây Môn Vô Ngân nói: "Cứ vào đi! Hết khách sạn rồi."

Một tên tiểu nhị nhìn thấy có khách vào liền tỏ ra vô cùng vui mừng, đón lấy cương ngựa rồi cúi mình nói: "Vài ngày trước có người dùng vũ khí đả đấu nên hôm nay bản quán mới mở cửa trở lại, bây giờ thì ổn rồi, xin mời quý khách!"

Chưởng quỹ là một trung niên to béo, lão khom lưng cười nói: "Các vị cần loại phòng nào? Giá thuê phòng hôm nay sẽ được ưu đãi giảm hai phần mười."

Cổ Duyên gõ ba đĩnh bạc lên mặt quầy nói: "Năm gian thượng phòng chữ Thiên!"

Chưởng quỹ lập tức phấn khởi hẳn lên, cao hứng nói: "Được ạ!...Trần Kiệt, mau đi lấy chìa khóa!"

Trong khi đang làm thủ tục phòng thì ngoài cửa lại có thêm mười mấy người bước vào, người đi đầu không ngờ lại là một nữ tử tuyệt sắc. Chỉ thấy nàng mặc một chiếc váy gấp nếp màu vàng nhạt, tơ lụa mềm mượt làm tôn lên những đường cong hoàn mỹ, quanh eo buộc một dải đai lưng nạm vàng, tả thủ cầm một thanh Ngọc Long Bàn Phượng kiếm, phía trên chuôi kiếm rủ xuống hai dải tua kiếm vàng. Toàn thân nàng không đeo bất cứ một thứ đồ trang sức nào nhưng khí chất cao nhã đó khiến cho người ta phải sinh lòng ngưỡng mộ.

Nàng giơ ngọc thủ quạt quạt vài cái, nhíu mày nói: "Mùi gì thế nhỉ?"

Mười mấy người đứng sau sớm đã tranh đi vào trước, thoáng chốc đã lần lượt chiếm đứng địa thế có lợi, vừa nhìn đã biết là được trau dồi qua huấn luyện. Một thiếu niên vận bạch y đứng bên thiếu nữ vội vàng nói: "Hinh Nhi tỷ, hay là tìm một nhà trọ khác? Nơi này hình như có vấn đề!"

Nhưng nữ tử tuyệt sắc lại nói: "Cứ ở đây đi, hết khách sạn rồi!"

Một người mặc y phục màu xám đứng bên phải lập tức rút ra hai lá vàng đặt trên mặt quầy, cao giọng nói: "Bảy gian thượng phòng! Trong đó một gian phải ở nơi vắng vẻ, u tĩnh, tốt nhất là gần hồ nước, sát với hoa viên!"

Hoa Lân nhìn thấy có mỹ nữ ở bên, hơn nữa dáng điệu cử chỉ rất giống với mình nên hắn lẩm bẩm nói: "Thật lợi hại! Còn biết hưởng thụ hơn ta nữa!"

Cổ Duyên vội kéo hắn đi vào nội đường, lòng nghĩ không nên chọc đến những kẻ mặc y phục xám này, nếu sinh chuyện thì thật chẳng đáng chút nào.

Quả nhiên đám người áo xám đó đều quét ánh mắt lạnh lùng nhìn tới, người nào người nấy sắc mặt lãnh

khốc, cũng may là nhân số hai bên không chênh lệch nhiều nên đều không có ý định động thủ.

Chưởng quỹ sớm đã sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, hai ngày trước vừa mới đánh xong, nếu hôm nay lại đánh tiếp thì cái quán này cũng khỏi cần phải mở nữa. Lão cuống quýt nói: "Có có có...Các gian thượng phòng quý vị cần đều có cả!...Trần Kiệt! Mau dẫn khách quan lên lầu!" nói xong đưa một xâu trúc bài giao cho điếm tiểu nhị.

Nhóm người Hoa Lân đi theo tiểu nhị vào trong hậu viện, quy mô của Minh Nguyệt khách sạn này thực không nhỏ, phía trước là hai tầng trà tọa tửu lầu, đằng hoa viên ở hậu viện còn có ba dãy khách phòng. Bọn Hoa Lân vừa được sắp xếp trú tại tây sương phòng thì nhóm người áo xám kia cũng dừng chân tại đông sương phòng, ở giữa chỉ được ngăn cách bởi một hoa viên nho nhỏ.

Bọn họ nghỉ ngơi một hồi lâu. Do dạo gần đây các hiệp khách giang hồ xuất hiện quá đông nên tới khi trời tối thì khách sạn này cũng đã chật hết các phòng.

Tối nay, trên tửu lầu, bàn của Hoa Lân hiện đã dùng xong bữa, mọi người vừa uống trà vừa nghe ngóng tin tức.

Chỉ thấy bốn nhân vật võ lâm ngồi cách đó một bàn đang bàn luận hết sức sôi nổi, một hào khách râu rậm lớn tiếng nói: "Kể từ sau thời Tần Thủy Hoàng đến giờ, Tần Châu chưa bao giờ được náo nhiệt như lần này. Hiện tại tất cả các khách sạn trong thành đều đã chật cứng người, nghe nói ngay cả bảy vị cao thủ trẻ tuổi của Thất Kiếm Minh cũng đã tới rồi."

Một thanh y văn sĩ nói: "Nghe nói Thất Kiếm đang truy bắt Vân Thiên Hóa, hình như không phải họ tới vì chuyện Vạn Quật Sơn đâu."

Một hán tử mặt sẹo khác nói: "Ta thấy bọn chúng vị tất đã thanh cao như vậy, sau khi tới nơi rồi nhất định cũng sẽ lấy việc truy tìm bảo vật làm chính."

Thanh y văn sĩ nói: "Chu huynh, huynh nhầm rồi, Thất Kiếm trong hai năm nay trượng kiếm trên giang hồ, trước giờ chưa từng dừng bước. Tháng trước, tên Vân Thiên Hóa đáng chết kia đã làm hại danh tiết của Giang Nam Uông gia tiểu thư nên bị Thất Kiếm truy

đuổi gắt gao tới tận nơi này. Hà hà...Ta thấy lần này khí số của Vân Thiên Hóa đã tận rồi!"

Đại hán râu rậm lắc đầu bảo: "Chỉ sợ vị tất! Tên Vạn lý tầm phương đó tung hoành giang hồ đã mười năm nay, ngay cả Phàm y thượng nhân cũng không bắt được hắn, chỉ dựa vào Thất Kiếm mới vừa xuất đạo thì e là khó mà thành công được."

Hán tử mặt sẹo gạt đi nói: "Nói về Thất Kiếm làm gì? Bảo vật ở Mạch Tích Sơn sắp thành vật sở hữu của Vô Cực môn rồi. Nghe nói bọn họ đã xuống đó mấy lần mà không xảy ra việc gì, sắp vẽ được địa đồ dưới đó rồi. Ức thật! Lúc nào chúng ta mới xuống đó được đây?"

Bạch y văn sĩ ngồi cùng bàn nãy giờ vẫn chưa nói gì đột nhiên ngắt lời: "Tôi khuyên các vị đừng đi nữa!...Cứ coi như may mắn còn sống sót thì cũng chẳng có mạng mà hưởng thụ!"

Chúng nhân đều trầm mặc, kỳ thực mọi người đều hiểu rất rõ đạo lý này, nhưng sức mê hoặc quá lớn của bảo vật đã cưỡng chế dẫn dắt cái thân thể đáng thương này của họ. Bạch y văn sĩ lại nói tiếp: "Ài...Thật sự cảm ơn các vị trên đường đi đã chiếu cố

tôi, đợi sau khi tôi gặp được Dương các chủ, không chừng ngày mai là phải trở về Giang Nam rồi...Theo tôi, chi bằng các vị cũng quay về đi."

Thanh y văn sĩ cười hăng hắc nói: "Vẫn là huynh phong lưu..."

Bỗng đại hán râu rậm kêu "oa" một tiếng, tay chỉ về hướng cầu thang dẫn lên lầu.

Hoa Lân cũng quay đầu lại nhìn, chỉ thấy thiếu nữ gặp lúc ban sáng đang nâng xiêm váy chậm rãi bước lên.

Tửu lầu đang huyên náo bỗng yên lặng ngay tức khắc, tất cả đều bị thu hút bởi thân ảnh tuyệt sắc đó. Hoa Lân cảm thấy nữ tử này rất giống một người, liền buông lời trêu ghẹo: "Quả nhiên là mỹ nữ, ta có hét lớn kêu mọi người im lặng cũng không hiệu quả bằng!"

Cổ Duyên và Tây Môn Vô Ngân thật hết cách với hắn, đều lo lắng cho tên tiểu tử này chẳng mấy chốc sẽ "tàn đời". Các đệ tử Hoa Sơn ngồi cùng bàn thì lại cười thầm, họ đều khâm phục sự can đảm của hắn.

Ai ngờ thiếu nữ đó băng băng đi về phía hắn thật.

Loáng cái, tám hắc y thị vệ sau lưng nàng ta đã vây quanh bàn Hoa Lân, tả thủ án tại chuôi đao giắt bên hông.

Các đệ tử Hoa Sơn cũng bất giác đặt hữu thủ lên chuôi kiếm, không khí giữa song phương toát lên vẻ lăng lệ. Thực khách trên Minh Nguyệt lầu đều lộ ra thần sắc hưng phấn. Có kịch vui để xem, tất nhiên không thể bỏ qua.

Bạch y thiếu niên đứng cạnh thiếu nữ sắc mặt lạnh lùng nói: "Ngươi không muốn sống nữa phải không?"

Thiếu nữ đó cũng nói: "Ngươi vừa nói cái gì? Thử nói lại một lần nữa xem!"

Hoa Lân bưng tách trà lên uống một ngụm rồi thản nhiên nói: "Ta nói cô quả là mỹ nữ! Ta có hét lớn kêu mọi người im lặng cũng không hiệu quả bằng!"

Trong lòng hắn thầm nghĩ: "Ta không tin là cô sẽ nổi giận thật sự..."

"Ai dà!" Thiếu nữ đó quả nhiên không hề nổi giận, ngược lại thái độ còn trở nên vô cùng thân thiện, dịu dàng hỏi: "...Can đảm lắm! Huynh mới từ Thiên Sơn

xuống phải không? Ta có thể hỏi huynh một chuyện được không?"

Hoa Lân cười ranh mãnh nói: "Được thôi! Nhưng trước tiên cô phải nói cho ta biết phương danh của cô? Hê hê..."

Thiếu nữ ngẩn người, ngượng ngập đáp: "Tiểu muội Thanh Phong các Dương Hinh Nhi! Còn huynh?"

Hoa Lân: "Tại hạ Hoa Lân...Cô muốn hỏi gì thì hỏi đi!"

Dương Hinh Như cất giọng ngọt ngào nói: "Dương Phong Linh ở trên Thiên Sơn có tốt không?"

Hoa Lân "ục" một tiếng bị sặc cả nước trà. Hắn nhớ lại trước kia đã từng đùa bỡn Dương Phong Linh, làm hại người ta bị đồn đại là có quan hệ lén lút với hắn, liền vừa ho vừa cười nói: "Rất không tốt...khục khục...rất không tốt!"

Lần này đúng là hắn "vừa ăn cướp vừa la làng" mà...

Ngọc Tiên Duyên - Tập 1

Chương 30 - Thủ Chu Đãi Thỏ*

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

Dương Hinh Nhi hỏi với vẻ khẩn trương: "Hả?...Phong Linh làm sao? Tại sao lại như vậy?"

Hoa Lân hỏi ngược lại: "Kì quái thật! Làm sao cô biết ta từ Thiên Sơn xuống? Trên mặt ta có viết chữ à?"

Dương Hinh Nhi cười nói: "Vì thanh kiếm trên bàn! Nếu ta nhớ không nhầm thì thanh kiếm này tên là Hàn Tinh! Đúng không?"

Hoa Lân cầm kiếm lên, lẩm bẩm nói: "Kiếm này là Hàn Tinh kiếm ư? Trời ạ! Ngay chính ta còn không biết!" Hắn lại nghi hoặc nói: "Thanh kiếm này đã mười mấy năm không xuất hiện trên giang hồ, làm sao cô biết được?"

Dương Hinh Nhi: "Bởi vì mười lăm năm trước các chủ của chúng ta đã tặng thanh kiếm này cho Tuyệt trần kiếm nên ta đương nhiên là biết rồi!"

Hoa Lân: "Xì! Lúc đó cô mới được bao tuổi chứ?"

Dương Hinh Nhi: "Lúc đó ta còn rất nhỏ, nhưng thanh kiếm này có lai lịch rất lớn!...Hiện giờ ta rất hoài nghi ngươi có được thanh kiếm này với lý do bất

minh, nó vốn không hề thích hợp cho ngươi sử dụng! Có phải ngươi đã lấy trộm không?...Nói mau!"

Hai người họ càng nói càng to tiếng, những người theo dõi xung quanh đều cảm thấy rất lạ lùng. Khi nghe thấy bảo kiếm của Tuyệt trần kiếm Thượng Quan Linh bị đánh cắp khỏi Thiên Sơn, tất cả đều không giấu nổi ánh mắt kinh ngạc. Một vài hiệp khách mục quang tỏa ra sát khí băng lãnh.

"Ách!" Hoa Lân gãi gãi đầu nói: "Ta...ta, thật ra là thế này, cô ấy muốn tặng thanh Hàn Tinh kiếm này cho vợ tương lai của ta! Cô thích à? Vậy ta tặng cho cô..."

Choang...

Một thanh trường kiếm sáng loáng đã chỉ thẳng vào giữa mũi Hoa Lân, bạch y thiếu niên đứng bên Dương Hinh Nhi thân thủ quả nhiên thần tốc.

Dương Hinh Nhi vội vàng nói: "Suất sư đệ! Mau hạ kiếm xuống!" Ngọc thủ nhẹ nhàng ấn cánh tay phải của bạch y thiếu niên xuống.

Thiếu niên đó chính là Đông Phương Suất, em ruột của các chủ Thanh Phong các Đông Phương Linh Yên, hai năm nay cũng đã dần dần chứng tỏ được bản lĩnh

của mình trên giang hồ. Kiếm pháp của Đông Phương thế gia trước giờ vốn nổi danh về tốc độ, rất nhiều người không thể nhìn rõ gã đã rút kiếm thế nào...

Hoa Lân lạnh lùng nói: "Ta ghét nhất bị người ta dùng kiếm chỉ vào mình!"

Đông Phương Suất nghe vậy, bảo kiếm vừa hạ xuống lại từ từ nâng lên, kiếm khí lạnh lẽo ràn rụa lại chĩa vào mũi Hoa Lân. Mọi người đều sững sờ, tính khí của hai thiếu niên này sao lại quật cường ngang ngạnh như vậy?

Hoa Lân biến sắc mặt, tay khẽ chỉ vào lưỡi kiếm trước mắt nói: "Không phải chứ? Ta chỉ nói thế thôi mà!"

Mọi người đều ngạc nhiên trước sự yếu hèn của Hoa Lân, thực khách xung quanh đều ném những ánh mắt khinh bỉ về phía hắn.

Đông Phương Suất lạnh giọng nói: "Hừ! Ta cũng chỉ chĩa kiếm thôi mà!"

Dương Hinh Nhi vội vàng ngăn Đông Phương Suất lại, hỏi Hoa Lân: "Ngươi vẫn chưa nói chuyện của Dương Phong Linh! Phong Linh gần đây thế nào?"

Hoa Lân lạnh nhạt nói: "Hiện giờ tâm tình của ta không tốt, miễn nói!" Nói rồi hắn quay sang khom mình chào Cổ Duyên và Tây Môn Vô Ngân: "Nhị vị huynh đệ! Ta đi tìm một vị cố nhân, đêm nay chắc sẽ không về...Các người không cần phải lo lắng cho ta!"

Dương Hinh Nhi biến sắc nhưng cũng không tiện phát tác, liền vươn tay ngăn cản Đông Phương Suất đang định gây chuyện.

Cổ Duyên cũng đứng dậy nói: "Ta dẫn cậu đi!"

Hoa Lân cười nói: "Cảm ơn Cổ huynh! Yên tâm đi, tại Tần Châu này không ai dám động tới ta đâu. Nếu Sở Hạo Phi muốn thử thì ta sẽ cho hắn biết thế nào là...chống đối chính quyền!"

Cổ Duyên ngẩn người, thì ra hắn luôn biết rằng mình đang được Cổ Duyên bảo vệ. Tên tiểu tử này quả nhiên tâm cơ cẩn mật. Nhưng Cổ Duyên vẫn không yên tâm, lo âu nói: "Hay ta đi cùng cậu nhé?"

Tây Môn Vô Ngân cùng các đệ tử Hoa Sơn cũng đều đứng dậy, chuẩn bị cùng đi với Hoa Lân.

Hoa Lân rất cảm động nhưng vẫn cười nói: "Thật sự không cần mà, hơn nữa cũng không tiện. Mọi người

cứ yên tâm đi! Tại Tần Châu thực sự không ai có thể động tới ta đâu!"

Đây là lần thứ hai hắn nói câu này, ngay lập tức đã dẫn đến một tiếng hừ lạnh: "Hừ! Chỉ sợ vị tất!"

Tất cả đều nhìn về hướng phát ra tiếng nói, một hắc y nhân đội nón che khuất mặt đang chậm rãi bước xuống khỏi Minh Nguyệt lầu. Một đệ tử Hoa Sơn chửi: "Mẹ kiếp, nói xong rồi chạy, con mẹ nó đúng là thứ không có khí phách!"

Hoa Lân thản nhiên nói: "Đúng vậy..."

Tây Môn Vô Ngân biến sắc nói: "Kẻ vừa nãy tuyệt đối không phải là Sở Hạo Phi, xem ra Phi Ưng đường đã tập trung nhân thủ rồi! Lân thiếu hãy cẩn thận thì hơn, có chuyện gì thì sáng mai hãy đi làm!"

Hoa Lân lắc mình một cái đã vọt ra xa nói: "Ta thật sự phải đi tìm cố nhân, không ai dám động tới ta đâu, mọi người đừng có đi theo!" Nói xong nhanh ***ng nghiêng mình đi xuống lầu...

Trên đường phố vừa mới lên đèn rực rỡ, các hàng quán hai bên tấp nập khách qua lại. Trừ năm ngoái

ra thì Tần Châu thành rất ít khi nào có dịp đông vui như lần này.

Hoa Lân nhanh nhẹn hòa mình vào dòng người, hắn không muốn chịu sự bảo hộ của Hoa Sơn phái. Lần này Đông Phương Suất chỉ kiếm vào mũi mà hắn cũng không động thủ vì hắn biết rằng Hoa Sơn phái nhất định sẽ tham chiến. Đó không phải là bản ý của hắn.

Cuối cùng sau khi đã thoát khỏi Cổ Duyên, Hoa Lân mới thở phào một hơi, thầm nghĩ Cổ Duyên mới đúng là bằng hữu! Tuy có đôi lúc bị làm phiền những rõ ràng Cổ Duyên thực sự rất quan tâm tới Hoa Lân.

Vừa mới đi qua một con phố nhỏ, Hoa Lân bỗng cảm thấy có người bám theo. Hắn thầm mắng: "Mẹ nó chứ! Lão tử đã cho ngươi cơ hội rồi mà vẫn bám theo, nhất định phải cho ngươi nếm thử thủ đoạn của ta mới được!"

Hắn vỗn dĩ muốn đi gặp Dư Toàn Hải thúc thúc ngay lập tức nhưng kẻ bám theo sau thật quá đáng ghét! Hắn liền vội đi tới một nơi hẻo lánh, nhảy qua tường thành rồi dừng chân tại một bìa rừng ngoài thành. Dựa người vào một thân cây, hữu thủ ung dung xoay

xoay Hàn Tinh kiếm, hắn lặng lẽ chờ "thợ săn" ở đằng sau đi tới.

Cử động của gã vừa hay rất hợp với dụng ý của bọn chúng, quả nhiên không lâu sau có hai bóng đen đi tới, đứng sững từ đằng xa, một nam tử gầy gò trong hai tên nghi hoặc nói: "Tên tiểu tử này đang làm trò quỷ gì vậy?"

Nam tử âm hiểm đứng bên trái cũng nhìn đông ngó tây một hồi lâu rồi nói: "Tiểu tử này quỷ kế đa đoan, bên trong nhất định là có mai phục. Chúng ta đừng có lại đó!"

Nam tử gầy gò thấp giọng nói: "Nhị ca à! Hắn thật sự lợi hại như vậy sao?"

Nam tử âm hiểm chính là Sở Hạo Phi, bấy giờ cảm thấy rất mất mặt, liền nói: "Cái này...Ta bảo thất đệ này, ta tuyệt nhiên không sợ hắn, chỉ là hình như hắn đã cố tình dẫn dụ chúng ta tới đây, nói không chừng sẽ có mai phục."

Nam tử gầy gò suy nghĩ một lúc rồi phản bác: "Đệ...đệ vẫn luôn theo dõi hắn suốt trên đường, đệ thấy chẳng có gì không ổn cả, trong đó không thể có mai phục gì

được. Với võ công của chúng ta thì hoàn toàn có thể diệt được hắn!"

Sở Hạo Phi do dự một lúc rồi nói nhỏ: "Vậy được! Ta tấn công từ chính diện, đệ vòng vào trong rừng, chúng ta hai mặt giáp kích, đệ thấy sao?"

Nam tử gầy gò gật đầu, hai người lập tức chia nhau ra, bọc đánh Hoa Lân từ hai hướng khác nhau...

Chú thích: *Thủ chu đãi thỏ: ôm cây đợi thỏ

Ngọc Tiên Duyên - Tập 1

Chương 31 - Xảo Ngộ Cao Nhân

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

Hoa Lân đúng là bê con không sợ cọp, đã phạm phải đại kỵ trên giang hồ! Nếu người của đối phương đều đã đến đông đủ, e là...

Bóng đen trước mặt quả nhiên là Sở Hạo Phi, gã nghênh ngang đứng cách Hoa Lân năm trượng, cười lạnh nói: "Xú tiểu tử, xem ra ngươi rất tự tin vào bản thân!"

Hoa Lân cười hê hê nói: "Không sai! Với võ công của ta, đối phó với hai tên tiểu cẩu các ngươi căn bản không cần phải mai phục gì cả."

Sở Hạo Phi trong lòng kinh hãi, thầm nghĩ chẳng lẽ vừa rồi mình và thất sư đệ đứng nói chuyện từ xa như vậy mà hắn cũng nghe thấy hết sao? Điều này là không thể!

Hoa Lân nhìn thấy vẻ mặt nghi hoặc của gã liền lạnh lùng nói: "Hừ! Ta đã tạo cơ hội cho ngươi, thế mà ngươi vẫn không biết à? Ngươi có thể tới được Tần Châu thành là do bản thiếu gia còn để cho ngươi một con ngựa đấy! Minh bạch chưa?...Đồ ngu!"

Không hiểu vì sao Sở Hạo Phi bỗng cảm thấy lạnh người, thầm nghĩ: "Chẳng lẽ tiểu tử này đúng là khắc tinh của mình sao? Nhưng lần này đã có thất đệ đánh úp rồi, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì chắc có thể tiêu diệt được hắn, nếu không về sau làm sao có thể lăn lộn trên giang hồ được nữa." Thế nên gã cười lạnh nói: "Đó là do ngươi tự tìm lấy cái chết! Không thể trách người khác được! Xem kiếm!"

Hoa Lân cũng động thân ngay sau đó, "soạt" một tiếng hữu thủ đã rút kiếm ra khỏi bao. Một màn kiếm

quang trong suốt tỏa ra từ mũi kiếm rạch tới người đối phương, không khí như bị đông cứng lại, màn kiếm quang bỗng biến thành một phiến băng mỏng, hung mãnh cắt về phía trước...

Sở Hạo Phi sợ tới mức sắc mặt đại biến, vội thi triển công phu Thiết Bản Kiều, ngửa người né tránh, chỉ thấy sau khi luồng kiếm khí đó xẹt qua, một chiếc lá đã bị cắt thành hai mảnh không một tiếng động...

Sở Hạo Phi sợ Hoa Lân lại xuất kiếm khí nên hoảng hốt thuận thế lăn về bên phải, trán toát đầy mồ hồi lạnh. Lúc này, vài miếng băng mỏng mới rơi từ trên không xuống, không ngờ kiếm khí đó lại có thể ngưng tụ thành thực thể.

Hoa Lân mới bước chân vào giang hồ, không biết võ công của mình được xếp vào bậc nào nên vừa rồi hắn đã dùng đến toàn lực. Nhìn thấy bản thân nhờ vào Hàn Tinh kiếm có thể phát huy uy lực lớn đến như vậy, hắn cũng bất ngờ đến giật thót mình, lầm rầm nói: "Mẹ nó! Thì ra Hàn Tinh kiếm lại hữu dụng như vậy, chẳng trách lại được xếp vào một trong những tuyệt thế danh kiếm. Ài...Chỉ tiếc là ta đã có Hà Chiếu rồi!

Sở Hạo Phi mặt mày nhăn nhúm, phóng mắt nhìn khắp giang hồ, chưa đến trăm người có thể dùng kiếm khí để sát thương địch nhân, những cao thủ có kiếm khí đạt đến ba trượng tuyệt đối có khả năng tham gia Huyền Thiên kiếm điển năm năm một lần. Trong thoáng chốc vô số ý nghĩ đã lướt qua trong đầu gã, chẳng lẽ tất cả là nhờ vào tác dụng của Hàn Tinh kiếm ?

Hoa Lân cảm thấy tâm tình hết sức thoải mái, trêu gã: «Thế nào? Đánh nữa không?»

Ánh mắt Sở Hạo Phi lóe lên một tia hàn quang quỷ dị, bật cười rộ khiến cho những chiếc lá cây tàn úa rơi rụng lả tả.

Hoa Lân cũng nhếch mép cười lạnh, đột nhiên, hắn quay người xoay ngang bao kiếm, "choang" một tiếng vừa khéo đỡ lấy một làn kiếm quang tập kích từ phía sau. Ngay sau đó hắn búng người lên không, lách khỏi một kiếm của Sở Hạo Phi từ phía chính diện.

Giữa không trung...

Hoa Lân vung kiếm hét lớn: "Thiên...Kiếm...Trảm!"

Chiêu này là tuyệt học hắn học trộm được từ Hạng Mạc Thiên! Không khí xung quanh nhanh ***ng hội tụ lại trên thân kiếm, hình thành một thanh thiên kiếm đáng sợ, không khí như ngưng đọng. "Hây", một kiếm bổ xuống, màn kiếm khí khổng lồ "roẹt roẹt roẹt roẹt..." rạch trên mặt đất, vươn dài vô hạn về phía rừng cây ở đằng xa...

Suy cho cùng đây cũng là kiếm pháp mà Hoa Lân học trộm nên xuất chiêu đương nhiên không được nhanh cho lắm, Sở Hạo Phi sớm đã tránh kịp sang một bên.

Nhưng dù có vậy, Sở Hạo Phi và thất đệ của gã cũng sợ tới mức chân run lẩy bẩy, lúc này bọn chúng mới biết là kiếm khí của Hoa Lân phát ra được hoàn toàn không phải chỉ nhờ vào Hàn Tinh kiếm.

Hoa Lân từ tốn hạ thân xuống mặt đất, nghiêng đầu dò xét hai tên hoại đản. Rất lâu sau bỗng nghe thấy trong rừng cây phía sau vang lên một tiếng động lớn. Ba người đều sửng sốt, trong chớp mắt, một phiến cây to đã đổ rầm xuống mặt đất.

Sở Hạo Phi lộ vẻ kinh hoàng, cơ bắp toàn thân co rút không ngừng, thầm nghĩ lần này đúng là đã phạm phải sai lầm lớn.

Hoa Lân lại càng thấy vui mừng, mọi biểu tình của chúng đều lọt vào mắt, đột nhiên hắn cười hăng hắc nói: "Hai tên tiểu cẩu! Lần này đã biết sự lợi hại của ta chưa?...Lần sau gặp bản thiếu gia, nhất thiết phải nhớ mà đi đường vòng, nếu không ta nhất định sẽ chẻ người các ngươi ra đấy!"

Hoa Lân tuyệt nhiên không phải kẻ thích giết người, nói xong liền vác theo bảo kiếm huýt sáo rời khỏi đó một cách đường hoàng.

Sở Hạo Phi vẫn đứng sững sờ, thất đệ của gã dùng khuỷu tay huých nhẹ hỏi: "Này! Nhị ca, rốt cục hắn tên là gì thế?"

Sở Hạo Phi đến giờ vẫn chưa hoàn hồn, lẩm bẩm nói: "Đã nói với đệ rồi, hắn tên Hoa Lân!"

"Hoa Lân? Ài! Đệ luôn cảm thấy cái tên này hình như rất quen, nhưng nghĩ mãi vẫn không ra. Hoa...Hoa Lân?" Lão thất đột nhiên khẩn trương nói: "A? Huynh nói gì, hắn là Hoa Lân? Không phải chứ?"

Bấy giờ Sở Hạo Phi mới bừng tỉnh, lấy làm lạ lùng hỏi: "Đệ biết hắn à?"

Sắc mặt lão thất biến đổi hoàn toàn: "Kinh đô Hoa gia! Không sai, hắn chính là độc tử của Hoa gia - Hoa Lân! Nhị ca, chẳng lẽ huynh quên rồi sao? Mười hai năm trước, chúng ta..."

Toàn thân Sở Hạo Phi lập tức nổi da gà, kinh hãi nói: "Không sai, đứa bé chúng ta bắt đi hồi đó cũng tên là Hoa Lân!...Điều này, chắc không phải nó chứ?"

Lão thất rùng mình một cái, run run nói: "Chắc chắn là nó! Đệ trông giữ nó cả đêm, làm sao có thể nhìn nhầm được? Còn nữa, chẳng phải Hoa phủ đã gửi độc tử của mình lên Thiên Sơn học nghệ sao? Nhị ca, tên tiểu tử này có phải vừa từ Thiên Sơn xuống không?"

Sở Hạo Phi cũng rùng mình, vẻ mặt khổ sở nói: "Nguy hiểm nguy hiểm! Tiểu tử này đúng là vừa từ Thiên Sơn xuống..."

Lão thất lập cập nói: "Chúng...chúng ta đừng có trêu vào hắn nữa! Bằng không nếu bị hắn biết được chuyện hồi nhỏ, chỉ sợ Phi Ưng đường..."

Sở Hạo Phi cũng sợ run người, thầm nghĩ thủ đoạn cùng gia cảnh của tên tiểu tử này thật quá lợi hại. Nếu tiếp tục đùa giỡn với hắn thì không những cái

mạng nhỏ khó giữ mà ngay cả Phi Ưng đường không chừng cũng sẽ bị hắn phá sập! Gã không biết làm sao đành phải gật đầu đồng ý.

Lúc này, đột nhiên một chiếc bóng lướt qua trên mặt đất khiến bọn chúng sợ hãi nhảy dựng người. Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy dưới ánh trăng, một thân ảnh phiêu dật bay qua trên đầu chúng, chớp mắt đã không còn thấy bóng dáng.

Cả hai đồng thanh hô lên kinh ngạc: "Ngự...ngự kiếm thuật?"

...

Hoa Lân thật tình rất vui, qua lần thử đao mổ trâu hôm nay, hắn bỗng cảm thấy võ công của mình đã là thiên hạ đệ nhất,

Đang dương dương đắc ý quay về thì một bóng đen xẹt qua trên đỉnh đầu hắn, ngẩng đầu nhìn lên thì thấy một người thi triển ngự kiếm thuật hạ thân phía trước cách hắn không xa.

Hoa Lân tự đấm mạnh vào đầu mình, mắng: "Thiên hạ đệ nhất cái gì, mẹ nó, đúng là ếch ngồi đáy giếng mà!"

Một thanh âm hòa ái truyền lại: "Ha ha...tiểu bằng hữu, cậu bảo ai là ếch ngồi đáy giếng vậy?"

Hoa Lân nhìn về nơi phát ra tiếng nói, đó là một người mặc y phục rất đặc biệt. Áo trên ngắn ngủn, quần dài rộng thùng thình, tóc trên đầu chỉ dài có một tấc, chân đi một đôi giày vải kì quái. Nhìn bề ngoài thì người này chỉ khoảng ba mươi tuổi, nhưng cảm giác hòa ái hiền từ cùng sự thâm thúy chất chứa trong đôi mắt lại hoàn toàn không tương xứng với niên kỉ.

Hoa Lân đi quanh người đó vài vòng, xem xét hồi lâu mới nói khẽ: "Kì quái...kì quái! Quý tính huynh đài? Huynh là ai? Năm nay bao tuổi? Tìm ta có chuyện gì?"

Hắn hỏi liền tù tì một hơi không hề ngừng nghỉ...

Ngọc Tiên Duyên - Tập 1

Chương 32 - Tiệm Nhập Mê Cục

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

Người đó thấy hắn hỏi liến thoắng như vậy liền mỉm cười trả lời từng câu một: "Ta tên Nhược Uyên, nhà ta ở một nơi rất xa, còn về niên kỉ à, ta năm nay đang độ tráng niên! Còn cậu?"

"Tôi tên Hoa Lân!" Hắn đáp rất gãy gọn.

Nhược Uyên: "Có thể nhờ cậu giúp một việc được không?"

Hoa Lân vốn luôn thích chiếm tiện nghi, không hề do dự nói: "Được! Nhưng ông phải dạy tôi ngự kiếm thuật!"

Nhược Uyên thấy rất lạ lùng, cười hòa ái nói: "Cậu rất biết mặc cả đấy, ha ha!...Kỳ thực thuật ngự kiếm chỉ tóm gọn trong vài câu, dạy cậu cũng được thôi...Muốn học ngự kiếm thuật phải xét đến ngộ tính, có những người luyện cả đời cũng không thành!"

Hoa Lân nghiêng đầu nói: "Nói nghe rất hay! Ông mau nói mấy câu đấy ra xem nào!"

Nhược Uyên cười khổ lắc lắc đầu nói: "Được! Vậy ta sẽ nói cho cậu nghe!...Ngự kiếm giả! Trí thân ư vật, vong vu hư, hoài trung không! Khống vật ư tâm, niệm kỳ thượng, tương cảm ứng! Vật dữ tâm liên,

thôi chi động, tùy chi di!...(Đặt mình vào vật, quên đi tất cả, lòng như hư không! Cái tâm dẫn vật cảm ứng với ý nghĩ! Vật liền với tâm, tâm động vật động, vật dịch theo tâm!...)

Hoa Lân đột nhiên cảm thấy như rơi vào một không gian hư huyễn. Theo từng lời khẩu quyết của Nhược Uyên, tư duy của Hoa Lân dần sáng rõ từng chút từng chút một, tựa hồ như đã minh bạch ý cảnh mà Nhược Uyên nói đến. Thật ra Thiên Sơn kiếm phái cũng có ngự kiếm thuật, đương nhiên Hoa Lân cũng biết chút ít đạo lý, vì vậy nên hắn muốn nghe thử tâm pháp ngự kiếm thuật của môn phái khác. Nhưng không ngờ trung niên nhân trước mặt diễn giải hết sức rõ ràng về ngự kiếm thuật, so với Thiên Sơn kiếm phái thì cao minh hơn nhiều, khiến cho Hoa Lân hầu như vừa nghe đã hiểu ngay!

Nhược Uyên nhìn thấy sắc diện Hoa Lân không ngừng biến hóa, trong lòng thất kinh, không nhịn được phải than rằng: "Ngộ tính của cậu thật hiếm thấy! Ta vừa nói những điểm trọng yếu của ngự kiếm thuật rồi. Ài...Tiếc là Thánh Thanh viện không thu nhận đệ tử ngoại hệ, nếu không...Thôi, ta và cậu có

duyên, đây là một bộ tu chân mật điển, đọc hiểu được hay không phải tùy vào duyên phận của cậu!" Nói xong đưa cho Hoa Lân một mảnh "kí ức tinh phiến" to bằng đầu ngón tay.

Hoa Lân vừa mới khôi phục thần trí thoát khỏi ý cảnh, ngơ ngác đón lấy ngọc thạch từ tay Nhược Uyên. Hắn lấy tay cân nhắc nặng nhẹ nói: "Đây là cái gì? Một bộ sách? Ông có nhầm không đó?...Ngay cả thằng ngốc cũng biết đây là một khối ngọc bội mà!"

Nhược Uyên không chút tức giận nói: "Ngọc bội thì ngọc bội! Cứ coi như đây là tiền thù lao ta tặng cậu, bây giờ cậu có thể giúp ta một việc được chưa?"

Hoa Lân lại khẽ nhẩm lại một lần khẩu quyết của ngự kiếm thuật để tránh sau này quên mất. Hắn biết rằng khẩu quyết này chắc chắn là tâm pháp chính tông, lần này được lời thật rồi!

Nhược Uyên thấy hắn chỉ cúi đầu mà không trả lời, liền cười khổ nói: "Ài...Thôi vậy, ta lại bị người ta gạt rồi!"

Hoa Lân bật cười mắng: "Ai gạt ông? Nói đi...có việc gì?"

Nhược Uyên trầm tư giây lát rồi nói: "Việc này khá nguy hiểm, trước tiên ta sẽ nói qua cho cậu hiểu đã. Cậu cứ suy nghĩ rồi sau đó hãy quyết định có giúp hay không!"

Hoa Lân nói lớn: "Nói đi, tôi nhất định sẽ giúp ông! Đương nhiên là việc xấu thì tôi không làm đâu đấy!"

Nhược Uyên tán dương: "Tốt! Ta rất thích tính cách này của cậu. Chuyện là thế này...Trên giang hồ có một môn phái cực kì hung tàn, đó cũng chính là Ma giáo mà các người vẫn thường nhắc đến! Bọn chúng thường bắt người để tiến hành Huyết Ma đại pháp, một vạn năm nay đã làm hại vô số người tốt. Chính phái khắp nơi trong thiên hạ đều truy sát chúng, nhưng do ma công của chúng quá ư lợi hại nên mấy vạn năm rồi mà vẫn không giết được hết bọn chúng..."

Hoa Lân không nhịn được phải ngắt lời: "A a a...Ma...Ma giáo? Mấy vạn năm? Huyết Ma đại pháp? Chuyện...chuyện này tôi có thể giúp được ư?"

Nhược Uyên đã từng nhiều lần bị cự tuyệt nên cho rằng Hoa Lân cũng không muốn giúp, buồn bã cúi thấp đầu nói: "Ài, vậy thì thôi!...Trừ ma lãng tích thiên

nhai lộ, thế nhân khiếp chỉ vệ đạo nan!" (*) Thân ảnh chớp động, tức khắc đã ở xa ngoài mấy chục trượng!

Hoa Lân tự cảm thấy dâng lên lòng tôn kính Nhược Uyên, liền hướng về bóng lưng trước mặt gọi to: "Này...Tôi đâu có nói là không giúp ông, mau quay lại đi! Thật ra..."

Nhược Uyên dừng chân, quay đầu lại trầm giọng nói: "Cậu hãy suy nghĩ kĩ đi đã..."

Hoa Lân nói lớn: "Suy nghĩ cái gì? Tôi đã đáp ứng thì nhất định sẽ làm được, tuyệt đối không màng sinh tử. Hơn nữa ai ai cũng có trách nhiệm đối phó với lũ ma đạo, dù có phải chết, tôi cũng sẽ chết một cách lẫm liệt vì chính nghĩa!"

Hoa Lân vừa dứt lời bỗng thấy mắt hoa lên, Nhược Uyên đã quay lại sát bên thân hắn. Tốc độ đó nhanh tới mức không lưu lại chút tàn ảnh nào, Hoa Lân lại kinh ngạc nói: "Cái này...cái này có thể dạy tôi được không?"

Nhược Uyên gượng cười nói: "Trên bộ tu chân bí tịch đó có ghi lại đấy, những võ công này cần phải có một

nền tảng nhất định mới có thể vận dụng được, trong vòng vài chục năm thì chưa thể thi triển được đâu."

Hoa Lân: "Vài...vài chục năm? À à, được, được! Ông nói xem cần tôi giúp gì nào?"

Nhược Uyên đột nhiên phát sinh hảo cảm với Hoa Lân, tuy hắn có vẻ hơi tham lam nhưng tâm địa rất thiện lương. Nhược Uyên lấy từ trong lòng ra một cục đá đỏ như máu nói: "Đây là một miếng Hỏa Vân thạch, khi cậu truyền công lực toàn thân vào trong này thì nó sẽ phát sáng. Làm vậy sẽ có thể dẫn dụ cao thủ của Phần Tinh Tông tới, ta sẽ đi liên hệ với mấy vị đồng đạo để cùng hợp lực bắt giữ hắn, việc này coi như thế là xong."

Hoa Lân đón lấy Hỏa Vân thạch, nghi hoặc nói: "Chẳng phải ông bảo là phải đi truy sát cao thủ Ma giáo sao? Tại sao lại đổi thành Phần Tinh Tông rồi?..."

Nhược Uyên hờ hững nói: "Phần Tinh Tông còn được gọi là Phần Âm Tông, là một tông giáo đáng sợ mà ai ai cũng úy kị, có lẽ bọn chúng sớm đã phái người tới thế giới này rồi!"

Hoa Lân: "Cái gì? Thế gì cơ?"

Nhược Uyên: "À...Có lẽ bọn chúng đã tới địa phận Trung Nguyên rồi!"

Hoa Lân: "Ừm! Vậy khi nào chúng ta sẽ bắt đầu?"

Nhược Uyên: "Cậu hãy mang theo miếng đá này, vào đêm ngày mười lăm tháng chín năm nay hãy đem lên Lăng Vân đỉnh trên Thục Sơn và làm nó phát sáng! Ta cùng tám vị đồng đạo nữa nhất định sẽ mai phục ở cạnh đó...bảo vệ cậu!"

Hoa Lân lầm rầm nói: "Mười lăm tháng chín, Lăng Vân đỉnh? Đó chính là lúc cử hành Thục Sơn kiếm điển phải không?'

Nhược Uyên gật đầu: "Chính vì khi đó sẽ có rất đông người nên đại ma đầu mới đi tìm mục tiêu để hạ thủ!...Đúng rồi, lúc không có việc gì nhất thiết không được đem Hỏa Vân thạch ra nghịch, nếu không có thể sẽ dẫn tới họa sát thân đó!"

Hoa Lân gãi gãi tóc sau gáy, việc này thực sự khá nguy hiểm, không cẩn thận là sẽ trở thành miếng mồi ngon ngay. Nhưng hắn vẫn kiên quyết gật đầu nói: "Ông yên tâm! Vì công cuộc trừ ma, dù có nguy hiểm đến đâu tôi cũng sẽ giúp ông!"

Nhược Uyên cảm động vô cùng, cẩn thận dặn dò: "Cậu hãy tham tường khối ngọc bội đó, biết chưa? Không chừng sau này nó sẽ cứu cậu đấy!" nói xong thân hình bồng bềnh bay đi xa dần.

...

Sau khi chia tay với Nhược Uyên, Hoa Lân cảm thấy rất quái dị. Sau khi về đến khách sạn, hắn không ngừng nghịch khối ngọc bội và Hỏa Vân thạch. Đầu tiên hắn giơ khối ngọc bội lên xem xét, nhưng dù hắn có truyền bao nhiêu nội lực vào cũng không tra ra được kết quả gì, thế nên hắn lại nghịch đến Hỏa Vân thạch. Trước sự thôi thúc của lòng hiếu kì, hắn từ từ nhập một tia chân khí vào trong Hỏa Vân thạch. Hắn nghĩ rằng chỉ một ít chân khí sẽ không có quan hệ gì lớn.

Nhưng hắn đã nhầm!

Ngay khi Hoa Lân vừa truyền một dòng nội lực vào, Hỏa Vân thạch bỗng rực hồng quang, trong chớp mắt đã chiếu sáng cả gian phòng. Hắn giật mình la lên một tiếng quăng Hỏa Vân thạch xuống đất, trái tim đập thình thịch liên hồi trong ***g ngực. Hoa Lân tức tối chửi to: "Chẳng phải nói là truyền công lực toàn

thân vào mới có hiệu quả sao?...Mẹ nó chứ, dám lừa ta!"

Đồng thời Hoa Lân còn hoảng sợ phát hiện ra rằng: hồng quang phát ra từ Hỏa Vân thạch thoáng kèm theo một điểm đỏ sẫm, thập phần tương tự với màu sắc chân khí trong cơ thể hắn. Không kịp nghĩ ngợi nhiều, hắn vội vã nhặt Hỏa Vân thạch lên rồi lấy một mảnh vải rách bọc lại.

Nhưng không ngờ Hỏa Vân thạch chỉ sáng lóe lên như thế mà lực xuyên thấu của luồng hồng quang đó lại cực kì lợi hại: xuyên qua cửa sổ, vượt qua mái hiên rồi nhanh ***ng khuếch tán ra ngoài...

Trên trời cao có thể nhìn thấy rõ một luồng hồng quang lướt qua Tần Châu thành, cấp tốc bao trùm cả Minh Nguyệt lâu rồi lan ra khắp cả tòa thành, trời đêm tối đen bỗng vụt sáng trong nháy mắt rồi lại khôi phục nguyên trạng.

Cách đó vài trăm dặm, trong một khu rừng nguyên thủy rậm rạp, một hắc y nhân bỗng ngẩng đầu nhìn về phương hướng Tần Châu thành lẩm bẩm nói: "Chẳng lẽ ở phía tây?"

Dứt lời chỉ thấy bóng đen nhòa đi, thoáng chốc đã biến mất không còn chút tung tích. Đó chính là Thuấn Di đại pháp chấn kinh thiên hạ, từ trước tới giờ tại Trung Nguyên chưa từng có ai được thấy qua...

Chú thích: *Con đường trừ ma phiêu bạt tận nơi chân trời, người đời khiếp sợ thật khó bảo vệ chính đạo

Ngọc Tiên Duyên - Tập 1

Chương 33 - Tần Châu Dịch Sự

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

Tần Châu thành.

Ngay khi luồng hồng quang vừa vụt qua, trên đường phố lập tức vang lên những tiếng hô rầm rĩ, có người hét lớn: "Bảo vật xuất thế! Bảo vật xuất thế kìa!..."

Các cao thủ võ lâm chen chúc nhau trên đường lớn vươn cổ ngước nhìn, nhưng hồng quang lóe lên quá nhanh, không ai kịp nhìn rõ nó phát ra từ hướng nào. Khắp nơi đều chìm trong cảnh hỗn loạn huyên náo.

Hoa Lân đương nhiên biết rằng mình đã gây ra tai họa nên cuống cuồng nhét Hỏa Vân thạch và ngọc bội vào trong bao, gãi đầu nói: "Có nhầm không đó?"

Đột nhiên một thanh âm hòa ái truyền đến tai hắn: "A a...tiểu bằng hữu, ta đã bảo cậu đừng có nghịch Hỏa Vân thạch rồi mà, lần sau mà còn tái phạm thì thực sự rất nguy hiểm đó!"

Hoa Lân nhận ra tiếng nói đó là của Nhược Uyên, nhưng khi mở cửa sổ ra lại không nhìn thấy ai. Cũng chẳng thèm quan tâm đến tình cảnh ầm ĩ ngoài đường, ngáp dài một cái, hắn nằm lăn ra ngủ say sưa.

...

Sáng sớm hôm sau, ngoài cửa sổ, những chú chim sẻ đậu trên cây hót chinh chích không ngừng, nhưng Hoa Lân thì vẫn hồn nhiên không hề hay biết.

Cổ Duyên gõ cửa gọi: "Lân thiếu mau dậy đi! Đêm qua không xảy ra chuyện gì chứ?"

Lúc này Hoa Lân mới mơ mơ màng màng chồm dậy, đi ra mở cửa nói: "Chuyện gì cơ?...À! Xảy ra rất nhiều chuyện nhưng hiện tại ta vẫn chưa tỉnh hẳn!"

Cổ Duyên khẩn trương hỏi: "Hả? Là chuyện gì?"

Hoa Lân vừa ngáp vừa nói: "Ta còn tưởng là ông biết cơ đấy. Được rồi, để ta đi rửa mặt cái đã..."

Cổ Duyên chỉ biết cười một cách ngượng nghịu.

Hoa Lân đi ra ngoài vườn, đến bên cái xô nước đặt cạnh giếng, đang chuẩn bị múc nước thì phát hiện thấy ở phía đông sương phòng đằng kia, nhóm người mặc áo xám đang đứng thành hai hàng rất ngay ngắn chỉnh tề. Chỉ thấy bọn họ người nào người nấy tinh thần phấn chấn, tay nắm chuôi đao, ngay cả độ xéo của vỏ đao cũng giống y hệt nhau.

Hoa Lân tự nói một mình: "Ô! Còn uy phong hơn cả thị vệ nhà mình nữa, khi nào về đến nhà bản thiếu gia cũng phải huấn luyện cho họ mới được!"

Hoa Lân còn đang ngẩn người ra nhìn thì từ phía sương môn đối diện bỗng vang lên "A" một tiếng, Dương Hinh Nhi dáng vẻ thanh mảnh đi ra, trông thấy Hoa Lân đang nhìn về phía mình liền nở một nụ cười rạng rỡ nói: "Còn sớm thế này mà Hoa công tử đã dậy rồi ư?"

Hoa Lân ngẩng đầu nhìn trời, bực bội nói: "Còn sớm? Cô cố tình trêu tôi đấy à?"

"Ai dà!...Huynh vẫn chưa nói cho người ta biết tin tức của xá muội mà!"

Hoa Lân ngoảnh đầu nhìn thấy nụ cười mỹ lệ của nàng, nhất thời quên cả việc kéo thùng nước trong tay lên.

Dương Hinh Nhi vẫn cầm theo Song Linh kiếm, y phục đã đổi sang một bộ cung trang cao cổ, áo quần đồng bộ một màu xanh nhạt càng làm tôn thêm những đường cong mềm mại của nàng. Mái tóc dài để xóa, phía sau được cột lại bằng một cái kẹp ngọc, đúng là rất có phong thái của một mỹ nữ tuyệt thế. Hoa Lân ngây ngốc ngắm nhìn nàng mà lại nhớ đến Thanh Thanh, ngực bỗng nhói đau, hắn cảm thấy trong lòng như trống rỗng...

"Ùm!" một tiếng, thùng nước trong tay Hoa Lân đã rơi xuống giếng.

"Ái chà!" Ngay cả đôi mắt xinh đẹp của Dương Hinh Nhi cũng lấp lánh nét cười.

Đông Phương Suất vừa đi ra từ phòng kế bên lập tức lớn tiếng mắng: "Ngươi chưa nhìn thấy mỹ nữ bao giờ à? Chẳng lẽ cha ngươi không dạy ngươi là chớ có nhìn chằm chằm như vậy?"

Dương Hinh Nhi không để ý đến phản ứng của Đông Phương Suất, nhìn Hoa Lân quát khẽ: "Người ta đang hỏi chuyện huynh đấy!"

Hoa Lân nghi hoặc nói: "Ai hỏi chuyện ta cơ? Là y hay tên lỗ mãng kia?

Dương Hinh Nhi chỉ biết tức tối dậm chân liên hồi.

Đông Phương Suất từ từ đến gần, một luồng sát khí lăng lệ trùm lên người Hoa Lân, đanh mặt nói: "Hinh Nhi tỷ hỏi ngươi, rốt cuộc Dương Phong Linh đã gặp chuyện gì ở Thiên Sơn ? Còn không mau trả lời?" Gã thấy tối qua Hoa Lân hèn nhát nhượng bộ nên lần này thay đổi khẩu khí phảng phất như sắp ăn tươi nuốt sống Hoa Lân.

Tây Môn Vô Ngân và Cổ Duyên vừa ra khỏi phòng nhìn thấy tình hình bên này không ổn đều tiến lại sát bên Hoa Lân. Cổ Duyên hờ hững nói: "Thanh Phong

các quả là năng nổ, ngay đến tư thế đào tẩu cũng khác người nhỉ?"

Đông Phương Suất: "Ngươi có ý gì?"

Cổ Duyên: "Ta chẳng có ý gì cả!"

Hoa Lân lắc lắc đầu, lại múc một xô nước khác. Hắn vừa rửa mặt súc miệng vừa trơ mặt ra nói với Dương Hinh Nhi: "Muội muội của cô kém cô một chút nhưng được cái rất ngọt ngào!...Nói ra cũng thật kì quái, Thanh Phong các các người sao phải đưa cô ấy lên Thiên Sơn chịu khổ làm gì?"

Dương Hinh Nhi hỏi gấp: "Rốt cuộc nó sao rồi?"

Hoa Lân đột nhiên ngửa mặt lên nói: "Ai da...Bụi bay vào mắt rồi, mau đến thổi giúp ta đi!"

Cổ Duyên và Tây Môn Vô Ngân đều quay sang nhìn nhau, "Lân thiếu thật đúng là..."

Đông Phương Suất đạp tới một cước, Hoa Lân nhẫn nhịn né sang một bên. Dương Hinh Nhi vội dùng bao kiếm cản hai người bọn họ lại, cao ngạo nói: "Ta chưa từng gặp ai xấu xa như ngươi, không nói thì thôi! Hừ..." Nói rồi nàng chuyển mình đi lướt qua người

Hoa Lân, từ xa còn vọng lại tiếng nói: "Ta sẽ tự lên Thiên Sơn thăm nó. Suất sư đệ! Chúng ta đi..."

Dương Hinh Nhi dẫn theo đội thủ hạ rời khỏi đó, lúc ra đi Đông Phương Suất còn cố mắng: "Cái thứ giá áo túi cơm như ngươi có mà mệnh phụ cũng chẳng thèm lấy!"

Bọn họ đi xa dần rồi mất hút, hồi lâu sau, Tây Môn Vô Ngân mới trêu Hoa Lân: "Cô nàng Dương Hinh Nhi đó cậu không ăn chắc được đâu! Về nhà rồi mua một nha hoàn cũng được! Ha ha..."

Hoa Lân lườm y một cái nói: "Ta bảo đuổi theo Hinh Nhi lúc nào?"

Tây Môn Vô Ngân: "Lại còn Hinh Nhi cơ à...Thằng ngốc cũng nhìn ra được đó!"

Hoa Lân: "Các người đi chết đi!"

Cổ Duyên: "Ha ha ha...Cổ huynh đệ không trêu ngươi nữa! Chúng ta đi dạo đi, hơn một năm chưa được nhìn lại phong thổ nhân tình ở Trung Nguyên rồi!"

Hoa Lân và Tây Môn Vô Ngân đồng thanh hưởng ứng: "Đi...đi!"

Ba người bỏ lại các đệ tử Hoa Sơn vẫn còn ở trong vườn, đi thẳng ra khỏi khách sạn...

Tần Châu thành vào ban ngày tương đối náo nhiệt, đủ loại nhân vật giang hồ đi qua đi lại, từng đội quân nhà Tống duy trì trật tự một cách vất vả. Các sạp hàng, quầy quán hai bên đường buôn bán rất tấp nập khiến cho các ông chưởng quỹ cười hớn hở đến mức không đóng được miệng.

Ba người thích thú dạo bước trên phố, lặng lẽ cảm thụ hương tình cố thổ.

Không giống những người khác, Hoa Lân vác Hàn Tinh kiếm trên vai, nghênh ngang đi trên đường cứ như thể cả Tần Châu thành chỉ là cái hậu hoa viên nhà hắn...Đó là chưa kể Hoa Lân vận bộ kinh trang tuyền một màu trắng, diện mạo lại tuấn tú, tư thế vác kiếm giống như một lãng tử phong trần khiến cho rất nhiều cô nương trên phố phải len lén nhìn trộm.

Cổ Duyên từ lâu đã quen với tính cách thích khoa trương của hắn, chỉ lắc lắc đầu như nhìn thấy hình bóng của mình thời trai trẻ. Điều lý thú nhất là tên tiểu tử Tây Môn Vô Ngân cũng bắt chước từng chút

một, chỉ có tư thế vác kiếm là hơi giống một kẻ phụ họa cho Hoa Lân.

Các nhân vật võ lâm trên đường đều chửi thầm: "Thứ giang hồ bại hoại!"

Đang đi bỗng Hoa Lân phát hiện thấy có rất nhiều khất cái trên con phố trước mặt, trong đó có một tiểu khất cái năm tuổi khiến chàng phải chú ý.

Đứa bé đó chỉ bưng theo một chiếc bát mẻ, nhìn những chiếc bánh bao nhân thịt đang tỏa hơi nghi ngút trên các sạp hàng, ánh mắt nó lộ rõ vẻ thèm thuồng. Ngực Hoa Lân lại nhói đau, hắn cảm thấy đã nhìn thấy ánh mắt này ở đâu đó. Hoa Lân bất giác dừng chân đứng sững ra nhìn tiểu khất cái.

Cuối cùng Hoa Lân quay lại mua năm chiếc bánh bao rồi tiến về phía tiểu khất cái. Cổ Duyên, Tây Môn Vô Ngân đều vô cùng ngạc nhiên.

Đứa bé đó ngẩng đầu nhìn Hoa Lân, đôi mắt đen lay láy lại không hề lộ ra thần thái hưng phấn mà chỉ không ngừng dò xét tìm kiếm điểm gì đó trên khuôn mặt Hoa Lân. Hình như nó đang tìm nhận người thân của mình!

Hoa Lân từ tốn ngồi xổm xuống, giơ túi bánh bao trong tay lên. Hắn lấy áo lau chiếc bát mẻ của tiểu khất cái, trong đó vốn chẳng có gì, lại rất sạch sẽ nên Hoa Lân để bánh bao vào trong bát, vỗ vỗ tay rồi đứng dậy bỏ đi. Hắn sợ rằng nếu cứ đứng ở đây sẽ tự làm mình đau lòng.

Không ngờ Hoa Lân vừa quay người đi tới bên Cổ Duyên và Tây Môn Vô Ngân thì đột nhiên nghe thấy ở đằng sau vang lên những tiếng ầm ĩ. Ngoảnh đầu lại nhìn thì thấy đứa bé đó vẫn nhìn chằm chằm vào Hoa Lân, bánh bao trong bát đều đã bị đồng bạn cướp mất không còn cái nào. Thế nhưng nó vẫn đứng nguyên tại chỗ không động đậy, đôi mắt đen láy vẫn nhìn Hoa Lân không chớp.

Hoa Lân thở dài, cúi đầu tự mắng: "Mình đúng là đa sự!"

Cổ Duyên, Tây Môn Vô Ngân đều nhìn hắn với ánh mắt quái dị, ngay lúc đó họ phát hiện ra Lân thiếu thật sự rất lương thiện...

Ngọc Tiên Duyên - Tập 1

Chương 34 - Ngọc Nữ Xuất Quan

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

Hoa Lân do dự hồi lâu rồi lại đi mua thêm năm chiếc bánh bao nữa. Cổ Duyên và Tây Môn Vô Ngân không nhịn được phải lên tiếng can: "Lân thiếu...thôi đi! Thiên hạ có nhiều khất cái như vậy, cậu có thể giúp được mấy người?"

Hoa Lân mặc kệ bọn họ, lại tới ngồi xuống trước mặt tiểu khất cái, xoa xoa cái đầu nhỏ bé của nó dịu dàng nói: "Ta thử đệ một việc, nếu làm được thì ta sẽ nhận làm đệ tử, chịu không?"

Đứa bé đó không hề đáp lời, vẫn chỉ nhìn chằm chằm vào mặt Hoa Lân để tìm kiếm điều gì đó, đôi mắt đen ngậm đầy lệ. Cuối cùng Hoa Lân cũng phải chịu thua nó, quát to: "Rốt cuộc đệ có hiểu ta nói gì không?"

Cổ Duyên và Tây Môn Vô Ngân thấy rất buồn cười, suy cho cùng Lân thiếu vẫn mang bản tính thiếu gia, vốn chẳng có chút kiên nhẫn gì cả. Hai người đang muốn phá lên cười thì những người đi đường đột nhiên nhốn nháo cả lên. Đầu tiên là chỉ vài người,

sau đó rất nhiều người chạy về phía cửa thành, cứ như một đàn ong ùa ra khỏi tổ.

Xa xa trên tường thành có người hét lớn: "Ô! Tiên nữ đang đại chiến Thiên Nhai Bát Kiếm kìa!...Mọi người mau đến xem đi!"

Cổ Duyên và Tây Môn Vô Ngân cũng chạy theo đám đông, được vài bước đột nhiên Cổ Duyên dừng lại rồi gõ mạnh vào đầu mình, mắng: "Không ngờ Cổ mỗ già đầu thế này rồi mà vẫn không giữ được cái tâm phẳng lặng như mặt nước...Thật đáng hổ thẹn!"

Tây Môn Vô Ngân ở đằng xa mặt còn đỏ hơn, y gãi đầu gãi tai, cảm thấy hành động đi theo dòng người của mình cũng hơi khác thường.

Trên phố chỉ còn có Hoa Lân và tiểu khất cái là vẫn bất động.

Rất lâu sau đứa bé đó mới mở miệng nói: "Huynh...huynh muốn đệ làm gì?"

Hoa Lân thở dài đặt năm chiếc bánh bao vào cái bát mẻ rồi lấy từ trong áo ra một khối ngọc bội luôn mang theo người, chậm rãi nói: "...Đệ nghe rõ đây, đầu tiên hãy ăn hai cái bánh bao, sau đó về nhà tắm

một cái. Mang khối ngọc bội này tới Tri Châu phủ tìm một đại quan tên là Dư Toàn Hải, nói rằng đệ là đệ tử của ta, bảo ông ấy đưa đệ về Hoa gia ở kinh thành!...Nếu đệ có thể làm được chuyện này thì ta sẽ nhận làm đại đệ tử nhập môn của ta."

Đứa bé ngây thơ hỏi: "Họ...liệu họ có đuổi đệ không?"

Hoa Lân khích lệ: "Sao có thể như vậy được? Nhưng nếu việc này mà đệ cũng không làm được thì nhận đệ làm đồ đệ cũng chẳng có ý nghĩa gì, đệ nói có đúng không?"

Đứa bé bặm môi, nói giọng non nớt: "Được! Thế...thế huynh tên là gì?"

Hoa Lân gật đầu tán dương, cất giọng ba hoa: "Ta là Hoa Lân độc nhất vô nhị trong thiên hạ, thông minh tuyệt đỉnh, phong lưu lỗi lạc, được xưng tụng là thần long tại thế! Còn đệ?"

"Phong nhi!" Đứa bé nói rất ngắn gọn.

Hoa Lân giúp Phong nhi cất ngọc bội đi rồi xoa tóc nó bảo: "Đệ đi đi!"

Phong nhi vẫn không ăn bánh bao, chạy được vài bước nó quay đầu lại nhìn Hoa Lân một cái, gật gật đầu rồi chạy thẳng về phía trước...

Cổ Duyên lắc đầu, thong thả đi tới nói: "Lân thiếu, thôi đi! Nó chỉ là một đứa trẻ!"

Hoa Lân: "Ta biết, thế nên ta cũng không yêu cầu quá cao..."

Cổ Duyên và Tây Môn Vô Ngân gần như đồng thời hô lên: "Thế mà còn không quá cao?..."

Phải biết rằng Hoa Lân từ nhỏ đã thông mình tuyệt đỉnh, nhìn thấy đứa bé đó linh khí sung mãn rất giống mình nên không nhẫn tâm nhìn nó bị dòng đời xô đẩy. Hơn nữa thần sắc trông chờ, hy vọng trong mắt đứa bé đó dường như Hoa Lân đã từng thấy qua ở đâu đó, nó khiến cho hắn có cảm giác đau đớn trong tim...

...

"Tương ân tương tri thập sổ tái, bất ly bất khí vĩnh tương y!"

Đây là câu thơ được thêu trên một chiếc khăn tay tinh xảo trắng như tuyết, tựa như một lời thề hẹn mà chủ nhân của nó đã tự nhủ với lòng mình...

Thiên Sơn Thúy Trúc Uyển.

Diệp Thanh cuối cùng đã xuất quan, Hà Úc Hương liền đưa cho nàng phong thư của Hoa Lân.

Ngay khi vừa mở thư ra, Diệp Thanh đã bật khóc.

Ân tình sâu nặng suốt mười hai năm vụt hiện lên trước mắt. Từ trước tới giờ Diệp Thanh chưa từng rời khỏi Hoa Lân nửa bước, giờ đây nàng cảm thấy cõi lòng mới đau đớn làm sao. Cảm giác này giống như cả thế gian chỉ còn sót lại một thân một mình nàng cô độc, lệ trong mắt đua nhau tuôn rơi, tiếng nói nức nở: "Không...không! Muội không tin! Muội không tin Lân ca ca không cần muội nữa! Không..."

Hà Úc Hương an ủi: "Tiểu tử Hoa Lân đó thật quá kiêu ngạo phóng túng, ta thấy con không hợp với nó đâu. Con cũng lớn rồi, nên tự lập đi thôi!"

Diệp Thanh đột nhiên ngẩng đầu lên, từng giọt lệ tròn sóng sánh trào dâng trong mắt, gắng gượng hét

lớn: "Không...con không tin, có chết con cũng không tin!"

Sắc diện Hà Úc Hương có vẻ hơi khó coi, Diệp Thanh là đệ tử mà bà quan tâm nhất, thực không ngờ rằng nàng càng ngày càng bị lún sâu. Bà đang định tìm lời khuyên bảo thì Diệp Thanh bỗng quay người chạy thẳng ra ngoài cửa, ngay cả vật bất ly thân là Minh Nguyệt kiếm cũng không cầm theo.

Hà Úc Hương nghiêng mình đuổi theo, sau cùng đã bắt kịp nàng trong rừng trúc. Bà quát lớn: "Con tỉnh lại đi! Chỉ sợ rằng Hoa Lân đã nhập ma rồi, rất có thể nó có quan hệ mật thiết với Huyết kiếm, ta không cho phép con lại gần nó!"

Diệp Thanh đau khổ gào lên: "Không!...Nếu huynh ấy nhập ma, con cũng nhập!"

Đây là lời thề phát ra từ nội tâm nàng, một lời thề vượt ra khỏi cái nhìn phiến diện của thế tục, vô oán vô hối, suốt đời suốt kiếp cũng không thay đổi.

Hà Úc Hương nghe thấy nàng nói như chém đinh chặt sắt, lập tức nổi giận đùng đùng, thi triển Thiên

Biến Phất Huyệt Thủ nhằm khống chế Diệp Thanh rồi sau này sẽ tìm cách dạy dỗ nàng.

Chỉ thấy bóng trắng bay lượn, hoa tuyết bay đầy trời phủ kín người Diệp Thanh tại đương địa, kín đáo tới mức gió cũng không chui lọt.

Lúc này, Diệp Thanh chỉ muốn mau ***ng đuổi theo Hoa Lân để hỏi cho rõ ràng nên cũng không hề do dự thi triển võ công cao tuyệt để đối kháng. "Ầm ầm ầm..." ba chưởng đập vào nhau, lá trúc tứ phía tung bay khắp trời, những cây trúc xanh thân nhỏ hai bên bị chưởng phong làm uốn cong như sắp đổ hẳn ra sau, lá rừng xoay tít trong không khí bắn ra tung tóe.

Hà Úc Hương thất kinh, nâng nội công lên đến bảy thành, hai sư đồ lại tiếp tục giao thủ. Không khí phảng phất như ngưng kết, khí kình cường đại nổ tung làm những cành trúc phía ngoài bị chấn đứt làm mười mấy đoạn.

Hà Úc Hương không thể nào tưởng được rằng võ công của đồ đệ mình lại cao minh đến vậy, điều này khiến bà cảm thấy hơi mất mặt. Nếu bây giờ mà không thu thập được nàng thì sau này bà biết giấu mặt vào đâu? Cuối cùng, Hà Úc Hương đành phải sử

ra Băng Phong chưởng pháp. Chỉ thấy trong trường đột nhiên đại biến, nơi hai người đang giao thủ trở nên vô cùng lạnh lẽo, một khối cầu trong suốt từ từ thành hình, không khí xung quanh bắt đầu đóng băng.

Diệp Thanh ở bên trong cảm thấy thân thể sắp bị đông cứng, mọi vật thể phảng phất như đều chuyển động chậm lại.

Nào ngờ võ công của Diệp Thanh thực tại đã vượt ra ngoài ý liệu của Hà Úc Hương, một đạo tử quang lóe lên, hai người lại một lần nữa đối chưởng. Không gian không ngừng co rút, "đùng" một tiếng, băng bỗng vỡ ra thành nước. Một mảng băng vỡ kèm theo lá cây bắn vào rừng trúc, Diệp Thanh thuận thế nhảy ra ngoài sáu trượng, "ọc" một tiếng, một dòng máu tươi rỉ ra ngoài khóe miệng.

Hai sư đồ đều đứng ngây ra nhìn nhau...

"Ào..." Trong rừng trúc đổ xuống một cơn mưa lá cây, lúc này hai người đang sững sờ mới chợt bừng tỉnh.

Hà Úc Hương biến sắc đang định lên tiếng hỏi thì Diệp Thanh ở đằng kia đã quỳ xuống dập đầu tám cái.

Lúc ngẩng đầu lên, những giọt nước mắt lóng lánh đã trào ra...

Diệp Thanh cũng đi rồi....

Nàng rời đi lúc nào Hà Úc Hương cũng không hề hay biết. Bà chỉ nhớ lại Diệp Thanh vừa rồi đã sử dụng tuyệt học của môn phái nào? Tử quang đó chắc chắn là nội công huyền môn chính tông, bà đã ở bên Diệp Thanh mấy năm nay sao không biết rằng nàng đã học nghệ trước khi bái sư? Điều này thực sự đã khiến bà cảm thấy hoang mang thất thố...

Ngọc Tiên Duyên - Tập 1

Chương 35 - Thiên Lý Truy Tầm

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

Khi Diệp Thanh rời khỏi Thiên Sơn thì Hoa Lân mới đi được khoảng bảy ngày đường.

Từ Thiên Sơn xa xôi về tới Trung Nguyên là một quãng đường dài hơn bốn nghìn dặm, chiếu theo lộ trình mà nói thì chắc Hoa Lân vẫn ở trên đất Đại Liêu, thế nên Diệp Thanh vội phi khoái mã cấp tốc đuổi theo. Vị bạch y tiên nữ một thân một mình trên đường này lập tức đã hấp dẫn sự chú ý của người đi đường, vừa vào đến Ngọc Môn Quan, nàng đã khiến cho cả tiểu phương bàn thành đều bị chấn động.

Đúng là "Tuyệt thế dung nhan trích bất trụ, liệt liệt phong trần do kiến liên!" (*)

Tuy Ngọc Môn Quan nằm ở Tây Hạ nhưng phần lớn dân cư trong thành đều là người Hán. Lúc này đang là buổi chiều, giờ thân, mặt trời hơi nghiêng về phía tây, tại những khu phố chợ, khách hàng hối hả qua lại. Diệp Thanh vừa bước vào thành đã hút lấy ánh mắt của hắc bạch lưỡng đạo. Trong tay nàng không có một tấc sắt, dáng vẻ mềm mại đáng yêu đó giống như một con cừu non sắp bị làm thịt, đúng là một miếng mồi tuyệt hảo cho những con sói hung ác.

Đương nhiên danh môn chính phái cũng có người tốt!

Diệp Thanh đang hỏi đường đến dịch trạm để đổi ngựa thì ba vị cẩm y thiếu niên đi về phía nàng. Một vị thiếu hiệp vẻ mặt đầy chính khí đi giữa quan tâm hỏi: "Cô nương muốn đổi ngựa phải không?"

Diệp Thanh nghi hoặc nhìn y rồi gật đầu.

Thiếu niên đó lại nói với giọng rất chân thành: "Ngọc Môn Quan gần đây thường có cường đạo xuất hiện, cô nương đi đường một mình cần cẩn thận hơn mới phải! Tôi phát hiện thấy phía sau cô nương có vài nhân vật khả nghi đấy, cô có muốn tôi giúp cô thu thập chúng không?"

Kỳ thực Diệp Thanh sớm đã phát hiện ra có người bám theo mình, chỉ là không rảnh để ý đến chúng. Không ngờ vị thiếu niên này lại tốt bụng như vậy, nàng cảm kích nói: "Cảm ơn..."

Thiếu niên đó thấy nàng không nói lời từ chối thì tưởng rằng nàng đồng ý. Y hớn hở nói: "Lũ ngựa tại dịch trạm của Ngọc Môn Quan chỉ còn toàn những con già yếu bệnh tật, chạy được một hai ngày là ngã lăn ngay. Cô nương cần đi gấp như vậy thì sơn trang chúng tôi có thể đổi cho cô vài con ngựa tốt!...Không phải lo lắng, sau khi cô nương về đến Trung Nguyên

cứ nhờ người đem tới Thiên Nhai sơn trang để trả là được!...Cô nương có biết Thiên Nhai sơn trang ở đâu không?"

Diệp Thanh lắc đầu.

Thiếu niên đó hưng phấn nói: "Danh hiệu Thiên Nhai Bát Kiếm đứng nhất nhì trên giang hồ đấy, trong số họ có Chấn thiên kiếm đã từng tham gia Huyền Thiên kiếm điển nữa cơ..."

Y thấy Diệp Thanh có vẻ mất kiên nhẫn liền vội vàng lái sang chuyện khác: "Cô nương chờ chút! Tôi đi dắt ngựa tới cho cô, việc chính cần gấp!"

Một thiếu niên thấp bé mặc y phục xám đứng bên trái cười nói: "Cô nương hãy đi cùng chúng tôi là được rồi!"

Thiếu niên đứng giữa cười ha ha nói: "Xin lỗi, xin lỗi! Quên chưa giới thiệu với cô nương...Vị đứng bên trái đây là Càn thiên kiếm Lưu Ngọc Quyền công tử, vị bên phải là Lô Thế Thắng đích truyền của Ly nhai kiếm, tại hạ là Trần Vệ!...Còn chưa thỉnh giáo phương danh của cô nương?"

Diệp Thanh cảm thấy bọn họ đều rất tốt, cũng hy vọng có thể mượn được một con ngựa tốt thì mới đuổi kịp Hoa Lân, nàng hơi cúi đầu đáp: "Tôi là Diệp Thanh...Vậy xin cảm ơn các vị trước."

Trần Vệ mừng rỡ nói: "Chúng tôi ở Phong Trần khách sạn. Mời cô nương!"

Ba vị thiếu niên này cũng có thể coi là anh tuấn bất phàm, lúc bình thường thì vô cùng cao ngạo nhưng ở trước Diệp Thanh, bọn họ lại khá lúng túng, tất cả đều do bị chấn động trước khí chất thanh lệ thoát tục của nàng. Bốn người vừa nói cười vừa đi về Phong Trần khách sạn ở trung tâm thành. Diệp Thanh có chuyện trong lòng nên không muốn nói nhiều, còn trong ba vị thiếu hiệp, ngoại trừ Trần Vệ khá hoạt bát, Lưu Ngọc Quyền và Lô Thế Thắng đều rất ít nói. Nhưng thực ra hai người họ đều cố tình giả bộ thâm trầm để thu hút sự chú ý của nàng.

Diệp Thanh căn bản không hiểu những điều này, chỉ cảm thấy bọn họ còn tốt hơn nhiều so với các đệ tử Thiên Sơn, ít nhất là cũng không mồm năm miệng mười đi xun xoe theo nàng.

"Cô nương...chúng ta tới nơi rồi! Cô đứng ngoài cửa đợi một lát, tôi sẽ dắt ngựa ra!" Trần Vệ cất giọng nhẹ nhàng nhắc nàng.

Diệp Thanh gật đầu, ngẩng lên nhìn chỉ thấy trước mặt là một tòa khách sạn hùng vĩ, trên xà cửa có ghi bốn chữ "Phong Trần Khách Sạn" ở thể chữ lệ (một thể chữ phổ biến ở thời Hán) được sơn màu vàng. Khách sạn lớn thế này tại tiểu phương bàn thành quả là độc nhất vô nhị, xem ra con đường tơ lụa ở Ngọc Môn Quan hoàn toàn không lạc hậu.

Trần Vệ, Lưu Ngọc Quyền, Lô Thế Thắng đã ung dung đi qua cửa lớn, còn Diệp Thanh thì đứng chờ ở ngoài bậc cửa. Nàng đang nghĩ tới tâm sự của mình thì phía sau đột nhiên vang lên một tiếng hô: "Ai da, mau tránh đường!"

Ngay sau đó là một tiếng "xoảng", một chiếc bình sứ cao bằng nửa thân người đã rơi xuống đất.

Diệp Thanh ngạc nhiên quay đầu lại nhìn những mảnh vỡ trên mặt đất, căn bản không hiểu chuyện gì cả.

Một phú thương trung niên hét lớn vào mặt nàng: "Tiểu cô nương có mắt không đó? Đụng vỡ bình sứ cổ của ta rồi, mau đền tiền đi!"

Diệp Thanh cười thầm, từ lâu nàng đã nghe tới thủ đoạn "**ng vỡ" này rồi, không ngờ chính nàng cũng có lúc gặp phải. Quả nhiên, một lúc sau đám đông đã bu đến, trong đó còn có cả một vài tên quan binh!

Diệp Thanh thản nhiên cười nói: "Nói đùa, ta vốn không hề va vào ông!"

Tên phú thương đó sững người, bị mê hoặc bởi vẻ mỹ lệ của nàng. Một vị quan gia đứng bên nhặt một mảnh vỡ dưới đất rồi đột nhiên hô lên kinh ngạc: "A! Bình sứ đời Hán, đúng là quốc bảo! Đáng tiếc...đáng tiếc..."

Tên phú thương lúc này mới tỉnh lại, vội vàng nói: "Đừng có động tới quốc bảo của ta, a a...trời ơi là trời! Phí mất ba năm của ta, vất vả lắm mới vận chuyển từ Ba Tư về được, vậy mà lại bị vỡ thế này sao? Lẽ trời ở đâu, lẽ trời ở đâu hả?"

Diệp Thanh cảm thấy rất thú vị.

Nàng rất khinh thường thủ pháp đê tiện này. Chẳng mấy chốc hàng trăm người trên phố đã vây đến xem, làm tắc nghẽn cả Phong Trần khách sạn, hơn một nửa trong số họ gào thét đòi nàng phải bồi thường. Một người công chứng đứng ra giám định trị giá của bình hoa, tính sơ bộ là ba mươi vạn lạng bạc.

Nếu một nữ tử bình thường mà gặp phải tình huống này chắc sẽ bị dọa đến chết mất.

Nhưng Diệp Thanh không như vậy, nàng chỉ thấy rất buồn cười! Nàng quan sát kĩ tình hình xung quanh, đột nhiên không thể cười nổi nữa. Hơn ba trăm người vây trước cửa Phong Trần khách sạn mà không có lấy một người nói giúp cho nàng. Hơn thế nữa trong ba trăm người này còn ẩn tàng vài vị nhất lưu cao thủ. Cuối cùng nàng đã hiểu ra cái bẫy này đã được chuẩn bị sẵn cho mình, thậm chí còn điều động một lượng lớn nhân lực vật lực.

Diệp Thanh đang định phát tác nộ khí thì từ trong nội đường của Phong Trần khách sạn bỗng có mười ba vị cao thủ chính đạo liên tiếp bước ra. Đầu tiên là một nam tử trung niên mặc bộ trường bào màu xanh trông có vẻ tiên phong đạo cốt, tay phải khẽ nâng

một thanh Thanh Nguyệt Song Long kiếm. Mười hai người theo sau đều đặt tay phải lên chuôi kiếm, trong đó có cả ba vị thiếu niên Trần Vệ, Lưu Ngọc Quyền và Lô Thế Thắng mà nàng vừa quen. Xem ra bọn họ ở trong khách sạn nghe thấy có kẻ gây chuyện nên đã ra mặt để chủ trì công đạo?

Trần Vệ hướng về những tên thổ phỉ ngoài cửa mắng: "Các ngươi làm ầm ĩ cái gì? Có phải muốn khai chiến với Thiên Nhai sơn trang không?"

Cục diện trong trường lập tức yên lặng hơn nhiều, một nam tử cất giọng đều đều: "Ái chà! Thiên Nhai sơn trang ở Trung Nguyên thật là oai phong! Quản đến cả chuyện của Ngọc Môn Quan cơ à?...Bội phục bội phục!"

Mọi người đều cảm thấy thanh âm đó tuy rất thấp trầm nhưng lại vang lên ong ong trong tai một cách mơ hồ. Diệp Thanh cũng cảm thấy tim hơi run, xem ra những kẻ tới đây lần này đều không có thiện ý.

Chú thích: *Tạm dịch nghĩa: Tuyệt thế dung nhan không tả xiết, phong trần hiển hiện ngẫm mà thương.

Ngọc Tiên Duyên - Tập 1

Chương 36 - Tiên Tử Ngộ Hiểm

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

Trần Vệ đi tới bên Diệp Thanh, nghi hoặc hỏi: "Diệp cô nương! Rốt...rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Diệp Thanh thuật lại mọi chuyện một lượt.

Trần Vệ nghe xong liền nổi cơn thịnh nộ, đang định phát tác thì đã bị trung niên nhân khí thế phi phàm kia cản ngay lại, thấp giọng nhắc nhở: "Vệ nhi không được sính cường, nhân mã của Hoàng Sa trại đều đã tới rồi! Thảo nào bọn chúng dám gây chuyện ngay trước mắt chúng ta!"

Trần Vệ nghiêm nghị nói: "Cha!...Cứ coi như bọn chúng đều đến đủ thì sao nào? Chúng ta là danh môn chính phái, tuyệt đối không thể tụ thủ bàng quan được!"

Diệp Thanh thấy Trần Vệ chính khí lẫm liệt như vậy cũng thầm đánh giá y cao hơn. Lưu Ngọc Quyền, Lô Thế Thắng cũng lập tức rút bảo kiếm, kiên quyết

chiến đấu với lũ hắc đạo tới cùng nhằm thể hiện khí khái nam nhi của mình.

Dưới thềm, mấy trăm người vẫn la hét đòi tiền, khiến cho chưởng quỹ của Phong Trần khách sạn hoảng sợ gần chết, vội vàng đóng cửa để tránh gặp tai họa.

Cửa lớn của khách sạn vừa được đóng lại, bốn người Diệp Thanh, Trần Vệ, Lưu Ngọc Quyền, Lô Thế Thắng tức thời rơi vào hiểm cảnh. May là danh tiếng của Thiên Nhai Bát Kiếm quả thực không nhỏ nên nhân mã của Hoàng Sa trại cũng chưa dám mạo hiểm xuất thủ.

Phụ thân của Trần Vệ tên Trần Thế Đông, là lão tam trong Thiên Nhai Bát Kiếm, nhưng luận về võ công thì ông đứng hàng đầu. Thanh danh của Chấn thiên kiếm vang dội khắp giang hồ nên những việc trọng đại của Thiên Nhai sơn trang đều do ông ra mặt giải quyết ổn thỏa. Chỉ thấy ông sang sảng nói: "Là ai làm vỡ bình sứ?"

Tên phú thương to béo ngửa mặt lên tru tréo: "Bình sứ từ đời Hán của ta trị giá tới ba mươi vạn lạng. Nếu ông trả được cái giá này thì ta sẽ bỏ qua cho!"

Chấn thiên kiếm nhặt một mảnh vỡ lên xem rồi cười lớn nói: "Không sai, quả nhiên là chính phẩm! Nhưng cái giá này đắt quá, nếu một vạn lạng thì ta sẽ mua!" Dứt lời ông quay đầu nói khẽ với Trần Vệ: "Vệ nhi! Con được toàn quyền xử lý việc này, nếu có thể mặc cả được với giá ba vạn lạng thì chấp nhận giao dịch!"

Diệp Thanh nghe được lời thầm thì của họ, thầm bội phục thủ đoạn của Chấn thiên kiếm. Thứ nhất, chiếc bình sứ này hiển nhiên không phải từ đời Hán nhưng ông ta lại nói là chính phẩm, rõ ràng là muốn giữ thể diện cho đối phương hạ đài. Thứ hai, vì ông nhìn ra đối phương không dám lớn gan vây công nên quyết định cho chúng ba vạn lạng bạc coi như "phí xuất trường". Thứ ba, ông để cho nhi tử của mình xuất mã thu xếp chuyện này, dụng ý rất cao thâm. Thứ tư, danh tiếng của Thiên Nhai Bát Kiếm sau này có thể còn vang dội hơn.

Quả nhiên, Trần Vệ không chịu tăng giá kiên quyết chỉ trả hai vạn lạng bạc, đối phương đã miễn cưỡng đồng ý. Vụ làm ăn này tuy Thiên Nhai Bát Kiếm phải chịu lỗ nhưng thay vào đó đã thu lại được rất nhiều thứ...

Tới khi song phương thương lượng giá cả xong thì trời đã tối mịt. Lũ phỉ đồ Hoàng Sa trại sau khi đã có được hai vạn lạng bạc phí xuất trường mới dương dương tự đắc bỏ đi.

Do đã muộn nên Thiên Nhai Bát Kiếm nhường lại một gian phòng trọ cho Diệp Thanh nghỉ ngơi. Mấy ngày nay Diệp Thanh đích thực không được ngủ ngon giấc nên trước sự ân cần khuyên nhủ của bọn họ, nàng đành phải nghỉ lại qua đêm tại Phong Trần khách sạn.

Khách sạn này quả là không tồi, trong cái thế giới của sa mạc cát vàng này lại vẫn trồng được rất nhiều cây đại thụ. Bên ngoài sân, đoàn người của Thiên Nhai sơn trang ngồi quanh một chiếc bàn, vừa ăn đêm vừa hăng hái bàn luận chuyện vừa xảy ra.

Trần Vệ biết Diệp Thanh không quen ồn ào nên lại bày thêm một mâm rượu trong phòng.

Diệp Thanh không biết làm thế nào, hôm nay vô duyên vô cớ lại được người ta "cứu" một lần nên cũng không tiện cự tuyệt, đành miễn cưỡng nhận lời mời của Trần Vệ.

Bàn này chỉ có bốn người trẻ tuổi là nàng, Trần Vệ, Lưu Ngọc Quyền và Lô Thế Thắng, so với khung cảnh huyên náo ngoài sân thì trong này yên tĩnh hơn nhiều.

Diệp Thanh vẫn rất trầm mặc, hôm nay người buồn bực nhất là nàng. Mọi chuyện đều liên quan đến nàng nhưng cứ như chẳng có quan hệ gì. Hai vạn lạng bạc bỏ ra mà nàng không phải chi một hào nào, mà Thiên Nhai sơn trang cũng không có ý định đòi tiền nàng, thế nên nàng không vui!

Trần Vệ thấy nàng không chịu ăn liền đặc biệt gọi người nấu một bát canh hạt sen. Diệp Thanh đành phải chầm chậm ăn vài thìa, ngồi nghe ba vị thiếu hiệp khoe khoang những chuyện lạ trên giang hồ, trong lòng nàng đột nhiên có một cảm giác khác thường.

Nàng nghĩ: "Nếu Hoa Lân biết được mình đang ngồi ăn cùng người khác, không hiểu huynh ấy sẽ nghĩ sao?" Nhớ tới Hoa Lân, nàng lại nhớ tới chuyện lúc trước bị hắn lừa hôn trộm, khi đó hai người còn bị La sư thúc bắt được tại trận. Sắc mặt nàng hơi ửng đỏ, cảm thấy toàn thân bắt đầu phát nhiệt.

Trần Vệ, Lưu Ngọc Quyền, Lô Thế Thắng đều bị dáng vẻ thẹn thùng yêu kiều của nàng hút hồn, cả ba đang nói chuyện sôi nổi bỗng im bặt, chằm chằm nhìn nàng không chớp mắt.

Diệp Thanh nhắm mắt, từ từ hồi tưởng lại những kỉ niệm tràn ngập nhu tình cùng Hoa Lân, sắc mặt lại càng thêm đỏ bừng kiều diễm, người nóng râm ran, không nhịn được khẽ "ưm" lên một tiếng.

Trần Vệ thấy Lưu Ngọc Quyền và Lô Thế Thắng vẫn chưa chịu rời đi, liền thấp giọng quát: "Các ngươi chờ lát nữa rồi vào không được à?"

Lưu Ngọc Quyền và Lô Thế Thắng nào còn nhớ tới ước định lúc trước? Cả bọn đều si mê nhìn ngắm Diệp Thanh. Xuyên qua chiếc quần sa trắng tinh đó có thể tượng tượng ra đường cong hoàn mỹ phía dưới, cùng với hơi ấm ngày càng dâng cao trong người nàng, mùi u hương cơ thể bắt đầu tỏa ra, khuôn mặt hồng rực lên một tia đỏ lựng dụ hoặc, vòng eo thon nhỏ khiến người ta hận không được ôm vào lòng.

Trần Vệ trầm mặt, đột nhiên xuất thủ, điểm vào huyệt đạo của Lưu Ngọc Quyền, Lô Thế Thắng, lạnh

lùng nói: "Các ngươi đã không chịu phối hợp thì sau này đừng hòng có hy vọng hợp tác nữa!"

Lưu Ngọc Quyền và Lô Thế Thắng vừa định mở miệng nói thì đã lại bị điểm vào thanh đới.

Diệp Thanh tuyệt nhiên không hề nghe thấy bọn họ nói gì vì nàng đã bắt đầu sản sinh ra ảo giác. Không chỉ có vậy, nhiệt lượng toàn thân nàng dần dần tăng cao tới mức mà bất kì cao thủ võ lâm nào cũng không thể phát giác ra được.

Đồng thời những ảo giác đó hiện ra chân thật phi thường, nàng "nhìn thấy" Hoa Lân đang nhẹ nhàng ôm lấy mình, khiến nàng không thể nào tự mình thoát ra khỏi vòng tay đó.

Trần Vệ vội bế Diệp Thanh tới bên giường, thả nàng xuống rồi bắt đầu cởi y phục. Y thực sự sắp bị lửa dục đốt cháy thành than.

...

Ngọc Tiên Duyên - Tập 1

Chương 37 - Thâm Tình Hô Hoán

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

Diệp Thanh đang huyễn tưởng thấy Hoa Lân yêu thương vỗ về mình, cõi lòng cảm thấy ôn nhu triền miên, nào ngờ bỗng nhiên lại bị vứt bịch xuống giường. Phải biết rằng từ trước tới giờ công tử luôn đối xử nhẹ nhàng với nàng, "vứt xuống giường", hành động thế này Hoa Lân tuyệt đối không bao giờ làm! Hơn nữa, với bất kì mỹ nữ nào Hoa Lân cũng không thể thô lỗ như vậy được. Nhờ thế mà Diệp Thanh bừng tỉnh dậy...

Thế nên...

Mọi người ngoài sân đột nhiên nghe thấy một tiếng gào thảm thiết thê lương, tất cả đều sửng sốt, thanh âm này hình như có gì đó không đúng?

Vài người chạy đến trước cửa cao giọng hỏi: "Vệ thiếu gia...Đã làm được chưa?"

Gọi liền mấy tiếng mà vẫn không có ai đáp lại, Thiên Nhai Bát Kiếm thất kinh liền đạp cửa xông vào...

Chỉ thấy Trần Vệ gần như đã thoát y hoàn toàn, trước ngực bị lõm vào một dấu chưởng ấn nhỏ, da thịt sau vai bị xé rách hở ra một lỗ sâu hoắm. Mọi người vừa

nhìn thấy tình hình như vậy đã biết rằng không thể cứu vãn được nữa, chưởng lực này thật quá kinh người, chỉ cần mạnh thêm một phần là đã có thể xuyên thấu qua ngực.

Chưa kể bọn họ còn không lường được rằng một chưởng này là do lăng không phát ra...

Cơ thịt trên mặt Chấn thiên kiếm Trần Thế Đông không ngừng co giật, hét lớn một tiếng vác kiếm nhảy ra ngoài qua cửa sổ đã bị phá vỡ.

Ngay sau đó Thiên Nhai Bát Kiếm cũng đều xách kiếm chạy theo.

...

Đêm nay không hề có nguyệt quang, vùng sa mạc tối đen ẩn tàng đầy nguy hiểm, dù vậy vẫn có người đang đi xuyên qua bóng đêm mịt mù này. Trước sau đã có mấy người cưỡi ngựa dọc theo dịch đạo phóng như bay đuổi theo, ai nói rằng người đi không nhanh bằng ngựa? Chỉ thấy một chuỗi nhân ảnh xẹt qua núi rừng như thiểm điện, chỉ cách nhau chưa đến một tuần trà.

Diệp Thanh thi triển khinh công chạy rất nhanh trên đường, bóng tối sâu thẳm cùng những cơn gió lạnh phả vào mặt đã đánh thức nàng khỏi những suy nghĩ hỗn loạn. Chuyện hôm nay đã dạy cho nàng một bài học sâu sắc, giang hồ hiểm ác không thể tùy tiện nói đùa là đùa được.

Sau ba giờ liên tục thi triển Thảo Thượng Phi, Diệp Thanh không khỏi thở gấp, nhưng cũng chính vì vậy mà nàng đã bỏ cách Thiên Nhai Bát Kiếm truy đuổi phía sau một cự ly rất lớn Nàng vốn không biết rằng sau lưng mình có cả một đội nhân mã, chỉ vì muốn sớm được gặp lại Hoa Lân mà nàng chỉ nghỉ một lúc rồi lại guồng chân phóng chạy.

Hôm sau khi tới Yến Tử Khanh, cuối cùng thì Diệp Thanh cũng được đổi ngựa để tiếp tục lên đường gấp. Những cao thủ truy tung phía sau quả nhiên lợi hại, vẫn tìm được dấu tích của nàng mà bám theo ở đằng xa. Ngày thứ hai, trước sau đã có bốn người cưỡi ngựa theo đuôi, quả là một chuyện kì lạ trên giang hồ.

Thế nhưng...những con sói hung ác đó cuối cùng vẫn không bắt kịp nàng. Kẻ nào thông minh đều đã nhận

ra Diệp Thanh có thân thủ bất phàm, một cô nương bình thường làm sao có thể chạy liên tục không ngủ nghỉ như vậy được?

Sau khi đã thương lượng kĩ, bọn chúng đành phải lặng lẽ rút lui. Chưa được vài ngày, khi vừa qua khỏi bến đò Trần gia thì chỉ còn sót lại Thiên Nhai Bát Kiếm là vẫn liều mạng đuổi theo điên cuồng.

Tốc độ của Diệp Thanh thật sự quá nhanh, có thể nói chính xác là ngựa không hề dừng chân, trên suốt cả chặng đường nàng chỉ lim dim ngủ gật vài lần mà thôi! Thiên Nhai Bát Kiếm ở đằng sau sắc mặt càng ngày càng ngưng trọng vì điều này đã chứng tỏ nội lực của Diệp Thanh không thấp hơn bọn họ. Sau cùng họ cũng đoán ra được Diệp Thanh xuất thân từ Thiên Sơn, nhưng để báo thù nỗi hận mất con, Thiên Nhai Bát Kiếm vẫn gắng hết sức truy đuổi...

Truy đuổi và bị truy đuổi là hai việc khác nhau, nên luận về tốc độ chắc chắn sẽ có sự khác biệt.

Từ Ngọc Môn Quan tới Tần Châu thành xa tới hai nghìn năm trăm dặm, Hoa Lân mất hai mươi ngày mới tới nơi, nhưng Diệp Thanh chỉ mất có bảy ngày. Thiên Nhai Bát Kiếm lại càng lợi hại hơn, tuy giữa

đường bị mất dấu Diệp Thanh một lần nhưng cũng tới nơi ngay sau đó! - Cuối cùng bọn họ đã bắt kịp nàng tại Tần Châu thành.

Bất kể là đi tới đâu, dung nhan tuyệt thế của Diệp Thanh vẫn khiến người ta phải say sưa ngắm nhìn, ngay cả khi nàng đứng xếp hàng chờ vào thành thì trông nàng vẫn hết sức nổi bật. Chính vì vậy mà chỉ trong nháy mắt, Thiên Nhai Bát Kiếm đã nhanh ***ng vây lấy nàng.

Cục diện đã không còn đường lui để thương lượng. Tuy mọi người đều đã rất mệt nhưng vẫn còn khí lực để động thủ.

Diệp Thanh thiệt thòi hơn vì không có kiếm trong tay, nhưng giữa ban ngày ban mặt nên Thiên Nhai Bát Kiếm cũng không tiện vây công, huống hồ nơi đây lại ở ngay dưới chân Tần Châu thành.

Người xuất trận đầu tiên đương nhiên là Chấn thiên kiếm Trần Thế Đông, lão tưởng rằng với năng lực của mình thì chỉ cần một kích là sẽ bắt được nàng, như vậy có thể tốc chiến tốc thắng, tránh gây nên công phẫn. Nhưng điều đáng kinh ngạc là võ công của Diệp Thanh còn cao hơn lão, chỉ dựa vào một đôi

nhục chưởng nàng cũng có thể đối đầu với Chấn Thiên kiếm pháp.

Chỉ thấy hàn quang lóe lên, Trần Thế Đông không hề do dự chém ra một màn kiếm khí lăng lệ. Diệp Thanh uốn ngang mình tránh khỏi, ngọc thủ lăng không điểm nhanh, một luồng kình phong lạnh lẽo ập đến trước mặt đối phương. Chớp mắt mỗi người đã xuất ra mười mấy chiêu, nhất thời không ai làm được gì đối phương.

Trận ẩu đả ngoài thành đương nhiên đã lôi kéo rất nhiều người tới xem, hơn nữa lại là một mỹ nữ tuyệt thế đơn đả độc đấu với Thiên Nhai Bát Kiếm.

Một đám quan binh đang định xông tới hòa giải thì đã bị thất kiếm đứng quan chiến bên ngoài gạt ra, thế nên lại càng có thêm nhiều người vây đến xem. Trong thành ngoài thành có đến mấy nghìn người cùng ùa ra.

Thiên Nhai Bát Kiếm có danh vọng rất lớn trên giang hồ, người nào cũng muốn xem xem rốt cuộc kẻ nào lớn gan dám động thủ với họ. Chưa đầy một lúc sau, khán giả đã đứng chật cứng cả trên tường thành.

Kiếm pháp của Trần Thế Đông đã luyện tới mức lô hỏa thuần thanh, một thức Tịch Quyển Thiên Nhai xoáy tròn hình thành một đồ án bát quái khổng lồ trong phương viên ba trượng, tạo nên một áp lực rất lớn đè xuống người Diệp Thanh.

Huyền Băng Chỉ của Diệp Thanh chính là tuyệt học Thiên Sơn. Nàng dùng hết sức điểm vào trung tâm của bát quái đồ, "choang" một tiếng, hàn quang kích trúng vào thân kiếm của Trần Thế Đông khiến cánh tay lão hơi run. Trần Thế Đông lạnh mình, lập tức kéo kiếm chém ngang, kiếm khí bá đạo cắt ngang eo Diệp Thanh.

Nhưng hữu chưởng của Diệp Thanh đã toàn lực bổ ra, một luồng chưởng phong băng hàn xộc thẳng tới trước ngực Trần Thế Đông, tiếng gió rít mãnh liệt khiến lão hoảng sợ vội giơ kiếm chắn ngang. "Bùng!" một tiếng, hữu thủ của Trần Thế Đông tựa hồ không còn nắm vững kiếm. Tinh thần dao động dữ dội, Trần Thế Đông rống to: "Lệ Phong Trảm!"

Một đạo hàn quang thần tốc chém tới. Diêp Thanh khẽ điểm mũi chân xuống mặt đất, cả người đã bay

vọt lên, hai đạo Hàn Băng Chỉ cấp tốc hướng về phía đối thủ ở dưới đất...

Thân hình phiêu dật, dây lưng phất phơ theo gió, cộng thêm với hàn băng quấn quanh khiến người ta phải hoa mắt, chẳng trách có người gọi nàng là tiên nữ.

Trần Thế Đông thầm kinh hãi, càng đánh lão càng cảm thấy không thể thắng được nàng. Thân pháp của Diệp Thanh biến ảo khó đoán khiến lão thậm chí còn không chạm được vào người nàng. Sau khi đã thi triển một lượt sáu mươi tư chiêu của Chấn Thiên kiếm pháp, Trần Thế Đông hiểu rằng mình sắp phải nhận bại.

Quả nhiên, khi một lần nữa tung ra tuyệt học Lệ Phong Trảm, Trần Thế Đông liền trông thấy hai đạo tinh quang bắn tới.

Phải biết rằng tuyệt chiêu tuy lợi hại nhưng một khi đã phát ra thì rất khó thu hồi. Chỉ thấy hai đạo hàn quang loang loáng, Trần Thế Đông vội nghiêng đầu tránh nhưng Diệp Thanh ở trước mặt lại không thấy bóng dáng đâu nữa. Một luồng chưởng phong lăng lệ hung mãnh đập vào xương sườn bên trái của Trần

Thế Đông, đó chính là chỗ sơ hở của Lệ Phong Trảm. Chỉ nghe tiếng xương gãy "răng rắc" vang lên, Trần Thế Đông há miệng phun ra một màn mưa máu...

Bảy người còn lại kinh hãi cực độ, liền nhân cơ hội đó mượn danh nghĩa cứu tam đệ mà đồng loạt xuất thủ.

Nội lực của Diệp Thanh nhất thời bị đứt đoạn, lập tức đã bị bao vây. Những kẻ vốn đang hớn hở đứng quan chiến bỗng bật thét, mọi người bắt đầu cảm thấy lo lắng cho nàng.

Hợp lực của thất kiếm quả nhiên không tầm thường, Diệp Thanh không thể nào thoát khỏi vòng vây. Cũng may là bọn họ luyện Thiên Nhai kiếm trận mà hiện tại lại thiếu mất một người ở Chấn vị nên Diệp Thanh mới tranh thủ được không ít chỗ trống. Sau một hồi lâu chi viện vất vả, kiếm pháp của Thiên Nhai Bát Kiếm ngày càng kín đáo, bọn họ đã ở bên nhau mấy chục năm, kiếm pháp tự nhiên phải tâm ý tương thông, chưa đầy một khắc, kiếm quang rợp trời đã khiến cho Diệp Thanh không còn một chỗ ẩn thân.

Đúng lúc này, Diệp Thanh sau cùng đã không còn chống đỡ nổi nữa, buộc phải dùng tới tuyệt học kinh thế...

Nàng hét lớn: "Liệt!"

Chỉ thấy tử quang lóe lên, thời gian phảng phất như ngưng đọng, tất cả mọi người chỉ cảm thấy mắt mình hoa lên, thân ảnh Diệp Thanh đã biến mất trong không khí. Một đạo tử quang như từ trên trời ập xuống, Thiên Nhai Thất Kiếm bỗng rùng mình vì lạnh, thân pháp bất giác dừng lại trong giây lát!

Diệp Thanh tụ khởi nội lực toàn thân liên tiếp phát ra ba chưởng, lần lượt kích trúng người Ly khảm kiếm, Cấn vị kiếm, Đoái phong kiếm. Máu tươi bắn tung tóe, ba người đó căn bản không thể minh bạch tại sao mình bị trúng chưởng.

Nhưng nội lực của Diệp Thanh đã khô kiệt, chưởng thứ tư không thể nào phát ra.

Dù vậy bốn người còn lại vẫn sợ đến dựng người. Bọn họ sững ra một lúc lâu, cuối cùng khi nhìn thấy Diệp Thanh như sắp ngã quỵ, cả bốn mới có phản

ứng, bốn thanh trường kiếm rung lên tỏa ra ánh tinh quang đầy trời, chớp mắt đã đâm tới.

Một thức Cửu Tự Chân Ngôn đã khiến nội lực của Diệp Thanh hoàn toàn hao tận. Vọng nhìn hàn tinh phủ kín trước mắt, nàng vốn dĩ có muốn tránh cũng không thể. Lúc này, đôi mắt ai oán của nàng lộ ra vẻ thương cảm vô hạn, chỉ vì...từ nay về sau nàng sẽ không bao giờ có thể quay về bên Hoa Lân được nữa!

Trong khoảnh khắc giữa sống và chết, trong đầu nàng hiện lên toàn những hồi ức khi nàng được Hoa Lân thương yêu âu yếm, sự chăm sóc bảo vệ đó, sự đồng cảm khiến trái tim rung động đó, từ nay sẽ không còn quay trở lại. Diệp Thanh thốt lên đầy thê lương: "Lân ca ca! Lần này huynh thực sự bỏ mặc Thanh Thanh mất rồi..."

Ngọc Tiên Duyên - Tập 1

Chương 38 - Tạo Hóa Lộng Nhân

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

Trong khi Diệp Thanh đang đơn đả độc đấu với tám đại cao thủ bên ngoài thành thì người mà nàng vất vả tìm kiếm, Hoa Lân lại đang ở ngay bên trong thành dặn dò tiểu khất cái.

Hoa Lân nhìn theo chiếc bóng nhỏ bé của Phong nhi đi xa dần, lúc này hắn mới phát hiện ra người đi trên đường bỗng ít hơn hẳn, lại nghe thấy có người nói cái gì mà tiên nữ đại chiến Thiên Nhai Bát Kiếm, tim hắn đột nhiên rúng động. Nhưng hắn lại lắc đầu nói: "Giang hồ thật lắm chuyện! Một chiêu kiếm pháp thì xưng là thiên ngoại lưu tinh! Kẻ đi được một vạn dặm đường thì kêu là vạn lý độc hành hiệp gì gì đó....Để khi nào ta luyện thành ngự kiếm thuật sẽ tự cải xưng danh hiệu là Nhất Phi Xung Thiên."

Tây Môn Vô Ngân cười rộ: "Đúng đúng! Nhất Phi Xung Thiên tên nghe hay lắm! Ha ha ha..."

Cổ Duyên cũng mỉm cười.

Hoa Lân xoa bụng nói: "Ài! Các người có phát hiện ra chúng ta vẫn còn một chuyện rất quan trọng chưa làm không?"

Cổ Duyên cười nói: "Sao bây giờ ngươi mới nhớ tới chuyện ăn sáng à?...Lúc nãy ta thấy ngươi đi mua bánh bao nhân thịt còn tưởng rằng ngươi đã nhớ ra rồi cơ!"

Hoa Lân vò đầu nói: "Không phải ta muốn ăn bánh bao, thằng bé kia muốn ăn đấy chứ!"

"Ha ha ha..." mọi người đều cả cười!

Ba người đang chuẩn bị tìm một nơi để ăn "sáng", tiện thể giải quyết luôn bữa trưa thì một đám võ lâm hiệp khách đột nhiên đi tới trước mặt, thật bất ngờ đó lại là đoàn người của Dương Hinh Nhi.

Hoa Lân lẩm bẩm nói: "Ta với Hinh Nhi mới đúng là có duyên!"

Tây Môn Vô Ngân huých hắn: "Người ta đang về khách sạn đúng không? Đây là đường buộc phải đi qua mà!"

Hoa Lân thắc mắc hỏi: "Khách sạn của chúng ta ở hướng bắc cơ mà! Sao lại buộc phải đi qua đường này?"

Chỉ nghe thấy một thanh âm nhu mì truyền lại: "Hi hi hi...Chính là đường này đấy!"

Hoa Lân ngạc nhiên nói: "Có nhầm không đó? Hinh Nhi đứng xa như vậy mà cũng nghe thấy lời chúng ta nói sao?"

Dương Hinh Nhi vẫn đứng ở ngoài mười trượng mắng: "Hinh Nhi cái gì? Cái tên Hinh Nhi là để ngươi gọi sao?"

Hoa Lân gãi đầu gãi tai nói: "Tên cô là Hinh Nhi còn gì? Sao phải sợ người khác gọi?"

Đương nhiên Đông Phương Suất lúc nào cũng bám sát rạt theo Dương Hinh Nhi, khi nghe thấy có kẻ muốn tán tỉnh mỹ nữ của mình, gã tất nhiên phải thay đổi thái độ ngay lập tức. Đông Phương Suất làm mặt lạnh nói: "Sao các ngươi cứ như âm hồn bất tán đi theo chúng ta thế? Lần sau còn để ta nhìn thấy thì cẩn thận không ta sẽ khiến ngươi tàn phế đấy!"

Cổ Duyên và Tây Môn Vô Ngân đều ngán ngẩm lắc đầu, không biết là ai đi theo ai đây?

Hoa Lân cãi ngang: "Nếu Hinh Nhi của ta chủ động tới tìm ta thì phải làm sao đây?"

Đông Phương Suất rút xoẹt bảo kiếm ra khỏi vỏ, một lần nữa lại chĩa vào mũi Hoa Lân, rít lên nói: "Vậy ta cũng sẽ phế ngươi luôn!"

Khóe mắt Hoa Lân như rực lên, nhưng hắn vẫn tiêu sái lấy tay đẩy nhẹ mũi kiếm trước mặt, nói với vẻ chân thành: "Ta khuyên huynh đệ này, cái bệnh tùy tiện rút kiếm của ngươi rất xấu, sau này có thể sẽ đem lại tai họa cho ngươi đấy! Nên thận trọng, thận trọng..."

Dương Hinh Nhi khẽ kéo Đông Phương Suất ra, dịu giọng nói: "Cái tật loạn ngôn của ngươi cũng rất xấu đấy! Sau này có thể sẽ gây ra họa sát thân, nhớ kĩ, nhớ kĩ nhé!"

Hoa Lân trơ mặt nói: "Chết dưới tay mỹ nữ như cô nhất định cũng thấy mãn nguyện, không biết khi nào cô sẽ động thủ đây?"

Dương Hinh Nhi mắng khẽ: "Không nói nữa! Ta mặc kệ ngươi!"

Hung hăng trừng mắt nhìn Hoa Lân, Đông Phương Suất khuyên Dương Hinh Nhi: "Hinh Nhi tỷ! Đã tìm

được đường rồi thì chi bằng chúng ta đi luôn bây giờ đi."

Dương Hinh Nhi đột nhiên nghiêm mặt nói: "Được! Chúng ta lên đường!"

Nàng nói xong đang định dẫn thủ hạ rời khỏi đó thì từ phía sau bỗng vang lên tiếng bước chân rầm rập rất chỉnh tề khiến mặt đất cũng bị chấn động. Một đội quân đông nghịt đi đến, các sạp hàng hai bên đường đều vội vàng thu dọn để đứng nghênh đón.

Hoa Lân liếc mắt nhìn một cái rồi cười hăng hắc nói: "Ôi dào...Vừa tròn tám nghìn người! Bọn họ làm gì ở đây nhỉ?"

Tây Môn Vô Ngân lấy làm kì quái hỏi: "Sao ngươi biết là tám nghìn người!...Ta thấy phải xấp xỉ khoảng một vạn ba."

Hoa Lân cười nói: "Ta đếm ngân lượng quen rồi, tự nhiên phải biết một đống bạc được bao nhiêu lạng chứ!"

Tây Môn Vô Ngân kêu "Ô ô", ngây ngô hỏi Cổ Duyên: "Có thật vậy không Cổ huynh?"

Cổ Duyên cũng bắt chước Hoa Lân gãi đầu gãi tai nói: "Ngày nào ta cũng đếm ngân lượng, sao không nhìn ra đội quân này có bao nhiêu người nhỉ?"

Hoa Lân thấy Cổ Duyên bị mình lây nhiễm liền cười ha ha nói: "Vậy chúng ta cược thử xem! Ta bảo bọn họ tổng cộng có tám nghìn người, sai khác một trăm cũng không, nếu ta đoán sai thì cứ lệch một người sẽ thua ngươi hai mươi lạng. Nếu ta đoán đúng thì ngươi sẽ thua ta hai nghìn lạng. Chịu không?"

Cổ Duyên sướng điên, thầm nghĩ keo này lại kiếm được tiền rồi...

Nào hay rằng đếm người và đếm bạc là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Chỉ cần có hơn hai nghìn người là đã rất dễ sinh ra cảm giác sai lệch. Cổ Duyên thấy đội binh sĩ này ít ra cũng phải hơn một vạn nên liền gật đầu đồng ý lia lịa.

Dương Hinh Nhi nhếch miệng cười nói: "Ta cũng tham gia, ta cá bọn họ khoảng một vạn năm!"

Tây Môn Vô Ngân cũng nhảy vào nói: "Ta cũng chơi...ta cũng chơi!"

Hoa Lân đanh mặt tung cước đá Tây Môn Vô Ngân, nói: "Chết đi!...Toàn bộ gia sản của ngươi còn chưa đến một nghìn lạng, tránh sang một bên! Đã thế chút tiền đó còn là ta cho ngươi nữa chứ."

Tây Môn Vô Ngân làm mặt đau khổ nói: "Ngươi là nhà cái thì dù ít dù nhiều cũng phải cho qua chứ!"

Hoa Lân gãi đầu nói: "Đánh bạc có luật lệ này sao?"

"Có..."

Mọi người đều đồng thanh trả lời! Xem ra tất cả đều hy vọng Hoa Lân sẽ cược thua...

Tiếng bước chân chỉnh tề vang đến khiến thanh âm của mọi người đều bị ép xuống. Hoa Lân đột nhiên nghênh ngang đi ra giữa đường, hét lớn: "Ai là thủ lĩnh? Xu mật viện có quyền kiểm tra mọi sự điều động về quân đội!"

Hoa Lân xuất thân từ phủ nguyên soái nên rất có phong thái vương giả. Thêm nữa căn bản không ai nghĩ rằng lại có người to gan dám chặn đường quân đội nên cả đoàn người đều dừng lại.

Phó đốc thống cưỡi ngựa đi đầu hiểu rất rõ luật pháp triều đình, đương nhiên biết rằng khi điều động một đội quân từ một nghìn người trở lên thì nhất thiết phải có mệnh lệnh của xu mật viện, liền xuống ngựa cung kính nói: "Mạt tướng Mộc Trọng Dung tham kiến đại nhân, xin đại nhân trình thủ dụ."

Cổ Duyên, Tây Môn Vô Ngân, Dương Hinh Nhi đều toát mồ hôi trán, cả ba đều ước sao mình chưa từng gặp cái kẻ tên Hoa Lân này. Chỉ có Đông Phương Suất là thầm đắc ý, gã nghĩ: "Hoa Lân hỡi Hoa Lân, ngươi thật sự không biết chết là gì sao?"

Ai ngờ Hoa Lân lại gật gật đầu, đi tới gần phó đốc thống rồi ghé vào tai gã nói: "Kỳ thực ta cũng biết ngoài thành đã xảy ra đại án, nhưng các ngươi phái nhiều người xuất thành như vậy cũng nên báo một tiếng chứ! Ngươi xem tuần kiểm Sử đại nhân trước mặt đang nhìn ngươi kia kìa!" nói xong quay ra chu miệng với Cổ Duyên.

Mộc Trọng Dung nghiêng đầu nhìn Cổ Duyên, thấy gã quả nhiên có vài phần giống quan nhân nên đã tin đến phân nửa. Hoa Lân liếc mắt ra hiệu với Mộc Trọng Dung rồi kéo gã đi tới trước mặt Cổ Duyên, hỏi

lớn: "Lần này ngươi dẫn theo bao nhiêu người xuất thành?"

Mộc Trọng Dung hoảng sợ nói: "Tám trăm người!"

"Hả?" Mọi người đều kinh ngạc! Cả đoàn quân đông nghịt thế này mà chỉ có tám trăm người sao? Nhìn cũng biết là nói láo...

Hoa Lân cũng tức giận nói: "Ta chỉ muốn biết số lượng chính xác, còn trình báo với xu mật viện thế nào thì tự ta sẽ biết chừng mực!"

Mộc Trọng Dung hoang mang nói: "Tính cả những người đã đi trước tổng cộng là tám nghìn không trăm linh bảy người!"

Cổ Duyên, Tây Môn Vô Ngân, Dương Hinh Nhi đều toát mồ hôi lạnh...

Bọn họ đều cảm thấy tên tiểu tử Hoa Lân này quá to gan, dám dùng cả chiêu này, thật đúng là vì kiếm tiền mà coi thường cả tính mệnh!

Hoa Lân nghe thấy số người chính xác liền hài lòng gật đầu, giả vờ hỏi: "Lần này ngoài thành đã xảy ra

chuyện lớn gì thế? Sao phải đem theo nhiều người áp trận thế này?"

Mộc Trọng Dung nói: "Theo như bẩm báo thì Thiên Nhai Bát Kiếm đang quyết đấu cùng một vị bạch y tiên nữ từ Thiên Sơn xuống! Mấy ngày gần đây Tần Châu lại phát sinh rất nhiều huyết án nên nha môn hết sức vất vả. Thế nên quân đội ở Tần Châu đều được điều động tới đây để chi viện..."

Hoa Lân vừa nghe thấy nhắc đến mấy từ "Thiên Sơn bạch y tiên nữ" bỗng giật thót mình, lớn tiếng ngắt lời: "Ngươi có dám khẳng định là tiên nữ từ Thiên Sơn xuống không?"

Mộc Trọng Dung nói khẽ: "Thị vệ báo vậy, phải tới xem mới biết được!"

Hoa Lân vội vàng quát: "Ngươi còn đứng ngẩn ra đó làm gì? Còn không mau đi bắt người?...Ta đi trước xem sao!" Dứt lời đã phóng vút mình ra ngoài thành như một cơn gió...

Ngọc Tiên Duyên - Tập 1

Chương 39 - Kiếm Xung Vân Tiêu

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

Đám người Cổ Duyên, Tây Môn Vô Ngân biết Hoa Lân xuất thân từ Thiên Sơn nên đều thông cảm với sự cấp bách của hắn, cả bọn cũng theo chân hắn xuất thành.

Chỉ thấy bên ngoài thành là một khung cảnh rất đông đúc náo nhiệt!

Mấy nghìn người đang đứng xem trận quyết đấu, người nào người nấy lộ ra vẻ hưng phấn cực độ.

Đa số là những người tới xem nhiệt náo, ngoài ra lẫn trong đám đông có rất nhiều các cao thủ võ lâm tới theo dõi trận đấu để học trộm các chiêu thức. Đương nhiên còn có không ít người tới để ngắm mỹ nữ, ai nấy đều hươ tay múa chân huyên náo phi thường.

Hoa Lân không dễ dàng gì mới chen lên được phía người, cả người bỗng ngây ra. Khi nhìn thấy Diệp Thanh, hắn thật sự không dám tin vào mắt mình nữa.

Mấy ngày nay hắn liên tục phi ngựa trở về Trung Nguyên, trên đường hầu như không có chút thời gian rảnh rỗi nào để nghỉ ngơi. Không ngờ Diệp Thanh lại

đuổi theo hắn tới tận đây. Cảm giác này giống như một mình đơn độc đi đến một nơi rất xa, giữa đường lại gặp được người bằng hữu thân thiết nhất, gần gũi nhất, điều này khiến cho Hoa Lân thật không thể nào dám tin nổi...

Đương nhiên Hoa Lân vốn không hề được nhìn thấy toàn bộ quá trình sự việc, hắn chỉ biết rằng Diệp Thanh đang gặp nguy hiểm! Khi hắn tới nơi vừa đúng lúc nghe thấy tiếng gọi ai oán của Diệp Thanh: "Lân ca ca...lần này huynh thực sự bỏ mặc Thanh Thanh mất rồi..."

Trong lòng hắn chấn động dữ dội chẳng khác nào một cơn địa chấn cấp mười!

Khi nhìn thấy Thanh Thanh đang ở giữa lằn ranh sinh tử, máu nóng lập tức bốc lên chảy rần rật khắp người Hoa Lân, nội lực trong cơ thể cuộn trào mãnh liệt không chịu bất kỳ một sự khống chế nào. Nắm chặt Hàn Tinh kiếm, Hoa Lân điên cuồng bổ ra hai đạo kiếm khí đỏ sẫm.

Mọi người chỉ cảm thấy bầu trời bỗng trở nên u ám, hai đạo kiếm quang khổng lồ xoẹt qua trên mặt đất

với tốc độ ánh sáng. Rất nhiều người thậm chí còn không biết chuyện gì đã xảy ra.

Khi kiếm quang qua đi, hai luồng khói bụi mới bốc lên mù mịt, tất cả mọi người đều không dám tin vào những gì mình trông thấy, ngay cả bản thân Hoa Lân cũng vậy.

Đúng vào lúc này, Thiên Nhai Tứ Kiếm đã chạm tới y phục Diệp Thanh, nhưng...chỉ trong nháy mắt, bảo kiếm trong tay họ đột nhiên vỡ thành từng mảnh, ngay cả cánh tay cầm kiếm cũng bị mất đi tri giác.

Đạo kiếm quang đã kéo theo hai màn khói bụi lướt qua sát bên người Diệp Thanh...

Điều đáng cười là Hàn Tinh kiếm trong tay Hoa Lân cũng không cẩn thận bị văng ra, "choang" một tiếng đã cắm xuống trước mặt Diệp Thanh. Lực đạo vô cùng chuẩn xác! Nếu không Diệp Thanh đã chết dưới tay Hoa Lân rồi.

Toàn trường bỗng trở nên yên ắng...

Sự kiện rúng động này khiến họ khó có thể thích ứng nổi ngay tức khắc...

Đôi mắt u oán của Diệp Thanh cuối cùng đã tìm thấy thân ảnh Hoa Lân, nàng nấc lên thảm thiết: "Lân ca ca...huynh...huynh không cần Thanh Thanh nữa sao? Hức hức hức..."

Mọi người đều thấy cuộn đau trong lòng!

Những tiếng nói nức nở của Diệp Thanh vừa thê lương mà vẫn ôn nhu, như đang nhẹ nhàng vỗ về trái tim mọi người, tình cảm quyến luyến khắc cốt ghi tâm đó khiến người ta không thể kìm giữ nổi cảm xúc của bản thân.

...Ai lại nỡ vứt bỏ một tiên nữ mỹ lệ đến vậy? Đó chắc hẳn phải là một kẻ quái đản!

Hoa Lân không phải kẻ quái đản, trái tim hắn sắp tan vỡ đến nơi rồi! Hắn cảm thấy mình đã làm một việc hết sức ngu xuẩn! Hắn quá không hiểu Diệp Thanh, quá không hiểu tình cảm giữa mình và Diệp Thanh sâu đậm tới nhường nào! Giờ đây hắn rốt cục đã minh bạch một điều, mấy ngày nay bất cứ khi nào nhớ tới Diệp Thanh hắn lại thấy đau lòng, tất cả chỉ vì Diệp Thanh chính là phần quan trọng nhất không thể thiếu của cuộc đời hắn.

Hắn đã lừa dối ngay chính bản thân mình, thử hỏi không đau lòng sao được?

Sau mười mấy ngày bôn ba, cuối cùng Diệp Thanh đã gặp được Hoa Lân, khoảng thời gian xa cách này sao mà dài đằng đẵng như cả một thế kỉ.

Diệp Thanh chạy vội từ đằng xa tới, nàng chỉ muốn nhào ngay vào lòng Hoa Lân mà khóc một trận thật to. Nhưng nàng thực sự đã quá mệt mỏi, mới chạy được vài bước đã ngã xuống, ngọc thủ vươn ra, ánh mắt đầy thâm tình nhìn Hoa Lân...

Cạnh đó, Cổ Duyên, Tây Môn Vô Ngân, Dương Hinh Nhi đều đứng sững sờ...

Đông Phương Suất có chết cũng không tin vào mắt mình! Nếu hai đạo kiếm khí vừa rồi đã cứu vị "tiên nữ" kia là do Hoa Lân phát ra, nếu gã động thủ với Hoa Lân, với uy lực như vậy thì gã có chết tới một trăm lần cũng không đủ...

Chỉ thấy Hoa Lân nhảy đến bên Diệp Thanh ôm chặt nàng vào lòng, áp mặt vào má nàng, hắn run run thầm thì: "Thanh nhi...Ta..."

Diệp Thanh yếu ớt nhìn hắn một cái rồi mới yên tâm thiếp đi vì hôn mê...

Trong lúc hôn mê, ngọc thủ của nàng vẫn nắm chặt áo Hoa Lân như sợ sẽ mất hắn lần nữa!

Hoa Lân ghé sát vào mặt nàng, lời nói thốt ra như trong cơn mơ: "Ta thề rằng cả đời này sẽ vĩnh viễn không để nàng rời xa ta nửa bước!..."

Đây là một lời thề, một lời thề mà Hoa Lân căn bản không thực hiện được, nhưng nó đã biểu lộ tâm tình của hắn vào giây phút này!

...Dù cho sau này sẽ xảy ra rất nhiều biến cố nhưng Diệp Thanh trong giấc mơ đã nghe được câu nói này của Hoa Lân và nó đã in sâu trong trái tim nàng! Nàng luôn âm thầm ghi nhớ mọi lời thề hứa mà Hoa Lân nói với nàng! Niềm tin này đã dẫn dắt nàng vượt qua bao tháng năm đợi chờ...

Lúc này, Hoa Lân đang âu yếm ôm lấy Diệp Thanh, người bị thương nhẹ nhất trong Thiên Nhai Bát Kiếm là Ly khảm kiếm từ từ dịch người tới gần, vận toàn bộ công lực còn lại để chuẩn bị xuất chiêu "Tử Ngư Phiên Thân". Nhưng Cổ Duyên đã đi tới, cười lạnh

nói: "Quý Lãnh! Ngươi thật sự không muốn sống nữa hả?"

Quý Lãnh thở dài, nội lực đã được ngưng tụ dần tan biến.

Cổ Duyên, Tây Môn Vô Ngân đang định khuyên Hoa Lân hồi thành thì đột nhiên đám người đứng quan chiến bị đuổi tản ra, một đội quân đông nghịt ập đến, thoáng chốc đã vây lấy hơn hai mươi người gồm Hoa Lân, Diệp Thanh, Cổ Duyên, Tây Môn Vô Ngân, Dương Hinh Nhi, Thiên Nhai Bát Kiếm, Đông Phương Suất và các thủ hạ của Thanh Phong các...

Một vị tướng lĩnh trông thập phần uy nghiêm tách khỏi đội quân chỉnh tề, đứng từ xa quát lớn: "Kẻ nào lúc nãy đã giả danh tuần kiểm sứ? Đứng ra đây cho ta!"

Các binh sĩ vây quanh đều vô cùng phẫn nộ, đồng thanh rống lên: "Đứng ra đây..."

Thanh thế đó khiến cả mặt đất cũng phải rung động!

"Đứng ra đây...đứng ra đây..." thanh âm vang vọng không dứt bên tai...

Hơn hai mươi người trong vòng vây bất kể võ công cao cường đến đâu cũng phải sợ tới mức tè cả ra quần. Dù cho công phu tu dưỡng có cao thâm hơn nữa cũng không tránh khỏi biến sắc.

Diệp Thanh cũng bị tiếng la hét làm tỉnh lại, nhưng do đã quá mệt nên nàng chỉ cựa người một cái rồi lại thiếp đi trong lòng Hoa Lân. Sở dĩ như vậy vì nàng biết rằng có Hoa Lân bên cạnh thì dù trời có sập xuống hắn cũng có thể thu xếp được...

Hoa Lân mặt không đổi sắc nói: "Giả danh cái gì? Điều thứ mười ba trong Hiến chương quy định, điều động quân đội từ một nghìn người trở lên phải được sự phê chuẩn của Xu mật viện. Tuy Châu phủ có thể tùy tình hình mà hành sự, nhưng cũng chỉ giới hạn trong hai nghìn người! Ta nói có đúng không?"

Vị tướng lĩnh đó cười lạnh nói: "Ngươi nói đều đúng cả! Nhưng ngươi không thể nào ngờ rằng tuần kiểm sứ của Xu mật viện đã tới Tần Châu thành từ lâu rồi! Hừ hừ...Người đâu! Bắt hắn cho ta!"

Xoảng xoảng xoảng!...Một đám binh sĩ liền quây đến, lũ lượt chuẩn bị động thủ...

Hoa Lân bế Diệp Thanh lên, cười lớn nói: "Được rồi! Ta có thể đi cùng các người một chuyến, nhưng chuyện này không liên quan tới những người khác, ngài hãy thả họ đi trước được không?"

Vị tướng uy nghiêm đó cười lạnh: "Một tên cũng không được tha! Ai biết được bọn chúng có phải đồng đảng của ngươi hay không!"

Đám binh sĩ ba chân bốn cẳng tiến đến trói người, Hoa Lân vẫn đứng nguyên tại chỗ để cho chúng trói, ngạo nghễ nói: "Tốt...rất tốt!...Ngươi có biết Triệu Cấm, Lý Văn Quân, Tư Trưng, Phạm Chí Cao, Địch Phong, Trịnh Thiên Hà, Lãnh Lăng Phong...không? Ta tùy tiện gọi một người ra cũng có thể cách chức ngươi rồi, tin không?"

Hoa Lân lên Thiên Sơn đã gần được năm năm, hắn cũng không biết hiện tại do ai chưởng quyền nên mới nêu ra một loạt các đại thần của Xu mật viện như vậy.

"Dừng tay...!" Vị tướng đó sững người, hét lớn ngăn bọn thủ hạ.

Một người dân bình thường sao có thể biết nhiều đại thần đương triều như vậy được? Thế nên gã cũng thấy hơi dao động.

Hoa Lân cười nói: "Ngươi có biết tại sao chỉ còn có người nhà họ Hoa là ta chưa nói đến không? Hê hê...Bản thiếu gia tên Hoa Lân! Ngươi hãy tự suy nghĩ kĩ đi!"

Những lời này của Hoa Lân vừa nói ra, rất nhiều quân sĩ tại đương trường đã bị chấn động đồng loạt biến sắc...

"A?" vài người kinh ngạc kêu lên, có một vài tướng quân thậm chí đánh rơi cả trường kiếm xuống đất. (Bình: Mọi người không cần phải lấy làm kì quái, thời đó rất nhiều tướng lĩnh đương quyền của quân đội đều xuất thân từ quan văn, "sợ đến suýt chết" là chuyện rất thường gặp!)

Ngọc Tiên Duyên - Tập 1

Chương 40 - Hoàng Sơn Chi Hành

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

Hoa Lân nhìn thấy vậy, lắc đầu lớn giọng giáo huấn: "Trông bộ dạng các ngươi kìa! Gặp người quyền quý đến kiếm cũng cầm không vững, như vậy làm sao có thể ra chiến trường được? Ài!...Hoa gia thực hổ thẹn với triều đình!...Các ngươi hãy dẫn đường cho ta, vừa hay ta đang muốn đến gặp Dư Toàn Hải đại nhân đây!"

Hoa Lân đứng nói trong khi vẫn ôm một tuyệt thế mỹ nữ trong lòng, khí thế hùng dũng đó thật chấn nhiếp nhân tâm, không ai có thể giả dạng được!

Phải biết rằng "tam thế phương hiển phú quý mệnh, đế vương tương tương ngũ đại truyền" - Xuất thân khác nhau, khí thế tự nhiên cũng phải bất đồng. Có người mạo xưng là phú thương, có thể tin được. Nhưng nếu có kẻ dám mạo xưng là nguyên soái thì chẳng khác nào đi tìm cái chết!

Cổ Duyên, Tây Môn Vô Ngân, Dương Hinh Nhi khi thấy Hoa Lân đầy khí thế như vậy cũng đều tin là thật. Loại khí thế này lại không phải là sát khí, muốn giả mạo ư, nếu vậy nhất định sẽ chẳng tìm thấy chút cảm giác nào. Thế nên khi nhìn thấy ánh mắt của Hoa Lân, mọi người đều lộ ra thần sắc bội phục, khí

thế áp đảo này như khiến cả Thái Sơn cũng phải sụp đổ, đúng là tố chất để làm một đại tướng quân...

Vị tướng lĩnh đó không phải kẻ ngốc, vội cung kính hành quan lễ nói: "Tại hạ Tần Châu lộ tuần kiểm sứ Lý Văn Chiêu, tham kiến công tử!"

Hoa Lân cười nói: "Không ngờ ông mới là tuần kiểm sứ chân chính. Thất lễ thất lễ!"

Nói ra cũng thật buồn cười, tuần kiểm sứ chính là một vị sử quan được Xu mật viện phái ra ngoài. Suy cho cùng cũng là bộ hạ trực thuộc của Hoa gia. Khi biết được chủ nhân của mình đang đứng trước mặt, Lý Văn Chiêu xém chút nữa đã ngã quỵ...

Đoàn người rồng rắn kéo nhau nhập thành, Hoa Lân vẫn bế Diệp Thanh, vẻ xinh đẹp tựa thiên tiên của nàng đã lôi kéo vô số ánh mắt ngưỡng mộ thèm thuồng.

Dư Toàn Hải sau mười hai năm tranh đấu đã lên tới chức Châu phủ đại nhân. Dư phủ cả lớn lẫn nhỏ đã chiếm tới sáu mươi nơi tại Tần Phong lộ, ngoại quan mà thăng tiến được tới mức này đã là cực hạn rồi.

Dư Toàn Hải biết tin Hoa Lân đang tới thăm mình nên sớm đã đứng nghênh tiếp ngoài đại môn của Châu phủ. Cuối cùng khi nhìn thấy Hoa Lân từ xa đi tới, ông không kìm được nở một nụ cười vui mừng.

Hoa Lân bế Diệp Thanh trong tay nên không thể hành lễ, chỉ gọi to: "Dư thúc thúc! Lân nhi rất nhớ thúc..."

Khóe mắt Dư Toàn Hải dâng lên một màn lệ mông lung, gật đầu liên hồi nói: "Có phải Diệp Thanh đây không? Nó sao vậy?"

Hoa Lân: "Không sao! Muội ấy chỉ đang ngủ thôi!" nói xong liền theo chân Dư Toàn Hải tiến nhập nha môn Châu phủ.

Cổ Duyên, Tây Môn Vô Ngân, Dương Hinh Nhi đã quen tự do nên không muốn có liên hệ với quan phủ, đều lần lượt cáo biệt Hoa Lân. Cứ tưởng rằng Hoa Lân sẽ níu kéo, ai ngờ hắn lại hào hứng tán đồng: "Các người cứ đi tự nhiên! Hê hê...Hai ngày nữa ta sẽ đi quanh Hoàng Sơn, xem xem Cổ đại ca có lừa ta hay không!"

Cổ Duyên vui vẻ nói: "Vậy ngươi cứ lo du ngoạn đi!...Nhưng nhớ là phải nhanh một chút vì năm tháng sau là Thục Sơn kiếm điển sẽ được cử hành rồi, nghe nói lần kiếm điển này sẽ rộng mở với cả thiên hạ, dịp võ lâm thịnh hội thế này quyết không thể bỏ lỡ được."

Hoa Lân mừng rỡ nói: "Đến lúc đó ta chắc chắn sẽ tới kịp, huynh nhất định phải nhớ mời ta ăn thịt hươu thịt vịt đấy!"

Cổ Duyên ha ha cười rộ, cùng với Tây Môn Vô Ngân và nhóm người của Dương Hinh Nhi cùng nói lời tạm biệt hắn. Hoa Lân vọng nhìn theo bóng dáng họ xa khuất dần, trong tim bỗng dấy lên một cảm giác mất mát. Hắn đột nhiên cảm thấy giang hồ mới là nơi mà bản thân hắn nên gắn bó.

Dư Toàn Hải nào để cho hắn có thời gian nghỉ ngơi, chưa gì đã xềnh xệch kéo hắn đi đối ẩm đêm tới ba trăm chén! Như thị vốn ngầm lên kế hoạch gả con gái mới được tám tuổi cho Hoa Lân, nhưng khi nhìn thấy Diệp Thanh mỹ lệ tuyệt trần bà chỉ còn biết nuối tiếc!

Hoa Lân vừa đối ẩm với Dư Toàn Hải vừa nghĩ đến tâm sự trong lòng: "Dư thúc thúc yêu thương mình

như vậy rất có khả năng sẽ trực tiếp đưa mình về kinh thành, lúc đó sẽ không kịp tham gia Thục Sơn kiếm điển mất. Đương nhiên điều quan trọng nhất là lời hứa của mình với Nhược Uyên sẽ tan thành bọt nước!" Vừa nhớ tới câu "Huyết kiếm hoành không nhiễm phàm trần, Huyền Thiên Ma Huyết chiến khung châu!", thêm vào đó là sự xuất hiện của Nhược Uyên, lần đầu tiên Hoa Lân thấy tin vào lời nói vô căn cứ này.

Hắn tự xét thấy mình có võ công cái thế, lại nhớ đến những lời sư phụ đã dặn dò trước lúc ra đi, nhiệt huyết bỗng cuộn trào trong ***g ngực. Hắn thầm lập thệ nhất định phải tận lực cứu vãn hạo kiếp thiên hạ, để cho cả Thiên Sơn biết rằng hắn còn kiệt xuất hơn cả Vị Kính. Hoa Lân uống liền ba bát rượu to khiến cho Dư Toàn Hải giật nảy mình.

Dư Toàn Hải đột nhiên hạ bát rượu xuống cười nói: "Lân nhi say rồi...Dư thúc thúc sợ toát cả mồ hôi rồi đây này!"

Hoa Lân đứng bật dậy nói lớn: "Con say bao giờ? Con không say! Nào, uống thêm ba trăm chén nữa!"

Dư Toàn Hải thấy hắn lảo đảo suýt nữa đã ngã lăn xuống đất liền vội vàng dìu hắn về phòng nghỉ ngơi...

Sáng sớm hôm sau, một gia đinh bỗng bẩm báo với Dư Toàn Hải: "Đại nhân...ngoài cổng có một tiểu khất cái đưa ra một khối ngọc bội bên trên có khắc một chữ "Hoa", nó đòi gặp ngài tám lần rồi! Nó nói là công tử Hoa gia bảo nó đến tìm ngài. Đại nhân có đồng ý gặp nó không ạ?"

Dư Toàn Hải ngẩn người, Lân nhi không phải đang nằm nghỉ trong phủ ư? Sao lại bảo một tiểu khất cái đem ngọc bội gì đến nhỉ? Ông nghi hoặc nói: "Đem ngọc bội đó cho ta xem!"

Gia đinh trình lên!

Dư Toàn Hải vừa nhìn đã biết đây là vật của Hoa gia, thầm nghĩ công tử lại làm trò quỷ gì nữa đây? Ông liền cầm theo ngọc bội đi kiếm Hoa Lân, không ngờ đã chẳng còn thấy bóng dáng hắn đâu, ngay đến Diệp Thanh ngủ suốt một ngày hôm qua cũng không thấy. Nhìn phong thư lưu lại trên bàn, Dư Toàn Hải lắc lắc đầu nói: "Thằng nhóc này! Chạy nhanh thật..."

...

Mấy ngày sau.

Cảnh vật ở Hoàng Sơn đang chìm trong không gian của tiết trời ngày hè. Vào lúc chiều tà, kì phong hội tụ, núi cao ***t vót hàng nghìn trượng, trên đỉnh được bao phủ bởi lớp yên vân mù mịt, ráng ngũ sắc chiếu những tia sáng lướt trên sườn núi.

Lúc này trên đỉnh Thiên Đô Phong, một hàng bảy người đang đứng trong Thự Quang đình.

Trong bảy người này, niên kỉ lớn nhất cũng không quá ba mươi tuổi, sau lưng họ đều đeo trường kiếm, đứng bên ven núi cheo leo mà ai nấy đều vững vàng như bàn thạch, vừa nhìn đã biết là những tuấn kiệt đương thời trong thiên hạ.

Một vị thanh y thiếu hiệp trầm giọng nói: "Chúng ta mang tiếng là những tuấn kiệt của thất đại môn phái, không ngờ đã cùng liên thủ mà vẫn không bắt được tên *** tặc đáng chết đó, thật khiến người ta phải thất vọng mà!...Mọi người nói xem là vì sao?"

Vị thiếu hiệp đứng đầu tiên bên trái đáp: "Tên *** tặc đó khinh công cao tuyệt, võ công lại thâm sâu khó

đoán, ngay cả Phàm y thượng nhân cũng phải bó tay với hắn, xem ra chúng ta..."

Có người trầm tư, có người lắc đầu. Vẫn là vị thanh y thiếp hiệp lúc đầu quyết đoán nói: "Dựa vào Thất phân kiếm của Toàn Chân phái, Truy hồn kiếm của Côn Lôn, Định tiên châm của Thục Sơn, Linh tiêu kiếm của Hoa Sơn...bảy đại tuyệt kỹ của chúng ta cùng lúc thi triển cho dù là Diệp Thiên Tông tung hoành thiên hạ năm xưa cũng không dám trực tiếp đối đầu! Chẳng lẽ một tên *** tặc nhỏ bé cũng không đối phó được?"

Sáu người còn lại đều không nói lời nào, kỳ thực mọi người đều minh bạch lý do vì sao hết lần này đến lần khác bị thất thủ. Nói trắng ra là không đồng tâm, ai cũng chỉ lo tranh công, tranh quang cho bản phái (bản thân), những sách lược đã an bài lúc đầu không thể nào sử dụng được.

Bảy người này chính là những thiếu niên cao thủ kiệt xuất nhất của Thất Kiếm Minh.

Toàn Chân giáo có lịch sử lâu đời nhất nên vị đệ tử ưu tú của họ là Khâu Lạc Bình đương nhiên không nói cũng hiểu đã trở thành thủ lĩnh của bảy người.

Cốc Nhược Hư của Thục Sơn thân hoài Lưu Vân kiếm quyết cùng tuyệt học Phi Vân Tung xếp thứ hai. Tiếp sau đó là Côn Lôn Vạn Nhận, Võ Đang Trương Kiếm Thành, Hoa Sơn Ngụy Xung, Nga My Phong Kỉ Không, Thánh Thủy cung Vô Trần, năm vị thiếu niên ưu tú này một thân tu vi quả thực quán tuyệt trong các thiếu niên đồng lứa.

Nhưng không ngờ bọn họ đã năm lần bảy lượt thất bại dưới tay tên *** tặc Vân Thiên Hóa, nếu lần này quay về nhất định sẽ bị đồng môn cười cho rụng răng.

Khâu Lạc Bình thở hắt ra nói: "Thế này đi! Sau này chúng ta sẽ nghe theo sự chỉ huy của Thục Sơn Cốc huynh, nếu ai không nghe hiệu lệnh thì xin mời rút lui khỏi thất kiếm liên minh! Mọi người không có ý kiến nào khác chứ?"

Chỉ có Cốc Nhược Hư là tự phản đối: "Khâu huynh chỉ huy rất tốt, có mưu lược, Cốc mỗ tự thẹn không bằng! Mọi người hãy khuyên Khâu huynh đi!"

Trương Kiếm Thành, Vạn Nhận, Ngụy Xung, Phong Kỉ Không, Vô Trần lúc này mới lần lượt góp lời.

Nhưng Khâu Lạc Bình kiên quyết đề cử Cốc Nhược Hư, nói: "Mọi người đừng cãi nhau nữa, mưu trí của Cốc huynh tất cả đều đã thấy, vì toàn cục, để có thể dốc toàn lực ứng phó, mọi người nên ủng hộ đề nghị của tôi. Đây không phải là tranh công! Nếu ai phản đối Cốc Nhược Hư chỉ huy chứng tỏ người đó còn tư tâm!"

Lời này vừa nói ra, mọi người đều ngẩn ra. Cả về võ công lẫn mưu trí, Cốc Nhược Hư đều rất kiệt xuất, tất cả chỉ đành thầm mặc nhận.

Cốc Nhược Hư còn là người rất hào sảng, gã rất cảm động trước tấm lòng của Khâu Lạc Bình, liền nói: "Thế này đi! Mọi người cùng thương lượng đối sách, cùng hợp tác, không phân trên dưới. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ cũng không còn tồn tại ai là thủ lĩnh, thanh danh của Thất Kiếm đều đặt trên vai chúng ta, chúng ta phải tự chịu trách nhiệm với bản thân mình!"

"Được! Cùng hợp tác!" Sáu người kia đều hô vang.

Cốc Nhược Hư nói: "Nghe nói tên *** tặc đó đã theo đuổi một giai nhân tuyệt thế tới tận đây, lần này xuất thủ không thể tiếp tục thất bại, nếu không thực sự

không còn mặt mũi nào mà về Thục Sơn nữa. Hà hà..."

Phong Kỉ Không cũng cười nói: "Nếu lại thất thủ thì tôi nhất định sẽ nhảy từ trên này xuống!"

Ngụy Xung chỉnh dung nói: "Không thể nói một cách quá toàn vẹn được!...Vân Thiên Hóa có thể độc hành vạn lý tất phải có đạo lý sinh tồn của riêng hắn, chúng ta chỉ cần toàn lực ứng phó là đã có thể ngửa mặt lên trời cười ngạo nghễ rồi. Tôi đề nghị lần này nhất định phải dụ hắn lên Hoàng Sơn rồi mới động thủ, lúc đó dù cho hắn có gắn thêm cánh cũng khó bay thoát!"

Sáu người còn lại đều gật đầu tán đồng.

Khâu Lạc Bình nhìn sắc trời rồi nói: "Trời tối rồi, chúng ta hãy đi chuẩn bị trước, Vân Thiên Hóa rất có khả năng đã lên tới nơi rồi, mọi người hãy ẩn thân kỹ!"

Bảy người không hẹn mà cùng phóng người lên, vài người sau khi hạ thân đã ở xa ngoài trăm trượng. Chỉ thấy bọn họ đang phi nhanh về hướng Thanh Lương

tự, thật không hổ là những cao thủ trẻ tuổi đương thế.

...

Hết tập 1.

Chapter 2

Ngọc Tiên Duyên tập 2

Ngọc Tiên Duyên - Tập 2 - Lộ Đồ Hiểm Ác

Chương 1 - Tuyệt Thế Phong Tình

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

Phong cảnh Hoàng Sơn từ xưa đã vang danh thiên hạ, có thể đếm được bảy mươi hai ngọn núi, hoặc nguy nga hùng vĩ, hoặc thanh tú mỹ lệ, bố cục đan xen lẫn nhau một cách xảo diệu do thiên nhiên tạo thành. Thiên Đô Phong, Liên Hoa Phong, Quang Minh đỉnh chính là tam đại chủ phong của Hoàng Sơn, cả ba đều cao hơn một nghìn tám trăm mét so với mực

nước biển, lấy ba ngọn núi chính này làm trung tâm thì có thể trải dài ra khắp tứ phía.Tít phía dưới là những hang sâu u cốc, những dốc núi quanh co dựng đứng vươn lên cao ***t vót, làm nổi bật lên đặc điểm địa thế điển hình của vùng rừng núi. Có người đã từng bình: "Đăng Hoàng Sơn thiên hạ vô sơn, quan chỉ hĩ!" (Tạm dịch: Lên đến Hoàng Sơn mới thấy trong thiên hạ không còn ngọn núi nào đáng xem, dừng chân tại đây thôi!)

Hoàng hôn buông xuống, một thân ảnh mặc y phục xanh biếc chậm rãi đi theo sơn đạo hướng tới Thiên Đô Phong, những người đi đường đều bất giác dừng bước. Chỉ thấy đó là một thiếu nữ tuyệt sắc, thanh lệ thoát tục, đầu đội một chiếc nón mỏng manh, thân vận quần sa xanh biếc, thân hình yểu điệu, dáng vẻ mềm mại hiển hiện trong làn gió nhẹ. Tay trái cầm sáo ngọc, nàng lững thững dạo bước trên sơn đạo, thần thái u nhã khiến người ta nhìn đến mê say.

Nam nữ lão ấu hai bên đường đều nghiêng đầu nhìn, chân không cất bước, mắt không dời nổi khỏi người nàng.

Có người cảm thán: "Hầy! Thật không hổ danh Thúy ảnh trong tứ đại mỹ nữ, không khác chút nào so với lời đồn!"

Năm vị du khách đang xuống núi này đều là những nhân vật giang hồ, đương nhiên vừa nhìn đã biết thiếu nữ đó là ai. Trong số họ có một văn sĩ phe phẩy chiết phiến trong tay nói: "Thanh phong Thúy ảnh, Mẫu đan Tuyệt trần - đương nhiên danh bất hư truyền. Ta may mắn đã được gặp qua cả bốn người!...Hề hề...Các ngươi có biết khi tứ nữ hội Thiên Sơn đã dẫn đến tình cảnh gì không?"

"Xì! Ta mới chỉ nghe nói tới Thiên Sơn kiếm điển năm năm trước chứ chưa từng nghe qua tứ nữ hội Thiên Sơn gì cả." Một người đồng hành thấy gai mắt với cái vẻ cố tình tỏ ra cao nhã của thư sinh liền phản bác.

Văn sĩ đó mỉm cười nói: "Tứ đại mỹ nữ đều có mặt tại Thiên Sơn kiếm điển năm đó nên mới được gọi là tứ nữ hội Thiên Sơn!"

Có người cười mắng: "Ôi chao! Từ lâu đã được nghe nói Phiêu thiên văn sĩ thường ăn nói tắc trách!...Quả là không sai. Trầm mỗ vô cùng thán phục!"

"Ha ha ha ha..." mọi người đều cười rộ.

Phiêu thiên văn sĩ không chút phật lòng nói: "Hôm nay ngươi mới biết à? Thật uổng công đã làm bạn với ngươi lâu như vậy." Rồi lại đắc ý nói tiếp: "Hầy! Thiên Sơn kiếm điển không phải ai cũng có thể tham gia, nhớ lại năm đó, trên đỉnh Thiên Sơn có bốn mươi mấy vị cao thủ luận kiếm, ta nhờ vào một ngón Phi Hoa Trục Nguyệt mới có may mắn được tham gia..."

Trầm kiếm khách đột nhiên kéo mạnh gã một cái, mắt nhìn đăm đăm về phía chân núi, thấp giọng nói: "Lại có một mỹ nữ tuyệt sắc nữa đi tới, ngươi có biết người này không?"

Một thiếu niên tuấn nhã thong dong đi lên từ dưới núi, điểm chết người nhất là sau lưng hắn còn có một thiếu nữ tuyệt sắc vận bạch y. Chiếc váy dài trắng như tuyết tung bay lất phất theo ngọn sơn phong, đai lưng buộc quanh vòng eo hoàn mỹ, mái tóc mượt mà được cột lại phía sau bởi một chiếc kẹp ngọc, cơn gió thổi qua khiến vài sợi tóc mai phiêu hốt bất định. Nàng khẽ nâng ngọc thủ, nhẹ nhàng vén những sợi tóc bám trên mặt, đôi mắt trong sáng phảng phất như vầng minh nguyệt trên trời cao, nàng không hề

trang điểm nhưng dáng vẻ thanh lệ đó vẫn khiến mọi người cảm thấy một sự rung động sâu sắc, một thiếu nữ đẹp tựa thiên tiên thế này quả thực thế gian hiếm thấy.

Cho đến khi nàng đã lướt qua rất lâu rồi, năm người này mới tỉnh lại. Một vị đạo khách chợt hỏi: "Đây lại là vị nào trong giang hồ tứ đại mỹ nữ vậy?"

Phiêu thiên văn sĩ như vừa được kéo về từ một cõi xa xôi nào đó, lẩm bẩm nói: "Chưa gặp qua!...Ô ô, giang hồ lại sắp xuất hiện thêm một mỹ nhân tuyệt sắc nữa rồi."

Trầm kiếm khách đột nhiên cười ha ha nói: "Ái chà! Ta để quên một thứ tại Vân Hải lâu rồi, ai muốn đi tìm cùng ta không?"

Bốn người kia ngẩn người trong giây lát, Phiêu thiên văn sĩ trầm giọng nói: "Xời! Cái dạ hồ tổ truyền của nhà ta cũng để quên dưới giường rồi! Về...về thôi!"

"Ha ha ha ha..."

...

Màn đêm kéo xuống, Vân Hải lâu sớm đã chật khách, trong đó có vài biệt uyển sinh ý rất tốt, chỉ có một số ít những gian phòng hào hoa tráng lệ là chưa có ai thuê. Bấy giờ trong đại đường tửu lâu của Lâm Ẩn biệt viện đang huyên náo phi thường, hiệp khách, công sai cùng tụ tập, vung quyền hành lệnh, tiếng mời rượu, tiếng đàm luận cao hứng vang lên không ngớt bên tai.

Trong một căn phòng trang nhã, không khí có thể nói là khá tĩnh lặng, một vài kì nhân trên giang hồ nhìn sang khung cảnh ầm ĩ trong lầu mà không biết phải làm sao, những người này đều mang theo binh khí. Đột nhiên, cả đại đường bỗng trở nên yên tĩnh, một thanh âm trong trẻo truyền lại: "Điếm gia! Còn phòng chữ Thiên nào không?"

"Có...có! Mặt tây còn một căn phòng cao cấp nhất, nhưng giá năm mươi lạng một đêm!"

Thì ra đó là một nữ tử mặc y phục xanh biếc đang muốn đặt phòng, nàng nhíu mày, có vẻ giận dữ nói: "Ngươi cho rằng ta có nhiều tiền lắm sao? Năm mươi lạng có thể mở một tiểu điếm rồi đấy!" Nói tới nói lui

nhưng nàng vẫn rút ra hai phiến vàng lá đặt trên quầy, lại nói: "Phòng yên tĩnh nhất!"

Chưởng quỹ cúi người gật đầu liên hồi rồi sai người dẫn đường cho nàng.

Lúc này cả đại đường lại như có một cơn gió mát thổi qua, một vị bạch y tiên nữ bước vào, tất cả đều ghé mắt nhìn nàng, nhưng thiếu niên anh tuấn sau lưng nàng lại chẳng được mấy người chú ý.

Bạch y tiên nữ đập ống tay áo xuống quầy, khi ngọc thủ nhấc lên đã thấy trên đó bày một dãy vàng lá, nàng dịu dàng nói: "Hai gian phòng thượng hạng!"

Mọi người nghe thấy lời nói nhỏ nhẹ nhu mì của nàng, bất giác ai ai cũng hạ thấp giọng giảm bớt sự ồn ào, thanh âm của nàng tuy nghe nhẹ nhàng nhưng lại rất rành mạch, ẩn chứa trong đó là một sự tôn quý vô pháp kháng cự. Vị thiếu niên anh tuấn phía sau nàng thì cứ nhìn đông ngó tây, dường như cái gì cũng thấy hứng thú, lúc này mọi người mới phát hiện ra hắn không phải người tầm thường.

Dưới chiếc nón, nữ tử áo xanh lúc nãy lộ ra nhãn thần phức tạp, mấy năm nay danh xưng võ lâm tứ

đại mỹ nữ ai ai cũng biết, không ngờ bạch y thiếu nữ này lại xinh đẹp không kém gì bốn người đó. Nàng liền chủ động tiến lên trước gọi: "Tiểu muội là Mộ Dung Tuyết, môn hạ phái Nga Mi, xin thỉnh giáo phương danh của cô nương?"

Bạch y tiên nữ nở một nụ cười ôn nhu, còn chưa đáp lời thì thiếu niên anh tuấn sau lưng nàng đã giành nói trước: "Ha ha...Thì ra là Thúy ảnh cô nương đứng đầu tứ đại mỹ nữ. Thất kính thất kính! Tôi là Hoa Lân, Hoa trong Hoa Sơn, Lân trong kì lân!"

Mộ Dung Tuyết ngẩn người! Theo lẽ thường mà nói, đại đa số các nam tử khi có một mỹ nữ tuyệt sắc bên mình như vậy sẽ không dám phóng túng. Không ngờ vị công tử này vẫn thản nhiên cười đùa. Quả nhiên trong đường liền vang lên những tiếng xôn xao bàn tán, họ đều đang suy đoán về mối quan hệ giữa bạch y tiên nữ và vị công tử.

Mộ Dung Tuyết lườm Hoa Lân một cái, lạnh nhạt nói: "Xin lỗi! Tôi không quen anh!"

Hoa Lân bị từ chối thẳng thừng như tát nước vào mặt, vò đầu nói: "Ôi! Xem ra cái tên Hoa Lân này không được hay cho lắm, về nhà nhất định phải đổi

tên mới được, nếu không sau này có tuấn tú hơn nữa cũng chẳng được ai để ý." Hắn nói không to nhưng các nhân vật giang hồ quanh đó đều nghe thấy.

Diệp Thanh khẽ mỉm cười, kéo áo Hoa Lân bước lên cầu thang trước mặt. Hoa Lân đột nhiên quay đầu lại làm mặt quỷ với Mộ Dung Tuyết rồi mới lên lầu tìm phòng cùng Diệp Thanh.

Mộ Dung Tuyết cũng tiếp bước theo sau, phía dưới lại nổi lên những tiếng huyên náo. Lần này mọi người chuyển sang đề tài mỹ nữ.

Chỉ lát sau, ngoài cửa lại có vài nhân vật giang hồ tiến vào, họ nhốn nháo đòi nghỉ lại, những phòng đắt tiền trong phút chốc đã được đặt hết.

...

Ngọc Tiên Duyên - Tập 2

Chương 2 - Dạ Bán Tặc Hành

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

Phòng của Hoa Lân là gian thứ hai bên tay trái.

Ngoài trời giờ đã tối mịt, Hoa Lân tựa vào bệ cửa sổ vọng nhìn xuống vách núi đen thui phía dưới. Cảnh đêm ở Hoàng Sơn thật say lòng người, tơ tơ vân vụ bay qua sơn lâm tạo thành những dải sương trắng.

Hoa Lân nhẹ giọng gọi: "Thanh Thanh mau tới đây xem này...Mây mù đẹp quá! Không biết luyện khinh công đến mức cao nhất có thể đi trên đó được không nhỉ?"

Diệp Thanh đang nhoài người trải chăn đệm cho hắn, sau khi xếp nốt chiếc gối thêu hoa, nàng cẩn thận vuốt những nếp gấp trên giường cho phẳng, nghe thấy Hoa Lân gọi nàng chỉ "Ưm" một tiếng.

Hoa Lân ngoảnh đầu lại thấy nàng vẫn đang trải giường bỗng cảm thấy mất hứng. Nhưng khi nhìn thấy mép váy trắng của nàng chạm đất, lưng quay về phía hắn, tư thế dụ hoặc đó khiến hắn cho phép mình được hưởng thụ với những gì tưởng tượng ra.

Hoa Lân chậm rãi đi đến bên nàng, quan sát từng cử chỉ hành động của nàng, thầm nghĩ phải làm thế nào mới có thể đặt nụ hôn lên cơ thể thơm tho của nàng.

Sau khi đã hoàn tất, Diệp Thanh đứng thẳng người dậy, ngọc thủ khẽ vuốt mái tóc mượt mà, nhìn hắn nói: "Công tử, đêm đã trải xong, bao giờ thì huynh muốn đi ngủ?"

Hoa Lân nắm lấy tay phải nàng, tả thủ vòng quanh eo nàng. Hắn biết rằng chỉ có thể tiến được tới đây, nếu không Diệp Thanh nhất định sẽ phản kháng.

Diệp Thanh rất khéo léo, ôn nhu nhìn hắn, ánh mắt tựa hồ như cũng đang tìm kiếm điều gì đó. Hoa Lân dắt nàng tới trước cửa sổ, chỉ vào đám sương mù phiêu diêu trong sơn cốc nói: "Muội xem đám mây mù kia có giống với tiên lộ không? Không biết luyện khinh công đến mức cao nhất có thể nằm trên đó ngủ không nhỉ?"

Diệp Thanh cười đáp: "Hiện tại trong giang hồ đã có bốn mươi mấy vị cao thủ có thể ngự kiếm phi hành, muội nghĩ còn có người có thế đứng trên không nữa cơ."

Hoa Lân: "Hời!...Ngự kiếm giả phải dùng tâm khống chế vật, chỉ dựa vào bản lĩnh của mình thì làm sao có thể đứng trên không được?"

Diệp Thanh hé miệng cười nói: "Không biết đứng trên mây khó hay nằm trên đó khó hơn nhỉ? Hi hi..."

Hoa Lân: "Được lắm! Muội vòng vo cả nửa ngày hóa ra là muốn trêu ta! Xem ta trị tội muội đây..." dứt lời che tay lại hà hơi rồi cố tình giả vờ như đang gãi ngứa.

Diệp Thanh cười khanh khách né tránh. Hai người chạy đuổi quanh bàn trà làm huyên náo cả căn phòng. Chạy được vài vòng thì từ dưới lầu vọng lên tiếng mắng: "Trên lầu làm cái gì đấy? Muộn thế này rồi mà còn chưa ngủ!"

Hai người liền dừng bước, Hoa Lân thừa cơ ôm chầm lấy vòng eo thon nhỏ của Diệp Thanh, hữu thủ khẽ nâng trán nàng lên, thấp giọng cười nói: "Lần này ta bắt được muội rồi!"

Hai người dán sát vào nhau, Diệp Thanh không kìm được rên lên một tiếng "Ư! Huynh...huynh xấu lắm!" Ngọc thủ vô lực chống lên ngực gã, vùng vẫy muốn thoát khỏi vòng tay Hoa Lân, yếu ớt nói: "Buông...buông muội ra đi!"

Hoa Lân ôm rất chặt, phần eo dán sát vào thân thể mê người đó, nhìn đôi môi hồng nhuận của Diệp Thanh, hắn từ từ tiến đến gần. Cuối cùng Hoa Lân đã chạm được vào môi nàng, bắt đầu nhẹ nhàng nhấp lấy. Diệp Thanh mơ màng nhắm nghiền mắt, hàng mi cong dài khẽ run run. Kỳ thực Diệp Thanh đã bị Hoa Lân hôn nhiều lần nhưng cứ lần nào Hoa Lân định cởi bỏ đai lưng của nàng là lại bị nàng phản kháng.

Tim Hoa Lân bất giác đập nhanh gấp nhiều lần, lần này hắn vô cùng cẩn thận, cuối cùng đã hôn được lên cánh môi mềm mại đó, cảm giác ấm áp ướt át đó khiến người ta ngất ngây. Hoa Lân âm thầm cởi đai lưng của Diệp Thanh, tả thủ chầm chậm chạm vào đồi ngực căng tròn vuốt ve một hồi rồi bàn tay lại từ từ dời xuống phía dưới.

Nhưng đáng tiếc, khi tay hắn vừa xuống đến dưới bụng thì Diệp Thanh đột nhiên tỉnh lại. Nàng nhảy ra ngoài hai bước, cúi đầu ngượng ngập nói: "Muội...muội về phòng đây, công tử ngủ sớm đi!" Bạch ảnh nhoáng lên một cái đã thấy biến mất khỏi phòng, nàng đã sử dụng đến cả khinh công thượng tầng Súc Địa Độn Hình.

Hoa Lân ngửi mùi hương cơ thể nàng vẫn còn lưu lại tại tả thủ, đành phải chờ đến lần sau mới có thể một đòn là thành công. Hắn thầm nghĩ Diệp Thanh rõ ràng có thể trao trọn mọi thứ cho hắn, tại sao hết lần này đến lần khác hắn vẫn không tiến hành được?

Hoa Lân lại đi đến bên cửa sổ, những ngọn đèn từ Vân Hải lâu phía xa xa ngày càng lác đác, hắn bỗng nhớ tới lời đồn đại trên giang hồ về Thiên Hóa Ngọc Lang chuyên tìm mỹ nữ để hạ thủ, thầm nghĩ y chắc hẳn thấy rất sung sướng. Trong lúc đang thèm muốn được như Vân Thiên Hóa, từ rừng cây phía xa bỗng truyền lại một động tĩnh rất nhỏ, Hoa Lân rùng mình, hiện đang có đến hai mỹ nữ tuyệt thế trong Lâm Ẩn biệt viện, tên Thiên Hóa Ngọc Lang đó rất có khả năng sẽ nhắm vào nơi này.

Hoa Lân ngưng thần nghe ngóng, đột nhiên lại phát hiện ra một nhân ảnh đang ẩn tàng tại ven núi, thầm nghĩ xem ra Lâm Ẩn biệt viện sắp có chuyện phát sinh rồi. Hắn thập phần tự tin với võ công của mình, nhẩm nói: "Bất kể là chuyện gì, ngủ một giấc đã hãy nói!"

Một làn gió mát ùa vào qua song cửa sổ, hắn thấy đầu óc nhẹ nhõm tỉnh táo hơn nhiều, cởi bỏ áo ngoài, hắn nhảy lên nằm trên chiếc giường lớn có chạm khắc hoa văn, vừa nhắm mắt đã lại nghĩ tới Thúy ảnh Mộ Dung Tuyết, dựa vào chuyện hôm nay Mộ Dung Tuyết đi một mình, chắc hẳn nàng vẫn còn là xử nử. Hê hê!...

Hoa Lân từ sau khi hiểu chuyện nam nữ, trong đầu toàn là những ý nghĩ kì quái, nhưng đối với Diệp Thanh hắn vẫn không dám mạnh bạo vì Diệp Thanh là người vô cùng quan trọng trong lòng hắn!

Nghĩ tới giai nhân nằm cách một bức vách, hắn dần cảm thấy hơi gấp gáp, chân khí trong cơ thể đột nhiên tăng tốc, trong lúc mơ hồ luồng chân khí đáng chết đó lại bắt đầu tự động vận chuyển. Mấy năm nay cứ đến đêm khi đi ngủ là luồng khí lưu nóng rực đó không hiểu vì sao lại bắt đầu hoạt động, hắn cũng đã quen coi đó là chuyện thường. Như vậy cũng tốt, hắn đỡ phải tự đi luyện nội công.

Sau cùng Hoa Lân cũng đã từ từ chìm vào trong giấc nồng.

Nguyệt quang dịch chuyển, khi tới nửa đêm, một bóng đen nép mình dưới mái hiên rồi nhẹ nhàng nhảy qua, không gây ra một tiếng động, khinh công đó thật đáng xưng là đạp tuyết vô ngân. Nhưng dù cho hắc y nhân đó có cao minh đến đâu, Hoa Lân cũng đã cảm ứng được nguy cơ đang tới gần.

Hoa Lân nhanh ***ng bừng tỉnh, ngưng thần tìm kiếm tiếng động ở bên ngoài. Nhưng không biết vì sao lần này trong đầu hắn không định hình được phương vị của thanh âm mà lại là một hình ảnh lập thể rất rõ nét, cảm giác này giống như bản thân hắn đang đứng bên ngoài vậy! Hoa Lân bị năng lực của mình làm cho kinh ngạc đến ngây người! Hắn căn bản không chú ý rằng mình đang bắt đầu thấy choáng váng.

Không chỉ có vậy, hắn còn không ngừng mở rộng diện tích bao phủ, cả phương viên mấy trăm trượng trong Ẩn Lâm biệt viện đều thu vào trong tầm mắt. Nhờ thế mà hắn phát hiện ra có tám vị cao thủ mai phục khắp tứ phía. Hình ảnh in rõ trong trí não khiến hắn kích động dữ dội. Đương nhiên hắn cũng "nhìn thấy" rõ mọi thứ trong phòng Diệp Thanh, ngay

cả chi tiết một cơn gió nhẹ thổi vào tấm màn che cũng không thoát khỏi mắt hắn. Thế nên...đương nhiên hắn cũng nhìn thấy Diệp Thanh đang ngồi bên mép giường, Hàn Tinh kiếm mà hắn đã đưa cho nàng giờ được đặt trên đầu giường, nàng đang chầm chậm rút nó ra.

Đó là một nam tử che mặt vận kình trang, hai chân gã móc vào nóc nhà, treo ngược người bên ngoài cửa sổ, rút từ trong ngực ra một chiếc ống nhỏ, gã mở nắp gỗ rồi thổi vào trong phòng một làn khói nhẹ. Hồi lâu sau, gã mới nhếch mép cười đắc ý, lôi ra một cây thiết câu cắm vào cửa sổ, "pâng" một tiếng cánh cửa sổ đã bị giật bay ra, sau đó gã liền nhảy vào trong phòng Diệp Thanh...

Ngọc Tiên Duyên - Tập 2

Chương 3 - Ngộ Nhập Tu Chân

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

Đồng thời vào lúc này, Hoa Lân còn "nhìn thấy" mồn một bảy đạo nhân ảnh bên ngoài đang phi tốc vây lại quanh phòng Diệp Thanh, trong tay họ đều cầm bảo

kiếm loang loáng hàn quang. Nhưng Hoa Lân đột nhiên cảm thấy hoa mắt ***ng mặt, những hình ảnh trong trí óc lúc mờ lúc tỏ, đầu đau tới mức muốn vỡ ra làm đôi, không nhịn được phải rên lên một tiếng...

Tiếng rên của hắn nghe không gấp gáp nhưng trong đêm khuya yên tĩnh tĩnh lại giống như một mệnh lệnh công kích được phát ra. Xoảng xoảng xoảng...trong phòng ngoài phòng, tám thanh kiếm, chín đạo nhân ảnh liền chuyển động ngay sau thanh âm đó. Kiếm quang, ám khí, sát khí đồng thời bạo phát!

Nhập phòng, vây bắt, phá vỡ, thủng tường, một loạt các sự kiện cùng lúc tiến hành!

Hắc y nhân trong phòng Diệp Thanh quả xứng là một cao thủ tuyệt thế, Hàn Tinh kiếm trong tay Diệp Thanh vừa vung ra, lập tức gã đã cảm nhận được kiếm khí lạnh lẽo. Tuy cánh tay trái bị đâm trọng thương do không kịp lách người né tránh nhưng ngay sau đó, gã đã tung ra một màn mưa ám khí khắp tứ phía để ngăn chặn bốn cao thủ đang xông đến bao vây, quay người đạp đổ bức tường gỗ cạnh đó, gã xuyên thẳng sang phòng Hoa Lân.

Thân thủ Diệp Thanh nhanh như thiểm điện, hữu thủ cầm Hàn Tinh kiếm lập tức bổ ra một màn kiếm quang băng lãnh về phía hắc y nhân.

Hắc y nhân đó vừa mới nhảy vào phòng Hoa Lân, do tay trái bị thương nên thủy chung vẫn chậm một bước, cổ tay đã bị kiếm khí chém rụng. Hắc y nhân biết rằng lần này rất khó trốn thoát, quay đầu lại nhìn thấy Hoa Lân đang đờ người ra trên giường, hữu thủ gã rung lên đã thấy xuất hiện một thanh tiểu kiếm dài hai thước, kề sát vào yết hầu Hoa Lân nói: "Kẻ nào dám tiến vào? Ta sẽ làm thịt tên công tử này ngay!"

Bức tường gỗ dày hai tấc trong mắt các cao thủ chỉ như bột phấn, "bùng bùng bùng..." năm đạo nhân ảnh nối đuôi nhau tiến vào, ngoài ra còn có ba người nữa đang chốt chặn trên nóc cửa sổ bên ngoài phòng, Thất Kiếm đã tề tựu đông đủ.

Diệp Thanh gấp gáp hô lên: "Mọi người đừng tới đây! Đừng làm công tử của ta bị thương!"

Thục Sơn Cốc Nhược Hư ngăn mọi người lại, nhìn thẳng vào hắc y nhân nói: "Vân Thiên Hóa, ngươi còn muốn đào thoát ư? Hãy buông trường kiếm trong tay

xuống, chúng ta có thể cho ngươi một con đường sống."

Vân Thiên Hóa liên tiếp điểm vào bảy đại huyệt của Hoa Lân, tả thủ nhấc lên, máu tươi vẫn đang phun ra từ chỗ cổ tay bị chặt đứt, gã hung ác nhìn Diệp Thanh nói: "Hắn là công tử của ngươi? Tốt...Rất tốt! Ta sẽ ban cho hắn một cái chết thê thảm hơn tình cảnh của ta gấp chục lần!"

Diệp Thanh sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, kỳ vọng nhìn Hoa Lân như đang thắc mắc. Với võ công của công tử dù không địch lại cũng không thể dễ dàng thúc thủ chịu trói như vậy được chứ? Nàng thật sự không sao hiểu nổi...

Hoa Lân cười khổ hai tiếng, bản thân hắn cũng không biết vì sao mới chỉ dùng một chút công phu "nghe gió đoán hướng" mà nội công hùng hậu lúc trước lại bị tiêu hao đến dường này? Hắn không biết rằng "Sưu Thần đại pháp" khi nãy vừa sử dụng đã không còn thuộc phạm trù võ công, thứ bị tiêu hoa chính là sức mạnh tinh thần, một khi phát huy cảnh giới siêu nhiên này chắc chắn sẽ bị tổn thương nguyên khí trầm trọng.

Vân Thiên Hóa cũng cảm thấy váng đầu hoa mắt, máu nơi cổ tay tuôn ra ồ ạt như nước chảy, bất cứ ai cũng không thể nào chịu nổi. Cổ tay phải rung lên, đoản kiếm đã rạch một vệt máu trên yết hầu Hoa Lân, gã lạnh lùng nói: "Các ngươi hãy lui ra khỏi phòng năm mươi trượng, để ta đi, nếu không ta sẽ lập tức giết chết tên công tử này."

Diệp Thanh kinh hoàng thét lên: "Không được làm thương hại công tử!"

Thất Kiếm suy cho cùng vẫn là những cao thủ chính phái, họ do dự chốc lát rồi thoái lui khỏi phòng, rất nhiều hảo thủ võ lâm sớm đã tụ tập bên ngoài, Thất Kiếm sợ sẽ xảy ra chuyện nên nhất nhất đẩy mọi người lùi lại.

Vân Thiên Hóa thấy Thất Kiếm đã rút lui, liền cười âm hiểm nói: "Tiểu cô nương đừng đi vội, ta còn có chuyện để cô làm đây!"

Diệp Thanh dừng bước, nghiêng người quay đầu lại nhìn gã.

Vân Thiên Hóa tuy bị trọng thương mà vẫn còn tâm tình hưởng thụ mỹ sắc, gã vừa phục dược vừa nhìn

đánh giá thân thể tuyệt trần của Diệp Thanh. Một trận sơn phong ùa vào thổi tung chiếc váy trắng quyến rũ của nàng, đồi ngực nhìn nghiêng của nàng trông rất nảy nở, dây lưng quấn quanh eo bay lất phất theo gió, mùi u hương cơ thể thoang thoảng lẫn vào trong không khí. Hoa Lân cũng như say như mê, lẩm bẩm nói: "Thanh Thanh! Muội vẫn không cho ta cơ hội thì không chừng lần sau sẽ không còn cơ hội nào nữa đâu."

Toàn thân Diệp Thanh run lên, không hiểu vì sao khi nghe thấy những lời Hoa Lân tự nhẩm nói, trong lòng nàng đột nhiên sinh ra một dự cảm không tốt, một thứ linh cảm rất mạnh mẽ. Nàng chưa kịp suy nghĩ kỹ thì Vân Thiên Hóa đã cười ha ha nói: "Hà! Xú tiểu tử quả nhiên hiểu rõ dụng ý của ta. Xem ra chúng ta cũng cùng một giuộc rồi!"

Ngoảnh đầu lại nhìn Diệp Thanh, Vân Thiên Hóa phấn khởi quát: "Ngươi hãy từ từ cởi từng mảnh, từng mảnh y phục cho ta, nếu không chỉ cần một kiếm là tên công tử nhà ngươi sẽ đi đời! Dù sao ta đã đứt một cánh tay thì sống cũng chẳng còn ý nghĩa gì."

"Hả?" Diệp Thanh kinh động phi thường.

Tay phải của Vân Thiên Hóa khẽ gia lực, máu trên yết hầu Hoa Lân chảy xuống tí tách theo lưỡi kiếm. Ánh mắt Diệp Thanh vụt hiện lên thần sắc hoảng loạn, đau buồn nhìn Hoa Lân, tay trái nàng bắt đầu kéo dây lưng quanh eo...

Hoa Lân trầm giọng nói: "Dừng tay! Cứ coi như hôm nay muội cứu được ta nhưng ngày mai ta..." nói chưa dứt câu thì Vân Thiên Hóa đã điểm vào thanh đới của hắn, lạnh giọng nói: "Cởi mau...! Ngươi chặt tay ta, ta nhìn ngắm ngươi, thế cũng là tiện nghi cho ngươi rồi."

Lúc này, trong đầu Hoa Lân chợt hiện lên từng chuyện đã xảy ra trong quá khứ. Mười ba năm nay, Diệp Thanh vì bảo vệ hắn mà đã từng đỡ thay cho hắn một kiếm, vì hắn mà nàng cam lòng rời khỏi Thiên Sơn, vào Tết Đoan Ngọ khi ma bệnh của hắn phát tác, nàng luôn thức suốt đêm chăm sóc hắn không hề nghỉ ngơi, tình cảm đó thật khiến người ta phải động lòng. Hắn biết rằng Diệp Thanh nhất định sẽ vì hắn mà chịu cởi bỏ y phục, chỉ mong sao hắn có thể tự sát trước lúc đó thì mọi chuyện sẽ ổn. Do đó, Hoa Lân liều mạng thôi động chân khí tản mác trong

cơ thể, luồng nhiệt lực phiêu diêu bất định chính là tất cả hy vọng của hắn.

Diệp Thanh thê lương nhìn Hoa Lân. Kiếm của Vân Thiên Hóa đã đè sâu vào yết hầu Hoa Lân, căn bản không có chút cơ hội nào để nàng ra tay cứu hắn. Nhớ lại trên Ngữ đạo năm đó, Hoa Lân chính nghĩa lẫm liệt bảo vệ nàng, thêm vào đó là tình cảm yêu thương sâu sắc thường ngày, nàng buồn bã tháo bỏ dây lưng...

Đột nhiên Vân Thiên Hóa cảm thấy lưỡi kiếm hẫng hụt, một trận khí kình hùng dũng tràn đến. Cũng may là võ công của gã cao thâm khó đoán, vừa nhận thấy tình hình không ổn đã nương theo luồng khí kình cuồn cuộn đó mà đập người vào cửa sổ thoát ra ngoài...

Y phục của Diệp Thanh đang thoát đến ngang người nên cũng không làm gì được gã, chỉ có thể trợn mắt nhìn tên *** tặc "rầm" một tiếng **ng vỡ song cửa sổ, người rơi xuống dưới vách núi.

Lại thấy hàn quang lóe lên, Vân Thiên Hóa gào lên thảm thiết, không ngờ nơi ven núi vẫn còn có người phục kích.

Hoa Lân ôm chầm lấy Diệp Thanh, lòng nhói đau, hắn giúp nàng kéo y phục lên ngang vai. Tả thủ quấn chặt quanh eo Diệp Thanh, Hoa Lân nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt lấp lánh trên mặt nàng. Sau đó Hoa Lân bế nàng tới ngồi trên giường, âu yếm vỗ về mái tóc mượt mà, hắn hôn lên trán nàng nói: "Lần sau không được ngốc thế nữa, biết chưa?...Dù muội có cứu được ta đi nữa, muội nghĩ xem ta còn mặt mũi nào mà sống tiếp cơ chứ? Sau này không được hy sinh bản thân, cứ vung một kiếm dứt khoát hạ sát địch nhân, ta cũng muốn xem xem rốt cục hắn có đảm lượng giết ta hay không."

Diệp Thanh rúc sâu vào lòng hắn, thấp giọng ậm ừ mấy tiếng. Hoa Lân vốn đã bị váng đầu, ngủ không được mà đỡ lấy nàng cũng không xong. Sau khi Hoa Lân an ủi nàng một hồi lâu, Thất Kiếm lại tiến vào, họ trông thấy hắn đang ngồi ôm mỹ nhân nên đành phải ngượng ngùng thoái lui.

Diệp Thanh ngẩng đầu lên, nhìn thấy vết kiếm trên cổ Hoa Lân đã thành sẹo, liền khẩn trương hỏi: "Công tử! Còn đau không? Có chỗ nào khó chịu không? Có thấy váng đầu không?'

Hoa Lân cười nói: "Những chỗ khác đều không sao, chỉ hơi mệt thôi."

"A?"

Diệp Thanh cẩn thận băng bó thay thuốc cho hắn rồi mới yên tâm. Lại thấy trong phòng rất bừa bộn, nàng nhíu mày đang định dọn dẹp thì bên ngoài đã vang lên tiếng gõ cửa: "Tại hạ Hoa Sơn Ngụy Xung, chẳng hay thiếu hiệp đã khỏe chưa?"

"Mời vào!"

Sau khi vào phòng Ngụy Xung liền tỉ mỉ quan sát thương thế của Hoa Lân. Gã nhận thấy sắc mặt của Hoa Lân ngoại trừ vẻ mỏi mệt ra thì không có gì bất ổn, lúc này gã mới thở phào nói: "Còn may còn may!...Khi nãy đã làm liên lụy đến công tử, thực sự rất áy náy! Tên *** tặc đó võ công quả là cao cường, một cao thủ đã đả thương hắn trên ven núi nhưng vẫn để hắn chạy mất, tức thật!"

Hoa Lân đứng bật dậy nói: "Cái gì? Để hắn chạy mất? Không phải chứ? Ngoài kia là vách núi trăm trượng cơ mà!"

Ngụy Xung bối rối nói: "Chúng tôi cũng rất buồn bực về chuyện này, Trương sư huynh, Cốc sư huynh đã xuống dưới vách núi tìm kiếm nhưng không thu được kết quả gì, xem ra khinh công của hắn đúng là quán tuyệt thiên hạ."

Hoa Lân và Diệp Thanh trao nhau một ánh mắt, đều cảm thấy võ công của tên *** tặc quả thật cao cường, thảo nào gã tung hoành giang hồ đã mười năm mà vẫn chưa phải đền tội.

Ngụy Xung hổ thẹn nói: "Hiện tại các vị sư huynh đệ đều đang dốc sức truy bắt hắn, xin hãy yên tâm! Chúng tôi nhất định sẽ bắt hắn phải khuất phục trước lẽ phải. Ây dà...Chúng tôi đã giải quyết những tổn thất lúc nãy, bên phải vẫn còn một gian phòng thượng đẳng, xin mời nhị vị di giá sang đó nghỉ ngơi!"

Hoa Lân ngáp một cái, gật đầu nói: "Vậy phải cảm ơn Ngụy huynh rồi...mệt thật!"

Sắc mặt Diệp Thanh bỗng đỏ bừng...

Chú thích:

Kỳ thực giai đoạn sơ cấp của tu chân chính là luyện tập nội công, vốn có cùng nguồn gốc với võ học.

Theo những điều kí tải trong "Trung Hoa đạo giáo công pháp đại toàn", sáu giai đoạn trước tu chân giảng về luyện khí, sáu giai đoạn sau nghiêng về ngộ đạo. Dựa vào tu vi cao thấp mà nói, có thể phân ra mười hai giai đoạn:

Tầng thứ nhất: Tập Khí cảnh giới

Tầng thứ hai: Thai Kết cảnh giới

Tầng thứ ba: Hoàn Khí cảnh giới

Tầng thứ tư: Thai Tức cảnh giới

Tầng thứ năm: Tích Cốc cảnh giới

Tầng thứ sáu: Nội Đan cảnh giới

Tầng thứ bảy: Nguyên Anh cảnh giới

Tầng thứ tám: Thanh Hư cảnh giới

Tầng thứ chính: Chứng Ngộ cảnh giới

Tầng thứ mười: Thần Hiệp cảnh giới

Tầng thứ mười một: Bàn Niết cảnh giới

Tầng thứ mười hai: Đại Thừa cảnh giới

Ngọc Tiên Duyên - Tập 2

Chương 4 - Kinh Văn Quỷ Thành

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

Hôm qua Hoa Lân tình cờ tiến nhập cảnh giới tu chân, thêm vào đó lại bị mất không ít máu nên ngủ một mạch tới tận đêm mới tỉnh dậy.

Diệp Thanh túc trực bên Hoa Lân, mở to mắt si mê nhìn dáng vẻ tức cười lúc ngủ của hắn, cuối cùng khi thấy hắn lờ đờ tỉnh lại, nàng vội vàng phục thị giúp hắn đánh răng rửa mặt rồi dùng bữa.

Hoa Lân nhìn ra ngoài cửa sổ thấy trời đã mù mịt tối thì biết rằng đã sang một đêm nữa, thầm nghĩ xem ra lại phải luyện công cả đêm dài mới có thể giết thời gian được.

Diệp Thanh giúp hắn tháo lớp băng buộc quanh cổ, phát hiện thấy miệng vết thương quả nhiên đã khép lại, đến một vết sẹo cũng không thấy. Nàng đã quen

với điều này nên cũng không để ý nhiều, vội gọi người hầu mang nước nóng đến để Hoa Lân tắm rửa.

Hoa Lân theo thói quen vòng tay quanh eo nàng trêu: "Hay là chúng ta tắm chung được không? Hí hí..."

Diệp Thanh mắng khẽ: "Người ta tắm từ lâu rồi!"

Hoa Lân dụi vào cổ nàng, quả nhiên ngửi thấy một mùi hương thanh đạm.

Diệp Thanh khẽ đẩy hắn ra, quay người gấp dọn chăn đệm.

Hoa Lân đương nhiên biết rằng sẽ không có kết quả gì nên đành hậm hực đi tắm một mình. Sau khi tắm xong, lúc quay về phòng thì đã thấy Diệp Thanh đang nằm ngủ trên giường hắn. Bộ y phục mỏng manh làm nổi bật lên những đường cong hoàn mỹ, tơ lụa mềm mượt nhẵn bóng dán sát vào thân người. Xuyên qua đường viền hoa, ẩn ước có thể nhìn thấy hai gò núi cùng với vùng địa đàng thần bí nơi phúc bộ.

Hoa Lân chỉ cảm thấy máu nóng cuộn trào, lập tức tay chân có phần thất thố, vội gắng gượng áp chế sự kích động của bản thân, từ từ đi đến ngồi xuống bên trà kỷ.

"Xem ra hôm nay lại phải cố nhịn cả đêm rồi!" Hoa Lân nghĩ.

Vừa nghĩ đến đây, mục quang đã tiếp xúc với tư thế ưu nhã của Diệp Thanh, trong lòng lại kích động dữ dội. Hắn nhận thấy trên giường có trải một lớp khăn trắng tinh, liền nghĩ ngay đến quy củ "thị tẩm".

Từ xưa đến nay, để nghiệm chứng sự thanh bạch của nữ tử, đêm động phòng luôn dùng một chiếc khăn trắng để chứng thực ấn tích lạc hồng. Hoa Lân thân là thế tử quốc công phủ, đương nhiên sớm đã minh bạch ẩn ý sâu xa bên trong. Hắn chỉ không ngờ rằng Thanh nhi của mình đã tận tình chăm sóc, lại còn ra ám thị với mình thế này. Đè nén trái tim đang đập thình thịch trong ***g ngực, hắn âm thầm tiến đến trước giường, thử lấy ngón tay vuốt tóc mai bên tai Diệp Thanh, thấy nàng không có phản ứng gì, hắn can đảm hẳn lên, áp vào đồi ngực của nàng, bàn tay thuận theo đường cong lung linh đó trượt nhẹ xuống phía dưới. Thân thể Diệp Thanh khẽ run lên nhưng nàng vẫn chưa tỉnh dậy, Hoa Lân trong lòng đại hỉ, nhìn đôi môi hồng kiều diễm gợi cảm của nàng, hắn từ tốn cúi xuống đặt một nụ hôn lên đó..

Khi Hoa Lân tiếp cận với bờ môi nồng ấm của nàng, Diệp Thanh chỉ rên lên một tiếng như đang trong giấc mộng. Hoa Lân không trì hoãn được nữa, vừa hôn đôi môi thơm tho, bàn tay kia khẽ khàng tháo dây lưng rồi nâng eo nàng lên, hết sức cẩn thận kéo quần sa xuống. Da thịt trắng mịn, non nớt mềm mại đó khiến hắn nhìn tới choáng váng, một chiếc yếm bụng mỏng tang tinh xảo che trước tấm thân yêu kiều, ngọc thể như ẩn như hiện lồ lộ trước mắt. Tim Hoa Lân đập ngày càng nhanh hơn, tả thủ lướt xuống dưới bụng nàng, lập tức cảm nhận được một sự kì diệu phi thường, không thể kiềm chế nổi, hắn nhanh ***ng cởi bỏ yếm bụng của nàng, rồi từ từ ngã người ôm lấy nàng, hạ mình xuống đệm...

Cuối cùng Diệp Thanh cũng kêu "ư hư" một tiếng, thân thể không ngừng run rẩy nhưng vẫn không hề có chút phản kháng nào, hai tay nắm chặt lấy tấm đệm phía dưới...

...

Sáng sớm hôm sau, Hoa Lân tỉnh lại trong sự thỏa mãn, ngắm người con gái trong lòng mình, lại thấy Thanh Thanh đang giương đôi mắt sáng như trăng

rằm nhìn mình không chớp mắt, ngập tràn thâm tình và kỳ vọng. Hoa Lân cười cười, dịu giọng nói: "Muội dậy rồi ư?"

Diệp Thanh ngượng ngùng khép hai mắt lại, nép vào lòng hắn, mơ màng gọi: "Lân ca ca..."

Ánh dương quang xuyên qua cửa sổ chiếu rọi vào trà kỷ, xem ra mặt trời đã cao đến ba sào. Hoa Lân nhổm người dậy mặc y phục rồi giúp Diệp Thanh gấp lại chăn đệm. Xong xuôi, Hoa Lân cúi người hôn nhẹ lên môi nàng một cái rồi mới xuống lầu gọi người mang bữa sáng lên...

Vào ban ngày, Lâm Ẩn biệt viện khá vắng vẻ lạnh lẽo, có vẻ như mọi người đều đã đi du sơn. Hoa Lân xuống lầu chọn vài món rượu thịt rồi bảo người mang tới phòng, đang định lên lầu thì đã thấy một bóng xanh thanh mảnh cấp tốc đi từ trên cầu thang xuống, tay cầm sáo ngọc, chiếc nón mỏng sụp xuống trước, dáng vẻ rất gấp gáp. Căn bệnh cũ Hoa Lân lại tái phát: "A? Thúy ảnh tỷ! Sao gấp vậy?"

"Tránh ra!" Mộ Dung Tuyết dùng sáo ngọc ngăn Hoa Lân rồi khẩn trương bước xuống cầu thang.

Hoa Lân cười hà hà nhìn theo Thúy ảnh đi xa dần, đúng lúc này, nơi cửa biệt viện đột nhiên có bảy thân ảnh oai dũng lướt vào, Mộ Dung Tuyết suýt chút nữa đã **ng phải họ. Nàng đang định nổi giận bỗng chuyển thành mừng rỡ reo lên: "Cốc sư huynh! Muội còn tưởng rằng các huynh lại phải xuống núi nên đang muốn đuổi theo, không ngờ các huynh đã quay lại rồi."

Thất Kiếm ánh mắt sáng lên, Cốc Nhược Hư cười nói: "Tuyết nhi, sao muội cũng tới đây vậy?"

Mộ Dung Tuyết: "Cha nói rằng Thất Kiếm hạ sơn khiến bọn trộm cướp đều phải lẩn tránh, cha muốn muội học tập theo các huynh!"

Thì ra Xuyên Trung Mộ Dung thế gia và Thục Sơn kiếm tông trước giờ có quan hệ rất tốt, Mộ Dung Tuyết từ nhỏ đã thích chạy đông chạy tây, cũng vì vậy mà nàng đã được biết đến với danh hiệu một trong tứ đại mỹ nữ, nhưng nàng luôn tự thấy mình võ công cao cường, dùng mỹ sắc để thu phục lòng người không phải là ý nguyện của bản thân nàng.

Cốc Nhược Hư lắc lắc đầu, thật là hết cách với nàng.

Sáu người kia ngẩng đầu trông thấy Hoa Lân đang dựa người trên cầu thang nhìn ra, đều ôm quyền gọi: "Hoa công tử có khỏe không? Lần này Thất Kiếm đặc biệt xin lỗi công tử, mong công tử không trách Thất Kiếm đã lỗ mãng."

Hoa Lân vội vòng tay nói: "Không dám không dám, kẻ hèn này trước giờ vẫn ngưỡng mộ các hiệp sĩ giang hồ, được gặp bảy vị thiếu hiệp quả là tam sinh hữu hạnh."

Thất Kiếm thấy Hoa Lân rất giống với người không biết võ công, nhưng nha hoàn của hắn lại có thân thủ vô cùng lợi hại, họ đoán chắc hắn là con nhà quyền quý nào đó nên đều tỏ ra thập phần khách khí với hắn.

Chỉ có Mộ Dung Tuyết là thấy hắn không thuận nhãn, lạnh lùng nói: "Sao các huynh phải khách khí với một tên thư sinh vô dụng như vậy làm gì? Muội thấy hắn chắc chắn là một tên công tử quen ăn sung mặc sướng, cả ngày chỉ biết hưởng phúc, đâu thèm quan tâm gì đến chuyện các huynh liều mạng bảo vệ hắn..."

Cốc Nhược Hư có vẻ ngại ngùng, Mộ Dung Tuyết lại chính là sư muội của gã nên cũng không tiện quát nàng dừng lại. Thế nhưng Hoa Lân luôn khoan dung với mỹ nữ, chỉ cười ha ha nói: "Xem ra cô nương đã hiểu nhầm ta sâu sắc rồi, không biết tại hạ đã đắc tội khi nào, hôm nay xin được đền tội với cô nương vậy."

Mộ Dung Tuyết hừ một tiếng không để ý đến hắn nữa, nàng đi đến cạnh Cốc Nhược Hư, sắc mặt ngưng trọng nói: "Huynh biết không? Trên đường đi qua Nguyên Lý trấn ở Nam An Huy, muội nghe nói ở đó có yêu ma xuất hiện. Quả nhiên tới đó mới phát hiện thấy rất bất thường! Đường phố rộng lớn vắng tanh không một bóng người, bãi tha ma phía nam thành có vô số mộ phần mới, ai chạy được đều đã chạy rồi, lưu lại đó chỉ còn một số bách tính già cả bệnh tật...Thê lương lắm!" Nàng vừa nói, sắc mặt chuyển sang trắng bệch, hiển nhiên chính nàng cũng đã bị cảnh tượng đó làm cho hoảng sợ.

Hoa Lân cười nói: "Vậy sao cô lại thoát khỏi đó được?"

Mộ Dung Tuyết run giọng nói: "Bản cô nương võ công cao cường, nếu đổi lại là ngươi thì nhất định sẽ không còn mạng mà quay về đâu!"

Thất Kiếm đều trầm ngâm không nói gì.

Cốc Nhược Hư khó xử nói: "Mộ Dung sư muội! Ài...Thất Kiếm bọn ta còn phải vây bắt Vân Thiên Hóa! Có lẽ trong thời gian ngắn không thể đi cùng muội được, ta nghĩ muội nên về Xuyên Trung trước thì hơn."

Mộ Dung Tuyết thấy họ không tin lời mình, liền giậm chân nói: "Muội đã nhìn thấy có mấy thi thể của các cao thủ võ lâm tại đó, có người toàn thân xanh lè, có người thi thể khô kiệt, thật đáng sợ!...Nếu các huynh không đi lo chuyện này thì e là sẽ còn nhiều người nữa phải bỏ mạng!"

Thất Kiếm không tin lời Mộ Dung Tuyết cũng có đạo lý của nó, phải biết rằng Thất Kiếm lộ diện hành tẩu trên giang hồ, đằng sau còn có rất nhiều môn hạ đệ tử âm thầm thu thập tin tức tình báo cho họ, mạng lưới rộng lớn này trải khắp thiên hạ, vậy sao họ chưa từng nghe nói Nguyên Lý trấn ở Nam An Huy đã xảy ra biến cố gì? Do đó họ không thể nào tin nổi!

Chỉ có Hoa Lân trầm giọng nói: "Tôi tin cô, lát nữa chúng ta sẽ cùng đi!"

Mộ Dung Tuyết lườm hắn một cái rồi quay sang tiếp tục nài nỉ Cốc Nhược Hư.

Nhưng Khâu Lạc Bình đã ngắt lời nói: "Cốc sư đệ đoán rằng nếu Vân Thiên Hóa chưa chết thì rất có khả năng sẽ lẩn tránh ở Thái Bình hồ phía trước, chúng ta nên lập tức tới đó."

Thất Kiếm đều gật đầu, lần lượt cung tay cáo biệt Hoa Lân, khiến cho Mộ Dung Tuyết tức tối giậm chân rồi bỏ đi.

Hoa Lân dõi theo bọn họ rời xa, thầm nghĩ mình cũng đang không có việc gì, Thục Sơn kiếm điển còn tận bốn tháng nữa mới bắt đầu, chi bằng đi một chuyến tới Nguyên Lý trấn xem sao?

...

Ngọc Tiên Duyên - Tập 2

Chương 5 - Huyết Ma Tương Xuất

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

Sau khi Thất Kiếm đi khỏi, Hoa Lân đang định về phòng thì thấy người bưng mâm cơm lên lầu, Hoa Lân vừa nhìn đã biết đây là bữa sáng mà mình đã đặt cho Diệp Thanh. Hắn vui vẻ nhận lấy rồi quay lại phòng. Diệp Thanh đang ngồi cạnh bàn, bạch y cao cổ với chiếc váy dài càng làm lộ rõ phong tư trác tuyệt. Khuôn mặt mơn mởn hiện lên nét ửng hồng mang dáng vẻ thẹn thùng của một mỹ nhân.

Hoa Lân ngồi xuống chiếc ghế gỗ chạm trổ hoa văn cạnh nàng, tay nhẹ vuốt những sợi tóc trên trán nàng, lòng thầm đắc ý. Ngự Nữ Tâm Kinh của Hoàng gia đã bảo rằng: mưa móc chưa thấm ngang mi. Ướt sẽ loạn, trơn sẽ thẳng! Hê hê...

Hoa Lân múc một thìa canh hạt sen đưa tới trước miệng nàng, ôn nhu nói: "Ngoan! Ăn một thìa canh hạt sen nào, hi hi..."

Diệp Thanh mở to đôi mắt trong sáng nhìn hắn, há miệng ăn thìa canh Hoa Lân đút cho, ý loạn tình mê càng thêm nồng.

Dùng xong bữa sáng, Hoa Lân đột nhiên đề nghị: "Tối nay chúng ta hãy tới Thự Quang đình đón bình minh được không? Lên Hoàng Sơn hai ngày rồi mà vẫn

chưa được nhìn thấy vân hải và mặt trời mọc. Vẫn chưa biết thế nào là cảnh giới 'Đăng Hoàng Sơn thiên hạ vô sơn, quan chỉ hĩ!', ngày mai nhất định phải thực hiện mới được!"

Diệp Thanh dịu dàng đáp: "Ừm!"

Hoa Lân đỡ nàng dậy định đi ra ngoài, ai ngờ Thanh Thanh kêu lên một tiếng tỏ vẻ không muốn đứng lên.

Bấy giờ Hoa Lân mới chợt hiểu ra, khẽ nói: "Vậy ngày mai hãy lên núi nhé!"

Cả khuôn mặt dần ửng đỏ, Diệp Thanh nhu thuận đáp: "Tối nay chúng ta có thể lên được rồi." nói xong cúi thấp đầu, bàn tay nhỏ nhắn khẽ mân mê tà áo, dáng vẻ đó thật động lòng người...

...

Hoàng Sơn trời thu, những dãy núi quanh co xanh thẳm, u cốc trùng trùng bao phủ, trong rừng hàng trăm loài chim reo hót, đúng là một phong thái đậm chất thu. Thăm thú vân hải, ngắm mặt trời lặn, chờ mặt trời mọc, vẻ đẹp của Hoàng Sơn quả nhiên quán tuyệt thiên hạ, trải qua ba ngày thưởng thức mọi cảnh đẹp, Hoa Lân đã thu hoạch được rất nhiều.

Rạng sáng, xa xa trên bầu trời đằng đông như được quét lên những vệt sơn trắng, phía chân trời từ từ rực lên sắc đỏ, dần dà, mây mù lặng lẽ ẩn mình về sau, làm lộ ra bóng cây thế núi, lúc ẩn lúc hiện. Chân trời đã chìm trong một màu đỏ ửng, những ráng mây ngũ sắc đủ hình dáng, có tân sĩ tuấn mã, có tiên nữ phiêu đãng, có cả ngọc thụ quỳnh cung...thiên hình vạn trạng, khơi gợi trí tưởng tượng vô cùng.

Lúc này, du khách đều như ngừng thở chờ đợi thời khắc kích động lòng người. Bỗng chốc, tại nơi tương tiếp giữa trời và biển, một điểm đỏ mọc lên, sau đó biến thành hình một chiếc đĩa cong cong, chầm chậm dâng lên thành nửa hình tròn. Tức khắc, kim quang chiếu xạ khắp tứ phương, một quầng mặt trời đỏ rực xuất hiện bọc trong lớp sáng mỏng, hà quang thụy khí chiếu khắp nhân gian, rừng núi tắm mình trong nắng vàng rực rỡ ấm áp, lấp loáng những sắc màu kì lạ khiến người ta phải hoa mắt.

Rất lâu sau các du khách vẫn chưa thể hồi thần, bỗng có người quát lớn: "Sau này lão tử sẽ ngụ tại Thự Quang đình, kẻ nào muốn tranh giường của ta, lão tử nhất định sẽ vặn gãy cổ kẻ đó!"

Mọi người nghiêng mắt nhìn thì thấy đó là một người xuất gia đầu trọc lốc, thân cao tám thước, một cây huyền thiết thiền trượng dài một trượng hai dựng đứng trong hữu thủ, râu ria trên mặt xồm xoàm như một tên thổ phỉ. Tuy thiền y rách nát nhưng không hề làm giảm đi vẻ oai hùng lẫm liệt. Vài nhân vật võ lâm vừa nhìn thấy y đã vội vàng hạ sơn để tránh bị gây chuyện. Người giang hồ đều úy kị vị Sư diện tôn giả này, nghe đồn tính cách của y hỷ nộ bất thường xem việc giết người như bóp chết một con kiến, sau lưng y mọi người đều gọi là Sư diện ma tôn. Võ công của y cao tuyệt, hành sự cũng không xấu, mấy đại môn phái đều không làm gì được. Nghe nói vị thiên hạ đệ nhất cao thủ trước kia là Diệp Thiên Tông đã từng cùng y đại chiến ba trăm hiệp trên Lăng Vân đỉnh, không ai biết kết quả trận chiến đó, chỉ biết rằng ma tôn chưa chết, sau đó y thường huênh hoang nói rằng mình đã ngạnh tiếp Tử Vân thần công được ba trăm hiệp, từ đó thanh danh lan xa, không ngờ sau vài năm biệt tích y lại xuất hiện trên giang hồ.

Hoa Lân không hiểu gì về những điều kiêng kị trên giang hồ, hắn chỉ có hứng thú với mỹ nữ.

Hoa Lân liền sảng khoái cười nói: "Đại hòa thượng! Ông thật là uy phong! Điệu bộ cũng khá, đúng là thần tượng của ta!" Diệp Thanh sắc mặt khẽ biến đổi nhưng ngay sau đó liền khôi phục lại vẻ bình thường.

Đại hòa thượng đó ha ha cười rộ, quét mắt nhìn Diệp Thanh một cái rồi đi tới vỗ lên người Hoa Lân một chưởng nói: "Hây! Ta cảm thấy ngươi cũng khá thuận nhãn, hay ta mời ngươi một vò rượu vậy?"

Hoa Lân bỗng cảm thấy từ nội thể Diệp Thanh truyền sang một luồng nội lực nhu hòa, bảo hộ toàn thân hắn. Một chưởng đó của hòa thượng tuy rất mạnh nhưng không mang theo nội lực, vậy mà Hoa Lân suýt nữa đã đứng không vững, liền xoa xoa chỗ đau chửi: "Con bà ông, chào hỏi thôi mà cũng dùng lực mạnh thế à?"

Sư diện tôn giả thất kinh, đôi mắt to như chuông đồng trừng trừng nhìn Diệp Thanh, hồi lâu sau mới thốt lên một câu: "Thu Nhược Thủy là gì của ngươi?"

Diệp Thanh kinh ngạc không ngờ chỉ dùng một chút nội công đã bị nhận ra gia môn. Cũng may là du khách xung quanh đều đã lánh ra xa nên chưa nghe thấy lời này của hòa thượng, nếu không chỉ với câu

nói này cũng có thể dẫn tới một trận sóng gió ngút trời. Nàng nhẹ giọng hỏi: "Thu Nhược Thủy là ai, bà ta lợi hại lắm sao?"

Sắc mặt Sư diện tôn giả không ngừng biến đổi, đột nhiên thở dài nói: "Ngươi hãy mau về nhà mà sinh con đi, nếu không một lúc nào đó tai họa bất ngờ sẽ giáng xuống đấy!"

Hoa Lân: "Này! Đại hòa thượng, ông đang nói vớ vẩn cái gì đấy? Thật không thể hiểu nổi!"

Diệp Thanh ẩn ước đã hiểu được ý của hòa thượng, liền cười lạnh nói: "Họa từ miệng ra, chẳng lẽ ông không biết câu này sao?"

Sư diện tôn giả vỗ vỗ vào miệng mình nói: "Đúng vậy...đúng vậy!" Dứt lời quay người đi xuống núi. Được vài bước, y bỗng ngoảnh lại nói: "Tai họa bất ngờ ập đến, chớ có sính cường mà lưu lại, hãy tự cầu phúc dưới núi Chung Nam!" nói xong bước những bước dài xuống núi.

Hoa Lân quát lớn: "Này! Chẳng phải đại hòa thượng nói rằng muốn ngụ lại tại Thự Quang đình sao? Ta

thấy ông nên khiêng cái giường đá về là được rồi! Ha ha ha..."

Sư diện tôn giả dừng bước, vẫn không quay người lại, lắc đầu nói: "Ài! Gặp nhầm người, tâm nghĩ xằng, phong vân tất sẽ lâm môn!"

Hoa Lân không phải kẻ ngốc, nghiêng đầu nghĩ ngợi rồi nói: "Chỉ sợ vị tất!" Hắn ôm lấy eo Diệp Thanh nói: "Đừng nghe những lời ngớ ngẩn của lão, Hoa gia chưa từng phải sợ ai cả!" rồi cũng kéo nàng xuống núi.

...

Thiên Đô Phong cách Nguyên Lý trấn không xa lắm, Hoa Lân vừa ôm mỹ nhân vừa thưởng thức cảnh đẹp trên đường, không hề để ý đến những thứ yêu ma quỷ quái gì cả.

Diệp Thanh trên đường đi có chút không yên tâm, lúc nào cũng nhớ tới lời nói của Sư diện tôn giả, nó khiến nàng cảm thấy run sợ trong lòng. May là Hoa Lân luôn kề cận bên nàng, khi nghỉ trọ cũng chỉ cần một phòng. Xuân phong hàng đêm khiến phong tư của

nàng càng thêm trác việt, lòng luyến ái với Hoa Lân ngày càng sâu nặng.

Nguyên Lý trấn nằm chếch phía ngoài Nam An Huy, khách thương qua lại rất ít, những bụi gai mọc đầy trên sơn lộ, dịch đạo gập ghềnh khó đi.

Còn chưa tới Nguyên Lý trấn đã cảm nhận được không khí bất thường. Một tiểu trấn dù có xa xôi hẻo lánh thế nào đi nữa, trong phương viên một trăm dặm cũng có thể tìm thấy dấu tích con người - Nhưng nơi đây lại không có!

Trên đường đi hai người gặp một thôn trang, bên trong trống rỗng không một bóng người. Đi vào trong thôn, không khí chết ***c khiến người ta không thở nổi, chẳng những không nghe thấy tiếng người, thậm chí ngay cả đến tiếng gà kêu *** sủa cũng không có.

Hoa Lân và Diệp Thanh không khỏi có cảm giác muốn chạy thoát khỏi đây. Trong không gian sáng sủa như vậy mà thôn trang này lại như đang lay động tạo ảo giác âm u mờ mịt.

Diệp Thanh bất giác dựa sát vào người Hoa Lân.

Hoa Lân cười nói: "Tông chỉ của Thiên Sơn là trảm yêu trừ ma! Tuy chúng ta không còn là đệ tử Thiên Sơn nhưng hàng ma vệ đạo vẫn là việc phải làm!...Nơi đây chính là trận chiến đầu tiên của chúng ta!"

Diệp Thanh ôn nhu gật đầu, tông chỉ của Thiên Sơn là một tín niệm bất biến trong lòng hai người.

Hoa Lân dắt Diệp Thanh dạo quanh thôn, quả nhiên phát hiện thấy một vài thi thể. Xác người khô kiệt khiến người ta kinh sợ, hơn nữa những người đã chết này đều mở to hai mắt tràn ngập vẻ kinh khủng, dường như trước lúc chết đã nhìn thấy chuyện hết sức đáng sợ.

"Lân ca ca! Chúng...chúng ta có cần đi vào sâu nữa không?"

"Có!" Hoa Lân đáp rất kiên quyết.

Đột nhiên từ xa vọng lại những kịch, kịch, kịch...thanh âm ngày càng bức tới gần, trong thôn trang tĩnh lặng lộ ra vẻ ghê rợn.

Hai người đứng tại chính giữa thôn, chờ thanh âm đó tiến lại gần. Cây cối um tùm tứ phía phảng phất đang

lay động, cảnh sắc trước mắt dường như bắt đầu biến hóa.

Diệp Thanh tựa sát vào trong lòng Hoa Lân, run giọng nói: "Lân ca ca...hình như thời tiết đang biến đổi!"

Hoa Lân cười hà hà nói: "Không phải sợ! Đó chỉ là ảo giác thôi! Muội quên Lân ca ca là khắc tinh của yêu ma rồi sao?"

Một hắc ảnh từ góc xa ung dung đi tới, tả thủ người đó cầm một lá cờ màu đen, những tiếng kịch kịch đó chính là thanh âm cán cờ dộng xuống mặt đất.

Thị lực của Hoa Lân vượt xa người bình thường, cất lời an ủi: "Thanh Thanh đừng sợ! Chỉ là một thầy tướng số thôi, trên cờ có ghi ba chữ màu đen: Quỷ Thần Trắc!"

Quỷ Thần Trắc từ từ đến gần, Diệp Thanh cuối cùng đã nhìn rõ đó là một lão nhân gầy giơ xương, hai mắt trắng dã vừa nhìn đã biết là một người mù. Lá cờ vải được lão dùng để dò đường nên khi dộng xuống mặt đất mới phát ra thanh âm khó nghe như vậy.

Lão thầy tướng tai thính phi thường, đột nhiên dừng chân nghiêng đầu nghe ngóng.

Hoa Lân trong lòng rúng động, cười hăng hắc nói: "Thì ra là một vị cao thủ võ lâm!"

Diệp Thanh rốt cục đã thoát khỏi tâm trạng hoảng sợ, giậm chân cười nói: "Ông thầy tướng đáng chết này, chẳng có gì cũng đi dọa ai cơ chứ!"

Quỷ Thần Trắc bước dài về phía họ, trầm giọng nói: "Phong vân tương biến!...Xin nhị vị thí chủ hãy để lão hủ bói cho một quẻ, nếu không chính xác thì quyết không lấy tiền."

Hoa Lân cười nói: "Từ trước tới giờ ta vốn không tin vào số mệnh! Khỏi phải phí công đi!"

Quỷ Thần Trắc quan tâm nói: "Chẳng lẽ nhị vị chưa phát hiện ra nơi đây có gì không ổn ư?"

Hoa Lân hỏi ngược lại: "Nói vậy ông biết có gì không ổn à?"

Quỷ Thần Trắc từ tốn gật đầu, trầm giọng nói: "Đây mới chỉ là bắt đầu thôi!"

Hoa Lân: "Bắt đầu cái gì? Ôn dịch?"

Quỷ Thần Trắc lắc đầu nói: "Huyết Ma sắp xuất hiện!"

...

Ngọc Tiên Duyên - Tập 2

Chương 6 - Sơ Nhập Quỷ Thành

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

Hoa Lân nhướn mày, nói lớn: "Vậy ông tới đây làm gì?"

Quỷ Thần Trắc thở dài nói: "Ài...Cứ coi như buộc phải chết đi nữa thì cũng phải tận chút sức mọn!"

Hoa Lân cười nhạo: "Nói nghe vĩ đại ghê nhỉ?...Ta thấy nơi đây chỉ là bị ôn dịch mà thôi!"

Quỷ Thần Trắc: "Ngươi thực sự nghĩ là ôn dịch ư? Triệu chứng khi mắc ôn dịch mà như thế này sao?"

Hoa Lân cười lạnh nói: "Vạy ông bảo đây là cái gì?"

Quỷ Thần Trắc nói: "...Mười hai năm nay bần đạo đã đi khắp thiên hạ yêu cầu chính đạo ngăn trở Huyết

Ma hồi sinh! Nhưng tại sao các ngươi lại cứ khăng khăng không tin ta? Bây giờ thì đã muộn mất rồi!"

Hoa Lân chế giễu: "Mất đến mười hai năm để đi làm một chuyện mà cũng không thành công, điều này chứng tỏ chuyện ông muốn làm vốn chỉ là nói mò."

Quỷ Thần Trắc xém chút nữa đã bị hắn chọc cho tức đến thổ huyết, còn may là nhờ tu vi thâm hậu nên cố đè nén nộ khí nói: "Nếu công tử không có quan hệ với Huyền Thiên kiếm, ta xin khuyên công tử mau mau ***ng ***ng rời khỏi Nguyên Lý trấn, nếu không huyết sát tất sẽ giáng xuống đầu!"

Diệp Thanh nãy giờ vẫn không nói gì đột nhiên rùng mình một cái, ngọc thủ cầm Hàn Tinh kiếm ướt đẫm mồ hôi.

Hoa Lân không hề phát giác ra sự bất thường của Diệp Thanh, vẫn giễu cợt lão: "Huyền Thiên kiếm thì ta đã từng nghe qua, không biết 'nghe qua' có được coi là có chút quan hệ không nhỉ?"

Quỷ Thần Trắc cảm thấy nói chuyện với hắn thật không đáng một đồng, liền dựng chiếc phướn đen lên

rồi bỏ đi, vừa đi vừa thở dài nói: "Ài!...Thiên ý không thể làm trái!"

Dõi theo bóng lưng của Quỷ Thần Trắc đi xa dần, Hoa Lân và Diệp Thanh bỗng nhìn thấy mặt sau của tấm phướn có viết hai hàng tiểu khải: "Huyết Kiếm hoành không nhiễm phàm trần, Huyền Thiên Ma Huyết chiến khung châu!"

Hoa Lân cười cười nói: "Sao đi đâu cũng nhìn thấy hai câu này thế nhỉ? Chẳng lẽ thiên hạ thương sinh đúng là đang phải chạy trốn trước kiếp nạn sao? Thanh Thanh...!"

"Ừm?"

"Muội có tin không?"

Diệp Thanh: "Muội tin!"

Hoa Lân ngạc nhiên: "Tại sao?"

Diệp Thanh: "Ừm...không biết nữa!"

Hoa Lân không nói gì, dắt nàng đi theo hướng của Quỷ Thần Trắc lúc nãy, tiến về Nguyên Lý trấn.

Diệp Thanh thắc mắc nói: "Lân ca ca! Huynh đã không tin sao còn đi theo lão ta làm gì? Chi bằng chúng ta quay về kinh thành đi?"

Hoa Lân thản nhiên nói: "Ta có nói là không tin à? Ta chỉ muốn xem xem lão già đó là địch hay là bạn thôi. »

Diệp Thanh đã ở bên Hoa Lân mười mấy năm trời, đương nhiên biết rõ mục đích của hắn. Nhưng không hiểu vì sao câu nói « Nếu không có quan hệ với Huyền Thiên kiếm, huyết sát tất sẽ giáng xuống đầu! » của Quỷ Thần Trắc khiến nàng nghĩ lại mà thấy sợ, thế nên nàng rất muốn kéo Hoa Lân về thẳng kinh thành, lại nài nỉ hắn : «Thanh Thanh sợ! Muội muốn về nhà... »

Hoa Lân sững người! Hắn thầm nghĩ mang theo Diệp Thanh đi vào nơi mạo hiểm đích thực có chút không ổn, tốt hơn là đưa nàng tới một địa phương an toàn rồi một mình hắn sẽ âm thầm quay lại. Trong lòng hắn luôn có một vướng mắc, hắn rất muốn biết tại sao chân khí trong cơ thể mình lại có màu đỏ sẫm? Rốt cuộc nó có quan hệ gì với Huyết Kiếm hay không?

Do đó hắn không thể lùi bước...

Diệp Thanh thấy hắn trầm tư thì chợt minh bạch ý định của hắn, trái tim chùng xuống vì thất vọng...

Bỗng nhiên nàng lại cười rạng rỡ nói: "Lân ca ca...Thật ra Thanh Thanh không sợ đâu! Hi hi...Giờ chúng ta mau đi xem lão thầy tướng đó làm trò quỷ gì đi"

Hoa Lân vẫn đứng yên tại chỗ không nhúc nhích. Diệp Thanh ra sức kéo hắn đi theo lão thầy tướng, một mặt vẫn cười duyên dáng nói: "Còn không nhanh lên, lão già đó sắp biến mất tiêu rồi kìa!"

Kế hoạch của Hoa Lân lại bị nàng phá vỡ trở thành một mớ bòng bong, trên đời này người có thể phá hoại kế hoạch của Hoa Lân cũng chỉ có một mình Diệp Thanh mà thôi. Cứ như vậy, hắn bị nàng nắm tay lôi đi chạy thẳng tới Nguyên Lý trấn...

Tịch dương dần khuất bóng.

Những hàng cây hai bên đường kéo theo những chiếc bóng dài, sương mù bắt đầu bay lên từ những sơn cốc trũng sâu, từng dải sương dần lan dài khiến cho con đường vốn đã tối tăm lại càng thêm u ám. Đi về

phía Nguyên Lý trấn chưa được bao lâu, bốn bề càng ngày càng yên tĩnh, ngay đến tiếng kêu của côn trùng cũng dần bặt tăm, một nỗi sợ hãi vô thanh như một quả núi đè nặng xuống.

Hoa Lân cười nói: "Ồ! Nơi đây rất yên tĩnh, ngủ qua đêm tại đây chắc hẳn là nhàn hạ lắm. Ta rất thích!"

Diệp Thanh ngắm vẻ mặt thoải mái của Hoa Lân, hạnh phúc dựa vào người hắn. Sự yêu thương trân trọng sâu sắc không phải nằm ở những lời nói ân cần mà thể hiện ở những chi tiết tinh tế nhất.

Dạo bước trên con đường rộng thênh thang, phòng ốc bên đường xuất hiện ngày càng nhiều, nhưng bóng tối im ắng đáng sợ vẫn ngập tràn khắp tứ phía.

Cuối cùng hai người đã tiến vào Nguyên Lý trấn.

Chỉ thấy những sạp hàng đầy đường, tiệm trà, công đường, thứ gì cần có đều có cả, con phố lớn kéo dài ra xa tít tắp. Một thị trấn rộng lớn như vậy nhưng lại không có lấy một tiếng động. Một cơn gió lạnh thổi qua, cuốn theo những chiếc lá úa tàn, vàng mã tung bay phất phới. Trong thị trấn vắng ngắt, chỉ có những

tiếng bước chân "kịch kịch" của Quỷ Thần Trắc vang lên từ đằng xa.

Trời đã tối hẳn! Một trận âm phong lướt trên mặt đường, "huýt...huýt...", phảng phất như vô số người đang than khóc thảm thiết. Diệp Thanh suýt nữa đã dụi hẳn cả người vào trong lòng Hoa Lân...

Quỷ Thần Trắc ở phía trước đột nhiên dừng bước, lá phướn đen chống vững chắc xuống mặt đất, toàn thân tán phát hồng quang nhàn nhạt.

Hoa Lân thoáng sững người, trên con phố lớn, không một thanh âm, một đám mây đen lớn đột nhiên từ xa bay ập đến, thì ra là vô số kị binh được trang bị vũ trang đầy đủ, chỉ có điều tất cả bọn họ đều giống hệt nhau, đầu đen mặt cũng đen, lao tới không một tiếng động, chớp mắt đã chỉ còn cách Quỷ Thần Trắc một đoạn không xa...

Quỷ Thần Trắc nghiêng tai lắng nghe, hữu chưởng nhẹ tán phát ánh sáng đỏ sẫm, sẵn sàng chuẩn bị xuất thủ bất cứ lúc nào. Đồng thời lão hét lớn: "Các ngươi không được khinh cử vọng động!"

Xoạt xoạt xoạt...Tất cả những kị binh đó thì ra chỉ là ảo ảnh, xuyên qua thân thể Quỷ Thần Trắc rồi hung hãn bổ về phía Hoa Lân. Diệp Thanh tựa vào người Hoa Lân, tay phải nắm chặt Hàn Tinh kiếm.

"Choang" một tiếng, hữu thủ Hoa Lân đã rút ra Hà Chiếu kiếm từ trong cơ thể. Diệp Thanh lần đầu tiên nhìn thấy bảo kiếm của hắn, ngẩn người nhìn Hà Chiếu, nhất thời quên cả mối đe dọa xung quanh.

Trong nháy mắt, tất cả những ảo ảnh mãnh liệt xông đến, đột nhiên không hiểu vì sao lại tách sang hai bên, phảng phất như né tránh điều gì đó. Như hồng thủy bạo phát đột ngột gặp phải một tảng cự thạch, chúng quấn quanh Hoa Lân rồi phi nhanh ra sau bỏ đi.

Quỷ Thần Trắc than dài: "Khiên Hồn đại pháp thật lợi hại!"

...

Ngọc Tiên Duyên - Tập 2

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

Chương 7 - Sơ Khuy Bí Tịch*

Hoa Lân thu kiếm cười nói: "Thường thôi!"

Quỷ Thần Trắc vốn không hề chú ý tới tình cảnh của Hoa Lân lúc nãy, đứng từ xa nói: "Nếu vừa rồi các ngươi di động thì rất có khả năng sẽ bị bọn chúng dắt mất hồn phách, tới khi đó thì chẳng ai cứu được nữa rồi!"

Hoa Lân kéo Diệp Thanh đi tới, hướng về phía Quỷ Thần Trắc cười nói: "Kể như lương tâm của ông cũng không xấu, xin hỏi tôn tính đại danh?"

Quỷ Thần Trắc lạnh nhạt nói: "Trên lá phướn của ta đã ghi rõ rồi, ta khuyên ngươi nên lập tức rời khỏi Nguyên Lý trấn, bởi lẽ nơi đây đã hoàn toàn biến thành quỷ vực rồi."

Hoa Lân đang định nói thì một trận âm phong thổi qua làm cuốn bay vài tấm vàng mã trên mặt đất, cảnh sắc xung quanh bắt đầu uốn khúc.

Quỷ Thần Trắc vẫy ra một lá bùa, miệng lẩm bẩm niệm vài câu chú ngữ, lá bùa đó nổ tung trên không thành những điểm hoa lửa, không gian lập tức lại khôi phục nguyên trạng.

Quỷ Thần Trắc mắng: "Lại muốn thi triển Di Hồn thuật sao?...Chúng ta hãy tìm một nơi để nghỉ ngơi trước đã, nếu không cả đêm phải đối phó với bọn chúng sẽ rất mệt đấy."

"Kịch kịch, kịch kịch..." những tiếng vó ngưa gấp gáp truyền lại, Hoa Lân và Diệp Thanh không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Tại nơi quỷ vực này mà nghe được tiếng người thì đúng là được an ủi vô cùng, đây là những âm thanh hoàn toàn chân thực.

"Thất Kiếm minh" quả nhiên danh bất hư truyền!

Tuy bảy người họ không tin câu chuyện ma quỷ của Mộ Dung Tuyết nhưng thất đại môn phái sau lưng họ đã lập tức chứng thực kiếp nạn của Nguyên Lý trấn. Bảy vị kiếm khách trẻ tuổi liền tới tử trấn này trước một bước, ngay đến kế hoạch truy bắt "Thiên biến ngọc lang" cũng tạm thời đình thủ.

Người còn chưa thấy, tiếng nói đã vang lên: "Thất Kiếm liên minh, trảm yêu trừ ma!"

Tổng cộng tám thớt ngựa như gió rung chớp giật phi đến...

Hoa Lân cười khẽ nói: "Thì ra bọn họ cũng thấy sợ ư? Hê hê..."

Diệp Thanh kéo khuỷu tay hắn, liếc mắt cười duyên nói: "Không ngờ bọn họ cũng cần được củng cố thêm lòng can đảm! Hi hi..."

Trừ Thất Kiếm ra, Thúy ảnh Mộ Dung Tuyết đương nhiên cũng tới cùng. Nàng kinh hãi hô lên: "Trời ạ! Chúng ta tới muộn mất rồi, mọi người chết hết rồi!"

Họ bỗng nhìn thấy ba bóng người trên đường, vội cấp tốc ghìm cương ngựa. Tiếng ngựa hí vang lên liên hồi, tám con tuấn mã đứng dựng lên, tám người đều có võ công cao tuyệt nên vẫn trụ vững trên lưng ngựa.

Mộ Dung Tuyết kinh ngạc thốt: "Không nhầm đấy chứ? Các ngươi tới thật à?"

Thất Kiếm đều biến sắc, Khâu Lạc Bình hòa nhã nói: "Hoa công tử tới khi nào vậy? Có gặp phải biến cố gì không?"

Hoa Lân: "Hà hà...vừa xong!"

Mộ Dung Tuyết tức giận nói: "Hừ! Tiểu tử không biết sống chết, cứ khăng khăng đòi đi làm vướng tay vướng chân!"

Hoa Lân nhận thấy mỹ nữ này rất có thành kiến với hắn, liền cười giễu: "Lát nữa không biết ai mới làm vướng tay vướng chân đâu!"

Cốc Nhược Hư cao giọng chen ngang: "Thị trấn này quá hung hiểm, mong Hoa công tử có thể liên thủ đối kháng cùng chúng tôi."

Hoa Lân trầm tư nói: "Cũng được! Cộng thêm cả vị thuật sĩ bói toán này nữa, ông ta cũng có chút bản lĩnh chân chính đấy, nói không chừng có thể cứu được cái mạng nhỏ của các vị!"

Cốc Nhược Hư, Khâu Lạc Bình, Trương Kiếm Thành, Vạn Nhận, Ngụy Xung, Phong Kỉ Không, Vô Trần đều hết sức ngạc nhiên, không ngờ khẩu khí của hắn lại cứng cỏi như vậy.

Quỷ Thần Trắc nói: "Mọi người đi theo ta!"

Quỷ Thần Trắc dẫn mọi người tiến vào nha môn của thị trấn, tỏ ý đêm nay mọi người sẽ ngủ tại công đường. Hoa Lân thầm cảm thấy kì quái: "Lão đầu này

không phải bị mù sao? Tại sao lão đi lại cứ như nhà lão vậy nhỉ?"

Quỷ Thần Trắc rút trong áo ra một ống trúc nhỏ, đi rắc tro một vòng quanh đại điện. Tất cả đều hiếu kì nhìn lão, muốn xem xem lão đang bày trận pháp gì.

Chỉ thấy Quỷ Thần Trắc đứng giữa trận vung tứ tung một số ấn ký rồi đi tới chính giữa điện, đột nhiên thét lớn: "Thiên địa vô cực, huyền thanh dương trận!...Kết!"

Vù...một tiếng! Đám tro dưới đất cháy bùng lên, sau khi tắt lửa, trên mặt đất còn lưu lại một trận đồ màu đỏ sẫm.

Cốc Nhược Hư kinh hô: "Thái Thanh Thuần Dương trận!"

Quỷ Thần Trắc đều đều nói: "Hy vọng đêm nay mọi người không đi ra khỏi vòng tròn này, có nhìn thấy bất cứ vật kỳ lạ cổ quái nào cũng đừng có kinh hoảng!"

Cốc Nhược Hư cung kính nói: "Thứ cho vãn bối thất lễ, xin hỏi tiền bối xưng hô ra sao?" Phải biết rằng Thái Thanh Thuần Dương trận là bí mật bất truyền

của Thục Sơn, vị thuật sĩ mù này rất có khả năng chính là trưởng bối của Cốc Nhược Hư.

Quỷ Thần Trắc không đáp lời, "cộp" một tiếng cắm lá phướn xuống đất rồi từ từ ngồi xuống xếp bằng, song thủ bắt quyết nhập định. Một làn sóng dao động mà loài người không thể nào phát giác chậm rãi tỏa ra từ người Quỷ Thần Trắc, dần dần phủ kín Thái Thanh Thuần Dương trận...

Diệp Thanh, Cốc Nhược Hư, Khâu Lạc Bình, Vạn Nhận, Trương Kiếm Thành, Vô Trần, thân thể sáu người đều khẽ run rẩy, chỉ có bọn họ mới phát giác ra sự dao động này. Đồng thời bọn họ đều kinh hãi trong lòng, họ có thể cảm ứng được người phát ra sóng dao động này tuyệt đối không phải chỉ là một nhân vật võ lâm, đây là lực tinh thần mà chỉ người tu chân mới có. Công lực càng thâm hậu, thân thể càng ít rung động. Mọi người đều minh bạch đạo lý này, trong đó Diệp Thanh chỉ nhíu mày chứng tỏ công lực của nàng phải tương đương với Quỷ Thần Trắc, điều này khiến những người còn lại vô cùng kinh ngạc.

Thế nhưng còn có một người mà bọn họ không để ý tới.

Hoa Lân nghĩ: "Mình cũng đã thử qua việc phóng chân nguyên ra ngoài như thế này, lần trước tại Hoàng Sơn vì phóng ra quá rộng nên mới dẫn đến việc xém chút nữa đã hôn mê, khiến Thiên biến ngọc lang thừa cơ đột nhập. Thứ chân nguyên này hình như không hoàn toàn giống như nội công, phương thức dao động này không mang theo chút lực công kích nào, chẳng lẽ năng lực này thuộc loại lực lượng tinh thần?" Rất nhiều suy nghĩ lướt qua trong đầu, Hoa Lân bất tri bất giác sờ vào ngọc bội trong ngực áo mà Nhược Uyên đã cho hắn. Hắn phóng ra một luồng tinh thần lực tiến vào trong ngọc bội....Đột nhiên! Hắn cảm thấy mình bỗng rơi vào một không gian, một loạt những thông tin lộn xộn truyền tới. Hắn ngưng thần nhìn, lập tức kinh ngạc tới mức trợn mắt há mồm.

Trước mắt hắn hiển hiện từng bức họa, một chồng đồ hình văn tự lướt qua, hắn tập trung tinh thần mới có thể nhìn rõ những chữ ở mặt trên cùng. Chỉ thấy trên đó viết rằng:

"Sáu loại tâm pháp tu chân: Luyện hình hóa tinh - Luyện tinh hóa khí - Luyện khí hóa thần - Luyện thần hoàn hư - Hoàn hư hợp đạo - Vị chính thuần dương."

Sáu tâm pháp này phải từng bước tuần tự tu luyện, do đó lại có thể đại khái phân thành mười hai cảnh giới: [Trúc Cơ kỳ, Thai Kết kỳ, Hoàn Khí kỳ, Thai Tức kỳ, Tích Cốc kỳ, Nội Đan kỳ, Nguyên Anh kỳ, Thanh Hư kỳ, Chứng Ngộ kỳ, Thần Hiệp kỳ, Đại Thừa kỳ, Bàn Niết kỳ.]

1) Trong đó "Trúc Cơ kỳ", "Thai Kết kỳ", "Hoàn Khí kỳ", "Thai Tức kỳ" còn có thể gọi là nội công, cũng chính là các cao thủ võ lâm mà phàm nhân thường nói! Từ đây có thể thấy rằng, võ học và tu chân đạo kỳ thực đều có cùng nguồn gốc, điểm khác biệt chỉ là cấp độ tu vi đạt được mà thôi.

2) Từ "Tích Cốc kỳ", "Nội Đan kỳ", "Nguyên Anh kỳ", "Thanh Hư kỳ" mới được coi là có tiểu thành, giai đoạn này có thể tu thành nguyên anh, cũng chính là "tiên nhân" mà phàm nhân vẫn ngộ nhận! Rất nhiều người cho rằng tu chân tới mức này đã là tận cùng, kỳ thực không phải vậy. Con đường tu tiên đầy rẫy chông gai, những người tu vi kém một chút căn bản

không thể nào vượt qua được "Tích Cốc kỳ" đầy gian nan, nói gì đến bốn giai đoạn sau.

3) Sau khi tu thành nguyên anh phải trải qua bốn giai đoạn "Chứng Ngộ kỳ", "Thần Hiệp kỳ", "Đại Thừa kỳ", "Bàn Niết kỳ". Theo ý nghĩa của tên gọi, Bàn Niết kỳ chính là cảnh giới hung hiểm phải vượt qua mới có thể chân chính phi thăng thiên đạo (thành tiên). Theo thống kê, tu chân giả có thể thành công tiến hành "Bàn Niết" phi thăng được, tỷ lệ chưa tới năm phần trăm! Do đó, rất nhiều tu chân giả thầm lo ngại, rất có khả năng sẽ chọn cách nhập ma. Đây chính là lý do vì sao ma đạo lại hung hăng ngang ngược như vậy.

...

Chú thích: *Xem qua bí tịch

Ngọc Tiên Duyên - Tập 2

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

Chương 8 - Các Hành Kỳ Sự

Thần thức của Hoa Lân đã đắm sâu vào tu chân điển tịch, nhục thể của hắn tuy vẫn trợn mắt há miệng nhưng hắn căn bản không ý thức được mình đang thất thố.

Diệp Thanh thấy dáng vẻ này của hắn thì sợ tới mức hoa dung thất sắc, ra sức lay người hắn hoảng loạn gọi: "Lân ca ca...Lân ca ca! Huynh sao vậy...huynh sao vậy? Hu hu hu...Huynh đừng dọa Thanh Thanh mà! Hu hu hu..."

Trừ Quỷ Thần Trắc, những người còn lại đều bị Hoa Lân dọa đến giật nảy mình, cho rằng hắn đã bị yêu ma nhập thể.

Mộ Dung Tuyết hừ lạnh nói: "Đã bảo họ đừng đến, vậy mà cứ đòi đến bằng được cơ, thật vô dụng!"

Diệp Thanh dùng sức lay mạnh nhưng Hoa Lân vẫn không tỉnh lại, nàng đang định nhờ Quỷ Thần Trắc cứu hắn thì đột nhiên Hoa Lân nhẹ kéo nàng lại, dịu giọng nói: "Xin lỗi, xin lỗi! Thất lễ thất lễ!"

Diệp Thanh dúi đầu vào lòng hắn, nghẹn ngào nói: "Lân ca ca! Thanh Thanh sợ...Đừng rời bỏ Thanh Thanh..."

Hoa Lân vội vàng vòng tay ôm eo nàng, cười hi hi kể chuyện cười để pha trò: "Truyện kể rằng: trên một con phố nọ có một khất cái ngày nào cũng đi xin tiền ở đó. Một hôm, có người bỗng phát hiện ra trên mình khất cái đó có thêm một cái bát vỡ, nhưng cạnh đó lại không có người nào khác. Người đó mới hiếu kỳ hỏi: "Sao ông lại đặt hai cái bát ở trước?" Khất cái đó cười nói: "...Không hiểu sao gần đây sinh ý rất tốt nên mới mở thêm một cửa hiệu nữa."

"Ai da! Huynh xấu lắm..." Quả nhiên Diệp Thanh phá lên cười.

Nhưng Mộ Dung Tuyết lại thấy nhột nhạt không chịu được, nhíu mày nói: "Muốn ồn ào thì ra ngoài đi." Nàng vừa dứt lời, ngoài cửa lớn đột nhiên vọng tới vài tiếng gõ cửa, cửa sổ bị gió thổi bật ra kêu kẽo kẹt, một trận âm phong luồn vào kèm theo những tấm vàng mã. Mọi người đều quay đầu lại nhìn, nhưng nào có thấy động tĩnh gì?

"Cộc, cộc, cộc...cộc, cộc!" ngoài cửa lại vang lên năm tiếng gõ cửa, Ngụy Xung cười ha ha nói: "Ta quyết không tin có tà!" Gã nhấc chân định bước khỏi vòng tròn để ra mở cửa, Quỷ Thần Trắc đột nhiên nói:

"Chờ chút!...Ngươi không để ý tới tiết tấu của tiếng gõ cửa vừa rồi sao?"

Mộ Dung Tuyết kinh hô: "Ba dài hai ngắn?"

Quỷ Thần Trắc gật đầu nói: "Cuối cùng đã có vật đến cửa rồi." Lão đang nói thì không khí trong điện bỗng dao động mạnh, đồ án phía bắc Thái Thanh Thuần Dương trận trên mặt đất lấp lóe ánh sáng, mọi người đều thất kinh.

Chỉ thấy lão thầy tướng niệm lớn: "Càn khôn tá pháp, tà ma hiển hình...Khai!" Lão tung ra một lá bùa nổ bùng trên không trung, hồng quang lóe lên, mọi người ẩn ước nhìn thấy một nhân ảnh nhợt nhạt đứng bên ngoài trận, Mộ Dung Tuyết giật mình kêu "a" một tiếng.

Hoa Lân chợt cảm thấy chân khí trong cơ thể cuồn cuộn dâng trào, một luồng hạo nhiên chính khí đang muốn phun ra bên ngoài, hắn sợ hãi vội vận khí dẫn dắt luồng chân khí đó từ từ nhập vào đan điền.

Chỉ với một chút công phu như vậy, u hồn ngoài vòng tròn đã bị dọa cho quay đầu lẩn trốn như chuột, cũng

không biết là sợ lá bùa của lão thầy tướng hay là bị Hoa Lân dọa?

Nhưng bên ngoài vẫn vang lên tiếng gõ cửa, cửa sổ bị gió thổi kêu lịch kịch. Quỷ Thần Trắc nhíu mày nói: "Đúng là tạo nghiệt! Đây đều là những oan hồn, hung thần chân chính thì lại chưa tới!"

Trương Kiếm Thành đột nhiên đứng dậy nói: "Chúng ta tới đây là để trừ ma, hiện tại nên đi ra ngoài điều tra tình hình một chút. Những người không biết pháp thuật có thể lưu lại trong trận để đảm bảo an toàn!"

Cốc Nhược Hư gật gật đầu, bọn họ đều mang theo pháp bảo bản môn, chỉ vài quỷ hồn nhỏ nhoi thì có gì đáng sợ? Nhược Hư cũng đứng dậy nói: "Được! Hoa công tử và Diệp cô nương ở lại, Ngụy Xung, Phong Kỉ Không, Mộ Dung Tuyết cũng lưu lại để bảo vệ an toàn cho hai người họ, những người khác cùng đi ra ngoài xem tình hình ra sao!" rồi lại quay đầu hỏi Quỷ Thần Trắc: "Tiền bối thấy sao?"

Quỷ Thần Trắc vốn tính chắc rằng Huyết Ma nhất định sẽ chủ động tìm tới mấy người bọn lão nên mới quyết định nghỉ lại đây để lấy bất biến ứng vạn biến. Nhưng tính cách cao ngạo của những người trẻ tuổi

này đã khiến lão hơi do dự, nếu không ra ngoài thì sao? Cốc Nhược Hư nhất định sẽ trách lão. Quỷ Thần Trắc đành phải gật đầu, trịnh trọng nói: "Thôi được! Những người không biết pháp thuật tốt nhất cứ ở lại, đối thủ của chúng ta không phải con người đâu!"

Ngụy Xung, Phong Kỉ Không, Mộ Dung Tuyết lúc đầu định phản đổi, nhưng nhiệm vụ "bảo vệ" Hoa công tử và Diệp cô nương cũng rất quan trọng nên họ đành im lặng không lên tiếng.

Cốc Nhược Hư, Khâu Lạc Bình, Vạn Nhận, Trương Kiếm Thành, Vô Trần cùng Quỷ Thần Trắc sáu người chỉnh chu lại hành trang, lần lượt chuẩn bị pháp bảo cho ổn thỏa. Trương Kiếm Thành ra mở cửa lớn, một trận hàn phong rú rít cuốn vào, tiếng gõ cửa cũng biến mất, quả nhiên không có một người nào.

Trương Kiếm Thành đẩy ngang hữu thủ, một tầng bạch quang mờ mờ hình thành nên một lớp phòng ngự trong suốt đẩy trận hàn phong ra ngoài. Sáu người bước lên phố, Quỷ Thần Trắc nói: "Ngoại thành phía tây là nơi có hàn khí nặng nhất, đó có lẽ là ngọn nguồn của tử vong. Các ngươi có muốn tới đó không?"

Năm người còn lại đều đồng thanh nói: "Đương nhiên là có..."

...

Phong Kỉ Không thấy bọn họ đã đi xa liền ra đóng cửa rồi cài cả chốt cửa sổ. Gã quay lại nhìn Hoa Lân nói: "Nếu công tử sợ thì cứ ngủ trước đi, ngủ rồi sẽ không sợ nữa!"

Mộ Dung Tuyết trừng mắt nhìn Hoa Lân nói: "Đều tại ngươi! Vướng tay vướng chân, hại cả ta cũng không được ra ngoài!"

Hoa Lân làm mặt quỷ với Mộ Dung Tuyết rồi quay lại chơi trò đoán quyền với Diệp Thanh.

Diệp Thanh lại thua một ván, bĩu môi nũng nịu: "Không tính! Huynh toàn không xuất quyền à?"

Hoa Lân thấy dáng vẻ nhăn nhó khả ái của nàng, cười nói: "Muội cũng có thể không xuất quyền mà! Hà hà..." Dứt lời hai người lại bắt đầu chơi tiếp.

Hồi lâu sau, Hoa Lân đột nhiên kêu lên: "Ái chà! Khẩn cấp, ta phải đi vệ sinh cái đã!"

Diệp Thanh cũng đứng dậy nói: "Muội cũng đi!"

Hoa Lân nói: "Ta đi tiểu tiện đó! Muội cũng đi à?"

Diệp Thanh đỏ bừng mặt, đứng trước mặt Hoa Lân, chỉ lườm hắn bằng đôi mắt to trong sáng.

Hoa Lân biết rằng không trốn được, liền cười hê hê nói: "Vậy chúng ta cùng đi tiểu tiện!" Nói xong đi về phía cửa lớn, chuẩn bị ra ngoài.

Mộ Dung Tuyết khẽ mắng: "Thô lỗ!"

Ngụy Xung đột nhiên gọi to: "Hoa công tử, trong nha môn có nơi đi vệ sinh mà, công tử ra ngoài làm gì?"

Hoa Lân nói lớn: "Bên ngoài không khí tốt hơn!...Đúng rồi, huynh chưa nghe rằng quỷ hồn sợ nước tiểu của đồng tử sao?"

Tất cả đều ngẩn người, thầm nghĩ hình như có thuyết này thật?

Chỉ thấy sắc mặt Diệp Thanh lại càng thêm đỏ, nàng nghĩ: "Công tử nào còn cái gì gọi là thân đồng tử kia chứ?"

...

Ngọc Tiên Duyên - Tập 2

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

Chương 9 - Quỷ Vực Kì Thuật

Hoa Lân mở cửa lớn, một trận âm phong ùa vào. Nhưng không hiểu vì sao, âm phong đột nhiên cấp tốc quay ngược lại, chớp mắt đã biến mất vô tung vô ảnh. Hoa Lân hơi ngẩn người giây lát rồi cùng Diệp Thanh đi ra ngoài.

Diệp Thanh cảm thấy rất an lòng, phương trượng Tướng Quốc tự nói quả không sai, Hoa Lân bách tà bất xâm, căn bản không cần bất kỳ pháp bảo hộ thân nào.

Đại nhai tối mịt.

Âm phong rú rít thổi tung vàng mã bay đầy trời, bốn bề vắng lặng. Chỉ còn những chiêu bài hai bên đường, cờ bay phần phật, một vài cánh cửa sổ chưa khép bị gió thổi làm phát ra những tiếng kẽo kẹt.

Hoa Lân dắt Diệp Thanh tiến lên trước vài chục trượng, cảnh sắc tứ phía xoay chuyển rất nhanh. Trong thoáng chốc, thời gian và không gian phảng

phất như chuyển dịch, hai người bất ngờ phát hiện ra mình đang đứng tại một bãi tha ma, sau lưng là vực sâu vạn trượng. Xa xa có thể nhìn thấy Nguyên Lý trấn dưới chân núi đầy vẻ quỷ dị, bóng đen u ám dường như trùm khắp cả đại địa,

Nhưng càng đáng sợ hơn nữa: trong bãi tha ma trước mặt, một bàn tay đen bỗng vươn ra vẫy vẫy, từ từ, một cánh tay trồi lên, sau đó một cái đầu đen sì chui ra khỏi mặt đất, cái miệng rộng đen như mực, hốc mắt trống hoác trừng trừng nhìn Hoa Lân. Chầm chậm, một hắc ảnh trèo lên từ lòng đất, người cứng ngắc đi về phía Hoa Lân và Diệp Thanh...Không chỉ có vậy, khắp bãi tha ma, từng bàn tay đen lần lượt vươn ra khỏi mặt đất, trong chớp mắt, vô số hắc ảnh xuất hiện, "khực khực", dần dần vây lấy hai người.

Thế nhưng Diệp Thanh không hề sợ hãi, hữu thủ chậm rãi rút Hàn Tinh kiếm, bởi nàng hiểu rằng mình tuyệt đối không thể trở thành gánh nặng cho Hoa Lân, dù vậy mồ hôi vẫn thấm đẫm bàn tay nàng.

Hoa Lân cười nói: "Cái lũ này muốn chơi trò quỷ phá tường với ta ư?" Dứt lời giơ hai ngón tay, lẩm bẩm niệm: "Ngưng thần vật ngoại...Âm nhãn...Khai!" Ngón

giữa điểm vào my tâm, mắt lóe lên một đạo hồng quang nhìn rõ mồn một cảnh sắc tứ phía. Nhưng không phải chứ? Hai người vẫn đứng trên đại nhai của Nguyên Lý trấn, nào có bãi tha ma gì? Trên phố chỉ có mấy chục thân ảnh trắng bệch, vừa tiếp xúc với mục quang của Hoa Lân đã chạy tứ tán.

Nhưng Diệp Thanh ở sau vẫn vạn phần khẩn trương, Hàn Tinh kiếm gần như đã hoàn toàn xuất bao. Hoa Lân biết rằng Diệp Thanh chưa thoát khỏi ảo giác, liền quát lớn: "Âm nhãn...Khai!" Hai ngón tay điểm vào my tâm của Diệp Thanh, dịu giọng nói: "Thanh nhi! Muội phải sử dụng pháp thuật đi, đừng băn khoăn nhiều!"

Diệp Thanh khẽ run người, ngẩng đầu nhìn Hoa Lân, tuy hai người không nói một lời nhưng tất cả đều đã được bộc lộ hết trong sự im lặng. Diệp Thanh nhu hòa dụi đầu vào lòng Hoa Lân, thấp giọng nói: "Lân ca ca!...Thanh Thanh không cố ý."

Hoa Lân: "Ta biết!"

...

Một cơn gió lạnh lẽo thổi lướt qua trên đường, những bóng trắng phiêu đãng trong không trung đều đã lẩn mất không còn thấy bóng dáng. Một dải sương mù từ cuối con đường bắt đầu dấy lên, tức khắc đã bao phủ cả tòa thành chết. Hoa Lân không hiểu nhiều về pháp thuật, đương nhiên không biết rằng dải sương này có ý nghĩa gì. Khi sương trắng đã phủ kín bốn bề, luồng khí lạnh lẽo dày đặc đó khiến Diệp Thanh rùng mình.

Phía sau một rừng hắc ảnh đông nghẹt lướt tới, Hoa Lân chợt cảm giác thấy nguy hiểm, liền quay người lại, môi vẫn nở nụ cười nói: "Làm cái gì vậy? Lại tới nữa à?"

Diệp Thanh quay đầu lại nhìn cũng cảm thấy kì quái. Thì ra lại là vô số kị binh đã gặp phải lúc mới tiến vào Nguyên Lý trấn! Cảnh tượng hàng vạn con ngựa phi đến cực kỳ hoành tráng nhưng không có chút âm thanh nào. Trường thương trường mâu trường đao đều tán phát hàn quang, từ xa chém tới người Hoa Lân và Diệp Thanh...

Đương nhiên những thứ này đều là ảo ảnh, Diệp Thanh cười nói: "Lần này muội phải xem xem rốt cuộc bọn chúng có chạy trốn hay không?"

Hữu thủ Hoa Lân chớp hiện hàn quang, Hà Chiếu kiếm đã nắm trong tay, nhưng nụ cười trên khuôn mặt đột nhiên cứng đờ, bởi một ảo ảnh đã thần tốc xuyên qua thân thể, ngay sau đó vô số ảo ảnh cũng bay vù vù qua người hắn. Thân thể Hoa Lân nhẹ tán phát hồng quang, những kị binh xuyên qua người hắn đều bốc cháy, chớp mắt đã bị cháy sạch sẽ không còn một mảnh.

Phải chăng quỷ hồn cũng sợ "chết"? Sau khi mấy chục tên bị thiêu cháy, lũ kị binh phía sau cũng không dám xuyên qua Hoa Lân nữa mà đều vung đại đao bóng loáng chém tới...

Cảm giác này kì diệu phi thường, các kị binh liên miên không dứt phi qua sát người, từng ngọn đại đao vụt qua người Hoa Lân cứ như bản thân đột nhiên trở nên trong suốt như không khí. Những thanh đại đao nhanh ***ng bị thiêu cháy, hơn nữa còn lan tới người kị binh khiến chúng hoảng sợ luống cuống vứt luôn cả binh khí.

Diệp Thanh kêu "úi dà" cười lên một tiếng, nói: "Có nhầm không đây? Làm kị binh như các ngươi thì chết đi cho rồi. Lân ca ca...ý?"

Không ngờ Hoa Lân lại không đáp lời nàng mà vẫn trân trân nhìn đại đao cắt tới trước mặt. Diệp Thanh kinh hoàng cho rằng Hoa Lân đã bị Khiên Hồn đại pháp làm thương hại, liền sợ hãi gọi to: "Lân ca ca! Huynh...huynh không sao chứ..."

Nàng còn chưa dứt lời, Hà Chiếu kiếm trong hữu thủ Hoa Lân bỗng nhiên đâm ra, "choang!" một tiếng, trong vô vàn đao quang kiếm ảnh lại có một thanh đao thực, "phập", một lưỡi đao gãy cắm xiên vào mặt đất, Hoa Lân lộn một vòng bay ra, thét lớn: "Muốn chạy?"

Diệp Thanh trong lúc bất ngờ chưa kịp phòng bị nên kéo rách một miếng vải từ áo Hoa Lân, giậm chân mắng: "...Lũ xấu xa các ngươi, lại dám giở thủ đoạn với Lân ca ca của ta à?...Thật không biết chết là gì!"

Khinh công của Hoa Lân khá cao minh, bắn người đuổi theo một con chiến mã, đồng thời một màn hàn quang lóe lên trong tay, kiếm khí dài đến ngoài mười trượng. Tên kị binh đó vội vàng đằng không né tránh, nhưng đã không kịp nữa rồi, kiếm khí khổng lồ đó chém "soạt" qua ngực kị binh. Tên kị binh đó hoảng

sợ đứng sững sờ giữa không trung, thầm nhủ vận may của mình thế là đi đời rồi!

Hoa Lân ngơ ngẩn đứng dưới đất vọng nhìn kị binh u linh trên không cũng đang sững người. Kiếm quang to lớn đó đã vụt qua người kị binh, nhưng thực sự chỉ là chém qua mà thôi. Kị binh đó xoa xoa khắp toàn thân, nhận thấy không chút sứt mẻ, cuối cùng mới thở ra một hơi dài.

Hoa Lân vỗ mạnh vào đầu, chửi: "Mẹ nó chứ ta đúng là ngu như lợn!"

Diệp Thanh đã đuổi kịp tới cạnh hắn, cười hi hi nói: "Vậy mà muội cứ nghĩ rằng Lân ca ca rất lợi hại cơ đấy! Thì ra...Hi hi hi!"

Kị binh trên không kia sau một lúc ngẩn người cũng ngửa mặt cười dài, cái miệng rộng ngoác ra chế giễu Hoa Lân: "..."

Hoa Lân và Diệp Thanh đều nghệt mặt bởi kị binh đó hiển nhiên đang mở miệng mắng chửi Hoa Lân, nhưng hai người lại không hề nghe thấy bất cứ thanh âm nào.

Hoa Lân và Diệp Thanh quay sang nhìn nhau, đồng thanh hỏi: "Có biết mở 'âm nhĩ' không?"

Hai người lại sững ra, rồi cùng lắc đầu nói: "Không biết!"

"Ha ha ha ha..."

"Hi hi hi hi..."

....

Ngọc Tiên Duyên - Tập 2

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

Chương 10 - Thiện Ác Nan Phân

Tên kị binh trên trời đột nhiên nhảy tới bên người Hoa Lân, lại còn lấy nửa thanh trường đao gác lên cổ mình như đang cười nhạo: "Ngươi tới giết ta đi! Ngươi tới giết ta đi..."

Đám kị binh xung quanh phát hiện ra Hoa Lân không làm tổn thương được mình nên đều quây đến, bầy u linh đen nghịt ngửa mặt lên trời cười dài.

Hoa Lân chỉ cúi thấp đầu...

Đột nhiên hữu thủ vung mạnh, Hà Chiếu kiếm lóe hồng quang, một đạo kiếm khí bắn chuẩn xác vào tay phải của tên kị binh lúc nãy, u linh kị sỹ sững người, lúc cúi xuống nhìn thì sợ tới mức hồn phi phách tán. Tay phải của gã đã bị một đốm lửa xuyên thủng, hơn nữa còn nhanh ***ng thiêu đứt hữu thủ, cháy lên tận vai, nửa thanh trường đao trong tay rơi "keng" xuống đất.

Diệp Thanh chớp động thân hình, nhặt lấy nửa thanh trường đao dưới đất, nhấc tay chém xuống, chặt đứt tận gốc cánh tay phải bị thiêu đốt của tên kị binh, cứu được cái mạng nhỏ của gã. Chỉ thấy cánh tay gãy chớp mắt đã cháy sạch không còn chút tung tích...

Diệp Thanh đi tới trước mặt Hoa Lân, cười ngọt ngào nói: "Lân ca ca!...Huynh xem muội nhặt được bảo bối gì này?" Phải biết rằng thanh trường kiếm đó hiển nhiên đã được làm phép, nếu không lũ kị binh cũng chẳng dám cầm trong tay mà đi chém người. Chính vì vậy, thanh đao này cũng có thể thương hại những quỷ hồn khác!

Hà Chiếu kiếm trong tay Hoa Lân biến thành tuyền một màu đỏ sẫm, chỉ vào mặt từng tên kị binh xung

quanh nói: "Cút ra xa cho ta, nếu không ta sẽ diệt hết lũ các ngươi!"

Vòng vây u linh kị binh kinh hoảng không ngớt, nháy mắt đã bỏ chạy thục mạng, lúc sau đã biến mất không còn bóng dáng. Chỉ có u linh kị binh cụt tay là vẫn đứng ngây ngốc ra đó nhìn Diệp Thanh, trong mắt lộ ra thần sắc cảm kích.

Diệp Thanh hờ hững nói: "Ngươi cũng không cần cảm tạ ta! Nếu công tử của ta muốn giết ngươi, chỉ cần kiếm khí cắt lên người ngươi thì e rằng chẳng ai cứu được ngươi cả!"

Hoa Lân mỉm cười nói: "Vẫn là Thanh Thanh thông minh!"

Hai người họ từ nhỏ đã phối hợp ngầm rất ăn ý, Diệp Thanh sớm đã quen với nhất cử nhất động của Hoa Lân. Chỉ nghĩ thoáng qua đã biết rằng Hoa Lân tịnh không có ý đại khai sát giới.

U linh kị binh cụt tay gập người hướng về bọn họ rồi thoáng chốc đã biến mất nơi cuối con đường. Hoa Lân cười ha ha nói: "U linh của quỷ giới bất quá cũng chỉ vậy thôi!"

"Hừ!...Các ngươi cười sớm quá đấy!" Một giọng nói âm u lạnh lẽo truyền lại, một nữ tử vận bạch y đi tới từ bức tường đối diện, tay còn cầm một thanh trường kiếm xạ hàn quang.

Hoa Lân và Diệp Thanh đều sững sờ, nữ tử đó sắc mặt trắng bệch, thân thể có phần trong suốt, hiển nhiên cũng là một u hồn.

Hoa Lân ngạc nhiên nói: "Lợi hại lợi hại! Ngươi có thể nói tiếng người sao? Xem ra tu vi cũng khá?"

Bạch y nữ tử cười lạnh nói: "Ta tới đón các ngươi, chi bằng hãy cùng ta đối kháng với Huyết Ma, thế nào?"

Diệp Thanh thấy nàng ta toàn thân cũng vận y phục trắng giống mình, lòng hơi khó chịu, tức giận nói: "Ngươi tới chịu chết phải không?"

Hoa Lân thoáng động tâm, thầm nghĩ: "Chẳng lẽ cô ta có thù với Huyết Ma?" liền cười nói: "Gia nhập cũng được, nhưng ta muốn hỏi phương danh của cô nương!"

Kỳ thực ý của bạch y nữ tử là muốn giết Hoa Lân để hắn gia nhập vào hàng ngũ của mình, không ngờ Hoa Lân lại "hiểu nhầm", liền căm hận nói: "Khi nào

ngươi nhập bọn với chúng ta rồi, tự nhiên ngươi sẽ biết ta tên gì! Tới đây đi..."

Hoa Lân đi tới bên bạch y nữ tử thật, nghênh mặt nói: "Quý tính cô nương?"

Bạch y nữ tử đột nhiên nâng hữu thủ, trường kiếm cắm thẳng vào bụng Hoa Lân. Chỉ nghe "đinh" một tiếng, Hoa Lân đã đánh văng trường kiếm của nàng ta, Hà Chiếu kiếm thuận thế gác lên cổ nàng, lạnh lùng nói: "Cô có tin ta có thể giết cô hay không?"

Hà Chiếu kiếm toàn thân một màu đỏ sẫm, nhiệt lượng cường đại khiến bạch y nữ tử phải sợ hãi. Hoa Lân đột nhiên vươn tả thủ chụp lấy cổ tay nàng, mềm giọng nói: "Bây giờ cô có thể nói phương danh của mình được chưa?"

Tả thủ Hoa Lân hơi đỏ lên đã khống chế được quỷ hồn như có như không tại trường. Diệp Thanh nhìn những biến hóa này mà chấn động tinh thần. Nàng thầm nghĩ: "Mình đã ở bên Lân ca mười mấy năm mà không biết rằng nhiệt khí đem đến sự đau khổ vô biên cho huynh ấy lại lợi hại như vậy!"

Bạch y nữ tử đó ở vào tình cảnh bị đe dọa đến sinh mạng mà vẫn kiên cường ngẩng cao đầu đầy thách thức, chằm chằm nhìn Hoa Lân không chớp mắt.

Hoa Lân thở hắt ra nói: "Coi như tôi sợ cô rồi!...Cô đi đi!" Dứt lời thu kiếm tha cho nữ tử đó.

Bạch y nữ tử quay người đi thẳng, được một quãng xa bỗng ngoảnh lại nói: "Nơi này không nên lưu lại lâu! Nhân lúc Huyết Ma còn chưa thức tỉnh, ta khuyên ngươi mau chạy đi! Nếu không...Các ngươi tuyệt đối không phải đối thủ của y đâu! Chỉ có thần tiên và linh hồn mới có thể giao chiến cùng y, mau đi thông báo cho Thượng Quan Truy Vân của Thiên Sơn kiếm phái, có lẽ còn có một tia hy vọng ngăn chặn Huyết Ma!"

Hoa Lân ngạc nhiên vô cùng, hắn đã ở lì tại Thiên Sơn hơn bốn năm, tuy đã từng nghe nhắc đến Thượng Quan Truy Vân nhưng chưa từng gặp qua. Nghe nói ông ta là phụ thân của Thượng Quan Linh, mười mấy năm trước đã ẩn cư thế ngoại, có người bảo ông sớm đã thành tiên. Đến ngày hôm nay, đừng nói là Hoa Lân, mà ngay cả Thượng Quan Linh cũng vị tất đã tìm được!

Hoa Lân thấy bạch y nữ tử đi xa dần, đột nhiên hét lớn: "Cô tên gì?"

Từ xa vọng lại thanh âm nho nhỏ: "Tôn Yên Nhiên..."

Hoa Lân cảm thán nói: "Đáng tiếc, ài, đáng tiếc..."

Diệp Thanh đi tới cạnh hắn nói: "Đáng tiếc cái gì? Chẳng lẽ huynh còn muốn thử mối tình giữa người và quỷ à?"

Hoa Lân bỗng ôm chầm lấy nàng, từ tốn nâng cằm nàng nói: "Hử? Có phải muội lại muốn rồi không? Khà khà..."

Diệp Thanh mặt đỏ bừng, khẽ quát: "Huynh đừng có ngày nào cũng...cũng đòi hỏi, được không? Người ta...muội..."

Hoa Lân cười ha ha nói: "Chờ tới khi chúng ta diệt được Huyết Ma đã..."

Đột nhiên một giọng nói vang lên từ đằng xa: "Hảo khí phách!..." Một bạch y nhân đang thong dong đi tới từ đầu đường.

Diệp Thanh sớm đã xấu hổ tới mức gò má ửng đỏ, những lời khi nãy chắc hẳn đối phương đã nghe thấy hết rồi.

Hoa Lân kì quái nhìn bạch y nhân, đó là một thư sinh, một thư sinh có khí chất tiêu sái. Hoa Lân thầm nghĩ: "Hảo tiểu tử! Tên thư sinh này hẳn phải là một cao thủ tuyệt thế, nếu không sao dám một mình tới Nguyên Lý trấn này?"

Thư sinh này bước chân bình ổn, hiển nhiên không phải quỷ hồn, do đó Hoa Lân mới có kết luận như vậy. Thế nhưng sau khi nhìn thêm vài lượt, Hoa Lân lại một lần nữa kinh hãi rúng động...

...

Ngọc Tiên Duyên - Tập 2

Chương 11 - Thần Bí Hắc Ảnh

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

Bạch y thư sinh đó đi tới trước mặt Hoa Lân, săm soi từ đầu đến chân hắn một lượt rồi nói: "Lợi hại lợi hại! Không thẹn là..."

Bạch y thư sinh còn chưa nói dứt lời, mắt Hoa Lân đã đột ngột hoa lên! Phải biết rằng từ khi luyện tập Túy Kiếm của Kiều Truy Phong, Hoa Lân có khả năng phán đoán người và vật chuẩn xác phi thường. Hà Chiếu kiếm trong hữu thủ tức tốc chắn trước ngực...

Quả nhiên, nguyên văn câu nói của bạch y nhân là: "Lợi hại lợi hại! Không thẹn là nhân tài siêu cấp!!!" Hữu thủ của bạch y thư sinh đột nhiên chụp tới như lôi đình, móng tay bỗng vươn dài ra thêm nửa thước, cắm mạnh tới yết hầu Hoa Lân. Xoẹt xoẹt xoẹt...Nhưng động tác của Hoa Lân hiển nhiên còn nhanh hơn một chút, năm cái móng tay đã bị Hà Chiếu kiếm nhất loạt chém đứt tận gốc, nếu không phải bạch y nhân nhanh rút tay về thì e là ma trảo của y cũng đã rụng rồi.

Trường kiếm trong tay Hoa Lân rung lên, một màn kiếm khí đỏ sẫm bay ào về phía bạch y nhân. Chỉ thấy màn kiếm quang của Hoa Lân vươn dài ra vô hạn trong bóng đêm, xa xa vạch nên một đạo quỹ tích mỹ lệ...Nhưng bạch y nhân bất ngờ biến mất, thân pháp đó thực sự nhanh tới mức chỉ nghe cũng thấy kinh sợ.

Hoa Lân không hề nghĩ ngợi, lập tức quay người lại chém ra mười ba kiếm mãnh liệt về phía Diệp Thanh ở cạnh hắn. Diệp Thanh đương nhiên sững sờ, nhưng nàng vẫn đứng nguyên tại chỗ không động đậy.

Kiếm quang cắt sát qua da thịt Diệp Thanh, một mảnh vải trắng rơi xuống từ trên không, đây chính là tà áo lưu lại của bạch y nhân. Phòng ốc hai bên đường bị kiếm khí của Hoa Lân tập kích, hàng loạt những tiếng ken két nho nhỏ vang lên, không lâu sau, vài căn nhà rầm rầm đổ xuống...

Kỳ thực Hoa Lân vốn không nhìn thấy thân ảnh của bạch y thư sinh, hắn hoàn toàn chỉ dựa vào cảm giác của bản thân đối với không khí mà vung kiếm chém bừa một loạt! Cách thức tấn công như được dự đoán trước này của hắn đã khiến bạch y thư sinh sợ tới kinh hồn táng đởm, cho rằng tu vi của Hoa Lân không hề kém y, để tốc chiến tốc thắng, bạch y nhân không chút do dự rút ra bảo kiếm của mình...

Hoa Lân và Diệp Thanh đột nhiên thấy hồng quang lóe lên, huyết dịch toàn thân phảng phất như muốn phun ra ngoài, khí huyết không ngớt nhộn nhạo. Hoa Lân hét lớn: "Thanh Thanh mau tránh đi!" Đồng thời

Hà Chiếu kiếm tức tốc chém tới nơi phát ra hồng quang.

Diệp Thanh biết rằng mình không thể giúp được gì liền vội vàng tung người về sau mười mấy trượng, "choang!" một tiếng đã rút ra Hàn Tinh kiếm, chuẩn bị cứu mạng công tử vào thời điểm then chốt!

Hoa Lân cảm thấy tiên huyết trong cơ thể không ngừng trào lên, tuy không nhìn thấy kiếm ảnh của bạch y nhân nhưng hắn vẫn minh bạch một điều: e là hắn đã thực sự gặp phải Huyết Ma rồi. Hoa Lân bức ra toàn bộ tiềm lực, đây là lần thứ hai hắn rơi vào tình cảnh sinh tử quan đầu. Vừa cảm nhận thấy năng lượng dao động, trường kiếm trong tay đã vọt ra. Tâm pháp này chính là "dĩ khí ngự kiếm" của Thượng Quan Linh, nghĩ tới đâu là chém tới đó, kiếm pháp tự nhiên là nhanh hơn người bình thường vô số lần.

Kỳ thực bạch y thư sinh muốn giết Hoa Lân bất cứ lúc nào cũng được, nhưng trường kiếm của Hoa Lân luôn đuổi sát theo thân ảnh y. Muốn giết Hoa Lân ư? Vậy cũng phải chịu một kiếm mới được!

Bạch y thư sinh chuyển động quanh Hoa Lân tấn công không ngừng nghỉ, thân ảnh trắng nhờ như một dải sương mờ ảo. Diệp Thanh chỉ có thể nhìn thấy chính giữa đường, một quầng trắng bay lộn quanh người Hoa Lân, ở giữa xen lẫn kiếm quang mãnh liệt, phòng ốc xung quanh bị gọt từng tấc từng tấc lún xuống, hai bên đường tựa hồ bị Hoa Lân san thành bình địa.

Cuối cùng bạch y thư sinh không còn kiên nhẫn nổi nữa, bỗng gào to: "Huyết...Quang...Trảm!"

Kiếm khí tản mác sạch, Hoa Lân chợt đứng im, ngẩng đầu nhìn trời.

Chỉ thấy bạch y thư sinh lơ lửng trên trời cao, bầu trời lập tức xuất hiện mây đen, Huyết kiếm trong tay y biến thành một màu đỏ sẫm, ánh sáng bốn bề cấp tốc hội tụ lại trên thân kiếm, hình thành một lưỡi đao máu khổng lồ.

Hoa Lân không biết ngự kiếm thuật nên chỉ có thể nâng Hà Chiếu kiếm, ngưng tụ công lực toàn thân chuẩn bị tung một kích cuối cùng. Mây đen trên trời nhanh ***ng tụ lại, lôi điện lập lòe lúc ẩn lúc hiện. Hoa Lân còn cho rằng đó là khí thế do Huyết kiếm

của đối phương tạo thành, liền nghiến răng bổ ra một đạo kiếm khí lăng lệ nhất bắn thẳng lên trời...

Lúc này, Diệp Thanh cũng giương cao Hàn Tinh kiếm chém ra một màn kiếm quang lạnh như băng hướng về phía bạch y Huyết Ma trên cao...

Một màn hồng quang cường đại cùng một màn hàn quang trắng toát như đồng thời vọt lên từ dưới mặt đất, thần tốc chặt vào Huyết kiếm trên không, thế nhưng, hợp lực kiếm khí của cả Hoa Lân và Diệp Thanh chém vào thân bạch y Huyết Ma lại không mảy may hiệu quả, bởi lẽ Huyết kiếm đã phóng to lên vô số lần, kiếm khí của hai người đều bị hút vào trong huyết quang.

Trời đất chợt mù mịt, bạch y Huyết Ma rống to: "Trảm!"

Hồng quang ***i lóa, Hoa Lân có thể tránh khỏi hai lưỡi đao máu từ trên trời ập xuống, nhưng bầu trời đột nhiên lại nhuộm màu đỏ sẫm, kiếm quang đỏ như máu ùn ùn kéo đến như cơn mưa bất chợt thình lình đổ xuống, ngay đến chỗ để tránh căn bản cũng không còn nữa!

Hoa Lân và Diệp Thanh đều bị huyết quang trùm lên, đâu đâu cũng thấy hồng quang, liền ngưng tụ nội lực toàn thân, thử dùng tu vi của bản thân để liều mạng kháng cự...

"Ầm...!" Vô số huyết quang bắn xuống mặt đất, cát bụi bay đầy trời, đại địa rung động, nhưng chỉ truyền lại một tiếng vang lớn. Mặt đất phảng phất như bị máu tươi bao phủ, uy lực cực lớn, dựa vào năng lực của Hoa Lân và Diệp Thanh thì không thể nào chống đỡ được...

Bạch y Huyết Ma trên không trung đắc ý cười dài bởi lẽ tuyệt đối không ai có thể thoát khỏi sự công kích của Huyết kiếm!...Quả nhiên khi hồng quang tản đi hết, mặt đất đã bị chém tứ tung thành một lưới nhện, nào có thấy tung tích của Hoa Lân và Diệp Thanh, chắc hẳn hai người họ đã bị băm nát thây.

Bạch y Huyết Ma ha ha cười rộ nói: "Huyết kiếm đã xuất, ai dám tranh phong?"

"Ồ...Thật sao?" Một tiếng cười lạnh vọng lại.

Bạch y Huyết Ma bất thình lình quay đầu lại!

Chỉ thấy sau lưng y là một hắc y nhân đứng lặng giữa không, hai tay mỗi tay xách một người, không ngờ đó chính là Hoa Lân và Diệp Thanh lúc nãy mới ở dưới đất. Lúc này bọn họ được xách lên một cách nhẹ nhàng như hai chú gà con!

Hoa Lân bị người ta túm cổ áo, miệng há to trông rất khả ái. Hắn đột nhiên cảm thấy thật mất mặt, liền vẫy vẫy tay với Huyết Ma: "Ê! Ta ở đây này..."

Khóe mắt bạch y Huyết Ma rực lên điên cuồng! Hắc y nhân đó dưới chân không hề đạp phi kiếm, song thủ lại xách theo hai người, công phu treo mình bồng bềnh giữa không này quả là kinh thế hãi tục!

Phải biết rằng ngự kiếm thuật của bạch y Huyết Ma đã là quán tuyệt thiên hạ, nhưng hắn cũng vẫn phải nhờ vào bảo kiếm trong tay mới có thể lơ lửng giữa trời! Cảnh giới của hắc y nhân này rõ ràng cao minh hơn y bội phần. Bạch y Huyết Ma bỗng cười cuồng dại: "Ngươi đã không muốn sống nữa thì lão tử sẽ thành toàn cho ngươi!" Huyết kiếm vung ra, cắt thẳng về phía hắc y nhân...

Hoa Lân đột nhiên kêu lên: "Mau đuổi theo! Hắn sắp chạy rồi..."

...

Ngọc Tiên Duyên - Tập 2

Chương 12 - Thiên Không Chi Chiến

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

Hắc y nhân đang chuẩn bị tiếp chiêu thì đột nhiên thấy "con gà con" trên tay mình khua tay múa chân nên sững ra giây lát. Chỉ một thoáng đó thôi, bạch y Huyết Ma đã hóa thành bốn nhân ảnh lao về bốn hướng khác nhau, công phu chạy trốn này quả là đệ nhất thiên hạ!

Hắc y nhân sầu não nói: "Sao ngươi biết...hắn muốn chuồn?"

Hoa Lân mắng: "Ngươi có thể bỏ ta xuống trước đã được không? Trông ta thế này cứ như con gà con vậy!"

Hắc y nhân cười ha ha nói: "Không cần, ngươi hãy đi cùng ta. Ta đã tìm ngươi hơn một nghìn năm, lần này cuối cùng đã tìm được rồi! Ha ha ha..."

Trong đầu Hoa Lân kêu "ong" một tiếng, bỗng nhiên tỉnh ngộ, sợ hãi nói: "Ngươi...ngươi là người của Phần Tinh tông?"

Hắc y nhân ngạc nhiên hỏi: "Sao ngươi biết?...Đúng rồi, trên Phần Tinh luân có ghi!"

Hoa Lân rùng mình một cái, thầm căm giận bản thân sao lại hồ đồ như vậy?

Chẳng phải Phần Tinh tông luôn tìm người để tiến hành Huyết Ma đại trận sao? Nhược Uyên đã từng nói chỉ cần dùng hồng quang của Hỏa Vân thạch là có thể dẫn dụ cao thủ của Phần Tinh tông! Màu sắc chân khí của mình hoàn toàn tương đồng với Hỏa Vân thạch, không khéo mình chính là "nguyên liệu luyện trận" mà Phần Tinh tông muốn tìm. Đến tận khi lọt vào tay người khác mới minh bạch được điều này, thế thử hỏi có phải là quá ngu ngốc không?

Hắc y nhân hiển nhiên thập phần cao hứng, cười hà hà nói: "Nhóc con!...Cuối cùng chúng ta đã tìm được ngươi, chỉ cần có ngươi thì trận pháp của chúng ta ngày một ngày hai sẽ xong! Ha ha ha ha...Ta thực sự rất vui!"

Hoa Lân sớm đã sợ tới mức nổi da gà, xem ra thứ "nguyên liệu" như mình khá quan trọng đây.

Mặt tây của Nguyên Lý trấn bỗng xuất hiện sáu bóng người lao tới nhanh như chớp, đó chính là nhóm người Cốc Nhược Hư, Vạn Nhận, Trương Kiếm Thành, Vô Trần và Quỷ Thần Trắc. Bọn họ tung mình nhảy lên hạ xuống vài lượt đã phi tới nơi, Cốc Nhược Hư chỉ kiếm vào hắc y nhân trên trời, hét: "Ngươi là yêu ma phương nào?...Mau mau buông Hoa công tử và Diệp cô nương xuống! Bằng không..."

Khâu Lạc Bình khá thẳng thắn, quát lớn: "Ma đầu! Có giỏi thì buông Hoa công tử xuống, ta cùng ngươi đại chiến ba trăm hiệp!"

Thì ra bọn họ đều cho rằng "Huyết Ma" đã uy hiếp Hoa Lân!

Vài ý nghĩ lướt qua trong óc, Hoa Lân đang định vùng thoát khỏi ma chưởng của hắc y nhân.

Đằng xa xẹt qua vài điểm bạch quang, hắc y nhân chợt ngẩng đầu nói: "Nguy rồi!" Song thủ nới lỏng ra, vứt Hoa Lân và Diệp Thanh từ trên không xuống mặt

đất rồi cấp tốc bay lên cao. Tốc độ đó thật xứng là nhanh như thiểm điện...

Nhưng còn có người hành động nhanh hơn gã! Chỉ thấy trên trời lóe lên vài tia sáng màu trắng, "soạt soạt soạt", hợp thành một tấm thiên võng kéo đến phủ trùm xuống đầu hắc y nhân.

Công lực của hắc y nhân cao tuyệt, bàn tay đột nhiên lập lòe hồng quang, một đạo kiếm khí xung thiên vọt ra đón lấy thiên võng bạch sắc trên đỉnh đầu, "đùng đùng" một loạt những tiếng nổ vang lên, không khí xao động dữ dội, Hoa Lân và Diệp Thanh vừa rơi xuống đất phải loạng choạng một lúc mới đứng vững. Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy hắc y nhân đã xé rách một lỗ trên thiên võng, đang thần tốc xông vào đám mây đen trên trời cao...

Sau đó chỉ nghe thấy một tiếng "koong..." vang lên.

Ngay phía trên đã có một cao thủ ngự kiếm vượt lên trước chặn đứng đường đi của hắc y nhân, song phương trong chớp mắt đã ngạnh đấu một chiêu. Hoa lửa bắn ra, cương khí trong suốt dập dờn lan tỏa tứ phía, mây đen xung quanh bị chấn động cuồn cuộn bay ra bên ngoài.

Mọi người dưới đất đều khiếp sợ đứng chết lặng, song phương đang giao chiến trên trời là ai?

Hắc y nhân bay từ dưới lên trên, theo lý mà nói thì hoàn toàn bất lợi. Nhưng bạch y nhân trên đỉnh đầu gã lại bị chấn động tới mức huyết khí chực trào, lập tức đã bị đẩy văng ra vài trượng. Hắc y nhân căn bản không kịp sát thương địch nhân, không chút do dự đã bay lên cao. Chỉ thấy bốn nhân ảnh bạch sắc lại bắn ra tứ phía, bầu trời lấp lánh hàn tinh chụp xuống đầu hắc y nhân!

Hắc y nhân rống to một tiếng, trường kiếm trong tay phải bay lượn, trên đỉnh đầu xuất hiện một đóa hoa mẫu đan kiều diễm, kiếm khí dồn dập đâm lên, những tiếng nổ ầm ầm vang lên không ngớt...

Bầu trời vốn đã dày đặc mây đen, giờ lại bị quấy động, lập tức chớp lóe sấm nổ. Mây đen từ xa nhanh ***ng hội tụ lại, chỉ trong nháy mắt đã giơ tay không thấy ngón.

Bọn Hoa Lân đều há hốc mồm ngơ ngẩn nhìn lên trời, ngay đến ba người Mộ Dung Tuyết ở trong nha môn cũng đã chạy ra xem. Vài giọt mưa to bằng hạt đậu rơi xuống, ngay sau đó cơn mưa lớn đổ xuống

rào rào. Hơn nữa trong đó còn ẩn theo mưa đá khiến mọi người đều ôm đầu chạy như chuột...

Chúng nhân vội vàng lánh vào trong nha môn, Hoa Lân hung hăng chửi: "Nhầm lẫn không vậy?...Con mẹ nó nữa, đúng là tối trời tối đất mà!"

Diệp Thanh lanh lẹ đến bên Hoa Lân, dịu dàng giúp hắn chỉnh đốn lại mũ áo xộc xệch.

...

Ngọn đèn dầu mờ mịt trong đại điện không thể soi xa, bốn bề vẫn chưa hết quỷ khí âm u tịch mịch. Quay vào Thái Thanh Thuần Dương trận, sấm chớp vẫn đan xen ngoài cửa sổ, tiếng mưa rơi lộp bộp hòa lẫn với những tiếng mưa đá gõ đập không ngừng vang vọng.

Trương Kiếm Thành hổ thẹn hỏi Hoa Lân: "Chúng ta từ xa đã nhìn thấy Huyết kiếm giữa trời nên mới lập tức chạy đến! Hắc y nhân lúc nãy có phải Huyết Ma không?"

Hoa Lân lắc đầu nói: "Không phải...Bất quá hắn cũng chẳng tốt đẹp hơn chút nào!"

Mộ Dung Tuyết vội nói: "Thế là có ý gì? Rốt cuộc là có phải hay không?"

Hoa Lân vừa khi nãy mới đại chiến mấy chục hiệp với Huyết Ma, thêm nữa lại thi triển trí lực cao độ nên sắc mặt mệt mỏi, lạnh nhạt nói: "Đã bảo không phải rồi!...Ta rất mệt, phải nghỉ ngơi một lát đã!" Nói xong ngồi xuống, phủi phủi bụi bẩn trên mặt đất rồi ngả đầu nằm ngủ.

Diệp Thanh ngồi xuống cạnh Hoa Lân, trải váy xuống rồi đặt đầu Hoa Lân gối lên đùi mình, nhẹ nhàng rẽ những sợi tóc trên mặt hắn.

Chỉ lát sau Hoa Lân đã chìm vào giấc mộng, khóe miệng bắt đầu chảy nước dãi trong trong. Diệp Thanh lại rút chiếc khăn tay trong áo ra, nhè nhẹ lau sạch nước bên mép hắn. Cúi đầu nhìn Hoa Lân, khuôn mặt nàng không khỏi lộ ra một nụ cười hạnh phúc...(Giải thích theo y học thì bệnh chảy nước dãi khi ngủ của Hoa lân kỳ thực là do nhiệt độ trong cơ thể quá cao, thói quen xấu này có thể sẽ phải theo hắn cả đời.)

Động tác hiền thục của Diệp Thanh khiến mọi người nhìn mà phát nhột, nếu bản thân mình mà có một

nha hoàn đáng yêu như thế này thì kể cả có chết cũng cam lòng.

Mộ Dung Tuyết đột nhiên cười khẽ một tiếng, thong thả ngồi xuống bên Diệp Thanh, khuyên: "Diệp Thanh muội muội nhất định là sống rất cực khổ, chi bằng để ta giúp muội chuộc thân? Muội có thể tùy ý bay nhảy khắp thế giới bên ngoài!"

Diệp Thanh lúc lắc đầu, vẫn ngắm nhìn Hoa Lân trong lòng mình, nói khẽ: "Cô không hiểu được đâu!...Không có công tử thì không có Diệp Thanh hôm nay, do đó cả đời này ta phải theo hầu hạ huynh ấy, để huynh ấy suốt đời không phải lo âu buồn phiền gì cả!"

Mộ Dung Tuyết bực bội nói: "Hắn đối với cô quan trọng như vậy sao?...Ta thấy hắn chấp nhặt vô lý, đối xử với cô dường như chẳng tốt chút nào?"

Diệp Thanh ngẩng lên nhìn Mộ Dung Tuyết, thản nhiên nói: "Sao cô biết huynh ấy đối với ta không tốt...Cô có biết không? Lúc sáu tuổi huynh ấy đã mấy lần liền liều mạng bảo vệ ta, từ lúc đó trở đi, ta đã quyết định sẽ theo huynh ấy cả đời!"

Mộ Dung Tuyết hoài nghi nói: "Sáu tuổi?...Lúc đó thì hắn hiểu biết được gì chứ?"

Diệp Thanh trịnh trọng nói: "Ta sáu tuổi đã hiểu...Ai tốt, ai xấu với ta, ta đều biết rất rõ!"

Mộ Dung Tuyết lắc lắc đầu, thầm nghĩ Diệp cô nương này phải chăng là ham mê phú quý?

...

Ngọc Tiên Duyên - Tập 2

Chương 13 - Mạc Minh Toàn Qua

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

Đằng xa, Thất Kiếm đều đang ngồi trong Thái Thanh Thuần Dương trận thảo luận điều gì đó, Quỷ Thần Trắc một mình ngồi bấm tay nhẩm tính bát quái, biểu tình nghi hoặc, hình như gặp phải một nan đề chưa tham ngộ thấu.

Bên ngoài cửa sổ tiếng sấm dần dần nhỏ lại.

Lúc này, cửa lớn đột nhiên không có gió mà tự bật ra, hơn nữa cái then cửa to chắc cũng vô duyên vô cớ bật lên.

Mọi người kinh hãi nhìn ra, nguyên là ba vị bạch y nhân khí độ phi phàm đang đi vào. Người đi đầu toàn thân ẩn hiện linh khí mờ nhạt, chỉ thấy y lạnh lùng đảo mắt nhìn quanh những người trong điện, cuối cùng dừng lại trên người Hoa Lân đang ngủ say dưới đất. Trước khí thế to lớn của bạch y nhân, mọi người đều có cảm giác hô hấp khó khăn. Quỷ Thần Trắc còn tệ hơn, lão bất tri bất giác phải dựa người vào vách tường.

Hoa Lân cũng giật mình tỉnh dậy, ngơ ngác nhìn ra, không ngờ lại nhận ra một người trong số họ! Chỉ thấy Nhược Uyên đứng bên phải tức khắc tiến lên hai bước, hỏi Hoa Lân: "Quả nhiên là cậu ở đây?"

Hoa Lân dụi dụi mắt còn kèm nhèm, đứng dậy nói: "Ô! Nhược tiền bối sao lại tới đây?...À, thì ra tiếng sấm trên trời lúc nãy là do lão nhân gia người dẫn tới à?"

Ai ngờ Nhược Uyên trước giờ vẫn luôn hòa nhã bỗng cấp bách truy vấn: "Ta hỏi cậu! Có phải vừa nãy cậu đã sử dụng Hỏa Vân thạch không?"

Hoa Lân ngẩn người, lại thấy Nhược Uyên nháy mắt lia lịa ra hiệu với mình, trong sát na linh quang vụt lóe lên trong óc, vội gật đầu nói: "Đúng đúng! Vừa nãy trời tối quá nên tôi mới dùng một lúc!...Sao vậy?"

Nhược Uyên nhíu mày nói: "Ta đã bảo cậu không được nghịch Hỏa Vân thạch, sao cậu không nghe lời? Bây giờ vừa khéo thành ra đả thảo kinh xà rồi...Thế này vậy, cậu hãy đưa Hỏa Vân thạch cho ta, chuyện lên Thục Sơn ta sẽ sắp xếp lại."

Hoa Lân buồn rầu khôn cùng, đành phải móc Hỏa Vân thạch trong ngực áo ra, cấp tốc phân tích mọi chuyện đã phát sinh, đột nhiên toàn thân chấn động, một luồng hàn ý bất giác chạy dọc sống lưng.

Nhược Uyên tiếp lấy Hỏa Vân thạch, nói với Nhược Phong: "Sư huynh! Xem ra kế hoạch người dẫn đường phải thay đổi rồi, hay chúng ta hãy lên Thục Sơn bố trí trước vậy?"

Nhược Phong chậm rãi gật gật đầu, lại nhìn Hoa Lân một cái rồi mới quay người đi ra khỏi nha môn, ba người nối tiếp nhau biến mất trong màn mưa mịt mùng...

Hoa Lân bỗng nhiên ngồi xuống đất, thầm nghĩ có khi mình chính là "nguyên liệu" mà Phần Tinh tông muốn tìm, nếu không tại sao Nhược Uyên lại ngầm nháy mắt ra hiệu với hắn? E là sư huynh của Nhược Uyên cũng sẽ gây bất lợi cho hắn chăng?

Hoa Lân lòng đầy tâm sự, miên man nghĩ ngợi tới mức ngay cả khi Thất Kiếm hỏi han hắn về tình cảnh lúc nãy hắn cũng chẳng chú ý.

Diệp Thanh thấy Hoa Lân không ngớt trầm tư, trong lòng chợt dâng lên một cảm giác không tốt...

Sáng sớm hôm sau, Thất Kiếm đang thương nghị việc dọn dẹp Nguyên Lý trấn sau đó sẽ làm phép siêu độ vong hồn tại bãi tha ma, tiện thể truy tìm tung tích của Huyết Ma.

Chỉ có Hoa Lân lên tiếng khuyên: "Huyết Ma nhất định là đã bỏ chạy từ lâu rồi, mọi người không cần nán lại đây nữa đâu."

Quỷ Thần Trắc hơi gật đầu, quẻ bói của lão hiển nhiên có phần phù hợp với đề nghị của Hoa Lân.

Ngụy Xung không đồng ý nói: "Oán khí ở đây nặng như vậy chắc hẳn Huyết Ma vẫn chưa rời khỏi, chúng ta nhất định phải truy tìm tới cùng!"

Thất Kiếm đều tỏ vẻ tán đồng.

Mọi người mở cửa lần lượt ra khỏi nha môn. Vừa ngẩng đầu lên nhìn, lập tức bọn họ đều kinh động sững sờ trước cảnh tượng điêu tàn trên đường phố.

Trên con đường phía xa kia, mặt đất toàn là những vết nứt ngang dọc, chỉ cần dùng lực nhẹ là bị sụp xuống một mảng lớn. Những khách sạn, hàng quán đêm qua còn nguyên vẹn nay đã thành một đống đổ nát, phạm vi đường phố bị tổn hại phải đến ba mươi trượng.

Vạn Nhận kinh hô: "Đêm qua đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ uy lực của Huyết Kiếm lại mạnh đến vậy sao?"

Kỳ thực, đại bộ phận hàng quán hai bên đường là do Hoa Lân dùng kiếm khí san bằng, hắn gãi đầu nói: "Không ngờ ta cũng lợi hại thật!"

Mộ Dung Tuyết cãi: "Đúng vậy! Ngươi có thể chạy thoát thân mới thật là kỳ tích đó!"

Cốc Nhược Hư lắc lắc đầu. Lúc này gã mới phân công vài nhiệm vụ cho mọi người.

Sau đó, tất cả chia nhau đi thu dọn hài cốt rồi lại bày Chiêu Hồn trận và Thuần Dương trận tại bãi tha ma phía tây thành, chuẩn bị đêm nay sẽ siêu độ cho vong hồn.

Hoa Lân không nhận nhiệm vụ nào, liền dẫn Diệp Thanh lục soát một lượt từ nam sang bắc rồi lại từ đông sang tây.

Người khác còn cho rằng hắn đang làm việc rất chăm chỉ, ai biết được tên tiểu tử này hoàn toàn chỉ đang thu nhặt ngân phiếu, mượn cái cớ tốt đẹp: thu gom phế phẩm!

Hê hê! Không cần phải nói, những vật đắt đỏ như hoàng kim Hoa Lân cũng không thèm để vào, hiềm vì quá nặng. Diệp Thanh vốn không thích tài vật, nhưng công tử đã cực khổ tìm tiền như vậy, nàng cũng chỉ còn cách nhặt nhạnh giúp hắn.

Đến tận khi hoàng hôn, Hoa Lân mỏi mệt quá rồi mới ngồi vào một căn phòng trang nhã trong tửu lâu, hưng phấn đếm thu hoạch cả ngày nay. "Mười hai vạn sáu, mươi hai vạn bảy, mười hai vạn tám...Kha kha! Tổng cộng mươi ba vạn lượng ngân phiếu, lần này có thể kiến tạo thêm một tòa Quốc Công phủ rồi!"

Diệp Thanh cười nói: "Công tử!...Ở đây còn có dưới nghìn lượng ngân phiếu nữa! Để muội đếm giúp huynh!" Nói xong giũ cái bao, rải ra một đống ngân phiếu trên mặt bàn bắt đầu đếm.

Hoa Lân bực bội nói: "Muội đếm cho mình đi!...Ta không có hứng thú với những số tiền ít ỏi!"

Diệp Thanh cười cười, cúi đầu tập trung đếm tiền, xếp thành từng chồng một vạn lượng, số lượng thực tại rất khả quan!

Hoa Lân không biết tìm đâu ra một bức tranh, trải ra thưởng lãm vài lượt rồi lắc đầu nói: "Ài...Phẩm chất tầm thường!" Dứt lời lại cuộn lại.

Diệp Thanh ngẩng đầu nhìn hắn một cái, không khỏi cảm thấy có chút kì quái. Phải biết rằng Hoa quốc công xuất thân văn nhân, thư họa thu thập được

trong nhà vô cùng phong phú, công tử sao có thể để mắt tới những thư họa được cất giữ trong cái tiểu trấn này chứ?

Không kịp nghĩ nhiều, nàng lại vùi đầu vào đếm ngân phiếu. Ô ồ...tổng cộng hai mươi mốt chồng, còn nhiều hơn đống ngân phiếu của Hoa Lân. Nàng hưng phấn nói: "Công tử...Hơn hai mươi mốt vạn bốn nghìn lượng! Cho huynh hết này!"

Ai ngờ Hoa Lân đi đến, ngược lại còn đưa toàn bộ mười ba vạn lượng ngân phiếu trong tay cho Diệp Thanh, nói: "Sau này tài chính của Hoa gia đều giao cho muội xử lý, muội tự xem mà làm!"

"Hả?" Diệp Thanh được một trận ngạc nhiên nhưng đồng thời trong lòng cũng dâng lên một cảm giác ngọt ngào! (Bình: Trách nhiệm nặng nề như vậy mà Hoa Lân lại vứt bỏ không quản lý, tất cả đều đè lên đôi vai nhỏ bé mỏng manh của Diệp Thanh, dụng tâm quả thực hơi ác.)

Thu dọn ngân phiếu xong xuôi, Hoa Lân nhẹ ôm lấy eo Diệp Thanh từ đằng sau, cọ vào tóc mai của nàng nói: "Đêm qua hình như còn chưa được chạm vào muội, không được! Hôm nay nhất định phải bù lại!"

Diệp Thanh mặt đỏ bừng, gắt: "Giờ đang là ban ngày mà! Không được..."

Hoa Lân nào có quan tâm là ngày hay đêm, song thủ lại bắt đầu nhích lên một cách gian manh. Tuổi này của hắn đúng thật là tinh lực quá vượng.

Diệp Thanh vừa ngừng kháng cự, Hoa Lân đã lập tức bế ngang cả người nàng lên, sau đó ngồi xuống một chiếc ghế tựa, đặt Diệp Thanh lên đùi mình, hai tay tìm lên đồi ngực mềm mại, liền đó là một nụ hôn dài nóng bỏng. Tả thủ lẳng lặng vén chiếc váy trắng tinh của nàng, thuận theo chân ngọc mò đến nơi sâu thẳm. Diệp Thanh hô hấp trở nên gấp gáp, liên miệng rên: "Công tử! Không...không được..."

Nhưng Hoa Lân sớm đã ngựa quen đường cũ, nhẹ nhàng cởi bỏ vải che của Diệp Thanh. Lại thấy nàng không ngừng thở hổn hển, hiển nhiên đã rơi vào trạng thái mơ màng, Hoa Lân liền vội vàng cởi dây lưng của mình rồi đột ngột tiến vào trong nàng, hai người quấn chặt lấy nhau...

Ngọc Tiên Duyên - Tập 2

Chương 14 - Chiêu Hồn Trận Pháp

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

Lúc này, đột nhiên lại nghe thấy ngoài đường đằng xa vang đến tiếng la gọi ầm ĩ: "Hoa công tử...Diệp cô nương! Trời sắp tối rồi, hai ngươi ở đâu thế?"

Diệp Thanh vội vàng chỉnh lại dung nhan và váy áo, mắng: "Huynh...huynh đúng là nhố nhăng! Chúng ta mau đi ra đi, nếu không người...người ta sẽ hoài nghi đó!" Nói xong hấp tấp cúi đầu che khuôn mặt lúng túng vì e thẹn.

Hoa Lân cười hi hi cầm bức tranh trên bàn, đợi Diệp Thanh thu dọn ổn thỏa rồi mới dắt nàng chạy xuống tửu lâu. Vừa ra khỏi cửa đã nhìn thấy Ngụy Xung và Khâu Lạc Bình đang từ xa đi đến, vừa đi vừa gọi tên bọn họ. Hoa Lân hô lớn: "Đừng gọi nữa, đừng gọi nữa!...Chúng tôi tới đây!"

Ngụy Xung và Khâu Lạc Bình cùng quay đầu lại, chỉ nhảy vài lượt đã tới bên cạnh Hoa Lân, trách: "Vừa rồi hai người đã đi đâu vậy?...Trời sắp tối rồi, nếu không vào trong Thái Thanh Thuần Dương trận thì có thể sẽ gặp nguy hiểm đấy! Hôm nay phải làm

phép, có khả năng còn hung hiểm hơn đêm qua vài phần kia!"

Diệp Thanh nãy giờ vẫn cảm thấy mặt mình nóng như thiêu đốt, biểu tình rất mất tự nhiên, trốn trốn tránh tránh không dám nói chuyện. Cũng may là trời đã tối nên hai gò má đỏ bừng của nàng không khiến người khác chú ý.

Hoa Lân giơ bức họa trong tay lên cười nói: "Nguyên Lý trấn kể như xong rồi, chúng tôi đang tìm những văn vật bị thất lạc, nếu bị người ta làm tổn hại thì thực là quá ư đáng tiếc!"

Khâu Lạc Bình gật đầu khen ngợi: "Vẫn là Hoa công tử suy nghĩ chu đáo!...Vấn đề văn vật này chúng tôi chưa tính đến, xem ra ngày mai phải đi thu thập một phen mới được!"

Diệp Thanh cười thầm, thủ đoạn của công tử không khỏi cũng quá cao minh đi. Loại tranh tầm thường thế này ở Hoa công phủ đâu đâu chẳng thấy, công tử cần nó để làm gì, cả nửa ngày trời hóa ra là vì dụng ý xấu xa này.

Bốn người cùng đi về phía nam thành, Ngụy Xung giảng giải: "Hôm nay chúng ta sẽ bố trí hai trận pháp tại bãi tha ma, một trận dùng để chiêu hồn, trận kia chính là Thái Thanh Thuần Dương trận để phòng ngự. Do đó đêm nay mọi người đành phải qua đêm tại bãi tha ma, hai vị không để bụng chứ?"

Hoa Lân và Diệp Thanh nào có thể còn ý kiến gì nữa, chỉ đành đi theo Khâu Lạc Bình và Ngụy Xung tới bãi tha ma, chỉ thấy trên mặt đất mới có thêm vô số mô đất, chắc hẳn là Thất Kiếm đã phải mất rất nhiều công sức mới làm xong.

Đồng thời, khoảng đất rộng mênh mông đã được bố trí hai loại trận pháp mờ mờ ảo ảo, phía trước đương nhiên là Thái Thanh Thuần Dương trận dùng để phòng ngự, Hoa Lân đã từng thấy qua nên không hề cảm thấy kì quái, phía sau là Chiêu Hồn trận, trên mặt đất vẽ một đồ hình bát quái khổng lồ, hai bên cắm đầy hai hàng chiêu hồn phan chỉnh tề. Trước trận có bày một cái bàn bát tiên, trên bàn toàn là kiếm gỗ đào, bùa, chu hồng, nến thơm, gạo...các loại pháp khí, đúng là thứ gì cần có đều có cả.

Hoa Lân đi đến trước bàn bát tiên, bốc một nắm gạo nhỏ cười nói: "Ồ! Oan hồn cũng biết ăn cơm sao?"

Mộ Dung Tuyết không hiểu về pháp thuật, căng thẳng quát: "Này! Ngươi không được loạn động, lát nữa mất linh bây giờ!"

Cốc Nhược Hư cười hà hà nói: "Gạo đã được làm phép có thể công kích ác linh, hy vọng hôm nay sẽ không phải dùng đến!"

Hoa Lân lại hiếu kỳ đi quanh vài vòng, trước kia khi ở Thiên Sơn kiếm phái hắn chưa từng nhìn thấy những đồ vật cổ quái kỳ lạ như thế này, sở dĩ như vậy vì Thiên Sơn kiếm phái một mực tôn sùng Diệt Hồn kiếm pháp cao thâm, luôn dè bỉu coi thường những thứ đạo cụ này. Do đó Hoa Lân cảm thấy khá hưng phấn, nhìn ngó rất lâu mới quay lại bên Diệp Thanh.

Sắc trời dần tối...

Sơn phong thổi qua, chiêu hồn phan phát ra những tiếng phành phạch, phía trên bãi tha ma dần bay lên những dải sương trắng, xung quanh dường như trở nên tối tăm lạnh lẽo hơn rất nhiều.

Mọi người không khỏi hơi khẩn trương, hầu như tất cả đều đã được đả khai âm nhãn, tĩnh lặng chờ sự xuất hiện của quỷ hồn.

Ai ngờ, bọn họ chờ một mạch tới tận nửa đêm mà vẫn không nhìn thấy một u hồn nào. Mộ Dung Tuyết nhìn lên trời, cảm thán nói: "Xem ra bọn chúng đã biết được dụng ý của chúng ta, hơn nữa hình như còn rất có tính tổ chức kỷ luật, quả là quái sự!"

Hoa Lân đột nhiên gật đầu nói: "Cô nói không sai!...Bọn chúng có một đầu lĩnh, hơn nữa còn là một thiếu nữ!"

Mộ Dung Tuyết lấy làm kì quái hỏi: "Sao ngươi biết?"

Hoa Lân: "Vì tôi đã gặp qua..."

Mộ Dung Tuyết tranh cãi nói: "Đúng là không biết xấu hổ, nghe đã biết là nói lăng nhăng rồi!"

Cốc Nhược Hư phủi tro bụi trên người nói: "Không cần quan tâm, bây giờ hãy bắt đầu Chiêu Hồn đại pháp!"

Nói xong, gã đứng trước bàn bát tiên, cầm lấy thanh kiếm gỗ đào, thắp ba thẻ hương, châm lửa một lá bùa

rồi quăng ra. Giữa không trung lá bùa đó nổ ầm một cái, một trận hồng quang dập dờn trên không...Cốc Nhược Hư thấp giọng niệm: "Thiên đạo xa xôi, lục đạo luân hồi, nhân quỷ tiên ma, ai về nơi đấy. Thần quỷ ban đạo, tiết lộ huyền môn..."

Vừa niệm xong, bát quái đồ trên mặt đất lập lòe ánh sáng, trên không đột nhiên xuất hiện một thông đạo đen kịt, hai thân ảnh một đen một trắng xách gông cùm như u linh bay ra từ trong thông đạo.

Chúng nhân đều thất kinh, Mộ Dung Tuyết lại càng sợ tới mức run lên bần bật!

Chỉ thấy hai hư ảnh một đen một trắng đó trừng mắt dữ tợn nhìn họ một cái rồi mỗi người mới đứng sang một bên, trấn thủ hai bên thông đạo hắc sắc...

Mọi người thấy hai thân ảnh hắc bạch đó trông rất lờ mờ không chân thực, căn bản không thể nhìn rõ biểu tình trên khuôn mặt, chỉ cảm giác thấy hình như bọn họ có vẻ cảnh giác với mấy người Hoa Lân.

Mọi người đều không lên tiếng, chỉ có Hoa Lân cười nói: "Có hai tên xuống thật sao?"

Hoa Lân từ trước tới giờ vô cùng can đảm, hắn vốn còn muốn tới gần hai thân ảnh hắc bạch đó quan sát tỉ mỉ một phen nhưng trước sau vẫn hơi úy kị "động huyệt" đen kịt đó, vậy nên hắn chỉ biết nói miệng là nhanh thôi.

Cốc Nhược Hư giơ kiếm gỗ đào lên, chắp tay hướng về phía hai thân ảnh hắc bạch rồi mới xoay người lại, hướng ra khoảng không phía xa đề khí niệm lớn: "Âm dương luân hồi, sinh sinh bất tức. Hồn phách quy vị, dĩ đãi lai sinh..."

Công lực của Cốc Nhược Hư đích thực rất thâm hậu, lời tụng trầm bổng vang xa đến ngoài vài dặm, dãy núi đằng xa còn âm ỉ truyền lại tiếng vọng "dĩ đãi lai sinh...dĩ đãi lai sinh..."

Quỷ Thần Trắc thầm gật đầu, tự nhận thấy dù là bản thân lão thi triển Chiêu Hồn đại pháp cũng chỉ có thể đạt đến trình độ này mà thôi. Cũng chính vì vậy mà lão không khỏi cảm thấy có chút kì quái, bởi lẽ chờ cả nửa ngày trời mà vẫn chỉ có ba u linh rụt rè tiến vào Quỷ Môn quan, sau đó không tiễn được thêm u hồn nào vào cửa nữa.

Rất lâu sau, hai thân ảnh hắc bạch trấn thủ trước trận bắt đầu mất kiên nhẫn, lắc lắc chiếc gông trên tay, tỏ ý phải trở lại địa phủ.

Cốc Nhược Hư không biết làm thế nào, lại phải hô liên tục mười sáu lần, nhưng sau đó vẫn không có u linh nào chịu đến. Gã buộc phải quay đầu hỏi Quỷ Thần Trắc: "Tiền bối!...Chẳng lẽ tôi đã làm sai chỗ nào ư? Tại sao oan hồn không chịu tới nữa?"

Quỷ Thần Trắc lắc đầu nói: "Ngươi làm không hề sai sót, ngược lại còn hoàn mỹ phi thường. Ta nghĩ có khả năng vong linh oán khí quá nặng nên không chịu tiến vào quỷ giới...Ngươi xem hai vị 'đại tiên" trước trận vừa nãy có biểu hiện không được hữu hảo cho lắm, có lẽ là vì bọn họ cũng đã từng thử qua nhưng lại gặp phải vấn đề không khác là bao so với ngươi, thế nên họ mới thiếu kiên nhẫn như vậy. Ài..."

Hoa Lân thấy họ vô công mà về, đột nhiên cười ha ha nói: "Sao lại không linh thế? Để tôi thử xem sao! Hì hì..."

Dứt lời, hắn nâng Hà Chiếu kiếm, sải bước đi tới cạnh Cốc Nhược Hư khiến mọi người đều sững sờ!

...

Ngọc Tiên Duyên - Tập 2

Chương 15 - Oai Môn Tà Đạo*

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

Không ai hiểu Hoa Lân định làm trò quỷ gì? Nhưng chỉ thấy bảo kiếm trên tay hắn dập dờn sắc xanh, vừa nhìn đã biết là sắc bén vô bì. Mọi người đều thắc mắc tên tiểu tử này nhặt đâu được thanh bảo kiếm tốt như vậy, xem ra nhất định là bảo vật hắn đi thu thập ban ngày rồi, tất cả không khỏi hơi động lòng.

Cốc Nhược Hư nghe thấy Hoa Lân bảo muốn làm thử, cũng đành để hắn "chữa cho ngựa chết sống lại". Gã vừa đi xuống đài vừa nói: "Vậy cậu làm đi!"

Ai ngờ Hoa Lân tuyệt nhiên không lên đài bát tiên, nghênh ngang đi thẳng ra ngoài trận, ngạo nghễ giơ cao Hà Chiếu kiếm, hướng lên trời đêm thét lớn: "Tất cả hãy nghe đây! Ta, Hoa Lân!...Hôm nay ở đây tuyên bố ba chuyện lớn! Thích nghe thì nghe, không thích nghe thì tự gánh lấy hậu quả!..."

Diệp Thanh cười khúc khích, tán dương: "Công tử giỏi quá! Hi hi hi..."

Ngụy Xung vọt mình đến bên Hoa Lân, nắm ống tay áo của hắn định lôi về, nào ngờ lại không kéo nổi nửa bước. Chỉ thấy Hoa Lân vẫn giương cao Hà Chiếu kiếm, tư thế của hắn rắn rỏi phi thường, thân ảnh ngạo lập thiên hạ đó phảng phất như đột ngột khuếch đại lên vô số lần, mây đen trên trời ùn ùn kéo đến, ẩn ước còn kèm theo vài tia chớp.

Hoa Lân chỉ kiếm lên trời, "đe dọa" lũ u linh: "...Ta biết các ngươi đều chết rất oan uổng! Do đó, ta...Hoa Lân, tại đây xin thề trước trời cao, ta nhất định sẽ dùng tinh lực cả đời này để giúp các ngươi diệt trừ Huyết Ma, thay các ngươi báo mối huyết cừu. Nếu ngay cả ta cũng không làm được, các ngươi thấy liệu có thể tự mình làm được hay không?"

Ngừng một lát lại tiếp tục hét lớn: "Thứ hai, đây là cơ hội đầu thai luân hồi cuối cùng của các ngươi, lỡ mất lần này, các ngươi có thể sẽ phải vĩnh viễn làm một cô hồn dã quỷ, các ngươi bằng lòng như vậy chăng?"

Mọi người đều ngơ ngẩn nhìn Hoa Lân, đối với quỷ hồn thì còn có thể nói đạo lý gì kia chứ? Ai cũng thầm cảm thấy buồn cười!

Chỉ thấy ngữ khí của Hoa Lân đột nhiên đanh lại: "Thứ ba, ta chỉ nói một lần! Bây giờ muốn đầu thai thì hãy lập tức qua đây, về quỷ giới đợi mệnh. Nếu không bản thiếu gia sẽ lục soát trong phương viên năm trăm dặm, tóm từng tên từng tên một đốt cháy thành tro. Các ngươi tin không?...Ta đếm mười tiếng rồi sẽ bắt đầu Sưu Hồn đại pháp, một, hai, ba, bốn..."

Tiếng hống của Hoa Lân cực to, tất cả mọi người đều bị hắn làm cho màng nhĩ rung lên ung ung. Mộ Dung Tuyết vừa định mắng chửi thì thấy đằng xa có vài thân ảnh trắng bệch đang bay tới, tên nào tên này khiếp sợ không dám tiến qua.

Hoa Lân chú mục nhìn ra, cười ha ha nói: "Ê! Ngươi qua đây một chút!"

Thì ra cách đó không xa có một u linh mất tay phải đang rụt rè không dám tới gần, thấy Hoa Lân chỉ đúng mình, y trù trừ một lúc rồi mới bay tới trước mặt Hoa Lân.

Hoa Lân trầm giọng nói: "Ngươi đi gọi Tôn Yên Nhiên tới đây cho ta! Cứ bảo việc báo cừu tuy quan trọng nhưng luân hồi chuyển thế còn quan trọng hơn nhiều! Ngươi nghe có hiểu không?"

U linh cụt tay phải đó vội vàng gật đầu, chớp mắt đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

Chỉ lát sau, bóng trắng nhấp nhoáng từ xa, nhiệt độ không khí xung quanh dường như bỗng hạ xuống, vô số u linh thảm đạm theo gót nhau đến, xếp thành hàng dưới sự chỉ huy của Hắc Bạch Song Sát trước trận, ngay ngắn chỉnh tề bước vào Quỷ Môn quan. Cốc Nhược Hư nhìn đến cứng họng, lòng rất khó tiếp thụ.

Ngụy Xung cười khổ nói: "Thì ra Chiêu Hồn đại pháp có thể thi triển như vậy sao? Ài...thế đạo đúng là thay đổi hết rồi!"

Không chỉ riêng gì Ngụy Xung thấy kì dị, Thất Kiếm đều vô cùng kinh ngạc, đột nhiên sản sinh ra một thứ cảm giác thần bí đối với thân phận của Hoa Lân.

Bất chợt, bầu trời vụt sáng, một bóng người trắng toát từ trên trời hạ xuống, một thiếu nữ mỹ lệ cầm

bảo kiếm đứng trước mặt Hoa Lân. Thân ảnh trong suốt của nàng hiển nhiên có khác biệt rất lớn với các u linh khác, nàng lạnh lùng nhìn Hoa Lân, quát: "Ngươi thật to gan, dám dọa dẫm thủ hạ của ta?"

Thất Kiếm tới tấp rút binh khí tiến lên bao vây, lo sợ yêu nữ sẽ làm thương hại đến tính mệnh Hoa Lân.

Không ngờ Hoa Lân thoải mái cười nói: "Vậy sao cô còn để họ tới?"

Tôn Yên Nhiên sững người, rõ ràng là thập phần mâu thuẫn, cuối cùng thở dài nói: "Ngươi nói rất đúng!...Bọn họ nên đi luân hồi thôi!"

Hoa Lân cười ha ha nói: "Điều này thì phải rồi! Vậy cô có dự định gì?"

Tôn Yên Nhiên tức giận nói: "Ta có dự định gì chứ? ...Thủ hạ của ta đi đầu thai hết rồi, ta còn có thể có dự định gì đây?" Vừa nói vừa u oán nhìn Hoa Lân, đột nhiên trịnh trọng nói: "Ta định tiếp tục tu luyện Tu La đạo, cũng bằng với việc có thể lăng giá lên tiên giới!"

Hoa Lân ngẩn người, quan tâm hỏi: "Chẳng lẽ cô không quay về quỷ giới à?"

Tôn Yên Nhiên không chút do dự nói: "Tiến nhập quỷ giới?...Đến đó rồi, ngươi còn muốn tu luyện thứ gì sớm đã không do ngươi quyết định nữa. Ta không đi!"

Quỷ Thần Trắc bước tới, lạnh nhạt khuyên: "Cô đã từng nghĩ qua hay chưa...nếu cô lưu lại nhân gian sẽ bị các thuật sĩ tiêu diệt? Tới lúc đó càng không phụ thuộc vào bản thân cô..."

Trong mắt Tôn Yên Nhiên lóe lên một tia sắc lạnh, trừng trừng nhìn Quỷ Thần Trắc nói: "Lão mù chết bầm! Dựa vào ngươi thì chưa có được bản lĩnh đó đâu!"

Quỷ Thần Trắc nhếch mép cười ngụy dị: "Vậy sao?...Ta chỉ có lòng tốt mà thôi!"

Tôn Yên Nhiên nhìn Quỷ Thần Trắc dò xét tỉ mỉ một lượt, đột nhiên dùng kiếm chỉ vào lão, thét lên đầy kích động: "Nói!...Rốt cuộc ngươi đã luyện bao nhiêu hồn phách?"

Quỷ Thần Trắc cố tình giả vờ ngơ ngác nói: "Luyện...luyện cái gì? Lão mù ta nào có bản lĩnh như vậy?"

Đồi ngực của Tôn Yên Nhiên không ngớt phập phồng, nhìn như đóng đinh vào Quỷ Thần Trắc, sắc mặt lộ vẻ thê lương.

Hoa Lân đứng lên sóng vai với hai người, cao giọng nói: "Ây dà...Đừng cãi nhau nữa! Nhìn xem người ta ngoan ngoãn hơn bao nhiêu kia kìa, xếp hàng ngay ngắn đi đầu thai đó! Hà hà..."

Lại thấy u linh cụt tay kia nãy giờ vẫn đứng im gần đó, Hoa Lân cười nói: "Hử? Sao ngươi vẫn chưa đi đầu thai?"

U linh cụt tay há miệng nói một tràng nhưng mọi người căn bản không nghe thấy gì cả...

Tôn Yên Nhiên thực sự bị Hoa Lân chọc tức quá chừng, liên miệng mắng: "Ngươi tưởng rằng cứ vào Quỷ Môn quan là có thể đầu thai hay sao? Bọn họ còn phải trải qua rất nhiều năm trắc trở mới được tiến vào Chuyển Sinh đường...Rốt cuộc ngươi có hiểu hay không?"

Hoa Lân gãi đầu gãi tai nói: "Hả? Không thể đầu thai ngay được à?...Vậy còn cần quỷ giới làm gì nữa?"

Diệp Thanh cũng cười nói: "Công tử...lục đạo luân hồi mà!"

Hoa Lân lúc này mới chợt hiểu ra, "A" một tiếng, thầm nghĩ thì ra "lục đạo luân hồi" ý chỉ tại mỗi giới đều phải lưu lại mấy chục năm ư?

Tôn Yên Nhiên gắt: "Ngươi rõ chưa? Còn phải trải qua một đời nữa cơ! Ngươi nói cũng đơn giản dễ dàng thật, chỉ vài ba lời đã lừa hết người của ta đi rồi!"

Hoa Lân vẫn gãi đầu nói: "Vậy tôi há chẳng phải trở thành tội nhân rồi sao?"

Thất Kiếm và Mộ Dung Tuyết vốn cảm thấy tiểu tử này có chút gì đó cao thâm mạc trắc, nhưng giờ đây thấy Hoa Lân phản ứng như vậy, trong lòng đều cười thầm. Làm cả nửa ngày rồi mà hóa ra hắn chẳng hiểu cái gì sao?

Diệp Thanh thấy Hoa Lân buồn bực bất an liền nhẹ nhàng khuyên: "Công tử...Huynh tuyệt không phải là tội nhân gì cả! Bọn họ buộc phải luân hồi, nếu không cuối cùng cũng sẽ có một ngày bị tan thành mây khói thôi!"

Hoa Lân nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ biết gật đầu.

Những lời này của Diệp Thanh đã làm khơi lên tâm sự của Tôn Yên Nhiên, nàng ta thầm nghĩ: "Đúng vậy...Nếu ta không thể tu thành nguyên anh cũng sẽ tan thành mây khói như vậy!"

Diệp Thanh tinh tế sớm đã phát hiện ra tâm trạng mâu thuẫn của Tôn Yên Nhiên, bỗng lên tiếng khuyên: "Tôn cô nương...Cô thực sự không đi đến quỷ giới sao?"

Tôn Yên Nhiên chợt ngang ngạnh chỉnh sắc nói: "Không đi!"

...

Chú thích: *Đường ngang ngõ tắt

Ngọc Tiên Duyên - Tập 2

Chương 16 - Các Lộ Vân Tập

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

Cốc Nhược Hư, Khâu Lạc Bình, Quỷ Thần Trắc nghe vậy đều tỏ vẻ định lên tiếng nhưng lại thôi, hình như muốn nói điều gì đó.

Diệp Thanh lại khuyên: "Chi bằng cô tu luyện cùng tôi và công tử, nếu không e là sẽ có người gây bất lợi cho cô!"

Tôn Yên Nhiên thân thể rung động, hết nhìn Diệp Thanh lại nhìn sang Hoa Lân, lắc đầu nói: "Thôi, tôi đã quen độc lại độc vãng rồi."

Diệp Thanh lắc lắc tay Hoa Lân nói: "Công tử! Huynh mau khuyên cô ấy đi, tu luyện Tu La đạo ở nhân gian rất nguy hiểm, nếu nhập bọn với chúng ta thì tất cả đều có lợi!"

Có lợi gì kia chứ? Hoa Lân mơ mơ hồ hồ, nhưng vẫn nói với Tôn Yên Nhiên: "Đúng vậy! Hay cô đi cùng chúng tôi được không?"

Vốn tưởng rằng Tôn Yên Nhiên sẽ cự tuyệt, ai ngờ nàng chỉ do dự một lát rồi vui vẻ đồng ý, hại Hoa Lân thầm hô không ổn. Không ổn thế nào?....Đêm nào Hoa Lân cũng quấn lấy Diệp Thanh, giờ đột nhiên lại có thêm một người thì đương nhiên là không tốt rồi...

Dần dần, vô số oan hồn đều đã tiến vào Quỷ Môn quan, u linh cụt tay kia vẫn đứng lại đó rất lâu. Sau khi được Tôn Yên Nhiên khuyên bảo một hồi y mới

miễn cưỡng vào trong Chiêu Hồn trận, ngoái đầu lại vẫy vẫy tay, lần chia tay này có thể sẽ đúng là vĩnh biệt...

Diệp Thanh và Hoa Lân đi ra ngoài trận cùng Tôn Yên Nhiên, mọi người thấy họ đã trở thành hảo bằng hữu nên không hề lo lắng. Lúc quay về thì trời đã mờ sáng, lại thấy thiếu mất hình bóng Tôn Yên Nhiên. Chỉ có điều không biết Diệp Thanh mang từ đâu về một chuỗi phật châu màu đen bóng đeo trên cổ tay, xem ra rất có lai lịch.

Đêm đó quả nhiên Huyết Ma không xuất hiện, mọi người cảm thấy hơi thất vọng, đương nhiên đồng thời cũng có chút vui mừng.

...

Ngày sau hôm quay lại Nguyên Lý trấn, Thất Kiếm vẫn phải xử lý hậu sự, không lâu sau, rất đông các đệ tử của Thất Kiếm minh lục tục kéo đến. Vừa qua buổi trưa lại có thêm mấy trăm nhân vật giang hồ, Nguyên Lý trấn trong thoáng chốc trở nên ồn ào náo nhiệt. Còn có một số người vốn không hề quen biết, xem ra mục đích của bọn họ cũng giống như Hoa Lân - "thu lợi từ người chết!".

Con người Quỷ Thần Trắc cũng thật quái dị, nháy mắt đã không thấy bóng dáng đâu nữa, có lẽ trên người lão còn ẩn tàng rất nhiều bí mật.

Hoa Lân và Diệp Thanh không có việc gì làm, tay trong tay dạo bước giữa phố chợ. Chỉ thấy ánh dương quang chiếu khắp đường phố, một vài nhân vật giang hồ lục tung mọi thứ không hiểu là đang làm gì? Cao thủ của Thất Kiếm minh chẳng chút quan tâm, có lẽ trong số họ cũng có người tháo bỏ lớp vỏ bọc chính nghĩa, trà trộn vào biển người đang tìm cách phát tài kia chăng?

Hai người đang chuẩn bị đến cáo biệt Cốc Nhược Hư thì thấy ở giữa con đường phía trước có một đám người dời mấy chiếc bàn tròn ra, uống từng ngụm lớn liệt tửu.

Hoa Lân thấy rất buồn cười, những tên này cũng quá tùy ý đi.

Một tửu quỷ trong bọn lè nhè nói: "Thục Sơn kiếm điển sắp bắt đầu rồi, nghe nói kiếm điển lần này bất kỳ ai cũng có thể tới xem, đến lúc đó tứ đại mỹ nữ sẽ lại hội tụ! Chúng ta lại lên Thục Sơn uống một trận lớn!"

Có người phản bác: "Ngươi nói sai rồi! Phạt một bát trước đã!...Đông Phong Linh Yên của Thanh Phong các đã thất tung hơn một năm nay, chắc chắn sẽ không thể tham gia kiếm điển được!...Uống mau!"

Hoa Lân thấy bọn họ uống đến mức nhiệt hỏa bốc cao, lắc đầu dắt Diệp Thanh đi vòng qua bên đường. Chỉ thấy đối diện lại có một người đang đứng nhìn những mãng hán uống rượu kia với vẻ hứng thú. Hoa Lân cười mắng: "Ngụy Xung!...Sao huynh không đi ngăn họ? Ngược lại còn đứng đây cười trộm là sao?"

Ngụy Xung cười nói: "Nhiệm vụ của tôi là phòng ngừa có người gây chuyện rối loạn, chuyện uống rượu không nằm trong phạm vi quản lý. Hơn nữa nhân khí trong Nguyên Lý trấn không vượng, để bọn họ làm ồn cũng có lợi cho sự phát triển sau này."

Hoa Lân nói: "Không quản chuyện uống rượu hả? Vậy huynh còn đứng đây làm gì?"

Ngụy Xung lộ ra một nụ cười cao thâm mạc trắc nói: "Giờ thì chưa có gì, chờ lát nữa có người uống say e là sẽ sinh chuyện!"

Hoa Lân nghe vậy giả bộ đá ra một cước, Ngụy Xung lách người né, hai người đồng thanh cười rộ. Trong Thất Kiếm, Ngụy Xung có quan hệ tốt nhất với Hoa Lân, một cước này đá ra lại khiến cho quan hệ của hai người xích lại gần hơn rất nhiều.

Ngụy Xung cười nói: "Hôm nay tôi nhìn thấy rất nhiều người đang thu gom văn vật, nhưng sao Hoa công tử lại không đi thu thập tự họa nữa? Cẩn thận không bị người khác nhanh chân giành mất đấy!"

Lúc này Hoa Lân hai tay đều trống trơn, ngay cả bức tự họa hôm qua nhặt được cũng không hiểu đã quăng đi đâu mất rồi, còn nói gì đến thu thập văn vật?

Hiện tại sau lưng Diệp Thanh có một cái bọc nhưng bên trong toàn là ngân phiếu, thế nên Hoa Lân lúng túng nói: "À!...Kỳ thực thứ đồ như văn vật nhất định phải do người thông thạo đi thu thập mới được! Hôm nay tôi gặp được một tài tử nên đã đem bức tự họa nhặt được hôm qua cho anh ta giám định một lượt, ai ngờ lại bị anh ta vứt đi ngay tức khắc...Do đó bây giờ bản thiếu gia quyết định bắt đầu thu gom ngân phiếu! Hê hê..."

Ngụy Xung cảm thấy tên tiểu tử Hoa Lân này xuất quỷ nhập thần, thân thế lại thần bí, trong cử chỉ dường như còn lộ ra phong thái vương giả. Thêm nữa đêm qua gã kéo Hoa Lân một cái, tuy không dùng đến nội lực nhưng vẫn phát hiện ra hắn không nhúc nhích chút nào, đã hoàn toàn làm thay đổi cách nghĩ của gã. Cả hai lại ha ha cười lớn một trận.

Hoa Lân đột nhiên chỉnh dung nói: "Nguyên Lý trấn đã không còn vấn đề gì nữa nên tôi xin gửi lời cáo biệt đến riêng các huynh. Nơi đây ăn thì không ngon, chơi lại không vui, tôi rất không quen."

Ngụy Xung bất đắc dĩ nói: "Khi nào thì cậu đi?"

Hoa Lân thẳng thắn nói: "Ngay bây giờ!...Vì vậy mong huynh giúp tôi chuyển lời đến họ!"

Ngụy Xung đành gật đầu nói: "Được rồi! Cậu định đi đâu?"

Hoa Lân chỉ các hán tử say sưa ở phía sau nói: "Bọn họ đang đàm luận về...Thục Sơn!"

Ngụy Xung mỉm cười nói: "Tốt! Đến lúc đó tôi có khả năng cũng sẽ lên Thục Sơn, có lẽ không lâu sau sẽ được trùng phùng!"

Hoa Lân đang định nói khách khí thêm đôi ba câu nhưng lại nghe thấy sau lưng hình như có người đàm luận về 'Tuyệt Trần Kiếm' Thượng Quan Linh, không khỏi dao động tinh thần, vội vàng ngưng thần nghe ngóng.

Chỉ thấy người đó ba hoa khoác lác: "Nghe nói lần này Thiên Sơn kiếm phái lâm vào tình thế bắt buộc nên đã phái hai đại cao thủ cùng tham gia kiếm điển, trong đó 'Tuyệt Trần Kiếm' Thượng Quan Linh là chính, vị 'Ẩn Quang Kiếm' kia chỉ hỗ trợ. Hơn nữa họ còn dẫn theo mười mấy vị thiếu niên cao thủ đồng loạt nhập bước giang hồ, ô ô...khí thế đó thực sự kinh người!"

Có người cười nhạo: "Thượng Quan Linh chẳng phải chỉ có khuôn mặt xinh đẹp thôi sao? Để cô ta tới đoạt kiếm à? Cô ta coi võ lâm Trung Nguyên toàn là một lũ bất tài chắc?"

Người lúc đầu cũng cười ha ha nói: "Cũng không hẳn! Nghe nói vũ khí lợi hại nhất của Thượng Quan Linh chính là sắc đẹp, nếu cởi hết y phục ra, khẳng định là không cần đánh nữa! Ha ha ha..."

...

Ngọc Tiên Duyên - Tập 2

Chương 17 - Thần Bí Tu Chân

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

Ngụy Xung nghe thấy những kẻ này bình luận nhố nhăng về Thiên Sơn nhưng không có ý định đến ngăn lại. Do Thiên Sơn kiếm phái rất ít khi có người tiến vào Trung Nguyên nên các hào khách trên giang hồ không hề úy kị thế lực của Thiên Sơn. Không ngờ rằng nơi đây trùng hợp lại có hai vị khách đến từ Thiên Sơn...

Hoa Lân xoay cổ tay, ngón giữa thần tốc bắn ra, chỉ nghe "xoảng" một tiếng, bát rượu trong tay hán tử vừa cười chế giễu 'Tuyệt Trần Kiếm' đã vỡ tan tành khiến hắn sợ đến mức giật nảy mình.

Ngụy Xung càng thất kinh hơn, đây là lần đầu tiên gã nhìn thấy Hoa Lân động thủ, hơn nữa lại tùy ý điểm vỡ bát rượu ngoài năm trượng. Công lực này quả thực chỉ nghe cũng đủ thấy kinh người.

Hán tử bị vỡ bát rượu đó hiển nhiên cũng không đơn giản, không la hét ầm ĩ mà chỉ quay đầu nhìn sang bên này. Vừa thấy ánh mắt lạnh băng của Hoa Lân, gã đã ngoan ngoãn ngồi xuống. Phải biết rằng luồng chân khí vừa rồi của Hoa Lân không những kích vỡ bát rượu mà dư kình còn xuyên vào trong chưởng tâm của gã, khiến tay phải của gã tê rần. Do đó gã biết rõ rằng đối phương căn bản không hề sử dụng ám khí, gặp phải loại cao thủ như vậy dù có bị đau cũng không dám kêu, nói gì đến dám quát tháo?

Hoa Lân dắt Diệp Thanh đi sát qua bên người bọn họ, cứ như không có chuyện gì xảy ra. Khi đi qua rồi hắn mới hờ hững buông lại một câu: "Lần sau nói năng nhất định phải chú ý!"

Hán tử bị vỡ bát rượu không đáp lời, nhưng hai tên bạn rượu cùng bàn không chịu phục đứng bật dậy, quát Hoa Lân: "Ngươi có ý gì? Ám toán người khác sao có thể coi là anh hùng hảo hán?"

Ai ngờ hán tử kia vội vàng đứng dậy nói: "Xin lỗi...xin lỗi! Là do tôi cầm bát rượu không chắc, không liên quan đến vị thiếu hiệp này!"

Hoa Lân hơi gật đầu với gã rồi kéo Diệp Thanh ung dung đi xa dần...

Hồi lâu sau, cả bàn vẫn tức tối, nhao nhao chê trách hán tử kia quá nhát gan. Chỉ thấy gã run run giơ hữu chưởng sưng đỏ nói: "Cảm ơn mọi người quan tâm! Nhưng vốn dĩ là do tôi nói lời không hay, hơn nữa võ công của người này cao thâm khó dò, vừa nãy hắn đã sử dụng lăng không kiếm khí, quả là hiếm thấy trên giang hồ!"

Ngụy Xung ở cách đó không xa, đang cảm thấy khó hiểu về hành động của Hoa Lân, bấy giờ mới có phản ứng, vội rút một bao thuốc trị thương trong ngực áo ra nói: "Để tôi...để tôi!" Nói xong hòa với một ít rượu, mở lòng bàn tay của hán tử bị thương ra, chỉ thấy một điểm đỏ thẫm đập vào mắt, đây là biểu hiện chỉ có khi nội lực tập trung cao độ, Ngụy Xung không ngớt kinh hãi...

...

Hoa Lân nắm tay Diệp Thanh vừa đi vừa nói với giọng hối hận: "Vừa nãy hình như ta dùng lực hơi mạnh quá, gần đây nội lực đột nhiên tăng vọt, thật là kì quái!"

Diệp Thanh lại thấy trong lòng trống rỗng!...Hành động của Hoa Lân hôm nay đều vì Thượng Quan Linh, lúc này nàng mới biết rằng sâu thẳm trong trái tim công tử còn ẩn giấu hình bóng của một nữ nhân khác. Hơn nữa từ tốc độ phản ứng hôm nay có thể thấy đối với Hoa Lân, Thượng Quan Linh có thể cũng quan trọng không kém gì Diệp Thanh, do đó nàng mới sầu não như vậy!

Hai người trầm mặc đi được mấy chục dặm, bất tri bất giác đều triển khai khinh công. Vượt qua một đỉnh núi, phía trước đột nhiên hiện ra một khu rừng rậm rạp vô biên vô tận, nhìn dãy núi liên miên bất tuyệt đó, ít ra cũng phải đến vài trăm ki lô mét.

Diệp Thanh cho rằng Hoa Lân sẽ đưa mình đi đường vòng theo hướng Thọ Châu, không ngờ Hoa Lân lại dẫn nàng xông thẳng vào khu rừng rậm rạp đối diện. Đi được nửa giờ, hai người đã hoàn toàn bị lạc trong sâm lâm mênh mông. Đường đi ngày càng khó khăn, bốn bề mỗi lúc một u ám, cành lá trên cao tựa hồ như đã che hết mọi ánh sáng dưới mặt đất.

Bất đắc dĩ, Hoa Lân quay đầu nhìn Diệp Thanh ở bên, hai người cùng lúc gật đầu, song song bạt không nhảy

lên, chỉ vài lượt nhô lên hạ xuống đã đứng vững vàng trên ngọn cây, rồi cứ thế bám trên các ngọn cây bay đi rất nhanh. Tốc độ đó nhanh như bôn lôi, chẳng khác nào hai mũi trường tiễn bắn ra xa...

Thi triển công phu trong thời gian vài bữa cơm, Diệp Thanh đã hơi thở gấp, Hoa Lân đột nhiên hú dài, ôm quanh eo Diệp Thanh, chỉ dựa vào sức của bản thân tiếp tục phi trên ngọn cây. Hai người như đôi tiên lữ phiêu dật, chỉ thấy tà váy của Diệp Thanh tung bay theo gió, tựa như tiên tử hạ phàm. Không lâu sau, cuối cùng Hoa Lân cũng kiệt lực, nhắm đúng một tảng cự thạch dưới đất hạ xuống.

Diệp Thanh dịu dàng nói: "Công tử thật lợi hại! Thanh Thanh luyện công mười năm vẫn không phải đối thủ của công tử!"

Hoa Lân cười nói: "Sao cơ? Cuối cùng hôm nay đã thừa nhận rồi à? Muội lén luyện công ở nhà cũng không nói cho ta biết, có phải là muốn ăn mảnh không?"

Diệp Thanh nhào vào lòng hắn yếu ớt nói: "Thanh Thanh tuyệt không muốn giấu Lân ca ca đâu! Chỉ là

công pháp của Diệp Thanh lai lịch bất minh, không dám tùy ý luyện tập! Thế nên..."

Hoa Lân gật đầu nói: "Muội luyện nội công gì vậy? Hình như có khác biệt rất lớn so với Huyền Băng quyết của Thiên Sơn?"

Diệp Thanh áy náy nói: "Hình như gọi là Tử Vân thần công gì gì đó, chỉ có nội công tâm pháp và một số đoạn tu chân bị ngắt quãng thôi."

Hoa Lân trầm tư nói: "Tử Vân thần công? Dường như đã nghe ở đâu rồi thì phải!"

Diệp Thanh nhất thời không biết phải giải thích thế nào, Hoa Lân đã cười nói: "Kỳ thực ta đã đoán được tám chín phần rồi, không cần giải thích. Hà hà..."

Diệp Thanh lúng túng cúi thấp đầu, khẽ nói: "Thanh Thanh vốn định tự mình luyện tập trước một ít, xem xem có đúng đường hay không, sau đó mới truyền cho công tử. Ai ngờ ma bệnh của công tử buộc phải dùng nội công có thuộc tính hàn băng mới có thể hóa giải, Thanh Thanh sợ công tử luyện tập Tử Vân thần công sẽ làm cho ma bệnh thêm nặng, do đó..."

Hoa Lân cười nói: "Cũng may là muội chưa dạy ta, nếu không có thể ta đã đi đời từ lâu rồi...À, muội có biết vì sao ta muốn dẫn muội vào sâm lâm này không?"

Diệp Thanh mở to đôi mắt trong sáng nhìn hắn, lắc lắc đầu nói: "Mỗi hành động của công tử đều chứa nhiều thâm ý, Thanh Thanh thường thấy rất khó lý giải!"

Hoa Lân lấy từ trong ngực áo ra miếng ngọc bội mà Nhược Uyên đã đưa cho hắn, nhét vào tay Diệp Thanh, dặn dò với vẻ thần bí: "Món đồ chơi này gọi là ký ức tinh phiến gì đó, muội dùng tinh thần lực thâm nhập vào thử vào!"

Diệp Thanh nghi hoặc nói: "Tinh thần lực?"

Hoa Lân gật đầu, đang định giải thích lại thì Diệp Thanh đã đứng sững ra tại đương trường, đôi môi hé mở, hiển nhiên đã tiến vào trong không gian của tinh phiến.

Hoa Lân thấy dáng vẻ của nàng thập phần khả ái, biết rằng nàng nhất định cũng không cảm thấy bất kỳ chuyện gì ở thế giới bên ngoài, liền nghiêng đầu hôn

lên cánh môi anh đào hồng nhuận của nàng, hắn bỗng nhận thấy cảm giác này thật tuyệt vời...

Không biết sau bao lâu, Diệp Thanh ngỡ ngàng bừng tỉnh, đang định thốt lên cảm thán thì phát hiện ra mình nào có nói nên lời.

Nhẹ đẩy Hoa Lân ra, nàng gắt: "Huynh...huynh xấu lắm, người ta ghét huynh...!"

Hoa Lân cúi nhìn Diệp Thanh, vuốt môi nói: "Thơm quá à!"

Diệp Thanh giơ cao ngọc thủ giả bộ như muốn đánh hắn, cong môi nói: "Muội đánh huynh đó!"

Hoa Lân cười nói: "Thế nào? Nội dung trong ký ức tinh phiến khiến muội kinh ngạc lắm phải không? Ta cũng mới phát hiện ra cách đây vài ngày!"

Diệp Thanh buông tay xuống, ngả đầu vào lòng Hoa Lân cảm thán: "Thật là lợi hại! Một bộ hoàn toàn trọn vẹn! Hơn nữa mỗi loại pháp môn tu chân đều được miêu tả hết sức tường tận, còn có rất nhiều thứ nhìn mà không hiểu nổi. Nếu...nếu người đời biết được thì nhất định sẽ khiến thiên hạ đại loạn!"

Hoa Lân khẽ nói: "Xuỵt...nói nhỏ chút!"

Diệp Thanh vội gật đầu. Phải biết rằng võ lâm thiên hạ đã tranh đoạt Huyền Thiên kiếm đến long trời lở đất, nội dung tu chân ẩn tàng bên trong thanh kiếm đó chỉ có một đoạn ngắn. Vậy mà kí ức tinh phiến trong tay Hoa Lân lại có trọn cả bộ, nếu để người khác biết được, e là tất cả mọi người trong thiên hạ đều sẽ tìm đến truy sát...

Cuối cùng Diệp Thanh đã biết vì sao Hoa Lân lại muốn dẫn mình tới nơi núi sâu rừng già này, nàng cười ngọt ngào nói: "Công tử thật tốt!"

Hoa Lân cười nói: "Đương nhiên rồi, muội là bảo bối ta thương yêu nhất mà!"

"Hi hi..."

...

Ngọc Tiên Duyên - Tập 2

Chương 18 - Hãm Nhập Hiểm Cảnh

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

Trong mấy ngày sau đó, Hoa Lân chỉ toàn dẫn Diệp Thanh thong thả đi dạo trong rừng rậm, thường thường dừng chân để tham cứu tỉ mỉ tu chân bảo điển.

Điều duy nhất khiến Hoa Lân cảm thấy không hài lòng là: cứ đến đêm, phật châu trên cổ tay Diệp Thanh lại lóe bạch quang, Tôn Yên Nhiên bỗng dưng hiện ra, chiếm mất khoảng thời gian riêng tư của Hoa Lân và Diệp Thanh. Không còn cách nào khác, ba người đành phải nói nói cười cười bàn luận đủ chuyện trên trời dưới biển, đến tận khuya mới được nghỉ ngơi...

Hôm nay, Hoa Lân và Diệp Thanh bắt đầu tiến sâu vào phía tây của sâm lâm, chuẩn bị đi xuyên qua khu rừng này, đến Giang Lăng rồi tới Thục Sơn tham gia kiếm điển. Hai người đi được hơn nửa ngày, đột nhiên phát hiện hết lần này đến lần khác chỉ quanh đi quẩn lại trong một khu vực, hoàn toàn lạc trong rừng rậm. Xung quanh thập phần yên tĩnh, hai người ngồi phịch xuống một bãi cỏ, lại tiếp tục tham ngộ tu chân điển tịch, trải qua mấy ngày tìm tòi, đại khái đã biết được thì ra tu chân chia thành mười hai giai

đoạn. Chiếu theo nội dung trong đó thì Hoa Lân ước tính mình đang ở giai đoạn thứ tư "Thai Tức kỳ", còn Diệp Thanh kém hơn một cấp, đang nằm ở "Hoàn Khí kỳ".

Hoa Lân cười nói: "Nói vậy ta tiến thêm một bước nữa là đã vào 'Tích Cốc kỳ' rồi, nghe nói đạt đến giai đoạn này sẽ không cần ăn nữa, liệu có thần kỳ như vậy không đây?"

Diệp Thanh cười rạng rỡ nói: "Vậy huynh há chẳng phải trở thành thần tiên rồi sao?"

Hoa Lân chỉnh dung nói: "Tại sao lúc ở Thiên Sơn không hề được nghe qua những kiến giải này nhỉ, dựa vào năng lực của sư tôn chúng ta chắc đã vượt qua những cảnh giới này từ lâu rồi chứ."

Ngọc thủ Diệp Thanh khẽ gạt những sợi tóc mai trên trán, ôn nhu nói: "Có thể họ không biết trình tự tu chân, nếu không một thanh Huyền Thiên kiếm cũng sẽ không khiến cho người trong thiên hạ liều mạng tranh đoạt như thế!"

Hoa Lân hơi gật đầu, cười hà hà nói: "Muội có phát hiện ra không? Những kẻ mà lúc trước chúng ta xưng

tụng là 'tiên nhân', thì ra chỉ là Nguyên Anh kỳ thôi. Tuy có thể gọi là bất tử một cách tương đối, nhưng muốn thành tiên thì còn xa lắm!"

Diệp Thanh hé môi cười nói: "Đúng vậy! Hắc y nhân cứu chúng ta hai ngày trước có công lực cao nhất, có khả năng đã đạt tới Thần Hiệp hậu kỳ rồi!...Có thể đứng vững trên không, chẳng trách Huyết Ma lại sợ đến mức quay đầu bỏ chạy!"

Hoa Lân thoắt trầm tư nói: "Nhược Uyên thân thủ lợi hại đến vậy mà vẫn phải ngự kiếm mới có thể phi hành, hiển nhiên vẫn kém hơn hắc y nhân một bậc. Chẳng lẽ phương pháp tu chân của hắc y nhân đó còn có nội tình khác sao?"

Những lời này của Hoa Lân lại làm dấy lên tâm sự của Diệp Thanh, nàng đột nhiên trách hắn: "Lân ca ca! Huynh rốt cuộc đã chọc gì đến họ? Sao hắc y nhân lại bảo là đang đi tìm huynh? Nhược Uyên mà huynh nói có phải là bạch y nhân đó không? Bọn họ hình như có cừu hận rất lớn với hắc y nhân? Thực ra thì ai tốt ai xấu đây?"

Diệp Thanh bật ra một chuỗi câu hỏi khiến Hoa Lân nghẹn lời khó nói. Hắn thầm nghĩ nội tình bên trong

ngay đến bản thân hắn cũng không được minh bạch cho lắm, đành nói: "Những người áo trắng đó có lẽ là người tốt. Ngược lại, hắc y nhân đã cứu chúng ta e là lại lịch có phần ngụy dị, chỉ sợ hắn có mục đích khác. Nội tình trong đó ta cũng không rõ, chỉ biết rằng hắc y nhân đại biểu cho một thế lực tà ác, nghe nói bọn chúng đang cử hành Huyết Ma đại pháp gì đó..."

Hoa lân đột nhiên ngừng nói, chợt tỉnh ngộ mình đang rơi vào tình huống nguy hiểm phi thường. Một mặt hắc y nhân muốn lấy máu mình để tiến hành Huyết Ma đại pháp, mặt khác đồng môn của Nhược Uyên bất cứ lúc nào cũng có thể ra tay độc ác với mình! Từ ám thị vội vàng của Nhược Uyên có thể minh bạch được điều này. Tình cảnh hung hiểm này sao có thể nói rõ cho Diệp Thanh biết được? Không khiến nàng sợ chết khiếp mới là lạ đó! Hiện tại chỉ hy vọng hắc y nhân đã bị nhóm người Nhược Uyên vây quét, hoặc giả bản thân hắn căn bản không phải là "nguyên liệu" mà hắc y nhân muốn tìm. Nếu không...dù có trốn sâu dưới đất ba trượng, với thủ đoạn của hắc y nhân cũng có thể đào hắn lên được.

Diệp Thanh vốn thông minh lanh lợi, thấy hắn đột nhiên cứng miệng, vội hỏi: "Công tử! Sao vậy?"

Hoa Lân cười ha ha nói: "Yên tâm đi! Bản thiếu gia sớm đã có cách ứng phó rồi!"

Diệp Thanh nghe thấy tiếng cười sảng khoái của Hoa Lân, thầm nghĩ: "Trên đời này làm gì có chuyện nào mà công tử không làm được? Mình đúng là lo nghĩ quá nhiều rồi." Nàng nào có ngờ được rằng Hoa Lân chỉ muốn an ủi nàng mà thôi! Chỉ vì Diệp Thanh vốn không hiểu gì về chuyện Phần Tinh tông đang tiến hành Huyết Ma đại pháp, cũng không biết là các đồng môn của Nhược Uyên đã thề sống chết truy sát mọi nhân vật liên quan đến Phần Tinh tông!

Đương nhiên vì vậy mà nàng không hiểu chuyện này rốt cuộc hung hiểm đến mức nào!

Nàng vẫn cười yêu kiều: "Công tử! Hai ngày nay Thanh Thanh phát hiện thấy nội công đã tiến rất xa, thì ra đồng thời tu luyện tinh thần lực và nội công sẽ có tiến bộ lớn như vậy, thảo nào những người tu chân đều có công lực siêu cường!"

Hoa Lân đang nghĩ về tâm sự của mình, nghe vậy chỉ "ừm!" một tiếng.

...

Đêm hôm đó, bốn bề tĩnh lặng phi thường, thậm chí đến cả tiếng sâu bọ cũng không nghe thấy.

Hoa Lân và Diệp Thanh nghệ cao đảm đại, vẫn ngồi trên bãi cỏ trầm mặc tu luyện.

Phật châu màu đen trên tay Diệp Thanh chớp lóe, Tôn Yên Nhiên lại xuất hiện. Nàng thấy hai người đang ra sức luyện tập, liền cười nói: "Ồ! Hai người chịu khó như vậy kia à?...Chẳng thèm để ý gì đến người ta cả!"

Diệp Thanh và Hoa Lân đang định lên tiếng thì Tôn Yên Nhiên đột nhiên hoảng sợ nói: "Các...các người đang ở đâu thế này?"

Diệp Thanh lấy làm kì quái nói: "Vẫn ở trong rừng rậm mà!"

Tôn Yên Nhiên nhìn quanh một lượt, kinh hoàng nói: "Không ổn! Các người đi nhầm đường rồi!"

Ánh mắt long lên, Hoa Lân đứng bật dậy nói: "Tôi cứ bảo tại sao mãi mà vẫn giẫm chân tại chỗ, chẳng lẽ lại bị quỷ vây rồi sao?"

Diệp Thanh cười nói: "Quỷ vây gì chứ? Chúng ta bị mắc ở đây từ ban ngày rồi mà!"

Tôn Yên Nhiên bỗng run sợ nói: "A?...Yêu Tiên trận!"

Hoa Lân thực sự không nhịn được cười nói: "Cô chính là yêu còn gì? Xem ra cô gặp phải đồng môn rồi! Thế thì có gì đáng sợ chứ?"

Tôn Yên Nhiên hấp tấp giải thích: "Ngươi không hiểu thật à?...Ta không hề thuộc vào yêu giới. Yêu quái là yêu quái, quỷ hồn là quỷ hồn! Từ trước tới giờ cứ một vật hàng vật kia!...Ngoại trừ tiên nhân ra thì yêu khắc quỷ, quỷ khắc ma, ma khắc người, người lại khắc yêu. Ta chỉ thuộc quỷ giới, trước giờ không có qua lại với yêu giới, không chỉ vậy, e là bọn chúng còn chủ động gây bất lợi cho ta nữa! Chỉ vì bọn chúng có thể hút các loại năng lượng phiêu diêu nên thực sự là thiên địch của quỷ giới!"

Hoa Lân cười nói: "Nguyên lai là như vậy! Vậy tôi và Thanh Thanh đều thuộc nhân loại, theo như cô nói

thì bọn tôi có thể khắc chế chúng mới đúng? Sao chúng dám giở thói ngang ngược ra được?"

Tôn Yên Nhiên giậm chân nói: "Nhân loại mà ta nói là chỉ những cao thủ tu chân! Còn các người chỉ vừa mới bước vào thềm cửa tu chân, gặp phải yêu vật làm sao đánh lại?...A! Cẩn thận!"

Hoa Lân quay đầu lại nhìn, thấy bốn bề vẫn không có chút động tĩnh nào.

Tôn Yên Nhiên vội vàng nói: "Chúng ta chạy thôi!" Vừa nói thân thể nhẹ nhàng bay lên thiên không, nhưng nàng ta làm thế nào cũng không bay lên được, vẻ mặt đầy kinh hãi nói: "Nguy rồi! Hấp Hồn đại trận!"

Hoa Lân và Diệp Thanh đều bị nàng ta làm cho bối rối, liền cấp tốc xoay người nhìn ngó tứ phía, nhưng vẫn không phát hiện ra bất kỳ dị trạng nào! Chỉ có điều xung quanh khu rừng càng trở nên tăm tối, sương trắng chầm chậm bốc lên từ dưới mặt đất.

Khóe mắt Hoa Lân nhướn lên, dịu giọng nói: "Yên Nhiên, cô hãy quay vào trong vòng tay của Diệp Thanh ngay, tôi sẽ ứng phó!"

Tôn Yên Nhiên hạ thân xuống đất, giậm chân liên hồi nói: "Tại sao không tin ta? Ta nói đều là sự thật!"

"Coong" một tiếng, Hoa Lân đã rút Hà Chiếu kiếm, ánh mắt lạnh lẽo quét quanh mọi vật, đáp lời Tôn Yên Nhiên: "Tôi tin cô! Thế nên tôi mới mời cô mau quay về! Nhanh lên!"

Tôn Yên Nhiên nghe vậy, hóa thành một làn khói mỏng chui vào trong vòng tay của Diệp Thanh. Diệp Thanh thấy Hoa Lân cũng trở nên khẩn trương, liền đứng sát vào hỏi: "Lân ca ca!...Có gì không ổn thế?"

Tả thủ Hoa Lân ôm chặt quanh eo Diệp Thanh, đáp: "Cây cối xung quanh ngày càng gần hơn, đám cỏ dưới chân chúng ta đã thu nhỏ đi vài lần!"

Quả nhiên Diệp Thanh nhận thấy đám cỏ ban đầu rộng rãi là vậy đã chỉ còn trong phương viên chưa đến hai trượng, cây cối đen thui không biết lúc nào đã gần trong gang tấc. "Coong", nàng cũng rút Hàn Tinh kiếm nắm chặt trong tay!...Đột nhiên, Diệp Thanh bỗng ngoảnh đầu lại với tốc độ rất nhanh, đúng thực phát hiện ra cây cối sau lưng đang chuyển động liền dừng lại, phảng phất như đùa giỡn với hai người! ***g ngực Diệp Thanh không ngừng nhấp nhô,

hô hấp cũng dần trở nên gấp gáp, nhìn ra khu rừng rậm rạp tối đen bao quanh, nàng không khỏi đổ mồ hôi ròng ròng...

Ngọc Tiên Duyên - Tập 2

Chương 19 - Tùng Lâm Yêu Vật

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết.

Sâm Lâm vốn đã u ám, đến đêm lại càng duỗi tay không thấy năm ngón. Những cây đại thụ thẳng tắp cao ***t vót tựa hồ như đã che lấp cả bầu trời, tinh không quang đãng trên đỉnh đầu cũng biến mất khỏi tầm mắt, bốn bề toàn là một màn tĩnh lặng như tờ.

Xoẹt xoẹt xoẹt...Sâu trong rừng mơ hồ truyền lại tiếng động qua lại cấp tốc như thoi đưa, trong đêm đen hoang vắng lộ ra vẻ ghê rợn khiến người ta sởn gai ốc. Hoa Lân hét lên: "Ra đây!...Còn giả thần giả quỷ nữa thì đừng trách ta không khách khí!" Vừa nói, Hà Chiếu kiếm trong tay tán phát hồng quang mờ mờ, chuẩn bị sẵn sàng xuất thủ.

Diệp Thanh cũng tập trung tinh thần chú ý nghe ngóng động tĩnh xung quanh, nàng vốn định đề nghị thi triển 'Thảo Thượng Phi' để trốn chạy nhưng như vậy còn hung hiểm hơn, vì mỗi ngọn cây đều rất có khả năng sẽ cuốn lấy mắt cá chân mình, lúc đó có thể sẽ chết nhanh hơn! Đang suy tư thì những tiếng xoẹt xoẹt vang lên ngày càng to, mật độ ngày một dày, phảng phất như hàng ngàn hàng vạn con kiến đang lao nhanh đến.

Trước mặt chợt tối sầm lại, với công lực hiện nay của hai người mà vẫn không nhìn thấy chút ánh sáng nào, chỉ còn điểm hồng quang mờ nhạt tỏa ra từ Hà Chiếu kiếm trong tay Hoa Lân như ngọn minh đăng dẫn đường. Điều kì quái là ánh sáng phát ra từ Hà Chiếu lại không thể vươn xa, bốn bề vẫn chìm trong một màu đen như mực. Không chỉ có vậy, tà áo của Hoa Lân và Diệp Thanh không gió mà động, một lực kéo mãnh liệt như muốn lôi tuột hai người vào bóng đêm hắc ám.

Vù vù vù...Dường như có vô số "vật" bắn vọt tới từ bốn phương tám hướng, Hoa Lân gầm to một tiếng, kéo Diệp Thanh xoay nhanh người, Hà Chiếu kiếm

dốc sức bổ ra. Kiếm quang cuồn cuộn làm chấn động không gian, lập tức những tiếng đổ gãy vang lên "răng rắc".

Cùng lúc này, thiên không tăm tối đột nhiên xuất hiện những điểm đen rợp trời, tới tấp phủ xuống đầu Hoa Lân và Diệp Thanh. Nếu không phải công lực hai người cao tuyệt, chỉ sợ muốn phát hiện ra những sát thủ trong bóng tối này quả là muôn vàn khó khăn.

Diệp Thanh biết kiếm khí của Hoa Lân đã xuất ra, khẳng định là không kịp thu hồi. Trong lúc hiểm nguy ập xuống một sớm một chiều này, thân thể yểu điệu của nàng bất chợt tán phát ra từng vòng sáng tím, miệng hét: "Trận...!"

Chỉ thấy ngọc thủ của nàng đánh lên trên, tử quang trên thân nhấp nhoáng, hình thành ba vòng sáng tím, bọc lấy người nàng và Hoa Lân vào trong. Những lưỡi dao sắc bén hình trường mâu dày đặc xạ vào vòng sáng tím của Diệp Thanh, làm gợn lên từng tầng sóng dập dờn, nhưng không thấy chúng rớt xuống mặt đất mà lại bất ngờ hút lấy vòng sáng, bạt mạng chui thẳng vào bên trong. Đồng thời, âm thanh dao động không ngừng truyền lại, bóng đen vô biên vô

tận từ xa xạ tới, Diệp Thanh run rẩy từng chặp, không kìm nổi rên lên vài tiếng sầu muộn, khuôn mặt bị ngột ngạt đến mức đỏ rực, đã có dấu hiệu kiệt sức. Nhưng vòng sáng tử sắc mà nàng thi triển vẫn chưa bị công phá, trong đó hình thành nên trạng thái chân không, bên ngoài lại giống như một con nhím toàn thân cắm đầy dao sắc, nếu không phải gần đây Diệp Thanh tu chân đã có tiểu thành, chỉ sợ nàng đã không ngăn trở nổi từ lâu rồi.

Còn Hoa Lân nắm lấy khoảnh khắc Diệp Thanh đang chống cự, dựa vào cảm giác của bản thân, hắn lập tức phán đoán ra yêu vật đứng sau phát động thế công đang nấp bên phải, chỉ vì hắc ảnh ở mặt phải là đông đúc nhất. Sau đó không nói một lời, Hoa Lân rung kiếm đâm tới hắc ảnh đang khoét vào trong vòng sáng của Diệp Thanh. Hai người phối hợp trong im lặng, kiếm quang của Hoa Lân xuyên thấu qua vòng sáng tím chém ra, một chuỗi những tiếng "răng rắc" vang vọng, áp lực đè lên Diệp Thanh giảm đi mau ***ng.

Hoa Lân không chút do dự, ôm eo Diệp Thanh nhào sang bên phải, trường kiếm trong hữu thủ liên tiếp

đánh bay hắc ảnh phía trước. Nhưng vừa chạy được một đoạn không xa, áp lực trước mặt trở nên mạnh mẽ kì lạ vô bì, không thể tiến thêm được nửa bước. Cảm giác thấy yêu vật đang ở ngay phía trước, Hoa Lân hú to, thân thể bỗng dừng lại, chợt hóa thành hai thân ảnh, chân khí toàn thân ngưng kết thành hình, một "hóa thân" nâng bảo kiếm, không hề chùn bước chém tới chính diện, thật không ngờ đó lại chính là "Phân Thân Trảm" danh chấn thiên hạ...

Đây là chiêu thức Hoa Lân tự sáng chế trong tình cảnh vạn phần nguy hiểm, lại kết hợp với "Đào Mệnh đại pháp" lĩnh ngộ được từ Huyết Ma mà ra, chỉ thấy 'phân thân' đó không còn chịu bất kỳ sự ràng buộc nào, hung mãnh mở ra một con đường máu, những kẻ cản đường đều bị chém cho tan nát...

Cũng chỉ có hồng quang loang loáng, con đường phía trước đã bị cắt ra thành một thông đạo chân không nhỏ hẹp. Diệp Thanh không thẹn là người tâm ý tương thông với Hoa Lân, trong giây phút nguy ngập này nàng không còn thời gian mà kinh ngạc, trong đường tơ kẽ tóc, nàng và Hoa Lân nhào lên theo bước 'Phân Thân Trảm", khó khăn lắm mới có thể thoát

khỏi những lưỡi dao sắc bén trùm kín cả đất trời ở đằng sau.

Hoa Lân tức tốc đề khí, hoảng sợ phát hiện ra không thể vận khởi chân khí toàn thân, thầm nghĩ có lẽ công lực của mình không đủ thâm hậu, nếu không thi triển Phân Thân Trảm mấy lần liền, còn ai dám coi thường tài năng của hắn?...

Diệp Thanh kéo Hoa Lân xông lên trước mười mấy trượng, bỗng thấy trước mặt không còn đường nữa, tuy đã thoát ra khỏi hắc ám, nhưng lại bị một mảng rừng rậm đen kịt chặn lại. Nàng kinh hãi phát hiện ra trước khoảng rừng kia, một phụ nhân hung dữ khuôn mặt đầy nếp nhăn vô cùng xấu xí quái dị đang đứng cách đó không xa, trừng trừng nhìn hai người. Chỉ thấy lão phụ đó bên bụng trái bị toạc một đường rất rõ, hiển nhiên đã bị Phân Thân Trảm của Hoa Lân lúc nãy chém trúng. Nhưng điều kì quái là vết thương trên người mụ ta phanh ra lồ lộ, phảng phất như sâu không thấy đáy, huyết dịch chảy ra lại có màu xanh sẫm, trong không khí còn thoang thoảng một mùi tanh rất khó ngửi.

Song phương đều đứng chết trân, lão phụ nhân đó không ngờ hai người này lại có thể vượt ra khỏi trận, trên mặt đột nhiên lộ ra vẻ phẫn nộ rất dữ tợn, "A li hô lạp...", mụ rống lên vài từ nghe không thể hiểu nổi. Xung quanh lại u ám, rừng rậm đằng xa tiếp tục vây đến. Ngay khi trước mắt vừa tối mịt, hắc ám một lần nữa quay trở lại. Toàn thân Hoa Lân lóe hồng quang, miễn cưỡng đề khởi nửa thành chân khí, biết rằng đối phương sẽ lại xuất thủ, hắn tức giận rống lên một tiếng, giơ cao bảo kiếm, một đạo Phân Thân Trảm bổ ào ào tới vị trí vừa nãy của lão phụ nhân...

Vì hắn biết lúc này chân khí của mình và Diệp Thanh đều không có cách nào chống đỡ được, chỉ hy vọng một kiếm chém chết tên đầu sỏ, nếu không...

Ngoài dự liệu của hắn, uy lực lần này của Phân Thân Trảm quá nhỏ, chỉ chém ra được hai trượng đã tan biến thành mây khói, chỉ nghe thấy trước mặt truyền lại tiếng cười khanh khách cực kì khó nghe. Mặt đất dưới chân đột nhiên vươn ra vô số cây mây cuốn lấy mắt cá chân, tứ phía, những tiếng "xoẹt xoẹt xoẹt..." xé gió lại vang lên liên hồi...

Diệp Thanh và Hoa Lân cuống quýt gọt những cây mây bám trên chân, nhưng đối mặt với những cành mây vướng víu không hình thể trồi lên không ngớt này, cả hai đều luống cuống chân tay, vừa định đằng không nhảy lên thì những mũi nhọn rợp trời đã trùm xuống, căn bản có muốn tránh cũng không tránh được.

Hoa Lân và Diệp Thanh lo sợ vô cùng, ra sức hất bay những mũi nhọn đầy trời, lại phải lo đến đám mây dưới chân, cuối cùng không gắng gượng nổi nữa, hai chân tức thì bị cây mây cuốn chặt lấy. Chỉ trong phút chốc, ngay cả song thủ cũng bị trói lại, đã bước vào thời khắc nguy cấp quyết định đến sinh tử tồn vong...

Ngọc Tiên Duyên - Tập 2

Chương 20 - Nghĩa Kết Kim Lan

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

Đột nhiên, ngoài trời vọng lại một tiếng thét: "Yêu nghiệt...chớ có hại người!"

Chỉ thấy trời đêm u ám nhấp nhoáng tinh quang dày đặc, một loạt những tiếng "leng keng" vang lên gấp gáp, những mũi nhọn như vật thể sống đó đều bị tinh quang đánh rơi sạch, phủ kín cả mặt đất. Cảnh vật xung quanh nhanh ***ng khôi phục lại vẻ bình thường, bầu trời đầy sao lại hiển hiện trên đỉnh đầu.

Hai nhân ảnh màu trắng hạ thân từ trên xuống, trong đó có một người đáp xuống cạnh Hoa Lân, người kia lại trực tiếp ập đến lão yêu vật xấu xí gần đó. Ngay sau đó một đạo kiếm quang chớp hiện, những cành mây trên thân Hoa Lân và Diệp Thanh lần lượt rơi rụng. Yêu Tiên trận chỉ trong giây lát đã bị phá hủy.

Hoa Lân kích động tưởng rằng Nhược Uyên đến cứu nguy, ai ngờ khi định thần nhìn lại, người cứu mình hóa ra là hai nam tử anh tuấn chưa từng gặp mặt. Hắn đang định đi lên cảm tạ, lại nhìn thấy bạch y nam tử kia đang giao đấu với yêu vật khó rời ra được, ánh mắt liền bị cuốn hút vào trận đấu...

Bạch y nhân tay cầm một thanh kiếm to dày, đối mặt với những cành mây quấn tới từ bốn phương tám hướng mà vẫn ung dung không cấp bách, kiếm như

bôn lôi, bên người lóe lên từng vòng cung sáng ***i lọi, cây mây xung quanh đều nhất tề bị chặt đứt. Chưa hết, trong tiếng hú dài, thân hình bạt không bay lên, hất văng những mũi nhọn trên đỉnh đầu, thân thể hơi dừng lại giữa không trung, biến hóa ra vô số phi kiếm lấp loáng hàn quang xạ xuống yêu vật dưới đất, phạm vi của đòn công kích này rộng đến vài trượng. "U...u..." kiếm quang xuyên thấu qua đám dây mây hỗn loạn, một luồng hàn quang vụt qua, trên mặt đất như bị cắm chi chít phi kiếm, đó chính là "Vạn Kiếm quyết" lừng lẫy thiên hạ của Thục Sơn kiếm tông.

Trên mình yêu vật đó lại hiện thêm vài lỗ thủng trong suốt nhưng vẫn chưa chết, "vù" một tiếng đã chui vào trong lòng đất, thân dán sát mặt đất, hình thành một đám đất cấp tốc trốn chạy theo hướng tây nam.

Hoa Lân vô cùng căm tức nó, Hà Chiếu kiếm rời tay bắn ra, cắm phập vào đám đất đang di động đó một cách chuẩn xác phi thường. Diệp Thanh mừng rỡ reo: "Oa...trúng rồi!"

Hoa Lân đang tự đắc ý thì đám đất đó đã sụp "rào" xuống, Hoa Lân bật thốt: "Hỏng, để nó chạy mất rồi!"

Diệp Thanh không tin nói: "Cái gì chạy cơ?..."

Hoa Lân vọt người lên, bắt lấy Hà Chiếu, rạch tung mặt đất, quả nhiên bên dưới trống không. Hắn căm hận dẫm chân liên hồi nói: "Ta nhất định phải tìm diệt ngươi!"

Chỉ nghe thấy một tiếng cười sang sảng: "Yên tâm đi! Nơi đây chính là hang ổ của 'Thiên Niên Thụ Yêu', nó có chạy cũng chẳng tới nơi nào khác đâu!"

Hoa Lân và Diệp Thanh nghe tiếng đều nhìn ra, bấy giờ mới bắt đầu dò xét hai vị ân nhân đã cứu mạng mình. Chỉ thấy bọn họ anh tuấn phi thường, tuổi tác dường như không lớn hơn mình là bao, hai người không khỏi khâm phục bản lĩnh biến ảo khó dò của họ.

Người vừa nói chính là nam tử đã đấu với Thiên Niên Thụ Yêu, y tiêu sái quăng trường kiếm lên trên cao, "soạt" một tiếng, kiếm đã rơi vào hộp kiếm sau lưng. Động tác phóng khoáng khiến Hoa Lân không thể không thán phục.

Người kia thì lại thập phần nho nhã ôn tồn, eo giắt một chiếc ngọc phiến óng ánh khoảng nửa thước, một tia linh khí uốn lượn trên mặt phiến, hiển nhiên không phải phàm vật, khuôn mặt sáng rỡ đang lộ ra một nụ cười ôn nhu mê hoặc lòng người. Hoa Lân trong lòng rúng động, thầm nghĩ: Sao người này trông hơi quen quen? Quay đầu nhìn Diệp Thanh bên cạnh, vừa khéo cũng bắt gặp nhãn thần nghi hoặc giống mình.

Chỉ thấy văn sĩ nho nhã kia vô tình nhìn vào Hàn Tinh kiếm trong tay Diệp Thanh, cười ha ha nói: "Có vẻ như là người một nhà!...Chúng ta đúng là có duyên!"

Hoa Lân động tâm, vội vàng cung kính nói: "Vãn bối Hoa Lân, ra mắt hai vị tiền bối!...Còn chưa biết ân nhân cứu mạng xưng hô ra sao, hôm khác xin được báo đáp thỏa đáng!"

Vị kiếm khách tiêu sái cười hào sảng nói: "A! Ngươi từ Thiên Sơn xuống phải không? Sao ngay đến tổ sư gia mà cũng không nhận ra?"

Diệp Thanh vừa thi lễ xong, nghe thấy những lời này cũng chấn động, lập tức đoán ra người tới là ai. Nàng

rụt rè nói: "Diệp Thanh tham kiến tiền bối!...Chỉ e rằng võ công của tiền bối cao tuyệt, công tử nhà tôi có khi vĩnh viễn cũng không cách nào báo đáp cái ân cứu mạng hôm nay..." Diệp Thanh không muốn để Hoa Lân bị gánh nặng bởi ân cứu mạng này nên mới âm thầm cẩn thận trước một chút.

Văn sĩ nho nhã kia nào có ngờ rằng tiểu cô nương thông minh lanh lợi này đang mưu tính cho bản thân, liền cười ha ha nói: "Người của mình còn nói những điều này làm gì? Mau tới bái phỏng vị Thục Sơn Cốc Thanh Phong tiền bối này mới đúng. Nếu làm cho ông ta vui, không chừng các ngươi sẽ được chỉ điểm cho vài chiêu tuyệt học đó! Ha ha..."

Cốc Thanh Phong ngớ người, vội mắng: "Này!...Tên ngụy quân tử đáng chết! Biết ngay là ngươi định cho ta vào tròng mà, bọn nó là hậu bối chân chính của ngươi, chẳng lẽ ngươi không cho chúng được hai viên Thanh Vân đan à?" Cốc Thanh Phong nói đi nói lại nhưng vẫn lộ ra dáng vẻ chờ người khác tới bái lạy.

Hoa Lân và Diệp Thanh đành phải cung cung kính kính hành đại lễ với Cốc Thanh Phong, ông ta hòa

hoãn đỡ hai người dậy, lôi từ trong ngực áo ra hai thanh bảo kiếm nhỏ nhét vào tay hai người, ghé vào tai thầm thì: "Bảo bối tốt nhất của Thượng Quan Truy Vân là 'Thanh Vân đan', mau tới bái kiến sư tổ của các ngươi đi!...Khà khà!"

Cốc Thanh Phong cũng là kẻ cao tay, câu này kỳ thực là nói với Thượng Quan Truy Vân ở cạnh đó.

Hoa Lân và Diệp Thanh bất đắc dĩ lại xoay mình hành đại lễ với Thượng Quan Truy Vân, Hoa Lân còn thấp giọng nói: "Lẽ ra vãn bối nên làm lễ bái lạy yết kiến sư tổ, nhưng giờ đây Lân nhi đã bị trục xuất khỏi Thiên Sơn, mong tiền bối lượng thứ!"

Những lời này của Hoa Lân tự có đạo lý của nó, phải biết rằng Thượng Quan Truy Vân vốn cho rằng hắn là đồ tôn của ông, sau khi bái kiến nói không chừng hắn sẽ được ban cho vài viên tiên đan cứu mạng. Nhưng hắn thực tại đã thoát li khỏi Thiên Sơn, nếu bây giờ vô duyên vô cớ lại được bảo bối Thanh Vân đan của ông thì hoàn toàn trái với ý nguyện của hắn.

Thượng Quan Truy Vân nghe vậy quả nhiên sững người, sắc mặt trở nên có phần khó coi. Tâm niệm chuyển động nhanh ***ng, ông thầm mắng: "Hạng

Mạc Thiên làm chưởng môn kiểu gì thế này? Tên Hoa Lân này vừa nhìn đã biết là kỳ tài bất thế, vậy mà sao lại bị trục xuất khỏi bản môn kia chứ?" Dựa vào hành động của Hoa Lân vừa nãy tự nói rõ mình đã rời khỏi Thiên Sơn, không chịu nhận quà của ông, có thể đoán chắc hắn là một thiếu niên chính trực. Đáng tiếc cho Thiên Sơn kiếm phái lại mất đi một tuyệt thế kỳ tài, sao không khiến ông đau lòng cho được? Ông thầm nghĩ lão tử đã gặp phải chuyện này, không thể không quản đến, nhất định phải bắt Hạng Mạc Thiên đưa ra một câu trả lời xác đáng.

Thượng Quan Truy Vân suy nghĩ một hồi rồi chậm rãi rút từ trong ngực áo ra một lọ ngọc tinh xảo tỏa hàn khí lạnh lẽo, dốc ra bốn viên linh đan, nở một nụ cười ôn hòa đưa cho Hoa Lân và Diệp Thanh.

Đầu tiên Hoa Lân ngửi thấy một mùi hương thơm mát, toàn thân khoan khoái nhẹ nhàng, cảm giác ngột ngạt trong ***g ngực đều bị quét sạch, biết rằng linh đan này là loại tuyệt phẩm. Do vừa rồi đã lưu ý tới vẻ mặt buồn bực của Thượng Quan Truy Vân, hắn hiểu nhầm là ông không muốn cho, liền vươn người ngạo nghễ nói: "Tiểu tử đã bị trục xuất khỏi cửa

Thiên Sơn, đã lập thệ sẽ không tiếp nhận bất cứ vật gì của Thiên Sơn nữa, xin tiền bối thứ lỗi!"

Thượng Quan Truy Vân nghiêm mặt, trịnh trọng nói: "Ta tin ngươi là đứa trẻ tốt, có oan khuất gì cứ nói rõ với ta, ta nhất định sẽ làm chủ giúp ngươi!"

Hoa Lân thấy ánh mắt thành khẩn của ông, lập tức đã tin đến một nửa, nhưng vẫn không chịu tiếp nhận ân huệ này. Phải biết luyện khí dễ thành, luyện đan khó cầu. Hoa Lân khom người nói: "Cảm ơn ý tốt của tiền bối, nhưng tiểu tử đã lập thệ, tuyệt không thể thay đổi! Đây là nguyên tắc cơ bản của vãn bối!"

Thượng Quan Truy Vân ngưng trọng nhìn ánh mắt kiên định của Hoa Lân, lòng đầy thất vọng. Nhưng hữu thủ đã vươn ra không tiện thu về, trong đầu chợt lóe lên một sáng kiến, đột nhiên cười ha ha nói: "Xú tiểu tử rất hợp với tính cách của ta!...Không sao! Từ hôm nay trở đi ta cũng không phải người của Thiên Sơn nữa, do đó đồ của ta chỉ là của riêng ta mà thôi...Thế này đi, hay là ta và ngươi kết thành bằng hữu, mỗi người giao một vật, để mấy lão gàn bảo thủ của Thiên Sơn thấy được thủ đoạn của chúng ta. Thế nào? Ha ha ha..."

Trong mắt Hoa Lân lóe lên vẻ tinh quái, đây có khi lại là thủ đoạn hay nhất để "trả thù" Thiên Sơn. Thêm nữa bản thân hắn đã có chút quan hệ mờ ám với Thượng Quan Linh, hiện giờ nếu không gần gũi với nhạc phụ đại nhân tương lai thì sau này đừng hòng hy vọng gì nữa. Thế nên hắn cũng cười ha ha nói: "Vậy xin đa tạ lão ca! Hi hi hi..." Nói xong liền chủ động với tay lấy linh đan trên tay ông, đưa hai viên cho Diệp Thanh. Quay đầu nhìn Thượng Quan Truy Vân, hai người lại cười rộ một trận.

Diệp Thanh thầm cảm thấy có chút bất diệu, nhưng nhất thời không biết được là không ổn ở chỗ nào? Nàng nghĩ công tử cũng thật là càn rỡ, dám xưng hô huynh đệ với sư thúc tổ, nếu Hạng chưởng môn mà biết được tự dưng có thêm một tiểu sư thúc, lão không tức đến thổ huyết tại đương trường mới lạ đó. Thật khiến người ta phải toát mồ hôi mà...

Ai ngờ Cốc Thanh Phong nãy giờ đứng bàng quan lại càng kì quái hơn, cũng hòa vào cười nói: "Ta và Truy Vân trước giờ như huynh đệ! Vậy cũng tốt, lại có thêm một bằng hữu gia nhập! Chi bằng ba người chúng ta..." Đang nói đột nhiên ngừng lại nhìn sang

Diệp Thanh đang trợn mắt há miệng ở bên cạnh, tức khắc sửa lại nói: "Nhầm rồi...là bốn người chúng ta mới đúng! Kết làm huynh đệ tại đây, thế nào? Ha ha ha...thực là thú vị!"

Thượng Quan Truy Vân vốn là người thoải mái, tính tình cực kỳ tùy ý, mấy năm nay ngày nào cũng đi ngao du bên ngoài, sớm đã không lo đến chuyện của Thiên Sơn. Lại thấy bảo kiếm trong tay Hoa Lân ẩn hiện những gợn lôi điện, thầm nghĩ tiểu tử này tuổi còn nhỏ mà tu vi đã rất có căn cơ, so với ông năm đó chỉ hơn chứ không kém. Ông liền liên miệng hưởng ứng: "Vậy thì tốt quá rồi, cứ làm thế đi! Về bảo thêm Mạnh Lôi, năm người chúng ta cùng tiếu ngạo giang hồ! Ha ha ha..."

Chỉ có mình Diệp Thanh là cứng họng hết nhìn Hoa Lân lại nhìn Thượng Quan Truy Vân và Cốc Thanh Phong, ánh mắt đầy vẻ ngỡ ngàng...

...

Ngọc Tiên Duyên - Tập 2

Chương 21 - Thủ Trọc Chi Bí*

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

Việc kết nghĩa không hề phiền phức, với cảnh giới hiện giờ của Thượng Quan Truy Vân và Cốc Thanh Phong đã sớm thoát khỏi thành kiến thế tục, bốn người chỉ nắm tay kết minh. Diệp Thanh không muốn công tử mắc nợ ân tình của họ nên chỉ còn cách vui vẻ chấp nhận. Thượng Quan Truy Vân là đại ca, nhị ca Cốc Thanh Phong, Hoa Lân đứng thứ ba, Diệp Thanh ai nhìn cũng yêu mến đành phải làm tứ muội.

Trong lúc nói cười, rừng cây xung quanh vẫn lặng ngắt, bất quá lúc này trông có vẻ rất an phận. Hoa Lân cười nói: "Đêm nay may mà có các huynh đến, nếu không tên tiểu tử đệ e là phải đi đầu thai rồi...Nhị vị lão ca sao lại có nhã hứng đi qua nơi này? Chẳng lẽ đúng là trời cao đã chiếu cố đến đệ sao?"

Thượng Quan Truy Vân nghe vậy, thu lại nét cười, nặng nhọc nói: "Nghe nói Nguyên Lý trấn ở phía đông xuất hiện dị trạng, hai bọn ta đang muốn tới đó, trên đường qua đây lại phát hiện ra yêu khí xung thiên nên mới hạ xuống."

Hoa Lân vội vàng nói: "Sao lại khéo vậy?...Đúng rồi, về việc Nguyên Lý trấn, hiện tại không cần đi nữa đâu. Huyết Ma sớm đã chạy mất tăm mất tích rồi!"

Cốc Thanh Phong biến sắc, ngạc nhiên nói: "Chẳng lẽ đúng là Huyết Ma sao?" Trong mắt hiện lên vẻ hoài nghi.

Diệp Thanh thấy vậy, tự hào ưỡn ngực nói: "Đương nhiên đúng là Huyết Ma, nếu hai người đi hỏi những người khác, nhất định sẽ không nhận được câu trả lời chính xác như vậy đâu. Bởi lẽ chỉ có công tử nhà muội một mình đại chiến với Huyết Ma mấy chục hiệp, thế nên bọn muội tất nhiên phải biết rõ rồi."

Thượng Quan Truy Vân thấy dáng vẻ khả ái của nàng cũng đã tin đến tám phần, nhưng phát hiện thấy biểu tình của Hoa Lân có chút không tự nhiên, không nhịn được hỏi: "Lão đệ, chuyện này rốt cuộc là thế nào?"

Lại thấy Hoa Lân không ngớt cười khổ, tự giễu: "Đệ đích thực là đã giao thủ với Huyết Ma, nhưng lần đó đệ suýt nữa đã toi mạng, cũng là được người ta cứu! Ài...Thiên hạ quả là ngọa hổ tàng long!..."

Rồi hắn đem những chuyện xảy ra ở Nguyên Lý trấn nhất nhất kể lại, tất nhiên trong đó có che giấu tin đồn về Phần Tinh tông. Dù vậy, cuộc tao ngộ đó vẫn khiến hai người Thượng Quan Truy Vân và Cốc Truy Phong cảm thán không thôi.

Còn Hoa Lân trải qua hai lần nguy nan, cuối cùng đã ngấm ngầm phát thệ phải chuyên cần luyện tu chân để ứng phó với kiếp nạn tuyệt thế của mình. Đây là lần đầu tiên hắn cảm nhận được sự cấp bách mãnh liệt, phương thức luyện công tự nhiên không thể tương đồng với thái độ lười nhác trước kia được.

Lúc này, do tu vi của Hoa Lân và Diệp Thanh không đủ thâm hậu, qua một ngày nguy hiểm hôm qua đã tỏ sắc diện mệt mỏi, dưới sự đốc thúc của Thượng Quan Truy Vân mới bắt đầu đả tọa điều tức...

Khi tỉnh lại thì mặt trời đã lên cao, ánh dương quang ấm áp chiếu lên khoảng rừng phẳng lặng, những ám ảnh tàn dư hôm qua đều bị xua tan khỏi tâm Hoa Lân. Hoa Lân từ từ mở mắt, thấy Diệp Thanh vẫn đang đả tọa cạnh mình, cách đó không xa Thượng Quan Truy Vân và Cốc Thanh Phong cũng đang nhắm mắt dưỡng thần, thân hình ngay ngắn của họ ẩn ước

lộ ra khí thế cường đại, bảo kiếm cắm bên cạnh tán phát ánh sáng cô độc.

Hoa Lân lẳng lặng nắm lấy Hà Chiếu kiếm, "vù" một tiếng kiếm đã nhập vào trong người. Hà Chiếu không có bao kiếm, ngày nào cũng phải cầm là một chuyện phiền phức, do đó lúc không có việc gì Hoa Lân thường thu nó vào trong người. Mấy ngày nay đọc tu chân điển tịch trên "kí ức tinh phiến", cuối cùng Hoa Lân đã đoán ra trong cơ thể mình có lẽ còn một bảo bối, hắn mang máng nhớ rằng hình như là một chiếc vòng tay.

Trong "kí ức tinh phiến" còn ký tải rất rành mạch về các dạng bảo vật. Trong đó có đề cập đến một loại gọi là "không gian pháp bảo" (giống như cái rương cất đồ), chúng có thể thu tàng một lượng rất lớn vật phẩm, dựa trên phẩm lượng và thuộc tính của chúng, đại khái có thể phân thành năm cấp bậc:

Đầu tiên, kém nhất đương nhiên chỉ có thể thu tàng rất ít vật phẩm, hơn nữa thể tích của nó cũng khá lớn, không dễ mang theo. Chỉ thuộc loại phàm phẩm!

Thứ hai, phẩm lượng tốt hơn một chút, hình dáng rất nhỏ gọn, không gian bên trong lại tương đối rộng. Đây là tinh phẩm!

Thứ ba, cao hơn một cấp còn kèm theo một số công năng đặc thù, ví dụ như xua tà...Đến bảo vật cấp này đã không thể gọi là vật phẩm nữa mà phải là linh khí.

Thứ tư, nếu cao hơn một bậc nữa thì thuộc vào bảo khí mà người người đều tranh đoạt. Không chỉ có thể sử dụng làm "không gian bảo vật" mà còn có thể trở thành lợi khí tấn công. Hoặc giả có thể biến thành phương tiện đi lại ngồi lên được, "Tốc Tinh Luân" chính là một điển hình.

Thứ năm, trừ bốn cấp bậc trên đây, còn một loại có thể thu vào trong người, trở thành pháp bảo gốc. Đồng thời lại có thể xua tà, tấn công, biến nhanh...các loại công năng cực mạnh. Loại bảo vật này cử thế hãn kiến, dù có là tiên nhân chân chính cũng phải đổ xô tới, đây là vật chỉ có trong truyền thuyết, do đó được xưng là tiên khí.

Hoa Lân không hiểu lắm về những bảo vật này, thầm nghĩ bảo vật trong cơ thể mình chỉ có tác dụng xua tà, có thể là linh khí ở cấp thứ ba chăng? Vì vậy hắn

không để tâm nữa, chỉ nhìn mọi người đang đả tọa, phân vân không biết có nên đánh thức họ hay không. Chỉ thấy Thượng Quan Truy Vân đột nhiên mở mắt cười nói: "Sao? Đêm qua nghỉ ngơi tốt chứ?"

Cốc Thanh Phong cũng mở mắt ngay sau đó, cười kỳ dị nói: "Đệ có muốn đi truy sát Thiên Niên Thụ Yêu không? Ta đã biết nó trốn ở đâu rồi!" Thì ra trong lúc Hoa Lân đả tọa, Cốc Thanh Phong đã dò xét quanh mấy chục ki lô mét, sớm đã tìm ra nơi ẩn thân của yêu vật đó.

Hoa Lân hưng phấn nói: "Tốt quá! Hang ổ của nó ở đâu?...Chúng ta đi ngay bây giờ!" Hắn hấp tấp lay nhẹ Diệp Thanh đang điều tức, trên mặt lộ ra vẻ nôn nóng khó dằn nổi.

Diệp Thanh sau khi tỉnh lại thấy công tử hào hứng khác thường, phảng phất như quay lại thời trẻ thơ. Nàng nghĩ mấy năm nay công tử phải chịu nhiều cay đắng, thấy hắn lộ ra nét cười, bản thân nàng cũng vô cùng vui mừng.

Ai ngờ Thượng Quan Truy Vân lại trầm giọng nói: "Thiên Niên Thụ Yêu này đã tu luyện thành hình, hơn nữa thể chất của nó có thuộc tính linh mộc. Trong

ngũ hành thì 'mộc khắc thổ', nó bất cứ lúc nào cũng có thể tự do đi lại trong đất. Nếu không có một phương pháp vây bắt hiệu quả, e là sẽ rất khó khăn! Ngoài ra, nếu không cẩn thận còn có thể gặp nguy hiểm. Vì vậy..."

Cốc Thanh Phong cũng trịnh trọng nói: "Khà khà! Với lại hang ổ của nó ở sâu mấy trăm trượng dưới lòng đất, xuống đó rồi thì không phải là chơi đâu!...Do đó, có một số chú ý phải nói với đệ. Sau đây ta sẽ dạy đệ một số phương pháp ứng phó, đừng có sốt ruột!"

Hoa Lân vừa nghe đã lập tức bừng tỉnh, vội vã hỏi: "Vậy mau mau nói đi! Đợi lát nữa là trời lại tối rồi, đến lúc đó há chẳng phải còn nguy hiểm hơn sao?"

Thượng Quan Truy Vân mỉm cười nói: "Đừng gấp! Một khi xuống dưới đất vài trăm trượng thì có khác gì đêm tối nơi đây?...Đệ hãy học tuyệt chiêu của Cốc nhị ca trước đi đã...Hà hà!"

...

Chú thích: *Bí mật chiếc vòng tay

Ngọc Tiên Duyên - Tập 2

Chương 22 - Lâm Trung Học Nghệ

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

Hoa Lân nhìn sang Cốc nhị ca.

Chỉ thấy Cốc Nhược Phong cười cười, móc từ trong ngực áo ra một thanh bảo kiếm nhỏ, chỉ rộng một lóng tay, dài hai tấc, giống hệt như hai thanh đêm qua đã tặng cho Hoa Lân và Diệp Thanh. Ánh sáng vàng loang loáng trên bề mặt kim kiếm, trông rất đẹp mắt. Hoa Lân thấy thế cũng rút thanh của mình ra ngắm nghía kỹ lưỡng. Sau khi quan sát tỉ mỉ mới phát hiện ra cả thanh kim kiếm được tạo thành bởi tầng tầng lớp các phiến kim khí mỏng tang sắc bén phi thường chồng xếp lên nhau, chế tác khéo léo tinh tế đó tuyệt không phải những thợ rèn bình thường có thể tạo ra.

Cốc Thanh Phong trầm giọng nói: "Bí mật thi triển 'Vạn Kiếm quyết' kỳ thực là nằm trên thanh kim kiếm nhỏ bé này. Nó lợi dụng nội lực của đệ, tách ra thành từng lưỡi dao sắc, thần tốc bắn vào đối phương...Do mỗi lưỡi kiếm quá mỏng, một khi phát ra rồi sẽ

nhanh ***ng tan ra, tạo nên hiệu quả công kích rất mạnh. Công lực càng cao thì tốc độ của đòn tấn công tự nhiên càng nhanh, diện tích bao trùm cũng càng rộng, phi kiếm được hình thành đương nhiên cũng không vừa, uy lực của nó tương ứng với công lực của bản thân đệ ..."

Diệp Thanh kinh ngạc nói: "Chẳng trách hôm qua thấy vô số phi kiếm mờ mờ ảo ảo, quan sát kỹ lại không tìm được vết tích nào, thì ra là nó tự tan!"

Hoa Lân tỏ ra rất kích động, vội vã nói: "Cốc tiền...Cốc nhị ca, đây là tuyệt học của Thục Sơn các huynh, dạy cho đệ thế này có gì đó không đúng chăng?"

Cốc Thanh Phong thở dài, ngẩng đầu nhìn thiên không, thong thả nói: "Thục Sơn thật hổ thẹn với thiên hạ!...Phiên Thục Sơn kiếm điển này mở cửa cho toàn thiên hạ chính là ý của ta. Trong lần kiếm điển này, chúng ta sẽ giải thích tường tận cho thiên hạ biết về một số bí điển tu chân, để chuẩn bị chống lại hạo kiếp trong tương lai!"

Hoa Lân rúng động tinh thần, lại thấy hơi mê hoặc khó hiểu, quay sang trái nhìn Thượng Quan Truy

Vân, chỉ thấy biểu tình của ông không chút biến đổi, dường như trong lòng đã có sẵn kết luận.

Cốc Thanh Phong ngừng cảm thán, kiềm chế sự kích động rồi lại tiếp tục giảng giải tâm pháp cũng như các điểm trọng yếu khi thi triển "Vạn Kiếm quyết". Kết lại chỉ dặn dò Hoa Lân một câu: "Tam đệ, Vạn Kiếm quyết không phải tầm thường, hy vọng đệ không tùy tiện truyền thụ cho người khác. Chỉ có những con người chính nghĩa lẫm liệt mới có thể trao tặng, nếu không khó mà giữ được nó khỏi làm hại nhân gian, rõ không?"

Hoa Lân suy nghĩ rất mau lẹ. Lời dặn này của Cốc nhị ca rất có thâm ý, vừa nói không được dễ dàng truyền cho người khác, rồi lại bảo có thể truyền cho nhân vật chính phái, chẳng lẽ bên trong còn có ẩn ý nào ư? Chưa kịp nghĩ sâu, Thượng Quan Truy Vân cũng tới truyền thụ vài chiêu để ứng phó với chiêu thức của yêu vật. 'Diệt Hồn kiếm pháp', 'Truy Hồn kiếm pháp' vốn là tuyệt học của Thiên Sơn 'Thần Mục đường', với tu vi hiện tại của Hoa Lân thì học rất nhanh, trước kia chẳng qua là do không đủ tư cách luyện tập mà thôi.

Sau vài giờ được truyền thụ, Hoa Lân và Diệp Thanh đều đã lĩnh ngộ được yếu lĩnh bên trong. Thượng Quan Truy Vân và Cốc Thanh Phong đều bất ngờ, phải nói chỉ riêng gặp được một thiên hạ kỳ tài như Hoa Lân cũng đã quá đủ, vậy mà ngộ tính kinh người của Diệp Thanh cũng không hề kém Hoa Lân, trong một ngày mà gặp được đến hai kỳ tài tuyệt thế, sao có thể không kinh ngạc cho được? Khỏi cần phải nói, Hoa Lân và Diệp Thanh ở Thiên Sơn khẳng định phải là những đệ tử xuất chúng, không tưởng nổi lại bị trục xuất khỏi sư môn, xem ra Thiên Sơn kiểu gì cũng sắp xuống cấp rồi!

Những năm gần đây Thượng Quan Truy Vân tuy không quan tâm đến Thiên Sơn kiếm phái nhưng nay phát giác ra Thiên Sơn đã mất đi hai cao thủ triển vọng, trong lòng không khỏi đau buồn. Ông thầm quyết tâm nhất định phải tìm Hạng Mạc Thiên hỏi cho ra lẽ, nếu không sao phải với sư tôn đã quy tiên của mình?

Lúc này đã lại tối mịt, trời đêm trên đỉnh đầu vẫn lấp lánh đầy sao, do đang vào hạ tuần nên không thấy xuất hiện ánh trăng. Thượng Quan Truy Vân và Cốc

Thanh Phong đằng thân bay lên, ngự kiếm dẫn đường. Hoa Lân và Diệp Thanh không chút đắn đo, thi triển 'Thảo Thượng Phi' bám trên các ngọn cây cấp tốc phi về hướng tây nam. Dưới trời sao, chỉ thấy bốn đạo nhân ảnh xoẹt qua màn đêm, đột nhiên thân thể trầm xuống, xuyên qua những nhánh cây tươi tốt dưới chân, hạ thân tại một vùng đất trống.

Vừa xuống đến mặt đất, Hoa Lân đột nhiên cảm thấy xung quanh rất trống trải, định thần nhìn về phía trước, một cây nhãn cao lớn cực kỳ nổi bật, lá cây sum suê phủ trùm khắp không gian mấy chục trượng, bầu trời trên đỉnh bị tán cây của nó xòe ra che kín kẽ. Thân cây thô ráp phải mười lăm người mới ôm hết, cây to như vậy thực sự hiếm thấy.

Khoảnh đất dưới chân cũng thập phần kì dị, phương viên vài chục trượng đều bị cự thụ này lấp kín bầu trời, dưới cái bóng của nó không có bất kỳ loài thực vật nào khác. Bóng cây xung quanh lại tiếp giáp với rừng rậm liên miên bất tuyệt, không lưu lại một khe hở nào, nếu ở trên cao sẽ rất khó phát hiện ra sự quái dị của cây này.

Diệp Thanh bụm miệng, kinh hô: "Oa! Cái...cái cây này chí ít phải trên năm nghìn năm tuổi, rõ ràng là một Thiên Niên Thụ Yêu!"

Bốn người ngưng trọng gật đầu, đứng bên rìa khoảng đất từ xa thăm dò, không dám tùy tiện tới gần. Nơi đây là địa bàn của Thụ Yêu, lực tấn công nhất định rất kinh khiếp, nhớ lại tình cảnh hôm qua, Hoa Lân và Diệp Thanh không khỏi lạnh người.

Thượng Quan Truy Vân cẩn thận quan sát bốn bề một lượt, trầm giọng nói: "Tu vi của nó rất lợi hại, lại không chủ động xuất thủ, giả vờ như gió êm sóng lặng, xem ra là muốn dẫn dụ chúng ta xông lên chịu chết!"

"Ha!...Sợ gì nó?" Cốc Thanh Phong từ tốn rút thanh kiếm to trên lưng ra, mũi kiếm chỉ xéo xuống đất, thân hình siêu thoát tán phát chiến ý lành lạnh. Ông trầm giọng nói: "Kim, hỏa hai thuộc tính khắc chế thuộc tính mộc với mức độ khác nhau, mọi người hãy tự dựa vào bản lĩnh của mình! Con yêu này nhất định đã tàn hại vô số sinh linh, hôm nay phải diệt trừ nó bằng được!" Nói xong kéo trường kiếm, dẫn đầu đi chầm chậm về phía cự thụ...

Hoa Lân cũng chẳng lo che giấu gì nữa, Hà Chiếu kiếm trong hữu thủ "coong" một tiếng thình lình vụt ra, Thượng Quan Truy Vân và Cốc Thanh Phong chỉ hơi kinh ngạc nhưng không hỏi gì. Bốn người xếp thành trận hình, cầm kiếm từng bước áp tới cự thụ ở chính giữa. Đi được khoảng tám trượng, trước mặt đột nhiên tối sầm, phảng phất như chìm vào hắc ám vô biên vô tận. Khoảng đất xung quanh gấp rút thu nhỏ lại, tuy mọi người không nhìn thấy nhưng đã cảm giác được áp lực khổng lồ đang bức tới từ bốn phương tám hướng.

Ngọc phiến giắt bên eo Thượng Quan Truy Vân lấp loáng, tỏa ra một quầng sáng nhỏ dập dờn như sóng biếc. Bảo kiếm của Cốc Thanh Phong và Hoa Lân cũng tán phát hồng quang hoàn toàn bất đồng, bảo kiếm của Hoa Lân hiện màu đỏ sẫm, còn bảo kiếm của Cốc Thanh Phong lại hơi ẩn kèm kim quang lóa mắt, thân ảnh hai người cũng dễ dàng phân biệt. Riêng Hàn Tinh kiếm của Diệp Thanh là chưa từng phát sáng, chỉ có viên minh châu trên chuôi kiếm sản sinh ra một vầng sáng yếu ớt. Nhưng bất kể bảo vật của bốn người có thần kỳ thế nào thì vẫn không rọi được tới cự li ngoài một trượng, Hoa Lân nghĩ lần

này uy lực của "Yêu Tiên trận" hiển nhiên lợi hại hơn hẳn hôm qua...

...

Ngọc Tiên Duyên - Tập 2

Chương 23 - Yêu Tiên Kỳ Trận

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

"U u u..." trên trời đột nhiên vang lên những tiếng phá không rối rít. Đúng lúc này, mặt đất dưới chân mọi người bỗng sụp xuống, phía dưới là một vực lớn sâu không thấy đáy, cả bốn người đều bị rơi xuống đó. Cốc Thanh Phong hét lên: "Đừng hoảng, chúng ta chính đang muốn xuống đây!"

Lúc này hai bên vực sâu lại phun ra vô số cành mây to bằng bắp tay, trong nháy mắt đã quấn đến từ mọi phương hướng, trên trời dưới đất toàn là những cây mây múa loạn, nhìn mà phát lạnh người...

Bốn người bất tự chủ rơi xuống huyền nhai đen như mực, Cốc Thanh Phong rớt xuống trước tiên, giương

kiếm chém đứt những tầng mây chồng chất bất tận phía dưới. Hoa Lân cúi đầu nhìn, run sợ phát hiện ra vực sâu không đáy này đan chéo với vô số nhành mây, như những cánh tay sống cuộn lấy mọi người. Nhưng vừa gặp phải kim quang do Cốc Thanh Phong huy động, chúng đồng loạt bị chặt thành từng đoạn.

Bấy giờ, một màn tinh quang đen ngòm rộng lớn lại từ trên trời trùm xuống. Thượng Quan Truy Vân giũ từ trong tay áo ra một thanh đoản kiếm lấp loáng sắc xanh, bố trí một tầng sáng trắng mờ mờ trên đỉnh đầu mọi người. Chỉ nghe "đinh đinh đang đang..." hàng loạt những tiếng xung kích truyền tới, trên không, từng điểm đen nhọn như những con giun bò lúc nhúc đều bị kiếm quang làm bắn ngược lại, khiến cho những mũi nhọn chi chít không ngừng xạ tới từ phía sau trở nên rối loạn. Hoa Lân và Diệp Thanh có vẻ khá nhàn hạ, tư thế chuẩn bị tiếp đất, bảo kiếm nắm chặt trong tay đương nhiên bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng xuất thủ.

Bốn người đã trầm mình xuống rất lâu nhưng vẫn không nhìn thấy đáy, cuối cùng Diệp Thanh phải thốt

lên kinh ngạc: "Không hay rồi, cái khe này hình như không có đáy!"

Tả thủ Hoa Lân ôm chặt lấy eo nàng, thấp giọng nói: "Đừng sợ, hai vị đại ca đều biết ngự kiếm thuật, chúng ta không ngã chết được đâu!"

Diệp Thanh nhìn những cành mây đứt hai bên như vật thể sống, chỉ cảm thấy hơi hoa mắt ***ng mặt. Trong phúc chốc, bốn người dường như lại rơi xuống thêm vài chục trượng, còn may là nhờ vào công lực của Thượng Quan Truy Vân và Cốc Thanh Phong mới có thể chống lại sự giáp kích trên trời dưới đất. Diệp Thanh vừa thở phào một hơi, đột nhiên phía dưới truyền tới một trận gió mãnh liệt, không khí rung động từng cơn, đất hai bên vách đổ xuống rào rào. Cùng với tiếng gió rú rít, phảng phất như có một vật thể rất to lớn đang gấp rút chạy loạn từ dưới lên trên.

Trong lúc vẫn không ngừng rơi xuống, kim kiếm trong tay Cốc Thanh Phong thình lình dừng lại, bởi lẽ những cành mây đan xen phía dưới trong tích tắc đã không thấy bóng dáng đâu nữa, chỉ còn lại huyền nhai tối thui vẫn chưa thấy đáy. Cốc Thanh Phong chợt hét to một tiếng, thân thể ngưng lại trên không,

đột nhiên quăng Hoa Lân và Diệp Thanh vẫn đang rơi hướng sang vách bên phải.

Trong khoảnh khắc, dưới chân vụt hiện một rễ cây đường kính đến một trượng, vươn dài như vô tận hung hãn quất lên trên. Tốc độ vừa nhanh vừa mạnh, thể tích to khủng khiếp rợn người, tiếng xé gió cường bạo thể hiện rõ tốc độ nhanh như thiểm điện của nó. Thêm nữa mọi người đều đang sa xuống, bóng đen đó lại đâm đầu lên trên khiến Diệp Thanh sợ tới mức đầu óc trống rỗng!

Khi nhìn thấy bóng đen đó, không chỉ mình Diệp Thanh, ngay cả Hoa Lân cũng không kịp phản ứng, trong lúc hoảng loạn, chỉ cảm thấy người mình bị người ta ném sang bên phải, ngay sau đó là một luồng gió cực mạnh thổi sát qua thân thể khiến da thịt đau nhức âm ỉ...Chỉ nghe thấy một tiếng rên bức bối nhưng không rõ lắm vì tiếng rên đó chẳng mấy chốc đã bị cuốn bay xa theo ngọn gió...

Diệp Thanh kinh hoảng cho rằng công tử gặp phải chuyện bất ngờ, đang định cất tiếng gọi thì phát hiện ra Hoa Lân đã lẻn đến cạnh mình. Nhìn thấy dáng vẻ nhếch nhác của hắn, nàng cười khẽ một tiếng, vừa

định giúp hắn chỉnh đốn lại y phục thì Thượng Quan Truy Vân đang dán mình vào vách cách đó không xa đã trầm giọng nói: "Không ổn, Cốc Thanh Phong bị quái vật kia đánh trúng rồi, ta phải lên xem thế nào. Hai người cứ bám trên vách này không được loạn động, ngàn vạn lần phải cẩn thận!...Yêu vật đó đã lên rồi, nhất định sẽ xuống lại!" Nói xong rút phi kiếm, một chân đạp lên mặt kiếm, bay thẳng lên phía trên.

Vừa phi được hơn chục trượng cao, lại nghe thấy trên đầu vọng đến tiếng gió rít sắc bén, hiển nhiên yêu vật đó đang ập xuống. Ông đang định né tránh thì có tiếng người gần đó gọi khẽ: "Thượng Quan huynh mau tránh đi! Ôi da...Con yêu này lợi hại quá!"

Thượng Quan Truy Vân mừng rỡ cấp tốc dán sát vào huyền nhai, chỉ thấy một bóng đen khổng lồ "vù" một tiếng phất xuống, tà áo của ông bị thổi bay phần phật. Chờ bóng đen đó đi qua, ông mới chầm chậm tiến tới nơi vừa phát ra tiếng gọi, lại thấy nửa người Cốc Thanh Phong đã chìm vào trong vách đất, ngay đến thanh kim kiếm trên tay cũng không hiểu đã biến đâu mất. Thượng Quan Truy Vân lướt đến, móc

ra một viên Thanh Vân đan đưa sát tới miệng ông, quan tâm hỏi: "Cốc huynh không sao chứ?"

Cốc Thanh Phong chống tay vào vách đất chui ra, giơ tay ngăn không nhận linh đan, phủi phủi tro bụi bám trên thân nói: "Không nghiêm trọng, dựa vào nó thì chưa làm tôi bị thương được đâu!...Hừ! Tôi còn lưu lại trong người nó một thanh kim kiếm, để xem xem nó sẽ xử trí ra sao! Giờ chúng ta hãy lập tức xuống dưới, nhân lúc nó rút kiếm ra có thể đoạt luôn cẩu mạng của nó!"

Thượng Quan Truy Vân thấy sắc mặt Cốc Thanh Phong không được tốt, đang định khuyên ông ta nên nghỉ ngơi thêm một lúc, không ngờ Cốc Thanh Phong đã bất chợt nhảy xuống huyền nhai, song thủ bám vào vách, mượn lực để triệt tiêu tốc độ rơi, không chịu tạm nghỉ một giây phút nào. Thượng Quan Truy Vân biết rằng ông ta mất đi phi kiếm, đối với người ngự kiếm mà nói thì đúng là một nỗi nhục quá lớn, tâm trạng sốt ruột đó bản thân Thượng Quan Truy Vân khó có thể hình dung được. Vì vậy ông cũng bỏ ý định khuyên nhủ, đành phải ngự kiếm xuống theo...

Lúc này Hoa Lân và Diệp Thanh vừa mới né khỏi yêu vật lao xuống, Hoa Lân đang an ủi Diệp Thanh có phần hoảng sợ. Đột nhiên nhìn thấy Cốc Thanh Phong xẹt qua bên mình, trong lòng đại hỉ, vội vàng gọi: "Cốc nhị ca! Huynh không sao chứ? Thật tốt quá, cảm ơn huynh vừa nãy đã cứu đệ...Ơ?"

Không ngờ Cốc Thanh Phong đi quá nhanh, căn bản không hề có ý đáp lời Hoa Lân, hắn đang thấy lạ lùng thì Thượng Quan Truy Vân bám sát theo sau cũng lướt xuống qua người hắn, tít ở dưới còn văng vẳng lời dặn dò của ông: "Hai người cứ ở đấy tránh yêu vật, ta cùng nhị ca đi xuống dưới đây..." Tuy Thượng Quan Truy Vân đã đi xa nhưng giọng nói ân cần đó như vang lên sát bên tai vậy...

Hoa Lân ngẩn người, đang suy nghĩ có nên đi giúp một tay không thì trên đỉnh đầu lại vọng tới những tiếng "u u u..." xé gió, xem ra những mũi nhọn khó chịu đó sau khi tránh khỏi yêu vật lại bắn xuống. Hoa Lân và Diệp Thanh vừa nghe thấy thanh âm này liền cảm thấy không chút thoải mái, bởi lẽ họ liên tưởng tới dưới chân có khả năng lại phun ra những cành mây đáng ghét, hai người quay sang nhìn nhau,

không hẹn mà cùng trôi tuột xuống huyền nhai tăm tối...

Quả nhiên, ngay khi rời khỏi vách đất, nơi vừa đặt chân lại thò ra vài nhánh cây, chỉ có điều số lượng rõ ràng đã ít hơn rất nhiều. Hoa Lân và Diệp Thanh không dám ngừng nghỉ, men theo vách đất trầm mình xuống thật nhanh, một mặt chống đỡ với những mũi nhọn trên đỉnh đầu, mặt khác còn phải dỏng tai nghe ngóng động tĩnh bên dưới, chỉ sợ cái vật khổng lồ kia bất ngờ xuất hiện. Ai ngờ lần này mới rơi xuống mấy chục trượng đã chạm xuống mặt đất, điều kì quái là tại sao yêu vật đó lại không có động tĩnh gì? Chẳng lẽ nó đã bị Thượng Quan Truy Vân và Cốc Thanh Phong tiêu diệt rồi sao? Hai người trong lòng nghi hoặc...

...

Ngọc Tiên Duyên - Tập 2

Chương 24 - Hà Chiếu Cộng Minh

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

Mặt đất nơi Hoa Lân và Diệp Thanh hạ chân trơn nhẵn như đã từng có vật trượt qua, nhìn quang cảnh thì thông đạo này đã tồn tại từ rất lâu, tịnh không phải bị nứt ra vì sự xâm nhập của họ. Lúc này những mũi nhọn trên đỉnh đầu không còn bắn xuống nữa, những nhành mây hai bên cũng biến mất, bọn chúng dường như đã đình chiến.

Hoa Lân nhờ vào chút ánh sáng phát ra từ Hà Chiếu kiếm đã có thể nhìn được ra ngoài mười trượng, một thông đạo rộng hai trượng kéo dài ra xa, hiển nhiên Yêu Tiên trận đã mất đi tác dụng ở nơi đáy vực này. Hoa Lân quay đầu nhìn thông đạo hai mặt đen kịt, đang lo không biết nên đi theo hướng nào thì một loạt tiếng kim khí va đập bỗng từ xa vọng lại trong thông đạo bên phải. Hoa Lân dắt Diệp Thanh chạy thẳng về hướng đó, ai ngờ trước mắt đột nhiên xuất hiện một ngã tư, thanh âm chỉ dẫn phương hướng kia không còn vang lên nữa. Đứng tại ngã tư rộng rãi đó, nhìn đường hầm bốn mặt tối om, Diệp Thanh lẩm bẩm nói: "Bên dưới không phải là một mê cung chứ?"

Hoa Lân phủ phục người xuống, áp tai trên mặt đất lắng nghe, trên mặt lộ ra nét cười, rồi lại nắm tay

Diệp Thanh tiếp tục chạy về phía trước. Quả nhiên lại đi qua thêm vài ngã tư nữa, nếu không phải Hoa Lân đã nghe thấy chút động tĩnh ở phía tây, e là sẽ bị lạc trong thông đạo dưới đất này mất. Trong lúc bôn hành, "rắc" một tiếng, Hoa Lân đã đạp vỡ một vật, cúi đầu nhìn xuống, sắc mặt hơi tái đi, ra là một chiếc đầu lâu. Diệp Thanh thì đã ré lên hoảng hốt, gọi: "Lân ca ca..."

Từ lúc năm tuổi Hoa Lân đã không sợ những vật chết này, cũng không để Diệp Thanh có cơ hội sợ hãi, lại kéo nàng chạy như bay về phía trước. Chưa được vài bước, những hài cốt hiện lên trước mặt ngày càng nhiều. Không còn cách nào khác, Hoa Lân đành phải một tay khoác quanh eo Diệp Thanh, cùng nàng đằng thân nhảy lên, mũi chân điểm vào vách bên trái, bám sát vào vách nghiêng nghiêng phóng đi.

Diệp Thanh ôn nhu nhìn Hoa Lân, trong lòng ngập tràn cảm giác ngọt ngào. Nàng đang định mở miệng nói thì chuỗi vòng đen trên cổ tay lóe lên, Tôn Yên Nhiên thình lình vọt ra, hét lớn: "Cẩn thận!" Nói xong lại rút vào trong.

Tiếng nói vừa dứt, vách đất bên mé tả gồ lên, liền đó một rễ cây khổng lồ đột nhiên phá đất chui ra, cấp tốc xoắn tới Hoa Lân. Phản ứng của Hoa Lân phải nói cũng thần tốc, mũi chân điểm nhẹ một cái trên vách, ôm theo Diệp Thanh, nhanh ***ng tung mình lên trên bám sát theo huyền nhai. Đồng thời Hà Chiếu trong hữu thủ bổ mạnh xuống dưới, quả nhiên yêu vật đó đang bức sát tới, "coong" một tiếng đã bị chặt trúng. Hoa Lân đang thầm đắc ý thì lại phát hiện ra Hà Chiếu chém vào quá sâu, bị yêu vật kia bọc chặt lấy, nhất thời không nhổ ra được.

Yêu vật kia như phát cuồng, không thèm để ý đến lưỡi kiếm sắc bám trên thân, hung ác cuốn tới Hoa Lân.

Hoa Lân chỉ còn cách buông bỏ Hà Chiếu, vì tả thủ còn ôm Diệp Thanh, luận tốc độ dẫu sao vẫn không linh hoạt bằng yêu vật. Mắt thấy khó mà tránh thoát, Hoa Lân quyết đoán đẩy Diệp Thanh sang vách phải, mượn lực chỗ phẳng lộn ngược ra sau, yêu vật đó đã quẹt "rào" một tiếng sạt qua da đầu. Hoa Lân dốc sức chích mạnh mũi chân vào cơ thể khổng lồ của yêu vật, một lần nữa bạt không nhảy lên, quay đầu bỏ

chạy. Cái rễ cây đó hiển nhiên chính là nguyên hình của 'Thiên Niên Thụ Yêu', thân thể dài đến chục trượng quấn tới Hoa Lân như thiểm điện.

Hoa Lân ngoảnh đầu nhìn Diệp Thanh ở đằng kia tạm thời coi như an toàn, mục đích của hắn đã đạt được, liền dẫn dụ Thụ Yêu phi sang một hướng khác. Ai ngờ Diệp Thanh thấy công tử gặp nguy hiểm, cấp tốc ngưng tụ nội lực, Hàn Tinh kiếm trong tay không chút do dự phát ra một màn kiếm khí mạnh mẽ chém tới Thụ Yêu. Bên tai nàng còn vọng lại tiếng kinh hô của Tôn Yên Nhiên: "Thanh Thanh đừng động đến nó!..."

Quả nhiên kiếm khí lăng lệ của Diệp Thanh không hề gây thương hại lớn cho Thụ Yêu, chỉ lưu lại một vết thương dài ba thước trên tấm thân thô ráp của nó. Một kiếm này lại thu hút sự chú ý của Thụ Yêu, nó bỗng nhiên quay đầu sà về phía Diệp Thanh. Nàng kinh hãi thét lên, chân ngọc điểm lên vách, lật đật xoay mình bỏ chạy...

Lúc này, chỉ thấy trước mặt Diệp Thanh có một bóng trắng bay tới, đúng là thân ảnh của Thượng Quan Truy Vân. Thụ Yêu đó dường như biết lợi hại, lập tức

quay ngược lại mà trốn chạy, trùng hợp lại nhắm đúng về hướng của Hoa Lân.

Lúc này Hoa Lân tay không binh khí, nào dám cản đường nó, thân thể đành phải đằng không nhảy lên. Lại sợ Thụ Yêu sẽ thừa cơ hạ độc thủ với mình, hắn hét lớn trên không: "Vạn Kiếm quyết..."

Thông đạo lấp lánh tinh quang, vài chục cây phi kiếm xạ xuống đầu Thụ Yêu. Thụ Yêu đó thất kinh, hiển nhiên đã từng nếm khổ đầu của chiêu này, thân thể kềnh càng của nó bỗng thu nhỏ lại vô số lần, chớp mắt đã biến hóa thành hình người một cách ảo diệu, tránh khỏi tuyệt chiêu của Hoa Lân. Chỉ nghe hai tiếng "leng keng", một thanh kiếm dày nặng và một thanh trường kiếm chớp chớp lôi quang rớt xuống mặt đất, trong lúc mọi người đang sững sờ, Thụ Yêu đã nhặt lấy trường kiếm rồi đâm đầu vào tường bích phía trái. "Vù", nó chui thẳng vào trong đất, chớp mắt đã biến mất trước mắt mọi người, bản lĩnh xuyên tường này nhanh hơn bất cứ thứ gì!

Đúng lúc này, một đạo kim quang chớp hiện sau lưng, lướt qua bên trái Hoa Lân lao thẳng vào động huyệt Thụ Yêu vừa lẩn trốn, ngay sau đó đã vang lên

tiếng thóa mạ của Cốc Thanh Phong: "Yêu nghiệt vô sỉ!...Cũng biết trốn chạy cơ à?"

Thượng Quan Truy Vân cười nói: "Yên tâm đi! Nó chạy không xa đâu, mọi người nhìn trên đất xem..."

Chúng nhân cúi đầu nhìn xuống, mặt đất dưới chân lưu lại một đống chất nhầy màu xanh biếc, hơn nữa còn bốc lên mùi chua gai mũi. Diệp Thanh quạt quạt tay quanh mũi, giậm chân nói: "Khó ngửi quá đi!"

Cốc Thanh Phong ghé sát tai vào vách nghe ngóng một hồi, miệng lẩm nhẩm: "Nó rẽ sang trái ba lần, đi thẳng vài chục trượng rồi lại chui vào vách. Ố? Xa quá rồi, chúng ta mau đuổi theo!"

Bốn người thi triển Tung Dược thuật gấp rút đuổi theo hướng Thụ Yêu trốn chạy, vòng qua vài ngã tư, dựa vào những giọt bầy nhầy ẩm ướt trên đất mà tiếp tục bám theo. Ai ngờ yêu vật đó lại chui qua vách đất trước mặt, chỉ có điều thông đạo yêu vật chui vào rất hẹp, con người vốn không có cách nào qua được, mà những thông đạo dưới chân đều đã bị chặn đứng, đúng là một ngõ cụt.

Cốc Thanh Phong áp tai trên tường nghe ngóng cả nửa ngày mà vẫn không có kết quả, bỗng lùi lại hai bước, hữu thủ giơ lên hai ngón tay, bắt thành kiếm quyết, thét lớn: "Xích Dương kiếm...Xuất!"

Trên đầu ngón tay ông bùng lên một đốm lửa đỏ rồi lại khôi phục nguyên trạng. Hữu thủ bắt kiếm quyết của Cốc Thanh Phong run run, dùng ý niệm cường đại cảm ứng "Xích Dương kiếm" của bản thân. Rất lâu sau, cuối cùng ông không gắng gượng nỗi nữa, hổn hển thở ra vài hơi bức bối, sắc mặt có vẻ hơi khó coi!

Hoa Lân nãy giờ hiếu kỳ đứng săm soi động tác của Cốc Thanh Phong, bởi lẽ ông vừa thi triển chính là ý niệm điều khiển kiếm buộc phải có trong ngự kiếm thuật. Hoa Lân nhớ đến 'ngự kiếm quyết' mà Nhược Uyên đã dạy mình, trong lòng đột nhiên rúng động, lại nghĩ: "Hà Chiếu của mình có thể tự do thu vào trong người, có lẽ năng lực cảm ứng cũng khá mạnh?"

Vì vậy hắn cũng học theo tư thế của Cốc Thanh Phong, giơ hai ngón tay phải, điểm vào my tâm, khép hai mắt lại, toàn lực dùng ý niệm gọi Hà Chiếu!

Ba người Thượng Quan Truy Vân, Cốc Thanh Phong và Diệp Thanh nhìn thấy động tác của hắn, biết rằng hắn muốn học theo y chang. Ai cũng nghĩ với công lực của hắn sao có thể sánh với Cốc Thanh Phong được, đối với động tác của hắn không mang chút hy vọng nào.

Hữu thủ bắt kiếm quyết của Hoa Lân cũng run run, đột nhiên hai mắt mở tròn, hắn đã cảm ứng được sự rung động của Hà Chiếu kiếm. Hoa Lân cao giọng quát: "Về đây!"

Thượng Quan Truy Vân, Cốc Thanh Phong và Diệp Thanh đều kinh hoàng quay đầu lại nhìn, Hoa Lân đã toát mồ hôi đầy đầu. Đột nhiên, một tiếng kiếm ngân trong trẻo truyền tới, một thanh bảo kiếm kèm theo ngọn lửa rực cháy xuyên "u u u...'" qua mê cung trùng trùng, thông suốt qua tầng tầng vách đất bắn vọt lại.

Thượng Quan Truy Vân giật mình trước thế đến hung mãnh của bảo kiếm, sắc mặt đại biến, tốc độ của thanh kiếm đó thực sự quá mức kinh người, chúng nhân chỉ cảm thấy một đạo hồng quang xẹt qua, kiếm đã cắm vào trong ngực Hoa Lân. Bấy giờ đoản

kiếm trong tay Thượng Quan Truy Vân mới bắn phập vào vách đất đối diện, vốn định đâm bay luồng hồng quang đó nhưng từ đầu đến cuối vẫn chậm mất một bước. Chỉ thấy hồng quang lóe lên, ngay đến thông đạo bốn bề tăm tối cũng bừng sáng.

Toàn thân Hoa Lân hiện lên màu đỏ sẫm, mờ nhạt dần rồi biến mất. Hoa Lân kinh hoảng cúi đầu nhìn, song thủ khua loạn quanh ngực, ngơ ngác phát hiện ra không có lấy một điểm vết tích nào, thậm chí cả tà áo cũng không bị cháy hỏng. Hoa Lân bất tri bất giác sờ gáy nói: "Kỳ quái thật..." rồi mở tay phải ra xem, thấp giọng niệm: "Xuất kiếm!"

"Coong..." trong tay chợt có thêm một thanh trường kiếm lấp lánh, đây chẳng phải Hà Chiếu kiếm của mình thì là gì?

...

Ngọc Tiên Duyên - Tập 2

Chương 25 - Đại Chiến Thụ Yêu

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

Thượng Quan Truy Vân và Cốc Thanh Phong cùng động dung thốt: "Tiên kiếm?" Trên giang hồ có một lời đồn đại thế này, nghe nói cảnh giới luyện chế "linh khí" cao nhất chính là đạt tới nhân kiếm hợp nhất, mọi nơi mọi lúc đều có thể chiêu gọi bảo kiếm của mình, điều này có thể nói là rất hiếm thấy ở Trung Nguyên, vì vậy được xưng là tiên kiếm.

Hoa Lân thấy họ kinh hô nhìn mình, cảm thấy rất mất tự nhiên, vội vàng tìm kiếm hướng Hà Chiếu bay đến, quan sát thật kỹ trên bức vách đối diện một lúc, quả nhiên phát hiện ra một khe kiếm sâu hoắm. Hoa Lân híp một mắt lại, ghé sát vào khe kiếm đó giương mắt nhìn ra, bên trong tối om om chẳng nhìn thấy gì cả, hiển nhiên cự ly quá xa.

Cốc Thanh Phong đề nghị: "Bảo kiếm của Hoa lão đệ bay về từ phía chính diện, chứng tỏ sào huyệt của yêu vật đó ở cách đây không xa. Chúng ta hãy quay lại đã, tìm một con đường dẫn tới phía trước, ta khẳng định sẽ tìm được đường đi trong mê cung này."

Ba người kia đều biểu thị sự đồng ý, thuận theo thông đạo đi ngược lại vài chục trượng. Quay về ngã tư gần nhất, Cốc Thanh Phong tiện tay làm một ký hiệu trên

tường nói: "Chúng ta đi sang trái trước..." Nói xong dẫn mọi người chuyển hướng sang trái, mỗi lần đi qua một ngả đường lại để lại một ký hiệu.

Vì đã biết đại khái phương hướng sào huyệt của yêu vật, mọi người lần mò trong thông đạo tối đen, sau khoảng gần một giờ tìm kiếm, tuy vẫn chưa tìm thấy con đường thông tới sào huyệt của yêu vật, nhưng tất cả đều biết đã sắp tới gần.

Trong lúc bôn hành, đi vòng vèo vô số lần, lúc qua một ngã tư Diệp Thanh bị trượt chân, Hoa Lân nhẹ nhàng đỡ nàng dậy, trong lòng rung động, kéo Diệp Thanh đứng lại.

Với tốc độ của Thượng Quan Truy Vân và Cốc Thanh Phong sớm đã xông lên rất xa, phát hiện thấy hai người họ dừng bước, liền ngoảnh lại quan hoài nói: "Chạy mệt rồi phải không, vậy chúng ta nghỉ ngơi một lát đã."

Hoa Lân ngồi xổm xuống, lấy tay xoa xoa trên mặt đất, nhận thấy thông đạo nơi đây trơn hơn nhiều so với những chỗ khác. Lại xoay người nhìn ngó tứ phía, trên tường thông đạo lờ mờ lộ ra rất nhiều rễ cây. Phải biết rằng ở đây sâu cách mặt đất mấy trăm

trượng, những rễ cây thông thường sao có thể vươn dài xuống tận đây được? Hoa Lân ngạc nhiên mừng rỡ kêu lên: "Đệ biết nó ở đâu rồi!...Chúng ta đi!"

Khuôn mặt mệt mỏi của Cốc Thanh Phong cũng bị dao động, hỏi gấp: "Ở đâu?"

Hoa Lân thầm cảm thấy buồn cười, thì ra cao thủ cũng có lúc không dằn lòng được sao? Xem ra Cốc Thanh Phong vô cùng coi trọng thanh kiếm kim sắc bản rộng đó.

Hoa Lân lại cẩn thận quan sát một lượt ngã tư này, phát hiện thấy thông đạo bên phải tương đối nhẵn bóng, không nói lời nào dẫn mọi người đi về bên đó.

Đi lên chưa được hơn chục trượng, thông đạo dưới chân đã ngày càng hẹp lại, Diệp Thanh nhíu mày nói: "Hình như không đúng thì phải?...Sắp hết đường rồi!"

Thượng Quan Truy Vân thì lại cười ha ha nói: "Đầu này mới đúng, nhất định là ở phía trước."

Bốn người tiếp tục đi thêm vài trượng, đường đã bị phong tỏa bởi một vùng rễ cây rậm rạp, không sót lại một khe hở nào. Hoa Lân rút Hà Chiếu chém xuống, chỉ nghe "vù vù vù...", những rễ cây phủ trước mặt đã

tự động tản ra, một kiếm này của Hoa Lân không hiểu sao rơi vào khoảng không.

Thượng Quan Truy Vân đột nhiên quát lớn: "Mau tránh ra!"

Mọi người sớm đã cảm thấy không ổn, vội vàng lách người sang một bên, nhưng thông đạo này chật hẹp như vậy, khi một rễ cây to chắc hung mãnh ào ra từ bên trong, mọi người đã nhận thấy căn bản không thể tránh được. Uy lực của rễ cây đó lớn mạnh vô bì, đất xung quanh đổ xuống rào rào, chết người nhất là vách tường bên cạnh còn mọc ra vô số rễ cây, quấn lấy cả bốn người.

Trong thời khắc nguy hiểm này, mọi người hầu như đồng thời xuất thủ...

Cốc Thanh Phong gầm lên một tiếng: "Vạn Kiếm quyết..." Chỉ thấy tinh quang loang loáng, mười mấy thanh phi kiếm bắn tới nhánh mây.

Thượng Quan Truy Vân cũng đã rút ngọc phiến bên hông ra, quát lớn: "Băng...Phong...Kết!" Hoa Lân chỉ thấy người run lập cập, nhiệt độ trong thông đạo bỗng chốc giảm xuống, một tường băng dày dựng

trước mắt mọi người, đóng kín cả thông đạo. Ngay đến những rễ cây mọc ra từ trên bức vách cũng đều bị đông cứng tại chỗ, phảng phất như hình thành từng cột băng. Trong thông đạo, băng mỏng xanh biếc tràn ngập trước mắt.

Hoa Lân lần đầu tiên nhìn thấy Thượng Quan Truy Vân thi triển loại pháp thuật này, thầm la lên: "Lợi hại quá à..."

Động tác của Diệp Thanh hơi chậm, Hàn Tinh kiếm rút ra ngưng trên không. Vì địch nhân phía trước đã bị Thượng Quan Truy Vân thi triển tường băng chặn đứng, không còn nghi ngờ gì nữa, lực phòng ngự của tường băng này kiên cố phi thường, Thụ Yêu đó đâm "rầm" một tiếng vào trên bề mặt tường băng, hồi lâu sau mới nghe thấy những tiếng vỡ "rắc rắc rắc...". Thượng Quan Truy Vân hô gấp: "Mọi người chuẩn bị xuất thủ, sau khi tường băng vỡ, ta sẽ lại phong nó lần nữa."

Hoa Lân trong lòng kích động, Hà Chiếu kiếm trong tay đỏ rực lên như một thanh kiếm sắc sắp tan ra. Cuối cùng tường băng sụp đổ, Hoa Lân không hề do dự bắn Hà Chiếu kiếm về phía yêu vật...

Nháy mắt, trong thông đạo lấp lánh ánh sao sáng, "Vạn Kiếm quyết" của Cốc Thanh Phong cũng ùn ùn trùm tới, cộng thêm "Hàn Băng kiếm khí" của Diệp Thanh, ba người gần như ra tay cùng lúc. Liền đó, Thượng Quan Truy Vân cũng triển khai "Băng Phong quyết", lại dựng lên một bức tường băng trước mặt mọi người, lấp kín thông đạo phía trước. Nhưng thật kỳ quái, lần này yêu vật không đâm đầu vào tường băng, ẩn ước còn nghe thấy vài tiếng la thảm của nó.

Trên mặt Hoa Lân lộ ra một nụ cười lạ lùng, hữu thủ thu kiếm quyết, quát lớn: "Về!" "Xoạt..." một thanh bảo kiếm đỏ rực xuyên qua tường băng của Thượng Quan Truy Vân, nhanh ***ng bay lại, trên tường băng xanh biếc đó chỉ lưu lại một khe kiếm hoàn chỉnh.

Cốc Thanh Phong cười nói: "Ngự kiếm thuật của Hoa lão đệ ngày càng tinh thuần rồi đó, nhưng lần sau khi quá chiêu với người khác, tốt nhất đừng nên sử kiếm như vậy. Bởi vì nếu công lực của đối phương tương đương với đệ, rất có khả năng sẽ chụp lấy bảo kiếm của đệ đấy!"

Thượng Quan Truy Vân lại trầm tư, lẩm nhẩm nói: "Bảo kiếm của nó cứ như nước thép hòa tan, theo ta

thấy, không mấy người dám dùng tay ngạnh tiếp đâu."

Hoa Lân chỉ biết cười ngây ngô vài tiếng. Hắn không biết rằng hành động vô tình này của hắn hôm nay đã khơi nguồn cho "trận chiến phi kiếm" trong giới tu chân sau này. Mọi người sau khi hồi thần đang chuẩn bị công kích yêu vật lần nữa, đột nhiên tường băng đã bị yêu vật đập vỡ vụn, một rễ cây thô kệch phóng ra, có điều thể tích rõ ràng đã nhỏ đi rất nhiều, có lẽ việc thụ thương đã ảnh hưởng đến thể xác của nó?

Thượng Quan Truy Vân, Cốc Thanh Phong, Hoa Lân và Diệp Thanh đành phải mãnh liệt công kích dồn dập, bắt đầu giao phong chính diện cùng yêu vật. Những rễ cây lại xuất hiện khắp nơi trong thông đạo, đan xen móc vào nhau ùa tới, xúc tu vờn bay lúc nhúc đầy trời.

Có thể do yêu vật đã cảm thấy được sinh tử tồn vong, bấy giờ mới bất chấp tất cả tấn công. Bốn người không ngờ nó lại không sợ chết như vậy, dám xông thẳng đến trước mặt mọi người, còn siết tới không chút e ngại. "Băng Phong quyết" của Thượng Quan Truy Vân đã không ngăn nổi thế công của nó, trên

trời, dưới đất, bốn bề đâu đâu cũng có xúc tu điên cuồng bổ tới, bốn người chân tay luống cuống chống cự, phát hiện thấy lực tấn công của yêu vật đó vượt xa uy lực lúc ở trên mặt đất, có thể vì nơi này là sào huyệt của nó, có điều kiện địa lợi hùng hậu phi thường chăng?

Thượng Quan Truy Vân ngăn trở yêu vật khổng lồ ở mặt trước, Cốc Thanh Phong đoạn hậu, còn có Hoa Lân và Diệp Thanh liều mạng kháng cự, chẳng mấy chốc những xúc tu đứt đoạn đã chồng chất đầy trên mặt đất. Hoa Lân quay lại nhìn, thấy sắc mặt của Cốc Thanh Phong ngày càng mệt mỏi, ông vốn đã thụ nội thương, cộng với không có bảo kiếm trong tay, đương nhiên phải chống đỡ rất gian khổ. Lòng thầm sốt ruột, Hà Chiếu kiếm dọc thân một màu đỏ sẫm, tán phát ngọn lửa hừng hực, dữ dội bắn tới yêu vật trong động. Vừa **ng phải ánh sáng từ Hà Chiếu kiếm, những xúc tu kia đã lần lượt bị thiêu cháy, Hà Chiếu bay "roẹt" một cái không hiểu đi đâu mất, Hoa Lân lại vội vã tập trung ý niệm gọi nó bay về.

Thượng Quan Truy Vân đột nhiên thét: "Trước khi niệm vật điều khiển, ý chuyển thì kiếm chuyển, xuất

đi không xa, tả hữu không vươn dài..." Hoa Lân bỗng rùng mình, Hà Chiếu kiếm cuối cùng đã bay về, nhưng Hoa Lân lại quăng nó ra. Lần này không để nó bay quá xa nữa, khống chế để nó không ngừng xoay tròn, xoẹt xoẹt xoẹt...trong chớp mắt đã chặt đứt vô số xúc tu. Lúc mới bắt đầu, Hà Chiếu kiếm vẫn còn lắc lư trên không trung, rất thiếu bình ổn. Một lúc sau, Hoa Lân lại nhớ đến tâm pháp của Nhược Uyên, kỹ thuật điều khiển kiếm bỗng tiến bộ thần tốc. Hà Chiếu đột nhiên hồng quang xoay chuyển, trực tiếp nhào đến yêu vật khổng lồ đang giao phong cùng Thượng Quan Truy Vân.

Không ngờ yêu vật đó tỏ ra vô cùng sợ hãi, né sang bên trái, nhưng do thể tích quá lớn, hơn nữa kỹ thuật phi kiếm của Hoa Lân dần trở nên thuần thục, "coong..." kiếm đã chọc vào trong người yêu vật.

Biểu bì cứng rắn của yêu vật mà cũng không cản được bảo kiếm của Hoa Lân, cả thanh kiếm lao thẳng vào mất hút. Không lâu sau, toàn thân yêu vật phụt ra khói trắng, thì ra Hoa Lân kiên quyết thu hồi Hà Chiếu kiếm, ngọn lửa cường liệt tỏa ra từ thân kiếm thiêu đốt yêu vật khiến nó kêu loạn ầm ĩ, thể tích

ngày một nhỏ đi. Cuối cùng nó co lại quay vào trong động, ngay cả những xúc tu đang không ngừng sinh trưởng trong thông đạo cũng nháy mắt đã biến gần hết sạch. Hiển nhiên những xúc tu đó cũng là một bộ phận của yêu vật.

Nhìn xung quanh thông đạo lại khôi phục nguyên trạng, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm. Chỉ có Hoa Lân vẫn ra sức tập trung ý niệm để thu hồi Hà Chiếu, một đạo hồng quang loáng qua, một thanh trường kiếm phả ra khói trắng cuối cùng đã bay trở lại. Hoa Lân nhanh tay lẹ mắt nắm chặt lấy chuôi kiếm, lau mồ hôi trên trán nói: "Hiểm quá, ta còn tưởng rằng không thu lại được!"

Diệp Thanh lấy ống tay áo giúp hắn lau mồ hôi, si mê nhìn hắn, đang muốn nói điều gì đó thì Cốc Thanh Phong đã hô lên: "Mau vào xem xem, đừng để nó chạy mất!" Dứt lời xông vào trước tiên.

Bước vào trong động, trước mắt sảng sủa rộng rãi hẳn lên. Một hang động đá vôi lớn phi thường hiển hiện trước mặt mọi người, chính giữa là một hồ nước rất rộng, hồ nước này còn tán phát ánh sáng xanh biếc óng ánh, nhờ luồng sáng này mọi người mới

nhìn thấy rõ được toàn cảnh hang động. Nước trong hồ trong vắt, giữa hồ có một rễ cây vô cùng to lớn lượn vòng trồi lên, khiến cả hang động liền thành một thể. Chỉ có điều, lúc này rễ cây đó đã bắt đầu khô héo, một thứ mùi cháy khét khó ngửi còn lẩn quẩn trong không khí. Diệp Thanh lại dùng bàn tay nhỏ nhắn quạt mũi nói: "Công tử! Xem huynh kìa, nướng chín người ta thế đấy!"

...

Ngọc Tiên Duyên - Tập 2

Chương 26 - Kỳ Dị Bảo Thạch

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

Hoa Lân cười hì hì nói: "Không biết đã chín hết chưa, hình như hai ngày rồi không được ăn đồ chín."

Lúc này Cốc Thanh Phong đã đáp xuống bên hồ nước, nhìn điểm kim quang ở giữa hồ mà sững sờ, đột nhiên cả người lao ùm xuống nước.

Thượng Quan Truy Vân chậm rãi đảo mắt nhìn tình cảnh xung quanh, đề phòng yêu vật kia có khả năng

sẽ xuất hiện bất cứ lúc nào. Hoa Lân và Diệp Thanh toàn thân đầy đất cát, không nói nhiều lời, lững thững bước tới ven hồ bắt đầu tẩy rửa vết bẩn. Xuyên qua màn nước trong veo, có thể nhìn thấy toàn bộ đáy hồ được rải kín sỏi, nhất cử nhất động của Cốc Thanh Phong dưới đó đều thấy rất rõ, bảo sao ông lại dám tùy tiện nhảy xuống nước như vậy.

Cuối cùng Cốc Thanh Phong đã nhặt được thanh kiếm kim quang to dày của mình. Ông nhanh ***ng nổi lên trên mặt nước, mỉm cười với Hoa Lân và Diệp Thanh: "Đúng là kỳ quái, Yêu Thụ đó lại có thể sinh trưởng trong hồ nước đầy sỏi này, sức sống thật mãnh liệt. Hê! Ngâm mình dưới hồ này, toàn thân hết hẳn mệt mỏi...Hồ nước này có chút khác thường, ta lại xuống xem đây." Nói xong lại chìm người xuống.

Hồi lâu sau, Cốc Thanh Phong đột ngột vọt lên khỏi mặt nước, hoa nước bắn tung tóe khắp người Hoa Lân. Chỉ thấy trong tay ông cầm năm viên bảo thạch sáng óng ánh, reo lên: "Thượng Quan huynh, mau tới xem xem bảo thạch này có gì đặc biệt?"

Thượng Quan Truy Vân nãy giờ vẫn chăm chú theo dõi rễ cây khổng lồ kia, lúc này mới quay đầu lại hỏi: "Bảo thạch gì thế?"

Cốc Thanh Phong xòe bảo thạch ra, phát cho mỗi người một viên.

Hoa Lân với tay đón lấy, mắt híp lại chớp chớp, rồi cọ cọ vào người mình, bỏ vào trong miệng định cắn. Diệp Thanh vội vàng dùng cả hai tay kéo ống tay áo của hắn, khẽ nhắc: "Công tử..."

Hoa Lân cười khà khà hai tiếng, dịu giọng nói: "Sợ cái gì? Không có độc đâu mà." Nhân lúc Diệp Thanh không chú ý, hắn há to miệng cắn phập xuống. "Cạch" một tiếng, hắn bịt tai nói: "Mẹ nó chứ...Cứng quá!"

Thượng Quan Truy Vân và Cốc Thanh Phong đều phì cười lắc đầu.

Diệp Thanh chu miệng nói: "Đã bảo huynh đừng có cắn, cứ không tin cơ."

Thượng Quan Truy Vân trao lại viên bảo thạch cho Cốc Thanh Phong nói: "Không nhận ra! Không phải Dạ Minh châu cũng chẳng phải mã não. Thật sự chưa từng nhìn thấy!"

Cốc Thanh Phong lại nhét hai viên bảo thạch vào tay Thượng Quan Truy Vân, nói một cách thoải mái: "Tôi cũng không nhận ra, hay là chúng ta mỗi người đem vài viên về, từ từ nghiên cứu sau. Dưới kia còn có vài viên nữa!"

Thượng Quan Truy Vân cũng không phải người hẹp hòi, gật đầu nhận lấy bảo thạch, không từ chối nữa.

Chỉ có Hoa Lân là cầm viên bảo thạch ngắm nghía mãi, với tài lực của Hoa phủ thì bảo bối nào mà chưa được nhìn qua? Nhưng món đồ này đúng thực là hắn không nhận biết được. Hắn thầm nghĩ thứ này còn biết phát sáng nữa, ước tính giá trị liên thành, liền dầy mặt hỏi: "Ở dưới còn nhiều không?"

Cốc Thanh Phong cười hăng hắc nói: "Đoán xem còn không?"

"Ùm" một tiếng, Hoa Lân đã nhảy xuống, Diệp Thanh tức tối đứng cạnh đó giậm chân liên hồi. Không còn cách nào, nàng đành phải thủ trên bờ lặng lẽ chờ công tử nổi lên.

Ai ngờ Hoa Lân ở dưới nước tìm kiếm nửa ngày trời mà vẫn chưa chịu lên, may là còn có thể nhìn thấy

từng hành động cử chỉ của hắn ở dưới đó, nếu không Diệp Thanh lại chẳng lo chết đi được?

Lâu thật lâu sau, Hoa Lân mới trồi lên, phun ra một ngụm nước nói: "Chẳng mò thấy gì cả!"

Diệp Thanh cười khúc khích nói: "Huynh ý à, chỉ biết tham của thôi..."

Hoa Lân lườm nàng một cái nói: "Không kiếm thêm chút tiền thì cục cưng của chúng ta lấy gì mà ăn?"

Khuôn mặt Diệp Thanh rực lên một ráng mây đỏ, giương cao ngọc thủ nói: "Muội đánh huynh bây giờ!"

Hoa Lân cười hê hê vài tiếng, đột nhiên la lên: "Ai da! Tự nhiên tứ chi vô lực, mau đỡ ta một tay!"

Lần nào Diệp Thanh nghe thấy giọng cười xấu xa của hắn là biết ngay không có chuyện tốt, nhưng không hiểu vì sao, mỗi lần nhìn thấy dáng vẻ giả vờ giả vịt kêu cứu của hắn, nàng lại thấy không nỡ, biết rõ là có thể hắn làm trò quỷ, nhưng nàng vẫn vươn tay ra kéo hắn lên.

Hoa Lân tóm lấy ngọc thủ của nàng thầm đắc ý, đang chuẩn bị lôi nàng xuống nước thì đột nhiên nghe

thấy Thượng Quan Truy Vân hô: "Hoa đệ, mau lên đây!"

Hoa Lân run người, cũng loáng thoáng cảm thấy trong nước có vật gì đó, sợ hãi nhảy vọt lên khỏi mặt nước khiến Diệp Thanh toàn thân ướt sũng. Nàng giậm chân nói: "Huynh...huynh lại bắt nạt muội! Hức hức..."

Hoa Lân sau khi lên bờ, không để ý đến nước chảy tí tách khắp người, quay đầu nhìn vào trong hồ nhưng không phát hiện ra dị trạng gì. Hắn lại ngơ ngác nhìn Thượng Quan Truy Vân, chỉ thấy ông chỉ tay về phía chính giữa hồ nói: "Mọi người mau nhìn xem, cái rễ cây lúc nãy sắp khô héo lại khôi phục chút sinh cơ rồi kìa, mà ánh sáng trong hồ nước lại ngày càng tối đi!"

Mọi người nhìn thật kỹ, quả nhiên nhận thấy rễ cây lúc nãy sắp trở nên khô kiệt đã lại bắt đầu hồi phục. Diệp Thanh mở to đôi mắt khả ái dõi xuống nước, lấy tay bưng miệng, biểu tình đầy kinh hãi.

Lúc này, hắc ám cuộn tới như mây đen che lấp mặt trời, nuốt chửng ánh sáng dưới hồ nước, chỉ thấy trên mặt nước lóe lân quang, cuối cùng hoàn toàn sa vào trong bóng tối. Theo đó, cả hang động cũng trở

nên ảm đạm, trong chớp mắt đã xòe tay không thấy ngón. May là bảo kiếm của mỗi người đều tỏa ra chút ánh sáng nên mới chưa đến mức hoàn toàn rơi vào trong màn đen tăm tối...Đương nhiên, còn có viên đá kỳ dị trong tay mọi người.

Hoa Lân bỗng rút Hà Chiếu kiếm, hung dữ nói: "Đệ đi đốt rễ cây của nó, để xem nó sống lại bằng cách nào." Nói xong, Hà Chiếu kiếm đã bừng bừng nhiệt khí.

Thượng Quan Truy Vân cũng gật đầu, đang chuẩn bị động thủ, đột nhiên nghe thấy một thanh âm khẩn cầu truyền lại: "Tiên nhân, tôi van các người, xin hãy cho tôi một viên thạch anh!" Một phụ nhân già cỗi bất thình lình hiện ra, vẻ mặt kinh hoảng với ánh mắt thỉnh cầu rất thành khẩn, chính là Yêu Thụ vừa mới hoàn hình.

Chỉ thấy toàn thân mụ ta bốc ra khói trắng, những nếp nhăn trên mặt mỗi lúc một nhiều, trên thân thể dần xuất hiện từng vết rạn khô xác. Ngữ khí của mụ cũng gấp gáp hơn, cuống quýt nói: "Cầu xin các người, tôi đã bị trọng thương, buộc phải có một viên thạch anh mới có thể cứu sống....Cầu xin các người đó!"

Hoa Lân, Diệp Thanh thấy bộ dạng sắp bị bốc cháy của mụ, trên mặt đều lộ vẻ không nhẫn tâm, do dự không biết có nên đưa cho mụ một viên thạch anh không. Thụ Yêu già nua đó chợt biến sắc, nhếch mép căm hận, mụ điên cuồng gào thét: "Các ngươi đã không chịu cứu ta, ta cũng tuyệt đối không buông tha cho các ngươi! Tất cả hãy chết chung với ta đi!" Dứt lời, toàn thân cháy bùng lên, phút chốc đã hóa thành tro bụi.

Thượng Quan Truy Vân, Cốc Thanh Phong, Hoa Lân, Diệp Thanh thấy yêu vật đó bỗng nhiên phát cuồng, sớm đã hoành kiếm chắn trước người, dựng lên một tầng phòng hộ mờ mờ. Nhưng không thể nào ngờ được rằng yêu vật đó lại gọi lửa tự thiêu, khiến mọi người phí công vô ích.

Cốc Thanh Phong: "Làm cái gì đấy? Thế là có ý gì?"

Diệp Thanh cười khanh khách nói: "Chẳng phải là tự thiêu sao, muốn dọa chết người ta à?"

Chỉ có Hoa Lân và Thượng Quan Truy Vân quay sang nhìn nhau, cùng lúc thấy được vẻ mặt kinh hãi của đối phương, liền la lớn: "Chạy mau!" Dứt lời, Hoa Lân một tay ôm Diệp Thanh phi ra ngoài động, Thượng

Quan Truy Vân cũng kéo Cốc Thanh Phong chạy thẳng.

Bốn người vừa chạy tới cửa động, chỉ cảm thấy mặt đất rung lên, lại nghe thấy một tiếng "rào...." vang vọng, chính giữa hồ nước đó, một rễ cây như cột chống trời đổ xuống làm đất nứt ra từng tấc một. Ngay sau đó, cả hang động đè xuống răng rắc, nhanh không tưởng, bốn người xông ra ngoài như thiểm điện, Cốc Thanh Phong đi sau cùng phải trượt sát dưới mặt đất mới thoát được một mạng.

Vừa thoát ra khỏi hang động, thông đạo mặt ngoài cũng bắt đầu vặn vẹo biến hình, hiển nhiên không chịu được trọng lượng đống đất cao mấy trăm trượng trên đỉnh đầu. Bốn người vừa thấy không ổn đã guồng chân chạy bạt mạng.

Thượng Quan Truy Vân và Cốc Thanh Phong lập tức tung phi kiếm, cả người đứng lên trên, lúc này cũng không kịp lên tiếng gọi, Thượng Quan Truy Vân một tay túm lấy Hoa Lân, còn Cốc Thanh Phong với ra chụp lấy cổ tay Diệp Thanh, dán trên mặt đất phi vèo về phía trước. Đất đá trên đầu không ngừng rơi xuống, mọi người lại phải né tránh liên hồi, mà tốc

độ sụt lún của thông đạo sau lưng dường như còn nhanh hơn ngự kiếm phi hành, bám sát phía sau bốn người.

Những ký hiệu lúc trước Cốc Thanh Phong để lại trong mê cung đã không còn tác dụng, thời gian cũng không cho phép họ chọn đường, cứ một mạch phi hành theo đường thẳng, chỉ hy vọng phía trước không **ng phải ngõ cụt là may, nếu không chỉ có đường bị chôn sống.

Tiếng nổ vang trầm trầm sau lưng bức tới như dấu hiệu đòi mạng, bốn người luồn lách như chớp giật trong thông đạo đen kịt. Phi hành không lâu, tình huống mà mọi người không muốn nghĩ tới nhất cuối cùng đã xuất hiện - bốn người đã tiến vào một ngõ cụt...

Ngọc Tiên Duyên - Tập 2

Chương 27 - Thân Hãm Nguy Cảnh

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

"Ầm!", con đường phía sau đã bị lấp đầy, Thượng Quan Truy Vân bỗng xoay người lại niệm: "Băng...Phong...Kết!" Ngọc phiến trong hữu thủ vạch thành một màn hào quang, nhiệt độ bỗng chốc tụt xuống, vốn định làm đóng băng vách tường để chống đỡ thông đạo, nhưng đất đá nặng nghìn cân đã ập xuống, "ùng oàng" một tiếng, tường băng vừa hình thành đã vỡ nát như bột. Bất quá, nỗ lực của Thượng Quan Truy Vân cũng không hoàn toàn lãng phí, đã khiến cho tốc độ sụp đổ chậm lại. Cốc Thanh Phong, Hoa Lân và Diệp Thanh ở đằng sau ngưng tụ chân nguyên toàn thân, phóng ra một màn kết giới chân khí hùng hậu, cộng thêm Thượng Quan Truy Vân liên tiếp thi triển "Băng Phong Kết", cuối cùng đã đỡ được thông đạo đang sập xuống. Nơi đây đã là giáp ranh của mê cung dưới lòng đất, dư âm sụt lún tới đây cũng từ từ bình ổn trở lại.

Thượng Quan Truy Vân nhìn không gian xung quanh chỉ gói gọn trong phương viên chưa đến mười trượng, trong tâm thầm lo lắng, phải biết rằng mọi người bị rơi xuống độ sâu mấy trăm trượng dưới lòng đất, không khí đã dần loãng hơn, dựa vào thực lực hiện tại của bốn người rất khó có thể đào thông

được lên mặt đất trước khi dùng hết không khí. Ông đang cảm thấy tuyệt vọng thì thấy Hoa Lân tay bắt kiếm quyết, Hà Chiếu kiếm trôi lập lờ thẳng đứng trước mắt, hai ngón tay một ngón chỉ lên trời, miệng hét lớn: "Phi kiếm...đi!"

Hà Chiếu toàn thân kiếm một màu đỏ sẫm, hóa thành một tia chớp đỏ bắn lên nóc thông đạo...xuyên qua lớp đất dày, thần tốc bay hướng lên mặt đất xa xăm.

Mọi người đều khẩn trương nhìn nét mặt của Hoa Lân, chỉ thấy hắn lại hét lên một tiếng: "Về!"

Hồi lâu sau, một thanh phi kiếm đỏ sẫm lại xuyên thấu qua lớp đất bắn ngược lại. Hoa Lân thở dài nói: "Chúng ta cách mặt đất khoảng một trăm sáu mươi trượng. Ôi trời..."

Diệp Thanh thấy hắn tái mặt, vội hỏi: "Công tử không sao chứ?"

Hoa Lân đột nhiên cảm thấy hô hấp khó khăn, biết rằng chỉ dựa vào một, hai khe kiếm thì tuyệt đối không thể duy trì sự lưu thông của không khí, hai ngón tay chĩa lên trời, quát: "Phi kiếm...lên!"

Hà Chiếu vẽ nên một hình vòng cung mỹ lệ, lưỡi kiếm lại bắn lên thông đạo trên đỉnh đầu. Sau hai lần như vậy, sắc mặt Hoa Lân đã tím đỏ vì ngột ngạt, Diệp Thanh đau lòng nói: "Công tử! Đừng thi triển phi kiếm nữa...Hic hic hic..."

Thượng Quan Truy Vân và Cốc Thanh Phong cũng không do dự nữa, ra sức khoét rơi đất đá trên đỉnh đầu. Chỉ thấy từng tảng đất lớn rơi ào ào, chỉ trong nháy mắt đã đào được một cái giếng thẳng lên cao bốn trượng. Mọi người lót những tảng đất rơi xuống dưới chân rồi dùng chân khí đè mạnh cho phẳng, từng bước từng bước tiến lên trên. Thế nhưng không khí hiển nhiên không đủ cho bốn người hô hấp, ai nấy mặt đỏ như tương vì ngộp thở, đầu váng mắt hoa. Mọi người chỉ dựa vào ý chí siêu cường để kiên trì, trong đó đương nhiên Hoa Lân là nghiêm trọng nhất.

Không để ý đến đống đất rơi xuống đầu, Hoa Lân hết lần này đến lần khác thi triển phi kiếm kỳ thuật, khoan được mười mấy khe kiếm trên đỉnh. Cuối cùng đã có một chút không khí len vào, tuy không đủ cho

bốn người hô hấp nhưng ít nhiều đã khiến mọi người thắp lên niềm hy vọng.

Lúc này Hoa Lân đã không giữ vững được nữa, ngồi phịch xuống đất, chân khí trong cơ thể tán loạn từng đợt, phảng phất như muốn xung phá kinh mạch toàn thân. Hắn vội vàng thủ tại đan điền, chầm chậm điều hòa chân khí lộn xộn trong cơ thể, dẫn dắt khí lưu tán loạn dần quay về nhập vào đan điền. Từ từ tiến nhập không minh, đối với tình hình bên ngoài hắn không mảy may hay biết...

Nhờ vào chút không khí yếu ớt, Thượng Quan Truy Vân và Cốc Thanh Phong lại đào lên được hơn bốn mươi trượng nữa. Mỗi lần lên cao thêm mười trượng, không khí lại tăng thêm nửa phần. May là hai người công lực cao cường, nhu cầu về không khí tương đối ít, nếu không đổi lại là người khác thì sớm đã toi mạng ngay tại trận rồi.

Diệp Thanh đỡ Hoa Lân suốt, đôi mắt sáng rỡ lo âu không ngừng lướt qua lướt lại trên gương mặt hắn. Đột nhiên, nàng phát hiện thấy thân thể Hoa Lân dần trở nên giá lạnh, hô hấp ngừng lại. Nàng sợ hãi lắc người hắn như phát cuồng, gọi to: "Công tử...công

tử...huynh không được chết! A...huynh không được bỏ lại Thanh Thanh!...Đừng...hu hu hu..." Nàng vừa kích động, không khí đã có vẻ càng thêm thiếu thốn.

Thượng Quan Truy Vân và Cốc Thanh cảm thấy ***g ngực thắt lại, thầm nhủ vị huynh đệ vừa mới quen biết này lại ra đi như vậy sao? Trong lòng buồn bã khôn nguôi...

Với công lực của Thượng Quan Truy Vân, đương nhiên vừa nhìn đã biết là ngay đến trái tim của Hoa Lân cũng đã ngừng đập. Nhưng ông vẫn ấp ủ hy vọng sẽ xuất hiện kỳ tích, bèn móc ra một viên Thanh Vân đan nhét vào miệng Hoa Lân. Viên linh đan này là do Thượng Quan Truy Vân đã dốc tận sức bình sinh thu thập bảy mươi hai loại dược vật quý hiếm, chiếu theo tâm pháp luyện đan của Đạo giáo, mất mười năm ròng rã mới luyện thành. Đan dược vừa vào trong miệng Hoa Lân liền hóa thành nước, trôi tuột xuống họng. Thượng Quan Truy Vân ngồi xếp bằng sau lưng Hoa Lân, song chưởng áp lên Đào Đạo huyệt, Thần Đạo huyệt trên lưng hắn, chậm rãi truyền vào nội lực thâm hậu của ông, thử nhen nhóm lại chân khí trong kinh mạch Hoa Lân...

Cốc Thanh Phong lặng lẽ nhìn khuôn mặt trắng bệch của Hoa Lân, lòng đầy bi thương. Diệp Thanh nghi hoặc nhìn Hoa Lân, nước mắt không ngớt tuôn rơi, không lâu sau, vẻ hy vọng trên mặt nàng biến thành tuyệt vọng, rồi lại từ tuyệt vọng chuyển thành thương đau, thoáng chốc lại quay về vẻ bình tĩnh, trong tim vụt qua một suy nghĩ kiên định, hữu thủ nhặt lấy Hàn Tinh kiếm ở cạnh bên.

Bỗng nhiên, Hoa Lân kêu "ối ối..." sặc ra nước của Thanh Linh đan trong miệng, lẩm bẩm nói: "Ai đấy? Cho người ta ăn linh ta linh tinh!"

Thượng Quan Truy Vân ngồi sau kỳ thực đã sớm phát hiện thấy chân khí trong cơ thể Hoa Lân vẫn đang vận chuyển, biết rằng hắn vốn không chết được, nhưng khổ nỗi nội lực nhất thời bị mắc lại, mồ hôi toát ra như mưa rơi trên đầu. Nhân lúc Hoa Lân mở miệng nói ông liền rút lại song chưởng, mắng gay gắt: "Lợi hại thật, suýt nữa đã không thu về được rồi...Tên tiểu tử ngươi?..." Thượng Quan Truy Vân vốn đã mệt lử, một câu này chẳng thể nào nói tiếp được.

Hoa Lân nghiêng đầu trầm tư chuyện gì đó, xoa xoa cánh mũi lẩm nhẩm: "Vừa nãy cũng đã thử qua, chẳng lẽ đúng là đã tiến vào Tịch Cốc kỳ?"

Diệp Thanh rốt cuộc đã minh bạch ra, biểu tình trên mặt thập phần cổ quái, vừa kinh hỉ lại vừa tức giận, cong miệng trừng mắt nhìn Hoa Lân, chỉ thấy bức bối khó chịu, hồi lâu vẫn không nói lời nào.

Hoa Lân thắc mắc nhìn nàng hỏi: "Muội làm gì đấy? Ai chọc ghẹo muội?"

Diệp Thanh chợt nhào vào lòng hắn, mặt mũi đau buồn, bàn tay nhỏ nhắn đấm thùm thụp vào ngực hắn: "Huynh lại dọa muội?...Huynh lại dọa muội? Hu hu hu..." khiến Hoa Lân nhất thời thở hổn hển.

Cốc Thanh Phong thấy vậy lắc lắc đầu, ngoảnh lại thấy Thượng Quan Truy Vân đang đả tọa, cũng ngồi xuống đất bắt đầu vận nội công điều tức...

Diệp Thanh đẩy Hoa Lân ra hỏi: "Huynh thực sự đã luyện tới Tịch Cốc kỳ rồi à? Cảm giác đó như thế nào?"

Hoa Lân hơi nghiêng đầu, dường như đang cố nhớ lại điều gì đó, gãi gãi sau gáy nói: "Cảm giác đó rất đặc

biệt, giống như bản thân đột nhiên thoát li trần thế, thậm chí ngay cả không khí cũng có thể không cần hít thở, thật quá kỳ diệu! Nhưng hiện giờ...hình như phải vận công mới có hiệu quả!"

Diệp Thanh chỉ ngơ ngẩn nhìn hắn, trong mắt ngập tràn thần sắc sùng bái. Thầm nghĩ: "Công tử đã đột phá tới cảnh giới tu chân tầng thứ tư, còn mình thì hình như chẳng có tiến bộ gì. Điều này chứng tỏ cứ dựa dẫm vào công tử sẽ không nâng cao được tu vi...Từ sau khi mình dựa vào công tử, dường như chuyện gì cũng để công tử xuất thủ, lúc nào mình cũng được thảnh thơi...Không được, nhất định phải bắt kịp công tử, nếu không sau này làm sao có thể cùng công tử sẻ chia ưu sầu?"

Hoa Lân thấy sắc mặt Diệp Thanh không được tốt, bèn khuyên nàng đả tọa điều tức, lúc này Diệp Thanh mới u uẩn nhìn hắn một cái rồi xếp bằng ngồi xuống. Thấy mọi người đều bắt đầu đả tọa, Hoa Lân thầm nghĩ mình đã đột phá tới Tịch Cốc kỳ, phải chăng công lực cũng tinh tiến hơn nhiều? Hữu thủ hướng về Hà Chiếu nằm trên đất, ngón tay chỉ lên trời, "coong" một tiếng, Hà Chiếu bắn lên thiên không như

một tia chớp, lại lưu lại trên đỉnh một khe kiếm thẳng tắp.

Hoa Lân thầm nhủ năng lực khống chế kiếm đã tiến bộ hơn rất nhiều, nhưng cái này thuộc về lực lượng tinh thần, lẽ ra không có quan hệ lớn lắm với độ mạnh của chân nguyên. Khóe mắt chợt nhướn lên, hắn kích động nghĩ: "Thuật khống chế kiếm này mình đã luyện rất thuần thục, còn thuật ngự kiếm phi hành, phải chăng mình cũng có thể thi triển được rồi?" Nghĩ tới đây, trên mặt hắn lộ ra một nụ cười kỳ quái.

Hoa Lân ngầm đắc ý, quên béng mất Hà Chiếu kiếm đã vọt lên trời. Chỉ thấy Hà Chiếu xuyên qua mặt đất, bay vù lên thiên không, tốc độ đó thật kinh người. Sau khi xông ra khỏi mặt đất, xa xa vẫn có thể nghe thấy một tiếng kiếm ngân lảnh lót, khí thế sắc bén đó khiến một cao nhân đang ngự kiếm phi hành trên không cũng phải sợ giật nảy mình.

Vị cao nhân ngự kiếm đi đến này thể hình vốn rất to lớn, trên người lại mặc một bộ y phục bằng lụa màu xanh lam còn rộng hơn, trông hơi vướng víu tay chân. Bấy giờ nhìn thấy một thanh tuyệt thế bảo

kiếm phá đất chui ra, trên mặt lộ ra biểu tình kích động. Ông ta lẩm bẩm nói: "Thảo nào vừa nãy ở đây rền vang một trận ầm ĩ, thì ra là bảo vật xuất thổ. Chỉ có điều...thanh bảo kiếm này cũng quá hấp dẫn đi, thanh thế kinh thiên động địa như vậy, xem ra còn lợi hại hơn cả Huyền Thiên kiếm nữa. Đợi bản thiên tôn thu phục được nó, tương lai nhất định sẽ có thể tung hoành thiên hạ...Khà khà!"

...

Ngọc Tiên Duyên - Tập 2

Chương 28 - Cực Độ Dụ Hoặc

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

Lam y nhân ngự kiếm bay thẳng lên cao, truy đuổi gắt gao theo thanh bảo kiếm vừa phá đất chui ra, chỉ thấy bảo kiếm đó tán phát một ngọn lửa hừng hực, vèo một cái đã phi vọt lên trời cao khiến lam y nhân phải thất kinh. Nhiệt độ trên thân kiếm phỏng chừng có thể làm tan cả sắt thường, bám theo phía sau có thể cảm nhận được từng làn hơi nóng phả vào mặt.

Lam y nhân này tuy trông có vẻ hơi dềnh dàng nhưng công lực lại thâm hậu phi thường, năng lực ngự kiếm trác việt của lão đã chứng minh điều này. Bấy giờ chân đạp phi kiếm, thân thể vững vàng phía trên, tốc độ tịnh không kém hơn Hà Chiếu đang lăng không là bao.

Đang hăng say đuổi theo, tốc độ của bảo kiếm bất ngờ chậm lại, dần dần, lực lượng xung thiên mạnh mẽ đó cũng giảm sút, hơi dừng lại giữa không trung, đột nhiên mất trọng tâm, quay loạn xạ rồi rơi xuống.

Lam y nhân mừng húm, đang suy nghĩ làm cách nào để thu phục thanh bảo kiếm này thì bất thình lình, bảo kiếm vốn màu đỏ sẫm biến thành một lưỡi dao sắc bén lấp loáng hàn quang, mất hẳn nhiệt độ kinh người khi nãy. Hút nó lộn một vòng tới cạnh mình, lam y nhân quả quyết vươn hữu thủ chộp tới chuôi kiếm.

Lão không lỗ mãng cầm vào kiếm mà ngưng tụ nội lực hùng hậu trong tay để bảo vệ bản thân, đối với loại bảo vật như thế này lão cứ nên hết sức cẩn thận thì hơn. Trong khoảnh khắc hữu thủ tiếp xúc với kiếm, trên khuôn mặt lam y nhân không giấu nổi một

nụ cười đắc ý. Ai ngờ, toàn thân bỗng chốc run rẩy, một dòng điện cực mạnh từ chuôi kiếm truyền sang, cường độ chẳng khác nào bị sét đánh. Lam y nhân bật kêu "úi da...", nửa người tê cứng, phản xạ theo điều kiện quăng rơi trường kiếm, loạng choạng ngã xuống từ trên phi kiếm của mình.

May là chỉ thoáng chốc lão đã hồi phục lại như thường, vừa thấy không ổn, lão liền khống chế phi kiếm đáp xuống dưới chân. Chỉ thấy thanh trường kiếm đùa giỡn với lão đang rơi nhanh xuống đất, lão vừa ngầm phát thệ nhất định phải đoạt được nó, nào ngờ bảo kiếm chợt tăng tốc bắn thẳng xuống mặt đất, tốc độ đó còn nhanh hơn thiểm điện vài phần, chỉ cảm thấy hàn quang chớp lóe một cái, thanh kiếm đã biến mất không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Lam y nhân không cam tâm cũng hạ thân xuống mặt đất, tìm kiếm theo quỹ tích thẳng đứng của phi kiếm, quả nhiên trên một khoảnh đất bị sụp lún đã phát hiện ra mười mấy khe kiếm. Lão cả mừng, vốn dĩ không nghĩ tới chuyện dưới đất có người lợi dụng phi kiếm đả thông lỗ khí để bảo toàn tính mạng. Tình huống này đừng nói là chưa gặp qua, ngay cả nghe

cũng chưa từng nghe đến. Đương nhiên là càng chưa từng nghĩ tới.

Lam y nhân nhìn quanh một vòng, trong tâm thầm nghĩ: "Huyền Thiên kiếm trong truyền thuyết cũng nằm trong một hang động bị sụt lở, người ta phải dốc sức đào bới mới phát hiện thấy, xem ra muốn đoạt lấy bảo vật tất phải nỗ lực gấp bội mới được. Thanh bảo kiếm này lại có thể phát ra thiểm điện rất mạnh, uy lực đó nếu biết cách lợi dụng tốt, một khi có được nó, không chừng thực sự có thể tung hoành thiên hạ."

Tưởng tượng đến đó, lão bèn rút bảo kiếm của mình ra, cộng với nội lực hùng hậu bắt đầu đào xới. Chỉ thấy đất bắn tung tóe từng đợt, tốc độ đó thực khó có thể dùng bút mực hình dung được...

Lại nói Hoa Lân ở sâu dưới lòng đất, ảo tưởng bản thân cuối cùng đã có thể thi triển ngự kiếm kỳ thuật, niềm vui sướng trong lòng tự nhiên cũng khó mà dùng bút mực để hình dung. Trong lúc đang xuất thần, hắn đột nhiên cảm thấy Hà Chiếu đã mất đi sự khống chế, sau đó toàn thân hắn tê rần bởi một dòng điện kỳ dị truyền tới. Hắn mơ hồ cảm nhận thấy hình như Hà Chiếu đã chịu sự khống chế của người khác.

Tuy chỉ trong nháy mắt nhưng dựa vào năng lực cảm ứng giữa hắn và Hà Chiếu, Hoa Lân ngay tức khắc đã biết là không ổn. "Khống kiếm tâm pháp" buộc phải nảy sinh cảm ứng với bảo kiếm mới có thể thực hiện, luyện chế "linh kiếm" chính là để đạt được mục đích này. Trong đó, sau khi linh kiếm có được linh tính, thậm chí có thể phân biệt chủ nhân của nó. Một số bảo kiếm khi chủ nhân gặp nguy hiểm còn tự phát ra âm thanh, đó là phương pháp biểu hiện khác của một loại linh tính.

Vừa cảm thấy có chuyện xảy ra, Hoa Lân ngay lập tức điều khiển bảo kiếm bay về. Không lâu sau, trên đầu vọng lại tiếng đào bới chướng tai. Nhờ đó, vài chục cái "cửa mái" nhỏ cũng bắt đầu lờ mờ xuất hiện, không khí bị đứt đoạn lúc rõ lúc không .

May là ngoại trừ Hoa Lân, ba người Thượng Quan Truy Vân, Cốc Thanh Phong, Diệp Thanh đều đang đả tỏa, nhu cầu về không khí khi điều tức tương đối ít nên trông họ không hề hoảng hốt lo ngại gì.

Biết là có người đang đào xuống, Hoa Lân vẫn thấy cao hứng vô cùng. Lúc này cũng không tiện dùng phi kiếm để đả thông những cửa mái đó nữa, vạn nhất

một kiếm lại giết chết người ở trên kia, như vậy sẽ gây nên nghiệp chướng mất.

Hoa Lân đúng là người khác thường hiếm thấy trong thiên hạ. Nếu là Thượng Quan Truy Vân hoặc giả là người khác nghe thấy tiếng người đào bới, nhất định sẽ lớn tiếng tra hỏi. Nhưng Hoa Lân lại là ngoại lệ, vì hắn suy xét vấn đề một cách chu đáo tường tận vượt xa người thường. Nếu cao thủ phía trên bỗng nhiên ngừng tay bỏ đi, có lẽ Hoa Lân sẽ lên tiếng, nhưng hiện giờ thanh âm vẫn vang lên rất to, kẻ trên kia ra sức đào điên cuồng như một kẻ đãi vàng.

Do đó Hoa Lân ung dung ngồi xuống, không để ý đến tình hình phía trên nữa, chỉ lo vận thần công, một lần nữa thăm dò những điều bí ảo của Tịch Cốc kỳ. Hắn phát hiện thấy giờ đây chân khí trong cơ thể mình phảng phất như hình thành một lộ tuyến quanh co, từ đan điền đi lên, chân khí trước sau qua Thiếu Âm chảy tới Thiếu Dương, cung cấp nguồn năng lượng dồi dào cho bản thân. Hơn nữa nơi đan điền dần hình thành một vòng chân khí đỏ sẫm, Hoa Lân trong lòng kích động, phải rồi, giai đoạn tiếp theo chính là cảnh giới được giới tu chân gọi là Đan

Thành kỳ. Theo những gì ký tải trong "ký ức tinh phiến' của Nhược Uyên, một khi luyện tới Đan Thanh kỳ, giống như tự dưng có thêm một viên linh đan trong cơ thể, không những có tác dụng làm giảm tốc độ lão hóa, hơn nữa còn có thể đạt được hiệu quả kỳ diệu là bảo trì nhan sắc, nghe nói ít nhất cũng có thể sống thêm một trăm tuổi.

Đương nhiên muốn đạt tới Đan Thành kỳ là một cửa ải khó. Đem những chân khí ẩn hiện trong cơ thể tạo thành thực thể, nói dễ vậy sao? Chẳng phải rất nhiều người cho đến cuối đời vẫn để lại nỗi uất hận mà chết đó sao?

...

Một giờ sau, Hoa Lân lại mở bừng hai mắt, nghe thấy tiếng đào bới phía trên không những không dừng lại mà còn ngày một to hơn, hắn không khỏi bội phục sự dẻo dai và công lực của người trên kia.

Quay lại nhìn những người khác, chưa ai tỉnh dậy cả. Thượng Quan Truy Vân vì cứu tính mạng hắn nên mới hao phí rất nhiều công lực. Còn Cốc Thanh Phong thân vốn bị thương, chưa chết kể như đã là một kỳ tích rồi. Chỉ có Diệp Thanh là không hề thụ

thương, nhưng trông dáng vẻ của nàng thì không phải đả tọa để điều tức, mà hình như là đang luyện công. Hoa Lân cảm thấy rất buồn tẻ, lười nhác vươn vai, tự nói một mình: "Còn mệt hơn ngồi trong tù nữa! Cái gã trên kia phải đào đến bao giờ mới có thể xuống tới nơi đây?"

Tiếng nói vừa dứt, lại nghe thấy Thượng Quan Truy Vân đột nhiên mở miệng hỏi: "Người trên kia là ai? Là cứu binh mà đệ mời tới à?"

Hoa Lân mừng rỡ quay đầu lại, hai tay Thượng Quan Truy Vân đã rời khỏi đan điền, thu công hoàn tất. Hắn hưng phấn nói: "Cuối cùng đã có người tỉnh lại rồi, ha ha..."

Thượng Quan Truy Vân cười cười, ngẩng đầu nhìn lên trên nóc, tiếng đào bới có thể truyền tới đây, từ đó thấy được công lực của người phía trên cao cường đến mức nào! Ông lại quay đầu nhìn Hoa Lân hỏi: "Trên đó là bằng hữu đệ mời tới à?"

Hoa Lân cười hì hì nói: "Có lẽ là vậy chăng?"

Thượng Quan Truy Vân thấy hắn trả lời rất mập mờ nhưng cũng không hỏi nhiều nữa. Ông thầm nghĩ

tiểu tử này đúng là khá mưu mô, điểm nào cũng thấy không tầm thường. Tại sao Thiên Sơn lại đuổi hắn ra khỏi sư môn chứ? Ài...Nghĩ tới chuyện này ông không khỏi lắc đầu.

Hoa Lân hiếu kỳ nhìn ông, tự nhiên cười nói: "Đại ca! Huynh nói xem những người tu chân chúng ta nếu yêu một ai đó, hơn thế nữa còn có quan hệ xác thịt, vậy có ảnh hưởng đến tu vi không?

Thượng Quan Truy Vân không ngờ da mặt của hắn lại dày như vậy, ngay cả chuyện này mà cũng đem ra hỏi không biết xấu hổ? Ông liền đảo mắt nhìn Diệp Thanh bên cạnh Hoa Lân, gật đầu nói: "Ít nhiều có ảnh hưởng, nhưng cũng không quá nghiêm trọng. Sao vậy?"

Hoa Lân cười hì hì nói: "Không có gì! Chỉ có điều, có quan hệ xác thịt rồi thì buộc phải chịu trách nhiệm với người đó tới cùng, huynh bảo có đúng không?"

Thượng Quan Truy Vân lại gật đầu nói: "Nói rất đúng...Người ta có thể xem nhẹ sinh tử, nhưng không thể rẻ rúng tình cảm."

Hoa Lân cố tình giả vờ trầm tư, trịnh trọng nói: "Vậy huynh có đồng ý cho đệ lấy người ta không?"

Thượng Quan Truy Vân nói: "Đương nhiên phải lấy!...Ơ kìa tam đệ, đệ nói những điều này làm gì? Chuyện này tất nhiên phải do đệ làm chủ rồi."

Hoa Lân dày mặt nói: "Huynh là đại ca của đệ mà!...Từ trước tới giờ đệ chưa từng có đại ca để được quan tâm, hiện tại đã có rồi, đương nhiên phải trưng cầu ý kiến của huynh chứ."

Thượng Quan Truy Vân trầm mặc nghĩ: "Thiên Sơn luôn thích thu nhận những cô nhi nghèo khổ, chẳng lẽ tam đệ không còn người thân? Ầy...Nếu vậy thì đúng là phải làm chủ hôn nhân đại sự cho đệ ấy mới được." Ông bèn cao giọng đáp ứng: "Yên tâm đi! Đại ca sẽ làm chủ cho đệ!"

Hoa Lân mừng rỡ nói: "Vậy tốt quá rồi, một lời đã định!"

Thượng Quan Truy Vân sao biết rằng hắn đang gài bẫy mình, đáp lớn: "Một lời đã định!"

Hoa Lân không phải người bình thường, móc ngay từ trong ngực áo ra một tấm ngọc bội không lấy gì làm

đặc biệt, nói: "Đây là lễ vật làm chứng tặng đại ca, xin hãy nhận lấy. Đương nhiên, tốt nhất là cũng cho tiểu đệ...cái này...cái đó..."

Thượng Quan Truy Vân sớm đã không quan tâm đến thế tục, đối với lễ tiết của Trung Nguyên cũng không rõ lắm. Nhưng ông vẫn minh bạch ý của Hoa Lân, bèn nhận lễ vật của hắn, rồi cũng rút từ trong ngực áo ra một tấm ngọc bội tinh xảo giao cho hắn, nói: "Đệ muốn định vào ngày nào? Ta nhất định sẽ làm chu toàn cho đệ!"

Hoa Lân trơ mặt ra nói: "À à...Giờ vẫn chưa có bát tự*. Tới lúc đó sẽ mời huynh tham dự."

"Đương nhiên, đương nhiên..."

Hoa Lân chìa tay nhận tín vật của Thượng Quan Truy Vân, cất giấu cẩn thận, thầm nghĩ sau này vẫn phải từ từ, nhớ kỹ không được gấp quá.

Đúng lúc đó, hắn bỗng phát hiện thấy bên cạnh có một đôi mắt rực lửa đang chòng chọc nhìn mình, ngoảnh đầu lại nhìn, thì ra Diệp Thanh sớm đã tỉnh lại, ánh mắt vô cùng kỳ dị. Hắn liền cười ha ha nói: "A? Thanh Thanh cũng tỉnh lại rồi à?"

Cốc Thanh Phong nãy giờ vẫn nhắm mắt điều tức đột nhiên cười ha ha nói: "Cần tỉnh thì tự nhiên sẽ tỉnh thôi, ha ha ha ha..."

Hoa Lân lau mồ hôi trên đầu nói: "Xem ra đệ còn phải luyện tập nhiều hơn mới được..."

...

Chú thích: *Bát tự (giờ, ngày, tháng, năm sinh viết theo Thiên can và Địa chi), là một cách xem số mệnh của Trung Quốc. Người mê tín cho rằng giờ, ngày, tháng, năm con người được sinh ra đều bị Thiên can Địa chi chi phối. Mỗi giờ, ngày, tháng, năm sinh ấy được thay bằng hai chữ, tổng cộng là tám. Dựa vào tám chữ ấy, ta có thể suy đoán ra vận mệnh của một con người. Theo phong tục cũ, từ khi đính hôn, hai bên nhà trai và nhà gái phải trao đổi "bát tự thiếp" cho nhau, còn gọi là "canh thiếp" hay "bát tự".

Ngọc Tiên Duyên - Tập 2

Chương 29 - Ham Huynh Tầm Bảo*

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

Cốc Thanh Phong cũng đã phát giác ra động tĩnh bên trên, ngẩng đầu nhìn lên, ngưng thần nghe ngóng một hồi hỏi: "Người ở trên là ai thế?"

Hoa Lân cười nói: "Là bằng hữu!"

Cốc Thanh Phong phấn khởi tinh thần, vui vẻ nói: "Vậy chúng ta cũng động thủ thôi!" Bốn người đều gật đầu tán đồng, lần lượt rút bảo kiếm bắt đầu đào bới. Lần này có đến năm người cùng hợp lực nên tốc độ đương nhiên là nhanh hơn rất nhiều.

Lam y nhân phía trên đã đào gần hai giờ được một cái giếng thẳng đứng sâu tới năm mươi trượng. Nếu không phải mấy chục khe kiếm hiển hiện trên mặt đất đem lại cho lão một niềm tin vô bì, chỉ e lão đã sớm phủi tay bỏ đi rồi. Lúc này lão đương nhiên cũng nghe thấy tiếng đào bới từ dưới lòng đất vọng lên, sau khi áp tai xuống lắng nghe, lão còn cho rằng bảo kiếm dưới đó chỉ đang cố tình làm ra vẻ như vậy, nghỉ ngơi một lúc rồi lão lại tiếp tục công việc.

Cuối cùng, hai cái giếng thẳng một trên một dưới đã gần tiếp nối với nhau, bấy giờ lam y nhân mới thấy

hơi bất thường. Tại sao từ phía dưới lại truyền lên tiếng người nói lầm rầm nhỉ? Lão suy nghĩ rất lâu, rốt cuộc đã đoán ra được là chuyện gì, trong cơn tức giận lão ngự kiếm bay luôn ra khỏi giếng sâu. Nhưng lão tuyệt đối không cam tâm, đứng ngơ ngẩn cạnh giếng, trong tâm vụt qua rất nhiều ý niệm "nguy hiểm", sau cùng lão đành thở dài, lẩm bẩm nói: "Mất toi cả nửa ngày, hóa ra là đi may áo cưới cho người khác? Ài...Ô? Đúng rồi, việc tốt cũng đã làm xong, chi bằng chờ họ lên rồi mình sẽ đòi một ít tiền công! Kha kha...Họ nhất định sẽ cảm kích ta đến trào nước mắt mất. Không sai không sai, cao kiến...cao kiến!" Lão cứ thế tự mình tán thưởng mình...

Một lúc lâu sau, khoảng cách giữa hai cái giếng chỉ còn lại hơn ba trượng, Thượng Quan Truy Vân và Cốc Thanh Phong sớm đã không nhẫn nại nổi nữa, hú lên một tiếng ngân vang, đánh bay lớp đất phía trên, nắm tay Hoa Lân và Diệp Thanh bay ra ngoài.

Lam y nhân nãy giờ vẫn đứng bên miệng giếng lùi lại nửa bước, chờ họ vừa chui ra là sẽ mở miệng tranh công ngay. Ai ngờ khi nhìn thấy mấy người Thượng Quan Truy Vân phi ra, sắc mặt lão đột nhiên thay đổi,

cười ha ha nói: "Hai vị đệ đệ chạy xuống đó đào bảo bối từ khi nào vậy? Có đào được gì không? Mau đem ra cho ta xem nào..."

Thượng Quan Truy Vân và Cốc Thanh Phong nhìn thấy lam y nhân cũng ngẩn người, tâm trạng vốn đang hết sức tồi tệ đột nhiên quay ngoắt, đồng thanh cười ha ha nói: "Lão Mạnh, sao huynh biết chúng tôi bị chôn dưới đất vậy? Ài...Đúng là huynh đệ tình thâm mà!"

Thì ra, lam y nhân này chính là Mạnh Lôi - tam sư thúc của chưởng môn đương nhiệm Toàn Chân giáo. Vốn dĩ lão cùng với Thượng Quan Truy Vân và Cốc Thanh Phong trước giờ ở trên Phù Vân phong ẩn thế tu luyện. Khi Thượng Quan Truy Vân và Cốc Thanh Phong nghe tin biến cố ở Nguyên Lý trấn liền vội vội vàng vàng đi ngay, đúng lúc đó Mạnh Lôi lại đang tu luyện tới thời khắc quyết định, chân khí toàn thân nằm trên ranh giới luyện thực phản hư, dù thế nào cũng không được miễn cưỡng xuất quan, do đó mới xuất phát chậm hơn Thượng Quan Truy Vân và Cốc Thanh Phong hai ngày.

Lão cũng đi tới Nguyên Lý trấn mà ngang qua nơi này, đột nhiên nghe thấy âm thanh rầm rầm của trận địa chấn, bèn bay vòng lại. Nào ngờ vừa khéo lại bị thu hút bởi thanh bảo kiếm lăng không của Hoa Lân.

Lúc này Mạnh Lôi đã ngoảnh lại, bắt đầu quan sát cẩn thận hai người Hoa Lân và Diệp Thanh. Mắt lão chợt sáng lên, nhìn Hà Chiếu trong tay Hoa Lân hồi lâu vẫn chưa hoàn hồn, lẩm nhẩm nói: "Đáng tiếc à, đáng tiếc..."

Thượng Quan Truy Vân phủi tro bụi bám trên người, cười khổ nói: "Lão Mạnh, lần này xém chút nữa đã vĩnh viễn không được nhìn thấy huynh rồi. Ài..."

Cốc Thanh Phong cũng thở dài, dặn dò Hoa Lân: "Tam đệ...Đệ nhất thiết phải nhớ kỹ. Đối với yêu ma quỷ quái ngàn vạn lần không được nói đạo lý gì cả, càng không được tồn tại chút ý niệm lương thiện nào, nếu không nhất định đại họa sẽ lâm đầu!...Hai người xem, lúc đó hai người còn muốn cứu nó phải không? Đây chính là một bài học đấy!"

Hoa Lân và Diệp Thanh chỉ biết an phận lắng nghe, thầm nghĩ chẳng trách Tôn Yên Nhiên lại một mực

không dám hiện thân, thì ra là sợ bị đại ca và nhị ca tiêu diệt à?

Mạnh Lôi chợt kêu la ầm ĩ: "Khoan đã, khoan đã...Cái gì mà tam đệ?...Hắn là ai? Còn ta thì sao?"

Cốc Thanh Phong cười ha ha nói: "Đây là Hoa Lân thiếu hiệp, mai này sẽ là cao thủ trẻ tuổi của Thiên Sơn! Cô gái bên cạnh là Diệp cô nương, thê tử tương lai của đệ ấy. Thế nào? Nhìn tư chất của chúng đi, có phải là rất có tiềm năng trở thành cao thủ tuyệt đỉnh không?"

Diệp Thanh nghe vậy, mặt đỏ bừng vì xấu hổ, giậm chân liên hồi nói: "Tiền bối!"

Cốc Thanh Phong giả vờ làm mặt nghiêm nghị nói: "Tiền bối với chả không tiền bối cái gì, phải gọi ta là nhị ca biết chưa? Ha ha ha..."

Lại thấy Mạnh Lôi cao giọng phản đối: "Các người cũng kết thành huynh muội rồi à? Vậy còn ta thì phải làm thế nào?"

Thượng Quan Truy Vân và Cốc Thanh Phong đồng thanh nói: "Huynh lớn tuổi nhất, đương nhiên là đại ca của chúng tôi rồi."

Mạnh Lôi lập tức mừng rỡ, cả cười nói: "Ta vốn là đại ca của các ngươi mà! Ha ha ha..."

Hoa Lân và Thượng Quan Truy Vân trải qua hai ngày sinh tử bên nhau, quan hệ đã hòa hợp hơn rất nhiều, lời nói cử chỉ cũng ngày càng phóng khoáng hơn. Giờ lại có thêm một đại ca gì đó, hắn sao có thể có ý kiến nào khác? Phải biết rằng ở Toàn Chân giáo, Mạnh Lôi có vai vế tương đương tổ sư gia, thậm chí cả trên giang hồ cũng là nhân vật hạng nhất. Lão cùng Thượng Quan Truy Vân và Cốc Thanh Phong được gọi chung là Võ Lâm Tam Thánh, đại biểu cho Thục Sơn, Thiên Sơn, Toàn Chân giáo tam đại thánh môn, người bình thường không thể tìm ra cách nào để được gần gũi với họ. Hoa Lân nhận thấy tuy họ đều đã lớn tuổi nhưng diện mạo và tâm hồn đều còn rất trẻ trung, hiển nhiên tu vi đã đạt tới cảnh giới phi thường. Chỉ có Mạnh Lôi tuy có vẻ tầm thường chất phác, nhưng lời nói hành động lại khá dễ mến, hết sức thân thiện và dễ gần. Như vậy, theo thứ tự huynh đệ, Hoa Lân bị hạ xuống một bậc, trở thành tứ đệ.

Thượng Quan Truy Vân bỗng đề nghị: "Sự kiện Huyết Ma ở Nguyên Lý trấn đã được chứng thực, chúng ta

phải mau mau ***ng ***ng nghĩ cách ngăn chặn sự khuếch trương của Huyết Ma mới được. Nghe nói một khi ma công luyện thành, hắn không chỉ có tấm thân bất tử mà còn có thể dễ dàng khống chế ý thức của phàm nhân. Thử hỏi người trong thiên hạ ai chẳng có thất tình lục dục, nếu để hắn lợi dụng tạo thành thế lực thì sẽ trở thành kẻ địch, thiên hạ khó tránh khỏi một trận hạo kiếp vô cùng to lớn."

Mạnh Lôi gật đầu lia lịa nói: "Cao kiến...cao kiến! Vậy bây giờ chúng ta nên làm thế nào?"

Cốc Thanh Phong nói: "Muốn diệt trừ Huyết Ma thì phải biết mặt mũi của hắn, tứ đệ đã gặp qua, có thể vẽ được tướng mạo của hắn không? Được vậy thì chúng ta sẽ có thể nhân lúc thực lực của hắn chưa đủ, hợp lực của tam đại môn phái cùng truy bắt hắn. Mọi người thấy sao?"

Hoa Lân gật đầu định nói thì Mạnh Lôi đã lại chen ngang: "Cao kiến...cao kiến!"

Hoa Lân gãi gãi tóc sau gáy, thầm nhủ vị đại ca này thú vị đây, bèn tiếp lời: "Được!...Chờ lát nữa tới thị trấn phía trước, đệ sẽ lập tức vẽ lại!"

Thượng Quan Truy Vân trầm tư giây lát, nói: "Phát lệnh truy nã trên giang hồ đúng là một biện pháp hay, nhưng thiên hạ rộng lớn, chỉ dựa vào năng lực của tam đại môn phái chúng ta, e là rất khó phát hiện ra tung tích của Huyết Ma...Ta thấy phải nghĩ một kế vẹn toàn, nếu không khó mà có hiệu quả!"

Hoa Lân đột nhiên chêm lời: "Vậy chúng ta kết hợp với lực lượng của quan phủ đi! Để bách tính khắp thiên hạ cùng giúp chúng ta lùng bắt hắn!"

Mạnh Lôi lại gật đầu nói: "Cao kiến...cao kiến!"

Nhưng Cốc Thanh Phong lại lắc đầu nói: "Liên kết với tất cả các danh môn chính phái Trung Nguyên còn có thể làm được, chứ quan phủ à? Hô hô...Bọn họ chỉ cần nghe thấy phải lần theo dấu vết Huyết Ma, chỉ sợ đã sớm trốn tới chân trời góc bể rồi, nào có chịu giúp đỡ?"

Hoa Lân nở một nụ cười thần bí nói: "Đệ tự có cách bắt họ phải ngoan ngoãn nghe lệnh, yên tâm đi mà!"

Thượng Quan Truy Vân và Cốc Thanh Phong đều ngạc nhiên, thầm nghĩ chẳng lẽ tiểu tử này lại có chủ ý quỷ quái gì sao?

Mạnh Lôi nghiêng đầu hiếu kỳ ngắm nghía Hoa Lân, lộ vẻ hơi ngốc nghếch. Hoa Lân thấy lão nhìn mình, cũng nảy sinh lòng hiếu kỳ với Mạnh Lôi. Hắn phát hiện thấy câu nói cửa miệng mà Mạnh Lôi thích nhất là "cao kiến...cao kiến" Không hiểu lão làm thế nào luyện thành một thân tu vi như vậy nhỉ? Thực là kỳ quái...

...

Chú thích: *Ham huynh tầm bảo: anh ngốc tìm bảo vật

Ngọc Tiên Duyên - Tập 2

Chương 30 - Ngự Kiếm Nan Hành

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

Mạnh Lôi cứ dán mắt săm soi thanh bảo kiếm trong tay Hoa Lân, đột nhiên buông ra một câu: "Huynh đệ! Có thể cho ta mượn xem bảo kiếm của đệ không?"

Hoa Lân hào phóng đưa kiếm, Mạnh Lôi lại rón rén cẩn thận dùng chuôi kiếm của mình đón lấy, thầm nghĩ lần này chắc không bị tê người nữa chứ? Mọi

người thấy tư thế của lão đều buồn cười, không hiểu lão đang làm trò quỷ gì.

Phải chăng Hà Chiếu có linh tính thật? Nó biết là Mạnh Lôi có lòng gây chuyện với nó, nên khi chuôi kiếm của Mạnh Lôi còn chưa tiếp xúc với thân kiếm, giữa hai thanh bảo kiếm bỗng sinh ra vài tia hồ quang điện, Mạnh Lôi "á!" một tiếng bắn người lên cao, cả bảo kiếm của mình cũng quăng phéng đi, nửa bên người lại tê rần một trận. Lão tức tối nói: "Khinh người thái quá!"

Mọi người được một phen kinh ngạc. Diệp Thanh cười khúc khích nói: "Kiếm của công tử sao lại có điện nhỉ? Để muội xem xem!" Nói xong nắm lấy kiếm từ tay Hoa Lân, Mạnh Lôi sợ hãi nhắc: "Cẩn thận có điện!"

Ai ngờ Diệp Thanh đã cầm vào kiếm mà vẫn không xuất hiện dị trạng gì, nàng ngắm nghía một hồi rồi cười ngọt ngào nói: "Hà Chiếu nhẹ thật đó!"

Mạnh Lôi lớn tiếng kêu la: "Không công bằng!...Ta không tin, ta vẫn phải xem!" Dứt lời lại chạy tới, thò tay chộp vào chuôi kiếm. Nhưng hữu thủ lão chợt khựng lại giữa chừng, rụt phắt về, rõ ràng là lão đã

sợ cái cảm giác bị điện giật. Lão nghiêng đầu, xỉa xói Hà Chiếu trong tay Diệp Thanh: "Ngươi giở trò với ta! Ta không bị mắc lừa đâu!"

Mọi người đều bấm bụng cười thầm, Hoa Lân trong tâm cũng phải hô quái lạ. Bởi lẽ khi ở trong mê cung dưới lòng đất, bảo kiếm của hắn đích thực có xuất hiện dòng điện yếu nhược, nhưng khi đó Hà Chiếu đã từng bị Thụ Yêu cướp đi mất một lần mà đâu thấy xảy ra tình trạng này. Chẳng lẽ tất cả chỉ có sau khi giữa hắn và Hà Chiếu sản sinh cảm ứng? Thảo nào sau đó Thụ Yêu lại không chống nổi một kích của Hà Chiếu!...Nhưng dòng điện này đến từ đâu? Trong lòng hắn không ngớt nghi hoặc...

Thượng Quan Truy Vân dõi mắt nhìn bốn bề rừng rậm liên miên bất tuyệt, nhận thấy nơi này đã không còn gì đáng lưu lại, cao giọng nói: "Thục Sơn kiếm điển sắp được cử hành rồi. Tới lúc đó Huyết Ma có thể sẽ thừa cơ làm loạn, chúng ta hãy lập tức tới Thục Sơn nỗ lực hết sức có thể. Mọi người thấy sao?"

Cốc Thanh Phong cảm kích nói: "Vậy tôi đại biểu cho Thục Sơn xin cảm ơn các vị trước!"

"Huynh đệ với nhau mà còn khách khí, không phải là xa cách quá sao?'

Vậy là năm người quyết định tức thì khởi hành tới Thục Sơn ở hướng tây, dự định từ Giang Lăng qua Quế Châu rồi vào đất Thục, lại từ Thành Đô tiến thẳng lên Thục Sơn Lăng Vân đỉnh, chặng đường xa xôi phía trước còn hơn ba nghìn dặm. Trong năm người thì đương nhiên Hoa Lân và Diệp Thanh không biết ngự kiếm thuật, ba vị đại ca cũng chẳng có cách nào, đành phải đi bộ cùng họ.

Hôm nay, cuối cùng mọi người đã ra khỏi khu rừng rậm nguyên thủy này. Hoa Lân lại rút Hà Chiếu kiếm ra, để nó lơ lửng trên không rồi đằng thân nhảy lên. Hà Chiếu hơi trĩu xuống, nhưng vẫn có thể đỡ được thân thể lóng ngóng của hắn, Hoa Lân không khỏi đắc ý, ý niệm vừa động, Hà Chiếu đã bay vèo về phía trước, còn Hoa Lân thì bị ngã oạch từ trên không xuống. Sau khi lồm cồm bò dậy, hắn hướng về phía Hà Chiếu đã bay mất hung hăng quát mắng: "Cái thứ như ngươi đừng có quay lại nữa!"

Mạnh Lôi, Thượng Quan Truy Vân, Cốc Thanh Phong đi đằng trước đều quay đầu lại nhìn, ha hả cười vang.

Diệp Thanh cũng không nhịn được cười, hờn mát: "Rõ rành rành là do kỹ thuật của huynh không tốt, vậy mà lại đi vu vạ cho Hà Chiếu!"

Mạnh Lôi đột nhiên vọt người tới cạnh Hoa Lân, khẩn cầu: "Thế này được không? Ta đem Trầm Phong kiếm của ta đổi với đệ nhé?"

Hoa Lân lườm lão một cái nói: "Không đổi! Ai biết được Trầm Phong kiếm của huynh có bất ngờ làm đệ ngã chết không?"

Thượng Quan Truy Vân cười nói: "Tâm pháp ngự kiếm bảo khó cũng khó, mà nói dễ cũng dễ, nhưng phải nhớ kỹ không được hấp tấp. Thử nhiều lần thì tự nhiên sẽ thành thạo thôi!"

Phải biết rằng khống chế phi kiếm bay nhanh tới một địa phương nào đó thì rất đơn giản, nhưng nếu khiến nó đi chầm chậm thì độ khó cao hơn một chút. Giờ đây còn phải đứng vững vàng trên đó, lại phải giữ cho phi kiếm không được trầm xuống, thêm nữa còn phải khống chế nó chuyển động chở theo bản thân mình, thao tác càng khó hơn nữa. Đã từng nghe kể chuyện cười có người ngự kiếm bị ngã chết, giờ mới biết đây là chuyện có thực!

Mọi người vừa nói vừa cười đi một mạch ra khỏi rừng rậm, theo một quan đạo gồ ghề xuống núi, chưa được vài dặm đã thấy người đi trên đường càng ngày càng đông. Họ đều là những tiều phu và nông dân, thấy mấy người Hoa Lân ăn vận gọn gàng, ai nấy đều lộ ra ánh mắt kinh sợ. Bên đường, có hai tiều phu trên lưng gánh củi đứng từ xa thầm thì, tưởng rằng họ không nghe thấy gì, một người nói khẽ: "Ngươi xem, bọn họ đi tới từ hướng khu rừng rậm Tử Vong đấy, ngươi thấy họ có phải là yêu ma quỷ quái biến thành không?"

Tiều phu kia lắc đầu nói: "Giữa thanh thiên bạch nhật thì làm gì có yêu quái nào? Ngươi nhìn đi, không phải trên mặt đất có bóng của họ đấy sao?"

Người tiều phu kia lắc đầu quầy quậy nói: "Ngươi lại nhìn nữ tử kia xem, rất có yêu khí của hồ ly, nhân gian nào có ai được như vậy?"

Hoa Lân nghe đến đây, bật cười khành khạch. Diệp Thanh tức giận giậm chân thình thịch nói: "Huynh...người ta đang nói xấu Thanh Thanh của huynh kìa, còn hùa theo họ giễu cợt muội nữa à?...Hừ! Từ giờ không thèm để ý đến huynh nữa."

Hoa Lân vội vàng nói: "Không không không, muội hiểu nhầm rồi!...Ta cười vì họ không biết gì, cho rằng mọi yêu ma quỷ quái đều không có bóng!"

Diệp Thanh lại càng tức nói: "Huynh...ý của huynh là thứ yêu ma quỷ quái như muội là ngoại lệ chứ gì?

Hoa Lân cứng họng, thầm nghĩ tâm tư mỹ nữ đúng là khó đoán. Ngươi nói đông, nàng lại cứ muốn nghĩ sang tây. Hắn liên tục lau mồ hôi trên đầu, mềm mỏng gọi: "Thanh Thanh..."

Diệp Thanh xoay đầu "hứ!" một tiếng, rảo bước nhanh hơn về phía trước.

Thượng Quan Truy Vân và Cốc Thanh Phong thấy hai người trêu đùa, sớm đã muốn cười thầm. Nhưng bất chợt lại bị khuấy động tới tình cảm sâu sắc chôn chặt dưới đáy lòng, phảng phất như trong phút chốc lại được quay về mấy chục năm trước, bóng hình đó không rời xa, luôn cảm thông bầu bạn trên bước đường giang hồ....

Chỉ có Mạnh Lôi là không hiểu gì về tình cảm, khẩn trương tháo chạy thật xa, nếu không khắp người sẽ thấy không thoải mái.

Phòng xá bên đường ngày một nhiều hơn, cuối cùng năm người đã tới một thôn trang nhỏ vô danh. Vậy mà không ngờ hầu như tất cả mọi người đều nhìn họ với ánh mắt cổ quái, có một số thôn dân còn chạy vào trong nhà, đóng sầm cửa lại.

Hoa Lân nhướn mắt nhìn, sau cùng đã phát hiện ra một quán ăn nhỏ thô sơ, hắn reo hò chạy tới. Nào hay ông chủ quán chân tay luống cuống vội vã đóng cửa, cứ như gặp phải ôn thần vậy.

Hoa Lân đứng sững người tại trận, trơ mắt nhìn ông chủ đóng cửa quán cho êm chuyện, sự buồn bực trong lòng hắn càng khỏi phải nhắc đến.

Lúc này, một ông già ăn vận có thể coi là tươm tất đang dè dặt từ xa đi đến, dừng chân ngoài hai trượng, ho khan hai tiếng nói: "Tại...tại hạ là trưởng thôn nơi đây, muốn...muốn hỏi một chút, các...các vị cao nhân tới bản thôn có ý định gì?"

Hoa Lân thấy lão có thể nói vài câu quan cách, hiển nhiên đã từng đọc sách hai năm, liền cười ha ha nói: "Tôi là bộ khoái đến từ kinh thành, từ lâu đã nghe nói trong núi ẩn tàng yêu ma, hoàng thượng nghe tin, đặc biệt phái tôi tới dọn sạch yêu quái. Ông xem công

phu của tôi thế nào..." Nói xong Hoa Lân giở ra vài đường Thiết Tỏa quyền vụng về, làm vang lên những tiếng vùn vụt. Đánh xong thu công, hắn đắc ý hỏi: "Sao nào?"

Diệp Thanh sớm đã cười khanh khách, thầm nghĩ công tử thật biết nói càn.

Mấy đòn này của Hoa Lân chẳng liền lạc chút nào, nhưng thế là đủ, kiến thức của trưởng thôn quả nhiên 'không tầm thường', mừng rỡ cúi lạy: "Tạ chủ long ân!...Đại nhân thật là lợi hại, đại nhân tới đây đúng là may mắn cho sơn dân!"

Hoa Lân nhoài tới nâng người lão dậy, nói: "Ài! Tôi chỉ là một bộ khoái nhỏ nhoi, đâu phải là đại nhân gì. Tôi cần bút và giấy để viết một phong thư, chẳng hay trưởng thôn có thể giúp được không?"

Trưởng thôn gật đầu nói: "Hãy đi theo lão!"

...

Ngọc Tiên Duyên - Tập 2

Chương 31 - Huyết Ma Chi Mê

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

Tiểu thôn trang tuy thô sơ, phóng mắt nhìn cũng chỉ có mười mấy căn nhà, nhưng trước thôn có một con suối nhỏ nhè nhẹ chảy qua, làm tăng thêm phần thanh nhã. Lão thôn trưởng dẫn mọi người rẽ qua vài căn nhà, đi vào một ngôi nhà mái ngói đỏ duy nhất trong thôn.

Đẩy cánh cửa gỗ, chỉ thấy trong đại đường bày một chiếc bàn bát tiên cũ nát, hai bên có đầy đủ ghế gỗ lẫn trà kỉ, trên tường còn treo hơn chục bức tranh chữ, hiển nhiên nhà này có dòng dõi thư hương. Một bà lão đang ngồi khâu đế giày ngẩng đầu nhìn lên, lúng túng tránh vào nhà trong.

Lão thôn trưởng thấy vậy, liên hồi xin lỗi mọi người: "Mong các vị đại nhân lượng thứ, tiện nội chưa từng biết việc đời. A à...hàn gia đơn sơ, xin cứ ngồi tự nhiên!" Nói xong liền cao giọng gọi phu nhân vừa trốn vào nhà trong: "Bà nó à, có khách quý hạ cố đến chơi, còn không ra châm trà?"

Mọi người cũng không khách khí, lục **c ngồi xuống cạnh bàn. Thượng Quan Truy Vân và Cốc Thanh Phong trước khi vào nhà đã liếc nhìn qua một lượt

cách bài trí trong nhà, dường như mọi thứ đều đã nằm trong ý liệu, bấy giờ đã ngồi ngay ngắn trầm ổn, rất có phong thái của cao thủ một phái. Chỉ có Mạnh Lôi và Hoa Lân tính cách có phần tương tự, không ngừng nhìn đông ngó tây, đối với bất cứ thứ gì cũng tỏ vẻ hiếu kỳ.

Hoa Lân lấy làm kỳ quái, lão thôn trưởng này lời nói rất chặt chẽ ngắn gọn, trên tường còn có tranh chữ, hiển nhiên đã đọc qua tứ thư ngũ kinh. Nhưng tại sao lại khuất mình nơi sơn lâm hẻo lánh này? Hắn bèn lớn tiếng hỏi: "Lão nhân gia xưng hô ra sao? Trong nhà còn có ai nữa không?"

Đang luống cuống tìm giấy bút nghiên mực khắp nơi, lão thôn trưởng quay đầu nhìn lại, tấm thân già nua khom xuống nói: "Lão hán họ Hồ, đơn danh một chữ Tầm. Trong nhà vốn còn một tôn nhi, ai ngờ thằng bé...Ài! Không nhắc đến nữa, để lão chuẩn bị đầy đủ giấy mực giúp đại nhân!" Nói xong lại gập người tìm kiếm tứ phía.

Diệp Thanh dịu dàng ngồi xuống theo Hoa Lân, đột nhiên lại đứng lên, lấy bộ trà trên trà kỉ rót từng chén đầy cho mọi người. Đúng lúc bà lão từ nhà

trong đi ra, thấy Diệp Thanh đích thân châm trà, mỗi động tác đều ẩn chứa phong phạm mẫu mực của cung đình, bà lão lại càng hoảng hốt, cuống quýt đi đến giành lấy ấm trà trên tay Diệp Thanh, sợ hãi nói: "Tiểu thư sao có thể làm công việc chân tay này? Lão thân ra muộn, đáng chết đáng chết..."

Diệp Thanh ôn nhu cười nói: "Không sao mà, tôi làm quen rồi..."

Bà lão đó tỏ ra rất thích Diệp Thanh, nhẹ giọng hỏi: "Tiểu thư từ đâu đến vậy?..."

Diệp Thanh đáp: "Kinh thành!"

Bà lão cảm thán rồi không ngừng hỏi han gia cảnh nàng. Diệp Thanh nghĩ đến thân thế của mình, hai mắt đỏ hoe, nói chuyện với bà lão một hồi, quên bẵng mất sự có mặt của những nam nhân bên cạnh...

Cuối cùng thì Hồ lão thôn trưởng đã chuẩn bị xong văn phòng tứ bảo, đặt lên bàn bát tiên mời Hoa Lân viết thư.

Hoa Lân cũng không khách khí, chọn một tấm giấy Tuyên Thành to, thấm ướt mực, nâng bút, nhắm mắt ngẫm nghĩ một lúc rồi phục xuống bắt đầu vẽ tướng

mạo của Huyết Ma. Diệp Thanh đang tán gẫu cùng bà lão, thấy vậy liền bước ngay lên đứng hầu mài mực, dáng vẻ hết sức ngoan ngoãn khéo léo. Lão thôn trưởng và lão bà đối mắt nhìn nhau, thầm nghĩ vị 'đại nhân' trẻ tuổi này sợ rằng lai lịch quả thật bất phàm, cô nương nhanh nhạy dị thường bên cạnh hình như là nha hoàn của hắn...

Hồi lâu sau, Hoa Lân cuối cùng đã dừng bút, ngó Diệp Thanh hỏi: "Thanh Thanh thấy giống không? Có chỗ nào cần sửa không?"

Diệp Thanh với tay chỉ vào bức tranh nói: "Ánh mắt không đủ quỷ dị, phải thêm hai nét nữa!"

Hoa Lân xấu hổ nói: "À à...đúng rồi! Khi ta gặp hắn lúc đó, ánh mắt hắn đích thực có chút quái dị. Nếu không phải nhờ một tia ác niệm đó, chỉ sợ ta đã chết dưới kiếm của hắn từ lâu rồi. Nhưng mà...ta không vẽ ra được ánh mắt này!"

Diệp Thanh nhận lấy bút vẽ trong tay hắn, chỉ chấm vài nét vào trong bức tranh, ánh mắt đó đã trở nên sinh động như thật. Hai người nhìn nhau cười, đều lặng im gật đầu.

Mạnh Lôi thấy họ vẽ xong tranh liền ào tới, vừa nhìn một cái đã kinh ngạc biến sắc, thất thanh kêu lên: "Lưu...Thế...Kiệt?"

Cốc Thanh Phong nghe vậy bỗng run người, dùng lực nắm chặt Xích Dương kiếm trong tay, biến hóa rất nhỏ này cũng chỉ có Thượng Quan Truy Vân phát giác ra. Ông vỗ vai Cốc Thanh Phong nói: "Huynh đệ! Đừng nghĩ ngợi nhiều quá, có muốn tới xem họa kỹ của Tiểu Lân không?"

Cốc Thanh Phong cố làm ra vẻ tự nhiên nói: "Xem cũng tốt!" Thượng Quan Truy Vân cùng Cốc Thanh Phong chậm rãi bước tới.

Chỉ thấy hai tay Mạnh Lôi giương cao họa quyển một lần nữa kinh hô: "Vẽ rất giống! Lợi hại à...lợi hại!" Đột nhiên quay đầu lại nói với Hoa Lân: "Này! Ta bảo này tứ đệ, đệ vẽ giúp ta một bức chân dung được không? Đệ muốn gì cứ thẳng thắn nói ra là được! Hì hì..."

Hoa Lân cũng cười hì hì nói: "Thường thì đệ chỉ vẽ những nhân vật bị truy nã thôi, nếu huynh muốn nổi tiếng thì đệ có thể vẽ giúp huynh một bức!"

Mạnh Lôi nhảy dựng lên như sấm, mắng to: "Tiểu tử ngươi cứ đợi đấy...Hừ hừ!"

Thượng Quan Truy Vân khó khăn lắm mới lấy được bức tranh từ tay lão, mở ra cùng xem với Cốc Thanh Phong. Quả nhiên trong mắt Cốc Thanh Phong dấy lên một nỗi bi ai khó phát giác, gượng cười nói: "Vẽ rất giỏi, đúng là rất giống!"

Hoa Lân là người như thế nào chứ? Lần này thì hắn đã phát hiện ra sắc mặc của Cốc Thanh Phong không khớp lắm với lời nói, trong tâm rung động, thầm nghĩ: "Ba vị đại ca đều nói là rất giống, rất giống? Chứng tỏ họ đã biết tên Huyết Ma này từ trước rồi, hơn nữa rất có khả năng còn là người quen của họ. Không phải chứ? Chẳng lẽ Huyết Ma là..."

Hoa Lân không dám nghĩ tiếp, giả bộ không biết gì nói: "Các vị ca ca có muốn đem bức tranh này công khai với mọi người không? Nếu muốn thì đệ sẽ vẽ thêm một bức, để quan phủ giúp truy bắt!"

Thượng Quan Truy Vân nhíu mày, còn chưa kịp nói thì Cốc Thanh Phong đã trầm giọng nói: "Có!...Đây là bổn phận mà chúng ta cần làm! Vì sự bình yên của thiên hạ, chúng ta phải đi làm ngay lập tức!"

Thượng Quan Truy Vân trầm tư nói: "Một khi bức tranh này được đem ra, tức khắc sẽ dẫn tới sóng to gió lớn, tứ đệ, đệ xác định người này đúng là Huyết Ma chứ?"

Hoa Lân vô ý nhìn Cốc Thanh Phong, gật đầu khẳng định: "Lúc đó hắn suýt nữa đã giết đệ và Diệp Thanh, đương nhiên là đệ nhớ rất rất rõ. Hắn còn cuồng vọng kêu rằng: Huyết kiếm đã xuất, ai dám tranh phong?...Không tin các huynh có thể tới Nguyên Lý trấn một chuyến, đến con phố lớn bị phá hủy ở đó để kiểm chứng, chiêu 'Huyết Quang trảm' là một trong những chiêu thức có uy lực mạnh mẽ nhất mà đệ từng thấy trong đời." Lúc này Hoa Lân lại nhớ tới tình cảnh khi đó, trong tâm vẫn cảm thấy nỗi khiếp sợ đối với Huyết Quang trảm.

Cốc Thanh Phong gật đầu, trịnh trọng nói: "Chúng ta tin lời đệ...Vậy bây giờ cứ làm như đệ nói đi! Vì bách tích thiên hạ, chúng ta phải toàn lực lùng bắt hắn!"

Thượng Quan Truy Vân đột nhiên hỏi: "Tứ đệ, hiện giờ Thất Kiếm còn ở Nguyên Lý trấn không? Ta muốn tìm chúng hỏi một chút!"

Hoa Lân hơi tức, chỉ đành lắc đầu nói: "Đệ và Diệp Thanh tiến vào rừng rậm đã được vài ngày rồi, không dám khẳng định về hành tung hiện tại của họ. Nhưng khi bọn đệ bỏ đi thì họ vẫn còn ở đó..."

Thượng Quan Truy Vân quay đầu hỏi Cốc Thanh Phong: "Huynh đệ! Vậy chúng ta lại đi một chuyến tới Nguyên Lý trấn, được không?"

Cốc Thanh Phong do dự một lúc, cuối cùng gật đầu nói: "Cũng được..."

Thượng Quan Truy Vân quay lại đưa mắt ra hiệu với Hoa Lân, nói giọng nghiêm túc: "Ta và tam ca của đệ về Nguyên Lý trấn một chuyến trước đã, bàn định xong rồi mùng năm tháng sau chúng ta sẽ hội họp tại Dật Tiên lâu ở Thành Đô, thế nào?"

Hoa Lân gật mạnh đầu nói: "Được rồi! Vậy các huynh bao giờ lên đường?"

Thượng Quan Truy Vân ngoảnh lại nhìn Mạnh Lôi nói: "Mạnh đại ca có muốn cùng đi tới Nguyên Lý trấn với bọn đệ không?"

Mạnh Lôi lại nhìn Hoa Lân một cái rồi nói: "Ta đi cùng với tứ đệ được rồi, hề hề..."

Thượng Quan Truy Vân vỗ vai Cốc Thanh Phong nói: "Chúng tôi đi đây..." Rồi lại vẫy tay với Hoa Lân: "Mùng năm gặp lại!" Dứt lời đã cùng Cốc Thanh Phong sánh vai đi ra, chớp mắt đã biến mất trên con đường rải đá ngoài cửa...

...

Ngọc Tiên Duyên - Tập 2

Chương 32 - Ẩn Long Sơn Thôn

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

Hồ lão thôn trưởng cùng lão thái thái đứng im lặng nghe mấy người Hoa Lân đối thoại, dần hiểu ra bọn họ là người tu chân, bèn sợ hãi ngồi xuống cạnh đó không dám ho he tiếng nào.

Mạnh Lôi dõi mắt nhìn theo Thượng Quan Truy Vân và Cốc Thanh Phong cho tới khi bọn họ khuất khỏi tầm mắt, rồi lại cười hi hi quay về bên Hoa Lân nói: "Thế nào? Rốt cuộc có đổi không?"

Hoa Lân nhìn lão với vẻ khó hiểu, buột miệng hỏi: "Đổi cái gì cơ?"

Mạnh Lôi hắng giọng, khẽ cười hà hà nói: "Ta lấy Trầm Phong kiếm của ta đổi lấy Hà Chiếu của đệ!...Ngoài ra, ta còn dạy đệ một chiêu Thiên Lý Truy Hồn thuật, chỉ cần đệ dùng kiếm thi triển thuật này, phi kiếm sẽ có thể truy đuổi địch nhân ngoài ba nghìn dặm. Sao nào?"

Hoa Lân giật nảy người, hắn cũng đã từng nghe tới Thiên Lý Truy Hồn thuật, đồn rằng trước kia có một vị cung tiễn thủ học được kỳ thuật này từ Tây Vực, nhưng y lại không phải người chính phái, chuyên môn giở thủ đoạn ám sát. Chỉ trong vài năm ngắn ngủi, y đã giết tới mấy trăm người, khiến người trong giang hồ nghe mà biến sắc. Nhưng cuối cùng, hình như cung tiễn thủ này đã chọc phải một cao thủ tên là Long Ngạo Hồn, không những thích sát không thành, ngược lại, sau đó vài tháng y còn bị truy sát thân vong. Từ đó trở đi Thiên Lý Truy Hồn thuật đã thất truyền hơn trăm năm, không ngờ hôm nay lại trùng hiện giang hồ. Nghe tên biết nghĩa, Thiên Lý Truy Hồn là kỳ thuật thi triển trên phi kiếm hoặc cung tiễn, khiến phi kiếm không ngừng truy sát mục tiêu mà chủ nhân đã chỉ định, quả thực là một chiêu thức thâm độc. Trong đó, nội lực và ý niệm của người

thi triển thuật càng cao thì tốc độ của phi kiếm và cự li phi hành càng tăng. Do Hoa Lân rất ghét cung tiễn thủ kia nên đối với Thiên Lý Truy Hồn thuật cũng cảm thấy khinh bỉ, làm mặt lạnh nói: "Không đổi!"

Mạnh Lôi lại mặt dày mày dạn nói: "Vậy ta cho thêm một chiếc Thần Quang kính, thế nào?"

May là Hoa Lân đã biết tính cách lão, vẻ mặt ôn hòa nói: "Hiện tại đệ chỉ có thể khống chế được thanh Hà Chiếu kiếm này, hơn nữa đệ rất có cảm tình với nó. Ngoài nó ra, đệ không có hứng thú với bất kỳ bảo kiếm nào khác."

Mạnh Lôi nhăn nhó quay lưng lại, không khỏi thầm bội phục nhân cách của Hoa Lân.

Lúc này Diệp Thanh đang hào hứng trò chuyện với Hồ lão thái thái, qua đó mới phát hiện thấy bà lão có học vấn rất khá, xem ra hồi trẻ ắt hẳn là xuất thân từ danh gia vọng tộc. Trong lúc nói chuyện, nàng ngẫu nhiên biết được Hồ lão phu phụ vốn được con trai và con dâu chăm sóc, ai ngờ vào một ngày của mười hai năm trước, hai vợ chồng trẻ sau khi đi vào thâm sơn đốn củi thì không thấy quay về, chỉ để lại cho hai ông bà một đứa cháu trai mới có bốn tuổi. Hồ lão thái

thái nói tới đây đã thấy đau khổ tột cùng, nước mắt lưng tròng, giọng trở nên khàn khàn.

Diệp Thanh lại phải an ủi bà một hồi, ngẩng đầu nhìn xung quanh, nàng dịu giọng hỏi: "Vậy cháu trai của bà đâu? Sao không thấy bóng dáng đâu cả?"

Hồ lão thái thái đau xót nghẹn ngào nói: "Tiểu Hằng nhà tôi thật không hiểu chuyện, tuổi còn nhỏ mà đã bảo phải báo cừu cho phụ mẫu, chạy thẳng lên Thục Sơn gì đó để bái sư rồi, nó còn nói cái gì mà học pháp thuật xong sẽ quay về diệt sạch sơn yêu. Từ đó đến nay đã hơn ba năm, hiện tại không biết Hằng nhi đang ở phương trời nào, nếu còn sống trên thế gian cũng phải được mười sáu tuổi rồi..."

Lão thôn trưởng nãy giờ vẫn trầm mặc bỗng quở trách: "Còn nói những chuyện này làm gì? Đều tại bà không cẩn thận giữ mồm giữ miệng nên Hằng nhi mới kích động như vậy."

Hồ lão thái thái thấy Hồ lão thôn trưởng trách móc, lập tức cúi đầu không dám lên tiếng, lát sau đột nhiên lại ngẩng lên hưng phấn nói: "Nghe nói các vị đang định lên Thục Sơn tham gia buổi lễ lớn gì đó phải không? Có thể giúp tôi tìm cháu được không?"

Diệp Thanh ngoảnh lại nhìn Hoa Lân, chờ đợi ý kiến của hắn. Hoa Lân vốn đã mềm lòng, dù Diệp Thanh không cầu xin thì bản thân hắn cũng tuyệt đối không thể làm ngơ, liền gật đầu dõng dạc nói: "Bà cứ yên tâm, ta sẽ lên Thục Sơn giúp bà tìm lại tôn nhi! Phải rồi, cậu ta tên là gì?"

Hồ lão phu phụ nghe vậy xúc động khôn xiết, vội nói: "Tôn nhi của tôi học danh Hồ Vũ Hằng, sau gáy nó có một nốt ruồi nhỏ màu đen, ở vị trí này..." Nói rồi đứng dậy chỉ sau gáy mình.

Mạnh Lôi cười hê hê nói: "Chuyện này quá đơn giản! Bảo Cốc lão tam khi nào về thì hú một tiếng, đồ tử đồ tôn của lão nhất định sẽ răm rắp làm theo như thánh chỉ luôn."

Hoa Lân ngẩn người trong giây lát, cười khà khà nói: "Sao Mạnh đại ca dường như bỗng trẻ lại vài trăm tuổi vậy?"

Mạnh Lôi nhếch mép cười nói: "Ta vốn rất trẻ mà!...Nếu không sao đệ gọi ta là đại ca được? Hê hê..."

Diệp Thanh thì chẳng có tâm tình nào mà cười đùa, thấy Hồ lão phu phụ đang chăm chăm nhìn mình với

ánh mắt trông đợi, nàng bèn an ủi: "Xin ông bà cứ yên tâm! Tam ca của chúng tôi chính là tiền bối của Thục Sơn kiếm tông, có một câu nói của huynh ấy, không những có thể tìm ngay ra Hằng nhi của ông bà, mà còn có thể giúp cậu ấy học được pháp thuật cao thâm phi thường nữa!"

Hồ lão phu phụ vội vã đứng lên vái lạy, miệng lẩm bẩm nói: "Vô cùng cảm tạ...vô cùng cảm tạ các vị ân nhân! Lão hán không có gì báo đáp, kiếp sau nguyện làm trâu làm ngựa..."

Diệp Thanh đỡ hai thân hình già yếu của họ, nhu hòa nói: "Chuyện này chỉ cần một cái cất tay là xong, các vị cứ yên tâm đi!"

Hồ lão thôn trưởng do dự một lúc lâu rồi lại nói: "....Chỉ có điều, năm Hằng nhi ra đi mới có mười ba tuổi. Ba năm nay lão hầu như đã tiêu phí mọi tài lực, nhờ rất nhiều người đi Thục Sơn tìm Hằng nhi, nhưng đến giờ vẫn chưa có tin tức gì. Lão lo là..."

Hoa Lân ngắt lời: "Cậu ấy hiếu thuận như vậy, lại đã học qua kinh thi, nhất định là rất có hiểu biết. Ta tin rằng người tốt như cậu ấy sẽ được trời phù hộ. Đúng rồi, ta còn chưa biết thôn này gọi là thôn trang gì?"

Hồ lão phu phụ lại cảm tạ rối rít, mắt ngấn nước, đáp: "Nơi này tên Ẩn Long thôn, do một số văn sĩ trốn tránh quan phủ lập nên!"

Hoa Lân gật gật đầu, sợ nhất là nhìn thấy cảnh thương cảm, liền thu lại bức tranh trên bàn, vòng tay nói: "Việc không nên chậm trễ, ông bà cứ ở nhà chờ đợi tin tốt lành! Chúng tôi sẽ lên Thục Sơn ngay bây giờ!"

Hồ lão phu phụ nghe vậy cuống quýt định quay vào nhà trong lấy vàng bạc trang sức ra cảm tạ. Hoa Lân cười ha ha nói: "Nếu nhận tiền của ông há chẳng phải là hủy hoại tên tuổi của Hoa Lân ta sao. Xin cáo từ tại đây! Thanh Thanh...Để lại vài tấm ngân phiếu cho hai vị, chúng ta đi thôi!"

Diệp Thanh mau mắn đặt xuống bàn một xấp ngân phiếu. Hồ lão phu phụ giờ chỉ cần có người, nào dám nhận tiền của họ. Họ vội vội vàng vàng định dúi lại vào tay Diệp Thanh, nhưng ba người Hoa Lân cước bộ quá nhanh, chớp mắt đã lướt ra ngoài mười trượng, chính là đang sử dụng khinh công thượng thừa Súc Địa Độn Hình.

Hồ lão phu phụ đành giương mắt nhìn Mạnh Lôi, Hoa Lân và Diệp Thanh quay người ra khỏi cửa, dõi theo tiễn họ cho đến tận cuối thôn, thấy ba người đi xa dần, giọt lệ già cuối cùng cũng rớt xuống, cảm thán nói: "Trên đời này vậy mà vẫn còn người tốt..."

...

Ngọc Tiên Duyên - Tập 2

Chương 33 - Ngự Kiếm Thừa Phong

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

Mặc cho các thôn dân bên đường chỉ chỉ trỏ trỏ, ba người Hoa Lân không hề để ý, thoáng chốc đã ra khỏi Ẩn Long thôn.

Bấy giờ mặt trời đã chếch sang phía tây, ánh sáng lóa mắt chiếu xiên xiên trên mặt đất, những ngọn cây lác đác hai bên kéo dài chiếc bóng của mình, đi trên sơn đạo quanh co, đón ngọn gió muộn êm dịu, trong lòng tự nhiên tràn ngập hạ ý.

Nhịp bước của ba người Hoa Lân trông có vẻ chậm rãi, nhưng chỉ trong chớp mắt đã vượt qua vài ngọn

đồi, Diệp Thanh nhẹ nhàng rẽ tóc mai trước trán, nhỏ giọng hỏi: "Công tử! Chúng ta qua địa phương nào để lên Thục Sơn đây?"

Hoa Lân đáp không chút do dự: "Đi Giang Lăng trước, tiện thể xem xem bọn Cổ Duyên có lên đường đi Thục Sơn hay không!"

Mạnh Lôi đi cùng Hoa Lân suốt mấy chục dặm, mới đầu còn cảm thấy rất kỳ lạ, nhưng sau nửa giờ không nhịn được nữa phải nói: "Ta bảo này tứ đệ!...Thật uổng cho đệ có một thanh bảo kiếm. Hà Chiếu đã có thể chịu được trọng lượng của đệ, lẽ ra đệ nên nhanh ***ng học thành ngự kiếm thuật đi chứ. Nếu không Thục Sơn xa tới ba nghìn dặm, với tốc độ hiện tại của chúng ta còn không khiến người ta khó chịu đến chết sao?"

Hoa Lân rờ sau gáy, thầm nghĩ Mạnh đại ca nói cũng đúng, liền lôi Hà Chiếu ra, để nó bồng bềnh cách mặt đất ba thước rồi nhún người đứng lên đó.

Đúng lúc Mạnh Lôi cất giọng ấm áp: "Ngự kiếm tuyệt không thể nóng vội. Không được nghĩ là vừa bay một cái đã ra ngoài mấy trăm trượng, phải tuần tự mà tiến, nhắm mục tiêu cách người một trượng, như vậy

thì phi kiếm dưới chân mới không đến mức quá nhanh. Khi đệ quen đạp kiếm phi hành rồi, hãy từ từ tăng tốc độ và cự li, hiểu không?"

Hoa Lân nghe xong bèn gật đầu, y theo lời Mạnh đại ca khống chế phi kiếm dịch tới trước một trượng, tuy thân hình vẫn bị ngửa về sau, nhưng lần này không còn bị rơi ngã nữa. Trong lòng mừng lớn, hắn hưng phấn gọi: "Thanh Thanh mau lên đây, chúng ta cùng bay! Ha ha ha..."

Mạnh Lôi mắng: "Không được! Phi kiếm không chịu nổi đâu..."

Nhưng Diệp Thanh đã đằng không nhảy lên, khẽ hạ xuống trên thân Hà Chiếu, kiếm chỉ trầm xuống một chút rồi lại khôi phục nguyên trạng. Hoa Lân một tay ôm eo Diệp Thanh, tập trung tinh thần khống chế Hà Chiếu chuyển động lên trước từng trượng từng trượng một. Mạnh Lôi sớm đã trợn mắt há mồm, tiểu tử Hoa Lân này bản thân còn chưa biết ngự kiếm đã nghĩ ngay tới chuyện chở theo người khác, vậy mà Hà Chiếu vẫn có thể chịu được thể trọng đó, đối với một kẻ mới tập tành học ngự kiếm thì đây đúng là một kỳ tích. Xem ra, nếu không phải do ý niệm của

tiểu tử này hùng hậu phi thường thì là do linh tính của Hà Chiếu kiếm cực kỳ mạnh mẽ. Đúng là không thể lường nổi.

Thấy hai người đứng trên phi kiếm dịch từng tấc về phía trước, có thể nói cất bước rất khó khăn, Mạnh Lôi lòng thầm tức cười. Lão vẫn khoát tay thong thả đi theo sau, bộ dạng đắc ý như đang lùa hai con vịt tới chợ phiên.

Nào ngờ Hoa Lân đột nhiên tăng tốc, thân thể lại ngửa ra sau, nhưng do Diệp Thanh và hắn tay nắm tay, cùng đỡ cùng giữ nhau nên vẫn không bị rơi xuống. Không chỉ có vậy, hai người dần quen với tốc độ gia tăng, Diệp Thanh còn quay đầu lại vẫy tay cười với Mạnh Lôi: "Đại ca, nhanh lên nào!"

Mạnh Lôi còn chưa đáp lời, Hoa Lân đã lại thấp giọng dặn: "Cẩn thận nhé, ta muốn thử rẽ một cái!" Nói xong Hà Chiếu đang sát mặt đất đột nhiên ngoặt sang phải, vạch nên một đường cong hoàn mỹ, bay trọn một vòng rồi mới quay lại chỗ cũ, vừa vặn sánh vai cùng Mạnh Lôi.

Mạnh Lôi thấy hai người chỉ trong khoảnh khắc đã học được cả cách đổi hướng, trong tâm rét run, thầm

hổ thẹn bản thân năm đó phải học mất tròn một năm mới dám bay lên trời, sự chênh lệch này thật khiến lão ngượng tới đổ mồ hôi, liền cũng rút Trầm Phong kiếm ra đứng vững vàng phía trên, khích lệ: "Hai người có gan bay lên trời không?...Yên tâm đi, có ta ở đây, không chết được đâu!"

Hoa Lân mừng rỡ, ôm Diệp Thanh ngự kiếm bay chênh chếch lên trời cao, chỉ thấy cây cối dưới đất thấp dần, tiểu lộ trong sơn lâm mỗi lúc một bé hơn, dãy núi liên miên bất tuyệt phía trước lọt vào tầm mắt. Cách mặt đất ngày càng cao, một trận sơn phong thổi tới khiến hai người lạnh rùng mình. Phi kiếm dưới chân lắc lư khiến Diệp Thanh kinh hoàng thở gấp, ngọc thủ túm chặt lấy cánh tay Hoa Lân, thân thể hầu như dán sát vào người hắn, ánh mắt lộ ra vẻ hưng phấn xen lẫn sợ hãi.

Mạnh Lôi vẫn luôn bám sát phía sau, mềm mỏng nói: "Ngự kiếm có một vài điểm trọng yếu phải ghi nhớ thật kỹ, nếu không e là khó giữ được tiểu mệnh: thứ nhất, khi ngự kiếm phải duy trì sự bình tĩnh tuyệt đối, nhất thiết không được hoảng loạn; thứ hai, khi thấy váng đầu phải lập tức quay xuống mặt đất, vì

váng đầu rất có khả năng là biểu hiện của ý niệm không đủ; thứ ba, khi ngự kiếm không được suy nghĩ linh tinh, tránh để phân thần, một khi không chú ý có thể sẽ dẫn tới tinh thần lực cạn kiệt; thứ tư, điều khiển phi kiếm phải mười phần thuần thục mới có thể bay một mình trên lên trời. Nếu sảy chân thì có thể lập tức chiêu hồi phi kiếm đáp xuống dưới chân..."

Hoa Lân khắc ghi những lời này vào tim, lòng thầm cảm kích, vì hắn phát hiện thấy trong lời nói của Mạnh Lôi bao hàm sự quan tâm vô bờ, chỉ mấy câu ngắn gọn nhưng đã bộc lộ hết nhân phẩm trung hậu. Chẳng trách Thượng Quan Truy Vân và Cốc Thanh Phong đều coi lão là huynh trưởng, Hoa Lân ngay tức khắc đã lĩnh ngộ được đạo lý bên trong.

Phi kiếm không ngừng lên cao, cách mặt đất ngày càng xa, Hoa Lân và Diệp Thanh đã hơi run rẩy hai chân. Nhưng khi vừa tiếp xúc với những đám mây trắng như có như không, nhìn bầu trời bao la dưới chân, núi sông mỹ lệ thu gọn vào đáy mắt, hai người không khỏi nhìn đến mê mẩn, quên luôn cả bản thân đang trong tình cảnh nguy hiểm.

Một tiếng hét lớn vọng lại: "Tứ đệ! Tập trung tinh lực!"

Bấy giờ Hoa Lân mới nhận thấy mình đang bị dao động khá dữ dội, bèn khẩn trương ổn định thân hình, mạnh dạn ngự phi kiếm tiến vào tầng mây mênh mông. Băng qua từng đám mây trắng, xuyên thấu lớp lớp sương mù, hai người bất ngờ phát hiện ra bạch vân thực chất được cấu thành bởi hơi sương, nhưng xung quanh toàn là một màn trắng xóa mịt mùng, căn bản không thể nhìn thấy cảnh vật nào khác. Hoa Lân cười nói: "Thanh Thanh! Muội vươn tay sờ thử những đám mây này xem, có cảm giác gì?"

Diệp Thanh dịu dàng nhìn vào mắt Hoa Lân, cười ngọt ngào nói: "Muội sờ thử từ nãy rồi! Nhẹ như không có gì, chỉ thấy cảm giác của một chút hơi nước."

Hoa Lân mỉm cười, vẫn thả sức phi kiếm lên cao, chỉ có điều hắn đã cảm thấy hơi giá lạnh. Lúc này mặt trời đang chầm chậm khuất bóng, những tia sáng tối dần, cứ vậy bay lên vài chục trượng nhưng hai người vẫn chìm trong màn mây trắng xóa, như đi trên một con đường không có lối về. Hoa Lân lòng bắt đầu

phát hoảng, nhưng vẫn lờ mờ cảm nhận được có một bóng đen theo sát sau lưng mình, nếu không, e là hắn đã sợ tới mức quay đầu tháo chạy như chuột từ lâu rồi. Hoa Lân nghiến răng quyết tâm, tăng tốc độ tiếp tục bay lên trời cao. Hồi lâu sau, trước mặt đột nhiên bừng sáng, cuối cùng đã xông ra khỏi tầng mây cực lớn đó, chỉ thấy bạch vân ùn ùn dưới chân, tự nhiên nảy sinh một thứ cảm giác như cưỡi gió phi hành.

Nhìn vầng mặt trời đỏ hồng đang dần lặn xuống nơi chân trời xa, một màn hồng quang sau cùng rơi rớt lại làm ánh lên ráng đỏ, mỹ cảnh này khác biệt rất lớn so với cảnh mặt trời lặn ở Hoàng sơn. Nếu đem so sánh thì cảnh này còn hùng vĩ hơn, khiến người ta có cảm giác thảnh thơi hơn...

...

Ngọc Tiên Duyên - Tập 2

Chương 34 - Tuyệt Đại Ẩn Bí

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

Bay vào mây xanh, phi hành một mạch về hướng tây, tốc độ tự nhiên nhanh hơn gấp bội so với đi bộ.

Sắc trời dần tối, cảnh vật trên mặt đất ngày càng trở nên mơ hồ. Mạnh Lôi vẫn không ngừng huyên thuyên bên tai: "Tứ đệ...có váng đầu không?"

Hoa Lân: "Vẫn chưa..."

Một hồi lâu sau, Mạnh Lôi lại hỏi: "Tứ đệ...giờ đã thấy váng đầu chưa?"

Hoa Lân biết rằng lão chỉ muốn tốt cho mình, nên vẫn cười nói: "Chưa thấy gì!"

Ba người tiếp tục ngự kiếm phi hành, sau một giờ, Mạnh Lôi bắt đầu cảm thấy kỳ quái, thầm nghĩ tứ đệ vừa mới học ngự kiếm thuật, hơn nữa còn chở theo một người, sao có thể duy trì lâu như vậy được? Còn đang ngạc nhiên thì thân hình Hoa Lân đột nhiên dao động, kinh hô: "Không hay! Sao lại..." Còn chưa dứt lời, thân thể đã lại rung động một trận.

Mạnh Lôi vội vàng đỡ lấy Hoa Lân, chầm chậm hạ xuống mặt đất...

Quả nhiên lúc này Hoa Lân đã thấy hoa mắt ***ng mặt, nhưng nhờ vào ý niệm siêu cường của mình, hắn vẫn khống chế phi kiếm không bị rơi rụng. Vừa quay trở lại mặt đất, đáp xuống một vùng sơn lâm, Mạnh Lôi chỉ nói một câu: "Đã biết lợi hại chưa? Nếu hôm nay không có ta ở bên, chỉ sợ cái mạng nhỏ của đệ đã khó giữ rồi!"

Hoa Lân cũng biết rằng nếu hôm nay mình không được Mạnh đại ca đỡ cho khỏi rơi xuống, e là sẽ thực sự ngã thành đống thịt nhão. Nếu vậy thì thiên hạ sẽ lại loan truyền câu chuyện cười về một người nào đó bị ngã chết khi ngự kiếm rồi...hê hê, đây có khi lại là một phương pháp tuyệt hảo để được nổi tiếng ý chứ!

Mọi người dọn sạch một khoảng đất trống, dựng thành một đống lửa trại. Mạnh Lôi lại có ý tốt nhắc nhở: "Khi tinh thần lực sắp tiêu hao hết, ý niệm tất sẽ trở nên vô cùng yếu kém. Do bị gió lạnh dồn ép thổi vào trong óc nên cảm giác váng đầu này tới rất đột ngột, nó sẽ ập đến trong khi đệ cho rằng mình vẫn có thể tiếp tục. Vì vậy, nếu đệ cảm thấy mắt nhìn hơi mờ thì phải lập tức hạ xuống, hiểu chưa?"

Bấy giờ Hoa Lân vẫn thấy hoa mắt ***ng mặt, lần này hắn còn cảm nhận đậm nét hơn lần **ng phải tiểu tử Vân Thiên Hóa tại Hoàng sơn, liền gật đầu lia lịa nói: "Cảm ơn đại ca! Đệ biết rồi...Ai dà, choáng quá, đệ ngủ một giấc trước nha?"

Mạnh Lôi cười hà hà nói: "Ngủ đi! Đệ đã biết được cảm giác này thì mục đích của ta cũng đạt được rồi...."

Sau cùng Hoa Lân cũng chìm sâu vào giấc ngủ, trong đầu còn lờ mờ vụt qua một ý nghĩ: Hình như Mạnh đại ca không hề ngốc nghếch như mình tưởng tượng...

...

Hoa Lân ngủ say phi thường, đương nhiên đây chỉ là nói một cách tương đối. Bởi lẽ hắn đã có một giấc mơ hết sức lạ lùng, hắn mơ thấy mình chạy điên cuồng không mục đích trong một khu rừng rậm, trước mắt đột nhiên hiện ra một bãi tha ma, trong bãi tha ma có một khe nứt sâu thu hút hắn. Lúc này, ở giữa khe nứt tán phát một màn hồng quang, sức hấp dẫn mãnh liệt của nó đã kéo hắn bước tới, như một con quái thú đang há cái miệng to chờ hắn tự chui vào trong lưới.

Hoa Lân tuyệt đối không muốn tới gần, nhưng hai chân của hắn nhất quyết không nghe theo sự sai khiến của bản thân, cứ cứng đờ ra lôi hắn vào trong đó. Đến đây, một đạo kim quang bỗng từ trên trời giáng xuống, đâu đâu cũng thấy những tia sáng lóa mắt...

Chưa kịp minh bạch là chuyện gì, Hoa Lân đã tỉnh lại!

Thì ra, ánh mặt trời đang chiếu thẳng vào mặt hắn, đem lại cho hắn một cảm giác vừa quen thuộc vừa lạ lẫm. Sau đó, hắn nhìn thấy đôi mắt ôn nhu như mặt nước hồ thu của Diệp Thanh. Lúc đó hắn mới phát giác cả đêm qua mình đã gối đầu ngủ trên đùi nàng.

Chỉ thấy Diệp Thanh nở nụ cười rạng rỡ, dịu dàng vuốt tóc trên trán hắn, nói: "Vừa nãy huynh đột nhiên đổ mồ hôi khắp mình, muội đang định gọi huynh, ai ngờ huynh đã tự tỉnh dậy rồi..."

Hoa Lân trong lòng cảm động, chợt ngồi dậy nói: "Cả đêm qua muội không ngủ à?"

Diệp Thanh lắc đầu nói: "Có chứ! Muội đã quen ngủ ngồi từ lâu rồi. Hi hi..."

Mạnh Lôi đang đả tọa cạnh đó bỗng mở bừng hai mắt nói: "Ai da ai da...chịu không nổi rồi! Có hai con chim sẻ cứ ở trên cành cây kêu chiêm chiếp tán tỉnh nhau khiến ta đả tọa mà không thể nào nhập định nổi." Nói xong tay phải chỉ lên ngọn cây trên đầu, quả nhiên có một con chim bị giật mình vỗ cánh phành phạch bay đi.

Hoa Lân và Diệp Thanh đỏ mặt, cùng lên tiếng: "Con chim nhỏ đó vốn tự do tự tại, nào có **ng chạm gì đến huynh?"

Ha ha...khỏi phải nói đi, Hoa Lân và Diệp Thanh dị khẩu đồng thanh phê phán Mạnh Lôi, không chỉ ngữ điệu giống nhau, một từ cũng không khác, cứ như hai người đã luyện tập vô số lần vậy.

Mạnh Lôi kinh ngạc, nhủ thầm: Nếu bản thiên tôn cứ muốn tranh cãi với chúng, khẳng định là sẽ bại, không nghi ngờ gì nữa. Lão bèn cười ha ha nói: "Thôi thôi, là do lỗi của ta, được chưa nào? Ôi chà...Bây giờ chúng ta lên đường được chưa? Nghe nói món vịt nhồi phú quý của Giang Lăng thơm ngon phi thường, chỉ nghĩ đến đã muốn chảy nước miếng rồi. Đi thôi đi thôi..."

Hoa Lân và Diệp Thanh nhìn nhau, đồng thanh nói: "Đúng là ngon như vậy ư?"

Mọi người nhổm dậy thu thập hành trang, vùi lấp mồi lửa. Mạnh Lôi ngự kiếm dẫn đầu, phi thẳng tới hướng Giang Lăng...

...

Giang Lăng từ xưa đã là khu vực giao tranh, dựa vào địa thế hiểm trở của Trường Giang để trấn giữ Giang Nam, đường thủy đặc biệt phát triển mạnh. Vào lúc giữa trưa, Mạnh Lôi, Hoa Lân, Diệp Thanh ba người chậm rãi nhập thành, khi đi qua Lạc Tân kiều, một thuật sĩ mù tay cầm lá phướn đen đang ngồi ngay ngắn tại đầu cầu, đập ngay vào mắt. Hoa Lân cười nói: "Lão thày bói chết tiệt này cước trình nhanh thật." Hắn đang định tiến lên vẫy gọi thì Mạnh Lôi ở bên đã chạy qua, hướng về phía Quỷ Thần Trắc hét lớn: "Dư Hữu Lộ! Tiểu tử ngươi mấy năm nay trốn đi đâu thế? Sư đệ Cao Sĩ Minh của ta hiện giờ ở đâu?"

Quỷ Thần Trắc toàn thân run rẩy, sắc mặt trắng bệch, lẩy bẩy chống lá phướn đen đứng lên, môi mấp máy vài cái, rất lâu sau mới thốt ra được một câu: "Manh

đại ca...tôi...tôi..., ài!...Huynh đi theo tôi, tôi sẽ kể cho huynh nghe tất cả những chuyện đã xảy ra!"

Hoa Lân ngầm kinh hãi, thì ra thân phận của lão thày bói chết toi này lại cao đến vậy sao? Lão cũng gọi Mạnh Lôi là đại ca, nếu lão là môn hạ của Toàn Chân giáo, vậy há chẳng phải là sư thúc của Toàn Chân chưởng môn ư? Nhưng cái tên Dư Hữu Lộ này hình như chưa từng nghe qua, đây có phải là cùng một người không?

Mạnh Lôi thoạt nghe tin về sư đệ, tuy đoán rằng đã chết cách đây rất nhiều năm rồi, nhưng vẫn không ngăn được kích động nói: "Đừng có né tránh nữa, nói luôn bây giờ đi!"

Dư Hữu Lộ do dự chuyển sang nhìn Hoa Lân và Diệp Thanh, rồi nói với Mạnh Lôi: "Tôi đã chôn giấu chuyện này trong lòng rất lâu, rất lâu rồi, như một ngọn núi lớn đè nặng khiến tôi không thở nổi. Tôi cũng từng nghĩ đến chuyện phải đem việc này nói với mọi người, nhưng tôi không thể làm vậy!...Hiện tại, tôi quyết định kể cho huynh tất cả. Nhưng ngoài huynh ra, tuyệt đối không thể để người khác biết!

Huynh hiểu không?...Tôi dẫn huynh tới một nơi, huynh nhìn là sẽ minh bạch thôi!"

Mạnh Lôi nhíu mày, quay đầu ngó Hoa Lân và Diệp Thanh, quát Dư Hữu Lộ: "Có chuyện lớn gì chứ, sao phải làm vẻ thần bí như thế?...Rốt cuộc là bao xa?"

Dư Hữu Lộ thở dài một hơi nói: "Rất xa...ở Ngọc Long đỉnh của Đại Lý! Tôi chỉ có thể dẫn một mình huynh đi thôi, huynh nói với bằng hữu của huynh một tiếng đi!"

"Ngọc Long đỉnh?" Lông mày của Mạnh Lôi lại nhăn tít. Lão ngoảnh lại nhẹ nhàng nói với Hoa Lân: "Chuyện này...Ta bảo này tứ đệ! Ta có thể phải đi cùng lão tới Đại Lý một chuyến, đệ thấy chúng ta hẹn gặp lại tại Thành Đô được không?"

Hoa Lân cười ha ha nói: "Huynh là lão đại, đương nhiên cứ làm theo lời huynh nói rồi. Mùng năm tháng sau, chúng ta nhất tề hội họp tại Thành Đô."

Mạnh Lôi lấy tay gãi sau gáy nói: "Vậy mùng năm gặp tại Dật Tiên lâu nhé!...Phải rồi, nếu giờ ngọ mà ta vẫn chưa đến thì đệ không cần chờ ta đâu." Nói xong, sắc mặt của lão rất khó coi, lộ vẻ lo lâu.

Hoa Lân: "Được rồi...Một lời đã định!"

Mạnh Lôi không nói nhiều nữa, kéo Dư Hữu Lộ vội vội vàng vàng ra ngoài thành.

Hoa Lân nhìn theo hai người đi xa dần, thầm nghĩ bọn họ đang làm trò quỷ gì thế nhỉ? Lắc đầu cười khổ, hắn lẩm bẩm nói một mình: "Hay mình đi tìm Cổ Duyên trước? Không biết dạo này gã ra sao rồi!"

Diệp Thanh cười duyên nói: "Cổ Duyên?...Có phải cái gã cả ngày từ sáng đến tối chỉ biết tính kế móc ngân lượng trong túi người khác không?"

Hoa Lân cười ha ha nói: "Không sai không sai, chính là gã! Ha ha ha..."

...

Tên Cổ Duyên này có lẽ là một nhân vật rất có lai lịch ở Giang Lăng, vừa hỏi thăm qua loa mà người người đều biết. Hoa Lân rất dễ dàng tìm thấy Cổ phủ nguy nga tráng lệ ở đường bắc. Chỉ thấy trên bậc thang bằng đá Đại Lý có bốn hộ viện đang tán gẫu, Hoa Lân chờ họ nói dứt một đoạn rồi mới tiến đến vòng tay nói: "Bốn vị đại ca...xin hỏi Cổ Duyên Cổ đại ca có nhà không?"

Lúc đó bốn người mới quay lại dò xét một hồi, chợt nhìn thấy Diệp Thanh đứng cạnh Hoa Lân, cả bốn đều ngây người, quên sạch câu hỏi của Hoa Lân.

Chẳng còn cách nào, Hoa Lân trầm giọng quát: "Ta hỏi các ngươi! Cổ Duyên có nhà không?"

Lũ hộ viện rùng mình, bấy giờ mới hồi thần, một tên trong bọn vội đáp: "Cổ lão gia tháng trước đã tới Thục Sơn tham gia kiếm điển gì đó rồi, ngài tìm lão gia có chuyện gì không? Có cần tôi đi gọi Lý tổng quản trả lời ngài không?"

Hoa Lân: "Không cần!" Dứt lời, quay sang cười hề hề với Diệp Thanh: "Cũng tốt, chỉ có hai chúng ta trên đường càng thuận tiện!..."

Diệp Thanh nghe vậy, mặt phấn không khỏi hơi ửng hồng...

...

Ngọc Tiên Duyên - Tập 2

Chương 35 - Dục Hỏa Phần Thân

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

Cảnh phồn hoa ở Giang Lăng danh lừng vũ nội. Trong khu chợ sầm uất, Hoa Lân dẫn Diệp Thanh dạo qua hơn chục sạp hàng, thay đổi trang phục từ đầu tới chân.

Hoa Lân trở thành một văn sĩ vận y phục trắng tinh, tay cầm chiết phiến, cộng với nụ cười ma mãnh luôn thường trực trên môi khiến các mỹ nữ bên đường đều nhìn chăm chú. Nhưng bọn họ chỉ có thể đứng từ xa mà cảm thán. Bởi lẽ, Diệp Thanh bên cạnh Hoa Lân lại càng thanh lệ thoát tục, váy dài bằng tơ lụa trơn nhẵn phủ xuống chân ngọc, bước đi như gió nhẹ vờn liễu. Y phục trắng như tuyết của hai người khiến những người đi đường xôn xao, vừa kinh ngạc vừa hâm mộ, nam phong nhã, nữ linh tuệ, thoạt nhìn lại giống như một bộ trang phục của cặp tình nhân, đúng là một sự kết hợp tuyệt hảo, chẳng khác nào thiên tiên.

Hoa Lân nắm tay Diệp Thanh hết chạy từ đông sang tây, lại từ nam sang bắc. Hoa Lân mua rất nhiều hoa tai, vòng ngọc các loại trang sức để Diệp Thanh luân phiên thay đổi. Diệp Thanh chỉ mỉm cười không nói gì, đôi mắt thanh tú ôn nhu ngắm nhìn hắn, ngoan

ngoãn để Hoa Lân làm gì tùy thích, trên mặt tràn ngập vẻ hạnh phúc.

Hồi lâu sau, Hoa Lân rốt cuộc cũng thấy mệt, lại tháo bỏ hết nữ trang trên người Diệp Thanh rồi giúp nàng sửa lại tóc mai hai bên nói: "Kỳ quái thật, thêm cây trâm ngọc vào lại có vẻ tầm thường!...Thôi, cứ để tự nhiên thì hơn!"

Diệp Thanh cười hi hi, ánh mắt chứa chan tình cảm nói: "Tùy huynh..."

Hoa Lân choáng váng, từng bộ phận trên người đều bị kích động, cuống cuồng nói: "Không được, không được! Ta đi mệt rồi, cần phải nghỉ ngơi, chúng ta đi thuê một gian phòng trọ nhé?" Nói xong kéo Diệp Thanh còn đang thẹn thùng tiến về phía Giang Lăng khách sạn ở thành nam.

...

Chỉ dựa vào bốn chữ vàng "GIANG LĂNG KHÁCH SẠN" trên bảng hiệu đã biết rằng khách sạn này rất nổi danh ở Giang Lăng.

Hoa Lân và Diệp Thanh còn chưa bước lên bậc tam cấp sang trọng, một nhóm thanh y thiếu nữ thân

hình uyển chuyển đã từ trên đường lớn thướt tha đi tới, bọn họ đều che mặt bằng vải sa xanh, tỏ vẻ rất thần bí. Ở giữa còn khiêng một kiệu hoa, vậy mà vẫn không hề ảnh hưởng đến tốc độ bôn hành. Lại thấy bọn họ người nào cũng vải xanh quấn người, vóc dáng kiều mị khiến người ta không ngớt suy nghĩ viển vông, trong tay cầm một thanh trường kiếm bản hẹp, hiển nhiên là cao thủ có tiếng tăm giá lâm.

Vài tên tiểu nhị của Giang Lăng khách sạn sớm đã ra nghênh đón, thấy Hoa Lân và Diệp Thanh đang chắn đường các thanh y nữ tử đó lên thềm, vừa định nổi giận thì phát hiện ra dáng vẻ phong tư trác tuyệt của hai người, nháy mắt đã đổi thành vẻ mặt tươi cười nói: "Hai vị quan khách, mời vào..."

Hoa Lân hừ một tiếng, thầm nghĩ phản ứng của tên này còn nhanh hơn các vị "đại nhân" trong quan trường nữa.

Một thanh âm mềm mại truyền lại: "Đứng ngây ra đó làm gì? Còn không bảo họ tránh ra?"

Hoa Lân ngạc nhiên quay đầu lại, muốn xem xem người trong kiệu là ai? Vừa hay nhìn thấy rèm sa vén lên, bên trong lại là hai người một nam một nữ. Nam

như ngọc thụ lâm phong, đang độ thiếu niên, nhưng trong nét anh tuấn có chút mệt mỏi. Nữ thì mỏng manh yếu đuối, vạn phần quyến rũ, y phục trên mình thiếu thốn tới mức đáng thương, đúng là vưu vật hiếm có trong thiên hạ. Chỉ có điều trên mặt nàng ta cũng che vải sa xanh, nhìn không rõ dung nhan.

Hoa Lân sững ra tại trận, thầm nghĩ trên đời này thực sự vẫn còn nữ tử không biết xấu hổ như vậy sao? Bất quá, tấm mạng che mặt này còn đỡ cho nàng ta ít nhiều. Hoa Lân lắc đầu đang định dắt Diệp Thanh vào khách sạn thì lại nghe thấy vị quý công tử sau lưng lẩm bẩm nói: "Tiếc lắm thay!...Không ngờ một nhân nhi thanh lệ thoát tục đến vậy mà trên mặt cũng lập lờ xuân ý."

Diệp Thanh đờ người, tâm trạng vốn đang rất vui vẻ bỗng nhiên rơi ùm xuống hố băng. Chết người nhất là nàng cũng đang có ý hầu hạ Hoa Lân, giờ lại bị người ta nhìn ra, sao có thể không xấu hổ cho được?

Xưa nay Hoa Lân cũng không phải là kẻ sợ phiền phức, người khác nói mình thế nào hắn cũng cho qua, nhưng liên quan đến sự thanh bạch của Diệp Thanh thì hắn tuyệt đối không thể làm ngơ. Hắn quay

phắt người lại quát: "Tốt nhất là ngươi nên nói năng cẩn thận một chút, nếu không..."

Vị quý công tử kia hiển nhiên hoàn toàn không biết tự kiềm chế, cười lạnh nói: "Phì, cái thứ tạp nham mắt không tròng, đây là do ngươi động tới ta đấy nhé? Hắc hắc...Các nương tử nghe lệnh, bắt lấy hắn cho ta!"

Hoa Lân sững sờ, cảm thấy ngữ âm ngữ điệu của hắn hình như đã nghe qua ở đâu đó, vô cùng quen thuộc, nhưng nhất thời không nhớ ra. Do đó hắn lại chăm chú quan sát quý công tử đó, quả nhiên thấy mặt hắn hơi quen quen.

"Keng keng keng...", các thiếu nữ mặc vải mỏng kia đều đã rút lưỡi kiếm trong tay ra vài tấc, vây quanh Hoa Lân. Nhưng trong kiệu lại vang lên một thanh âm nũng nịu: "Khoan đã quan nhân! Hi hi hi...Có thể là người nhà đó!"

Tiếng nói của nàng tuy nhỏ nhưng các nữ tử đều thu kiếm vào trong bao, rất biết nghe lời. Hiển nhiên những thiếu nữ này đều do nàng ta một tay huấn luyện.

"Hả?" Quý công tử kia bật thốt, thắc mắc hỏi: "Người nhà?"

Chỉ thấy nữ tử trong kiệu dùng bàn tay nhỏ nhắn trắng như ngọc vén màn trướng, nhìn Hàn Tinh kiếm trong tay Diệp Thanh, cười yêu kiều nói: "Quả nhiên là đúng!...Quan nhân, hay là thôi đi!" Dứt lời nhẹ nhàng duỗi chân ngọc, chân trần bước xuống kiệu hoa, khoác lên mình một tấm áo trong suốt, dẫn đầu mọi người tiến vào khách sạn. Khi đi ngang qua người Hoa Lân còn dành cho hắn một nụ cười đưa tình.

Diệp Thanh tức tối giậm chân nói: "Ai là người nhà của ngươi? Từ trước tới giờ ta chưa hề gặp ngươi!...Hồ ly tinh chết bầm!"

Nữ tử kia nghe vậy chợt dừng thân, quay đầu lại nhìn, Hoa Lân và Diệp Thanh lập tức cảm thấy một áp lực khó hình dung cuồn cuộn ào tới, khẳng định phải là một cao thủ tuyệt thế. Chỉ thấy đôi mắt như hơi nước của nàng lóe lên một tia sắc lạnh, nhưng lại cười khúc khích nói: "Tiểu hài tử không hiểu chuyện, sau này đừng quen thói như vậy nữa!"

Trên thân Diệp Thanh cũng đột nhiên xuất hiện một quầng sáng tím lạnh lẽo, dùng khí thế đối đầu với nữ tử kia. Chỉ trong sát na lại khôi phục vẻ bình thường, nhưng khí thế vừa rồi của nàng đã khiến những thiếu nữ đứng bên ngầm kinh hãi, không khỏi trố mắt ra nhìn nàng.

Nữ tử thần bí kia lại dường như không cảm thấy gì, vẫn không ngoái lại, bước thẳng vào khách sạn. Một thanh y nữ tử đã tới quầy làm thủ tục nhập trọ từ trước, dưới sự giục giã của chưởng quỹ, tiểu nhị vội vã dẫn các nữ tử tới đông sương phòng ở mặt sau.

Diệp Thanh tâm tình rất không tốt, úp tay đập mười mấy phiến vàng lá xuống mặt quầy, gắt gỏng: "Ta cần hai gian thượng phòng đắt nhất, phải yên tĩnh, có nước, sát vườn hoa!"

Hoa Lân lần đầu tiên thấy Diệp Thanh phản ứng dữ như vậy, gãi gãi đầu thầm nhủ: "Đúng là chết người!...Hai gian thượng phòng? Vậy mình phải làm thế nào đây?"

Chưởng quỹ nhìn thấy một đống vàng lá, mắt sáng cả lên. Lão lập tức ra lệnh cho tiểu nhị dẫn thần tài vào phòng, mắt cười tít lại thành một đường chỉ nhỏ.

Hoa Lân và Diệp Thanh theo tiểu nhị ra tới hậu viện, đi qua một hồ nước trong veo, xuyên qua hai dãy hành lang treo hoa rồi dừng ở tây sương phòng. Đến nơi, Diệp Thanh nói giọng ra lệnh với tiểu nhị: "Chuẩn bị cho chúng ta hai bồn nước nóng, ta phải tắm!"

Tiểu nhị thấy nàng cáu kỉnh, nào dám hỏi thêm, đành hấp tấp xin cáo lui. Tiểu nhị vừa đi khỏi, Hoa Lân tức khắc đi theo Diệp Thanh tới ngoài cửa sương phòng của nàng, trơ mặt ra nói: "Thanh Thanh...ta..."

Diệp Thanh đẩy mạnh cửa phòng, ngoảnh đầu nhìn Hoa Lân một cái, thở phì phì bĩu môi nói: "Huynh tự suy nghĩ đi!" Nói xong đóng rầm cửa lại.

Hoa Lân lẩm bẩm nói: "Ta tự suy nghĩ? Ài...Ta có thể nghĩ được gì đây? Đúng là tai bay vạ gió!" rồi trở về phòng mình. Hồi lâu, tiểu nhị cuối cùng cũng mang nước nóng vào phòng. Hoa Lân cởi y phục trườn vào bồn tắm, hưởng thụ cảm giác ngâm mình trong nước nóng, chỉ lộ nửa đầu trên mặt nước, lầm rầm: "Thật chết người!...Bảo ta tự suy nghĩ? Có ý gì chứ?" Lại ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, trời hãy còn sớm,

còn một giờ nữa mới tối! Hắn cười hê hê nói: "Xem ra có trò vui rồi!"

Hoa Lân vội vàng kỳ cọ một lượt khắp toàn thân, mặc áo khoác rồi ra khỏi sương phòng. Tới phòng của Diệp Thanh, thấy bên trong vọng ra tiếng nước róc rách, Hoa Lân bỗng động tâm, nảy sinh một ý nghĩ kỳ quái. Hắn khẽ khàng đẩy cửa phòng, nhận thấy bên trong đã bị khóa trái. Hắn lại nhẹ nhàng vòng sang bên vách phòng tắm, chọc một lỗ trên cửa sổ, áp mắt phải nhìn vào, phát hiện thấy bên trong còn có một bức bình phong cao to, hơi nước bốc lên khắp căn phòng, nào có cơ hội nhìn trộm?

Trong lúc đang thất vọng, một làn gió mạnh bay ra từ trong phòng tắm của Diệp Thanh, vù một tiếng, thì ra là một đồng tiền vàng. Hoa Lân nghiêng người né tránh, lòng thầm buồn cười, tâm lý nhìn trộm này đích thực là không chấp nhận được, suýt chút nữa đã bị Thanh Thanh của mình phế đi một con ma nhãn rồi, nếu bị biết được há chẳng phải sẽ khiến người ta chết cười sao?

Hoa Lân cũng tự cười thầm hai tiếng, vừa xoay người định đi khỏi thì một thân ảnh lén la lén lút không

biết từ đâu chui ra. Nhìn kỹ thì thấy đó chính là quý công tử đã **ng độ ở ngoài cửa lúc nãy. Hoa Lân thấy dáng vẻ rón ra rón rén của hắn, hiển nhiên là có mục đích giống mình, đang định mắng chửi, nào ngờ tên khốn đó còn bỉ ổi hơn mình, la lớn: "Ai da! Ngươi dám nhìn trộm mỹ nhân tắm à? Bội phục bội phục!"

Hoa Lân không khỏi kinh ngạc...

...

Ngọc Tiên Duyên - Tập 2

Chương 36 - Minh Hương Noãn Ngọc

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

Hoa Lân tức giận nói: "Ban sáng ngươi xuất ngôn vô lễ với Thanh nhi muội muội của ta, cũng coi như cho qua đi. Nhưng lần này ngươi lại dám chạy tới đây nhìn trộm, hơn nữa còn đổ vạ cho ta, có tin là ngay bây giờ ta có thể khiến ngươi phải bò về không?"

Quý công tử kia hiển nhiên cũng biết võ công, thấy Hoa Lân toàn thân phục sức kiểu thư sinh, tưởng rằng dễ bắt nạt, cười hô hố nói: "Hôm nay nể mặt

nương tử của ta, nói cái gì mà người nhà, nếu không ta đã băm ngươi ra từ lâu rồi, cẩu tạp thối!"

Không hiểu sao khi nghe thấy gã chửi ba từ "cẩu tạp thối", Hoa Lân cảm thấy khó chịu khắp người, lại nhớ tới chuyện cả ngày hôm nay Diệp Thanh bị gã làm cho tức điên, liên lụy đến mình không được vuốt ve ôm ấp nàng một phen. Hoa Lân không chần chừ nữa, thân hình chớp động, giơ chân đá tên công tử.

Không ngờ thân pháp của gã vô cùng ngụy dị, lắc mình một cái đã vòng sang trái Hoa Lân, một luồng kình phong điểm thẳng tới sườn trái Hoa Lân.

Hoa Lân nào phải kẻ tầm thường? Chân trái bỗng quét ngang, bất giác đã dung nhập cả Tuyệt Trần kiếm pháp của Thượng Quan Linh vào trong đó, mũi chân vạch lên một màn kiếm khí cường đại, ẩn ước có thể nhìn thấy không khí rung động cấp tốc lướt tới người tên công tử. Tốc độ cực nhanh, phạm vi rộng đến kinh hoàng.

Quý công tử kia trông thấy kiếm quang, sợ tới mức toàn thân đầm đìa mồ hôi lạnh, sao có thể né được một cước này của Hoa Lân. Gã liên tiếp lách tránh nhưng vẫn không thoát khỏi phạm vi của kiếm

quang, "bùng" một tiếng đã bị đá trúng eo bên phải, người ở trên không phun ra một ngụm máu tươi rồi mới ngã bịch xuống đất.

Kỳ thực Hoa Lân đã hạ thủ lưu tình, nhưng thấy gã thổ ra nhiều máu như vậy, trong lòng cũng hơi hối hận. Đang do dự không biết có nên cứu gã không thì tên công tử kia đã chống người ngoi lên, gào thét phẫn nộ: "Ngươi giỏi lắm! Ôi ôi...Ngươi có biết ta là ai không?...Ôi ôi...Ta là Hàn Thác ở phủ Hàn đại học sỹ tại kinh đô, hiện giữ chức Trung Thư phủ thái thường khanh, ngươi hãy về mà chuẩn bị quan tài đi! Ôi ôi..."

Hoa Lân ngẩn người, không nén nổi một cái nhếch mép. Trên mặt lộ ra biểu tình lạ lùng, vừa kỳ quái lại vừa khó hiểu, còn có một chút khoái cảm phục thù.

Quý công tử kia thấy thần sắc cổ quái của hắn, cho rằng đã sợ mình, bèn lồm cồm bò dậy, chửi ầm ĩ: "Cẩu tạp thối! Mau dập đầu tám mươi cái cho ta, sau đó cõng ta vào phòng, nếu không..."

Hoa Lân nở một nụ cười ác ý bước tới, lại đạp gã ngã lăn xuống đất. Không chỉ có vậy, hắn còn đứng lên người gã nhảy tưng tưng vài cái, cứ như đang hưởng

thụ độ đàn hồi trên thân thể Hàn Thác. Cuối cùng, hắn giẫm qua người Hàn Thác, nghênh ngang bỏ đi...

Hàn Thác bị Hoa Lân dày xéo trên mặt đất, trong đầu như nổ vang từng đợt, suýt chút nữa đã không co người lại được. Toàn thân không thể động đậy, gã chỉ biết nghiến răng căm tức, lập thệ không báo thù này, thề không làm người. Rất lâu sau gã mới vật vã bò dậy, cơ thịt trên mặt méo mó vì phẫn nộ, lết nhanh về đông sương phòng của mình, thầm nghĩ phải mau ***ng thỉnh nương tử báo cừu cho mình...

Hoa Lân bỏ mặc Hàn Thác, dương dương đắc ý về lại phòng của Diệp Thanh, gõ cửa dồn dập gọi: "Thanh Thanh...ta đã trả thù cho muội rồi! Ha ha ha...Ta vào kể cho muội nghe nhé!"

Diệp Thanh vẫn đang trong phòng tắm, nghe vậy nói giọng hờn mát: "Hứ! Muội còn chưa tìm huynh tính sổ thì thôi! Dám nhìn trộm à...này! Huynh...Huynh không được vào!"

Hoa Lân không chờ nàng đồng ý, sớm đã dùng chân khí hất văng chốt cửa tiến vào. Hắn cười hi hi cài cửa lại, bước qua phòng khách đi về phía phòng tắm. Còn chưa tới chỗ Diệp Thanh, từ xa đã ngửi thấy hương

thơm của hoa bách hợp lởn vởn trong không khí. Đẩy cửa, đi vòng qua dãy bình phong, chỉ thấy Diệp Thanh đang ngâm mình trong một bồn tắm rất lớn, trên mặt nước còn dập dềnh những cánh hoa bách hợp. Ngọc thủ của nàng đang nắm chặt một chiếc khăn tơ, chỉ lộ ra đôi mắt, hoảng hốt nhìn Hoa Lân.

Hoa Lân thấy nàng nhìn mình không chớp mắt, dáng vẻ khả ái đó khiến người ta phải yêu thích. Hắn bước tới, thong thả ngồi xuống mép bồn, lấy tay khẽ vớt nghịch những cánh hoa bồng bềnh trên mặt nước. Dưới làn nước trong veo, thân thể trắng ngần mê người của Diệp Thanh khiến hắn suýt nữa đã không kiềm chế nổi.

Diệp Thanh đột nhiên cao giọng kháng nghị: "Này này...không được nghịch nữa!"

Hoa Lân nhìn nàng cười cười, dịu dàng vuốt mái tóc dài của nàng, tỏ vẻ dỗ dành.

Diệp Thanh dẩu môi ngó hắn với ánh mắt tức giận, dường như đang thăm dò dụng ý của hắn.

Hoa Lân hưng phấn nói: "Muội có biết cái gã hôm nay xuất ngôn vô lễ với muội là ai không? Hà hà..."

Diệp Thanh giận dỗi nói: "Là ai?"

Hoa Lân: "Ha ha ha...Chính là tiểu tử Hàn Thác !...Còn nhớ lúc nhỏ gã đã ức hiếp chúng ta không? Hê hê...hôm nay cuối cùng cũng giải tỏa được nỗi ấm ức rồi."

Diệp Thanh thấy thần tình vui vẻ của Hoa Lân, vừa nãy đích xác là nàng có nghe thấy tiếng đả đấu bên ngoài, xem ra công tử quả nhiên đã giúp mình xả giận. Lại nhớ tới kẻ bị giáo huấn là tên Hàn Thác khốn nạn đó, trên mặt nàng bất giác lộ ra thần thái hạnh phúc.

Nào hay đây chính là kết quả mà Hoa Lân mong đợi! Thấy dáng vẻ ngây ngất của Diệp Thanh, tay trái Hoa Lân lại bắt đầu vớt những cánh hoa trên mặt nước. Nhìn thấy thân thể đầy cám dỗ của Diệp Thanh, đôi mắt Hoa Lân bỗng trở nên như ngây như dại.

Lần này quả nhiên Diệp Thanh không phản đối, chỉ lấy tay vốc nước, chậm rãi chà xát da thịt trắng bóc của mình. Vô tình ngẩng đầu lên, phát hiện thấy bộ dạng ngơ ngẩn của Hoa Lân, nàng cười khúc khích một tiếng, lại giả vờ như không biết, tiếp tục lau rửa cơ thể. Một lúc lâu sau, nàng đột nhiên nhấc một

chân nhô lên khỏi mặt nước, chậm rãi lau từ trên xuống dưới một cách nhẹ nhàng. Hoa Lân không nhịn nổi nữa, "ngã" ùm vào trong bồn nước.

Diệp Thanh hé môi lộ nét cười dịu ngọt...

...

Sau độ xuân phong, Hoa Lân vẫn ôm lấy thân thể ưu mỹ của Diệp Thanh không chịu rời xa, nghiêng đầu hôn lên gò má hồng, đó là dư hỏa còn lại sau cơn xúc cảm mãnh liệt. Diệp Thanh gối đầu lên cánh tay hắn, ngờ vực hỏi: "Lân ca ca...huynh có thể nói thật với muội không?"

Mỗi lần Hoa Lân nghe thấy nàng gọi ba chữ "Lân ca ca" đầy thâm tình là toàn thân lại run lên, ngạc nhiên hỏi: "Lại có chuyện gì thế?"

Diệp Thanh vẫn ôn nhu dựa vào người hắn, do dự nói: "Ừ..., huynh...giữa huynh và tiểu sư thúc không có vấn đề gì chứ?"

Hoa Lân ngớ người, cười hà hà nói: "Muội lại nghĩ ngợi lung tung gì thế? Sao tự nhiên lại hỏi một câu quái gở như vậy?"

Diệp Thanh từ từ ngẩng đầu, nhìn hắn chăm chú với ánh mắt nghiêm túc nói: "Thanh Thanh cảm thấy, đêm hôm đó Lân ca ca quá thành thục..."

Hoa Lân lấy làm kỳ quái hỏi: "Đêm nào cơ?"

Diệp Thanh đấm nhẹ vào người hắn nói: "Thì...thì là cái đêm ở Hoàng sơn ý...Hừm!"

Hoa Lân bắt đầu toát mồ hôi, cố tình như không hiểu, mềm giọng nói: "Vậy thì sao nào?"

Diệp Thanh tức tối nói: "Người ta chỉ muốn biết huynh và cô ấy đã từng gần gũi chưa, để sau này Thanh Thanh còn chuẩn bị sẵn tâm lý."

Hoa Lân trầm tư một lúc rồi nói: "Nếu ta bảo là không thì muội sẽ thế nào?"

Diệp Thanh không đáp, chỉ nhìn hắn với ánh mắt hoài nghi.

Hoa Lân vuốt ve khuôn mặt nàng, tiếp tục nói: "Muội nhìn mình kìa, vẻ mặt chẳng tin tưởng chút nào...Được rồi, nếu ta bảo là có thì muội sẽ thế nào?"

Diệp Thanh buồn bã rúc vào lòng hắn nói: "Nếu có, đương nhiên Thanh Thanh phải gọi cô ấy là thiếu phu nhân rồi!"

Hoa Lân cười nói: "Chỉ sợ vị tất! Ha ha..."

Diệp Thanh: "Hừ! Huynh không nói thì thôi! Huynh đã không thừa nhận thì lần sau muội sẽ làm khó cô ấy vậy."

Hoa Lân nói gấp: "Này này này!...Cô ấy là sư thúc của muội đấy!...Đừng có làm ẩu được không?"

Diệp Thanh ngước lên, trịnh trọng nói: "Ồ!...Thì ra huynh cũng biết cô ấy là sư thúc của chúng ta à? Hừ...Muội còn tưởng là huynh quên rồi chứ!"

Mồ hôi tuôn rơi...

Hoa Lân đang không biết phải trả lời ra sao thì "rầm" một tiếng, cửa phòng đã bị đá bay, hai bóng người xông vù tới phòng ngủ. Hoa Lân và Diệp Thanh thất kinh, không ngờ có người to gan đến vậy. Nguy hiểm hơn nữa là lúc này Hoa Lân và Diệp Thanh đều không mặc y phục.

May mà Hoa Lân phản ứng hơn người. Hữu thủ vung lên, một thanh phi kiếm bắn về phía cửa phòng ngủ. "Keng keng keng..." võ công của người ngoài cửa cũng cao cường hiếm thấy, có thể liên tiếp ngăn cản phi kiếm bay lượn. Nhưng kẻ đó thấy có người ngự kiếm công địch, trong tâm cũng không ngớt kinh hãi...

...

Ngọc Tiên Duyên - Tập 2

Chương 37 - Khuynh Tình Nhất Chiến

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

Chỉ trong chớp mắt, Hoa Lân đã tung chăn phi thân ra ngoài, với lấy áo khoác, tiêu sái xoay một vòng trên không choàng lên thân. Lúc này Hà Chiếu kiếm bên ngoài cửa xoay tít từng chập, không chỉ giữ chân hai kẻ xâm phạm mà còn lưu lại trên tường hơn chục vết kiếm.

Hà Chiếu kiếm bất thình lình bay vọt về. Hoa Lân cúi thấp đầu, mặt lạnh băng, kéo lê trường kiếm bước từng bước ra khỏi phòng ngủ. Một luồng sát khí

khiến người ta ngạt thở theo từng nhịp chân chậm rãi của hắn cuồn cuộn cuốn tới, nhiệt độ bỗng chốc tụt xuống điểm đóng băng, khiến cho vạt áo của hai vị khách không mời tung bay phần phật ra sau, bất tri bất giác đã thoái lui mấy bước.

Hai vị khách không mời này chính là Hàn Thác và vị nương tử mảnh mai của gã, trông thấy một thân tu vi của Hoa Lân thì đều đại kinh thất sắc, trong lòng không khỏi khiếp đảm.

Hoa Lân từ từ ngẩng đầu lên, mắt lóe hàn quang, lạnh lùng nói: "Phá cửa là một trong những đại kị trên giang hồ!...Hai vị đã muốn xông bừa vào, vậy cũng không cần phải đi ra nữa đâu."

"Bộp bộp bộp..." lại có mười mấy nhân ảnh phá vỡ cửa sổ nhảy vào, nhanh ***ng bày thành một thế trận tấn công bên cạnh Hoa Lân, đó chính là những thanh y thiếu nữ đã gặp ban sáng.

Do sát khí sâm nghiêm trong phòng nên song phương đều chưa vội động thủ. Trong lúc đang giằng co, một trận gió lạnh ùa vào từ đại môn đã bị vỡ vụn, bên ngoài đã là giờ dậu, đêm đen gió cả, đúng là thời cơ tốt nhất để hành hung. Chỉ thấy trường kiếm của Hoa

Lân chỉ xéo xuống mặt đất, mặt kiếm hơi xoay, chính là dấu hiệu sắp động thủ.

Trong phòng, lập tức kiếm quang xuất vỏ, nhân ảnh đan xen. Thân pháp của các thanh y thiếu nữ kia thập phần ngụy dị, trận pháp một khi được dẫn động, hoàn toàn không nhìn thấy thân hình của họ, chỉ có thể lờ mờ thấy hàn quang qua lại như thoi đưa phía bên trong.

Hoa Lân cũng chẳng để ý nhiều, khóe miệng nhếch lên thành một nụ cười lạnh, Hà Chiếu kiếm trong tay đột nhiên bùng phát hồng quang. Vặn eo, xoay người, múa kiếm hoành bao, một màn kiếm quang đỏ sẫm cực kỳ to lớn hình cánh quạt rung động, cả phòng khách bị ngập trong kiếm quang.

Những thiếu nữ kia kinh hãi ré lên, nháo nhác đằng thân nhảy lên, màn kiếm khí dán sát mũi chân họ lướt qua bức tường, khiến họ hoảng sợ toát mồ hôi lạnh khắp người. Đấy là Hoa Lân vẫn còn hạ thủ lưu tình, nếu không họ nào có cơ hội mà đằng không né tránh? Nhưng Hoa Lân cũng không dễ dàng buông tha cho họ như vậy được, thân tùy ý động, một cước

đá bay tất cả vẫn đang ở trên không ra ngoài đại môn, không để sót lại người nào.

Đương nhiên, Hoa Lân chưa quên là còn có Hàn Thác và nương tử lẳng lơ của gã. Chỉ có chút bất ngờ là nữ tử đó lại không hề ngăn cản Hoa Lân đá người, chờ tới khi trong phòng chỉ còn lại ba người mới chợt tung mình nhảy lên, trường kiếm trong tay giũ ra tinh quang rợp trời phủ xuống đầu Hoa Lân.

Hoa Lân kiếm do tâm phát, chém ngang lưng thân ảnh yểu điệu đó. Nhưng không ngờ thân ảnh nàng ta bỗng nhoáng lên, phảng phất như hóa thành một làn gió mát, ngay cả thân thể cũng trở nên như không như có, trường kiếm tựa rắn độc từ bốn phương tám hướng xạ tới các đại mạch toàn thân Hoa Lân, thân pháp này quả là kinh thế hãi tục, rất giống với thân pháp của Huyết Ma.

Hoa Lân chân tay luống cuống chống cự, nhưng nữ tử đó chẳng khác nào một cơn gió, không ngừng lướt qua bên thân, căn bản không thể chạm nổi vào chéo áo của nàng ta. Hoa Lân tim rét run, nhất thời không thích ứng được với tốc độ này. Trong cơn nguy ngập, kiếm pháp của Hoa Lân chợt biến, cuối cùng đã dùng

đến "Túy kiếm tâm pháp" của Kiều Truy Phong. Kiếm khí trùng trùng điệp điệp dập dờn hướng ra ngoài, ép đối phương không thể tiếp cận, sau đó vượt lên bổ xuống điểm hạ chân của "cơn gió" đó.

Chỉ thấy nhân ảnh bay lượn trong phòng, sau cùng thì Hoa Lân đã ổn định được cục diện, cấp tốc di động thân hình, nhưng từ đầu tới cuối vẫn chưa có gì hữu hiệu. Đột nhiên hắn nhanh trí, tranh thủ đá Hàn Thác đang đứng quan sát bay vào vách tường, khua hữu thủ, một đạo kiếm khí bám sát theo Hàn Thác, cắt tới thân thể đang rơi xuống của gã. Chiêu này vốn nhằm để dụ nữ tử kia phải cứu gã gấp, sau đó sẽ đến lượt nàng ta bị thiệt nặng. Ai ngờ nữ tử kia thật quái dị, tuy có kinh hãi nhưng vẫn không đi cứu người, mặc cho tên Hàn Thác tội nghiệp va "rầm" vỡ cả bức tường, người rơi ra ngoài. Nàng ta lại hóa thành một cơn gió, trường kiếm chọc vào eo trái của Hoa Lân như thiểm điện, tốc độ đó đáng xưng là thiên hạ nhất tuyệt.

Nếu Hoa Lân tiến nhập giang hồ sớm hơn vài năm thì nhất định sẽ nhận ra đích đến của chiêu "Thanh Phong Chiết Liễu" này. Nhưng lúc này hắn căn bản

không rảnh mà nghĩ nhiều nữa, kiếm khí đã phát ra, không kịp hồi kiếm che chắn, chỉ có thể lắc người dịch sang phải, chuẩn bị nghiêng mình né tránh. Chiêu thức hiểm độc dường đó cũng không thể chỉ có vậy.

Nào hay, dị biến đột phát, Hàn Thác xô vỡ bức tường, ngã văng ra sân. Nhưng các vách tường trong phòng khách sớm đã bị kiếm khí của Hoa Lân chém đứt, cả gian đại sảnh đổ ầm xuống. Hoa Lân và nữ tử kia không ngờ đến kết quả này, cả hai đều sửng sốt, trần nhà đã ập xuống.

Hoa Lân đành vận chân khí bảo hộ thân thể, trường kiếm đánh bay xà nhà trên đỉnh đầu. Nhưng nữ tử kia lại không kịp thu thế, kêu "á" một tiếng bổ nhào vào lòng hắn. Chết người nhất là trên mình Hoa Lân chỉ mặc một chiếc áo khoác, nữ tử kia cũng chỉ có một tấm sa mỏng che thân. Thân thể mềm mại ấm áp đó như thủy xà quấn lấy người hắn.

Hoa Lân trong tâm chấn động, ngạc nhiên mắng: "Cô...cô làm cái gì đấy?"

Trần nhà cuối cùng cũng rầm rầm sụp xuống, Hoa Lân giơ kiếm gạt gạch ngói vụn, vẫn đứng sừng sững

tại chỗ, vội vàng cúi đầu nhìn xuống, vừa hay trông thấy tấm mạng che mặt của nử tử trong lòng khẽ tuột xuống. Đúng là một khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần, đôi mắt như làn thu thủy đang dịu dàng ngắm nhìn hắn. Hơn thế nữa, nàng ta còn ngả vào lòng hắn không chịu rời khỏi.

Hoa Lân chẳng phải kẻ hoa tâm gì, nhưng nhìn thấy một nữ tử ôn nhu xinh đẹp như vậy vẫn cảm thấy hơi khó kiềm nén, vội đẩy nữ tử đó ra, nói: "Nể tình hôm nay cô không thừa dịp hỗn loạn mà đâm ta một đao nên ta tha cho đấy! Lần sau nếu còn để ta bắt gặp, quyết không dung tình!"

Nữ tử đó cả cười, ung dung nhặt tấm mạng che mặt dưới đất lên, cười ngọt nói: "Ta không tin lần sau ngươi cam lòng giết ta!...Ngươi hãy ngửi mùi hương trên tay phải xem, ngươi vĩnh viễn không quên được ta đâu!"

Hoa Lân tưởng rằng đã trúng phải kỳ độc của nàng ta, giơ tay phải lên ngửi, quả nhiên thấy một mùi rất đặc biệt, là hương thơm của nữ nhân khiến người ta mê đắm.

Nữ tử đó cười hi hi nói: "Ngửi thấy chưa? Đó chính là hương thơm của ta đó, ngươi không bao giờ lau sạch được đâu."

Hoa Lân lườm nàng ta một cái nói: "Thần kinh!"

Rồi không để nàng ta vào mắt nữa, Hoa Lân quay đầu vọng nhìn sương phòng đã bị sập của mình, khẩn trương lùng tìm tung tích của Diệp Thanh.

Chỉ thấy trong đống đổ nát, một nhân ảnh trắng như tuyết từ từ đứng lên, Diệp Thanh sớm đã mặc y phục, cong môi nhìn Hoa Lân, dáng vẻ đầy tức giận.

Hoa Lân tung mình tới bên nàng, soi xét cẩn thận khắp người nàng từ trong ra ngoài, vòng tay kéo nàng vào lòng mình, vuốt ve an ủi: "Muội không sao chứ?"

Diệp Thanh thấy bộ dạng căng thẳng của gã, sắc mặt cuối cùng cũng giãn ra, nhưng vẫn nũng nịu "hứ" một tiếng.

Hoa Lân biết nàng đang chấp nhặt nên không nói nhiều nữa, lấy Hà Chiếu kiếm ra để cố định trên không, ôm Diệp Thanh nhảy lên trên. Ngoái nhìn đống gạch vụn, chỉ thấy trong sân, các thanh y thiếu

nữ đang vây quanh Hàn Thác bị trọng thương. Nhưng vào lúc này, hầu như tất cả các nữ tử đều ngẩng đầu sững sờ nhìn Hoa Lân đứng trên phi kiếm, ánh mắt vừa kinh ngạc vừa đố kỵ. Đương nhiên, trong đó còn ẩn giấu một tia sùng kính cũng như ái mộ khó nói. Phải biết rằng trong thiên hạ, có thể thi triển ngự kiếm thuật cũng chỉ có lác đác vài chục người, bản thân bị bại trong tay những người như vậy thực sự chẳng có gì đáng hổ thẹn.

Nữ tử kia trong mắt cũng lộ ra vẻ ngỡ ngàng, thấy Hoa Lân sắp ngự kiếm đi xa, nàng ta cao giọng quát: "Tây sương phòng này là do một tay ngươi phá hủy, chẳng lẽ ngươi không định bồi thường à?"

Hoa Lân ngự kiếm lên cao hai trượng, hừ lạnh nói: "Cô còn mặt mũi nào mà nói câu này?...Hừ! Bản thiếu gia vốn phân rõ thị phi, lần sau đừng để ta gặp phải cô!"

Nữ tử kia cắn môi, do dự rất lâu, cuối cùng lớn tiếng hỏi: "Rốt cuộc ngươi là ai? Có dám lưu lại danh tính không?"

Hoa Lân phát hiện thấy Diệp Thanh đang nhìn mình với ánh mắt khác thường, bèn cười ha ha ngự kiếm

bay lên, lăng không phi về hướng Thục Sơn. Hồi lâu sau mới truyền lại tiếng cười sang sảng của hắn: "Coi như ta sợ cô rồi...Thế đã được chưa?"

Nữ tử kia ngước nhìn trời đêm tăm tối, nghi hoặc lẩm nhẩm: "Rốt cuộc ngươi là ai? Ta..."

...

Ngọc Tiên Duyên - Tập 2

Chương 38 - Thiên Sơn Lai Khách

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

Kỳ Thục Sơn kiếm điển lần này có thể nói là rầm rộ nhất từ trước đến giờ, đã trở thành Trung Nguyên đệ nhất thịnh hội trong vòng ngàn năm nay. Nó đã vượt ra khỏi ảnh hưởng của việc tranh đoạt Huyền Thiên kiếm, rộng mở cho toàn thể thiên hạ đến thưởng lãm. Do Thục Sơn đã lên tiếng với bên ngoài rằng trong thời gian diễn ra kiếm điển sẽ công bố tâm pháp tu chân, sự kiện lớn này đã trực tiếp thu hút vô số nhân vật giang hồ lũ lượt kéo đến.

Còn cách kiếm điển hơn hai mươi ngày, các thành phố lớn dưới chân núi sớm đã tụ tập đông đủ các cao thủ mang đủ loại binh khí khác nhau. Trong đó, đường phố ở Thành Đô càng đặc biệt huyên náo tiếng người. Trên đường, đâu đâu cũng là các cao thủ lưng đeo danh kiếm, bất ngờ xuất hiện rất nhiều nam thanh nữ tú, đúng là cảnh tượng hiếm thấy từ thuở sơ khai của Thành Đô tới nay.

Người đông chen chúc khiến cho các đại tửu lâu, khách sạn ở Thành Đô đều chật cứng. Không chỉ vậy, các tửu lâu sang trọng sôi nổi hẳn lên, bắt đầu được dùng để chiêu đãi thực khách. Trong đó, Dật Tiên lâu nổi tiếng khắp thiên hạ cũng được bao trọn, phải có thiếp mời mới được vào. Có tư cách bước chân vào Dật Tiên lâu tuyệt đối phải là người có thân phận, bởi lẽ khách nhân trong đó nếu không phải chủ một phái danh chấn thiên hạ thì cũng là hiệp khách có tiếng tăm ở Trung Nguyên. Tòa tửu lâu năm tầng tráng lệ này dường như đã trở thành một bức tranh thu nhỏ của các anh kiệt trong thiên hạ.

Lúc này trên tầng ba của Dật Tiên lâu, trong số thực khách đã có thêm các đệ tử đời thứ hai của các môn

phái. Không khí náo nhiệt hơn nhiều so với tầng bốn, tầng năm. Khi đó từ đầu tầng bỗng vang lên những tiếng "cộp cộp cộp...", một đệ tử trông khá tháo vát đang hấp tấp chạy lên, tới chỗ ngồi của Hoa Sơn phái, cao giọng bẩm báo: "Mười hai vị cao thủ của Thiên Sơn phái đã đến bên ngoài thành, hiện đang vào thành!..."

Quá nửa số người tại trường đứng bật dậy, có người kích động hỏi: "Ở đâu...ở đâu? Bọn họ có tới Dật Tiêu lâu không?"

"Ài!...Cuối cùng thì họ đã tới!"

Phải biết rằng mọi người vẫn rất có hảo cảm với Thiên Sơn. Tuy hai năm nay Thiên Sơn rất ít khi tiến nhập Trung Nguyên, bên ngoài thỉnh thoảng lại truyền ra một số tin đồn nhảm bất lợi cho họ nhưng địa vị trác việt của Thiên Sơn, cũng như những cống hiến của họ cho Trung Nguyên trong hàng ngàn năm sớm đã ăn sâu bén rễ trong tim mọi người.

Chỉ có một thanh âm tức tối bất bình vọng lại từ góc lầu: "Hừ! Thiên Sơn thì có gì tài giỏi? Có đáng để các người kích động như vậy không?"

Mọi người nhìn về nơi phát ra tiếng nói, đó là một nam tử thần bí gầy đét, mặt dài, trên mép để một chỏm râu dê.

Một đại hán bất kể sự khuyên can của bạn cùng bàn, đập bàn đứng dậy, gầm lớn: "Ngươi thì là cái thá gì? Thiên Sơn mấy ngàn năm trấn thủ Tây Vực. Không có họ, Trung Nguyên chúng ta tám trăm năm trước đã bị lũ ma phương tây xâm nhập rồi. Nào đến lượt Ngô Hà ngươi ngồi đây nói xằng nói xiên?"

Người tên Ngô Hà kia cười lạnh nói: "Ai có thể biết rõ chuyện từ cái thời tám trăm năm trước? Không chừng tất cả đều là do một tay họ thêu dệt nên thì sao?"

Chúng nhân nghe vậy đều thấy rất chướng tai, nhưng lại úy kị thế lực sau lưng người này nên chẳng mấy người dám phản bác. Nhưng đại hán vừa rồi hình như có thù với Ngô Hà, nổi nóng lên rồi thì ngay cả tiếng địa phương vùng Tứ Xuyên cũng đem ra mắng chửi: "Thằng cha ngươi, ngươi là con rùa con đã làm biết bao chuyện trái với lương tâm, nhất định là đã từng bị Thiên Sơn trừng trị, nếu không tại sao cứ nhằm vào Thiên Sơn như vậy?"

Ánh mắt Ngô Hà sắc lẹm, âm trầm nói: "Trang Hậu!...Ngươi đã sốt ruột không muốn sống nữa, vậy ta sẽ thành toàn cho ngươi." Chỉ thấy hữu thủ của gã hất lên, hai đạo thiểm điện đen bóng bắn tới trước ngực đại hán, tốc độ nhanh tới mức người ta không thể nhìn rõ ám khí đó là vật gì.

Đại hán tên Trang Hậu cũng không phải hạng tầm thường, vươn tay tóm lấy ám khí đang bay đến. Ai ngờ nhân ảnh vụt qua bên thân, một thanh y thiếu niên đột nhiên xuất hiện, hữu thủ khua lên, lăng không kẹp dính hai tia sáng đen, chúng nhân đều biến sắc, bấy giờ mới phát hiện ra hai cây ám khí đó chỉ là một đôi đũa bình thường bằng gỗ lim, trên bề mặt hình như tỏa ra một tầng lục quang nhàn nhạt, hiển nhiên đã được tẩm kịch độc. Nhưng thân thủ cao cường của thanh y thiếu niên đó lại càng khiến người ta kinh hãi hơn, chỉ dùng một đôi đũa tương tự chọc ra kẹp lấy ám khí lăng lệ. Công phu một tay lăng không kẹp vật này khiến toàn trường đều chấn động.

Ngô Hà tái mặt, còn chưa kịp lên tiếng, thanh y thiếu niên đó đã hòa nhã nói: "Tại hạ Thục Sơn đệ tử Lã Ấu

Văn, có trách nhiệm giữ trật tự ở tầng ba này, mong mọi người có thể giúp tại hạ giữ chút thể diện."

Gã nói năng rất khách khí, nhưng mọi người trong lòng đều run sợ. Dật Tiên lâu này là nơi chuyên để tiếp đãi khách quý của Thục Sơn kiếm tông, sớm đã có thông báo rõ ràng là sẽ ngăn chặn mọi sự ẩu đả. Mà Thục Sơn chỉ tùy tiện phái một đệ tử đã có thân thủ như vậy, sao không khiến người ta nể sợ cho được?

Một lão già mặc trường bào đứng dậy, chuyển chủ đề để giảng hòa: "Thiên Sơn kiếm phái đã nhiều năm không đến Thục Sơn, không biết lần này phái người tới có những vị cao thủ thành danh nào nhỉ?"

Quả nhiên lời này vừa nói ra đã khơi gợi hứng thú của mọi người, một thiếu niên lớn tiếng nói: "Nghe nói Tuyệt Trần Kiếm Thượng Quan Linh đại biểu cho Thiên Sơn, không biết cô ấy có...có....như đồn đại không..."

Có người thấy vẻ e dè của gã, cười to nói: "Có xinh đẹp như thế không chứ gì? Ha ha ha..."

Mọi người đang cười hăng thì bỗng có tiếng kinh hô: "Này! Mọi người đừng làm ồn nữa, người của Thiên Sơn đã tới rồi..."

Mọi người nhìn ra, các thực khách gần cửa sổ sớm đã chiếm hết bệ cửa, ngó đầu nhìn xuống dưới đường, chỉ thấy phố xá vốn đông đúc náo nhiệt chợt yên tĩnh hẳn. Một nam tử anh tuấn cùng một giai nhân tuyệt thế dẫn đầu một đoàn thiếu niên vận bạch y thong thả bước đến. Người đi đường bất giác tới tấp dạt ra nhường một lối đi, đứng hai bên không ngớt chỉ chỉ trỏ trỏ.

Trang phục của Thiên Sơn phái vốn là một màu trắng như tuyết, hơn chục vị hào kiệt trẻ tuổi oai hùng này đương nhiên là trông khá nổi bật trong đám đông. Nam tử anh tuấn hiên ngang đi đầu chính là bát sư thúc của Thiên Sơn, "Ẩn Quang Kiếm" Lý Lôi Vân. Đi sát theo sau ông là một nữ tử che mặt, khuôn mặt nàng khuất sau tấm sa mỏng, chiếc váy dài càng làm tôn thêm vóc dáng thướt tha của nàng. Thân hình hoàn mỹ đó khiến người ta lóa mắt choáng váng, đôi mắt trong veo như trăng sáng đoạt lấy hồn phách của chúng nhân.

Mỗi bước chân của nàng lại khiến trái tim của các chàng trai trẻ xiết chặt lại, trang phục thần bí mà thanh nhã của nàng phảng phất như không đượm chút bụi trần. Nàng vẫn chưa hiển lộ dung nhan nhưng chỉ riêng thân hình tuyệt mỹ đó đã đủ để chinh phục mục quang của tất cả mọi người. Có kẻ lẩm bẩm: "Tuyệt trần...tới rồi!"

Nhưng mọi người lại được một phen thất vọng, đoàn người Thiên Sơn không bước vào Dật Tiên lâu mà thẳng theo đường lớn chậm rãi đi về phía tây. Một người bỗng vọt ra từ trong đám đông, chặn đường đoàn người Thiên Sơn, đứng cách xa ngoài hai trượng hành lễ nói: "Bích Thanh viện đã quét dọn xong, mời hai vị sư thúc di giá tới đó..."

Lý Lôi Vân gật đầu đáp: "Vất vả cho ngươi rồi!" Đoạn quay đầu nói với chúng đệ tử đằng sau: "Chúng ta đi thôi..."

...

Ngọc Tiên Duyên - Tập 2

Chương 39 - Hội Tụ Thành Đô

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

Đoàn người của Thiên Sơn tuy tổng cộng chỉ có mười một người nhưng bọn họ đều là những đại biểu kiệt xuất trong lớp người trẻ tuổi của Thiên Sơn: có Hạng Tiêu Vân con trai độc nhất của Thiên Sơn Hạng chưởng môn, còn có Trịnh Phi Vũ, Hà Kiếm Minh, Lệ Hành Không, Trương Thiên Hoa, Dương Phong Linh, Nam Cung Vân, Trần Kiều. Nếu không phải Diệp Thanh đột nhiên rút khỏi Thiên Sơn thì chắc chắn nàng cũng sẽ có trong số này.

Đoàn người Thượng Quan Linh đi vòng qua một con phố lớn phồn hoa, tiến vào một khu rừng u tĩnh trong thành, trên một vùng đất rộng mênh mông, một đại viện hiển hiện trước mắt. Một con đường lớn thông thẳng tới cửa chính của viện, cây bạch quả thẳng tắp ngay ngắn hai bên, khung cảnh hết sức tao nhã. Gần đến viện, bên ngoài cửa chính là hai con thạch sư uy mãnh, hai hàng nha hoàn cùng hạ nhân sớm đã đứng chờ sẵn trên bậc tam cấp. Trông thấy bọn họ đi tới, một vị quản gia vội ra nghênh đón, chào hỏi vài câu rồi mới dẫn mọi người rảo bước vào đại viện.

Dương Phong Linh mở to đôi mắt nhìn quanh nhìn quất, ngẩng đầu liếc tấm biển trên cửa, khẽ reo: "Sư tôn! Bích Thanh viện quả là không tệ! Hi hi..."

Thượng Quan Linh đi phía trước lắc lắc đầu, nàng cũng hết cách với cô đồ đệ khả ái này. Luyện công còn phải bức bách dỗ dành mới có thể khiến Dương Phong Linh nỗ lực, nếu không chỉ một thoáng là đã chạy ra ngoài chơi đến tối mịt mới quay về. May là tư chất của Dương Phong Linh rất khá, nếu không cũng chẳng đến lượt nàng ta được xuất bước lưu lạc giang hồ.

Bích Thanh viện là tài sản do một đệ tử của Thiên Sơn kiếm phái quyên hiến, đến được đây cũng coi như một nửa là nhà mình. Mỗi người đều tự tìm một chỗ nghỉ ổn thỏa thích hợp với mình. Thượng Quan Linh và đồ nhi ngụ tại một nhà sàn nhỏ gần hồ nước, ngoài hành lang là một vườn hoa ngào ngạt, tuy chưa đến mùa nở hoa nhưng vẫn nảy nở không ít, lộ rõ vẻ xanh tươi.

Về đến phòng ngủ, Thượng Quan Linh một mình ngồi chải tóc trước gương, từ từ cởi bỏ khăn che mặt, nhìn

người con gái trong gương đó, nàng ngơ ngẩn suy nghĩ về tâm sự trong lòng mình.

Dương Phong Linh đã quen nhìn thấy nàng ngây người một mình, liền khôn khéo đi đến sau lưng nàng, giúp nàng tháo kim trâm hoa văn vân phượng, ngắm nhìn dung nhan tuyệt thế trong chiếc gương đồng, duyên dáng cười nói: "Sư tôn à!...Con đã nói từ lâu rồi còn gì? Dù người có che mặt thì sao nào? Người ta vẫn đờ ra nhìn người như thường!"

Thượng Quan Linh đột nhiên xoay mình lại khẽ mắng: "Này!...Con trở nên miệng lưỡi như vậy từ khi nào thế? Cẩn thận Thiên Hoa ca ca của con không dám lấy con đấy..." Nói xong chính nàng cũng khúc khích cười.

Dương Phong Linh vốn thích chọc ghẹo sư tôn của mình, nửa năm gần đây cũng thường thất lễ nhưng không dám quá suồng sã. Tuy phát hiện thấy mấy năm nay Thượng Quan Linh ngày càng ôn nhu, mỗi lúc một dễ gần, nhưng dù sao Thượng Quan Linh cũng là sư tôn. Liền cười khanh khách nói: "Con mới không thích cái tên đại ngốc đó!...Không thận trọng

như Hạng sư huynh, lại thiếu sự linh động của Hoa Lân...Hừ! Con ghét hắn!"

Thượng Quan Linh nghe đến tên "Hoa Lân", thân thể khẽ run lên. Quay đầu nhìn bóng dáng mình trong gương, lòng thầm tự khuyên nhủ: "Không đâu, đó chỉ là một giấc mộng thôi!" Nhưng nàng lại nhớ tới giấc mộng đẹp đẽ đó, nó thường xuyên tập kích trái tim nàng mỗi khi đêm về khuya, bản thân nàng cứ bị sa vào trong đó, không sao tự thoát ra được. Tình cảnh đó, thân ảnh đó luôn khiến tình cảm mãnh liệt ẩn giấu tại một nơi nào đó dấy lên một cách thầm lặng, vừa nghĩ đến đây, nàng không khỏi cảm thấy nóng bừng mặt, vội vàng đứng dậy nói: "Linh nhi! Mau đi đả tọa luyện công, sáng mai ta sẽ dẫn con ra ngoài đi xem nhân tình thế sự ở Thành Đô!"

Dương Phong Linh kinh ngạc không ngờ sư tôn lại phá lệ, lần đầu tiên đưa mình đi chơi, không khỏi "a?" lên một tiếng, rồi mới tung tăng chạy vào phòng.

Thượng Quan Linh quay đầu nhìn hình bóng mình trong gương, trên mặt hiện một nét cười đằm thắm, lẩm bẩm nói: "Người ấy nói đúng! Người ta sở dĩ trẻ trung là do tâm tính trẻ..."

...

...

Ngự kiếm thừa phong, Hoa Lân mang theo Diệp Thanh xuôi dòng Trường Giang bay tới đất Thục, qua ba dãy núi hẹp, ngắm nhìn núi sông vạn dặm thu gọn vào tầm mắt. Vì Hoa Lân đã học được ngự kiếm thuật nên lộ trình vốn hơn hai mươi ngày chỉ cần năm ngày là tới nơi. Bấm đốt ngón tay tính thì còn khoảng mười ngày nữa mới đến ngày hội họp mùng năm tháng hai trên Dật Tiên lâu. Sau mấy ngày khổ luyện tu chân công pháp, cũng như không ngừng luyện tập ngự kiếm thuật, tu vi của Hoa Lân và Diệp Thanh đã có bước tiến dài.

Vào lúc tảng sáng người đi đường thưa thớt, Hoa Lân cùng Diệp Thanh thong dong đáp xuống phía đông nam tám trăm dặm ngoài Thành Đô. Vừa đặt chân lên quan đạo, vừa khéo gặp phải một đội thương khách đi qua, một hán tử áp tiêu trong bọn kêu khổ với đà chủ: "Lão đại!...Mệt quá rồi, có thể nghỉ vài ngày không? Cả ngày từ sáng tới tối đi một tuyến đường giống nhau, áp tải không dưới mười chuyến

hàng, huynh nhìn xem các huynh đệ sắp khô héo cả người rồi kìa..."

Đứng bên đường nghe thấy giọng nói oán trách đó đi xa dần, Hoa Lân cười ha ha nói: "Thanh Thanh! Muội có biết không? Trước kia ta cũng định đến tiêu cục để thử bản lĩnh đấy, may là chưa đi. Ha ha ha..."

Diệp Thanh vốn biết rằng chuyện gì công tử cũng muốn thử, thầm nghĩ phải chăng con cháu nhà quyền quý đều có cách nghĩ này? Đương nhiên, trong tất cả những kẻ danh môn tử đệ đó thì Hoa Lân là người tốt nhất, bởi hắn có một trái tim chính trực lương thiện.

Cuối cùng hai người đã đến cổng thành, ngạc nhiên nhận thấy từ rất sớm đã có một hàng người dài đang vào thành. Hoa Lân cười hỉ hả dắt Diệp Thanh đến gần cửa thành, đứng trước bảng cáo thị một lúc, chỉ vào một tờ bố cáo nổi bật nhất nói: "Chờ đại ca và nhị ca tới Thành Đô, ta sẽ đem họa tượng của Huyết Ma dán lên đây. Hê hê..."

Thấy công tử đắc ý khoa tay múa chân, Diệp Thanh thầm tức cười. Nàng nhớ lại hồi nhỏ Hoa Lân từng dán một tờ cáo thị trên cổng thành, có viết: "Mất một

con ngựa gỗ, ai nhặt được mau liên hệ với Hoa phủ." Tối hôm đó, quả nhiên Hoa phủ nhận được rất nhiều con ngựa gỗ dễ thương, thậm chí còn có hai con chiến mã thứ thiệt!

Trong lúc Diệp Thanh vẫn đang nhớ về những chuyện thú vị khi xưa thì một vị quan gia tiến đến giũ ra một bức chân dung, quét hồ vào mặt sau, dán bộp lên tường. Trên viết: "Lệnh truy nã: Hải tặc La Tiểu Hồng, mùng bốn tháng sáu đánh cắp ba vạn lạng quan ngân tại Dương Châu phủ rồi chống cự thụ thương chạy thoát. Ngày hai mươi sáu tháng bảy lại gây chuyện đả thương người tại kỹ viện Giang Ninh. Hiện quan phủ toàn lực lùng bắt kẻ này, người nào bắt được thưởng năm nghìn lạng bạc. Người nào cung cấp hành tung, sau khi bắt về quy án sẽ thưởng một nghìn lạng bạc. Nhân đây thông báo!"

Hoa Lân chăm chú nhìn bức tranh, cười ha ha nói: "Thanh Thanh! Muội mau tới xem đi, hình như đã gặp gã này ở đâu rồi phải không?"

Diệp Thanh nhìn ngó một hồi, cũng cười nói: "Nguyên Lý trấn! Cái gã nhục mạ Linh nhi của huynh chứ gì?"

Hoa Lân cả cười nói: "Không sai không sai...Chính là hắn! Í? Khoan đã khoan đã...Linh nhi? Linh nhi là ai?....Này này...Đừng đi mà Thanh Thanh!"

Thì ra Diệp Thanh thấy hắn giả vờ giả vịt đã muốn nổi nóng, bĩu môi quay người đi luôn. Nào ngờ, vị quan gia dán lệnh truy nã kia cũng đuổi theo, hơn nữa còn nói giọng ra lệnh: "Cả hai ngươi đứng lại cho ta!"

Hoa Lân và Diệp Thanh ngoảnh đầu nhìn lại, tên quan gia hách dịch nói: "Biết mà không báo là hành vi phạm pháp, mau khai ra nơi ở của La Tiểu Hồng. Nếu không sẽ xử...theo...tội....đồng mưu..."

Hoa Lân và Diệp Thanh phát hiện thấy tiếng nói của gã ngày càng nhỏ dần, cuối cùng hai mắt nhìn chòng chọc vào mặt Diệp Thanh không chớp. Hoa Lân mắng: "Cút!...Trông cái dáng vẻ thô bỉ của ngươi kìa!"

Diệp Thanh búng ngón giữa, một làn kình phong đã khống chế huyệt đạo của tên quan gia, khiến cái mặt si mê của gã đờ ra tại trận. Nàng cười khúc khích nói: "Đáng kiếp!"

Hoa Lân cũng ha hả cười rộ, cùng Diệp Thanh bước vào Thành Đô. Trên đường phố chỗ nào cũng thấy người trong võ lâm mang vũ khí, Diệp Thanh chau mày nói: "Hỏng rồi! E là lại không tìm được khách sạn mất, cái Dật Tiên lâu gì đó có lẽ không còn thượng phòng từ lâu rồi, chúng ta phải làm sao đây?"

Hoa Lân cũng thấy khá gay go, bỗng một nhân vật giang hồ từ phía trước tiến đến, vừa đi vừa cúi đầu nghĩ ngợi, hắn liền vội vàng bước tới hỏi: "Làm phiền huynh đài một lát, xin hỏi Dật Tiên lâu đi đường nào?"

Hán tử giang hồ đó nhướn mắt nhìn Hoa Lân, nói giọng không hảo khí: "Làm gì? Ngươi cũng muốn lên Dật Tiên lâu á? Đừng nằm mơ!"

Hoa Lân nghe vậy, nhăn nhó ngoái lại nói với Diệp Thanh: "Xem ra đúng là chật cứng rồi!"

Ai ngờ hán tử giang hồ kia lại phun ra một câu: "Chật rồi? Không thể nào!....E rằng cả Thành Đô chỉ có Dật Tiên lâu là nhàn rỗi nhất ý." Nói xong đang định bỏ đi, đúng lúc Diệp Thanh tiến lên hai bước cùng Hoa Lân, nhẹ nhàng hỏi: "Nếu đã không chật thì sao lại bảo chúng tôi không lên được Dật Tiên lâu?"

Hán tử giang hồ đó vừa nhìn thấy dung mạo khuynh thành của Diệp Thanh, lập tức quên khuấy mất mình định đi đâu. Hoa Lân vỗ mạnh vào người gã nói: "Này! Huynh đệ, vẫn chưa hết phòng trọ, vậy mau nói cho ta biết phải đi đường nào đi."

Hán tử đó bấy giờ mới hồi thần, thẹn mướt mồ hôi nói: "Đi thẳng qua hai con phố, rẽ trái vào đường chính, lại đi thẳng tiếp, tòa tửu lâu cao to tráng lệ nhất ở bên đường chính là nó."

Hoa Lân vội cảm ơn, nắm lấy tay Diệp Thanh đang định đi khỏi thì hán tử đó lại chạy theo, hấp tấp nói: "Các vị vừa tới Thành Đô phải không?...Muốn lên Dật Tiên lâu nhất thiết phải có danh thiếp mới được, bằng vào thân phận của hai vị chỉ sợ không nằm trong số những người được họ thết đãi đâu."

Hoa Lân cười nói: "Trên đời này còn chưa có tửu lâu mà ta không lên được!" Nói xong bèn dắt Diệp Thanh đi về hướng Dật Tiên lâu.

Hán tử đó khẽ cười khinh thị, lại đuổi theo nói: "Khoan khoan...ở Dật Tiên lâu, có nhiều tiền đến mấy cũng không dùng được đâu. Thế này đi, để tôi dẫn hai

người đến đó mở mang kiến thức. Lát nữa còn có một việc muốn nhờ hai người giúp cho..."

...

Ngọc Tiên Duyên - Tập 2

Chương 40 - Dũng Sấm Trùng Lâu

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

Hoa Lân không ngờ gã ta đột nhiên lại chủ động như vậy, bèn kéo Diệp Thanh dừng lại, trầm giọng nói: "Huynh đài, huynh muốn chúng tôi giúp chuyện gì? Chúng tôi không làm chuyện xấu đâu!"

Hán tử kia giũ sạch vẻ buồn khổ khi nãy, trịnh trọng nói: "Xin hãy yên tâm, tuyệt đối không phải chuyện xấu...Chỉ là muốn mời hai vị đảm nhiệm vai trò chủ nhân nhà tôi, tôi có thể trả hai vị thù lao rất hậu."

Hoa Lân "ồ" một tiếng cảm thán, thói đời đúng là biến đổi hết rồi, mời người làm tạp vụ thì ở đâu cũng thấy, nhưng mời người khác làm chủ nhân của mình thì quả thật mới nghe thấy lần đầu. Hoa Lân và Diệp Thanh đối mắt nhìn nhau, cảm thấy gã này mưu tính

lợi dụng mình để đi lừa tiền, đang định cự tuyệt thì hán tử đó vội nói: "Tôi vừa nhìn thấy hai vị khí độ phi phàm đã biết rằng các vị thân phận hiển hách, chút thù lao đó của tôi e là hai vị chẳng thèm để vào mắt. Ài...Chi bằng thế này đi, Dật Tiên lâu đó khẳng định là không lên được đâu, tôi giúp các vị thuê một căn nhà yên tĩnh được không?"

Hoa Lân đánh giá gã ta một lượt từ đầu tới chân, phát hiện thấy gã rất biết thăm dò ý tứ qua sắc mặt và lời nói, trong ngôn ngữ cử chỉ lại lộ ra sự lão luyện và có tôn ti rõ ràng, xem ra đã lăn lộn không ít năm trên quan trường. Hoa Lân cảm thấy có chút hiếu kỳ với việc gã mời làm chủ nhân, liền hỏi: "Ít nói lời thừa đi, có việc gì thì cứ nói thẳng ra! Ta tự biết cân nhắc!"

Hán tử đó nói: "Chuyện là thế này: chủ nhân nhà tôi ngẫu nhiên bị nhiễm phong hàn, buộc phải lưu lại Lăng Châu, riêng một thuyền hàng bị lũ tham quan ở đây câu lưu, đây là giấy chứng nhân do sở thương vụ kinh thành cấp phát. Mời xem qua..." Dứt lời trình lên một cuộn công văn.

Hoa Lân mở ra xem, quả nhiên là công hàm nha môn chính gốc, không khỏi lấy làm kỳ quái hỏi: "Ngươi đã có thứ này, sao bọn chúng còn dám làm khó?"

Hán tử cười khổ nói: "Ông ấy là thống chế sở kiểm tra vừa nhậm chức ở đây, nói cái gì mà nhất định phải do chủ nhân nhà tôi đích thân tới xử lý. Hiển nhiên là khinh tôi không đủ thân phận. Ài..."

Hoa Lân cười hì hì vài tiếng, trả lại công hàm cho gã, nói: "Được rồi! Ta sẽ làm chủ nhân của ngươi một lần! Còn về số thù lao kia thì...Ngươi xưng hô thế nào?"

Hán tử kia nào phải kẻ không hiểu lý lẽ, liền đáp ngay: "Tôi hứa sẽ trả thù lao năm nghìn lạng bạc, ngoài ra còn thuê "Hàn Gia quán" ở thành nam cho hai vị chủ nhân cư ngụ. Công tử nhà tôi họ Thôi tên Phụng, vốn là đại công tử của tri phủ Kinh Triệu...Tiểu nhân tên gọi Cảnh Vệ, chẳng hay nhị vị xưng hô ra sao?

Hoa Lân nghe gã nói một tràng, tỏ ra rất phân minh về lợi ích cũng như cấp bậc, quả nhiên có tố chất của nô tài. Thấy sau lưng gã còn đeo một thanh trường kiếm, Hoa Lân cười nói: "Sau này cứ gọi ta là Lân

thiếu gia được rồi!...Ngươi vận chuyển hàng gì? Giá trị bao nhiêu?"

Cảnh Vệ sững người, biết rằng đã **ng phải một cao thủ tinh minh. Bất quá sau khi suy đi nghĩ lại, gã vẫn thấy mừng thầm, "chủ nhân" mà mình muốn tìm chẳng phải chính là loại người này sao? Do đó gã đáp không dám che giấu: "Cũng không nhiều! Chỉ có hai mươi sáu xe tơ lụa, chín xe dược thảo, còn có sáu xe muối..."

Hoa Lân kêu lớn: "Tiểu tử ngươi hiểm thật, nhiều hàng như vậy...còn có cả muối lậu nữa sao?"

Cảnh Vệ khẩn trương nói: "Không phải muối lậu, không phải muối lậu...Có văn thư mà!"

Hoa Lân vẫn ầm ĩ: "Chỉ năm nghìn lạng sao mà đủ được? Một vạn hai nghìn lạng còn gần được!"

Cảnh Vệ do dự nói: "Cái này...thôi được! Nhưng nếu không thành công thì..."

Hoa Lân cười hề hề nói: "Không thành công thì đương nhiên không nhận tiền của ngươi. Đi nào, trước tiên hãy dẫn ta tới Dật Tiên lâu một chuyến đã!"

"Hả? Vẫn muốn đi à? Đã bảo là không vào đó được đâu..."

Diệp Thanh gắt: "Nào có cái kiểu nói chuyện với chủ nhân như vậy? Dẫn đường! Hi hi hi..."

Dật Tiên lâu nằm ở trung tâm thành, trước cửa là một con đường lớn rộng hơn chục trượng, trên đường các nhân vật giang hồ muôn hình muôn vẻ chen vai thích cánh qua lại. Đi qua con phố phồn hoa, từ xa đã có thể nhìn thấy tòa hồng lâu khí thế hùng vĩ sừng sững trước mặt.

Cảnh Vệ dẫn Hoa Lân và Diệp Thanh xuyên qua khu phố sầm uất, vất vả lắm mới tới được Dật Tiên lâu, ngẩng đầu nhìn lên tòa nhà cao năm tầng, chỉ thấy mái hiên lầu các đều được xây bằng gỗ lim, xà nhà cột trụ đều được chạm trổ khắc rồng, chi phí xây dựng khiến người ta phải kinh ngạc. Bên ngoài cửa chính, sáu thiếu niên cầm kiếm đứng trên bậc thềm cao cao bằng bạch ngọc, ai nấy tư thế oai hùng như được chạm ngọc, đứng một bên kiểm tra từng người khách đi vào Dật Tiên lâu.

Hoa Lân dắt Diệp Thanh cùng Cảnh Vệ sấn sổ tiến về phía cửa lớn. Thiếu niên đứng đầu bên phải dang tay

ngăn lại hỏi: "Các hạ có danh thiếp không? Là đại biểu của tông phái nào đã có mặt bên trong?"

Hoa Lân cười hỏi: "Nhất định phải đại biểu cho một tông phái nào đó mới được vào trong sao?"

Thiếu niên đó gật đầu nói: "Không sai, hơn nữa phải là môn phái danh chấn võ lâm."

Hoa Lân đang muốn nói thì Cảnh Vệ đã kéo kéo vạt áo hắn nói khẽ: "Lân thiếu gia? Thôi được chưa? Hàn Gia quán ở thành nam cũng tốt tương đương đấy!"

Hoa Lân hung dữ trừng mắt nhìn gã rồi quay lại nói với thiếu niên kia: "Ta là Hoa Lân chưởng môn Tiên Kiếm phái...Ngươi đã nghe đến Tiên Kiếm phái chưa?"

Thiếu niên đứng đầu đó sầm mặt nói: "Nếu các hạ nhàn rỗi không có chuyện gì làm thì xin mời đi khách sạn khác mà tìm chỗ ngủ trọ!"

Hoa Lân quát: "Tiên Kiếm phái mà ngươi cũng chưa nghe qua thì làm gì có tư cách làm nhiệm vụ đón khách ở đây? Gọi người quản lý của các ngươi ra gặp ta!"

Hoa Lân nói năng tự có khí thế vương giả khiến các thiếu niên trông cửa kia giật nảy mình. Cảnh Vệ đứng bên hoảng sợ, thầm nghĩ tính cách của vị công tử này quả nhiên có vài phần khí thế của con cháu quan lớn, xem ra mình đã tìm đúng người rồi. Có điều, Thục Sơn kiếm tông đã bao trọn cả Dật Tiên lâu, đây không phải là nơi có thể giở thói ngang ngược được. Gã thấp giọng thầm thì bên tai Hoa Lân: "Lân thiếu gia! Lầu này là địa bàn của Thục Sơn đó..."

Vốn dĩ mấy câu nói của Hoa Lân đã có chút ít tác dụng, nhưng Cảnh Vệ lại kéo cẳng hắn, sự can ngăn yếu ớt này đương nhiên không giấu nổi ánh mắt sắc bén của các thiếu niên kia. Chỉ nghe thiếu niên cầm đầu nghiêm nghị nói: "Lầu này là nơi Thục Sơn chiêu đãi quan khách, mời ba vị mau rời khỏi đây!"

Hoa Lân lại trừng mắt với Cảnh Vệ, mắng: "Câm miệng!" rồi mới quay đầu nói với thiếu niên cản đường: "Bản thiếu gia có hẹn gặp mặt với Cốc Thanh Phong ở đây, ngươi có phải cũng muốn ngăn sư thúc tổ của các ngươi ở ngoài không?...Ngươi chưa nghe qua lai lịch của Tiên Kiếm phái, vậy còn không vào hỏi người quản lý của các ngươi ngay đi?"

Hoa Lân nói nghe rất có vẻ vàng thật không sợ lửa, khiến sáu thiếu niên giữ cửa đều chôn chân tại chỗ.

Lúc này ngoài cửa lầu bỗng nhiên vọng ra một tiếng quát: "To gan! Kẻ nào dám khinh thường Thục Sơn như vậy?" Một thiếu niên khoát tay bước ra, tuy trong tay gã không có kiếm nhưng Hoa Lân đã cảm giác thấy kiếm khí lạnh lẽo từ người gã. Bởi lẽ, bản thân gã chính là một thanh kiếm sắc bén.

Hoa Lân trong tim rét run, chẳng trách Thục Sơn được mệnh danh là Trung Nguyên đệ nhất môn phái, thiếu niên trước mắt một thân tu vi chẳng chút thua kém tiểu tử Hạng Tiêu Vân. Nhìn tình hình thì địa vị của thiếu niên này ở Thục Sơn chỉ có thể tính vào mức trên trung bình, nhưng hiện tại lại có thể sánh với đệ tử hàng đầu trong lớp người trẻ tuổi của Thiên Sơn phái. Hoa Lân bất giác cứng đầu nói: "Thục Sơn quả nhiên lợi hại!...Vị tiểu bằng hữu này xưng hô thế nào đây?"

Diệp Thanh thật muốn phì cười, đúng là công tử từ trước tới giờ chuyện gì cũng dám làm mà, lần này lại còn gọi một thiếu niên lớn hơn mình là tiểu bằng

hữu, chuyện như vậy chỉ có Hoa Lân, kẻ không sợ trời không sợ đất mới làm được.

Thiếu niên vừa bước ra đó chính là người hôm qua đã dùng đũa kẹp ám khí, chỉ thấy gã dò xét Hoa Lân từ trên xuống dưới, nhưng vẫn không mảy may nhìn ra tu vi của Hoa Lân, cứ như đang đối diện với một hồ nước phẳng lặng, bất giác biến sắc, ngưng trọng nói: "Tại hạ Lã Ấu Văn đệ tử đời thứ tư của Thục Sơn, không biết tiền bối...huynh xưng hô ra sao?"

Hoa Lân uể oải gật đầu nói: "Ta là Hoa Lân chưởng môn Tiên Kiếm phái, đã từng mài giũa võ công cùng sư thúc tổ các ngươi ở Nguyên Lý trấn!...Giờ ta có thể vào được chưa?"

...

Hết tập 2.

Chapter 3

Ngọc Tiên Duyên tập 3

Ngọc Tiên Duyên - Tập 3

Chương 1 - Thác Tông Phục Tạp*

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

Lã Ấu Văn tuy có chút hoài nghi nhưng đã bị tu vi thâm sâu khó dò của Hoa Lân làm cho e sợ, liền lấy ba tấm thẻ ngọc màu xanh lam từ tay một đệ tử đứng sau, đưa tận tay từng người Hoa Lân, Diệp Thanh và Cảnh Vệ, nói: "Mời các vị vào!"

Hoa Lân vẫn lên mặt kẻ cả nói: "Xin tiểu ca hãy an bài cho ta một nơi yên tĩnh, đêm nào ta cũng phải luyện công."

Lã Ấu Văn vẫn thập phần khách khí nói: "Ngài cứ lên tầng hai đăng ký là được, tại hạ chỉ phụ trách phát thẻ ngọc thôi."

Hoa Lân đành chịu, dẫn Diệp Thanh và Cảnh Vệ tiến về phía cầu thang...

Lã Ấu Văn vẫn đứng nguyên tại chỗ, ánh mắt nhìn theo ba người Hoa Lân chậm rãi lên lầu, khi bóng lưng họ đã khuất nơi ngã rẽ mới quay đầu nói với thiếu niên bên cạnh: "Ngươi hãy đi điều tra lai lịch của họ!"

...

Hoa Lân dùng tay ước lượng thẻ ngọc trong tay, đắc ý nói với Cảnh Vệ: "Thế nào? Ta đã bảo trên đời này không có nơi nào mà ta không vào được mà...Ngươi còn phải học hỏi thêm! Khi ta làm việc tuyệt đối không được mở miệng nói lung tung, rõ chưa?"

Cảnh Vệ ngượng toát mồ hôi, trên mặt lộ ra biểu tình không thể hiểu nổi. Đồng thời trong lòng gã sục sôi

nhiệt huyết, đi cùng Hoa Lân thong thả bước lên tòa Dật Tiên lâu mà người người đều hướng tới, sống lưng gã bỗng thẳng tắp, dường như bản thân chỉ trong một đêm đã trở thành một cao thủ tuyệt thế. Có điều gã cũng cảm thấy hơi lo sợ bất an, bởi lẽ những lời Hoa Lân nói ở ngoài cửa khi nãy vốn chỉ toàn là bốc phét, sau này có thể ở lại Dật Tiêu lâu bao lâu vẫn là một câu đố!

Ba người cầm thẻ ngọc lên thẳng tầng hai, lập tức đã có hai thằng nhỏ đến vấn an, lo liệu thủ tục. Một đứa xin dẫn ba người tới sương phòng ở hậu viện, Hoa Lân nói: "Ngươi lui ra trước đi, ta phải lên tửu lâu dùng bữa đã." Nói xong đi đầu ra ngoài hành lang.

Còn chưa lên đến tầng ba đã có người hô: "Chưởng môn Tiên Kiếm phái Hoa Lân quang lâm Dật Tiên lâu!"

Các hiệp khách ở tầng ba đều ngẩn người, thầm thắc mắc trên giang hồ lại xuất hiện một Tiên Kiếm phái từ khi nào vậy? Thật là kỳ quái!

Trong bàn tiệc có một trung niên nhân béo phì phụt ra một ngụm trà, lẩm bẩm nói: "Chẳng lẽ đúng là Hoa Lân? Sao hắn lại tới đây?"

Một nam tử cao gầy khác cười ha ha nói: "Thiên hạ làm gì có nơi nào mà hắn không tới được?...Ý? Tiên Kiếm phái? Cái tên rất kêu! Ta quyết định sẽ đổi làm môn hạ của hắn ngay lập tức."

Trung niên nhân béo phì kia tức giận nói: "Tháng trước ngươi vừa mới đầu nhập Hoa Sơn phái xong, giờ đã muốn giở quẻ rồi à?...Cẩn thận không ta phế ngươi đấy."

Nam tử cao gầy làm mặt khổ sở nói: "Ta không có ý đó! Ta...ý ta là...thôi, chẳng thèm giải thích với ngươi nữa!"

Thực khách ở tầng ba đều là những đại biểu kiệt xuất của các môn phái, thấy có người của Hoa Sơn phái biết chưởng môn Tiên Kiêm phái gì đó, cùng hiếu kỳ nhìn ra.

Lúc này, mọi người nghe thấy từ đầu tầng vọng đến những tiếng huýt sáo vui vẻ, tất cả đều quay đầu nhìn về hướng đó. Chỉ thấy ba người trẻ tuổi ung dung bước vào. Thiếu niên anh tuấn đi đầu ăn mặc kiểu thư sinh, tay xoay tít một chiếc quạt giấy, ngón tay linh hoạt phi thường, vờn chiếc quạt khiến người ta nhìn mà hoa mắt.

Sau lưng hắn là một thiếu nữ tuyệt sắc tức khắc đã thu hút ánh mắt của đại đa số các nam nhân, ngoài ra còn có một người nữa nhưng chẳng ai chú ý hình dáng ra sao, chỉ biết hình như là một nam nhân, hơn nữa còn là một hạ nhân thì phải.

Trung niên nhân béo phì cười ha ha nói: "Lân thiếu! Là ngươi thật sao?...Ngươi tự lập môn phái từ khi nào vậy?"

Hán tử gầy gò bên cạnh cũng hưng phấn gọi: "Mau....mau tới đây ngồi!"

Hoa Lân nghiêng đầu lườm hai người, nói: "Làm trò gì đấy?...Đến nơi rồi cũng không chịu xuống đón người ta, hại ta suýt nữa đã không lên được Dật Tiên lâu rồi!"

Thực khách ở lầu ba hoàn toàn thất vọng, tưởng rằng người đến là một cao thủ thiên hạ vô song nào đó, thì ra là một gã công tử bột. Bất quá, mỹ nữ đi cùng tiểu tử này rốt cuộc là ai? Người xinh đẹp như vậy mà sao chưa từng nghe giang hồ nhắc đến?

Hoa Lân nói thì nói vậy nhưng vẫn đi đến chỗ Cổ Duyên và Tây Môn Vô Ngân. Các đệ tử Hoa Sơn cùng bàn cười hà hà lấy ba chiếc ghế mời họ ngồi xuống.

Cổ Duyên cười mắng: "Ngươi không định nói với ta rằng ngươi mượn cái danh hiệu chưởng môn Tiên Kiếm phái nghe kêu tanh tách đó để được lên Dật Tiên lâu chứ?"

Hoa Lân kéo ghế ngồi xuống, vỗ mạnh lên lưng gã nói: "Đã biết rồi còn nói càn? Đợi đến khi ta bị người ta đuổi xuống lầu thì chắc ngươi sẽ vui lắm nhỉ?"

Tây Môn Vô Ngân giơ ngón tay cái khen: "Lân thiếu quả là lợi hại! Chuyện như vậy mà cũng làm được?"

Cổ Duyên thì lại vội vàng nói: "Không sao đâu, Thục Sơn Cốc Phi Hồng và sư huynh ta là bạn bè lâu năm, bọn họ sẽ không làm khó ngươi đâu."

Diệp Thanh đột nhiên đột nhiên day day áo Hoa Lân nói: "Còn nói nữa à? Phiền phức đến rồi kìa."

Hoa Lân quay lại nhìn, chỉ thấy Lã Ấu Văn đã đứng cách đó không xa, vòng tay cười nói: "Xem ra nhân duyên của Hoa chưởng môn không tồi nhỉ! Bằng hữu nhiều thật đó."

Hoa Lân cũng cười nói: "Không dám không dám! Ủa?...Tiểu bằng hữu có chuyện gì thế?"

Diệp Thanh chút nữa đã té xỉu, còn dám gọi người ta là tiểu bằng hữu sao? Lộ tẩy rồi còn đâu.

Lã Ấu Văn đúng là không phải người thường, miệng vẫn giữ nụ cười nói: "Tiền bối quả nhiên lợi hại! Tiền bối nói đã từng tỉ võ với sư thúc tổ chúng tôi, vậy không biết có thể chỉ điểm cho vãn bối một hai chiêu được chăng?"

Lời này vừa thốt ra, cử tọa đều kinh hãi. Nhưng cũng có người nhìn ra chút manh mối, đoán rằng cái gã chưởng môn gì đó của Tiên Kiếm phái e là chỉ ăn nói ba hoa thôi.

Cổ Duyên vốn dĩ không ngờ rằng đến cả Cốc Thanh Phong cũng bị Hoa Lân lôi vào, liền giảng hòa: "Lã thiếu hiệp phải không? Nghe nói hôm qua thiếu hiệp triển lộ một ngón "Càn Khôn Chỉ" khiến các bằng hữu tại trường không khỏi bội phục, thực là lợi hại, lợi hại!...Ta và Cốc Phi Hồng của quý phái rất có giao tình, ta thấy..."

Lã Ấu Văn vẫn nho nhã lịch sự cười nói: "Cổ tiền bối cười chê rồi. Tôi chỉ muốn mời Hoa tiền bối chỉ điểm một chút thôi, không có ý gì khác."

Cổ Duyên còn muốn tiếp tục viện ra người quen khác thì Hoa Lân đã dang tay ngăn lại, gật đầu nói với Lã Ấu Văn: "Lã thiếu hiệp quả nhiên khí độ phi phàm, tương lai nhất định sẽ là trụ cột của Thục Sơn. Chỉ điểm cho thiếu hiệp à? Ta thì ta không dám...Chi bằng đêm nay chúng ta hẹn uống vài chén rượu ở đâu đó? Nói không chừng còn có thể kết làm bằng hữu đó!"

Cổ Duyên thầm ngạc nhiên, không ngờ nửa năm không gặp, kinh nghiệm giang hồ của Hoa Lân đã từng trải hơn rất nhiều.

Lã Ấu Văn không thẹn là một trong những đệ tử kiệt xuất của Thục Sơn, vòng tay cười nói: "Giờ tý đêm nay, vãn bối cung kính chờ đại giá tại dốc Bình Đỉnh ở thành nam!"

Hoa Lân cười đáp: "Nhớ phải mang hai vò hảo tửu cho tiền bối của ngươi nếm thử đấy!"

Lã Ấu Văn chỉnh sắc nói: "Nhất định nhất định!"

Trong lúc hai người đang giả bộ khách khí thì ngoài cửa lại có tiếng người xướng: "Trung Nguyên Thất Kiếm quang lâm Dật Tiên lâu!"

Hoa Lân: "A! Họ tới nhanh thật!"

Tiếng hô còn chưa dứt, Ngụy Xung đã dẫn đầu phi vèo vào đại đường, cười lớn nói: "Lân thiếu! Cậu mới gọi là tới nhanh đấy!"

Hoa Lân ngước đầu nhìn, tám thân ảnh anh tuấn phi phàm đã sánh vai bước vào. 'Thúy Ảnh' Mộ Dung Tuyết đương nhiên cũng có trong số đó, chỉ nghe nàng "hứ" một tiếng rồi nói: "Đúng là âm hồn bất tán!"

Cốc Nhược Hư cũng cười nói: "Hoa công tử cước trình đáng kinh ngạc, còn nhanh hơn cả chúng tôi!"

Lời này của Cốc Nhược Hư lại khiến mọi người trong tửu lâu được một phen ngỡ ngàng, Lã Ấu Văn nghi hoặc hỏi: "Cốc sư huynh! Huynh...huynh quen với Hoa chưởng môn sao?"

Cổ Duyên và Tây Môn Vô Ngân cũng kinh ngạc, xem ra tiểu tử Hoa Lân này quen biết không ít người à nha.

Cốc Nhược Hư thấy sắc mặt Lã Ấu Văn hơi kỳ quái, liền hỏi lại: "Đúng vậy! Giao tình của bọn ta có thể nói là không tồi, sao thế?"

Lã Ấu Văn sầu não nói: "Không có gì..."

Cốc Nhược Hư tuy cảm thấy lạ thường nhưng không tiện hỏi thẳng, xoay mình chắp tay nói với bằng hữu toàn trường: "Cốc Nhược Hư tham kiến các vị tiền bối!..." Động tác tiêu sái cộng với sự lễ độ chu toàn của gã khiến mọi người đều mến phục, thầm nghĩ đệ tử Thục Sơn quả nhiên đều là nhân trung chi phượng.

Hoa Lân cũng ngầm bội phục, ngoảnh lại thấy Ngụy Xung đang khom mình chào Cổ Duyên: "Xung nhi tham kiến nhị sư thúc!"

Nào ngờ Cổ Duyên lại nói với Hoa Lân: "Huynh đệ, Ngụy Xung là sư điệt mà ta quý nhất đấy, các ngươi quen nhau à?"

Hoa Lân lẩm bẩm: "Xong rồi, mối quan hệ bên trong này phức tạp quá đi thôi!"

Diệp Thanh khúc khích cười nói: "Hãy còn sớm!...Chờ Cốc tam ca và Thượng Quan Truy Vân cùng trở về, lúc đó huynh mới biết cái gì gọi là phức tạp!"

...

Chú thích: *Thác tông phục tạp: rắc rối phức tạp

Ngọc Tiên Duyên - Tập 3

Chương 2 - Tái Hội Giai Nhân

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

Tuy Diệp Thanh nói rất nhỏ nhưng mọi người đều là những nhân vật thành danh, làm gì có chuyện không nghe rõ? Cổ Duyên và Tây Môn Vô Ngân đồng thanh hỏi: "Cốc tam ca nào vậy?"

Hoa Lân sợ họ hỏi đông hỏi tây, bèn cười ha ha nói: "Không có gì không có gì! Tới đây tới đây, chúng ta lâu rồi không gặp mặt, uống ba trăm bát rượu lớn luôn." Rồi quay lại gọi chưởng quỹ: "Đem thịt nai thịt vịt lên đây cho ta, lần này nhất định phải thưởng thức những món này mới được!"

Tất cả lục tục ngồi xuống, Thất Kiếm và Mộ Dung Tuyết cũng vào chỗ, không lâu sau mọi người đã bàn luận đến những sự kiện nổi bật trên giang hồ.

Cổ Duyên hỏi Hoa Lân: "Tiểu tử ngươi dạo này chạy đi đâu thế? Xem ra mặt nào cũng đều có tiến bộ lớn à!"

Hoa Lân cười nói: "Cũng không đi đâu cả, chỉ tới Nguyên Lý trấn một chuyến thôi. Vừa hay ở đó lại gặp được Thất Kiếm trừ ma vệ đạo, đúng là khiến ta được đại khai nhãn giới!" Tiếp đó đem những chuyện xảy ra ở Nguyên Lý trấn tóm tắt lại một lượt, còn ra sức tán dương Thất Kiếm đã thần dũng ra sao. Thất Kiếm nghe mà rất đỗi cao hứng.

Đương nhiên, Hoa Lân không dám chỉ ra sự thật về Huyết Ma trước khi Thượng Quan Truy Vân quay về, chỉ đại khái thuật lại thảm trạng ở Nguyên Lý trấn. Dù vậy thì mọi người ngồi nghe vẫn không khỏi biến sắc, nhao nhao hỏi: "Chẳng lẽ trên đời có ma quỷ thật sao?"

Hoa Lân thầm nghĩ: "Nào chỉ có ma quỷ không thôi!" ngoài mặt vẫn cười nói: "Tất cả đều nhờ Thất Kiếm một tay dẹp loạn, bọn họ đánh đến long trời lở đất,

khiến ta xem mà hoa hết cả mắt. Muốn biết tình hình cụ thể, các ngươi cứ đi hỏi họ cho rõ ràng! Hê hê..."

Bọn Cốc Nhược Hư không ngờ Hoa Lân lại chơi đòn này, đối mặt với chúng nhân không ngừng truy hỏi khiến họ cũng phải luống cuống. Không biết làm sao, họ đành phải giải thích vắn tắt, mọi người không ngớt cảm thán.

Hoa Lân thấy họ nói chuyện ngày càng sôi nổi, liền quay sang hỏi Cổ Duyên: "Sao ngươi lại uống rượu ở tầng ba? Sao không dạo lên tầng bốn chơi?"

Cổ Duyên cười đáp: "Trung Nguyên thất đại môn phái hình như đang thương lượng một biến cố trọng đại gì đó, còn ta mấy năm nay toàn ra ngoài kiếm tiền, nào có rảnh rỗi mà đi lo những chuyện lớn này?"

Hoa Lân liên tưởng đến Huyết Ma, bỗng bừng tỉnh đại ngộ: "Thì ra là vậy!"

Cổ Duyên tỏ vẻ quan tâm, cười nói với Hoa Lân: "Nghe nói đồng môn Thiên Sơn của ngươi hôm qua đã tới Thành Đô rồi đó. Ngươi không định đi gặp mặt à?"

"Hả?" Hoa Lân thốt lên một tiếng đứng bật dậy hỏi: "Họ ở đâu?

Cổ Duyên thấy hắn kích động như vậy, lại càng nhẩn nha nói: "Ừm!...Nghe nói hôm qua vừa mới đi ngang tửu lâu này, còn hiện tại dừng chân ở đâu thì..."

Hoa Lân hỏi gấp: "Thì thì cái gì? Ngươi mau nói ra đi!"

Diệp Thanh thấy dáng vẻ nôn nóng của hắn, huých nhẹ dưới bàn nói: "Huynh để cho Cổ đại ca thong thả nói chứ!"

Lúc này Hoa Lân mới từ từ ngồi xuống, Cổ Duyên còn muốn trêu hắn một lúc nữa, ai ngờ ngoài cửa lại có tiếng người hô: "Tuyệt Trần Kiếm Thượng Quan Linh, đại biểu Thiên Sơn phái quang lâm Dật Tiên lâu."

Hoa Lân "A!" một tiếng lại bật ngay dậy, Cổ Duyên cười rộ nói: "Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến ngay! Ha ha ha..."

Diệp Thanh dùng lực kéo Hoa Lân ngồi xuống, ánh mắt đề tỉnh hắn không được thất lễ trước mặt mọi người.

Tất cả mọi người đều vọng nhìn ra cửa, chỉ thấy Thượng Quan Linh dẫn theo một thiếu nữ khả ái chậm rãi bước lên cầu thang. Lọt vào mắt mọi người trước tiên là khuôn mặt che sa mỏng của Thượng Quan Linh, chỉ lộ ra đôi mắt long lanh trong sáng, tấm mạng che mặt mỏng tang đó không những không che lấp được dung nhan tuyệt thế, ngược lại càng khiến người ta thèm muốn được nhìn thấy lư sơn chân diện.

Thượng Quan Linh vừa bước lên tầng, thân thể đã hơi rúng động, tâm niệm: "Người đó cuối cùng đã tới..."

Tuy nàng chưa ngẩng đầu lên nhìn quanh toàn trường, nhưng đã cảm thấy một đôi mắt nóng bỏng quen thuộc trong đám đông. Nhưng nàng không dám nhìn lên, vì giữa nàng và Hoa Lân đã hình thành nên một từ trường kỳ diệu. Cảm giác này vi diệu như vậy nên nàng sợ Hoa Lân sẽ thất thố, đương nhiên, nàng cũng sợ điều đó sẽ xảy ra với chính bản thân mình...

Trong toàn trường, chỉ có Diệp Thanh cảm nhận được sự đồng cảm giữa hai người, bỗng sực hiểu ra, thầm thở dài: "Thì ra tiểu sư thúc cũng...ài!"

Dương Phong Linh đứng sau Thượng Quan Linh dường như cũng cảm giác được điều gì đó, đang thấy kỳ quái thì phát hiện ra đại đa số các nam nhân trên tửu lâu đều nhìn về phía này. Bấy giờ nàng mới có "phản ứng", còn cho rằng sư tôn không quen bị người khác nhìn chằm chằm, liền lách người đứng chắn trước mặt Thượng Quan Linh, chống nạnh quát: "Nhìn cái gì mà nhìn? Chưa thấy mỹ nữ bao giờ à?"

Bộ dạng khả ái của nàng lập tức làm vang lên một trận cười rộ, khiến nàng tức tối dậm chân bình bịch nói: "Các...các ngươi đúng là không biết xấu hổ!"

Hoa Lân trấn định lại tâm thần, hạ quyết tâm sải bước tới trước mặt Thượng Quan Linh. Còn chưa kịp mở lời thì Dương Phong Linh đã hớn hở gọi: "Ý? Hoa Lân huynh sao lại ở đây?"

Hoa Lân không trả lời, ánh mắt sáng rực chỉ nhìn vào Thượng Quan Linh đang cúi thấp đầu, nhẹ giọng hỏi: "Tiểu sư thúc...gần đây...vẫn khỏe chứ?"

Thượng Quan Linh chầm chậm ngẩng đầu, đôi mắt lấp lánh như vì sao sáng, khẽ đáp: "Ta...vẫn khỏe!"

Nào ngờ lại vừa khéo bắt gặp ánh mắt ôn nhu của Hoa Lân, hai người đồng thời chấn động, mục quang không thể nào tách ra khỏi nhau. Trong khoảnh khắc, song phương đều nhìn thấy trong mắt người kia những sự quan hoài, hỏi han, nhu tình, sự mong đợi...biết bao cảm xúc phức tạp.

Hoa Lân ngàn vạn lần không tưởng được rằng, những lời hẹn ngầm chỉ có thể nhìn thấy trong mắt Diệp Thanh giờ lại xuất hiện nơi Thượng Quan Linh. Hắn đột nhiên phát hiện ra, mình đã đánh giá quá thấp Thượng Quan Linh trên phương diện cảm nhận của một nữ nhân. Cũng như hắn không lý giải nổi tại sao lại có những kẻ xem nhẹ tình cảm, coi thường trinh tiết của nữ nhân. Vì vậy, hắn càng không thể biết được rằng hằng đêm Thượng Quan Linh đều mơ thấy cái đêm phong hoa tuyết nguyệt đó, đó là lần đầu tiên trong cuộc đời nàng, những gì đã trao luôn in dấu sâu đậm tận đáy lòng nàng.

Thời khắc này, hai người đều nhìn thấy bóng mình trong mắt đối phương. Thượng Quan Linh đột nhiên quyết định, nàng phải vứt bỏ mọi danh tiết và thân

phận, chờ đợi Hoa Lân tiếp nhận. Bởi lẽ, đây là số mệnh của một nữ nhân.

Cử chỉ của họ quả thực có hơi khác lạ, Diệp Thanh vừa thấy bất thường đã lập tức gọi lớn: "Thượng Quan sư thúc, rốt cuộc người đã tới rồi!"

Bóng trắng nhoáng lên, Diệp Thanh đã xông vào giữa hai người, kéo áo Thượng Quan Linh nũng nịu: "Con...con và công tử ngày ngày đều mong mỏi mọi người sẽ tới sớm! Lần này cuối cùng đã gặp được tiểu sư thúc rồi..."

Thượng Quan Linh không khỏi đỏ bừng mặt, nàng và Diệp Thanh rất ít khi tiếp xúc, giờ đây Diệp Thanh lại đột ngột làm vẻ nhõng nhẽo với nàng, mục đích đương nhiên rất rõ ràng. May là nàng đang đeo mạng che mặt nên người khác không nhìn ra. Nàng chớp chớp mắt, nhu hòa nói với Diệp Thanh: "Ừ! Ta cũng rất muốn gặp hai người..."

Hai vị kỳ nữ bất giác đối nhãn nhìn nhau, trong mắt đều lóe lên vẻ dị thường khó mà cảm nhận được.

Hoa Lân nhất thời không biết nên làm thế nào, ngây ngô nói: "Cái này...tiểu, tiểu sư thúc đã dùng bữa

chưa? Mời nhập tiệc..." Hoa Lân nhìn ra phía sau, lại thấy nào còn chỗ trống? Thầm nghĩ e là Thượng Quan Linh không chịu ngồi cùng với những người khác đâu, trong lúc hắn đang phiền não thì nghe thấy một tiếng nói lớn: "Thục Sơn đã sắp xếp tầng bốn làm đại sảnh nghị sự, tôi xin đại biểu cho Thục Sơn, kính mời tiền bối di giá lên thương lượng chuyện trọng yếu!"

Hoa Lân nhìn lại, thì ra là hài tử Lã Ấu Văn rất có óc xét đoán, liền cười nói: "Cảm ơn nhé, tiểu Lã!"

Nào hay Lã Ấu Văn căn bản không chịu thiệt nói: "Cảm ơn tôi làm gì?...Đêm nay không gặp không về!"

Hoa Lân cười nói: "Nhất định nhất định!" Dứt lời đang chuẩn bị cùng tiểu sư thúc lên tầng bốn "thương lượng chuyện trọng yếu", ai ngờ lại bị Lã Ấu Văn cản lại: "Hoa chưởng môn xin dừng bước! Tầng bốn là nơi nghị sự của thất đại môn phái, mỗi người chỉ có thể dẫn theo một người tham gia mà thôi! Ngài hình như..." Tuy Lã Ấu Văn không nói nốt nửa câu còn lại, nhưng dụng ý đã tương đối rõ.

Hoa Lân đã đặt một chân lên cầu thang, quay đầu lại căm tức nói với Lã Ấu Văn: "Ngươi giỏi lắm!....Có một ngày ta sẽ bắt ngươi phải đích thân mời ta lên...Hừ!"

Thượng Quan Linh đột nhiên đình thân, ngoảnh lại nhìn Hoa Lân, lộ vẻ hơi do dự không muốn lên. Hoa Lân thấy vậy, vội khom người nói: "Mời sư thúc lên! Nghe nói các vị còn phải thương lượng đại sự diệt ma gì đó, đệ tử không làm phiền người nữa!"

Thượng Quan Linh chăm chú nhìn hắn sâu lắng rồi mới xoay mình, dắt Phong Linh muội muội bước lên cầu thang tới đại sảnh nghị sự...

...

Ngọc Tiên Duyên - Tập 3

Chương 3 - Cơ Duyên Xảo Hợp

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

Nguon Tang Thu Vien

Thượng Quan Linh và Dương Phong Linh từ tốn cất bước lên tầng bốn của Dật Tiên lâu, đi xuyên qua hai hàng nam tử trẻ tuổi gồm tám người mang trường

kiếm đứng trầm lặng, nhìn y phục của họ thì hiển nhiên là những thanh niên cao thủ của Thục Sơn phái. Thượng Quan Linh hơi gật đầu với họ, dẫn Dương Phong Linh hướng về phía cánh cửa lớn chạm trổ hoa văn ở cuối hành lang, có hai vị thiếu niên nhanh nhẹn đẩy cửa, cung kính đợi hai nàng tiến nhập đại sảnh hội nghị.

Chỉ thấy những trà kỉ ở hai cánh đại sảnh sớm đã có mặt mười một vị cao thủ, thấy Thượng Quan Linh đến liền lần lượt đứng dậy chào: "Hạnh hội hạnh hội!"

Thượng Quan Linh đã nhiều năm không nhập bước giang hồ nên chỉ biết năm người trong số họ. Nhưng dù vậy vẫn khiến nàng phải thất kinh. Bởi lẽ những người ngồi đây đều là các cao thủ danh chấn thiên hạ, có đại đệ tử Cốc Phi Hồng của Thục Sơn kiếm tông, nghe nói sau kỳ kiếm điển này ông sẽ chấp chưởng Thục Sơn. Trận chiến năm năm trước như hãy còn hiển hiện trước mắt, năm đó Cốc Phi Hồng liên tiếp đánh bại mười bảy cao thủ, giành được Huyền Thiên bảo kiếm, tu vi cao thâm đó có thể xưng là thiên hạ vô song. Trừ ông ra, trưởng lão Khưu

Thâm Viễn của Toàn Chân giáo cũng thượng tọa, còn có chưởng môn Trương Điền Bảo của Võ Đang phái, chưởng môn Côn Luân Hạ Toàn Phúc, chưởng môn Hoa Sơn Vân Trấn Hải. Khỏi cần phải nói, trong sáu người còn lại khẳng định phải có chưởng môn hoặc trưởng lão của Nga Mi phái và Thánh Thủy cung, thực lực của những người này đủ để lật đổ cả võ lâm thiên hạ.

Thượng Quan Linh trịnh trọng đáp lễ từng người, đi về phía chỗ ngồi dưới cùng. Cốc Phi Hồng vẫy tay gọi: "Mời tiên tử ngồi trên!"

Thượng Quan Linh lắc đầu, lấy áo nhẹ phủi bụi trên ghế gỗ, dịu dàng ngồi xuống nói: "Không cần đâu! Tôi đến muộn một bước, ngồi đây là phải rồi!"

Chúng nhân thấy nàng đã an tọa, Dương Phong Linh khả ái cũng ngoan ngoãn đứng cạnh nên không ai nài kéo nữa.

Côn Luân chưởng môn Hạ Toàn Phúc lại bắt đầu tiếp tục vấn đề chưa bàn xong lúc nãy: "...Mọi người đều cho rằng Huyết Ma có thể mê hoặc nhân tâm, vậy có cách gì để ngăn cản hắn không?"

Vị lớn tuổi nhất là Toàn Chân trưởng lão Khưu Thâm Viễn trầm tư nói: "Theo tôi thấy, tạm thời vẫn chưa có biện pháp nào hay!...Hiện tại chúng ta chỉ có thể ước thúc đệ tử dưới quyền mình cho tốt, dạy dỗ chúng làm người phải chính trực, trung thực, có lẽ sẽ khả dĩ tạm chống cự được sự cám dỗ chí mệnh của Huyết Ma!"

Tám người còn lại đều trầm mặc, Hoa Sơn chưởng môn Vân Trấn Hải nói: "Nếu có người biết tướng mạo của Huyết Ma thì tốt rồi, như vậy chúng ta sẽ có thể công bố diện mạo của hắn cho mọi người, để người đời cẩn thận hơn."

Cốc Phi Hồng dương giọng nói: "Biết đâu có người đã nhìn thấy Huyết Ma!...Mấy ngày trước, nhị sư thúc của tôi đã trở về một lần, nghe ý của ông thì hình như một vị tứ đệ của ông đã từng gặp Huyết Ma. Nhưng ông vừa về thì đột nhiên có người dùng Huyền Quang kính gọi đi, chắc hẳn là có liên quan tới Huyết Ma. Tôi nghĩ chẳng bao lâu nữa sẽ có kết quả thôi, mọi người trước tiên hãy về dặn dò các đệ tử, bảo họ trong những ngày này phải đặc biệt lưu ý đến

Mộng Cảnh đại pháp của Huyết Ma, nhất thiết không được rơi vào ma đạo."

Tất cả đều gật đầu, chỉ có Dương Phong Linh nghe mà như lạc trong mây mù, hết ngó người này lại dòm người kia, không hiểu nổi Huyết Ma mà họ nói thật sự lợi hại đến vậy sao?

...

Lại nói Hoa Lân và Diệp Thanh đã dùng xong bữa trưa ở tầng ba, nhưng Hoa Lân cứ khăng khăng không chịu về sương phòng ở hậu viện. Diệp Thanh đoán ra hắn định chờ Thượng Quan Linh xuống mới chịu thôi. Thế nên nàng buồn bực ngồi một bên nhìn Hoa Lân tán gẫu cùng bọn Cổ Duyên, Tây Môn Vô Ngân...Cảnh Vệ nãy giờ ngồi trơ mặt cạnh đó cũng thập phần xuất chúng, chỉ trong chốc lát đã gia nhập vào nhóm người Hoa Lân, tỏ ra rất hợp với Cổ Duyên, không ngừng nói về chuyện làm ăn khiến Cổ Duyên cao hứng đến mức không khép mồm lại được, cảm thán vì đã tìm được một tri kỷ.

Chuyện phiếm được khoảng một giờ vẫn chưa thấy Thượng Quan Linh xuống lầu. Mà Dật Tiên lâu không hổ là giang hồ trọng địa, ngoài thất đại môn phái, tứ

đại gia tộc cộng với tám môn phái danh chấn thiên hạ khác, suốt một khoảng thời gian dài vẫn không có thêm người nào tiến vào.

Khó khăn lắm mới lại có tiếng thông báo vang lên từ dưới lầu: "Phó bang chủ Thanh Phong các cùng thiếu chủ Đông Phương Soái quang lâm Dật Tiên lâu!"

Hoa Lân đang cười đùa với Cổ Duyên, bất ngờ nghe thấy lại có người quen đến, lẩm bẩm nói: "Hay thật! Những bằng hữu ta quen đều đến hết rồi sao?...Thiên hạ thật quá nhỏ bé!"

Cổ Duyên chỉnh sắc nói: "Đó là vì Thục Sơn kiếm điển!...Hơn nữa, nhân duyên của Lân thiếu ngươi cũng không tầm thường, bằng hữu quen biết không phải nhất môn chi chủ thì cũng là cao thủ tuyệt đỉnh, người khác ao ước cũng chẳng được!"

Hoa Lân nhìn ra đầu cầu thang, tưởng rằng tiểu tử Đông Phương Soái sẽ kéo theo một đám hắc y nhân hùng dũng lên tầng ba, nào ngờ không phải như vậy. Khi nhìn thấy vẻ mặt mệt mỏi của Dương Hinh Nhi và Đông Phương Soái, trong lòng Hoa Lân dấy lên một cảm giác khó chịu. Hắn thầm nhủ tiểu tử Đông Phương Soái này tuy đáng ghét nhưng để tìm thân tỷ

tỷ của mình cũng chịu trèo đèo lội suối, có khi đã đi không dưới vài vạn dặm đường. Lại thấy dáng vẻ tiều tụy của Dương Hinh Nhi, Hoa Lân càng thêm đau lòng. Không phải hắn có ý gì đó với nàng mà chỉ là cảm động vì nàng đã không ngừng kiên trì tìm kiếm để báo đáp ân tình. Huống chi nàng thân là phó bang chủ của Thanh Phong các, hoàn toàn có thể thay thế vị trí bang chủ, nhưng nàng vẫn hy vọng tìm thấy ân nhân của mình, không hề có chút dã tâm. Có lẽ đây chính là sự khác biệt giữa nữ nhân và nam nhân chăng?

Hoa Lân nghĩ đến đây bỗng động lòng, đứng dậy nói: "Hinh nhi!...Mau tới đây ngồi, ta nói cho cô biết một tin vui!"

Dương Hinh Nhi mừng rỡ nhìn về phía Hoa Lân hỏi: "Ý? Ngươi cũng ở đây sao?...Có phải ngươi biết tin về bang chủ của ta không?"

Hoa Lân ngượng toát mồ hôi! Hinh Nhi lúc nào cũng nghĩ đến chuyện tìm người, lần này bất giác lộ ra sự mong đợi thực khiến người ta phải cảm động. Hoa Lân đành cười khổ nói: "Không không không...Tôi

không biết tin về bang chủ của cô, nhưng muội muội của cô thì tôi biết!"

Sắc mặt Dương Hinh Nhi ảm đạm, yếu ớt nói: "Cảm ơn ngươi!...Ta nghĩ thời gian này ta không thể tới Thiên Sơn tìm nó rồi! Ài..."

Hoa Lân lại cười nói: "Ha ha ha...Có câu 'hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, vô duyên đối diện bất tương phùng'! Cần đến thì tự nhiên sẽ đến thôi." Dương Hinh Nhi nhướn đôi mày xinh, nhưng rồi lại trở nên thiểu não. Hoa Lân không nhẫn tâm chọc ghẹo nàng nữa, chỉ tay lên tầng trên nói: "Ài!...Muội muội của cô hiện đang ở trên tầng bốn!"

Dương Hinh Nhi kêu "hả?" một tiếng, vừa kinh ngạc vừa vui mừng nói: "Thật sao?"

Hoa Lân vội gật đầu, nào hay Dương Hinh Nhi đột nhiên lại trầm sắc mặt, nhìn hắn bằng ánh mắt hoài nghi, làm như hắn là kẻ nói dối trắng trợn. Lúc này Hoa Lân mới biết thì ra hình ảnh của mình trong mắt nàng ta lại không đáng tín nhiệm đến vậy, bèn cười khổ nói: "Ta đã gạt Hinh Nhi muội muội của ta bao giờ chưa? Không tin cô có thể hỏi những người khác!"

Dứt lời liếc nhìn Đông Phương Soái bên cạnh nàng, đoán rằng gã sẽ lại nhảy dựng lên như sấm.

Nào ngờ gã nghe thấy Hoa Lân chòng ghẹo Hinh Nhi mà vẫn không nổi giận, chỉ hờ hững nhìn hắn. Hoa Lân thầm nghĩ: "Tiểu tử này trưởng thành hơn nhiều rồi!" Hắn quan sát kỹ thì phát hiện thấy trên trán Đông Phương Soái có thêm một vết sẹo, cười thầm: "Thì ra đã có người thay ta giáo huấn hắn, chẳng trách hắn ngoan ngoãn hơn nhiều!"

Trong lúc Hoa Lân đang ngẩn người, Dương Hinh Nhi thấy dáng vẻ trầm mặc của hắn thập phần khả nghi, chống nạnh tức giận nói: "Có phải ngươi thấy việc lừa người vui lắm không?"

Hoa Lân nghe vậy, miệng há hốc suýt nữa đã bị chết nghẹn, may là Cổ Duyên đã giải vây giúp hắn: "Vừa rồi đích thực có một tiểu muội muội rất khả ái đã lên tầng bốn, ta thấy phải nói là Lân thiếu không lừa người mới đúng."

Dương Hinh Nhi nghiêng đầu nhìn Hoa Lân, ngờ vực hỏi: "Thật à?"

Hoa Lân thấy động tác của nàng rất giống với Dương Phong Linh, liền cười ha ha nói: "Quả nhiên là hai tỷ muội, ngay cả động tác cũng giống hệt!"

Cuối cùng thì Đông Phương Soái cũng mở miệng, gã lạnh nhạt nói với Hoa Lân: "Hy vọng là ngươi không lừa tỷ ấy, nếu không..."

Hoa Lân trêu gã: "Nếu không thì sao?...Có phải cũng muốn đánh u đầu ta không?"

Đông Phương Soái mắt lóe hàn quang, nhưng không hiểu sao vẫn kiềm chế được sự kích động, lạnh lùng nói: "Ngươi đem ta ra làm trò cười cũng chẳng sao, nhưng ngươi tuyệt đối không được đùa giỡn với Hinh Nhi tỷ!"

Hoa Lân trong lòng rung động, cảm thấy hình như đã nghe thấy câu nói này ở đâu đó. Hắn quay đầu nhìn Diệp Thanh bên cạnh, vùa khéo bắt gặp ánh mắt ôn nhu của nàng, chợt bừng tỉnh! Nguyên lai, câu nói này chính là lời răn mình của chính hắn.

Trong khoảnh khắc Hoa Lân bỗng nảy sinh chút hảo cảm với Đông Phương Soái, nghiêm mặt nói: "Yên

tâm đi! Ta không đùa giỡn linh tinh đâu, đợi lát nữa các ngươi tự nhiên sẽ tin lời ta!"

Đông Phương Soái: "Mong là vậy!"

Hoa Lân gật đầu, đột nhiên hắn rất muốn giúp Dương Hinh Nhi tìm cố nhân. Hắn thành khẩn nói: "Hinh Nhi cô nương! Ta cảm thấy muốn tìm một người trong biển người mênh mông thật khó vô cùng, hay là cô vẽ một bức chân dung, ta giúp cô dán thông báo tìm người ở khắp nơi, sẽ hiệu quả hơn nhiều so với việc cô cứ mù quáng tìm kiếm như vậy."

Dương Hinh Nhi và Đông Phương Soái đều động tâm, dựa vào thế lực của quan phủ Hoa Lân đích xác có thể làm được, hai người do dự hồi lâu, cuối cùng Dương Hinh Nhi vẫn cự tuyệt: "Cảm ơn ý tốt của ngươi, nhưng quả thực là không tiện làm phiền!"

Hoa Lân cũng biết rằng người trong giang hồ vốn không thích thế lực quan phủ, huống hồ nếu dán thông báo tìm người trên toàn quốc sẽ làm mất thể diện của Thanh Phong các. Hoa Lân đành cười nói: "Thôi được, vậy thì không dán! Nhưng cô cũng nên phát động giang hồ đồng đạo cùng tìm mới đúng, chi

bằng cô vẽ một bức chân dung đưa ta xem, biết đâu sau này ta có thể giúp được chút ít!"

Lời vừa nói ra, tất cả các nhân vật võ lâm trên tầng ba đều lớn tiếng tán đồng: "Đúng vậy! Thanh Phong các cũng là một phần tử trong giang hồ, hơn nữa sự thất tung của Đông Phương Linh Yên có thể có liên quan đến Huyết Ma, chúng tôi cũng nên cùng tìm kiếm."

Cốc Nhược Hư cũng gật đầu nói: "Thất Kiếm minh trước giờ vẫn luôn giúp các vị tìm Đông Phương Linh Yên, chỉ vì các vị không lên tiếng nên chúng tôi cũng chỉ còn cách bí mật tiến hành thôi!" Nói rồi lại đứng lên kêu gọi mọi người: "Nhân cơ hội này, tôi đề nghị tất cả hãy cùng giúp đỡ họ, có được không?"

"Được!"

Dương Hinh Nhi và Đông Phương Soái trong lòng cảm kích, vội vòng tay nói: "Cảm ơn mọi người!...Có điều lao sư động chúng như vậy, thật là..."

Hoa Lân cả cười nói: "Thôi!...Đừng nói nữa, mau vẽ một bức chân dung đi, tôi nhất định sẽ tìm giúp cô!"

Dương Hinh Nhi do dự một lúc rồi nói: "Ta tưởng mọi người đều biết diện mạo của bang chủ chúng ta mới phải chứ?"

Hoa Lân không hiểu nói: "Trời ạ! Ta còn chưa gặp qua, làm sao biết được cô ấy hình dáng ra sao?"

Cổ Duyên cười nói: "Thanh Phong một trong tứ đại mỹ nữ mà ngươi cũng chưa từng thấy sao? Đúng là kiến thức hạn hẹp! Ha ha ha..."

Hoa Lân rầu rầu nói: "Hả? Không phải chứ?...Quá đáng, không công bằng! Mau vẽ ra đi, ta phải xem xem có đẹp bằng Thanh Thanh nhà ta không!"

Diệp Thanh đỏ mặt, gắt gỏng: "Huynh...huynh nói cái gì đấy?...Hừ! Không thèm để ý đến huynh nữa!"

Mọi người đều ha ha cười rộ...

Trước sự dằng dai của Hoa Lân, cuối cùng Dương Hinh Nhi cũng phải lấy ra một bức chân dung từ trong tay nải. Hoa Lân giật ngay lấy, cẩn thận trải lên mặt bàn, miệng còn lẩm nhẩm: "Ta phải xem xem có đẹp bằng Thanh Thanh nhà ta không! Hê hê..." khiến Diệp Thanh tức tội dậm chân liên hồi, đang tính

mắng hắn vài câu, ai ngờ Hoa Lân đột nhiên thất thanh kêu lên: "Hả? Là cô ấy..."

Mọi người đều sững sờ kinh ngạc...

...

Ngọc Tiên Duyên - Tập 3

Chương 4 - Tỷ Muội Trùng Phùng

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

NGuon Tang Thu Vien

Dương Hinh Nhi kích động nói: "Cô cô...cô ấy ở đâu?"

Hoa Lân đột nhiên trầm mặc, người trong tranh trông tướng mạo thì đích xác là nữ tử thần bí đã giao thủ cùng hắn tại Giang Lăng. Nhưng trong đó lại có ba điểm nghi vấn:

Thứ nhất, theo mọi người được biết, Đông Phương Linh Yên là một thục nữ yểu điệu, nhưng nữ tử thần bí này dáng vẻ phóng đãng, lại còn ở chung với tiểu tử Hàn Thác, nói ra thì ai tin được đây?

Thứ hai, Đông Phương Linh Yên mới chỉ mất tích chưa đến hai năm, nhưng các thiếu nữ che mặt thủ hạ của nàng ta võ công không kém, để huấn luyện được trong vòng hai năm là điều không thể, hơn nữa cũng chưa từng nghe nói đến chuyện các thiếu nữ của Thanh Phong các bị mất tích. Do đó, lai lịch của các thiếu nữ che mặt kia hết sức đáng nghi;

Thứ ba, nghe nói khi Đông Phương Linh Yên mất tích có dẫn theo mấy chục thiết kỵ của Thanh Phong các cùng thất tung trong khu vực nam An Huy, đồng thời có người đã tìm thấy vài thi thể khô héo tại Ngụy Hà. Lý ra sao chỉ có mình Đông Phương Linh Yên còn sống sót được? Cứ coi như cô ấy gặp phải một biến cố lớn lao mà mất đi ký ức, nhưng sao lại phải che mặt hành tẩu giang hồ? Chẳng lẽ...

Hoa Lân cúi đầu trầm tư, trong óc hiện lên đủ mọi khả năng, thậm chí còn nghĩ tới những điều kỳ dị.

Dương Hinh Nhi đứng một bên luôn miệng thúc giục: "Rốt cuộc ngươi đã gặp cô ấy ở đâu?" Thấy Hoa Lân không phản ứng, nàng bất kể thân phận nhảy đến trước mặt hắn, kéo tay áo hắn nói: "Ngươi mau nói đi mà!"

Hoa Lân vẫn miên man nghĩ ngợi: Đông Phương Linh Yên mất tích ở Nam An Huy, còn Huyết Ma cũng trùng hợp làm mưa làm gió ở Nguyên Lý trấn của Nam An Huy, tuy cách nhau hơn bốn trăm dặm, nhưng cũng không loại trừ được khả năng này. Chẳng lẽ...

Dương Hinh Nhi thấy hắn một mực không hồi đáp, bỗng giật lùi hai bước, tức giận nói: "Hừ! Ngươi lại lừa ta!"

Diệp Thanh cũng nổi giận, phi thân đứng chắn trước mặt Hoa Lân, lạnh lùng nói: "Cô không thấy công tử nhà ta đang suy nghĩ sao? Mà dù không nói cho cô biết thì đã sao nào?..."

Hoa Lân cũng biết Dương Hinh Nhi hiện đang vô cùng sốt ruột, nhưng đang nghĩ xem làm thế nào xử lý chuyện này thì thấy Diệp Thanh và nàng ta sắp sửa cãi nhau, vội tỉnh lại nói: "Thanh Thanh..., ta sẽ từ từ nói với cô ấy!"

Dương Hinh Nhi vẫn chưa hết tức giận: "Rốt cuộc là ngươi có ý gì?"

Bọn Cổ Duyên và Cốc Nhược Hư sớm đã nhìn ra Hoa Lân đích thực đã gặp Đông Phương Linh Yên, đúng là người ngoài thì thấy rõ, người trong cuộc lại không nhận ra! Họ biết Hoa Lân nhất định có chuyện không tiện nói trước mặt mọi người, liền đua nhau khuyên: "Dương cô nương xin hãy nguôi giận, để cho cậu ấy thong thả mới nhớ lại được chứ!"

Hoa Lân mỉm cười nói: "Hinh Nhi cô nương! Ta cũng không dám quả quyết có phải cô ấy không, nên ta phải chứng thực trước đã." Nói xong vươn tay ra trước mặt Diệp Thanh, Diệp Thanh hết sức hiểu ý trao Hàn Tinh kiếm cho hắn, hai người phối hợp liền lạc không chê vào đâu được khiến chúng nhân đều thấy ngạc nhiên.

"Keng!" một tiếng Hoa Lân đã rút bảo kiếm, chỉ thấy thân ảnh nhoáng lên, một tia chớp vọt thẳng tới cửa sổ đối diện, tốc độ nhanh như bôn lôi. Mọi người chỉ cảm thấy mắt hoa lên một cái, Hoa Lân đã phi về chỗ cũ, như một cơn gió mát đến đi tự nhiên, trên cửa sổ đằng xa đã lưu lại ba vết kiếm rõ nét.

Có người kinh hô: "Thanh Phong trảm pháp..."

Dương Hinh Nhi và Đông Phương Soái đều thất kinh, bởi lẽ Thanh Phong trảm pháp độc bộ võ lâm này chính là tuyệt kỹ bất truyền của Thanh Phong các, không ngờ Hoa Lân cũng biết, hơn nữa họ còn không nhìn thấy hắn thi triển thế nào, công lực như vậy bảo sao không khiến họ chấn động cho được.

Lã Ấu Văn nãy giờ vẫn đứng ở quầy sắc mặt đại biến, trong lòng còn kinh hãi hơn hai người bọn họ. Vì hắn đoán chắc rằng một chiêu này của Hoa Lân khẳng định chỉ là tùy ý xuất ra, cũng không dồn tâm trí để học qua. Đêm nay khéo thay gã sẽ phải đối mặt với cao thủ như vậy, không kinh hãi mới là lạ đó...

Dương Hinh Nhi cuối cùng đã chịu tin, giật giọng: "Cô ấy ở đâu?"

Hoa Lân thở hắt ra, nói: "Cô biết chiêu này thật sao? Cô khẳng định?"

Dương Hinh Nhi và Đông Phương Soái đều biến sắc. Hoa Lân thở dài chứng tỏ bên trong nhất định là đã có chuyện gì đó xảy ra. Dương Hinh Nhi vội truy hỏi: "Ngươi đã làm gì cô ấy?"

Hoa Lân bật cười nói: "Tôi suýt nữa đã chết dưới chiêu này, cô nói tôi còn có thể làm gì cô ấy đây? Yên tâm đi, cô ấy không sao! Còn về nơi hạ lạc của cô ấy, trước mắt tôi chỉ có thể nói là cô ấy vẫn sống rất tốt."

Đông Phương Soái không nhịn được nữa phải hỏi: "Ngươi nói vậy là có ý gì? Đã biết ở đâu sao không chịu nói rõ?"

Hoa Lân đảo mắt, nghiêm nghị nói: "Thực ra các người không cần đi tìm cô ấy đâu, ta e là cô ấy sẽ không lộ diện. Hay hai người hãy quay về Thanh Phong các đi, ta nghĩ cô ấy cũng muốn như vậy!"

Diệp Thanh nghĩ một chút là đã minh bạch, đoán ra nữ tử phóng đãng đã động thủ với Hoa Lân ở Giang Lăng chính là Đông Phương Linh Yên, thầm than: "Công tử ơi là công tử! Huynh suốt ngày chỉ nghĩ cho người khác, nhưng lại chưa từng nghĩ người khác sẽ đối xử với huynh thế nào ư?"

Dương Hinh Nhi hiển nhiên không cam tâm, lại sấn lên một bước nói: "Rốt cuộc ngươi đã gặp cô ấy ở đâu?"

Hoa Lân thực sự đã thấy hơi đau đầu, vội vàng đánh lạc hướng: "A!...Ta đoán muội muội của cô cũng sắp xuống rồi đấy." Vừa nói vừa chỉ lên cầu thang tầng bốn. Không ngờ lại đúng lúc Thượng Quan Linh dẫn Dương Phong Linh đi xuống, Hoa Lân thốt lên một tiếng quái dị: "Oái! Quả nhiên là xuống rồi..."

Diệp Thanh cười khanh khách nói: "Thì ra công tử biết xem bói sao? Hi hi..."

Chiêu tung gạch nhử ngọc này quả nhiên công hiệu, Dương Hinh Nhi mắt lấp lánh lệ, gọi to: "Muội muội..."

Dương Phong Linh sững người, thoạt nhìn thấy tỷ tỷ của mình dường như có chút không dám tin, ngây ra một lúc rồi mới reo lên, nhào xuống từ trên cầu thang, khóc gọi: "Tỷ..."

Nhân ảnh thoáng qua, hai tỷ muội ôm chặt lấy nhau. Mọi người nhìn thấy họ tương phùng đều cảm động....

Thượng Quan Linh chỉ lắc lắc đầu, nhưng lại bắt gặp ánh mắt nồng cháy của Hoa Lân, trong khoảnh khắc hai thân hình như hóa đá tại chỗ. Thời gian phảng

phất như ngừng lại, thiên ngôn vạn ngữ đều hòa vào trong ánh mắt mong đợi.

Cộp cộp cộp...lại có vài vị cao thủ từ trên lầu đi xuống, chính là Võ Đang chưởng môn Trương Điền Hải, Côn Luân chưởng môn Hạ Toàn Phúc...tất cả sáu người. Hoa Lân và Thượng Quan Linh vội dời mắt khỏi nhau, Diệp Thanh ở bên cũng níu áo Hoa Lân, ngẩng đầu nhìn hắn chăm chú, dường như đang hỏi: "Thực ra huynh đang nghĩ gì vậy?"

Trên mặt Thượng Quan Linh hiện lên ráng hồng, lòng biết tất cả đều không thể giấu nổi cô bé Diệp Thanh thông minh kia. Nàng lẹ bước xuống cầu thang, nói với Dương Phong Linh: "Linh nhi! Ta về Bích Thanh viên trước, con cứ đi chơi vài ngày cùng tỷ tỷ, nhớ là mùng tám phải quay về đấy. Biết chưa?" Nói xong liếc nhìn Hoa Lân, nâng quần sa đi xuống tầng hai.

Hoa Lân thân người lay động, vốn muốn cùng Thượng Quan Linh xuống lầu, nhưng lại phát hiện thấy người cứng đờ, thì ra Diệp Thanh đã điểm vào huyệt đạo của hắn, hơn nữa còn giận dữ dẩu môi, đôi mắt to trong sáng chớp chớp nhìn hắn chằm chằm.

Cái mặt mo của Hoa Lân thoáng đỏ, cười nói: "Thanh Thanh...ừm, muội mệt không? Chúng ta về hậu viện nhé?"

Diệp Thanh lườm hắn, nói đầy thâm ý: "Hừ!...Giờ huynh mới biết sao? Đúng là muội rất mệt!"

Hoa Lân theo thói quen lại gãi sau gáy, lấy làm lạ khi nhận thấy huyệt đạo đã được giải khai, cười ngô nghê nói: "Ài, muội vất vả rồi, Thanh Thanh..." Rồi quay lại nói với bọn Cổ Duyên và Cốc Nhược Hư: "Các huynh đệ! Ta về hậu viện trước để xem chỗ ở ra sao, ngày mai sẽ đến kiếm các vị đi chơi nhé?"

Ngụy Xung vừa cười vừa bước tới nói: "Đã muốn chạy rồi sao? Tối nay chúng ta cùng dạo chợ đêm, thế nào..." Ai ngờ gã đi chưa được hai bước đã bị Cổ Duyên kéo về chỗ cũ, Ngụy Xung ngẩn ra, cười khổ nói: "Được rồi...các vị nghỉ ngơi sớm đi!"

Diệp Thanh là người nhạy bén sắc sảo, cái mặt cười cười đen tối của Cổ Duyên khiến nàng cảm thấy gã thật đáng ghét, nhưng lại không tiện phản bác. Má hồng lên, nàng chỉ "hứ!" một tiếng rồi quay ngoắt mình đi xuống lầu.

Da mặt Hoa Lân dày trên cả mức bình thường, cười ha ha nói: "Cổ đại ca không thẹn là người từng trải, chắc hẳn đại tẩu cũng tới Thành Đô rồi chứ? Ha ha ha..." Nói xong cũng nghênh ngang đi xuống.

Cảnh Vệ thấy vậy liền hấp tấp hành lễ với Cổ Duyên: "Huynh đệ cũng đi trước một bước, lần sau lại cùng ngài nói chuyện làm ăn!"

Cổ Duyên cười nói: "Được!...Ta ở sương phòng số hai trong Chúng Tinh viên ở hậu viện, nếu ngươi rảnh rỗi thì tối nay có thể sang, chúng ta nói chuyện cả đêm."

Cảnh Vệ mau mắn đáp: "Nhất định nhất định!"

...

Ngọc Tiên Duyên - Tập 3

Chương 5 - Tâm Thuật Bất Chính

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

Nguồn Tangthuvien

Dật Tiên lâu xứng đáng là đệ nhất tửu lâu ở Thành Đô, không những vẻ ngoài đặc biệt tráng lệ mà sương phòng ở hậu viện cũng hết sức yên tĩnh và tao nhã.

Hoa Lân cùng Diệp Thanh và Cảnh Vệ vừa mới bước vào hậu viện, một thằng nhỏ đã tiến ngay đến hỏi: "Khách quan lần đầu tiên trọ ở đây phải không? Xin cho con xem thẻ ngọc, con sẽ dẫn đường cho ba vị!"

Ba người đưa thẻ ngọc ra, theo sau nó băng qua một con đường đá, ngang qua một vườn hoa, dọc theo hành lang ngắm nhìn hồ nước gần đó. Cuối cùng đã tới sương phòng ở hậu viện, vừa đúng lúc gặp phải vài nhân vật võ lâm đi sạt qua vai, nhìn y phục trắng tinh của họ thì hình như là đệ tử Vô Cực môn, Hoa Lân thấp giọng nói: "Khá lắm, xem ra Vô Cực môn sắp trở thành một đại môn phái trên giang hồ rồi."

Vừa đi vừa nói, chúng nhân dừng chân tại một lầu các sát hồ nước, ba người theo số hiệu của thẻ ngọc mà tự tìm phòng mình, Hoa Lân nhăn mày nói: "Tên Lã Ấu Văn này thật là lợi hại! Tuy hắn cho chúng ta vào nhưng chỉ sắp cho chúng ta những căn phòng bình thường. Hừ! Đêm nay nhất định phải bắt hắn

ngoan ngoãn giao ra thẻ ngọc của sương phòng thượng đẳng mới được!"

Diệp Thanh cười nói: "Muội thấy ở đây cũng tốt mà!"

Lúc này lại có vài đệ tử của Vô Cực Môn từ trên lầu đi xuống, khi ngang qua ba người, họ còn nhìn dò xét một lượt, trong mắt đều lộ ra vẻ rất đỗi ngạc nhiên.

Cảnh Vệ thì lại cực kỳ hài lòng, mỗi căn phòng đều chia thành trong ngoài ba gian, ở các khách sạn khác là đã được xếp vào loại phòng chữ Thiên rồi, thật không hiểu sao Hoa Lân còn kén cá chọn canh. Gã thầm nhủ tiểu tử này còn khó chiều hơn cả chủ nhân thực sự của mình.

Sau khi đã bố trí ổn thỏa, Hoa Lân ngồi trong phòng mình nhìn dáng lưng yểu điệu của Diệp Thanh, nàng đang giúp hắn thu dọn chăn đệm, từng hành động cử chỉ săn sóc đó của nàng đã được Hoa phủ dạy dỗ thành một thói quen tốt. Hoa Lân không nhịn được uể oải vươn vai, khẽ gọi: "Thanh Thanh..."

"Ừm?" Diệp Thanh chỉ đáp lại một tiếng.

Hoa Lân lại nói: "Đêm nay ta muốn đến nơi hẹn một mình, muội thấy có được không?"

Diệp Thanh hơi khựng lại nhưng vẫn không quay đầu, do dự hồi lâu mới u buồn nói: "Có phải công tử e ngại Thanh Thanh làm vướng bận không?"

Hoa Lân cười nói: "Đâu nào! Muội đừng nhạy cảm quá."

Diệp Thanh từ từ xoay người lại, oán trách: "Công tử! Hành động của Thanh Thanh hôm nay không phải có ý đó, chỉ vì huynh và Thượng Quan Linh thực sự quá lộ liễu, bản thân huynh không sợ những lời đồn đại, nhưng cũng phải nghĩ cho thân phận của cô ấy chứ!"

Hoa Lân trầm mặc một lúc rồi đứng dậy nói: "Ta biết muội muốn tốt cho ta, nên ta chưa bao giờ trách muội cả. Chỉ là đêm nay..."

Diệp Thanh tức giận nói: "Muốn đi gặp Thượng Quan Linh chứ gì?"

Hoa Lân xấu hổ toát mồ hôi nói: "Cái này..."

Diệp Thanh thấy dáng vẻ bối rối của hắn thì vừa tức vừa buồn cười. Thầm than: "Điều phải đến trước sau gì cũng sẽ đến!...Nếu không để huynh ấy đi thì sao? Chắc chắn về sau ngày nào cũng sẽ nhắc đi nhắc lại. Nhưng nếu để huynh ấy đi? Danh tiết của tiểu sư

thúc có thể sẽ bị hủy hoàn toàn! Hơn nữa..." Nghĩ tới đây, Diệp Thanh đột nhiên tỉnh ngộ: Sau này khẳng định là Hoa phủ sẽ không để nàng làm chính thất, vì họ nhất định sẽ bắt Hoa Lân phải lấy cửu công chúa Triệu Doanh Doanh làm vợ, nào có đến lượt nàng? Dù thế nào đi nữa, chỉ cần nàng được ở bên Hoa Lân là đủ lắm rồi, thêm một người thì thêm một người! Còn về danh tiết của tiểu sư thúc...Công tử thông minh như vậy, sớm đã "đánh tiếng" với Thượng Quan Truy Vân rồi. Ài!...Ai mà ngăn được hành động của Hoa Lân đây, nói nghe dễ vậy sao?

Do vậy Diệp Thanh bỗng cười nói: "Đi đi!...Muội ở nhà chờ huynh về."

Câu nói này của Diệp Thanh rất cao tay! Thử nghĩ mà xem, một nam nhân nghe thấy người con gái của mình nói vậy rồi mà vẫn cả đêm không về thì e là những lời đường mật trước kia đều chỉ là giả dối.

Đương nhiên Hoa Lân minh bạch đạo lý bên trong, chỉ sợ Diệp Thanh nói toạc ra mục đích hắn đi một mình tới chỗ hẹn đêm nay thì không khỏi có chút khó xử. Nhưng lửa dục trong tâm không sao dập tắt được khiến hắn suýt chút nữa đã mất đi lý trí, cũng chẳng

để tâm đến có khó xử hay không, gãi sau gáy cười nói: "Ta nghĩ sẽ về nhanh thôi!"

Diệp Thanh lườm hắn một cái, tư vị trong lòng thật khó mà diễn tả. Lại thấy Hoa Lân đã chạy vèo ra ngoài, nàng tức tối giậm chân, hận hắn sao chẳng chịu an ủi nàng chút nào. Nàng thầm phát thệ một ngày nào đó nhất định phải nắm lấy cơ hội, khiến hắn mấy ngày liền không được **ng đến người nàng, để hắn phải chịu bứt rứt...Có cách rồi, tốt nhất là hàng đêm đều gọi Tôn Yên Nhiên ra, như vậy thì công tử sẽ chẳng thể nào mà bắt chẹt nàng được, hi hi...

...

Lại nói Hoa Lân một mình phi ra khỏi phạm vi của Dật Tiên lâu, ngoài trời tà dương đã sắp tắt nắng. Những tòa nhà xung quanh đều vươn dài bóng, khói bếp xa xa vấn vít bay lên. Cuối cùng, mặt trời khuất sau lưng núi phía tây, những tia sáng còn sót lại tỏa ra một màn hồng quang sau cùng, chân trời ánh lên một màu đỏ tươi, cảnh vật bên đường cũng dần trở nên mờ nhạt, người đi đường ngược lại còn đông hơn lúc trước, lầu các hai bên đua nhau thắp đèn ***g, oanh oanh yến yến náo nhiệt phi thường.

Hoa Lân bắt đầu hối hận, hối hận vì đã không dẫn Diệp Thanh ra ngoài đi dạo một vòng trước đã, đằng nào chẳng phải chờ đến giờ tý, còn ba tiếng nữa mới đến cuộc hẹn với Lã Ấu Văn! Đúng là hơi sớm quá.

Nghĩ đến đó, tâm niệm chợt động, nhân lúc giờ hãy còn sớm, có thể nghe ngóng tìm nơi nghỉ chân của Thiên Sơn kiếm phái. Hắn nhớ lại hôm nay trước khi Thượng Quan Linh xuống khỏi Dật Tiên lâu có nói với Dương Phong Linh: "Ta về Bích Thanh viên trước!"...Về Bích Thanh viên trước? Hoa Lân như mở cờ trong lòng, đây chẳng phải là nàng cố tình nói cho hắn nghe đó sao? Khà khà...Còn chủ động bảo Dương Phong Linh cứ đi chơi cùng tỷ tỷ hai ngày rồi hãy về nữa chứ, còn không phải là tạo cơ hội rành rành cho hắn à? Xem ra có trò vui rồi...

Nghĩ vậy, Hoa Lân không khỏi bắt đầu thấy đắc ý.

Chỉ mới dò la qua qua đã biết Bích Thanh viên quả là một nơi khá nổi tiếng ở Thành Đô, Hoa Lân vừa hỏi đã tìm được địa điểm. Ngoặt qua vài ngã rẽ, trước mắt xuất hiện một khu rừng xanh tươi, một con đường lớn rải đầy đá to dẫn thẳng tới một trang viện

hoa lệ. Hoa Lân không kìm nổi sự cảm thán: "Một nơi thật thanh tĩnh!"

Lúc này Bích Thanh viên cũng đã lên đèn, chiếu sáng làm bầu trời ánh sắc đỏ, hiển nhiên chủ nhà vô cùng giàu có. Hoa Lân tới trước cửa viện, thầm nghĩ mình cứ thế này mạo muội xộc vào liệu có đường đột quá không? Rồi lại thay đổi ý nghĩ, vì nàng, dù có là hoàng cung cũng phải xông vào.

Hoa Lân liền đằng thân bay lên, phi vào bên trong...

Với thân thủ của hắn hiện nay, đừng nói là hoàng cung, dù có đột nhập lên Thiên Sơn cũng có thể làm được. Chỉ có điều Hoa Lân một thân lụa trắng trông rất bắt mắt trong đêm tối, dạ hành nhân mà ngông nghênh đến mức như hắn có thể nói là thiên hạ hiếm có.

Hoa Lân vòng qua một ngọn giả sơn, phát hiện thấy phòng ốc phía trước đèn đuốc rực sáng, một số hạ nhân không ngừng diễu qua. Hắn thầm mắng: "Có nhầm không đó? Đến sớm quá rồi!"

Hắn ngẩn người ra một lúc tại chỗ, nhận thấy cứ chôn chân ở đây thì không phải là một biện pháp,

làm thế nào tìm được Thượng Quan Linh mới là vấn đề. Tâm chợt máy động, đúng rồi! Trên tu chân bảo điển chẳng phải có ký tải Sưu Thần thuật đó ư? Lần trước ở Hoàng Sơn hắn đã có thể cách tường nhìn thấy vật, khả năng này hiện tại mà không đem ra dùng thì thật quá lãng phí. May là không ai biết hắn có suy nghĩ này, nếu không Sưu Thần thuật có mà mất sạch thanh danh.

Hoa Lân lần tìm trong ngực áo, giờ mới nhớ ra là "ký ức tinh phiến" luôn do Diệp Thanh bảo quản, vắt óc suy nghĩ mới mò ra được cảm giác thi triển Sưu Thần thuật. Cuối cùng hắn đã thành công trong việc lan tỏa tinh thần lực, sau khi thi triển quả nhiên thấy hiệu quả cực tốt, phạm vị bao trùm đạt tới ngoài chục trượng, mọi thứ trong chu vi đều in dấu rõ nét trong óc, ngay cả một tiếng động nhỏ cũng không bỏ sót.

Chỉ thấy vài tên hạ nhân đang đi xa dần dọc theo hành lang, trong phòng còn có một hạ nhân đang châm trà, nhìn rất rõ từng động tác, ở một nơi không xa, một con chuột đang mài răng rin rít trong lùm cỏ, những gì cần thấy đều thấy cả, ngay cả những thứ không cần thiết cũng không thoát khỏi mắt hắn.

Bấy giờ Hoa Lân mới biết tại sao lão mù Quỷ Thần Trắc có thể bước vào phòng một cách chuẩn xác, tất cả đều nhờ công Sưu Thần thuật. Hoa Lân bạo gan lách qua những người đi lại, xông thẳng vào bên trong. Vượt qua mấy tòa lầu, cuối cùng hắn đã tìm thấy một vài đồng môn khi xưa, chỉ thấy Nghiêm Hành Không đang uống trà nói về những chuyện giang hồ thú vị với Trịnh Phi Vũ, còn Hà Kiếm Minh thì ngây ngốc một mình như mắc bệnh tương tư. Hoa Lân cười thầm, tiếp tục tiến về phía khu vực trung tâm của Bích Thanh viên. Khi đi qua một tòa lầu hùng vĩ, hắn dò ra được Hạng Tiêu Vân đang thầm thì với Trần Kiêu trên tầng hai, nhìn dáng vẻ thậm thà thậm thụt của chúng đã thấy mắc ói. Hoa Lân không nén nổi tò mò, ngưng thần nghe ngóng, ai ngờ khéo thay bọn chúng cũng đang nói đến hắn, sau khi nghe tường tận, Hoa Lân bất giác biến sắc, chửi thầm: "Thì ra là trò quỷ của chúng..."

...

Hết chương 5.

Ngọc Tiên Duyên - Tập 3

Chương 6 - Thiết Thính Chân Tương*

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

Nguồn Tang Thu Vien

Thì ra tiểu tử Trần Kiêu đề nghị bí mật loại trừ Trương Thiên Hoa, nhưng Hạng Tiêu Vân thủy chung vẫn hơi do dự, lo lắng nói: "Lần trước vì kế sách của ngươi mới dẫn đến kết quả làm hại bảy vị sư huynh đệ đều bị Hoa Lân phế bỏ, chuyện này thực sự là một đả kích khá nặng với Thiên Sơn."

Trần Kiêu cười nhạo: "Cái này có thể trách được ai đây, đó là do võ công của chúng quá kém thôi, bảy người mà không đánh nổi một tên Hoa Lân?...Ngươi cũng thường bảo chúng luyện tập Thất Tuyệt trận cho tốt, kết quả thì sao nào? Giờ chẳng phải chúng chỉ biết sống cho qua ngày thôi sao."

Hạng Tiêu Vân: "Điều này..."

Trần Kiêu không để gã có thời gian phản ứng, lại bắt đầu dùng tình cảm để lay động, nói: "Hạng huynh đệ, chẳng lẽ ngươi không muốn làm chưởng môn của Thiên Sơn?"

Hạng Tiêu Vân trầm mặc, Trần Kiêu nói tiếp: "Ngươi cũng thấy đó, trong lớp trẻ của Thiên Sơn, võ công tiến triển nhanh nhất là Trương Thiên Hoa. Hắn mới tới Thiên Sơn được mấy năm? Vậy mà trong kỳ kiếm điển lần trước còn có thể thắng được Trịnh Phi Vũ!...Ngươi cũng đoán ra có một trưởng lão thần bí của Huyền Kiếm đường ngấm ngầm chỉ điểm cho hắn chứ? Điểm này căn bản không cần nghi ngờ gì nữa, từ cái vụ lần trước chúng ta gạch tên hắn ra khỏi Huyền Kiếm đường nhưng đột ngột có người cương quyết phản đối thì biết...Hạng sư đệ à! Ngôi bảo tọa của chưởng môn Thiên Sơn trước giờ đều dùng võ công cao thấp để định đoạt, ngươi có dám bảo đảm rằng một ngày nào đó Trương Thiên Hoa sẽ không phỗng tay trên của ngươi không?"

Hạng Tiêu Vân nói: "Nếu dùng võ công để chọn chưởng môn thì lẽ ra phải nói đến Nghiêm Liệt Phong chứ?"

Trần Kiêu lắc đầu nói: "Ngươi nghĩ vậy là nhầm to, nhầm to rồi!...Nghiêm Liệt Phong là đại đệ tử của cha ngươi, ngươi nghĩ cha ngươi sẽ để hắn chen lên trước

ngươi sao?...Dù cho cha ngươi có làm vậy thì Nghiêm Liệt Phong cũng chẳng dám!"

Hạng Tiêu Vân: "Nhưng...như thế cũng không đến lượt Trương Thiên Hoa làm chưởng môn."

Trần Kiêu dịch ghế lại gần, tiếp tục nói: "Không hẳn, với địa vị của trưởng lão thần bí Huyền Kiếm đường, rất có khả năng sẽ xui khiến cả Huyền Kiếm đường ủng hộ cho Trương Thiên Hoa. Lại thêm Trương Thiên Hoa dưới sự chỉ điểm của họ, võ công có thể nói là tiến bộ ngày đi ngàn dặm. Để hắn sống thêm vài năm nữa, e rằng hắn sẽ đứng đầu lớp trẻ mất. Ta tin rằng võ công hiện tại của hắn có thể không kém hơn Hoa Lân đâu..."

Da mặt Hạng Tiêu Vân giật giật, cuối cùng đã bị dao động, căm tức nói: "Vậy ngươi bảo phải làm thế nào đây?"

Trần Kiêu kề tai nói thầm: "Sau kỳ kiếm điển, hai vị sư thúc nhất định sẽ quay về Thiên Sơn. Đến lúc đó, chúng ta sẽ mượn đao giết người..."

Hoa Lân ở dưới lầu nghe rõ mồn một những lời bàn bạc của chúng, vốn muốn lập tức xông lên chửi rủa

thậm tệ một trận, nhưng ai mà chịu thừa nhận thứ âm mưu chưa đưa vào hành động? Cứ coi như hắn làm ầm chuyện này lên thì người khác cũng chẳng tin! Do đó Hoa Lân kìm nén sự kích động, mắt tóe hàn quang, thầm cười lạnh nói: "Muốn chơi âm mưu với ta à? Ta nhất định sẽ khiến các ngươi chết tâm phục khẩu phục, món nợ cũ tính hết một lượt với các ngươi!"

Nghe xong mưu kế của chúng, Hoa Lân đột nhiên lại cảm thấy hơi váng đầu, giờ mới phát hiện ra thi triển Sưu Thần thuật thật quá hao tổn tinh thần lực. Song, so với lần trước vô ý thi triển thuật này ở Hoàng Sơn thì khá hơn rất nhiều, hơn nữa thời gian thi triển cũng dài hơn đáng kể. Hoa Lân tựa lưng vào vách tường thở hổn hển vài hơi, nghỉ ngơi một lúc rồi quyết định gạt bỏ tư tình nhi nữ sang một bên, đi tìm Trương Thiên Hoa trước đã. Hắn phải đem mọi chuyện nghe được hôm nay báo cho Thiên Hoa biết, để gã sớm phòng bị.

Sau khi nghỉ một lúc lâu, Hoa Lân lại vòng qua vài căn nhà phía trước, chuyển sang đi tìm tung tích của Trương Thiên Hoa. Ai ngờ hắn bỗng phát hiện ra

mình đã đi đến khu vực trung tâm của Bích Thanh viên, trước mặt là một hồ nước rộng lớn, một dàn hoa xinh đẹp trải dài trên mặt hồ, dàn hoa đó có vài khúc quanh vòng qua hai lương đình trang nhã ở chính giữa hồ, vắt sang bờ đối diện xa xa, do bóng đêm dày đặc nên không thể nhìn thấy điểm cuối.

Hoa Lân rõ là thất kinh, Bích Thanh viên này còn rộng hơn cả Hoa phủ nhà hắn, xem ra chủ nhà cũng là hậu duệ vương hầu.

Men theo ven hồ ngoặt qua vài ngã rẽ, đã thấy một tòa 'Lâm Thủy tiểu tạ' ló đầu xuất hiện, chính là một hào trạch kiểu hoa viên điển hình, hiển nhiên người ở trong đó phải là nhân vật quan trọng. Lúc này, sương phòng trên tầng ba vẫn sáng đèn, khung cảnh vừa tao nhã lại đậm chất thơ.

Hoa Lân đến dưới lầu, một lần nữa thi triển Sưu Thần thuật thăm dò bên trong, cảnh tượng in hằn trong óc, nhận thấy tòa 'Lâm Thủy tiểu tạ' quả nhiên tinh tế dị thường, cách bài trí trong phòng hết sức thanh lịch, chính là nơi ở riêng của chủ nhân. Sưu Thần thuật của Hoa Lân từ tầng một dần mở rộng lên

tầng ba nhưng không phát hiện thấy có người nào khác.

Đột nhiên, một bức tranh khiến người ta phải phun máu hiển hiện trước mắt, trong phòng tắm, một nữ tử như thiên tiên đang nhẹ nhàng chà sát thân thể trắng mịn của nàng, trên mặt nước đang tỏa hơi còn dập dềnh một lớp cánh hoa tươi đẹp. Hoa Lân kinh hoàng, lại thấy nữ tử trong bồn tắm cũng rùng mình, chợt ngẩng đầu lên, ngón tay phải quẹt trên mặt nước, ba cánh hoa bỗng hóa thành ba tia chớp đỏ, xuyên qua từng tầng vách gỗ xộc thẳng tới Hoa Lân ở dưới lầu. Công lực đạt đến bậc này quả thật đáng sợ!

Hoa Lân đại kinh thất sắc, vội vàng nghiêng người né tránh, nào hay một mảng băng chùy to lớn lại từ trên tầng ba phóng xuyên qua tường gỗ, hung mãnh ập xuống. Hữu chưởng Hoa Lân lấp lánh hồng quang, bố trí một màn sáng đỏ sẫm trên đỉnh đầu, những băng chùy kia bắn "đinh đinh đinh" lên bề mặt, lũ lượt hóa thành hơi nước.

Lúc này Hoa Lân mới ngẩng đầu nhìn lên tầng ba, tiên nữ đã phá vỡ tường gỗ bay ra, trong tay còn cầm một thanh đoản kiếm loang loáng hàn quang. Hoa

Lân bất giác giật lùi hai bước, nữ tử đó buông nhẹ mình xuống phía đối diện, hai người đối mắt nhìn nhau, Hoa Lân bật cười khanh khách, đây chẳng phải Thượng Quan Linh thì còn là ai?

Bấy giờ Thượng Quan Linh đã khoác lên thân một tấm sa mỏng, mặt đỏ rực, ngực phập phồng, hồi lâu sau mới giận dữ nói: "Ngươi..."

Hoa Lân gãi sau gáy nói: "Ta đang muốn tìm nàng, vừa nãy thực sự không phải là cố ý..."

Thượng Quan Linh chầm chậm nâng đoản kiếm, chĩa xéo vào Hoa Lân, đồi ngực vẫn nhấp nhô bất đinh. Rất lâu sau, nàng lại "hừ" một tiếng, phi thanh đoản kiếm trong tay cắm xuống đất dưới chân Hoa Lân như trút giận, mắng khẽ: "Ngươi...ngươi đáng chết!"

Hoa Lân thấy dáng vẻ tức giận của nàng thập phần khả ái, biểu tình hết cách đối phó với hắn. Không kềm được tiếu ý, hắn nhổ thanh đoản kiếm cắm trên đất, đi đến trước mặt nàng, giơ tay vén những sợi tóc ẩm ướt của nàng ra sau tai, dịu dàng nói: "Ta thực sự không cố ý mà!"

Thượng Quan Linh vẫn đứng nguyên tại chỗ không né tránh, cứ để hắn vuốt tóc mình ra sau, vẻ mặt phẫn nộ dần lắng lại, chỉ chòng chọc nhìn hắn bằng đôi mắt ngời sáng.

Hoa Lân động tâm, lòng can đảm được tăng thêm, thò tay ôm chặt lấy chiếc eo thon của nàng, Thượng Quan Linh "ư!" một tiếng nhưng vẫn ngửa đầu nhìn dán vào mắt hắn không rời, bị hắn ôm vào lòng mà cũng không có bất cứ một phản ứng nào.

Hoa Lân cúi xuống nhìn chăm chú vào mắt nàng, rồi lại sáp đến hít hà nơi cổ nàng, mùi thơm của hoa đinh hương luồn vào cánh mũi, bỗng kích thích dục vọng hừng hực, tay ôm ngang eo bế bổng nàng, thân hình lăng không bay lên, xuyên qua tường gỗ đã vỡ lướt vào phòng ngủ ở tầng ba. Hoa Lân đặt thân thể mềm mại của nàng trên đệm, chỉ thấy giọt sương trên tấm áo mỏng manh của nàng còn chưa khô, dán sát vào người nàng, phác họa ra những đường cong lung linh. Hoa Lân chỉ cảm thấy đầu ong lên một tiếng, nằm sấp mình xuống, áp lên đôi môi đỏ thắm của nàng.

Thượng Quan Linh từ từ khép mắt lại, hàng mi dài rung rinh, không nén nổi một tiếng rên, phó mặc cho hắn...

Chú thích: *Nghe trộm chân tướng

Hết chương 6.

Ngọc Tiên Duyên - Tập 3

Chương 7 - Thân Phần Chi Chiến

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

Vầng trăng cong cong dần leo lên ngọn cây, như một con mắt đang e ấp dòm trộm, xuyên qua cửa sổ, mờ nhạt chiếu vào đầu giường của Lâm Thủy tiểu tạ...

Sau trận Vu Sơn hoan lạc, Hoa Lân ngủ say phi thường. Nhưng Thượng Quan Linh nằm bên lại không tài nào chợp mắt, hai tay nắm chặt lấy tấm vải mỏng đang phủ lên người, chỉ lộ ra đôi mắt sáng trưng nhìn chằm chằm vào khuôn mặt Hoa Lân. Thấy dáng vẻ ngủ sâu đáng ghét của hắn, trong mắt nàng lộ ra vẻ dịu dàng hiếm thấy cùng thần thái khó mà tin được.

Ánh trăng chênh chếch, chiếu xiên vào mặt Hoa Lân, hắn đột nhiên bật dậy thất thanh: "Toi rồi..."

Thượng Quan Linh ở bên giật nảy mình. Chỉ thấy Hoa Lân cuống cuồng mặc quần áo rồi mới quay đầu nhìn lại, thấy thân thể mỹ lệ của Thượng Quan Linh dưới lớp sa mỏng, hắn không khỏi lại một phen kích động. Nhưng do cuộc hẹn với Lã Ấu Văn đã tới sát, làm gì còn rảnh rỗi mà hưởng thụ ôn nhu? Hắn đành vươn tay vòng lấy eo nàng, muốn vuốt ve an ủi nàng thêm chốc lát. Ai ngờ Thượng Quan Linh co người lại, né vào trong, chỉ nhìn hắn bằng cặp mắt u oán.

Hoa Lân lúng túng nói: "Đêm nay ta còn một lời hẹn tỷ thí! Ừm...Ta đi trước đây!"

Thượng Quan Linh vẫn nhìn hắn mà không chịu nói lời nào.

Hoa Lân chuyển thân đi được vài bước, lại thấy không ổn, quay lại hỏi: "Linh nhi!...Trương Thiên Hoa ở chỗ nào?"

Bấy giờ Thượng Quan Linh mới chìa ngọc thủ chỉ về hướng đông nam. Hoa Lân cả mừng, trở lại bên

giường nhoài người xuống hôn lên môi son của nàng. Lần này nàng không tránh, chỉ nhắm hờ đôi mắt.

Hoa Lân không chần chừ được nữa, quay lưng chạy ra khỏi phòng ngủ, xuyên qua bức vách vỡ của tầng ba, đáp thẳng xuống dưới đất. Thân thể còn ở giữa không, đột nhiên nghe thấy tiếng mõ "cốc cốc cốc..." của người đi tuần đêm từ xa vọng lại, không ngờ đã là giờ tý. Hoa Lân thầm thở dài, không kịp đi tìm Trương Thiên Hoa nữa, hữu thủ "coong!" một tiếng xuất Hà Chiếu kiếm, vững vàng hạ thân trên mặt kiếm, bay vèo lên trời mây, lao về hướng dốc Bình Đỉnh ở thành nam...

Thượng Quan Linh lặng lẽ đứng dậy, thân hình mềm mại tựa vào tường gỗ tầng ba, mắt dõi theo Hoa Lân lăng không đi xa, lẩm bẩm nói: "A! Vậy là hắn cũng học được ngự kiếm thuật rồi..."

...

Đứng trên cao không, dốc Bình Đỉnh cao vút tại thành nam hết sức nổi bật, Hoa Lân từ xa đã nhìn thấy trên đỉnh núi phía dưới có một vùng đất bằng, một thân ảnh nhỏ bé đang đứng ở chính giữa. Bên

cạnh người đó còn cắm một thanh bảo kiếm lóng lánh, tán phát hàn quang lành lạnh dưới ánh trăng.

Hoa Lân thu hồi phi kiếm, từ trên cao trực tiếp trầm mình xuống đỉnh núi, đồng thời trong lúc rơi xuống, hắn bất ngờ phát hiện thấy trong khu rừng đằng xa có hai bóng đen. Hoa Lân không mảy may quan tâm, vẫn hạ thân thẳng góc xuống.

Lã Ấu Văn đứng trên đỉnh núi nghe thấy tiếng gió, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lên trời, chỉ thấy Hoa Lân đã đáp xuống cách gã hai trượng.

Sau khi chạm đất, Hoa Lân nhìn cạnh Lã Ấu Văn đúng là có bày hai vò mỹ tửu, bất giác cười nói: "Tiểu bằng hữu quả nhiên giữ lời hứa, ngay cả rượu cũng mang theo!"

Biểu tình sửng sốt của Lã Ấu Văn dần khôi phục vẻ bình thường, nghiêm mặt nói: "Các hạ có thể thi triển ngự kiếm thuật mà thiên hạ đều kinh sợ, thực khiến người ta phải bội phục. Lẽ ra phải gọi ngay một tiếng tiền bối, nhưng hôm nay các hạ lại bịa đặt ra một môn phái để lẻn vào Dật Tiên lâu, hơn nữa còn che giấu thân phận ở Thiên Sơn. Ấu Văn thân mang chức trách, không thể không thử qua thân thủ của các hạ."

Hoa Lân hiểu gã ám chỉ đã điều tra ra sự thực là mình bị Thiên Sơn đuổi khỏi môn phái, nhưng vẫn không để ý, ngạo nghễ nói: "Cũng kể như ngươi tin tức linh thông!....Có điều, ngươi nói sai một điểm rồi, vì từ hôm nay trở đi, Tiên Kiếm phái xem như chính thức thành lập! Hề hề..."

Lã Ấu Văn không ngờ Hoa Lân chơi đòn này, cũng cười lạnh nói: "Được rồi, coi như ngươi là chưởng môn của Tiên Kiếm phái đi. Nhưng để có thể lẻn vào Dật Tiên lâu, ngươi còn mượn danh nghĩa sư thúc tổ của Thục Sơn chúng ta, một lần nữa đã phạm phải đại kị giang hồ. Ngươi phải lập tức công khai xin lỗi Thục Sơn kiếm tông chúng ta!"

Hoa Lân ngẩn người, cười ha ha nói: "Hài tử này, vẫn còn cố chấp à?...Nếu ta bảo ta đúng là huynh đệ với Cốc Thanh Phong, ngươi có tin không?"

Lã Ấu Văn mặt lạnh lùng nói: "Với bối phận của ngươi ở Thiên Sơn, ngươi không nghĩ là nói ra câu này sẽ khiến người ta cảm thấy ấu trĩ sao?...Ngươi vẫn muốn đùa giỡn, vậy ta đành phải hầu tiếp đến cùng!" Vừa nói, hữu thủ chầm chậm dịch đến chuôi kiếm cắm trên đất, còn chưa tiếp xúc với trường

kiếm, thanh kiếm thẳng đứng đã ngân vang một tràng, thân kiếm cũng rung lên bần bật.

Hoa Lân thấy vậy, gật đầu nói: "Môn hạ của Cốc tam ca quả nhiên lợi hại, lại có người luyện đến trình độ "linh kiếm tùy hành'. Xem ra Thục Sơn sắp xuất hiện thêm một cao thủ ngự kiếm rồi, thực đáng chúc mừng."

Lã Ấu Văn khóe mắt giật giật, nhưng vẫn không đáp lời, trầm giọng nói: "Tiếp chiêu!"

Nói xong, trường kiếm dưới đất đã bay vọt ra, hữu thủ Lã Ấu Văn xoay lại nắm chặt kiếm trong tay, chưa thấy gã sử kiếm ra sao, trước mặt Hoa Lân đã chợt hiện ra ba dải sáng trắng chói mắt, soàn soạt chia thành thượng, trung, hạ ba đường cắt ngang tới. Gã sử dụng chính là Phân Quang kiếm pháp danh chấn thiên hạ của Thục Sơn.

Nếu là trước kia thì Hoa Lân còn khó ứng phó. Nhưng những ngày gần đây hắn hết trảm yêu, rồi lại trừ ma, cộng với việc cần mẫn luyện tập tu chân không biết mỏi mệt, tu vi của hắn đã tăng mạnh vượt bậc.

Hiện tại hắn còn cảm thấy việc quá chiêu với đồ tôn của Cốc tam ca hơi mất thân phận, liền cấp tốc chuyển Hà Chiếu kiếm sang tay trái, giơ hữu chưởng, ngưng kết chân khí toàn thân lăng không vỗ ra, một tầng phòng hộ đỏ sẫm dựng thẳng trước thân.

Quả nhiên, Phân Quang kiếm pháp của Lã Ấu Văn chỉ cắt "xoẹt xoẹt xoẹt" thành ba vệt kiếm trên tầng phòng hộ, không sao đâm vào được. Lã Ấu Văn tất nhiên cả kinh, giờ mới biết công lực của mình quả thực cách biệt quá xa, bèn nhanh chóng giật ngược ra sau, trường kiếm rung lên, mũi kiếm lấp loáng hàn quang, thân hình hóa thành một mũi tên bắn tới như điện.

Hoa Lân cũng thấy ngạc nhiên, vừa rồi hắn đúng là đến chết còn muốn giữ thể diện, chỉ dựa vào chân khí thâm hậu của mình miễn cưỡng chặn đứng tam kiếm. Không ngờ ngược lại đã kích thích Lã Ấu Văn liều đem toàn lực tấn công, khiến Hoa Lân đành phải đan chéo chân, nghiêng người lách khỏi mũi kiếm, hai ngón tay phải vươn ra như thiểm điện kẹp trúng trường kiếm của Lã Ấu Văn.

Kỳ thực Lã Ấu Văn sớm đã biến chiêu, nào hay Hoa Lân cũng đoán chính xác biến hóa của gã, hai ngón tay chẳng hiểu vì sao đã kẹp chuẩn trường kiếm. Lã Ấu Văn gấp gáp rút kiếm, ai ngờ trường kiếm trong tay như mọc rễ, bị giữ cứng ngắc giữa hai ngón tay người khác. Đang định tung chân đá vào hạ bàn đối phương, gã ngẩng đầu lên lại thấy Hoa Lân nhìn mình như cười mà không phải cười.

Cuối cùng Lã Ấu Văn đã hiểu ra võ công của mình thủy chung còn cách hắn một khoảng quá xa, đang chuẩn bị quăng kiếm nhận thua, Hoa Lân đã nới lỏng trường kiếm, mỉm cười nói: "Vừa nãy ngươi quá nôn nóng, chiêu Cô Đầu Nhất Trịch này tuy lợi hại nhưng lộ ra hàng trăm sơ hở. Lần sau quá chiêu với địch nhân nhớ là không được lỗ mãng." Nói xong, Hoa Lân cũng thầm toát mồ hôi, vì thứ gọi là thân phận của mình mà hắn đã lần đầu tiên trong đời thi triển ngón lăng không kẹp kiếm này.

Lã Ấu Văn thua mà tâm phục khẩu phục, xách kiếm chắp tay nói: "Các hạ quả nhiên lợi hại..." Thanh âm đột nhiên tắc nghẽn, mục quang rớt xuống thân kiếm của mình. Nâng trường kiếm lên nhìn kỹ, chỉ thấy

chỗ vừa nãy Hoa Lân kẹp phải đã bị nung thành màu đỏ thẫm, trong lòng không ngớt run sợ...

...

Chú thích: *Trận chiến thân phận

Ngọc Tiên Duyên - Tập 3

Chương 8 - Ma Giáo Cao Thủ

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

Hoa Lân cũng học được vài điều từ cuộc tỉ thí hôm nay, đó là trong bất kỳ tình huống nào, tuyệt đối không được khinh địch, càng không được vào lúc sinh tử quan đầu mà còn chú trọng đến thân phận gì gì nữa, nếu không có ngày sẽ bỏ mạng dưới kiếm của người khác. Hắn thầm lặp đi lặp lại cảnh cáo bản thân, quả nhiên nhờ vậy mà không lâu sau đã cứu hắn một mạng.

Lã Ấu Văn tuy bại dưới tay Hoa Lân, nhưng vẫn canh cánh trong lòng vụ Hoa Lân tự xưng là huynh đệ của Cốc Thanh Phong, vì điều đó chứng tỏ bối phận của Hoa Lân có khả năng cao hơn gã hai bậc. Thêm nữa,

theo điều tra của thủ hạ, gã đã hiểu rất rõ về Hoa Lân, biết hắn còn nhỏ hơn mình hai tuổi, vậy mà võ công lại cao cường hơn mình quá nhiều, tâm trạng phiền muộn ra sao chắc không nói cũng biết. Cúi đầu nhìn hai vò hảo tửu mình mang đến, gã không kềm được ý nghĩ muốn uống say một trận. Nhấc một vò rượu, mở trát nói: "Cảm ơn huynh đã chỉ điểm! Nào...kính huynh một vò Nữ Nhi Hồng!"

Hoa Lân tiến lên nhận lấy, ghé mũi ngửi ngửi, quả nhiên dậy lên hương rượu đậm đà. Hoa Lân hơn bốn năm làm đồ đệ của Kiều Truy Phong, tự nhiên rất rành rượu ngon rượu dở, bèn tán thưởng: "Ưm...hảo tửu hảo tửu! Chôn sâu hai trượng dưới bùn đất, hơn nữa còn sát với hầm băng, gần được hai mươi ba năm rồi!" Nói xong uống ừng ực một hơi, rồi hạ vò rượu xuống nói: "Tuyệt lắm tuyệt lắm!" Lòng thì thầm kêu khổ, rượu này bản thân hắn cũng không dám uống bừa, Nữ Nhi Hồng hai mươi ba năm lắng đọng xuống đương nhiên chỉ còn khoảng ba phần, nếu cứ uống tiếp thế này thì đêm nay đừng hòng xuống núi.

Lã Ấu Văn lại là cao thủ uống rượu, nâng vò lên là dốc xuống ồng ộc, đột nhiên nhìn thấy Hoa Lân hạ vò, ngạc nhiên hỏi: "Sao vậy? Không ngon à?"

Hoa Lân vội vàng đáp: "Hảo tửu hảo tửu! Chỉ là ta đột nhiên nhớ ra một chuyện nên muốn hỏi ngươi."

Lã Ấu Văn nghiêm mặt: "Xin cứ nói!"

Hoa Lân nhớ đến lời ủy thác của Hồ lão hán ở Ẩn Long thôn, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Ngươi có biết một hài tử tên Hồ Vũ Hằng không? Hắn khoảng mười sáu tuổi, nghe nói hắn rất muốn bái nhập Thục Sơn kiếm tông các ngươi, ngươi có gặp qua chưa?"

Lã Ấu Văn trầm tư phút chốc rồi nói: "Chưa nghe qua cái tên này, nhưng có lẽ đã gặp rồi."

Hoa Lân ngơ ngác hỏi: "Tại sao?"

Lã Ấu Văn cười nói: "Vì quanh năm trước cửa Thục Sơn chúng tôi đều có một số đệ tử quỳ gối muốn bái sư, nhưng do tư chất của họ không được như tiêu chuẩn của chúng tôi, do đó chúng tôi không thể thu nạp."

Hoa Lân nhíu mày, quanh năm quỳ gối cầu sư là khái niệm gì vậy? Thục Sơn tuyển chọn đồ đệ cũng quá hà khắc đi. Thảo nào nghe nói đệ tử của họ còn chưa nhiều bằng một nửa Thiên Sơn.

Lã Ấu Văn thấy sắc mặt của hắn không tốt lắm, cười nói: "Các hạ đã có giao tình với Cốc sư thúc tổ của chúng tôi, chi bằng hãy thỉnh cầu lão nhân gia, may ra sẽ có cách."

Hoa Lân đùa: "Ừm...Đúng là một biện pháp hay! Nhưng nếu Cốc tam ca nhận Hồ Vũ Hằng làm đồ đệ, vậy ngươi há chẳng phải sẽ bất ngờ có thêm một vị sư thúc sao? Ha ha ha..."

Lã Ấu Văn ngẩn người, mắng thầm: "Ngươi thực sự cho rằng sư thúc tổ sẽ phá lệ thu nhận một đồ đệ không hợp cách sao? Chẳng cần nghĩ cũng biết!"

Ngoài miệng thì lại cười nói: "Chuyện đó cũng không phải là không có cách, nhưng phải xem hắn có duyên phận hay không thôi."

Hoa Lân nào biết trong lòng hắn đang nghĩ gì, nói: "Được! Mai ta sẽ đến Thục Sơn xem xem tiểu tử đó có ở ngoài cửa không....Giờ đã muộn quá rồi, cáo từ tại

đây!" Dứt lời chắp tay tạm biệt, thân hình bồng bềnh lướt xuống núi.

Lã Ấu Văn đưa mắt nhìn theo bóng lưng hắn đi xa dần, lẩm nhẩm: "Hắn thực sự quen biết sư thúc tổ của bọn ta sao?..."

Tin tức của Lã Ấu Văn vẫn còn thiếu sót, nếu gã đi hỏi sư tôn Cốc Phi Hồng của mình, nhất định sẽ biết rằng gần đây sư thúc tổ đích thực có kết giao với một vị tứ đệ, được vậy thì đã không phải phiền não như bây giờ.

...

Lại nói Hoa Lân đi xuống núi nhưng không ngự kiếm phi thẳng xuống, bởi vì lúc hạ thân xuống đất, hắn đã nhìn thấy hai bóng đen. Do đó hắn cố tình giả vờ điềm nhiên như không, thong dong đi trên sơn đạo, tại một ngã rẽ đột nhiên thân ảnh nhoáng lên, chui vèo vào rừng cây, len lén đi được vài chục trượng, quả nhiên trông thấy hai bóng đen đang thậm thụt núp sau một bụi gai, thấp giọng thảo luận chuyện gì đó, căn bản không biết rằng có người đã tới sau lưng chúng.

Một nam tử mặt ngọc môi son giọng nói đầy yêu khí: "Ai da! Tô tam ca này, huynh thấy anh chàng Lã Ấu Văn anh tuấn đó rốt cuộc có đủ tư cách không?"

Đối diện là một nam tử gầy nhom âm hiểm, mắt chớp lên một tia sắc lạnh nói: "Tiểu tử Lã Ấu Văn này coi như có chút cốt khí, hiện tại còn phải xem xem cuộc chiến hôm nay có ảnh hưởng gì tới hắn không đã, chúng ta cứ bình tĩnh quan sát!"

Hoa Lân thật không hiểu hai người này đang làm trò quỷ gì, nhưng vấn đề chúng đang đàm luận hình như hoàn toàn không có quan hệ gì đến hắn, bèn định nhấc chân rút lui. Chợt hắn nghe thấy nam tử yêu khí kia cười điệu nói: "Chờ hắn uống say rồi, ta sẽ thử mê hoặc hắn. Hi hi hi..."

Hoa Lân nghe cái giọng ái nam ái nữ của y mà toàn thân nổi da gà, đang thầm chửi y là đồ đồng bóng thì lại nghe thấy nam tử được gọi là Tô tam ca kia nói: "Được rồi!...Chúng ta nghỉ ngơi một lát trước đã, để hắn uống say rồi nói!" Vừa nói, mắt lại lóe hàn quang.

Hoa Lân động tâm, nhìn lên đỉnh núi thấy Lã Ấu Văn vẫn đang độc ẩm, sức uống thật kinh khủng. Hai tên

hắc y nhân đã ngồi xuống, rõ ràng định chờ Lã Ấu Văn uống say rồi động thủ. Hoa Lân không thể làm ngơ, đành phải xem rốt cuộc bọn chúng định bày trò gì. Ai ngờ chờ một lúc lâu, hai vò Nữ Nhi Hồng sớm đã chui hết vào bụng Lã Ấu Văn nhưng gã vẫn chưa say, tiêu sái xách bảo kiếm, sải bước lớn xuống núi, thậm chí còn cao giọng ngâm nga: "Túy vọng bằng lâu, yểu điệu thân tư cố thiên trọng; mạc hồi thủ, vạn lý sơn hà nhậm ngã du..." (Say tựa vào lầu, thân hình yểu điệu gắng bảo trọng; không quay đầu, núi sông vạn dặm nơi nào ta đi...)

Hoa Lân cảm thấy bội phục trước phong thái hào hùng của gã, sức ngấm về sau của hai vò Nữ Nhi Hồng là khỏi phải bàn cãi, vậy mà Lã Ấu Văn chẳng chút hề hấn. Hoa Lân cười nghĩ: "Nếu tiểu tử này mà bị sư tôn Kiều Truy Phong của ta bắt gặp, nhất định sẽ kết thành một tri kỉ lớn trong đời."

Hai tên hắc y nhân thất vọng tràn trề, đành trơ mắt nhìn Lã Ấu Văn chậm rãi đi xa dần trên sơn đạo cạnh đó. Gã Tô tam ca tức tối nói: "E là giáo chủ phải thất vọng rồi, tên này rất khó đối phó. Chúng ta hãy lập

tức đi tìm những kẻ khác để hạ thủ, nếu không một khi giáo chủ nổi giận, hai bọn ta cũng xong đời."

Hoa Lân cũng buồn bực phi thường, vốn muốn xem bọn chúng định làm trò quỷ gì, nhưng xem ra không có kết quả rồi. Nổi tính ngang ngạnh, hắn quyết định dùng chiêu "đả thảo kinh xà" để thăm dò phản ứng của chúng. Nghĩ vậy, hắn bất thình lình cười ha ha nói: "Mệnh lệnh của giáo chủ mà các ngươi cũng dám không tuân, còn không mau đuổi theo?"

Hai tên hắc y nhân thất kinh nhảy dựng người, rút binh khi quát lớn: "Ai?"

Hoa Lân giơ kiếm vạt bằng bụi gai trước mặt, ung dung bước ra. Hắn lạnh lùng nhìn vào ánh mắt hoang mang của chúng, chỉ thấy nam tử âm hiểm song thủ cầm hai thanh loan câu xanh biếc, vừa nhìn đã biết là có tẩm kịch độc. Còn tên "yêu nhân" kia trong tay nắm chặt một bó hoa tươi rói, trên cuống hoa làm bằng ngọc bích là bảy đóa hoa nhài màu hồng phấn trông rất nhức mắt, đúng là thứ vũ khí độc môn mà Hoa Lân cả nghe cũng chưa từng nghe qua.

Khóe mắt hai tên hắc y nhân chớp giật liên hồi, dễ nhận thấy sự xuất hiện của Hoa Lân đã khiến chúng hết sức kinh hãi. Sau khi đưa mắt nhìn nhau, chúng hét to một tiếng rồi tách ra, dồn dập xuất thủ giành tiên cơ. Một vùng biển xanh thẳm cuồn cuộn ập tới, trong đó còn ẩn tàng những đóa hoa sóng diễm lệ, bao phủ toàn thân Hoa Lân vào trong, hiếm thấy đòn tấn công nào có phạm vi rộng đến vậy, hiển nhiên là bọn chúng phối hợp hết sức thuần thục.

Hoa Lân cười lạnh một tiếng, hai tên này đúng là có mưu đồ đen tối, muốn giết người diệt khẩu. Đối mặt với chiêu thức hung hiểm của chúng, Hoa Lân chỉ còn cách quay cuồng tránh về phía sau, lúc tiếp đất, Hà Chiếu kiếm trong tay đã đâm ra tám điểm tinh quang bắn thẳng vào trung tâm của hoa sóng. "Keng keng keng" một loạt những tiếng giòn giã vang lên, hai tên hắc y nhân vừa khựng người lại, áp lực lên người Hoa Lân cấp tốc giảm thiểu. Ai ngờ nam tử âm hiểm bên trái trong mắt vụt hiện lên một đợt sáng xanh, Hoa Lân nhìn mà cảm thấy choáng váng, phảng phất như bản thân bị rơi vào trong một đại dương mênh mông, ngay sau đó hoa sóng ùn ùn kéo

đến chụp xuống đầu, đây ắt hẳn là sự công kích bằng ảo ảnh mới nghe thấy lần đầu...

Ngọc Tiên Duyên - Tập 3

Chương 9 - Hoàng Tước Tại Hậu

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

Hoa Lân không nhìn thấy cảnh vật xung quanh, chỉ có thể khua kiếm quét ngang, kiếm khí lan ra đến mười trượng, kiếm pháp đại khai đại hợp bảo vệ khắp thân, thanh thế vô cùng kinh người, chỉ thấy cây cối bốn bề đổ rạp xuống một khoảng lớn. Hai tên hắc y nhân kinh hồn bạt vía, lách tránh khỏi kiếm khí đan xen ngang dọc, nhất thời không công tới được.

"Bạch diện nhân yêu" thấy giao chiến đã lâu mà vẫn chưa đắc thủ, sợ kẻ địch phá giải được ảo ảnh thì lúc đó hai người bọn chúng e là hung đa cát thiểu. Liền quát to một tiếng, nhịn đau đem bảy đóa hoa nhài trong tay rụng rời khỏi cành, bắn cả vào huyệt đạo toàn thân Hoa Lân, ý muốn toàn lực tàn sát đối phương.

Lúc đó Hoa Lân vẫn chìm đắm trong ảo ảnh, chỉ nhìn thấy bảy con sóng khổng lồ cuồn cuộn ập tới từ phía chân trời. Hắn hú một tiếng, cầm kiếm đằng không nhảy lên, thân thể lơ lửng giữa không trung, gầm lên: "Thiên...Kiếm...Trảm!"

Kiếm quang chớp hiện, cắt vạt mọi chướng ngại trước mặt, rạch đôi từng lớp sóng lớn, bức đám hoa sóng dạt sang hai bên. Có điều đây chỉ là ảo giác của Hoa Lân mà thôi, bảy đóa hoa nhài của yêu nhân kia vừa **ng phải kiếm thế lăng lệ của Hoa Lân, đột ngột vỡ tan tành. Hàng vạn mảnh vỡ như mũi tên kích xạ ra tứ phía, ẩn ước có thể nhìn thấy những mũi kim thép loang loáng hàn quang bao phủ khắp nơi.

Hai tên hắc y nhân sớm đã nhảy ra khỏi vòng, nằm lăn dưới đất, tránh đống ám khí rợp trời.

Hoa Lân nghe thấy tiếng kình phong không bình thường, căn bản không kịp né tránh, thân ở trên không ngay cả chỗ để hoán khí cũng không có. Vào thời khắc nguy hiểm, không kìm nổi ngửa mặt lên trời hú dài, kích phát tất cả chân khí trong cơ thể tụ trước thân. Ngọn lửa nóng rực từ trong cơ thể hắn

nhô ra như một vầng thái dương bùng cháy, tán phát những tia sáng vạn trượng.

Hai tên hắc y nhân phủ phục trên mặt đất ngẩng đầu lên chỉ thấy một quầng lửa đỏ sẫm trên không hơi co lại, nháy mắt bỗng nổ tung, làm tan hết những mũi kim thép đang bắn toán loạn. Chúng sợ tới mức tay chân run lẩy bẩy, sắc mặt trắng bệch, cũng chẳng còn tâm trí nào lo đến chuyện sát nhân diệt khẩu gì gì nữa, giữ lấy cái mạng nhỏ của mình mới là việc cấp thiết. Chờ cho ngọn lửa trên đỉnh đầu qua đi, chúng tháo chạy xuống núi như điên cuồng.

Hoa Lân ở lưng chừng trời trong thoáng chốc cũng không nhìn thấy tình hình bên ngoài, công lực suýt chút nữa đã bị ngọn lửa làm cho hao tận, đây không phải là cảnh giới mà hắn có thể đạt tới, hoàn toàn là do quầng lửa bất diệt trong cơ thể cảm nhận được nguy cơ mới bạo phát năng lượng. Chỉ thấy hồng quang chói lóa, cả bầu trời bừng sáng, xa ngoài trăm dặm cũng có thể nhìn thấy dị trạng này. Hồng quang vụt qua, dốc Bình Đỉnh trong giây lát lại khôi phục trạng thái bình thường...

Hoa Lân sau khi đáp xuống đất cũng không ngớt hối hận, không ngờ hai tên hắc y nhân vô danh lầm lì này lại ép được hắn phải bộc phát toàn lực, sớm đã biết rằng phải tiên hạ thủ vi cường, lẳng lặng tiêu diệt một tên trong bọn chúng. Nhưng cũng không thể trách hắn, hắn ngàn vạn lần không tưởng được rằng hai tên hắc y nhân lại biết thi triển ảo ảnh mà hắn chưa từng nghe nói đến, vậy nên mới phải chịu chút thiệt thòi. Hiện giờ hối hận cũng chẳng có tác dụng gì, Hoa Lân thở dốc vài hơi, ngưng tụ công lực còn lại trong cơ thể, chân đạp phi kiếm bay lên trời cao, nhìn xuống sơn lâm tìm kiếm hai tên yêu nhân đã lẩn trốn.

Ai ngờ đã bay quanh hai vòng mà vẫn không phát hiện thấy bóng dáng của chúng, hiển nhiên là chúng sợ Hoa Lân ngự kiếm truy tìm nên đã ẩn náu. Hoa Lân quay đi quay lại vài vòng trên trời, yêu nhân thì không thấy đâu, lại thấy Lã Ấu Văn chạy ngược lại từ dưới chân núi, ắt hẳn là bị màn hồng quang vừa nãy thu hút. Hoa Lân động tâm, bay vòng quanh vài lượt rồi phi về phía Thành Đô ở hướng bắc.

Chớp mắt, Hoa Lân đã hạ xuống bên ngoài thành, thi triển khinh công thần không hay quỷ không biết bí mật trở lại dốc Bình Đỉnh. Nấp trong một bụi cỏ rậm rạp, vừa nghỉ ngơi vừa sử dụng Sưu Thần thuật tìm hai tên yêu nhân đáng ghét. Hắn dám khẳng định bọn chúng vẫn trốn trên núi, hôm nay không phế chúng thì thực sự nuốt không trôi cục tức trong lòng. Khó khăn lắm mới trấn áp được tâm trạng nóng nảy, Hoa Lân thầm nghĩ ta sẽ đọ sức kiên nhẫn với các ngươi, xem xem ai thua ai thắng?

Hai tên yêu nhân quả nhiên đang trốn trong một khe núi xa, chúng cũng đồng thời nhìn thấy Lã Ấu Văn quay lại dốc Bình Đỉnh, lòng chấn động, đoán ra Hoa Lân có khả năng nửa đường quay lại để ôm cây đợi thỏ, do đó chúng cũng cố chịu đựng ẩn núp bên trong không dám chui ra.

Sưu Thần thuật của Hoa Lân chỉ có thể đạt được phạm vi sáu chục trượng, sau nửa giờ mà vẫn không tìm thấy tung tích của chúng, đành phải nghỉ ngơi một chốc, chờ công lực hồi phục rồi tiếp tục lục soát khắp núi một lượt.

Đây là trận tỷ thí lòng kiên trì, Hoa Lân như một thợ săn, lặng lẽ chờ con mồi xuất hiện. Còn hai con thú săn kia cũng giảo hoạt phi thường, một mực trốn trong góc tối không dám hiện thân. Ưu thế duy nhất của Hoa Lân là: hai con thú săn kia không thể khẳng định rằng Hoa Lân còn vòng lại chờ đợi, về phương diện nhẫn nại đương nhiên sẽ kém hơn một bậc.

Cuối cùng, Lã Ấu Văn không phát hiện thấy gì khác lạ, lại xuống khỏi dốc Bình Đỉnh. Còn hai con thú săn kia chờ rất lâu cũng không thấy bất kỳ động tĩnh nào, cho rằng đã an toàn, lúc này mới rón rén mò ra. Hoa Lân ló nửa đầu ra khỏi bụi cỏ, vừa đúng lúc nhìn thấy bọn chúng thầm thì chui ra khỏi rừng cây, khóe miệng nhếch lên lộ ra nụ cười đắc ý. Lần này hắn đã biết khôn, chuẩn bị tập kích.

Ai dè, Hoa Lân run sợ phát giác ra một bóng đen đang bay tới trên cao, dưới chân không hề dẫm lên phi kiếm, đó chính là cao thủ thần bí của Phần Âm tông.

Hoa Lân bắt đầu toát mồ hôi trán, thầm nhủ: "Đây đúng là bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình mồi!"

Chỉ thấy cái gã Phần Âm tông đó hạ thân xuống đỉnh núi, mục quang lăng lệ đảo khắp tứ phía, khiến hai tên yêu nhân đang định xuống núi lại vội vàng lẩn trốn. Kỳ thực thần bí nhân sớm đã phát hiện ra hai tên hề lặt vặt nhảy ra nhảy vào đó, chỉ là không có hứng thú với chúng, ánh mắt lạnh băng vẫn rải quanh sơn lâm yên tĩnh.

Lần này bất ngờ gặp phải cao thủ của Phần Âm tông, Hoa Lân biết chắc rằng, màn hồng quang do mình không cẩn thận phóng thích đã dẫn dụ y tới đây. Liên tưởng tới chuyện bọn chúng muốn dùng máu tươi của mình để tiến hành nghi thức khủng bố, trong lòng Hoa Lân bắt đầu nảy sinh nỗi sợ hãi sâu sắc. Vì hắn biết rằng, nếu rơi vào tay y đảm bảo sẽ không có chút năng lực phản kháng, trái tim cũng không chịu thua kém, tăng tốc đập thình thịch. Tiếng tim đập như trống đánh vang lên rõ mồn một bên tai khiến hắn sợ đến mức nằm rạp xuống đất, không dám ngẩng đầu lên nhìn nữa. Đang ra sức ép ***g ngực xuống nhằm ngăn quả tim thôi đập loạn, đột nhiên trong óc vụt hiện lên một ý nghĩ đáng sợ, toàn thân lạnh ngắt...

Bởi lẽ hắn chợt nghĩ rằng, bản thân hắn biết sử dụng Sưu Thần thuật để tìm kiếm vật săn, vậy ma đầu Phần Âm tông đó thủ đoạn chắc hẳn còn lợi hại hơn hắn, phạm vi truy lùng của y có lẽ còn rộng hơn. Nghĩ đến điều này, Hoa Lân đương nhiên là cả người như đóng băng...

Quả nhiên, hắc y nhân từ trên trời rơi xuống đó tức khắc đã thi triển Sưu Thần đại pháp ai nghe cũng sợ, năng lượng như có như không rung động từng chập, trong sát na đã trải khắp trong phạm vi của dốc Bình Đỉnh. Vượt qua sơn cốc, leo qua khe sâu, tựa hồ như hết thảy mọi cảnh tượng đều không thoát khỏi tầm nhìn của y. Khi lướt qua bụi cỏ nơi Hoa Lân ẩn thân, y bỗng hơi rung động, vì bụi cỏ đó có chút quái dị. Nhưng vào thời khắc then chốt, hai tên yêu nhân nấp ở phía nam đã thu hút sự chú ý của y. Vì y nhận thấy bọn chúng người đầy yêu khí, không phải người tốt!...Thân ảnh nhòe đi, chớp mắt đã dịch đến bên cạnh hai tên yêu nhân.

Do đó y cuối cùng vẫn chưa thể phát hiện ra vị trí của Hoa Lân. Tại sao công lực của y cao cường như vậy mà vẫn chưa thể tìm ra Hoa Lân?

Hóa ra, Hoa Lân vào giây phút nguy hiểm chợt nghĩ ra đối sách. Vừa cảm thấy không ổn, hắn liền nhanh chóng dẫn mình chìm vào cảnh giới Tịch Cốc, trái tim và hô hấp hoàn toàn ngừng lại, đồng thời trầm mình vào trong đất, duy trì độ cao như mặt bằng của sườn núi. Đúng lúc hắn vừa chìm xuống đất, Sưu Thần thuật cường đại đã tràn qua phía trên, ngay cả khi đã tiến vào vùng hư vô tăm tối, hắn vẫn lờ mờ cảm giác được nguy hiểm chí mệnh đó.

Nhờ vào "thần công ẩn nấp" quán tuyệt thiên hạ này, cuối cùng Hoa Lân đã tạm thời tránh được một kiếp nạn. Nhưng với công lực của ma đầu Phần Âm tông, hắn thực sự có thể tránh được hay không...

...

Ngọc Tiên Duyên - Tập 3

Chương 10 - Giả Tử Cảnh Giới

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

http://www.**********.com

Kỳ thực, ma đầu Phần Âm tông sớm đã phát hiện ra có một bãi cỏ rất kỳ lạ, nhưng đây là đỉnh núi gồ ghề không bằng phẳng, những nơi khác thường thật nhiều quá sức. Y chẳng muốn hao phí tinh lực mà đi sục sạo, vì động tác của y phải thật nhanh, nếu không nhóm người của Nhược Phong đang truy sát y sẽ đuổi tới nơi bất cứ lúc nào.

Y thi triển Thuấn Di đại pháp tới trước mặt hai tên yêu nhân hắc y, khiến hai kẻ đáng thương sợ tới mức toàn thân run bần bật. Thấy chúng rõ là không giống người tốt, y liền lớn tiếng hăm dọa: "Nói!...Vừa nãy các ngươi có nhìn thấy một tiểu tử anh tuấn không? Hắn đi về hướng nào rồi?"

Gã cao cao có ánh mắt âm hiểm dẫu sao vẫn can đảm hơn chút ít, lập cập nói: "Hắn...hắn đã xuống núi rồi!" Nói rồi chỉ tay về phía Thành Đô ở hướng bắc.

Ma đầu Phần Âm tông trong mắt lóe lên một tia hàn quang, thân thể đột nhiên xoay tròn, chớp mắt đã biến mất vô tung vô ảnh. Hai tên yêu nhân cuối cùng cũng được thở phào, đang vui mừng vì thoát chết thì bỗng nhiên cả hai "ọc" một tiếng phun ra một ngụm máu tươi, kinh mạch và xương cốt trong cơ thể bị

nứt vỡ từng tấc một, ngay cả tròng mắt cũng xuất hiện những vết rạn rõ nét. Cho đến chết, chúng vẫn không minh bạch mình đã bị hạ độc thủ lúc nào?

...

Sự yên tĩnh lại trở về với dốc Bình Đỉnh. Làn gió muộn chầm chậm thổi qua ngọn cây, mang theo vài chiếc lá bay lập lờ xa dần, xa dần.

Hoa Lân do tâm còn tạp niệm, dù đã chìm vào cảnh giới Tịch Cốc nhưng vẫn thấy vô cùng bất an, đột nhiên ho lên một tiếng, ngồi dậy từ dưới lòng đất. May là đại ma đầu Phần Âm Tông đã bỏ đi, nếu không cái mạng nhỏ của hắn có lẽ khó mà bảo toàn được.

Bò dậy quan sát tình hình an nguy xung quanh một lượt, Hoa Lân bỗng nhìn thấy năm bóng trắng trên trời đang bay đến, ai nấy đều đạp kiếm phi hành. Hoa Lân đoán Nhược Uyên cũng đã đến, trong lòng không khỏi mừng rỡ.

Không hiểu vì sao, Hoa Lân nhìn thấy Nhược Uyên lại có cảm giác thân thiết như được gặp sư tôn, đang tính lên tiếng gọi để nghênh đón, nhưng chợt cảm

thấy bất ổn phi thường, rùng mình một cái rồi lập tức thu mình vào lại bụi cỏ, nằm xuống động huyệt hình người trên mặt đất...

Quả nhiên, việc đầu tiên sau khi năm người Nhược Uyên hạ thân xuống đất là dùng Sưu Thần thuật khám xét khắp núi Bình Đỉnh. Đương nhiên, họ cũng bỏ qua bụi cỏ um tùm nơi Hoa Lân ẩn thân. Bởi lẽ, hai thi thể trong một khe núi sâu cách đó không xa đã thu hút sự chú ý của họ.

Năm cao thủ cấp tốc phi tới đó, Nhược Uyên kinh ngạc kêu lên: "Sư huynh! Chúng ta tới muộn rồi, ma đầu Hiên Dĩ Thừa đã đi qua đây!"

Nhược Phong trên người lập lờ linh khí, chậm rãi ngồi xổm xuống, vân vê hai thi thể mềm oặt, trầm tư nói: "Thân thể của hai người chết này cũng hết sức đặc biệt, trúng phải Liệt Không chưởng hùng hậu của y mà vẫn không bị nổ phanh người, hiển nhiên là kẻ đã từng luyện ma công!"

Lý Trần Ai cạnh đó nghe thấy vậy, trong mắt lướt qua một tia sáng dị thường, trầm giọng nói: "Xem ra Huyết Ma đã bắt đầu khuếch trương thế lực!...Phong sư huynh, đệ quyết định giúp người Trung Nguyên,

đệ phải truy sát Huyết Ma tới cùng...Về việc lùng bắt Phần Âm tông, mọi người có thể dùng Huyền Quang kính báo cho đệ bất cứ lúc nào, đệ sẽ tới ngay!"

Nhược Phong chẳng thể nào phản đối. Là một cao thủ chính phái, truy bắt Huyết Ma cũng là bổn phận. Đành gật đầu nói: "Được rồi! Cả hai đều là nhiệm vụ hàng ma, chọn lựa thế nào là do đệ tự quyết định. Có điều...hy vọng đệ hãy hiểu bên nào nặng bên nào nhẹ. Nếu chúng ta cần, mong đệ có thể vứt bỏ mọi thứ trong tay, lập tức đi diệt trừ ma đầu Phần Tinh tông!...Đồng ý không?"

Lý Trần Ai cả mừng nói: "Cảm ơn Phong sư ca, vậy đệ trà trộn vào Thành Đô trước đây. Đệ phải xem xem Huyết Ma có gan tới nộp mạng không!"

Nhược Phong gật đầu, thương lượng cùng bốn người kia một lúc rồi mới lần lượt ngự kiếm bay lên trời cao.

...

Lần này trầm mình vào Tịch Cốc cảnh giới, Hoa Lân thập phần an tường, hoàn toàn tiến vào trạng thái trống không tăm tối, quên cả khái niệm thời gian.

Hắn ngủ một giấc thiên hôn địa ám, bản thân bị moi ra, bị quẳng vào quan tài như một thi thể mà vẫn không hề hay biết.

...

Sáng sớm hôm sau, tin đồn về chuyện dốc Bình Đỉnh phát hồng quang chỉ trong thoáng chốc đã lan truyền tới khắp hang cùng ngõ hẻm của Thành Đô. Những kẻ nhiều chuyện đều lũ lượt kéo đến đó tìm bảo vật. Nhờ vậy mà có người đã phát hiện ra ba cỗ thi thể.

Vì có người đã báo quan nên nha môn Thành Đô đành phải can thiệp vào vụ án, phái đại đội nhân mã đi điều tra vụ sát nhân thần bí này. Một trong tam đại danh bổ của Thành Đô là Nhậm Anh Phi cũng đã tới hiện trường, gã rất có hứng thú với hai thi thể nứt ngang nứt dọc, ra lệnh cho người khiêng về nha môn để Chử Tác tiến hành giải phẫu phân tích. Ngoài ra còn một "thi thể" khác bị ngập mình dưới đất, gã cũng cảm thấy rất hiếu kỳ, bất giác gật đầu lia lịa nói: "Lợi hại lợi hại! Người này nét mặt bình thản, thi thể còn hơi ấm, bị hung thủ đánh lún sâu xuống đất nhưng không nhìn thấy một vết thương nào, hiển

nhiên là người học võ. Có điều, ài...chết đáng tiếc quá!

Nguyên lai tâm mạch và hô hấp của Hoa Lân lúc này đã ngừng lại, thân thể cũng dần trở nên lạnh băng, chẳng trách người khác tưởng rằng hắn cũng là một thi thể, bèn ba chân bốn cẳng lấy vải trắng bọc hắn lại, khiêng về liễm phòng* chuẩn bị giải phẫu.

Các bổ khoái vác ba thi thể kỳ lạ về nha môn. Người đi đường nhốn nháo nhìn ngó một cách hiếu kỳ, cộng thêm màn hồng quang ngút trời đêm qua đã khiến vô số nhân vật võ lâm tranh nhau xuất thành, chẳng mấy chốc đã làm xôn xao ầm ĩ khắp thành.

...

Lại nói đến Diệp Thanh đứng lặng bên cửa sổ, cả đêm không ngủ.

Nàng thủy chung quyết không tin rằng Hoa Lân biết rõ là nàng ở nhà chờ đợi mà vẫn không trở về. Lặng lẽ, chờ một mạch đến tận buổi chiều. Cảnh Vệ ở sát vách lại gõ cửa gọi: "Diệp cô nương! Hoa công tử đã về chưa?"

Đây đã là lần thứ chín Diệp Thanh nghe thấy gã hỏi thăm rồi, nàng chỉ lạnh nhạt nói: "Ta làm sao mà biết được? Sao ngươi không đi mà gõ cửa phòng công tử thử xem?"

Cảnh Vệ dè dặt nói: "Tôi đã thử từ nãy rồi, nhưng không có ai trả lời..." Ngừng một lúc lâu, không thấy Diệp Thanh có phản ứng gì, gã lo lắng nói: "Vừa nãy tôi vô tình nghe thấy các hiệp khách trong tửu lâu đàm luận: sáng sớm hôm nay, bổ khoái trong thành đã tìm thấy ba thi thể trên dốc Bình Đỉnh, hiện đang xác minh thân phận!"

Diệp Thanh đứng phắt dậy, người lạnh ngắt từng chặp, nhưng tức khắc lại lắc đầu nói: "Tuyệt đối không thể!...Dù có mười Lã Ấu Văn cũng đừng hòng giết được công tử nhà ta, huynh ấy nhất định là vẫn ở chỗ Thượng Quan Linh! Không được...ta phải đi tìm công tử!"

Sở dĩ Diệp Thanh vững tin Hoa Lân không ngộ hại vì họ từ nhỏ đã có một thứ cảm ứng tâm linh không sao nói rõ được. Nhưng lời của Cảnh Vệ vẫn khiến nàng cảm thấy lo lắng. Vớ lấy Hàn Tinh kiếm trên đầu giường, nàng đẩy cửa phòng đi ra ngoài.

Cảnh Vệ ngoài cửa thấy nàng cuối cùng đã chịu ra, vội vàng cung kính nói: "Diệp cô nương! Cô chuẩn bị đi đâu vậy?"

Diệp Thanh ngẩng đầu nhìn trời, đã là giờ thân rồi. Nàng chau mày nói: "Ta đến Bích Thanh viên xem thế nào!"

Cảnh Vệ không hiểu hỏi: "Bích...Bích Thanh viên?"

Chỉ thấy thân ảnh Diệp Thanh thoáng qua đã không còn chút tăm tích.

Cảnh Vệ lẩm nhẩm một mình: "Đến Bích Thanh viên làm gì? Chẳng hiểu ra sao cả!...Hay mình tới liễm phòng xem sao đã rồi hẵng nói! Không chừng thiếu gia của Hoa gia sớm đã...Ài! Chuyện gì thế này? Hắn còn chưa giúp mình mà mình đã phải nhận thi thể giúp hắn trước rồi."

Nói rồi Cảnh Vệ xoải bước gấp gáp đi về phía nha môn...

...

Diệp Thanh đi đến đầu đường, hỏi không ít người, rốt cuộc đã tìm ra vị trí của Bích Thanh viên. Nàng gắt

hỏi sáu tên gia đinh đứng canh cửa: "Có phải các vị khách Thiên Sơn ở đây không?"

Lũ gia đinh đột nhiên trông thấy một vị cô nương đẹp như tiên nữ xuất hiện trước mắt, tất cả đều có chút choáng váng. Một tên trong bọn nói liến thoắng: "Đúng đúng đúng...Quý tính cô nương? Muốn tìm vị đại nhân nào ạ? Tôi giúp cô nương bẩm báo một tiếng."

Diệp Thanh vênh mặt nói: "Ta cần tìm Thượng Quan Linh, bảo cô ấy ra đây gặp ta!"

Sáu tên gia đinh giật nảy người, thiếu nữ như thiên tiên này xem ra lai lịch không nhỏ, dám gọi thẳng đại danh của Tuyệt Trần tiên nữ. Chúng liền hỏi vội: "Quý tính cô nương?"

"Diệp Thanh!"

Lũ gia đinh thấy nàng khí độ phi phàm, đều không dám hỏi tiếp. Một tên chạy ngay vào trong viện, hẳn là đi bẩm báo với tổng quản.

Diệp Thanh chờ ngoài cửa rất lâu, đang cảm thấy không nhẫn nại nổi nữa thì một vị tổng quản y phục

hoa lệ bước ra, khom người hỏi: "Vị này có phải là Diệp cô nương?"

Diệp Thanh gật đầu.

Tổng quản cúi mình nói: "Tiểu nhân Đoàn Hà...Tuyệt Trần tiên tử của tệ trang có lời mời!"

...

Chú thích: *liễm phòng: phòng thu gom

Ngọc Tiên Duyên - Tập 3

Chương 11 - Thần Bí Thế Lực

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

http://www.**********.com

Diệp Thanh theo Đoàn tổng quản tới khách sảnh, chỉ thấy sảnh đường rộng mênh mông bên trong có ba nha hoàn, trà kỷ, bàn ghế bố cục hết sức sang trọng, thể hiện thân phận hiển hách của chủ nhà.

Thượng Quan Linh vẫn chưa đến, Diệp Thanh rảo bước đi qua đi lại, miệng lẩm nhẩm: "Làm gì thế?"

Đoàn tổng quản đứng hầu ở bên đích thân rót Ô Long trà cho nàng, nhỏ nhẹ khuyên: "Diệp cô nương xin đừng sốt ruột, tiên tử sẽ tới ngay..." Đang nói dở thì từ ngoài cửa vọng lại những tiếng bước chân lạo xạo, thì ra là Trương Thiên Hoa, Hạng Tiêu Vân, Trịnh Phi Vũ, Lệ Hành Không, Nam Cung Vân, những đồng môn khi xưa đã tới trước một bước.

Trương Thiên Hoa là người đầu tiên xông vào, hưng phấn nói: "Ý? Đại tẩu! Đúng là tẩu sao?...Đại ca đâu?"

Các sư huynh theo sau đều cười rộ, chỉ có Hạng Tiêu Vân và Trần Kiêu là trầm mặt bước vào, nhìn đánh giá Diệp Thanh một lượt từ đầu xuống chân bằng ánh mắt sáng quắc.

Nửa năm không gặp, Diệp Thanh ngày càng xinh đẹp hơn. Vòng eo thon nhỏ, đồi ngực đầy đặn, tăng thêm biết bao vẻ quyến rũ của nữ nhân. Diện mạo vẫn thanh lệ thoát tục như vậy, khuôn mặt trắng bóng kiều diễm, hiển nhiên đã được nếm trải phong tình dư dật. Hạng Tiêu Vân nhìn mà thấy lóa mắt, nghiến chặt răng bởi căm hận Hoa Lân.

Diệp Thanh cũng không để ý đến lời nói đùa của Trương Thiên Hoa, chỉ giậm chân nói: "Tuyệt Trần sư thúc sao vẫn chưa tới?"

Trương Thiên Hoa ngạc nhiên nói: "Xảy ra chuyện gì thế? Sao đại tẩu lại nôn nóng muốn tìm tiểu sư thúc như vậy?"

Diệp Thanh chưa kịp trả lời, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa đã thấy Thượng Quan Linh nâng quần sa, bước qua bậc cửa một cách ưu nhã, thong thả tiến vào. Diệp Thanh nhìn Thượng Quan Linh chằm chằm không chớp mắt, muốn xuyên qua tấm mạng che mặt của nàng mà quan sát được điều gì đó, quên cả làm lễ diện kiến.

Thượng Quan Linh rất độ lượng, dừng chân cách nàng hai trượng, cười tươi tắn nói: "Thanh Thanh tìm ta có chuyện gì thế?"

Diệp Thanh do dự giây lát, hỏi một câu đầy thâm ý: "Tiểu sư thúc!...Công tử nhà tôi hôm qua tới bái phỏng các vị, ai dè cả đêm vẫn chưa về, nên tôi muốn hỏi sư thúc có biết công tử ở đâu không?"

Thượng Quan Linh nhớ lại cả đêm qua quấn quýt bên nhau, trên mặt thấy nong nóng, trấn tĩnh đáp: "Hoa Lân không phải là ở cùng con sao? Tìm chúng ta thì có tác dụng gì?"

Diệp Thanh hấp tấp nói: "Chẳng phải đêm qua công tử..."

Thượng Quan Linh sợ nàng nói quá lộ liễu, vội vàng ngắt lời: "Cả đêm qua Hoa Lân không về sao?"

Diệp Thanh tức tối nói: "Nếu công tử về rồi thì tôi còn tìm tới đây làm gì?"

Thượng Quan Linh thấy dáng vẻ lo lắng của nàng, không khỏi lắc lắc đầu. Thật không hiểu nổi sao Diệp Thanh mới chỉ một ngày không gặp công tử của mình mà đã quýnh quáng lên đến vậy? Thượng Quan Linh bèn an ủi: "Con đừng vội!...Có phải vì Hoa Lân có hẹn với ai đó nên tạm thời chưa về được không?...Con hãy đi hỏi thăm trước đã, hoặc là cứ ở nhà chờ thêm vài giờ nữa không chừng Hoa Lân sẽ quay về đấy!"

Diệp Thanh bất chấp đề nghị của nàng, lại một lần nữa đòi nàng xác định, hỏi vội: "Công tử thực sự không ở đây sao?"

Thượng Quan Linh lắc đầu.

Trương Thiên Hoa cũng nói lớn: "Hôm qua đại ca không tới đây đâu! Đại tẩu...à không, sư tỷ!...Tỷ khẳng định là huynh ấy đã tới Bích Thanh viên à? Sao đệ không biết nhỉ?"

Diệp Thanh không hồi đáp, chỉ giậm chân nói: "Vậy thì nguy rồi! Ta cứ hy vọng công tử sẽ ở đây! Chẳng lẽ ta thực sự phải tới liễm phòng một chuyến sao?" Nàng cũng bị chính lời nói của mình dọa cho run người, toàn thân cảm thấy lạnh ngắt.

Mọi người sửng sốt không hiểu "liễm phòng" mà nàng bảo phải đến là có ý gì?

Đúng lúc đó, Nghiêm Liệt Phòng từ ngoài cửa sải bước tiến vào, cúi đầu bẩm với Thượng Quan Linh: "Tham kiến sư thúc!...Theo đệ tử điều tra, bên ngoài đồn rằng Huyết Ma tái hiện khiến cả thành đều xôn xao. Đêm qua dốc Bình Đỉnh chợt lóe hồng quang, sáng sớm hôm nay nha môn lại tìm thấy ba thi thể tại đó, chúng ta có cần can thiệp điều tra không ạ?"

Diệp Thanh và Thượng Quan Linh rúng động, đồng thanh: "Cái gì?"

Tuy Diệp Thanh sớm đã biết tin này, nhưng nàng nghe thấy hai chữ "Huyết Ma" vẫn không khỏi giật mình. Còn Thượng Quan Linh cũng đột nhiên hiểu ra vì sao mà Diệp Thanh lại lo âu đến vậy, do đó trong lòng nàng cũng thấy bất an. May là các sư điệt tại trường đều đang khiếp sợ trước tin đồn về Huyết Ma, nếu không sự thất thái của Thượng Quan Linh thật không hay chút nào...

...

Nha môn Thành Đô phủ, liễm phòng.

Căn phòng âm u lạnh toát xếp ngổn ngang mười mấy thi thể, đây là những vong hồn mới của thành trong mấy ngày nay.

Chử Tác gương mặt gầy gò u ám đang giải phẫu một thi thể mềm oặt. Y kinh ngạc nhận ra xương cốt và kinh mạch của thi thể này đã bị nứt vỡ thành từng tấc, chẳng khác nào một đống bùn nhão. Với ba mươi năm kinh nghiệm của mình mà y cũng hiếm khi nhìn thấy thương thế dạng này. Nhưng y vẫn giữ được sự bình tĩnh, cẩn thận phân tích mọi khả năng.

Bên tay trái y còn có một "thi thể" hoàn toàn vô khuyết đang chuẩn bị được giải phẫu. Vì nhìn bề ngoài thì không thấy bất kỳ một vết thương nào, tình huống này trong quá trình nghiệm thi thường gặp phải, do đó mà y không chút gấp gáp.

Cuối cùng Chử Tác chỉnh đốn lại cái đống bùn nhão trong tay, nâng bút chuẩn bị viết kết luận giải phẫu lên hồ sơ vụ án. Nhưng y không sao đoán ra được nguyên nhân dẫn đến thương thế của người chết, miệng lẩm bẩm: "Chẳng lẽ hai người này bị đánh chết bởi 'Thất Thương quyền' nổi danh trên giang hồ?...Nhưng Thất Thương quyền không có uy lực như thế này. Hai người chết này cũng rất quái dị, theo lý mà nói với thương thế của họ thì phải nổ banh xác tại trận, nhưng họ vẫn giữ được nguyên trạng, phải giải thích thế nào đây?"

Trong lúc đang một mình trầm tư, cửa sắt âm u của liễm phòng bỗng vang lên hai tiếng "cạch cạch". Chử Tác không hề bận tâm, những chuyện kỳ dị y đã thấy nhiều rồi, bản thân y từ lâu đã trở nên vô cảm. Định tiếp tục công việc giải phẫu, đột nhiên y cảm thấy một bóng đen vụt qua sau lưng. Chử Tác cũng là một

hảo thủ võ lâm nhất đẳng, liền lăn xuống đất, hai con dao giải phẫu sắc bén trong tay bắn ra sau lưng.

Thế nhưng, chỉ thấy ngân quang chớp lên, hai cây phi đao chẳng hiểu vì sao lại bay về, "phập phập", cắm vào tâm tạng của chính y. Chử Tác trước khi chết cuối cùng đã nhìn rõ hung thủ, ngỡ ngàng khi phát hiện thấy hai tên hắc y nhân quái lạ. Bên trái là một mỹ nữ thân hình yểu điệu, kình trang màu đen bó sát làm lộ ra vóc dáng mê hoặc, tròng mắt màu xanh nhạt đầy yêu dị, hiển nhiên không phải là người Trung Nguyên. Bên phải ả lại là một tên lùn cao chưa đầy bốn thước, đang bịn rịn ôm lấy đôi chân của mỹ nữ không rời, bộ mặt bỉ ổi đáng ghét. Chử Tác đang muốn quan sát kỹ một lần trước khi lâm tử, bỗng thấy hàn quang lóe lên trước mắt, lập tức rớt vào một động đen không đáy...

Thân pháp của tên lùn đó rất lợi hại, vèo một cái đã đứng trên liễm sàng*. Ánh mắt sắc bén từ trên cao nhìn xuống, đảo quanh đống thi thể bừa bộn trong liễm phòng, nói bằng thứ tiếng Hán cứng ngắc: "Không còn người sống, động thủ đi!"

Nữ tử mắt xanh cười một tiếng quyến rũ, si mê nhìn một "thi thể" anh tuấn bên tay trái, nói: "Tiểu tử anh tuấn này chắc là một trong những thi thể đã được tìm thấy ở dốc Bình Đỉnh? Ngươi thấy chúng ta có nên đem về thực nghiệm không?"

Tên lùn mắng: "Có nghĩ cũng không được nghĩ! Hóa đi...hóa đi, đem chúng hóa thành tro bụi hết!"

Nữ tử lẳng lơ kia tỏ vẻ không nỡ, lẩm nhẩm nói: "Vậy thì thật đáng tiếc! Chỉ cần chúng ta đem hắn đến tay giáo chủ, nhất định có thể khiến hắn lại 'bò' dậy được..."

Tên lùn nhảy vọt qua, móc từ trong ngực áo ra một lọ sứ nho nhỏ, cẩn thận dốc ra một ít bột vàng, hung ác nói: "Đừng nằm mơ nữa, động tác phải nhanh vào!"

Nữ tử kiều mị đành thở dài một hơi, đau lòng nhìn tên lùn rút ra một lưỡi dao sắc, đâm vào thi thể kia...

(Vì Hóa Thi phấn phải rắc vào miệng vết thương mới có hiệu quả cao)

...

Chú thích: *liễm sàng: giường đặt người chết

Ngọc Tiên Duyên - Tập 3

Chương 12 - Tá Thi Hoàn Hồn

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

http://www.**********.com

Lần này chìm vào Tịch Cốc cảnh giới, Hoa Lân bình thản ngủ say phi thường, trong hư minh, hắn phảng phất "nhìn" thấy một trường chiến tranh làm chấn động tâm linh.

Trên một thảo nguyên vô biên vô tận, một thành thị trơ trọi vươn lên sừng sững. Không gian phía trên thành lơ lửng một tòa thiên không chi thành ẩn hiện mây mù. Bấy giờ, mười một cao thủ ngự kiếm xếp thành hàng trên không, tư thế oai hùng tán phát chính khí cương trực như đất trời. Sau lưng họ là vô số cung tiễn thủ đứng kín mít trên tường thành vững chắc, mũi tên chỉnh tề trên vai duy trì một độ cao tương đồng, cảnh tượng vô cùng hùng tráng.

Hoa Lân đang lấy làm kỳ quái không hiểu họ đối chọi với đại địch ra sao, chỉ thấy một vùng hắc ảnh kín

mít từ xa ùn ùn kéo đến, phủ lên bầu trời vốn quang đãng một tầng mây đen dày đặc. Khi đám mây đen tới trước mặt, Hoa Lân mới phát hiện ra tất cả bọn chúng là một lũ yêu quái mặt mũi xấu xí, đứng ngay chính giữa chiến trường của song phương. Hoa Lân lại nhận thấy hắn như một chiếc bóng trong suốt, yêu ma kỳ hình quái trạng lũ lượt xuyên qua thân thể hắn, hung ác nhào tới thành thị ở gần đó.

Vô số cung tiễn thủ trong thành đồng loạt kéo cung lắp tên, ngay ngắn chĩa lên trời, không biết là do ai hạ lệnh, mũi tên lập lòe sắc đen ào ào bay lên trời cao, tới tấp xạ vào lũ yêu ma, phạm vi công kích rộng khiến Hoa Lân đứng một bên quan chiến cũng bị tóm gọn vào trong.

Hoa Lân ngơ ngẩn nhìn từng mũi tên xuyên qua thân thể hư ảo của mình, bắn vào ***g ngực lũ yêu ma ở sau lưng hắn, máu tươi màu xanh lục bắn tung tóe văng đầy cả một vùng thảo nguyên. Hoa Lân lặng lẽ quan sát trận chiến kinh thiên động địa, yêu ma cuồn cuộn ập tới không ngừng nghỉ, vừa hoành tráng vừa chân thực.

Đột nhiên, Hoa Lân cảm thấy ngực mình nhói đau, phảng phất như thực sự bị một mũi tên bắn trúng, tức thì đầu óc giật thót, hữu thủ cấp tốc vươn ra ngăn cản. "Bùng" một tiếng, dường như đã đánh trúng thứ gì đó?

Trong sát na, Hoa Lân cuối cùng đã tỉnh lại từ cơn ác mộng, sau đó liền nghe thấy một tiếng ré kinh khủng: "Á! Xác dậy!"

Hoa Lân bật người dậy từ trên giường đặt xác, cúi đầu nhìn xuống, trên ngực còn cắm một lưỡi phi đao mỏng tang. Một tên lùn đang bạt mạng tự cào mặt mình, điên cuồng gào thét: "Bích nhi...mau tới cứu ta! A a...mau cứu ta!"

Ý thức Hoa Lân vẫn còn hơi trì trệ, thầm nghĩ chuyện này là thế nào đây?

Quay đầu lại thì thấy một mỹ nữ mắt xanh đang dựa vào tường, hai tay bụm chặt miệng, hoa dung thất sắc nhìn như đóng đinh vào mặt hắn, không chút động đậy. Vẻ kinh hãi trên mặt còn khủng bố hơn nhìn thấy quỷ, sao còn dám đáp lại tiếng kêu cứu của tên lùn được?

Chỉ thấy động tác của tên lùn đó ngày càng điên cuồng, hai tay cào loạn, đập rầm rầm những thứ trong liễm phòng, trong hốc mắt không ngừng chảy ra nước vàng sền sệt, một mùi chua rất khó ngửi lởn vởn trong không khí. Tên lùn đó không chịu nổi cơn đau đớn, ra sức dộng cái đầu to đùng "binh binh binh..." vào vách tường, cuối cùng máu phọt ra, ngã bịch xuống đất, hai chân co giật một trận, rất lâu sau mới không còn phản ứng.

Hoa Lân há hốc mồm, sững sờ nhìn tên lùn trên mặt đất chỉ trong giây phút đã rữa nát từ đầu tới chân, ứa ra vài bọng máu "xèo xèo", ngay cả y phục cũng tan biến sạch sẽ.

Hoa Lân hồi lâu vẫn không hiểu chuyện này là thế nào, mãi mới quay lại nhìn nữ tử mắt xanh.

Nữ tử diễm lệ đó run người dán sát vào tường, đôi mắt yêu mị kinh hoàng nhìn Hoa Lân, một cử động nhỏ cũng không dám. Kỳ thực ả cũng đã từng nhìn thấy thây ma sống lại, nhưng đó là kết quả có được sau khi giáo chủ thi pháp, còn thể loại "xác dậy" như Hoa Lân thì đúng là lần đầu tiên gặp phải, không khiến nàng sợ phát khiếp mới lạ!

Hoa Lân cũng không rõ sao mình lại tới đây, sau khi nhìn thấy thi thể của Chử Tác ở dưới đất, hắn mới động tâm, trầm giọng hỏi: "Rốt cuộc ngươi là ai?"

Nữ tử đó sợ hãi đáp: "Như, Như Bích Y..."

Hoa Lân cảm thấy cái tên này hình như không phải là người Trung Nguyên, lại hỏi tiếp: "Ngươi từ đâu đến?"

Như Bích Y ngoan ngoãn trả lời: "Ba Tư..."

Hoa Lân: "Ngươi tới đây làm gì?"

Như Bích Y: "Giáo chủ muốn tôi cùng Cách Nạp đi hủy thi diệt..." Nói đến đây, Như Bích Y mới phát hiện ra "thi thể" trước mắt có điểm không giống lắm. Từ lâu rồi nàng đã nghe nói "người chết" là phương thức tốt nhất để giữ bí mật, lần này xem ra lời truyền ngôn đó sai mất rồi!

Hoa Lân nheo mày, trong lòng dao động, lẩm bẩm nhắc lại: "Giáo chủ?" Đột nhiên quát ầm: "Giáo chủ của các ngươi là ai?"

Như Bích Y đã khôi phục như bình thường, lam quang yêu dị vụt qua trong mắt, Hoa Lân chỉ thấy

một đám đông thân hình kiều mỹ nháo nhào xông tới, không ngờ lại là ảo thuật. Hoa Lân đã từng nếm qua khổ đầu nên lập tức có đối sách, nhanh chóng nhắm mắt lại, thi triển Sưu Thần thuật phản ánh rõ nét cảnh vật xung quanh vào trong óc. Chỉ thấy Như Bích Y chầm chậm dịch về phía cửa sắt không một tiếng động, tay từ từ rút ra hai cây ngân châm xanh lè.

Hoa Lân nhếch mép cười khỉnh, thân chói sáng hồng quang, một thanh bảo kiếm đột ngột lơ lửng trước mặt, hữu thủ vẫy ra, Hà Chiếu kiếm bắn lên cửa sắt, khiến Như Bích Y toan tháo chạy khỏi liễm phòng sợ đến mức mặt mũi trắng bệch. Giờ đây ả mới biết rằng "thi thể" này còn biết ngự kiếm thuật.

Hoa Lân cười lạnh nói: "Nếu ngươi tự tin có thể chạy thoát khỏi bảo kiếm của ta thì cứ thử xem!" Nói xong, Hà Chiếu kiếm trên cửa sắt tự bắn ra, mũi kiếm quay ngược lại lạnh lẽo chỉ vào yết hầu của Như Bích Y, không nhúc nhích tí nào giữa không trung như có người đang cầm chuôi kiếm chĩa vào ả.

Như Bích Y vội vàng thu lại hai mũi độc châm, ả vừa bắt đầu đã bị một thân tu vi "kỳ dị" của Hoa Lân làm

cho khiếp sợ. Ả không ngờ rằng, tu vi của Hoa Lân chính là tâm pháp tu chân chính tông, chỉ vì số người Trung Nguyên biết được quá ít nên người đời đều không hiểu rõ.

Hoa Lân uể oải nhảy xuống giường, thong thả bước tới, đưa tay nắm lấy Hà Chiếu kiếm trôi nổi trên không, trên mặt lộ ra nụ cười xấu xa, chăm chú nhìn Như Bích Y một cách hiếu kỳ.

Ai dè Như Bích Y hiểu nhầm ý của hắn, kêu một tiếng nũng nịu, ưỡn ngực cười quyến rũ: "Ai da...quan nhân có muốn nô gia không?"

Toàn thân Hoa Lân nổi lên một lớp da gà, đang định mắng ngừng lại thì bỗng một tiếng quát truyền đến từ hành lang ngoài cửa: "Thật không biết xấu hổ..."

Hoa Lân nghe thấy thanh âm quen thuộc này liền ngây người, quay đầu nhìn ra, nào ngờ bộ ngực của Như Bích Y đã áp sát vào cánh tay hắn.

Diệp Thanh không biết đã phi vào từ khi nào, một cước đạp vào eo Như Bích Y, giọng lạnh băng: "Ngươi muốn chết chắc?"

Như Bích Y dễ dàng tránh khỏi, thân pháp phải vào loại nhất lưu.

Bất ngờ nhất là Thượng Quan Linh cũng tới, phía sau còn có vài đồng môn Thiên Sơn, Trương Thiên Hoa cười ha ha nói: "Ta cứ bảo sao đại ca không chịu về nhà, thì ra là đang hưởng ôn nhu à? Ha ha ha..."

Hoa Lân tặng ngay cho gã một đá. Đương nhiên, gần đây Trương Thiên Hoa võ công đại tiến nên ung dung né được cước của Hoa Lân.

Thượng Quan Linh vừa mới đặt chân vào liễm phòng, chỉ trừng mắt nghiêm khắc nhìn Hoa Lân rồi quay đầu đi ra, xa xa vọng lại: "Chuyện nhà các người ta không quản!"

Hạng Tiêu Vân lắc đầu quầy quậy như khinh thường con người Hoa Lân, kéo Trần Kiêu cùng đi ra...

Bọn Nghiêm Liệt Phong, Trịnh Phi Vũ đều cười sằng sặc, không ai thèm đoán xem tại sao Hoa Lân lại ở trong liễm phòng, chỉ nhao nhao giễu cợt Hoa Lân đã cư xử quá đáng, còn có tâm tình chạy tới liễm phòng để ve vãn.

Tên bổ khoái dẫn Diệp Thanh tới nhận xác hai chân run lẩy bẩy, vì gã đột nhiên phát hiện ra Hoa Lân chính là một trong những "thi thể" mà mình đã khiêng về...

Ngọc Tiên Duyên - Tập 3

Chương 13 - Tá Thi Tri Tội

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

Tàng thư viện.com

Hoa Lân không thể nào tưởng được rằng Thượng Quan Linh lại tới một nơi như liễm phòng để tìm mình, trong lòng thầm cảm kích. Nhưng vừa nãy hình như nàng đã hiểu lầm hắn, phải tìm lúc nào đó giải thích hết cho nàng mới được.

Diệp Thanh cũng lườm Hoa Lân một cái, mặt lạnh tanh quét mắt nhìn Như Bích Y ở bên, vô tình phát hiện ra tình cảnh đẫm máu trong liễm phòng, khiến nàng dấy lên một cảm giác muốn ói. Nàng liền cuống quýt kéo Hoa Lân: "Công tử...Chúng ta đi ra đi!"

Hoa Lân ngoảnh lại quát Như Bích Y vẫn trốn ở bên trong: "Còn không chui ra, chẳng lẽ muốn ta đích thân mời à?"

Chỉ thấy tròng mắt của Như Bích Y đảo tròn một vòng, ỏn ẻn nói: "Thiếp thấy vết thương trên ngực chàng nghiêm trọng lắm! Thiếp...thiếp sợ nương tử nhà chàng sẽ giết thiếp mất!"

Kỳ thực Diệp Thanh sớm đã nhìn thấy vết thương nơi ngực Hoa Lân, nhưng thấy Hoa Lân vẫn mạnh như rồng như hổ nên cũng không để ý. Bấy giờ nghe Như Bích Y bảo là nghiêm trọng đến vậy, nàng khẩn trương hỏi: "Công tử! Huynh không sao chứ?"

Hoa Lân thấy nàng tay chân luống cuống bắt đầu băng bó cho mình, bèn nhẹ nhàng nói: "Một chút thương thế nhỏ, không thành vấn đề."

Trương Thiên Hoa trộm cười, thầm nghĩ vết thương này e là có lai lịch rất lớn đây. Hí hí...

Như Bích Y thấy Diệp Thanh đang hấp tấp giúp Hoa Lân băng bó, đây chính là điều mà ả mong chờ, đột nhiên ả quay ngoắt người xông về phía vách tường mặt tây.

"Rầm" một tiếng vang dội, tường gạch của liễm phòng đã bị ả xuyên vỡ một lỗ to. Hoa Lân ngớ người, hàn quang vụt lên trong tay, Hà Chiếu kiếm đã bay ra. Chỉ nghe thấy một tiếng la thảm ở phía tường ngoài, Hoa Lân bất chấp Diệp Thanh vẫn đang băng bó cho mình, phi vèo ra ngoài qua lỗ thủng, trên mặt đất chỉ lưu lại vài giọt máu tươi, nào còn thấy bóng dáng của Như Bích Y.

Hoa Lân ngẩng đầu lên mới phát hiện ra giờ đã là hoàng hôn, một đội bổ khoái phía ngoài tường đang chạy đến, lớn tiếng thét: "Xảy ra chuyện gì?"

Hoa Lân thấy tình thế đã trở nên phức tạp, lại không thể bỏ mặc không quản đến bọn Trương Thiên Hoa, đành phải gạt bỏ ý định truy bắt Như Bích Y, làm mặt lạnh với lũ bổ khoái đang xông đến: "Không có gì!"

Tên bổ khoái dẫn đầu nghi hoặc nhìn hắn, rồi lại nhìn bức tường bị phá sau lưng hắn, đột nhiên nghe thấy trong phòng có tiếng người gào lên: "Không hay rồi, không hay rồi! Chử Tác bị giết rồi!"

Hoa Lân chớp mắt, giờ hắn mới biết là phiền phức đã tới nơi. Quả nhiên lũ bổ khoái đối diện đồng loạt rút binh khí vây lấy hắn.

Nguyên lai, khi Hoa Lân vừa chui qua vách tường vỡ ở mặt tây thì Cảnh Vệ lại cùng vài bổ khoái tiến vào liễm phòng bằng đường cũ. Đúng lúc nhìn thấy Diệp Thanh và bọn Trương Thiên Hoa vẫn còn sững sờ, Cảnh Vệ than khóc thảm thiết khuyên Diệp Thanh: "Diệp cô nương, người chết không thể sống lại, xin hãy nén bi thương."

Diệp Thanh ngạc nhiên, mãi lâu sau mới minh bạch thì ra Cảnh Vệ đã đến liễm phòng này một lần rồi, cũng đã nhìn thấy "thi thể" của Hoa Lân. Do không tìm thấy Diệp Thanh nên gã bất đắc dĩ lại phải một lần nữa tới nha môn nhận xác. Diệp Thanh thầm thấy tức cười, lúc này Hoa Lân đang ở ngoài tường, không biết sau khi Cảnh Vệ nhìn thấy sẽ có cảm tưởng gì? Nàng toan giải thích rõ mọi việc thì một tên bổ khoái bỗng gào to: "Chử Tác bị giết rồi!"

Trương Thiên Hoa cùng một vài sư huynh chưa kịp ra khỏi liễm phòng như Nghiêm Liệt Phong, Trịnh Phi Vũ cũng bị lũ bổ khoái vây quanh, tuy mọi người không sợ thượng quan, nhưng bị quan phủ truy nã cũng là một chuyện khá phiền toái.

Diệp Thanh lanh trí, ngó một tên bổ khoái đang run như cầy sấy ở một góc, nói: "Này! Đừng có run nữa...Chúng ta bị hiểu lầm, ngươi còn không qua giải thích?"

Tên bổ khoái đó chính là tiểu đầu mục đã dẫn đường cho Diệp Thanh tới nhận xác, nghe nàng gọi liền ngẩng đầu lên, lắp bắp nói: "Các...các ngươi là...là người thế nào, sao người chết rồi còn sống lại được?"

Ba người Trương Thiên Hoa, Nghiêm Liệt Phong, Trịnh Phi Vũ đến lúc đó mới hiểu tại sao Hoa Lân lại tới liễm phòng, đều kinh ngạc thốt: "Không phải chứ?"

Chỉ có Cảnh Vệ vốn không rõ đã xảy ra chuyện gì, nhưng bất chợt nhìn thấy Hoa Lân từ ngoài bức tường vỡ quay vào, không khỏi ré lên "Á!" một tiếng, người bắn ra sau liên tiếp giật lùi, dán sát vào tường, chỉ vào Hoa Lân run run nói: "Ngươi...ngươi..." Những lời tiếp sau không thể nào bật ra được, vì gã đã sợ tới mức mặt mũi trắng bệch.

Mọi người đều sững ra, chợt minh bạch mọi chuyện. Một lúc lâu sau, bọn Trương Thiên Hoa mới ha hả

cười rộ. Nghiêm Liệt Phong cười mắng: "Hoa sư đệ! Ngươi đang làm trò quỷ gì thế?"

Hoa Lân nhún vai, cười khổ nói: "Ta còn mơ hồ hơn các người!"

Lúc này các bổ khoái bên ngoài cũng đã đi vào qua bức tường vỡ, bao vây tất cả mọi người trong liễm phòng. Một tên bổ khoái tay cầm trường kiếm, gương mặt lãnh ngạo tiến vào sau, vừa nhìn thấy Hoa Lân cũng đại kinh thất sắc, nhưng gã dầu sao cũng là "Thần Bổ" Nhậm Anh Phi danh mãn thiên hạ, chỉ thấy sắc mặt gã trầm xuống, nhìn Hoa Lân rít giọng nói: "Ngươi phải biết giả chết là trọng tội triều đình, người đâu!...Áp giải vào đại lao!"

Hoa Lân cười khổ nói: "Ta không phải giả chết, mà là giả thi!...Huynh đài!"

Nhậm Anh Phi thấy lũ bổ khoái thủ hạ anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, không ai dám tiến lên trói người, ắt hẳn đều đã tận mắt nhìn qua thi thể của Hoa Lân, trên mặt đều lộ ra biểu tình sợ sệt. "Keng", Nhậm Anh Phi đã rút bảo kiếm, lạnh lùng nói với Hoa Lân: "Ngươi bó tay chịu trói, hay muốn ta phải động thủ đây?"

Hoa Lân thấy Trương Thiên Hoa, Nghiêm Liệt Phong, Trịnh Phi Vũ đều đặt tay lên chuôi kiếm, hiển nhiên là chuẩn bị chống cự, hắn vội giơ hai tay cười nói: "Ta đầu hàng, ta đầu hàng!...Ta muốn gặp châu phủ đại nhân của các ngươi, phiền ngươi dẫn ta đi!"

Nhậm Anh Phi cười nhạt nói: "Dựa vào ngươi mà cũng muốn gặp châu phủ đại nhân? Còn không ngoan ngoãn cho ta..." Gã đột ngột cảm thấy một cơn sát khí âm lãnh trùm lên người mình, Hoa Lân đã lạnh lùng ngắt lời: "Ngươi cho rằng bằng vào mấy tên bổ khoái các ngươi mà có thể ngăn được Thiên Sơn kiếm phái à?"

Nhậm Anh Phi biến sắc mặt, nhìn lướt quanh một lượt các cao thủ tại trường, tim rét run, chửi thầm: "Mẹ nó chứ! Sao toàn là người của Thiên Sơn kiếm phái thế này?" Nhưng gã trước giờ không sợ cường "quyền", đang định liều mạng bắt người thì Hoa Lân đã lại giúp hắn hạ đài, dịu giọng nói: "Ta đầu hàng còn chưa được sao? Với thực lực của tổng bổ đầu ngươi, chúng ta nhất định là không chạy thoát được!...Ta thực sự có chuyện muốn bẩm báo với châu phủ đại nhân!"

Hoa Lân quay lại nói với Trương Thiên Hoa: "Các người về trước đi! Đêm nay ta sẽ tới tìm đệ uống vài chén rượu, việc ở đây ta có thể thu xếp được!" Rồi ngoảnh lại gọi Cảnh Vệ ở trong góc: "Ngươi đi cùng ta, tiện thể giải quyết chuyện mà ta đã đáp ứng ngươi luôn!"

Nhậm Anh Phi thấy hắn cứ điềm nhiên như không mà điều động mọi người, căn bản chẳng thèm đặt mình vào trong mắt, gã vốn muốn quát to bảo dừng, nhưng chợt thay đổi ý nghĩ: Cũng tốt! Mấy cao thủ Thiên Sơn đi mất, ta có thể thong thả mà bắt người!

Cảnh Vệ khổ sở nói: "Ta...ta cũng phải đi cùng à?" Gã đột nhiên tỉnh ngộ đoán ra Hoa Lân muốn giúp mình đoạt lại hàng hóa, vội vàng nói: "Gặp...gặp châu phủ đại nhân làm gì? Người chúng ta cần tìm là thống chế sở kiểm tra Ngụy đại nhân cơ mà!"

Hoa Lân cười nói: "Ngươi bảo chức quan nha môn châu phủ to hơn hay chức quan thống chế sở kiểm tra to hơn?"

Cảnh Vệ hoang mang: "Châu phủ đại nhân quản hạt cả vùng Thành Đô, sao có thể đem so với một thống chế nhỏ nhoi được!"

Hoa Lân gật đầu nói: "Vậy chẳng phải là xong rồi ư?"

Dứt lời, Hoa Lân từ biệt ba vị đồng môn rồi dẫn Cảnh Vệ còn đang cứng đầu cứng cổ theo chân Nhậm tổng bổ đầu đi về phía nha môn châu phủ...

Ngọc Tiên Duyên - Tập 3

Chương 14 - Lộ Ngộ Mai Phục

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

Tàng thư viện.com

Trương Thiên Hoa, Nghiêm Liệt Phong, Trịnh Phi Vũ từ lâu đã biết thủ đoạn phi phàm của Hoa Lân, lại thấy hắn xử lý sự vụ đâu ra đó hết sức chu đáo, nên đều lần lượt tạm biệt rồi rút khỏi đó.

Cảnh Vệ đi theo sau Hoa Lân, bị bổ khoái áp giải tới nha môn châu phủ, lòng rối như tơ vò. Lại thấy Diệp Thanh sánh vai với Hoa Lân rảo bước mà đi, ung dung thưởng thức phong cảnh bên đường, căn bản không coi châu phủ đại nhân ra cái gì. Cảnh Vệ thầm cười khổ: "Các ngươi thì tốt rồi, võ công cao cường như vậy, nếu phải bỏ chạy thì ai mà cản được, chỉ có

quả dưa ngốc ta là ngây ngô đi làm tử quỷ thay các ngươi thôi!"

Đoàn người của Hoa Lân cuối cùng đã tới công đường, trời đã tối hẳn, đường phố nhộn nhịp bắc đèn ***g, người qua kẻ lại đông đúc náo nhiệt. Nhậm Anh Phi cười gằn nói: "Hiện tại châu phủ đại nhân đã bãi đường rồi. Nói đi...rốt cuộc thì ngươi muốn thế nào?"

Hoa Lân cười cười: "Vậy chúng ta đi thẳng tới phủ trì của châu phủ đại nhân là được!" Nói xong dẫn đám bổ khoái đi qua công đường, thẳng tiến tới quan trì của châu phủ đại nhân. Bách tính trên đường hiển nhiên rất ngưỡng mộ tổng bổ đầu Nhậm Anh Phi, tới tấp nhường đường hành lễ. Hoa Lân cười bảo: "Tổng bổ đầu quả nhiên rất được lòng người, thực là cái phúc của bách tính Thành Đô vậy!"

Lũ bổ khoái đi sau Nhậm Anh Phi đều tươi cười hớn hở, ngực ưỡn ra, dường như được thơm lây không ít.

Rẽ qua một quan đạo, hai con sư tử đá to lớn hiện ra trước mắt, trên bậc thềm cao cao là bốn hộ vệ dáng vẻ kiêu căng. Thấy bọn họ đi đến liền đồng thanh quát: "Nơi đây là phủ trì của Tần đại nhân, những kẻ không có phận sự không được xông bừa!"

Diệp Thanh tiến lên hai bước, ngạo nghễ vòng tay nói: "Thế tử của Hoa gia ở kinh thành, Hoa Lân tới bái phỏng, đi gọi đại nhân của các ngươi mau mau ra gặp!"

Cảnh Vệ bắt đầu rướm mồ hôi trán. Hôm qua Hoa Lân vừa mới mạo xưng là chưởng môn của Tiên Kiếm phái, hôm nay lại mạo xưng là thế tử gì gì đó ở kinh thành là sao? Xem ra tiểu tử này nhất định là một chuyên gia lừa đảo, dám đội lốt đủ loại người. Ài!...Ta có nên giũ bỏ quan hệ với họ ngay lập tức không nhỉ? Nếu không, lần sau không chừng hắn còn giả làm hoàng thượng ấy chứ...

Tuy Cảnh Vệ xuất thân từ quan phủ nhưng dẫu sao vẫn không biết Hoa gia ở kinh thành là người như thế nào, nên mới sinh ra cảm giác muốn bỏ trốn. Tổng bổ đầu sau lưng gã lại không như vậy, vừa nghe thấy Hoa Lân nói ra thân phận thế tử ở kinh thành, mặt gã đã hơi biến sắc, trong lòng thì ngầm chửi: "Mẹ nó chứ! Chẳng trách thằng cha này lại vênh váo hống hách như vậy, thì ra là công tử của xu mật phủ!"

Lũ hộ vệ canh cửa châu phủ đương nhiên không biết Hoa gia kinh thành là nhân vật thế nào. Có điều, tổng

bổ đầu đứng phía sau thì chúng nhận ra. Thấy Hoa Lân khí độ phi phàm, liền vội vàng khom người nói: "Xin đại nhân chờ chút, tiểu nhân sẽ vào bẩm báo một tiếng ngay!"

Cảnh Vệ do đã có ấn tượng ban đầu về Hoa Lân, cho rằng hắn là một tên bịp bợm trên giang hồ, sự bất an trong lòng ngày càng mãnh liệt. Gã nói gấp: "Hoa...Hoa công tử! Tôi...tôi thấy hay là thôi đi được không? Tôi sẽ nghĩ cách khác!"

Hoa Lân quay đầu kỳ quái nhìn hắn, trầm giọng nói: "Sao cơ? Chẳng lẽ hàng hóa của ngươi thực sự có vấn đề à?"

Cảnh Vệ lúng túng nói: "Không không không! Chỉ là..."

Hoa Lân: "Không có vấn đề thì được rồi! Hê hê...Dù cho có vấn đề, ta cũng phải biến nó thành không vấn đề!"

Trong lúc Cảnh Vệ vẫn còn muốn nhấc mình thoái lui thì đại môn châu phủ đã hoàn toàn rộng mở, một hộ vệ chắp tay vái Hoa Lân: "Ngài là Hoa công tử ạ?...Châu phủ đại nhân có lời mời!"

Hoa Lân hất vạt áo khoác, vênh mặt bước lên bậc thềm. Diệp Thanh và tổng bổ đầu vội bám theo, chỉ còn lại một lũ bổ khoái trơ ra như phỗng đứng chờ ngoài cửa. Cảnh Vệ thấy vậy, chỉ còn cách miễn cưỡng xông bừa vào Tần phủ...

Châu phủ Thành Đô tên Tần Viễn Khang, trước đó đang dùng bữa tối cùng người nhà, nghe tin thế tử từ kinh thành đích thân tới thăm, liền lật đật cho dẹp tửu yến, đi ra cửa đại sảnh tự mình nghênh đón. Chỉ thấy một thiếu niên oai hùng dẫn theo ba người đi thẳng tới, lão nhận ra tổng bổ đầu nên không dám hoài nghi thân phận của đối phương, chắp tay chào: "Thế tử đi đường vất vả, xin mời vào nghỉ ngơi chốc lát!"

Hoa Lân không tiến vào trong, hoàn lễ nói: "Đêm khuya tới thăm xin đại nhân lượng thứ, vì bằng hữu của ta có một lô hàng bị giữ lại tại sở kiểm tra, mong đại nhân chu toàn giúp ta!"

Tần Viễn Khang ngẩn người, kẻ nào dám cản trở hàng hóa của Hoa công phủ, chẳng lẽ không muốn sống nữa hay sao? Bất quá, việc này hình như không thuộc phạm vi quản hạt của lão, thật không hiểu tại

sao thế tử Hoa gia lại tìm đến mình. Lão tức thì trơ mặt cười nói: "Mời thế tử nghỉ ngơi trước đã, hạ quan sẽ bảo người đi gọi Ngụy Vũ Mưu tới bàn bạc!"

Hoa Lân vòng tay cảm tạ: "Phiền đại nhân nhọc tâm!"

Sau đó Hoa Lân cùng Diệp Thanh, Cảnh Vệ và Nhậm Anh Phi vào chỗ ngồi trong đại sảnh, nhưng Cảnh Vệ và Nhậm Anh Phi nào dám nhập tọa, chỉ đứng sau lưng Hoa Lân đến thở mạnh cũng không dám. Cảnh Vệ lại càng hai chân phát nhuyễn, tim không ngớt thấp thỏm: "Trời ạ! Lá gan của tiểu tử này cũng lớn quá đi!"

Tần Viễn Khang sau khi an bài cho người đi mời Ngụy Vũ Mưu của sở kiểm tra rồi mới tới thăm hỏi Hoa Lân một cách thân mật, hết hỏi thế tử từ đâu đến, lại hỏi thăm Hoa quốc công có an khang hay chăng...vân vân, một lô một lốc các chủ đề xã giao.

Hoa Lân trả lời liền mạch không chút vấp váp. Cảnh Vệ đứng sau lưng hắn cũng dần quen với sự sợ hãi, trong lòng lại nổi lên ý niệm không đứng đắn. Gã tự nhủ: "Hoa thiếu gia không thẹn là thiên hạ đệ nhất tổ tông trong nghề lừa đảo, thủ đoạn quả nhiên cao minh. Đầu tiên là lừa một tên bổ đầu để gã đi theo

mình, sau đó cùng tới gặp châu phủ đại nhân, như vậy là có thể đạt được mục đích dọa châu phủ đại nhân. Đạo lý trong đó nghĩ một cái là minh bạch ngay, sau này ta cũng mời người đi khắp nơi mạo danh vài lần, tiền tài còn chẳng ào ào rót vào sao?" Nghĩ tới nghĩ lui, tưởng tượng ra trước mắt châu báu tỏa kim quang tứ phía chất đầy cả đại sảnh, khóe miệng bất giác lộ ra một nét cười gian xảo đắc ý...

Chẳng bao lâu sau đó, trên quan trường quả nhiên xuất hiện một quý tộc lừa đảo, vơ vét được vô số tài vật, sau khi gã chết, theo người ta thống kê thì gia tài của gã lên tới chừng ngàn vạn, còn khai sáng nên nghề lừa quan trong lịch sử...

Hoa Lân căn bản không tưởng được rằng mình chỉ giúp người làm một chuyện tốt, vô tình lại đặt nền móng cho tương lai huy hoàng của một ngành nghề, nếu hắn biết được diễn biến của chuyện này, e là sẽ không khỏi phải cảm thán suốt đời.

Lại nói Ngụy Vũ Mưu của sở kiểm tra nghe nói châu phủ đại nhân có lời mời, sợ mất hồn mất vía, liền ba chân bốn cẳng đến khấu kiến. Trước mặt mọi người, y run cầm cập biết được đầu đuôi sự việc, toàn thân

toát mồ hôi lạnh. Nguyên lai y tạm giữ hàng hóa của Cảnh Vệ chính là muốn moi ít tiền trà nước, không ngờ tiểu tử Cảnh Vệ này lại có người đỡ lưng, thầm nhủ mũ ô sa trên đầu mình chỉ sợ khó giữ. Ai dè Hoa Lân vốn khoan dung, chỉ bảo y mau cho lô hàng thông qua là kết thúc vụ này.

Sau này Ngụy Vũ Mưu rút kinh nghiệm xương máu, trở thành một vị thanh quan danh tiếng lẫy lừng...

Chuyện của Cảnh Vệ cuối cùng đã được giải quyết, Hoa Lân cảm thấy thoải mái cả người, liền từ biệt châu phủ đại nhân: "Phiền đại nhân giúp đỡ rồi, lần sau nếu Tần đại nhân gặp khó khăn thì cứ đến kinh đô tìm Hoa phủ là được!"

Tần Viễn Khanh cảm ơn rối rít, trong lòng mừng rỡ. Trong triều đã có Hoa công phủ nâng đỡ, con đường làm quan chắc chắn sẽ vô cùng sáng sủa. Do đó lão liền đích thân tiễn mấy người Hoa Lân ra tận ngoài cửa.

Ra khỏi châu phủ, Hoa Lân lại cáo biệt Nhậm tổng bổ đầu tại một ngã tư, lúc quay về Dật Tiên lâu, Hoa Lân bảo Cảnh Vệ: "Ngươi tới sở kiểm tra lấy hàng trước

đi! Hai ngày nữa ta sẽ lên Thục Sơn tham quan kiếm điển, sau này gặp lại!"

Cảnh Vệ cảm kích một hồi, mò trong ngực áo ra một xấp ngân phiếu đưa cho Hoa Lân, đang định nói vài câu khuyên hắn nhận lấy, Hoa Lân đã chủ động hơn cả gã, nhét luôn ngân phiếu vào trong ngực áo nói: "Được rồi...giao dịch hoàn thành! Ta chuồn trước đây, hê hê..."

Cảnh Vệ đưa mắt nhìn theo Hoa Lân ôm Diệp Thanh từ từ biến mất trong màn đêm, lẩm bẩm một mình: "Không hổ là cao nhân, động tác nhận ngân phiếu cũng tiêu sái đến vậy, thực khiến người ta khâm phục..."

...

Bóng đêm đậm dần, những cửa hiệu tốp năm tụm ba bền đường bắt đầu lục tục đóng cửa, chỉ còn một vài nơi mua son bán phấn xa hoa là vẫn hoạt động thâu đêm.

Hoa Lân khoác eo Diệp Thanh, dọc theo con đường vươn dài ra vô tận, chậm rãi đi về phía Bích Thanh viên ở thành tây, đắc ý cười nói: "Thanh Thanh...thế

nào? Thấy thủ đoạn của công tử nhà muội không tầm thường chứ?"

Diệp Thanh thấy hắn dắt mình đi tới Bích Thanh viên, chân dừng bước làm nũng: "Thanh Thanh không muốn đến Bích Thanh viên!"

Hoa Lân ngớ ra, ôn nhu nói: "Hôm nay ta chỉ đi báo cho Trương Thiên Hoa một tiếng thôi, tiểu tử này không lâu nữa sợ rằng sẽ gặp kiếp nạn. Chỉ một tuần trà thôi được không?"

Diệp Thanh vẫn dẩu môi không đồng ý, lúc này Hoa Lân đột nhiên toàn thân rung động, dùng lực kéo Diệp Thanh vào lòng mình. "Coong" một tiếng , Hà Chiếu kiếm đã nắm chặt trong hữu thủ, ngưng thần nhìn về phía trước. Chỉ thấy một cơn gió nhẹ thổi qua mặt đường, vài chiếc lá rụng phất phơ trong gió, một luồng sát khí khó cảm nhận tràn ngập trên con đường không một hộ dân, bốn bề yên tĩnh đến nỗi một chiếc kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Làn gió muộn thổi hất tóc mai của Hoa Lân, thân ảnh hắn như một chiến thần đứng sừng sững tại trung tâm con đường, sự nhanh nhạy đó, sát khí ngưng

trọng đó khiến những tên sát thủ mai phục hai bên đường không ngớt kinh ngạc...

Ngọc Tiên Duyên - Tập 3

Chương 15 - Các Triển Tuyệt Học

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

Tàng thư viện.com

Tuy Hoa Lân hiện tại chưa thể xem là cao thủ tuyệt thế, nhưng tu vi của hắn há có thể so sánh với lúc xưa. Hắn ngay lập tức thi triển Sưu Thần thuật như có như không từ từ trải ra đằng xa. Quả nhiên phát hiện thấy sáu tên hắc y bịt mặt đang nấp trong một góc không xa, trên nóc nhà còn có hai sát thủ nắm ám khí trong tay, một tên trong đó thân người nhỏ nhắn, hiển nhiên là nữ tử.

Hoa Lân đang suy nghĩ có nên ngạnh đấu không thì đột nhiên nhận thấy có một luồng sóng dao động khác của Sưu Thần thuật đang thăm dò mình, bấy giờ hắn mới biết rằng trên một con đường khác còn có một bóng người áo trắng đứng dưới mái hiên. Người

đó ăn vận rất giống với Nhược Uyên, rõ ràng không phải là quân chi viện của đám sát thủ bịt mặt, chẳng lẽ là do sư huynh của Nhược Uyên phái tới điều tra xem Hoa Lân có phải là người mà Phần Âm tông muốn tìm không?

Nghĩ đến đó, trái tim Hoa Lân không khỏi run rẩy...

Diệp Thanh cũng cảm giác được có gì đó không thỏa đáng, nhu hòa hỏi: "Công tử! Chúng ta có cần đi đường vòng không?"

Hoa Lân trầm tư giây lát, đáp: "Tổng cộng có tám tên bịt mặt mai phục ở gần đây, trong đó có hai tên núp trên mái nhà, võ công của những kẻ này cực kỳ đặc biệt, chỉ sợ chúng ta không phải là đối thủ..."

Diệp Thanh ngạc nhiên hỏi: "Sao huynh lại nhìn rõ mồn một như vậy? Sao muội chẳng nhìn thấy gì cả?"

Hoa Lân ghé vào tai nàng nói: "Phải dùng Sưu Thần thuật mới có thể nhìn thấy được, cự ly quá xa, muội rất khó dò ra được phương vị của chúng."

Diệp Thanh bỗng cảm thấy mình đã trở thành một nỗi phiền toái, hiện tại tất cả những sự kiện gì đột ngột xảy ra đều do Hoa Lân đích thân động thủ, trước

đây nàng đã lập thệ sẽ vĩnh viễn bảo vệ công tử, vậy mà bây giờ hoàn toàn trái ngược. Do đó nàng ngầm đốc thúc bản thân phải tranh thủ thời gian luyện công, sau này san sẻ gánh nặng cho công tử...Thực quá ư nhạy cảm, nàng chỉ hận mình không thể giúp đỡ Hoa Lân mà không biết rằng địch nhân gặp phải hôm nay không phải cao thủ ma đạo thì cũng là kỳ nhân tu chân, dù tư chất của nàng có quán tuyệt thiên hạ đi nữa, muốn đạt đến cảnh giới trừ ma trong vòng vài năm vẫn là một điều khó khăn phi thường.

Hoa Lân thì khác, trong cơ thể hắn có một nguồn năng lực uy lực cường đại, vô hình trung đã làm công lực tăng lên gấp năm, sáu lần, võ công đương nhiên là chấn kinh võ lâm. Có điều, một thân công lực này của Hoa Lân có được cũng không dễ dàng, đây là kết quả mà hắn phải dùng cái mạng nhỏ của mình đánh đổi, vì nó, hắn đã phải liên tục chịu nỗi thống khổ chết người hơn mười năm ròng rã.

Hoa Lân nhớ lại chỉ với hai tên cao thủ ma đạo đã có thể khiến hắn phải dùng toàn lực mới đối phó được, trong khi trước mặt lại có đến hơn tám người, hắn không dám hành động mạo hiểm vô nghĩa. Đang

chuẩn bị thi triển ngự kiếm thuật đằng không bay lên thì hai tên bịt mặt đã đột nhiên gây rối loạn.

"U u u..." một dải ám khí lớn lấp loáng sắc xanh nghênh diện bắn đến, khiến Hoa Lân không có thời gian mà thi triển ngự kiếm thuật, sáu bóng đen kia cũng giẫm lên mái nhà nhanh chóng đánh bọc từ hai phía, thân pháp lẹ đến hoa mắt, hiển nhiên là một tổ hợp ám sát đã được huấn luyện rất có cơ bản.

Trường kiếm Hoa Lân kéo theo một màn tinh quang, "keng keng keng..." đánh rơi hết ám khí xuống mặt đất, nhưng đám sát thủ đã thừa cơ hình thành trận pháp bao vây. Hai tên sát thủ thi triển ám khí căn bản không có ý định ngừng lại, tay giơ lên, một mảng sáng xanh loang loáng phủ trên diện rộng lại bắn thẳng vào mặt, không ngờ có thể vòng qua người của chúng một cách chuẩn xác.

Lần này Diệp Thanh giành xuất thủ trước, không ai nhìn rõ nàng rút kiếm thế nào, chỉ thấy Hàn Tinh kiếm trong tay đã rời bao bay ra, một màn bạch quang lóa mắt vụt qua, một lần nữa tất cả số ám khí lại rơi rụng trước mũi kiếm.

Hoa Lân phối hợp với nàng kín kẽ như áo trời, ngón tay phải bắt quyết, lăng không điểm về phía bóng đen phóng ám khí trên nóc nhà. Chỉ thấy Hà Chiếu kiếm vèo một tiếng, cấp tốc xạ tới tên thích khách bên phải. Tên thích khách đó thất kinh, không nghĩ rằng phi kiếm của đối phương lại nhanh như thiểm điện, chỉ còn cách nâng đoản kiếm trong tả thủ liều mạng ngăn trở. "Coong", hàn quang lóe lên, tuy thích khách đó đã dùng đoản kiếm chặn phía trước, nhưng Hà Chiếu kiếm vẫn xuyên qua ngực gã, nửa thanh đoản kiếm trong tay lúc này mới rơi xuống mái ngói.

Đám thích khách trong lòng đều hoảng sợ, nhưng lập tức lại vui mừng khôn xiết. Chúng thầm nghĩ bảo kiếm của Hoa Lân đã bay đi, vậy nên nhất định sẽ không cản được thế công của chúng, liền ào ào lao xuống từ trên nóc nhà.

Hoa Lân nói gấp: "Thanh Thanh mau tung độc chiêu!"

Quả nhiên, còn chưa dứt lời, Diệp Thanh đã cảm thấy mắt mình hoa lên, cảnh vật xung quanh dao động một hồi, không hiểu vì sao nàng thấy mình đang ở trên một ngọn núi lạnh giá. Trong lòng rét run, giờ

đây nàng mới biết vì sao Hoa Lân lại có thái độ như đối diện với đại địch. Không trì hoàn thêm, nàng quát một tiếng: "Lâm...! Binh...!"

Toàn thân Diệp Thanh nhiệt huyết sục sôi, liên tục thi triển Cửu Tự kiếm quyết mà thiên hạ đều kinh sợ. Nếu nàng có thể thi triển một hơi "Lâm Binh Đấu Giả Giai Trận Liệt Tại Tiền!" chín chiêu kiếm pháp thì hẳn rằng thiên hạ không có ai là đối thủ của nàng. Bởi lẽ trước kia thiên hạ đệ nhất cao thủ Diệp Thiên Tông chỉ dùng có sáu chiêu mà đã tung hoành thiên hạ vô địch thủ.

Đây là tiêu chí quan trọng để Diệp Thanh chân chính bước vào hàng ngũ cao thủ tu chân! Chỉ thấy thân ảnh của nàng liên tiếp rung động, sản sinh ra một loại ảo giác lúc ẩn lúc hiện, ngay cả Hoa Lân ở ngay cạnh bên cũng không rõ nàng đang ở chỗ nào.

"Keng keng keng..." một loạt sáu đạo kiếm quang trắng như tuyết vụt qua, đám thích khích xung quanh ngơ ngác nhận ra trước ngực mình đã có thêm một cái lỗ thông suốt, ảo ảnh trước mắt Diệp Thanh cũng không công mà tự vỡ. Tất cả đều ngẩn ra một chốc, người Diệp Thanh lắc lư, cảm thấy hơi thoát

lực. Tuy gần đây công lực của nàng đại tăng, nhưng Cửu Tự kiếm quyết vốn không phải là kiếm chiêu mà người bình thường có thể thi triển, nàng liên tục phát ra hai chiêu mà không bị hôn mê tại trận đã là khá lắm rồi.

Trận chiến này khiến song phương đều kinh ngạc.

Không phải vì Diệp Thanh lợi hại, mà là Hoa Lân run sợ phát hiện ra trên ngực đám thích khách tuy đã bị xuyên thấu một lỗ nhưng vẫn chưa toi mạng. Vết thương nhanh chóng kết thành một vết sẹo đỏ tươi, ngăn tiên huyết đang tuôn ra ồ ạt.

Đám thích khách đó hơi sững ra, rồi trở nên điên cuồng hơn, sáu thanh đao kiếm từ bốn phương tám hướng cấp tốc đâm tới muốn đoạt mạng Hoa Lân và Diệp Thanh.

Vào thời khắc quyết định, chỉ thấy hồng quang lóe lên, Hà Chiếu kiếm của Hoa Lân bay vòng trở lại chặn ngang, chém hai tên thích khách phía trước thành bốn khúc. Ngự kiếm thuật lạ lùng như vậy càng khiến người ta phải kinh hãi biến sắc, hai tên thích khách bị chặt ngang eo tuy chưa chết ngay lập

tức nhưng cũng không ngăn được máu tươi phun xối xả, tử vong chân chính đã đến trước mắt.

Nhưng vẫn còn lại bốn tên thích khách, binh khí trong tay chúng chói lọi tinh quang, chớp mắt đã chọc đến bên người Hoa Lân.

Phản ứng của Hoa Lân xứng là thiên hạ nhất tuyệt, tức thì ôm lấy Diệp Thanh, chân phải thần tốc quét ngang, cuối cùng hắn đã dùng đến Tuyệt Trần kiếm pháp của Thượng Quan Linh.

Một màn kiếm khí cuồn cuộn lia mạnh lên người đám thích khách, khiến chúng dạt về sau một trượng. Hoa Lân ngầm hoảng hốt, một cước này đủ để xắt vàng đoạn ngọc, nhưng lũ thích khách này lại chẳng có chút vết tích thụ thương nào.

Cùng lúc đó, hai tên thích khách trên mái nhà hất hữu thủ, một đám ám khí xanh thẫm một lần nữa ùa đến, đồng thời bốn tên thích khách bên cạnh lại nhào lên, phảng phất như những cái xác không hồn đánh mãi không chết.

Hoa Lân khống chế phi kiếm kích rơi xuống đất toàn bộ số ám khí rợp trời, nhưng bốn tên thích khách

hung ác đã lao đầu tới, thân pháp quỷ dị khiến người ta không sao nhìn rõ sơ hở của chúng. Quái lạ hơn nữa, ám khí tới tấp phóng ra từ trên mái nhà phối hợp với đám thích khách dưới đất hết sức liền lạc, khiến phi kiếm của Hoa Lân không dám tùy ý thu hồi. Chiến thuật cao minh của chúng, thân pháp ngụy dị, cộng thêm với tấm thân bất tử, đúng là lần đầu tiên nghe thấy.

Diệp Thanh chỉ có thể miễn cưỡng vận công lực, liên hồi đỡ gạt binh khí của bốn tên thích khách. Cuối cùng, nàng không cách nào tránh khỏi một cước chí mạng vào sườn trái.

Hoa Lân mắt thấy Diệp Thanh gặp nguy hiểm, vội vàng chen ngang ôm lấy người nàng, dùng lưng mình che chở cho nàng. Chỉ nghe "bịch" một tiếng, một cước đó nặng hơn nghìn cân, đủ để ngọc đá đều vỡ. Hoa Lân há miệng phun ra một bụm máu to, chân lực đứt đoạn. Nhưng trước mắt hắn lại lấp lánh hàn quang, hai thanh binh khí tựa độc xà đâm tới nhanh như chớp, muốn tránh cũng không kịp.

Diệp Thanh đẩy mạnh Hoa Lân đã bị trọng thương, thân thể yếu đuối chắn trước người hắn...

Hoa Lân biến sắc, lộ vẻ bất lực. Hắn nghĩ đến ở đằng kia còn có một bạch y nhân thần bí nãy giờ vẫn tụ thủ bàng quan, lòng thầm thóa mạ: "Mẹ nhà ngươi, còn không hiện thân cứu người thì lão tử làm quỷ cũng không tha cho ngươi!"

...

Ngọc Tiên Duyên - Tập 3

Chương 16 - Trừ Ma Vệ Đạo

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

Nguồn: Tàng thư viện

Bạch y nhân đứng cách đó không xa chính là người đã rời khỏi đội ngũ của Nhược Phong, cao thủ Không Tốc phái Lý Trần Ai.

Vậy tại vì sao mà ông cứ lần lữa không động thủ? Lý do hết sức chính trực. Ông muốn diệt trừ Huyết Ma, do đó phải âm thầm bám theo đám sát thủ này để đi tìm tung tích Huyết Ma. Thế nhưng ông cũng quá mềm lòng, khi thấy Diệp Thanh sắp táng mạng trong

tay yêu ma, cuối cùng ông đã gạt phăng kế hoạch của mình, nổi giận mà xuất thủ...

Lúc này Hoa Lân nhiệt huyết sục sôi, ngọn lửa trong cơ thể sắp phun trào ra ngoài, nhưng Lý Trần Ai còn nhanh hơn hắn một bước...

Chỉ nghe "bịch bịch bịch bịch..." vài tiếng, bốn tên sát thủ bịt mặt căn bản không hiểu xảy ra chuyện gì, đôi mắt đã khép lại vĩnh viễn không bao giờ mở ra được nữa. Bọn chúng làm sao có thể chống đỡ được công lực của Lý Trần Ai? Dù cho chúng có tu thành ma thể, với thực lực của Lý Trần Ai vẫn có thể khiến chúng vạn kiếp bất phục.

Hoa Lân trong lòng kích động, vì lẽ từ thân pháp của Lý Trần Ai có thể ước đoán ông đã tiếp cận đến tu vi của Thần Hiệp kỳ. Chỉ có 'thần thể hợp nhất' mới có thể thân tùy ý hành, tốc độ mới đạt đến cảnh giới dịch chuyển trong nháy mắt. Đây là những điều đã được kí tải tường tận trên 'tu chân bảo điển'.

Huyết Ma tuy lợi hại nhưng lúc y di động Hoa Lân vẫn có thể nhìn thấy được hư ảnh của y, điều này chứng tỏ Huyết Ma còn kém hơn Lý Trần Ai vài bậc. Liên tưởng tới chuyện sau này bản thân mình có khả

năng phải đối mặt với hai tầng truy bắt của Nhược Phong và Phần Âm tông, thực lực của họ có thể xưng là cử thế vô song, trong lòng Hoa Lân không khỏi nảy sinh một nỗi bất an mãnh liệt.

Lý Trần Ai nào có biết Hoa Lan đang nghĩ gì trong bụng? Ông chỉ mỉm cười với hắn, hòa ái hỏi: "Cậu không sao chứ? Để ta xem nào!"

Hoa Lân lắc đầu: "Không chết được đâu, nghỉ ngơi hai ngày là khỏe thôi!"

Lý Trần Ai hết sức hữu hảo nói: "Hình như đây là lần thứ hai chúng ta gặp nhau?"

Lúc này Hoa Lân mới nhớ ra khi ở Nguyên Lý trấn, Lý Trần Ai đích xác có đi cùng Nhược Phong, Nhược Uyên, bèn cũng mỉm cười đáp lễ: "Tiền bối xưng hô ra sao?"

"Tại hạ Lý Trần Ai!"

Hoa Lân bất giác nhớ đến ân tình của Nhược Uyên đối với mình, liền quan tâm hỏi: "Nhược Uyên gần đây đi đâu hàng ma rồi, sao lâu lắm không thấy bóng dáng?"

Lý Trần Ai không trả lời, chỉ đánh giá hắn từ trên xuống dưới một lượt, nở nụ cười thần bí nói: "Vừa nãy ta thấy ngự kiếm thuật của cậu rất giống với môn hạ xuất thân từ Thánh Thanh viện, có phải Nhược Uyên dạy cậu không?"

Hoa Lân gật đầu nói: "Đúng, Nhược đại ca đích thực đã dạy tôi vài câu khẩu quyết!...Thánh Thanh viện là môn phái nào vậy?"

Lý Trần Ai bật cười nói: "Thánh Thanh viện mà cậu cũng không biết à? Ha ha ha...trong "Thánh Kiếm Trường Không Tinh Vô Trần" thất đại thánh môn, Thánh Thanh viện giữ vững vị trí số một, họ là đại biểu của tiên giới ở nhân gian, từ trước đến nay không thu nạp đệ tử ngoại tịch, không ngờ Nhược Uyên lại dám lén lút tự nhận cậu làm đồ đệ. Hà hà...Chẳng trách hắn không dám nói cho cậu biết về sư môn!"

Hoa Lân cảm thấy hơi thấp thỏm, cười gian manh nói: "Nhược đại ca chỉ chỉ điểm cho tôi một chút thôi, vậy mà cũng được gọi là lén thu đồ đệ sao?...Thế nếu có người hỏi tôi đường tới kinh thành, tôi bảo cho

người đó, tức là người đó cũng trở thành đồ đệ của tôi à?"

Lý Trần Ai cả cười: "Ha ha ha...Cậu vừa gọi Nhược Uyên là gì cơ?...Đại ca?"

Hoa Lân nghiêm túc nói: "Có gì kỳ quái đâu? Cứ coi như Nhược đại ca đã sống được hai nghìn năm thì sao nào, chẳng phải là trông cũng không lớn hơn tôi bao nhiêu à? Tôi cũng đâu thấy các vị có thể mọc thêm một cánh tay."

Lý Trần Ai ngẩn người, thầm nghĩ tiểu tử này thật nhiều lý lẽ bao biện!

Diệp Thanh nghe mà không hiểu họ đang nói gì, day day tay áo Hoa Lân hỏi: "Nhược Uyên rốt cuộc là ai thế?"

Hoa Lân giọng mềm mỏng: "Chính là cái gã lần trước tại Nguyên Lý trấn đã đòi ta viên đá ấy, hình như lúc ở trong rừng rậm Thụ Yêu muội đã hỏi rồi mà?"

Diệp Thanh lầu bầu: "Người ta chỉ thấy lạ là huynh lại bái sư lúc nào thôi."

Lý Trần Ai nghe thấy Hoa Lân gọi Nhược Uyên là "cái gã", lại cười rộ một trận, nhưng tiếng cười của ông đột nhiên im bặt, nghiêng đầu nhìn lên nóc nhà, thân ảnh loáng qua, đột ngột biến mất không tăm tích.

Hoa Lân sững ra đó, thầm nghĩ sao tên này đi là đi luôn, cũng chẳng đánh tiếng báo trước vậy? Đang thấy kỳ quái thì thanh âm phiêu lãng của Lý Trần Ai truyền đến bên tai: "Ta đi theo dõi hai tên hắc y nhân vừa chạy trốn...Sau này gặp lại!"

Trong mắt Hoa Lân lóe lên một tia sáng lạ thường, cuối cùng hắn đã biết mục tiêu của Lý Trân Ai nguyên là lũ hắc y nhân kia. Vừa rồi rõ ràng là ông đã cố ý cười đùa với mình, để cho hai tên hắc y nhân trên nóc nhà dễ dàng đào thoát, như vậy mới có thể âm thầm lần ra kẻ chỉ huy sau lưng chúng. Xem ra những tên hắc y sát thủ này rất có khả năng chính là thủ hạ của tên giáo chủ gì đó, chúng muốn hạ độc thủ với hắn để giết người diệt khẩu. Hơn nữa, giáo chủ của chúng có thể chính là bản thân Huyết Ma.

Diệp Thanh thấy khóe miệng Hoa Lân vẫn rướm máu tươi, nàng xót xa rút chiếc khăn tay, nhẹ nhàng chùi sạch giúp hắn, nói: "Lân ca ca...còn đau không?"

"Không sao, chúng ta đi thôi!"

Diệp Thanh dự định dìu Hoa Lân về Dật Tiên lâu, ai ngờ hắn vẫn đòi đi về hướng Bích Thanh viên, khiến nàng giậm chân liên hồi nói: "Công tử! Sao huynh có thể vẫn muốn đi được?"

Hoa Lân gượng cười: "Đã nói là ta chỉ đi vì sự an nguy của Trương Thiên Hoa mà, chút thương thế này có đáng là gì?"

Diệp Thanh chỉ đành im lặng...

Đêm khuya thanh tĩnh. Diệp Thanh vừa đi vừa đỡ Hoa Lân, cuối cùng đã tới ngoài tường vây của Bích Thanh viên. Trên đường sớm đã vắng bóng hành nhân, chỉ có hai chiếc đèn ***g treo cửa lẻ loi đung đưa theo gió.

Diệp Thanh đang định lớn tiếng gọi người ra mở cửa, Hoa Lân đã thấp giọng: "Xuỵt...Chuyện này phải bí mật báo cho Trương sư đệ mới được." Nói xong, hai người leo tường mà vào, Hoa Lân chân vừa chạm đất đã ho khục khặc hai tiếng, bên mép lại ứa ra một dòng máu tươi.

Diệp Thanh đau lòng khôn xiết, vừa định trách hắn vài câu thì Hoa Lân đã vịn vai nàng nói: "Ta không sao!...Muội quên là thể chất của ta khác với người thường à? Yên tâm đi, mai là khỏi thôi!"

Diệp Thanh lo lắng vô cùng, nhưng hôm nay Hoa Lân đã hẹn phải "uống hai chén" với Trương Thiên Hoa, với tính cách của Hoa Lân, e là không ai ngăn được, do đó nàng chỉ còn cách lặng lẽ dìu hắn chầm chậm đi về phía đông.

Hoa Lân đã được Thượng Quan Linh chỉ cho phương hướng chỗ ở của Trương Thiên Hoa, dò dẫm một lúc lâu, rồi còn hao tâm tốn sức thi triển Sưu Thần thuật, mất rất nhiều thời gian mới tìm được nơi ở của Trương Thiên Hoa. Chỉ thấy Trương Thiên Hoa vẫn chưa đi ngủ, một mình ngồi ngẩn ngơ trong thư phòng.

Hoa Lân mừng rỡ cười, cảm thấy thật không uổng chuyến đi này. Ngón giữa bật ra, một luồng khí kình xuyên thấu hai lớp vách gỗ, "đinh" một tiếng đập vào hương đỉnh trong thư phòng của Trương Thiên Hoa. Trương Thiên Hoa sớm đã xách trường kiếm mở tung cửa sổ, nhìn thấy Diệp Thanh đỡ Hoa Lân đứng dưới

lầu, gã kinh hô: "Đại ca! Huynh sao thế?" Nói rồi gã nhảy vèo xuống dưới.

Hoa Lân miễn cưỡng cười nói: "Để ta lên phòng rồi hãy nói..."

Vào đến thư phòng, Hoa Lân đem tin Hạng Tiêu Vân chuẩn bị ám toán nói với Trương Thiên Hoa, hắn lòng đầy căm phẫn thuật lại sự thực mình đã bị chúng ám hại, khiến Trương Thiên Hoa nghe mà chết lặng, lòng cảm thấy khó chịu phi thường, tại sao nội bộ Thiên Sơn kiếm phái lại có những tên sư huynh đê tiện như vậy được?

Diệp Thanh cũng là lần đầu tiên được biết về âm mưu của Hạng Tiêu Vân, liền đứng phắt dậy nói: "Thì ra là trò quỷ của chúng! Muội đi giết chết chúng, báo cừu thay công tử..."

Hoa Lân kéo nàng lại nói: "Ấy ấy...Muội làm gì thế? Nếu ta muốn giết chúng thì chúng đã đi gặp Diêm Vương từ lâu rồi."

Diệp Thanh thấy Hoa Lân vẫn không ngừng ho húng hắng, vội nói: "Huynh...huynh mau vận công liệu thương đi! Thanh Thanh sẽ không làm bừa đâu..."

Trương Thiên Hoa cũng khuyên: "Đại ca vận công liệu thương trước đi, Thiên Hoa biết phải làm thế nào!" Nói vậy nhưng trong lòng hắn nhộn nhạo dâng lên đủ năm thứ tư vị...

Ngọc Tiên Duyên - Tập 3

Chương 17 - Phiêu Miễu Thục Sơn

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

Nguồn: Tàng thư viện

Thương thế của Hoa Lân nặng hơn nhiều so với ý liệu. Từ nhỏ đến lớn, mỗi lần bị thương hắn đều hồi phục rất nhanh chóng, nhưng lần này máu bầm trong cơ thể rất khó hóa giải, việc thúc động chân khí khai thông kinh mạch bị tắc nghẽn khiến người hắn căng ra, đau đớn khôn xiết. Diệp Thanh ngồi im bên cạnh, chăm chú quan sát biểu tình của hắn, thấy trên mặt hắn không ngừng lộ vẻ thống khổ, nàng cảm giác lòng đau vô hạn. Bất tri bất giác, bóng trăng lặng lẽ chìm xuống phía tây, một ngôi sao mai sáng ngời mọc lên từ phương đông, thời khắc này, màn đêm trước lúc bình minh sao mà dài đằng đẵng đến thế...

Trương Thiên Hoa đã hỏi Diệp Thanh rất nhiều lần nhằm làm cho rõ đại ca vì sao mà thụ thương như vậy. Nhưng Diệp Thanh quá tập trung vào thương thế của Hoa Lân nên chỉ đáp qua loa vài câu. Chẳng biết làm thế nào, Trương Thiên Hoa cũng chỉ còn cách im lặng ngồi một bên đả tọa luyện khí, thật không dễ dàng gì mới chờ được đến lúc ánh rạng đông dần bừng lên ngoài cửa sổ. Hoa Lân cuối cùng đã mở mắt, mặt tuy có hơi mệt mỏi nhưng huyết sắc đã tốt hơn rất nhiều.

Diệp Thanh giờ mới hiện ra nét cười, quan hoài hỏi: "Lân ca ca...Đã khá hơn chút nào chưa?"

Hoa Lân nhìn nàng cười nói: "Ta đã bảo không sao từ trước rồi mà...Đúng rồi, hai ngày nữa là mùng năm, không biết bọn tam ca đã tới chưa. Ta còn một chuyện chưa giải quyết xong, phải lên Thục Sơn trước để đi tìm hài tử bị mất tích đó đã, nếu không mấy hôm nữa cũng không tiện đề cập với tam ca."

Diệp Thanh ngạc nhiên nói: "Ai cơ? Hồ Vũ Hằng ở Ẩn Long thôn ấy à?"

"Ừm!"

Diệp Thanh tỏ ra không vui: "Nhưng thương thế của huynh..."

Hoa Lân ngắt lời: "Đã bảo vết thương của ta khỏi rồi mà, không vấn đề. Nhận sự ủy thác của người ta thì phải làm hết mình. Ta nhất định phải lên Thục Sơn ngay lập tức để dò hỏi, nếu không tìm được Hồ Vũ Hằng, chúng ta đành phải nhờ Cốc tam ca phát động các đệ tử Thục Sơn đi tìm thôi."

Diệp Thanh nhìn hắn thương xót, môi cong lên định khuyên tiếp nhưng Hoa Lân đã đứng phắt dậy. Lông mày đột nhiên nhíu lại, hắn cảm thấy vết thương sau lưng đau nhức âm ỉ. May là Diệp Thanh ở mặt bên không nhìn thấy, nếu không chỉ sợ có chết cũng không cho hắn ra khỏi cửa. Vừa đúng lúc Trương Thiên Hoa thu công bắt gặp, trong lòng thót lại, toan khuyên Hoa Lân vài câu nhưng gã lại nghĩ đại ca nóng vội vì việc người, đúng là tấm gương cho mình noi theo, nên liền cao giọng nói: "Đại ca! Đệ cũng đi cùng hai người một chuyến!"

Hoa Lân thầm tính toán: "Mình dẫn theo Diệp Thanh thì còn có thể ngự kiếm phi hành, nhưng chở thêm cả Trương Thiên Hoa thì chỉ có thể trèo từng bước một

lên Thục Sơn thôi." Do đó hắn bèn khéo léo khuyên giải: "Ta còn phải đi xử lý một vài việc riêng nên giữa đường có chút bất tiện. Hay là thế này được không? Ngày mốt ta sẽ quay về, đến lúc đó chúng ta lại cùng lên Thục Sơn!"

Trương Thiên Hoa ngây người, thầm nghĩ đại ca trước giờ tâm tư cẩn mật, sao lần này lại toàn nói những lời thiếu tính chắc chắn thế nhỉ. Nên biết rằng lên Thục Sơn Lăng Vân đỉnh một chuyến phải mất hai ngày, cả đi lẫn về kiểu gì cũng phải hơn ba ngày. Gã không tiện nói trắng ra, chỉ gượng cười nói: "Ài...Vậy đệ không làm phiền đại ca nữa. Nhưng huynh nhất định phải bảo trọng thân thể đó!"

Hoa Lân gật gật đầu, đẩy cửa phòng, chỉ thấy chân trời đằng đông dần dần trắng sáng, vầng thái dương sắp trồi lên từ phương đó. Hắn gấp gáp vẫy gọi Diệp Thanh: "Thanh Thanh...Chúng ta đi thôi!"

Diệp Thanh lanh lẹ đi đến cạnh hắn, Hoa Lân lại ngoảnh đầu dặn dò Trương Thiên Hoa: "Thiên Hoa!...Hạng Tiêu Vân trước sau gì cũng là con trai độc nhất của chưởng môn, sau này nếu hắn có mạo phạm

với đệ thì nhớ là hãy cho hắn một con đường lui. Được chứ..."

Trương Thiên Hoa gật đầu: "Đệ sẽ cho hắn ba cơ hội, đại ca cứ yên tâm!"

Hoa Lân cảm thấy ngữ khí của hắn có gì đó không thỏa đáng nhưng ngại nói thêm, chỉ gật đầu rồi nắm tay dắt Diệp Thanh xuống cầu thang, thi triển khinh công chạy về phía tây. Vừa rời khỏi tầm mắt của Trương Thiên Hoa, Hoa Lân rút phi kiếm, kéo Diệp Thanh nhảy lên. Hắn làm vậy để tránh khiến cho Thiên Hoa cảm thấy thất lạc...

Hoa Lân ôm Diệp Thanh bay xéo lên thiên không, hai bóng trắng tựa như một đôi thần tiên quyến lữ. Toàn cảnh Bích Thanh viên dưới chân hiển hiện rõ rệt trước mắt, Hoa Lân bỗng trông thấy trong hoa viên đang có một thân ảnh mỹ lệ ngẩng đầu nhìn lên, không ngờ lại là Thượng Quan Linh...

Lúc này Hoa Lân mới nhớ ra 'Lâm Thủy tiểu tạ' của Thượng Quan Linh chính nằm hướng này, hắn buộc phải vẫy tay lúng túng cười với nàng.

Thượng Quan Linh lườm hắn một cái, ngón tay búng ra, một nụ hoa bắn lên như thiểm điện. Hoa Lân đang định vươn tay ra đón thì Diệp Thanh ở bên đã thi triển Niêm Hoa Thủ nhanh hơn hắn một bước, ngọc thủ xoay một vòng, đánh rụng nụ hoa giữa đường, cười khẽ: "Không có cửa đâu..."

Thượng Quan Linh còn sững sờ thì Hoa Lân và Diệp Thanh đã đạp trên phi kiếm bay đi xa dần. Trong lúc tâm trạng sầu muộn, thanh âm vui tươi của Dương Phong Linh bất chợt vọng lại từ phía sau: "Ý?...Sư tôn! Họ là ai thế? Lợi hại quá ta, cũng biết ngự kiếm thuật nữa."

Thượng Quan Linh có vẻ bực dọc: "Bảo ngươi chăm chỉ luyện công đi, rồi ta cũng sẽ dạy ngươi phương pháp luyện chế phi kiếm độc môn. Ai dè ngươi không chịu phấn đấu, đi chơi với tỷ tỷ hai ngày là gạt hết việc luyện công sang một bên."

Dương Phong Linh làm nũng kéo tay áo nàng, ranh mãnh nói: "Sư tôn...Người dạy Linh nhi luyện chế linh kiếm trước đi!"

Gần đây Thượng Quan Linh trở nên ôn nhu hơn rất nhiều, chẳng trách Dương Phong Linh ngày càng càn

rỡ. Tự bản thân Thượng Quan Linh cũng cảm nhận được điều này, liền giật tay áo lại, nghiêm mặt ra lệnh: "Quay về luyện công ngay!...Chưa vận hành xong ba mươi sáu chu thiên thì không được ra ngoài!"

Dương Phong Linh trề môi nói: "Lại còn ba mươi sáu chu thiên á? Sư tôn..." Thượng Quan Linh nghiêng đầu đi không lý gì đến Dương Phong Linh, khiến nàng ta chỉ biết dậm chân rồi hậm hực quay về Lâm Thủy tiểu tạ.

Thượng Quan Linh chờ cho đồ nhi của mình đi vào phòng, bất giác vọng nhìn bầu trời đã không còn hình bóng Hoa Lân, lẩm nhẩm nói: "Hắn lại đi đâu đây?...Thục Sơn ư?"

Lúc này, xa xa bên bờ hồ có một nam tử anh tuấn đang đi đến, chính là bát sư huynh Lý Lôi Vân. Ông từ lâu đã quen với việc mỗi sớm tinh mơ lại đến ngắm "Tuyệt Trần tiên tử" trong hoa viên, nên từ xa đã nhìn thấy bóng dáng diễm lệ của Thượng Quan Linh. Vô tình phát hiện ra nét mặt xinh đẹp của nàng khi ngửa đầu nhìn về chân trời lộ ra vẻ yêu kiều

hiếm có, trái tim rung động, Lý Lôi Vân cũng sững ra tại trận...

...

Không khí ban mai vô cùng trong lành, trong làn gió nhẹ ẩm ướt có quyện theo một hương thơm tươi mát. Hoa Lân ngự kiếm ngày càng lên cao, dần dần ngập vào trong đám mây, vầng mặt trời đỏ rực sau lưng chiếu theo hắn suốt dọc chặng đường bay tới dãy núi thẳng tắp phương xa.

Không lâu sau, thế núi dưới chân ngày một hiểm trở, đa số các đỉnh núi đều được tuyết trắng khoác lên mình một lớp áo bạc. Biển mây yên ả nhìn ra bát ngát vô biên, chỉ nổi lên vài chóp núi cao vút, phảng phất như một cô đảo giữa đại dương. Trong đó, một đỉnh núi chót vót đặc biệt nổi bật, thế núi hùng vĩ ngạo lập quần sơn, những gợn mây mù xoắn xuýt lúc ẩn lúc hiện, dưới tia mặt trời chiếu xạ làm hiện lên những quầng sáng vàng chói lọi, chẳng khác nào lăng không tiên cảnh.

Hoa Lân không khỏi cảm thán: "Khá lắm! Địa thế của Thục Sơn tuyệt thật, còn hoành tráng hơn cả Thiên Sơn chúng ta!"

Diệp Thanh không tán đồng: "Mỗi người đều có cách nhìn khác nhau!...Muội cảm thấy Thiên Sơn như thế ngoại đào viên đẹp hơn nhiều. Huynh nhìn Thục Sơn mà xem, toàn bộ mặt ngoài đều bị bao phủ bởi băng tuyết, sao có được thứ cảm giác xanh tươi ngào ngạt như của chúng ta?"

Mạch suy nghĩ của Hoa Lân bất giác lại bay về với Thiên Sơn, dẫu sao nơi đó cũng là một trong những bước ngoặt quan trọng nhất trong cuộc đời hắn, chợt lẩm bẩm một mình: "Đúng vậy! Thiên Sơn..."

Trong lúc đang cảm thán, hai người đã từ từ tiến gần đến Lăng Vân đỉnh vươn cao thẳng tắp. Còn cách xa vài dặm, Hoa Lân đã cảm thấy thân thể mình trở nên trì trệ, hai bên phi kiếm dưới chân xuất hiện những vết rạch chỉ khi cắt đôi không gian mới có. Hiển nhiên, không gian trước mặt đã được bố trí một tầng kết giới kỳ quái.

Hoa Lân cười khổ nói: "Xem ra chúng ta phải leo núi mới được rồi!"

Diệp Thanh tức tối: "Trận pháp của Thục Sơn đúng là không biết lý lẽ, xa như thế này mà đã cản chúng ta ngoài cửa rồi."

Hoa Lân cười cười, lại ngẩng đầu nhìn Lăng Vân đỉnh tráng lệ. Chỉ thấy trên đỉnh núi kiến tạo những công trình nối liền nhau trải dài vài dặm cùng lớp tuyết dày cộm không tưởng tượng nổi. Ba tòa tháp cao lớn khí thế hào hùng ngạo lập trùng lâu, một tòa trong số đó tán phát kim quang nhàn nhạt, dễ nhận ra dị tượng từ xa đã nhìn thấy chính được sản sinh từ tòa tháp này. Chỉ có điều do cự ly quá xa nên không sao nhìn rõ tình cảnh nơi tòa tháp cao đó.

Hoa Lân và Diệp Thanh ngắm nhìn Lăng Vân đỉnh dập dờn mây mù, trong lòng không kìm nổi nảy sinh tâm ý sùng kính...

Ngọc Tiên Duyên - Tập 3

Chương 18 - Bái Sư Kỳ Quan

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

Do trên không đã bị trận pháp của Thục Sơn cản trở nên Hoa Lân chỉ còn cách đạp phi kiếm lộn ngược lại, hạ xuống dưới chân núi nơi quấn quanh bởi mây

mù. Xuyên qua khói sương mù mịt, Thục Sơn tú lệ đã hiển hiện trước mắt. Sau khi tiếp đất, chỉ thấy những bậc đá ngoằn ngoèo kéo dài vô tận, phảng phất như một con đường thông lên trời xanh. Đứng trên bậc đá, cảnh trí xung quanh tựa như tiên cảnh, những dải sương phiêu dật xa xa khiến người ta không thể phân biệt rõ mình đang ở nơi nào. Đúng là "phiêu miễu tiên cảnh thải vân thê, khinh vụ liêu nhiễu bất tri xứ." (*)

Mỹ cảnh dường này thật hiếm có trên thế gian, Hoa Lân nắm tay Diệp Thanh thong thả tiến bước, nhưng sau khi đi được hai nghìn bậc, sắc mặt Hoa Lân bắt đầu chuyển sang trắng xanh, thương thế sau lưng khiến hắn hầu như không thể thẳng lưng lên được. Ngẩng đầu dõi nhìn đỉnh núi, thấy thang đá phía trước xa tít tắp không thấy điểm cuối, Hoa Lân bất giác cảm thán: "Lên Thục Sơn khó bằng lên trời!"

Diệp Thanh phát hiện thấy sắc mặt hắn không được tốt, tức giận nói: "Muội đã biết là thương thế của huynh còn chưa khỏi rồi mà, cứ cứng đầu đòi làm hảo hán gì đó cơ. Hừm!"...Giận thì giận nhưng Diệp

Thanh vẫn dìu hắn ngồi xuống một tảng đá lớn bên đường rồi rút khăn tay dịu dàng lau mồ hôi cho hắn.

Hoa Lân thở hổn hển, nhìn xuống chân núi, bỗng thấy dưới đó có ba bóng người cũng đang thẳng tiến lên Thục Sơn, nhịp bước nhanh nhẹ, hơi thở không chút gấp gáp.

Diệp Thanh cũng ngồi xuống cạnh Hoa Lân, hiếu kỳ ngó ba người dưới kia rảo bước lên thang đá, lúc này mới nhận ra bọn họ cũng còn trẻ tuổi. Hai người trong số họ có khi còn nhỏ hơn nàng một, hai tuổi. Lại nhìn vào cách ăn vận của họ, hiển nhiên không phải là đệ tử Thục Sơn.

Thiếu niên bên trái lớn tuổi hơn chút ít, những mụn vá trên y phục còn nhiều hơn cả khất cái, xem ra gia cảnh thập phần bần hàn. Thiếu niên đi giữa ăn mặc tươm tất, nhưng giữa hai mi lộ ra một nét ngạo mạn, chắc hẳn là thiếu gia công tử của nhà nào đó. Thiếu niên thứ ba ăn vận bình thường, tướng mạo cũng có thể coi là anh tuấn, trên mặt đầy vẻ cố chấp, nhìn kỹ lại có cảm giác hơi ngây ngô.

Ba thiếu niên ngày càng đến gần, khi họ nhìn thấy Diệp Thanh đều khựng lại một lát.

Diệp Thanh từ lâu đã quen với ánh mắt kiểu này, nhu mì nói với Hoa Lân: "Công tử, muội thấy sắc trời hãy còn sớm sủa, chúng ta nghỉ ngơi thêm một lúc nữa rồi hãy lên Thục Sơn nhé?"

Hoa Lân uể oải gật gật đầu. Ba thiếu niên kia bước đi như bay, khi sắp lướt qua người Hoa Lân thì thiếu niên cao ngạo đi giữa ném về phía hắn một nụ cười khinh miệt rồi sải bước lên đỉnh núi. Hai thiếu niên còn lại đều gật đầu thiện ý với Hoa Lân, thấy họ sắp đi xa, Hoa Lân đột nhiên bật gọi: "Hồ Vũ Hằng..."

Ba người phía trước chợt dừng chân, tất cả đều quay lại nhìn Hoa Lân. Thiếu niên lớn tuổi ngạc nhiên hỏi: "Ý? Các người quen Hồ Vũ Hằng à?"

Hoa Lân hưng phấn đứng phắt dậy, nhưng vết thương đau nhức sau lưng khiến hắn bỗng dúi người về trước, Diệp Thanh xót xa kêu lên: "Công tử, huynh không sao chứ?"

Hoa Lân cố nhịn cơn đau, cao hứng hỏi ba thiếu niên trước mặt: "Đúng đúng đúng! Ta đến để tìm cậu ấy đây, xin hỏi ai là Hồ Vũ Hằng?"

Nào hay ba thiếu niên đều lắc đầu, chỉ tay lên đỉnh núi, nói: "Hắn ý à...Vẫn quỳ ở trên kia kìa! Ôi dà..."

Hoa Lân cảm thấy rất bất ngờ, ngượng ngập hỏi: "Xin lỗi, xin lỗi!...Các người cũng lên Thục Sơn bái sư à?"

Ba thiếu niên cùng gật đầu, người bên phải hồ hởi hỏi: "Ngươi cũng đi bái sư à?"

Hoa Lân lắc đầu, chỉ nói: "Phải rồi...Làm sao các người lại quen với Hồ Vũ Hằng?"

Thiếu niên lớn tuổi cười gượng gạo đáp: "Bọn ta quen nhau hai năm rồi. Quyết tâm bái sư của hắn còn mãnh liệt hơn chúng ta nhiều, đến giờ vẫn đang quỳ ở trên đó!"

Hoa Lân "ủa!" một tiếng, giờ mới để ý thấy ba thiếu niên này đều vác trên vai một bọc đồ, chắc là vừa xuống núi mua lương thực rồi quay lại. Hắn đang định hỏi xem Hồ Vũ Hằng gần đây thế nào thì thiếu niên lớn tuổi hơn đã hạ giọng thầm thì: "Kỳ thực chỉ cần ngươi có quyết tâm, một ngày nào đó Thục Sơn tất sẽ nhận ngươi nhập môn. Giống như ba bọn ta này, tuy chưa chính thức bái nhập Thục Sơn nhưng đã được cao nhân chỉ điểm cho một ít nội công tâm

pháp rồi. Nếu không chúng ta sao có thể kiên trì đến tận bây giờ?...Vì vậy, đã lên được Thục Sơn thì nhất thiết không được nản lòng nhé!"

Diệp Thanh cười khúc khích, té ra ba thiếu niên này vẫn tưởng rằng Hoa Lân lên Thục Sơn để bái sư. Xem ra bọn họ cũng từng thấy rất nhiều đồng bạn nửa đường bỏ cuộc nên mới có nghĩa cử tiết lộ thiên cơ này.

Nụ cười của Diệp Thanh lập tức thu hút sự chú ý của ba thiếu niên, khiến họ si mê ngắm nhìn không chớp mắt.

Diệp Thanh nổi cáu: "Này!...Các người còn không lên núi đi à?"

Ba thiếu niên đó giờ mới hồi thần, mặt đều đỏ bừng. Vẫn là thiếu niên cao ngạo có phản ứng đầu tiên, vội vàng nói: "Thế này đi! Chúng tôi lên núi cùng hai người, như vậy cũng tiện chiếu cố cho nhau."

Hoa Lân thầm nghĩ như thế cũng tốt nên liền đứng dậy, thấy nghỉ ngơi xong đã khá hơn nhiều, vội nói: "Tốt, cùng xuất phát thôi! Đến lúc đó xin các vị giúp tôi tìm Hồ Vũ Hằng, được không?"

Ba thiếu niên đồng thanh: "Không thành vấn đề!"

...

Trên đường đi, Hoa Lân qua cuộc trò chuyện đã biết được thiếu niên lớn tuổi tên gọi Tưởng Thuần Văn, từ nhỏ là một cô nhi, còn thiếu niên cao ngạo quả nhiên là một phú gia công tử, tên Đường Hoàn Binh. Thiếu niên cố chấp còn lại là người từ Mai Châu xa xôi ngàn dặm tới bái sư, tên là Khang Vĩnh.

Trong lúc nói cười, họ đã leo lên đỉnh núi được gần hai nghìn bậc nữa. Hoa Lân mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, đến khi sắp không kiên trì nổi thì cuối cùng đã tới được đại môn của Thục Sơn.

Tưởng Thuần Văn khen ngợi Hoa Lân: "Người bình thường leo núi chỉ đi được sáu trăm bậc là đã muốn nghỉ rồi, vậy mà Lân thiếu có thể đi một hơi hai nghìn bậc, thật khiến người ta bội phục!"

Khang Vĩnh cũng gật đầu lia lịa nói: "Nhớ năm đó ngay cả ta cũng phải nghỉ bốn lần mới trèo lên đến đây, những người khác ít nhất cũng phải nghỉ tám lần mới lên được!"

Khỏi phải nói đến sự phiền muộn trong lòng Hoa Lân, xem ra bọn họ đều đối đãi với hắn như bậc "hậu sinh" rồi. Diệp Thanh cười khanh khách nói: "Công tử nhà ta đương nhiên phải lợi hại rồi!"

Đường Hoàn Binh vốn luôn khá lãnh ngạo đột nhiên mở miệng nói: "Ài!...So với Diệp cô nương thì chúng tôi thật đáng hổ thẹn!"

Tưởng Thuần Văn và Khang Vĩnh đều có cùng cảm giác, đồng thanh nói: "Diệp cô nương có phải đã học qua môn nội công gì..."

Diệp Thanh ngẩn người, không ngờ bọn họ lại hỏi câu này, hững hờ đáp: "Huyền Băng quyết!"

Đường Hoàn Binh, Tưởng Thuần Văn và Khang Vĩnh nào có biết Huyền Băng quyết là môn công phu gì, chỉ nhắm mắt nhắm mũi tâng bốc: "Lợi hại lợi hại..."

Hoa Lân cười thầm, thấy bộ dạng nịnh hót của họ là đủ biết họ từ trước đến nay chưa từng nghe nói về lai lịch của Thiên Sơn "Huyền Băng quyết". Nếu không, bọn họ nhất định sẽ thất kinh mà nhảy dựng người!

Hoa Lân và Diệp Thanh đưa mắt nhìn nhau, nhất tề lắc đầu, lúc này mới ngẩng lên nhìn đại môn của Thục Sơn...

Chỉ thấy đại môn của Thục Sơn phái to lớn dị thường, cửa cao năm trượng trải ngang hai bên bậc thềm, rộng khoảng năm trượng có dư. Trên cạnh cửa có viết bốn chữ cuồng thảo "Thục Sơn Kiếm Tông", tất cả đều được khảm ngọc trắng, dương quang chiếu rọi lên mặt chữ làm phát ra ánh sáng mờ mờ ảo ảo, khí thế phi phàm, đúng là sự kết hợp giữa trang trọng và siêu thoát.

Xa xa, Hoa Lân sớm đã nhìn thấy có bốn thiếu niên đang quỳ trên bậc thềm trước cửa, tư thế ưỡn thẳng rắn rỏi như bốn cây cột gỗ, thành kính quỳ tại đó không chút động đậy. Từ chân khí lưu chuyển trên thân họ có thể nhìn ra rằng nội công của họ đã có một cơ sở nhất định. Hoa Lân và Diệp Thanh đều kinh ngạc, lòng nghĩ Thục Sơn thu nhận đồ đệ cũng thật quá tà môn. Hoa Lân nhớ lại Lã Ấu Văn đã từng nói, các thiếu niên quỳ ngoài cổng bái sư đều là các đệ tử không hợp cách, nhưng tình cảnh này là sao đây?

Hoa Lân đang phỏng đoán nguyên nhân thì Đường Hoàn Binh ở bên đã kéo áo hắn, nói một câu khiến hắn phải choáng váng: "Đừng xấu hổ, cứ quỳ xuống xin bái sư cùng bọn ta đi..."

...

Chú thích: *Tạm dịch: Tiên cảnh mờ ảo giẫm thang mây, sương nhẹ lượn lờ không rõ nơi nao

Ngọc Tiên Duyên - Tập 3

Chương 19 - Khuyến Nhân Phong Ba

Hoa Lân đành cười cười nói: "Xin huynh đệ giúp đỡ, ai là Hồ Vũ Hằng?"

Đường Hoàn Binh cười hì hì đáp: "Tên thứ hai bên trái ý!"

Hoa Lân gật đầu, sải bước về phía Hồ Vũ Hằng. Chỉ thấy thiếu niên đó vẻ ngoài khoảng mười sáu tuổi, trông rất anh tuấn, màu da khỏe khoắn khiến cậu lộ rõ vẻ tiêu sái đặc biệt, tuấn mục toát lên thần sắc kiên nhẫn.

Hoa Lân đi đến bên Hồ Vũ Hằng, ngồi xuống bậc thềm cạnh cậu ta, quệt mồ hôi trên trán nói: "Cậu là..."

Thiếu niên đó quan sát Hoa Lân một lượt, nhã nhặn nói: "Hồ Vũ Hằng!"

Hoa Lân: "Cậu đến từ Ẩn Long thôn?"

"Không sai!"

Ngay chính Hoa Lân cũng không tin rằng lần tìm người này lại thuận lợi như vậy, cao hứng nói: "...Cuối cùng ta cũng tìm được cậu rồi!"

Khuôn mặt của Hồ Vũ Hằng không chút dao động, thờ ơ nói: "Anh nhận sự ủy thác của ông tôi, tới tìm tôi về phải không?"

Hoa Lân vừa mới gật đầu, Hồ Vũ Hằng đã ngắt lời: "Tôi không về! Tôi nhất định phải học được kiếm pháp trừ ma rồi mới hạ sơn!"

Hoa Lân ngẩn người, ôn hòa nói: "Ông cậu bảo là cậu có thể bái nhập Thục Sơn, nhưng cậu phải giành thời gian rỗi về thăm hai ông bà."

Diệp Thanh cũng đã bước đến bên Hoa Lân, nhưng Hồ Vũ Hằng chỉ hơi nghiêng đầu nhìn nàng, trong mắt thủy chung vẫn duy trì biểu tình lãnh đạm, ngoảnh lại nói với Hoa Lân: "Tôi đã nói từ trước rồi, sau khi học thành nghệ mới hạ sơn!"

Diệp Thanh tức giận: "Cậu...Cái thằng bé này..." Nhất thời nàng quên bẵng là mình cũng chẳng lớn hơn người ta là bao.

Hoa Lân giơ tay ngăn Diệp Thanh buông lời trách mắng, hỏi Hồ Vũ Hằng: "Cậu đến Thục Sơn bái sư là vì lý do gì?"

Hồ Vũ Hằng trả lời vô cùng kiên định: "Về quê trừ yêu, báo cừu cho cha mẹ!"

Hoa Lân gật đầu: "Tốt, ta rất thích tính cách này của cậu...Đúng rồi, cậu còn nhớ ngày sinh nhật của ông cậu không? Ông cậu năm nay bao nhiêu tuổi rồi?"

Hồ Vũ Hằng nghĩ qua rồi nói: "Mùng tám tháng giêng, năm nay có lẽ đã bảy mươi tám tuổi rồi."

Hoa Lân lại gật gật đầu, tán dương: "Đúng là đứa bé ngoan, luôn ghi nhớ ngày sinh nhật của ông mình trong lòng."

Hồ Vũ Hằng nhìn Hoa Lân một cái, thầm nghĩ ngươi thì được bao nhiêu tuổi chứ? Sao cứ thích dùng cái giọng như thế để giáo huấn ta? Cậu ta tỏ ra hơi mất kiên nhẫn nói: "Anh không cần nói nhiều nữa, tôi nhất định phải học thành tài rồi mới hạ sơn."

Hoa Lân lập tức đi vào chủ đề chính: "Cậu rất có chí khí, khiến ta tự thẹn không bằng. Do đó ta chỉ muốn hỏi cậu một câu cuối cùng, không biết cậu có nghe qua một câu châm ngôn chưa!"

Hồ Vũ Hằng: "Xin cứ nói!"

Hoa Lân vọng nhìn phương trời xa, trên mặt lộ ra vẻ tưởng niệm, nói: "Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, con muốn hiếu mà cha không còn!...Cậu minh bạch chưa?"

Hồ Vũ Hằng quả nhiên sững sờ, Hoa Lân tức khắc chêm vào: "Ông cậu niên kỉ đã lớn vậy rồi, còn có thể sống được bao lâu nữa đây? Cậu vì muốn báo cừu cho cha mẹ mà vượt ngàn dặm xa xôi đến Thục Sơn học nghệ, vốn không có gì đáng trách cả...Nhưng cậu đã từng nghĩ qua chưa? Vì việc này mà cậu có thể không bao giờ được gặp lại ông bà cậu..."

Hoa Lân nói tới đây bỗng ngừng lại, chỉ theo dõi biểu tình trên mặt Hồ Vũ Hằng, thấy sắc mặt cậu ta không ngừng biến đổi, hiển nhiên nội tâm đang tranh đấu kịch liệt.

Những lời này đã làm chấn động sâu sắc đến những người trẻ tuổi có mặt tại trường. Không riêng gì Hồ Vũ Hằng, các thiếu niên đến bái sư đều có dáng vẻ trầm tư nghĩ ngợi miên man. Hồi lâu sau, Hồ Vũ Hằng chầm chậm đứng dậy, cúi đầu nhìn Hoa Lân ngồi bên cạnh, nội tâm mâu thuẫn phi thường, nói: "Ý của anh là tôi nên quay về để tận hiếu trước, sau này hãy lên Thục Sơn học nghệ, phải không?"

Hoa Lân vẫn nhìn về những đám mây trắng đằng xa, thần tình thả hồn theo mây gió!

Thì ra hắn cũng nhớ đến người nhà ở phương xa, trên mặt lộ ra thần thái ủ ê buồn bã. Không ngờ bản thân hắn vì khuyên nhủ người khác mà tùy tiện bịa ra một lý do rất thông suốt, kết quả lại nói tới mức ngay chính mình cũng không ngớt thương tâm. Phải rồi...Học nghệ ở Thiên Sơn hơn bốn năm, phụ mẫu nhất định là lúc nào cũng nghĩ đến căn bệnh của mình. Vậy mà sau khi hạ sơn hắn cũng không về nhà

ngay, còn muốn đi phiêu lãng giang hồ gì đó cơ, đúng là làm xằng làm bậy mà.

Diệp Thanh thấy dáng vẻ nhớ đến người thân của Hoa Lân, khẽ day hắn gọi: "Lân ca ca..."

Hồ Vũ Hằng cắn răng nói: "Cảm ơn anh đã chỉ điểm cho tôi khỏi bến mê, bây giờ tôi sẽ về nhà tận hiếu, cho tới khi ông bà...ài!"

Bấy giờ Hoa Lân mới hồi thần, gượng cười nói: "Cậu đừng gấp! Qua hai ngày nữa cậu bái sư xong rồi hãy về nhà cũng chưa muộn!"

Hồ Vũ Hằng sửng sốt phẫn nộ nói: "Này!...Rốt cuộc là anh có ý gì? Vừa mới bảo tôi về nhà ngay, rồi lại bảo tôi bái sư xong hẵng về, có phải anh cảm thấy đùa như vậy vui lắm không?"

Hoa Lân từ từ đứng dậy, vết thương sau lưng lại khiến hắn loạng choạng không vững, Diệp Thanh ở bên khẩn trương đỡ ngay lấy một cánh tay hắn. Lúc này Hoa Lân mới giải thích: "Ý của ta là: hai ngày nữa ta có một vị huynh đệ sẽ về đến Thục Sơn, đến lúc đó sẽ xin ông ấy giúp an bài chuyện bái sư của cậu. Sau đó cậu lập tức về nhà một chuyến, tốt nhất là hãy

đón ông bà cậu đến sống ở dưới chân núi...Còn việc về Ẩn Long trấn trừ ma báo cừu, cái này...chờ sau khi cậu học thành nghệ hạ sơn rồi nói!" Hoa Lân vốn định bảo với cậu ta rằng Thụ Yêu trong rừng rậm Tử Vong sớm đã bị mình diệt trừ, nhưng nếu vậy lại sợ sẽ khiến Hồ Vũ Hằng cảm thấy một sự thất lạc mãnh liệt. Vì ba năm vất vả mà cậu đã bỏ ra có khả năng hoàn toàn phí công. Điều này đối với một người có mục tiêu mà nói, thực sự là quá tàn nhẫn.

Mọi người nghe thấy Hoa Lân nói vậy đều trộm cười, cái gì mà an bài một chút là có thể tùy ý để Hồ Vũ Hằng vào Thục Sơn học nghệ? Bằng vào cái bộ dạng đi đường cũng thở hồng hộc hiện giờ của hắn mà dám thốt ra những lời đại ngôn này, thật khiến người ta không hiểu ra làm sao cả!

Đương nhiên Hồ Vũ Hằng cũng không tin, chắp tay nói: "Bất kể thế nào, tôi vẫn rất cảm tạ anh đã không ngại đường xa ngàn dặm tới khuyên tôi quay về, vậy tôi về trước đây." Nói rồi chuyển thân bước xuống núi.

Hoa Lân gọi lớn: "Này! Cậu làm gì thế?...Chỉ hai ngày mà cũng không chịu chờ à?"

Diệp Thanh cảm thấy rất tức cười, thì ra công tử cũng có những lúc không giải quyết được ổn thỏa, bèn cười nói: "Hi hi hi...công tử quả nhiên lợi hại, chỉ vài câu nói đã khiến người ta phải quay về rồi."

Hoa Lân đang buồn bực thì sau lưng đột nhiên vang lên một tiếng hừ lạnh: "Ngươi rốt cuộc là ai? Dám chạy lên Thục Sơn xuất khẩu cuồng ngôn ư?'

Hoa Lân và Diệp Thanh đều quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một người béo béo lùn lùn như cái đinh ba tấc đứng ngay phía sau. Lưng lão đeo trường kiếm, một thân kình trang màu đen, hiển nhiên là môn hạ Thục Sơn. Đừng thấy lão béo này tướng mạo thô tục mà lầm, đôi mắt sáng rực của lão ẩn tàng một tia tinh quang, rõ ràng đã luyện tới cảnh giới phản phác quy chân, còn có thể là một nhân vật thuộc cấp bậc sư thúc của Lã Ấu Văn.

Lão béo vừa phát thoại, Hồ Vũ Hằng toan hạ sơn lập tức quay đầu lại, từ xa cung kính nói: "Hồ Vũ Hằng tham kiến Phó tiền bối! Con...Con đã nghĩ kỹ rồi, ông bà ở nhà thực sự đã quá lớn tuổi, nên con...con muốn..."

Lão béo này chính là Phó Trung, cao thủ của Thục Sơn Từ Tâm đường, lão vốn hiền từ dễ mềm lòng, nên mới ngấm ngầm truyền thụ một ít nội công tâm pháp cho những thiếu niên xin bái sư quỳ ngoài cửa này. Vốn dĩ lão định chờ cho kiếm điển lần này kết thúc, chưởng môn đương nhiệm của Thục Sơn sẽ từ bỏ chức vị chưởng môn, lão cũng dễ bề chính thức thu Hồ Vũ Hằng làm đồ đệ. Không ngờ Hoa Lân chỉ dăm ba lời đã khiến lão mất đi một đồ đệ, thử hỏi có sầu não hay không?

Hoa Lân thấy sắc mặt lão rất khó coi, vội vàng chắp tay nói: "Tại hạ Hoa Lân, vừa rồi không hề có ý bảo Hồ Vũ Hằng rút khỏi Thục Sơn, chỉ muốn cậu ấy bái sư xong rồi hãy về nhà một chuyến..."

Câu nói này của Hoa Lân vốn không có vấn đề gì lớn, vì Cốc Thanh Phong là tam ca của hắn, hắn không thể tự hạ thân phận trước mặt vãn bối của tam ca, nên đành phải xưng là "tại hạ".

Thế nhưng lửa giận của Phó Trung đã bốc lên đỉnh đầu, lão lại rất có thân phận tại Thục Sơn, ngay cả Cốc Nhược Hư gặp lão cũng phải chào một tiếng sư thúc, nên khi thấy Hoa Lân xưng hô với mình như

vậy lão hết sức bất mãn, liền lạnh lùng nói: "Ta mặc xác ngươi là ai! Nhưng ngươi tới Thục Sơn một là không bái thiếp, hai là không vào cửa mà lại đứng ngoài xúi bẩy nhân tâm. Hành vi này của ngươi quả tình đã trái với những điều cấm kị trên giang hồ! Ta hoài nghi ngươi đến Thục Sơn thực ra là có mục đích gì đó!"

Tất cả những người dưới thềm đều ngớ ra, không ngờ Phó tiền bối trước giờ luôn hòa ái cũng có lúc nổi giận. Có điều cũng tại Hoa Lân không đúng, lên Thục Sơn "xuất khẩu cuồng ngôn" một hồi thì cũng cho qua đi, nhưng tuổi đời còn nhỏ đáng ra phải tự xưng là vãn bối mới đúng! Thế mà hắn lại khăng khăng lấy thân phận đồng bối để ngang hàng với Phó tiền bối, bọn Hồ Vũ Hằng tại trường tự biết không đủ thân phận, đều không dám tiến lên khuyên giải, chỉ có thể lúng túng đứng sang một bên tụ thủ bàng quan.

Diệp Thanh thấy Hoa Lân cứng họng không đáp lại được, liền đứng ra phản bác: "Công tử nhà ta chẳng có ý gì với Thục Sơn các người cả, ông làm gì mà hùng hổ dọa người thế?"

Phó Trung quay đầu nhìn Diệp Thanh một cái nhưng hiềm tranh biện với nữ nhân, chỉ trợn mắt dữ tợn nhìn nàng và Hoa Lân. Rồi lão phẩy phẩy tay với Hồ Vũ Hằng: "Ngươi về đi! Sau này hành tẩu giang hồ tuyệt đối không được tự xưng là đệ tử của Thục Sơn, biết chưa?"

Hồ Vũ Hằng nghe vậy tức thì chết trân tại trận, hiểu rằng mình vĩnh viễn không có cơ hội bái nhập Thục Sơn nữa rồi. Sắc mặt hơi nhợt nhạt, cậu ta mơ hồ nhìn Hoa Lân, rồi lại nhìn Phó Trung. Đang chuẩn bị quỳ xuống khấu đầu cáo biệt 'sư phó' thì một quầng chân khí đã kê dưới gối, quỳ được một nửa rồi không sao quỳ xuống tiếp được. Rất đỗi ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn ra, Hồ Vũ Hằng ngơ ngác phát hiện thấy Hoa Lân thi triển nội công lăng không đỡ lấy thân thể mình. Trong lòng kinh sợ, cậu thầm nghĩ vị công tử ca đi bộ cũng không vững này làm sao mà có nội công thâm hậu như vậy được? Chắc chắn không thể!

Tưởng Thuần Văn, Khang Vĩnh và Đường Hoàn Binh đứng bên cũng ù ù cạc cạc, không hiểu Hồ Vũ Hằng đang làm trò quỷ gì. Tại sao đang quỳ xuống nửa chừng lại đột nhiên không quỳ nữa?

Hoa Lân âm thầm thu hồi hữu chưởng, hòa nhã nói: "Sư phó của cậu không để cậu cáo biệt! Cậu cứ quỳ tiếp hai ngày, nhất định sẽ có người nhận cậu làm đồ đệ. sau đó cậu hãy về nhà đón ông bà đến sống dưới chân núi, biết chưa?"

Động tác của Hoa Lân đương nhiên không giấu nổi cặp mắt của Phó Trung. Chỉ thấy lão biến sắc nói: "Thật vậy sao?...Hừ hừ! Ta cũng muốn xem xem ngoại trừ ta ra, còn ai nhận nó làm đồ đệ!"

Phó Trung ngoài miệng thì nói vậy nhưng trong lòng đã thầm kinh hãi trước một thân công lực của Hoa Lân.

...

Ngọc Tiên Duyên - Tập 3

Chương 20 - Hựu Hiện Ma Tung

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

Hồ Vũ Hằng nghi hoặc hết nhìn Hoa Lân rồi lại nhìn Phó Trung, thầm nghĩ suy cho cùng thì mình nên chờ hai ngày nữa hay là không chờ đây?

Hoa Lân phát giác ra biểu tình lúc đó của Phó Trung, nghĩ tới chuyện tương lai nếu Hồ Vũ Hằng ở lại Thục Sơn mà đắc tội với lão thì thật quá sức không khôn ngoan, do đó Hoa Lân lại tìm cách để loại bỏ tầng chướng ngại này, hắn bỗng cười nói với Phó Trung: "Chúng ta đánh cuộc một trận được không?"

Phó Trung không bị chui vào tròng, lạnh nhạt nói: "Không!...Ta không quen biết ngươi!"

Hoa Lân cả cười: "Ông không muốn nghe xem tôi đánh cược chuyện gì à? Tôi cược là Hồ Vũ Hằng ở Thục Sơn ba năm là có thể đả thông Nhâm Đốc nhị mạch...Thế nào? Có hứng thú không?"

Phó Trung người béo lòng dạ khoáng đạt, đối với người khác cũng không quá thù dai. Thêm nữa là cuộc cá cược này thực khiến người ta hiếu kỳ, bèn lạnh lùng nói: "Ngươi hãy nói cược gì trước đi!"

Hoa Lân cười nói: "Ai thua sẽ phải uống hai mươi vò Nữ Nhi Hồng trong một ngày!...Thế nào? Dám chơi không?"

Sắc mặt Phó Trung có vẻ hơi tươi hơn, nói lớn: "Được...Ta cược với ngươi, ta phải xem vì sao mà

ngươi tự tin đến vậy." Ngừng lại một lát, lão lại hỏi: "Rốt cuộc thì ngươi là ai?"

Hoa Lân giả bộ trầm tư, từ từ ngẩng đầu lên nói: "Danh mãn thiên hạ...chưởng môn Tiên Kiếm phái...Hoa Lân!"

Phó Trung nghĩ rất lâu cũng không nhớ ra trên giang hồ có nhân vật nào tên như vậy, ngờ vực hỏi: "Tiên Kiếm phái?"

"Không sai!...Tiên Kiếm phái..."

Phó Trung ngẩn ngơ, đột nhiên cảm thấy có điểm không đúng, hấp tấp kháng nghị: "Chờ chút đã, ván cược này của chúng ta không hợp lý!"

Hoa Lân cười hà hà nói: "Sao mà không hợp lý?"

Phó Trung tức tối: "Hồ Vũ Hằng còn chưa bái nhập Thục Sơn, ngươi dựa vào cái gì mà nói rằng nó ở Thục Sơn ba năm là có thể đả thông Nhâm Đốc nhị mạch?"

Hoa Lân cười rộ đáp: "À! Ra là vậy...Không sao, cậu ấy nhất định sẽ gia nhập Thục Sơn! Ha ha ha..."

Phó Trung chợt lộ ra một nụ cười gian giảo, nói: "Há! Thế này đi...Nếu nó không vào được Thục Sơn, đương nhiên cũng không thể đả thông Nhâm Đốc nhị mạch ở Thục Sơn. Vậy cũng coi như là ngươi thua. Thế nào?"

Mọi người đều cảm thấy đánh cược như vậy phải chăng có chút quá bất công, như thế khác gì nói rõ là Hoa Lân phải chịu thiệt? Chỉ có kẻ ngốc mới mắc lừa!

Thế nhưng Hoa Lân vẫn một mực đáp ứng: "Được, không thành vấn đề!"

Phó Trung ngây người, thầm nghĩ liệu có phải mình lại bị lừa ở đâu chăng? Nếu không sao hắn lại nói khẳng định như vậy? Qua cuộc nói chuyện có thể nhận ra Hoa Lân thông minh dị thường, chỉ sợ lão sẽ thất bại trong tay hắn. Phó Trung trầm mặc nghĩ ngợi, cuối cùng lại phát hiện ra một kẽ hở, lớn tiếng: "Không được! Đến lúc đó nếu ta thắng mà không tìm thấy ngươi, khoản cược này chẳng phải sẽ mất trắng sao? Hơn nữa, tiền mua rượu cũng moi từ ta, khỏi nghĩ cũng biết!"

Hoa Lân ngớ ra, không ngờ lão béo chết toi này lại cứ ra sức để tâm vào những chuyện vụn vặt. Hắn liền

chìa tay phải về phía Diệp Thanh, Diệp Thanh rất hiểu ý, móc từ trong bọc ra một xấp ngân phiếu đặt vào tay hắn.

Hoa Lân đếm rồi dõng dạc nói: "Ba vạn lạng bạc tạm để ông giữ, ba năm sau, nếu tôi thua thì số tiền này coi như là tôi bồi thường cho ông. Nếu tôi thắng, nhớ là phải trả tôi nguyên số!"

Phó Trung kinh hoàng, ai mà biết được trên đời lại có một tên khùng đánh cược như vậy. Lão lắc đầu quầy quậy nói: "Không không không...Ta e đến lúc đó làm mất ngân phiếu, ta làm sao mà đền được?"

Hoa Lân cũng thấy vô cùng phiền phức, ván cược đã thành ra thế này, vậy mà đối phương vẫn không dám nhận. Thói đời đúng là thay đổi, lòng người chẳng còn chất phác! Hắn cố dằn lòng nói: "Thôi thôi...Nếu ông không cẩn thận đánh mất ngân phiếu, ta cũng không đòi ông phải trả, thế đã được chưa?"

Những người tại trường, bao gồm cả Phó Trung đều há hốc miệng không ngậm lại được, bắt đầu hoài nghi xấp ngân phiếu này không phải là thật. Nếu không, trên đời này làm gì có người đem món tiền lớn ba vạn lạng sử dụng như thứ phế phẩm chứ?

Hoa Lân thấy ánh mắt khác lạ của mọi người, lòng thầm cảm thán: "Làm người tốt thật khó!" Cũng không chờ cho họ hồi thần, hắn dúi ngân phiếu vào trong tay Phó Trung, nói: "Cứ xem như đồ bỏ đi! Chẳng lẽ ông vẫn sợ tôi sẽ hại ông hay sao?" Dứt lời, Hoa Lân chắp tay chào: "Hai ngày sau, tôi sẽ lại lên Thục Sơn, hy vọng Phó huynh đệ có thể nhớ được người bạn này. Tại hạ cáo biệt tại đây!"

Phó Trung bấy giờ mới hoàn hồn, vội vàng nói: "Sao đã đi rồi? Ngân phiếu này..."

Hoa Lân xua tay nói: "Ngân phiếu ông cứ giữ đi! Tôi và Cốc Thanh Phong đã hẹn gặp mặt tại Thành Đô, phải khẩn trương quay về, mong Phó huynh đệ có thể chiếu cố cho Hồ Vũ Hằng..."

Phó Trung giật nảy người nói: "Cái gì? Cốc Thanh...Cốc sư thúc?"

Hoa Lân không nói nhiều thêm, xoay người dắt Diệp Thanh đi xuống núi, lúc đi ngang qua Hồ Vũ Hằng hắn nhẹ giọng an ủi: "Cậu hãy chờ hai ngày nữa...Biết chưa?"

Phó Trung khôi phục sự bình tĩnh, nhìn theo bóng lưng của Hoa Lân, lắc lắc đầu: "Chưởng môn Tiên Kiếm phái? Ài..." Lại nhìn ngân phiếu trong tay, lão chỉ biết cười khổ. Đang định quay mình bước vào đại môn của Thục Sơn, lão đột nhiên ngoảnh lại nhìn Hồ Vũ Hằng nói: "Để xem ngươi có cái phúc này không!"

Ba người Tưởng Thuần Văn, Khang Vĩnh và Đường Hoàn Binh thấy Phó Trung đã bước vào đại môn, bất giác quây đến, đứng bên Hồ Vũ Hằng xúm xít nghị luận: "Này...Tiểu Hằng! Không phải ngươi muốn về thật chứ?"

Hồ Vũ Hằng mù mờ nói: "Ta nên về. Nhưng có lẽ ta cứ nghe lời hắn chờ thêm hai ngày thử xem!" Nghĩ đến Hoa Lân có thể cách không nâng người mình dậy, bất giác có thêm một phần tin tưởng hắn.

Nhưng Đường Hoàn Binh vốn không tin lời đại ngôn của Hoa Lân, tức giận nói: "Tiểu tử họ Hoa đó tóm lại là muốn làm trò quỷ gì vậy? Nói vài câu đã hại cho nỗ lực trong suốt ba năm của Tiểu Hằng đổ xuống sông xuống bể hết rồi, nào có cái kiểu giúp đỡ như hắn chứ?"

Khang Vĩnh thủy chung vẫn có cảm giác hơi lơ ngơ, cũng nói xen vào: "Hắn tên là Hoa gì ấy nhỉ?"

Tưởng Thuần Văn: "Hoa Lân!"

Khang Vĩnh bỗng nhiên đại ngộ: "Đúng đúng, Hoa Lân!...Ta thấy hắn leo núi mà phải thở dốc, còn tưởng rằng hắn cũng muốn đến bái sư. Đang muốn kết bạn với hắn thì ai dè hắn cũng giống như những người trước kia, chỉ nói không luyện, biết ngay là kẻ khoác lác!"

Tưởng Thuần Văn kéo tay áo Khang Vĩnh, ý bảo gã nói ít đi vài câu. Nhưng Khang Vĩnh một câu chưa nói xong thì đời nào chịu thôi? Gã không hề hay biết đến ý nghĩa hành động ám thị của Tưởng Thuần Văn.

Sau khi Khang Vĩnh dứt lời, Tưởng Thuần Văn thấy Hồ Vũ Hằng có vẻ hơi lo âu, cho rằng cậu bắt đầu hồi hận nên liền an ủi: "Tiểu Hằng, đừng lo! Có lẽ tên Hoa Lân đó thực sự có thể giúp cậu gia nhập Thục Sơn. Nếu không được thì đằng nào cậu cũng đã quyết định về nhà rồi, có thể hiếu kính với trưởng bối thì không có gì đáng hối hận cả. Nhìn ta đây này, ài!...Dù ta có muốn thì cũng không còn cơ hội rồi!"

Hồ Vũ Hằng nói giọng kiên định phi thường: "Tôi tin anh ta có thể làm được!"

Đường Hoàn Binh thất thanh kêu lên: "Hả? Thế mà cũng tin? Cậu nhìn hắn đi, đi đâu cũng dẫn theo một nha hoàn xinh đẹp, lời nói của cái loại phú gia công tử như hắn mà cậu cũng tin à?"

Khang Vĩnh cũng nói: "Theo ta đoán thì hắn chẳng bao giờ đến đây nữa đâu!"

Hồ Vĩnh Hằng không nói lời nào, dẫu sao cậu cũng nghĩ xa hơn bọn Khang Vĩnh. Phải biết rằng Hoa Lân lặn lội từ Ẩn Long trấn đến Thục Sơn, ít ra cũng phải hơn năm nghìn dặm đường, ai mà rỗi hơi bôn ba một chặng đường xa như vậy để giỡn chơi. Hơn nữa, vừa nãy Hoa Lân nâng người Hồ Vĩnh Hằng lên là chuyện thiên chân vạn xác, một thân công lực này hoàn toàn không phải trò đùa...

...

Lần tìm người này của Hoa Lân có thể coi là thuận lợi, tâm tình khoan khoái hơn rất nhiều. Vừa ra khỏi kết giới Thục Sơn bày bố, Hoa Lân liền nhảy lên phi kiếm, đưa Diệp Thanh bay về Thành Đô.

Kết thúc một chuyến cả đi lẫn về đã là lúc hoàng hôn.

Còn chưa nhập thành đã nghe thấy người trên đường nhốn nháo bàn tàn chuyện gì đó. Nghe ngóng kỹ mới biết chỉ trong một ngày đã phát sinh rất nhiều biến cố. Đồn rằng: thành đông có Cát gia trang, vào lúc sáng sớm đột nhiên tỏa hồng quang năm trượng chói lọi, ngay sau đó vang lên những tiếng nổ rầm rầm. Trong thời gian chưa đến một tuần trà, Cát gia trang đã biến thành một đống đổ nát. Theo lời của các cao thủ võ lâm quay lại sau khi đi điều tra, mặt đất của Cát gia trang ngang dọc vô số vết nứt đan xen, chỉ giẫm nhẹ một cái là cả mặt đất đã sụp xuống một khoảng lớn.

Mí mắt Hoa Lân giật giật, quay sang nhìn Diệp Thanh, hai người đều không khỏi kinh hãi. Sự lợi hại của chiêu Huyết Quang trảm đó cả hai đều đã chính mắt nhìn thấy, cho đến tận bây giờ, Hoa Lân vẫn cảm thấy da đầu tê tê. Hắn lẩm bẩm nói: "Lá gan của Huyết Ma thật không nhỏ, nhiều cao thủ tu chân hội tụ thế này mà y vẫn dám đến làm loạn!"

Diệp Thanh khẽ cười: "Cái gã Lý Trần Ai hôm qua có vẻ rất lợi hại!...Không biết cuối cùng đã diệt được Huyết Ma chưa nhỉ? Hi hi hi..."

Hoa Lân đầy kỳ vọng: "Tốt nhất là diệt được rồi! Như vậy mới có thể tránh cho máu nhuộm hồng trần."

Vừa nói chuyện, Hoa Lân và Diệp Thanh vừa đi theo đám đông rộn ràng náo nhiệt, xếp thành hàng, đi qua cầu treo tiến vào cửa thành. Dọc đường, họ cảm thấy người đi trên phố tấp nập hơn cả hôm qua, xem ra sức hiệu triệu của Thục Sơn kiếm điển thực to lớn vô hạn.

Diệp Thanh thong dong đi cạnh Hoa Lân, cặp mắt xinh đẹp nhàn nhã đảo quanh phố xá phồn hoa, giống như được trở lại những ngày tháng vô ưu vô lo ở kinh thành, cảm giác đã lâu không có này khiến nàng vô cùng hớn hở.

Hoa Lân thì vẫn cúi đầu phân tích vấn đề, cuối cùng lẩm nhẩm: "Với công lực của Lý Trần Ai, chỉ cần gặp được Huyết Ma là có thể chém chết y tại trận." Đây là kết luận mà Hoa Lân phải suy ngẫm rất lâu mới rút ra được!

Thế nhưng, liệu Huyết Ma có thực sự bị người ta tiêu diệt dễ dàng như vậy không?

...

Ngọc Tiên Duyên - Tập 3

Chương 21 - Huyết Ma Chi Bí

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

:k15

Hoa Lân vừa mới nhập thành thì đúng lúc này ở Dật Tiên lâu có người đang nhắc đến hắn.

Mạnh Lôi, Thượng Quan Truy Vân và Cốc Thanh Phong đã về Thành Đô sớm hơn hắn một bước. Đương nhiên, đi cùng còn có thêm một người, đó là "Quỷ Thần Trắc" Dư Hữu Lộ.

Dư Hữu Lộ này chính là ngũ sư đệ đã thất tung nhiều năm của Cốc Thanh Phong. Xét theo bối phận thì lão cũng là nhân vật thuộc cấp bậc sư tổ của "Thục Sơn kiếm tông". Những năm nay, lão luôn lo lắng bất an đi khắp tứ xứ loan truyền lời dự ngôn Huyết Ma sắp xuất hiện, nguyên nhân là vì chuyện này có can hệ

mật thiết với lão. Lần này lão bị Mạnh Lôi bắt gặp tại Giang Lăng, cuối cùng đã hạ quyết tâm sẽ không tiếp tục trốn tránh nữa, đem tiền nhân hậu quả thành thực thuật lại cho Mạnh Lôi biết, hơn nữa còn dẫn Mạnh Lôi cùng đi tới "Ngọc Long đỉnh" ở Đại Lý để kiểm chứng.

Mạnh Lôi biết được chuyện này, sự chấn kinh trong lòng chẳng khác nào sét đánh giữa trời quang. Vì phạm vi liên quan rất rộng nên lão đã lập tức dùng "Huyền Quang kính" gọi hai người Cốc Thanh Phong và Thượng Quan Truy Vân.

...

Thì ra, vào mười sáu năm trước.

Một số cao thủ của Thục Sơn kiếm tông và Toàn Chân giáo thường tụ họp để nghiên cứu và thảo luận về tâm pháp tu chân, nhưng thủy chung đều chưa tham ngộ thấu được cảnh giới "luyện thần hoàn hư". Khi đó, Lưu Thế Kiệt và Dư Hữu Lộ của Thục Sơn cùng Cao Sĩ Minh của Toàn Chân giáo, ba người trong lúc vô tình đã nhắc đến "thiên hạ đệ nhất cao thủ" Diệp Thiên Tông. Họ cho rằng Diệp Thiên Tông rất có khả năng đã thấu triệt cảnh giới "luyện thần hoàn hư". Ai

ngờ khi bàn luận kỹ hơn về chuyện này, cả Lưu Thế Kiệt và Cao Sĩ Minh đều sơ ý đề cập đến chuyện mình đã từng bại dưới tay Diệp Thiên Tông.

Một hòn đá làm dậy lên nghìn đợt sóng cả...

Diệp Thiên Tông xuất thân bần hàn, từ trước đến nay chưa ai biết được ông xuất thân từ môn phái nào, hiển nhiên không phải là đệ tử danh môn chính phái. Nhưng ông còn trẻ tuổi mà đã luyện được một thân công lực kinh thế hãi tục, từng âm thầm khiêu chiến với cao thủ của các đại môn phái, hơn nữa còn toàn thắng quay về. Rất ít người trong giang hồ được biết chuyện này, cả việc Lưu Thế Kiệt bại trong tay ông cũng là một bí mật không nói cho ai. Lần này lại tình cờ biết được Cao Sĩ Minh của Toàn Chân giáo cũng từng bại trước "Tử Vân thần công" của Diệp Thiên Tông, không kinh hoàng sao được?

Năm ấy Diệp Thiên Tông còn chưa tròn ba mươi tuổi, nhưng ông đã có thể đánh bại Lưu Thế Kiệt và Cao Sĩ Minh, hai người có đến một giáp tý công lực, không khỏi khiến người ta hoài nghi tu vi của ông từ đâu mà ra. Cuối cùng, trong giang hồ truyền ngôn rằng, toàn bộ sở học của Diệp Thiên Tông đều có nguồn gốc

từ "Huyền Thiên kiếm", họ còn đồn rằng thanh "Huyền Thiên kiếm" này đã phá đất chui ra ở "Ngọc Long đỉnh" tại nước Đại Lý.

Vốn dĩ chuyện này cũng không có gì đáng phải kinh ngạc. Nhưng bấy giờ, "Ngọc Long đỉnh" lại xảo hợp phát sinh rất nhiều sự kiện thần bí, có người đã bất ngờ phát hiện ra vô số xác gia cầm khô quắt trong sơn cốc. Người ta đều cho rằng yêu ma xuất hiện, tuyệt nhiên không ai nghĩ đến trường hợp đó là do con người gây ra.

Lưu Thế Kiệt, Cao Sĩ Minh và Dư Hữu Lộ lòng mang tráng chí vì dân trừ hại, cùng nhau thẳng tiến đến "Ngọc Long đỉnh" trảm yêu trừ ma. Không ngờ theo như kết quả mà họ thu được sau vài ngày điều tra thì tất cả đều do một đạo sĩ tên Thanh Thành Tử làm. Hơn nữa lão ta cũng chẳng phạm pháp, vô số gia cầm đó đều là lão tự bỏ tiền ra mua về làm thực nghiệm, chỉ có điều thủ đoạn hơi tàn nhẫn mà thôi.

Có thể tưởng tượng ra ba người Lưu Thế Kiệt, Cao Sĩ Minh và Dư Hữu Lộ thất vọng đến dường nào. Lúc đó bọn họ chưa từng nghe nói trên đời còn có người tu

luyện "ma công", càng không biết đến sự tồn tại của loại tâm pháp "nhập ma" gì cả.

Ngược lại, theo như Thanh Thành Tử khai báo, lão và Diệp Thiên Tông từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, cùng phát hiện thấy hai món bảo bối tại một hang động đá vôi trong núi sâu. Một món là "Huyền Thiên kiếm", thứ kia lại là một quyển đạo thuật bí tịch, hai người thương lượng rồi chia đều cho nhau.

Diệp Thiên Tông nhường Thanh Thành Tử chọn trước. Hài hước là khi đó Huyền Thiên kiếm gỉ sắt rụng lả tả, không hề hay biết là trên thân kiếm có khắc chữ, Thanh Thành Tử đương nhiên đã chọn quyền "đạo thuật bí tịch". Sự sung sướng trong lòng lão đúng là khó dùng lời nào diễn tả được.

Thế nhưng "trời có mưa gió bất ngờ", câu tục ngữ này ứng lên mình Thanh Thành Tử thật vô cùng thích hợp. Ai dè trên đường về nhà, một trận mưa lớn đổ xuống, khiến hai người từ đầu xuống chân ướt như chuột lột, khó khăn lắm mới tìm được một vách núi để trú mưa sưởi ấm. Thanh Thành Tử giở bí tịch ra xem, nét chữ ở nửa phần đầu đã trở nên lấm lem hết

cả, nhưng nửa sau của bí tịch vẫn có thể miễn cưỡng nhìn rõ.

Lúc ấy Diệp Thiên Tông muốn đem thanh bảo kiếm gỉ sét đổi cho lão nhưng Thanh Thành Tử vẫn không chịu.

Sau đó, Diệp Thiên Tông danh mãn thiên hạ. Thanh Thành Tử thì nửa đoán nửa luyện, vậy mà cũng ngộ ra ba bốn thành, luyện được thuật ngự kiếm phi hành. Nhưng công lực của lão trước sau vẫn không thể đạt tới cảnh giới tùy tâm sở dục, đứng trên phi kiếm cũng không giữ vững được lâu.

Cuối cùng, Thanh Thành Tử đã bước một bước vô cùng nguy hiểm. Từ trong "đạo thuật bí tịch", trong một phần giảng về yêu giới bí văn, lão đã rút ra một thứ pháp môn tu hành đặc biệt. Đó chính là mượn tinh hoa của vật khác để nâng cao công lực của bản thân...

Tiếp đó Thanh Thành Tử chiếu theo phương pháp tu hành này, không ngờ lại khiến cho ba vị cao thủ chính phái tìm đến. Không biết làm thế nào, lão đành phải đem tâm pháp mình nghiên cứu bày ra cho Lưu Thế Kiệt, Cao Sĩ Minh và Dư Hữu Lộ xem. Trên đó

cũng không có gì là thương thiên hại lý, chỉ mượn huyết dịch của gia cầm để bổ sung cho công lực bản thân mà thôi.

Lưu Thế Kiệt, Cao Sĩ Minh và Dư Hữu Lộ cũng không phải hòa thượng, lại cũng chẳng kiêng ăn mặn. Sau khi đọc một mạch, ba người không thể không kinh ngạc trước sự lợi hại của Thanh Thành Tử. Họ phát hiện ra đạo lý trong đó hấp dẫn phi thường, lại đối chiếu với "đạo thuật bí tịch" thì thấy có thể luyện tới cảnh giới vĩnh sinh bất tử.

Đáng cười là ba vị cao thủ chính phái chỉ đành hậm hực ra về. Nhưng bọn họ đã mê đắm vào tu chân, đều cảm thấy công pháp Thanh Thành Tử tự sáng chế quả thực tinh diệu, nếu đã không hại đến tính mạng con người, chắc cũng có thể tham khảo. Do đó, ba vị cao thủ chính phái ngày hôm sau lại tìm đến cửa, cùng Thanh Thành Tử chuyên tâm nghiên cứu bí mật tu chân...

Kết quả nghiên cứu đương nhiên phải thực thi, không thể ngờ rằng, họ dần dần trở nên nghiện "hút máu", nội lực dồi dào trong cơ thể khiến họ cảm thấy hết sức hài lòng. Khi bọn họ đã say mê, Thanh Thành

Tử cuối cùng đã xúi giục họ tiến thêm một bước không nên nhất, vươn ma trảo về phía bách tính vô tội...

Bấy giờ, Diệp Thiên Tông hay tin tìm đến, ông tuyệt không để cho quê hương mình xuất hiện ma đầu giết người. Sau một phen điều tra, ông ngỡ ngàng phát hiện ra, kẻ gây sóng gió chính là người bạn thời thơ ấu Thanh Thành Tử. Do không đủ chứng cứ nên ông buộc lòng phải nhiều lần cảnh cáo Thanh Thành Tử.

Nào ngờ ba tháng sau ông lại nghe tin quê nhà xảy ra thảm án, Diệp Thiên Tông sau cùng đã quyết định đại nghĩa diệt thân. Có điều ông không thể tưởng được rằng một âm mưu to lớn đang chờ ông quay về tại Ngọc Long đỉnh...

Hôm đó, phong vân biến sắc, kiếm khí xung thiên.

Diệp Thiên Tông rốt cuộc đã nhìn thấy máu của mình rải trên mặt đất, một đời kiêu hùng tan biến khỏi nhân gian từ đây. Bất quá, từ ngày đó trở đi, trong giang hồ đã thiếu đi ba vị cao thủ danh chấn thiên hạ, lại có thêm một thuật sĩ mù.

Đột nhiên vào một ngày, thuật sĩ mù đó chợt tỉnh ngộ, đứng ra khuyến cáo với người đời về sự xuất hiện của Huyết Ma! Có lẽ lão làm vậy là để chuộc tội cho bản thân chăng?

...

Quỷ Thần Trắc đem hồi biến cố này kể rõ ngọn ngành với bọn Mạnh Lôi. Lại sợ họ không tin, lão còn dẫn họ tới Ngọc Long đỉnh tìm chứng cứ có liên quan. Điều này đã trực tiếp chứng minh, Huyết Ma mà Hoa Lân đã vẽ ở Phục Long thôn chính là Lưu Thế Kiệt.

Về đến Dật Tiên lâu.

Mạnh Lôi, Thượng Quan Truy Vân, Cốc Thanh Phong và Quỷ Thần Trắc, bốn người sắc mặt trầm trọng ngồi lại thương lượng đối sách. Cốc Thanh Phong nói: "Bây giờ hãy chờ tứ đệ về đã. Bảo đệ ấy lập tức thực thi kế hoạch phát lệnh truy nã Huyết Ma, nhất định phải nghĩ cách giảm bớt tai nạn cho nhân gian!"

Cốc Thanh Phong vội đáp: "Cao kiến cao kiến!...Nơi đây là địa bàn của ngươi, cứ gọi thẳng mấy tên đệ tử đi tìm tứ đệ chẳng phải là xong à?"

Cốc Thanh Phong nói: "Chúng ta đã hẹn mùng năm gặp mặt tại đây, hôm nay mới mùng bốn, không biết tứ đệ đã đến chưa?"

Thượng Quan Truy Vân bỗng cười nói: "Thục Sơn các đệ quản chế Dật Tiên lâu nghiêm ngặt quá...Không có thân phận thì không được vào! Đáng thương cho tứ đệ của chúng ta vẫn chỉ là đồ đệ bỏ đi của Thiên Sơn, một chút danh khí cũng không có, ta thấy hắn chỉ còn cách chém giết mới lên được đây! Ha ha ha..."

Cốc Thanh Phong bừng tỉnh ngộ, vỗ đét vào đùi nói: "Trời ạ! Huynh không nhắc thì đệ cũng quên mất điểm này!" Dứt lời liền ngoảnh ra ngoài cửa gọi lớn: "Phi Hồng!...Con đi gọi Lã Ấu Văn vào đây một lát, ta có chuyện giao phó!"

Cốc Phi Hồng bước vào, đứng từ xa nói: "Không biết phụ thân đại nhân có chuyện gì? Có lẽ hài nhi có thể làm thay cho!"

Nguyên lai hạ nhiệm chưởng môn của Thục Sơn Cốc Phi Hồng chính là nhi tử thân sinh của Cốc Thanh Phong. Thượng Quan Truy Vân và Mạnh Lôi tuy đã gặp y nhiều lần nhưng vẫn không nén nổi quan sát Cốc Phi Hồng một lượt, quả nhiên thấy y khí thế phi

phàm, giữa hai mi lộ ra nét trang nghiêm, trông còn giống một cao thủ hơn lão tử của y, không hổ là nhân tài để đảm đương chức chưởng môn. Cả hai đều thầm bội phục bản lĩnh sinh con của Cốc Thanh Phong!

Cốc Thanh Phong xua tay nói: "Lã Ấu Văn làm nhiệm vụ đón khách của Dật Tiên lâu, ta muốn nói cho nó biết tướng mạo của một người, con nghe thì có tác dụng gì?...Bảo nó lên đây đi!"

Cốc Phi Hồng nghe vậy mới thoái lui.

Một lúc lâu sau, Lã Ấu Văn phấp phỏng lo sợ đi đến trước cửa, từ xa gập người chào: "Ấu Văn tham kiến sư thúc tổ...tham kiến các vị tiền bối!"

Thượng Quan Truy Vân và Mạnh Lôi đều thầm gật đầu, đệ tử Thục Sơn quả nhiên người nào người nấy tuyệt hảo, không thẹn là Trung Nguyên đệ nhất môn phái. Các đồ tử đồ tôn của mình so với đệ tử Thục Sơn đúng là còn kém một quãng.

Cốc Thanh Phong vẫy tay với Lã Ấu Văn: "Lại gần đây! Ta muốn con tìm một người, hắn tên là Hoa Lân..."

Lã Ấu Văn giật nảy người, không khỏi "a!" lên một tiếng.

Cốc Thanh Phong lấy làm lạ hỏi: "Con biết hắn à?"

Lã Ấu Văn ấp úng không dám trả lời, gã làm sao dám nói là mình còn đấu võ với Hoa Lân ấy chứ?

Cốc Thanh Phong lại nói tiếp: "Trông hắn khá anh tuấn, trên mặt thường lộ ra nụ cười gian manh..." Rồi miêu tả tỷ mỉ chẳng khác nào vẽ ra diện mạo của Hoa Lân, cuối cùng chốt lại: "Hắn là tứ đệ của ta, nếu con gặp thì để hắn lên thẳng đây!"

Lã Ấu Văn nghe đến đây, xém chút nữa đã hôn mê tại đương trường, lòng thầm cảm thán: "Thôi xong!...Bị hắn nói trúng hết rồi, lần này mình thực sự phải đến tận cửa mời hắn mất!"

...

Ngọc Tiên Duyên - Tập 3

Chương 22 - Tiên Kiếm Chưởng Môn

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

http://www.**********.com

Lã Ấu Văn xin cáo lui với sư thúc tổ, xuống lầu tìm chưởng quỹ khách phòng hỏi chỗ ở của Hoa Lân. Khi tra ra nơi ở của Hoa Lân trên sổ ghi chép, gã không khỏi chau mày, lẩm bẩm: "Hỏng bét!...Phòng số ba chữ "Địa", lần này rắc rồi rồi!"

Được cái Lã Ấu Văn đối với võ công của Hoa Lân hoàn toàn tâm phục khẩu phục nên cũng mặt dày đi đến phòng trọ của Hoa Lân. Xuyên qua đại đường, qua cửa hông bước vào hậu viện, lúc này bầu trời đã dần tối, đúng vào giờ cơm chiều. Trên đường gặp phải các cao thủ Võ Đang, Côn Luân, họ đều chủ động chắp tay chào cung kính, hiển nhiên gã bất tri bất giác đã có được danh vọng khá cao.

Không dễ dàng gì mới tới được "Quế Vọng các" của Hoa Lân, chỉ thấy vài cao thủ của Vô Cực môn đứng tựa hành lang, đang nói chuyện phiếm gì đó. Một người trong số họ thấy Lã Ấu Văn đi đến liền vòng tay hỏi: "Lã thiếu hiệp đến chẳng hay có gì phân phó?"

Lã Ấu Văn thấy người này thần thái phiêu dật, tuổi khoảng trên dưới ngũ tuần, sau lưng đeo một thanh trường kiếm bọc bằng vải trắng, chính là cao thủ

hàng đầu của Vô Cực môn - Biện Kỳ. Tuy Lã Ấu Văn chưa từng bước chân vào giang hồ nhưng sự lịch duyệt của hắn lại thuộc loại quán tuyệt trong thế hệ trẻ, biết rằng "Vô Cực Thập Tam Kiếm" của Biện Kỳ danh chấn Giang Nam, liền hấp tấp hoàn lễ: "Ấu Văn vừa mới xuất đạo, ngài là tiền bối, Ấu Văn sao dám nói tới hai chữ phân phó?...Chỉ có điều Ấu Văn mạo muội tới đây mà chưa từng bái kiến, thực là thất lễ!"

Biện Kỳ cười ha ha nói: "Đâu có đâu có!...Thiếu hiệp dáng vẻ vội vàng thế kia, chẳng hay đã bị chuyện gì làm phiền đến thân?"

Lã Ấu Văn rùng mình, thầm nghĩ mình vẫn chưa thể đảm đương nhiệm vụ lớn, xử lý công chuyện vẫn lộ rõ sắc thái hỉ nộ ra mặt, sau này nhất định phải lưu ý nhiều hơn. Gã tranh thủ liếc nhìn qua phòng của Hoa Lân, thấy trên cánh cửa của phòng số ba lủng lẳng một cái khóa đồng, hiển nhiên là hắn không có trong phòng. Lã Ấu Văn ngầm kêu khổ, thầm nghĩ không phải là hắn tức giận mà chuyển đi trọ nơi khác rồi chứ? Gã chắp tay hỏi Biện Kỳ: "Vãn bối đang tìm chưởng môn của Tiên Kiếm phái, không biết tiền bối đã từng gặp chưa?"

Biện Kỳ nghệch mặt, nhíu mày đáp: "Tiên Kiếm phái?...Ài! Xem ra Biện mỗ đúng là cô lậu quả văn, trong giang hồ xuất hiện một Tiên Kiếm phái từ bao giờ mà ta cũng chẳng hay biết."

Lã Ấu Văn nghiêm nghị nói: "Vãn bối cũng lần đầu tiên nghe thấy!...Song võ công của Hoa chưởng môn Tiên Kiếm phái cao cường phi thường, quả thực hiếm thấy trên giang hồ...Xin hỏi, không biết hai ngày nay Biện tiền bối có nhìn thấy phòng số ba có người ở hay không""

Biện Kỳ nghĩ thoáng qua rồi trả lời: "Hôm kia vẫn có người ở! Nhưng hình như là một vị nữ tử trẻ tuổi, chẳng lẽ cô ấy là Hoa chưởng môn?"

Lã Ấu Văn lắc đầu: "Hoa chưởng môn là một công tử khá anh tuấn, nữ tử mà tiền bối nói có lẽ là nha hoàn của Hoa chưởng môn."

Sự kinh ngạc của Biện Kỳ thật không nhỏ, thiếu nữ tuyệt sắc đó mà chỉ là một nha hoàn, vậy chưởng môn của Tiên Kiếm phái chẳng phải là còn siêu việt hơn sao? Một đệ tử Vô Cực môn đứng cạnh đó cướp lời nói: "Ta từng gặp công tử ở phòng số ba, chẳng lẽ đó là chưởng môn của Tiên Kiếm phái?"

Lã Ấu Văn cả mừng: "Huynh gặp khi nào vậy?"

Đệ tử đó đáp: "Tối hôm kia thấy công tử đó vừa đi vừa huýt sáo một mình ra ngoài, sau đó chưa thấy quay trở lại!"

Tâm trạng của Lã Ấu Văn như rơi tõm xuống đáy vực, gượng cười nói: "Vậy..., cảm ơn các vị đã chỉ điểm, tại hạ đi tới nơi khác xem thế nào!" Dứt lời liền cáo từ, vừa quay người lại thì nhìn thấy hai người một béo một gầy bước vào viện môn, trong lúc đi vẫn không ngừng tranh cãi, Lã Ấu Văn quan sát kỹ thì nhận ra đó là Cổ Duyên và Tây Môn Vô Ngân của Hoa Sơn.

Chỉ nghe Tây Môn Vô Ngân oán trách Cổ Duyên: "Hôm kia tôi đã bảo là phải cùng đi để xem Hoa Lân tỷ võ, ông lại cứ khăng khăng không chịu. Lần này thì hay rồi, người cũng không tìm thấy."

Cổ Duyên tức tối nói: "Này này này! Ở đâu có cái kiểu nói chuyện với sư phó của mình như ngươi hả?...Ta đã nói với ngươi từ lâu rồi, Lân thiếu tỷ võ với Lã Ấu Văn, bất kể ai thắng ai thua, chúng ta đều không thể..." Cổ Duyên vừa nói vừa đi vào sân, ngẩng đầu lên bỗng nhìn thấy Lã Ấu Văn đang đứng trong đó,

những lời dang dở phía sau vội vàng nuốt ực xuống họng.

Tây Môn Vô Ngân nhìn thấy Lã Ấu Văn thì cũng sững sờ, nhưng vẫn tiếp tục ầm ĩ: "Cái gì mà sư phó với không sư phó? Ông không dạy tôi thứ gì, chỉ biết bắt tôi luyện nội công từ sáng tới tối, có để người ta sống không kia chứ?"

Cổ Duyên có lẽ là sư phó bất lực nhất thiên hạ, bị đồ đệ của mình cãi lại mà vẫn phải giải thích: "Nội công là nền tảng của các loại võ công, ngươi xem thiên hạ có vị cao thủ nào mà nội công không thâm hậu phi thường?"

Tây Môn Vô Ngân căn bản nghe không để vào tai, thừa cơ di chuyển mục tiêu, đi đến trước mặt Lã Ấu Văn nói: "Vừa hay, ta đang muốn tìm ngươi đây! Lã thiếu hiệp..."

Lã Ấu Văn đã nghe thấy họ bàn luận muốn tìm Hoa Lân, liền ngắt lời cười khổ nói: "Tôi vốn dĩ cũng muốn đi tìm các người, nhưng xem ra không cần nữa rồi. Chắc hẳn các người cũng không biết hành tung của Hoa chưởng môn?"

Tây Môn Vô Ngân mặt ngẩn ra, nghi hoặc: "Hoa chưởng môn nào cơ?...À! Ngươi nói Lân thiếu hả? Hề hề..." Nói xong cười khan hai tiếng, gãi gãi sau ót.

Cổ Duyên cũng nhìn Lã Ấu Văn với vẻ khó hiểu, hỏi ngược lại: "Không phải thiếu hiệp đã hẹn hắn uống rượu tại dốc Bình Đỉnh sao? Tại sao cũng không gặp được hắn?"

Lã Ấu Văn trầm tư giây lát, đột nhiên nhớ lại vào cái đêm tỷ võ với Hoa Lân, dốc Bình Đỉnh đã xuất hiện một màn hồng quang kỳ quái. Gã lo lắng thốt: "Nguy rồi! Điều trùng hợp là đêm đó ở dốc Bình Đỉnh đã phát sinh chút biến cố, chẳng lẽ..."

Tây Môn Vô Ngân thất kinh nói: "Xong rồi xong rồi, hôm kia quan phủ đã phát hiện thấy vài thi thể ở dốc Bình Đỉnh, không lẽ Lân thiếu đã đi đời nhà ma rồi sao? Ai da...tiểu tử này thật là xấu số, tuổi còn trẻ như vậy mà đã ngoẻo rồi..."

Cổ Duyên lườm y một cái, thầm nghĩ cái tên này mới nghe gió nổi đã tưởng mưa rơi, đúng là công cụ tốt nhất để sản xuất tin đồn thất thiệt.

Ai ngờ Tây Môn Vô Ngân còn chưa dứt lời đã nghe thấy sau lưng có tiếng người mắng: "Kẻ nào dám trù ẻo bản thiếu gia xấu số? Có phải chán sống rồi không?"

Tây Môn Vô Ngân giật nảy mình, quay đầu nhìn lại. Quả nhiên thấy Hoa Lân dắt Diệp Thanh ung dung tiến vào trong vườn, đang nhìn y chằm chằm với ánh mắt không mang hảo ý. Tây Môn Vô Ngân sợ nhất là bị Hoa Lân nhìn với ánh mắt này, lập tức vờ vịt nhiệt tình quá mức, mặt dày nói: "A! Hoa chưởng môn đã về rồi...Nào nào nào, để tiểu nhân giúp ngài xách đồ."

Ngọc Tiên Duyên - Tập 3

Chương 23 - Huynh Đệ Trùng Tụ

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

http://www.**********.com

Hoa Lân đá vào người Tây Môn Vô Ngân, hung dữ nói: "Tiểu tử ngươi rõ ràng nhìn thấy trên tay ta chẳng mang đồ gì, thế mà còn làm cái bộ dạng giả vờ giả vịt đấy, thể nào cũng có ngày ta sẽ róc thịt ngươi!"

Tây Môn Vô Ngân né khỏi một cước của Hoa Lân, mặt trơ trơ đáp: "Sư phó à, người càng ngày càng lợi hại đó, từ xa như vậy đã nghe thấy đệ tử nói xấu người rồi, bội phục bội phục! Bao giờ thì người mới chịu dạy cho đệ tử vài chiêu đây?"

Da mặt của Tây Môn Vô Ngân đúng là đã luyện đến mức dày cực độ, trong một ngày có thể đổi đến tám cách xưng hô thân mật với Hoa Lân. Lúc thì gọi là sư phụ, khi thì gọi Lân thiếu, vừa nãy lại còn gọi hắn là Hoa chưởng môn, thực xứng là cao thủ vỗ mông ngựa hiếm thấy. Cổ Duyên nhìn không lọt mắt, gõ đầu hắn hai cái, giơ ngón tay cái chỉ vào mũi mình nói: "Sư phó của ngươi đang ở đây này...biết chưa hả?"

Hoa Lân cười ha ha nói: "Hắn gia nhập Hoa Sơn các ngươi khi nào thế? Vậy là Hoa Sơn phái có thêm một nhân tài rồi, thật hiếm có quá à!"

Tuy Diệp Thanh không có quan hệ mật thiết với bọn Cổ Duyên nhưng vẫn không nín được cười: "Nếu hắn bước vào quan trường thì nhất định sẽ leo nhanh hơn bất kỳ ai! Hi hi..."

Tây Môn Vô Ngân quả nhiên được đà nịnh hót, nói: "Ý?...Vị này là sư mẫu hay là công chúa nhà nào vậy? Tiểu nhân xin thỉnh an người trước ạ!"

Diệp Thanh che miệng chúm chím cười, cảm thấy da mặt của tên này còn dày hơn Hoa Lân gấp trăm lần.

Hoa Lân cũng cười cười, bỗng nhìn thấy Lã Ấu Văn đang đứng cung kính bên cạnh, hình như muốn tìm mình có việc, liền nói giọng khách khí phi thường: "Sao Lã thiếu hiệp cũng ở đây? Phải chăng có chuyện gì cần phân phó?"

Lã Ấu Văn gập người nói: "Tiền bối trở về vừa đúng lúc, vãn bối đặc biệt tới mời ngài..."

Hoa Lân bất giác vân vê khuôn mặt mình, lạ lùng hỏi: "Thế là thế nào? Có phải ta đột nhiên trở nên rất già không?"

Lã Ấu Văn vội vàng nói: "Không không không...sư thúc tổ bảo vãn bối mời ngài qua đó một chuyến."

Hoa Lân mừng rỡ: "Ngươi vừa nói bọn Cốc tam ca đã đến đây rồi sao?"

Lã Ấu Văn đáp lời không chút chậm trễ: "Đúng vậy!...Sư thúc tổ đang chờ ngài trên tầng năm của Dật Tiên lâu!" Nói xong móc từ trong ngực áo ra một cái thẻ ngọc óng ánh sắc đỏ, đang định đưa cho Hoa Lân thì nào ngờ hắn sớm đã quay người lao nhanh ra ngoài sân, dáng điệu gấp gáp nhắn lại với

Cổ Duyên và Tây Môn Vô Ngân: "Hai vị huynh đệ! Ta ra ngoài trước một lát, khi nào về sẽ tìm các người sau. Hà hà..."

Diệp Thanh lắc lắc đầu, đón lấy thẻ ngọc màu đỏ từ tay Lã Ấu Văn, nói: "Để ta giao lại cho công tử được rồi!" Dứt lời thu lấy thẻ ngọc rồi cũng chuyển thân chạy theo Hoa Lân...

Cổ Duyên và Tây Môn Vô Ngân đều ngẩn ra, nhất thời không hiểu đầu cua tai nheo ra sao. Sau một lúc chôn chân tại chỗ, Tây Môn Vô Ngân toan đuổi theo bọn họ, nhưng Cổ Duyên đã chặn hắn lại, bảo: "Ài! Ngươi đừng có đi góp phần náo nhiệt nữa, ngoan ngoãn theo ta quay về luyện công đi!" Nói xong thi triển 'Cầm Nã Thủ' lôi xềnh xệch Tây Môn Vô Ngân quay về phòng...

...

Hoa Lân và Diệp Thanh lên đến tầng năm của Dật Tiên lâu, chỉ thấy cả một tầng sảnh đường lớn chỉ có năm người đang ngồi. Mạnh Lôi, Thượng Quan Truy Vân, Cốc Thanh Phong và "Quỷ Thần Trắc" Dư Hữu Lộ, đều là những người quen biết. Nhưng ngoại trừ họ ra còn có một trung niên nhân khí độ phi phàm ngồi ở chỗ dưới cùng, thấy vẻ mặt người đó trang nghiêm, khí như đình uyên, Hoa Lân còn tưởng rằng là vị cao thủ tiền bối nào đó.

Chợt cảm thấy không khí có hơi nặng nề, Hoa Lân trước tiên phá vỡ bầu im lặng: "Ai da! Lâu lắm không gặp đại ca, nhị ca, tam ca. Xin chào các huynh!...Ý? Còn có cả ông mù chết dẫm này nữa à, hì hì..."

Ngồi ở vị trí sau chót chính là Cốc Phi Hồng, chưởng môn tương lai của Thục Sơn. Y nghe thấy Hoa Lân gọi Dư sư thúc của mình là ông mù chết dẫm thì không khỏi biến sắc mặt. Càng không sao ngờ được rằng "ông mù chết dẫm" đó không hề nổi giận mà còn gật đầu với Hoa Lân.

Hoa Lân cũng không khách khí, bạo gan ngồi xuống cạnh Thượng Quan Truy Vân, bởi vì hắn cảm thấy mình gần gũi với ông hơn cả.

Nhưng Diệp Thanh thì khác, nàng từ nhỏ đã được Hoa phủ giáo dục phải phân rõ tôn ti lớn bé, do đó nàng chỉ có thể khép nép đứng sau lưng Hoa Lân. Mạnh Lôi thấy vậy, gọi lớn: "Ngũ muội! Tới đây...ngồi đây đi!"

Diệp Thanh nghệch mặt ra, đến khi bắt gặp Hoa Lân đưa mắt ra hiệu cho nàng cứ tự nhiên, nàng mới dám đi đến ngồi xuống chỗ đó.

Thượng Quan Truy Vân thấy mọi người đã tới đông đủ, liền hỏi Cốc Thanh Phong: "Đệ thấy nên bắt đầu chưa?"

Cốc Thanh Phong vẫn giữ nguyên vẻ trầm mặc, chỉ gật gật đầu.

Thượng Quan Truy Vân đầu tiên thở dài rồi mới cất giọng sang sảng: "Theo lời kể của Dư sư đệ, luyện tập 'Phệ Huyết ma công' có thể nhanh chóng nâng cao nội lực, với công lực hiện thời của Huyết Ma, chỉ e sớm đã vượt qua các vị ngồi đây. Vậy nên chúng ta phải lập tức liên thủ truy bắt, nếu không khi hắn luyện thành cảnh giới 'Huyết Quang Hư Vô', chỉ sợ khắp thiên hạ không có ai là đối thủ của hắn....Tứ đệ!

Họa tượng Huyết Ma của đệ còn không? Chúng ta tiến hành theo kế hoạch cũ!"

Hoa Lân kỳ quái hỏi: "Khoan khoan! 'Huyết Quang Hư Vô' là cảnh giới gì? Các huynh giải thích cho đệ một chút đi! Nếu không chẳng may **ng độ há chẳng phải sẽ khiến đệ chết mà không minh bạch sao?"

Quỷ Thần Trắc ho một tiếng, trầm giọng giới thiệu sơ qua: "Huyết Quang Hư Vô - ý chỉ khi hắn luyện được đến mức vứt bỏ nhục thể bản thân, hoàn toàn biến thành một quầng máu phiêu dạt. Thử hỏi đến lúc đó thiên hạ còn ai có thể giết được hắn đây?"

Hoa Lân thất kinh: "Vậy hắn chẳng phải thực sự trở thành Huyết Ma rồi sao?"

Quỷ Thần Trắc nói giọng nặng trĩu: "Điều đó là đương nhiên rồi, nếu không sao chúng ta lại gọi hắn là Huyết Ma?...Kể cả như bây giờ, e rằng chúng ta đã không phải đối thủ của hắn rồi. Chỉ có cách nhân lúc hắn vừa hút xong máu người, phải cần một khoảng thời gian để luyện hóa tinh khí, lúc đó công lực của hắn sẽ giảm xuống còn năm sáu thành, chỉ cần chúng ta hợp lực vây bắt, xác suất thành công miễn cưỡng có thể đạt được sáu thành."

Toàn trường chỉ có Hoa Lân là sôi nổi nhất, ngạc nhiên hỏi: "Ô! Sao ông biết rõ thế?"

Quỷ Thần Trắc biến sắc, lảng tránh nghi vấn của Hoa Lân, khoan thai nói: "Đêm đó tại Nguyên Lý trấn...vận khí của cậu thật tốt quá sức, có lẽ đã gặp đúng lúc hắn vừa mới luyện hóa tinh huyết, nếu không chỉ sợ cậu đã không chờ được tới khi bọn ta tới cứu rồi."

Hoa Lân buồn bực nói: "Chỉ e không hẳn..." Trong lòng nhớ lại: "Khi đó, dựa vào công lực của các người căn bản không thể cứu được ta. Nếu không phải tên khốn kiếp Phần Âm tông bắt sống bản thiếu gia thì có khi ngay cả hạng cao thủ như Nhược Uyên cũng không sao cứu người dưới một đao Huyết Quang trảm của hắn."

Thượng Quan Truy Vân thấy họ ngày càng nói lan man, liền nhắc Hoa Lân lần nữa: "Tứ đệ, chúng ta đem bức tranh đó dán ra ngoài đi. Cứ tiếp tục thế này thì sợ rằng thế lực của Huyết Ma sẽ ngày một lớn mạnh mất!"

Hoa Lân chỉ cười, cao giọng nói: "Thanh Thanh...đem tranh lên đây!"

Trên đời này cũng chỉ có Diệp Thanh là nghe lời Hoa Lân nhất, tức thì thưa lại: "Vâng...công tử!"

Những người ngồi đó đều thầm lắc đầu, tiểu tử này vĩnh viễn không sửa được cái tướng chết tiệt này, thật là kỳ quái, không hiểu hắn luyện kiểu gì mà ra được một thân công lực như vậy...

Ngọc Tiên Duyên - Tập 3

Chương 24 - Thông Tập Huyết Ma

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

Nguồn: Tàng thư viện

Diệp Thanh quay về phòng trọ lấy họa tượng Huyết Ma, Cốc Thanh Phong giả vờ ngắm qua loa hình người trong tranh rồi kiên quyết nói: "Hãy làm theo phương pháp của tứ đệ đi! Nếu cần trợ giúp gì thì cứ đến tìm Phi Hồng là được." Rồi quay đầu chắp tay nói với Thượng Quan Truy Vân và Mạnh Lôi: "Về việc liên lạc với thiên hạ chính đạo cùng truy bắt Huyết ma, xin phiền hai vị đại ca phải nhọc tâm rồi..."

Thượng Quan Truy Vân và Mạnh Lôi cùng gật đầu, mọi người lại thương lượng một chút về đường đi nước bước, Thượng Quan Truy Vân và Mạnh Lôi lợi dụng sức ảnh hưởng của mình đi liên lạc với võ lâm đồng đạo, Hoa Lân thì mời các họa sư phục chế thêm nhiều họa tượng Huyết Ma, chuẩn bị phát lệnh truy nã Huyết Ma trên phạm vi toàn thiên hạ. Còn nhiệm vụ của Thục Sơn kiếm tông là phối hợp với hành động của mọi người, làm tất cả các công việc của địa chủ. Đương nhiên, bọn họ còn phải dốc toàn lực tổ chức tốt Thục Sơn kiếm điển, hơn nữa trong kỳ kiếm điển phải chính thức tuyên bố khai chiến với Huyết Ma trước mặt các hào kiệt khắp thiên hạ.

Mọi việc đã bàn bạc ổn thỏa, Thượng Quan Truy Vân bỗng hỏi Cốc Thanh Phong: "Thanh Phong lão đệ!...Không biết chưởng môn sư huynh của đệ gần đây có khỏe không? Bọn ta muốn tranh thủ thời gian rỗi tới gặp ông lần cuối."

Cốc Thanh Phong nặng nề nói: "Theo như Lý sư huynh tự dự đoán thì có khả năng huynh ấy sẽ tọa hóa phi thăng vào giờ ngọ ngày mùng chín tết. Hai vị đại ca bất cứ lúc nào cũng có thể đến gặp huynh ấy,

chắc chắn Lý sư huynh cũng rất vui khi thấy cố nhân đến thăm!"

Hoa Lân kinh ngạc nói: "Thục Sơn chưởng môn Lý Tiêu Diểu? Ông ấy sắp phi thăng sao?...Đệ cũng muốn đi thăm!"

Cốc Thanh Phong gật đầu nói: "Được thôi!...Nhưng đệ phải đi mời họa sư trước đã, đốc thúc họ phỏng theo họa tượng Huyết Ma vẽ hai trăm bức đấy nhé."

Hoa Lân làm mặt khổ sở nói: "Vậy thì bao giờ mới lên Thục Sơn được đây? Đệ còn một việc muốn nhờ huynh giúp!"

Cốc Thanh Phong nghiêm mặt: "Đừng nói những lời giúp hay không giúp gì cả, việc của đệ chính là việc của huynh, đệ cứ nói thẳng ra đi!"

Hoa Lân cười hì hì nói: "Mấy hôm trước chúng ta đã đi ngang qua Ẩn Long thôn, đúng không nào? Lúc ấy huynh và nhi ca bỏ đi gấp quá. Sau đó bọn đệ mới biết rằng Hồ lão thôn trưởng có một đứa cháu trai, tên là Hồ Vũ Hằng. Vì vậy đệ muốn xin huynh nói giúp vài câu để hắn được nhận vào Thục Sơn học nghệ."

Mạnh Lôi cũng bật thốt: "A! Tứ đệ đã tìm được người rồi sao?"

Hoa Lân gật đầu.

Cốc Thanh Phong không hề do dự đáp ứng ngay: "Chuyện nhỏ này cần gì phải xin với không xin, ta về bảo tam đồ đệ của ta nhận hắn là được. Tiểu tử đó hiện đang ở đâu?"

Hoa Lân thấy chuyện đã được giải quyết xong, trong lòng mừng rỡ, nhưng tức thì lại nhớ đến một việc, tức giận nói: "Thục Sơn các huynh làm trò quỷ gì thế? Người ta quỳ ngoài cửa hơn hai năm rồi, sao các huynh vẫn không chịu thu nhận?"

Cốc Thanh Phong ngẩn ra, gượng cười đáp: "Chuyện là thế này! Mười mấy năm trước, Thục Sơn bị mất tích vài cao thủ, có người loan tin rằng Huyết Ma có khả năng xuất thân từ Thục Sơn. Do đó Thục Sơn mới phải cự tuyệt những đồ đệ tâm chí bất thuần. Đương nhiên, nếu ý chí bái sư của họ mạnh mẽ hơn người thì chúng ta sẽ cho họ được rèn luyện bên ngoài cửa, cuối cùng vẫn sẽ tuyển họ vào Thục Sơn thôi."

Hoa Lân chợt hiểu ra, nói: "Thì ra là vậy!" Lòng thầm nghĩ: "Pháp thuật của Thục Sơn đích thực là quán tuyệt thiên hạ, nếu không có thêm ước thúc thì có khi sẽ xuất hiện những mối tai họa thật ấy chứ. Đến giờ Thục Sơn vẫn nhận đồ đệ vô cùng nghiêm khắc, môn hạ của Thục Sơn ngày nay không chỉ người người đều là cao thủ nhất đẳng, hơn nữa ai nấy đều chính trực, chẳng trách danh vọng của Thục Sơn ngày một tăng thêm, sớm đã vượt lên đứng đầu Trung Nguyên rồi."

Sự đã bàn xong, mọi người cũng không còn chuyện gì đặc biệt cần giải thích rõ, thấy sắc trời ngoài cửa đã muộn, Thượng Quan Truy Vân và Cốc Thanh Phong đứng dậy nói: "Hôm nay dừng ở đây thôi! Ba ngày sau chúng ta cùng hội họp trên Thục Sơn Lăng Vân đỉnh!"

Chúng nhân đều gật đầu tán đồng, Hoa Lân nắm tay Diệp Thanh thong thả bước xuống Dật Tiên lâu, không ngờ Lã Ấu Văn nãy giờ vẫn đứng chờ ngoài cửa, thấy Hoa Lân và Diệp Thanh sóng vai đi xuống, lập tức dẫn họ ra hậu viện đổi sang một sương phòng hạng nhất...

Một đêm trôi qua không có gì đáng nói, sáng sớm hôm sau Hoa Lân đã thức dậy, kéo Diệp Thanh đi khắp các con phố lớn để tìm họa sư, sau hai giờ họ đã tìm được mười sáu người, trong đó còn có ba người giữ chức sư gia của quan phủ. Vẽ mô phỏng trông có vẻ dễ dàng nhưng suốt một ngày trời tập hợp lực lượng của mười sáu người mới vẽ được tám mươi bức, làm hại Hoa Lân và Diệp Thanh vừa nhìn thấy khuôn mặt của Huyết Ma là đã cảm thấy chán ghét, ấn tượng trong đầu về y ngược lại ngày càng mơ hồ.

Trong thời gian đó Cổ Duyên và Tây Môn Vô Ngân cũng tới xem tranh, khi Hoa Lân nói cho họ biết đó là Huyết Ma, cả hai đều lộ ra ánh mắt không thể tin được...

Liên tục trong ba ngày, cuối cùng Hoa Lân đã thu xếp được hai trăm bức họa tượng theo yêu cầu của Cốc Thanh Phong, tự hắn còn vượt chỉ tiêu năm mươi bức. Sau đó hắn liền chạy tới nha môn châu phủ tìm Tần Viễn Khang đại nhân, ra lệnh cho lão lập tức dán họa tượng Huyết Ma trong toàn thành, ngoài ra còn gửi kèm một phong thư nhờ lão phái người đi suốt đêm để đem về kinh thành.

Chưa đến vài ngày sau, "Huyết Ma" Lưu Thế Kiệt đột nhiên đã trở thành người nổi danh nhất thiên hạ, trên toàn quốc đều có dán lệnh truy nã y. Bảng cáo thị viết: Một tên cuồng ma hút máu, họ Lưu, tên Thế Kiệt. Trong một đêm giết vài trăm người, được gọi là Huyết Ma. Phàm người nào bắt gặp phải lập tức báo lên quan phủ, nếu không sẽ bị luận tội chứa chấp. Ngược lại, người cung cấp hành tung của Huyết Ma, sau khi chứng thực sẽ được thưởng một nghìn lạng! Ngoài ra: do Huyết Ma võ công cao cường, quan phủ đặc biệt tổ chức Thần Phong doanh đi truy bắt, không ai được tự mình động thủ với y, nếu không chỉ có một con đường chết!

Đây là một lệnh truy nã có thông báo rộng rãi nhất trong vòng trăm nghìn năm trở lại đây, Huyết Ma trong tranh trông chỉ khoảng hai mươi tuổi, tướng mạo tuyệt đối có thể xưng là công tử hào hoa, rất nhiều thiếu nữ hoài xuân thậm chí còn suốt ngày dừng chân ngắm nhìn, còn có người lén lút đem họa tượng về nhà làm tranh dán tường, đúng là một đại kỳ văn trong thiên hạ!

...

Lại nói Hoa Lân an bài xong mọi chuyện, nội thương sau lưng cũng đã gần khỏi hẳn.

Lúc này đã gần kề tới ngày cử hành Thục Sơn kiếm điển, vô số nhân vật giang hồ trong thành nhộn nhịp kéo lên Thục Sơn. Trên đường lớn đông nghịt, đâu đâu cũng thấy đầu người nhấp nhô, nối đuôi nhau không ngừng. Đoàn người chen chúc ùa ra từ cửa thành tây, ào ào như một con sông lớn, đi quanh co qua bình nguyên, vượt đồi leo núi, rồi tụ tập cùng đoàn người ở thành thị khác, hợp lại cùng tiến về phía vùng núi Thục Sơn.

Cổ Duyên và Tây Môn Vô Ngân vốn muốn chờ Hoa Lân cùng lên đường, nhưng chưởng môn Hoa Sơn Vân Trấn Hải dẫn dắt chúng đệ tử không dám ở lại, vì nội lực của đệ tử Hoa Sơn không đủ thâm hậu, đường xá xa xôi còn chưa tính toán, chỉ e leo được lên đến Thục Sơn phải mất thời gian hai ngày, do đó họ đành phải xuất phát trước!

Tất cả đã chuẩn bị ổn thỏa, Hoa Lân và Diệp Thanh mang một xấp họa tượng dày lên tầng năm của Dật Tiên lâu, đệ tử Thục Sơn đứng ngoài cửa cung kính nói: "Đêm qua sư thúc tổ đã quay về Thục Sơn xử lý

việc trọng yếu, chỉ có vị Mạnh tiền bối là còn lưu lại, đang ở bên trong đợi ngài đến đấy ạ!"

Hoa Lân biết rằng mọi người đều rất bận nên cũng không oán trách gì. Hắn liền tống hết xấp họa tượng trong tay cho đệ tử Thục Sơn, dặn: "Đây là đồ mà sư thúc tổ của các người cần, ngươi mau gọi Lã Ấu Văn tới, bảo hắn tức khắc phái người chuyển lên Thục Sơn!"

Đệ tử đó vội vàng gập người đáp: "Vâng! Tiền bối..." Nói xong quay mình đi tìm người.

Hoa Lân đang tự đắc ý thì nghe thấy trong phòng truyền lại một tràng cười sảng khoái: "Ha ha ha...Tứ đệ cuối cùng đã tới, ta đặc biệt ở đây chờ đệ đó!" Nguyên lai là Mạnh Lôi đang gật gù bước ra, Hoa Lân thấy lão đeo một cái bọc nhỏ, hiển nhiên là chuẩn bị xuất phát cùng mình.

Mạnh Lôi sải bước sầm sập đến trước mặt Hoa Lân, quan tâm nói: "Đi nào đi nào...ta muốn xem xem ngự kiếm thuật của đệ luyện đến đâu rồi, chúng ta cùng ra ngoài thử đi!"

Hoa Lân cười nói: "Bay được là được chứ gì!"

Dễ nhận thấy Mạnh Lôi rất thích Hoa Lân, lão cố tình nghiêm mặt nói: "Hừ!...Đến khi đệ giao thủ cùng người khác, đệ sẽ biết thế nào mới gọi là ngự kiếm thuật!" Dứt lời liền lôi Hoa Lân đi ra ngoài.

Hoa Lân không còn cách nào khác đành vẫy gọi Diệp Thanh: "Thanh Thanh!...Đi thôi, chúng ta lại cùng lên Thục Sơn."

Ba người tiếp bước nhau ra khỏi Dật Tiên lâu rồi đi về hướng thành nam. Ra ngoài cửa nam, cách xa đường cái và đám đông, Mạnh Lôi cuống quýt giục giã: "Bảo kiếm của đệ đâu? Mau mau rút ra đi, chúng ta cùng bay lên trời!"

Hoa Lân rút bảo kiếm, kéo Diệp Thanh vừa đứng lên thân kiếm đã thấy Mạnh Lôi bên cạnh đột nhiên "vèo" một tiếng phi thẳng đứng lên bầu trời, chớp mắt đã không thấy bóng dáng lão đâu nữa.

Diệp Thanh dẩu môi nói: "Còn nói là cùng đi, thế mà huynh ấy lại chạy trước một mình!"

Hoa Lân chưa kịp phát biểu ý kiến, bỗng nhiên bóng người vụt qua, Mạnh Lôi đã lại đáp xuống, phi kiếm vẻn vẹn chỉ cách mặt đất đúng một tấc. Mạnh Lôi

cười dài nói: "Vừa rồi ai bảo là ta chạy một mình đấy? Hà hà..."

Diệp Thanh mặt đỏ hồng, Mạnh Lôi thì bắt đầu giáo huấn Hoa Lân: "Cái gì gọi là ngự kiếm thuật? Đệ cho rằng ngự kiếm thuật chỉ dùng để phi hành, đỡ phải đi bộ thôi sao?" Lão lắc lắc đầu rồi tiếp tục nói: "Ngự kiếm thuật cũng phải chú trọng đến tốc độ mới được. Giống như khinh công và thân pháp ở trên mặt đất vậy, vào thời điểm then chốt đệ tuyệt đối có thể dùng để bảo vệ cái mạng nhỏ của mình. Với chút trình độ này của đệ thì chỉ một đao đã bị người ta chém rụng rồi."

Đương nhiên Hoa Lân biết những đạo lý này, có điều gần đây luôn phải chở theo Diệp Thanh cùng phi hành, làm gì có lúc nào rảnh rỗi mà luyện tập ngự kiếm thuật kia chứ? Hắn bèn cười đáp: "Đại ca nói rất đúng! Đêm nay đệ sẽ luyện tập chăm chỉ."

Câu nói này không mang dụng ý gì nhưng lại làm trỗi dậy sự tự ti của Diệp Thanh. Nàng cũng hiểu rõ vì sao công tử phải đến đêm mới có thể luyện tập ngự kiếm thuật, đều là do nàng làm liên lụy cả. Những ngày này Diệp Thanh cũng đang chiếu theo những gì ký tải

trên "ký ức tinh phiến" nghiên cứu ngự kiếm thuật. Nàng thầm nghĩ Tử Vân thần công của mình cũng đã có một nền tảng nhất định, trên lý thuyết thì ngự kiếm không thành vấn đề. Nhưng Hàn Tinh kiếm của nàng dường như căn bản không có chút linh tính nào, nói gì đến ngự kiếm thừa phong?

Xem ra muốn thực hiện được thì phải có bảo kiếm vào tay hẵng hay...

Ngọc Tiên Duyên - Tập 3

Chương 25 - Truy Hồn Kỳ Thuật

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

http://www.tang thu vien.com

Hoa Lân không lưu ý đến vẻ khác lạ của Diệp Thanh, hữu thủ nhẹ ôm vòng eo mảnh mai của nàng, khoan khoái nói: "Khởi hành nào..."

Ba người bắn vọt lên trời cao, tốc độ lần này là nhanh nhất của Hoa Lân từ khi sinh ra đến nay, thậm chí ngay chính bản thân hắn cũng cảm thấy choáng váng. Bay vào cao không, xuyên qua mây mù, mặt

đất rộng lớn bày ra dưới chân. Hoa Lân cúi đầu nhìn xuống đúng lúc ngang qua dốc Bình Đỉnh ở thành nam, nhớ lại lúc trước mình đã từng giả làm một thi thể, hắn bất giác mỉm cười. Đột nhiên Hoa Lân lại nhớ đến một chuyện, bèn quay đầu sang trái hỏi Mạnh Lôi: "Đại ca!...Hai ngày trước đệ để sổng mất hai tên yêu nhân, đệ cảm thấy thuật truy tung của mình quả thực hơi tồi, không biết đại ca có góp ý nào hay không?"

Mạnh Lôi cười khà khà đáp: "Ta đã bảo đệ từ lâu rồi còn gì! Ta lấy 'Thiên Lý Truy Hồn thuật' của ta đổi lấy bảo kiếm Hà Chiếu của đệ, nhưng đệ cứ nhất quyết không chịu. Phải biết rằng linh kiếm có thể từ từ luyện chế, nhưng tâm pháp tuyệt thế thì thế gian khó cầu."

Hoa Lân chẳng dại gì mà mắc bẫy của lão. Hắn thầm nghĩ: "Linh kiếm mà dễ có được thì sao huynh không tự đi mà luyện chế đi? Sao cứ đòi đổi lấy Hà Chiếu của đệ?"...Hoa Lân chỉ cười chứ không lập tức phản bác lại quan điểm của lão, những ngày gần đây hắn đã chín chắn hơn rất nhiều.

Nhưng Diệp Thanh lại đang băn khoăn về chuyện linh kiếm, liền nôn nóng hỏi: "Mạnh đại ca! Thanh Thanh cũng muốn có một thanh linh kiếm, huynh có thể dạy muội phương pháp luyện kiếm được không?"

Lần đầu tiên Mạnh Lôi nghe thấy Diệp Thanh chủ động nhờ mình dạy nên cao hứng phi thường nói: "Luyện chế linh kiếm nói khó không khó, nói dễ cũng chẳng dễ, chủ yếu tùy thuộc vào vận may của mỗi người. Luyện kiếm phải do đích thân muội động thủ, như vậy mới có thể sản sinh cảm ứng với bảo kiếm, đại khái có ba phương pháp: Thứ nhất, "bảo vật hợp thành pháp". Muội phải tìm một bảo vật có chút thông linh, sau đó khảm lên bảo kiếm mà muội muốn luyện chế, để chúng hợp làm một. Phương pháp này có thể phải đúc kiếm trên lò, tuy hơi mệt nhưng đây là cách đơn giản nhất...Thứ hai, "dẫn đạo cảm ứng pháp". Vạn vật đều có linh khí, khác biệt chỉ ở độ mạnh yếu của thông linh. Lúc này muội phải bế quan một thời gian, lấy bảo kiếm của mình ra để thử nghiệm tiến hành cảm ứng với nó, yêu cầu đặc biệt là bảo kiếm phải có phẩm chất vào loại thượng thừa thì mới có khả năng thành công...Thứ ba, phương pháp cao thâm nhất không gì hơn được là "tinh khí luyện

chế pháp". Dùng "tinh", "khí", "thần" cực kỳ tinh thuần của bản thân để luyện chế phi kiếm, đòi hỏi nội công phải thâm hậu phi thường, dựa vào chân khí của mình để dung hóa bảo kiếm, sau đó tập trung tinh thần lực để biến nó thành hình. Phương pháp này ta mới chỉ nghe nói mà chưa từng thấy qua, vì cho đến giờ vẫn chưa nghe đồn có người nào có thể dùng chân lực dung hóa được tinh thiết, nói gì đến huyền thiết kiếm kia chứ!"

Diệp Thanh bật thốt một tiếng, đột nhiên nhớ ra điều gì đó. Nàng ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Hoa Lân, đôi mắt lúng láy như mặt nước mang thần sắc sùng bái, vì lẽ dường như phi kiếm của Hoa Lân chính là dùng "tinh khí luyện chế pháp" này.

Hoa Lân cũng phát giác ra Diệp Thanh đang nhìn mình, liền nghiêng đầu sang, vừa hay bắt gặp đôi mắt long lanh, đồng thời ngửi thấy hơi thở thơm tho như hoa lan của nàng. Trái tim rung động, hắn không quan tâm đến sự hiện diện của Mạnh đại ca, không nhịn nổi ôm choàng lấy người Diệp Thanh, in dấu lên cánh môi phơn phớt hồng của nàng.

Diệp Thanh xấu hổ đẩy mạnh hắn ra, quên mất là mình và Hoa Lân đang phi hành trên cao vạn trượng, hai người đồng thanh kinh hô, song song ngã xuống từ trên phi kiếm. Mạnh Lôi thấy vậy liền lắc đầu than: "Ài...Thói đời giảm giá trị hết rồi!"

Hoa Lân và Diệp Thanh bị mất trọng tâm rơi xuống rất nhanh, cả hai hoảng sợ tới mức mặt mũi trắng bệch. Nhưng Mạnh Lôi vẫn tụ thủ bàng quan, cứ như hoàn toàn không liên quan gì đến lão. Hoa Lân bỗng bình tĩnh trở lại, lời dạy của Mạnh Lôi ùa về trong óc...

Chỉ nghe thấy tiếng gió ù ù bên tai, tốc độ rơi thập phần kinh người, trái tim phảng phất như sắp nhảy vọt ra khỏi ***g ngực, nhưng Hoa Lân không triệu hồi phi kiếm ngay lập tức mà nghĩ tới Diệp Thanh trước tiên. Hắn nhanh chóng ngưng tụ chân lực toàn thân, xoay người lao về phía Diệp Thanh bấy giờ hoa dung đã thất sắc, một tay kéo nàng vào lòng mình rồi mới triệu hồi Hà Chiếu kiếm, đứng trở lại lên thân kiếm.

Cuối cùng đã phục hồi trạng thái ổn định, Diệp Thanh do kinh hãi quá độ nên đồi ngực mềm mại

không ngớt phập phồng, nhào vào lòng Hoa Lân gọi khẽ: "Lân ca ca..."

Hoa Lân trong lòng xót xa, càng ôm nàng chặt hơn, dịu dàng an ủi: "Không sao rồi, không sao rồi! Có Lân ca ca ở đây, tuyệt đối sẽ không để Thanh Thanh bị tổn thương mảy may nào..."

Diệp Thanh yếu ớt gật đầu: "Ưm..."

Mạnh Lôi nhìn hai người quấn quýt không rời mà ngứa ngáy râm ran, nhưng bất chợt lại thấy cảm động, hóa ra tình cảm sâu nặng không màng sống chết của hai người đã khiến một kẻ chưa từng bước chân vào tình trường như Mạnh Lôi cũng phải thổn thức không thôi.

Hoa Lân không có thời gian mà để ý đến Mạnh Lôi ở bên, trong khi ngự phi kiếm bay về hướng Thục Sơn, hắn chỉ liên hồi lo an ủi Diệp Thanh. Mạnh Lôi rốt cục cũng cảm thấy quá buồn chán nên phải tự nói một mình: "Thiên Lý Truy Hồn thuật! Khẩu quyết thì hết sức đơn giản, vỏn vẹn mười ba từ: dĩ ngã thần linh, tá thiên địa linh khí, phóng thỉ - truy hồn!" (*)

Hoa Lân và Diệp Thanh đang hưởng thụ ôn nhu, nghe thấy đều sững người, Mạnh Lôi vẫn tiếp tục độc thoại: "Thi triển Thiên Lý Truy Hồn thuật còn phải chú trọng bốn yếu tố, lần lượt là phân biệt, ngưng thần, súc kình, truy tung...Đầu tiên ghi nhớ những đặc trưng của đối phương vào trong tinh thần lực của mình, rồi ngưng kết tinh thần lực này trên lưỡi kiếm, sau đó ngưng tụ công lực toàn thân, dẫn dắt phi kiếm không ngừng truy tung. Trừ phi đối phương biến thành người chết, hoặc giả hắn có bản lĩnh đánh tan tinh thần lực của người thi triển, bằng không tất phải đổ máu mới có thể đào thoát. Tuy có rất nhiều cách phá giải Thiên Lý Truy Hồn thuật, nhưng nếu công lực của đệ đủ thâm hậu, tốc độ của phi kiếm đủ nhanh, đủ mạnh, có lẽ trong thiên hạ rất ít người có thể tránh khỏi." Mạnh Lôi thở dài nói tiếp: "Chiêu Thiên Lý Truy Hồn thuật này có hơi thâm độc, ta cũng chỉ vô tình học được trong lúc đi ngang qua vùng biên giới phía tây cách đây vài năm, nhưng chưa bao giờ dám tùy tiện truyền thụ cho người khác, ngay cả đồ đệ của mình cũng không...Lúc ở Ấn Long trấn, ta thấy hai người gấp gáp lo việc người là đã biết rằng tâm địa hai người vô cùng lương thiện,

giờ đây Huyết Ma sắp xuất hiện, không chừng đối với hai người sẽ có tác dụng lớn."

Hoa Lân và Diệp Thanh đưa mắt nhìn nhau, đều không ngờ được rằng Mạnh Lôi lại truyền thụ tuyệt học theo cách này, bỗng chốc cảm thấy vạn phần kính phục lão. Tuy bề ngoài có vẻ ngốc nghếch nhưng trên thực tế Mạnh Lôi đã thực sự đạt tới cảnh giới đại trí giả ngu. Hai người cảm động một hồi, thầm nhủ sau này quyết không phụ lòng kỳ vọng của lão.

Mạnh Lôi đột nhiên quay đầu nhìn Hoa Lân một cái, cười ha ha nói: "Thiên Lý Truy Hồn thuật tuyệt không được tùy tiện dạy cho người khác, vừa nãy ta chỉ là nói chơi mà thôi, hai người đừng có tin là thật đấy...Coi như ta chưa từng nói nhé!"

Hoa Lân cũng cười hì hì nói: "Có quỷ mới biết vừa rồi huynh nói linh tinh cái gì...A! Sắp đến Thục Sơn rồi!"

Mọi người nhìn ra phía trước, lờ mờ trông thấy Thục Sơn bị một tầng sáng tím bao phủ bên ngoài, như một chiếc chuông vàng úp ngược xuống đất. Lần trước Hoa Lân và Diệp Thanh không chú ý tới điểm

này, bây giờ mới xem như chân chính nhìn thấy kết giới của Thục Sơn.

Mạnh Lôi nghiêm nghị dặn dò: "Tứ đệ! Trận pháp của Thục Sơn danh mãn thiên hạ, hy vọng sau khi đệ đến Thục Sơn sẽ tôn kính họ hơn một chút..." Ý lão ám chỉ thói quen thiếu gia của Hoa Lân vẫn chưa hoàn toàn sửa đổi, muốn bảo hắn châm chước cho cảm nhận của người khác.

Hoa Lân gật đầu ngay tắp lự: "Đại ca nói phải, đệ biết rồi!"

Diệp Thanh cười khúc khích nói: "Huynh sửa được mới kỳ đó!"

Hoa Lân thình lình ôm ghì lấy eo nàng, thân thể dán sát vào vùng bụng thon nhỏ của nàng, Diệp Thanh "á!" một tiếng, mặt phấn dâng lên sắc ửng hồng. Hoa Lân cười gian dọa dẫm: "Hừm!...Để xem ta có thu thập được muội không!"

Trong lúc đùa giỡn ầm ĩ, ba người đã nhanh nhẹn hạ xuống dưới chân núi của Lăng Vân đỉnh. Ngước nhìn những bậc đá như thang trời, Hoa Lân tức giận nói: "Lần này bản thiếu gia nhất định phải phi một hơi

lên trên cho mà xem!" Nói xong kéo Diệp Thanh ra sức thi triển khinh công lao thẳng lên như một cơn lốc, mũi chân điểm nhẹ trên bậc thang, chỉ lên xuống vài lượt đã ở xa ngoài trăm trượng.

Mạnh Lôi ngơ ngác không hiểu gì, chỉ biết lắc lắc đầu rồi nhún mình đuổi theo...

...

Chú thích: *dùng tinh thần của ta, mượn linh khí của trời đất, bắn tên - đuổi hồn

Ngọc Tiên Duyên - Tập 3

Chương 26 - Kinh Kiến Huyền Thiên

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

Nguồn: Tàng thư viện

Còn sáu ngày nữa mới cử hành kiếm điển, mấy người Hoa Lân đến nơi quả là hơi sớm.

Nhưng lúc này trên bậc thềm quanh co đã có rất nhiều cao thủ võ lâm mang trường kiếm đang lục tục đi lên. Họ thấy ba người Hoa Lân thi triển khinh công

vọt qua người mình, lao vun vút lên đỉnh núi, trên mặt đều lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Hoa Lân một hơi leo lên mấy nghìn bậc đá, xa xa đã nhìn thấy hơn trăm người tụ tập trên bình đài bên ngoài cổng Thục Sơn. Hai bên thềm đài còn có hai hàng đệ tử Thục Sơn hiên ngang lẫm liệt, hai đệ tử trong số đó đang tất ba tất bật ghi danh và sắp xếp cho quan khách. Hoa Lân cảm thán: "Có nhầm không đó? Bây giờ mà đã bắt đầu náo nhiệt rồi, đến khi đại đội nhân mã tới đây, Thục Sơn còn không bị người ta đạp bằng sao?"

Diệp Thanh cười nói: "Công tử dùng từ chẳng thích hợp gì cả! Nếu đệ tử Thục Sơn nghe thấy huynh nói muốn đạp bằng sào huyệt của họ, họ không liều mạng với huynh mới là lạ đó!"

Hoa Lân bật cười: "Sào huyệt? Hê hê...muội cũng chẳng tốt hơn ta là bao, có câu thượng lương bất chính, hạ lương gì gì ấy nhỉ?"

Diệp Thanh che miệng cười nói: "Huynh mà là thượng lương gì? Hi hi hi..." Mỹ mục đảo quanh, nàng lấy làm kỳ quái hỏi: "Ý? Hôm nay không thấy các đệ

tử cầu sư ở ngoài cửa Thục Sơn! Không biết Hồ Vũ Hằng đi đâu rồi nhỉ?"

Hoa Lân nghe thấy thế cũng đâm lo lắng: "Phải rồi! Không biết tam ca đã căn dặn gì chưa?"

Dứt lời, ba người rảo bước lên thềm cửa. Còn chưa đến gần, một cao thủ Thục Sơn rất có thân phận đã lướt ra, thập phần cung kính nói: "Đường Huyền tham kiến Mạnh tiền bối!...Sáu năm trước sự chỉ điểm của tiền bối đã giúp ích cho vãn bối rất nhiều, khiến vãn bối lúc nào cũng ghi nhớ trong lòng, không dám quên lãng."

Ai ngờ Mạnh Lôi lại có vẻ ngờ nghệch gãi gãi sau gáy, sục sạo suy nghĩ hồi lâu mới nhớ ra: "Ô...nhớ ra rồi, ngươi là tam đồ đệ của Thanh Phong!" Mạnh Lôi sau khi hồi thần, toét miệng cười giới thiệu với Hoa Lân: "Tứ đệ! Hắn là tam đồ đệ của Thanh Phong, đệ có thể hỏi trực tiếp về việc của Hồ Vũ Hằng."

Hoa Lân cả mừng, tỉ mỉ quan sát Đường Huyền, phát hiện thấy gã tiêu sái dị thường, rất có bóng dáng của Cốc Thanh Phong, toàn thân không lộ ra chút nhuệ khí nào, chỉ như một văn sĩ bình thường, rõ ràng nội công đã luyện đến cảnh giới "không hoài nhược hư".

Luận riêng về tu vi, Hoa Lân đích thực tự than không bằng.

Đường Huyền hiển nhiên cũng biết thân phận của Hoa Lân, nhưng thủy chung vẫn không chịu gọi hắn một tiếng tiền bối, trong tâm đang ngầm oán trách sư tôn của mình sao lại tùy tiện kết giao huynh đệ, hại mình vô duyên vô cớ có thêm một vị sư thúc.

Mục quang Hoa Lân như ngọn đuốc, thấy Đường Huyền do dự không biết xưng hô với mình ra sao, bèn cười ha ha nói: "Ta tên Hoa Lân! Sau này ngươi cứ gọi Lân thiếu hiệp là được. Đúng rồi, ngươi đã gặp một tiểu tử tên Hồ Vũ Hằng chưa?"

Đường Huyền lúng túng cười đáp: "Hôm qua tôi đã nhận nó làm đồ đệ rồi. Chẳng hay Lân...thiếu hiệp có gì phân phó không?"

Hoa Lân cười nói: "Ta đã đánh cược với Phó Trung!...Ta cược rằng trong vòng ba năm Hồ Vũ Hằng có thể đả thông Nhâm Đốc nhị mạch, vậy nên ta muốn nhờ người gọi nó ra đây, ta có chuyện muốn dặn dò nó."

Đường Huyền giật nảy mình: "Cái gì?...Đả thông Nhâm Đốc nhị mạch trong ba năm?"

Hoa Lân gật gật đầu.

Mạnh Lôi đột nhiên la lên quái gở: "Ai da da!...Các người thật quá đáng mà, Thanh Vân đan sao có thể lãng phí như vậy được? Không được, đệ phải cho ta một viên mới xong!"

Hoa Lân ngạc nhiên thầm nghĩ sao Mạnh đại ca đột nhiên trở nên thông minh thế nhỉ, hắn chỉ mới nói đến chuyện đánh cược, vậy mà lão đã đoán ra hắn chuẩn bị dùng Thanh Vân đan, thật khiến người ta phải kinh ngạc! Hắn đâu biết rằng, Thượng Quan Truy Vân đã mất mười hai năm mới luyện thành Thanh Vân đan, có tác dụng thư giãn thông suốt kinh mạch. Mạnh Lôi và Thượng Quan Truy Vân tương giao đã mấy chục năm, có ngốc thế nào đi nữa cũng đoán ra được bí ẩn bên trong.

Hoa Lân hào phóng phi thường, móc từ trong ngực áo ra một chiếc lọ, dốc ra một viên linh đan xanh biếc óng ánh đưa cho Mạnh Lôi: "May là có nhiều! Hì hì..."

Mạnh Lôi thò tay ra được nửa chừng, đột nhiên rụt lại cười nói: "Ta đùa với đệ thôi! Hà hà hà..."

Hoa Lân động tâm nhớ lại Mạnh Lôi năm lần bảy lượt chỉ điểm cho mình và Diệp Thanh, lẽ ra hắn từ lâu đã phải biết ơn báo đáp, một viên linh đan thì có đáng gì? Hắn vốn định dúi viên Thanh Vân đan vào tay lão, nhưng hiện tại khẳng định là Mạnh Lôi không tiện nhận linh đan của hắn trước mặt người khác, do đó hắn đành đem linh đan cất vào trong lọ. Lúc bỏ vào trong ngực áo, hắn ngấm ngầm đổ ra một viên giấu trong lòng bàn tay, chuẩn bị tranh thủ "tặng" cho Mạnh đại ca.

Mọi người xung quanh đều ngửi thấy một mùi thơm lạ lùng xộc vào mũi, kinh hô: "Thơm quá ta!"

Đường Huyền cũng thầm lấy làm lạ, cảm thấy cao hứng thay đồ đệ của mình, không chừng viên linh đan này thực sự có thể làm thư giãn kinh mạch, bất giác sản sinh chút lòng tôn kính Hoa Lân, kính cẩn nói: "Tệ sư tôn đang chờ ở Lăng Vân điện, Đường Huyền khẩn mời các vị tiền bối cùng đi đến đó."

Hoa Lân: "Ha ha, vậy chúng ta cùng đi nào!" Hắn tiện tay kéo bọc đồ Mạnh Lôi khoác trên vai, lôi lão đi lên

bậc thềm, Thanh Vân đan giấu trong lòng tay mau chóng bắn vào trong bọc đồ, người không hay quỷ không biết...

Bốn người bước ngang qua cổng Thục Sơn, các đệ tử Thục Sơn hai bên nhất tề chắp tay: "Mời tiền bối..."

Bước vào sơn môn của Thục Sơn, chỉ thấy những con đường trước mắt đều được lát bằng gạch đá chỉnh tề, đằng xa hiện ra một vùng lầu cao nguy nga hoành tráng, phòng xá dựng dựa vào núi kéo dài vài dặm, ở giữa là ba tòa bảo tháp thẳng tắp vươn cao chót vót lên tận mây xanh, phảng phất như ba cây cột chống trời, nhìn cách bày bố, cả Thục Sơn dường như được kiến tạo dựa trên một loại trận pháp cường đại, khiến người ta không thể không kinh ngạc tán thán sự hùng vĩ của nó.

Đi được một lúc, bốn người đã tới một quảng trường rộng mênh mông, con đường phía trước phân thành tả, trung, hữu ba lối rẽ, mỗi ngã rẽ đều thông đến một nhai đạo xa hun hút, các ngả đường đan xen ngang dọc rất dễ lạc mất phương hướng, bố cục đồ sộ như thế này đúng là nghe chưa từng nghe, thấy chưa từng thấy.

Hoa Lân trộm nghĩ kỳ quái, tất cả các đệ tử Thục Sơn cộng lại cũng chưa đến một nghìn người, nhưng quần thể kiến trúc to lớn này gần như đủ cho họ mỗi người ở một phòng, điều này phải lý giải thế nào đây? Hắn đang cảm thấy nghi vấn, Đường Huyền đã phát giác ra sự kinh ngạc của hắn, liền giải thích: "Tổng thể Thục Sơn kỳ thực chính là một trận pháp, hiện giờ kiếm điển đã đến gần, chúng tôi đã đóng đại trận này lại rồi."

Hoa Lân thăm dò: "Ba tòa tháp cao kia có phải là trận nhãn không? Chà chà..."

Đường Huyền cười đáp: "Cũng gần như vậy! Có điều có rất nhiều tinh anh của Thục Sơn trấn thủ trên đó, e là không mấy người có thể tiếp cận!"

Hoa Lân chăm chú nhìn tòa tháp cao đằng xa, nhởn nhơ nói: "Ra là vậy à?"

Trong lúc nói chuyện, Đường Huyền đã dẫn ba người đi theo nhánh đường chính giữa, đại đạo này toàn có hướng dốc lên, hiển nhiên là con đường thông lên đỉnh núi. Hồi lâu sau, ở cuối con đường phía trước xuất hiện một dãy bậc thang cao to, trên đó là một tòa lầu các sừng sững kiểu cung điện, phân làm ba

tầng thượng, trung, hạ, tuyệt đối có khí thế ngạo lập Thục Sơn. Leo lên bậc cao, quả nhiên hầu như có thể nhìn xuống được toàn bộ Thục Sơn, Hoa Lân đứng bên mép bậc thang nhìn ra tứ phía, chỉ thấy cả đỉnh núi đằng xa bị vót gọt thành bình địa, không gian rộng lớn đó có khả năng là nơi cử hành kiếm điển.

Hoa Lân say sưa thưởng thức phong cảnh, Đường Huyền cũng không giục giã, trên mặt còn lộ ra một nụ cười tự hào. Mạnh Lôi đã tới Thục Sơn vài lần, thấy Hoa Lân và Diệp Thanh đều chìm đắm trong cảnh sắc nơi đây, lão cười khà khà nói: "Thục Sơn kiếm phái hơn hai nghìn năm đã trải qua bốn trường hạo kiếp mạt thế, xứng đáng là thủ lĩnh trong giới tu chân Trung Nguyên. Ài!...Tứ đệ, chúng ta vào thôi!"

Lúc ấy Hoa Lân mới trở lại bình thường, cười cười với Mạnh Lôi. Quay đầu ngẩng nhìn tòa đại điện nguy nga lộng lẫy, chỉ thấy bên cạnh cửa cao cao có ghi ba chữ lớn sơn vàng: "Lăng Vân điện!"

Bốn đệ tử tinh anh của Thục Sơn đứng trước cửa đại điện. Thân hình rắn rỏi hiên ngang không chút động đậy, tay nắm chặt những thanh trường kiếm giống nhau, giữ nguyên độ cao tương đồng, ai nhìn thấy

cũng không khỏi nảy sinh lòng kính nể. Đường Huyền chắp tay với bọn họ: "Các vị sư đệ vất vả rồi, đây là những hảo bằng hữu mà Cốc sư thúc đang chờ!"

Đệ tử đứng đầu hơi gật đầu, tỏ ý họ được phép vào. Đường Huyền đẩy cánh cửa lớn sơn vàng, dẫn Mạnh Lôi, Hoa Lân, Diệp Thanh sải bước tiến vào.

Trong khoảnh khắc bước vào đại điện, Hoa Lân chợt cảm thấy thân người Diệp Thanh run mạnh một chặp, sau đó ngây ra tại chỗ, Hoa Lân theo ánh mắt của nàng nhìn ra, chỉ thấy trên bàn thờ ở phía đối diện trong đại điện, dựng đứng một thanh bảo kiếm rực rỡ, thân kiếm trong suốt, chuôi kiếm tinh xảo, lưỡi kiếm lạnh lẽo ẩn ước lưu động một tầng tử quang. Tất cả đã chứng tỏ thanh bảo kiếm này chắc chắn là Huyền Thiên kiếm trong truyền thuyết.

Nhìn thấy ngực Diệp Thanh phập phồng mãnh liệt, trong đầu Hoa Lân vụt qua một ý nghĩ, lập tức cũng cảm thấy huyết dịch toàn thân sôi lên sùng sục, trong tim như vọng lên tiếng thét lớn: "Huyền Thiên kiếm! Diệp Thiên Tông đã từng dùng Huyền Thiên kiếm!...Trời ạ! Sao từ trước tới giờ ta chưa từng nghĩ

đến điều này?...Thanh Thanh! Ta nhất định phải giúp muội đoạt lại nó!"

Trong nháy mắt, Hoa Lân đã đưa ra một quyết định trọng đại, hắn bất kể quyết định này sẽ đem lại cho mình hậu quả gì, cũng bất kể thực lực hiện giờ của mình có đủ tư cách hay không, hắn chỉ biết rằng phải vì Thanh Thanh của hắn đánh bại tất cả các cao thủ, hắn phải trao trả Huyền Thiên kiếm về tay Diệp Thanh.

Vì nó vốn là của nàng!

Ngọc Tiên Duyên - Tập 3

Chương 27 - Lập Chí Đoạt Kiếm

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

http://www.**********.com

Đồng thời Hoa Lân còn chú ý tới một điểm, khi Diệp Thanh nhìn chằm chằm vào Huyền Thiên kiếm, trên bề mặt thanh kiếm thình lình lóe qua một luồng sáng tím nhỏ nhoi. Tử quang đó tỏ ra thân quen với Diệp Thanh như vậy, chẳng lẽ nó đã có sẵn linh tính?

Vào lúc này, mấy chục cao thủ Thục Sơn ngồi trong đại điện nhìn thấy bọn họ vừa vào cửa đã bị Huyền Thiên kiếm thu hút đến đờ người, mọi người đều có những cách nghĩ khác nhau. Đại đa số các đệ tử Thục Sơn đều cho rằng Hoa Lân và Diệp Thanh sinh lòng tham với Huyền Thiên kiếm, không khỏi có chút khinh thường hai người họ. Chỉ có Cốc Thanh Phong và Thượng Quan Truy Vân ngồi ghế trên là chấn động trong lòng, thấy thần sắc của Diệp Thanh, họ đột nhiên đại ngộ. Lại liên tưởng tới họ của nàng, hai người không ngăn nổi suy đoán: lẽ nào nàng là con gái của Diệp Thiên Tông?

Rất lâu sau Hoa Lân mới thu hồi ánh mắt khỏi Huyền Thiên kiếm, hắn không phát giác ra lúc này trong mắt mình đang lấp láy thần quang, toàn thân còn tán phát chiến ý lẫm liệt. Các đệ tử Thục Sơn có mặt tại đó vừa tiếp xúc với nhãn thần của hắn đều rét run tim, cách nhìn về hắn bỗng chốc quay ngoắt một trăm tám mươi độ, vì họ đã phát hiện ra một thân công lực của hắn thâm sâu khó dò. Đáng khâm phục nhất là Hoa Lân đột nhiên điều chỉnh trạng thái của bản thân, chân khí lộ ra bên ngoài được thu về, trong chớp mắt đã lại biến thành một công tử văn nhược

phong độ thanh thoát, không còn thấy dấu tích nào của một cao thủ võ lâm.

Thượng Quan Truy Vân ngầm tán thưởng: "Nội công của tứ đệ lại tinh tiến rồi, mới không gặp có vài hôm, làm thế nào mà đệ ấy tiến triển nhanh vậy nhỉ? Thật là đáng sợ!"

Hoa Lân nhẹ nhàng ôm ngang hông Diệp Thanh, âu yếm nói: "Yên tâm đi, Thanh Thanh!...Ta nhất định sẽ đem nó trả lại cho muội!" Diệp Thanh lặng lẽ ngẩng lên nhìn hắn, rồi lại nhu thuận cúi đầu xuống. Mọi người thấy động tác thân mật của họ, không những không nảy sinh phản cảm mà còn cảm thấy họ vốn phải như vậy.

Mạnh Lôi bên cạnh dường như cũng có suy tư, trong phút chốc cũng âm thầm ra một quyết định.

Cốc Thanh Phong cười vang nói: "Mạnh đại ca, Hoa tứ đệ!..Mời thượng tọa nhanh nào, chúng ta trước tiên thảo luận về các quy tắc của kiếm điển, sau đó sẽ bàn bạc về công cuộc trừ ma."

Hoa Lân ngẩn ra, nghiêm túc nói: "Lịch duyệt giang hồ của đệ thực sự rất nông cạn, trước mặt bao nhiêu

vị tiền bối thế này e rằng sẽ bị mất thể diện, vậy nên đệ muốn đi thưởng thức phong cảnh xung quanh một lát, vừa nãy nhìn thấy cảnh đẹp của Thục Sơn hãy còn chưa thỏa ý nguyện, mong tam ca nương tay tạm thời tha cho đệ. Hà hà..."

Cốc Thanh Phong cũng biết tính cách của Hoa Lân từ trước đến nay không bao giờ chịu ngồi im một chỗ, nếu miễn cưỡng ép hắn ở lại, chỉ sợ sẽ lại không giữ mồm giữ miệng, đành gật đầu đáp ứng: "Được rồi! Đệ có thể lên Lăng Vân đỉnh mà ngắm cảnh, phong cảnh ở đó là tuyệt nhất!"

Hoa Lân mừng rỡ cùng Diệp Thanh bồi lễ với tất cả mọi người có mặt: "Thất lễ...thất lễ!" Nói xong chậm rãi lùi ra.

Nào ngờ Mạnh Lôi cũng bất ngờ la lên: "A a...ta cũng muốn đi xem phong cảnh!"

Cốc Thanh Phong giơ tay cản: "Ấy, đại ca!...Này!" Cánh tay ông còn đang lửng lơ giữa không thì Mạnh Lôi đã sớm chuồn ra ngoài như một làn khói...

Hoa Lân và Diệp Thanh ra khỏi đại điện, đệ tử Thục Sơn bên ngoài cửa vẫn đứng lặng như tượng. Một tay

Hoa Lân vẫn vòng quanh eo Diệp Thanh, chỉ Lăng Vân đỉnh ở xa nói: "Thanh Thanh! Hay chúng ta lên Lăng Vân đỉnh thưởng lãm phong cảnh tuyệt thế của Thục Sơn trước nhé? Ta có chuyện muốn trao đổi với muội!"

Diệp Thanh gật gật đầu. Mạnh Lôi không hiểu từ đâu chui ra nói oang oang: "Cũng được...Chúng ta cùng lên đó xem!"

"Hả? Huynh cũng đi?...Thôi được!"

Ba người bước xuống bậc thang, thuận theo con đường mòn rải đá bên tay phải thong dong đi lên đỉnh núi. Lúc sau, địa thế ngày càng dốc ngược, bậc đá dưới chân phảng phất như một chiếc thang mây bắc lên trời, sương mù nhẹ lượn lờ bên mình khiến người ta không thể nhìn rõ rốt cuộc đỉnh núi ở hướng nào. Sau nửa tuần trà dạo bước, trước mặt bỗng nhiên sáng sủa rộng rãi hẳn lên, ba người cuối cùng đã leo lên đến Lăng Vân đỉnh.

Chỉ thấy mây mù như có như không nhởn nhơ dập dờn lướt qua dưới chân, mặt đất bằng phẳng như một mảng lục địa trôi nổi trên bầu trời. Phóng mắt nhìn ra, cả đỉnh Lăng Vân có diện tích vài trăm mẫu,

sương khói bao phủ phía trên, không khỏi khiến người ta sản sinh cảm giác mênh mông vô bờ. Nếu có thể dắt vài con chiến mã lên đây, dù có thả ngựa cho phi nước đại cũng không thành vấn đề, từ đó có thể hình dung được mức độ rộng lớn của Lăng Vân đỉnh...

Mạnh Lôi thấy Hoa Lân và Diệp Thanh đều bị hấp dẫn bởi biển mây dưới chân, liền ho hai tiếng cắt đứt mạch suy nghĩ của hai người, nghiêm nghị nói: "Tứ đệ! Có phải đệ chuẩn bị tham gia đoạt kiếm trong kiếm điển lần này không?"

Bấy giờ Hoa Lân mới thu hồi mục quang xa xăm, quay đầu lại nói với vẻ hết sức trịnh trọng: "Đúng!...Đệ nhất định phải đoạt lại Huyền Thiên kiếm!...Cho dù kiếm điển lần này đệ không giành được, lần sau chắc chắn đệ có thể làm được! Hơn nữa, từ nay trở đi, Huyền Thiên kiếm sẽ trở thành vật của Thanh Thanh, không một ai có thể cướp nó từ tay nàng!"

Mạnh Lôi thấy hắn chí khí ngút trời, bèn vội trầm giọng khuyên nhủ: "Nhưng đệ đã nghĩ qua chưa? Ngày nay thiên hạ xuất hiện lớp lớp anh kiệt, bằng

vào võ công của đệ căn bản không giành được Huyền Thiên kiếm đâu. Hà huống chi, cứ coi như bây giờ đệ giành được kiếm, sau này phải đối mặt với những cuộc tranh đoạt không ngừng nghỉ, đệ còn tự tin có thể ngạo thị võ lâm không?...Phải biết rằng, dù với thực lực của Thục Sơn và Thiên Sơn mà họ cũng không dám độc chiếm bảo kiếm, vì họ biết rằng rất khó chọc vào cơn phẫn nộ của chúng nhân..."

Hoa Lân cúi mặt trầm tư giây phút, Diệp Thanh túm tay áo hắn thủ thỉ: "Lân ca ca! Qua vài năm nữa Thanh Thanh có thể tự đi đoạt Huyền Thiên kiếm, lần này chúng ta bỏ đi nha!"

Trong mắt Hoa Lân lóe lên thần sắc kiên định. Hắn thầm nghĩ nếu năm năm sau đã có thực lực bảo quản, chi bằng bây giờ quyết định luôn cho rồi. Vả lại, mai này hắn có thể thoát khỏi sự truy bắt của Phần Âm tông hay không cũng là một vấn đề, dứt khoát phải giúp Thanh Thanh thêm một lần nữa. Biết đâu đây cũng là lần cuối cùng thì sao? Do đó Hoa Lân chợt ngẩng lên nói: "Đệ quyết định rồi, đệ phải tận lực thử xem!"

Hắn vốn tưởng rằng Mạnh Lôi sẽ lại khuyên mình nên từ bỏ, ai ngờ lão cười ha ha nói: "Tốt!...Đệ đã nhất quyết đoạt kiếm, vậy từ hôm nay trở đi, ta sẽ giỡn chơi với đệ vài chiêu vậy!"

Hoa Lân và Diệp Thanh nghe vậy đều thảng thốt, đột nhiên bừng tỉnh ngộ, hóa ra Mạnh Lôi vốn luôn khù khờ cũng biết dùng đòn này, hiển nhiên những lời khuyên bảo của lão vừa nãy chỉ nhằm xác định thái độ của Hoa Lân mà thôi.

Diệp Thanh hân hoan nói: "Muội cũng muốn học! Hi hi hi..."

Mạnh Lôi chợt nghiêm mặt bảo: "Đứng một bên xem!"

Diệp Thanh tức tối dậm chân bình bịch, phồng má nhõng nhẽo: "Không mà, người ta muốn học cơ!"

Hoa Lân day nhẹ nàng, thấp giọng nói: "Mạnh đại ca bảo muội đứng một bên xem, sao muội không nghe lời?"

Đôi mắt đẹp của Diệp Thanh xoay vòng, thoắt nở nụ cười xinh đẹp: "Là vậy à? Hi hi hi..."

Mạnh Lôi không nói thêm, tay cầm Trầm Phong kiếm, gằn giọng nói: "Phí lời, ít nói đi, chúng ta đánh một trận, có vậy ta mới biết được đệ có thực lực không!" Lời vừa nói xong, hàn quang chớp hiện, kiếm đã xuất bao. Hoa Lân chỉ cảm thấy một màn rối loạn hoa mắt, ngoại trừ kiếm quang, trong khoảnh khắc hắn không thể nhìn thấy thứ gì xung quanh.

Hoa Lân liền thể hiện phản ứng cao tuyệt của mình, nghiêng người né sang trái, Hà Chiếu kiếm trong tay đột ngột bắn ra, leng keng hai tiếng đã cản được bảo kiếm của Mạnh Lôi. Mạnh Lôi sửng sốt kinh hô: "Giỏi lắm! Vậy mà đệ cũng tránh được."

Nên biết chiêu Hàn Quang Thiểm này của Mạnh Lôi tuy chỉ là kiếm khởi thủ nhưng sự huyền ảo bên trong chính là muốn một chiêu chế địch, với hỏa hầu mấy chục năm của Mạnh Lôi, lại xuất thủ bất ngờ mà vẫn không thể chế ngự Hoa Lân, điều này thực sự khiến lão phải thất kinh. Liền đó thân ảnh thoảng qua, Trầm Phong kiếm vạch ra một đường thẳng lóa mắt, phảng phất như phi về phía chân trời rất xa, không trực tiếp phát chiêu nhằm vào Hoa Lân.

Nhưng Hoa Lân không dám khinh thị, loại chiêu thức đặc biệt này chứng tỏ bên trong nhất định là có huyền cơ, quả nhiên hắn lờ mờ cảm thấy một cơn gió mạnh ập thẳng vào cánh tay trái, đến đi vô tung, không mang chút thanh âm. Hoa Lân hoảng sợ lật đật lách mình né tránh, đồng thời bảo kiếm cấp tốc che chắn, hai thanh kiếm một lần nữa va chạm vào nhau, đến tận khi ấy, đường thẳng chói lóa ở phía chân trời mới dần dần ảm đạm, đó hoàn toàn chỉ là một chiêu che mắt.

Mạnh Lôi gật đầu khen: "Giỏi! Thử tiếp chiêu nữa..."

Tiếng nói còn chưa dứt, chân trời đột nhiên bốc lên vô số những dải sáng trắng rực rỡ, tung hoành giao thoa, vô cùng hỗn loạn rối rắm. Hoa Lân đại kinh thất sắc, giờ mới biết là dải sáng trắng ban đầu chỉ là Mạnh Lôi đề tỉnh mình mà thôi. Chiêu thức này của Mạnh Lôi đã vượt qua lẽ thường của võ học, những dải sáng đan xen ngang dọc đó toàn là hư ảnh, còn sát chiêu chân chính lại là ám kiếm vô thanh vô tức. Hoa Lân thấy da đầu tê tê, toàn thân trên dưới đều cảm nhận được từng cơn gió cả cuốn tới, không phân biệt nổi đâu là sát chiêu thực sự. Trong lúc chớp

nhoáng này, Hoa Lân làm gì được phép suy xét, đành thi triển Tuyệt Trần kiếm pháp của Thượng Quan Linh, trường kiếm hóa thành hàng loạt tàn ảnh, vun vút bổ vào kình phong xung quanh, một chuỗi tiếng kim thiết vang lên, Hoa Lân lại thoát khỏi hiểm cảnh, nhưng trên trán đã bắt đầu lấm tấm mồ hôi...

Lúc này kiếm pháp của Mạnh Lôi đột biến, miệng hét lớn: "Liên Tinh quyết..."

Chỉ thấy vô số dải sáng trắng nối thành một mảng, dệt nên một ngôi sao hình khối khổng lồ, phủ xuống đầu Hoa Lân, phạm vi cực rộng, khiến người ta có cảm giác không chốn ẩn náu...

Ngọc Tiên Duyên - Tập 3

Chương 28 - Sơ Dẫn Lôi Điện

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch thuật: Lãnh Huyết

http://www.**********.com

Hoa Lân thấy ngôi sao khổng lồ đánh thốc tới trước mặt, trong tình huống không kịp trốn tránh, ý nghĩ thi triển Phân Thân trảm vụt lóe lên trong não, thân

người cũng theo đó mà lấp loáng hồng quang, nhưng bỗng chốc lại mờ mịt đi rất nhanh. Đây là phản ứng bản năng của người tập võ khi gặp nguy hiểm, nhưng Hoa Lân lại gắng gượng áp chế sự kích động, vì uy lực của chiêu Phân Thân trảm quả là kinh thế hãi tục, buộc phải sử dụng "ngọn lửa" trong cơ thể hắn mới thành hình. Đây là tuyệt học mà Hoa Lân vạn vạn lần không dám thi triển bừa bãi nếu chưa đến giây phút sinh tử, trong khi hiện tại chỉ là tỷ thí mà thôi. Với lại, tạm thời chưa bàn đến chuyện Mạnh Lôi có thể tiếp được chiêu này hay không, bản thân hắn một khi thi triển Phân Thân trảm, rất có khả năng sẽ dẫn dụ ma đầu Phần Âm tông tới nơi, đây chẳng phải trò đùa.

Hoa Lân chỉ mới ngẩn ra chốc lát, kiếm quang của Mạnh Lôi đã trùm tới trước mắt, nhưng đột nhiên lại phân thành hai mảng, vừa khéo hở ra khoảng trống nơi Hoa Lân đứng, cắt qua hai bên người hắn.

Mạnh Lôi nhíu mày, lão đương nhiên cũng phát giác ra màn hồng quang lóe lên từ thân thể Hoa Lân, trầm tư giây lát rồi lạ lùng hỏi: "Sao đệ không tránh mà cũng không hoàn thủ?"

Hoa Lân cười gượng: "Chiêu này của huynh uy mãnh như vậy, đệ đã không tránh được, vậy thì cứ đứng tại chỗ có lẽ là lựa chọn tốt nhất!"

Mạnh Lôi nghe đáp cười ha ha nói: "Đệ rất thông minh! Bất quá...kỳ thực đệ chỉ cần thi triển ngự kiếm thuật là có thể tránh được chiêu này...Người ngự kiếm, không chỉ đơn giản là giẫm chân lên kiếm đâu! Lúc cần thiết, đệ có thể dựa vào tốc độ nhanh như chớp của ý niệm, nhờ kiếm mau chóng thoát ly. Nếu đệ có thể học được điểm này đến mức lâm li tận trí, khiến thân thể hoàn toàn phối hợp với ý niệm của đệ để di động, tin chắc rằng không còn ai trong thiên hạ có thể giết được đệ!...Đương nhiên, trạng thái này chỉ có trong tưởng tượng, chúng ta lĩnh ngộ sơ sơ được một hai phần cũng coi là thu hoạch không nhỏ rồi...."

Hoa Lân nghe lão chỉ điểm một lượt, lòng chợt dấy lên một trận sóng to gió cả...

Thân thể phối hợp hoàn toàn với ý niệm? Đây...đây đâu phải đơn giản là trạng thái chỉ có trong tưởng tượng! Nó là cảnh giới có thể thực hiện được! Trên "ký ức tinh phiến" có ký tải, khi tu chân đến Thần Hiệp kỳ, lại học được Thuấn Di thuật, lúc đó thân thể

và ý niệm có thể kết hợp một cách hoàn mỹ! Đại ma đầu Phần Âm tông có khả năng đã đạt đến mức công lực này. Tuy Hoa Lân biết cảnh giới này, nhưng trước kia tuyệt nhiên không hiểu hàm nghĩa bên trong, lần này được nghe Mạnh Lôi giảng giải, trong lòng không khỏi khoan khoái rộng mở. Xem ra một số thứ trên đời được gọi là vòng tròn mù mờ, chỉ là do bản thân không hiểu về nó lắm thôi. Đến một thời khắc nào đó, những vòng tròn mù mờ này tự nhiên sẽ được giải quyết dễ dàng mà mình không hay biết.

Mạnh Lôi thấy hắn vẫn nghệt mặt ra đó, bèn hỏi: "Đệ nghe có minh bạch không?"

Hoa Lân bỗng ngẩng đầu, trong mắt lộ ra niềm cảm kích vô hạn, trịnh trọng nói: "Cảm ơn Mạnh đại ca chỉ điểm! Huynh xem có phải thế này không..." Nói xong hữu thủ hất lên, cả thân thể đột ngột bay vọt lên trời cao theo Hà Chiếu kiếm. Nhưng do tốc độ quá nhanh, khuỷu tay kêu "rắc" một tiếng giòn tan, suýt chút nữa đã trật khớp tay phải.

Mạnh Lôi kinh sợ thầm thắc mắc tiểu tử này sao học gì cũng thần tốc như vậy? Tưởng chừng như vừa chỉ điểm một chút là đã thấu triệt!

Hoa Lân đáp phịch xuống mặt đất, tay trái ra sức xoa mạnh khuỷu tay phải, nói: "Hiểm quá! Cánh tay này suýt nữa đã báo hỏng rồi."

Diệp Thanh tươi cười chạy đến, vừa giúp hắn xoa bóp khuỷu tay vừa nói: "Lân ca ca lợi hại quá à, ngự kiếm thuật lại có bước tiến dài rồi! Hi hi hi..."

Hoa Lân thấy nàng cười hai mắt tít lại thành hình trăng khuyết rất khả ái, trái tim lại rung động, thầm nghĩ tại sao cô bé này bất cứ lúc nào, ở đâu cũng có thể làm nhen lên dục vọng của hắn? Nếu nàng ở trong cung, chắc chắn sẽ là một mầm họa hại nước hại dân cực kỳ to lớn.

Diệp Thanh nào có ngờ rằng Lân ca ca của nàng lại bình luận về mình như vậy, vẫn cười hi hi giúp hắn xoa nắn khuỷu tay, nũng nịu: "Lân ca ca! Thanh Thanh cũng muốn luyện phi kiếm..."

Mạnh Lôi đã cảm thấy hơi váng đầu, hai cái miệng kia không ngớt chàng chàng thiếp thiếp khiến lão chịu không nổi, vội vàng nói: "Ai da, ai da! Ta xuống núi đi ăn trước đã, đệ tự luyện phi kiếm đi ha! Nhớ đấy, nhất định phải luyện được thân tùy ý hành mới có tư cách giao phong cùng người khác, tối nay ta với

đệ sẽ bay lên trời đánh một trận thỏa thích, xem xem đệ có tiến bộ gì không!" Nói xong rút phi kiếm bám sát sườn núi cao dốc bay xuống.

Hoa Lân giờ mới ngạc nhiên hỏi: "Ý? Sao ở đây lại có thể thi triển ngự kiếm thuật vậy?"

Diệp Thanh vọng nhìn chân trời, chỉ vào tầng ánh sáng nhàn nhạt đằng xa nói: "Kết giới của Thục Sơn ở xa ngoài rìa sơn môn cơ, chắc trong phạm vi này có thể ngự kiếm phi hành."

Hoa Lân gật gật đầu rồi giơ Hà Chiếu kiếm lên ngắm nghía, ngẩn ngơ nói: "Nhược Uyên từng nói - ngự kiếm giả, thân tùy ý hành! Thì ra học vấn về phương diện này sâu rộng vậy sao?"

Diệp Thanh dõi mắt ra vô tận, thầm nhủ mình gần như đã hiểu hết, trước mắt chỉ thiếu một thanh phi kiếm mà thôi.

Hoa Lân nhớ đến "tu chân bí tịch" mang trên mình, tương lai ắt hẳn hắn sẽ mặc ý ung dung tự tại khắp thiên hạ. Trong ngực bất giác dậy lên hào tình vạn trượng, liền giương Hà Chiếu kiếm trong tay, ngưng

thần nhìn về chân trời, đã cảm thấy thiên hạ chỉ mình hắn độc tôn.

Ngay khi Hoa Lân giơ kiếm chỉ xéo lên trời, hắn phát hiện thấy biển mây dưới chân chợt sinh dị tượng, mây trắng cuồn cuộn như những đợt sóng hội tụ về phía Lăng Vân đỉnh. Hoa Lân không khỏi hoảng hốt, đây đã là lần thứ ba hắn xuất hiện loại ảo giác này. Lần này hắn quyết định không trốn tránh nữa, cố gắng duy trì động tác của mình, nhưng mây trắng xung quanh đúng là đang ùn ùn ập tới, chỉ phút chốc, người hắn đã hoàn toàn chìm ngập trong mây mù dày đặc.

Hoa Lân và Diệp Thanh đều kinh hoàng cảm thấy mình đang ở trong một vòng xoáy khổng lồ, cảnh vật tứ phía sớm đã biến thành một vùng trắng xóa. Đột nhiên, một đạo thiểm điện trắng sáng như tuyết bừng lên đằng xa, xuyên qua mây mù, "đoàng" một tiếng mãnh liệt bổ xuống. Hoa Lân căn bản không kịp phản ứng, chỉ thấy đạo thiểm điện đó rơi chuẩn xác lên mũi kiếm Hà Chiếu. Lúc này mới nghe thấy tiếng sấm đinh tai nhức óc rền vang...

Hà Chiếu kiếm vừa bị lôi điện kích trúng, toàn thân Hoa Lân lập tức run rẩy kịch liệt, luôn miệng la thảm, từ đầu tới chân tê rần. Cảm giác bị điện giật này còn đáng sợ gấp trăm lần lúc ma bệnh của hắn phát tác.

Diệp Thanh sợ hãi đầu óc trống rỗng, không hề do dự xông tới "cấp cứu" cho Hoa Lân, kết quả là vừa tiếp xúc với thân thể Hoa Lân, nàng ré "á!" lên, bị điện giật té văng ra ngoài hai trượng.

Lông tóc khắp người Hoa Lân dựng đứng cả lên, vậy mà đạo thiểm điện này không đánh chết hắn tại trận, thậm chí hắn còn phục hồi sức lực, quăng trường kiếm trong tay ra rơi "coong" trên mặt đất.

Chỉ thấy Hà Chiếu kiếm lập lòe từng đạo hồ quang điện, hiện tượng kỳ dị này dường như đã từng nhìn thấy ở đâu đó.

Diệp Thanh bò dậy hấp tấp chạy đến kiểm tra thương thế của Hoa Lân, bất an cực độ hỏi: "Công tử! Công tử! Huynh...huynh không sao chứ?"

Lúc này toàn thân Hoa Lân đã đen sì, tóc trên trán như bị nổ tung tóe, miệng há ra cười với Diệp Thanh,

lắp bắp nói: "Khoái...khoái! Cảm giác bị...bị sét đánh hay thật!"

Diệp Thanh thấy hắn vô sự nên bình tâm trở lại, bộ dạng của Hoa Lân lúc này khiến nàng không nhịn nổi bật cười khanh khách, chỉ vào Hoa Lân nói: "Huynh trang điểm thú vị thật đó!..."

Hoa Lân mặt mày nhăn nhó, đột nhiên tròng mắt trợn ngược, kêu lên thảm thiết: "Xong rồi...ta xong rồi!" Dứt lời ngã ngửa ra đất.

Diệp Thanh tuy đoán rằng Hoa Lân lại muốn đùa bỡn mình, nhưng tiếng cười vẫn tắt lịm, gấp gáp bổ nhào tới, ra sức lay gọi "thi thể" Hoa Lân: "Lân ca ca, Lân ca ca...huynh không sao chứ?"

Hoa Lân thấy chiêu này dùng với Diệp Thanh quả nhiên trăm lần không sai, liền trở mình ngồi dậy cười hề hề nói: "Không sao không sao, vừa rồi chỉ là chứng hôn mê ngất quãng, chủ yếu là muốn nhìn thấy phản ứng này của một tuyệt thế mỹ nữ như Thanh Thanh thôi!..."

Diệp Thanh vung bàn tay nhỏ nhắn đập hắn bồm bộp, rồi lại rúc vào lòng hắn nói: "Lân ca ca...Sau này

đừng dọa Thanh Thanh như thế nữa, được không? Thanh Thanh sợ..."

Hoa Lân trong lòng đau xót. Đúng thật, trên đời này còn ai quên mình yêu thương trân trọng hắn như Diệp Thanh kia chứ? Chỉ e là không có!

Thượng Quan Linh thì sao?..Hắn chưa thử qua, có lẽ nên tìm một cơ hội thử xem thế nào!

...

Chương 29 - Thục Sơn Tương Ngộ

Phong vân trên Lăng Vân đỉnh từ từ tản mác, Hoa Lân đỡ Diệp Thanh dậy rồi phủi bụi bặm bám trên người mình. Cách đó không xa, những gợn sóng lôi điện trên thanh Hà Chiếu kiếm cũng đã lắng lại, tuy vậy Hoa Lân vẫn hết sức dè dặt, rón rén bước qua, dùng mũi chân khều khều vào chuôi kiếm, khi thấy không có gì khác thường mới yên tâm nhặt kiếm lên.

Cầm Hà Chiếu săm soi trước mắt, hắn lập tức cảm thấy bên trong thân kiếm đang chập chờn lưu động một tia kỳ dị. Nắm chặt chuôi kiếm, Hoa Lân bỗng có cảm giác Hà Chiếu thuận tay hơn lúc trước nhiều.

Diệp Thanh thấy tà áo của hắn đã nát ra thành từng sợi, trông cứ như vừa bị lửa nướng chín, liền nhỏ nhẹ nói: "Công tử! Huynh xuống núi tắm rửa chút đi, rồi còn thay áo khoác nữa!"

Hoa Lân gật đầu: "Ừ!...Sấm sét hôm nay thật là quái dị, chẳng hiểu sao lại quành vào ta mà đánh cơ chứ? Ta có chọc gì đến nó đâu!"

Diệp Thanh trách mắng: "Đều tại huynh dẫn điện mà ra, còn trách gì sấm sét!"

Hoa Lân mỉm cười: "Thật sao? Thôi...không để ý nhiều nữa, tắm rửa trước hẵng, lát nữa lại lên đây luyện tập ngự kiếm thuật!" Nói xong dắt tay Diệp Thanh phi xuống sườn núi.

Xuống đến nơi, chỉ thấy Thục Sơn phòng xá liên miên kéo dài hàng dặm, đa số đều được xây bằng đá hoa cương. Lầu các nguy nga chỉnh tề nhìn ra không hết, đường xá thoáng đãng xen kẽ ngang dọc, chẳng khác nào một thành trấn rộng lớn. Hoa Lân nhìn kỹ thì thấy con đường dưới chân dẫn thẳng tới một tòa tháp cao ở đằng xa kia, chắc hẳn cuối đường chính là cấm địa của Thục Sơn.

Hoa Lân và Diệp Thanh toan rẽ sang hướng khác tìm người hỏi xem phòng khách ở đâu, đúng lúc đó sáu đệ tử Thục Sơn từ phía đối diện sóng vai đi đến, ai nấy đều hiếu kỳ nhìn ngó bộ dạng tả tơi của Hoa Lân, trong lòng ngạc nhiên vô cùng.

Một người trong số họ chắp tay gọi: "Xin các hạ lưu bước, phía trước là trọng địa 'Trấn Yêu tháp' của Thục Sơn, không phải nơi đón tiếp tân khách. Chẳng hay các hạ xưng hô ra sao, trú tại biệt uyển nào? Có cần tại hạ dẫn đi tắm không?"

Hoa Lân nghe ra trong lời nói của hắn có ý cưỡng bách, chỉ biết cười khổ đáp: "Ta là chưởng môn Hoa Lân của Tiên Kiếm phái! Mới đầu ta ở trong Lăng Vân điện thương nghị đại sự với Cốc Thanh Phong của các người, nhưng nửa chừng có chuyện ra ngoài, vì vậy mà bây giờ vẫn chưa được ai sắp xếp cho ở đâu cả!"

Đệ tử Thục Sơn đó không giấu nổi sự sửng sốt: "Ồ!...Vậy tôi sẽ dẫn ngài đến Huyền Vũ biệt uyển tìm La quản sự giúp ngài giải quyết vấn đề này."

Hoa Lân vội nói: "Vô cùng cảm tạ!...Không biết các hạ xưng hô thế nào?"

Đệ tử Thục Sơn đó hồi lễ: "Tại hạ Cơ Vân Thiên...Hoa chưởng môn mời đi bên này!" Dứt lời chìa tay phải sang, dẫn Hoa Lân và Diệp Thanh rẽ sang hướng bắc. Trên đường chạm mặt rất nhiều đệ tử Thục Sơn, họ thấy Hoa Lân toàn thân nhếch nhác bẩn thỉu thì đều cười thầm.

Sau một chặng đường dài cuối cùng đã tới được Huyền Vũ biệt uyển, Hoa Lân chỉ vừa báo ra danh tính của mình, La quản sự liền an bài chỗ ở cho hắn ngay tức khắc. Với việc xếp cho hắn ở trong một tòa lâm thủy tiểu tạ u nhã, hiểu nhiên vị La quản sự này sớm đã biết rõ thân phận của Hoa Lân.

Sau khi thu xếp ổn thỏa, Hoa Lân lo tắm rửa xong xuôi rồi lại hối hả quay lên Lăng Vân đỉnh luyện tập ngự kiếm thuật, cho đến khi màn đêm buông xuống, Hoa Lân mới miễn cưỡng có thể di động thân thể theo phi kiếm.

Không lâu sau, quả nhiên Mạnh Lôi lại bay lên núi, không nói không rằng đánh liền mấy hiệp với Hoa Lân. Nhưng ba cái thứ ngự kiếm thuật mèo quào của Hoa Lân nào phải đối thủ của Mạnh Lôi? Mỗi lần chỉ được vài chiêu là hắn đã bại trận. Nhưng Hoa Lân

vẫn thỉnh cầu Mạnh Lôi tiếp tục quá chiêu không biết mệt mỏi, cuối cùng khiến cho Mạnh Lôi mệt không chịu nổi, nói trong tiếng thở hổn hển: "Không thú, không thú! Mười chiêu của ta đệ còn không tiếp được, ta thấy đệ nên luyện tập thêm vài ngày rồi hãy lại giao thủ cùng ta, há?"

Hoa Lân đành chịu: "Thôi được! Bốn ngày sau chúng ta tái đấu, không gặp không về!"

Mạnh Lôi thở phào một hơi, sau đó chỉ điểm cho Hoa Lân vài chiêu tâm pháp rồi cười hì hì bảo: "Quyết định thế nhé!..." Vừa dứt câu đã bay vèo xuống Lăng Vân đỉnh, tháo chạy tuyệt nhanh.

Hoa Lân bại tâm phục khẩu phục, giờ đây hắn hiểu rõ rằng mình chưa đủ năng lực giao chiến trên không trung, bèn ra sức tiến hành thao luyện quên ăn quên ngủ...

Mặt trời nhô lên, lặn xuống!

Ba ngày trôi qua, cuối cùng Hoa Lân đã quen dần với việc lộn nhào bay nhảy trên không. Thế nhưng, sáng sớm hôm nay thức dậy, đập vào mắt hắn là cảnh tượng náo nhiệt bất ngờ của Thục Sơn. Toàn Chân

giáo, Võ Đương, Côn Luân, Hoa Sơn, Nga Mi...cao thủ của các đại môn phái lần lượt xuất hiện, Lăng Vân đỉnh cũng biến thành một địa điểm tham quan lý tưởng được mọi người lựa chọn.

Hôm nay không lên Lăng Vân đỉnh luyện tập được rồi! Nghĩ tới chuyện đêm nay lại phải tỷ thí trên không với Mạnh Lôi, Hoa Lân không khỏi lo lắng bất an, sợ rằng mình sẽ lại khiến lão nhân gia thất vọng. Ngẩng đầu nhìn trời cao, vừa khéo trông thấy một con diều hâu xám chao liệng nơi chân trời, Hoa Lân chấn động lẩm bẩm nói một mình: "Đúng rồi! Lẽ ra mình phải xuống núi tìm vài con chim nhỏ luyện tập từ lâu rồi chứ. Khà khà..."

Diệp Thanh vỗ tay cười: "Tuyệt quá...chủ ý hay! Có thể nhanh chóng nâng cao tốc độ phản ứng đó!"

Hai người bách bộ trên đại nhai, chỉ thấy trong trấn biển người đông nghịt, Thục Sơn trước giờ vốn thanh vắng đột nhiên trở nên phồn hoa tấp nập. Khó khăn lắm mới "chen" được ra khỏi đại môn của Thục Sơn, Hoa Lân và Diệp Thanh đang định dạo bước hạ sơn thì thấy trên con đường núi phía dưới, đầu người nhấp nhô, vài nghìn bậc thang trông như một con

mãng xà màu đen chầm chậm uốn mình hướng lên cổng Thục Sơn.

Trong số đó, Hoa Lân từ xa đã nhìn thấy một đoàn người vận y phục trắng rất bắt mắt, các sư huynh Thiên Sơn phái cũng đã tới nơi...

Lý Lôi Vân đi đầu vênh mặt sải những bước dài, theo sau là Thượng Quan Linh, Hạng Tiêu Vân, Trương Thiên Hoa...mười một đệ tử, chưa đầy một khắc đã lên đến bậc thềm trước mặt.

Trương Thiên Hoa gọi í ới từ xa: "Đại ca! Cuối cùng cũng gặp được huynh!"

Hoa Lân mỉm cười với gã rồi vội vàng khom người hướng về phía Lý Lôi Vân hành lễ: "Chào Lý sư thúc!"

Ai dè Lý Lôi Vân mặt mũi lạnh tanh nói: "Đừng gọi ta là sư thúc! Ngươi không còn là môn hạ Thiên Sơn..."

Hoa Lân sững người, trên mặt lộ ra biểu tình thống khổ, thầm nghĩ: "Dù tôi đã bị trục xuất khỏi Thiên Sơn nhưng ông cũng đâu cần phải tuyệt tình như vậy!"...Hoa Lân nhìn sang Thượng Quan Linh ở bên cạnh, thấy nàng chẳng thèm ngó hắn đến một cái, chỉ khoan thai báo danh với các đệ tử Thục Sơn trên

thềm: "Ẩn Quang Kiếm Lý Lôi Vân của Thiên Sơn kiếm phái, cùng Tuyệt Trần Kiếm Thượng Quan Linh, dẫn theo mười một đệ tử đến phó hội!...Xin thông báo giúp một tiếng!" Giọng nói du dương êm tai của nàng như một thứ âm thanh cao xa, khiến tất cả các võ lâm đồng đạo đang làm thủ tục bên ngoài cửa đều bị thu hút phải liếc mắt nhìn sang. Mặc dù Thượng Quan Linh dùng sa mỏng che mặt phấn nhưng dung nhan tuyệt thế mờ mờ ảo ảo đó vẫn làm điên đảo hết thảy mọi người có mặt tại trường.

Thấy nàng không lý gì tới mình, Hoa Lân tức tối quay ngoắt đi, đúng lúc Trương Thiên Hoa và Dương Phong Linh đang đi đến cạnh hắn, còn nhìn hắn với ánh mắt thương hại. Hoa Lân cáu kỉnh gắt: "Nhìn cái gì mà nhìn! Chưa từng thấy mỹ nữ đi với một anh chàng đẹp trai à?"

Diệp Thanh sớm đã phát hiện ra vì sao Hoa Lân tức giận, bèn cười khanh khách nói: "Đáng đời chưa? Hi hi hi..."

Trương Thiên Hoan nói giọng vô tội: "Đại ca à!...Bất kể thế nào đi nữa, đệ đã nhận huynh là đại ca thì huynh vĩnh viễn vẫn là đại ca của đệ!"

Dương Phong Linh cười duyên dáng: "Chỉ có huynh gọi là đại ca thôi đó! Muội không có nhận à nha!"

Hoa Lân trộm cười, cảm thấy Dương Phong Linh vẫn đơn thuần như trước. Lời nói của nàng rõ ràng là đứng trên lập trường của Trương Thiên Hoa, xem ra quan hệ giữa hai người không tầm thường đâu! Hoa Lân cười trêu: "Ô!...Người ta đã nói lấy gà theo gà, lấy đại mã hầu phải theo đại mã hầu! Gọi đại ca hay không, cô không được phép quyết định đâu! Hì hì..."

Dương Phong Linh dậm chân quát: "Ngươi...ngươi nói cái gì? Thiên Hoa ca ca, hắn khi phụ muội!"

Lần này ngay cả Diệp Thanh cũng không nhịn được phải bật cười nói: "Chuyện là vậy sao? Hi hi hi..."

Trương Thiên Hoa và Dương Phong Linh đều đỏ mặt, nhưng lại không biết nên giải thích thế nào. Trương Thiên Hoa đành lúng túng lảng sang chủ đề khác: "Đại ca! Huynh lên đây khi nào thế? Đệ ở nhà chờ huynh đến khổ..."

Hoa Lân nghe vậy mới sực nhớ ra mình đã hẹn sẽ lên Thục Sơn cùng Thiên Hoa, bất giác mặt nóng bừng, cười chống chế: "Gần đây nhiều việc quá! Vừa phải

xử lý chuyện Huyết Ma, vừa phải luyện công bạt mạng, đúng là khiến ta mệt chết mà."

Nói đoạn Hoa Lân lại quay đầu ngắm nhìn Thượng Quan Linh đã đi ra xa, vô tình bắt gặp nàng cũng liếc mắt sang bên này rồi đột ngột quay đi, nhẹ nâng quần sa, thướt tha tiến thẳng vào bên trong Thục Sơn.

Lý Lôi Vân ngoái đầu lại trầm giọng quát: "Thiên Hoa, Phong Linh...mau vào đi!" Thì ra họ Lý đã làm xong thủ tục, đang dẫn đoàn người bước qua đại môn của Thục Sơn.

Hoa Lân khẽ nói với Trương Thiên Hoa: "Bọn đệ cũng vào đi, đừng nấn ná nữa!"

Trương Thiên Hoa thấy Hoa Lân chỉ đứng ngoài cửa suốt thì cho rằng hắn chưa vào Thục Sơn, kích động nói: "Đại ca! Huynh không vào Thục Sơn sao? Thiên Hoa cũng không vào đâu..."

Hoa Lân thấy gã quyến luyến không nỡ rời mình như vậy, không khỏi cảm động nói: "Ta vào từ trước rồi, ở Quan Tinh các thuộc Huyền Vũ biệt uyển của Thục

Sơn, đệ rảnh thì đến tìm ta uống rượu nha!...Mau vào đi!"

Dương Phong Linh đứng bên kéo kéo tay áo của Trương Thiên Hoa, giục gã đi vào cùng. Nhưng Trương Thiên Hoa vẫn không yên tâm, hỏi Hoa Lân: "Đại ca! Huynh ở Huyền Vũ biệt uyển thật à?"

Hoa Lân tống ra một cước vờ nổi giận nói: "Đệ thấy ta lừa người bao giờ chưa?"

Trương Thiên Hoa lách người sang một bên, cười hì hì nói: "Vậy thì tốt, vậy thì tốt! Thế đệ vào trước nhé?"

"Đi đi..."

Hoa Lân dõi nhìn bọn họ vào cửa Thục Sơn rồi mới hồi thần, đang chuẩn bị cùng Diệp Thanh xuống núi bắt chim thì đột nhiên nghe thấy có vài người đang thì thào rỉ tai nhau: "Này! Các ngươi biết không? Có người đã bỏ ra một khoản lớn, cược là Thượng Quan Linh của Thiên Sơn sẽ giành thắng lợi trong kỳ Thục Sơn kiếm điển này đấy!"

Một người khác tỏ ý không tán đồng: "Hừ! Chỉ sợ vị tất!...Cốc Phi Hồng của Thục Sơn mà xuất thủ, e rằng Huyền Thiên kiếm vẫn sẽ phải bày ở Thục Sơn thôi!"

Người lên tiếng trước đắc ý phi thường gân cổ nói: "Ha ha ha...Ngươi nhầm to, nhầm to rồi! Chẳng lẽ ngươi không biết Cốc Phi Hồng sắp tiếp nhận ngôi vị chưởng môn Thục sơn à?...Lẽ nào ngươi cho rằng ông ấy sẽ ra mặt đoạt kiếm sao?"

"..."

Hoa Lân nghe đến đấy bỗng thất kinh, không còn tâm trí nào mà để ý xem họ bàn luận tiếp những gì nữa. Trong tâm hắn bất chợt dậy lên một chút bất an. Hắn tự hỏi nếu ước vọng lớn nhất của Thượng Quan Linh là đoạt được Huyền Thiên kiếm, vậy mình sẽ thế nào đây? Bản thân hắn chịu gian khổ luyện tập ngự kiếm thuật là vì cái gì? Chẳng lẽ là để đấu một trận với Thượng Quan Linh ư?

Nhưng vì Thanh Thanh, hắn tuyệt đối không thể chùn bước! Điều này...

...

Chương 30 - Ma Tước Vi Sư*

Diệp Thanh nhận thấy Hoa Lân vẫn đang ngẩn ngẩn ngơ ngơ, bèn khẽ day áo hắn gọi: "Công tử! Chúng ta có cần xuống núi không nào?"

Hoa Lân chợt bừng tỉnh thốt: "Sao cơ?"

Diệp Thanh phụng phịu nói: "Huynh nhìn mình kìa, cô ta vừa đến là đã hồn vía lên may rồi...hừ!"

Hoa Lân phản ứng thần tốc, chỉ qua quýt về phía đại môn Thục Sơn nói: "Đâu có! Ta chỉ thấy kỳ quái không hiểu những kẻ mặc đạo bào kia thuộc môn phái nào thôi?"

Diệp Thanh nhìn theo tầm mắt của Hoa Lân, quả nhiên có chín đạo sĩ đeo trường kiếm hết sức nổi bật, ai nấy thân hình phiêu dật, như một thanh bảo kiếm vừa xuất vỏ khiến người ta kính sợ. Chỉ thấy người đứng đầu trong bọn họ là một cao thủ trung niên tiên phong đạo cốt, đang tiêu sái chắp tay nói với đệ tử Thục Sơn: "Toàn Chân giáo Hách Văn Chân!...Suất lĩnh tám đệ tử đến phó hội, xin chờ được tiếp đón!"

Hách Văn Chân nói năng rất có khí thế của một cao thủ, mọi người xung quanh nghe thấy người của Toàn Chân giáo đã đến, tất thảy đều im phăng phắc, hồi lâu sau mới xôn xao bàn luận: "Ồ!...Hách Văn Chân của Toàn Chân giáo sao? Cuối cùng ông ấy lại đạp nhập giang hồ rồi!"

Thục Sơn sớm đã có an bài cho những nhân vật quan trọng thế này, một đệ tử khí độ phi phàm vội lách mình vọt ra, chắp tay nói: "Nhuế mỗ không nghênh đón từ xa, mong được lượng thứ!...Xin mời!" Nói xong dịch sang nhường đường, lễ số thập phần chu toàn!

Hoa Lân lẩm bẩm một mình: "Cao thủ à cao thủ!...Đến khi nào mà ta chỉ cần báo ra danh tính, mọi người liền vái chào thi lễ với ta, cuộc đời này kể như không uổng rồi!"

Diệp Thanh cười khúc khích: "Huynh ấy à? Dù cho võ công có luyện đến mức thiên hạ đệ nhất, người ta vẫn gọi huynh là Lân thiếu gia! Hi hi hi..."

Hoa Lân cũng cười rộ đáp: "Lân thiếu gia thì Lân thiếu gia!...Chỉ cần mọi người đối với ta lễ phép hơn là ta thích rồi! Hà hà..."

Người người chen chúc bên ngoài đại môn của Thục Sơn. "Vô Cực môn", "Thánh Thủy cung", "Mộ Dung thế gia", "Vọng Nguyệt sơn trang"...các môn phái danh chấn thiên hạ đều lục tục xuất hiện, đúng là danh nhân tụ hội, chấn động tinh thần.

Hoa Lân định cất bước hạ sơn thì bỗng vô tình bắt gặp ngoài cửa có vài người đang quây lại ghi chép gì đó, hắn ngưng thần nghe thấy một người trong bọn họ rì rầm nói: "Thượng Quan Linh của Thiên Sơn một đền ba, Hách Văn Chân của Toàn Chân giáo một đền năm, Thôi Hạo Phi của Võ Đương một đền sáu..."

Hoa Lân từ hồi ở kinh thành đã nghe qua về cách "đặt cược", không khỏi cười phá lên khanh khách, xem ra có người muốn nhân dịp Thục Sơn kiếm điển này để phát tài rồi. Hắn lắc đầu cười nói: "Không biết tỷ lệ đặt cược của ta là bao nhiêu nhỉ? Hì hì..."

Diệp Thanh nói: "Chỉ sợ chưa ai biết là huynh muốn tham gia đoạt kiếm ấy chứ?"

Hoa Lân ngẫm nghĩ thoáng qua rồi bảo: "Hê! Chờ lát nữa về ta cũng đặt tiền. Thanh Thanh...Chúng ta xuống núi trước đi!"

Diệp Thanh gật đầu, hai người xuôi theo bậc thang quanh co thong dong cùng đi xuống.

Nhưng lúc này hướng đi của bọn họ hoàn toàn tương phản với những người khác đang lên núi, các nhân

vật võ lâm phía dưới hầu như đã làm tắc nghẽn đường, cảm giác một tấc cũng khó đi.

Do tốc độ xuống quá chậm nên Hoa Lân đành dắt Diệp Thanh thi triển Thảo Thượng Phi men theo bụi gai bên đường chạy băng băng. Hai người vừa mở màn, lập tức đã có một số hiệp khách võ công cao cường nhảy vào lùm cỏ, thi triển khinh công chạy như bay lên núi. Dù sao mọi người cũng đều là người trong võ lâm, còn sợ gì làm kinh thế hãi tục?

Hoa Lân và Diệp Thanh tốn bao công sức mới xuống được chân núi, tức thì lẩn ngay vào khu rừng rậm nguyên thủy bên tay phải. Khi đã cách xa đại đạo, tiếng người huyên náo nhỏ dần, Hoa Lân ngự phi kiếm bay vào rừng rậm, bám sát theo ngọn cây phi mười mấy dặm đến một nơi yên tĩnh.

Đáp xuống một khoảng đất trống, tứ phía là các đại thụ cao ngất ngưởng như lấp kín cả bầu trời, thảm cỏ dưới chân vương mùi thơm của bùn đất, khiến người ta cảm thấy đầu óc sảng khoái, không khí trong lành. Nơi đây u tĩnh dị thường, loáng thoáng nghe thấy tiếng kêu du dương của côn trùng. Hoa Lân cười gian

nói với Diệp Thanh: "Đây đúng là một địa phương tốt để hẹn hò! Hê hê..."

Diệp Thanh thấy nụ cười của hắn không mang hảo ý, hai cánh tay nhỏ nhắn bất giác che chắn nút áo trên cổ, như sợ hắn bất cứ lúc nào cũng có thể lột sạch y phục của mình.

Hoa Lân hết sức không thành thực nhìn chòng chọc vào người nàng, phát hiện thấy cái eo thon, vóc dáng đầy đặn, chiếc váy trơn bóng bó sát làm lộ ra thân hình mềm mại dụ hoặc, so với hôm qua còn tăng thêm một phần sắc thái kiều mị của nữ nhân. Hắn bước qua vòng tay ôm lấy nàng, Diệp Thanh bất giác "ư" một tiếng, gấp rút nói: "Không...không...huynh còn phải luyện kiếm mà!"

Hoa Lân thấy mặt nàng đỏ bừng, bèn cười ha ha nói: "Trông muội kìa! Cứ như sắp bị ta ăn thịt không bằng. Để xem tối nay ta có thu thập muội không?" Buông Diệp Thanh ra, hắn ngẩng đầu nhìn thấy một con chim sẻ đang bay qua một ngọn cây, liền vươn thẳng người dậy, trượng kiếm đuổi theo con chim nhỏ đó. Chú chim sẻ sợ hãi đập cánh phành phạch

xuyên thẳng vào trong rừng, nấp trong đám cành lá um tùm.

Thể hình của Hoa Lân to hơn "một chút", căn bản chui không lọt vào đám cành cây rậm rạp đó, bèn nổi giận vung kiếm chặt gãy lớp lớp cành lá, toàn lực truy bắt con chim sẻ đáng thương. Diệp Thanh ở dưới đất cười hi hi nói: "Huynh đừng có dọa chết nó đấy!"

Hoa Lân cười hì hì đáp lại, hữu chưởng phóng ra một luồng chân khí, từ xa bọc lấy con chim sẻ đang lúng túng lo sợ kia, khống chế nó trong lòng bàn tay. Sau đó hắn lại mang theo con chim sẻ bay lên trời cao, không cho nó cơ hội chui vào trong rừng. Khi đã lên đến độ cao hai mươi trượng, Hoa Lân mới lỏng tay để mặc cho chim sẻ tự do trốn chạy thục mạng. Bản thân hắn thì ra sức đuổi theo sau, khiến con chim tội nghiệp quýnh quáng ngoặt sang phải, bổ nhào xuống rừng cây bên dưới. Tốc độ chuyển hướng của nó tuyệt đối có thể xưng là "cao thủ tuyệt đỉnh".

Hoa Lân cười dài chặn trước đường đi của nó, ép nó phải vòng lên cao, rồi lại bám sát theo sau. Một người một chim cứ thế cấp tốc biến đổi phương vị trên không, nhưng "thân pháp" của con chim sẻ thật xứng

là cao "nhân", nó dễ dàng thoát khỏi ma chưởng của Hoa Lân, nhanh chóng bay vào trong rừng. Hoa Lân không nhẫn tâm làm bị thương cái mạng nhỏ của nó, bất lực lau mồ hôi trán than: "Ai da! Nó còn lợi hại hơn cả Mạnh Lôi!"

Diệp Thanh phi lên ngọn cây, cười tỉnh rụi trước thất bại của Hoa Lân, chỉ ra xa nói: "Đằng kia còn có năm sáu con chim sẻ đấy! Hi hi hi..."

Hoa Lân lao sang bên đó, quả nhiên làm kinh động sáu con chim sẻ, khiến chúng hoảng hốt bỏ chạy toán loạn. Hoa Lân lập tức dùng chân khí bắt được một con rồi đem nó lên trời, sau đó rượt đuổi một hồi...

Sau vài lần, tuy Hoa Lân vẫn bại trận nhưng đã có thể duy trì được một khoảng thời gian. Dần dần, tốc độ phản ứng trên không của hắn ngày càng linh mẫn, khoảng cách không thua kém là bao...

Trong khi một người một chim đùa nghịch trên không, xa xa trong sơn lâm, có một hòa thượng nhếch nhác đang nướng thịt thú rừng. Thiền y trên người lão rách nát thảm hại, chẳng khác gì khất cái, trong tay cầm một thiền trượng bằng sắt đen dùng làm giá nướng thịt. Lão ta mà là đệ tử phật môn sao?

Đối với một kẻ ăn gà rừng nướng như lão, ngay cả yếu tố cơ bản nhất để làm hòa thượng cũng không có. Chỉ thấy lão cầm con gà rừng lên ngửi ngửi, thấy vẫn chưa chín nên lại nướng thêm một lượt trên đống lửa. Lão ngẩng đầu lên, nhìn thấy trên bầu trời đằng xa có một tên "thần kinh" đang đuổi bắt chim suốt nửa ngày trời, bất giác lầu bầu tự nói: "Cái thời đại này!...Kẻ điên mà cũng học được ngự kiếm thuật sao? Thói đời đúng là thay đổi hết rồi. Ài..."

Hoa Lân thân ở lưng chừng trời, đương nhiên cũng nhìn thấy đằng kia có người đang nướng thịt, nhưng việc luyện công cấp bách, hắn đâu có rỗi hơi mà quan tâm người khác nghĩ mình thế nào. Diệp Thanh thi triển khinh công đạp trên ngọn cây, chơi đùa cùng Hoa Lân suốt, thỉnh thoảng lại giúp hắn chú ý đến hành tung của lũ chim sẻ. Hai người đang vui cười hỉ hả, chợt nghe thấy có tiếng người mắng: "Ê! Ngươi đừng có bay qua bay lại nữa được không? Trông ngứa cả mắt!"

Hoa Lân và Diệp Thanh đều ngẩn người, con chim sẻ trong tay bay vèo vào rừng. Nhìn về hướng phát ra tiếng nói, chỉ thấy một hòa thượng ăn mặc lôi thôi

giộng thiền trượng bay ra từ trong rừng cây rậm rạp, tay còn cầm một con gà rừng nướng chín, đang say sưa ăn ngon lành.

Ba người vừa nhìn nhau đã ngớ ra, nguyên lai đều là người quen cũ. Hòa thượng này chính là Ma Diện Tôn Giả mà Hoa Lân đã chạm trán ở Hoàng Sơn. Nếu người khác mà gặp phải hòa thượng này, e là đã bỏ chạy từ lâu rồi. Nhưng đúng lúc Hoa Lân đang muốn tìm một người "biết bay" để đánh một trận, liền cười khà khà nói: "Hòa thượng chết giẫm!...Cái mồm quạ đen của ông, bảo cái gì mà 'phong vân nhất định sẽ lại lâm môn', ta vừa nhìn thấy ông là thấy khó chịu khắp người rồi!"

Sư Diện Tôn Giả vốn dĩ tính nóng như lửa, là một kẻ ham đánh lộn, lão cắn mạnh một miếng thịt gà, nhai dập dập mấy cái rồi hàm hồ nói: "Vừa hay!...Lão nạp cũng muốn xem xem ngươi có tư cách bảo vệ Thu Nhược Thủy không..." Đột nhiên ngừng lời, lão nhìn chằm chằm về phía Diệp Thanh cách đó không xa.

Hoa Lân không nói thêm, giơ kiếm trôi nổi giữa không, toàn thân tán phát chiến ý lẫm liệt.

Sư Diện Tôn Giả cũng cảm giác được áp lực, từ từ trở nên ngưng trọng, cắn vội miếng thịt gà, phun ra một khúc xương, tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu.

Diệp Thanh trên ngọn cây cảm thấy xung quanh bỗng chốc vắng lặng như tờ, lũ chim sẻ đằng xa kinh hoàng tháo chạy tứ phía, cành cây dưới chân bị một luồng kình phong cuộn trào mãnh liệt ép cho xiêu vẹo. Những lá cây gần đó bị thổi bay ùn ùn ra ngoài như sóng gợn.

Diệp Thanh tưởng rằng họ định liều mạng, sợ hãi la lớn: "Này! Hai người đừng đánh được không?"

Thanh âm chưa dứt, Hoa Lân và Sư Diện Tôn Giả đã lao vọt qua nhau như tia chớp giữa không trung. "Keng keng keng..." kiếm quang lấp loáng, Sư Diện Tôn Giả cười hô hố nói: "Mùi vị chân gà thế nào?"

Hoa Lân nhếch môi cười, vài cái xương gà đứt đoạn từ trên cao rơi xuống.

Sư Diện Tôn Giả giương cao thiền trượng, rống to: "Phạn Quang Chú..."

Chỉ thấy đầu thiền trượng lóe lên một điểm sáng, cả cây thiền trượng đột ngột biến to gấp bảy, tám lần,

song thủ vung lên, hóa ra vô số thiền trượng hung mãnh kích về phía Hoa Lân.

Hoa Lân vẫy nhanh trường kiếm tung ra mười ba đóa tinh quang, dồn dập bắn vào những hư ảnh của thiền trượng. Chiêu này chính là Thất Tinh Quyết chấn kinh võ lâm của Thiên Sơn phái, có điều, chỉ trong một cái hất tay, Hoa Lân đã liên tục tung ra mười ba đóa kiếm hoa, nếu đệ tử Thiên Sơn nhìn thấy, chắc chắn sẽ thất kinh tưởng hắn là người nhà trời...

...

Chú thích: *Ma tước vi sư: chim sẻ làm thầy

Chương 31 - Lâm Trung Quyết Chiến

Hàng loạt tiếng nổ ầm vang, trượng ảnh của Sư Diện Ma Tôn toàn bộ bị kích tan. Hoa Lân không hề ngừng tay, cấp tốc nâng trường kiếm, một màn kiếm khí to lớn bổ thẳng vào mặt Ma Tôn. Kiếm quang còn chưa đến nơi, Hoa Lân không chờ đối phương được xả hơi, song thủ bắt kiếm, lập tức phi lên trời cao, hét lớn: "Thiên Kiếm Trảm..."

Ánh sáng xung quanh phảng phất như bị hút về phía Hà Chiếu kiếm, ngưng tụ thành một thanh thiên kiếm khổng lồ, Hoa Lân đã dùng đến kiếm pháp của Kiều Truy Phong, chiêu thứ hai tiếp nối ngay sau chiêu thứ nhất, nhanh hơn một bước chém vào mé phải của Ma Tôn.

Quả nhiên theo thói quen, Sư Diện Ma Tôn lách sang bên phải để tránh chiêu đầu tiên, nhưng ngàn vạn lần không nghĩ đến một thanh thiên kiếm bỗng đổ ập xuống đầu, khiến y giật mình toát mồ hôi lạnh khắp người, vội vàng vận công lực toàn thân giương thiền trượng lên đỡ.

"Ầm..."

Thiên kiếm đập mạnh lên thân thiền trượng, tiếng nổ rền như kinh lôi bộc phát trong không khí, Ma Tôn chấn động té văng vào rừng cây. Lá cây dưới chân bị kình phong thổi bay rào rào dạt sang hai bên, thanh thế cực kỳ hùng tráng.

Hoa Lân ở trên không cười khà khà đắc ý, đột nhiên Ma Tôn vừa ngã lăn xuống đã nhún mình bắn vọt lên, cuốn theo một đám hắc ảnh ào ạt đâm tới, miệng gầm thét: "Hàng Ma Thần Trượng!"

Một con hắc long hung dữ đằng không, dũng mãnh lao về phía Hoa Lân trên không trung. Chắc hẳn Sư Diện Ma Tôn bị đánh trúng một chiêu nên lửa giận bốc lên, ngay cả "Hàng Ma Thần Trượng" chấn kinh thiên hạ cũng đem ra thi triển.

Hoa Lân kinh hãi ra mặt, khí thế của con hắc long đó quá hung mãnh, căn bản không kịp né tránh, đành phải bắt chước Ma Tôn, lấy Hà Chiếu kiếm che chắn trước thân...

Lại một tiếng ầm vang! Diệp Thanh không kìm nổi hoảng sợ kêu lên: "Lân ca ca..."

Con hắc long đó va chạm mãnh liệt với Hà Chiếu kiếm, chỉ thấy kình khí thoáng co lại rồi đột ngột nổ tung. Sóng xung kích cường đại lan tỏa dập dờn trong không khí như những gợn nước, cành lá phía dưới rộ lên rào rào, khí áp cường liệt đập vào người Diệp Thanh khiến toàn thân nàng đau âm ỉ.

Sau một đòn toàn lực chống đỡ, Hoa lân cổ họng ngọt lịm, thân thể bị lực xung kích cực mạnh đẩy bay lên trời, khóe miệng rỉ ra một vệt máu. May là thân ở trên cao năm mươi trượng, Diệp Thanh không nhìn

thấy thảm trạng của hắn, nếu không khẳng định là nàng ở bên dưới sẽ la hét thất thanh...

Hoa Lân do vừa rồi quá chủ quan, bị hắc long đâm trúng nên thụ nội thương nhẹ, lòng cũng phừng phừng nổi giận! Trong cơn phẫn khí, hắn mau chóng nhào xuống một cách dữ dội, trường kiếm trong tay chĩa thẳng vào Ma Tôn, Hà Chiếu kiếm bừng sáng chói mắt, sát khí mạnh mẽ hùng dũng phủ khắp đại địa. Tuyệt học này chính là chiêu kiếm áp chót trong "Tuyệt Trần Thất Thập Nhị Kiếm" - Thiên Hoan Kiếm. Hoa Lân vốn dĩ vẫn luôn không minh bạch ý cảnh của chiêu này, hôm nay bị đánh văng lên trời, thình lình linh quang vụt qua trong óc, ngưng tụ công lực toàn thân, đem một nghìn loại biến hóa gộp chứa trong một thức Thiên Hoan Kiếm bình đạm. Khí thế lớn mạnh cùng kiếm quang lăng lệ khiến Ma Tôn không khỏi biến sắc, hét toáng lên: "Ê ê ê!...Ngươi không định liều mạng đấy chứ?"

Hoa Lân nghe vậy ngớ ra, nhưng không thu được thế công, chỉ còn cách thần tốc chếch sang rừng cây mạn trái. Người chưa đến, khí đã phát trước. Kiếm khí dồn ép khiến cây cối rung lên bần bật, lá cây xum xuê xào

xạc tách ra một khoảng trống, Hoa Lân "vèo" một tiếng hạ thân xuống mặt đất, nhưng chân khí ở mũi kiếm không được phát tiết, đành phải quay ngoắt mình chém ngang...

Một cơn gió nhẹ thổi qua, kiếm quang lan ra tứ bề.

Diệp Thanh từ trên ngọn cây nhảy xuống, đến bên cạnh Hoa Lân, kiểm tra tỉ mỉ thân thể của hắn, đoạn hỏi: "Huynh không sao chứ?"

Sư Diện Tôn Giả cũng đáp xuống từ trên không, gân cái họng lớn trời sinh lên mắng chửi: "Mẹ nó chứ, ta với ngươi vô oán vô cừu, con bà ngươi liều mạng với ta làm gì?"

Hoa Lân đỏ bừng mặt, cao giọng kháng nghị: "Xì! Ta tự biết chừng mực, sẽ thu lại kiếm chiêu thôi..."

Vừa mới nói xong, tứ phía truyền lại những tiếng răng rắc. Ba người ngoảnh đầu nhìn, bỗng nhiên, đại thụ xung quanh rầm rầm đổ xuống một vùng rộng. Ba người vội vã bay lên, tránh khỏi những cành cây đang tới tấp rụng xuống, cúi đầu nhìn, họ ngỡ ngàng phát hiện thấy phương viên vài chục trượng đã bị một kiếm của Hoa Lân gọt bằng.

Sư Diện Ma Tôn tức tối: "Ngươi gọi thế này là thu được kiếm chiêu hả?"

Hoa Lân gãi đầu gãi tai nói: "Ngoài ý ngoài ý!...Hoàn toàn là ngoài ý!"

Diệp Thanh cười khúc khích: "Thế cũng tốt, mở ra khoảng rừng trống này, về sau có thể xây nhà ở đây rồi!"

Sư Diện Ma Tôn "hừ" một tiếng, trịnh trọng nói: "Thằng nhóc! Ta buộc phải nói rõ với ngươi, chiêu kiếm vớ vẩn vừa nãy của ngươi, ta tuyệt đối có thể phá giải, chẳng qua ta sợ một khi xuất thủ, cái mạng nhỏ của ngươi sẽ đi tong ngay tại trận thôi!"

Hoa Lân hồi tưởng lại ý cảnh của chiêu kiếm đó, tỏ vẻ bất phục: "Chiêu này của ta tên là Thiên Hoan Kiếm, đã không còn tồn tại chiêu thức, chỉ sợ ngươi khó mà tránh được."

Sư Diện Tôn Giả bực bội nói: "Hừ! Dù cho ta tránh không được, nhưng muốn giết ngươi thì vẫn có thể!"

Hoa Lân động tâm, nhớ lại kiếm thế khi nãy, nhận thấy Ma Tôn nói có chút đạo lý, sau này nên ít sử dụng chiêu Thiên Hoan Kiếm này thì hơn, bèn hào

sảng nói: "Ngươi nói đúng, hôm nay coi như ta thua! Chiêu Hàng Ma Thần Trượng gì gì của ngươi đúng là cũng có ngón nghề đó!"

Sư Diện Tôn Giả cười khì khì đáp: "Luận công lực đương nhiên ta mạnh hơn ngươi nhiều rồi, thế nào, vừa rồi không thụ thương chứ?"

Hoa Lân vỗ vào ngực mình nói: "Xì! Trông bộ dạng khỏe như rồng như hổ của ta thế này, có chỗ nào giống người bị thương không?"

Sư Diện Tôn Giả "ủa?" một tiếng, cười hề hề hỏi: "Có phải ngươi muốn lên Thục Sơn tỷ võ đoạt kiếm không?"

Hoa Lân trầm tư giây lát, sau cùng gật gật đầu.

Sư Diện Tôn Giả nghiêm nghị nói: "Ngươi dắt díu con gái của Diệp Thiên Tông đi loăng quăng hết đông sang tây cũng tạm cho qua, giờ lại còn muốn đoạt bảo kiếm của Diệp Thiên Tông, ngươi chán sống rồi chắc?"

Diệp Thanh nghe thấy có người nhắc đến phụ thân mình, thân thể khẽ run lên. Hoa Lân cảm ứng được liền quay đầu nhìn nàng một cái, rồi hùng hổ vặc lại

Ma Tôn: "Có một số chuyện không thể tránh được!...Ta tin rằng sẽ có một ngày, lũ tà ma, trộm cắp gặp bản thiếu gia đều phải cúp đuôi bỏ chạy!"

Sư Diện Ma Tôn lòng chấn động, tiểu tử trước mặt quả nhiên là kỳ tài khoáng thế, niên kỷ còn nhỏ mà đã có thể giao đấu bình thủ với y, e là Diệp Thiên Tông thời trẻ công lực cũng không đạt tới mức này. Ma Tôn lắc đầu quầy quậy, nói oang oang: "Ngươi không nghe thì thôi!...Bất quá, nếu sau này xảy ra chuyện gì, ngươi có thể tới Ngũ Đài Sơn tìm Ngộ Phàm thiền sư, ông ấy là sư huynh của ta, nói không chừng có thể giữ cho ngươi một mạng!"

Hoa Lân thừ ra chưa kịp lên tiếng thì Sư Diện Ma Tôn đã lại dức lác ầm ĩ: "Rồi, không tán lăng nhăng với ngươi nữa! Bụng ta còn chưa được ăn no, ta đi nướng ít thú rừng đã rồi nói sau!"

Hoa Lân thấy Ma Tôn đã phi về phía khoảng đất trống vẫn còn bốc khói ở xa, liền cười hì hì nói: "Thằng cha này nói năng cứ như sấm nổ bên tai, nếu cãi lộn thì chắc chết với hắn quá!"

Diệp Thanh mỉm cười, cúi nhìn rừng cây bị san bằng dưới chân, dịu dàng hỏi: "Công tử có muốn tiếp tục bắt chim luyện tập không?"

Hoa Lân cảm thấy thương thế trong cơ thể hơi khó chịu, suy nghĩ một chốc rồi nói: "Không chơi với chim nữa!...Đêm nay còn phải lưu lại tí khí lực để còn đánh với lão Mạnh Lôi chứ!"

Dứt lời đưa Diệp Thanh bay ra khỏi khu rừng rậm nguyên thủy, đi theo đường cũ quay về Thục Sơn...

Chương 32 - Đại nhân báo danh*

Lại nói Lý Lôi Vân của "Thiên Sơn kiếm phái" dẫn theo các đệ tử trú tại "Thanh Long biệt viện", do các phòng đều đã chật cứng nên mười một người Thiên Sơn phái đều được an bài ở trong một tiểu viện tinh xảo đẹp đẽ. Người ta tôn trọng thân phận của họ nên mới sắp xếp cho một tiểu viện độc lập, nếu là người khác thì e rằng tầng trên tầng dưới đều phải ở lẫn cùng nhiều nhân vật võ lâm không quen biết.

Lý Lôi Vân triệu tập tất cả các đệ tử đến khách sảnh, dặn dò: "Trận pháp của Thục Sơn vang danh thiên hạ, bố cục phòng ốc đều áp vào trong trận pháp, mọi

người không có chuyện gì thì đừng đi lung tung. Còn nữa, không ai được đến gần ba toà tháp cao lớn hùng vĩ kia, vì đó là cấm địa của Thục Sơn..."

Trương Thiên Hoa gục đầu mải mê với những tâm sự của mình, sư thúc nói gì gã chẳng hề để vào tai, thầm vạch kế hoạch làm thế nào để đi họp mặt với Hoa Lân.

Trong những ngày này, gã quả nhiên phát hiện thấy Hạng Tiêu Vân và Trần Kiêu có gì đó lén lút mờ ám, chỉ sợ bọn chúng thực sự sẽ gây bất lợi cho gã. Nhớ lại mấy hôm trước Hoa Lân bất chấp thân mang trọng thương đến báo tin cho mình, tình nghĩa huynh đệ này khiến gã thập phần cảm động.

Đang miên man suy nghĩ thì Lý Lôi Vân đột nhiên gọi tên gã: "Thiên Hoa...Ta đang bảo con đấy! Không được đi tìm tiểu tử Hoa Lân, rõ chưa?"

"Vâng!" Trương Thiên Hoa thuận mồm đáp.

Đại môn bỗng vang lên tiếng cót két, Thượng Quan Linh đẩy cửa bước vào, thấy mọi người đang họp liền cao giọng nói: "Ta ra ngoài một lát!" Nói rồi quay

mình đi luôn. Lý Lôi Vân quan tâm hỏi: "Sư muội định đi đâu thế?"

Thượng Quan Linh hơi khựng lại nhưng không hồi đáp, tiện tay đóng cửa rồi nhẹ nhàng bỏ đi. Dương Phong Linh vốn muốn chạy theo nhưng thấy sư tôn không có ý dẫn mình đi cùng nên đành phải ngoan ngoãn lưu lại.

Lý Lôi Vân chẳng còn lòng dạ nào mà dặn dò chúng đệ tử điều gì nữa, lãnh đạm bảo: "Cần nói thì ta đã nói hết rồi, muốn ra ngoài phải báo trước cho ta biết!"

Trương Thiên Phong thấy sư thúc chuyển thân sắp quay về phòng, liền nói ngay: "Thiên Hoa muốn ra ngoài ngắm phong cảnh Thục Sơn, nghe nói cảnh sắc ở Lăng Vân đỉnh rất hùng vĩ!"

Lý Lôi Vân quay người nhìn dò xét gã một lượt từ trên xuống dưới, trầm giọng nói: "Ra ngoài cũng được! Nhưng phải có người đi theo con."

Dương Phong Linh hớn hở: "Con đi con đi! Hi hi..."

Lý Lôi Vân đành chịu thua: "Đã vậy thì hai đứa đi đi!"

Trương Thiên Hoa đánh mắt với Dương Phong Linh, hai người sải bước ra khỏi đại môn.

Các sư huynh đều biết Dương Phong Linh và Trương Thiên Hoa khá thân thiết với nhau nên không cảm thấy có gì khác thường. Chỉ có Trần Kiêu mắt lóe lên một tia sắc lạnh khó phát giác, khác xa thần sắc ảm đạm thường ngày.

Ra khỏi sân, bên ngoài giờ đang là buổi trưa.

Trương Thiên Hoa, Dương Phong Linh thoăn thoắt rảo bước khỏi "Thanh Long biệt viện". Họ nhận thấy trên những con đường của Thục Sơn, người đông nườm nượp, dường như đã hình thành nên quy mô của một tòa thành trấn, tốp năm tụm ba các nhân vật võ lâm không ngừng đi ngang qua người họ. Trương Thiên Hoa trông thấy một đệ tử Thục Sơn đang đi đến từ phía đối diện, bèn chắp tay hành lễ nói: "Thiếu hiệp xin lưu bước, cho hỏi Quan Tinh các ở Huyền Vũ biệt uyển đi đường nào ạ?"

Đệ tử Thục Sơn đó nhìn đánh giá Trương Thiên Hoa có vẻ tôn kính, chỉ tay về hướng bắc: "Huyền Vũ biệt uyển nằm ở mặt bắc của Thục Sơn, Thiên Tinh các ở

ngay bên cạnh 'Ấn Nguyệt hồ' của Huyền Vũ biệt uyển, thiếu hiệp cứ đi là thấy!"

Trương Thiên Hoa liên thanh cảm tạ, sau đó kéo Dương Phong đi tìm Huyền Vũ biệt uyển, cuối cùng đã thấy được mục tiêu. Gã bấy giờ mới biết "Quan Tinh các" là một tòa lâm thuỷ tiểu tạ trang nhã phi thường, nhìn khung cảnh u tĩnh này thì nơi đây dường như là chỗ ở của một nhân vật quan trọng nào đó. Gã sực hiểu ra tại sao đệ tử Thục Sơn ban nãy khi nghe thấy mình hỏi "Quan Tinh các" liền tỏ ra tôn kính như vậy. Nguyên lai khách trọ ở trong "Quan Tinh các" này có thân phận trác việt. Chẳng lẽ Hoa Lân và Diệp Thanh ngụ tại Quan Tinh các thật ư?

Lúc này, một đệ tử Thục Sơn từ xa nhìn thấy hai người bọn họ "thập thò" ngó nghiêng, liền tiến đến thân thiện hỏi: "Tiền bối trong đó đã ra ngoài rồi, có lẽ phải tối mới về được, huynh tìm họ có việc gì không?"

Trương Thiên Hoa sầu muộn hỏi: "Tiền bối?" Gã ngớ ra rồi bỗng tỉnh ngộ nói: "À!...Không có gì, không có gì." Trong lòng thầm tức giận, xem ra sáng nay Hoa

đại ca vì muốn an ủi mình nên đã nói bừa ra nơi này rồi.

Dương Phong Linh hậm hực: "Huynh xem hắn đấy! Hành tẩu giang hồ đã hơn sáu tháng rồi mà vẫn thích lừa người!"

Trương Thiên Hoa không nói gì, cúi đầu đi về đường cũ cùng Dương Phong Linh. Nhưng Dương Phong Linh cũng không im lặng được lâu, thoáng sau đã cao hứng trở lại, hưng phấn chỉ tay về phía Lăng Vân đỉnh ẩn hiện đằng xa reo: "Thiên Hoa ca ca, Thiên Hoa ca ca!...Huynh nhìn trên kia đi. Oa! Chúng ta lên đó xem được không?"

Trương Thiên Hoa nhìn lên đỉnh núi theo hướng tay nàng chỉ, gượng cười đáp: "Được thôi..."

Dương Phong Linh tung tăng chạy nhảy trên đường, chốc chốc lại quay đầu chờ hắn, giậm chân giục giã: "Nhanh lên nào!"

Trương Thiên Hoa đang đoán xem Hoa Lân đã tiến nhập Thục Sơn hay chưa, tâm trạng hết sức buồn bã không vui, thầm nghĩ: Sao Hoa đại ca biết Thục Sơn có một "Quan Tinh các" nhỉ? Chắc huynh ấy vô tình

nghe thấy có người nhắc đến thôi. Nếu Hoa đại ca bảo là mình trọ tại một nơi bình thường thì chứng tỏ huynh ấy có khả năng thực sự đã vào trong này! Nhưng huynh ấy lại cứ quả quyết rằng mình trọ trong "Quan Tinh các", một nơi tách biệt trang nhã, xem ra lời nói này khó mà tin được!

Dương Phong Linh thấy gã cúi đầu đi lề rề từng bước thì tức khí chống nạnh gắt: "Này!...Huynh có nghe muội nói không đấy?"

Người đi bên đường thấy bộ dạng khả ái của nàng đều quay đầu lại nhìn. Dương Phong Linh phùng mang trợn mắt, tức tối nhìn như đóng đinh vào mặt Trương Thiên Hoa, không quan tâm gì đến biểu hiện của người khác với mình. Dẫu sao mỹ nữ cũng có nhiều đặc quyền - không cần những gì vô ích!

Trước bao nhiêu ánh mắt của những người xung quanh, Trương Thiên Hoa cảm thấy hơi bối rối mất tự nhiên, vội đáp: "Đến đây đến đây!" Rồi hấp tấp sải bước theo nàng.

Dương Phong Linh mắt đẹp lúng liếng, cười duyên với Trương Thiên Hoa: "Vậy mới nghe lời chứ!...Có điều, vừa rồi muội nghe thấy có người muốn đi báo

danh tham gia kiếm điển! Chúng ta đi xem có những ai đoạt kiếm được không?"

Trương Thiên Hoa mặt nghệt ra, người ta vẫn bảo tâm tư mỹ nữ biến đổi vô thường, xem ra câu nói này quả nhiên không sai. Vừa mới chộn rộn kêu là muốn lên Lăng Vân đỉnh, bây giờ đột nhiên lại cải biến phương hướng. Gã chỉ biết ngờ nghệch gật đầu nói: "Được rồi được rồi! Muội đi đâu, ta theo đó!"

Dương Phong Linh nghe thế thích chí cười hi hi nói: "Thế thì đi thôi nào!" Nói xong dắt tay Trương Thiên Hoa dọc theo đường lớn, tiến về phía "Nghị Sự điện" của Thục Sơn.

Còn chưa đến nơi, từ xa đã nhìn thấy vô số người đứng xem trên bậc thềm của "Nghị Sự điện", tất cả đều ngước lên nhìn danh sách tỉ thí được treo trên tường.

Trương Thiên Hoa và Dương Phong Linh cùng đi đến, chỉ thấy trên bức tường cao to treo hơn trăm tấm biển tên lấp loáng ánh sáng vàng. Mặt trên đều có ghi danh tính của những nhân vật đại danh đỉnh đỉnh, tùy tiện chọn ra bất kỳ người nào cũng là cao thủ danh chấn giang hồ. Trông tình hình này thì tất cả

các cao thủ tham gia đoạt kiếm đều được nêu tên ở trên đó.

Trương Thiên Hoa soi kỹ thì thấy danh tự của tiểu sư thúc Thượng Quan Linh xếp ở vị trí thứ hai. Cốc Phi Hồng của Thục Sơn quả nhiên không xuất trường, đại biểu Thục Sơn kiếm tông tham gia đoạt kiếm kỳ này là Cốc Phong Chi.

Dương Phong Linh lấy làm kỳ quái hỏi: "Ý? Cốc Phong Chi là ai thế?"

Lời này vừa thốt ra, lập tức đã có vài nhân vật võ lâm nhìn về phía nàng. Trương Thiên Hoa vội kéo tay áo nàng, thấp giọng nói: "Thục Sơn Nhất Kiếm Phong!...Cốc Phong Chi vài năm gần đấy đã trở thành một cao thủ nổi tiếng võ lâm. Năm năm trước, huynh ấy cũng từng tham gia Thiên Sơn kiếm điển của chúng ta. Nhưng khi đó Cốc Phi Hồng là đại biểu của Thục Sơn, còn Cốc Phong Chi chỉ đến để quan sát học hỏi mà thôi!...Lý sư thúc hôm kia đã dự đoán, kỳ Thục Sơn kiếm điển lần này sẽ do Cốc Phong Chi xuất diện đoạt kiếm, quả nhiên trúng phóc."

Dương Phong Linh trước giờ không lưu ý lắm đến chuyện giang hồ, mặc dù trên tường toàn là những

đại danh hiển hách nhưng thực sự chẳng nhận biết được mấy người, nàng chu môi nói: "Nhiều người quá à!" Người khác thì đều kinh ngạc trước danh tính của các cao thủ treo trên kia, chỉ có Dương Phong Linh mới ngạc nhiên trước số người đoạt kiếm.

Trương Thiên Hoa phiền muộn nói: "Đương nhiên là đông hơn nhiều so với kỳ Thiên Sơn kiếm điển của chúng ta lần trước rồi. Bất quá hai ngày sau, hơn một trăm cao thủ e là chỉ còn lại một nửa thôi."

Dương Phong Linh không hiểu: "Tại sao sau hai ngày lại giảm đi nhiều người như vậy?"

Trương Thiên Hoa kiên nhẫn giải thích: "Vì 'Huyền Thiên kiếm' chỉ có một thanh!...Do đó, cả kiếm điển đương nhiên cũng chỉ có một người đứng nhất. Sau mỗi trận, kẻ thất bại chỉ còn nước lùi về làm khán giả mà thôi!"

Dương Phong Linh bây giờ mới chợt hiểu ra.

Trương Thiên Hoa thấy xung quanh có vài người mới nhập bước giang hồ nghe thấy cao kiến của mình, đều gục gặc đầu tán thành, trong lòng không khỏi dâng lên niềm khoái cảm đắc ý.

Đúng lúc này, một đệ tử Thục Sơn bỗng nhiên cất cao tiếng: "Thiên Tinh môn, nhị môn chủ Phùng Kiến Bình, đại biểu Thiên Tinh môn tham chiến!"

Chúng nhân dưới đài đều nô nức khen hay!

Tiếp đó, chỉ thấy một thiếu niên vận thanh y mang trường kiếm tung người nhảy lên, chuyển hướng ba lần liên tiếp trên không trung, tay cầm một biển tên rực rỡ ánh vàng, treo lên tường một cách chuẩn xác phi thường. Thân thể gã ở trên không quay ngược lại, vọt qua đỉnh đầu mọi người, "vù" một tiếng đã lại đáp xuống đài, thân pháp kinh thế hãi tục.

Chúng nhân dưới đài thấy đệ tử Thục Sơn ai nấy đều lợi hại, trong lòng không khỏi ngầm kính phục. Trương Thiên cũng thầm gật đầu nghĩ: "Võ công của thiếu niên đó có lẽ không chênh lệch với mình là bao."

Trương Thiên Hoa nhìn theo thân ảnh của thiếu niên đó, phát hiện thấy trên đài cao, trước cửa "Nghị Sự điện" còn bày một chiếc bàn bát tiên lớn. Một lão học cứu** "mắt mũi kèm nhèm" ngồi sau bàn, bức tường phía trên căng ngang một bức đại tự nền đỏ, trên viết: "Nơi báo danh kiếm điển".

Thế nhưng, cái nơi báo danh đó quá ư vắng vẻ, sao được náo nhiệt bằng đám đông chen lấn bên dưới đài?

Có điều ngẫm ra cũng đúng! Vô luận là ai, chỉ cần nhìn thấy các đại danh lẫy lừng trên "bảng đối chiến", người nào chẳng kinh hồn bạt vía. Chẳng có cao thủ nào thuộc loại tầm thường, thử hỏi làm sao dám liều lĩnh lên đó để chịu mất mặt cơ chứ?

Đúng lúc này, Trương Thiên Hoa tình cờ nhìn thấy một hán tử trung niên thể hình cao to, trông có vẻ hơi ngang ngạnh đi đến "nơi báo danh kiếm điển." Càng khiến người ta kinh ngạc hơn là hán tử trung niên đó oang oang nói: "Ta báo danh cho chưởng môn Tiên Kiếm phái, Hoa Lân!"

Trương Thiên Hoa sửng sốt, chẳng lẽ có người trùng tên với Hoa đại ca? Đúng là thế gian hiếm thấy!...Ha ha, hơn nữa còn là vị chưởng môn của "Tiên Kiếm phái" nữa chứ, nghe cũng có chút phong thái đấy!

Quả nhiên thấy lão học cứu nơi báo danh kiểm tra đối chiếu một hồi, rất lâu sau mới cầm lên một miếng kim bài, đề bút viết lên phía trên mấy chữ, sau đó giao cho thiếu niên vận thanh y bên cạnh. Thiếu niên

đó giơ lên nhìn, cao giọng tuyên đọc: "Chưởng môn Tiên Kiếm phái, Hoa Lân!... Đại biểu Tiên Kiếm phái tham chiến!" Dứt lời phi thân nhảy lên, lại treo kim bài trong tay lên tường.

Trương Thiên Hoa chăm chú theo dõi tình hình bên đó, khi nghe thấy cái tên "Hoa Lân" chỉ cười cười hiếu kỳ. Nhưng Dương Phong Linh cạnh gã lại thảng thốt: "Hả?...Hoa Lân? Hoa Lân nào thế? Chưởng môn Tiên Kiếm phái?"

Các nhân vật võ lâm quanh đó cũng đang hiếu kỳ, trong giang hồ mới mọc thêm một Tiên Kiếm phái từ khi nào vậy? Nghe thấy Dương Phong Linh kêu lớn, hầu hết mọi người đều nhìn lại.

Dương Phong Linh ngượng ngập "ai a" một tiếng, thanh âm lập tức nhỏ xuống. Thấy người khác nhìn mình với ánh mắt quái dị, nàng còn tưởng rằng trên giang hồ thực sự có người trùng tên họ với Hoa Lân, liền thì thào: "Cái tên này quen thuộc quá nha! Hi hi hi..."

Nàng quay đầu nhìn Trương Thiên Hoa, khuỷu tay huých mạnh vào người gã, môi cong lên nói: "Thiên Hoa ca ca! Huynh bảo có đúng không?"

Trương Thiên Hoa kêu "hả?" một tiếng, lúc lâu sau mới có phản ứng, đầu toát mồ hôi nói: "Phải phải phải...Cái tên này quen quá đi!"

...

*đại nhân báo danh: báo danh hộ người

**lão học cứu: ông già có dáng vẻ mô phạm

Ngọc Tiên Duyên - Tập 3

Chương 33 - Hào Đổ Cuồng Đồ

Trương Thiên Hoa và Dương Phong Linh đến đây xem "bảng đối chiến", mục đích chủ yếu là muốn biết tiểu sư thúc sẽ gặp những đối thủ mạnh nào. Hai người nhìn lại tỉ mỉ một lượt "bảng đối chiến", âm thầm ghi nhớ tên các cao thủ của các môn phái, trong đó hai người Hách Văn Chân của Toàn Chân giáo và Cốc Phong Chi của Thục Sơn phái đương nhiên được liệt vào những đối thủ hàng đầu!...Còn về cao thủ của các môn phái khác, ví dụ như Trương Điền Hải của Võ Đương, Hạ Toàn Phúc của Côn Luân, Vân Trấn Hải của Hoa Sơn...tuy cũng được coi là những môn phái nổi trội, nhưng so thanh thế với "tam thánh môn" thì vẫn kém hơn chút ít.

Sau khi xem xong "bảng đối chiến", Trương Thiên Hoa còn chưa kịp có dự định gì thì đã bị Dương Phong Linh kéo lên "Lăng Vân đỉnh". Chẳng còn cách nào khác, gã đành phải ở cùng nàng trên đó cho đến tận hoàng hôn, ngắm cảnh mặt trời lặn rồi mới hạ sơn...

...

Lại nói Hoa Lân và Diệp Thanh khi về đến Thục Sơn, mặt trời đã dần lặn về phía tây. Bước vào "thị trấn" của Thục Sơn kiếm tông, hai bên đường đã có người bày chợ đêm, trông quang cảnh thì sinh ý thập phần rôm rả. Một đám đông đứng túm tụm giữa đường, rất nhiều nhân vật võ lâm tay giơ ngân phiếu hô hào ầm ĩ cứ như đang tranh nhau mua món bảo bối nào đó.

Hoa Lân cũng đã từng bắt gặp tình cảnh này, đương nhiên thoạt nhìn đã biết bọn họ đang mua gì, hắn chỉ thấy kỳ quái không hiểu vì sao Thục Sơn chịu để mặc cho người khác mở sòng bạc trong nhà của mình, quả là hết sức quái lạ.

Hắn liền quay sang cười bảo Diệp Thanh: "Thanh Thanh! Chúng ta đến đó xem tỷ lệ thắng cược của Thượng Quan Linh nhé?"

Diệp Thanh bĩu môi nói: "Chán ốm!" Nói thì nói vậy nhưng nàng vẫn theo chân Hoa Lân đến chỗ đám đông.

Do số người đặt cược quá nhiều nên một nữ hài tử như Diệp Thanh căn bản không thể chen vào được, nàng chỉ có cách đứng ngoài chờ. Hoa Lân chật vật mãi mới chui vào được bên trong nhưng không sao chen lên hàng đầu, chỉ loáng thoáng trông thấy phía trong bày một chiếc bàn bát tiên cỡ bự, nhà cái là một trung niên nhân nhanh nhẹn tháo vát, đứng sau lưng y còn có bốn người dáng bảo tiêu, bên cạnh cắm một chiêu bài, trên ghi bốn chữ lớn: "Hối Thông Ngân Trang". Hoa Lân chửi thầm: "Con mẹ nó!...Thì ra tỷ lệ đền tiền là do Hối Thông ngân trang quy định, chẳng trách có nhiều người đến 'cúng tiền' như vậy!"

Hoa Lân không chen được lên hàng đầu, đành móc ra một tập ngân phiếu la lên: "Ta mua Thượng Quan Linh thắng, tỷ lệ đền tiền bao nhiêu?"

Trung niên nhân làm cái thấy đống ngân phiếu dày cộp trong tay hắn liền cất tiếng: "Này này này!... Đằng sau có người muốn đặt tiền, những ai đứng trước mà không đặt thì xin phiền tránh đường!"

Các cao thủ võ lâm chen chúc ở hàng đầu quả nhiên nhường ra một lối đi hẹp để Hoa Lân lách lên.

Hoa Lân vất vả chui vào, đập tay cái bộp lên bàn bát tiên, thấy trên bàn bày một số giấy tờ công chứng, những gì cần có đều có đủ, quả nhiên là hãng ngân trang chính tông.

Nhà cái ở mặt bàn đối diện nghiêm nghị hỏi: "Tỷ lệ đền tiền của Thượng Quan Linh là một đền một, ngươi đặt bao nhiêu?"

Hoa Lân sẵng giọng kháng nghị: "Đây là đạo lý gì thế, sáng nay còn là một đền ba cơ mà!"

Nhà cái lạnh lùng đáp: "Ngươi nói cái quái gì đấy...Đó là chuyện từ đời nào rồi hử? Từ sau khi bảng đối chiến được công bố trưa nay, tỷ lệ đền tiền của Thượng Quan Linh đã giảm xuống ngay tức khắc rồi. Không chỉ có cô ta, Hách Văn Chân cũng đổi thành một đền một rồi."

Hoa Lân vốn dĩ không biết Thục Sơn đã công bố bảng đối chiến, càng không biết là "Hoa chưởng môn của Tiên Kiếm phái" đã báo danh tham gia kiếm điển.

Giọng hắn oang oang: "Cho ta xem tỷ lệ đền tiền của các người!"

Nhà cái rút từ dưới bàn ra một tấm vải, trải ra lên mặt bàn, chỉ thấy trên đó ghi chi chít tên người và tỷ lệ đền tiền, y thúc giục: "Ngươi mau xem đi!...Sau khi xem xong thì mua gấp, đừng có làm cản trở những người phía sau..."

Hoa Lân cười hề hề, quả nhiên nhìn thấy Thượng Quan Linh xếp ở vị trí thứ hai, đứng trên là Toàn Chân giáo Hách Văn Chân, tỷ lệ đền tiền của hai người đều giống hệt nhau, một đền một. Hắn thầm nghĩ chỉ dựa vào điểm này là nhà cái đã chắc chắn kiếm chác được rồi. Lướt mắt xuống dưới, tỷ lệ đền tiền của Thục Sơn Cốc Phong Chi là hai đền ba, không chênh lệch là mấy, xem ra chỉ có ba người này là cạnh tranh được với nhau. Xem tiếp phía dưới cũng cảm thấy chẳng có ý nghĩa gì, Hoa Lân bèn quăng ngân phiếu trong tay lên mặt bàn, dõng dạc nói: "Năm vạn lạng!...Tất cả mua Thượng Quan Linh thắng!"

Những người đứng xem xung quanh thảy đều biến sắc, lòng nghĩ tiểu tử đúng là lắm tiền, con mẹ nó,

vung tay một phát đã là mấy vạn lạng. Nhà cái cười cười, động tách nhanh như chớp giật: thu tiền, lập phiếu, ghi tỷ lệ đền tiền và ngày tháng, lấy ra một con dấu đỏ đóng xuống. Sắc mặt y nghiêm túc nói với Hoa Lân: "Có hiệu lực trong phạm vi toàn quốc..."

Hoa Lân gật đầu, trong lòng còn tán thưởng năng lực làm việc của y. Tiếp lấy phiếu cược, hắn đang định rời khỏi bàn đặt tiền thì vô tình lại liếc qua bảng tỷ lệ đền tiền trên bàn, đột nhiên mặt nghệt ra, chỉ thấy ở dưới cùng có ghi một hàng chữ nhỏ: "Chưởng môn Tiên Kiếm phái, Hoa Lân. Tỷ lệ một đền hai mươi!"

Hoa Lân vô cùng kinh ngạc, bản thân hắn còn chưa báo danh tham gia, tại sao lại được đăng tên lên đây. Nhưng suy tính cẩn thận một hồi là khúc mắc đã được tháo gỡ. Hắn đoán rằng Mạnh Lôi đã báo danh giùm hắn rồi.

Nhưng sao tỷ lệ của hắn lại là một đền hai mươi? Chẳng phải là quá xem thường hắn hay sao? Hoa Lân lập tức lửa giận bốc cao ba trượng, đột ngột nhảy tưng lên hét toáng: "Đợi chút, đợi chút..."

Nhà cái ở phía đối diện của bàn bát tiên chợt sầm mặt, lạnh lùng nói: "Mua rồi thì đi đi! Chẳng lẽ ngươi

còn muốn đặt lại?" Dứt lời, bốn tên bảo tiêu sau lưng liền tán phát sát khí lạnh buốt dữ dội, hiển nhiên toàn là cao thủ nhất đẳng.

Các đồng đạo võ lâm cạnh đó đều nhìn Hoa Lân với ánh mắt thương hại, cảm thấy tiểu tử này đặt cược thật quá mức qua loa đại khái, đúng là một kẻ phá gia chi tử! Bây giờ mua cũng đã mua rồi, muốn đặt lại thì đã quá muộn.

Ai dè Hoa Lân lục lọi trong ngực áo, thấy trên mình không mang đủ ngân phiếu, bèn gọi với ra Diệp Thanh ở đằng ngoài: "Thanh Thanh! Đưa thêm mười vạn lạng bạc cho ta!"

Lời này vừa thốt ra, mọi người xém chút nữa té xỉu. Đa số đều thấy đầu óc lùng bùng, có vài người còn đứng không vững, thắc mắc không hiểu tiểu tử này rốt cuộc là người thế nào đây, một lúc mà mang theo nhiều ngân phiếu như vậy, điều này hàm nghĩa gì?

Nhà cái sau cùng đã có phản ứng, hiểu ra là hắn còn muốn đặt tiền nữa. Y không những không mừng mà còn thất kinh, mặt không khỏi biến sắc, lo rằng thiếu niên này có khả năng biết được một số nội tình gì đó nên mới khẳng định là Thượng Quan Linh sẽ thắng.

Điệu này thì y phải sửa đổi tỷ lệ đền tiền ngay mới được.

Ngoài trường bỗng vọng lại thanh âm của Diệp Thanh: "Công tử! Huynh cần nhiều ngân phiếu thế làm gì?...Không cho!"

Diệp Thanh hiện tại rất xem trọng ngân phiếu của mình. Bởi lẽ Hoa Lân đã từng nói, số tiền này sẽ là tiền sữa nuôi con sau này của nàng!

Mọi người giờ mới thở phào, thầm nghĩ tiểu tử này chắc là hết tiền rồi, chỉ giả vờ nói bừa ra một khoản tiền lớn mà thôi!

Hoa Lân ấm ức không thôi, giở giọng cầu xin Diệp Thanh: "Thanh Thanh!...Hai ngày nữa ta sẽ trả lại cho muội mà!"

Diệp Thanh hết sức không tình nguyện lấy ra mười vạn lạng ngân phiếu, vì nàng hiểu rằng công tử từ trước tới nay muốn làm chuyện gì đều không dễ dàng bỏ cuộc. Đến nước tối hậu, nàng khẳng định sẽ vẫn phải nhường nhịn hắn, nên lần này cũng chỉ còn cách phải xuỳ tiền ra thôi. Nàng cao giọng nói: "Đây là huynh nói nha...Hai ngày nữa phải trả lại đó!"

Hoa Lân mau mắn đáp: "Nhất định, nhất định!"

Diệp Thanh tung mình lên cao, thân thể ưu mỹ khiến chúng nhân đều choáng váng. Diệp Thanh ở trên không đã nhìn thấy bóng dáng Hoa Lân, liền phi xấp ngân phiếu dày về phía hắn. Mọi người xung quanh sững sờ, ánh mắt rực sáng, ở đâu ra cái kiểu đưa tiền như thế này chứ?

Hoa Lân vươn tay ra chuẩn bị bắt tiền thì một thân ảnh gần đó đã nhảy vọt lên trước, thò tay chộp vào xấp ngân phiếu trên không. Cuối cùng vẫn có người không kìm được lòng tham mà giở trò cướp tiền!

Hoa Lân há đề cho người khắc đắc thủ, cười gằn một tiếng, một chưởng lăng không vỗ lên không trung. Người kia rên lên trầm muộn, há miệng phun ra một màn sương máu. Vài kẻ khác cũng đang tính nhảy lên giật tiền, thấy cảnh đó đều xanh mặt, chần chừ giây lát, Hoa Lân đã nhanh chóng chụp dính xấp ngân phiếu bay đến. đồng thời, màn sương máu từ trên rẩy xuống, bụm máu tươi của kẻ cướp tiền kia phân lượng mười phần có đủ. Chúng nhân rối rít né tránh, lại thấy Hoa Lân vẫy tay một cái, màn sương máu đột

nhiên biến mất không còn tăm tích, phảng phất như kẻ cướp tiền kia chưa từng thổ ra bụm máu nào.

Những người tại trường đều cả kinh, đòn lăng không phát chưởng, lại còn công lực vô thanh vô tức, thực sự đã khiến họ được đại khai nhãn giới. Họ cùng là người trong giang hồ, đương nhiên minh bạch sự lợi hại của chiêu này.

Quả nhiên nhà cái cũng phải biến sắc, nhưng y vẫn giữ được thái độ bình tĩnh, lạnh nhạt nói: "Vị thiếu hiệp này công lực quả nhiên lợi hại, bội phục bội phục!...Không biết các hạ có muốn đặt tiền nữa không?"

Hoa Lân quay lại đứng cạnh bàn bát tiên, cười hì hì nói: "Đương nhiên là muốn đặt rồi!"

Nhà cái rõ ràng là cao thủ đã từng trải qua nhiều vụ lớn, mỉm cười nói: "Lại đặt thêm mười vạn lạng bạc?"

Hoa Lân gật đầu: "Không sai!"

Nhà cái tươi cười, tiêu sái nâng cây bút lông trên bàn, lẹ làng rút ra một tờ phiếu cược, chuẩn bị hạ bút viết lên.

Ai ngờ Hoa Lân đột ngột lên tiếng: "Khoan đã! Ông định ghi ta đặt cho vị cao thủ nào thế?"

Nhà cái ngẩn người nhưng vẫn kịp phản ứng thần tốc: "Đang muốn hỏi thiếu hiệp đây!...Thiếu hiệp muốn đặt cho vị cao thủ nào?"

Hoa Lân chỉ tay vào hàng chữ nhỏ trên bảng tỷ lệ đền tiền, cười hề hề: "Người dưới cùng, chưởng môn Tiên Kiếm phái Hoa Lân!"

Nhà cái toan hạ bút, nhưng động tác chợt ngừng lại, ngẩng đầu thất kinh hỏi: "Chưởng môn Tiên Kiếm phái Hoa Lân?... Đặt mười vạn lạng bạc?"

Chẳng riêng gì nhà cái kinh ngạc, tất cả mọi người quanh đó cũng ngỡ ngàng, thốt lên rào rào: "Cái gì? Hoa Lân?...Hoa Lân là ai?"

Hoa Lân trịnh trọng gật đầu, nghiêm nghị nói: "Không sai!... Đặt Hoa Lân! Đặt hết mười vạng lạng cho hắn!... Đúng rồi, tỷ lệ đền tiền của hắn là bao nhiêu? Một đền hai mươi?"

Nhà cái há hốc mồm, lâu thật lâu sau vẫn chưa thể phản ứng lại. Cho đến tận khi cây bút lông chơi vơi nửa chừng nhỏ xuống vài giọt mực trên lá phiếu, y

mới sực tỉnh. Y cau mày, dằn lòng rút ra một tờ phiếu cược khác, tiếp đó lại là một chuỗi thu tiền, lập phiếu, ghi tỷ lệ đền tiền cùng ngày tháng, cầm con dấu đỏ đóng lên. Động tác vẫn tiêu sái khác thường...

Hoa Lân nhận lấy phiếu cược nhìn ngó một hồi, hài lòng nói: "Hê hê, hai trăm vạn lạng bạc!...Không biết có vào được đến tay không?"

Nhà cái có chút bất an, ngẩng đầu nói: "Xin hỏi thiếu hiệp xưng hô ra sao?"

Hoa Lân không chút do dự đáp: "Hoa Lân!"

Mọi người xung quanh lúc này mới chợt tỉnh ngộ, mất cả nửa ngày trời hóa ra tiểu tử này là kẻ ngông cuồng tự đại, thảo nào lại bỏ ra một đống tiền để đặt cược là mình sẽ chiến thắng!

Hoa Lân len lỏi chui ra khỏi đám đông, tay trái cầm tờ phiếu cược Thượng Quan Linh năm vạn lạng, tay phải cầm tờ phiếu cược mình mười vạn lạng. Hắn nghĩ vậy mà lại hay, mình thực sự biến thành một con bạc rồi.

Diệp Thanh chen lên phía trên, chúi đầu hiếu kỳ xem tờ phiếu cược trong tay hắn, cao hứng nói: "Hi

hi...Sao huynh lại đặt mua mình nhiều hơn? Có phải cảm thấy khả năng thắng lớn hơn không?"

Hoa Lân làm mặt khổ nói: "Ngược lại! Ta cảm thấy tỷ lệ thắng của ta ít hơn, bất quá..." Hắn không nói hết câu mà chỉ cười hề hề, thầm nghĩ mình chỉ cần vào được trận chung kết, sau đó dùng chút thủ đoạn với Thượng Quan Linh, vậy là tỷ lệ thắng của mình sẽ khác hẳn rồi. Nhưng làm thế này hình như có hơi không phải! Hắn bèn phệt mạnh qua mặt mình hai cái: "Mẹ kiếp!...Suy nghĩ lung tung gì thế này?"

Diệp Thanh thấy hắn tự nói một mình rồi lại tự tát vào mặt, liền cười khúc khích: "Huynh tự đánh thì làm sao mà dám mạnh tay được, hay là để muội thử xem!"

Hoa Lân cất phiếu cược, chìa mặt ra bảo: "Hay đấy! Muội thưởng cho ta hai cái tát xem nào..."

Diệp Thanh cười hì hì nói: "Công tử! Trời tối rồi, có cần về nghỉ ngơi không?"

Hoa Lân nhìn sắc trời, bốn bề đã sẩm tối, đường đi mịt mùng, nhớ đến cái hẹn với Mạnh Lôi, hắn lắc đầu nói: "Không còn thời gian nữa, bây giờ đi phó ước!"

...

Khi Hoa Lân lên đến Lăng Vân đỉnh, chỉ thấy trên đỉnh núi đã tối đen một màu, nhìn ra chưa đến chỗ bình đài, những dải sương lãng đãng phiêu động, phảng phất như tiên cảnh chốn nhân gian.

Lúc này cả đỉnh núi tuyệt không còn bóng người, chắc hẳn tất cả những người võ lâm đến ngắm cảnh đã xuống núi đi nghỉ. Hoa Lân chọn một vách núi mặt quay về hướng bắc ngồi xuống. Hôm nay quá chiêu với Sư Diện Tôn Giả đã khiến hắn chịu chút nội thương, tuy không quá nghiêm trọng nhưng cứ để mặc nó phát triển thì sẽ thành vấn đề.

Diệp Thanh vốn không biết là hắn đã bị nội thương, tưởng rằng hắn muốn nghỉ lấy sức một lúc để đối chiến với Mạnh đại ca nên cũng không quấy nhiễu, chỉ ngồi bên cạnh hắn lẳng lặng thủ hộ.

Phương đông, vầng trăng sáng đang chầm chậm trồi lên, hai ngày nữa sẽ là ngày trăng tròn, đương nhiên đó cũng là lúc bắt đầu kiếm điển. Mây mù lặng lẽ trôi qua bên mình, trăng trên bầu trời đang dần dần dịch ra phía chính giữa.

Cuối cùng đã thấy một thân ảnh phi lên, Hoa Lân lập tức mở bừng mắt, thấp giọng: "Đến rồi..."

Mạnh Lôi loáng cái đã đến sau lưng hắn, thấy Hoa Lân đang vận khí thu công, cười hà hà nói: "Tứ đệ! Thế nào? Hai ngày này có tiến bộ gì không?"

Hoa Lân phủi phủi vạt áo cùng Diệp Thanh đứng dậy, sang sảng nói: "Có chút tiến bộ!...Phải rồi, huynh báo danh giúp đệ khi nào vậy?"

Mạnh Lôi cười khà khà: "Chiều nay!...Bọn họ bảo ngày kia chính thức tỷ thí, báo danh đến ngày mai là thôi, ta sợ đệ quên mất nên báo giúp đệ."

Hoa Lân nói: "Cảm tạ đại ca!"

Mạnh Lôi cười ha ha: "Đệ nói gì vậy, huynh đệ với nhau mà còn khách sáo gì nữa? Đệ cũng không cần cảm ơn ta, chỉ cần chiếm ngôi đệ nhất là được rồi!..." Nguyên lai Mạnh Lôi luôn lo rằng Hoa Lân không đủ tiếng tăm, lão thầm nghĩ mình thân là huynh đệ phải có nghĩa vụ giúp hắn danh chấn thiên hạ. Sau này hắn có địa vị rồi, cả bọn cùng tiếu ngạo giang hồ, khỏi bị người ta cười chê là hắn cậy vào danh vọng của lão mới trở nên nổi tiếng.

Hoa Lân căn bản chưa nghĩ đến mức này, chỉ lo âu nói: "Đệ nhất? Khó đấy..."

Mạnh Lôi ngẩn người, tử tế suy nghĩ, biết rằng Hoa Lân chưa từng tham gia kiếm điển, mà tỷ thí ở kiếm điển lại khác xa với tranh đấu sinh tử. Một là không được làm thương hại đến tính mạng người ta, hai là lại phải giữ cho bản thân bất bại, trong đó chứa đựng biết bao học vấn. Mạnh Lôi biết kiếm pháp của Hoa Lân toàn là những chiêu thức lăng lệ, nhưng con người hắn lại dễ mềm lòng nhẹ tay, lão tán thưởng hắn ở điểm này nên mới nảy sinh hảo cảm sâu đậm. Giờ đây khi nghe ra sự lo lắng trong lòng hắn, Mạnh Lôi cũng do dự khó quyết, không biết có nên dạy hắn Toàn Chân kiếm pháp hay không...

Nhưng dù cho bây giờ có bắt đầu dạy hắn Toàn Chân kiếm pháp thì cũng chỉ còn thời gian hai ngày. Muốn trong hai ngày mà học thành võ công cao thâm? Có mơ tưởng cũng đừng hòng. Mạnh Lôi bèn an ủi: "Đệ chỉ việc thi đấu thoải mái là được rồi! Nếu đệ cho rằng mình phải chiến thắng thì không cần quan tâm người khác sẽ thế nào. Nếu đệ cho rằng mình nên bỏ cuộc thì ta cũng ủng hộ đệ..."

Hoa Lân không ngờ Mạnh Lôi có thể soi thấu hắn đang lo lắng điều gì, lòng thấy ấm áp, tinh thần được nâng cao nói: "Không quản nhiều chuyện như vậy nữa! Chẳng phải đêm nay huynh muốn xem ngự kiếm thuật của đệ có tiến bộ không à? Nào...Chúng ta thử xem!"

Mạnh Lôi cười ha ha: "Thử thì thử! Lên trời..."

Nói xong hai người đằng không bay lên, hào hứng đả đấu trên không. Chỉ thấy một màn đao quang kiếm ảnh, hai người nhô lên hụp xuống như hồ điệp xuyên toa, khiến Diệp Thanh ở dưới nhìn lên mà hoa mắt chóng mặt.

Mạnh Lôi thực sự bất ngờ, phát hiện thấy thân pháp của Hoa Lân quả nhiên đã có bước tiến dài, nếu không xuất tuyệt chiêu thì không khống chế nổi hắn, liền hú lên một tiếng: "Định Tinh Quyết!"

Kiếm quang lóe lên, Mạnh Lôi vạch ra từng dải sáng trắng, tầng tầng quấn về phía Hoa Lân, không trung phảng phất như dệt nên từng lớp kén, khiến thân pháp của Hoa Lân trở nên ngưng trệ. Chỗ ảo diệu của chiêu "Định Tinh Quyết" này có bất đồng lớn so với "Liên Tinh Quyết", một khi thi triển ra, không khí

như biến thành một vật thể dạng tơ lụa. Hoa Lân né tránh không kịp, bị kiếm quang của Mạnh Lôi suợt qua y phục, lưu lại một đường rách. Hoa Lân kêu la oai oái: "Đệ nhận thua, đệ nhận thua..."

Mạnh Lôi "hì hì" dừng lại, nghiêm sắc mặt nói: "Nói thật, thân pháp của đệ đã tiến bộ nhiều, ta cũng chỉ có thể dùng kỳ chiêu Định Tinh Quyết này mới thắng được đệ...Đương nhiên, ta biết đệ còn có tuyệt chiêu chưa thi triển, nên lần này chỉ coi như bình thủ!"

Hoa Lân cười gượng: "Thua thì đã thua rồi, còn lý do nào để giải thích nữa. Võ công của Mạnh đại ca đệ không phải là chưa thấy qua! Đệ có tuyệt chiêu, Mạnh đại ca đương nhiên cũng có, vậy nên đệ nhận thua thôi..."

Mạnh Lôi nghiêm nghị nói: "Không nói chuyện này vội!...Vừa rồi rõ ràng là đệ có thể tránh chạy thoát khỏi phạm vi của Định Tinh Quyết, nhưng đệ một mực không chịu nhượng bộ, do đó mới dẫn đến thất bại...Kỳ thực bất kể đối phương có lợi hại đến đâu, trong kiếm pháp của hắn nhất định sẽ có sơ hở. Lúc đánh cũng chẳng cần phải có phong độ gì cả, một khi cảm thấy không đỡ được thì lập tức thi triển ngự

kiếm thuật bỏ chạy, đợi khi kiếm chiêu của đối phương qua đi thì quay lại trả đòn...Chỉ cần cuối cùng đệ giành được chiến thắng, còn ai để ý đệ dùng phương thức gì?"

Hoa Lân động tâm, sử dụng phương pháp này trong kiếm điển có lẽ sẽ có hiệu quả đặc biệt. Đồng thời, trong đầu hắn đột nhiên nghĩ ra một kế sách: đó là khi đối chiến, cố ý ẩn tàng thực lực của mình, với lại bản thân hắn cũng chẳng có danh khí gì, khi thi đấu đối thủ chắc sẽ sinh ra cảm giác khinh địch. Sau đó mình sẽ đột nhiên phát kỳ chiêu, một chiêu chế địch...Hê hê! Nếu được vậy thì đúng là làm ít lợi nhiều, giảm thiểu được nhiều phiền não khỏi phải bạt mạng chiến đấu.

Mạnh Lôi thấy hắn đứng lơ lửng trên không, mặt còn lộ ra điệu cười gian, sợ rằng tiểu tử này lại nghĩ ra chủ yếu hại người nào đó, lão nên chạy trốn khẩn cấp thì hơn, bèn vội vàng nói: "Ài ài...hôm nay không đánh nữa! Đệ cũng luyện được kha khá rồi, về chuẩn bị đi, ngày kia là chính thức khai chiến rồi!" Dứt câu liền lắc mình rời đi trong nháy mắt, chỉ sợ trở thành mục tiêu thử nghiệm của hắn...

Hoa Lân kỳ quái nhìn Mạnh Lôi nói đi là đi, cũng chẳng hẹn mình khi nào gặp mặt. Hắn sững ra một lúc lâu mới có phản ứng, đành nhẹ nhàng hạ thân xuống mặt đất. Diệp Thanh thấy vết rách trên vạt áo hắn, quan tâm hỏi: "Không sao chứ?"

Hoa Lân lắc đầu nói: "Không sao!...Chúng ta quay về trước điều tức cho khỏe, ngày kia sẽ chính thức xuất chiến!"

Nói xong, hai người nắm tay nhau phi xuống Lăng Vân đỉnh, hướng đến "Quan Tinh các" của Huyền Vũ biệt uyển...

Quyển 3 chương 34: Thục Sơn kiếm điển

.....

Một ngày nhanh chóng đã trôi qua. Vạn người đang chờ mong "Thục Sơn kiếm điển" bắt đầu.

Ngay từ sáng sớm, nhiều người đã vội vàng khởi hành lên trên Lăng vân đỉnh, mong có được một vị trí thuận lợi để xem tỉ võ.

Phải biết rằng cơ hội xem tỷ võ này rất khó gặp há có thể bỏ qua sao? Vì vậy, càng ngày càng có nhiều

người ra khỏi cửa phòng, ngay cả phái Thục Sơn từ sáng sớm đã bị bọn họ gây ồn ào, làm nhiều người tỉnh giấc....Hoa Lân là một trong số đó!

Phương viên "Quan Tinh các" trong trăm thước không có người ở, thập phần thanh tĩnh, nhưng do âm thanh huyên náo từ xa truyền đến, Hoa Lân còn tưởng rằng Thục Sơn đã xảy ra biến cố gì cơ! Chậm rãi ngồi dậy, mắt nhắm mắt mở, nghe tiếng người ồn ào qua lại, Hoa Lân ngáp một cái nói: "Làm cái gì vậy? Ngày mới còn chưa bắt đầu sao đã ồn ào vậy? Ta cứ tưởng là đã muộn lắm rồi chứ!"

Đồng thời Diệp Thanh cũng tỉnh dậy, vươn ngọc thủ trắng muốt lên, rồi lặng lẽ gối đầu lên chiếc quấn lụa trắng để trên đầu giường, e thẹn nhìn thân thể của mình nói: "Muội cũng tưởng muộn rồi cơ chứ? hì hì..."

Hoa Lân bước xuống giường, bắt đầu mặc quần áo, lặng lẽ vận chân khí đi một vòng chu thiên trong người. Phát hiện sau một ngày nghỉ ngơi, vết thương nhẹ hôm trước đã hoàn toàn bình phục, tinh thần cũng trở lên phấn chấn. Quay đầu lại nhìn Diệp Thanh, nàng đang nằm tựa ở đầu giường, quần lụa

trong suốt ôm lấy thân thể mềm mại của nàng, Hoa Lân trong lòng cảm thấy rung động, cười hắc hắc nói: "Nàng không mau dậy đi, còn muốn ta quay trở lại giường sao?"

Diệp Thanh sẵng giọng nói: :"Chàng quay người ra chỗ khác đi!"

Hoa Lân cười cười, mở cửa sổ ra nhìn, phát hiện phía đông bắt đầu sáng, mặt trời dần dần xuất hiện ở phía chân trời.

Diệp Thanh cuối cùng cũng thay xong y phục, hai người bước xuống lầu, ra giếng nước cùng nhau rửa mặt. Hoa Lân nhẫn nại chờ Diệp Thanh chải chuốt dung nhan, nhìn thân thể ưu mỹ của nàng càng đẹp hơn, động tác mềm mại, thật sự là nhân sinh một đại hảo sự. Mau chóng trời đã sáng hẳn, hai người vội vàng ăn điểm tâm rồi hướng Lăng Vân đỉnh chạy tới.

Vừa lên Lăng Vân đỉnh, Hoa Lân và Diệp Thanh cảm thấy kinh hãi. Chỉ thấy mấy ngàn người đã tập trung tại giữa đỉnh núi.

Sau một ngày, tại giữa Lăng Vân đỉnh đã xuất hiện một toà lôi đài thật lớn. Bên trên lôi đài, có thể đủ

mười mấy người cùng lên trên tỷ võ, ước chừng diện tích khoảng ngoài 15, 16 trượng. Mà độ cao của lôi đài cũng đạt 5 thước có dư, ngang tầm chiều cao của con người, cực kỳ thích hợp cho mọi người ở phía dưới quan sát.

Tại lôi đài chia làm hai bên đông tây, bố trí hai khán đài cho người xem, có thể chứa được mấy trăm người xem.

Không có cách nào khác! Người thức dậy sớm, đều thuộc loại võ công bình bình như sau, đối với thân phận của chính mình, đều có thể tự biết, chỉ có thể đứng ở dưới lôi đài mà xem thôi. Mà các cao thủ chính thức, mới được bố trí tại khán đài.

Hoa Lân và Diệp Thanh tới nơi, may mà Hoa Lân là một trong số người đăng ký thi đấu, sau khi báo đại danh xong, đã được an bài tại phía khán đài phía tây.

Rốt cục, hai hàng đệ tử Thục Sơn đã đứng dậy, làm xuất hiện một đường đi trong đám người. Phút chốc, một đoàn người toàn nhân vật của võ lâm: Hác Văn Chân của Toàn Chân giáo mang theo bảy vị cao thủ chậm rãi đi vào, tại phía đông khán đài ngồi xuống. Tiếp theo, Thượng Quan Linh của Thiên Sơn kiếm

phái cũng dẫn theo mười người đồng môn đi vào sân đấu, lập tức xuất hiện tiếng ồn ào của đám người võ lâm xung quanh. Hoa Lân yên lặng quan sát Thượng Quan Linh, không nghĩ rằng Thượng Quan Linh lập tức cảm ứng được ánh mắt của hắn, hai người không khỏi từ xa liếc mắt nhìn nhau, chỉ thấy thu ba của Thượng Quan Linh lưu chuyển, thoáng xuất hiện nụ cười.

Cũng vào thời điểm này,Võ Đang, Côn Lôn, Hoa Sơn, Nga My, Thánh thuỷ cung, Vô Cực Môn, Mộ dung thế gia, Thanh Phong các, Thiên tinh môn...v.v các môn phái danh trấn thiên hạ cũng đã tập trung đông đủ, người xem tại hai phía đông tây lập tức reo hò. Trong tiếng ồn ào, đột nhiên xuất hiện một thanh âm hùng hậu vang lên, chấn động màng nhĩ của người xem: "Mọi người trật tự một chút nào...."

Mọi người nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy trên lôi đài đã xuất hiện bảy vị võ lâm cao thủ, danh tiếng phi phàm, bọn họ đều khí định thần nhàn đứng ở trên lôi đài, hiển nhiên tất cả đều là võ lâm tiền bối.

Người vừa cất tiếng nói, là chưởng môn Cốc Phi Hồng của Thục Sơn phái. Ông lại tiếp tục nói: "Kiếm điển

lần này, là thịnh hội của võ lâm, trăm ngàn năm mới có một lần. Thục Sơn nhận được sự quan tâm của các vị bằng hữu, cử người đến tham gia kiếm điển, làm Thục Sơn từ trên xuống dưới đều cảm thấy vạn phần vinh hạnh. Lúc này, ta thay mặt Thục Sơn, vạn phần cảm tạ sự tham dự của mọi người...Đầu tiên, ta xin được công bố ba việc! Thứ nhất, lần này kiếm điển là do "Tinh Quang kiếm" Mạnh Lôi, "Lưu Vân kiếm hiệp" Thượng Quan Truy Vân, cùng với với "Bôn lôi kiếm" Cốc Thanh Phong ba người danh chấn thiên hạ làm trọng tài, tuyệt đối công bằng phán quyết sự thắng bại , mọi người cứ yên tâm thi đấu!" Nói đến chỗ này, mọi người ở dưới đều kinh hô kêu lên một tiếng, khoả lấp cả tiếng diễn giải của Cốc Phi Hồng ở trên lôi đài.

Chỉ thấy Cốc Phi Hồng dùng thanh âm hùng hậu, phi thường rõ ràng đến tai mọi người tiếp tục nói: "Thứ hai, kiếm điển lần này, mỗi ngày sau khi kết thúc tỷ thí tại lôi đài, ba vị tiền bối sẽ giảng giải về tu chân tâm pháp cho mọi người, ai không hiểu có thể thoải mái thỉnh giáo!" Lời này vừa nói ra, ở dưới lại càng ồn ào hơn, thật lâu không giảm. Nhưng thanh âm trầm thấp của Cốc Phi Hồng vẫn rõ ràng bên tai mọi

người vang lên: "Thứ ba, Thục Sơn cùng với Thiên Sơn kiếm phái, Toàn chân giáo, cùng với Võ Đang, Hoa Sơn, Nga My, Thánh Thuỷ Cung ở đây trịnh trọng tuyên bố, từ hôm nay trở đi, thiên hạ chính đạo chính thức hướng đến Huyết Ma tuyên chiến!"

Mọi người ở dưới đồng loạt kêu lên một tiếng lớn. Có người còn cao giọng hỏi: "Thật sự là có Huyết Ma sao?"

"Mọi người có thể khẳng định sự tồn tại của Huyết Ma hay không?"

"Huyết Ma đang ở đâu?"

Lại có người cao giọng nói: "Chúng ta Thiên tinh môn kiên quyết cùng Huyết Ma tuyên chiến...."

"...."

Thục Sơn Kiếm Điển chưa khai hội, cục diện đã hết sức hỗn loạn. Cốc Phi Hồng một điểm cũng không lo lắng, chỉ dồn khí đan điền, trầm giọng nói: "Thục Sơn kiếm điển, bây giờ chính thức bắt đầu"

Thanh âm của ông ta mặc dù trầm thấp , nhưng bên tai mọi người vang lên như tiếng sấm. Cốc Phi Hồng

quay bước lui sang góc lôi đài, sau đó một trung niên nhân đi lên, lớn tiếng nói: "Các vị võ lâm đồng đạo, mọi người tốt lành a! Tại hạ là Mạnh Lôi của Toàn chân giáo!...Bây giờ ta xin được tuyên bố quy tắc của kiếm điển!

Để đảm bảo cho sự công bình, chúng ta đã thương nghị, quyết định sử dụng phương pháp đối chiến song phương. Ví dụ như hiện tại, báo danh tham gia kiếm điển tổng cộng có 132 người. Vì vậy, chúng ta sẽ tiến hành bốc thăm để để tổ chức tỉ đấu với nhau. Đạo lý rất đơn giản, nếu bắt được số 1, đương nhiên sẽ cùng số 132 đối chiến. Như vậy, nếu là số 2 sẽ đấu với số 131, số 3 sẽ đấu với 130, số 4 đấu với số 9....sau vòng một phân được thắng bại, người thắng của số 1 và 132 sẽ cũng người thắng của số 2 và 131 giao đấu để phân thắng bại, cứ tiếp tục như vậy...."

Hoa Lân thầm buồn cười, Mạnh đại ca mặc dù lên tuyên bố quy tắc nhưng có vẻ như bị ép lên nên cũng không chú tâm vào giải thích rõ ràng. Cũng may chính mình đã hiểu được quy tắc tỷ thí, chỉ là hy vọng ngay từ đầu không phải cùng Thượng Quan Linh đối chiến, như vậy sẽ đỡ khó xử hơn.

Mạnh Lôi rốt cục cũng nói xong quy tắc thi đấu, rống lớn nói: "Bây giờ! Hắc Văn Chân của Toàn chân giáo bốc thăm đầu tiên!"

Hắc Văn Chân nghe vậy lập tức từ "Quan chúng tịch" ở phía đông bay lên trời, phi thân đến bên người Mạnh Lôi, chắp tay nói: "Đệ tử Văn Chân, tham kiến sư phụ!"

Ở dưới tất cả mọi người đều chấn động, không ngờ Hách Văn Chân lại là đồ đệ của Mạnh Lôi. Trong đó ngạc nhiên nhất vẫn là Hoa Lân, hắn nghĩ thầm không biết Mạnh lão đang làm cái quỷ gì vậy? Đồ đệ tham gia đoạt kiếm, tại sao lão nhân gia còn bỏ công ra chỉ dạy mình kiếm thuật, không hiểu đang tính toán điều gì nữa đây?

Hắc hắc!...Người thứ nhất bốc thăm là đồ đệ của Mạnh Lôi, giờ mới hiểu tại sao Cốc Thanh Phong nhất định không thông báo quy tắc thi đấu. Mạnh Lôi đưa ra một chiếc hộp sắt lớn màu tím, nhẹ giọng nói: "Quái đồ đệ, bốc thăm đi, bốc thăm đi...."

Hác Văn Chân nhìn hộp sắt thấy phía trên hộp sắt có một lỗ, vì vậy đưa tay vào bốc lấy một mảnh kim loại có khắc số năm ở trong, giao lại cho sư phụ của mình.

Mạnh Lôi tiếp nhận vừa nhìn, vừa giương giọng đọc lớn: "Hác Văn Chân của Toàn chân giáo, bốc được số 97, đối thủ của hắn hình như là số 36!"

Hoa Lân đứng ở dưới cười hắc hắc nói: "Mạnh đại ca cũng thật là, còn hình như này nọ! Khẳng định là đối thủ là số 36 mà!"

Diệp Thanh cười hì hì nói: "Nếu ai bốc được số 36 thì chết chắc mà!"

Hoa Lân gật gật đầu, chỉ thấy ở trên Mạnh Lôi đột nhiên lui về sau, tất cả mọi người đều cảm thấy không hiểu. Đã thấy Mạnh Lôi đưa hộp sắt cho Thượng Quan Truy Vân nói: "Đến lượt đệ lên cho bốc thăm đó..."

Thượng Quan Truy Vân vừa tiếp nhận, cười ha ha nói: "Đại ca thật là!...Được rồi! Lên thì lên, nghĩ ta không dám làm sao?" Nói xong ôm hộp sắt tím đi lên lôi đài, cất cao giọng nói: "Thượng Quan Linh của Thiên Sơn lên bốc thăm!"

Thượng Quan Truy Vân gọi to, khẩu khí như là ra lệnh, ở dưới người xem thấy hắn nghĩ tuổi còn nhỏ, căn bản không ai lại nghĩ hắn là Lưu Vân kiếm hiệp

Thượng Quan Truy Vân đỉnh đỉnh đại danh. Thấy hắn gọi tên Thượng Quan Linh một điểm không có chút khách khí, vì vậy mọi người trong lòng đều cảm thấy bất bình....

Chỉ thấy bóng trắng chợt loé lên, Thượng Quan Linh đã đứng ở trên lôi đài, rất nhiều người căn bản đều không thấy rõ nàng như thế nào đã lên đài, trong lòng đều cảm thấy kinh hãi.

Thượng Quan Linh cũng thật là quái dị, nhìn thấy cha của mình cũng không tham kiến, ngẩng cao đầu, tay đưa vào trong hộp sắt rút ra một kim bài. Cũng không đưa lại cho Thượng Quan Truy Vân, tự mình đọc lớn: "Thiên Sơn kiếm phái Thượng Quan Linh, bốc số 14!". Nàng đối mặt với Thượng Quan Truy Vân, vẻ mặt mang theo một tia bất mãn, hiển nhiên là trách cha mình không đủ tư cách.

Bất quá vừa khéo, Thượng Quan Linh quay lưng lại, mọi người đều không thấy được, chỉ có mấy vị tiền bối đứng ở trên lôi đài là thấy.

Thượng Quan Truy Vân nhún vai, không nói lời nào, nâng hộp sắt đi đến bên ngoài lôi đài. Mạnh Lôi cười ha ha nói to: "Thật là có ý tứ, ha ha...."

Chỉ thấy Thượng Quan Truy Vân đã đưa lại hộp sắt cho Cốc Thanh Phong nói: "Đến lượt đệ rồi đấy!"

Cốc Thanh Phong lắc lắc đầu cười ha ha nói: "Ta không tính toán với hai người được..."

Cốc Thanh Phong tiếp nhận hộp sắt để bốc thăm, lên trên, gọi một cái tên. Đương nhiên, Cốc Phong Chi lên đài cung cung kính kính gọi một tiếng thúc thúc, rồi mới bốc thăm lấy một số rồi đi xuống.

Cuối cùng, Cốc Thanh Phong cao giọng gọi lớn: "Hoa Lân của Kiếm Tiên Phái, Hoa chưởng môn! Mời lên trên này để bốc thăm!"

Rất nhiều người đứng ở dưới đều cảm thấy sửng sốt, chỉ thấy Hoa Lân ra khỏi "Quan khán tịch" bước xuống, đến lôi đài rồi trèo lên trên, đến nhảy một cái cũng không có mà phải gọi là trèo lên trên....

Mọi người của Thiên Sơn phái đều kêu lên một tiếng oa, có người cả kinh kêu lên: "Không phải đâu? Hắn như thế mà cũng dám báo danh đoạt kiếm?"

Ngày hôm qua, Trương Thiên Hoa cùng phần đông đồng môn nói giỡn là có một "chưởng môn Kiếm Tiên phái cũng tên là Hoa Lân, mọi người đều không tin.

Cuối cùng, Trương Thiên Hoa đành phải kéo mọi người tới "Đối chiến bảng" tại nghị sự điện để kiểm tra, lúc này mới khiến mọi người tâm phục khẩu phục. Lúc trở về, đệ tử Thiên Sơn đều cười to, cứ nghĩ là trong thiên hạ lại có người cũng tên là Hoa Lân, căn bản không ai nghĩ lại chính là Hoa Lân.

Hoa Lân đang gãi gãi đầu, hướng đến mọi người đang ngây ngốc ở dưới cười cười, rồi mới đi đến hướng Cốc Thanh Phong để bốc thăm.

Cốc Thanh Phong vung chân hướng phía hắn đá tới, tức tối mắng: "Người vừa làm cái gì vậy?"

Hoa Lân khó khắn lắm mới tránh được, ở dưới mọi người đều "ồ" lên - Sư thúc tổ của Thục Sơn lại đá một cước vào một người không quen, thật sự là thiên hạ lắm điều kỳ lạ.

quyển 3 chương 35: Vô Cực môn chủ

.....

Hoa Lân mặc kệ ở dưới bàn tán gì về mình, từ hộp sắt rút ra thẻ bài, cầm lên xem, thấy là số 29! Trong lòng tính toán nhanh, xem mình có phải sớm so chiêu cùng Thượng Quan Linh không. Tính cả nửa ngày

trời, cũng không nghĩ ra được, buồn bực nói: "Sao phải để ý nàng ta làm gì, đấu xong hết rồi biết!"

Cốc Thanh Phong đọc xong tên của mọi người báo danh, mỗi người đều đã nhận một thẻ bài, phát hiện cũng có nhiều cao thủ không có tên tuổi, còn có mấy người và Hoa Lân cũng tầm tuổi như nhau. Chắc hẳn, mấy người kia nghĩ rằng bằng vào uy thế của Thục Sơn kiếm điển, có thể trở nên nổi tiếng sao.

Hoa Lân thấy Cốc Thanh Phong và Thượng Quan Truy Vân mấy người bận bịu đến tối mày tối mặt, đối với việc chính mình tham gia ghi danh bọn họ cũng không để ý, chắc hẳn chỉ có Mạnh Lôi theo bọn họ là còn nhắc đến. Vì vậy sau khi lấy thẻ bài xong, bèn quay trở xuống dưới.

Đi xuống dưới lôi đài, trên tay cầm thẻ bài kim quang sáng chói, phát hiện thấy cảm giác nằng nặng, đúng là được chế tạo từ vàng mà ra, không khỏi cười nói: "Hắc hắc....cái này a, tối thiểu cũng phải hơn mười hai lạng bạc a!"

Vài người xem nghe được tiếng lầu bầu định giá thẻ bài của hắn, thật là muốn xông lên đạp cho hắn hai

cước, lại nghĩ thầm sao ở đâu lại có loại bại hoại kiểu này vậy?

Hoa Lân cũng cảm giác có người phẫn nộ nhìn mình, quay đầu lại, hướng về phía bọn họ giả làm mặt quỷ doạ, sau đó mới quay trở lại khán đài phía tây.

Diệp Thanh đang ở đó chờ hắn quay trở về, cười hì hì tiếp nhận thẻ kim bài trong tay Hoa Lân, cũng lấy tay ước lượng, cười duyeê nói: "A? Nó chế từ vàng đây mà!"

Hoa Lân kiêu ngạo nói: "Đương nhiên là đúng rồi!" Đột nhiên, Hoa Lân phát hiện bên phải có một người đang quay đầu sang xem, vì vậy nhanh chóng cầm lại kim bài từ trong tay Diệp Thanh, khẩn trương giữ chặt ở tay, mặt lộ vẻ hoảng hốt nói: "Cẩn thận chứ!....Tiền tài không thể để lộ ra ngoài được!"

Diệp Thanh biết công tử có ý trêu cợt người khác, lại thấy hắn khẩn trương thu lại thẻ bài vào trong ngực, trên mặt lại lộ ra một vẻ tham tiền, rốt cục nhịn không được cười vang lên một tiếng.

Người nọ phẫn nộ trở về chỗ ngồi, rốt cục nhịn không được chửi lên nói: "Mẹ nó chứ!....Thục Sơn không

hiểu thế nào lại có thể đưa thẻ bài tuỳ tiện cho một người không ra đâu vào đâu vậy? Sớm biết vậy ta trở về cho rồi!" Phải biết rằng, có tư cách ngồi tại khán đài đều là có tên tuổi, phần lớn là nhất lưu cao thủ, thấy một tiểu hài tử như Hoa Lân dám báo danh tham chiến, trong lòng thực sự hết sức buồn bực.

Hoa Lân nghe tiếng nói nhìn lại, phát hiện bên cạnh mình không có một chỗ ngồi, mà người vừa nói chuyện, cũng cách hai bước chân là một gã hán tử rất phóng khoáng. Chỉ thấy bên cạnh chỗ hắn ngồi có một thành kim đao vừa dày vừa nặng dựng đứng lên, hiển nhiên là một vị đao khách nổi danh.

Hoa Lân nhếch mép, hướng tới vị đao khách kia cười ngây ngốc lên vài tiếng, thấy vị đao khách kia hừ lạnh lên một tiếng, quay đâu không thèm lý đến hắn. Hoa Lân đang định dở trò, đã thấy một văn sĩ áo trắng dáng vẻ thật phi thường cũng cầm một kim bài trở về, ngồi xuống vị trí bên cạnh mình.

Lúc này, Hoa Lân cũng nhịn không được muốn được nhìn số thẻ của người khác, vì vậy cũng quay đầu sang xem, ai ngờ vừa lúc vị đao khách kia cũng nhìn

sang, Xem ra, văn sĩ áo trắng này cũng khá nổi tiếng, cầm kim bài trên tay nói với bọn họ: "Số 35!"

Hoa Lân ra vẻ mừng rỡ nói: "May quá! Chúng ta quá xa nhau!"

Thế nhưng văn sĩ áo trắng nhậnủca Tiểu Lân, cũng chắp tay kính trọng nói: "Tại hạ là Phiêu Thiên văn sĩ Đông Phương Cảnh, lúc ở Hoàng Sơn đã gặp qua Hoa thiếu hiệp, không nghĩ là có thể hữu duyên cùng thiếu hiệp thi đấu, thật sự là may mắn của Đông Phương Cảnh!"

Hoa Lân căn bản là không nhớ nổi là mình đã gặp Đông Phương Cảnh lúc nào, nhưng nghe hắn nói ở Hoàng Sơn đã gặp qua mình, cứ cho thế là đúng. Nên đành phải đoán bừa nói: "Đúng rồi! Ta nhớ rất rõ, hình như là lúc lên núi có gặp qua huynh phải không?"

Ai ngờ hắn lại đoán trúng, Đông Phương Cảnh mừng rỡ nói: "Không sai, không sai! Khi đó ta và mấy vị bằng hữu chuẩn bị xuống núi, xảo hợp gặp các hạ đi cùng với một nữ hiệp....không ngờ rằng các hạ lại nhớ rõ vậy!"

Hoa Lân thầm buồn cười nghĩ: tại Hoàng Sơn ngắm phong cảnh, không phải phần lớn thời gian đều ngắm cảnh trên núi sao? Như vậy suy đoán của mình cũng tương đối, người này cũng thật tốt a! Đối với suy đoán của mình cũng có chút đắc ý, cười ha ha nói: "Rất vui khi gặp mặt!"

Hai người đang khách sáo với nhau, trên lôi đài đột nhiên truyền đến một âm thanh hùng hậu, nguyên lai là Mạnh Lôi tuyên bố: "Kiếm điển bây giờ chính thức bắt đầu! Đầu tiên, xin mời người có số 1 lên trên lôi đài, Vương Quyền Binh!"

Ở dưới lập tức ứng lên một tiếng. Chỉ thấy một trung niên tay cầm phách vương đao đứng dậy, bay qua khán giả, trên không trung xuất ra một hoa ảnh, vững vàng dừng ở trên lôi đài.

Mạnh Lôi hướng đến người vừa xuất hiện cười nói: "Ngươi là Vương Quyền Binh phải không?"

Trung niên kia gật gật đầu.

Mạnh Lôi lại nói: "Mời ngươi cho ta xem lệnh bài, ta phải kiểm tra thân phận xem có đúng không!"

Vương Quyền Binh lấy từ trong người ra một kim bài sáng chói, Mạnh Lôi dĩ nhiên tiếp nhận, xoay kim bài lại kiểm tra mặt sau. Sau đó hướng Vương Quyền Binh gật gật đầu. Rồi cao giọng kêu lớn: "Xin mời Vô Cực chưởng môn Kế Thiên Sầu người cầm kim bài số 132 lên đài đối chiến!"

Lời vừa xuất ra, ở dưới vang lên âm thanh huyên náo.

Phải biết rằng Vô Cực Môn mấy năm gần đây thanh thế cực thịnh, trong năm nay, cao thủ đệ nhị của Vô Cực Môn suất lĩnh hơn bốn mươi đệ tử, cùng tấn công kỳ môn đại trận Mạch Tích Sơn ở phía tây thành Tần Châu, làm cho cả võ lâm phải kính ngưỡng. Lúc này, mọi người nghe được Vô Cực chưởng môn tự mình đối chiến, toàn trường đều ngạc nhiên.

Chỉ thấy trên bầu trời một bóng trắng bay qua, thi triển ngự kiếm thuật uy chấn thiên hạ, ở dưới người xem vừa thoáng kinh sợ, đã nhiệt liệt cổ vũ. Rất nhiều nhân vật bình thường của giang hồ cũng là lần đầu tiên được chứng kiến ngự kiếm thuật, đều hô to một tiếng, cảm thán nghĩ Thục Sơn kiếm điển thật không phải tầm thường.....

Chỉ thấy Kế Thiên Sầu nhẹ nhàng hạ xuống sàn đấu, tiêu sái tra kiếm vào vỏ, quả nhiên là một nhân tài. Nhìn kỹ, thấy hắn ước chừng ba mươi tuổi, hai gò má đầy đặn làm cho người ta một cảm giác lãnh ngạo như băng, hắn tuỳ tiện ứng xuất trên lôi đài, khiến cho mọi người sinh ra một áp lực vô hình. Hơn nữa hắn giơ tay nhấc chân thôi trong đó cũng thể hiện phong phạm của bậc cao thủ, lập tức nhận được sự cổ vũ nhiệt tình ở bên dưới.

Mạnh Lôi đi lại gần, tiếp nhận kim bài để kiểm tra một phen, trầm giọng nói: "Tốt lắm, hy vọng mọi người thi đấu hết mình! Bắt đầu nào!"

Ở dưới người xem cũng hô to: "Bắt đầu nào! Bắt đầu nào!".....

Ở trên Vương Quyền Binh đối mặt với áp lực như thế, cũng không làm xuất hiện sự khẩn trương, chỉ nhạt nhẽo chắp táy nói: "Vọng môn chủ hạ thủ lưu tình!"

Kế Thiên Sầu vẫn giữ vẻ mặt lạnh như băng, lạnh lùng hoàn lễ nói: "Không dám, không dám!"

Vương Quyền Binh gặp phải khí thế đó, hai mắt xuất hiện vẻ bồn chồn nhìn chăm chú vào ánh mắt Kế

Thiên Sầu, tay phải chậm rãi cầm vào chuôi đao. Chậm rãi, chậm rãi vung Phách vương đao lên, biểu hiện thập phần tập trung!

Toàn trường đột nhiên trở lên tĩnh lặng, căng thẳng nhìn Vương Quyền Binh từng chút từng chút nâng rút bảo đao ra khỏi vỏ, sát khí càng ngày càng nặng. Còn có thể nghe được âm thanh trong tay hắn truyền đến khi rút đao, cực kỳ thong thả rút đao ra khỏi vỏ.

Nhưng là đối thủ của hắn thực sự quá mạnh, vẫn tuỳ tiện đứng yên tại chỗ, làm cho người ta có cảm giác cao thâm mạt trắc khó lường.

Đột nhiên, kim quang loé lên!

Một đạo kim quang của ánh đao bổ thẳng về phía Kế Thiên Sầu, ánh mặt trời chiếu xuống thân đao làm cho chói mắt, hơn nữa trên không trung xuất hiện một tàn ảnh khổng lồ.

Kế Thiên Sầu cũng không nghĩ rằng đối phương lại xuất ra một kích hung mãnh vậy, thoáng cảm thấy có gì ngoài suy nghĩ. Vì vậy nhanh chóng nghiêng người né tránh, một mảnh kim quang khẽ sượt qua mặt

hắn, làm da mặt thoáng cảm giác đau rát. Nhưng mà chỉ là thoáng qua mà thôi.

.....

Kế Thiên Sầu không hề do dự, trong tay trường kiếm kêu lên một tiếng đã ra khỏi vỏ, thân thể theo ánh đao của đối phương mà lên, mang theo kiếm khí lăng lẹ bắn về phía Vương Quyền Binh cách đó ba trượng....

Mọi người đều không thấy rõ, chỉ có Hoa Lân hắc hắc cười nói: "Người này xuất chiêu thật chuẩn! Nếu đổi lại là ta giao thủ, ta một chiêu có thể khiến hắn nằm xuống!"

Phiêu Thiên văn sĩ ở bên cạnh lắp bắp kinh hãi nói: "Đại linh nhân à, kim đao của Vương Quyền Binh không thể xem thường, nếu để hắn xuất ra mười tám chiêu liên hoàn, Kế Thiên Sâu phỏng chừng cũng không né tránh được hết! Bất quá, do công lực của Kế Thiên Sầu, có lẽ không quá chín chiêu có thể giành thắng lợi...."

Ai ngờ Hoa Lân nói chính mình có thể nhất chiêu giành thắng lợi, căn bản không phải là Vương Quyền

Binh, hắn nói chính là Kế Thiên Sầu. Cười hắc hắc nói: "Người này đã hiểu sự tàn khốc, tỷ thí không cần quan tâm đến thân phận! Nếu gặp phải ta, vừa rồi một đao kia sẽ khiến cho hắn nằm xuống rồi!"

Phiên Thiên văn sĩ kêu lên một tiếng, quay đầu lại hỏi: "Người nói chính ra là người nào?"

Hoa Lân cười cười, không lên tiếng giải thích. Nhưng bên cạnh Diệp Thanh gật gật đầu nói: "Không sai, không sai! Công tử chỉ cần đoạt được tiên cơ của Kế Thiên Sầu, sau đó thần kỳ chiến thắng, nhất chiêu là thành công!"

Phiêu Thiên văn sĩ lắc đầu, nghĩ thầm rằng hai kẻ này chỉ giỏi mạnh miệng nhưng cũng không cần phải nói quá vậy chứ. Coi khắp thiên hạ, chắc không ai dám nói là nhất chiêu có thể đả bại được Kế Thiên Sầu, người bên cạnh của Hoa công tử này cũng có vấn đề! Cũng không cần biết hắn tốt xấu ra sao, cũng không cần thân phận. Vì vậy, Phiêu Thiên văn sĩ không để ý, tập trung vào quan sát trận chiến trên lôi đài!

Quả nhiên, đao pháp của Vương Quyền Binh tuyệt đối không phải chỉ có vậy. Mặc dù bị Kế Thiên Sầu

sau mấy chiêu làm phải lùi liên tục về phía sau nhưng đột nhiên trong lúc đó, tay liên tiếp xuất hiện lên vài ánh kim quang, trên không xuất ra ánh kim đao rất lớn, hung hãn đánh về bên trái của Kế Thiên Sầu, chẳng những làm Kế Thiên Sầu không thể tiếp cận mà còn làm cho hắn luống cuống tay chân.

Thoáng trong nháy mắt, Vương Quyền Binh đã tranh thủ thời gian đó, trong tay Phách vương đao liên hoàn xuất ra uy lực cuồng đại của thập bát chiêu "Kim long trảm". Chỉ thấy ánh kim quang bắn ra bốn phía, ánh đao liên miên không dứt, hướng Kế Thiên Sâu mãnh liệt công đến, ở dưới người xem cơ hồ không mở nổi hai mắt, huống chi là người đối đầu Kế Thiên Sầu?

Nhưng đúng lúc này thì Kế Thiên Sầu rốt cục cũng lộ ra võ công của mình. Hét lớn một tiếng" Vô Cực thuẫn!" Chỉ thấy trường kiếm trong tay trên không trung xuất ra một vòng tròn, một bát quái trận đồ lập tức xuất hiện trên người, tựa như là một Thái cực thuẫn hư vô.

Chỉ nghe thấy một âm thanh trầm thấp vang lên, thập bát chiêu trảm của Vương Quyền Binh điên

cuồng kích thẳng vào Thái cực thuẫn. Nhưng tựa như tất cả đều tan biến vào hư vô, không còn một chút uy lực nào.

Kế Thiên Sầu cười cười, không hề khoan nhượng, kiếm quang run lên, từ chính thái cực thuẫn của mình xuất ra ngoài một tia chớp, trên áo trước ngực của Vương Quyền Binh xuất hiện một lỗ kiếm.

Vương Quyền Binh căn bản không nghĩ đối phươơg có thể xuyên qua Vô cực thuẫn để công kích chính mình, chỉ thấy kiếm quang chợt loé lên, hoàn toàn không thấy rõ. Sao lại thế này, trước ngực đã xuất hiện một lỗ kiếm. Chỉ có thể phiền não thu đao nói: "Ngươi thắng rồi...."

Hoa Lân nhướng mày, nghĩ thầm nếu là mình gặp vô cực thuẫn kỳ quái này, không biết chính mình có phá giả được hay không? Thấy rằng kinh nghiệm của mình còn thiếu nhiều điểm, lúc ở trên sàn đấu mới có thể biết được.....

quyển 3 chương 36: Tiệm nhập cao triều

....

Kế Thiên Sầu mặt không chút thay đổi, hướng về Vương Quyền Binh dụng lực ôm quyền nói: "Đa tạ!"

Mặc dù Kế Thiên Sầu có chút lãnh ngạo, nhưng Vương Quyền Binh hôm nay quả thật là bại trận nhưng tâm phục khẩu phục, bởi vì đối phương đã cho phép chính mình có cơ hội sử dụng tuyệt học thành danh "Kim long thập bát trảm". Ngay cả chiêu sát thủ cuối cùng đối phương cũng có khả năng phá giải, chính mình cũng thật sự là không có lý gì mà không phục, vì vậy hướng tới người xem ở dưới chắp tay, khẳng khái bước xuống lôi đài, ngay cả kim bài dùng để tham chiến cũng không thu hồi, người xem ở dưới đều hết sức bội phục.

Kế Thiên Sâu thắng trận đầu một chút cũng không vui mừng, cũng chỉ hướng bốn phía người xem lạnh lùng chắp tay cảm ơn, trở lại chỗ trọng tài thu hồi kim bài tham chiến của mình, sau đó không lên tiếng nào rút ra bảo kiếm, đứng lên trên, ngự kiếm bay qua đầu chúng nhân, trong nháy mắt biến mất tại bầu trời Lăng Vân đỉnh mờ ảo, làm người ta thấy có một cảm giác thần bí khó lường.

Phiêu Thiên văn sĩ ở bên cạnh Hoa Lân cảm thán thở dài: "Kế chưởng môn quả nhiên là cao thủ vô tung, vô ảnh. Vừa rồi nếu hắn ngay từ đầu đã dùng ngự kiếm để đối dịch, hơn nữa thi triển kiếm pháp cao thâm, có lẽ Vương Quyền Binh đã sớm thất bại rồi....."

Hoa Lân cười cười, tỏ vẻ đồng ý với quan điểm của hắn. Lúc này trọng tài Mạnh Lôi đã đi lên trên lôi đài lớn tiếng đọc: "Bây giờ là số 2 là Trác Diệu Thần của Cửu Đỉnh sơn trang, đấu với số 131 là Chân Lâm của La Tiêu kiếm tông....."

Hoa Lân nghe vậy tự nói: "Giống như hai người này đều không có danh tiếng gì!"

Đang tự nói, cách đó không xa đao khách Hồ Tu đang cười ha ha nói: "Sao người kiến văn lại cô lậu vậy?"

Liệt hoả kiếm pháp của Trác Diệu Thần thiên hạ có ai mà không biết? Còn 'Mật Lâm Thanh Phong Thứ' của Chân Lâm vang danh khắp Giang Nam, bọn họ danh tiếng không phải nhỏ đâu!

Lịch duyệt giang hồ của Hoa Lân thực sự rất ít, nghe thấy người ta chê mình là kiến văn cô lậu cũng chỉ có thể cảm thấy tức giận quay đầu đi. Chỉ thấy trên lôi

đài hai cao thủ đang giao đấu bất phân thắng bại, hai thân ảnh như tia chớp liên tục thay đổi, kiếm khí sắc bén luôn theo sát thân thể bọn họ, rất khó khắn để tránh né, làm người xem trong tâm khiếp đảm. Ngay cả đá lát nền lôi đài, cũng sớm bị kiếm khí của hai người bọn họ lưu lại vô số vết tích, trận đấu kịch liệt, không khỏi làm mọi người xem đến xuất thần.

Nhưng Hoa Lân đối với kiếm khí của bọn họ không có hứng thú, bởi vì chính mình ba năm trước đây cũng đã có thể thi triển kiếm khí sắc bén như vậy. Vì vậy trộm nhìn người xem phia đối diện. Chỉ thấy Thượng Quan Linh nghiêm mặt đoan trang ngồi yên trên ghế, gió nhẹ thổi bay vài lọn tóc trên trán của nàng, khiến lòng người khỏi khỏi nổi lên cảm giác hâm mộ.

Lúc này Thượng Quan Linh hiển nhiên với trận đấu trên lôi đài cũng không còn hứng thú, mắt bất tri bất giác cũng hướng sang khán đài phía đối diện quan sát. Lúc này nàng đã nhìn sang phía đối diện mười ba lượt, nhưng chẳng hiểu vì sao, nàng thấy cảm giác bên kia có cái gì đang hấp dẫn chính mình, làm chính

mình cũng không thể dừng lại được. Có lẽ đây chính là số mệnh của nàng sao?

Khi nàng vừa lúc nhìn thấy Hoa Lân hướng về phía mình nhìn lại, thì nàng lại cúi đầu xuống. Lẽ nào bản thân cảm thấy với ánh mắt của đối phương không dám đối diện sao? Nhưng lúc sau đôi mắt bối rối của nàng cũng chầm chậm nhìn lại hắn, rốt cục đã đón nhận ánh mắt khát vọng của Hoa Lân.

Hai mắt giao nhau, một lúc lâu không rời. Giờ khắc này, song phương đều đang chăm chú nhìn đối phương, chỉ cảm thấy khoảng cách như gần lại, thời gian như dừng hẳn lại.

Diệp Thanh đã sớm phát hiện bọn họ trong lúc này bắt đầu có điểm gì đó không ổn, nhưng nàng cũng chỉ biết yên lặng liếc mắt nhìn mà thôi. Bởi vì nàng biết rằng, ngay cả chính mình cũng không thể năm lần bảy lượt phá hoại tình ý của hai người bọn họ, bởi vì làm vậy công tử đối với mình sẽ trở lên phản cảm. Cũng may Diệp Thanh đã ở Hoa phủ từ nhỏ, ngay từ lâu Thanh Thanh cũng đau đớn hiểu được rằng, mình tuyệt đối không thể trở thành chánh thất phu nhân được, bây giờ không bằng thuận nước đẩy

thuyền. Mà điều nàng lo lắng chính là công tử và tiểu sư thúc nếu dám cưới hỏi, vậy thì Hoa phủ và Thiên Sơn sẽ có phản ứng ra sao? Trên giang hồ có xuất hiện lời sàm ngôn sàm ngữ hay không?

Đương nhiên, những việc này không phải Diệp Thanh có thể khống chế được, nàng chỉ có thể ở một bên để mà nhắc nhở mà thôi. Tựa như lúc này Diệp Thanh đã nhất thời mềm lòng, không có ý lập tức ngăn cản Thượng Quan Linh và Hoa Lân hai người, mà để cho bọn họ nhìn nhau sâu lắng cả nửa ngày trời, rốt cục cũng gây ra sự chú ý cho người khác. Hai người này chính là Lý Lôi Vân của Thiên Sơn kiếm phái , cùng với Dương Phong Linh đồ đệ của Thượng Quan Linh.

Cảm giác của Dương Phong Linh trực tiếp thấy ngạc nhiên! Nàng phát hiện thấy sư tôn có điểm thất thố, vì vậy ánh mắt của nàng hướng về phía đối diện nhìn lại, phát hiện thấy Hoa Lân tại khán đài cũng đang tập trung nhìn về hướng sư tôn của mình. Dương Phong Linh trong lòng cả kinh, lập tức nhớ lại lúc Thiên Sơn, Hoa Lân đã năm lần bảy lượt "trêu trọc" sư tôn của mình, không nghĩ rằng sư tôn không

những không tức giận, mà còn cho Hoa Lân một viên Bích vân đan để trị thương. Ngoài ra, Hoa Lân còn học được Tuyệt trần thất thập nhị kiếm pháp của sư tôn, điều này đã sớm cho thấy giữa hai người có điều không ổn, chỉ là không thể khẳng định giữa hai người bọn họ có quan hệ đột phá "qua lại" hay không thôi.

Nhưng lúc này vẻ mặt của bọn họ phỏng chừng như sớm đã có quan hệ sâu sắc với nhau.

Nghĩ đến đây, Dương Phong Linh trên mặt không khỏi đỏ lên. Đối với sự tình kiểu này, nàng cũng chưa từng xảy ra, không khỏi hướng về phía Trương Thiên Hoa liếc mắt nhìn. Nghĩ thầm rằng sao tên ngốc kia đối với mình lại chưa từng "**ng chạm" là sao? Có lẽ hắn không bao giờ dám làm gì chăng?....

Một nữ hài tử bình thường, mà lại nảy sinh ý nghĩ vậy thì thật là gì đây.....(gặp phải mình thì quên đi ^^, he he ^^)

Nhưng lức này Lý Lôi Vân lại hoàn toàn suy nghĩ khác! Hắn trong lúc vô tình đã thấy Thượng Quan Linh và Hoa Lân có biểu tình kỳ lạ, đầu tiên là cảm thấy không hiểu có điểm gì kỳ lạ, sau đó lại nghi

hoặc, cuối cùng thì thực sự là cảm thấy phẫn nộ mà thôi.

Hắn không cần biết, cũng không để ý tới, chỉ không tin được rằng Tiểu sz muội yêu thương của mình lại đang kết người khác, mà người đó lại là một đệ tử bị trục xuất khỏi Thiên Sơn. Vì vậy trong lòng lại tự giải thích là: có thể bọn họ đang dùng ánh mắt để trao đổi một thông tin trọng yếu nào đó? (gà đến độ gà không thể hơn được, yêu người ta mà không gấu tới sao được ha ha ^^)

Nói thật nha, Lý Lôi Vân cũng không biết được rằng Dương Phong Linh đã biết một số tình tiết, cho nên hắn cũng không dám khẳng định Thượng Quan Linh và Hoa Lân giữa hai người đã có quan hệ gì chưa. Nếu không, hắn có lẽ đã sớm không thể ngồi yên như vậy. Dù sao, hắn cũng cảm thấy trong ***g ngực xuất hiện một khối áp lực cực lớn, khiến hắn có cảm giác hít thở rất khó khăn. Thật là muốn lập tức đánh cho Hoa Lân hai chưởng, tống hắn đi gặp tây thiên phật tổ ngay.....

Tại thời khắc này, Diệp Thanh rốt cục cũng phát hiện có điều không ổn, vội vàng kéo kéo Hoa Lân lại nhẹ

giọng nói: "Công tử à! Sắp tới lượt chàng thượng đài chưa vậy? Đối thủ của chàng là ai vậy? Hay để ta đi xem xét giúp chàng nhé!"

Hoa Lân phục hồi lại tinh thần, lắc đầu nói: "Ta còn lâu, tiểu sư thúc cũng đã thượng đài đâu!"

Diệp Thanh không chút tức giận nói: "Chàng toàn để tư tưởng ở bên Tiểu sư thúc không à?....Chàng xem Lý sư thúc ở khán đài đối diện kìa, ông ta như nhận thấy hai người có điểm không ổn đó! Hai người nhìn lại đi kìa, cẩn thận không Lý sư thúc lại đối phó với chàng đó!"

Hoa Lân thấy Diệp Thanh nói "cơ bản" không có ý riêng, chỉ có thể cười xoà nói :"Không cần để ý đến ông ấy..."

Diệp Thanh bị bọn họ làm cho tức chết, thật sự là "hoàng đế có chết, thái giám cũng không vội". Vừa hay trên lôi đài đột nhiên bộc phát ra một âm thanh lớn, chỉ thấy trên đài đã thay đổi cao thủ giao đấu, bây giờ đã đến lượt Ngộ Chân của Thánh Thuỷ cung, giao đấu với Phàm Y Thượng Nhân của Thần Tiên đảo.

Hai người này đều là cao thủ danh chấn thiên hạ, không thể nghĩ "vận khí" của họ lại hảo hợp vậy, ngay từ trận đầu đã gặp nhau rồi.

Chỉ thấy Ngộ Chân và Phàm Y thượng nhân đều đạp trên phi kiếm đứng trên không trung, tiến hành cuộc tỷ võ trên không của lôi đài, khó trách người xem ở dưới cổ vuũnhư sấm, huyên náo vô cùng....

Lần này Hoa Lân cũng cẩn thận quan sát ngay từ đầu, chỉ thấy Ngộ Chân và Phàm Y thượng nhân trường bào phiêu dật, hai người đều là thuật sĩ có tiếng, hơn nữa đều có vẻ tiên phong đạo cốt, làm cho người xem từ trong lòng đối với bọn họ đã sinh lòng kính trọng.

Gió nhẹ thổi bay trường bào của bọn họ, hơn nữa Lăng vân đỉnh khắp nơi đều mây mù mờ ảo, mọi người cùng sinh ra ảo giác như là thấy "tiên nhaâ giá lâm". Thấy bọn họ hai người cơ hồ đồng thời cùng hướng phía đối phương chắp tay, có vẻ như rất thân thiết với nhau. Nhưng là vận mệnh đã an bài, bọn họ cũng không nói chuyện nhiều chỉ đồng thành nói: "Mời..."

Ở dưới người xem chỉ thấy mắt hoa lên, trên bầu trời hai luồng chân khí một xanh một trắng cùng gặp nhau tại một điểm, đột nhiên truyền đến một tiếng nổ. Vừa thấy, bọn họ đã phân ra làm hai thay đổi phương vị cho nhau.

Mọi người còn không kịp khen hay, đã thấy Ngộ Chân và Phàm y thượng nhân đã nhanh chóng xuất ra bảo kiếm, hai ánh kiếm quang lần lượt thay đổi qua lại. Sau đó, một ánh lưu tinh cực lớn xuất hiện trong mắt, một tiếng nổ lớn "đinh đinh đang đang...." truyền đến, làm màng nhĩ người xem ong ong, không biết kết quả ra sao.

Chỉ có số ít người xem là thấy được sự việc, Hoa Lân thất thanh kêu lên: "Lợi hại thật! Lợi hại thật! Phàm Y thượng nhân đã xuất ra thất tinh kiếm quyết!"

Lời nói còn chưa dứt, chỉ thấy Ngộ Chân tay trái bấm quyết, ngón giữa bắn ra một viên thủy châu trong suốt như tia chớp bay về phía Phàm Y thượng nhân. Lời nói còn chưa dứt, chỉ thấy Ngộ Chân tay trái bấm quyết, ngón giữa bắn ra một viên thủy châu trong suốt như tia chớp bay về phía Phàm Y thượng nhân. Trong nháy mắt , dị tượng đột nhiên xuất hiện, chung

quanh vốn mây mù mờ ảo nhanh chóng hội tụ mà đến, hình thành lên một các viên rõ ràng, tựa như vạn mũi tên cùng bắn, đều nhằm hướng Phàm Y thượng nhân vọt tới.

Dưới đất có người hoảng sợ kinh hô :"Thánh thuỷ vô hình"

Hoa Lân và Diệp Thanh sắc mặt đều biến đổi, kiểu phương thức công kích vậy, vượt xa phạm trù võ học, đã thuộc về tu chân pháp thuật, thảo nào mà không khiến người ta phải kinh hãi?

Chỉ thấy Phàm Y thượng nhân cũng không phải là hữu danh vô thực, trong miệng thì thào niệm vài câu chú ngữ, tả chưởng nhanh chóng mở ra, một đạo phòng ngự sáng chói tầng tầng lớp lớp ở trên người, tựa như là một mặt kính tưởng tượng. Lúc này hơi nước hình thành các viên rõ ràng hung hăng bắn vào mặt trước, hình thành các viên đạn băng, liên tục được điều động trên đầu mọi người đứng dưới đất, làm mọi người bị một phen hoảng sợ.....

Ngộ Chân vẫn đang giữ ưu thế, tay trái lại bắn ra một viên "thánh thuỷ", sương mù chung quanh ngưng kết lại rất nhanh thành các viên đạn băng, cứ nhằm

hướng đối phương bắn tới. Phòng ngự tầng tầng lớp lớp của Phàm Y thượng nhân không ngừng bị công kích, càng ngày càng nhạt dần, hiển nhiên là mặt "kính tử" sắp bị vỡ tan. Không ngờ rằng, vẻ mặt của Phàm Y thượng nhân không có chút phật ý, trong nháy mắt tầng tầng phòng hộ đã vỡ tan, Phạm Y thượng nhân đột nhiên mạo hiểm xâm nhập vào trong, chuyển kiếm hướng về phía Ngộ Chân cách đó hai trượng, tựa như một mũ tên nhanh chóng bắn về phía đối phương. Hoá ra, tay trái của ông ta đã khéo léo tạo thành một cái lá chắn hình tròn, ngăn cản các viên đạn băng phía trước phóng tới, ngược hướng mà tới, trường kiếm trực tiếp tấn công vào đại huyệt toàn thân của đối phương.

Ngộ Chân không ngờ rằng đối phương lại lớn mật như vậy, thế nhưng thân đang rơi vào hiểm cảnh, đối mặt với kiếm khí sắc bén của Phàm Y thượng nhân, ông ta chỉ có thể xuất kiếm chiêu ngăn cản. Lúc này đây, hai người đột nhiên trở thành giáp lá cà với nhau, Phàm Y thượng nhân tay trái khéo léo tạo thành tấm chắn giơ lên trước mặt, phối hợp với trường kiếm ở tay phải, có công có thủ, không hề sơ hở, lập tức thay đổi cục diện, giành lại thế chủ động.

Ở dưới người xem lặng yên như tờ, bị kiếm chiêu của hai người hấp dẫn trên không. Chỉ thấy hai người trên không trung qua lại, trong tay trường kiếm liên tục biến ảo, từng chiêu công tới nơi yếu hại của đối phương, căn bản không có thời gian thay đổi phương thức công kích.

Thấm thoát, ba trăm chiêu đã qua, Ngộ Chân dần dần đã không ngăn cản được kiếm thuẫn hợp kích liên tục của Phàm Y thượng nhân, kiếm pháp trong tay chậm dần. Ông ta chỉ có thể bất chấp mạo hiểm, nhất chiêu công kích vào các chỗ yếu hại của đối phương mới miễn cưỡng duy trì ngang cơ. Nhưng lúc này, thực sự không phải là mong muốn của ông ta, rốt cục, Ngộ Chân sau một kiếm rời khỏi trường kiếm của đối phương, thân lùi lại hai trượng, chắp tay nói: "Ngươi thắng rồi!"

Người xem trên mặt đất đều chấn động, bởi vì bọn họ căn bản không ra nguyên nhân thất bại. Huống chi Ngộ Chân và Phàm Y thượng nhân đều chưa bị thương, đột nhiên lại thấy Ngộ Chân chắp tay nhận thua, làm cho bọn họ thực sự là không ngờ tới.

Phàm Y thượng nhân cảm nhận được tính thẳng thắn của Ngộ Chân, trong lòng cảm thấy kích động, lớn tiếng nói: "Thắng bại chưa phân, hai ta hoà nhau mà!"

Nhưng Ngộ Chân tiêu sái cười nói: "Được cùng Thượng Nhân giao chiến, đúng là việc vui mừng của Ngộ Chân, Thượng Nhân không cần quá khiêm nhượng!"

Phàm Y Thượng Nhân chắp tay nói: "Nhưng hai ta quả thật chưa phân thắng bại, người đột nhiên lại dừng tay nhận thua thật khó có thể nhận...." Nguyên lai tên thật của Phàm Y thượng nhân là Phàm Trần. Hắn xa rời giang hồ mấy năm, thật không dễ dàng có được thanh danh, cho nên dù thế nào cũng không chịu nhường Ngộ Chân nhận thua trong tay chính mình, đang muốn khuyên nhủ Ngộ Chân một hai câu, Ngộ Chân đột nhiên nghiêm sắc mặt nói: "Danh lợi như mây, trăm năm ngộ đạo đã hiểu đạo lý này....Ngộ Chân quả thật đã thua, không cần nói gì cả!" Nói xong, Ngộ Chân chắp tay, ngự kiếm xoay người rời đi, không mang theo một chút lưu luyến gì.

Phàm Y Thượng Nhân nhìn thân ảnh của đối phương biến mất, lẩm bẩm nói: "Danh lợi sao? như mây sao?...ài!"

Phàm Y Thượng Nhân trong lòng có điều buồn bã, vì vậy cứ đứng tại chỗ suy nghĩ: thế nào là thắg, thế nào là thua? Xem ra, cảnh giới của chính mình cũng kém một bậc so với Ngộ Chân.....

Hai người này một hồi đánh nhau kết thúc, mọi người đối với sự sôi nổi của kiếm điển càng kích động. Lần này tâm tình còn chưa lắng xuống, đột nhiên trên đài gọi tên: "Thượng Quan Linh của Thiên Sơn kiếm phái, đối chiến với Phương Diệc Thần của Cửu Liên Sơn...."

Toàn trường lại huyên náo ồn ào lên.

quyển 3 chương 37: Tuyệt trần tam kiếm

Hoa Lân nghe được Thượng Quan Linh thi đấu trong lòng cả kinh, không khỏi liên tưởng đến chính mình cuối cùng cũng có thể cùng Thượng Quan Linh giao thủ, mặc dù chính mình và nàng tại Thiên Sơn đã giao thủ không dưới cả trăm lần rồi, nhưng lần này vì đoạt kiếm mà phải cùng nàng so chiêu, tâm lý thực

sự không cảm thấy thoải mái. Bởi vì ở Thiên Sơn, mỗi lần giao đấu Thượng Quan Linh đều nhân nhượng chính mình, tạo cơ hội để mình phát huy toàn lực. Lần này giao thủ, không biết nàng có còn nhường nhịn hay không?

Đương nhiên, Hoa Lân chỉ là thoáng suy nghĩ trong đầu mà thôi, bởi vì hắn có thẻ là số 29, mà Thượng Quan Linh là số 14. Dựa theo quy tắc luận võ lần này, bản thân hắn cũng khó có thể gặp được nàng. Hoa Lân trong lòng cảm thấy yên tâm hơn sau khi đã tính toán, còn nếu gặp được Thượng Quan Linh, chính mình cũng phải trải qua bảy vòng đấu, hơn nữa phải giành được thắng lợi thì mới có thể cùng nàng so chiêu. Nhưng cứ sau mỗi vòng đấu đã đào thải đi đối thủ, kế tiếp gặp cao thủ càng ngày càng lợi hại hơn. Sau bảy vòng đấu, nếu mình có bị đánh bại của bởi Thượng Quan Linh, đến lúc đó rồi có lẽ cũng đã trở thành người có uy danh rồi.

Đang mang tâm sự, chỉ thấy Thượng Quan Linh vén quần lụa mỏng chậm rãi bước lên lôi đài, ở dưới vô số người xem đều nín thở, tất cả đều tập trung trên thân thể hoàn mỹ của Tuyệt Trần Kiếm.

Đến Phương Diệc Thần của Cửu Liên Sơn đã có mặt trên lôi đài chờ đợi, càng cảm thấy cháng váng đầu óc. Nghĩ thầm rằng vận khí của mình thật sự là quá tốt, có cơ hội cùng đệ nhất mỹ nữ mà võ lâm công nhận giao thủ, cho dù thua cũng đáng. Chỉ có điều duy nhất khiến hắn không hài lòng đó chính là trên mặt Thượng Quan Linh vẫn che một tấm lụa mỏng, phương dung thấp thoáng làm câu hồn người, nhưng dù thế nào cũng không thể nhìn rõ ràng được, trong lòng cảm thấy có ý cuồng nộ thiếu chút nữa không thể kiềm chế được.

Hoa Lân đột nhiên phát hiện, Thượng Quan Linh trong tay ưu nhã cầm một cây sao ngọc trong suốt, nghĩ thầm tự hỏi tại sao nàng lại thay đổi vũ khí vậy? Thế kia có thi triển ngự kiếm thuật kiểu gì đây, chẳng lẽ phi kiếm nằm hoàn toàn trên người nàng sao?

Điều này thì Hoa Lân đã hoàn toàn đoán trúng, Thượng Quan Linh đã luyện tới cảnh giới lấy khí ngự kiếm, vô luận là cái gì trên tay nàng *** có thể trở thành lợi khí. Cho nên đoản kiếm hoàn toàn có thể sử dụng để ngự kiếm, trong tay cầm vũ khí là sáo ngọc,

nếu gặp cao thủ, giành phần thắng cũng không khó khăn.

Thượng Quan Linh đi lên lôi đài, ưu nhã hướng phía Phương Diệc Thần hành lễ rồi nói: "Mời..."

Thanh âm của nàng uyển chuyển, thanh thoát, thực sự động lòng người, Phương Diệc Thần nghe được không khỏi mất hồn mất vía, thẫn thờ nói: "Nàng....mời nàng trước!"

Thượng Quan Linh từ trước đến giờ ghét nhất là bị người khác giương mắt lên nhìn sững sờ, trong tay sao ngọc vung lên, trên không trung hiện ra một đạo hào quang xinh đẹp, làm thế thủ khởi thức để nhắc nhở đối phương. Sau đó thân thể mềm mại đột nhiên lay động, sáo ngọc trong tay điểm đến đại huyệt toàn thân đối phương, chặn đứng toàn bộ đường lui của Phương Diệc Thần, ra tay không một chút lưu tình.

Phương Diệc Thần nhất thời "cảm giác" thấy tinh quang cứ nhằm chỗ mình hướng tới, trong lòng thoáng hoảng hốt, nghĩ thầm giang hồ đồn đãi quả nhiên là thật, Tuyệt Tình Kiếm một khi xuất chiêu đúng là không bao giờ nhân nhượng. Lập tức không dám hân thưởng sắc đẹp nữa, lao nhanh lên trên

không, tránh né một chiêu sắc bén này, rồi nhanh chóng bay lên trên trời, sử dụng ngự kiếm thuật.

Thượng Quan Linh và người xem ở trên đều cả kinh, không nghĩ rằng Phương Diệc Thần có thể sẽ sử dụng ngự kiếm thuật, thoáng sửng sốt, tuy nhiên chiêu Hàn Quang thiểm mà Thượng Quan Linh vừa sử dụng há chỉ có vài biến hoá như vậy thôi sao? Thân thể mềm mại đột nhiên phòng vút lên cao, một luồng kiếm quang sắc bén đánh thẳng lên không trung hướng tới Phương Diệc Thần, không lệch một chút nào, giống như đã đoán được đối phương chắc chắn sẽ bay lên không để tránh né.

Phương Diệc Thần cảm thấy kiếm quang phía sau mãnh liệt công tới, nhất thời xuất mồ hôi lạnh toàn thân, mặc dù võ công của hắn cũng là nhất đẳng cao nhân, nhưng đã bị Thượng Quan Linh cướp mất tiên cơ, rốt cuộc khó có thể thay đổi tình thế. Không có cách nào khác, Phương Diệc Thần đành phải xoay người, trường kiếm đánh bừa lại. "Phanh!" một tiếng nổ lớn vang lên, kiếm khí đánh thẳng vào thân kiếm trên tay của Phương Diệc Thần, khiến hắn huyết khí nhộn nhạo, hoảng sợ phát hiện kiếm khí của Thượng

Quan Linh hùng hậu vô cùng. Vẫn không ngừng công tới....

Thượng Quan Linh đối với việc vừa rồi Phương Diệc Thân mất hồn mất vía nhìn mình, trong lòng cảm thấy căm tức, quyết định cho người xem toàn trường biết uy, nàng muốn mọi người phải hiểu rằng, mình tuyệt đối không phải chỉ có sắc đẹp để người ngắm. Lúc này ngự kiếm nhanh chóng truy lên trên không, trong tay sáo ngọc kêu lên liên tiếp chém ra tám đạo kiếm khí, kiếm quang tung hoành ngang dọc đan thành một cự võng, làm cho Phương Diệc Thần ở trên trời không còn chỗ ẩn thân.

Phương Diệc Thần sắc mặt đại biến! Phải biết rằng, vô luận thế nào khi phát ra một đạo kiếm khí sắc bén, thì phải ngưng kết chân khí mới có thể phát kiếm tiếp được. Nhưng nhìn thấy động tác Thượng Quan Linh, liên tiếp xuất ra tám đạo kiếm khí hoàn toàn dễ dàng, tựa như là phất tay. Điều này làm hắn trong lòng làm sao không kinh hãi được cơ chứ?

Hơn nữa, Phương Diệc Thần vừa rồi bị một đạo kiếm khí của Thượng Quan Linh khiến cho khí huyết nhộn nhạo, trong thời gian ngắn không vận được công lực

để ngăn chặn tám đạo kiếm khí đang công tới, trong lòng thở dài: "Ta chết chắc rồi..."

Hắn đang ở thế chờ chết, đột nhiên thấy trước mặt xuất hiện một đạo kiếm quang lớn, không khí bị chấn động dữ dội, nguyên lai có một người xuất hiện ở bên phải mình ngăn cản một kích trí mạng vừa rồi. Tuy nhiên, Phương Diệc Thần cũng bị chấn động, bị ép từ trên không xuống dưới đất.

Bị sa xuống từ trên không, Phương Diệc Thần rốt cục thấy một văn sĩ trẻ tuổi đã giúp mình chặn kiếm khí của Thượng Quan Linh, nhớ mang máng hình như đó là một trong những trọng tài của Thục Sơn kiếm điển, Lưu vân kiếm hiệp Thượng Quan Truy Vân.

Ngay sau đó, Phương Diệc Thần đột nhiên thấy thân thể mình được người khác đỡ lấy, hoá ra là Bôn Lôi Kiếm Cốc Thanh Phong tiền bối. Không khỏi cảm thấy đỏ mặt lên, si ngốc hướng lên bầu trời nhìn lại, chỉ nghe thấy Thượng Quan Truy Vân đang giao huấn Thượng Quan Linh: "Này, sao vừa rồi ta đã bảo con thu chiêu! Con tại sao vẫn xuống tay không phân biệt nặng nhẹ vậy, vạn nhất đả thương nhân mạng, con làm sao đối diện được với đồng đạo võ lâm bây giờ?"

Thượng Quan Linh trước mặt cha vẫn bình thường, ngẩng mặt lên bĩu môi, trong mắt thoáng xuất hiện một tia tình cảm, phản bác nói: "Con biết cha khẳng định sẽ xuất thủ cứu người, cho nên con mới ra tay vậy. Dù sao, con xuất chiêu cũng có tính toán, hắn chắc chắn không chết được đâu!"

quyển 3 chương 38:

Mạo tự nhất chiêu

Dịch: kiemmakiem

Nguồn: Tàng thư viện

DIệp Thanh nghe được đối thủ mang số 104 là một cao thủ tên là Mục Tinh Hàn, trở về hưng phấn nói với Hoa Lân: "Công tử ơi! Đối thủ của chàng là Mục Tinh Hàn a, hình như trên giang hồ cũng không có danh tiếng cho lắm!

Hoa Lân cười hì hì nói: "A! Đúng là chưa nghe nói qua bao giờ, xem ra cũng dễ đối phó thôi!"

Hắc hắc...! Phải biết rằng, Diệp Thanh và Hoa Lân cũng chỉ biết chưởng môn các đại môn phái là ai, cùng với một số ít tính danh các cao thủ tuyệt đỉnh.

Như cao thủ Mục Tinh Hàn loại này "không có một chút danh tiếng nào" làm gì phải để ý.

Nhưng Phiêu Thiên Văn Sĩ đứng bên cạnh lại chấn động kêu lên: "Cái gì cơ? Là Mục Tinh Hàn sao?"

Hoa Lân và Diệp Thanh đều bị lời nói của hắn làm cho giật mình, vội vàng hỏi: "Đúng vậy, là Mục Tinh Hàn!...làm sao vậy, hắn có lợi hại không vậy?"

Phiêu Thiên Văn Sĩ sắc mặt biến đổi, nhớ lại lần giao đấu của mình tại Thiên Sơn kiếm điển lần trước đã từng thua trong tay Mục Tinh Hàn, đồng thời cũng nghĩ đến Tinh Vân kiếm trận của hắn, ngay cả bây giờ cũng chưa có cách nào để phá giải. Nghe thấy Hoa Lân và Diệp Thanh hỏi, chỉ có thể cười khổ đáp lại: "Tinh Vân kiếm trận của Mục Tinh Hàn một khi đã thi triển ra, công kích trến một diện rộng, làm cho người ta cảm thấy không thể tránh né được. Nghe nói kiếm pháp của hắn nguyên là từ phái Toàn Chân giáo, nhưng hắn tự mình đi theo con đường riêng. Mặc dù so ra kém hơn chưởng môn của Hoa Sơn, Nga Mi, nhưng cũng được coi là một cao thủ tuyệt đỉnh trong giang hồ"

Hoa Lân và Diệp Thanh liếc mắt nhìn nhau, nghĩ thầm rằng, Mục Tinh Hàn hoá ra lại là một tuyệt dỉnh cao thủ sao? Xem ra không còn cảm thấy dễ đối phó rồi.

Mà lúc này, tỷ thí ở trên càng ngày càng kịch liệt, nhân vật ngay từ vòng một, thường xuyên có thể gặp được cao thủ biết ngự kiếm để giao đấu, làm cho người xem ở dưới kinh hô liên tục.

Dần dần đã đến giữa trưa, mây mù mờ ảo của Thục Sơn Lăng Vân Đỉnh đã dần dần tản đi, lộ ra bầu trời trong xanh. Tầm nhìn cũng trở lên càng rõ ràng, mọi người tham gia lôi đài khí thế càng ngày càng bừng bừng. Cuối cùng, Mạnh Lôi cũng lớn tiếng đọc lên: "Hoa Lân của Tiên Kiếm Phái, giao đấu cùng Mục Tinh Hàn của La Tiêu Cung!"

Mọi người ở dưới phát ra một trận hoan hô, Hoa Lân không cần nhìn lại, cũng biết tất cả mọi người đều đang cổ vũ đối thủ Mục Tinh Hàn của mình giành thắng lợi!

Diệp Thanh mỉm cười cầm Hàn Tinh Kiếm của mình đưa tới tay Hoa Lân, nũng nịu cười nói: "Dùng hàn

tinh đấu tinh hàn, cam đoan sẽ giành được phần thắng!"

Hoa Lân và nàng đã sớm hiểu ý nhau, thuận tay tiếp nhận bảo kiếm trong tay Diệp Thanh, cười hắc hắc nói: "Cũng tốt thôi! Để Hàn Tinh Kiếm không dùng lâu rồi, hôm nay lại có thể phát ra uy lực của nó xem sao!"

Hoa Lân trong lòng có suy tính, từ sự tiết lộ của Phiêu Thiên Văn Sĩ, Mục Tinh Hàn của La Tiêu Cung vừa mới luyện được ngự kiếm thuật, nói vậy tại trên không cũng không thể duy trì lâu dài được. Chính mình cũng đang muốn che dấu thực lực, vậy tốt nhất trên mặt đất phải tốc chiến tốc thắng. Nếu được vậy, chính mình sẽ không phải chịu sự chú ý của người khác. Sau đó, mấy ngày sau có thể tiếp tục rèn luyện một chút về ngự kiếm thuật và kỹ xảo giao đấu, một khi gặp phải cao thủ chính thức, cũng có thể xuất kỳ chiến thắng.

Hoa Lân cầm Hàn Tinh Kiếm chậm rãi đi về phía lôi đài, lấy tay đo chiều cao của lôi đài, không khỏi lắc lắc đầu, trên mặt thoáng xuất sự kinh hãi.

Cử động kỳ quái của hắn làm cho mọi người rống lên cười to, Diệp Thanh liên tục giận dữ nói: "Công tử sao lúc nào cũng có động tác trêu người vậy, thật là quá thể, làm vậy ngược lại càng thu hút sự chú ý của người khác đó".

Mặc dù Hoa Lân vốn là vô danh chi bối, diễn trò có vẻ giả tạo, nhưng cũng làm nhiều người thấy khó chịu.

Đặc biệt là sớm ở trên lôi đài, Mục Tinh Hàn đang chờ Hoa Lân đi lên trong lòng càng khó chịu: Một cao thủ chân chính,sao trước mặt đối phương lại tỏ ra sợ hãi vậy, hơn nữa trong tay lại cầm một thanh Ngọc nữ kiếm chuyên dùng cho nữ nhân vậy, thật sự là chẳng ra làm sao cả! Lại thấy Hoa Lân chỉ là một gã thiếu niên, cho nên càng không để vào trong mắt mà.

Đến trọng tài Cốc Thanh Phong cũng không hiểu được nói: "Tứ đệ không biết đang làm trò quái gì vậy?"

Thượng Quan Truy Vân suy nghĩ, mỉm cười nói: "Ngươi đúng là không hiểu rõ Tứ đệ! Hắn hoàn toàn đúng là quái vật, a a a...."

Mạnh Lôi cũng ha ha cười nói: "Cao kiến, cao kiến a! ta nghĩ, tiểu tử kia là muốn giả heo thịt hổ đây mà! ha ha ha...."

Ba người đều buồn cười một phen, Cốc Phi Hồng đứng ở bên cạnh tất cả đều nghe rõ hết vội đi vào. Trong lòng thật sự là thấy kinh hãi, nghĩ thầm Hoa Lân đã là huynh đệ của cha mình, võ công tất nhiên phải cao thâm khôn lường, cần phải nhắc nhở đường đệ Cốc Phong Chi chú ý một chút mới được. Bất quá Cốc Phi Hồng thay đổi suy nghĩ, thắng bại thì đã làm sao? Chính mình thân là chưởng môn của Thục Sơn phái, việc nhỏ này cũng phải đi thông báo, thật sự là mất thân phận quá. Đành để bọn họ tự nhiên vậy.

Mục Tinh Hàn trên lôi đài hiển nhiên là giữ thân phận của mình, thấy Hoa Lân đã đi lên cũng không để ý tới, bởi vì hắn nghĩ vãn bối phải chủ động hướng tới mình mà chào hỏi, đây là quy củ bất thành văn trong chốn giang hồ. Đang suy nghĩ đã thấy Hoa Lân mở miệng nói: "Chúng ta bắt đầu nào!"

Nói xong, Hoa Lân tay phải đặt tại chuôi kiếm, từng chút từng chút rút kiếm ra khỏi vỏ. Động tác này của hắn, cực kỳ giống động tác của người giao đấu đầu

tiên Vương Quyền Binh, chỉ nghe "tranh" lên một tiếng do kiếm thong thả rút ra khỏi vỏ truyền đến, người xem cười ha ha nói: "Uý! Bắt chước giống thật, nhưng trên người ngươi một điểm sát khí cũng không có a!"

Không sai, Hoa Lân trên người một chút sát khí cũng không có! Nhưng kiếm trong tay là tuyệt thế bảo kiếm, theo mũi kiếm từng tấc từng tấc một ra khỏi bao, không khí xung quanh phảng phất bắt đầu ngưng kết, lúc này là giữa trưa mặt trời chói chang trên cao, Mục Tinh Hàn tại đối diện cũng nhận thấy một tia hàn ý, trong lòng không khỏi tiếc bảo kiếm trong tay kể bất tài....

Đúng lúc này trong nháy mắt! Hoa Lân đột nhiên toàn lực rút kiếm ra khỏi bao, một màn kiếm khí như tia chớp công thẳng đến trước mặt đối phương, thế nhưng chiêu thức cũng giống Vương Quyền Binh như đúc.

Diệp Thanh thiếu chút nữa bật cười, nàng không bao giờ nghĩ rằng công tử có thể sử dụng một chiêu này. Mà Phiêu Thiên Văn Sĩ bên cạnh cũng sững sờ, nhẹ

giọng cười nói: "Ta muốn được thấy Hoa công tử nhất chiêu giành thắng lợi như thế nào đây?"

Lời nói chưa dứt, chỉ thấy Mục Tinh Hàn ở trên lôi đài vẫn giữ thân phận, nghiêng người tránh chiêu, kiếm quang khẽ xẹt qua chóp mũi của hắn. Nhưng Mục Tinh Hàn trong đầu đột nhiên xuất hiện một ý niệm đáng sợ, chiêu thức của của người này giống hệt với Vương Quyền Binh và Kế Thiên Sầu, thiên hạ sao lại có sự trùng hợp vậy? Đáp án là không thể có được!

Cho nên Mục Tinh Hàn hoảng sợ phi thân lui về đằng sau, nhưng đã chậm rồi.....

Dị tượng đột sanh, kiếm quang trong tay Hoa Lân đột nhiên biến chiêu, nhanh chóng bổ thẳng về phía bụng của Mục Tinh Hàn. Cũng may là Mục Tinh Hàn sớm thấy có điểm không ổn, đã bay lên không né tránh. Nhưng là, kiếm khí của Hoa Lân cũng dã gây ra thương tích tại mắt cá chân của hắn.

Đương nhiên, với thực lực của Hoa Lân, có thể thừa gây thương tích tại cả hai chân. Nhưng Hoa Lân lại không có suy nghĩ vậy, hắn thầm nghĩ chỉ muốn thử

nghiệm mà thôi, hắn muốn cho thấy chính mình có khả năng kiếm khí thu phát do tâm.

Sự việc thoáng như tia chớp trong nháy mắt, người xem ở dưới thậm chí cũng không hiểu được. Mục Tinh Hàn dĩ nhiên phi thân lùi về sau, sau khi rơi xuống đất, lập tức thấy mắt cá chân rất đau nhức, hiển nhiên đã bị thương không nhẹ.

Hắn đã bại rồi!....Rất nhiều người xem đã đoán được. Nhưng không ai nguyện ý sự thật là Hoa Lân đã chiến thắng, bởi vì hai chiêu vừa rồi của hắn thật âm hiểm.

Hoa Lân trên mặt lộ ra một nụ cười, thu kiếm nhìn ánh mắt của Mục Tinh Hàn, tuyệt không có ý thừa cơ ném đá xuống giếng, ngay cả một câu châm chọc cũng không có. Hắn chỉ muốn thấy Mục Tinh Hàn tự nhận thua.

Người xem ở dưới tất cả đều không thấy rõ cho nên, tất cả đều tập trung nhìn hai người ở trên như thế nào để phân thắng bại?

Cốc Thanh Phong lắc đầu cười nói: "Tiểu tử kia nguyên lai cũng thật âm hiểm, thủ đoạn nào cũng sử dụng đến!"

Thượng Quan Truy Vân hoàn toàn bất đồng ý kiến nói: "Ta không nghĩ như vậy! Tứ đệ liên tục xuất mấy chiêu, đều là bắt chước chiêu thức của Vương Quyền Binh, trước rõ sau tất có biến hoá. Ngươi xem Mục Tinh Hàn sau đó cũng đã hiểu ra, nhưng cũng không còn kịp nữa rồi!"

Mạnh Lôi cười ha ha nói: "Cao kiến, cao kiến! Hai người các ngươi đều có lý! Nhưng mà, các ngươi rốt cục phán ai thắng ai thua vậy đây?"

Thượng Quan Truy Vân cũng cười nói: "Ta không muốn phán định ai thắng ai thua! Mà muốn thấy việc thụ thương nghiêm trọng của Mục Tinh Hàn, có thể khiến tự nhận thua hay không? Ta muốn để người thua phải tâm phục khẩu phục" Nói xong, lại thở dài nói: "Tứ đệ này!Ài..."

Cốc Thanh Phong cũng không nói gì, đột nhiên cười: "À! ta cũng thích tính cách này của Tứ đệ! ha ha ha...."

"....."

Lúc này, Mục Tinh Hàn cảm thấy hai mắt cá chân đau đớn vô cùng, mặc dù vững vàng đứng tại chỗ, nhưng cũng không dám di động. Trong lòng mặc dù không chịu thua, thật muốn cùng Hoa Lân tiếp tục giao chiến, bởi vì ngay cả tuyệt chiêu của mình còn chưa sử dụng qua!...Nhưng mà, hai chân muốn đứng thẳng còn không xong, có tái chiến tiếp cũng thất bại mà thôi.Vì vậy đứng sững tại chỗ cả nửa ngày trời, suy nghĩ lại muốn. Rốt cục cũng phải chấp nhận, hung hăng nói: "Ngươi thắng rồi!"

Hoa Lân chỉ chờ hắn nói những lời này, cười hắc hắc: "Đa tạ! Đa tạ hì hì" nói xong vừa chạy vừa nhảy đến thu hồi lại kim bài, nghêng ngang đi xuống. Chỉ để lại trên lôi đài, Mục Tinh Hàn đáng thương đang đứng sững sờ....

Ở dưới lập tức truyền đến nhiều điều dị nghị, đều nói xú tiểu tử Hoa Lân thật là vô sỉ, dụng mưu kế đánh bại người khác, thật sự không có anh hùng chút nào. Nói những lời này, đương nhiên còn có cả Hạng Tiêu Vân của Thiên Sơn phái.

Nhưng cũng có người không đồng ý với ý kiến đó, giống như Trương Thiên Hoa, hắn cho rằng: "Thắng

làm vua! Võ công một người để phân cao thấp, vốn không cần quan tâm xem xét. Có khi, để giành thắng lợi, cần sử dụng chiêu thức có chút kỳ lạ mà thôi..."

Hạng Tiêu Vân bị hắn làm cho tức giận đến mặt mũi trắng bệch, quay lại phản bác: "Thắng lợi lúc đầu là do vận khí của hắn! Lúc sau nếu muốn thắng, tuyệt đối là không có khả năng đâu!"

Trương Thiên Hoa và Hạng Tiêu Vân quan hệ không sâu sắc. Sự khác biệt là, Hạng Tiêu Vân năm lần bảy lượt khi dễ Trương Thiên Hoa, cho nên Trương Thiên Hoa ngang ngạnh, không phục nói: "Chỉ sợ không như vậy! Hoa đại ca thông minh tuyệt đỉnh, lúc sau không chừng vẫn có thể thắng được..."

Hạng Tiêu Vân cười lạnh nói: "Hừ! Ngươi cứ chờ xem...."

quyển 3 chương 39:

Đêm khuya luyện kiếm

Dịch: kiemmakiem

Nguồn: Tàng thư viện

Hoa Lân dụng kế chiến thắng trận đầu, tất cả mọi người đều nghĩ hắn dùng tiểu xảo. Hắn một lúc sau đã về chỗ ngồi ở phía tây, Phiêu Thiên Văn Sĩ dùng một ánh mắt lộ vẻ kỳ quái nhìn hắn, phảng phất như coi hắn là đồ phế vật!

Hoa Lân nhìn hắn cười cười, đột nhiên cao giọng nói: "Nhìn gì mà nhìn? Chưa thấy qua cao thủ sao?"

Diệp Thanh cười duyên nói: "Công tử thật lợi hại, quả nhiên nhất chiêu đã thắng đối phương! hì hì...."

Mà Phiêu Thiên Văn Sĩ mặt đã toát mồ hôi nói: "Ài! Không thể tưởng tượng được ngươi có thể nhất chiêu thắng lợi..."Nói ra lời này, nhưng trên mặt Phiêu Thiên Văn Sĩ không lộ ra một tí bội phục nào. Đương nhiên, sự bội phục ở đây đã mang một ý nghĩa khác biệt gì đó.

Hoa Lân đương nhiên biết hắn có điểm khinh thị chính mình, cho rằng mình thủ thắng thật sự là do may mắn. Vì vậy cười cười, trong lòng thầm nghĩ: Mỗi người đều suy nghĩ như thế, ý thức chủ quan thật quá mạnh. Một khi không bị các yếu tố bên ngoài làm ảnh hưởng đến suy nghĩ, có thể sẽ nhìn ra sự thật đằng sau.

Kỳ thật, Hoa Lân dùng một chiêu này bao gồm thực lực cường ngạnh, tuyệt đối không phải là thủ đoạn như mọi người đã thấy. Phải biết rằng, một chiêu kiếm khí mãnh liệt vừa rồi xuất ra, muốn cho nó ở giữa không trung có thể biến chiêu, việc này thực không phải là dễ dàng. Ngược lại loại cảnh giới ngự khí phi thường này thực sự khó khăn, cho dù phóng nhãn khắp Trung Nguyên, có lẽ cũng không có mấy người làm xuất sắc được như Hoa Lân! Tất cả mọi người đều bị Hoa Lân làm cho suy nghĩ là hắn sử dụng "mưu kế", không tìm hiểu chi tiết vấn đề. Mục đích của Hoa Lân đã đạt hiệu quả, hắn đúng là muốn cho mọi người coi thường chính mình, như vậy hắn mới có thể tận dụng thời gian luyện kỹ xảo chiến đấu, để có thể đối phó tốt với các trận tiếp theo.

Hôm nay hắn đã có bước tiến rất xa, vì đã học xong được khống chế độ mạnh yếu của kiếm khí, việc này đối với giao đấu lôi đài mà nói trọng yếu phi thường! Nếu không một kiếm kết liễu mạng nhỏ của người khác, có lẽ sẽ khiến cho chúng nhân phẫn nộ.....

Hoa Lân còn muốn học nhiều cái, ví dụ như: uy hiếp bằng một chiêu kỳ quái, cùng với một ít hư chiêu và

chiêu chính. Mà Thục Sơn kiếm điển này, đúng là sư phụ tốt nhất của mình....

Vì vậy Hoa Lân bắt đầu chăm chú xem xét các trận đấu võ. Không lâu sau, Cốc Phong Chi của Thục Sơn, Hác Văn Chân của Toàn Chân giáo, Trương Điền Bảo của Võ Đang phái, Hạ Toàn Phúc của phái Côn Lôn, Văn Trấn Hải của phái Hoa Sơn....v.v đều tuyệt đỉnh cao thủ, chỉ sau mấy chiêu thường thường đã có thể đả bại đối thủ, người xem đã bắt đầu đứng dậy, thực sự rất thoả mãn rồi!

Mà Phiên Thiên Văn Sĩ ngồi bên cạnh tại vòng một luận võ cũng đã thắng lợi, võ công của đối thủ mặc dù cường hãn, nhưng Phiêu Linh Ảo Ảnh của Phiêu Thiên Văn Sĩ có thể nói nhất tuyệt, một khi thi triển khiến hoa cả mắt. Hoa Lân âm thầm nghĩ đến: nếu đối phó Phiêu Thiên Văn Sĩ, sử dụng kiếm trận vây công trên diện rộng là biện pháp tốt nhất, không trách hắn có điểm sợ hãi "Tinh Vân kiếm trận" của Mục Tinh Hàn.

Diệp Thanh bên cạnh vẫn chú ý đối thủ của Hoa Lân trận sau. Nàng cẩn thận tính toán, Hoa Lân gặp đối thủ trận sau là thắng lợi của số 95 và số 38. Vừa nghĩ

ra kết quả, Phiêu Thiên Văn Sĩ lập tức cảnh báo: "Số 95 là Trang Hoà Kim của Tử Ảnh sơn trang, công lực cùng Mục Tinh Hàn không phân cao thấp. Kỳ thật chủ yếu đặc điểm là đao pháp và thân pháp đều nhanh như thiểm điện, cùng hắn so chiêu, chỉ có thể thấy được ánh đao và thân ảnh của hắn, trận tới của ngươi có thể không thuận lợi đâu!"

Hoa Lân và Diệp Thanh liếc mắt nhìn nhau, cùng cười nói: "Nguyên lai cùng Mục Tinh Hàn là cấp bậc như nhau sao? hắc hắc...."

Phiêu Thiên Văn Sĩ thấy bọn họ hai người thoải mái cười nói, rõ ràng là không coi "Tử Ảnh đao" Trang Hoà Kim vào mắt, vội la lên: "Ta nói thật đó! Thân pháp của hắn so với ta còn nhanh hơn một bậc, đao pháp lại càng làm cho người ta phải kinh hãi, các ngươi cũng lên dừng tay lại, không cần tham đấu, giữ gìn mạng sống quan trọng hơn!"

Hoa Lân ra vẻ thâm trầm nói: "Đến lúc đó rồi sẽ biết thôi!"

Phiêu Thiên Văn Sĩ thấy hắn không nghe mà đi vào, trong lòng cảm thán: Người tuổi trẻ bây giờ đều có đức tính như thế này sao? May mắn thắng được một

trận, nên biết dừng lại là tốt nhất! Nếu cứ tiếp tục như vậy, cái mạng nhỏ này của hắn nhất định phải nằm lại Thục Sơn Kiếm Điển mất.

Hoa Lân có tài không chút lo lắng! Chỉ yên lặng tập trung xem đấu võ.

Ai ngờ lúc này mặt trời đã xuống núi, Thục Sơn Kiếm Điển vòng một luận võ đã đấu được 46 trận. Xem ra, còn có 20 trận hôm nay là không thi đấu được, bởi vì ngày đã tối rồi.

Bất đắc dĩ, các trọng tài cũng đứng lên tuyên bố ngày mai sẽ tiếp tục tiến hành các trận hôm nay! Mọi người lúc này mới có ý định xuống núi. Chỉ thấy cả mọi người tại Lăng Vân Đỉnh bắt đầu khởi hành, trên một vạn người xem rầm rộ xuống núi, Thục Sơn đệ tử phải chờ cả canh giờ sau để mọi người bình an rồi mới quay về trấn Thục Sơn.

Hoa Lân không khỏi cảm thán: "Ài! Kiếm Điển đại hội, so với đêm trung thu có khi còn hoành tráng để xem hơn...."

Trở lại Quan Tinh Các, Diệp Thanh đang chuẩn bị nước để Hoa Lân tắm rửa, không nghĩ rằng Hoa Lân

vẫn đang đứng yên, rút ra Hà Chiếu kiếm nói: "Ta muốn đi ra ngoài luyện tập một chút kiếm pháp và ngự kiếm thuật, nàng nghỉ ngơi trước nha!"

Diệp Thanh sững sờ, khó hiểu nói: "Công tử! Đã muộn rồi sao chàng còn ra ngoài luyện kiếm làm gì?"

Hoa Lân gật gật đầu, trong lòng đã có tính toán.

Hôm nay, hắn nhìn Hác Văn Chân, Cốc Phong Chi, Trương Điền Bảo, Hạ Toàn Phúc, Vân Trấn Hải....bọn họ đều là tuyệt đỉnh cao thủ, đột nhiên cảm thấy võ công của chính mình cũng khó có thể thủ thắng! Đương nhiên, nếu sử dụng ngọn lửa trong cơ thể của mình, Hoa Lân cũng chỉ có thể tám phần nắm chắc thắng lợi. Nhưng mấu chốt là, ngọn lửa trong cơ thể của mình vạn vạn lần không được thi triển. Nếu không rất có thể lập tức đưa ma đầu của Phần Âm Tông đến, cùng với sự đuổi bắt của bọn người Nhược Uyên.

Huống chi, bây giờ kiếm điển cử hành đang hừng hực khí thế, nói không chừng ma đầu của Phần Âm Tông đã sớm ở chung quanh, tuỳ lúc sẽ phát hiện ra mình. Cho nên không phải vạn bất đắc dĩ, Hoa Lân tuyệt đối không dám sử dụng ngọn lửa trong cơ thể. Đã như

vậy, chỉ có thể tự đề cao võ công của bản thân mà thôi.

Diệp Thanh cũng muốn được cùng Hoa Lân đi ra ngoài luyện công, nhưng lại thấy chính mình sợ sẽ làm công tử phân tâm, không bằng cứ ở nhà chờ hắn về thì tốt hơn.

Vì vậy Hoa Lân một mình ra khỏi Quan Tinh Các, ngẩng đầu nhìn nhìn ánh sáng trên bầu trời đêm, thấy có rất nhiều ngôi sao mê người, có khi chỉ muốn phi thẳng lên trời, hái một ngôi sao xuống tặng cho Diệp Thanh, nếu được vậy chắc nàng nhất định sẽ say mê đến quên cả phương hướng ấy chứ, còn cả Thượng Quan Linh nữa chứ, hắc hắc.....

Hoa Lân vỗ vỗ chính đầu mình, nghĩ thầm rằng mình toàn suy nghĩ vớ vẩn, việc này không bao giờ có khả năng! Vì vậy xuất ra Hà Chiếu kiếm, đằng thân đứng lên trên, ngự kiếm nhanh chóng bay khỏi đại môn của Thục Sơn, chuẩn bị cách xa đám người, chuyên tâm luyện tập kiếm pháp.

Khi bắt đầu phi hành, hắn đã quên rằng có kết giới bảo vệ bên ngoài Thục Sơn, bởi vì hắn trong đêm tối cái gì cũng không nhìn được rõ. Cho nên đột nhiên

cảm thấy thân thể va vào bức tường vô hình mềm mại, không khỏi kêu lên một tiếng ai từ trên bầu trời. Vừa hay hắn ngự kiếm thuật cũng đã có chút thành tựu, nhanh chóng lấy lại trọng tâm, chậm rãi bay xuống mặt đất.

Hai tên đệ tử bảo vệ của Thục Sơn đột nhiên nghe thấy trên trời có người kinh hô, sau đó ở trên cao thấy có một người hạ xuống, bọn họ hai người thiếu chút kêu ra tiếng.

Nhưng lúc này, bọn họ thấy rõ ràng người xuống tới là Hoa Lân thì cả hai đều trợn tròn mắt.

Hoa Lân chật vật xuống tới mặt đất, đã thấy cách đó không xa có hai đệ tử Thục Sơn, vì vậy tự cảm thấy ngượng nói: "Hiểu nhầm thôi, hiểu nhầm thôi! hắc hắc...."

Không nghĩ rằng, trong đó một gã đệ tử Thục Sơn từ xa đã hướng đến hắn quỳ xuống ra mắt, tay chắp lại nói: "Hồ Vũ Hằng xin ra mắt Hoa tiền bối! Cảm ơn tiền bối đã viện trợ, làm Vũ Hằng kiếp này không dám quên, hy vọng tiền bối thành toàn..."

Hoa Lân sửng sốt, nghĩ thầm sao lại có sự xảo hợp vậy ta?

Thấy Hồ Vũ Hằng đối với mình hành lễ thực sự quá nặng, chỉ có thể vận khí nâng thân thể hắn lên, cười ha ha nói: "Xem ra chúng ta thật sự là có duyên! Việc hai ngày trước, ta giúp ngươi đã quên rồi!..."

Nguyên lai, mấy ngày nay đệ tử Thục Sơn rất bận rộn, chỉ có thể bố trí được Hồ Vũ Hằng tạm thời làm bảo vệ bên ngoài cổng. Hôm nay vừa lúc hắn trực đêm, không nghĩ rằng vận khí của hắn quả nhiên thật tốt, ngay ngày đầu trực đêm đã gặp được ân nhân của chính mình. Lúc này lại thấy Hoa Lân sử dụng ngự kiếm thuật khiếp sợ thiên hạ, không khỏi đối với hắn hoàn toàn sùng bái sát đất.

Hoa Lân nâng thân thể hắn lên, không nói gì lấy từ trong lông ngực ra một bình thuốc, xuất ra một viên linh đan thơm lừng, ra lệnh : " Há mồm ra nuốt xuống!"

Hồ Vũ Hằng không biết gì chỉ kịp kêu A lên một tiếng. Hoa Lân đã nhanh chóng bỏ linh đan vào miệng hắn, cười ha ha nói: "Còn không nhanh luyện công đi! Nếu

gặp hậu quả gì không hay? Ta đây không biết đâu đấy! ha ha"

Hồ Vũ Hằng còn chưa kịp có phản ứng gì linh đan trong miệng đã tan hết, vì vậy chỉ có thể nuốt xuống.

Ngẩng đầu lên nhìn lại, Hoa Lân đã cười to xuất thủ đi mất, thân ảnh đã ngoài mười trượng. Hồ Vũ Hằng trong lòng thầm cảm kích, ánh mắt không khỏi nổi lên mấy hàng nước mắt. Mấy năm nay, chính mình chịu bao nhiêu cay đắng khổ cực tại Thục Sơn để cầu sư, cũng không ngờ rằng mình đột nhiên gặp người tốt như vậy, trong lòng cảm động không bút nào tả xiết. Âm thầm thề rằng, tương lai cho dù phải thịt nát xương tan cũng phải báo đáp tri ân của Hoa Lân, đang thề thốt, đột nhiên cảm thấy kinh mạch trong cơ thể xuất hiện một luồng khí lạnh, tại kinh mạch của mình đạng chạy loạn, chạy nhanh về chỗ sư đệ của mình nói: "Không được rồi! Chân khí đang chạy loạn trong cơ thể, mong ngươi giúp ta hộ pháp một lát!" Nói xong cũng không chờ hồi đáp, nhanh chóng ngồi xuống vận công, dẫn đạo chân khí đi khắp toàn thân....

Đông môn bên cạnh hắn tên là Trương Điền, nói về thân phận chính là sư đệ của Hồ Vũ Hằng! Hắn cũng giữ nhiệm vụ tiếp khách, đương nhiên cũng gặp qua Hoa Lân này. Trong lòng không khỏi hâm mộ nghĩ thầm: ài! Nếu ta cũng được cao nhân nguyện ý chỉ dậy cho thật là tốt a...

Ý niệm của Trương Điền vừa hiện lên, phái sau đột nhiên truyền đến một âm thanh nói: "Vậy ư! để ta chiếu cố ngươi đươợ không?"

Trương Điền nhất thời bị doạ đến run cả người. Bởi vì chính mình vừa rồi mới chỉ suy nghĩ một chút mà thôi, như thế nào mà có người lại biết được suy nghĩ trong lòng mình vậy? Vì vậy nhanh chóng quay đầu nhìn lại

quyển 3 chương 40:

Ma đạo xâm nhập

Dịch: kiemmakiem

Nguồn: Tàng thư viện

Ngoài hai nữ nhân ra, còn có ba nam tử mặc áo đen đều đang cười cười đầy tà ý, ánh mắt thỉnh thoảng

dừng lại trên người hai nữ tử đảo tới đảo lui, giống như đang muốn ăn tươi nuốt sống hai nàng.

Lúc này sáu người hiển nhiên đang đợi cái gì, đứng ở một bên cùng im lặng, để mặc Trương Điền và một nữ tử lăn lộn trên mặt đất.

Cách đó không xa, Hồ Vũ Hằng vẫn đang ngồi vận cộng, hồn nhiên không biết sự tình phát sinh bên cạnh, hiển nhiên đang tiến vào cảnh giới không minh. Một gã mặc hắc y, rốt cục cũng hướng đến hướng Hồ Vũ Hằng chậm rãi đi tới, vươn hữu chưởng đặt lên thiên linh cái của hắn, chỉ cần phát lực, Hồ Vũ Hằng tuyệt đối không có khả năng phản kháng.

Đúng lúc này thì thư sinh áo trắng cầm đầu thấp giọng quát: "Thiên Hoá! Ngươi đang làm gì vậy?"

Hắc y nam tử được gọi là Thiên Hoa cả kinh, vội vàng thu hồi hữu chưởng lại, vội vàng cười nói: "Báo cáo giáo chủ! Tôi thấy tiểu tử này không thể cải tạo được, <>, dù gì, chúng ta sao thể để lại hậu hoạn này được phải không?

Bạch y thư sinh trầm giọng nói: "Hắn đang nhập định, không nghe được chúng ta nói chuyện đâu!"

Một hắc y nữ tử cũng cười lạnh nói: "Vân Thiên Hoá! Ngươi đang hoài nghi tâm thuật của sư phụ chúng ta à? hừ! Mục đích của chúng ta đến nơi này, không phải là để giết chết tiểu tử này, nếu ngươi làm hại tính mạng hắn, nói không chừng sẽ xuất hiện nhiều biến cố"

Vân Thiên Hoá vốn muốn phản bác lại nàng vài câu, nhưng biết địa vị của mình cũng không bằng nàng ta, chỉ có thể trong lòng mắng thầm: "Xú bà nương kia! Nếu là trước kia, lão tử nhất định cho ngươi chịu trăm ngàn thủ đoạn!"

Ai ngờ bạch y thư sinh cầm đầu nhàn nhạt nói: "Thiên Hoá! Không cần phải làm loạn lên vậy, đằng nào chúng ta cũng sẽ nắm giữ võ lâm Trung Nguyên, ngươi lúc đó có bao thủ đoạn đều có thể sử dụng được!"

Vân Thiên Hoá đột nhiên cảm thấy trong xương xuất hiện tia hàn ý, nghĩ thầm giáo chủ thật sự quá lợi hại mà, vô luận mình suy nghĩ cái gì hắn đều biết, từ nay về sau nhất định trong đầu phải suy nghĩ tán tụng về phong công vĩ đại của giáo chủ mới được! Hơn nữa

tốt nhất là không nên sinh ra tạp niệm, bằng không có bị chết cả vạn lần cũng không đủ!

Vân Thiên Hoá đang âm thầm "Tán tụng" giáo chủ, xa xa đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, nghe âm thanh hình như là của hai người.

Chung quanh Bạch y thư sinh đột nhiên toả ra một tầng năng lượng ba động không nhìn thấy, giống hệt với Sưu thần thuật của người tu chân. Chỉ thấy bạch y thư sinh kia gật đầu nói: "Không sai, là Trần Kiêu và Hạng Tiêu Vân đang đến đây!..Linh Yên, đến lượt ngươi thi triển mị thuật rồi đấy!"

Một nữ tử hắc y từ đầu đến giờ không nói gì chạy nhanh ra đáp: "Vâng! thưa giáo chủ." Nói xong, bước tới hai người phía trước đón từ xa.

Hai ngươi đi tới đúng là Trần Kiêu và Hạng Tiêu Vân của Thiên Sơn kiếm phái.

Chỉ thấy Trần Kiêu một mực đi trước dẫn đường, mang theo Hạng Tiêu Vân rất nhanh hướng bên này đi tới. Trong bóng đêm, Hạng Tiêu Vân ngẩng đầu nhìn thấy bảy người đang đứng ở đại môn Thục Sơn như đang đợi chính mình, mà trên mặt đất hình như

còn có ba bóng người, trong lòng thoáng do dự không biết có nên tiến lên hay không, đột nhiên trước mắt hiện lên một bóng hồng, trong phút chốc cảm thấy mình như đi tới "tiên giới"!

Một bạch y tiên tử xinh đẹp rảo bước, đang hướng tới mình đi tới....

Hạng Tiêu Vân vài năm gần đây cũng từng quan hệ tình yêu nam nữ, đương nhiên định lực tự nhiên so với Trương Điền còn kém một bậc. Người ta là tiên nữ hướng tới hắn vẫy tay, Hạng Tiêu Vân chuyển người nghênh tiếp. Ai ngờ tiên nữ đối với hắn chỉ nở nụ cười, rồi xoay người bỏ chạy, Hạng Tiêu Vân thấy thế cứ điên cuồng đuổi theo tấm thân mềm mại yểu điệu kia...

Trần Kiêu thấy Hạng Tiêu Vân háo sắc vậy, không khỏi cười lạnh lên một tiếng. Hướng tới bạch y thư sinh trước mặt cúng kính cúi chào: "Đệ tử xin ra mắt sư phụ!"

Bạch y thư sinh mỉm cười nói: "Ngươi làm tốt lắm"

Trần Kiêu vội vàng khiêm tốn nói: "Đều là được sự dậy dỗ của sư phụ"

Bạch y thư sinh hài lòng , quay mặt hướng đến nhứng người khác nói: "Chúng ta đi nào! Mang theo tiểu dâm oa trên mặt đất nữa, chúng ta rời đến địa điểm khác để thi triển pháp thuật!"

Vân Thiên Hoá một tay vác Trương Điền mềm nhũn trên mặt đất, hướng đến bạch y thư sinh hỏi: "Giáo chủ, đệ tử Thục Sơn đang luyện công kia có cần mang đi luôn không vậy?"

Bạch y thư sinh lại thi triển "Trắc Tâm Thuật", phát hiện Hồ Vu Hoàng đang ở tại không minh cảnh giới, vì vậy lãnh đạm nói: "Không có việc gì đâu! Để hắn tiếp tục luyện công, hắn vẫn không biết!"

Hạng Tiêu Vân đã sớm mê mẩn, cùng với Trương Điền toàn thân mềm nhũn, bạch y thư sinh mang theo đám người hướng chân núi rời đi. Chỉ để lại Hồ Vũ Hằng ở lại, đang liều mạng dẫn chân khí vận hành trong cơ thể, không hề biết rằng chút nữa thì đã đứng bên bờ vực tử vong.

Lại nói Hoa Lân luyện ngự kiếm thuật cả đêm, thấy sắc trời đã hửng sáng. Trở lại Thục Sơn, đến chân núi thấy Hồ Vũ Hằng vẫn đang ngồi luyện công. Hoa Lân trong lòng cả kinh, nghĩ thầm mình cũng thực sự thái

quá, dược lực của Thanh Vân đan này chính mình cũng chưa thử qua, vạn nhất dược lực cường hãn, chẳng phải là hại cái mạng nhỏ của Hồ Vũ Hằng sao?

Vừa hay thấy sắc mặt của Hồ Vũ Hằng đã hồng nhuận, hiển nhiên không còn đáng ngại, trong lòng cũng yên tâm hơn. Đang muốn quay người rời đi, phía sau đột nhiên truyền đến một âm thanh nói: "Tiền bối sao bây giờ mới trở về vậy? Nghe nói luận võ hôm nay lập tức bắt đầu mà!"

Hoa Lân quay lại phát hiện người này là người tối hôm qua trực đêm cùng Hồ Vũ Hằng. Chỉ thấy sắc mặt người này giống như có điểm thay đổi: hai gò má đầy đặn mỏi mệt, thân thể suy yếu, nhưng trong đôi ngươi lại không ngừng loé ra thần thái hưng phấn, giống như đang đếm vàng làm hắn hưng phấn vậy. Vì vậy hảo tâm nói: "Cám ơn ngươi đã nhắc nhở! Ngươi xưng hô thế nào vậy?"

Người nọ nhanh mồm đáp: "Trương Điền"

Hoa Lân quay đầu lại nhìn nhìn Hồ Vũ Hằng, gật đầu nói: "Phiền Trương huynh đệ chiếu cố đến tiểu tử này, ta phải đi tham gia kiếm điển bây giờ!"

Trương Điền nói: "Được thôi"

Hoa Lân thấy đang gấp, vì vậy không hề nhiều lời, lập tức trở về Quan Tinh các, chỉ thấy Diệp Thanh sớm đứng ở trên lầu chờ mình trở về, trong lòng cảm thấy thực sự ấm áp.

Hoa Lân đang chuẩn bị rửa mặt một phen để lập tức tham gia kiếm điển, Diệp Thanh bước tới ôn nhu nói: "Kiếm điển hôm nay Công tử có thể không cần đến, bởi vì hôm qua đã hoàn thành xong vòng thi đấu đầu tiên đâu. Vì vậy, Thục Sơn quyết định ngày mai mới tiến hành lượt trận thứ hai!

Hoa Lân nghe vậy sửng sốt, lúc này mới nhớ lại ngày hôm qua còn có 20 trận đấu chưa hoàn thành, nếu hôm nay tiếp tục cử hành vòng một và vòng hai, nhưng hôm nay có người sẽ phải tham gia hai trận một lúc. Điều này quả là có điểm không công bằng! Nghĩ ra, Hoa Lân cười ha ha nói: "Như vậy cũng tốt mà! Ta có thể tranh thủ thời gian để đi luyện kiếm tiếp"

DIệp Thanh vui mừng nói: "Thanh Thanh cũng muốn đi cùng chàng!"

Lần này Hoa Lân không có ý cự tuyệt, nghĩ thầm: ban ngày mang theo Diệp Thanh để ngắm phong cảnh, điều này cũng rất là mãn ý.....

Một ngày trôi qua, ngày kế Hoa Lân và Diệp Thanh lại đi lên Lăng Vân Đỉnh. Phát hiện thấy kiếm điển còn chưa bắt đầu, hôm nay lôi đài trở lên khẩn trương. Bởi vì tiến vào vòng hai, tất cả mọi người không khỏi cảm thấy áp lực gia tăng.

Mà hôm nay cao thủ tham gia chỉ còn lại là 66 người, nếu thắng qua vòng này, vậy chỉ còn có 33 người. Tuyệt đối là con đường ngắn nhất để nổi danh, nên biết, cao thủ toàn thiên hạ hội tụ tại đây, nếu xếp được hạng 33 thôi, cũng thực sự là rất khó khăn rồi!

Hoa Lân đã suy nghĩ một chút chiến thuật hôm nay, nghĩ thầm rằng cũng có một điểm để so sánh tốt hơn, có thể làm người khác đối với mình mất đi sự phòng bị, giữ được tinh lực không ít, nhưng hôm này không biết có thể dễ dàng thủ thắng không đây? Hoa Lân lại bắt đầu tính toán.

Hết quyển 3.

Chapter 4

Ngọc Tiên Duyên tập 4

Quyển 4: PHONG VÂN BIẾN SẮC

chương 1:

Xuất kỳ chế thắng

Dịch: kiemmakiem

Vòng đấu luận võ thứ hai ngay từ đầu, Thượng Quan Linh đương nhiên cũng dễ dàng thắng lợi.

Nhưng mọi người Thiên Sơn tịnh không lập tức rời đi, bởi vì họ đã có thói quen ở lại xem Hoa Lân giao đấu - mặc dù Hoa Lân đã không phải là đệ tử của Thiên Sơn kiếm phái.

Đương nhiên, mức độ và mục đích quan tâm của mỗi người không giống nhau, thậm chí có người còn hy vọng Hoa Lân vừa lên sàn đấu đã bị người khác một cước đá bay xuống. Hạng Tiêu Vân là một trong những người đó. Hạng Tiêu Vân hôm nay xem ra bắt đầu có điểm khác thường, trên mặt thinh thoảng hiện ra nụ cười kỳ quái, ánh mắt thỉnh thoảng lại ánh lên một tia hàn quang rất khó có thể phát hiện, phảng phất như công lực của hắn đột nhiên có tiến bộ. Nam Cung Vân ngồi ở bên cạnh hiển nhiên phát hiện ra biến hoá của hắn, ôn nhu nói: "Hạng đại ca! Hai ngày nay ban đêm người đi đâu vậy?"

Nam Cung Vân nói ra những lời này trên mặt không khỏi ửng đỏ, mặc dù quan hệ của mình và Hạng Tiêu Vân rất cởi mở, nhưng từ "ban đêm" này rõ ràng có điểm không ổn. Cũng may là các vị sư huynh cũng không chê bai, không có chú ý tới vẻ mặt ngượng ngùng của Nam Cung Vân.

Hạng Tiêu Vân nghe thấy Nam Cung Vân hỏi vậy, nụ cười trên mặt đột tắt, nghiêm túc nói: "Ta và Trần sư đệ đi tìm mấy vị bằng hữu để gặp mặt, nàng không cần phải để ý đâu!"

Ài! Thượng Quan LInh và Lý Lôi Vân tự nhiên sẽ không quản lý chuyện tình yêu giữa các đệ tử với nhau, bởi vì chính bọn họ bất quá đã ứng phó được. Mà Nghiêm Liệt Phong, Trịnh Phi Vũ, Hà Kiếm Minh, Lệ Hành Không, Trương Thiên Hoa cùng với Trần Kiêu mấy đệ tử của Thiên Sơn đang tập trung tinh thần xem giao đấu, không chú ý đến việc bất ổn của Hạng Tiêu Vân thời gian gần đây?

Chỉ nghe thấy Nghiêm Liệt Phong đang thầm nói: "Trận đấu này, Tử Ảnh Đao quả nhiên dễ dàng chiến thắng. Tại vòng đấu này, có lẽ Hoa sư đệ ở tình huống không ổn rồi"

Mọi người đều tỏ vẻ đồng ý, Lý Lôi Vân yên lặng quay đầu lại, âm thầm quan sát vẻ mặt Thượng Quan Linh. Chỉ thấy Thượng Quan Linh mặc dù che một tấm lụa mỏng, nhưng bộ dạng lo lắng của nàng không thể gạt được ánh mắt lợi hại của Lý Lôi Vân.

Lý Lôi Vân trong lòng sợ hãi, thấy bộ dáng của sư muội, giống như là đối với tiểu tử Hoa Lân kia quả thật là có điều không ổn. Trong lòng không khỏi đau khổ. Đang suy nghĩ miên man, Mạnh Lôi trên lôi đài

rốt cục kêu lớn: "Hoa Lân của Kiếm Tiên Phái, đấu với Trang Hoà Kim của Tử Ảnh Sơn Trang!"

Mạnh Lôi vừa dứt lời, một thân ảnh màu tím đã xuất hiện trên lôi đài. Mọi người chỉ nhìn thấy ánh tím loé lên, căn bản không thấy rõ tướng mạo người này. Chỉ khi Tử Ảnh Đao đưa kim bài tham chiến giao cho Mạnh Lôi, mọi người mới nhận thấy nguyên lai là một trung niên khí độ phi phàm. Chỉ thấy hắn cầm theo một thanh bảo đao tử quang, vững vàng đứng trên lôi đài, cầm kim đao trong tay để sát vào người, lặng lẽ đứng chờ đối thủ lên đài. Khí thế to lớn của hắn, nhanh chóng nhận được tiếng cổ vũ nồng nhiệt.

Hoa Lân cầm Hàn Tinh Kiếm, tiêu sái dời khỏi khán đài, Phiêu Thiên Văn Sĩ chạy nhanh ra dặn dò: "Nếu đánh không lại thì nên sớm nhận thua đi! Biết chưa vậy?"

Ai ngờ Hoa Lân căn bản không để ý đến lời nói của hắn, Hàn Tinh Kiếm đã sớm được rút ra. Bảo kiếm vừa ra, người xem xung quanh đều cảm thấy hơi lạnh làm rùng mình một cái, lúc này mới nhận thấy trường kiếm trong tay hắn đúng là tuyệt thế bảo vật, lập tức làm vang lên một trận kinh hô.

Hoa Lân không để ý đến ánh mắt quái dị của người khác, vẫn cứ ngẩng cao đầu bước tới phía trước lôi đài, từng bước từng bước một đi lên lôi đài. Tại kiếm điển lần này, cũng chỉ có hắn mới có thể bước một lên lôi đài, thử hỏi tất cả các cao thủ tham gia luận võ, có ai để chiều cao của lôi đài vào mắt đâu? Cho nên, người xem đối với Hoa Lân đều có một đánh giá: Bảo kiếm trong tay hắn, thật sự là tuyệt thế bảo vật a! nhưng cũng chỉ vậy thôi!

Tử Ảnh Đao ở trên mặc dù có điểm khinh địch nhưng hắn dù sao cũng là lão thủ giang hồ, thấy Hoa Lân kỳ lạ cảm thấy có điểm không tầm thường. Nhưng do hắn phát hiện Hoa Lân tay phải nắm kiếm, tay trái xiết chặt vỏ kiếm đi lên, hiển nhiên có điểm khẩn trương.

Tử Ảnh Đao thở dài một hơi, nghĩ thầm tiểu tử này như vậy đã sớm rút kiếm cầm lên, xem ra bên ngoài thật giống một hài tử.

Hoa Lân khẩn trương nắm chặt Hàn Tinh Kiếm trong tay, giương giọng nói: "Đã có thể bắt đầu được chưa vậy?"

Tử Ảnh Đao thấy hắn nói chuyện có vẻ run rây, vì vậy gật đầu nói: "Ngươi đánh trước đi!"

"Ngươi đánh trước đi!" của Tử Ảnh Đao gần như là lời khách sáo mà thôi, ai ngờ Hoa Lân cử kiếm bổ tới, tính cách hấp tấp vội vàng làm cho người ta buồn cười. Nhưng buồn cười thì buồn cười, kiếm quang Hàn Tinh Kiếm trong tay hắn phát ra tuyệt đối có thể lấy mạng. Tử Ảnh Đao sửng sốt nhanh chóng xuất ra tử quang trên mặt đất để ngăn cản, một tiếng "đương" do ngăn cản kiếm quang của Hoa Lân vang lên, đồng thời trong lòng cả kinh, phát hiện bảo kiếm trong tay tiểu tử kia quả nhiên lợi hại, kiếm khí có thể hình thành lên hiệu quả lạnh buốt, thật sự là một thanh tuyệt thế bảo kiếm.

Hoa Lân bất chấp quy củ, xuất chiêu liên tục, kiêm quang lần lượt thay đổi, căn bản không có ý dừng tay. Tử Ảnh Đao chỉ đứng ở tại chỗ, không ngừng đánh tan kiếm khí của Hoa Lân, mỗi khi tưởng dùng kiếm quang đột phá để tốc chiến tốc thắng thì đều bị kiếm khí hỗn loạn của Hoa Lân bức lùi.

Thấy nhất thời không thể đả bại được đối phương, Tử Ảnh Đao dần dần có điểm tức giận, rốt cục nhấc bảo

đao trong tay, chém ra một ánh đao màu tím mãnh liệt, hướng về phía Hoa L ân trực tiếp bổ tới.

Hoa Lân lao nhanh qua nghiêng người tránh chiêu, trong tay vẫn không ngừng nhằm hướng đối phương xuất ra kiếm khí.

Tử Ảnh Đao và hắn đánh đã được mười mấy chiêu, nghĩ đặc biệt cảm thấy mất mặt. Lửa giận bốc lên, thân ảnh khẽ hoa lên, hoá thành một bóng người màu tím, rốt cục bắt đầu thi triển tuyệt học thành danh của hắn - Ảnh Tử đao pháp.

Chiêu thức thi triển ra, mọi người chỉ thấy trên sàn đấu thân ảnh màu tím chạy tới chạy lui, đều nghĩ rằng Hoa Lân lập tức phải thúc thủ. Lại không nghĩ rằng hắn lại lăn dưới đất, căn bản không để ý gì đến thân phận với cả không thân phận, khó khắn hoá giải công kích của Tử Ảnh đao pháp, Hàn Tinh Kiếm trong tay, nhắm bốn phương tám hướng chém tới, hoàn toàn không ra một loại chiêu thức nào.

Mọi người thấy hắn nhìn không ra thân ảnh của đối thủ, thế nhưng lại thi triển phương pháp loạn đao cứu mạng này, không khỏi cười thầm.

Nhưng mà, hết lần này đến lần khác loại chiêu thức hỗn độn này, Tử Ảnh Đao thấy áp lực tăng cao. Bởi vì mấy chiêu của Hoa Lân đều bổ trúng điểm chính. Bất quá, Tử Ảnh Đao mỗi lần công kích đối phương, lại phải thu đao về cứu mạng. Nếu Kiều Truy Phong ở đây, đương nhiên liếc mắt cũng phát hiện Hoa Lân đang sử dụng Tuý tấm kiếm pháp của chính mình. Kiếm pháp này mặc dù khó coi, thậm chí có điểm cho cảm giác loạn chiêu, nhưng chiêu xuất ra đúng là không theo khuôn mẫu nào cả.

Người xem tất cả đều cười to, thấy Tử Ảnh Đao tránh tới tránh lui đang không chịu được Hoa Lân, hơn nữa lại thấy Hoa Lân bất chấp thân phận bò lăn ở dưới đất, tưởng rằng Tử Ảnh Đao và Hoa Lân đang đùa nhau. Người xem ở dưới đều đứng hết dậy, đối với sự thắng bại của trận đấu, sớm đã có kết luận.

Chỉ có một người là nghĩ khác! Thượng Quan Linh đang yên lặng theo dõi trận đấu, trên mặt không khỏi nở nụ cười, kiếm pháp bát nháo của Hoa Lân chính mình đã từng được coi qua, đột nhiên phát hiện kiếm pháp của hắn đã tiến rất xa. Lúc này, thật khó để nói ai thắng ai thua được.

Lý Lôi Vân cũng đang cười Hoa Lân tại khán đài, nhưng trong lúc vô ý liếc mặt ngắm Thượng Quan Linh, phát hiện lúc này, hai mắt mở lớn thành hình trăng rằm thật là đáng yêu. Trong lòng không khỏi rung động, nhưng hắn lập tức tỉnh ngộ đi tới, phát hiện nụ cười của Thượng Quan Linh là nhằm vào Hoa Lân ở trên mà ra, quay đầu lại nhìn lại, mới phát hiện tình thế ở trên tuyệt không phải như mọi người nhận định.

Tử Ảnh Đao cũng đột nhiên tỉnh ngộ, hoảng sợ phát hiện chính mình vô luận tại vị trí nào, kiếm quang Hoa Lân cũng đã chờ mình tại vị trí đó. Hơn nữa, cho dù chính mình tưởng muốn nghỉ hơi một chút, kiếm khí trong tay Hoa Lân lập tức sẽ không khách khí mà bổ tới. Chính vào vị trí Tử Ảnh Đao hiện ra, làm hắn hốt hoảng không thôi, thế mới biết kiếm pháp của đối phương không phải là chém bát nháo.

Tử Ảnh Đao phỏng chừng đã đoán được thực lực của đối thủ, vì vậy không hề do dự, kêu lớn một tiếng, thân pháp và đao pháp đồng thời đại biến, thân ảnh màu tím của hắn chia làm ba hướng hướng Hoa Lân chém tới. Nhưng mà võ công thực lực của Hoa Lân có

lẽ trên hắn, đâu cho hắn có cơ hội thi triển tuyệt học. Trường kiếm trong tay vung lên, một mảnh kiếm quang xoay ngang chém thẳng vào phía phần eo của Tử Ảnh Đao, cả nửa lôi đài đều bị bao phủ bởi kiếm quang.

Thân pháp của Tử Ảnh Đao dù có nhanh cũng không thể tránh kịp cú chém ngang của kiếm quang, cho nên hắn chỉ có một ý niệm duy nhất đó là bay lên trên không tránh né, mà không phải dụng kiếm ngạnh tiếp. Trong khi hắn không chút do dự bay lên trên không, hắn rõ ràng thấy được Hoa Lân đứng trên mặt đất đang có ý cười cười. Giờ khác này hắn biết mình đã thua rồi....

Tử Ảnh Đao chưa luyện được thuật ngự kiếm, vừa rồi nhảy lên, đương nhiên cuối cùng cũng phải rơi xuống đất. Cho nên Tử Ảnh Đao chỉ có thể được ăn cả ngã về không, tập trung công lực toàn thân, chuẩn bị thi triển cứu chiêu Phủ Khám Tinh Nhận....Nhưng đúng lúc này, một ánh kiếm quang sắc bén đã sớm công đến phần thân trên của mình. Lúc này, Tử Ảnh Đao sợ đến thất hồn lạc phách, xuất nhanh chiêu đao.

Một tiếng "phanh" vang lên, khó khăn lắm mới ngăn được kiếm khí, nhưng ngay lập tức chiêu thứ hai của Hoa Lân đã nhanh chóng bổ về phí mắt cá chân của mình, kiếm pháp cực nhanh, người thường làm sao kịp quan sát được?

Bất đắc dĩ, Tử Ảnh Đao chỉ có thế lăng không lộn ngược ra sau, hoá giải chiêu kiếm dưới chân. Nhưng lần này, hắn ở trên không vừa lộn ngược về sau, sớm đã nhảy ra ngoài lôi đài.....Đến lúc này, Hoa Lân đột nhiên thu kiếm, kỳ quái nói: "Sao vậy? Người phi thân ra ngoài đó làm chi vậy?" giống như sự tình hết thảy đều không liên quan đến hắn vậy!

Tử Ảnh Đao vộn định đề khí trở lại lôi đài, võ công của hắn đương nhiên có thể làm được điều này! Nhưng ở trên kia tiểu tử gian trá như vậy, hắn sẽ không cho mình có cơ hội đặt chân lại sao? đáp án chắc chắn là, khẳng định là không!

Cho nên, Tử Ảnh Đao chỉ có thể thở dài một hơi, dừng ở chỗ người xem bên dưới....

Hoa Lân đi đến bên mép lôi đài, nhìn Tử Ảnh Đao đứng ở dưới, quan tâm nói: "Khí độ của tiền bối quả nhiên phi phàm, vì không muốn đả thương vãn bối,

đã chủ động rời khỏi lôi đài, nhường cho vãn bối, vãn bối vạn phần cảm kích!"

Tử Ảnh Đao còn có thể nói được gì nữa đây?

Hắn vốn định mắng to tiểu tử hắn gian trá, nhưng không nghĩ đối phương đối với việc hạ đài của mình cho mình một cơ hội. Chỉ có thể giương giọng nói: "Tiểu tử ngươi thật có tiền đồ! tốt, ta thấy ngươi sẽ có khả năng tiến xa đó?"

Hắn nói một câu hai nghĩa! Người có tâm đương nhiên biết hắn châm chọc tiểu tử tiểu nhân ở trên lôi đài. Mà người vô tâm, lại nghĩ là hắn cố ý nhường Hoa Lân chiến thắng a.

Thượng Quan Linh cười duyên lên một tiếng, phương tâm cảm thấy nhộn nhạo, thấy Hoa Lân cũng thật là đáng yêu, đương nhiên cái này chỉ là suy nghĩ của nàng thôi, nếu như nàng không phải yêu hắn, có lẽ đã cùng những người khác sẽ có cái nhìn giống nhau rồi...

hắc hắc.....

chương 2

Tục ngữ có câu rằng: "Độc hành ngàn dặm, tất phải có sở đắc!"

Nhưng rất nhiều người ở dưới không biết đạo lý này, vẫn đang cho rằng, Hoa Lân chỉ bằng mưu kế, với sự xảo trá vô cùng nên vừa rồi mới chiến thắng. Mặc dù thấy hắn đã đứng trong số 33 người đầu tiên của kiếm điển, nhưng mọi người đều nhất trí cho rằng vòng sau Hoa Lân tất sẽ thất bại không chút nghi ngờ! Bởi vì, đối thủ của hắn là Đinh Tường một ngự kiếm cao thủ danh mãn thiên hạ của Càn Khôn môn!

Theo nhận thức của mọi người biết, một cao thủ thi triển thuật ngự kiếm, tuyệt đối sẽ không thể thất bại dưới tay một thường nhân. Bởi vì người ngự kiếm luôn chiếm ưu thế trên bầu trời, tuỳ lúc có thể giữ khoảng cách tại không trung để công kích, thử hỏi xem tên Hoa Lân đối với sự ngự kiếm này, lấy tư cách gì mà theo họ để quyết chiến đây? Đây cơ hồ là suy nghĩ của mọi người!

Hoa Lân trở lại khán đài, Phiêu Thiên Văn Sĩ kỳ quái nhìn hắn, chúc mừng nói: "Ngươi thật sự rất lợi hại, đã thuận lợi tiến vào 33 vị trí đứng đầu. Chúc mừng chúc mừng!'

Hoa Lân cười cười, chậm rãi ngồi xuống chỗ của mình nói: "Cám ơn nha! Các hạ chừng nào thì thượng đài vậy?"

Phiêu Thiên Văn Sĩ còn chưa kịp hồi đáp, Mạnh Lôi ở trên kêu: "Bây giờ là Đông Phương Cảnh của Vân Tiêu Các, đấu với Mộ Dung Thu Thuỷ của Mộ Dung thế gia!"

Phiêu Thiên Văn Sĩ nhún vai, cười khổ lên một tiếng nói: "Đang muốn được giao đấu đây!" Vì vậy kêu lên một tiếng bay thẳng lên trời, phi thân tới lôi đài cách đó sáu trượng, thân pháp của hắn đích xác làm cho người ta phải bội phục.

Diệp Thanh uyển chuyển nói: "Tại trận này, hắn phỏng chừng sẽ thua!"

Hoa Lân gật gật đầu, hướng lên lôi đài nhìn lại, thấy một thân ảnh phiêu dật nhẹ nhàng dừng ở trên. Đúng là Mộ Dung Thu Thuỷ của Mộ Dung thế gia. Đồng thời người xem đối diện có một nữ tử the thé kêu lên cổ vũ: "Cố gắng lên, cố gắng lên"

Hoa Lân nghe tiếng nhìn lại, đã thấy Mộ Dung Tuyết nhanh nhẩu chạy đến bên người Cốc Nhược Hư ngồi

xuống. Cùng Khâu Lạc Bình, Nguỵ Trùng, Trương Kiến Thành....bảy người, vừa đến tập trung một chỗ xem đấu võ. Nói vậy thôi lúc này ở trên sàn đấu chính là Mộ Dung Thu Thuỷ, chẳng chính là thúc thúc của nàng ta sao?(Chẳng biết là chú ruột hay chú em, anh em thông cảm :H) Khó trách nàng lại không kích động sao! Phiêu Thiên Văn Sĩ đối với trận đấu này không có một chút cơ hội nào!

Nguyệt Ảnh kiếm pháp của Mộ Dung thế gia vang danh khắp võ lâm, một chiêu Vọng nguyệt lân ba chiết căn bản Phiêu Thiên Văn Sĩ khó có thể đối phó được. Không những thế Mộ Dung Thu Thuỷ còn có ngự kiếm thuật, cho nên hai người giao thủ không quá 50 chiêu, Phiêu Thiên Văn Sĩ chỉ có thể chắp tay nhận thua. Vừa hay tính tình hắn hào sảng, nên ha ha cười nói: "Lần này được cùng Mộ Dung huynh có thể đấu được 50 hiệp, Đông Phương Cảnh thực sự vinh hạnh!"

Mộ Dung Thu Thuỷ hiển nhiên đã cùng Đông Phương Cảnh giao thủ qua vài lần, lập tức khách khí nói: "Mỗi lần được cùng Đông Phương huynh giao thủ, người đều nhường Thu Thuỷ vài chiêu, thật sự khiến tại hạ

cảm kích vô cùng. Không bằng chúng ta xuống trấn làm vài chén được không?"

Phiêu Thiên Văn Sĩ cười ha ha nói: "Vậy ta cũng không khách sáo! mời..."

Hoa Lân thấy hai người bọn họ cứ nói qua nói lại tiện thể như muốn một đi không trở lại, thế mà còn có tâm tình rời đi để uống rượu, lắc đầu nói: "Thật là không có một chút tiền đồ nào, cũng chẳng có một chút quan tâm học tập kiếm pháp của người khác". Phải biết là hai ngày này, Hoa Lân từ kiếm điển đã hiểu được rất nhiều điều. Cho nên hắn cứ nghĩ rằng người khác cũng có thể từ đây học được một vài chiêu thức. Hắn thực sự không biết khả năng mỗi người là bất đồng, công lực không giống nhau, khả năng lĩnh ngộ lại càng hoàn toàn khác biệt. Hoa Lân lúc nhỏ do chịu sự dầy vò của bệnh tật, nhưng lại hình thành lên khả năng quan sát nhạy bén. Hơn nữa, hắn lại không biết đến sự trợ giúp kỳ diệu của ngọn lửa, đã làm cho hắn có những bước tiến lớn ngay cả người ngoài nhìn vào phải kinh ngạc. Những sự việc xảy ra trước mắt, chính hắn cũng không hiểu

được thực lực của bản thân mình, cũng không hiểu được sao mình lại có khả năng vậy.

Thấy hai người Phiêu Thiên Văn Sĩ dời đi, Hoa Lân lại bắt đầu tập trung xem lôi đài tỷ đấu. Mặc dù hôm nay chỉ có 33 trận đấu, so với hai ngày trước thiếu 13 trận. Nhưng hôm nay do chỉ còn có 66 người thi đấu, với võ công đều tương đương như nhau, cho nên bất kỳ trận đấu nào ngày hôm qua một chút đều không thể so sánh được.

Ánh dương đã dần khuất, vòng đấu thứ hai mặc dù gay cấn nhưng cuối cùng đã kết thúc.

Hoa Lân cứ nghĩ rằng mọi người sẽ lập tức giải tán, lại không biết rằng Mạnh Lôi, Thượng Quan Truy Vân cùng với Cốc Thanh Phong ba vị đại ca lại bắt đầu giảng giải về những điều kỳ diệu của tu chân.

Hoa Lân nghe bọn họ nói được hai câu, quả nhiên toàn là những bước lý luận cơ bản của tu chân giới, nhưng lại tự đánh giá: "Thực sự không có giá trị nhiều! Ký ức tinh phiến của Nhược Uyên cho mình, những điều hướng dẫn về tu chân so với ba vị đại ca còn sâu sắc hơn!"

Vì vậy khi nhìn Diệp Thanh đứng bên cạnh mình, phát hiện trong ánh mắt của nàng cũng có ý tứ này. Vì vậy cười ha ha nói: "Chúng ta về nha! Buổi tối nay ta và nàng đi ra rừng giải quyết việc riêng đi, hắc hắc..."

Diệp Thanh mặc dù biết Hoa Lân mấy tối gần đây toàn luyện kiếm, nhưng nghe hắn cứ cười cười mà nói, trong lòng cảm thấy nhộn nhạo ^^. Nghĩ thầm rằng đã biết rõ chàng là vậy sao vẫn cảm thấy vậy, rõ ràng thấy điệu bộ của hắn lúc này lại bao hàm mưu mô không tốt, nhưng chính mình hết lần này đến lần khác đối với sự đòi hỏi đó cũng không thể nào kiềm chế được. Chà! Chắc cả đời này không thoát được ma chưởng của hắn rồi!

.....

Hoa Lân và Diệp Thanh chậm rãi rời khỏi khán đài, đang muốn ra khỏi đám đông. Đã thấy mọi người của Thiên Sơn phái cũng đang tách khỏi đám đông đi ra ngoàii. Đồng đạo võ lâm lúc này đang tập trung lắng nghe "tu chân điển tịch", thực sự cũng không biết bọn họ có nghe hiểu được điều gì không, nhưng trên mặt lộ rõ vẻ ngây ngốc. Nếu không phải vì Diệp Thanh

không muốn phi thân qua đầu người khác để đi, Hoa Lân đã sớm cùng nàng rời đi rồi.

Đám người của Thiên Sơn phái rốt cục lại cùng với hai người bọn họ tập trung tại một chỗ. Nghiêm Liệt Phong mở lời nói trước: "Võ lâm đồng đạo xin nhường lối" Mặc dù có người không thích nhường đường, nhưng lại thấy đệ tử của Thiên Sơn, làm sao có thể mở ra một câu ca thán?"

Trương Thiên Hoa kích động đến bên Hoa Lân, hưng phấn nói: "Đại ca! Ta biết sẽ được nói chuyện cùng mà!"

Hoa Lân nhìn hắn gật gật đầu. Trong lúc vô ý lại thấy Thượng Quan Linh đang liếc mắt nhìn mình, sau đó lại nhẹ nhàng quay đầu đi, giống như không muốn quan tâm đến mình. Hoa Lân đã biết đây là thiên tính của nữ nhi, vì vậy cười hì hì đến bên nàng nhẹ giọng kếu: "Tiểu sư thúc tốt a!"

Ai ngờ Lý Lôi Vân cách đó không xa đột nhiên bước tới bên mình, trầm giọng nói: "Hoa thiếu hiệp! Ngươi đã không còn là đệ tử của Thiên Sơn phái rồi, mong nói năng có chừng mực!"

Hoa Lân sững sờ, phát hiện hai mắt của Lý Lôi Vân bao hàm ý nghĩa địch ý rất rõ. Chỉ có thế bất đắc dĩ nói: " Ta ... ta chỉ có ý thăm hỏi thôi mà!"

Ai ngờ Lý Lôi Vân không có chút khách khí nói: "Thiên Sơn kiếm phái bây giờ không còn chào đón người! Hy vọng ngươi từ nay về sau không cần phải nghĩ mình là đệ tử Thiên Sơn!" (Ghen ăn tức ở :I)

Hoa Lân thấy vậy cũng thực sự tức giận nói: "Lý đại hiệp! Ta năm lần bảy lượt tôn trọng người, nhưng người vì sao lại nói ra những lời này vậy?"

Lý Lôi Vân nheo mắt, giận dữ nói: "Tốt thôi! Quả nhiên có khí phách, thắng được hai trận, ngay cả lá gan cũng thấy lớn hơn rồi!"

Hoa Lân cúi đầu nghĩ, dù sao mình cũng chẳng còn cơ hội quay trở lại Thiên Sơn phái, sao phải xoắn (^ ^ cái này là ta tự dịch vậy chứ ý câu nguyên bản chắc không phải là vậy), giọng có vẻ châm chích nói lại: "Lý đại hiệp à! Nếu theo lời người nói vừa rồi là vậy, ta bây giờ không còn là đệ tử của Thiên Sơn phái, ta có theo tiểu sư thúc của ta chào hỏi, hình như đối với người cũng chẳng có liên quan gì!"

Lý Lôi Vân không nghĩ rằng Hoa Lân dám chỉnh chính mình, sắc mặt biến đổi, đang muốn nổi giận thì Hạng Tiêu Vân ở bên cạnh đã châm chọc nói: "Sư tôn xin nguôi giận! Thiên Sơn sao lại có loại bại hoại như hắn được cơ chứ, đối với tư cách của người không cần phải quan tâm? Để đệ tử giáo huấn hắn vài câu là được!"

"Xì" Hoa Lân cười lạnh một tiếng, không thèm quan tâm đến lời khiêu khích của Hạng Tiêu Vân, ngẩng đầu bước đi về phía trước.

Hạng Tiêu Vân lại giương giọng nói: "Tiểu tử kia! Có giỏi cùng ta giao đấu một trận nào, dụng kế hãm hại đồng đạo võ lâm thì thực sự đâu phải là hảo hán?"

Thanh âm của hắn vô cùng lớn, lập tức làm đồng đạo võ lâm xung quanh quay lại, có ý trách hắn làm ảnh hưởng mọi người nghe tu chân điển tịch. Bất quá lại thấy thân ảnh của Hoa Lân, bọn họ lại cùng lắc đầu, hiển nhiên là cũng đồng ý với lời nói của Hạng Tiêu Vân vừa rồi.

Ánh mắt của mọi người đang nhìn Hoa Lân đột nhiên dừng bước. Quay đầu lại, ánh mắt bắn về phía Hạng Tiêu Vân thấy trên mặt hắn xuất hiện một nụ cười

quỷ dị, hiển nhiên cũng không để mình vào mắt, xem ra võ công của hắn cũng có sự tiến bộ vượt bậc. Bằng không, với trình độ cùi pắp của hắn sao lại gấu vậy? ^ ^

Đang tính toán xem có nên giáo huấn thằng cùi pắp này không, Thượng Quan Linh đột nhiên đi tới bên mình nói: "Ngươi đã không còn là đệ tử của Thiên Sơn phái, xin đừng ở đây gây chuyện được hay không vậy?"

Hoa Lân kêu lên một tiếng A, không khỏi nhìn vào mắt của Thượng Quan Linh, phát hiện khẩu khí mệnh lệnh của nàng vừa rồi mang nặng ý thỉnh cầu nhu tình. Vì vậy chỉ biết thở dài rồi nói: "Tốt thôi! Lần này xin nghe lời người!" Dừng lại một chút, lạnh lùng nhìn nhìn vào Hạng Tiêu Vân bên kia, rồi nói: "Nếu lần sau ngươi còn có ý với ta, ta cũng không để cho ngươi còn mặt mũi gì đâu...hừ!"

Hạng Tiêu Vân nghe vậy, lập tức lạnh giọng trào phúng nói lại: "Bằng vào khả năng của ngươi sao, ngươi có thủ đoạn nào dở ra hết xem nào? Nếu trận sau ngươi vẫn có thể chiến thắng lão tử ta sẽ cho ngươi là giỏi" Hắn đang định thề thốt một vài câu tối

kỵ thì Trần Kiêu đã nhạt nhẽo nói: "Hạng sư huynh! Đối với loại người này, sao phải tức giận làm gì cho mệt?"

Kỳ thật Trần Kiêu cũng biết, giáo chủ từng ra mệnh lệnh, tất cả mọi người không được **ng chạm đến Hoa Lân, vì đó thực sự là lựa chọn không hay. Chính mình mặc dù không biết được sự lợi hại của Hoa Lân, nhưng giáo chủ đã ra mệnh lệnh này. Vậy thực sự cũng phải có ý của nó.....

chương 3: Âm mưu xuất danh

Nguyên lai, Huyết Ma từng có năm lần bảy lượt cùng Hoa Lân giao thủ, nhưng lần nào cũng đều bị Hoa Lân đánh cho phải chạy.

Lần đầu tiên tại Nguyên Lý Trấn, trong khi Huyết Ma thi triển Huyết Quang Trảm sắp tiêu diệt được Hoa Lân, đột nhiên lại xuất hiện một hắc y nhân đưa Hoa Lân trốn thoát. Lần thứ hai tại Thành Đô, Huyết Ma sai tám gã cao thủ thích khách phục kích Hoa Lân, không ngờ rằng đã không giết được hắn, ngược lại còn bị Lý Trần Ai âm thầm theo dõi. Tại Cát gia trang sau một hồi vất vả đại chiến, Huyết Ma phải dụng đến kế bị thương nặng do Lý Trần Ai, lúc đó mới giữ

được cái mạng nhỏ xíu của chính mình. Theo báo cáo như nhau của các thích khách còn sống trở về thì giữa Hoa Lân và rất nhiều thần bí cao thủ có liên hệ với nhau, rất khó có thể ứng phó được. Vì vậy để đảm bảo an toàn, cũng như che dấu hành tung của chính mình, Huyết Ma dốt cục cũng quyết định tạm thời lưu lại cái mạng nhỏ của Hoa Lân. Nếu không với thực lực hiện giờ của Huyết Ma có thể trực tiếp tìm Hoa Lân mà tiêu diệt!

Hoa Lân đâu biết chính vì sự bảo hộ âm thầm của Nhược Uyên, lúc này mới có thể giữ được cái mạng nhỏ nhoi của chính mình. Hắn chỉ cảm thấy có điều kỳ quái là, từ việc phát sinh tại Cát gia trang đến bây giờ, rốt cục sao lại không có phát hiện về ma đầu của Phần Âm Tông và Nhược Uyên tìm tới đây. Với lẽ thường mà nói, bọn họ phải thập phần quan tâm đến kiếm điển mới đúng. Chẳng lẽ bọn họ trong lúc này đang xảy ra biến cố gì chăng?

Hoa Lân cũng không suy nghĩ nhiều, hắn đang muốn chuẩn bị cho Thục Sơn kiếm điển. Vì vậy sau khi cao biệt Thượng Quan Linh, đã mang theo Diệp Thanh xuống núi để luyện kiếm thuật.

Mấy ngày nay hắn đột nhiên cảm thấy với võ công của bản thân còn "quá yếu kém" mà, hắn còn muốn được luyện tập nhiều hơn nữa cũng chính vì muốn võ công đạt đến một tầm cao, một lĩnh vực mới!

Tự dưng một người đối với võ công của chính bản thân lại thấy quá kém, thì phải nói rằng hắn cũng đã biết được nhược điểm của mình, đã biết thì cần phải luyện tập. Không như tư tưởng của nhiều người khác, cứ cho rằng mình là thiên hạ đệ nhất nhân (ngửa mặt lên trời than đời vô đối ^^)! Đối với những người vậy, võ công vĩnh viễn không bao giờ hy vọng vào được hàng ngũ tuyệt đỉnh cao thủ!

Rất may là Hoa Lân lại hiểu rõ bản thân mình. Chỉ thấy hắn mang theo Diệp Thanh đi vào sâu trong núi Thục Sơn, tại một vùng sơn cốc, bắt đầu cắm mặt cắm mày vào luyện kiếm. Bắt đầu từ Tuyệt trần kiếm pháp thất thập nhị thức, đến Tuý kiếm tâm pháp của Kiều Truy Phong, sau đó lại còn tự nghĩ tới Phân Thân Trảm của chính mình. Nhưng chiêu Phân Thân Trảm này phải sử dụng đến ngọn lửa trong cơ thể mới phát huy được hiệu quả tới mức tận cùng, điều này làm hắn có điều do dự. Vì vậy sẽ dễ đưa Đại ma

đầu của Phần Âm Tông tới, cho nên hắn không ngừng tìm cách cải biến chiêu thức Phân Thân Trảm, hy vọng có thể không bộc lộ quá nhiều nội lực của bản thân ra ngoài.

Rốt cục, hắn cũng nhớ tới lúc ở Thiên Sơn có cùng Thượng Quan Linh so chiêu, chính mình đã từng một chiêu kiếm xuất ra ba đạo kiếm quang. Hơn nữa hôm nay lúc cùng Tử Ảnh Đao giao đấu, đối phương thiếu chút nữa đã thi triển ra tuyệt học tối hậu, mặc dù Hoa Lân cũng chưa cho đối phương có hội ra tay, nhưng trong nháy mắt, Tử Ảnh Đao đã xuất ra ba ánh đao có thể thấy được rõ ràng. Nghĩ ra đạo lý này, Hoa Lân trên miệng lộ ra một nụ cười, Phân Thân Trảm đương nhiên cũng có thể phân làm vài thân ảnh, nếu được vậy, uy lực cũng có thể tăng hơn rất nhiều.

Hiểu được đạo lý trong đó, Hoa Lân đã kết hợp những điều ghi lại trong "Tu chân bảo điển". Không khỏi suy nghĩ rằng: Chỉ cần tách ra một phần ý niệm để thi triển chân khí mạnh mẽ, cuối cùng đưa ý niệm tập trung trong kiếm pháp, nếu tốc độ ra chiêu rất nhanh, có thể đạt được hiệu quả phân thân. Đương

nhiên, muốn đạt được bản thân chân khí phải hùng hậu, ý niệm cũng phải cường đại, đồng thời, tốc độ xuất kiếm nhất định phải cực nhanh. Lúc đó, Phân Thân Trảm mới có thể biến thành nhiều thân ảnh được.

Đã có phương án, Hoa Lân lại bắt đầu từng chút, từng chút thử xuất ra hai thân ảnh. Bởi vì không dám sử dụng đến ngọn lửa trong cơ thể, tốc độ luyện tập của Phân Thân Trảm diễn ra rất chậm. Đến lúc trời đã quá nửa đêm, Hoa Lân lúc này mới có thể miễn cưỡng phân ra làm hai thân ảnh. Đương nhiên, hai thân ảnh này khi công tới ngoài một trượng đều hoá giải thành vô hình, hiển nhiên là công lực của chính mình cũng không thể duy trì lâu. Nhưng đã có khả năng này, nếu thời khắc tối hậu có thể phối hợp cùng ngọn lửa trong cơ thể mình, khẳng định chiêu Phân Thân Trảm uy lực sẽ gấp mười lần.

Diệp Thanh lúc này đang ngồi tựa trên tảng đá bên cạnh, mở to đôi mắt sáng ngời, không hiểu sự kỳ diệu sau mỗi lần Hoa Lân vung chiêu, sau đó lại thu chiêu, giống như chẳng ra chiêu thức gì cả. Rốt cục cũng tĩnh tâm ngồi xuống nhập định. Nàng sớm có thói

quen mỗi đêm ngồi hai canh giờ, không cần phải nằm xuống nghỉ, cho nên lúc này đã ngồi nhập định đến lúc trời sáng.

Lúc mở mắt ra, đã phát hiện Hoa Lân sớm không còn luyện kiếm nữa, chỉ đang cúi đầu, ngây ngốc nhìn xuống đống đất dưới chân mình. Hà Chiếu Kiếm trong tay không hiểu sao đã vẽ trên mặt đất một đồ hình kỳ lạ.

Diệp Thanh vui mừng đến bên người hắn để nhìn rõ, chỉ thấy Hoa Lân vẽ trên mặt đất nhiều bóng người, vừa vẽ đường cong, vừa vẽ đường vòng, quả thực là không nhìn ra cái gì vào mắt. Diệp Thanh biết Hoa Lân đang trầm tư suy nghĩ, cũng không dám làm loạn suy nghĩ của hắn, chỉ có quay đầu sang, rồi âm thầm nghiên cứu đồ án....

Không lâu sau, Diệp Thanh cũng nhìn ra một số điểm ẩn hiện trong đó. Nguyên lai là Hoa Lân đã vẽ ra một kẻ địch trong tưởng tượng ở bức hình, sau đó dựa theo đó để thuận tay ra chiêu nhất định, trước công kích bên trái đối phương, sau lại nhanh chóng thi triển "Thất tinh thiểm" hướng đến đầu đối phương, làm cho đối phương vô phương né tránh, sau đó liên

tiếp lại mãnh liệt công ra kiếm khí, nhẹ nhàng đưa đối thủ vào vòng hãm công của chính mình. Cuối cùng, sẽ ra chiêu thức "bình bình thường thường" kết thúc, đối phương sẽ bại là một điều tất yếu.

Diệp Thanh biết mấy chiêu này đều là từ Tuý kiếm tâm pháp của Kiều Truy Phong, nàng chỉ là không ngờ Hoa Lân lúc này đã thấu triệt được Tuý kiếm tâm pháp nghiên cứu thành chiêu thức rõ ràng (sách vở), chiêu thức nhiều đến độ làm nàng phải hoa mắt, thực sự cảm thấy kinh hãi.

Chỉ thấy trong mê hoặc, Hoa Lân rốt cục cũng hài lòng chuyển thân, một bộ kiếm pháp cuối cùng cũng được hắn hoàn thành. Diệp Thanh cười hì hì chỉ vào chiêu cuối cùng "bình bình thường thường" hỏi: "Lân ca ca à! Với chiêu cuối này của chàng có thể nhất chiêu chế địch được không vậy?"

Hoa Lân khẳng định chắc chắn: "Tuyệt đối có thể được! Chiêu này chính là "Thiên Ảo Kiếm" mặc dù bình thường khi thi triển có thể gây nguy hiểm cho bản thân! Nhưng lúc này, ta trước đó đã kết hợp nhiều chiêu công kích với nhau, đã hợp của ba đạo kiếm khí. Đối phương đầu tiên phải phá giải được

kiếm khí của ta đã mới có thể uy hiếp được ta, mà lúc này, một chiêu Thiên Ảo Kiếm cuối cùng này thôi là đã đoạt mạng nhỏ của hắn rồi!"

Diệp Thanh bĩu môi làm nũng nói: "Ôi....Thanh Thanh cũng muốn được học giờ!"

Hoa Lân từ trước đến nay biết được gì đều cùng Diệp Thanh tìm hiểu, nhưng giờ chỉ biết buồn bực nói: "Thiên Ảo Kiếm là bộ kiếm pháp của Thượng Quan Linh, nếu muốn học được chiêu này, phải biết được Tuyệt trần thất thập nhị thức trước đã! Nàng có muốn học không vậy?"

Diệp Thanh cả giận nói: "Ta bất tài làm sao học được chiêu thức của nàng ta được!"

Hoa Lân cười ha ha nói: "Đây là nàng nói ra đó! Nàng có Cửu tự kiếm pháp chẳng lợi hại sao? Lúc giao đấu, nàng có thể thi triển được mấy chiêu một lúc vậy?"

Diệp Thanh thở dài nói: "Ài! Đáng tiếc là công lực của muội không đủ, bằng không muội có thể khẳng định liên tiếp thi triển ra được tam chiêu!"

Hoa Lân kỳ quái hỏi: "Vì lý do gì mà kiếm pháp của nàng luyện tập từ phần sau mà không từ phần đầu vậy?"

Diệp Thanh buồn bã nói: "Muội cũng không biết được, di ngôn của phụ thân để lại là như vậy mà!"

Hoa Lân thoáng chút suy tư, nghĩ thầm rằng có thể cha của nàng sợ khi Diệp Thanh thi triển ra Cửu tự kiếm quyết sẽ bị người khác nhận ra nguồn gốc của chiêu kiếm này, do vậy mới bắt nàng phải luyện tập phần sau. Nhưng suy nghĩ này cũng không đúng, với uy lực kinh khủng của kiếm pháp Cửu tự kiếm quyết, dù chỉ có thi triển ra một chiêu thôi, cũng có người đoán được lai lịch. Tại sao lại phải luyện tập từ phần sau vậy? Điều này chắc chỉ có Diệp Thiên Tông mới biết được thôi!

Hoa Lân ngẩng đầu lên nhìn trời, phát hiện mặt trời đã hiện ở chân trời, xung quanh rừng rậm bắt đầu thấy náo nhiệt. Chim đậu tại ngọn cây đang hót vang, nhiều loài tiểu động vật cũng đang tham gia vào. Hoa Lân hướng Diệp Thanh nói: "Chúng ta trở về nào! Kiếm điển lại sắp bắt đầu rồi đó!"

....

Hai người phản hồi về Lăng Vân đỉnh, chỉ thấy đám người đã đứng đông nghịt xung quanh lôi đài rồi. Tiếng huyên náo, ồn ào đang truyền đến, càng ngày càng trở lên sôi động. Mặc dù hôm này chỉ còn có 16 trận đấu võ, nhưng 33 người hôm nay đích thực võ công cao tuyệt, tất cả đang mong chờ các trận giao đấu diễn ra.

Thấy người xem đang chen lấn quá trời, Cốc Thanh Phong ở phía trên đã phải đứng dậy, cao giọng nói: "Các vị võ lâm đồng đạo, các vị đã biết về các tuyển thủ rồi! Bởi vì kiếm điển đã bước vào giai đoạn gay cấn, song phương giao thủ đều là cao thủ nổi tiếng thiên hạ. Vì vậy tránh để kiếm khí bọn họ ngộ thương, xin mời mọi người lùi lại sau hai trượng!"

Người xem ở dưới nghe vậy, lập tức kêu to lên tỏ vẻ kháng nghị, đệ tử Thục Sơn duy trì trật tự đã tiến lên thành một hàng, hướng tới người xem cùng nói: "Mời lùi lại sau hai trượng". Nguyên lai rất nhiều người không chịu theo sự an bài của Thục Sơn phái, đều muốn chen lấn về phía trước, căn bản không quan tâm đến nguy hiểm từ giao đấu ở trên lôi đài. Cốc Thanh Phong bất đắc dĩ, phải ra mặt để yêu cầu. Phải

biết rằng bây giờ cũng chỉ còn 33 cao thủ giao chiến, tất cả đều là nhân vật cấp độ chưởng môn, võ công cao tuyệt. Một khi chính thức giao thủ, chắc chắn là một trận ác đấu kinh thiên động địa. Vạn nhất không may kiếm khí bay ra ngoài, nói không chừng với chỉ một kiếm thôi cũng gây thương tích lượng lớn người xem ở dưới.

Hoa Lân đã từng trải qua, chính mình cũng vì không thu lại được kiếm khí, vì thế lúc ở Thiên Sơn kiếm phái đã bị trục xuất. Do vậy hắn không ngừng âm thầm tán tụng sự chu đáo của Thục Sơn phái.

Cốc Thanh Phong thấy người xem đã lui lại phía sau hai trượng, lại cao giọng nói: "Tốt rồi! Chúng ta giờ không còn sớm, kiếm điển tiếp tục tiến hành!"

Người xem ở dưới lại hô hào ầm ĩ. Mạnh Lôi đã đi lên trên, cầm một bản danh sách nói: "Kiếm điển vòng đấu thứ ba chính thức bắt đầu! Đầu tiên là trận đấu giữa Kế Thiên Sầu của Vô Cực Môn và Trần Giai Doanh của Nga My phái!"

Vừa dứt lời, người xem ở dưới bắt đầu lại thét lên điên cuồng. Chỉ thấy Kế Thiên Sầu kêu lên tiếng ngự

kiếm xuất hiện với một vẻ mặt lạnh lùng, vững vàng đứng trên không trung.

Lúc sau, một nữ tử mặc quần áo lụa xanh biếc cũng ngự kiếm bay đến phía lôi đài. Song phương đều là ngự kiếm cao thủ, hơn nữa còn đại diện cho hai môn phái danh chấn thiên hạ, làm sao lại không làm cho chúng nhân điên cuống cơ chứ?

Hoa Lân thì lại là ngoại lệ hưng phấn nói: "Hy vọng sẽ có một trận đấu hấp dẫn..."

Phiêu Thiên Văn Sĩ lúc này mới đang chạy tới bên vị trí bên phải gần chỗ Hoa Lân ngồi xuống, xoa tay lau mồ hôi trên mặt nói: "Ài! Sao mà đông người quá vậy, tí nữa là không vào được trong để xem rồi!"

Hoa Lân thấy vẻ mặt hắn có vẻ mệt mỏi, hiển nhiên ngày hôm qua đã uống rất nhiều. Có ý trêu nói: "Đông Phương huynh, trận giao đấu rượu hôm qua ai thắng vậy?"

Phiêu Thiên Văn Sĩ cười ha ha nói: "Không thắng được hắn! Đã đánh không lại, đến uống rượu cũng vậy, con mẹ nó chứ thực là buồn bực! ha ha ha....."

Hoa Lân cũng cười to một trận, nghĩ thầm gặp được người này thật là thú vị.

Phiêu Thiên Văn Sĩ liếc mắt nhìn song phương đang giao chiến trên võ đài, phi thường hưng phấn nói: "Oa!.....Cừu Mãn Thiên Hạ và Thanh Bình Tiên Tử giao đấu sao? Đúng là gặp lần đầu mà!

Hoa Lân kỳ quái nói: "Cừu mãn thiên hạ sao? À! Người này chính là Tiểu Kế à?" Nhưng lại nghĩ thầm rằng ngoại hiệu Đáo Ngận Thiếp Thiết của Kế Thiên Sầu này cùng tính cách của hắn quả thật có điểm quái dị, cả ngày giữ nguyên một vẻ mặt, giống như mọi người tại đây như đều nợ tiền hắn vậy.

Lại quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Kế Thiên Sầu và Trần Giai Doanh tại trên không đang giao chiến bất phân thắng bại. Kế Thiên Sầu ưu điểm tại kiếm pháp kỳ lạ, thường xuyên có thể bầy ra tầng tầng lớp lớp Vô Cực Thuẫn rất hùng hậu. Mà Trần Giai Doanh lại có ưu điểm trong thân pháp phiêu dật của nàng, khả năng ngự kiếm phi hành làm người xem sợ hãi, tựa như một con bướm nhỏ đưa qua đưa lại không ngừng. Vừa hay thân pháp của nàng lại khắc chế được Vô

Cực Thuẫn của Kế Thiên Sầu, bởi vì nàng có thể tuỳ lúc có thể tiến đến bên đối phương để công kích.

Hoa Lân trong lòng thoáng động. Nghĩ thầm rằng sự cao thâm của thân pháp có khi tuyệt đối có thể là điểm quyết định, lúc này đối với quyết tâm luyện tập ngự kiếm thuật của bản thân càng cố gắn!

Nhưng lúc này, trên lôi đài Kế Thiên Sầu cũng không chỉ có biết mỗi Vô Cực Thuẫn đơn thuần, Hoa Lân thầm nghĩ rằng hắn giống như đang che dấu một cái gì đó. Đó là do Hoa Lân thường xuyên che dấu thực lực của bản thân mới có loại trực giác này. Khoé miệng của Hoa Lân không khỏi lộ ra một chút tiếu ý.

Gặp phải Kế Thiên Sầu lúc này đang mang thủ mang cước để ngăn cản sự tiến công của Trần Giai Doanh, Hoa Lân tất nhiên sẽ lập tức thi triển ra tuyệt chiêu liên hoàn hắn mới nghĩ ra. Ai ngờ lúc này hắn vẫn duy trì được khí lực, hai trăm chiêu đã qua đi, thế nhưng Trần Giai Doanh cũng không thể công phá được phòng tuyến của chính hắn.

Diệp Thanh đột nhiên nói: "Trần Giai Doanh tất sẽ phải thua, nàng ta đã bắt đầu thi triển lại chiêu kiếm pháp đầu tiên rồi"

Quan sát của Diệp Thanh quả nhiên là lợi hại, chỉ thấy Kế Thiên Sầu đột nhiên xuất ra một kiếm hướng tới bên trái của Trần Giai Doanh, mà Trần Giai Doanh lại thu chiêu vừa rồi để né tránh, thân ảnh của chính mình đảo nhanh né tránh. Ai ngờ chiêu của Kế Thiên Sầu vẫn không ngừng lại, nhất chiêu Mãn Thiên Hàn Tinh nhanh chóng hướng đến toàn thân nàng. Chiêu xuất cực nhanh, làm người xem hoa cả mắt.

Xuy! Một tiếng vang lên, kiếm khí của Kế Thiên Sầu đã làm rách ống tay áo bên trái, kiếm pháp chuẩn mực phi thường. Hoa Lân không khỏi kinh hô nên: "Người này thật sự lợi hại a!" Trong lòng âm thầm hoảng sợ nghĩ: phương thức công kích của Kế Thiên Sầu và Tuý kiếm tâm pháp rất là giống nhau, hơn nữa hắn có thể che dấu được thực lực của chính mình như vậy. Với người này, tuyệt đối đối phó được với Hác Văn Chân, có thể sẽ là một trận đấu khốc liệt.

Nhưng điều bất hạnh ở đây là, nếu Kế Thiên Sầu thắng ở vòng đấu thứ ba này, vậy Hoa Lân cuối cùng cũng phải gặp hắn phân cao thấp. Điều này đúng là Hoa Lân thực sự không muốn vậy. Chính hắn nếu gặp được Cốc Phong Chi cái kiểu tuyệt đỉnh cao thủ đã lộ

hết thực lực, còn dễ đối phó hơn so với người vẫn dấu diếm thực lực như Kế Thiên Sầu, thực sự là khó lường. Bởi vì, chính bản thân hắn cũng là người như thế!

Kế Thiên Sầu ra vẻ rất "gian nan" để chiến thắng, lập tức lại nhận được một tràng vỗ tay ở dưới. Hoa Lân không khỏi nhìn hắn vài lần. Bởi vì trực giác của hắn nói cho biết rằng, có lẽ chính mình rồi cũng phải cùng với hắn quyết một trận phân thắng bại mới được!

Đang suy nghĩ thì giao đấu ở trên, Phàm Y Thượng Nhân lại đánh bại đối phương đề vào 17 thứ hạng đầu tiên. Mà Hác Văn Chân, Cốc Phong Chi, Vân Trấn Hải cùng với Thượng Quan Linh mấy tuyệt đại cao thủ, không khó khắn đều dễ dàng giành thắng lợi. Rốt cục, đã đến Hoa Lân thượng đài.

Chỉ thấy Đinh Tường của Kiền Khôn Môn, đã nhanh đạp trên phi kiếm đứng giữa không trung, trường bào màu xám phiêu đãng bay trên không, tuyệt đối có phong phạm của tiên nhân.

Lúc này ngay cả Phiêu Thiên Văn Sĩ cũng thở dài nói: "Đinh Tường tuyệt đối là cao thủ tuyệt đỉnh! Tiểu Lân à....Người ngàn vạn lần phải cẩn thận nha!"

Đối mặt với cao thủ, cẩn thận thì có cái tác dụng gì đây? Hoa Lân lại nhấc Hàn Tinh Kiếm đi xuống khỏi khán đài, Diệp Thanh đứng lên hô lớn: "Lân ca ca! Muội tin tưởng huynh nhất định sẽ chiến thắng!"

Hoa Lân quay lại hướng nàng cười cười, lại từ tốn đi từ dưới, chậm rãi bước lên bậc bên trái lôi đài để lên. Người xem ở dưới đã sớm cười lớn nói: "Bò xuống đây cho ta nào!...Ngươi mà cũng đòi tỉ thí sao? Người ta thì ngự kiếm giữa không, bằng vào ba cái công phu mèo cào của ngươi, lên đó để chịu chết sao?"

Khán đài phía đông, Hạng Tiêu Vân cũng lớn tiếng cười lớn: "Uy..! Ta nói rồi mà Xú tiểu tử, ngươi thử dùng âm mưu lần nữa xem nào! Nói không chừng người có thể đánh bại được Đinh đại hiệp người ta xuống dưới lôi đài đo! ha ha ha..."

Người xem cũng phải cảm thấy phi thường buồn cười.

Nghĩ về Hoa Lân một hồi, vô luận có dùng âm mưu thế nào cũng chưa từng có ai có thể hậu vô lai giả, bắt đối phương từ trên không trung xuống dưới đất, toàn trường không khỏi lại một trận rống lớn cười to: "Ha ha ha ha..."

Lúc này, vài tên tuổi còn trẻ ở dưới ra vẻ hâm mộ nói: "Ài! Tên bỉ ổi này thực sự thành công rồi, sau một ngày đã danh chấn khắp thiên hạ mà!"

Những người này hết lần này đến lần khác đều có chung suy nghĩ rằng, chỉ muốn được nổi đanh, mà không quản dùng bất kỳ thủ đoạn nào!

Trong lúc nhất thời, trên đầu Hoa Lân đã bị chụp một cái mũ to tướng "kẻ gian xảo". Có lẽ, hắn cả đời này cũng không thể thay đổi được. Trừ phi, hắn dùng một kiếm chém tất cả đối thủ trong kiếm điển, bằng không....

Chương 4: LIÊN HOÀN TUYỆT CHIÊU

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: TuLaDaiDe

Đinh Tường quả là một cao thủ công phu hàm dưỡng thâm hậu, tuyệt nhiên không hề coi thường Hoa Lân như những người khác. Hơn nữa hắn tịnh không mảy may xuất ý cao ngạo, tinh thần hoàn toàn trầm ổn toát lên phong tư của một cao thủ đích thực, mục quang dõi theo từng bước chân của Hoa Lân lúc này đang tiến lên lôi đài, hiển nhiên là không hề thi triển Ngự Kiếm Thuật. Với dáng vẻ này của Hoa Lân mà tiến nhập được vào vòng 33 này quả thật là kì khôi.

Đinh Tường hướng về Hoa Lân, cúi mình, ôm quyền, cười nhẹ nói: "Võ công các hạ thật là kì lạ, hiếm thấy trong thiên hạ, nay có thể cùng ngươi tỷ thí thật là vinh hạnh cho Đinh Mỗ"

Hoa Lân thầm nghĩ, hắn ta trước đây chẳng phải vẫn châm chọc ta sao? Nhưng thực tế lần này vẻ mặt hắn lại tỏ thành ý vậy, phải chăng chính ta đã quá đa tâm ư? Vì vậy vội vàng hoàn lễ đáp: " Võ công tại hạ còn nhiều khiếm khuyết, mong Đinh đại hiệp hạ thủ lưu tình!"

Đinh Tường xua tay: "Ài! Không cần khách sáo như vậy, mời động thủ"

Hoa Lân chợt sửng sốt, vốn ban đầu mình định dụ hắn xuống mặt đất để giao đấu, thật không ngờ lúc này lại nhường cho mình xuất thủ trước, trong lòng bất giác nảy sinh mấy phần kính nể. Lại nhớ vòng đấu hôm qua, nhập trận nhất bộ xông lên là dùng ngay "Liên Hoàn Thức" lén chiếm tiên cơ, thầm nghĩ giờ đây lại mạo muội ra tay thì quả thật không nên, làm người phải phân biệt thị phi, "người tôn trọng ta 3 tấc, ta phải bồi đáp lại người 3 trượng."

Vậy Hoa Lân chắp tay nói: "Đinh đại hiệp quả nhiên khí độ phi phàm, tại hạ trong lòng bội phục vô cùng...Thật ra ta vốn định dụ ngươi khởi tranh dưới mặt đất, sau đó thừa cơ xuất chiêu, chặn không cho ngươi sử dụng Ngự Kiếm Thuật...Hôm qua, ta được một cao nhân chỉ điểm cho "Đột Phát Kỳ Chiêu" và còn nói trong vòng 18 chiêu có thể đả bại được ngươi. Nào ngờ hôm nay, thấy được các hạ phong thái thật là phi phàm khiến tại hạ không nỡ xuống tay"

Đinh Tường chấn động thốt: "Mười tám chiêu????"

Mặc dù, cảm phục trước thần thái của đối phương, nhưng rôi cuối cùng Hoa Lân cũng nhịn không được,

đã dẫn dụ Đinh Tường theo chủ ý đã suy tính sẵn của mình, gật đầu khẳng định.

Phải biết rằng, Hoa Lân quan sát thấy Đinh Tường là người chính trực lại khẳng khải nên chỉ cần lấy "Thản thành tương đối"(không biết dịch là gi) là có thể thu phục được lòng tin của người này

Đinh Tường thấy hắn nói trong vòng 18 chiêu có thể đả bại được bình thì tất nhiên trong lòng nghi vấn nhưng trên đời không có gì là không thể xảy ra. Phải chăng đối phương thật sự được một tiền bối ẩn danh chỉ giáo nên hắn mới dám ngang nhiên khẳng định như vậy?

Đang lúc muốn truy vấn Hoa Lân về vị cao nhân đấy thì giữa đám đông bên dưới chợt có người hô to: " Đinh đại hiệp vị tất nghe lời sằng bậy, gã tiểu tử kia rõ ràng là giảo hoạt, hắn đích thị muốn dụ đại hiệp so chiêu với hắn dưới mặt đất, loại tiểu nhân này ngàn lần không cần để mắt đến"

Hoa Lân cùng Đinh Tường ngoái đầu nhìn lại, trong khi Đinh Tường chưa nhận ra là ai, thì thấy Hoa Lân thét mắng: " Hạng Tiêu Vân! Ngươi câm miệng lại cho ta! Ta có lừa gạt người hay không chẳng lẽ Đinh đại

hiệp không phân biệt được? Chỉ cần so chiêu là rõ ràng ngay thôi"

Hạng Tiêu Vân lại hét lớn: " Ngươi chẳng phải toàn dựa vào thủ đoạn quỷ quyệt để chiếm tiện nghi lọt vào đến vòng này hay sao?"

Hoa Lân cười nhạt, không muốn đôi co với Hạng Tiêu Vân nữa, nếu tiếp tục e rằng người khác sẽ hiểu nhầm mình có tật giật mình, vì vậy liền thoái bộ 2 bước, hữu thủ đặt nhẹ lên chuôi kiếm, hướng về Đinh Tường trầm giọng nói: "Đinh đại hiệp! Ta không muốn giải thích thêm nữa, một khi chờ ngươi thi triển xong Ngự Kiếm Thuật thì 18 chiêu này của ta hoàn toàn vô hiệu, vậy ta xuất chiêu đây. Mong các hạ lưu tâm..."

Những lời này của Hoa Lân dường như là bình thường, nhưng nói ra được thì quả thật có điểm ảo diệu phi thường. Thứ nhất, Hoa Lân nói ra điều này dĩ nhiên đối phương sẽ xuất kỳ bất ý phi kiếm thăng thiên chiếm tiện nghi. Thứ hai, nếu vậy chính Hoa Lân cũng sẽ phải thi triển Ngự Kiếm Thuật, mà chính những lời này mở cho mình hắn lối thoát về sau, bởi vì Hoa Lân đã nói nếu Đinh Tường đào thoát lên

không trung thì 18 kỳ chiêu này vô hiệu chứ không thừa nhận khi giao chiến trên không chỉ còn có thể nhận thua. Thứ ba, những lời này cũng ám chỉ, một khi xuất chiêu, thì Đinh Tường nhất định không còn khả năng phi hành lên không trung. Thành bại cũng không hề nhắc tới. Nếu sau 18 chiêu, vạn bất đắc dĩ mình có thể thi triển Ngự Kiếm Thuật bằng bản lĩnh nội thân có thể giao đấu với Đinh Tường trên không nhưng hiển nhiên cũng chỉ nắm được 7 thành thắng lợi.

Đinh Tường nghe vậy liền thấu triệt thâm ý của Hoa Lân, khẽ nâng bảo kiếm, cười nói: " Được! Ngươi cứ xuất thủ. Nếu như trong vòng 18 chiêu, nếu phi không thượng thiên bất thành, ta coi như nhận thua".

Khi Hoa Lân nghe được câu này thiếu chút nữa đã bật cười. Dựa vào biến hoá ảo diệu của Tuý Kiếm Tâm Pháp cũng như đêm qua đã tham ngộ thêm nhiều, đừng nói Đinh Tường, chứ ngay cả Thượng Quan Linh cũng như Hác Văn Chân trong vòng 18 chiêu cũng khó lòng mà ngự kiếm thượng thiên được. Tất nhiên chiêu đầu tiên là tối quan trọng, phải làm cho đối phương không thể thi triển Ngự Kiếm Thuật

mới được. Hôm qua khi sáng tạo ra "Liên Hoàn Thức", chiêu khởi đầu cũng chỉ là tấn công vào phía trái mặt đối phương mà thôi, giờ nếu không biến chiêu đi thì khó mà đạtđược hiệu quả. Nghĩ vậy, Hoa Lân liền âm thầm ngưng tụ nội lực, chuẩn bị thi triển chiêu thức vừa lĩnh ngộ được-"Phân Thân Trảm", ép đối phương né tránh lui về bên phải. Hoa Lân không chút do dự, đột nhiên xuất thủ, ba động Hàn Tinh Kiếm, chỉ thấy hàn quang chọt loé sáng, hai nhân ảnh nhanh tựa thiểm điện tấn công bên trái và đỉnh đầu Đinh Tường.

Đinh Tường quả nhiên chuyển thân bay vọt đi nhưng bỗng thấy mắt hoa lên, chợt hoảng sợ khi phát hiện bên trái và đỉnh đầu mình đều bị nhân ảnh của Hoa Lân tập kích, buộc phải đảo bộ sang phải để né tránh và đồng thời dường như đã tuột mất tiên cơ.

Lúc này Hoa Lân đã sớm luyện "Tuý Kiếm Tâm Pháp" đạt đến cảnh giới "Lô hoả thuần thanh", tay phải phất liên tiếp 12 đoá tinh quang bắn thẳng đến đỉnh đầu Đinh Tường, sau đó kiếm quang bùng phát mãnh liệt, đâm thẳng tới bên phải Đinh Tường như đã đợi sẵn Đinh Tường tại phương vị này.

Đinh Tường lúc này miễn cưỡng chỉ có thể rút kiếm chặn lại, thuận thế hoành kiếm, chém ngang, hoá thành một đạo kiếm quang tựa tia chớp lao về phía sườn trái Hoa Lân. Nào ngờ Hoa Lân lúc này "Liên Hoàn Thức" có biến hoá, thân thể đằng không chẳng những lướt qua màn kiếm quang của Định Tường mà còn lao thẳng về phía Định Tường, Hàn Tinh Kiếm trong tay ngâm lên: "Tranh, tranh, tranh..." xuất dẫn hàn quang trùng điệp, phát ra bảy đạo kiếm quang bá đạo lao thẳng đến các điểm trọng yếu trên người Đinh Tường, không nhưng thế còn ba phiến kiếm quang chặn trên không ngăn cản Đinh Tường phi hành tẩu thoát, kiếm khí rợp trời, miên miên vô tận với tốc độ kinh nhân, cơ hồ "Tuyệt Trần Thất Thập Nhị Thức" của Thượng Quan Linh mới có thể sánh ngang.

Đinh Tường chấn động toàn thân nhưng phản ứng cũng thần tốc vô cùng, múa bảo kiếm tạo nên bức màn huy vũ ung dung chống chọi với kiếm quang của Hoa Lân. Hốt nhiên nhớ đến Hoa Lân quả quyết sẽ đả bại mình trong vòng 18 chiêu, trong lòng cả kinh vì biết hắn còn chiêu thức tuyệt học chưa thi triển, nên vọi vàng phóng người phi lên...

Trong khi đó, Hoa Lân đang âm thầm ngưng kết gần xong "Thiên Ảo Kiếm" nhưng chợt thấy Đinh Tường chực đằng không thượng thiên nên đành dồn lực xuất kiếm...

"Tranh..." kiếm âm trong trẻo ngân lên, một đạo kiếm quang lạnh ngắt tựa ánh sáng lao thẳng đến phúc bộ(bụng) của Đinh Tường, ẩn chứa trong chiêu kiếm này bao hàm vô số biến hoá, thình lình toàn bộ người Đinh Tường bị bảo phủ bởi kiếm ảnh. Mà biến chiêu này chỉ có mình Đinh Tường mới có thể cảm thấy được. Người khác nhìn vào chỉ thấy mũi kiếm trong tay Hoa Lân rung lên liên tục mà dường như không phát ra chút uy lực nào.

Lúc này, tựa như tia chớp, trong nháy mắy, Đinh Tường phi thân lên không trung, dĩ nhiên chiêu "Thiên Ảo Kiếm" này của Hoa Lân đúng là đã chậm một bước.

"Xuy" một đạo kiếm quang vụt qua Đinh Tường, lưu lại một vệt trên chiếc hài của Đinh Tường.

Hoa Lân chán nản, thẩn thờ nhìn lên bầu trời phía Đinh Tường, thầm nghĩ sao mình đã nghiên cứu chiêu thức này suốt đêm mà vẫn chậm một bước nhỉ?

Giữa đám đông tại khán trường, Hạng Tiêu Vân cười to: " Ha ha ha! Xú tiểu tử! Đinh đại hiệp đã thoát được quỷ kế của ngươi rồi! Mau nhận thua đi, may ra còn giữ được mạng!!"

Lý Lôi Vân ngây dại quay sang Thượng Quan Linh, buồn bã hỏi: " Tiểu sư muội!Ngươi...ngươi... chẳng lẽ đã truyền thụ cho hắn "Thiên Ảo Kiếm"?

Thượng Quan Linh ngước lên si dại nhìn nhìn Hoa Lân mà trống ngực đập thình thịch. "Thiên Ảo Kiếm" vốn là một tuyệt học tối hậu chỉ để bảo hộ mạng sống. "Thiên Ảo Kiếm" thực chất toàn bộ nội lực bản thân, trong nháy mắt có thể thi triển thiên biến vạn hoá, có thể cùng đối phương đồng quy vu tận, mũi kiếm rung động liên tục có thể tượng trưng cho sự biến ảo khôn lường về phương hướng công kích, một chiêu thức như thế thì ai dám đón đỡ...? Vậy mà Hoa Lân lại sử dụng nó để chủ động tấn công với uy lực khủng khiếp như vậy, đến như Đinh Tường cho đến tận bây giờ vân chưa kịp định thần.

Thượng Quan Linh nhất thời trong tâm tư kích động mạnh mẽ, đối mặt với chất vấn từ Lý Lôi Vân không

thể trả lời. Nhắm hàng mi cong, thở một hơi thật sâu rồi nói: "Ta không được khoẻ nên về trước"

Lý Lôi Vân thốt lên: "Sư muội..."

Phải biết rằng trong số huynh đệ ở Thiên Sơn phái chỉ có Lý Lôi Vân và Thượng Quan Linh là cùng lứa tuổi. Sau khi luyện thành "Thiên Ảo Kiếm" trong lúc cao hứng, Thượng Quan Linh từng nói với Lý Lôi Vân rằng không bao giờ truyền thụ chiêu thức này cho người khác vì chiêu thức này sử dụng để đồng vu quy tận, không hề tốt lành gì nên không thể truyền ra ngoài.

Lời thề năm đó vẫn còn văng vẳng bên tai, vậy mà hôm nay hốt nhiên thấy Hoa Lân thi triển chiêu thức này, nên khi nghe Lý Lôi Vân gặng hỏi, chợt Thượng Quan Linh gò má ửng hồng vội vàng rời khỏi đám người mà không hề quay đầu nhìn lại.

Dương Phong Linh ngồi bên cạnh Thượng Quan Linh tự nhiên cũng đoán được lí do, vì vậy cũng đứng lên nói: "Ta cũng không được khoẻ nên về trước đây". Lúc đứng lên, Dương Phong Linh cố ý đứng chắn mặt Lý Lôi Vân, đôi mắt đảo liên hồi, hiển nhiên chủ ý ngăn cản Lý Lôi Vân đuổi theo sư tôn mình. Sau khi

các nàng đi một hồi đám đệ tử Thiên Sơn vẫn còn không hiểu chuyện gì xảy ra, hết ngước nhìn Hoa Lân rồi lại dõi theo bước đi của Thượng Quan Linh rốt cuộc quyết định ở lại xem kết quả của trận đấu thế nào.

Lại nói lúc này, Đinh Tường đang phiêu dật bay giữa không trung, nhưng trong lòng cũng nảy sinh hàng loạt mâu thuẫn, thầm nghĩ: nếu không phải mình phản ứng nhanh nhạy thì ắt đã bị đả bại, nhưng đế hài của mình củng đã bị Hoa Lân lưu lại một vệt kiếm. Mặc dù không thể nói mình đã chiến bại nhưng Đinh Tường tự nhủ nếu không phải Hoa Lân vừa lên đài đã nhắc nhở mình trong vòng 18 chiêu sẽ thủ thắng thì có lẽ bản thân mình cũng không thể tránh khỏi chiêu này của hắn. Những gì Hoa Lân nói lúc đó cơ bản là sự thật. Ta nên nhận bại chăng? Hay lại xuống cùng Hoa Lân tiếp tục giao đấu?

Hoa Lân quả thật không hổ là Hoa Lân! Thấy Đinh Tường hoàn toàn sững sờ giữa không trung đã đoán ra gã này đang nghĩ điều gì, đối với người nam nhân chính trực này, Hoa Lân chỉ cần hai câu giao biện là

có thể khiến hắn nhận thua. Nhưng không hiểu sao, Hoa Lân không đành lòng làm.

Đinh Tường cũng quả không hổ là một cao thủ tiếu sái, khoáng đạt không muốn vì chuyện này đeo gánh nặng trong lòng rốt cục cũng phiêu diêu trở lại mặt đất. Nhận thức Hoa Lân tuyệt nhiên không hề xuất ngôn ép mình nhận thua, Đinh Tường trong lòng dấy nên niềm cảm động, cho rằng Hoa Lân cũng là một hảo nam nhân, vì vậy cười to , nói: "Ha ha ha! Ngươi thắng!"

Lời này vừa nói ra làm cho cử toạ nhất loạt chấn kinh.

Thế nhưng, Hoa Lân với vẻ mặt đau khổ nói: "Kỳ thật ta mới là kẻ chiến bại, qua 18 chiêu, ta không thể đạt được hiệu quả như ta nói ban đầu"

Đinh Tường vui vẻ đáp: "Ai bảo ngươi là không thu được hiệu quả? Ngươi xem chiếc hài dưới chân ta xem.. Ha ha ha", nói xong đoạn hào hứng nhấc chân lên cho Hoa Lân xem xét. Thấy hắn động tác thật là tiêu sái, khí huyết trong người Hoa Lân cũng nóng bừng lên theo, hưng phấn nói: "Được! Bằng hữu để ta

quyết định...Đi...đi...chúng ta hôm nay phải cùng nhau cụng ba trăm chén mới được!!"

Đinh Tường cùng Hoa Lân liếc nhìn nhau cùng cười to: "Đúng!.....Không say không về!". Nói đoạn cả hi nắm tay nhau bước xuống lôi đài. Hoa Lân còn quên cả lấy kim bài, Mạnh Lôi quả nhiên vội gọi Hoa Lân lại nói: "Uý! Xú tiểu tử! Cầm kim bài đi đã", nói xong kim quang chợt léo lên nhằm Hoa Lân phi tới.

Hoa Lân vươn tay nắm lấy cười ha ha: "Đa tạ các huynh đệ"....

Chương 5: CHỬ TỬU HÀO TÌNH

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: TuLaDaiDe

Qua trận chiến lần này, Hoa Lân đã hiển lộ một thân võ công xuất sắc phi thường. Rốt cục mọi người cũng nhận ra lúc trước chàng cố tình che dấu thực lực. Nhưng dù vậy, Hoa Lân cũng chỉ được nhận định như là một nhất lưu cao thủ chứ chưa thể chen chân vào hàng ngũ tuyệt đại cao thủ.

Đệ tử Thiên Sơn cũng được một phen bàn tán xôn xao về Hoa Lân. Họ tựu chung không hiểu nổi tại sao Hoa Lân chỉ bằng cái thứ loạn chiêu đó mà lại có thể thủ thắng. Xem ra Hoa Lân đích thị đã được một vị cao nhân huyền bí truyền thụ cho một bộ kiếm pháp để khắc chế võ công Đinh Tường. Chỉ có Lý Lôi Vân vẫn mặc nhiêm im lặng, thực lực của Hoa Lân tột cùng thế nào hắn cũng nắm khá rõ. Chỉ riêng với chiêu "Thiên Ảo Kiếm" này cũng đủ thu thập đại đa số cao thủ, đó là chưa kể nó được thi triển kèm theo Liên Hoàn Thức. Lý Lôi Vân tự thấy nếu bản thân mình chịu một chiêu này cũng khả dĩ có cách né tránh ra được, chưa chắc đã bị Hoa Lân đả bại nhưng đối phương hôm nay bộc lộ võ công sở học đã làm hắn thực sự kinh ngạc. Thầm nghĩ, vài năm nữa nói không chừng Hoa Lân còn có thể đột phá võ công kinh nhân hơn nữa. Nhưng mà cũng cảm thấy đau lòng khôn cùng, chiêu "Thiên Ảo Kiếm" của Hoa Lân đích thị là tuyệt học của Thượng Quan Linh, điều này làm cho hắn cảm thấy như ngàn cân trước ngực, ép đến không thở nổi.

Lại nói, Hạng Tiêu Vân vì vẫn say mê Diệp Thanh nên vẫn luôn đố kị với Hoa Lân, trong mắt ánh lên hàn

quang, lẩm nhẩm nói: "Hừ! Một ngày nào đó ta sẽ làm cho ngươi chết tâm phục khẩu phục", đồng thời quyết định đêm nay phải bái kiến giáo chủ đặng học thêm mấy kì chiêu Khống Tâm Thuật cũng như ma thuật, mà trên hết là Bất Tử Tuyệt Chiêu, nhất định sẽ có thể bức tử Hoa Lân. Tại giờ khắc này, Hạng Tiêu Vân bất giác chỉ nghĩ tới giết chết bằng được đối phương mà không còn chỉ muốn phế võ công Hoa Lân như trước, có lẽ chính Hạng Tiêu Vân chính mình cũng chẳng biết tại sao như vậy. Trần Kiêu thấy Hạng Tiêu Vân chợt lộ ra vẻ mặt đầy hận thù như vậy, hiển nhiên là đã âm thầm hạ quyết tâm, không khỏi khoé miệng cũng lộ ra một tia cười quỷ dị.

Mặc dù ngày hôm nay, âm thầm đình chiến với Đinh Tường, thâm tâm Hoa Lân ít nhiều có chút không thoải mái. Nhưng lại nghĩ có thể bằng chính thực lực của mình có thể đánh thắng hắn thì cũng tinh thần cũng an ổn hơn rất nhiều. Hơn nữa lại thấy hào khí nam nhi ngút trời của Đinh Tường, trong lòng cảm thấy bội phục muôn phần, cảm giác rất là thân thiết. Lúc này, hai người nắm tay nhau rời khỏi đám đông, muốn học bọn Phiêu Thiên Vân Sĩ, nhậu một trận thật thống khoái thì thấy Diệp Thanh không biết từ

đâu chạy đến nhõng nhẽo: "Thanh Thanh cũng muốn đi"

Đinh Tường sửng sốt hỏi: "Không biết cô nương là ai?"

Hoa Lân cười nói: "Đây là Diệp Thanh, thê tử của ta"

Diệp Thanh đỏ mặt, ngượng ngập nói: "Chưa đâu à nha!!!"

Đinh Tường phá lên cười ha hả: "Hai vị đúng là một cặp Tiên đồng - Ngọc Nữ giữa chốn nhân gian, nào đi thôi, phải làm một trận thật say mới được"

Hoa Lân thật sự không thể từ chối thịnh tình, cũng cao hứng hô: "Chưa hết ba trăm chén chưa về! Đi! Xuống tửu quán dưới núi nào"

Ba người rời Lăng Vân Đỉnh, xuống tới Thục Sơn Trấn, sau một hồi tìm kiếm, rốt cục cũng kiếm được một tửu điếm đơn sơ, vắng vẻ ngay tại ngã tư lộ đạo, phía trước lộ ra một lá cờ thêu chữ "Tửu" bay phấp phới trong gió, xem chừng tửu điếm này cũng chỉ mới khai trương gần đây.

Hoa Lân cười nói: "Xem ra không còn quán nào khác rồi"

Đinh Tường đúng là một người hào phóng, cười ha hả: "Có rượu là tốt rồi, cần gì phải để tâm việc khác", nói đoạn thở dài cảm thán: "Kỳ thật Thục Sơn cũng có thể nói thấu hiểu nhân tình, chiêu cố quảng đại quần chúng chu đáo, không thiếu thứ gì, chẳng phải tốt hơn Thiên Sơn kiếm điển năm năm trước nhiều lắm sao"

Ba người vừa nói vừa bước vào tiểu tửu điếm kia, cùng ngồi vào bàn. Hoa Lân rót ra một chén trà nóng rồi hiếu kì hỏi: "Phải chăng năm năm trước, Đinh đại hiệp cũng tham gia Thiên Sơn kiếm điển?"

Đinh Tường hớn hở đáp: "Đương nhiên! Hồi đó chỉ có 47 cao thủ tham gia, chứ không hoành tráng được như Thục Sơn lúc này..Nghe khẩu khí vừa rồi, hình như ngươi cũng tham gia Thiên Sơn kiếm điển năm đó?". Trong mắt Đinh Tương dĩ nhiên toả ra vẻ hoài nghi, thầm nghĩ chẳng phải Hoa Lân hồi đó bất quá chỉ là một tiểu hài tử hay sao.

Hoa Lân cười khổ giải thích: "Không giấu gì các hạ, ta cũng học nghệ tại Thiên Sơn trong bốn năm, bái

nhập Thiên Sơn đúng lúc diễn ra kiếm điển nhưng hết lần này đến lần khác không có cơ hội được quan khán, các tân đệ tử muốn vào xem thì đều bị cảnh báo :"Nguy hiểm phi thường", v.v....Thực làm ta tức chết đi được"

Đinh Tường bật cười ha hả: "Quả thật nguy hiểm phi thường! Ha ha ha...." Đột nhiên bật lên một tiếng kinh ngạc, rồi hỏi: "Ngươi mới chỉ học nghệ tại Thiên Sơn mới bốn năm mà sao giờ đây đã có thể khai lập ra Kiếm Tiên Phái? Thật là lợi hại à!"

Hoa Lân phát hiện Đinh Tường có lịch duyệt giang hồ thật sự phong phú, dựa vào một câu có thể điểm ngay đến vấn đề chính yếu, chỉ có thể đáp: "Đinh đại hiệp đâu cần giễu cợt ta! Tiên Kiến ta bất quá chỉ có một mình ta, thật đâu xứng với hai chữ "môn phái""

Đinh Tường trầm tư một hồi, giật mình như chợt hiểu ra: "Chẳng trách ngươi phải tham ra kiếm điển!", dừng lại một chút rồi nói tiếp: "Không sai, đúng rồi! Không sai, đúng rồi! Huynh đệ giờ đã tiến nhập vòng 17 người, có thể nói đã thu hoạch được thành công lớn, Tiên Kiếm Phái nhất định sau này tương lai sẽ sáng lạn. Huynh đệ! Ta chúc Tiên Kiếm

Phái uy chấn võ lâm. Nào, chúng ta cạn chén". Phát hiện đang cầm trong tay là chén trà nên kêu lớn: "Chủ quán! Chủ quán!... Mau mang rượu ra đây"

Diệp Thanh mỉm cười nói: "Đinh đại hiệp chờ một lát! Ta vừa rồi đã dặn dò chủ quán, không chừng rượu đang được mang lên rồi". Vừa dứt lời, thấy chủ quán trạc tuổi trung niên, dáng vẻ tinh nhanh, mang ra hai vò rượu Khai Phong tới. Phút chốc, tiểu nhị cũng mang ra hai đĩa thịt gà và thịt trâu luộc đặt lên bàn, động tác thập phần nhanh nhẹn. Đinh Tường biết đây đều là Diệp Thanh một tay an bài, thầm nghĩ vị cô nương này thật là thông dĩnh dị thường, lập tức rót rượu cùng với Hoa Lân cạn ba chén. Rượu chảy qua yết hầu, tạo ra một trận cay xè đến cháy họng , Hoa Lân không kìm được khẽ đằng hắng hai tiếng. Đinh Tường thấy vậy, cười ha hả hỏi: "Hương vị rượu này thế nào?"

Hoa Lân đỏ mặt nói tránh đi: "Nói thật, ta tham gia kiếm điển không phải vì dương danh cho Tiên Kiếm Phái, mà thực ra chỉ vì muốn tranh đoạt Huyền Thiên Kiếm mà thôi"

Đinh Tường vừa nâng bát rượu lên kề miệng nghe vậy ngừng lại nghiêm mặt nói: "Huynh đệ, ta biết ngươi ôm ấp chí cao, nhưng giống bọn ta, cuối cùng cũng chỉ đạt được một chút danh vọng, Huyền Thiên Kiếm thực ra khó có thể thoát khỏi tay của Tam Thánh Môn. Mà cho dù có đoạt được bảo kiếm thì khi bôn tẩu giang hồ cũng sẽ gặp vô vàn nguy nan"

Hoa Lân trong lòng lặng đi, nói: "Nguyên lai hầu hết mọi người đều vì danh vọng mà đến sao?...Ài!!! Thật là không ngờ được!". Thấy hắn ngẩn người ra như vậy, Đinh Tường vỗ vai an ủi: "Huynh đệ! Nói thật ta khâm phục ngươi vô cùng, tuổi trẻ mà đã đạt tới cảnh giới võ công phi phàm như vậy, bất quá mười năm sau, Thiên Tiên Kiếm vinh danh thiên hạ, khẳng định ngươi hoàn toàn có thể đoạt được Huyền Thiên Kiếm về tay mình. Nào, chúng ta cùng cạn thêm chén nữa"

Hoa Lân thả chén rượu trong tay xuống bàn, nghiêm sắc mặt nói: "Đinh đại hiệp! Ta...". Đinh Tường ngắt lời: " Cái gì mà Đinh đại hiệp với cả Đinh tiểu hiệp. Chúng ta đã là huynh đệ cứ gọi ta một tiếng "Đinh đại ca" là được rồi. Mà này, ngươi vừa nói gì vậy?"

Hoa Lân thấy Đinh Tường hào khí dị thường, bất giác cũng cảm nhiễm, lớn tiếng nói: "Đinh đại ca! Đúng là ta vì Huyền Thiên Kiếm mà đến, không đoạt được Huyền Thiên Kiếm thề không làm người. Nếu năm nay không được, năm năm sau tất được"

Đinh Tường ha hả cười vang: "Có chí khí! Hào khí của đệ thật khiến ta vô cùng tán thưởng", nói đến đây Đinh Tường bỗng chuyển âm điệu: "Nói thật...Ta cũng từng nghĩ đến vệc đoạt lấy Huyền Thiên Kiếm. Chỉ có điều đối thủ sắp tới lại là chưởng môn Côn Lôn phái Hạ Toàn Phúc. Thật sự là rất khó khăn để vượt qua ải này. Nhưng ta thiết nghĩ, cũng phải là không thể đánh bại chưởng môn Côn Lôn, có điều cũng phải định liệu , tính toán thật tốt chiêu thức của hắn...". Mặc dù hào khí dị thường nhưng trong khi nói chuyện Định Tường vẫn luôn chú ý sắc mặt của Hoa Lân đích thị là có chút băn khoan, bằng vào võ công của hắn thì thật khó để vượt qua chưởng môn Côn Lôn phái, nếu nói đoạt kiếm thì quả là khó hơn lên trời.

Chương 6: TUYỆT CHIÊU NAN THÀNH

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: TuLaDaiDe

Hoa Lân đương nhiên hiểu được ý của Đinh Tường, chỉ có điều không nghĩ lại phải đối đầu với chưởng môn Côn Lôn phái sớm như vậy. Mặc dù bản thân có thể chắc được năm phần thắng, nhưng e rằng không thể tiếp tục che dấu thực lực được nữa. Nếu tính đến các đối thủ tiếp theo như Toàn Chân Giáo Hác Văn Chân cũng như Thục Sơn Cốc Phong Chi mà không sử dụng đến hoả diễm trong nội thể khả năng thắng lới chỉ ước chưa được ba phần. Xem ra đêm nay phải lập tức khổ luyện Ngự Kiếm Thuật thêm nữa, và còn phải tính xem có cách nào thủ thắng hay không trong trường hợp không dùng hoả diễm nội thể.

Thấy hắn tỏ ra do dự, Đinh Tường liền đưa bát rượu lên nói: "Nào nào nào! Không cần quá lưu tâm vấn đề này nữa! Chúng ta đêm nay không say không về". Hoa Lân thống khoái cạn thêm ba chén, đột nhiên nghiêm mặt nói: "Đinh đại ca! Có việc này ta không muốn dấu diếm huynh nữa. Kỳ thật, ta cũng có thể thi triển Ngự Kiếm Thuật, hơn nữa còn có thể nắm chắc năm phần chiến thắng Hạ Toàn Phúc. Trong hai ngày tới, ta sẽ dốc toàn lực luyện kiếm, nếu có thêm

thời gian hơn ta tin chắc khả năng dành được Huyền Thiên Kiếm sẽ cao hơn.

Đinh Tường nhất thời chấn động, há hốc miệng mà quên cả khép lại. Bất kể là thật hay giả, thì những lời này thực vô cùng hùng tâm. Phải biết rằng lúc này, Hoa Lân cùng Diệp Thanh hai người thân mang đủ "Tu chân bí tịch", công lực cũng như cảnh giới võ công của họ tiến triển chóng mặt, người thường cơ bản là không thể hiểu được. Giả sử dành thêm cho họ chút thời gian thì đừng nói tranh đoạt Huyền Thiên Kiếm, cho dù tung hoành thiên hạ cũng còn có thể. Hơn nữa, Hoa Lân còn dấu tuyệt thế thần binh Hà Chiếu Kiếm, với khả năng cảm ứng siêu cường với Hà Chiếu Kiếm, một khi thi triển Ngự Kiếm Thuật thì Côn Lôn Hạ Toàn Phúc không thể ngăn cản, vấn đề đối với Hoa Lân là cần thêm chút thời gian và kinh nghiệm nữa thôi.

Hoa Lân phát hiện Đinh Tường giật mình lại nhìn mình với ánh mắt thể hiện không hề tin với câu nói vừa rồi, thì chỉ có thể nhẹ cười. "Tranh" một tiếng, rút ra Hà Chiếu bảo kiếm, trầm giọng nói: "Trận chiến ngay mai đệ tất xuất toàn lực ứng phó, có thể sẽ phải

thi triển Ngự Kiếm Thuật. Đệ không muốn huynh hiểu lầm ta hôm nay cố tình hý lộng huynh cho nên phải nói ra những lời này".

Đinh Tường thấy Hoa Lân đột nhiên không biết từ đâu "biến" ra một thanh bảo kiếm, hoài nghi có phải mình say mà hoa mắt rồi chăng? Vì vậy vươn ra, lấy ngón tay điểm vào Hà Chiếu Kiếm xem là mình mơ hay thật. Ai ngờ Đinh Tường vừa chạm ngón tay vào thân kiếm, bỗng nhiên một luồng điện mãnh liệt truyền vào cơ thể, không khỏi thốt lên một tiếng kì dị "Oa", toàn thân chết lặng.

Hoa Lân thấy vậy cả kinh, vội vàng đỡ lấy Đinh Tường, hỏi gấp: "Đinh đại ca! Huynh không sao chứ. Đinh Tường nửa ngày mới từ từ định thần lại, run run nói: "Cắn....cắn...Có lẽ nào nó vừa cắn ta?". Hoa Lân gãi gãi đầu, kỳ quái nói: "Cắn...cắn ngươi? Không thể nào, sao nó lại không cắn ta? Đinh Tường chỉ còn có thể im lặng, lại thầm nghĩ, quả đây vốn là bảo kiếm của hắn, nếu ngay cả chủ cũng cắn thì có lẽ gã kia đã quăng đi từ lâu rồi!!!

Trong Hoa Lân thần trí bỗng loé linh quang, chợt nhớ trước Hà Chiếu Kiếm thu hút lôi điện, lại còn phóng

điện công kích Mạnh Lôi, nay lại thiểm kích Đinh Tường, hiển nhiên là Hà Chiếu Kiếm còn ẩn chứa năng lực cường đại. Nhưng là dù sao, Hà Chiếu cũng chỉ là một thanh kiếm mà thôi, làm sao nó có thể có uy lực như vậy? Chẳng lẽ...?. Hoa Lân lại nhớ tới hoả diễm nằm trong nội thể mình, và cả đêm mưa mười năm trước nữa. Nghe nói đêm hôm đó lôi điện đầy trời, gây chấn động cả kinh thành, và cũng đêm hôm đó cái vòng tay vàng cũng phát ra thiểm điện rồi không hiểu sao sau lại biến mất không để lại dấu vết một cách kì lạ, tạo cho mình cảm giác mờ ảo giống như chỉ là một cơn ác mộng mà thôi.

Đinh Tường lại thấy vẻ mặt hắn mang đầy tâm sự như vậy, liền chỉ vào Ha Chiếu Kiếm mà nói: "Ngươi...ngươi vừa rồi làm thế nào mà lại rút ra được thanh kiếm này vậy?". Hoa Lân thầm nghĩ vấn đề này tựu chung thật phức tạp, liên quan đến tu chân sử dụng tâm pháp để giao thức với các loại pháp bảo, làm sao có thể giải thích rõ ràng được đây. Vì vậy chỉ có thể ngượng ngịu cười nói: "Đệ giấu nó trong cơ thể, ha ha ha..."

Đinh Tường cũng từng nghe đồn về Thiên Kiếm trong truyền thuyết, lại cười ha hả: "Hoa hunh đệ quả nhiên lợi hại! Nào nào nào! Chúng ta cùng cạn ba trăm chén nào...". Hoa Lân thấy Đinh Tường không chút do dự thùm thụp uống cạn sạch ba chén lớn thản nhiên tựa uống nước lã vậy, thâm tâm nghĩ phải chăng luyện võ đến cảnh giới cao thủ ai cũng đều có tửu lượng lợi hại như vậy sao, nhưng sao bản thân mình hết lần này đến lần khác đều không thể nào uống được nhiều, căn bản là Hoa Lân không biết là do trước đây thường xuyên phải tiếp xúc với "con sâu rượu" Kiều Truy Phong nên trong lòng có điểm bài xích mà thôi.

Đinh Tương thấy hắn chậm chạp đưa bát rượu lên miệng mà không chịu uống, cười ha hả nói: "Thế nào huynh đệ? Rượu khong ngon chăng?". Hoa Lân phá lên cười: "Ngon! Rượu ngon lắm", nói xong ngửa cổ cạn sạch, lại thêm một đợt cay xè cổ họng. Rượu đã cạn chén, ngẩng đầu quan sát sắc trời, nghiêm mặt nói: "Đinh đại ca! Đêm nay ta muốn đi luyện kiếm, mai lại uống tiếp được chứ?". Nguyên lai Hoa Lân chợt nhớ đến một chiêu thức trọng yếu vô cùng, chiêu này ảnh hưởng trực tiếp đến việc đoạt Huyền

Thiên Kiếm cho nên hắn có điểm cần cấp bách đi luyện.

Đinh Tường cũng biết trong lòng hắn giờ đây toàn tâm toàn ý cho Huyền Thiên Kiếm, dĩ nhiên đáp: "Được rồi! Ngày mai đả lôi đài xong chúng ta lại uống tiếp. Giờ đây ta chúc ngươi sẽ bền bỉ nỗ lực đoạt được Huyền Thiên Kiếm trở về. Nào nào nào! Cạn nốt chén này..."

Hai người lại tiếp tục cạn thêm ba chén, Hoa Lân dường như lúc này đã chếch choáng say, vội vàng từ biệt Đinh Tường, mang theo Diệp Thanh chạy xuống Thục Sơn. Khi tiến vào sơn cốc luyện kiếm hôm trước, thái dương đã lặn xuống núi, khí trời trở nên chập choạng tối. Hoa Lân trong tay cầm Hà Chiếu Kiếm, cúi đầu trầm mặc, thầm nghĩ Hà Chiếu Kiếm có thể phóng ra thiểm điện thì cũng có thể dẫn xuất lôi điện, chưa biêt dựa vào điểm này ta có thể nghĩ ra "Dẫn Lôi Thuật". Chẳng phải như thế khả năng chiên thắng của ta sẽ lơn hơn sao? Nghĩ đến đây, Hoa Lân không khỏi hưng phấn dị thường, đưa Hà Chiếu Kiếm lên truy xét nhưng lại không khỏi thất vọng khi phát hiện ra Hà Chiêu Kiếm rốt cuộc chẳng có biểu

hiện nào có đặc tính lôi điện cả. Mặc dù thỉnh thoảng trên thân kiếm ẩn ẩn một tia lôi điện gợn sóng nhưng vô luận Hoa Lân sử dụng Hà Chiếu như thế nào cũng không dẫn xuất được nguồn năng lượng đó để công kích. Màn đêm dần dần bao phủ, sau vô số lần thử chiêu, thậm chí chém nát cả cây cỏ, cự thạch xung quanh, tựu chung Hoa Lân cũng chưa phát hiện thêm được điều gì, thầm nghĩ phải chăng Hà Chiếu Kiếm vẫn chưa hội đủ năng lượng để phóng ra lôi điện?. Hoa Lân cho rằng là rất có thể như vậy nên quyết định mạo hiêm tính mạng tiến hành cho Hà Chiếu Kiếm lại triệu hồi lôi điện, nhưng nghĩ đến uy lực kinh khủng khi lôi điện công kích trong lòng run lên, trù trừ chưa dám khởi chiêu. Chỉ lần một lần bị qua lôi điện đánh vào, không ai còn dám thử lần thứ hai. Mặc nhiên cũng không muốn bỏ qua cơ hội để dẫn xuất lôi điện, Hoa Lân cũng tính toán thật kĩ trong đầu, quan trọng là phải đề phòng khi hấp dẫn lôi điện bị phách tử ngay tại đương trường. Nhưng phải làm thế nào để phòng ngừa lôi điện đánh trúng đây? Vì thế hắn nghĩ, sau khi triệu hồi lôi điện, có thể phải lập tức sử dụng Hà Chiếu Kiếm trong tay thu lôi điện vào, như thế bản thân mới được an toàn. Hiềm vì tia

chớp đánh tới với tốc độ quá nhanh nên không thể nào kịp vung kiếm được.

Đương nhiên Hoa Lân cũng tính qua rất nhiều phương án vẫn không rút ra được gì hữu dụng vì vậy cứ đi tới đi lui trong rừng cây hơn một canh giờ mà không đạt được gì tiến triển. Diệp Thanh thấy hắn cứ lúc ẩn lúc hiện trước mặt, làm cho hoa cả mắt, nên nũng nịu hỏi: " Lân ca ca, liệu chúng ta không cần dùng đến lôi điện có được không?". Nàng thực sự có điểm lo lắng, đã sớm nghe nói lôi điện đã từng đánh chết rất nhiều người rồi vì vậy lôi điện đích thị có uy lực vô cùng cường đại. Lúc này chứng kiến công tử có nguy cơ tử vong, làm sao Diệp Thanh không khỏi lo lắng?

Chương 7: KHIÊU DẪN LÔI ĐIỆN

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: TuLaDaiDe

Cũng đúng lúc này, chiếc vòng đen trên tay Diệp Thanh chớp chớp, Tôn Nhiên Yên bất ngờ xông ra.Vừa xuất hiện, nàng ta đã hưng phấn hô lớn: "Thật

tốt quá! Rốt cục ta cuối cùng cũng tu luyện đột phá đạt đến cảnh giới "Linh động" rồi à nha"

Nhưng nàng phát hiện Hoa Lân cũng như Diệp Thanh chẳng thèm để ý gì đến mình bèn tức giận quát: "Này! Các ngươi có phải là bằng hữu của ta không vậy, ít nhiều cũng phải chúc mừng ta một chút chứ".

Diệp Thanh bất đắc dĩ cất lời: "Công tử nhà ta đang tập trung sáng tạo tuyệt chiêu, ngươi đừng có làm ồn như vậy có được không?"

Tôn Yên Nhiên nghe vậy hiếu kì hỏi: "Tự sáng tạo tuyệt chiêu à? Oa...hắn định sáng tạo ra tuyệt chiêu gì vậy?"

Diệp Thanh sợ nàng tiểu yêu này lại ra quấy rầy Hoa Lân, bèn kéo lại gần mình rồi đem việc Hoa Lân định triệu hồi lôi điện ra giải thích.

Tôn Yên Nhiên vừa nghe đến việc triệu hồi lôi điện đã sợ đến đến mức sắc mặt trắng bệch, bởi vì lôi điện quả là thứ mà Quỷ Giới sợ hãi nhất.

Trước đây thường nghe đồn đại, nếu bầu trời xuất hiện sấm chớp mà dưới mặt đất có quỷ hồn du đãng

thì lôi điện sẽ không khách khí giáng xuống làm cho hồn bay phách tán.

Xét về phương diện kết cấu năng lượng, quỷ hồn dựa vào năng lượng chí âm chí hàn mà sinh tồn mà sấm sét thì ngược lại hoàn toàn, do sóng điện chí dương mà tạo thành. Một âm một dương sẽ thu hút lẫn nhau, một khi sấm sét phát hiện ở đâu có quỷ hồn tồn tại sẽ lập tức bổ xuống.

Cho nên nghe đến hai chữ "lôi điện", Tôn Yên Nhiên sợ đến trắng bệch mặt cũng là lẽ thường tình. Cũng may mặt nàng ta thường ngày cũng đã tái nhợt nên Diệp Thanh không hề phát hiện được nàng có gì bất ổn, chỉ là nàng ta lẩm nhẩm một mình: "Ài! Triệu hồi được lôi điện mà không thể khống chế được nó thì thật là đáng tiếc, đáng tiếc"

Tôn Yên Nhiên cũng có điểm cảm thấy kỳ quái mà thắc mắc. Dựa vào nguồn năng lượng tử sắc trong nội thể thì Hoa Lân phải không sợ gì lôi điện oanh kích mới đúng chứ! Bởi vì hoả diễm trong nội thể Hoa Lân cũng mang theo sóng điện chí dương, cũng là khắc tinh của Quỷ hồn, điểm này thì khi ở Nguyên Lý Trấn, Hoa Lân giao đấu với quỷ hồn cũng đã chứng

minh. Lúc ấy, quỷ hồn kia đâm xuyên qua người Hoa Lân, lập tức bị thiêu đốt tan thành tro bụi, điều này chỉ có thể giải thích là do sóng điện gây nên.

Đã vậy hoả diễm trong nội thể Hoa Lân cũng như lôi điện cùng có thuộc tính thuần dương nên chúng phải có tác dụng bài xích lẫn nhau mới đúng chứ. Đã vậy thì Hoa Lân còn ngại gì lôi điện nữa?

Nguyên lai Hoa Lân đã sớm bị sấm chớp làm cho khiếp đảm, thêm vào đó hắn cũng chưa dám sử dụng đến ngọn ám hồng hoả diễm kia cho nên hắn căn bản chưa hề biết bản thân có thể kháng lại sấm chớp, đến tận bây giờ tựu chung chưa dám để cho lôi điện oanh kích.

Tôn Yên Nhiên thấy vậy, thâm tâm đã định, thản nhiên cười nói: "Ta có biện pháp giúp cho các ngươi ngăn cản lôi điện. Các ngươi muốn nghe chứ?"

Hoa Lân cùng Diệp Thanh đều giật mình, đồng loạt hỏi: "Làm thế nào để ngăn cản??"

Tôn Yên Nhiên lại cố ý kích động họ, bĩu môi nói: "Này nhé, ta có thể chỉ cho các ngươi. Nhưng ngươi phải cam đoan với ta vĩnh viễn không được dùng lôi

điện để đối phó với Quỷ hồn, ngoài còn muốn ngươi giúp ta một việc mới được"

Hoa Lân mặc dù hiểu được mình có điểm thua thiệt, nhưng vì Huyền Thiên Kiếm, vì Lôi Điện Thuật, nên chỉ có thể đáp: " Được! Ta đồng ý yêu cầu của ngươi. Nhưng trước tiên, ngươi phải nói rõ cho ta ngươi muốn ta giúp làm việc gì đã, nếu là việc tổn hại đến nhân sinh, thương thiên hại lý, ta tuyệt đối không làm"

Tôn Yên Nhiên cười nói: "Yên tâm đi! Ta không bảo ngươi đi hại người, ta chỉ mong ngươi giúp ta thu thập một giọt máu Linh hồ là đủ rồi"

Hoa Lân: "Máu Linh hồ???"

Tôn Yên Nhiên gật đầu đáp: "Ngươi cũng biết điểm yếu duy nhất của Quỷ hồn là không có nhục thân, để luyện thành Tu La Đạo lại buộc phải có nguyên thân. Vì vậy ta phải khôi phục lại nhục thân mà biện pháp duy nhất là dùng máu Linh hồ để trợ giúp. Nhưng là Linh hồ thuộc về Yêu giới, đương nhiên lại là khắc tinh của Quỷ giới. Bằng vào thực lực của ta thì..."

Hoa Lân buồn bực đáp: "Không phải ta không muốn giúp ngươi. Nhưng ngươi phải biết , từ trước đên nay ta mới từng nhìn thấy chỉ một yêu vật mà là một yêu vật cực kì hung mãnh, là Thụ Yêu. Hôm nay ngươi lại đòi ta đi tìm Linh hồ, chẳng phải một loại động vật hiếm thấy ư?"

Tôn Yên Nhiên lại tưởng Hoa Lân không muốn giúp mình ảm đạm nói: "Ài! Ta thực ra cũng không biết có tồn tại Linh hồ trên thế gian này khong nữa. Thôi thì đã là bằng hữu ta cũng sẽ chỉ cho ngươi. Kỳ thật ngươi chỉ sử dụng hoả diễm trong nội thể chuyển chân khí, đến chưởng tâm(lòng bàn tay) là có thể ngăn trở lôi điện oanh kích bởi vì chúng tương đồng về thuộc tính".

Hoa Lân sủng sốt thốt lên: "Vậy ư???", trong lòng không khỏi cảm thấy hoài nghi, chân khí lẽ nào có thể ngăn chặn lôi điện?, chẳng phải trước đây, Mạnh Lôi cũng đã phát động chân khí lên chưởng tâm để khống chế Hà Chiếu Kiếm mà chẳng những thất bại mà còn bị sóng điện công kích đến nhảy dựng người lên sao?

Tôn Yên Nhiên thấy hắn không tin liền nhẫn nại từ từ giải thích cho hắn hiểu được sự ảo diệu này...

Nghe xong, Hoa Lân rốt cục cũng phần nào trở nên tin tưởng hơn bởi vì quả thật chính bản thân hắn cũng không cảm nhận được sóng điện trên Hà Chiếu Kiếm nên quyết định thử lại một lần nữa, chỉ có điều nhất định không để sấm sét đánh trúng thêm lần nữa thôi.

Tôn Yên Nhiên ôn nhu, nhẹ cười nói: "Các ngươi luyện kiếm tiếp đi nhé! Ta lại quay về tu luyện đây..."

Hoa Lân chợt thấy tội nghiệp cho nàng ta bèn ngăn lại nói: "Ta nhất định sẽ giúp ngươi tìm máu Linh hồ, dù phải vượt núi băng sông cũng phải tìm bằng được. Vừa rồi ta chỉ lo sẽ mất nhiều thời gian thôi, chứ không hề có ý cự tuyệt ngươi"

Tôn Yên Nhiên quay đầu lại, trong ánh mắt loé lên vẻ vui mừng, u ám nói: "Ngươi cũng không cần quá bận tâm việc này, giúp ta để ý một chút là được rồi. Thực sự cảm tạ ngươi!"

Hoa Lân cũng hiểu được hoàn cảnh đáng thương của nàng, tuổi trẻ như vậy mà mất đi tính mạng, trở

thành một u linh mờ ảo, nếu không cẩn thận không chừng tương lai lại hoá thành loại ác quỷ nào đấy nữa, liền an ủi: "Yên tâm đi! Dù sao sau đây ta cũng rảnh rỗi, nhân cơ hội này đi thăm thú thâm sơn cùng cốc một phen và cũng là rèn luyện thêm tu vi của mình nữa. Ta nhất định sẽ giúp ngươi tìm Linh hồ!"

Tôn Yên Nhiên lúc này tâm tình trở nên thoải mái, thanh thản vội vàng cảm tạ lần nữa rồi mới quay về chiếc vòng tay của Diệp Thanh.

Lại nói, Hoa Lân cầm Hà Chiều Kiếm lên tay, không hề do dự: "Được rồi! Lần này ta phải đánh cuộc một phen...". Nói xong, lập tức bắt đầu phát động hoả diễm nội thể, tụ lại ở chưởng tâm, chỉ xéo Hà Chiếu Kiếm lên bầu trời đầy sao, lẩm nhẩm: "Nhân danh thần thánh, huy động thiên địa linh khí, phong vân lôi điện, nghe ta hiệu lệnh!"

Kỳ thật Hoa Lân cũng chẳng hiểu gì về khẩu quyết cả, hắn chỉ biết cần phải ngưng thần cảm ứng, thấu triệt không gian và thời gian, như vậy mới có thể triệu hồi lôi điện, điều này do tự lĩnh hội mà ra, còn đọc khẩu quyết cũng chỉ là để tăng thêm phần can đảm mà thôi.

Hắn khi niệm khẩu quyết này đồng thời cũng hiểu ra được nhiều đạo lý, kỳ thật khẩu quyết cũng chỉ là hình thức mà thôi, tất cả đều từ tâm mà lĩnh hội ra. Tối hậu, khẩu quyết cũng chỉ là để vạch ra một phương pháp thi triển mà thôi. Học giả sơ nhập võ học chỉ có thể dùng khẩu quyết từ từ tiến vào một cảnh giới nhất định để phát huy hiệu quả của chiêu thực hoặc võ công bản thân. Nhưng cao thủ lại khác, ý niệm của hộ miên miên, tuyệt chiêu không ngừng phát ra tuỳ ý, đương nhiên tốc độ nhanh gấp trăm lần. Đây chính là điểm khác biệt trọng yếu giữa sơ học giả và cao thủ.

Trở lại, Hoa Lân ý niệm miên miên, mây bay quần tụ trên bầu trời, dần dần kéo đến. Hoa Lân trong lòng không khỏi mắng thầm: "Nếu trong trận chiến mà thi triển chiêu chậm như thế này thì mình có lẽ đã bị đối phương hạ sát rồi", nghĩ đến đây hắn đột nhiên hét lớn: "Phong Vân Ngự Lôi Thuật!!!". Trong nháy mắt Hoa Lân bỗng bùng phát tất cả linh cảm, trong lòng không khỏi kích động...

Quả nhiên, sắc trời đại biến, tầng tầng lớp lớp mây đen cuồn cuộn kéo đến, che phủ đến nửa Thục Sơn.

Lúc này vô số nhân sĩ giang hồ ngẩng lên quan sát bầu trời, chỉ thấy bao phủ một màn mây đen cuồn cuộn tụ lại. Ngay sau đó, một đạo chớp xé ngang trời đêm "Tư..." một tiếng bắn thẳng về phía sơn cốc cách đó không xa, uy lực của nó làm cho người ta hoảng sợ đến biến sắc mặt. Rồi một tiếng sấm vang rền giữa không trung, làm mọi người cảm thấy ong ong, lỗ tai bùng bùng, tựa xé tan màng nhĩ. Tiếp theo lại một tia chớp nữa loé lên phá không bắn về địa điểm lúc trước. Mọi người chưa hết ngạc nhiên thì lại thêm ba tia chớp nữa đồng loạt giáng xuống đúng về vị trí đó. Lúc này mọi người mới nhận ra chuyện này thật là thập phần quỷ dị, lập tức phóng người nhanh về hướng mà các tia chớp đánh tới.

Phút chốc từ Thục Sơn vọt lên hơn mười cao thủ ngự kiếm phi hành nhanh chóng tiến đến.

Tại phía bên kia sơn cốc, vài tên ma đạo cao thủ cũng đang luyện một thứ ma công tàn độc, tới giờ đã sát hại sáu người thường tại đương trường để phục vụ thử chiêu cho chúng. Khi nhìn thấy bầu trời mây đen ùn ùn kéo đến, dường như cảm thấy bất an, thủ lĩnh bạch y ma đầu lập tức quát: "Tất cả dừng tay!"

Một gã đệ tử trẻ tuổi hỏi: "Sao lại phải ngừng luyện...?"

Lời còn chưa dứt, bất thần một tia chớp xẹt qua phía chân trời, giáng xuống bên trong sơn cốc cách đó không xa, một tiếng sét nổ chói tai vang lên, át hẳn thanh âm của gã thanh niên kia.

Bạch y ma đầu quát lớn: "Hạng Tiêu Vân! Ngươi cùng Trần Kiêu lập tức quay về Thục Sơn....Nơi này hiện đang có cao thủ xông tới! Những người khác cũng lập tức theo ta rút lui!", nói xong, vung tay, cùng sáu cao thủ hắc y nhằm hướng đông đào tẩu.

Hạng Tiêu Vân hoàn toàn mờ mịt, đứng lặng tại chỗ, lẩm bẩm nói: "Có chuyện gì vậy nhỉ?"

Đột nhiên, lại một tia chớp nữa xẹt qua, làm cho hắn một phen kinh hoảng. Bên tai truyền đến mệnh lệnh của bạch y ma đầu: "Hạng Tiêu Vân! Nếu không chạy mau, coi chừng ta lấy mạng ngươi". Mặt khác, Trần Kiêu cũng túm lấy Hạng Tiêu Vân lôi đi, chỉ thấy trên trời lại xuất hiện ba tia chớp... Hồi lâu, Hạng Tiêu Vân không cần người khác thúc giục nữa, tự thân co giò chạy trốn, hắn lại còn tưởng ông trời đang nổi cơn thịnh nộ vì phát giác âm mưu bại hoại này...

Chương 8: LUYỆN KIẾM PHONG VÂN

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: TuLaDaiDe

Lẫn trong tiếng sấm đì đùng, lấp loé lên thiểm điện, Hoa Lân chỉ xéo bảo kiếm lên bầu trời. Xuyên qua làn mây đen dày đặc một đạo thiểm điện thần tốc giáng xuống ngay vào Hà Chiếu Kiếm, Hoa Lân rốt cuộc vẫn trụ được, bình yên vô sự. Tiếp đến đạo thứ hai rồi đạo thứ ba, nhưng không! Lần sau cùng này lại là ba đạo thiểm điện cùng lúc bổ tới với uy lực kinh thiên. Hoa Lân dù đã tính toán kĩ lưỡng từ trước cũng không thể ngờ được quái sự này, hắn cùng Diệp Thanh bất giác hãi hùng kêu to: "Má ơi! Hỏng rồi..."

Ba đạo thiểm điểm "Tranh..." một tiếng hạ xuống mũi kiếm, Hoa Lân cả kinh, lập tức hướng về rừng cây bên trái, hất kiếm ra. "Oanh..." một tiếng vang trời, một cây đại thụ nhất thời bị lôi điện đánh tan tành, những mảnh vụn bay tung toé bén lửa cháy ngùn ngụt.

Đương nhiên bản thân Hoa Lân cũng run lên bần bật, uy lực của ba đạo thiểm điện này thật là vượt xa sức tưởng tượng.

Diệp Thanh cũng giật bắn mình, nhìn về phía Hoa Lân, hà tròn cái miệng xinh xắn, đôi làn thu thuỷ cũng liên hồi lăn tăn gợn sóng.

Nhưng rồi Hoa Lân phục hồi được phản ứng, quan sát thấy mây đen trên không trung nhanh chóng tản đi, lập tức nghĩ rằng nơi này là ngay dưới Thục Sơn, trận lôi đình ba động này chắc chắn thu hút chú ý của nhiều cao thủ. Vì vậy nhanh chóng thu hồi Hà Chiếu bảo kiếm, ôm lấy eo Diệp Thanh, phi người lên, lướt qua ngọn cây, cấp tốc trực chỉ Thục Sơn quay về.

Lúc này, từ phía xa xa, Hoa Lân nhận ra có vài bóng đen đang nhằm hướng đông thần tốc trốn chạy, ngay sau đó xuất hiện hai bóng trắng nhằm hướng Thục Sơn phi về.

Mặc dù cảm thấy có phần kì quái, nhưng bản thân Hoa Lân cũng không muốn bị người khác biết lôi điện vừa rồi là do mình triệu hồi nên chỉ cúi mặt xuống lẩm bẩm: "Í! Một trong hai bóng trắng vừa rồi chẳng phải là Hạng Tiêu Vân sao?"

Diệp Thanh nói: "Thực sự là hắn sao?"

Hoa Lân suy tư một hồi, không nghĩ ra tại sao Hạng Tiêu Vân lại bí mật hội họp với mấy hắc y nhân ở đây, chẳng lẽ chúng đang có âm mưu gì bất lương chăng?

Nghĩ đến đây không khỏi chợt nhớ đến việc Hạng Tiêu Vân và Trần Kiêu đang định ám toán Trương Thiên Hoa, bất giác rùng mình, căm phẫn nói: "Hừ! Nếu các ngươi dám dở thủ đoạn trước mặt ta, ta sẽ cho các người chết tâm phục khẩu phục..."

Hai người lướt qua rừng cây, bỗng nhiên trên không trung có bóng người, nhằm địa điểm vừa rồi lôi điện oanh kích bay tới. Hoa Lân hiểu được một khi để người ta biết mình là người gây ra trận lôi điện này thì chắc chắn gặp rất nhiều khó khăn, sẽ bị tra vấn đến tột cùng nên đành hạ xuống mặt đất, nắm tay Diệp Thanh chậm rãi bước tránh đi.

Diệp Thanh khẽ cười nói: "Lân ca ca! Chàng có thấy chiêu Ngự Lôi Thuật uy lực quá lớn hay không? Nếu khi lên lôi đài luận võ, không cẩn thận lỡ tay đánh chết người ta thì sao?"

Hoa Lân trong lòng cũng đã nghĩ đến vấn đề này, cười hắc hắc, trả lời: " Quả là có chút cường đại. Nhưng ta đã có biện pháp sử dụng Hà Chiếu Kiếm làm nơi chứa lôi điện, như vậy sẽ không đánh chết người. Hơn thế nữa, một khi ta sử dụng Hà Chiếu Kiếm để phóng thiểm điện thì chỉ làm đối phương tê liệt toàn thân, sau đó ta sẽ nghênh ngang từ từ mà thu phục hắn. Hắc hắc hắc..."

Diệp Thanh nghe vậy cười tít mắt, hai vầng bán nguyệt sáng ngời: "Hì hì hì! Khi chàng thi triển thủ đoạn này, người ta không coi chàng như quái vật mới là lạ!"

Hoa Lân cũng phá lên cười ha hả: "Quái vật thì đã sao nào! Chỉ cần thủ thắng thì bị cho là quái vật gì cũng đâu cần phải lưu tâm...Bất quá chỉ đáng tiếc Ngự Lôi Thuật thật sự quá chậm, trong khi giao đấu, đói phương dễ gì cho ta thời gian để mà thi triển xong. Có khí sau này gặp yêu vật chưa kịp thi triển thì đã làm đồ nhắm cho chúng rồi. Ài! Ta còn phải ngẫm nghĩ lại tìm cho ra biện pháp hữu hiệu mới được"

Diệp Thanh lại cười nói: "Trên thế gian này đâu có nhiều yêu quái đến thế?"

Hai người vừa đi vừa nói cười bất giác đã vượt được cả dặm đường, Hoa Lân thấy đã rời xa hẳn được hiện trường, đoạn dừng hẳn cước bộ, đưa Hà Chiếu Kiếm ra dò xét một lần nữa hòng tham ngộ được phương pháp huy động lôi điện để công kích, vung kiếm chém mạnh về phía cây cối xung quanh, nhưng tựu chung không thu được kết quả gì. Miên man suy nghĩ nửa thời thần, trong tâm trí Hoa Lân chợt loé lên linh quang, nhớ tới mỗi lần Hà Chiếu Kiếm "phóng điện" đều là do đối phương chủ động ra tay khống chế trước, nên có thể nói đây là bản năng tự vệ của Hà Chiếu mà sinh ra phản ứng như vậy. Nhưng sao đối với Diệp Thanh thì hoàn toàn lại vô sự nhỉ? Chẳng lẽ Diệp Thanh chính là ngươi thân của mình, mà Hà Chiếu Kiếm lại có cảm ứng siêu cường, nhận thấy Diệp Thanh không hề có ý làm thương tổn đến nó? Nghĩ đến đây Hoa Lân khẽ rung động: "Nếu muốn kích thích Hà Chiếu Kiếm phóng điện, mình có thể phát động ý niệm cùng nó sinh ra cảm ứng thì có thể thành công". Vì vậy, không cần chần chờ nữa, tay nắm chắc chuôi kiếm, trong tâm trí thầm lẩm nhẩm:

"Phóng ra nào...phóng ra nào!...Ài! Sao lại không có phản ứng gì nhỉ?"

Trong khi Hoa Lân đang si si dại dại nâng kiếm lên,đột nhiên trên không trung loé lên hai đạo nhân ảnh, hai vị cao thủ từ trên trời phóng xuống. Hoa Lân cả kinh quay đầu nhìn lại, thì ra là Thượng Quan Truy Vân và Mạnh Lôi.

Thượng Quan Truy Vân dáng vẻ nghi hoặc hỏi ngay: "Sao hai người lại có mặt ở đây thế?"

Hoa Lân phản ứng cực nhanh, nhếch miệng cười: "Vừa rồi bọn đệ thấy sấm chớp liên tục giáng xuống nơi này nên chạy đến xem. hai huynh cũng vậy sao?"

Thượng Quan Truy Vân nhìn thoáng qua thấy cây đại thụ mà Hoa Lân lúc trước triệt hạ, giọng quan tâm: "Ngươi vừa mới động thủ với người khác phải không?"

Diệp Thanh liến thoáng trả lời: "Vì vừa rồi muội cùng công tử thí chiêu nên công kích cây đại thụ đó, hì hì hì..."

Hoa Lân thầm nghĩ việc này giải thích quanh co thì cũng thật là mất thời gian, chi bằng đem chuyện lôi

điện vừa rồi đích thị là do mình triệu hồi nói tuột ra. Đang định, cất lời thì lại nghe Mạnh Lôi ha hả cười nói: "Nghe nói, mấy ngày nay, mỗi đêm, ngươi đều ra ngoài luyện kiếm, tự cho võ công mình chưa đủ cao thâm hay sao? Dù sao thật may hôm nay ta rảnh rỗi, ta và đệ thử thí chiêu xem sao..."

Hoa Lân mừng rỡ, cướp lời: "Thật là hay quá đi! Đệ cũng đang muốn tìm người so chiêu này! Hắc...hắc...hắc...", nói xong trên mặt lộ ra một nụ cười quỷ quyệt.

Mạnh Lôi thấy Hoa Lân cười rộ lên, trông có điểm gian trá, trong lòng không khỏi có chút sợ hãi, thầm nghĩ gã này trên mặt xuất hiện dáng vẻ này thì tất có gì chẳng tốt lành rồi, nhưng vừa rồi lời đã thốt ra thì sao có thể thu hồi lại được nên đành cứng giọng nói: " Nào! Chúng ta tiến hành thôi..."

Hoa Lân vội xua tay ngăn lại: "Chờ một chút! Chờ một chút! Để ta nghĩ xem nào...", nói đoạn cúi đầu trầm tư dường như đang cố nhớ điều gì.

Thượng Quan Truy Vân chợt xen vào: " Các người cứ ở đây thí chiêu đi nhé...chúng ta phát hiện cách đây

không xa có hoàng thuỷ, hình như có người bị sát hại, phải đi điều tra một phen xem sao"

Hoa Lân nghe vậy vừa sửng sốt lại vừa cả kinh, không phải Hạng Tiêu Vân đã gây ra điều gì tồi tệ chứ?

Chỉ thấy Manh Lôi hướng về Thượng Quan Truy Vân gật đầu: "Ngươi cứ đi đi! Ta ở đây đấu cùng tứ đệ"

Thượng Quan Truy Vân trong nháy mắt tung mình lên không trung, biến mất vô ảnh vô tung

Hoa Lân lập tức tò mò hỏi: "Vừa rồi nhị ca nói gì vậy?...hoàng thuỷ là cái gì"

Mạnh Lôi trầm giọng nói: "Không sai! Còn toả ra mùi Hoá Thi Phấn mãng liệt, không biết kẻ nào ra tay sát hại mấy đệ tử Thục Sơn, Cốc tam đệ đang ở bên kia bí mật điều tra, ta cùng nhị đệ thực ra phát hiện bên này có động tĩnh nên phi đến thì gặp các ngươi ở đây"

Hoa Lân ánh mắt trợn ngược, càng thêm hoài nghi Hạng Tiêu Vân đang giở trò quỷ.

Mạnh Lôi thấy hắn rõ ràng đang nghĩ đến việc gì, lập tức hỏi gấp: "Đệ sao vậy? Có phải đã nhìn thấy gì không?"

Hoa Lân đáp: "Vừa rồi, sau khi lôi điện oanh kích, đệ cùng Diệp Thanh phi thân lên không trung vừa lúc thấy có bảy bóng người nhằm phía đông mà chạy. Lúc đó đệ cũng không biết có chuyện gì xảy ra nên cũng không đuổi theo. Ải! Ta thật đáng trách, thiếu cảnh giác quá chừng!"

Mạnh Lôi lẩm bẩm nói: "Bảy nhân ảnh?...Đệ chờ ta một chút, ta đi báo lại cho Cốc Thanh Phong một tiếng."

Hoa Lân đâu có thể đê hắn đi dễ dành vậy, quát: "Chúng ta còn chưa so chiêu mà!....Xem kiếm!", xói xong thần tốc rút kiếm hướng đến Mạnh Lôi, trong lòng liều mạng hô: "Phóng điện...phóng điện....phóng điện đánh hắn đi nào!"

Mạnh Lôi tránh xa mũi kiếm , cười hắc hắc, dáng vẻ châm biếm, nói: "Dựa vào mấy chiêu này mà đòi đánh thắng ta? Thật là không coi ta ra gì! Hắc...hắc...hắc"

Hoa Lân trong lòng buồn bực, lại thấy Mạnh Lôi lại muốn rời đi, quýnh lên, quát lớn: "Đánh hắn cho ta..."

Mạnh Lôi sửng sốt, như lời Hoa Lân nói "Đánh hắn cho ta" không hiểu được hắn muốn dở trò quỷ gì, lại thấy Hoa Lân lại đâm kiếm tới nên buột miệng: "Ài! Tên ngốc tử...đi cùng ta nào....Á!". Mạnh Lôi đột nhiên toàn thân nhảy dựng lên, một luồng điện xẹt qua làm cho tê liệt, nửa phần người, sợ đến nỗi thất thanh kêu lên.

Thấy vậy Hoa Lân cười ha hả nói: "Da! Rốt cuộc cũng bổ trúng! Ha ha ha!"

Mạnh Lôi lập tức xông đến mắng lớn: "Con mẹ nó! Xú tiểu tử, ngươi được lắm!...Dám nã thiểm điện vào đại ca, xem ra ta không thu thập ngươi không xong!" Nói đoạn vung trường kiếm trong tay lên, cuồn cuộn phát ra hai ngôi sao năm cánh khổng lồ màu bạc nhằm Hoa Lân lao tới...

Chương 9: CHƯƠNG HỊU THỊ NHẤT CHIÊU

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: TuLaDaiDe

Bởi vì chiêu này của Mạnh Lôi do kiếm quang mà thành nên hiển nhiên không hề lo ngại với thiểm điện từ phía Hoa Lân. "Tranh...tranh...Tranh" , Hoa Lân tiêu sái hoành kiếm chém tới, chỉ thấy chợt loé lên hàn quang, hai ngôi sao năm cánh kia nhất thời bị hắn cắt ra thành từng mảnh nhỏ, khẽ nhấp nháy rồi tan biến giữa không gian. Ngay lúc này, Mạnh Lôi cũng đã sớm ngự kiếm phi hành vọt lên, thoang thoảng lưu lại một câu: "Tiểu tử! Tha cho ngươi lần này, ta sẽ hỏi tội ngươi sau"

Hoa Lân "Oa!" lên một tiếng, bóng Mạnh Lôi dần dần khuất dạng. Diệp Thanh cười nói: "Ha! Ngay cả đại ca cũng bị chàng làm cho phải cuống cuồng bỏ chạy rồi kia"

Hoa Lân gãi gãi đầu từ từ nhớ lại diễn biến dẫn xuất lôi điện vừa rồi, điểm nhanh bảo kiếm về phía tảng đã kề bên, nhưng nào ngờ trên thân Hà Chiếu Kiếm rung rung lên một luồng điện điện lưu yếu ớt, mong manh, hiển nhiên đã không còn đủ năng lượng rồi. Hắn chỉ còn biết chán nản thốt lên: "Ài! Xem thiểm điện cho có thể sử dụng được một lần"

Diệp Thanh thấy hắn lộ ra vẻ chán nản như vậy, tức giận nói:"Thế thì sao nào? Chẳng phải công tử từng nói một lần là đủ hay sao? Chờ cho đến đêm khuya không còn ai quấy nhiễu, chàng lại triệu hồi lôi điện, sau đó thu hồi Hà Chiếu Kiếm. Mai đả lôi đài sẽ cho tên Hà Toàn Phúc nếm mùi nguyên đạo lôi điện này. Hi hi hi!"

Hoa Lân trong lòng mừng rỡ, quả là ý này của Diệp Thanh vô cùng hữu lý, chỉ cần như vậy ta khẳng định nắm chắc thời cơ, trong vòng một chiêu có thể hạ gục đối phương. Oa! Ta lại phải thử lần nữa mới được, hắc hắc hắc...

Đêm nay, dưới chân Thục Sơn, quần hùng chia ra từng tốp truy lùng kẻ khả nghi đã gây án. Sự hiện diện của Hoa Lân và Diệp Thanh, đang mải mê nghiên cứu dẫn xuất lôi điện, cũng tạo cho người khác mối nghi ngờ. Nhưng may được Mạnh Lôi đứng ra bảo đảm, nên bọn thể mới có thể vô sự. Giờ đây cũng đã quá nửa đêm, mọi người lúc này cũng dần dần quay về Thục Sơn nghỉ ngơi.

Nào ngờ, ngay lúc bình minh vừa lên, trên bầu trời lại xuất hiện một đạo lôi điện xé toang màn không

khí yên tĩnh. Toàn thể cao thủ tại Thục Sơn lúc này lập tức lao đi, bất quá trong đám này không hề thấy sự hiện diện của ba người Thượng Quan Truy Vân, Mạnh Lôi và Cốc Thanh Phong. Phải chăng có người đã đoán được nguyên nhân xuất hiện của đạo lôi điện kia chăng...?

Sáng sớm, sau khi tĩnh dưỡng đôi chút, Hoa Lân cùng Diệp Thanh nhanh chóng lên Lăng Vân Đỉnh, chuẩn bị tham gia vòng đấu thứ tư của kiếm điển đại hội.

Những trận chiến ngày hôm nay có thể sánh như sự kiện trọng đại của đồng đạo võ lâm vì tham gia ở vòng này giờ đây chỉ còn mười bảy cao thủ. Ngoại trừ chín người được phép nghỉ ngơi không phải tham gia thi đấu, thì những người còn lại chỉ cần thủ thắng trận này nữa thôi là có thể tiến nhập vòng sau - Cửu đại anh hào. Tất cả bọn họ danh chấn thiên hạ, nếu không là chưởng môn một phái thì cũng là nhân vật đã đạt đến cảnh giới tông sư trong chốn võ lâm, hơn nữa tất cả đều có thể thi triển Ngự Kiếm Thuật. Đương nhiên trong số đó bao gồm cả Hoa Lân!!!

Chỉ có điều, mọi người vẫn tịnh không biết Hoa Lân có thể ngự kiếm phi hành, thấy hắn xâm nhập được

vào vòng thứ tư quyết chiến thì thật là ngoài sức tưởng tượng của chúng nhân, quả thật hi hữu trong các kì kiếm điển đại hội từ trước đến nay, dựa vào thân phận của Hoa Lân thì căn bản không đủ tư cách để thượng đài luận võ cùng các tuyệt đại cao thủ.

Sau một hồi bàn tán xôn xao, cuối cùng trận đầu tiên ngày hôm nay cũng bắt đầu tiến hành, Mạnh Lôi đứng trên khu vực cử toạ, khẽ hô: "Côn Lôn phái Hạ Toàn Phúc đấu Tiên Kiếm phái Hoa Lân".

Lúc này, người xem phía dưới đột nhiên im lặng, chỉ thấy Hoa Lân chậm rãi ôm quyền vái chào xung quang, trong tay cầm một thanh bảo kiếm được quấn chặt vải trắng kín mít, phát hiện trên tay hắn rõ ràng là bảo kiếm nhưng lại tuyệt nhiên không hề thấy vỏ kiếm đâu, điều này thực sự làm người ta cảm thấy quái dị thập phần.

Hoa Lân từ mé trái khoan thai đi lên võ đài, vững vàng đứng giữa trung tâm, lẳng lặng đứng chờ Côn Lôn chưởng môn Hà Toàn Phúc xuất hiện, phía dưới đài lập tức phát ra một thanh âm la ó dường như tỏ vẻ chế diễu, khinh bỉ hắn.

Nhưng Hoa Lân cũng chẳng màng đến thái độ bên dưới, vẫn tự nhiên đứng giữa lôi đài, toát nên thần thái tiêu sái vô cùng. Lát sau, một thân ảnh thần tốc phi tới đương trường, Hạ Toàn Phúc khoan thai thu hồi phi kiếm, nhằm tới Hoa Lân chắp tay nói: "Đã phiền thiếu hiệp chờ lâu rồi. Mời xuất thủ..."

Hoa Lân, trong tay nắm Hà Chiếu Kiếm vải trắng quấn quanh, cũng ôm quyền, đáp lễ: "Hạ chưởng môn võ công uy chấn thiên hạ, mong người hạ thủ lưu tình. Hậu bối cung kính không bằng tuân mệnh, mời..."

Người xem dưới lôi đài lại được phen nổi lên một trận huýt sáo la ó, xem chừng đặc biệt phía đông là thanh âm lớn nhất, chợt phía đông vang lại một âm thanh sang sảng: "Hoa huynh đệ! Đinh mỗ hết sức ủng hộ ngươi..."

Tất cả mọi người sững sờ, Hoa Lân hướng về Đinh Tường vái: "Cảm ơn! Đệ nhất định sẽ không phụ lòng mong mỏi của Đinh đại ca", đoạn quay người lại, ôm quyền hướng Côn Lôn chưởng môn nói: " Hạ chưởng môn lưu tâm... tiểu bối xuất tuyệt chiêu đây!"

Hạ chưởng môn gật gật đầu cười, nhưng tự chung không hề thi triển Ngự Kiếm Thuật, chỉ khẽ nắm chiêu kiếm, đứng yên tại chỗ chờ Hoa Lân xuất chiêu. Tuyệt đối không phải hắn khinh thị đối phương, mà chỉ là tuyệt đối tin tưởng mình có thể hoá giải được chiêu thức của đối phương mà thôi. Thậm chí hắn đã nghiên cứu rất kỹ "Liên Hoàn Chiêu" mà hôm qua Hoa Lân đã thi triển để đánh bại Đinh Tường, phát hiện mấy chiêu đó quả thật lợi hại vô cùng, không hổ là một bộ kiếm pháp kinh thế hãi tục. Thế nhưng hắn lại khong hề khiếp sợ, trái lại, Hạ Toàn Phúc thập phần muốn Hoa Lân thi triển lại tuyệt chiêu tương tự, nếu hoá giải được chiêu này thì sẽ nắm chắc được phần thắng trong tay...

Rất nhiều cao thủ lúc này cũng có đồng cảm cho nên bọn họ thấy Hạ Toàn Phúc lẳng lặng chờ Hoa Lân ra chiêu thì thầm nhận ra được hắn tính toán điều gì.

Nhưng thực tế Hoa Lân lại cảm thấy rất sửng sốt, nguyên lai hắn đoán chừng hôm nay nhất định phải dùng đến Ngự Kiếm Thuật mới có thể thủ thắng, thêm vào đó chính hắn cũng không muốn che dấu thực lực của mình nữa...Nhưng hắn ngàn lần không

ngờ rằng Hạ Toàn Phúc lại bất động tại chỗ, chờ mình ra chiêu, điều này khiến cho Hoa Lân có đôi chút do dự.

Hôm nay, vừa ra tay mà sử dụng ngay uy lực của lôi điện, không biết chừng có thể thủ thắng ngay trong chiêu đầu tiên. Nếu vậy Hạ chưởng môn lại có nhận thua mà tâm phục khẩu phục không? Cho nên Hoa Lân có điểm chần chừ chưa muốn xuất chiêu.

Đột nhiên hắn lại nghĩ thông suốt, một chiêu thủ thắng cũng tốt, có khi người ta còn tưởng Hạ chưởng môn cố ý nhường mình! Vậy trầm giọng nói: "Hạ chưởng môn chú ý! Tại hạ thực sự ra tay đây!"

Người xem phía dưới lại hống lên cười to: "Gã này hôm nay khiếp sợ quá chừng rồi! Lại còn muốn kéo dài thời gian nữa kìa! Ha ha ha..."

Hạ Toàn Phúc hoàn toàn không hề tỏ thái độ cười nhạo Hoa Lân, biết rõ gã này là một cao thủ có thực lực, tuyệt nhiên không như người ta chế diễu, nghe thấy Hoa Lân cảnh báo, trầm sáng mắt nói: "Được! Mời xuất thủ..."

Hoa Lân không hề do dự, trường kiếm vững vàng chỉ về đối phương, mảnh vải trắng quấn quanh Hà Chiếu phút chốc vỡ tan thành trăm mảnh nhỏ, tay phải thần tốc vung lên, những mảnh vụn vải trắng trên thân Hà Chiếu rơi xuống lả tả tựa như một trận mưa tuyết giữa không trung. Hà Chiếu Kiếm loé lân một tia chớp, kiếm quang nhằm ngay thần khuyết huyệt trên thân Hạ chưởng môn mà kích tới.

Hạ Toàn Phúc không ngờ đối phương không hề thi triển "Liên Hoàn Chiêu" như hôm trước, mà lại thản nhiên xuất chiêu "Phân Thuỷ Thứ" để tấn công, điều này làm cho hắn chấn động. Bởi vì chiêu "Phân Thuỷ Thứ" này quá ư tầm thường, căn bản một cao thủ lại xuất ra chiêu này thì thật khó tin. Tuy nhiên, cũng không thể do dự, lập tức lách người tránh đường kiếm của Hoa Lân, chuẩn bị hoàn thủ.

Nhưng lúc này, trong nháy mắt, Hạ Toàn Phúc phát giác có điểm không ổn, phát giác trên thân kiếm của Hoa Lân lấp loé tinh quang tựa hồ lôi điện gợn sóng, hiển nhiên có ẩn chứa điểm gì đó cổ quái.

Tuy vậy Hoa Lân đâu để hắn có cơ hội biến chiêu, kiếm pháp đột nhiên tăng tốc bội phần, đạo kiếm

quang bám sát thân ảnh đối phương, lao đến thần khuyết huyệt của Hạ Toàn Phúc tựa chớp giật, hiển thị công lực siêu cường vô cùng.

Hạ Toàn Phúc thầm nghĩ nếu cứ như thế này thì kiếm thế của đối phương sẽ thao thao bát tuyệt thi triển miên miên, hơn nữa mũi kiếm của Hoa Lân đã tiếp cận quá gần rồi, nếu với khoảng cách này hắn ta bất ngờ xuất ra kỳ chiêu thì e rằng mình sẽ gánh chịu thất bại mất thôi, nên lập tức vung trường kiếm, nhằm Hà Chiếu chém thẳng tới.

Bất ngờ, trong nháy mắt, bảo kiếm của Hoa Lân chớp sáng , Hạ Toàn Phúc đột nhiên toàn thân chấn động, cảm thấy một luồn điện lưu điên cuồng, dũng mãnh truyền qua cơ thể, lập tức nửa người tê cứng hoàn toàn...Hắn hoàn toàn thất kinh, giờ đây cử động chân tay còn căn bản là không được, còn nói gì đến né tránh nữa đây.

Lúc này, kiếm quang từ phía Hoa Lân đã lao tới, "Tranh..." một tiếng đã khoét một lỗ trên ngoại y Hạ Toàn Phúc ngay vị trí thần khuyết huyệt.

Hoa Lân động tác nhanh như thiểm điện trong tích tắc thu hồi bảo kiếm, chắp tay nói: "Đa tạ Hạ chưởng môn thành toàn!"

Người xem dưới lôi đài một phen kinh ngạc, há hốc miệng, không biết chuyện gì đã xảy ra. Bọn họ chỉ thấy toàn thân Hạ chưởng môn rung lên, sau đó tuỳ ý nhận trọn một kiếm của Hoa Lân, như thế là rõ ràng nhưượng bộ Hoa Lân, thật là khó tin!.

Kỳ thật Hạ Toàn Phúc cũng vô cùng kinh ngạc, hắn thậm chí còn cho phải chăng đây là mình đang ngủ mơ hay ko.

Cúi đầu nhìn lại thấy trên ngoại y mình đích thị lưu lại một lỗ kiếm hình tam giác, chiêu này của Hoa Lân tuyệt đối chuẩn xác đến phi thường, hoàn toàn không gây thương tích gì cho mình. Chẳng nhẽ ta đã thua như vậy ư? Hạ Toàn Phúc không khỏi có chút hoài nghi...

Nhớ lại luồn điện lưu cường đại vừa rồi, Hạ Toàn Phúc nhất thời biết rằng mình đã bị Hạ Lân ám toán, nhưng lúc đầu, hết lần này đến lần khác, đối phương đã năm lần bảy lượt cảnh báo sẽ ra tuyệt chiêu, đến giờ mà mình không nhận thua thì còn mặt mũi nào

nữa. Cho nên hắn chỉ còn biết nói: "Giỏi! Giỏi lắm...Ngươi thắng rồi!..Bất quá ta muốn hỏi ngươi một chuyện, chiêu vừa rồi đích thực là như thế nào?"

Hoa Lân thật không ngờ đối phương bất chấp thân phận lại truy hỏi mình như vậy, nghe vậy cũng sửng sốt, biết là rốt cuộc cũng không thể che dấu chân tướng sự thật nữa rồi.

Vì vậy vung tay tung ra bảo kiếm, tay phải bắt kiếm quyết, "Tranh..." một tiếng, Hà Chiếu Kiếm phá không bay lên. Lúc này chỉ thấy mặt ngoài Hà Chiếu Kiếm "Tư...tư..." ba động phát sáng, đích thị là một tia lôi quang, tất cả mọi người tại đương trườn nhất tề chấn động.

Hoa Lân ngạo nghễ đứng giữa lôi đài quát lớn: "Hà Chiếu xuất thế, ai dám giao tranh?!!!", nói xong "Tranh..."một tiếng thu hồi Hà Chiếu Kiếm về, chắp tay hướng về Hạ Toàn Phúc nói: "Xin đa tạ!"

"Hoa" người xem dưới đài oà lên, có người kinh hô: "Chẳng phải đây là Lôi Quang Kiếm sao?"

"Oa! Thần kiếm này quả là lợi hại à nha"

Lại còn có kẻ thì thà thì thầm, nhắc lại: "Hà Chiếu xuất thế, ai dám giao tranh?!!!".

Trong mắt người người đều tỏ ra hưng phấn tột độ. Từ giờ khắc này thanh danh Hà Chiếu Kiếm đột nhiên lan xa, rốt cục cũng được hậu nhân xếp đứng đầu "Tứ đại thần kiếm", tạm nói điều này đến đây, hồi sau sẽ lại đề cập đến.

Lại nói, Hạ Toàn Phúc đã nhận rõ nguyên do thất bại của mình, lập tức chắp tay nói: "Bảo kiếm xuất thế, tại hạ bái phục! Cáo từ...!"

Hoa Lân thấy hắn nói vậy hiển nhiên có điểm không cam tâm thua, nhưng sự tình lúc này đâu thể mời hắn trở lại tái đấu. Vì vậy, xoay người cất bước đến bên Mạnh Lôi, thu hồi lại kim bài của mình.

Mạnh Lôi cười ha hả nói: "Thật không ngờ ngươi ngày hôm qua tìm ta thí chiêu là để chuẩn bị cho trận chiến ngày hôm nay. Hảo tiểu tử! Ngươi giỏi lắm...! Không phải hôm nay tận mắt thấy ngươi tri triển uy lực của Hà Chiếu Kiếm, ta có lẽ cũng lại bị ngươi hý lộng. Ha ha ha..."

Hoa Lân nhận xong kim bài của mình, cao giọng nói: "Đêm nay chúng ta lại thí chiêu tiếp nhé?"

Mạnh Lôi vọi vàng xuy tay: " Không không không...Ta không muốn! Ta không muốn!", dừng một chút rồi nghiêm mặt lại nói: "Căn cứ vào điều lệ của kiếm điển lần này, ngày mai chỉ có bảy cao thủ tham gia vòng đấu thứ năm. Cho nên ngươi có thể tranh thủ mà nghĩ ngơi, để chuẩn bị cho vòng thứ sáu, hiểu chưa?"

Hoa Lân mừng rỡ reo lên: "Thật là tốt quá! Vận khí của ta thật sự may mắn mà!"

Mạnh Lôi lắc đầu nói: "Thật là...Ài! Ngươi cao hứng cái gì chứ? Kỳ thật mỗi người luân phiên nhau được đặc cách nghỉ, tỷ như vòng này đến phiên Trương Điền Bảo"

Hoa Lân cười nói: "Đệ mặc kệ bọn họ! Ta chỉ biết là bây giờ ta có thể ung dung nghỉ ngơi một ngày rồi. Thật lâu rồi chưa được có một giấc ngủ ngon mà"

Mạnh Lôi thật tâm nhắc nhở: "Bất quá ta chỉ muốn nhắc nhở đệ phải lưu tâm, đối thủ tiếp theo của ngươi nhiều khả năng sẽ là Kế Thiên Sầu. Theo như

ta quan sát được thì thực lực của hắn kinh khủng vô cùng, ngươi ngàn vạn lần phải chú ý mới được."

Hoa Lân trong lòng ba động, nhất thời cảm thấy có điểm lo lắng. Kế Thiên Sầu cũng giống như mình, đều chủ động che giấu thực lực, trong lòng không khỏi suy nghĩ: hai thân võ công siêu cường, thực lực tương đương, lại cùng hết lần này đến lần khác sử dụng tâm kế thủ thắng, nếu đối đầu nhau thì sẽ phát sinh sự tình gì nhỉ?

Có chăng cuối cùng cũng chỉ một đáp án: ác chiến!!!

Chương 10: LONG HỔ CHI GIAO

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: TuLaDaiDe

Hoa Lân lui xuống lôi đài, chăm chú quan sát những người còn lại tỷ thí, chỉ thấy Thượng Quan Linh, Hác Vân Chân, Cốc Phong Chi, Kế Thiên Sầu, Phàm Y Thượng Nhân, Vân Trấn Hải cùng Mộ Dung Thu Thuỷ dù gặp ít nhiều khó khăn nhưng cuối cùng đều thủ thắng.

Hoa Lân chợt nhận ra những người này giao đấu dường như khó phân thắng bại, giả sử là mình thì sẽ thế nào nhỉ?, trong lòng không khỏi thở dài: "Vận may của ta có lẽ cũng đến đây thôi, đến khi đối đầu với Kế Thiên Sầu, không chừng cùng với hắn kịch chiến hết cả buổi sáng cũng nên!"

Lập tức Hoa Lân tự thấy mình còn quá đề cao tu vi võ công bản thân vì vậy quyết định nhanh chóng xuống núi tập luyện kiếm pháp...

.....

Hai ngày thấm thoát cũng trôi qua, hôm nay vòng thi đấu thứ sáu cũng chuẩn bị bắt đầu.

Sáng sớm, Hoa Lân cùng Diệp Thanh rửa mặt xong, hào vào dòng người tiến nhập Lăng Vân Đỉnh. Vừa an toạ giữa đám đông người xem, hai người đã nghe thấy Mạnh Lôi xướng danh: "Vô Cực Môn Kế Thiên Sầu đấu Tiên Kiếm Phái Hoa Lân!"

Hoa Lân hiểu được hôm nay có điểm kỳ quái, lúc này chẳng thấy ai la ó mình cả. Hiển nhiên uy lực của Hà Chiếu Kiếm đã nâng cao thanh danh hắn lên rất nhiều rồi. Với thói quen như trước, Hoa Lân chậm rãi

xách Hà Chiếu Kiếm từ từ đi lên lôi đài, đã thấy Kế Thiên Sầu phiêu dật vững vàng bay giữa không trung.

Dưới đài đột nhiên truyền đến tạp thanh: "Kế chưởng môn không cần phải phi xuống làm gì!...Động thủ với gã nham hiểm này, tuyệt đối trấn thủ trên không là an toàn..."

Hạng Tiêu Vân hùa theo, cũng reo lên: "Kế chưởng môn cũng nên ngàn vạn lần lưu tâm đến bảo kiếm của hắn nữa a"

Hoa Lân xem ra mình không thể hý lộng giả thần giả quỷ được nữa rồi, đến nước này chỉ cần cách phát động hết thực lực để chiến đấu thôi, vậy quay đầu lại nhìn lại hai người Thượng Quan Linh và Diệp Thanh đang ngồi lẫn giữa đám đông. Chỉ thấy, Thượng Quan Linh hướng về phía mình gật gật, biểu thị toàn tâm ủng hộ.

Xa xa, lại vọng đến giọng nói của Đinh Tường: "Hoa huynh đệ! Chờ ngươi chiến thắng trở về, ta mời thêm ngươi hai chén...Ha ha ha"

Mé dưới, Cổ Duyên cùng Tây Môn Vô Ngôn cũng hô lớn: "Tiểu Lân cố lên...", tuy nhiên đối với khả năng Hoa Lân có thể thủ thắng không hề có chút tin tưởng nào cả, rõ ràng Kế Thiên Sầu sớm đã án ngữ trên không trung, cơ hội dành cho Hoa Lân cơ bản là không có.

Hoa Lân ngẩng đầu lên trời nhìn về Kế Thiên Sầu, tay trái chợt tháo bỏ mảnh vải trắng đang quấn quanh Hà Chiếu Kiếm, đột nhiên toàn thân bạt không "Sưu..." một tiếng phi lên bầu trời, lộn người, tiêu sái ngự trên Hà Chiếu Kiếm, ôm quyền hướng tới Kế Thiên Sầu, dùng lực lớn tiếng nói: "Mời..."

Đám đông phía dưới lập tức bộc phát một trận kinh hô, có người hét lớn: "Trời ơi...! Người này cũng biết Ngự Kiếm Thuật ư?"

Chỉ thấy Hoa Lân vững vàng ngự giữa không trung, toàn bộ đệ tử Thiên Sơn đều chấn động toàn thân. Cổ Duyên cũng như Tây Môn Vô Ngân há hốc miệng mà quên cả khép lại. Duy có Thượng Quan Linh trên mặt lộ ra một nụ cười nhìn về thân ảnh phiêu dật của Hoa Lân, đôi mắt tuyệt mỹ chan chứa tiếu ý, thật làm cho người ta xao xuyến...

Kế Thiên Sầu thấy đối thủ cũng ngự kiếm bay lên không khỏi khẽ nhíu mày, trước sau gì cũng không cách nào xác định rõ tu vi của đối phương được, hắn từ đầu đến giờ hắn che dấu thực lực bản thân, thậm chí đến tuyệt học sở trường của Hoa Lân cũng không biết chút gì. Đối mặt với một đối thủ thần bí như vậy, trong lòng không khỏi dấy lên một trận sợ hãi.

Nhưng dù sao Kế Thiên Sầu cũng là một tuyệt đỉnh cao thủ, trong mắt ánh lên hàn quang, một cỗ sát khí mãnh liệt bao trùm lấy Hoa Lân.

Nếu đối phương là người khác hẳn đã mềm nhũn người mà ngã nhào xuống đất, nhưng ở đây lại là Hoa Lân, một Hoa Lân độc nhất vô nhị, hắn đã từng xông vào Tử Thành, từng giao chiến với Huyết Ma, tiêu diệt Vạn Niên Thụ Yêu, thì áp lực tinh thần này của Kế Thiên Sầu thì thấm tháp gì? Chỉ thấy hắn nhếch môi, hé ra một nụ cười quỷ dị nói: "Tại hạ biết hôm nay chúng ta sẽ có một hồi ác chiến, chỉ có thể dựa thực lực bản thân mà lọt vào vòng sau được!....Không cần nhiều lời nữa, xem chiêu!"

Hoa Lân thừa lúc tâm trạng đối phương đang kinh hãi mà ra tay để chiếm lấy tiên cơ, đã không thể dùng

tâm kế thủ thắng thì nhất định phải tranh thủ mà cướp lấy thời cơ. Hoa Lân phóng người tới hai ngón tay trái lăng không điểm tới mặt Kế Thiên Sầu, đồng thời phi kiếm dưới chân bắn về phía bụng đối phương, nhằm ngay Phân Thuỷ Huyệt mà công kích, tốc độ như tên bắn, trên dưới giáp công, làm cho người ta thấy hoa cả mắt.

Chiêu này của Hoa Lân vừa thi triển liền gây ra một trận kin hô phía dưới. Phải biết rằng các cao thủ ngự kiếm bình thương không bao giờ để phi kiếm rời đi, bởi vì để bản thân bay được trên không đềiu là dựa vào phi kiếm làm điểm tựa. Vậy mà chiêu này của Hoa Lân thì trái lại, chủ động để phi kiếm thoát ly, về mặt hiệu quả của công kích thì vô cùng trác tuyệt, nhưng thật sự làm cho người ta cảm thấy không ổn. Lại có người còn cho rằng đây chính là cơ hội tốt dành cho Kế Thiên Sầu, chỉ cần phát lực đánh bay phi kiếm của Hoa Lân khẳng định Hoa Lân sẽ thất thế và rơi xuống đất.

Nhưng Kế Thiên Sầu đâu có nhận định như người thường, hắn lập tức nhớ đến Hà Chiếu Kiếm có khả

năng phóng ra thiểm điện, nếu dùng kiếm ngạnh đấu thì khác nào tự tìm vào chỗ chết?

Cho nên Kế Thiên Sầu không chút do dự, hữu chưởng phách không đánh tới Hoa Lân, đồng thời né nhanh về hướng trái, tốc độ cực nhanh xứng đáng là tuyệt đỉnh cao thủ.

Thế nhưng Hoa Lân đã chiếm trước tiên cơ, tay trái hoá giải chưởng phong của Kế Thiên Sầu, tay phải vươn ra nắm lấy Hà Chiếu Kiếm, chỉ thấy hàn quang lấp lánh, toả ra mười ba đoá kiếm hoa, nhằm Kế Thiên Sầu mãnh liệt vọt tới.

Kế Thiên Sầu vừa xuất thủ đã bị đối phương liên tiếp dồn ép, biêt rằng nếu không thi triển tuyệt học thì e rằng sẽ chịu thất bại mất thôi nên hét lớn một tiếng, đột nhiên liên tiếp thi triển ba đạo "Vô Cực Thuẫn" án ngay trước mặt, tốc độ cực nhanh khiến người xem không kịp chớp mắt.

Chỉ nghe "Đoạt đoạt đoạt..." mười ba thanh âm trầm *****c truyền tới, tất cả mười ba đoá kiếm hoa đều bị chặn đứng bởi "Vô Cực Thuẫn", đương nhiên trong khi đó hai màn Vô Cực Thuẫn cũng bị kiếm khí của

Hoa Lân chấn tan tành. Hiển nhiên công lực hai người chẳng phân biệt được cao thấp.

Mười ba đoá kiếm hoa vừa mới tan biến, Hoa Lân sớm đã nâng trường kiếm lên, hét lớn: "Thiên Kiếm Trảm...."

Kế Thiên Sầu dĩ nhiên muốn phản kích, nhưng đáng tiếc đã bị mất tiên cơ, thì sao còn có thể chủ động tấn công, lúc này lại hoảng sợ thấy trong tay Hoa Lân đang ngưng tụ một thanh tiên kiếm khổng lồ, lại phát hiện đối phương không hề cần đề khí thì thật làm kinh hãi thế tục, đến đây rốt cục cũng chẳng hiềm đến việc che dấu thực lực nữa, hét lớn một tiếng: "Thiên Địa Vô Cực Thuẫn!!!"

Một "Bát Quái Đồ" khổng lồ trương lên trước gió, hùng dũng án ngữ giữa trời, "Phanh" một tiếng, thanh thiên kiếm cường đại của Hoa Lân hung hãn bổ lên "Bát Quái Đồ", không khí nổi lên một trận kích động, tựa như bão tố ba động bốn phương, áp lực toả ra, người xem tại đương trường cảm thấy như ngàn cân đè xuống ngực, vài người không chịu được ngã nhào cả xuống đất.

Người xem phía dưới há hốc miệng cả kinh, dường như không thể tin vào mắt mình nữa.

Thế nhưng chiêu "Thiên Địa Vô Cực" này của Kê Thiên Sầu đâu chỉ đơn giản như vậy, không những chặn đứng được thiên kiếm của Hoa Lân, trong chớp mắt, nó bất thần co lại biến thành một tinh cầu cường đại, gào thét nhắm Hoa Lân đánh tới.

Hoa Lân thấy quả cầu kì lạ kia phát xạ tinh quang chói mắt hiển nhiên bao hàm uy lực khủng khiếp lập tức nghiêng người né tránh, nhưng thật không ngờ viên tinh cầu kia bỗng nở rộng gấp trăm lần, trong tích tắc, mọi đường rút lui đều bị bịt chặt.

Hoa Lân mắng: "Con mẹ nó! Xem ra ta không ra tay không xong!", Hà Chiếu Kiếm bỗng hiện ra một tia lôi điện gặn sóng nhằm ngay giữa trung tâm "Bát Quái Đồ" bổ tới. Nào ngờ, Kế Thiên Sầu tựa tia chớp phóng lại, trong tay trường kiếm rung lên, điểm thẳng vào Thiên trung huyệt của Hoa Lân.

Hoa Lân lúc này muốn thu kiếm cũng không được nữa, tất cả mọi người đều bất dậy kinh hô chắc rằng lần này Hoa Lân sẽ gánh chịu thất bại, ba người Mạnh Lôi, Thượng Quan Truy Vân, Cốc Thanh Phong,

lo sợ xảy ra tai nạn ngoài ý muốn, cũng nhất loạt phi lên bầu trời, chuẩn bị ra tay cứu trợ...

Chương 11: THẾ QUÂN LỰC ĐỊCH

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: TuLaDaiDe

.....

Đã thấy Hoa Lân lộn ngược ra sau, Hà Chiếu Kiếm từ tay bắn thẳng tới ngực Kế Thiên Sầu.

Kế Thiên Sầu không ngờ Hoa Lân lại quăng kiếm bỏ chạy, lại thấy Hà Chiếu Kiếm tựa chớp giật lao về phía mình cho nên chỉ còn cách bạt kiếm gạt đi, trong khoảng khắc này, hắn chợt giật mình kinh sợ nhận ra "Tư....tư..." rõ ràng hiện lên ánh lôi điện gợn sóng, nhưng bản thân giờ đây cũng không còn sự lựa chọn nào khác đành liều mạng nhắm mắt gạt bay Hà Chiếu. Đột nhiên một luồng điện lưu truyền đến, toàn thân tê liệt, thế mới biết Hà Chiếu Kiếm lợi hại như thế nào!, hoảng sợ rú lên một tiếng quái dị, thân thể không thể khống chế, nhanh chóng rơi xuống mặt đất.

Đám đông bên dưới lại thêm một trận kinh hô, ngay cả Thượng Quan Linh cũng không kìm được thốt lên "Á!!!" một tiếng. Nguyên lai Hoa Lân mất đi Hà Chiếu Kiếm, đương nhiên cũng không thể trụ lại được trên không nên cũng mất thế lao thẳng xuống dưới.

Mọi người đều cảm thấy buồn cười, hai ngươi kia đều đồng thời ngã từ trên trời xuống, thế nhưng tựu chung cũng không phân biệt trước sau.

Lại nói Mạnh Lôi, Thượng Quan Truy Vân, Cốc Thanh Phong đang định xuất thủ ứng cứu thì thấy Kế Thiên Sầu đột nhiên phục hồi được cảm giác, trạng thái tê liệt đến cũng nhanh, đi cũng nhanh, lập tức uốn người hạ xuống phi kiếm. Người xem phía dưới đồng loạt vang lên một trận hoan hô vang dội.

Mọi người lại chuyển hướng quan sát Hoa Lân, đã thấy phi kiếm của hắn trên không trung vẽ nên một đường cung tuyệt mỹ "Sưu sưu sưu.....", lượn một vòng rồi nháy mắt quay về dưới chân hắn. Hoa Lân lại đứng lên, thân hình dừng lại trầm ổn, dĩ nhiên chuẩn bị tiếp tục tấn công.

Diễn biến trên không vừa rồi chứng tỏ hai cao thủ này sở hữu tuyệt học thật kinh nhân! Người xem

dưới lôi đài hưng phấn đến điên cuồng, tiếng vỗ tay tán thưởng rào rào vang lên, võ công cao siêu của bọn hộ đã hoàn toàn chinh phục được chúng nhân có mặt tại đương trường.

Hoa Lân rốt cuộc cũng ép được Kế Thiên Sầu bộc lộ tu vi thực sự. Bản lĩnh của hai người này đến đây khiến người ta nghe đến cũng phải khiếp đảm. Tất cả cao thủ chưa xuất chiến cũng bị một phen sợ đến trắng bệch sắc mặt, trong hòng nếu phải đối đầu với một trong hai người Hoa Lân hay Kế Thiên Sầu, có lẽ cũng khó có thể giành được thắng lợi.

Lúc này, hai người kia đã trở lại không trung giao đấu, đã thấy Hoa Lân khoé miệng lộ vẻ tươi cười vì hắn biết, vô luận bị thiểm điện đánh trúng dẫu không bị thương những cũng khẳng định toàn thân sẽ không tự chủ được, trở nên run rẩy.

Quả nhiên, Kế Thiên Sầu phát hiện dường như không thể nào khống chế được thân thể mình, dù là rất kín đáo nhưng cũng không qua được ánh mắt của Hoa Lân.

Hoa Lân cười nói: "Muốn đánh tiếp chứ? Nếu tiếp tục tái đấu, các hạ nhất định sẽ nhận lấy thất bại mà thôi!"

Nhưng Kế Thiên Sầu nào chấp nhận chịu thua bởi vì hắn còn một tuyệt chiêu tối hậu chưa hề thi triển, cho nên lẳng lặng đấm kiếm xông tới, hét lớn: "Xem kiếm!!!"

Thấy hắn không chút do dự, nhằm mình công kích tới, trong lòng chấn động, lập tức bạt không phi lên. Quả nhiên, xuất hiện sáu "Thái Cực Đồ" ngay dưới chân gào thét hỗn loạn, sau đó một đoạ hồng quang cường đại, toả ra bốn phương tám hướng.

Hoa Lân hai tay nắm kiếm, đứng chếch phía trên đỉnh đầu Kế Thiên Sầu, trường kiếm trong tay bộc lộ thiểm điện mãnh liệt, quang mang rực rỡ, một thanh thiên kiếm cự đại lại được hình thành, nhưng không hiểu sao vẫn không hề chém xuống.

Kế Thiên Sầu ngẩng đầu nhận thấy Hoa Lân trên cao đang giơ lên một thanh thiên kiếm nhưng tịnh vẫn không nhằm mình chém tới nên cười khổ một tiếng, não nề nói: "Các hạ thắng rồi..."

Hắn như vậy cũng vạn phần bất đắc dĩ, cho đến bây giờ toàn thân vẫn run rẩy không ngừng, dù rất nhẹ nhưng cũng đủ cảm thấy mình đã thất bại, chiêu "Kiền Khôn Vô Cực" vừa rồi cũng không thi triển được chính xác, hoàn toàn là do hậu quả bị thiểm điện của Hoa Lân đánh trúng. Cho nên cuối cùng chỉ còn cách nhận thua.

Kế Thiên Sầu không hề nhiều lời, cũng không hướng về phía quần hùng mà từ biệt, chỉ lẳng lặng ngự kiếm phi hành về phía phương xa. Thân ảnh hắn dần dần khuất dạng sau đám mây mù mờ ảo nơi chân trời.

Hoa Lân dõi theo hình bóng cô độc đằng xa, trong lòng bỗng cảm nhận được hắn ta quả thật mất mát trầm trọng bởi vì chắc hẳn hắn đâu ngờ giấc mộng ôm ấp bấy lâu trong lòng lại bị huỷ dưới tay ta cơ chứ.

Hoa Lân giữa một bầu không khí trầm mặc, chậm rãi trở xuống mặt đất, lẳng lặng thu hồi kim bài của mình. Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, hắn mệt mỏi len khỏi đám đông, mang theo Diệp Thanh rời khỏi đương trường.

Mạnh Lôi bước lên lôi đài cất giọng nói: "Các vị đồng đạo võ lâm! Vừa rồi quý vị đã được thưởng lãm qua võ công của chưởng môn Tiên Kiếm Phái....Tốt lắm! Tiếp đến, Thiên Sơn Phái Thượng Quan Linh đấu Thục Sơn Phái Cốc Phong Chi !"

Toàn trường lúc này đang từ trạng thái trầm tư mới dần dần tỉnh táo lại, phát hiện vừa nãy theo dõi hai gã tuyệt đỉnh cao thủ chiêu, vừa mới đắm chìm thưởng thức cuộc kịch chiến trên không, chưa kịp hoàn hồn, giờ đây nghe Mạnh Lôi xướng danh như vậy kinh ngạc đến sững cả người, phải nói những trận đấu hôm nay vô cùng tuyệt luân, thật là vô tiền khoáng hậu.

Bởi vì Cốc Phong Chi đại diện cho Thục Sơn mà Thượng Quan Linh lại là đại diện cho Thiên Sơn, hôm nay rốt cuộc hai đại môn phái trong số Tam Thánh Môn cũng đã đối đầu nhau, trận quyết chiến này nhất định thu hút sự chú ý của tất cả mọi người có mặt, tuyệt đối có thể nói là trận đấu đỉnh cao của Thục Sơn kiếm điển lần này.

Dưới lôi đài vang lên tiếng hoan hô tựa sấm rền, hò reo không ngớt, quần hùng thi nhau xôn xao bàn tán,

cho đến tận khi Thượng Quan Linh cùng Cốc Phong Chi bắt đầu bước lên lôi đài thì tràng huyên náo này mới từ từ lắng xuống.

Hai người lên đài chào hỏi khách sáo hồi lâu, đến lúc này mới bắt đầu xuất chiêu. Võ công Cốc Phong Chi lợi hại ở chỗ kiếm pháp dị thường, thường xuyên điểm xuyết ít nhiều kỳ ảo của trận pháp. Một khi một chiêu "Vạn Kiếm Quyết" xuất kích, thiên hạ đều biến sắc.

Trước đây, người nào giao thủ với Cốc Phong Chi, thường thường trong vài chiêu sẽ bị kiếm thức bủa vây liên tục, một đối thủ như vậy thật khiến người ta sợ hãi...

Nhưng võ công của Thượng Quan Linh còn khủng khiếp hơn! Nàng dựa vào nền tảng công lực tinh thuần, kiếm khí vừa uy mãnh vừa sắc nhọn cũng như chiêu thức biến hoá thần tốc, bất luận so chiêu thế nào cũng đều vững vàng, chiếm thế thượng phong...Những ai đối mặt với nàng đều không thể thoát khỏi tầng tầng lớp lớp kiếm quang công kích, vì Thượng Quan Linh đã luyện "Tuyệt Trần Thất Thập Nhị Thức" đạt đến cảnh giới cực đại, tuỳ ý thu phát

kiếm khí, chỉ sau một hồi giao đấu chẳng những đối phương bị tiêu hao nội lực trầm trọng mà đến chân tay cũng không thể nhấc lên nổi, chỉ có những cao nhân đã từng giao thủ với nàng mới biết mùi vị của thống khổ là thế nào! Cho nên Cốc Thanh Phong danh chấn thiên hạ giờ đây đối đầu với Thượng Quan Linh bắt đầu nếm trải mùi vị này.

Hắn ngạc nhiên phát hiện ra mỗi chiêu của Thượng Quan Linh đều phát ra kiếm khí tựa như không cần dùng đến nội lực, chỉ thấy nàng xuất thủ liên miên không dứt, kiếm chiêu ồ ạt, cuồn cuộn đánh tới, hai tay cảm thấy run lên từng hồi. Cốc Phong Chi sau ba trăm hiệp giao tranh cùng nàng, thực sự bị bủa vây không ngừng, cuối cùng chịu không nổi cũng giơ tay xin hàng.

Đương nhiên, theo dõi diễn biến trận chiến, mọi người đã nhận thấy cao thấp rõ ràng, nên cũng không nhiều người ngạc nhiên với kết quả này.

Giờ đây, Huyền Thiên Kiếm đã không còn là do Thục Sơn nắm quyền bảo quản nữa.

Hoa Lân, Thượng Quan Linh và Hác Văn Chân chính thức ghi danh vào vòng Tam đại anh hào, chuẩn bị

cho những trận chiến không khoan nhượng sau cùng. Trong lúc này, nhất thời, quần hùng đang kích động cực độ, háo hức chờ đợi từng giờ từng khắc đến thời điểm bắt đầu quyết chiến khai cuộc...

Chương 12: HUỀ MĨ THAM BÍ

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: TuLaDaiDe

.....

Không ai ngờ được Hoa Lân hết lần này đến lần khác liên tiếp thủ thắng , ngạo nghễ tiến vào vòng Tam đại anh hào như vậy, chỉ cần thêm một trận thắng nữa thôi là hắn có thể cùng Thượng Quan Linh quyết đấu trên đỉnh Thục Sơn. Thế nhưng đối thủ tiếp theo cũng là một cao thủ bất khả chiến bại - Hác Văn Chân. Mặc dầu mọi người vô cùng bội phục võ công của Hoa Lân, nhưng tựu chung họ đặt trọn tin tưởng vào Hác Văn Chân với hai tuyệt kỹ kinh nhân hãi tục là "Liên Tinh Quyết", "Tinh Mang Trích Nguyệt" chắc chắn sẽ thủ thắng.

Hoa Lân cũng tự biết trận quyết chiến tới sẽ cực kì gian nan, đối đầu với Hác Văn Chân thật sự không

thể nói trước được điều gì. Ngược lại, hắn lại quyết tâm ứng phó với Thượng Quan Linh nguyên do ta với nàng còn thập phần bất minh. Huống chi, Thượng Quan Linh cùng mình còn có quan hệ nhục thân, không chừng...

Màn đêm đã bao phủ, thời gian lúc này khoảng canh hai, huyên náo trên Thục Sơn cũng đã lắng xuống, đại đa số mọi người đã yên giấc, nhưng Hoa Lân vẫn không ngủ được, lại chuẩn bị ra ngoài luyện thêm kiếm pháp. Do Diệp Thanh tu vi không được bằng như hắn nên Hoa Lân đã bắt nàng đi nghỉ sớm, khoác lên tấm trường bào tối màu xám rồi Hoa Lân một mình lặng lẽ rời Quan Tinh Các.

Hắn vốn định xuống núi luyện kiếm một chút nhưng chợt nhớ thái độ mờ ám của Hạng Tiêu Vân trong lòng lại cảm thấy có điểm bất an nên lén lút nhằm hướng Thanh Long Biệt Uyển nơi Thiên Sơn phái đang toạ lạc, đi tới.

Cùng với thân thủ nhanh nhẹn, đồng thời thi triển "Sưu Thần Thuật", hắn dễ dàng tiếp cận toàn tiểu viện nơi Thiên Sơn cư trú, đang định truy tìm hành tung của Hạ Tiêu Vân thì đã thấy gã này cùng Trần

Kiêu từ trong phòng bước ra. Hoa Lân nhanh chóng ẩn thân, bí mật quan sát bọn chúng, chỉ thấy trên mặt Hạng Tiêu Vân phảng phất đôi chút hoảng hốt, Trần Kiêu thì ngó trước ngó sau như sợ người khác nhìn thấy.

Hoa Lân trong lòng biến động, dựa vào vẻ mặt này của Hạng Tiêu Vân, hiển nhiên là đang định âm mưu đi làm điều gì tán tận lương tâm đây. Hắc hắc! Hôm nay ta sẽ điều tra ra chân tướng sự thật.

Thấy chúng đi ra sân, rẽ vào con đường tắt bên phải, vì bên ngoài lại trống trải quá mức nên Hoa Lân tịnh không nóng vội đuổi theo, chỉ thi triển "Sưu Thần Thuật" hướng về phía đó dò xét. Chỉ thấy hình ảnh xung quanh quả nhiên hiện lên rõ ràng tựa như được khắc ở trong não, không chỉ hành tung của Hạng Tiêu Vân mà quang cảnh trong căn phòng phía sau cũng rõ như giữa thanh thiên bạch nhật.

Đột nhiên, xuất hiện một bóng trắng, nhanh chóng án ngữ trước mặt hắn, sáo ngọc trong tay không khách khí nhằm ngay thiên trung huyệt trên người Hoa Lân điểm tới.

Nguyên lai, Thượng Quan Linh bị "Sưu Thần Thuật" làm cho kinh động, vọt qua cửa sổ trực diện đánh tới. Hoa Lân chỉ chú ý tình hình phía trước, nhất thời thất thế bị nàng làm cho luống cuống chân tay.

Cũng may Hoa Lân biết nàng sẽ không thật sự nhẫn tâm xuống tay với mình, chẳng những không lùi lại, toàn thân nhanh chóng lao về phía trước, tay trái ôm chầm lấy bờ eo nhỏ nhắn của Thượng Quan Linh.

Thượng Quan Linh không ngờ hắn lại dám liều lĩnh như vậy, không kịp thu hồi sáo ngọc nên đành phải nghiêng người tránh né. Lúc này tấm thân mềm mại của nàng nằm gọn trong vòng tay Hoa Lân, tựa hồ chủ động rúc vào lòng hắn vậy, run run tựa hồ điện giật, khẽ thốt lên "Uý" một tiếng.

Thượng Quan Linh trên mặt bất giác ửng hồng, cặp mắt trong veo nhìn hắn như muốn trách móc, nào ngờ tay trái Hoa Lân vòng qua ôm lấy eo nàng, nhất thời đặt tay lên môi, che miệng nàng lại. Đang đinh giãy dụa thoát ra đột nhiên nghe có tiếng bước chân vọng lại. Nguyên lai Lý Lôi Vân nghe tiếng Thượng Quan Linh mở cửa sổ, lập tức phi thân đến, sớm đã không thấy bóng dáng sư muội mình đâu rồi.

Cũng may Hoa Lân kịp thời đưa Thượng Quan Linh qua nấp sau bức tường bên kia, nếu không, nhìn thấy hai người thân mật như vậy thì Lý Lôi Vân không tức đến hộc máu mới lạ! Chỉ nghe bước chân Lý Lôi Vân quay lại phòng rồi tiếp theo âm thanh đóng cửa vang lên.

Hoa Lân thở phào nhẹ nhõm, phát hiện thân thể mềm mại của Thượng Quan Linh tựa như nhũn ra, lúc này mới chậm rãi thu hồi bàn tay đặt trên môi nàng, đã thấy nàng đang khép mi thẹn thùng, đôi hàng mi dài mảnh mai không ngớt run rẩy, bất giác không kiềm chế được khẽ đặt một nụ hôn lên môi Thượng Quan Linh. Hoa Lân nhẹ nhàng vuốt làn tóc trên trán nàng ôn nhu nói: "Thân hình nàng ngày càng đầy đặn hơn, có biết không?"

Thượng Quan Linh chợt đẩy vai hắn ra, trừng mắt hỏi: "Ngươi đến đây làm gì? Hừ! Buông người ta ra!" Nguyên lai Hoa Lân vẫn đang ôm chặt nàng, tuy đã lách bờ vai ra nhưng hạ thân vẫn kề sát bên nhau (y nguyên ý tác giả, mong các bác đừng hiểu lầm-Dịch giả)

Hoa Lân đã chiếm được tiện nghi nào dễ dàng buông tay, cười nói: "Ta chủ tâm đến tìm nàng mà"

Thượng Quan Linh liếc xéo hắn, khẽ vùng ra, nào ngờ hắn càng ôm chặt, bản thân cũng không rõ vì sao không thể thoát ra, rơm rớm nước mắt, run giọng nói: "Ngươi buông...ta ra!", âm thanh hoàn toàn vô lực, tựa như van nài.

Hoa Lân ngửi thấy trên người toát ra mùi hương thơm ngát đến say lòng người, không khỏi si dại, cúi xuống làn môi đỏ mọng...Thượng Quan Linh vội vàng tránh đi, nhưng rốt cục vẫn bị hắn điểm một nụ hôn lên má, ngực nàng phập phồng rung lên từng đợt, Hoa Lân khẽ lướt qua đôi phong nhũ, hít một hơi thật sâu, nói: "Hôm nay tạm tha cho nàng! Nào...Ta dẫn nàng đi chứng kiến âm mưu của bọn người kia"

Thượng Quan Linh lúc này mới phản ứng, vung tay tát tới, nào ngờ Hoa Lân so với nàng còn nhanh hơn, trong chớp mắt tay phải quơ tới nắm lấy ngọc thủ nàng, kề bên tai thấp giọng nói: "May mà không trúng nhé! Bằng không cái tát này lại gọi vô số kẻ đến xem nha! Hì hì hì...", nói đoạn nắm tay Thượng Quan Linh phi lên không trung.

Thượng Quan Linh vốn định giãy dụa nhưng vừa nghe hắn nói có "âm mưu" gì đó nên đành bằng lòng theo, hai người nhanh chóng dời toà biệt viện của Thiên Sơn, nhằm đường tắt bên phải mà phóng đi.

.....

Giờ đã quá nửa đêm, trên đường dĩ nhiên vắng tanh không một bóng người, hai người liên tiếp vượt qua mấy ngã tư, vì Hoa Lân đã học qua "Thiên Lý Truy Hồn Thuật" nên rất mẫn cảm với hơi thở của người khác lại thêm có trực giác siêu cường, nghiễm nhiên phát hiện, lần theo hành tung của Hạng Tiêu Vân phía xa xa.

Thượng Quan Linh bị hắn nắm tay chạy ngang chạy dọc, mà phía trước tịnh vắng vẻ, không một bóng người, lại tưởng Hoa Lân giở trò quỷ dẫn mình đi để "động phòng", không khỏi đỏ mặt. Nhưng lúc này Hoa Lân đột nhiên khựng lại, khiến Thượng Quan Linh suýt nữa nhào người văng ra phía trước, cũng may Hoa Lân kéo trở lại, đặt tay lên che miệng nàng.

Hai người ẩn sau góc đường, phía xa xa Hạng Tiêu Vân quay đầu lại quan sát, thấy không có điều gì bất

ổn, hắn lại cùng Trần Kiêu rời khỏi khu cư ngụ của Thục Sơn.

Hai nhóm người, một trước, một sau, men theo sơn đạo hướng về ngôi đình toạ lạc trên đỉnh núi đằng xa bước nhanh tới.

Thượng Quan Linh đương nhiên nhận ra thân ảnh phía trước, nhíu mày hỏi: "Bọn chúng ra đây làm gì vậy nhỉ?". Hoa Lân kéo nàng nấp sau một thân cây lớn, cười lạnh: "Ta cũng không biết nên mới đuổi theo điều tra xem sao". Thượng Quan Linh thấy bọn chúng dần dần đi xa, đang muốn men theo đi ra ngoài nào ngờ Hoa Lân lập tức kéo nàng trở lại.

Hướng về phía ngôi đình xa xa, Hoa Lân thấp giọng nói: "Tên này quả nhiên không vừa, có đặt chốt canh mai phục ven đường"

Thượng Quan Linh tuy võ công tuyệt cao nhưng kinh nghiệm hành tẩu giang hồ vẫn còn hạn chế, giật mình hỏi: "Ở đâu? Sao ta không hề nhận thấy?"

Hoa Lân bất giác đặt tay lên hông nàng, nhẹ giọng nói: "Ở ngay phía vách núi kia kìa"

Thượng Quan Linh trừng mắt liếc hắn, nhẹ gạt ma thủ đang đặt ở eo mình, lạnh lùng nói: "Hừ! Không tin được ngươi bôn tẩu giang hồ mà học được nhiều thứ quá nhỉ!"

Hoa Lân biết nàng châm chọc hành động khiếm nhã vừa rồi của mình, cười cười nói: "Đó là...! Nàng xem ta này, toàn thân hắc y, thuận lợi vô cùng cho việc che dấu hành tung. Còn nhìn dáng vẻ nàng xem, vận toàn bạch y, phiêu diêu dù trông giống một vị tiên tử nhưng rõ ràng cũng lộ liễu hết sức..."

"Ngươi..." Thượng Quan Linh thật muốn cho hắn hai cái bạt tai, rõ ràng hắn kéo mình đi theo, giờ lại trách mình không thạo lịch duyệt giang hồ, đang muốn phản bác lại thì thấy Hoa Lân thi triển "Sưu Thần Thuật" hướng về ngôi đình phía xa dò xét. Luc này Thượng Quan Linh rốt cuộc cũng nắm tay hắn ngăn lại nói: "Dừng lại! Cách dò xét này của người chỉ khả dĩ đối phó với người thường thôi, nếu gặp phải cao thủ chẳng há lộ mất hành tung hay sao? Chi bằng chúng ta bí mật theo dõi!...Vỗ ngực tự xưng là cao thủ gì chứ, đến một chút trí tuệ cũng không có"

Hoa Lân gãi gãi đầu, ngẫm lại cũng thấy đúng vì vậy lập tức thu công, chợt phát hiện trong ánh mắt nang chớp chớp tinh quang, dạt dào niềm vui sướng, toát ra vẻ kiều mị lạ thường, đoạn từ từ ngắm một lượt trên thân thể mỹ nhân, thấy hôm nay nàng mặc quần lụa mỏng bó sát thân người, lộ ra đường cong tuyệt hảo, trống ngự không khỏi đập thình thịch, lẩm bẩm nói: "Nàng hôm nay quả là hấp dẫn a", đến đây ma thủ lại muốn ôm lấy eo nàng.

Thượng Quan Linh nhanh chóng né ra, nói: "Ngươi không thể nghiêm chỉnh một chút sa?...Không thể ngờ ngươi lại trở nên thế này!"

Hoa Lân bỗng ngẩn người ra, nhưng trước sau vẫn mặt dày mà nói: " Cái này cũng đâu thể trách ta được, bên cạnh ta lại là thiên hạ đệ nhất mỹ nữ, bảo sao ta không phải khổ sở thế này!!!"

Thuơng Quan Linh trừng mắt, chẳng thèm đoái hoái đến hắn nữa, quay đầu dõi về phía xa, thấy tại ngôi đình tàng ẩn sáu, bảy nhân ảnh trong đó có cả mấy đệ tử của Thiên Sơn không khỏi cả kinh, lại nhận ra dưới tàng cây bên phải sơn đạo quả nhiên đã có mai phục sẵn, đang có một đạo mục quang quét nhằm

hướng này nhìn tới, cũng may đêm nay bầu trời không chút trăng sao nên gã ám nhân cảnh giới kia không hề phát giác được bên này có người, chỉ là vô tình đảo mắt theo dõi xung quanh.

Thượng Quan Linh hồi thân, ẩn lại sau thân cây, mặt lạnh tựa thiểm sương, lẩm nhẩm: "Thế này là thế nào? Chẳng lẽ Thục Sơn...", vốn nàng định nói Thục Sơn đang định âm mưu gì, thì lại nghĩ điều khó thể là sự thật nên cuối cùng không thốt ra nữa.

Hoa Lân cũng nhìn về phía xa xa, nghiêm mặt nói: "Chúng bắt đầu hành động rồi! Chúng ta xuất phát!"

Hai người nhanh chóng rời khỏi chỗ ẩn nấp, tránh khỏi tầm nhìn của đối phương, lao vào rừng cây ven đường, lặng lẽ nấp dưới một tán tùng rậm rạp. Chỉ thấy bảy tên kia đã quay lại ngôi đình, hơn thế nữa bọn chúng đều cải trang thành đệ tử Thục Sơn, kể cả Hạng Tiêu Vân và Trần Kiêu. Bỗng nhiên, bọn người này đồng loạt tiếp nối nhau nhằm về một toàn tháp cao phía bắc Thục Sơn đi tới, Hoa Lân giật mình buột miệng: "Trấn Yêu Tháp?"

Thượng Quan Linh giật áo Hoa Lân, ra hiệu giữ im lặng, quả nhiên tên được phân công cảnh giới kia,

bước ra ngoài ngó nghiêng xung quanh, rồi cũng phi theo bọn Hạng Tiêu Vân.

Hoa Lân cùng Thượng Quan Linh nhanh chóng bám sát gã này, tiến vào Thục Sơn Trấn. Bất giác, thân ảnh gã này nhoáng lên, chớp mắt lách vào ngách nhỏ bên đường, lúc này bọn Hạng Tiêu Vân cũng mất dạng bên phía toàn tháp.

Hoa Lân trong lòng ba động, nhẹ giọng nói với Thượng Quan Linh: "Linh nhi! Mau đi báo gấp với Cốc Thanh Phong, ta ở lại đây theo dõi hành tung bọn chúng!"

Thượng Quan Linh sững người, dáng vẻ tức giận khẽ quát: "Ngươi vừa gọi là là gì?"

Hoa Lân gãi gãi đầu, mơ hồ đáp: "Linh...Linh nhi! Không được sao?"

Thượng Quan Linh nghiêm mặt, cơn giận đang chực bùng lên, lại thấy hắn vò vò mang tai xem chừng thập thần kì cục, không nhịn được bật cười rồi sẵng giọng: "Lần sau không được tuỳ tiện gọi ta như vậy nữa nghe không!...Ít nhiều cũng phải gọi hai tiếng "tỷ tỷ" nghe chưa?"

Hoa Lân vội vàng đáp: "Là...là...là...Linh nhi tỷ tỷ!". Thượng Quan Linh dậm chân khẽ quát: "Ngươi?....Hừ! Không thèm tranh cãi với ngươi nữa. Trước tiên chúng ta cứ theo dõi xem bọn chúng định làm gì rồi sau đó mới quyết định đi thông báo cho Thục Sơn hay không, nếu đây vốn là bản sự của Thục Sơn há ta có thể can thiệp vào hay sao?"...

Chương 13: XẢO NGỘ DÂM TẶC

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: TuLaDaiDe

Hoa Lân luôn cho rằng bọn người kia giả mạo đệ tử Thục Sơn thực sự không hề đơn giản chút nào, nhưng lời nói của Thượng Quan Linh cũng muôn phần hợp lý, vạn nhất chưa có phát sinh tính huống gì trọng đại thì chưa thể manh động được vì vậy cùng nàng tiếp tục tiến tới.

Đột nhiên hai người phát hiện xa xa dường như có ánh đèn, chớp chớp ba hồi, hiển nhiên biểu thị một loại ám hiệu nào đấy. Hoa Lân nhanh chóng kéo nhẹ Thượng Quan Linh lách vào mái hiên ẩn nấp, chỉ thấy trên không trung, "Sưu" một tiếng, hai bóng

người bay tới Trấn Yêu Tháp. Hai kẻ này thân ảnh mờ ảo, không rõ được là cao nhân phương nào, Hoa Lân lẩm bẩm nói: "Tốc độ Ngự Kiếm Thuật của hai kẻ này quả thật phi phàm!"

Thượng Quan Linh quay sang giục: "Chúng ta đi xem chúng định giở trò gì nào"

Hoa Lân cũng không do dự nữa, theo nàng tiến lên phía trước.

Hoa Lân giơ tay ra hiệu chỉ về phía đường tắt bên trái, hai người nhẹ nhàng phi thân lên mái nhà bên cạnh, ngầm vận công sẵn sàng xuất thủ.

Hai người bọn họ đều là tuyệt đỉnh cao thủ về ngự kiếm cho nên hạ xuống nóc nhà tịnh không hề phát ra tiếng động, yên lặng theo dõi, rốt cuộc phát hiện dưới mái hiên bên trái vọng ra một tiếng hô hấp mong manh. Hai người đang định xuất chiêu công kích chợt thấy xa xa vọng lại bước chân người, chỉ thấy Hạng Tiêu Vân và Trần Kiêu đang từ đường cũ quay lại hơn nữa bọn chúng cũng đã thay trang phục của Thiên Sơn.

Hoa Lân cùng Thượng Quan Linh lúc này nhất thời chưa rõ bọn này đã làm trò quỷ gì thì tên cảnh giới đứng dưới mái hiên đã nhẹ quát: "Các ngươi sao lại trở về sớm thế này?"

Hạng Tiêu Vân hắc hắc cười nói: "Chúng ta đã hoàn thành xong nhiệm vụ, sư phụ lệnh cho bọn ta quay về nghỉ ngơi"

Hoa Lân cũng như Thượng Quan Linh không hẹn mà cùng quay ra nhìn nhau, đồng thời thắc mắc: "Sư phụ hắn...? Chẳng phải là Lý Lôi Vân ư?". Chỉ nghe phía dưới, tên cảnh giới trầm giọng nói: "Hừ! Nếu không nhờ tuyệt kỹ "Sắc Vô Ưu" xảo diệu, liệu các người có dễ dàng đắc thủ như vậy không? Hãy mau chóng rời khỏi đây, chú ý đừng để người khác phát hiện..."

Hạng Tiêu Vân và Trần Kiêu không ngờ phía trên có người theo dõi, ung dung cùng nhau quay về Thanh Long Biệt Uyển. Thấy bọn chúng đã rời xa, Hoa Lân ra hiệu cho Thượng Quan Linh, quyết định hạ thủ địch nhân phía dưới rồi tính tiếp.

Thượng Quan Linh gật gật đầu, sáo ngọc lập tức nhằm ngay Ngọc Chẩm Huyệt của gã kia điểm tới, đồng thời Hoa Lân từ trên nhảy xuống, vung tay bịt

chặt miệng đối phương, đề phòng hắn phát ra âm thanh làm bại lộ hành tung.

Đối với thân thủ tuyệt luân của bọn họ đối phó gã này khác nào "Lấy dao mổ trâu cắt tiết gà", dĩ nhiên đối phương chưa kịp chớp mắt đã tức thì hôn mê đi.

Thượng Quan Linh nhẹ nhàng đáp xuống, trong lòng không khỏi băn khoăn, nói: "Bọn Hạng Tiêu Vân không biết đã gây ra chuyện gì đây a?"

Hoa Lân chỉ về gã đang nằm hôn mê dưới đất nói: "Giờ chúng ta tra hỏi tên này là do ngay thôi", nói đoạn rút ra Hà Chiếu Kiếm phách không khai giải huyệt đạo cho hắn, bảo kiếm kề ngay cổ họng đối phương, quát hỏi: "Nói! Các ngươi từ đâu tới đây?". Ngờ đâu, gã này vừa tỉnh lại đã định hô to: "Ô..." lại bị Hoa Lân nhanh chọng bịt miệng lại, lạnh lùng nói: "Nếu ngươi còn định hô hoán nữa, ta lập tức giết chết không tha. Nói! Các ngươi là ai?". Chỉ thấy kẻ này ánh mắt lộ ra vẻ kì dị, Hoa Lân cùng Thượng Quan Linh đều cảm thấy bất ổn, chưa kịp phản ứng đã thấy hắn ta nghẹo đầu, miệng phun ra một vòi máu tươi, hiển nhiên đã cắn lưỡi tự vẫn.

Hoa Lân buồn bực nói: "Cái gã chết bầm này.....đến bịt miệng rồi cũng còn có thể tư sát!...Xem ra chúng ta chỉ còn cách mạo hiểm tiến lên xem sao"

Thượng Quan Linh gật gật đầu, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy băn khoăn liền nói: "Vừa rồi trước khi đi Hạng Tiêu Vân nói là sư phụ hắn bảo bọn chúng lập tức quay về, chẳng bát sư huynh cũng tham gia việc này hay sao?". Hoa Lân lắc đầu đáp: "Việc này kì thật ta cũng không rõ. Chi bằng cứ tiếp tục điều tra, việc khác tính sau"...Nói đến đây, hai người nhằm Trấn Yêu Tháp lướt đi.

Tiếp cận Trấn Yêu Tháp, hai người lập tức dừng bước, Hoa Lân ngưng thần ngước nhìn một lượt, chỉ thấy giữa màn đêm đen kịt, toạ lạc một toàn tháp bảy tầng sừng sững. Lúc này trên thềm đá có hai gã đệ tử Thục Sơn đang đi lại tuần tra xung quanh.

Hoa Lân cùng Thượng Quan Linh đưa mắt nhìn nhau, thừa lúc hai gã đệ tử Thục Sơn quay đi, nhanh chóng lẻn lên phía trước, ẩn vào phía sau một khối cự thạch, khoảng cách từ đây đến toàn tháp chỉ còn khoảng tám trượng mà thôi. Thế nhưng khoảng không phía trước giờ đây hoàn toàn trống trải, tuyệt

nhiên không có vật cản nào khả dĩ có thể che khuất tầm nhìn của đối phương. Hoa Lân suy nghĩ một hồi chợt nghe thấy đâu đấy đằng xa bên phải phát ra âm thanh rột roạt, phát hiện thì ra có chú chuột đồng đang mò mẫm kiếm ăn, vì vậy chợt nảy ra một kế, nhặt một ảnh sỏi nhỏ, bắn nhanh về phía con vật đó.

Bỗng nhiên bị điểm trúng giữa người, con chuột đồng đau đớn, quằn quại đồng thời rít lên chít chít.

Hai gã đệ tử Thục Sơn quả nhiên giật mình hướng sự chú ý sang bên phải, Hoa Lân cùng Thượng Quan Linh nhanh chóng rời chỗ nấp lướt nhanh về toàn tháp, thế nhưng không may y phục trên người họ lại không phải là trang phục dạ hành, không bó sát thân người nên bất thần phát ra âm thanh xột xoạt trong gió. Hai gã kia đồng thời quay phắt lại, tựu chung không hề nhìn thấy bóng người nào, thấp giọng hỏi: "Kẻ nào đấy?"

Hoa Lân thầm buồn cười, hai kẻ này dù cảm thấy đôi chút lo lắng nhưng vẫn không hề dám lớn tiếng, hiển nhiên có tật giật mình. Dù vậy, tránh phát sinh ngoài ý muốn, Hoa Lân cùng Thượng Quan Linh đồng thời lao nhanh lên thềm đá, kiếm khí tựa chớp giật liên

tục phát ra, đồng loạt công kích sáu trọng huyệt trên người đối phương, trước sau thủ tháp của hai người giống nhau thập phần.

Hai gã kia nào phải đối thủ xứng tầm của họ? Chỉ thấy bóng trắng loé lên, không kịp phản đã bị khống chế, ngã gục cả xuống thềm. Hoa Lân cùng Thượng Quan Linh quay lại nhìn nhau mà cười, thật không ngờ lại cùng nhau phối hợp ăn ý đến vậy, trong tim dấy vị ngọt ngào khó tả. Không chần chừ thêm nữa, hai người tức thời áp sát cổng Trấn Yêu Tháp chợt nhận ra hai cánh cổng khổng lồ trước mặt đóng im ỉm, tuyệt nhiên không lộ ra then khoá nào để khai mở. Nếu lưu tâm quan sát tỉ mỉ có thể thấy ngay hai cánh cổng này hình thành nên một Bát Quái Đồ cực lớn, phát hiện điều này, Hoa Lân cười cười, không chút đắn đo nhằm hai tâm: trắng, đỏ của đồ án mà xông tới.

Thượng Quan Linh vội vàng ngăn lại: "Chớ vọng động! Ngươi xem này....Trên hai tâm Bát Quái Đồ phủ đầy tro bụi, hiển nhiên không phải là cơ quan phát động để mở cổng, hãy để ý đến tám phương vị trên đồ án kìa! Quẻ Khảm và quẻ Ly đã đổi vị trí cho

nhau, hơn nữa trên quẻ Khảm còn lưu lại chút ít vết tích, rõ ràng vừa rồi đã có ai đó ấn vào", nói đoạn cũng chẳng cần chờ Hoa Lân đồng ý, ngọc thủ nhằm quẻ Khảm ấn xuống.

Về phương diện trí tuệ mà nói, Hoa Lân hiển nhiên còn thua xa Thượng Quan Linh, chỉ nghe "Ca ca ca" rung chuyển một hồi, cánh cổng cuối cùng cũng từ từ mở ra, hai người nhanh chóng vận công, hướng về phía trong sẵn sàng nghênh địch nhưng rốt cục thật kì lạ bên trong tháp cũng không hề có động tĩnh gì.

Để đảm bảo an toàn, Hoa Lân thi triển ngay "Sưu Thần Thuật" dò xét bên trong quả nhiên phát hiện hai gã hắc y mai phục hai bên cổng, trong tay lăm lăm binh khí, chỉ chờ bọn họ xông vào là tập kích.

Suy nghĩ một hồi, Hoa Lân cúi xuống nắm lấy gã đệ tử Thục Sơn đang hôn mê nằm dưới chân, quăng thẳng vào trong tháp, bản thân cũng thần tốc lách theo. Đúng như dự đoán, hai gã kia lập tức hạ thủ, thương thay cho tên đệ tử Thục Sơn kia đang hôn mê, còn không biết chuyện gì xảy ra đã đi chầu Diêm Vương.

Nhận thấy đối phương đã lộ diện, Hà Chiếu Kiếm trong tay Hoa Lân vẽ một đường cầu vòng màu bạc, chém tới hai gã hắc y. "Tranh ...tranh...", thế nhưng đối phương cũng đều là hảo thủ dù bị bất ngờ tập kích vẫn kịp thời hoành kiếm đỡ được chiêu này của Hoa Lân.

Đối diện nhau dưới ánh đèn lập loè, cả hai bên đều sững sờ kinh ngạc vì đối phương đều không phải là đệ tử Thục Sơn. Ngước mắt quan sát hai gã bại hoại này, Hoa Lân thấy gã bên trái chừng ba mươi tuổi, mục quang âm u, lạnh lẽo, sắc mặt thập phần tái nhợt, nhìn qua cũng biết đây không phải hạng người tử tế gì. Còn gã bên phải khuôn mặt vàng bệch, dường như đang đeo mặt nạ, không lộ ra chút cảm xúc nào, tay trái lại tàn phế, bị chặt gọn lên đến cổ tay, tại vị trí đó đang đeo một chiếc câu liêm bạc ẩn hiện lam quang, đích thị là có tẩm kịch độc. Khi trông thấy Hoa Lân, hắn rõ ràng có đôi chút sửng sốt.

Hoa Lân cũng nhìn hắn cười lạnh nói: "Có phải nhận thấy ta có điểm quen quen không?....Vân Thiên Hoá?"

Người này quả nhiên run run, cởi mặt nạ quăng xuống đất, lộ ra vẻ khuôn mặt tuấn tú, hai gò má đầy đặn, cười lạnh nói: "Thì ra là ngươi...Hừ!"

Nói đến đây, Thượng Quan Linh cũng chậm rãi từ ngoài cửa bước vào, phong toả toàn bộ đường rút lui của chúng. Thấy vậy, Vân Thiên Hoá quay lại, hết ngắm nghía khuôn mặt trái xoan xinh đẹp của Thượng Quan Linh rồi lại chăm chú nhìn vào bộ ngực nàng, ánh mắt toát lên dáng vẻ cực kì dâm đãng.

Thượng Quan Linh trầm sắc mặt, đang định trút giận thì Hoa Lân cười nói: "Gã này phải để cho ta trừng trị...Hắc hắc hắc"

Thượng Quan Linh lạnh lùng nói: "Vậy còn chần chừ gì nữa mà không động thủ đi!"

.....

Chương 14: DẠ SẤM BẢO THÁP

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: TuLaDaiDe

Nguồn:4vn.eu

Khi còn ở Hoàng Sơn, Vân Thiên Hoá từng nhiều lần hiếp đáp Hoa Lân nên cho rằng với võ công của Hoa Lân cơ hồ thì chẳng chịu nổi một chưởng của mình, cặp mắt dâm đãng vẫn chăm chú nhìn thân hình Thượng Quan Linh. Hắn đâu có biết hai người này là cao thủ tuyệt đại thiên hạ, giờ đây đến tính mạng bản thân e rằng hắn cũng không thể giữ nổi.

Hoa Lân cười lạnh nói: "Vân Thiên Hoá! Hôm nay gặp ta coi số ngươi đã tận. Hoa mỗ phải thanh toán hết nợ nần với ngươi, cả vốn lẫn vãi mới được. Cho ngươi chết thì dễ dàng quá, chỉ cần móc hai mắt ngươi để biết thế nào là lợi hại của Hoa mỗ."

Vân Thiên Hoá tỏ vẻ khinh miệt nói: "Dựa vào năng lực của ngươi ư?", đoạn quay lại liếc mắt ra hiệu với gã trung niên bên cạnh.

Hoa Lân miệng khẽ cười, khẽ quát: "Xem kiếm!", cổ tay rung lên, từ Hà Chiếu Kiếm loé lên bảy đoá kiếm hoa nhằm thẳng mặt Vân Thiên Hoá điểm tới. Lúc này, bọn Vân Thiên Hoá đang ngầm định ước đồng loạt xuất thủ, trong một chiêu nhất định khống chế được Hoa Lân, rồi quay ra ứng phó với mỹ nhân tuyệt sắc kia. Thế nhưng giờ đây sự thật đâu có như

chúng định liệu, Hoa Lân dễ dàng lướt qua màn kiếm quang của gã trung niên, trường kiếm trong tay phát ra một đạo tinh quang bắn vào hai mắt Vân Thiên Hoá.

Vân Thiên Hoá chỉ thấy tinh quang dày đặc, cuồn cuộn xông tới, giật mình hoảng sợ lập tức thi triển một bộ thân pháp quỷ dị tránh ra. Phát hiện Thượng Quan Linh điềm tĩnh, dựa lưng vào cánh cổng, tịnh không hề tỏ ra muốn tham chiến, Vân Thiên Hoá trong lòng không khỏi mừng rỡ, nhanh chóng quay lại phản kích Hoa Lân, chiêu thức vô cùng dị thường.

"Tranh tranh tranh..." vô số kiếm quang tán ra tứ phía, Hoa Lân bất ngờ đảo bước, tránh khỏi ba đường kiếm chí mạng của gã trung niên, Hà Chiếu Kiếm chém thẳng xuống Vân Thiên Hoá, kiếm khí lạnh buốt da thịt. Vân Thiên Hoá sợ tới mức run lên cầm cập, vội vàng vận toàn lực vung kiếm đỡ chiêu.

Chỉ nghe "Đương..." một tiếng giòn tan, dưới uy lực của Hà Chiếu Kiếm sắc bén phi thường cùng với chân khí hùng hậu của Hoa Lân, bảo kiếm của Vân Thiên Hoa bị tiện đứt làm hai đoạn, hắn hoảng hồn khiếp vía vội nghiêng người né tránh. Hoa Lân nào để cho

hắn kịp trở tay, lập tức một đạo kiếm quang hung hãn ùa theo. Vân Thiên Hoá cũng nhanh không kém thi triển thân pháp tựa quỷ mị thoát đi, thế nhưng trước mắt vẫn chói loà tinh quang, toàn thân bị kiếm ảnh của Hoa Lân vây lấy.

Đến lúc này Vân Thiên Hoá mới thấy thực sự chấn động, kiếm quang của đối phương chẳng những thập phần sắc bén, uy mãnh mà thân thủ cũng cực kì thần tốc, tu vi võ công này thật khiến người khác kinh sợ. Hắn khẩn cấp vung thanh ngân câu bên tay trái, phát ra một đạo lam quang, hòng khoá chặt bảo kiếm của Hoa Lân, ai ngờ "Tranh..." một tiếng ngân câu lại bị chấn gãy. Vân Thiên Hoá kinh hoàng đến tột độ, biến đổi thân pháp, lao khỏi lưới kiếm quang, phi ra ngoài, miệng hô lớn: "Hoàng huynh mau cứu ta!"

Hoa Lân không quên trước đây Vân Thiên Hoá từng nhiều lần bức bách mình, lại còn định giở trò bỉ ổi với Diệp Thanh cho nên đối phó với hạng người tà dâm này thì ra tay tàn khốc dị thường, thân hình nhoáng lên, lách tránh kiếm chiêu của gã trung niên, Hà Chiếu trong tay nhằm thẳng Vân Thiên Hoá xẹt tới. Thảm thay cho Vân Thiên Hoá, dù nhìn thấy kiếm

quang lao tới nhưng tự chung không kịp thoái bộ, "A!" một tiếng đau đớn, cánh tay trái bị kiếm khí rạch sâu một đường chừng nửa thước, máu phun ra lênh láng.

Gã trung niên kề bên trong lòng không khỏi kinh hãi, Hoa Lân căn bản bất chấp tính mạng, hết lần này đến lần khác thoát khỏi công kích của mình, tính toán chuẩn xác phương vị chuyển động của Vân Thiên Hoá rồi thừa cơ một kiếm đưa ra chém trọng thương đối phương, thân thủ như vậy thật sự đáng sợ.

Bất hạnh cho Vân Thiên Hoá là trong tháp không gian vô cùng chật hẹp, dù vừa rồi thân pháp quái dị mới giữ được tính mạng, hàn quang trước mặt vẫn liên tục lao tới, trùng trùng điệp điệp, hắn sợ đến toát mồ hôi, lớn tiếng cầu cứu: "Hoàng huynh!"

Thế nhưng đồng bọn của hắn lúc này đã nhận rõ thực lực của Hoa Lân thầm nghĩ nếu Hoa Lân hạ thủ xong Vân Thiên Hoá, sẽ quay lại đối phó với mình, e rằng lúc đó bản thân không tránh khỏi bỏ mạng đương trường, hơn nữa còn một nữ tử ngoài kia đến bây giờ vẫn chưa ra tay, hiển nhiên đối phương đã nắm chắc phần thắng. Cho nên điều đầu tien tính

đến là phải tìm cách chạy trốn, không chút do dự hắn lập tức phi lên lầu hai.

Lúc này đã thấy một bóng trắng loé lên, Thượng Quan Linh đã chặn ngay trước mặt, nhìn gã cười cười, thân pháp cực nhanh, khiến người ta tưởng như hoa mắt. Gã trung niên chấn động, vận công lực toàn thân, nhanh chóng bổ ra, trong bụng chắc mẩm có thể dễ dàng đánh lui nữ tử trước mặt. Ai ngờ Thượng Quan Linh nhẹ nhàng vung sáo ngọc "Đinh đinh đinh...", ung dung đánh bật trường kiếm của hắn trở lại. Gã trung niên trong lòng hoảng hốt đồng thời phản ứng cũng cực kì mau lẹ, lộn ngược lại phía sau, nhằm hướng cổng tháp đào tẩu.

Thế nhưng Thượng Quan Linh còn nhanh hơn hắn một bước, thân ảnh hoa lên, thần thái nhàn nhã tựa đang dạo chơi, đã chặn ngay trước cổng, ôn nhu nói: "Còn chưa đánh xong mà! Đừng hòng chạy thoát...".

Gã trung niên hoảng sợ hỏi: "Ngươi...ngươi rốt cục là cao nhân phương nào?"

"Thượng Quan Linh"

"Á!", hắn cảm thấy lạnh ngắt toàn thân, mồ hôi vã ra như tắm.

Cùng lúc đó, bên trong vang lên một tiếng thét thảm thiết, mặc dầu Vân Thiên Hoá thân pháp có ảo diệu đến đâu, tốc độ có nhanh thế nào đi nữa cuối cùng vẫn thoát khỏi tầm truy sát của Hoa Lân. Hai mắt hắn giờ đây đã bị chọc thủng, hai tay ôm lấy mặt, máu từ hốc mắt không ngừng trào ra. Vân Thiên Hoá đau đớn lăn luộn dưới mặt đất, đau đớn kêu la, rốt cục tên dâm tặc này từ đây về sau đã thành một phế nhân.

Hoa Lân quả nhiên đã nói là làm, lạnh lùng nói: "Bây giờ ngươi có thể đi được rồi! Ngày mai ta sẽ thông cáo với toàn thể thiên hạ rằng dâm tặc Vân Thiên Hoá đã mù hai mắt, lại còn tàn tật tay trái nữa. Ta tin rằng người ta liếc mắt qua cũng đủ nhận ra ngươi. Cút đi! Mau mau mà cút đi! Đừng để ta nhìn thấy mặt ngươi lần nữa..."

Vân Thiên Hoá dù sao vẫn còn muốn giữ tính mạng, vẫn không ngừng kêu la thảm thiết lảo đảo bước đi, trong lòng hắn quặn lên, vừa đau đớn vừa sợ hãi, hình dung từ đây về sau mình sẽ phải sống trong nỗi

phập phồng lo sợ, chưa biết chừng một lúc nào đó có kẻ sẽ tìm đến mình báo thù.....

Gã trung niên nam tử cũng thừa cơ thoát đi bỗng Hoa Lân huơ kiếm ngăn lại nói: "Uy! Ta đâu có nói tha cho ngươi nhé!". Gã kia hoảng sợ, run run hỏi: "Ngươi muốn gì ở ta?"

Hoa Lân cười nói: "Đừng sợ! Ta muốn hỏi ngươi hai việc. Người là ai? Ngoài ngươi ra, còn kẻ nào trong Trấn Yêu Tháp này không?"

Gã trung niên trong mắt ánh lên tia giảo hoạt, đáp: "Tại hạ là "Thanh Châu Nhất Phẩm Đao" Hoàng Nguyên Phong, trong tháp còn có hai người huynh đệ của ta. Thế nào? Ta đi được chưa?"

Hoa Lân vốn biết hắn gian trá nên cười cười rồi đột nhiên ra tay điểm chín huyệt đạo trên người hắn, thủ pháp cực nhanh làm cho Hoàng Nguyên Phong không kịp phản ứng, ngã lăn ra đất, lạnh lùng nói: "Yên tâm đi! Ta sẽ không giết ngươi, chờ ta tóm được đồng bọn của ngươi rồi nói chuyện tiếp với ngươi."

Hoàng Nguyên Phong lộ ra ánh mắt sợ hãi, dường như nhớ đến điều gì nhưng vô phương nhúc nhích, chỉ có thể nằm im chờ chết.

Hoa Lân cũng cảm thấy kì quái, ở đây đã giao chiến, náo động một hồi, sao lại không hề thấy xuất hiện thêm địch nhân, vì vậy lại thi triển Sưu Thần Thuật hướng ra bốn phương tám hướng, dò xét trong phạm vi bốn mươi trượng xung quanh, chợt phát hiện tám gã đệ tử Thục Sơn, không rõ còn sống hay đã chết, không khỏi kinh ngạc.

Đang định lên trên điều tra lại phát hiện dưới lòng đất có một thông đạo bí mật, ở đó có một đệ tử Thục Sơn đang nằm giữa vũng máu, thân thể không ngừng co giật, dĩ nhiên vừa thọ thương, chuẩn bị hồn lìa khỏi xác.

Hoa Lân vội la lên: "Linh nhi!....phía dưới còn có thông đạo, có người bị trọng thương, chúng ta mau xuống dưới cứu người. Nàng có thể tìm thấy cơ quan khai mở không?"

Thượng Quan Linh ngẩn người, nhưng do tình huống cấp bách cũng không trách cứ Hoa Lân gọi mình là "Linh nhi", tiến đến bên cạnh hắn, gõ gõ xuống nền

đá, quả nhiên phía dưới trống rỗng. Nàng điểm nhẹ mũi chân xuốn gờ đá bên cạnh, bỗng nhiên "Hoa" một tiếng, mặt sàn từ từ dịch chuyển, hé lộ khoảng trống phía dưới, hai người giật thót mình, chút nữa nhảy dựng cả lên.

Lúc này phía dưới hiển hiện thấy gã đệ tử Thục Sơn, ngực bị chấn nát, lòi cả lục phủ ngũ tạng ra ngoài, thương tích vô cùng trầm trọng khó thể sống sót. Hoa Lân không từ bỏ ý định, nhanh chóng nhảy xuống, sờ sờ ngực người kia, phát hiện khí huyết hắn đã cạn kiệt, chỉ còn lưu lại chút ít chân khí mong manh nên khả dĩ vẫn ngấp ngoải, buồn bã than: "Ài! Không kịp mất rồi!"

Thượng Quan Linh đã xuống tới, ôn nhu nói: "Chúng ta thử đi tiếp xem sao, thực ra sự tình là thế nào nhỉ?"

Hoa Lân đứng dậy đang muốn thảo luận thêm bỗng thấy "Phanh" một tiếng, phiến đá trên đỉnh đầu đang từ từ khép lại, Hoa Lân vội nói: "Linh nhi! Nàng lập tức về báo với Cốc Thanh Phong, nhanh chóng dẫn họ đến đây! Đối thủ lần này có lẽ vô cùng cường đại!"

Thượng Quan Linh sẵng giọng: "Ai là Linh nhi của ngươi? Ta không đi! Muốn đi thì ngươi đi đi..."

Chương 15: YÊU MA THẤT CẤM

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: TuLaDaiDe

Nguồn:4vn.eu.

Hoa Lân suy nghĩ một hồi rồi nói: "Được rồi! Chúng ta cùng trở về, gấp rút báo lại cho Cốc Thanh Phong!". Thượng Quan Linh thoáng chút do dự, lần này Thục Sơn sinh biến cũng nên báo lại tình hình cho bọn họ vì vậy xoay người lại đẩy phiến đá trên đỉnh đầu ra chẳng ngờ không chút suy suyển hơn thế nữa ngay cả cơ quan khai mở cũng không có, nàng vội la lên: "Nguy rồi! Thông đạo này chỉ có thể đi từ trên xuống mà thôi!"

Hoa Lân cau mày, "Tranh" một tiếng, toàn lực bổ một kiếm về phía phiến đá kia thế nhưng vật thể kia hoàn toàn không phải là cẩm thạch mà thực ra là một khối kim loại kì lạ phi thường. Uy lực của Hà Chiếu Kiếm mãnh liệt là thế mà cũng chẳng hề thu lại chút hiệu

quả gì, có chăng chỉ làm toàn bộ thông đạo khẽ rung lên một đợt chấn động.

Thượng Quan Linh cả kinh lại la lớn: "Nguy rồi! Đây chính là Bát Hợp Lân Quang Trận của Thục Sơn, phải tìm được tâm trận may ra mới được...."

Hoa Lân vẫn không tin, xuất tiếp ba kiếm "Tranh...tranh...tranh", phiến đá phía trên tự chung vẫn im lìm bất động, cả thông đạo một lần nữa bị hắn làm cho rung chuyển. Hiển nhiên trận pháp này có tác dụng thu hút lực rồi phân tán ra toàn bộ bề mặt thông đạo. Trừ phi có công lực thông thiên, nếu không hoàn toàn vô phương phá trận thoát ra.

Hai người không khỏi nhìn nhau lo lắng, đột nhiên mặt đất rung chuyển bần bật, từ phía sâu thẳm bên trong vọng đến tiếng nổ lớn: "Oanh...oanh...". Cả hai đều biến sắc, Thượng Quan Linh: "Nghĩ xem! Nếu không thể phá trận thoát lên, chỉ còn cách đi xuống dưới, bên trong nhất định có đệ tử Thục Sơn, bọn họ chắc chắn có thể biết lối ra khỏi thông đạo!"

Hoa Lân vốn định phát động ngọn hoả diễm nội thể, trợ lực cho Hà Chiếu Kiếm phá đá mở đường đi lên nhưng lại sợ thu hút chú ý của bọn ma đầu Phần Âm

Tông nên đành gật đầu đồng ý, huống hồ giải pháp của Thượng Quan Linh cũng thập phần hợp lí.Vì vậy hai người lập tức dọc theo thông đạo cùng nhau chạy đi.

Lần về phía trong, vượt qua ba ngã rẽ, trước mặt hai người lộ một khoảng không đi sâu xuống dưới, cánh cửa đá án ngữ lối vào đã được mở toang, cơ quan trên tường cũng đã bị gạt xuống, hiển nhiên nơi đây đã có kẻ thần bí nào đó xâm nhập.

Hoa Lân và Thượng Quan Linh không chút do dự, cùng nhau bước xuống, trước mặt bỗng tối sầm lại, trong tâm trí phát sinh cảm giác âm trầm, lạnh lẽo. Cũng may bọn họ võ công tuyệt đỉnh, dựa vào ánh lam quang nhợt nhạt phát ra từ bức tường cẩm thạch miên cưỡng có thể quan sát rõ quang cảnh trong vòng mười trượng. Lúc này, toàn bộ thông đạo bao phủ một màu xanh thẫm, nhập nhoè tựa như lối vào Quỷ Giới, thật làm cho người ta rợn tóc gáy. Hai người lúc này mới nhớ đến đây là Trấn Yêu Tháp, trong lòng không khỏi ba động, thầm nghĩ phải chăng phía dưới chính là thế giới yêu ma?

Dù có đôi chút kinh dị nhưng không nén được hiếu kì, bon họ nắm tay nhau tiến lên phía trước mười trượng, đã thấy xuất hiện một tấm kính trong suốt phát quang ảm đạm chắn giữa lối đi.

Trên tấm gương kia ẩn hiện tầng tầng hơi nước, lại có thể nhìn xuyên thấu thấy rõ thông đạo cổ quái bên trong. Hai người cẩn thận quan sát xung quanh thấy trên bức tường bên trái có viết mấy hàng văn tự dị thường. Đoạn văn tự đầu tiên chỉ là những ký tự loằng ngoàng tựa như những hoa văn, không rõ được ý nghĩa nhưng bên dưới đã có một hàng Hán văn dịch lại là: Yêu ma cấm địa, không được đi vào! Lại có đoạn văn khác viết: Ba ngàn năm trước, sau khi tiên ma đại chiến kết thúc, Vô Cực Tiên Sĩ đã dùng kết giới trấn nhiếp ở đây một yêu nghiệt, con người tuyệt đối không được xâm nhập, nếu không sẽ nhận lấy cái chết. Phía dưới cùng còn có một dòng chữ to màu đỏ chú thích: "Để đảm bảo an toàn cho chúng sinh, không được mở kết giới! Nếu không thiên hạ biến sắc!".

Hoa Lân và Thượng Quan Linh cùng đưa mắt nhìn nhau, đều cảm thấy sợ hãi, bọn người thần bí kia

dám can đảm xong qua yêu ma kết giới không biết chúng định mưu tính việc gì. Hoa Lân nghiêm mặt nói: "Ta có một dự cảm mãnh liệt, trong kia đích thị là Huyết Ma, dựa vào công lực của chúng ta thì không thể ngăn chặn hắn, chỉ còn cách nhanh chóng chạy về Thục Sơn thông báo. Đi thôi! Lập tức quay về!".

Thượng Quan Linh quay lại chăm chú quan sát màn kết giới trong suốt kia, tay năm sáo ngọc nhẹ nhàng điểm vào dò xét, chỉ thấy sáo ngọc xuyên qua kết giới, xung quanh mặt kính lăn tăn ba động tựa như mặt nước. Bỗng nhiên, chiếc sáo ngọc bị hút mạnh vào bên trong, nàng sợ hãi thét lên một tiếng, lập tức thu hồi sáo ngọc, nhưng thật kì dị dù vận hết công lực rút ra nhưng vẫn không thể rút nổi chiếc sáo, chẳng những thế nó còn tiếp tục dần dần bị hút vào trong.

Hoa Lân liền bước tới nắm lấy tay Thượng Quan Linh, hai người cùng hợp lực miện cưỡng mới giữ được chiếc sáo lại, bất ngờ đầu kia của sáo ngọc truyền lại một đợt khí lạnh đến thấu xương.

Hoa Lân tức giận, rút ngay Hà Chiếu Kiếm đâm thẳng vào trong kết giới, trên thân kiếm hiện lên một đạo

thiểm điện, bỗng phảng phát nghe thấy âm thanh gì đó quái đản, luồng khí trên thân sáo đột nhiên biến mất, Hoa Lân ôm Thượng Quan Linh lùi nhanh lại phía sau.

Thượng Quan Linh sợ hãi nói: "Vừa rồi cái gì đã hút cây sáo ngọc của ta vậy?"

Hoa Lân đương nhiên không biết trả lời thế nào, không do dự, nắm lấy eo nàng, hướng về đường cũ chạy đi, Thượng Quan Linh rốt cuộc cũng không hề phản kháng. Hai người vừa mới trở lại chỗ phiến đá ban đầu, đã nghe thấy thông đạo phía sau vang lên một loạt tiếng nổ: "Oanh..oanh", rồi "Hoa!" một tiếng, dường như kết giới đã bị người ta phá huỷ.

Hoa Lân cùng Thượng Quan Linh sắc mặt tái đi, mặc dù chưa thấy thân ảnh đối phương, nhưng một cỗ yêu khí cường đại đã bao trùm toàn bộ thông đạo khiến cho họ cảm thấy nghẹn thở. Chưa biết yêu vật từ phía sau đuổi đến là vật gì nhưng hai người tự hiểu bản thân mình không có cách nào ngăn được bởi vì áp lực của yêu khí làm cho họ ngay cả hít thở cũng cảm thấy khó khăn đủ biết đối phương khủng khiếp thế nào.

Lối thoát duy nhất cũng đã bị chặn kín, đằng sau lại có yêu ma cường đại đuổi tới, hai người giờ đây lâm vào tình cảnh vô cùng nguy khốn, tựu chung không còn chỗ nào để ẩn nấp. Thượng Quan Linh thập phần bối rối, dò xét thông đạo phía trước hòng tìm cho được tâm trận nhưng rố cuộc cũng không được kết quả gì. Trong chớp mắt chỉ thấy một cỗ yêu khí lại mãnh liệt ùa tới, dường như mới vượt qua ngã rẽ, chuẩn bị bắt kịp hai người. Bất luận bên trong có phải là Huyết Ma hay không, chỉ riêng đối với yêu nghiệt kia bọn họ cũng không có khả năng chống cự được.

Vào thời khắc quan trọng này, bất chấp nguy cơ bại lộ hành tung, Hoa Lân vội ngưng tụ hoả diễm nội thể, hét lớn: "Linh nhi! ....chạy lại núp sau lưng ta nhanh!"

Thượng Quan Linh thấy toàn thân hắn cũng như Hà Chiếu Kiếm bao phủ một màu đỏ sậm, thân kiếm trở nên trong suốt cơ hồ như muốn tan chảy ra, tuy ngạc nhiên nhưng vẫn nhanh chóng chạy lại sau lưng Hoa Lân. Lúc này, thông đạo phía sau, một toán yêu nghiệt xông ra kèm theo luồng hắc khí nồng đậm ngùn ngụt bốc lên, nào là ác quỷ, yêu ma thập phần

hung tợn, lại còn có cả u linh không đầu rồi yêu vật với đủ loại hình dạng mà đi đầu chính là Huyết Ma Lưu Thế Kiệt.

Hà Chiếu Kiếm đột nhiên bùng phát hồng quang vạn trượng, trên thân kiếm bốc lửa dữ dội, chém mạnh tới phiến đá phía trên. Huyết Ma gặp lại Hoa Lân hiển nhiên cũng rất sửng sốt, lại thấy Thượng Quan Linh đang đứng bên cạnh gã kia, khoé miệng nở ra một tia cười dâm đãng. Bỗng phát hiện Hoa Lân đang muốn chạy trốn, nụ cười này vụt tắt, thân ảnh trắng bệch nhoáng lên nhanh chóng đánh tới.

Cùng lúc này, kiếm quang của Hoa Lân đã loé lên, "Tranh" một tiếng bổ thẳng vào phiến đá làm cả thông đạo rung chuyển kịch liệt. Thừa thế xông lên, ngọn lửa trên tay Hoa Lân thần tốc bạt không chụp lên thân ảnh Huyết Ma đang tiến tới, không gian trong thông đạo bỗng trở nên nóng cháy da thịt tựa Hoả Diệm Sơn, xác gã đệ tử Thục Sơn cùng trường kiếm của hắn, lập tức bị thiêu cháy thành tro bụi, đủ thấy ngọn lửa này uy lực bá đạo như thế nào.

Huyết Ma cả kinh vội thi triển bộ pháp tránh đi, đổng thời toàn thân phát ra một tầng huyết vụ bảo hộ thân

thể, lúc này khó khăn lắm mới chống chọi được với ngọn lửa của Hoa Lân. Kì thật nếu so về thực lực, Huyết Ma đương nhiên có thể dễ dàng lấy mạng đối phương, nhưng nơi này thông đạo vô xùng nhỏ hẹp nên ngọn lửa của Hoa Lân phát huy được hiệu quả tối đa làm cho Lưu Thế Kiệt không đủ lực ngăn chặn. Bon yêu ma phía sau đích thị công lực kém hơn Huyết Ma một chút, không ngừng kêu la thảm thiết, liên tục bị thiêu đốt hoá thành những đạo khí vụ mờ ảo, thế mới biết hồng quang quang của Hoa Lân là trời sinh ra để khắc chế bọn chúng.

Thượng Quan Linh cũng cảm thấy thông đạo bỗng bừng nóng lên dữ dội, vội vàng bay lên chạy thoát , lúc này phiến đá trên đỉnh đầu đã bị Hoa Lân chấn nát. Mặc dầu công lực nàng vô cùng thâm hậu nhưng cũng cảm thấy một luồn nóng rực khắp toàn thân, mồ hôi tuôn ra như suối, trong lòng không khỏi kinh ngạc, chẳng lẽ hắn có thể lợi hại vậy sao?

Còn đang mơ hồ, chợt thấy eo lưng nằm dường như bị ai quàng chặt, thì ra Hoa Lân ôm lấy nàng "Sưu" một tiếng bay khỏi Trấn Yêu Tháp, vừa chạy Hoa Lân vừa xuất toàn lực hét lớn: "Trấn Yêu Tháp thất thủ

rồi...thất thủ rồi...thất thủ rồi!!". Giọng nói vang lên tựa sấm rền vang vọng mọi ngõ ngách của Thục Sơn.

Chỉ nghe thấy toàn bộ Trấn Yêu Tháp bừng bừng rung chuyển, trên thân tháp xuất hiện vô số vết rạn nứt ngang dọc, rồi nghe "Oanh" một tiếng, sụp đổ xuống hoàn toàn, tầng tầng lớp lớp mảnh vỡ văng ra tứ phía, tro bụi cuồn cuộn, tạo ra quang cảnh vô cùng hoành tráng.

Hoa Lân kêu lên: "Hỏng rồi! ...Không cứu kịp mấy tên đệ tử Thục Sơn trong tháp rồi!"

Thượng Quan Linh chưa hết ngạc nhiên thì lại thấy một thân ảnh màu trắng nhanh tựa chớp giật bắn về phía hai người, năm ngón tay kẻ này co thành một quỷ trảo thần tốc đánh về phía Hoa Lân. Thượng Quan Linh hét lên một tiếng, dùng lựuc đẩy Hoa Lân ra rồi đưa thân mình ra phía trước che chắn cho hắn. Mà Hoa Lân phản ứng cũng thập phần nhanh nhẹn, trong đầu cũng định vì người yêu mà hy sinh, nhưng lại bị Thượng Quan Linh đẩy ra nên chỉ còn cách bất đắc dĩ phóng một cước về phía nàng.

Giờ khắc này, cả hai người cơ hồ cùng nghĩ về đối phương, đều định tự nguyện hy sinh bản thân để bảo

vệ người kia. Chỉ thấy bọn họ tách nhanh ra mà Huyết Ma "Sưu" một tiếng phi xuyên qua khoảng trống hai người để lại, giật mình quay lại. Nói thì chậm nhưng diễn biến sự việc chỉ trong chớp mắt.

Hoa Lân không chút do dự nhanh chóng ngự kiếm nhằm hướng Thượng Quan Linh quay lại, đồng thời Huyết Ma cũng nở một nụ cười nham hiểm hắc hắc quay đầu, vung chưởng chụp lấy nàng.

Lúc này, từ đống đổ nát của Trấn Yêu Tháp, "Sưu sưu sưu..." vô số yêu ma vọt ra, nhằm bốn phương tám hướng mà chạy đi. Nhưng trong đám này, xuất hiện tám yêu vật cường đại dường như cũng vì háo sắc, đồng loạt xông tới chỗ Thượng Quan Linh.

Thượng Quan Linh kinh hoảng, vội vàng đạp phi kiếm nhằm hướng Lăng Vân Điện trên Thục Sơn chạy về. Nếu từ dưới nhìn lên, trên bầu trời xuất hiện quang cảnh kì dị, phía trước là Thượng Quan Linh, theo sau là một đám sắc ma, sắc quỷ truy đuổi tạo ra một vòng xuyến muôn màu.

Trong đám này, dĩ nhiên tốc độ của Huyết Ma nhanh nhất, trong nháy mắt đã đuổi kịp Thượng Quan Linh thế nhưng Hoa Lân còn nhanh hơn một bậc, một đạo

kiếm khí bắn thẳng tới lưng Huyết Ma, buộc hắn phải nghiêng mình né tránh.

Cùng lúc đó, từ Nghị Sự Điện, bảy bóng người phi tới, thì ra là Thượng Quan Truy Vân, Cốc Thanh Phong, Mạnh Lôi...Huyết Ma Lưu Thế Kiệt thấy không thể đắc thủ phẫn nộ trợn mắt nhìn Hoa Lân, xoay người đánh tới. Hoa Lân hú lên quái dị, ngự kiếm bỏ chạy nào ngờ vừa rồi hắn đã hao tổn quá nhiều chân khí cho nên nhanh chóng bị Huyết Ma đuổi tới sau lưng.

Thượng Quan Linh hoảng sợ thất thanh kêu lên.....

Chương 16: PHONG VŨ DỤC LAI

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: TuLaDaiDe

Nguồn: 4vn.eu

Trong lúc nguy hiểm cận kề, Hoa Lân bất thần lộn người từ phi kiếm đáp xuống mặt đất, dù động tác hắn nhanh là vậy nhưng cuối cùng vẫn lĩnh trọn một trảo của Huyết Ma. Năm ngón tay sắc nhọn của Lưu Thế Kiệt ập đến, vạch sâu một đường dài trên lưng đối phương, Hoa Lân đau thấu tận tâm can, hộc ra ba

ngụm máu, tạo nên một trận huyết vụ từ trên không bay xuống.

Huyết Ma thấy luồn máu tươi kia chợt nổi lên trong lòng cảm giác thèm khát, đang định thi triển "Phệ Huyết Đại Pháp" đột nhiên nghe thấy xung quanh truyền đến vô số tiếng gào thét thảm thiết, phần lớn yêu ma trốn ra từ Trấn Yêu Tháp đều bị một đạo bạch quang liên tiếp bắn tan thành tro bụi.

Huyết Ma hoảng sợ nhìn lại chỉ thấy một bóng trắng từ chân trời bay tới rồi dừng lại giữa không trung oai phong hô lớn: "Thánh...Kiếm...Tru...Yêu...Trận". Trên thân thể người nọ đột nhiên phát ra một vòng sáng chói loà, tay phải nâng bảo kiếm, tay trái bắt quyết, từng đạo bạch quang nhanh chóng từ mũi kiếm bắn ra hoá thành vô số phi kiếm trắng ngần tựa tuyết, lao đi lấy mạng bọn yêu ma quỷ quái.

Trong trận mưa kiếm này bỗng xuất hiện một thanh bạch kiếm cường đại bắn thẳng tới công kích Huyết Ma. "Thu" một tiếng, Huyết Ma rõ ràng xuất chưởng đánh chặn phi kiếm không ngờ phi kiếm xuyên thủng qua tay đâm vào thân thể hắn. Huyết Ma lập tức toàn thân run sợ, phát hiện bạch kiếm này là do

băng tuyết ngưng tụ thành, lại mang theo một luồng năng lượng kỳ dị, đích thị là để tru diệt ma quỷ.

Cũng thật may mắn cho hắn, bản thân vốn không thuộc Quỷ Giới, lại nhập vào thân thể người, tu luyện thành bất tử nên phi kiếm này tất nhiên không thể hạ sát được hắn. Dù vậy Huyết Ma cũng bị doạ cho một trận kinh hồn, lại thấy người áo trắng kia dường như rất giống Lý Trần Ai, chín phần có thể nhận ra được thân phận đối phương liền xoay người tháo chạy, không dám tơ tưởng đến việc truy sát Hoa Lân nữa.

Đến lúc này, trên bầu trời, vô số yêu ma hoảng sợ bay lượn loạn xạ, cuống cuồng tán ra bốn phương tám hướng trốn đi. Bởi vì số lượng bọn chúng quá đông nên mọi người cơ bản không thể nào ngăn chặn kịp, chỉ còn biết trơ mắt mà nhìn mấy ngàn yêu vật thoát khỏi Thục Sơn bay xuống nhân gian, đương nhiên trong số đó có Huyết Ma trong nháy mắt đã khuất dạng.

Hoa Lân ngẩn người đứng giữa không trung, ngẩng đầu nhìn lên nhận ra người áo trắng mới tới đúng là Nhược Uyên. Kẻ này chỉ cần một chiêu "Thánh Kiếm

Tru Yêu Trận" đã giết được không biết bao nhiêu yêu quỷ xung quanh, làm cho mọi người tại đương trường không khỏi thán phục.

Cốc Thanh Phong ngự kiếm bay đến gần Nhược Uyên, vốn định vái chào thì bất ngờ Nhược Uyên tung người lướt đi, hiển nhiên không muốn bị bọn họ quấy rầy.

Hoa Lân trong lòng cảm thấy kỳ quái nên lớn tiếng gọi: "Nhược Uyên! Chờ ta với!", nói đoạn vội vàng đuổi theo.

Bám sát Nhược Uyên ra khỏ pham vi Thục Sơn, Hoa Lân lại phát hiện kết giới trên không lúc này cũng đã bị phá huỷ, xem ra cũng là do bàn tay của Huyết Ma.

Sau một hồi đằng không, Nhược Uyên cuối cùng cũng dừng lại giữa không trung, chờ Hoa Lân tới gần rồi tươi cười nói: "Ngươi học Ngự Kiếm Thuật ở đâu mà nhanh vậy? Thật sự làm ta ngạc nhiên đấy nhé!"

Hoa Lân không rõ vì nguyên nhân gì cũng cảm thấy Nhược Uyên thập phần thân thiết, không muốn xa rời, cất giọng hỏi: "Nhược đại ca! Dạo này người ở phương nào vậy?"

Nhược Uyên thấy hắn vẫn còn đôi chút tâm tính trẻ con, liền ôn nhu đáp: "Gần đây phát sinh nhiều chuyện, Phần Tinh Tông phái rất đông cao thủ xuống nhân gian, nhiều người chánh đạo chúng ta đã phải hy sinh". Hoa Lân "A!" lên một tiếng.

Nhược Uyên đột nhiên trầm sắc mặt lại hỏi: "Đạo hồng quang vừa rồi có phải do ngươi phát ra?"

Hoa Lân cả kinh vội nghiêm sắc mặt nói: "Hì hì hì! Huynh đã thu hồi Hoả Vân Thạch rồi thì ở đây ta sao có thể huy động hồng quang gì nữa?"

Nhược Uyên muốn nói điều gì đó nhưng lại thôi, nhẹ nhàng căn dặn: "Nơi này lại xuất hiện hồng quang, có thể Phần Tinh Tông sẽ lại phái người đến điều tra, ngươi nhất định phải cẩn thận mà ứng phó nhé!"

Hoa Lân được một phen hoảng sợ, Nhược Uyên vừa rồi cảnh cáo như vậy, hiển nhiên có ý ám chỉ đạo hồng quang vừa rồi có liên quan đến mình, thầm nghĩ chi bằng bây giờ vu cho kẻ khác, vội nói: "Vừa rồi Huyết Ma thi triển "Phệ Huyết Đại Pháp" cho nên mới xuất hiện đạo hồng quang kia...Nhược đại ca, người thấy có đúng không?"

Nhược Uyên sắc mặt trầm tư, phát hiện tiểu tử này cũng thật thông tuệ, gật đầu nói: "Không sai! "Phệ Huyết Đại Pháp" của Huyết Ma cũng phát ra một loại hồng quang tương tự. Hiện tượng vừa rồi cũng có thể do nguyên nhân này gây ra"

Hoa Lân khẳng định Nhược Uyên đang che dấu điều gì, bèn quyết định liều dò hỏi một phen: "Nhược đại ca! Người không thể tiết lộ cho ta một chút tin tức gì hay sao, chẳng lẽ để ta chết một cách không rõ ràng ư?"

Nhược Uyên thấy bộ dạng đáng thương của hắn, mềm lòng nói: "Được rồi! Để ta kể cho ngươi một câu chuyên từ xa xưa?"

Hoa Lân: "Xa xưa?"

Nhược Uyên cười khổ đáp: "Đúng, một chuyện từ rất lâu rồi. Ngươi có muốn nghe không?"

Nhược Uyên nhìn về phía bầu trời đêm xa xa, trong mắt lộ ra niềm cảm khái vô hạn, nói: "Trước kia, từ rất lâu, rất lâu rồi...có một môn phái gọi là Phần Tinh Tông, vô tình có được một quyển bí tịch, bọn chúng đều dựa vào bí tịch này bắt đầu tu luyện ma công. Vì

thế chính đạo trong thiên hạ đều đứng lên, quyết tâm tiêu diệt mầm mống tai hoạ cho nhân gian này. Thế nhưng sau khi tu luyện ma công, pháp thuật cũng như công lực của bọn người Phần Tinh Tông gia tăng nhanh chóng nên trong suốt mười ngàn năm, quần hùng chính đạo không ngừng chinh phạt, tựu chung bọn chúng vẫn bình an vô sự. Nghe nói lúc bấy giờ chúng ẩn trong Ma Giới, lại thiết lập một lực lượng phong bế ngay lối vào Ma giới. Nhưng rồi năm này qua năm khác, mặc cho bọn chúng hung hãn bao nhiêu vẫn không ngừng bị thiên hạ đuổi giết. Vì vậy chúng mới định dùng "Huyết Ma Đại Trận" để xoay chuyển càn khôn, nhưng muốn thiết lập "Huyết Ma Đại Trận" cần phải có tám kiện thần khí, cũng như phải có tám tuyệt đỉnh cao thủ đồng thời phát công mới được. Ngoài ra ta nghe nói còn cần lượng lớn máu tươi để phụ trợ phát động trận pháp" nói đến đây Nhược Uyên liếc nhìn Hoa Lân, sắc mặt có điểm kỳ quái.

Hoa Lân nghe thấy nhắc đến máu tươi, không khỏi lạnh gáy, rùng mình một cái, chỉ nghe Nhược Uyên lại nói tiếp: "Vì những lý do trên, Phần Tinh Tông bắt đầu tiến hành bắt cóc người trong giới tu chân, một

khi bị bắt đi thì không ai có thể trở về, thế nên mọi người đã đổi tên gọi từ "Phần Tinh Tông"-một mỹ danh- thành "Phần Âm Tông"...."

Lúc này đột nhiên Nhược Uyên dừng lại, quay đầu quan sát bốn phía trên không, thấy xung quanh coi như an toàn, lại nói tiếp: "Một ngàn năm trước, bọn chúng đột nhiên huy động rất đông cao thủ tìm kiếm tiên khí "Phần Tinh Luân" nhằm sử dụng sức mạnh của "Phần Tinh Luân" để thay đổi cục diện. Đương nhiên chính đạo trong thiên hạ dốc toàn lực ngăn chặn, hơn nữa nhất trí với nhau tìm mọi cách phải phá huỷ bằng được "Phần Tinh Luân", lúc này thiên hạ bắt đầu trở nên đại loạn. Không lâu sau đó, nghe nói bọn chúng đã tìm được manh mối lại tập trung một lực lượng đông đảo tại Miểu Phiêu Hà vì vậy trong vòng vài ngày, các nhân vật chính đạo hoả tốc đến đó, hai bên giao tranh tử thương vô số. Mà sư huynh ta, Nhược Phong cũng vội vàng tham chiến, tin tưởng trong vòng ít hôm một số lượng lớn cao thủ tiến đến nơi này!...Tốt lắm! Ta đã kể xong rồi, ngươi nghe có hiểu được gì không?"

Hoa Lân nghe xong, dường như lọt giữ biển sương mù, thầm nghĩ sự tình của Phần Âm Giáo tiếp diễn sẽ thế nào đây? Thực sự là không hiểu nổi!, hơn nữa nghe giọng điệu của Nhược Uyên dường như ý muốn ám chỉ vì hoả diễm trong nội thể mà mình sẽ bị truy sát. Điều này có thể là sự thật sao?

Hoa Lân đột nhiên chấn động toàn thân vì chợt nghĩ đến một việc nghiêm trọng khôn cùng. Vừa rồi khi Nhược Uyên nhắc đến "Phần Tinh Luân", dáng vẻ tỏ ra đặc biệt cẩn trọng, chẳng nhẽ...?

Nhược Uyên thấy hắn khẽ rung động người, hiểu được hắn đã tỉnh ngộ liên lại gàn trìu mến nói: "Tiểu Lân! Từ nay về sau ta không thể giúp ngươi được nữa. Ta nhớ rõ ngươi từng nói một câu " Mỗi người trong chúng ta đều có trách nhiệm trừ ma vệ đạo, dẫu chết cũng phải chết vì chính nghĩa". Câu nói này từ đó đến nay ta vẫn cảm thấy xúc động vô hạn"

Nhược Uyên từ trong ngực áo lấy ra một viên hoàn dược trong suốt nhét vào tay Hoa Lân, nhẹ nói: "Cho nên ta quyết định giúp ngươi một phen. Nếu một ngày nào đó, nếu ngươi bị chính đạo bắt giữ thì hãy

nhanh chóng nuốt viên hoàn dược này, không chừng có thể giữ được tính mạng"

Hoa Lân nhận lấy dược hoàn đang định hỏi thêm đôi điều thì đã thấy phiêu diêu khuất dạng cuối chân trời, chỉ còn nghe thấy hắn thấp giọng ngâm: "Trừ ma lãng tích thiên nhai lộ, Thế nhân khiếp chỉ vệ đạo nan! Câu này cần phải sửa lại a!"

Nguyên lai, trước đây Hoa Lân trong lúc vô ý thốt lên lời nguyện ước trừ ma, khiến cho Nhược Uyên cảm thấy tâm đắc vô cùng, nên lúc này mới tới chiếu cố hắn. Lần kỳ ngộ này liệu có nằm trong mong đợi của Hoa Lân?

Cẩn thận cất kĩ viên dược hoàn, Hoa Lân chán nản từ từ quay lại Thục Sơn. Từ xa nhìn lại có thể thấy vô số người vây quanh đống đổ nát của Trấn Yêu Tháp, rất nhiều đệ tử Thục Sơn đào bới với mục đích tìm được những người còn sống sót trong vô vọng.

Hoa Lân còn chưa hạ xuống hiện trường thì mấy vị cao thủ đã lập tức ngự kiếm lên trời nghênh đón. Mạnh Lôi, Thượng Quan Truy Vân, Cốc Thanh Phong cùng Thượng Quan Linh gần như đồng thời hỏi: "Vị cao thủ vừa rồi là ai thế?"

Hoa Lân cười nói: "Thực ra ta cũng chỉ biết hắn là Nhược Uyên mà thôi, ha ha!"

Thượng Quan Linh thấy trên y phục của Hoa Lân nhuốm máu, kinh hô: "A! Vừa rồi ngươi thọ thương, giờ thế nào rồi?" nói xong định lại gần xem xét chợt nàng phát hiện Thượng Quan Truy Vân và Cốc Thanh Phong đang nhìn mình với ánh mắt kì dị.

Thượng Quan Linh lập tức cảm thấy mặt mình nóng bừng, đêm nay hết lần này đến lần khác bị Hoa Lân kéo đi, quên cả mang khăn che mặt, giờ đây trên má không khỏi thấp thoáng ửng lên ánh hồng, thập phần đáng yêu.

Chỉ có Mạnh Lôi không biết chút gì về chuyện tình cảm nam nữ, quan sát sau lưng Hoa Lân rồi nói: "Ai! Miệng vết thương đã khép lại rồi! ...không việc gì ....không việc gì!"

Hoa Lân đắc ý nói: "Đương nhiên rồi! Đệ có thuốc trị thương tốt nhất thế gian, vết thương nhỏ này thì nhằm nhò gì!"

Mạnh Lôi nói: "Ta không tin nó lại công hiệu hơn Tuyết Liên Đan của Thục Sơn! Cho ta xem nào...!"

Hoa Lân: "Ách! Vừa rồi hết rồi"

Mạnh Lôi: "Đồ rắm thối!"

Thượng Quan Truy Vân thấy hai lại chuẩn bị cãi cọ, vội vàng ngắt lời "Tứ đệ!....Vừa rồi ngươi hét lớn "Trấn Yêu Tháp thất thủ rồi", sự việc rốt cục là như thế nào?"

Hoa Lân nhún vai đáp: "Các người cũng đều thấy đấy, Huyết Ma Lưu Thế Kiệt đích thân ra tay, Trấn Yêu Tháp không sụp đổ mới lạ!"

Mạnh Lôi kì quái nói: "Trấn Yêu Tháp là thiên hạ đệ nhất bảo tháp, với năng lực của Huyết Ma chắc gì đã phá được hết trận đồ trong đó!"

Hoa Lân bắt đầu toát mồ hôi, thầm nghĩ trong lúc chạy trốn, toàn lực thi triển hoả diễm lên bảo kiếm, chẳng những phá tan phiến đá trên đỉnh đầu mà có khi cũng làm dao động căn cơ của Trấn Yêu Tháp, xem chừng kẻ đã phá huỷ Trấn Yêu Tháp lại là chính mình, vì vậy lắp bắp nói: "Điều này...điều này cũng là do sơ suất của đệ! Lúc ấy..."

Thượng Quan Truy Vân sốt ruột hỏi: "Ngươi vừa nói sơ suất cái gì?"

Hoa Lân: "Đệ..." vốn định nói chính mình đã bổ kiếm phá huỷ thông đạo nhưng lại nghĩ liệu đại ca và nhị ca có tin mình không ? do vậy chỉ còn biết im lặng.

Thượng Quan Linh bên cạnh cũng chợt vã mồ hôi...

Sao lại thế này?

Hoa Lân đột nhiên trở thành "Tứ đệ" của cha mình, chẳng lẽ trước mặt mình lại thành cháu gái hắn hay sao? Mà nguy thay mình với Hoa Lân lại có quan hệ nhục thân, điều này....

Cốc Thanh Phong bỗng sắc mặt trầm trọng nói: "Ài....! Tất cả đều là sai sót của Thục Sơn chúng ta, thực không ngờ Lưu Thế Kiệt...Huyết Ma lại nhằm vào Trấn Yêu Tháp để ra tay. Hắn trước kia vốn là thủ toạ Cấm Ma Điện của Thục Sơn, với chức trách ấy hắn được tự do ra vào Trấn Yêu Tháp, hiển nhiên biến cố lần này là do hắn âm mưu từ lâu rồi. Mà này tứ đệ, làm sao ngươi phát hiện ra hành tung của Huyết Ma?"

Hoa Lân nhìn Thượng Quan Linh rồi lại quay ra nhìn Cốc Thanh Phong, thầm nghĩ pảhi giải thích thế nào đây?, gãi gãi đầu lắp bắp: "Ừm! Đúng rồi, sự tình là

thế này, đệ phát hiện hai gã đệ tử Thiên Sơn thái độ mờ ám vì vậy lặng lẽ theo dõi bọn chúng, kết quả thấy chúng cùng vài tên đệ tử Thục Sơn tham gia, cuối cùng phát hiện tung tích của Huyết Ma..."

Thượng Quan Truy Vân chấn động thân thể hỏi: "Đệ tử Thiên Sơn ư?... Là kẻ nào?"

Hoa Lân: "Cái này...là Hạng Tiêu Vân và Trần Kiêu, có lẽ bọn chúng có quan hệ với Huyết Ma...hắc hắc hắc! Đương nhiên trong đó Thục Sơn cũng có phần!"

Nếu người khác nghe được những lời này nhất định cho rằng hắn có thành kiến với Thục Sơn và Thiên Sơn. Nhưng Mạnh Lôi, Thượng Quan Truy Vân cũng như Cốc Thanh Phong đều rõ khả năng thôi miên siêu cường của Huyết Ma nên nội dung nhận định của Hoa Lân hoàn toàn có thể là sự thật. Lại nói Thượng Quan Truy Vân nghe đến đây kinh hãi thất sắc nói: "Hạng Tiêu Vân? Có phải hắn là con trai của Hạng Mạc Thiên không?"

Hoa Lân thấy nhị ca mình phản ứng mãnh liệt như vậy, chỉ có thể nói: "Ách!...Trước tiên đệ phải thừa nhận mình cùng với Hạng Tiêu Vân vốn có hiềm

khích, nếu không tin lời đệ nói thì cứ âm thầm theo dõi hắn, trước sau mọi việc sẽ sáng tỏ!"

Thượng Quan Truy Vân trong lòng rối bồi, thầm nghĩ sự tình này vô cùng trọng đại, một khi không cẩn thận sẽ náo động Thiên Sơn, nhất định phải đích thân điều tra rõ chân tướng, sau đó sẽ giao lại cho Hạng Mạc Thiên tự xử lí.

Cho tới thời điểm, hành tung của Huyết Ma bất ngờ đều liên quan đến Tam Thánh Môn, ngay cảThiên Sơn phái vốn coi trọng trau dồi phẩm hạnh cũng bị dính líu khiến người ta chấn động, Thượng Quan Truy Vân thở dài nói: "Ài! Huyết Ma rốt cuộc muốn làm chi đây?"

Thượng Quan Linh suốt từ nãy đến giờ im lặng, đứng yên một bên, bỗng nói chen vào: "Không còn chuyện gì nữa thì ta về trước đây!"

Thượng Quan Truy Vân vội hỏi: "Chờ một chút!", đoạn nhìn Hoa Lân, rồi lại nhìn con gái mình, rồi hỏi tiếp: "Sao con lại xuất hiện tại nơi này, lại còn bị Huyết Ma truy đuổi?"

Khuôn mặt khả ái của Thượng Quan Linh lại ửng hồng lên, vùng vằng nói: "Ai cần cha quản đến!", nói xong phát hiện tất cả đều đang nhìn ánh mắt kỳ quái, nàng dậm chân, "Hừ!" một tiếng ngự phi kiếm bay đi. Thấy nàng ta cư xử nhõng nhẽo tựa thiếu nữ, mọi người không kìm được phá lên một trận cười.

Để tránh mọi người chú ý đến thái độ xấu hổ của Thượng Quan Linh, HoaLân nói tránh đi: "Đệ cũng không có thời gian nói chuyện phiếm với các huynh nữa, ngày mai đệ phải tỷ thí với Hác Văn Chân rồi nên giờ phải đi luyện kiếm một chút. Hắc hắc hắc!"

Mạnh Lôi nghiêm giọng nhắc nhở: "Trong cuộc tỷ thí ngày mai, vận khí của ngươi không còn may mắn như trước nữa đâu. Gã đồ đệ của ta tính tình thập phần trầm ổn, những trò gian trá của người cũng sẽ không có tác dụng gì đâu."

Thượng Quan Truy Vân, gạt đi phiền muộn, khẽ cười nói: "Tứ đệ hãy nghe lời ta! Hà tất phải vì một thanh kiếm vô dụng mà phải liều mạng như vậy?"

Cốc Thanh Phong cung hùa theo, nghiêm sắc mặt nói: "Kì thật đúng là Huyền Thiên Kiếm không có gì đặc biệt cả! Chúng ta đã nghiên cứu kỹ nhưng nó chỉ là

một thanh thép thô lậu, căn bản chẳng thể nào rèn thành linh kiếm hơn nữa cũng chẳng có chút tác dụng nào khác"

Hoa Lân chợt nghênh nghênh mặt nói: "Đệ thích đoạt thanh kiếm đó đấy! Phải đoạt cho bằng được đấy!...Các huynh không phục à?"

"Ha ha ha"

Chương 17: TIỆN NGHI SƯ THÚC

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: TuLaDaiDe

Nguồn: 4vn.eu

Hoa Lân đang cùng bọn người Thượng Quan Truy Vân đàm luận, chợt thấy dưới mặt đất có âm thanh thánh thót gọi tên mình, không phải Diệp Thanh thì còn ai vào đây nữa? Vì vậy, hắn vội vàng từ biệt, ngự kiếm hạ xuống.

Diệp Thanh thấy sau lưng hắn loang lổ vết máu, hiển nhiên lo lắng khôn cùng, lập tức vội vàng lôi Hoa Lân về Quan Tinh Các, vừa để thay y phục vừa để trị liệu vết thương kia. Hoa Lân đương nhiên chỉ có thể

ngoan ngoãn nghe lời, để cho Diệp Thanh chăm sóc rồi đem biến cố lúc nãy thuật lại cho nàng từ đầu đến cuối, lúc này khiến nàng không khỏi kinh hoảng.

Do vừa trải qua một đợt kịch chiến, công lực bị hao mòn nghiêm trọng, Hoa Lân nhanh chóng ngồi xuống đầu giường bắt đầu toạ thiền. Sau khi Thục Sơn trải qua biến cố đêm nay, ngày mai trận tỷ thí với Hác Vân Chân không biết còn được tổ chức hay không nữa? Thôi thì mặc kệ, cứ hồi phục thật nhanh công lực cái đã. Dần dần, hắn lại chìm đắm vào cảnh giới hư không....

****

Đêm nay, sự kiện "Trấn Yêu Tháp" trên Thục Sơn đã ảnh hưởng sâu sắc đến các đồng đạo võ lâm tham gia kiếm điển lần này. Sự uy hiếp của Huyết Ma tại ra một màn không khí nặng nề bao trùm lên tâm trí mọi người.

Tại Lăng Vân Điện, Thục Sơn lập tức thương thảo đối sách cả đêm, có điều lúc này rất nhiều đệ tử không tài nào hiểu nổi, trong mắt họ, Trấn Yêu Tháp được coi như "pháo đài bất khả xâm phạm", thế nào lại bị gã yêu nhân kia ngang nhiên xâm nhập, trận pháp từ

ngàn xưa để lại trấn giữ trong tháp có lẽ nào lại bị người ta dễ dàng phá huỷ nhỉ?

Trường biến cố kinh thiên động địa trên rốt cuộc cũng đã làm kinh động đến chưởng môn Thục Sơn Lí Tiểu Yểu đang bế quan tu luyện. Lúc này, hai bên đại sảnh Lăng Vân Điện đứng đầy mấy trăm đệ tử Thục Sơn, toàn trường im phăng phắc bỗng có người hô lớn: "Chưởng môn giá lâm!"

Tất cả mọi người giật mình đồng loạt hướng lên hàng ghế thượng toạ, đột nhiên một cỗ hùng khí cường đại bao phủ toàn trường, một lão già râu tóc bạc phơ chậm rãi từ từ bước ra. Chỉ thấy khuôn mặt ông ta lên vẻ uy nghi, đĩnh đạc, cốt cách phiêu diêu tựa thần tiên chốn phàm trần, khiến người ta vừa cảm thấy thân thiết lại vừa cảm thấy kính sợ. Đôi mắt thâm trầm của ông ta đảo nhìn một vòng toàn trường cơ hồ nhìn thấu tận đáy lòng từng người.

Cốc Thanh Phong đứng trên thềm, hướng tới lão nhân vừa xuất hiện, hành lễ nói: "Sư huynh!..Tiểu đệ thật vô dụng, để cho Thục Sơn xảy ra đại biến, làm cho kinh động đến sư huynh, thật muôn phần hổ thẹn!"

Lão nhân kia nhìn hắn, thong thả gật gật đầu, trầm giọng nói: "Bây giờ không cần nhiều lời thêm nữa, chúng ta phải gấp rút khôi phục lại Trấn Yêu Tháp, gấp rút đuổi bắt đám yêu ngiệt đã xổng ra, ngăn không để chúng làm thương tổn đến lê dân bá tánh"

Cốc Phi Hồng cũng cảm thấy áy náy trong lòng nói: ""Chưởng môn sư bá!...Biến cố lần này cũng đều do sơ suất của đệ tử, Phi Hồng xin nhận hết trách nhiệm, mong chưởng môn sư bá chọn ra người khác làm thay chức trách của đệ tử..."

Lão nhân vội xua tay ngăn lại: "Phi Hồng ngàn vạn lần không nên tự trách mình! Nói cho cùng, biến cố lần này đúng là thảm hoạ giáng xuống Thục Sơn, người ngoài làm sao có đủ tài trí phá huỷ được bảo tháp? Cho dù ngươi có cẩn thận đến đâu thì ngươi e rằng cũng không có khả năng phát hiện được sự tình đâu!"

Đại đa số đệ tử Thục Sơn đều không rõ chuyện gì xảy ra đều cảm thấy sửng sốt. Theo như ý của chưởng môn, dường như ám chỉ kẻ đã tấn công bảo tháp là người của Thục Sơn, mọi người đều chấn động, bên dưới bắt đầu xì xào bàn tán.

Cốc Thanh Phong quay về phía chưởng môn sư huynh nhìn nhìn, thấy ông ta gật gật đầu liền giương giọng nói: "Mọi người bình tĩnh! Có chuyện này vốn định thông báo với mọi người sau khi kết thúc kiếm điển. Bất quá tối nay phát sinh dị biến, ta sẽ tiết lộ sự việc để mọi người được thông tường!"

Cốc Thanh Phong dừng lại một chút, nhìn thấy người người bên dưới cũng đã định tâm lại, thở dài nói tiếp: "Ài! Hai mươi năm trước đây, Thục Sơn chúng ta vẫn đang tiếp tục dốc lực nghiên cứu, rèn luyện pháp thuật... Lúc đó, một đại cao thủ là Lưu Thế Kiệt và Dư Hữu Lộ phát hiện ra một bộ tu pháp kì dị, rồi không kể nguy hiểm cho bản thân mà tiến hành thí luyện. Ai ngờ bốn năm sau, bọn họ bị môn kì thuật kia lung lạc tâm trí, rốt cục cũng đánh mất chính bản thân mình..."

Đến đây Cốc Thanh Phong đem chuyện Lưu Thế Kiệt gặp gỡ Quỷ Thần Trắc, tóm tắt kể lại một lượt, đệ tử Thục Sơn nhất nhất quay ra nhìn nhau, dường như không thể tin vào tai mình. "...Không bao lâu sau, Quỷ Thần Trắc đột nhiên bỏ đi, dựa vào những gì đã

trải qua, nhắc nhở toàn bộ đệ tử Thục Sơn nhất định không được tu luyện theo hướng bàng môn tà đạo..."

Nghe đến đây, đám đông phía dưới trở nên náo loạn, ầm ĩ, toàn bộ đệ tử Thục Sơn lúc này đều chấn động...

*****

Sáng sớm, Hoa Lân từ từ tỉnh lại, mệt mỏi tích tụ trong mấy ngày vừa rồi cũng tan biến. Diệp Thanh thấy hắn tập trung đến mất ăn mất ngủ để luyện tập tu chân bí tịch, tối qua lại suýt nữa mất mạng dưới tay Huyết Ma, thì trìu mến nói: "Lân ca ca! Chi bằng năm năm nữa chúng ta trở lại đoạt kiếm, được không?"

Hoa Lân đứng lên an ủi nàng nói: "Chỉ cần nỗ lực hết mình, ta nhất định không hề phải hối tiếc...Hơn nữa, không ngừng khổ luyện, nâng cao võ công cũng là cần thiết, trên đường đời sau này còn nhiều gian nan chúng mà ta phải trải qua mà"

Diệp Thanh mặc dù trong lòng còn đôi chút lo lắng nhưng cũng cười nói: "Mấy ngày nay võ công của công tử tiến bộ phi thường, thậm chí còn luyện thành

Ngự Lôi Thuật. Muội đoán tương lai không chừng huynh trở thành thiên hạ đệ nhất! Hì hì hì..."

Hoa Lân chỉ còn biết cười khổ, trong lòng tự biết dù bản thân có luyện võ công đến mức nào chăng nữa thì cũng chẳng thể là đối thủ của bọn ma đầu Phần Âm Tông. Vì vậy tương lai mình sẽ vô cùng mờ mịt, nếu lại vận dụng ngọn hoả diễm kia thì một ngày nào đó kiếp nạn sẽ lại giáng xuống...

Hoa Lân nhìn nhìn về phía ánh sáng mặt trời đằng đông, biết kiếm điển chuẩn bị bắt đầu nên cùng Diệp Thanh bước xuống Quan Tinh Các, đang chuẩn bị mở cửa ra ngoài thì nghe truyền đến tiếng gõ cửa "Đoạt đoạt đoạt"

Mở cửa ra thì thấy Đinh Tường vừa cười vừa xông vào, vỗ mạnh lên vai Hoa Lân nói: "Huynh đệ! Tối qua Thục Sơn huyên náo một hồi, ngươi có chợp mắt được không?

Hoa Lân thấy hắn bộ dạng vui vẻ như vậy, không khỏi buột miệng hỏi: "Huynh đến tìm ta sớm vậy, có phải có tin tức gì tốt lành hay không?"

Đinh Tường cười ha hả nói: "Xem ra khả năng chiến thắng hôm nay của ngươi rất lớn đó! Tối qua, sau khi náo động một hồi, ta không tài nào ngủ được bèn kiếm mấy vị bằng hữu đàm luận suốt đêm. Nghe nói, Hác Văn Chân luyện tập kiếm pháp suốt ngày hôm qua để hòng đối phó với ngươi. Hơn nữa bản thân hắn cũng thừa nhận cũng chỉ nắm được năm phần thắng mà thôi!"

Hoa Lân cười cười, kéo Đinh Tường đi ra ngoài, cố ý lộ ra vẻ mặt lo lắng, nói: "Hắn cũng miệt mài luyện kiếm ư? Vậy nguy rồi!...Nếu hắn ta cẩn thận như vậy thì ta làm sao có thể thủ thắng được đây? Ài!", vừa đi vừa nói cũng đã ra đến đường lớn, Hoa Lân phát động phi kiếm, ôm Diệp Thanh đứng lên trên.

Đinh Tường thấy vậy cũng lấy ra phi kiếm cùng hai người kia nhằm hướng Lăng Vân Đỉnh bay đi, đồng thời cất tiếng cười ha hả: "Ngươi nói vậy là sai rồi!...Ta cũng đã chứng kiến qua võ công của Hác Văn Chân, kiếm pháp của hắn mặc dù lợi hại vô cùng nhưng chiêu nào, thức nào của hắn đều cứng nhắc, điểm này so với kiếm pháp linh hoạt của ngươi thì thế nào? Hơn nữa, bản thân hắn cũng chịu áp lực

thật sự rất lớn, tỷ thí cùng ngươ không tránh khỏi căng thẳng. Cho nên ta nói khả năng chiến thắng của ngươi lớn hơn hắn rất nhiều mới đúng. Hắc hắc hắc..."

Diệp Thanh ngẩng đầu lên nói với Hoa Lân: "Công tử! Chàng xem có phải Mạnh đại ca đã chỉ điểm cho Hác Vân Chân võ công của người không? Bằng không sao Hác Văn Chân đột nhiên lại khẩn trương như vậy?"

Hoa Lân mỉm cười nói: "Mạnh đại ca tuyệt nhiên sẽ không thiên vị bất cứ người nào đâu! Chẳng qua thân là sư phụ của Hác Văn Chân, đương nhiên phải có trách nhiệm nhắc nhở đôi chút, chúng ta vốn là phận dưới nào có thể trách cứ huynh ấy!"

Đinh Tường chấn động nói: "Không phải chứ? Mạnh tiền bối là huynh trưởng của các người ư?". Hoa Lân chỉ nhẹ cười rồi im lặng.

Ba người bay tới Lăng Vân Đỉnh đã thấy cả khoảng không rộng lớn trên đỉnh núi đã kín đặc người xem, náo nhiệt vô cùng. Đám đông đang bàn tán xôn xao, phát ra âm thanh đinh tai nhức óc, hiển nhiên đang bình luận về biến sự tối hôm qua. Chợt có người nhìn thấy Hoa Lân, Diệp Thanh cùng Đinh Tường ngự

kiếm bay đến, đám đông đồng loạt đứng dậy hoan hô.

Hoa Lân không ngờ mình được người ta hoan nghênh nhiệt liệt đến vậy, thầm nghĩ có điểm gì khác thường đây. Ngay sau đó, Hác Văn Chân cũng ngự kiếm từ bên kia bay lại, tươi cười nhằm Hoa Lân lễ phép cúi chào. Lập tức, đám đông bộc phát một tràng vỗ tay nhiệt liệt. Ba người vừa dừng lại, Hoa Lân vẫn còn đang suy nghĩ miên man bỗng , từ bốn phía xung quanh, một số người đã hô to: "Bắt đầu nào...bắt đầu nào...bắt đầu nào...". Nguyên lai bọn họ sợ do Thục Sơn tối qua xảy ra biến cố mà huỷ bỏ buổi tỷ thí này, vì vậy phản ứng so với mọi hôm mãnh liệt hơn rất nhiều, thử hỏi đã là người trong giang hồ, ai lại đành lòng bỏ qua dịp được chứng kiến những trận đấu kinh thiên thế này?"

Hoa Lân thấy mọi người cao hứng như vậy thì chắc mẩm Thục Sơn sẽ thuận theo ý kiến quần hùng mà tiếp tục cho trận đấu bắt đầu ngay thôi.

Quả nhiên, Mạnh Lôi giương giọng nói: "Các vị võ lâm đồng đạo! Xin giữ yên lặng một chút! Hôm nay, cuộc tỷ thí giữa Toàn Chân Giáo Hác Văn Chân cùng

Tiên Kiếm Phái Hoa Lân tiếp tục tiến hành. Mặt khác, sau khi tỷ thí kết thúc, mong mọi người đừng vội dời khỏi nơi này, Thục Sơn sẽ công bố một sự việc trọng đại, hy vọng mọi người đồng tình! Tốt lắm! Không nhiều lời thêm nữa, kiếm điển tiếp tục tiến hành! Mời Hoa Lân và Hác Văn Chân lên lôi đài"

Từ xa xa, Hác Văn Chân hướng về Hoa Lân hành lễ rồi ngự kiếm bay lên lôi đài trong tiếng hoan hô nhiệt liệt. Hoa Lân cũng rút kiếm phi lên, vẽ lên không trung một đường cầu vồng tuyệt đẹp, dưới đài đương nhiên vang lên một tràng vỗ tay, nhưng có phần thưa thớt.

Hoa Lân vừa đặt chân lên đài đã thấy truyền đến giọng Tây Môn Vô Ngân nói: "Tiểu Lân cố lên! Tiểu Lân cố lên!", đồng thời Cổ Duyên còn hét lớn: "Tiểu Lân! Ta đặt cược cửa ngươi hai vạn năm ngàn hai trăm bạc rồi đó! Ngươi mà thua thì phải bồi hoàn cho ta số bạc đó nghe chưa!"

Hoa Lân giận dữ nói: "Ta mà thắng thì sao nào?"

Cổ Duyên dường như cố ý khích tướng nói: "Nào dễ như vậy? Ngươi đang muốn ăn chân gà hả? Ta mua

cho ngươi một vạn cái chân gà, cho ngươi ăn đến chết thì thôi"

Hoa Lân mắng: "Sao ngươi không đi chết đi?"

"Ha ha ha..."

Cổ nhân nói không sai: "Long giao long, phượng giao phượng lão thử đích bằng hữu đả động (đại ý như câu "Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã" -dịch giả-). Không hổ là bằng hữu của Hoa Lân, tích cách giống nhau y hệt, may ra chỉ có Đinh Tường là ngoại lệ.

Hác Văn Chân thấy điệu bộ vừa rồi của Hoa Lân, thầm nghĩ sao sư phụ mình lại kết giao với một người huynh đệ cổ quái như vậy nhỉ? Đúng là một chuyện kì khôi trong thiên hạ! Hắn không hay rằng sư phụ hắn -Mạnh Lôi cũng là một người hiếu động, đôi phần giống với Hoa Lân, chỉ có điều Mạnh Lôi không bao giờ biểu lộ trước mặt đệ tử mình mà thôi.

Hác Vân Chân thập phần nhã nhặn, cúi đầu hành lễ với Hoa Lân, nói: "Hoa sư thúc! Xin mời hạ thủ trước...!"

Hoa Lân nghe vậy thiếu chút nữa lăn ra ngất, thầm nghĩ Mạnh Lôi thế nào lại đào tạo ra một gã đồ đệ

cứng nhắc như vậy? Lại còn gọi mình cái gì là "sư thúc", thật khiến mình xấu hổ chết đi được...

Quả nhiên, đám người dưới đài truyền đến tiếng hô hoán kinh ngạc...

Chương 18: CHÂN THẬT GIÁC LƯỢNG

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: TuLaDaiDe

Nguồn: 4vn.eu

Hoa Lân cùng Hác Văn Chân sau một hồi khách sáo, lúc này mới bắt đầu thi triển Ngự Kiếm Thuật bay lên bầu trời. Hai người đối diện nhau trên không trung hồi lâu, đều cảm thấy lo lắng, chưa thể tìm ra cách nào đánh bại đối phuơng .

Một trận gió nhẹ thổi qua mang theo một đám mây mù mờ ảo, nhẹ nhàng mơn trớn Lăng Vân Đỉnh. Vạt áo bọn họ phần phật tung bay, từ mặt đất nhìn lên, thấy họ tựa như đang phiêu du giữa chốn tiên cảnh, làm cho người ta cảm thấy mê hoặc, khát khao...

Mạnh Lôi, Thượng Quan Truy Vân cùng Cốc Thanh Phong cũng đã bay theo lên không trung vì bọn họ

nắm rất rõ thực lực của Hoa Lan và Hác Văn Chân. Võ công của hai đối thủ có thể nói là bất phân thắng bại, hơn nữa kiếm pháp Hoa Lân cực kì thần tốc cũng như uy mãnh, nếu không cẩn thận, không biết chừng dẫn đến lưỡng bại câu thương, cho nên bọn họ phải theo sát để phòng hộ.

Người xem dưới đài cảm thấy như ngừng thở, im lặng chờ hai người ra tay.

Hác Văn Chân lại hành lễ nói: "Mời người xuất thủ..."

Hoa Lân gật gật đầu, cũng có ý khách sáo, nhẹ nhàng xuất ra chiêu "Nghênh Phong Nhận" chém tới đối phương. Đây mặc dù là chiêu mở đầu của Tuyệt Trần Kiếm Pháp nhưng thanh thế cũng thật phi thường, quấn theo một trận cuồng phong đánh tới Hác Văn Chân.

Hác Văn Chân cũng không vội vàng xông lên, khẽ nghiêng người lách đi, vận lực bắn ra một chỉ, điểm tới Thiên trung huyệt của Hoa Lân. Hai người đánh qua lại đã mười hai chiêu, hạ thủ cũng thập phần bình thản, không hề mang theo chút sát ý nào, hiển nhiên đều tôn trọng thân phận đối phương. Tác phong của Hoa Lân cũng khác hẳn ngày thường,

kiếm pháp quang minh lỗi lạc, ẩn hiện phong thái của tuyệt đỉnh cao thủ.

Tuy là hai người kia giao đấu với nhau có phần khách khí như vậy nhưng người xem bên dưới cảm thấy một luồn áp lực khổng lồ ép xuống, tâm can dường như bị một đạo lực vô hình cào xé, chợt thấy hai người kia trên không vẻ mặt ngưng đọng, thấp thoáng biểu lộ sự căng thẳng, dường như đang chờ thời cơ để xuất ra những chiêu thức kinh thiên động địa.

Quả nhiên lúc này, trên bầu trời, gió trên bầu trời bắt đầu gào thét, kình khí từ Hoa Lân và Hác Văn Chân ngày càng cường bạo. Một mảng mây mù từ xa xa phiêu đãng trôi lại, vừa tiếp cận gần phạm vi giao chiến đã tan đi một cách vô hình. Trên mặt đất, người xem cũng dần dẫn cảm thấy cỗ áp lực trên đầu ngày một gia tăng, toàn trường bao trùm một màn không khí yên tĩnh.

Đột nhiên một tiếng nổ vang lên "Phanh", rốt cục Hoa Lân cùng Hác Văn Chân cũng đối nhau một chưởng dữ dội, mọi người cảm thấy mắt mình hoa lên, thân pháp hai người kia đồng thời đại biến, một màn tinh

quang sáng lạn bao phủ lấy thân ảnh hai người. Ngay sau đó, bên phía trái cũng xuất hiện ba đạo ánh sáng chói loà, "Tranh...tranh...tranh" đánh tới màn tinh quang vừa rồi.

Dưới đài, tất cả mọi người cảm thấy tâm thần như bị ngưng trệ, quả nhiên trên bầu trời bùng phát một vừng nổ lớn "Phanh phanh phanh phanh...". Tinh quang còn chưa tan hết đã thấy hai người cùng hét lớn, đồng thời huy động trường kiếm trong tay, Hác Văn Chân đan thành một tinh cầu lớn chụp xuống Hoa Lân, phạm vi công kích cực rộng, khiến cho người ta có cảm giác như không thể tránh khỏi.

Cùng lúc đó Hoa Lân cũng thần tốc đánh ra liên tục mười ba kiếm, một trận mưa kiếm quang bổ tới tinh cầu kia. "Tranh...tranh...tranh..." mười ba tiếng nổ đinh tai đồng loạt vang lên, tinh cầu khổng lồ kia lập tức bị kiếm quang của Hoa Lân chém tan tành, nhưng võ công Hác Văn Chân đâu có đơn giản như vậy? Trường kiếm trong tay Hác Văn Chân rung lên, hình thành những đường chéo khổng lồ, quang tuyến liên tục xoay vần làm cho người xem không kịp chớp mắt, căn bản không thấy rõ được quang tuyến nào

bắn về phía Hoa Lân. Hàng loạt quang tuyến giao thoa hỗn độn, thoắt ẩn thoắt hiện ánh sáng tinh cầu, bao trùm toàn bộ thân thể Hoa Lân, tốc độ giao động đến kinh hoàng. Liên hoàn chiêu này đích thì là tuyệt học đã làm thiên hạ khiếp đảm: "Liên Tinh Quyết".

Cũng may Hoa Lân cũng đã từng cùng Mạnh Lôi giao thủ, từng biết những đường chéo kia lần lượt thay đổi quang tuyến thật ra là để ngụy trang cho tuyệt chiêu tối hậu. Cho nên Hoa Lân nhanh chóng nhận ra ẩn sau "Liên Tinh Quyết" xuất hiện tinh cầu đang nở rộng dường như là vô hạn, dường như ép cho đối phương không thể nào ẩn nấp.

Hoa Lân để hoá giải hai chiêu hợp kích này chỉ còn cách nhanh như chớp lộn ngược lại ra sau, cấp tốc phi lên cao bỏ chạy. "Hô..." một tiếng, tinh quang xẹt qua ngay dưới mũi chân hắn, làm cho ông quần bay lên phần phật.

Hoa Lân nắm lấy bảo kiếm, xoay ngược lại liên tiếp đâm ra mười sáu đường kiếm, một màn kiếm khí miên miên không dứt đánh tới Hác Văn Chân phía xa xa. Tất cả người xem dưới đài bật dậy nổi lên một loạt tiếng kinh hô, phát hiện kiếm khí của Hoa Lân

phát động cực nhanh, sánh ngang Tuyệt Trần Kiếm Pháp của Thượng Quan Linh. Chẳng qua không ai biết rằng, Hoa Lân vốn đang thi triển chính Tuyệt Trần Kiếm Pháp, dù tốc độ so với Thượng Quan Linh có chậm hơn chút ít nhưng uy lực công kích cũng thật phi thường.

Hác Văn Chân không hổ là tuyệt đại cao thủ, trường kiếm vung lên, "Đinh...đinh...đinh..." nhanh chóng chặn đứng màn kiếm khí liên miên kia. Nhưng Hoa Lân lúc này nhân kiếm hợp nhất, tựa như một mũi tên bắn thẳng vào ngực đối phương, mũi kiếm rung lên mãnh liệt, đồng thời phát ra một tia quang mang chói sáng, toàn thân Hác Văn Chân nằm trọn trong vòng công kích của kiếm quang. Đây chính là chiêu thức do Thượng Quan Linh sáng tạo ra, không ai có thể kháng cự : "Thiên Ảo Kiếm".

Hác Văn Chân vốn đã nghiên cứu kĩ lưỡng kiếm pháp của Hoa Lân nhưng lúc này cũng sợ đến toát mồ hôi, không tưởng tượng được đối phương lại thi triển được liên hoàn tuyệt học ngay giữa không trung, hơn nữa lại sử dụng cả "Thiên Ảo Kiếm". Vì vậy bất chấp thân phận, hắn nắm lấy trường kiếm tựa pháo thăng

thiên, nhanh chóng vọt lên tầng không thoát đi. Cùng lúc đó, dựa vào nền tảng công lực thâm hậu lập tức tiến hành phản kích, Hác Văn Chân xoay trường kiếm, ngưng tụ thành một đạo kiếm quang bắn về phía thân thể Hoa Lân phía dưới. Về lý thuyết thì Hoa Lân sẽ không kịp biến chiêu, "Thiên Ảo Kiếm" thực chất tiềm ẩn một ngàn kiểu biến hoá, vốn là tuyệt chiêu dùng để liều mạng, cánh tay Hoa Lân khẩn trương chuyển đổi phương vị. Chỉ thấy kiếm quang chợt loé lên, Hà Chiếu Kiếm đột nhiên lật ngược lên trên, "Đinh" một tiếng, không những đánh tan kiếm khí của Hác Văn Chân, mà còn mang theo một màn kiếm quang khổng lồ lao lên không trung nơi Hác Văn Chân đang toạ lạc, kiếm khí vô cùng cường đại, dường như chém đứt không gian thành hai mảnh.

Hác Văn Chân đối đầu với chiêu kiếm uy lực như vậy nào dám trực tiếp nghênh đón, vội nghiêng người né sang một bên, lập tức cảm thấy một trận hàn phong sắn bén lướt qua chóp mũi, da thịt toàn thân đau buốt tới tận tâm can. Vừa thoát khỏi chiêu "Ảo Thiên Kiếm" kia, hắn lập tức chém ra hai đạo quang tuyến chói mắt bắn thẳng về Hoa Lân, nhằm không để đối phương thừa thắng truy kích.

Hao Lân đánh trượt mất một chiêu vừa rồi, thầm tính không thể để Hác Văn Chân chiếm mất tiên cơ, không thì mình nguy mất, kiếm quang rung lên, vẽ ra mười bốn đoá kiếm hoa rực rỡ, "Đinh đinh..." hai tiếng, chẳng những đánh tan hai đạo quang tuyến của Hác Văn Chân mà mười hai đoá kiếm hoa còn lại tiếp tục nhằm đối phương phản kích.

Hác Văn Chân đương nhiên hiểu được tầm quan trọng của việc chiếm lấy tiên cơ, nhưng hắn đã chậm hơn đối phương một bước vậy chỉ còn cách lấy sức nhàn mà chống lực mỏi, ngưng tụ một tinh cầu sáng chói nghênh chiến với kiếm hoa đang phát ra hàn quang lập loè của Hoa Lân.

"Binh binh binh bàng bàng..." một loạt âm thanh hỗn độn vang lên. Hoa Lân liên tiếp phải chống chọi với "Thất Tinh Quyết" và "Liên Tinh Quyết" từ phía Hác Văn Chân. Đến đây, những nhân nhượng lúc đầu trận đấu đã tan biến, hai người cũng đã bắt đầu lâm vào hồi kịch chiến. Hác Văn Chân rốt cục cũng có được thời cơ thi triển tuyệt học, hét lớn một tiếng: "Tinh Mang Trích Nhật!!!". Trường kiếm xoay chuyển một vòng trên không, liên tiếp chém ra chín mươi nhăm

đường kiếm đan thành một tinh cầu khổng lồ, phát quang sáng chói, dường như vầng thái dương cũng bị tinh cầu này che khuất, bầu trời bỗng tối sầm.

Bởi vì Hoa Lân đang đứng ở phía dưới, đối phương đã chiếm mất "thiên thời", "địa lợi", tình thế lúc này vô cùng bất lợi, lại nhìn tinh cầu kia uy thế khủng bố thập phần, cơ hồ vây hãm hết đường tiến lui của mình, bất kể Hoa Lân chạy về phía nào cũng sẽ bị kiếm quang liên miên truy sát không ngừng.

Hoa Lân lại nhớ đến trước đây từng nghe Mạnh Lôi nói: "Đánh không lại thì chạy, chỉ cần dành được thắng lợi cuối cùng thì không phải lưu tâm việc khác". Cho nên Hoa Lân không suy nghĩ thêm nữa, nhanh chóng ngự kiếm lao nhanh đi, sau lưng tinh mang không ngừng uy hiếp khiến hắn tuyệt vọng vô cùng. Việc hắn khổ luyện Ngự Kiếm Thuật mấy hôm trước đến giờ này bắt đầu phát huy tác dụng. Chỉ thấy Hoa Lân giữa vòng vây kiếm quang của Hác Văn Chân bay lượn sang trái, sang phải, thoạt tiến, thoạt lui, tựa như bươm bướm đang đùa giỡn hương hoa, tốc độ phi hành cực nhanh, làm cho người xem hoa cả mắt.

Chương 19: DANH CHẤN THIÊN HẠ

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: TuLaDaiDe

Nguồn: 4vn.eu

Nhưng Hoa Lân không hề biết rằng "Tinh Mang Trích Nhật" của Hác Văn Chân đâu phải kiếm khí hình thành nên, thực tế nó lại là một pháp thuật cường đại, một khi đã thi triển ra thì không có ý dừng tay. Hoa Lân cuối cùng cũng hiểu ra được chỉ có phản kích mới cứu vãn được tình thế, nhưng lúc này hắn cơ bản không có cách nào tiếp cận Hác Vân Chân thì làm sao xuất chiêu phản kích cho được?

Trên mặt đất, tất cả người xem đều hiểu được Hoa Lân không trụ được lâu nữa, thầm nghĩ "Tinh Mang Trích Nhật" của Hác Văn Chân quả nhiên vô địch thiên hạ, nếu đã có cơ hội thi triển thì e rằng thần tiên cũng không thể đào thoát!

Vào lúc này, vạn bất đắc dĩ Hoa Lân đành quát to: "Phong Vân Ngự Lôi Thuật!". Đang chạy trối chết, hắn đột nhiên dừng lại đọc khẩu quyết này. Dưới đài, giữa đám đông bỗng truyền đến giọng kinh hô của

Diệp Thanh: "Lân ca ca!Người...người...người tuyệt đối không nên dùng chiêu thức này!".

Đám đông người xem cảm thấy ngạc nhiên, thầm nghĩ chiêu thức này thực ra là chiêu gì? Tại sao lại không nên thi triển? Trong phút chốc, Hoa Lân đã đưa ra đáp án chuẩn xác cho bọn họ!

Chỉ thấy trên bầu trời, phong vân đột nhiên biến sắc, từ phía xa xa một biển mây mù kéo đến, trùng trùng điệp điệp mây đen bao phủ trên đỉnh đầu mọi người, lập tức che khuất vầng thái dương đang rạng rỡ. Nháy mắt, toàn bộ Lăng Vân Đỉnh chỉ thấy toàn mây đen, đang giữa ban ngày bỗng trở thành đêm tối, đặc biệt hai người Hoa Lân cùng Hác Văn Chân đã bị mây mù phủ kín, làm cho người xem dưới đất không tài nào nhìn thấy vị trí của họ.

Mặc dù "Tinh Mang Trích Nhật" của Hác Văn Chân phát ra ánh sáng chói loà làm cho mây mù xung quanh không thể tiến gần người nhưng hắn không khỏi kinh sợ, trong phút chốc không còn thấy được bóng của Hoa Lân đâu nữa.

Vào thời khắc này, một tia thiểm điện xuyên thủng tầng tầng lớp lớp mây mù lao xuống, trong nháy mắt

chiếu sáng cả bầu trời. Tất cả người xem đều bị hiện tượng kì dị trên không trung làm cho kinh ngạc đến ngây người, ngay sau đó vang vẳng một giọng nữ tử kêu lên: "Đâu nhất thiết phải dùng đến thiểm điện mà...", nhưng âm thanh của nàng talập tức bị tiếng sấm át đi, tiếng sấm này vang xa vạn dặm, rung chuyển đất trời, làm cho khí huyết mọi người đương trường trở nên nhộn nhạo.

Thượng Quan Truy Vân, Mạnh Lôi cùng Cốc Thanh Phong đều chấn động, chuẩn bị lao đi cứu người. Nhưng không ngờ, sau trận sấm vừa rồi, mây đen nhanh chóng tan biến, trong chớp mắt bầu trời lại khôi phục được vẻ quang đãng.

Tất cả mọi người đều tưởng rằng thiểm điện nhất định đã đánh trúng ai đó, chăm chú dõi lên bầu trời thì thấy Hác Văn Chân đang phiêu diêu đứng giữa không trungg, đối diện cách đó không xa là Hoa Lân, dường như hai người này không chút biến động gì sau dị tượng kinh thiên vừa rồi.

Đinh Tường là người có nhãn quang tinh tường nhất, phát hiện trên thân Hà Chiếu Kiếm của Hoa Lân lăn tăn có lôi điện giao động vội kinh hô: "Mọi người

mau xem kìa! Trường kiếm trong tay của Hoa thiếu hiệp có điểm dị thường phát sinh !"

Mọi người đều định thần lại chăm chú quan sát, dù khoảng cách khá xa nhưng vẫn có thể thấy tia thiểm điện ẩn hiện trên thân kiếm, dao động liên hồi, Hà Chiếu Kiếm dường như được bao phủ bởi một vầng ánh sáng chói mặt, vô cùng mỹ miều.

Toàn trường bỗng nhiên trở nên náo loạn, bùng phát một loạt tiếng kinh hô, giờ đây tất cả đã hiểu được lôi điện vừa rồi đã đánh vào Hà Chiếu Kiếm, thế mà Hoa Lân vẫn bình an vô sự khiến người ta cảm thấy thật quái dị. Ngay sau đó, mọi người lại nhớ đến mấy hôm trước sấm sét đầy trời, rung chuyển cả Thục Sơn, thì ra là do gã kia gây nên, không hỏi sợ hãi đến run người.

Mạnh Lôi thấy gã đệ tử của mình sững người đứng giữa không trung, đoán chừng hắn vừa bị lôi điện của Hoa Lân đánh cho choáng váng nên bay đến khẽ vỗ vai Hác Văn Chân mà nói: "Ngươi sao vậy? Có phải đã thụ thương rồi không thế?"

Vẻ mặt Hác Văn Chân u ám, không trả lời chỉ lắc đầu quầy quậy. Mạnh Lôi thấy hắn không bị thương tổn

gì liền bay đến bên Hoa Lân, lớn tiếng mắng: "Cái tên xú tiểu tử này! Chỉ là tỷ thí thôi, sao ngươi lại phát động lôi điện bá đạo như vậy để công kích hả?"

Hoa Lân điềm nhiên vừa cười vừa nói: "Ai bảo ta dùng lôi điện để công kích? Không tin thì đi mà hỏi đệ tử của huynh xem ta có dùng lôi điện đánh hắn không? Hắc hắc hắc!"

Mạnh Lôi hung hăng tống cho Hoa Lân một cước, rồi mắng tiếp: "Được! Để ta đi xác minh, nếu có đừng trách ta trừng trị ngươi nhé!"

Hoa Lân dễ dàng tránh được cước kia, bật cười lớn: "Hắc hắc! Huynh đi mà hỏi!"

Mạnh Lôi lại phi đến chỗ Hác Văn Chân, chưa kịp hỏi câu nào đã nghe hắn lẩm bẩm: "Sư phụ! Con thua rồi!". Mạnh Lôi sửng sốt đến nỗi đứng như trời trồng.

Nguyên lai, lúc trước đang đứng giữa biển mây đen, đợt sấm rền vang vừa dứt, Hoa Lân đã bất thần xuất hiện ngay sau lưng Hác Văn Chân, vỗ nhẹ vai hắn nói: "Uy! Ngươi thua rồi!". Lúc đó, Hác Văn Châm bị tiếng sấm làm cho ù đặc hai tai, tâm trí hoàn toàn trống rỗng, không nghe rõ đối phương nói gì, giờ đây,

sau một hồi suy nghĩ lại kĩ càng thì nhận ra mình đúng đã thành kẻ chiến bại mất rồi.

Mạnh Lôi thấy Hác Văn Chân tỏ vẻ chán nản bèn ra sức an ủi: "Thua thì đã sao nào? Có gì quan trọng đâu? Ngươi phải biết trong tay Hoa Lân là tuyệt thế thần binh, lợi hại hơn Huyền Thiên Kiếm rất nhiều. Chịu thất bại trước tuyệt thế thần binh thì có gì mà phải thất vọng!"

Hác Văn Chân bất giác sững người, ảo não nói: "Nhưng từ trước đến giờ Toàn Chân Giáo chúng ta chưa có được vinh hạnh bảo quản Huyền Thiên Kiếm, lần này đệ tử gánh vác trọng trách xuất môn..."

Mạnh Lôi cũng biết gã đệ tử này của mình cực kì trung hậu, thất bại lần này quả là đả kích lớn với hắn nên lớn tiếng cười nói: "Ta cũng đã xem qua Huyền Thiên Kiếm, chắc chắn không hề có chứa tu chân bảo điển gì cả. Trên thân kiếm chỉ khắc 24 chữ: "luyện tình hoá tinh", "luyện tinh hoá khí", "luyện khí hoá thần", "luyện thần hoàn hư", "hoàn hư hợp đạo", "vị chánh thầun dương"...Thực ra! Không cần tơ tưởng đến Huyền Thiên Kiếm làm gì, sớm muộn rồi nó cũng quay về chủ cũ thôi"

Hác Văn Chân nghi hoặc hỏi: "Chủ cũ của thanh kiếm đó? Chẳng lẽ Diệp Thiên Tông đã quay lại?"

Mạnh Lôi cười khổ nói: ""Ngươi đúng là cố chấp! Đêm nay ta sẽ đem hết tuyệt học truyền thụ lại cho ngươi. Đi thôi!", nói đoạn hạ xuống lôi đài.

Hác Văn Chân quả nhiên thôi không nghĩ ngợi nữa, hướng về phía Hoa Lân đằng xa, chắp tay nói: "Hoa sư thúc! Người thắng rồi!"

Hoa Lân thấy lứa tuổi hắn cũng xấp xỉ mình mà luôn mồm gọi mình là "sư thúc", không khỏi cảm thấy bực mình, vội nói: "Nói hay lắm! Nói hay lắm! Ta xuống trước đây!"

Qua trận chiến này, Hoa Lân nhất định vang danh thiên hạ. Mặc dù mọi người đều không rõ hắn làm thế nào để đánh bại Hác Văn Chân, nhưng chỉ bằng một trận "Phong vân biến sắc" kia cũng đủ khiến cho vấn đề thành bại trong trận chiến lần này không cần bàn cãi nữa. Từ khi kiếm điển cho đến nay, Hoa Lân từ chỗ là một kẻ vô danh tiểu tốt đã trở thành tuyệt đỉnh cao thủ danh chấn thiên hạ, thành một giai thoại giữa chốn võ lâm. Tye lệ cá cuộc của Hoa Lân ở "Hối Thông Ngân Trang" cũng nhanh chóng từ 1 ăn

20 tăng lên thành 1 ăn 5. Thậm chí, sau trận chiến hôm nay, "Hối Thông Ngân Trang" lập tăng thay đổi tỷ lệ thành 2 ăn 1. Tỷ lệ này dĩ nhiên vượt qua cả tỷ lệ của Thượng Quan Linh, chứng tỏ bon họ đều nhận đinh rất có thể Hoa Lân sẽ giành chiến thắng chung cuộc.

Nhưng thực sự hắn có thể thắng được hay không? Ngay cả Hoa Lân cũng không thể khẳng định được. Bởi vì hắn hiểu rõ bản thân! Nếu tỷ thí cùng Thượng Quan Linh, tuyệt nhiên mình không thể thi triển "Phong Vân Ngự Lôi Thuật" để đối phó với nàng, lí do đơn giản nàng là người yêu của mình!

Hắn có thể vì Diệp Thanh mà liều mạng đoạt kiếm, cũng có thể vì Diệp Thanh mà cùng Thượng Quan Linh động thủ, nhưng hắn tuyệt nhiên không muốn vì Diệp Thanh mà làm thương tổn đến Thượng Quan Linh. Chiêu "Phong Vân Ngự Lôi Thuật" uy lực thật sự quá bá đạo, nó không chỉ đơn giản có thể đánh bại Thượng Quan Linh mà còn có thể làm đau lòng nàng ấy nên hắn sẽ không thể và cũng không dám thi triển chiêu này.

Từ sâu thẳm tận đáy lòng, hắn cũng không muốn dốc toàn lực đối phó với Thượng Quan Linh. Hắn đã có thể vì Diệp Thanh mà tham gia kiếm điển thì cũng có thể vì tình cảm với Thượng Quan Linh mà từ bỏ mọi thứ. Bởi vì trong lòng Hoa Lân, các nàng đều quan trọng như nhau, đơn giản thế thôi!

Vì vậy, hắn quyết định đêm nay lại tìm gặp Thượng Quan Linh, biết đâu có thể tìm ra được phương cách nào đó để giải quyết nỗi khó xử này.

Chương 20: THẮNG PHỤ VI DIỆU

Dịch giả: TuLaDaiDe

Nguồn: 4vn.eu

Hoa Lân vừa đánh bại Hác Văn Chân, lách qua dòng người đang ào lên chúc tụng, hỏi han, lặng lẽ kéo Diệp Thanh quay về Quan Tinh Các. Cùng ngày Thục Sơn cũng chính thức cho niêm yết chân dung của Huyết Ma. Bức hoạ này lập tức gây chấn động lớn bởi vì những nhân sĩ võ lâm kì cựu lập tức nhận ra Huyết Ma kinh thay lại là tuyệt đỉnh cao thủ của Thục Sơn: Lưu Thế Kiệt. Theo lời đồn đại trên giang hồ thì ngay cả Cốc Thanh Phong cũng là do Lưu Thế Kiệt tiến cử

gia nhập Thục Sơn, điều đó đủ cho thấy địa vị của Lưu Thế Kiệt ở Thục Sơn đặc biệt như thế nào.

Sự thật này được phơi bày quả là một nỗi sỉ nhục lớn lao đối với Thục Sơn. Phái này vốn lấy trảm yêu diệt ma là nhiệm vụ tối cao của mình, hơn nữa được giang hồ liệt vào vị trí lãnh tụ của chính đạo thiên hạ, vậy nay lại sinh ra một kẻ chí ác, chí tà như Huyết Ma.

Cũng may cơ nghiệp mấy ngàn năm của Thục Sơn sừng sững tựa Thái Sơn, tựu chung vẫn được thế nhân hoàn toàn kính trọng, Thục Sơn đã vì đại nghĩa diệt thân thì làm sao không khiến người ta cảm phục!

Sau một hồi thảo luận, quần hùng võ lâm có mặt trên tại kiếm điển quyết định đề xuất Thục Sơn, Thiên Sơn cùng Toàn Chân Giáo thống lãnh nhân sĩ chính đạo tuyên chiến với Huyết Ma, nguyện trừ diệt toàn bộ yêu ma trong thiên hạ.

Đồng thời Thục Sơn kiếm điển cũng dấy nên một cao trào chưa từng có từ trước đến nay, "ngựa ô" Hoa Lân một mạch vượt qua sáu vòng tỷ thí khốc liệt, rốt cuộc đối đầu với Thượng Quan Linh trong trận quyết

chiến sau cùng. Đêm nay ắt hẳn sẽ có nhiều người phải mất ngủ...

Tất cả các đệ tử của Thiên Sơn đến lúc này vẫn không thể nào tin Hoa Lân lại tiến sâu đến vậy. Những tuyệt chiêu kia của hắn học được từ đâu vậy nhỉ? Tu vi công lực của hắn sao lại gia tăng nhanh đến vậy? .

Lúc này mọi người đang dùng bữa cơm tối tại biệt viện, Lý Lôi Vân vẫn trầm sắc mặt, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn Thượng Quan Linh, phát hiện dáng vẻ nàng thất thần, phẳng phất đôi chút suy tư. Hạng Tiêu Vân và Trần Kiêu dù trước sau vẫn im lặng nhưng sắc mặt thập phần khó coi khiến cho mọi người ăn cũng chẳng ngon miệng.

Thượng Quan Linh bỗng uể oải buông bát, đứng dậy nói: "Các người từ từ ăn tiếp đi, ta về nghỉ trước".

Thấy nàng rời đi, Lý Lôi Vân cũng đứng dậy nói: "Tiểu sư muội! Trong trận đấu ngày mai, muội cần phải dốc toàn lực chiến đấu vì danh dự của Thiên Sơn đấy nhé!"

Thượng Quan Linh đang chuẩn bị đi về phòng, nghe vậy tấm thân mềm mại khoan thai từ từ quay lại. Mọi

người lập tức bị vẻ đẹp kiều mị của nàng hớp hồn, ánh mắt dường như đều si dại ngắm nhìn đường cong tuyệt mỹ kia. Mặc dù phần lớn đều chỉ là thân phận sư điệt của Thượn Quan Linh, thường xuyên tiếp xúc với Thượng Quan Linh nhưng dù đây vẫn bị nét thanh lệ, thoát tục của nàng làm cho ngơ ngẩn.

Thượng Quan Linh bất đắc dĩ trả lời: "Ài! Hác Văn Chân cũng đã bại dưới tay hắn, trận đấu ngày mai thật khó nói trước...".

Lý Lôi Vân lớn tiếng nói: "Chỉ cần muội quyết tâm dốc toàn lực thì chắc chắn Hoa Lân sẽ chuốc lấy thất bại thôi mà".

Thượng Quan Linh vừa nhíu đôi mi thanh tú vừa nói ôn nhu nói: "Ngay như Hác Văn Chân đã cố gắng hết mình rồi rốt cục cũng chịu bại trận thì bản thân muội sao có thể dễ dàng thủ thắng như lời huynh nói chứ"

Lý Lôi Vân: "Sư muội!".

Thượng Quan Linh đột nhiên sững người nhận ra Lý Lôi Vân nhìn mình với ánh mắt nghiêm nghị, trong lòng không khỏi căng thẳng. Nàng tự hiểu nếu bản thân dốc toàn lực tấn công đương nhiên Hoa Lân

chắc chắn thua. Nhưng sao Lý Lôi Vân lại biết được điểu đó?. Vì vậy nàng lạnh lùng nói: "Thắng bại là chuyện thường của binh gia, hơn nữa thế gian này đâu thiếu gì bất ngờ, mọi chuyện đều có thể xảy ra!".

Lý Lôi Vân hừ lạnh một tiếng rồi nói: "Vậy sao? Ta lại tưởng có người không nỡ xuống tay cơ đấy!". Lời này vừa nói ra, toàn bộ đệ tử Thiên Sơn đều cảm thấy kinh ngạc. Bất giác bọn họ chợt nhớ ra Hoa Lân vốn xuất thân từ Thiên Sơn, lẽ nào tiểu sư thúc thực sự không muốn làm thương tổn hắn?.

Hạng Tiêu Vân loé lên một tia nhìn kì dị, dường như đã hiểu ý sư tôn của mình nên cũng hùa theo nói: " Sư tôn nói rất đúng! Một khi tiểu sư thúc toàn lực giao chiến, đảm bảo tên tiểu tử Hoa Lân kia sẽ nhận lấy thất bại!".

Thượng Quan Linh hướng ánh mắt lạnh lẽo về phía hắn, thầm nghĩ: ngươi dính líu vào vụ việc Trấn Yêu Tháp của Thục Sơn ta còn chưa tố cáo với mọi người mà giờ lại dám can thiệp vào chuyện của ta, đoạn cất lên giọng điệu lạnh lùng: "Nếu các ngươi chắc thắng như vậy thì tự thân các ngươi xuất chiến đi! Hừ!...", nói xong nàng quay đầu đi thẳng về phòng.

Lý Lôi Vân trước ngực như bị cả trái núi lớn đè nặng đến không thở nổi, hôm nay bản thân đã tận tình khuyên nhủ Thượng Quan Linh nhưng nàng ta vẫn không chịu hứa sẽ cố hết sức đủ thấy chỗ đứng của Hoa Lân trong tim nàng càng ngày càng quan trọng chừng nào.

.....

Mà đêm đã phủ xuống, Thượng Quan Linh nhẹ tháo chiếc khăn che mặt, lẳng lặng ngồi soi gương, để mặc cho Dương Phong Linh chải chuốt mái tóc mượt mà của mình. Nàng đã tưởng Hoa Lân sẽ thua dưới tay Hác Văn Chân, nếu như vậy thì đâu phải phiền não như bây giờ.

Ngẩng đầu lên ngắm mình trong gương, chỉ thấy làn da trắng ngần như tuyết, hai gò má đầy đặn hoàn mỹ, hai hàng lông mi dài thanh tú kề bên đôi làn thu thuỷ trong veo, lăn tăn ngần nước, trong lòng nàng lơ đãng đôi chút xuyến xao.

Trước đây nàng thường tạo cho người khác cảm giác lãnh ngạo tuyệt trần, làm cho liên tưởng đến một vị tiên tử kiêu xa, bất phàm. Nhưng giờ đây nàng bỗng phát giác mình đã thay đổi, con người nàng giờ đây

đã trở nên ôn nhu hơn, kèm theo có chút vẻ man mác buồn. Đôi khi, nàng còn tưởng mình đang trong cơn mộng mị, những gì quý giá nhất nàng đều đã trao cho Hoa Lân nhưng không hề luyến tiếc hay trách móc hắn. Mà cái đêm mưa tuyết hồi đó không ngừng hiện hữu trong mỗi giấc mơ của nàng, nếu đảo ngược lại thời gian thì nàng cũng sẽ vẫn làm vậy mà thôi.

Điều này làm cho nàng nhớ lại mười năm về trước, cái ngày mà nàng xâm nhập Trung Nguyên, hành thích đương kim Hoàng thượng để trả thù, võ công nàng khi đó nào đã đạt được cảnh giới tuyệt đại cao thủ như bây giờ, sau khi vô ý bị một tên Tử Y thị vệ đả thương, trên đường chạy trốn được cậu bé đang toàn thân nóng rực, cứu thoát, cậu ta hnìn mình bĩu môi mà nũng nịu: "Nóng quá đi! Lân nhi không muốn mặc y phục đâu à!". Lúc đó, không còn cách nào khác, nàng đã giúp cậu bé kia cởi hết y phục. Cho đến tận bây giờ bộ dạng đáng yêu kia vẫn khắc sâu trong tâm trí nàng, mà giờ đây nàng lại còn là người yêu của hắn nữa.

Nghĩ đến đây, nàng bất giác cười khúc khích, đôi mắt trong veo chợt sáng lên thật động lòng người. Dương

Phong Linh đang ở phía sau, giật mình hoảng hốt, chiếc lược trên tay chút nữa rơi xuống đất, nhìn thấy sư tôn mình vừa rồi giống như đang nhớ đến việc gì vui thú, vội vàng hỏi: "Sư phụ! Chuyện gì vậy? Kể cho Linh nhi đi!"

Thượng Quan Linh sững người, cảm thấy mình thật là sơ suất, trên má không khỏi ửng hồng, sẵng giọng nói: "Làm gì có! Gần đây võ công thế nào rồi? Còn không mau đi toạ thiền luyện công?"

Dương Phong Linh đã nghiệm được nếu đang nói chuyện mà Thượng Quan Linh đột nhiên ra lệnh đi luyện công là người nhất định muốn che dấu điều gì đó trong lòng. Lần này cũng vậy, sư tôn đột nhiên xúc động, ánh mắt lấp lánh tia nhu tình mà tự nhiên lại bắt mình luyện công hẳn cho gì uẩn khúc.

Nhưng Dương Phong Linh phận là đệ tử nên chỉ có thể vâng lời, vừa định xoay người trở về phòng bỗng thấy toàn thân Thượng Quan Linh rung lên dường như vừa cảm nhận được điều gì.

Dương Phong Linh đang thầm cảm thấy thật lạ lùng thì Thượng Quan Linh đã đứng lên, ngắm lại thân hình mềm mại của mình qua gương rồi quay ra nói

với Dương Phong Linh: "Ta ra ngoài một chút! Ngươi lập tức về phòng luyện công. Ngày mai ta sẽ kiểm tra" nói xong nhanh chóng bước ra ngoài.

Dương Phong Linh thầm nghĩ: sư tôn mình hôm nay sao vậy nhỉ, bèn thổi tắt nến, nấp sau cửa sổ lặng lẽ nhìn qua khe, bông giật mình phát hiện sư tôn mình vừa bước ra giữa sân đã bị người khác ôm lấy eo lưng. Mặc dù sư tôn có đôi chút phản kháng nhưng lẽ nào lại không thoát ra được?. Dương Phong Linh bỗng đỏ mặt lên, thấy người kia rất giống với Hoa Lân nên phần nào hiểu ra sự tình.

Nguyên lai Hoa Lân đã sớm có ý định, chờ màn đêm buông xuống hắn mới lẻn vào Thanh Long Biệt Viện, âm thầm thi triển Sưu Thần Thuật hướng về phòng Thượng Quan Linh tìm kiếm. Toàn thân Thượng Quan Linh quả nhiên run lên, lập tức đi ra. Hoa Lân cũng vội vàng thu công chạy tới, hai người phối hợp với nhau ăn ý tựa như đã hẹn trước. Nhưng lại không ngờ toàn bộ sự việc không thoát được ánh mắt của Dương Phong Linh

Hoa Lân lướt tới ôm gọn lấy eo Thượng Quan Linh, cúi đầu hướng tới đôi môi đỏ mọng của nàng trao

một nụ hôn. Thượng Quan Linh vội vàng né ra, khẽ đẩy ngực hắn rồi nói: "Ngươi...ngươi...! Người ta nhìn thấy bây giờ!"

Tay phải Hoa Lân nâng cằm nàng lên, vẫn cố tình hôn tới, Thượng Quan Linh hai má đỏ bừng vội vàng đưa ngọc thủ lên che miệng hắn lại, nói: "Ngươi còn như vậy nữa, ta...ta kêu lên bây giờ".

Hoa Lân đắc chí cười nói: "Thật ra cũng muốn chiêm ngưỡng xem lúc nàng hô hoán bộ dạng duyên dáng thế nào. Hì hì hì...".

Thượng Quan Linh giằng mạnh ma trảo của hắn đang bên eo mình ra, liếc mắt nói: "Ngươi đừng có hòng nhé!"

Hoa Lân ngửi thấy thấp thoáng mùi hương dịu mát từ sâu kín cơ thể nàng phát ra, ôn tồn nói: "Ngày mai ta với nàng không thể tránh khỏi cuộc tỷ thí rồi. Ta có rất nhiều điều muốn nói với nàng. Nàng đi theo ta nào!"

Thượng Quan Linh lách ra khỏi lòng hắn, trong tim bỗng thấy phảng phất xốn xang. Hoa Lân lẳng lặng nắm lấy tay nàng dắt ra bên ngoài. Thượng Quan

Linh sợ người khác nhìn thấy vội tránh ra nói: "Ngươi...ngươi đi trước đi! Ta...ta sẽ theo sau!", nói xong trên mặt khổng khỏi bừng đỏ, cảm thấy thẹn thùng.

Chương 21: QUYẾT CHIẾN TIỀN TỊCH

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: TuLaDaiDe

Nguồn: 4vn.eu

Hoa Lân quay lại nhìn Thượng Quan Linh cười rồi đi nhanh ra ngoài. Lúc này người đi đường tấp nập mà Hoa Lân giờ cũng đã có chút thanh danh nên sẽ không thể tránh khỏi người khác chú ý. Vì vậy hắn không có cách nào khác, lẻn đi đường nhỏ, sau một hồi mới lần mò về được bên ngoài Quan Tinh Các.

Quan Tinh Các nằm bên mặt Tây của Ấn Nguyệt Hồ, xung quanh đều là cây cối và hoa viên, ở giữa toạ lạc một toà lầu tao nhã, cũng chính là nơi các nhân vật trọng yếu của Thục Sơn thường ở. Tại đây vô cùng tĩnh mịch, vắng vẻ, thỉnh thoảng xa xa mới thấp thoáng xuất hiện vài bóng đệ tử Thục Sơn.

Hoa Lân sớm đã dừng bước để chờ Thượng Quan Linh đi tới, thấy nàng có vẻ do dự, trên mặt thấp thoáng ngượng ngùng, dường như đã hiểu được ẩn ý của mình. Hoa Lân chỉ về phía mặt nước đằng xa nói: "Kia là Ấn Nguyệt Hồ, là do băng tuyết trên núi tan ra mà thành. "Ấn Nguyệt" là biểu trưng cho tình yêu đôi lứa. Ài! Ánh trăng kia cũng thật làm lòng người say đắm."

Thượng Quan Linh vừa bước tới bên cạnh , thấy hắn thốt ra câu cảm thán như vậy cũng hướng đôi mắt kiều mỹ hướng ra ngoài hồ. Chỉ thấy vài làn gió nhẹ vi vu thổi qua, một làn sáng bạc lấp lánh bao phủ mặt nước, lại nghĩ đến ý "ánh trăng soi sáng lòng người" vừa rồi của Hoa Lân trong lòng không khỏi rung động...bất giác không để ý ma trảo của Hoa Lân đã đặt tới bên hông mình.

Hoa Lân khẽ nghiêng đầu ngắm nhìn nàng, dọc theo đường cong mĩ miều, chiếc yếm trắng bó sát bờ ngực đầy đặn, bên dưới bờ eo thon thả thắt một dải lụa phất phơ, thoang thoảng từ cơ thể nàng phát ra mùi hương thơm ngát đến mê hồn. Hoa Lân thiếu chút nữa đã không kiếm chế nổi mang nàng vào Quan

Tinh Các ân ái, nhưng lại nghĩ e Diệp Thanh đang ở bên trong, hơn chắc gì Thượng Quan Linh đã ưng ý cùng vào, xem ra hôm nay phải nhẫn nại một chút mới được.

Thượng Quan Linh lúc này từ từ quay đầu lại, thấy Hoa Lân đang nghiêng nghiêng đầu nhìn chằm chặp vào ngực mình, tức giận muốn cho hắn hai cái bạt tai nhưng lại không đành lòng, thái độ hắn dù không được đứng đắn cho làm nhưng cơ hồ cũng vì dung mạo mình mà si dại, trong lòng không khỏi cảm thấy ấm áp, đoạn sẵng giọng nói: "Chẳng phải ngươi có chuyện gì muốn nói hay sao?"

Hoa Lân nhẹ nhoàng xoay thân thể mềm mại nàng quay lại, vòng tay ôm lấy bờ eo thon thả, để cho toàn thân hai người kề sát bên nhau, đồng thời trìu mến nói: ""Thật ra...Ta vốn tưởng sẽ không bao giờ còn gặp nàng được nữa, lại càng không nghĩ rằng nàng cũng tham gia Thục Sơn kiếm điển lần này...Cho nên giờ đây ta quyết định, ta sẽ giữ nàng bên mình suốt đời, tuyệt không cho nàng rời ta nửa bước", nói đến đây đôi mắt chứa chan thương yêu chăm chú hướng tới Thượng Quan Linh.

Ngực Thượng Quan Linh phập phồng liên hồi, ánh mắt rặng rỡ tựa như len sâu vào tâm trí hắn để đoán xem lời nói vừa rồi là thật hay giả, không để ý lúc này ngực nàng đã ra ép chặt vào người hắn, hơi thở cũng bắt đầu trở nên hổn hển.

Đầu ngón tay HoaLân nhẹ nhàng vuốt làn tóc trên trán nàng, lẩm bẩm nói: "Linh nhi! Trong lòng ta, nàng là người xinh đẹp nhất trên đời. Ta đảm bảo bất kể chuyện gì xảy ra ta cũng không để cho người khác làm tổn thương nàng", thấy đôi mắt sáng ngời của Thượng Quan Linh dần dần trở nên mơ màng, Hoa Lân lập tức cúi xuống, đặt một nụ hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng.

Cặp mắt Thượng Quan Linh chầm chậm khép lại, bất giác không nén được khẽ rên lên "Hmm", trong tâm trí lại hiện lên cái đêm ân ái trên Bích Vân Đỉnh, hàm răng trắng muốt cũng bị Hoa Lân kích thích mà hé mở, chiếc lưỡi thơm ngát cũng bị hắn quyện lấy, tấm thân mềm mại dường như nhũn ra, từ bụng dưới truyền lên cảm giác kích thích đến cháy bỏng, cả người nóng bừng lên không ngừng run rẩy.

Hoa Lân trao cho Thượng Quan Linh một nụ hôn ngọt ngào, tay trái mơn trớn bờ ngực nàng rồi lướt xuống chiếc quần lụa mỏng, phát hiện thân thể nàng đã trở nên mềm nhũn, biết thời cơ đã đến nên bế bổng Thượng Quan Linh đi lên Quan Tinh Các.

Lúc này đã vào giờ tý, trong Quan Tinh Các, Diệp Thanh đang phơi quần áo ngoài sân. Nàng vô cùng kinh ngạc khi thấy Hoa Lân ôm Thượng Quan Linh đi vào, nhìn mình nhẹ cười rồi lặng lẽ đi lên lầu. Mà toàn thân Thượng Quan Linh đang nằm gọn trong lòng Hoa Lân, không chút nào phản kháng, dường như đang đắm chìm trong biển ái tình, những điều này làm cho Diệp Thanh không khỏi sững người ngơ ngác.

Hoa Lân bước lên gác trên, nhẹ nhàng đặt tấm thân kiều mị của Thượng Quan Linh lên giường, chầm chậm cởi bỏ xiêm y nàng ra, thấy da thịt phía dưới nàng đã ươn ướt, không kiềm chế được không ngừng hôn lên toà kỳ quan kia, rồi từ tốn trút sạch y phục của cả nàng và mình, trườn lên mình Thượng Quan Linh, cùng nhau đến bến bờ khoái lạc...

.....

Lúc này Diệp Thanh cũng đi lên lầu, thấy họ ngay cả cửa cũng quên không đóng lại, má nàng bỗng ửng hồng, vội vàng đóng cánh cửa gỗ, đặt tay lên ngực mình, lẩm nhẩm: "Ài! Công tử nhà ta ngày càng kỳ quặc!"

Nào ngờ, một đạo bạch quang bỗng loé lên, Tôn Yên Nhiên không biết từ đâu xông ra, phừng phừng giận nói: "Thanh Thanh! Nàng ta là ai thế hả?"

Diệp Thanh trợn mắt liếc xéo một cái rồi nói: "Còn ai vào đây nữa! Thuợng Quan Linh đấy!"

Tôn Yên Nhiên lại lớn tiếng hỏi: "Thượng Quan Linh là ai?"

Diệp Thanh đưa mắt nhìn Tôn Yên Nhiên với dáng vẻ kỳ quái, thái độ thập phần lúng túng. Nếu Quỷ hồn cũng có cảm giác thẹn thùng thì nhất định Diệp Thanh cũng sẽ làm cho nàng ta đỏ mặt mất thôi.

Tôn Yên Nhiên dậm chân nói: "Ngươi làm gì mà nhìn ta chằm chằm thế hả? Ta thấy ngươi thật là vô dụng mà!"

Diệp Thanh cười nói: "Thế ư?"

Tôn Yên Nhiên giận điên lên nói: "Ngươi...!"

Diệp Thanh lại khẽ cười nói: "Kỳ thật việc này cũng bình thường mà. Nếu ngươi là người trong vương phủ thì ngươi sẽ biết công tử nhà ta thực ra là một người rất nghiêm chỉnh"

Tôn Yên Nhiên phẫn nộ bừng bừng quát: "Thế này mà là nghiêm chỉnh hả? Thế này phải gọi là....Hừ! Nếu ngươi không cứu ta thì ta đã chẳng thèm nói chuyện với ngươi rồi!"

Diệp Thanh đột nhiên nắm tay nàng kia rồi nói: "Ta hôm nay không ngủ được, hay là ngươi chơi với ta vài ván cờ nhé?"

Tôn Yên Nhiên khẽ thốt lên "A!" một tiếng, thầm nghĩ hôm nay mình khó mà can thiệp thêm được nữa, mặc dù biết mình đâu có giỏi đánh cờ nhưng vì Diệp Thanh đành quay ra phòng khách.

.....

Xuân phong lướt đi, trải qua một canh giờ triền miên sóng tình, trên mặt Thượng Quan Linh bắt đầu trở nên hồng hào kiều diễm, toàn thân rã rời vô lực, lại

nằm gọn trong lòng Hoa Lân, đến cựa mình cũng khó khăn.

Hoa Lân kề cạnh đôi môi nóng bỏng của nàng, lẩm nhẩm: "Linh nhi!"

"Ừm!"

Hoa Lân nói: "Ngày mai, ta và nàng phải tỷ thí rồi, ta...", nói đến đây rồi bỗng dừng lại. Hắn vốn định nói ngày mai bản thân sẽ toàn lực cùng nàng giao thủ nhưng lại nghĩ đến bao năm qua nàng đều nhường nhịn mình, ngay cả những gì quý giá nhất cũng trao trọn cho mình. Mối tình cảm sâu nặng này ta còn chưa báo đáp hết, lại còn hết lần này đến lần khác cùng nào động thủ. Thật là bất công cho nàng quá! Cho nên việc này làm sao có thể nói ra được cơ chứ.

Thượng Quan Linh rúc sâu vào ngực Hoa Lân, khẽ ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn hắn nói: "Chàng định thế nào?". Thượng Quan Linh khi nói ra lời này trong lòng cũng nảy sinh chút ít mâu thuẫn, giờ đây nàng đứng giữa một bên là kỳ vọng của Thiên Sơn, một bên là mối tình cảm thắm thiết với Hoa Lân.

Hoa Lân nhẹ nhàng vuốt ve đôi gò má đầy đặn của Thượng Quan Linh, ôn nhu nói: "Ta tham gia kiếm điển không có ý làm cho nàng khó xử, mà cũng không phải để chống chọi với Thiên Sơn...Ta biết nàng vì trọng trách với Thiên Sơn mà đoạt kiếm, nên ta..."

Thượng Quan Linh vội đưa tay chặn lấy miệng hắn, nàng không muốn những lời tiếp theo của hắn làm mình khó xử. Bởi vì nàng biết, một khi Hoa Lân đề nghị thì mình sao có thể từ chối được.

Một bầu không khí tĩnh mịch bao trùm trong phòng, hai người đều yên lặng nhìn nhau thật lâu, thật lâu...

.....

Nhìn ánh mắt chan chứa tình cảm của đối phương, hai người lập tức đều hiểu được người kia nghĩ gì.

Thượng Quan Linh nhẹ cười, hướng về Hoa Lân ôn nhu khẽ hỏi: "Sao chàng phải đoạt kiếm bằng được?"

Hoa Lân thầm nghĩ việc này cũng thật khó trả lời, nếu nói là vì Diệp Thanh mà đoạt kiếm thì không chừng ngày mai nàng ta liều mạng với mình thật, rốt

cục cũng cất giọng nói: "Linh nhi...nàng đã từng nghe nói đến Diệp Thiên Tông bao giờ chưa?"

Thượng Quan Linh: "Diệp Thiên Tông? Huyền Thiên Kiếm là vật của ông ta, thiên hạ ai mà chẳng biết? Chàng đề cập đến điều này là có ý gì?"

Hoa Lân do dự đôi chút rồi nói: "Diệp Thanh là con gái của ông ta!"

Thượng Quan Linh toàn thân chấn động, lập tức hiểu được có lẽ Hoa Lân đoạt kiếm là vì Diệp Thanh, trong lòng cảm thấy quặn đau

Hoa Lân thấy nàng nhìn mình với vẻ u oán, vội thanh minh: "Linh nhi! Nàng là người ta yêu mến nhất trên đời, ta vốn không định nói tránh đi, ta thật sự sợ mất đi nàng, cho nên..."

Thượng Quan Linh có chút đau đớn trong lòng, hơn nữa cũng đã vô cùng mệt mỏi, bỗng cảm thấy mắt hoa lên, lấy tay che miệng hắn nói: "Ta hơi váng đầu, ngủ trước đây...", nói xong lại chui vào ngực Hoa Lân, từ từ nhắm mắt lại.

Hoa Lân cũng lẳng lặng ôm lấy thân thể trắng nõn của nàng, cũng dần dần chìm vào giấc ngủ.

.....

Lúc này đã đến giờ Mão, trời còn chưa sáng, Thượng Quan Linh lặng lẽ rời khỏimình Hoa Lân. Vừa xuống tới dưới lầu đã thấy Diệp Thanh đang cùng một quỷ hồn chăm chú đánh cờ thì không khỏi kinh hãi. Vốn đang định cất tiếng trách móc Diệp Thanh saolại giao du với quỷ hồn thì lại nhận ra mình cũng đang trong tình cảnh khó nói vì vậy định quay lại lầu hai mà đi ra đằng cửa sổ. Nhưng bất ngờ lúc này Diệp Thanh ngẩng đầu lên nhìn nàng tươi cười, nhẹ giọng hỏi: "Tiểu sư thúc! Tối hôm qua người ngủ ngon chứ?"

Thượng Quan Linh đỏ mặt, khẽ liếc mắt rồi trả lời: "Ngủ ngon lắm!" nói xong thì nàng cũng đã đặt chân xuống bên dưới.

Tôn Yên Nhiên quay ra nhìn thì lập tức bị thu hút bởi khí chất tuyệt trần của Thượng Quan Linh, bao nhiêu bất mãn trong lòng vút tan biến. Chỉ thấy xiêm y của Thượng Quan Linh trắng ngần như tuyết, tựa như một dải mây nhẹ nhàng đi xuống. Tuy rằng Tôn Yên Nhiên xét ra cũng có chút nhan sắc nhưng không khỏi thầm ái mộ đối phương, lại không hiểu sao Thượng Quan Linh kia dáng vẻ như tiên tử giáng

phàm, sao lại động lòng mà rơi vào vòng tay của tên Hoa Lân kia nhỉ?

Thượng Quan Linh cũng chằm chàm nhìn Tôn Yên Nhiên, thầm nghĩ nàng ta dám ngang nhiên xuất hiện ở chỗ này chắc đã được Hoa Lân cho phép nên mới to gan vậy, đoạn lãnh đạm nói: "Đã qua giờ Mão, sao ngươi còn chưa quay về địa phủ?"

Tôn Yên Nhiên mặc dù thập phần kính nể Hoa Lân, nhưng cũng không nhịn được cười, cất tiếng trêu ghẹo: "Ta đâu có vội! E rằng có người còn đang vội vàng hơn ta nhiều! Hi hi hi..."

Thượng Quan Linh thấy nàng ta không hề có ác ý, cũng không muốn nàng khó xử nên hướng về phía cửa đi ra. Thượng Quan Linh vừa đẩy cửa ra vừa quay lại liếc nhìn Diệp Thanh, phát hiện nàng ta không có biểu lộ giận hờn gì, trong lòng không khỏi sửng sốt, ôn tồn nói: "Ta đi nhé!"

Diệp Thanh chỉ gật gật đầu nói: "Vâng! Hy vọng lần sau tiểu sư thúc đến thì cho Diệp Thanh có đôi chút chuẩn bị trước.

Thượng Quan Linh bỗng đỏ ửng mặt, đương nhiên hiểu được Diệp Thanh nói "chuẩn bị" là ám chỉ lần sau sẽ đich thân chuẩn bị động phòng hoa chúc cho mình và Hoa Lân. Cũng không muốn nhiều lời thêm nữa, Thượng Quan Linh nhanh chóng rời Quan Tinh Các trở về Thanh Long Biệt Uyển.

Chương 22: PHONG HOA TUYỆT ĐẠI

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: TuLaDaiDe

Nguồn: 4vn.eu

Thượng Quan Linh trở về đến nơi thì trời đã tang tảng sáng, nghĩ đến kiếm điển chuẩn bị bắt đầu, sợ đệ tử Thiên Sơn thức dậy thì nguy nên nàng vội vàng trở về phòng mình. Vừa thay xong xiêm y, thì thấy Dương Phong Linh đang toạ thiền đã hồi tỉnh.

Thấy sư tôn mình đã quay về, Dương Phong Linh nhảy cẫng lên cao hứng nói: "Sư phụ! Phong Linh đã ngồi luyện cả đêm à nha!"

Thượng Quan Linh trừng mắt nhìn nàng mà nói: "Mới có được một đêm thôi mà, ngươi tưởng thành luôn tuyệt đại cao thủ hay sao chứ?"

Dương Phong Linh thấy sư tôn mình lại ngồi xuống trước gương nên cười hì hì đi đến phía sau lưng Thượng Quan Linh giúp nàng chải tóc. Dương Phong Linh tinh mắt nhanh chóng nhận ra, dưới lớp phấn ở cổ sư tôn mình có hai đường hồng nhạt, dường như bị người ta mút lưu lại dấu vết tại đây. Nhưng Dương Phong Linh nào biết ấn chứng đấy là do Hoa Lân trong lúc phong lưu để lại, nên ngơ ngác chỉ vào hai vết hồng đó hỏi: "Í! Sư phụ! Sao lại bị thương thế này?"

Thượng Quan Linh nghiêng đầu soi gương thấy vậy "A!" một tiếng, vội vàng lấy tay che đi dấu hồng, lập tức mặt mũi đỏ như gấc.

Dương Phong Linh vốn không hiểu rõ chuyện nhưng lại thấy Thượng Quan Linh xấu hổ như vậy thì ngốc đến mấy cũng chợt hiểu ra nguyên do, lập tức liên tưởng đến sự tình ân ân ái ái của sư tôn mình, mặt cũng đỏ bừng lên. Nhưng lại sợ lúc này lỡ thốt ra lời

thất thố làm sư tôn bối rối, chỉ biết cúi gằm xuống đất, hai tay nhỏ nhắn vò vò gấu áo.

Thượng Quan Linh quả nhiên hừ một tiếng đứng lên, quay lại nhìn Dương Phong Linh, đã thấy nha đầu này vẻ mặt ngượng ngùng, cúi đầu yên lặng, hiển nhiên là đã nhận ra điều gì đó nên hung hăng khẽ lườm nàng ta một cái rồi vội về phòng ngủ thay y phục.

Một lúc sau, Thượng Quan Linh đã mặc vào một bộ đồ cung trang dáng vẻ tao nhã đi ra, toàn thân nàng giờ đây phủ một màu xanh biếc trái hẳn với y phục thường ngày trắng ngần tựa tuyết, cổ áo vồng cao vừa đủ che khuất vết hồng phong lưu kia làm cho nàng phần nào yên tâm hơn.

Với thân hình cân đối cùng với khí chất phi phàm của mình , Thượng Quan Linh hiện thân trong trang phục nào cũng thật rạng rỡ. Bộ cung trang kia thập phần vừa vặn lại bó sát làm cho toàn bộ đường cong gợi cảm trên thân thể nàng càng nổi bật, làm cho bộ ngực đầy đặn, eo, mông cùng cặp chân dài thon thả lồ lộ làm cho người khác càng cảm thấy bị hấp dẫn, mê hoặc dị thường.

Dương Phong Linh ngắm sư tôn mình bất giác giật mình, nàng từ trước tới giờ đâu có thấy Thượng Quan Linh mặc bộ y phục này bao giờ, dựa theo trực quan của người cùng giới, dường như cách ăn mặc này là dành cho người trong mộng của mình, chỉ có điều hai lọn tóc bên cạnh vành tai của Thượng Quan Linh hơi dài, chưa thật phù hợp lắm với bộ y phục này. Dương Phong Linh vui vẻ nói: "Sư tôn! Để con giúp người chải tóc rồi cài trâm phượng nhé?"

Thượng Quan Linh thấy nàng ta có vẻ hứng khởi như vậy bèn nói: "Hừm!...Được rồi" rồi ngồi xuống trước gương. Dương Phong Linh dáng vẻ nhu thuận, đến bên sư tôn mình nhẹ nhàng chỉnh lại làn tóc.

Thượng Quan Linh giương nhìn Dương Phong Linh qua gương, đanh giọng nói: "Hừm!...Phong Linh! Có phải vừa rồi ngươi phát hiện được điều gì không?"

Dương Phong Linh không ngờ lại bị sư tôn tra hỏi mình, chỉ biết ấp úng nói: "Điều gì cơ ạ...?"

Thượng Quan Linh nghiêm mặt, quát lớn: "Còn giả bộ hả? Nói mau..."

Dương Phong Linh hoảng hồn, suýt nữa nhảy dựng cả lên, thầm sợ: liệu sư tôn mình có giết người diệt khẩu không nhỉ?, dù sao mình cũng là đệ tử của người mà, xem ra đã đến nước này chỉ còn cách nói thật ra mà thôi, đoạn lắp bắp nói: "Hôm qua con thấy sư tôn dời khỏi đây cùng...cùng ai giống như Hoa đại ca!". Nói xong, nàng đỏ bừng mặt lên, lại khẩn trương để ý vẻ mặt Thượng Quan Linh, yên lặng chờ sư tôn trừng phạt.

Nào ngờ Thượng Quan Linh không hề tỏ ra tức giận, chỉ nhìn Dương Phong Linh qua chiếc gương mà không hề nói câu nào. Bởi vì nàng biết mối tình vụng trộm của mình với Hoa Lân một ngày nào đó sẽ bị mọi người của Thiên Sơn biết được, hơn nữa tối qua trước mặt mọi người, khi Lý Lôi Vân chất vấn, mình không hứa hạ quyết tâm đánh bại Hoa Lân, dựa vào vẻ mặt của hắn lúc đó hiển nhiên cũng đã thấu rõ ngọn ngành sự tình. Cho nên nàng cố ý dò xét phản ứng của đệ tử mình, quả nhiên chứng thật cho suy đoán của mình.

Thượng Quan Linh thở dài, chậm rãi nhìn xuống bàn trang điểm mà ôn nhu nói: "Đôi khi người ta gặp

những điều không thể cưỡng lại được. Nhưng đôi khi cũng là số mệnh! Là một người con gái, ta biết sớm hay muộn thì cũng phải xuất giá mà thôi. Chỉ có điều bản thân ta cũng không rõ đây là vì trả ơn chàng đã cứu mạng ta hay là tự nguyện theo chàng nữa?"

Dương Phong Linh ngây người đứng sau lưng Thượng Quan Linh, thấy nàng mơ màng chìm trong hồi ức, kinh ngạc nói: "Hoa đại ca từng cứu mạng sư phụ ạ?"

Thượng Quan Linh sửng sốt vô cùng vì thấy rõ ràng đã ít nhiều bị ảnh hưởng bởi Trương Thiên Hoa, rốt cuộc cũng gọi Hoa Lân là "Hoa đại ca", nhẹ cười nói: "Cũng gần như vậy! Thôi không nói chuyện này nữa! Mau giúp ta chải đầu, có lẽ lần này cũng là lần cuối cùng!"

Dương Phong Linh toàn thân chấn động, vội hỏi: "Sao vậy, sư phụ?"

Thượng Quan Linh vươn thân hình mềm mại của mình thẳng lên, soi gương, không giải thích gì thêm nữa.

Từ phương đông, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ len vào, bên ngoài truyền vào tiếng rửa mạt của các đệ tử Thiên Sơn. Một tràng gõ cửa vang lên, Lý Lôi Vân ngoài cửa cất giọng hỏi: "Sư muội! Chẳng hay tối qua có ngon giấc hay không?"

Dương Phong Linh cũng vừa cài xong Bình Phượng Trâm, tỏ vẻ hài lòng ngắm sư tôn mình qua gương, thấy người toát ra cao quý vô cùng. Dù không phải là làm đẹp cho mình nhưng Dương Phong Linh cũng cảm thấy hưng phấn mãi không thôi.

Thượng Quan Linh đứng dậy, nghiêng người ngắm nghía hình bóng mình trong gương, cười nói: "Thực sự tốt lắm rồi!", nói xong mới đi ra mở cửa, đã thấy Lý Lôi Vân đứng bên ngoài bèn nói: "Tôi qua ta ngủ ngon giấc lắm! Cám ơn sư huynh đã quan tâm!"

Lý Lôi Vân bỗng sững người, đứng lặng như trời trồng, hắn từ trước đên giờ chưa hề thấy tiểu sư muội trang điểm thế này. Y phục màu xanh biếc đầy nữ tính, khuôn mặt thanh lệ hiện ra vẻ hoạt bát, cao quý lại có chút dáng dấp đáng yêu của thiếu nữ.

Thượng Quan Linh cũng đã quen với ánh mắt này của hắn, từ trong phòng bước ra ngoài, thấy mặt trời

đã dần dần lên cao, có lẽ cũng sắp đến giờ bắt đầu kiếm điển nên quay lại nói với Dương Phong Linh: "Đồ nhi! Mau đi dùng bữa xong còn lên núi!"

Kỳ thật trong lòng Thượng Quan Linh chỉ nghĩ đến Tiểu Lân, thầm nghĩ: hôm nay mình trang điểm thế này có làm chàng chú ý hay không? Hì hì...

Chương 23: TUYỆT ĐỐI MẶC KHẾ

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: TuLaDaiDe

Nguồn: 4vn.eu

Hoa Lân thức dậy thì đã không thấy bóng dáng Thượng Quan Linh đâu, hắn đứng lên bỗng phát giác toàn thân có cảm giác uể oải, xem ra mặc dù là người luyện võ thể chất tráng kiện hơn người thường nhưng trải qua hơn một canh giờ ân ái hôm đêm qua cũng không tránh khỏi mệt mỏi.

Lúc này trời đã sáng hẳn, Hoa Lân vội vàng mặc lại y phục, chạy đi rửa qua mặt mũi rồi dắt Diệp Thanh chạy nhanh lên Lăng Vân Đỉnh.

Trận tỷ thí hôm nay là trận quyết chiến chung cuộc của Thục Sơn kiếm điển nên tất cả sự chú ý đều hướng về Hoa Lân và Thượng Quan Linh. Trong tâm trí mọi người, sự kiện "Trấn Yêu Tháp" dần dần chìm vào quên lãng, thay vào đó là cuộc tranh chấp Huyền Thiên Kiếm chuẩn bị diễn ra.

Tất cả mọi người đều nghĩ rằng rất có thể Hoa Lân sẽ dành ngôi vô địch nhưng lại có người tiết lộ thông tin Hoa Lân vốn xuất thân từ Thiên Sơn kiếm phái, lại còn có thông tin thêm nữa Hoa Lân là môn đồ bị trục xuất của Thiên Sơn làm cho ai ai cũng đều kinh ngạc đến trợn tròn cả mắt. Ngoài ra lại còn biết Thượng Quan Linh chính là cửu sư thúc của Hoa Lân và còn đích thân truyền thụ võ công cho hắn nữa thì đúng là tin tức động trời. Nếu bọn họ đã có quan hệ thầy trò như vậy thì e rằng lần này việc thắng bại thực sự là rất khó đoán trước.

Khắp nơi trên Lăng Vân Đỉnh đều chật kín người đàm luận, bàn ra tán vào vô cùng ồn ã, xem ra so với lúc khai mạc kiếm điển thì còn náo nhiệt hơn gấp trăm lần. Hoa Lân ôm Diệp Thanh vừa đáp xuống mặt đất thì Đinh Tường, Cổ Duyên, Tây Môn Vô Ngân,

Ngụy Trùng.v.v... hơn mười người đã xúm đến hỏi han, động viên hắn.

Đinh Tường vỗ mạnh vào bả vai hắn mà nói: "Huynh đệ! Ngươi nhất định sẽ thắng lợi, dốc toàn lực chiến đấu, quyết không được hạ thủ lưu tình nhé!"

Cổ Duyên cũng nói: "Tiểu Lân! Ta đã đặt cửa ngươi hai vạn năm ngàn hai trăm lượng rồi đấy! Ngươi nhất định phải làm cho ta mở mặt mở mày mới được. Ha ha!"

Nguỵ Trùng tiếp lời: "Ta đã biết Tiểu Lân ngươi võ công cao thâm khó lường, chỉ cần thắng một trận nữa thôi là ngươi đã trở thành nhân vật bậc nhất trên giang hồ rồi..."

Hoa Lân bị bọn họ nói một hồi làm cho điên đầu, bả vai thì bị Đinh Tường vỗ cho đỏ cả lên, vội vàng hướng về họ liên tục gật đầu nói: "Được rồi...Được rồi...Được rồi...Nhất định...Nhất định..."

Phía trên lôi đài cuối cùng Mạnh Lôi cũng dõng dạc nói: "Mời Thiên Sơn Thượng Quan Linh cùng Tiên Kiếm Phái Hoa Lân lên đài..."

Vừa dứt lời, Hoa Lân lập tức bay vút lên cao, tránh khỏi đám đông vây quanh. Chỉ tộ nghiệp cho Diệp Thanh còn lại một mình bị mọi người hỏi han liên miên không dứt.

Hoa Lân vừa lên đài, xung quanh vang lên một loạt tràng vỗ tay vang dội, hắn cũng hướng về bốn phương tám hướng, chắp tay nói: "Cám ơn...cám ơn...Cám ơn mọi người đã cổ vũ!", trong lòng chợt cảm thấy điều gì bất ổn, điệu bộ của mình lúc này tựa như cảnh mãi võ kiếm ăn mà hồi nhỏ hắn đã được xem nhiều lần.

Một nhân vật võ lâm bên dưới chợt lớn tiếng hỏi Hoa Lân: "Nghe nói Thượng Quan Linh đã từng truyền thụ "Tuyệt Trần Kiếm Pháp" cho ngươi, vậy ngày hôm nay ngươi có thể dốc toàn lực đối phó với nàng ta hay không?"

Hoa Lân thầm nghĩ: chẳng hiểu gã kia là dạng người gì nữa mà lại hỏi kiểu này, nhưng dù sao mình vẫn phải trả lời cho xong. Đang định cất tiếng bày tỏ lập trường của mình thì lại có người khác hỏi tiếp: "Nghe nói ngươi bị Thiên Sơn kiếm phái trục xuất khỏi sư

môn, chẳng hay rốt cục tại Thiên Sơn ngươi đã phạm phải tội gì?"

Hoa Lân toàn thân sững sờ, chưa hết, lại một người khác lớn tiếng hỏi: "Còn nữa, còn nữa! Sau khi bị đuổi khỏi Thiên Sơn, ngươi đã đi đâu học võ công?"

Hoa Lân liên tục choáng váng, thiếu chút nữa đã đứng không nổi mà ngã xuống lôi đài, thầm bực mình, đến lên lôi đài rồi mà vẫn còn bị người ta quấy nhiễu.

Vào lúc này, một mảng mây màu xanh biếc bay tới, chỉ thấy Thượng Quan Linh đứng trên một thanh phi kiếm, tay cầm một thanh sáo ngọc sáng bóng, dải thắt lưng màu lục bên hông tung bay trong gió, tựa như một tiên tử bay xuống phàm trần.

Hoa Lân há hốc miệng, trợn mắt nhìn nàng tiên tử kia giá lâm, ánh mắt sáng ngời. Toàn trường lúc này bông nhiên im bặt, dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, Thượng Quan Linh lên lôi đài, đưa ra kim bài rồi điệu bộ thập phần duyên dáng đi tới trước mặt Hoa Lân. Giờ đây, ai ai cũng thèm khát muốn giá như mình là Hoa Lân, được đứng kề bên, trực tiếp ngắm chân dung nàng tiên tử mỹ miều kia.

Thượng Quan Linh thấy Hoa Lân cứ si dại ngắm nhìn mình, không khỏi bật cười khúc khích nói: "Thượng Quan Linh ta đã sẵn sàng, chẳng hay Hoa công tử muốn bắt đầu hay chưa?"

Hoa Lân lúc này mới định thần lại được, thấy trong ánh mắt Thượng Quan Linh ẩn chứa tình ý dịu dàng, trong lòng không khỏi rung động, vội vàng chắp tay nói: "Mong tiên tử hạ thủ lưu tình!"

Nhưng Thượng Quan Linh lại nghiêm mặt nói: "Ta không thể hạ thủ lưu tình với bất kì ai! Hoa công tử! Mời...", nói xong rút ra phi kiếm bay lên trời cao. Hoa Lân cũng chỉ còn biết rút kiếm bay theo nàng lên không trung. Cách khoảng đất chừng mười trượng, hai người dừng lại, quay ra đối diện nhìn nhau.

Rồi một mảng mây mù từ phía xa xa kéo đến, tầm nhìn của người xem dưới mặt đất cũng trở nên mơ hồ. Làn gió nẹ bay qua, thổi chiếc đai lưng xinh xắn của Thượng Quan Linh bay phấp phới, lại làm cho Hoa Lân chìm trong cảm giác mê mê dại dại. Thượng Quan Linh thấy hắn ngây người ra, trong lòng cũng cảm thấy vui sướng vô cùng. Hai người lặng lẽ đứng

giữa không trung nhất thời dường như chẳng muốn động thủ.

Thời gian cứ chậm rãi trôi đi, người xem thì cho rằng bọn họ đang ngầm vận nội lực, chuẩn bị xuất ra những chiêu thức kinh thiên động địa, họ đâu ngờ trên không trung hiện là màn "đưa mắt trao tình"!!!

Cũng may lúc này ba người Mạnh Lôi, Thượng Quan Truy Vân và Cốc Thanh Phong như mọi khi cũng bay theo lên bầu trời, đứng đằng xa để tuỳ thời cơ mà cứu hộ. Sự xuất hiện của bọn họ giờ đây mới làm đôi tình nhân kia tỉnh táo lại.

Thượng Quan Linh cầm chiếc sáo ngọc chỉ về phía trước, ôn nhu nói: "Ngươi ra tay trước đi!"

Hoa Lân gật gật đầu, lại nhớ trước kia mỗi lần tỷ thí cùng Thượng Quan Linh trên Bích Vân Phong đều lấy y phục nàng làm mục tiêu công kích nhưng tựu chung vẫn thất bại. Hôm nay, sau nhiều trận trảm yêu trừ ma, lai dưới áp lực từ Phần Âm Tông, võ công cũng đã tiến bộ nhiều.

Dựa vào thực lực mà nói thì để chạm vào được y phục của Thượng Quan Linh thì miễn cưỡng có thể

làm được, nhưng nếu xét võ công bản thân để chiến thắng nàng thì vô cùng khó khăn. Bởi vì Hoa Lân nắm rất rõ thực lực của chính mình, trong tất cả cuộc tỷ thí tại Thục Sơn kiếm điển lần này, bản thân hắn hoặc là dùng thủ đoạn kín đáo, hoặc là dùng khả năng phóng điện của Hà Chiếu Kiếm, thậm chí còn dùng "Phong Vân Ngự Lôi Thuật" mới có thể thủ thắng. Dù sao bằng vào võ công chính thức của hắn, khẳng định không thể đánh bại được Thượng Quan Linh. Nếu muốn thắng nàng, có lẽ chỉ có thể dùng tới "Phong Vân Ngự Lôi Thuật" may ra mới có hy vọng. Thế nhưng Hoa Lân vạn vạn lần không dám dùng cách đó đối phó với Thượng Quan Linh.

Vì vậy, Hoa Lân khẽ nhếch môi cười, hắn nảy ra ý định tái hiện trò vui cũ lúc trước ở Bích Vân Phong, ngự kiếm bay thẳng về phía Thượng Quan Linh, tay phải điểm nhanh vào Thiên trung huyệt của nàng. Thượng Quan Linh đương nhiên nhường hắn một chiêu, ngự kiếm lùi lại vài thước, ai ngờ Hoa Lân đột nhiên biến chiêu, tay phải đổi thành trảo đánh tới đai lưng nàng, thực ra chiêu này y hệt như thủ pháp vô lại của hắn năm đó tại Bích Vân Phong.

Thượng Quan Linh quay mặt lại cười, vội vàng kéo đai lưng, lách qua Hoa Lân. Trong chớp mắt thân pháp Hoa Lân lại biến đổi, tay trái lại điểm tới Kiến lí huyệt của Thượng Quan Linh, tốc độ thập phần nhanh chóng. Thượng Quan Linh cũng chỉ còn cách nhanh như chớp tránh đi, thân pháp cũng bắt đầu trở nên phiêu dật. Mà Hoa Lân càng tăng tốc độ nhanh hơn, đuổi sát không buông tha, quyết áp sát Thượng Quan Linh cho bằng được. Hai người, kẻ trước, người sau, đuổi bắt nhau, lượn vòng trên không trung tựa như cặp bướm đùa giỡn nhau giữa khóm hoa tùng, nhanh đến nỗi làm người xem hoa cả mắt.

Không ngờ hai người kia thi triển tốc độ chóng mặt như vây, mọi người dưới mặt đất đều bị thân pháp của họ làm cho mê hoặc, không ngớt hoan hô, thế nhưng những người này không nghĩ tới đáng lẽ lúc này Thượng Quan Linh cùng Hoa Lân phải quyết đấu sinh tử mới đúng!!!

Cốc Thanh Phong thấy bọn họ căn bản không có vẻ gì là quyết chiến, quay đầu nhìn sang Thượng Quan Truy Vân bên trái trêu chọc nói: "Nhị ca! Nghe đệ nói

này! Tứ đệ trông như đang "đuổi bắt" con gái huynh thì phải?"

Thượng Quan Truy Vân cũng sớm đã nhận ra, cười khổ nói: "Đuổi bắt...đuổi bắt....Ài!"

Chỉ có Mạnh Lôi vỗ tay kêu lớn: "Hay! Hay lắm! Thân pháp bọn họ thực sự rất lợi hại, còn hơn chính ta năm xưa không biết bao nhiêu lần"

Thượng Quan Truy Vân và Cốc Thanh Phong đều nhìn Mạnh Lôi với ánh mắt kì dị, thầm nghĩ: vị đại ca này đúng là tâm hồn trong sáng, không chút bụi mờ nào, thực sự đúng là cao nhân!!!

Sau một hồi, Thượng Quan Truy Vân thấy hai người kia vẫn không ngừng đùa giỡn, không kìm được khẽ "Hừ!" một tiếng.

Thượng Quan Linh lập tức tỉnh táo trở lại, thầm trách mình sao lại cùng Hoa Lân hí lộng thế này nên vung chưởng đón đánh ma trảo của hắn. "Phanh!" một tiếng, trong nháy mắt thân hình hai người đồng thời bị đẩy dạt sang hai bên. Rốt cục Hoa Lân và Thượng Quan Linh bắt đầu chính thức giao thủ, hai người nhất tề phát ra một đạo kiếm quang sắc bén chém về

phía thân thể đối phương. Chiêu thức bọn họ hoàn toàn giống hệt nhau, ngay cả kiếm quang cũng chẳng phân biệt được ai trước ai sau. "Tranh!" một tiếng, hai đạo kiếm quang đều lao đến một điểm, trong phút chốc thân ảnh rung rung, trường kiếm vung lên, bổ ra mười đạo kiếm khí tạo ra một trận mưa kiếm quang bắn thẳng tới đối phương và lần này thủ pháp hai người cũng giống nhau như đúc. "Tranh... tranh...." một loạt âm thanh lanh lảnh gào thét trên không trung, làm cho nhiệt huyết của người xem dưới đất trào sôi, làm cho người ta chỉ có buột ra bốn từ nhận xét về võ công của họ: "vô cùng lợi hại"

Hoa Lân và Thượng Quan Linh vẫn không hề ngưng tay, "Tranh tranh tranh" ... lại huy động một màn kiếm quang chói sáng, bảy mươi hai đạo kiếm khí mãnh liệt liên tiếp công kích đối phương, tthời điểm và cách thức xuất thủ không sai biệt một li nào.

Cốc Thanh Phong không khỏi cười nói: "Ta thấy xem chừng dù cả thẩy là bảy mươi hai kiếm nhưng phải chăng đều đánh vào một điểm?". Lời còn chưa dứt, liên tiếp những tiếng nổ truyền đến, đúng như dự đoán của Cốc Thanh Phong.

Cốc Thanh Phong cả kính hỏi Thượng Quan Truy Vân: "Làm thế nào mà bọn họ lại phối hợp ăn ý vậy nhỉ?"

Thượng Quan Truy Vân bắt đầu toát mồ hôi, giờ mới biết xuất xứ võ công của Hoa Lân là từ con gái mình, để đạt được trình độ thi triển ăn khớp như vậy có lẽ trước đây hai người này đã từng giao đấu với nhau không dưới trăm trận. Đồng thời, Thượng Quan Truy Vân cũng nhận ra con gái mình mỗi lần ra tay đều cố ý chậm đi một chút, như thế mới cùng duy trì được sự trùng khớp như vừa rồi.

Người xem dưới đất nhìn vọng lên không trung cảm thấy dường như đang đến hồi kịch chiến, chiêu thức uy lực dị thường, trong mắt đều lộ ra vẻ kinh hãi. Chỉ có Lý Lôi Vân cảm thấy trong tim thắt lại, mối tình câm lặng hơn mười năm nay, đến giờ khắc này đang dần dần tan vỡ...

Dương Phong Linh cũng đã từng luyện "Tuyệt Trần Thất Thập Nhị Thức" nhưng nàng cùng lắm cũng chỉ đánh ra được bốn mươi hai kiếm mà thôi, lúc này thấy sư tôn mình cùng Hoa Lân biểu diễn tâm đầu ý hợp vô cùng, trong lòng cảm thấy hâm mộ, không

khỏi quay sang nhìn Trương Thiên Hoa, thầm nghĩ rằng: không biết đến bao giờ tên ngốc kia có thể cùng mình đạt đến độ ăn ý như vậy nhỉ?

Hoa Lân cùng Thượng Quan Linh thi triển xong toàn bộ "Tuyệt Trần Thất Thập Nhị Thức", hai người bất giác sững sờ ngay tại đương trường. Trước đây đương nhiên họ đã tập luyện với nhau vô số lần, nhưng mỗi lần đều bị trật mất mấy đạo kiếm quang, thật không ngờ sau mấy năm xa cách lại ăn ý được như vậy.

Cả hai đều cảm thấy kích động thập phần, lại nghe lời cảnh cáo của Thượng Quan Truy Vân truyền đến bên tai: "Với kiểu đấu này của các ngươi thì cả đời này cũng chẳng phân được thắng bại. Hay là Huyền Thiên Kiếm để lại cho Cốc Thanh Phong giữ lấy thì hơn!"

Mặc dù thanh âm của Thượng Quan Truy Vân trầm trầm ngưng tụ lại, tuy chỉ mấy người trên không trung nghe thấy nhưng cũng đủ làm cho Hoa Lân cùng Thượng Quan Linh cảm thấy nóng bừng mặt lên.

Cũng vì Thượng Quan Truy Vân nhắc nhở nên lúc này Thượng Quan Linh mới nhớ ra Hoa Lân lần này

tranh đoạt Huyền Thiên Kiếm là vì Diệp Thanh, trong lòng không khỏi bực bội nên nghiêm mặt lại nói: "Ta là đại diện cho Thiên Sơn tham dự cho nên không thể nhường Huyền Thiên Kiếm lại cho ai được! Xem chiêu!". Kiếm pháp đột nhiên đại biến, dường như không có hình thành chiêu thức gì, mười sáu đạo kiếm quang nhanh chóng bắn tới Hoa Lân.

.....

Chương 24: KHUYNH TÌNH NHẤT CHIẾN

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: TuLaDaiDe

Nguồn: 4vn.eu

"Tuyệt Trần Kiếm Pháp" của Thượng Quan Linh rất linh hoạt lại nhanh như thiểm điện, hoàn toàn không giống với võ công của người khác phải "tụ khí" mới có có thể phát chiêu. Nên cho dù phải đối mặt với những loại kiếm trận cường đại như "Liên Tinh Quyết" hay "Vô Cực Thuẫn", Thượng Quan Linh cũng có thể lợi dụng kiếm khí liên miên không dứt mà dễ dàng hoá giải kiếm trận của đối phương, có thể nói

cơ hồ không ai có thể đối chọi với nàng trên ba trăm hiệp.

Hoa Lân hiểu quá rõ điều này, huy động trường kiếm "Bá bá bá..." bổ ra bảy đường kiếm mở đường từ trong màn kiếm quang xông ra, vài đạo kiếm quang vướt sát người hắn, thật là nguy hiểm vô cùng. Lúc này trong nháy mắt khoảng cách giữa hai người đã được Hoa Lân thu ngắn lại một nửa.

Đối mặt với kiếm pháp của Thượng Quan Linh, Hoa Lân tiếp cận mà đánh có lẽ là lựa chọn hợp lý nhất.

Thượng Quan Linh đương nhiên hiểu được ý đồ của hắn, toàn thân lập tức lùi lại phía sau hai trượng, đồng thời vung tay phát ra một đạo kiếm khí mãnh liệt đánh ngược lại nhằm vào hông phải đối phương. Thế nhưng ai nào ngờ, Hoa Lân chẳng buồn né tránh, ngược còn x** kiếm nghênh đón đạo kiếm quang kia. "Tranh!" một tiếng, Hà Chiếu Kiếm đã chẻ kiếm khí của Thượng Quan Linh làm hai mảnh, không những vậy thân hình Hoa Lân thừa thế nhào đến bên nàng.Thượng Quan Linh ngạc nhiên quá đỗi, cuống quýt đánh ra tiếp hai đạo kiếm quang bắn tới vai trái Hoa Lân với tốc độ cực nhanh.

Nhưng thật ra nàng đối với Hoa Lân vẫn có chút ít nương tay, cũng giống như những lần giao thủ mấy năm trước đây giờ trở thành thói quen lúc nào không hay, tuy võ công Hoa Lân đã tiến bộ rất nhiều nhưng nàng vẫn không dám ra chiêu sát thủ. Cho đến thời khắc này, khi Hoa Lân bổ nhào tới chỉ còn cách gần một trượng, nàng mới tỉnh ngộ ra hiện là tỷ thí tại Thục Sơn kiếm điển chứ nào phải đang dạy kiếm pháp cho Hoa Lân!!! Tuy vậy người xem dưới đất lại cứ ngỡ Thượng Quan Linh đã dốc toàn lực ứng chiến.

Chỉ thấy Hoa Lân đánh tan kiếm khí lao thẳng tới, rốt cục áp sát gần Thượng Quan Linh, điểm trường kiếm tới Cự khuyết huyệt của nàng, buộc Thượng Quan Linh phải nghiêng người né tránh nhưng sáo ngọc trong tay nàng cũng nhanh chóng đánh tới cổ tay đối phương.

Cổ tay Hoa Lân lập tức biến chuyển, một đạo kiếm khí chặt thẳng xuống chiếc sáo ngọc, phản ứng cực nhanh thật là ngoài sức tưởng tượng của Thượng Quan Linh. Nàng bất đắc dĩ đành thu hồi lại sáo ngọc đồng thờ tung một cước quét ngang gối Hoa Lân buộc hắn phải lộn người tránh đi. Không ngờ trong lúc né

tránh Hoa Lân còn kịp đánh ngược lại một kiếm vào Kiến lí huyệt của Thượng Quan Linh ép nàng lách sang trái. Hai người lần lượt hết công lại thủ, không hề nhân nhượng nhau một chiêu nào, người xông ra, kẻ đánh vào một hồi tựu chung vẫn không biệt cao thấp.

Trăm chiêu qua đi, phạm vi xung quang nơi hai người giao đấu bừng bừng kiếm khí, kình lực ồ ạt xông ra, mọi người trong lòng đều rất kinh hãi, nếu hai đối thủ chỉ nhất thời sơ suất e rằng nhất định tử thương, người ngoài tuyệt đối không thể nào can thiệp được.

Chỉ thấy bọ họ như con thoi không ngừng bay qua lượn lại trên không trung, phảng phất như đôi bướm nhảy múa bên nhau, dưới mặt đất, những người công lực non kém đã không chịu được mờ cả mắt, choáng vắng đầu óc, không thể xem tiếp được nữa. Thế mới biết trận tỷ thí phi thường này cũng không dành cho những kẻ yếu đuối, kể cả khán giả.

Trên lý thuyết mà nói, võ công của Thượng Quan Linh rõ ràng vượt trội hơn Hoa Lân, cơ hội cho Hoa Lân dành chiến thắng là rất khó. Chỉ có điều hiện cự

ly giao chiến quá gần, nếu không cẩn thận, trong tích tắc Hoa Lân sẽ mất mạng nên Thượng Quan Linh luôn cảm thấy khó ra tay. Hơn nữa, trong những thời điểm quyết định, Hoa Lân thường xuyên thi triển "Tuý Kiếm Tâm Pháp" làm cho nàng không khỏi luống cuống chân tay, tựu chung đến thời khắc này, hai người vẫn trong thế giằng co bất phân thắng bại. Bọn họ trong lòng đều bị giằng xé bởi những mâu thuẫn, vừa muốn giành thắng lợi lại vừa không muốn làm thương tổn đến đối phương bởi vậy đánh tới đánh lui vẫn ngang ngửa thì cũng chẳng có gì là lạ cả.

Dù bản thân đảm nhận vai trò trọng tài, Mạnh Lôi cũng đứng một bên hò hét: "Ái chà, ái chà! Giá như đâm mạnh thêm chút nữa thì có phải Tứ đệ đã thắng rồi không!...Oa! Sao hắn cứ chém trượt hoài vậy nhỉ? Đáng tiếc quá đi!", rồi lại kinh hô: "Nguy hiểm quá! Nguy hiểm quá! May là đối phương không chuyển kiếm phạt ngang , bằng không Tứ đệ đã thua mất rồi!"

Cốc Thanh Phong và Thượng Quan Truy Vân đều cảm thấy thật buồn cười, như giọng điệu của Mạnh Lôi, rõ

ràng đang cổ vũ cho mình Hoa Lân, thật sự không thể hiện chút công minh nào của người trọng tài.

Thế nhưng Thượng Quan Truy Vân thực tế muốn cười cũng không nổi nữa, đến kẻ ngu cũng có thể thấy con gái ông vì tình thầy trò mà không nỡ sát thương Hoa Lân. Về chuyện tình cảm nam nữ cũng không thể bác bỏ, nhưng thân phận của Hoa Lân cũng rất rắc rối, vừa là sư điệt lại vừa là nghĩa thúc của Thượng Quan Linh, hơn nữa Hoa Lân đã có Diệp Thanh rồi, thế chẳng phải quá thiệt thòi cho con gái mình hay sao?

Cốc Thanh Phong cũng nhận ra hai người kia dẫu có tỷ thí đến đêm cũng chẳng phân được thắng bại vậy nên quay lại Thượng Quan Truy Vân trêu ghẹo: "Đệ thấy nên thế này: chi bằng huynh ra bảo bọn chúng dừng tay nghỉ nghơi một chút, tìm chỗ nào uống trà rồi từ từ thương lượng, chưa biết chừng sẽ phân thắng bại nhanh chóng thôi!"

Thượng Quan Truy Vân trừng mắt nhìn hắn nói: "Hừ! Ngươi giỏi thì chạy ra mà bảo bọn chúng"

"Ha ha ha"

Tới lúc này thì cuộc đấu của Hoa Lân và Thượng Quan Linh đã bước vào thời điểm then chốt. Nguyên lai, tư tưởng của họ cũng đang dần thay đổi, đều băn khoăn không biết có nên nương tay với đối phương không. Nếu muốn đoạt kiếm thì nhất định phải triệt hạ đối phương nhưng Thượng Quan Linh sẽ không vì tham vọng của Thiên Sơn mà làm đau lòng Hoa Lân, và tương tự Hoa Lân cũng không muốn vì Diệp Thanh mà làm đau lòng Thượng Quan Linh chút nào. Cho nên bon họ lúc này dường như đều định bỏ cuộc.

Trong lòng Thượng Quan Linh vừa quyết định lại nghĩ đằng nào thì mình cũng buông tay chi bằng thử hắn một lần xem mình có vị trí thế nào trong lòng hắn, xem hắn có đành lòng đả thương mình không?

Hoa Lân cũng nghĩ: nếu thua thì cũng phải thua cho oanh liệt, không thể để cho những kẻ dưới lôi đài chế diễu mình được.

Vì vậy, trong thời điểm này, hai người đều nghĩ đến "Thiên Ảo Kiếm", chỉ có chiêu này mới kích động được đối phương huy động toàn lực đánh trả.

Phút chốc binh khí của bọn họ đều đâm tới đối phương, tai trái tung bừa ra một chưởng, cả hai đều

bị phản lực dạt nhanh sang hai bên, tách xa ra. Cùng lúc đó, trường kiếm trong tay đều hiện lên một đạo kiếm quang rực rỡ, ngưng tụ công lực toàn thân, thân thể họ bùng phát khí thế vô cùng cường đại làm cho người xem bắt đầu cảm thấy hơi thở trở nên nặng nhọc, trong lòng dấy lên cảm giác vừa hồi hộp, vừa kinh sợ.

Đột nhiên, Thượng Quan Linh cùng Hoa Lân đồng thời xuất chiêu, thân kiếm hợp nhất, một cột kiếm khí khổng lồ bắn thẳng tới đối phương, mũi kiếm không ngừng rung động mãnh liệt, màn kiếm khí rộng lớn bao phủ hoàn toàn thân hình đối phương, bọn họ lúc này đích thị là thi triển tuyệt học kinh nhân: "Thiên Ảo Kiếm".

Hoa Lân và Thượng Quan Linh đều đồng thời ngạc nhiên, chỉ thấy trước mặt kiếm khí đối phương ào đến, làm cho người ta không thể tránh kịp. Giờ khắc này, bọn họ đều lo sợ sẽ làm bị thương đối phương, mặc cho nàng/chàng có nương tay với mình hay không, thì bản thân ngàn vạn lần không thể làm tổn thương người mình yêu quý được.

Trong nháy mắt, kiếm khí hai bên tựa cặp giao long cuồng bạo đồng thời chồm tới đối phương, dường như sắp lâm vào cảnh đồng quy vu tận, điều này làm cho ba người Mạnh Lôi, Thượng Quan Truy Vân, Cốc Thanh Phong phát hoảng. Chỉ cần Hoa Lân và Thượng Quan Linh lúc này một trong hai người ham sống sợ chết sẽ làm trường kiếm trong tay xuyên thủng thân thể đối phương, hậu quả thật là tai hại không tưởng tượng nổi.

Chương 25: TÌNH ĐỊNH CÀN KHÔN

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: TuLaDaiDe

Nguồn: 4vn.eu

Đảm trách vai trò trọng tài, Thượng Quan Truy Vân đương nhiên không thể trơ mắt nhìn bọn họ lâm vào cảnh sống còn được, hét lớn một tiếng: "Dừng tay!" rồi nhanh chóng phát lực đánh tới. Nhưng tiếc thay đã chậm mất một bước, Hoa Lân cùng Thượng Quan Linh đồng thời thay đổi phương hướng công kích, kiếm khí cường đại của họ nhất loạt chém bay vạt áo

đối phương, "Tranh" một tiếng xẹt qua, thực là nguy hiểm tột cùng.

Thượng Quan Truy Vân lại được một phen kinh ngạc, ra tay cứu người không thành này lại bị "Thiên Ảo Kiếm" của con gái mình mãnh liệt đánh tới, cũng may võ công ông ta đã đạt tới cảnh giới Nhập hoá, lập tức thi triển "Thiết Bản Kiều" giữa không trung mới tránh khỏi luồng kiếm khí kia.

Hoa Lân và Thượng Quan Linh trải qua chiêu rồi vừa rồi, càng cảm thấy tâm đầu ý hợp, phát hiện đôi bên giao thủ ăn ý trong lòng không khỏi khoan khoái, đoạn lập tức chuyển mình tiếp tục phát chiêu, kiếm pháp của hai người càng ngày càng phóng khoáng lại thập phần sắc bén, từ xa nhìn lại dường như song phương đang toàn lực kịch chiến.

Nhưng vào lúc này Thượng Quan Linh lại nhớ tới việc Hoa Lân vì Diệp Thanh mà liều mạng thi đấu ở kiếm điển lần này, trong lòng đau xót, lại nghĩ: dù sao ta cũng không nỡ đả thương chàng thì ta sẽ cố tình thọ thương dưới tay chàng, để xem chàng có thực sự yêu thương ta hay là không nào! Mà chưa biết chừng

chịu đau một chút có khi lại đem tới nhiều tiện nghi ngoài ý muốn ấy chứ!!!

Những gì Thượng Quan Linh suy tính lúc này đúng là một trong những ý nghĩ kỳ quặc của đàn bà nói chung. Rất nhiều nữ tử cắt mạch máu tự sát kì thật chỉ là định "chết cho hắn thấy" mà thôi chứ không phải thực sự muốn tìm đến cái chết. Thượng Quan Linh dù trước mắt thiên hạ vẫn luôn được ái mộ như một vị tiên tử nhưng cũng không tránh được nảy sinh ý tưởng kiểu này trong tâm trí.

Chỉ thấy sáo ngọc trong tay nàng vung lên xuất ra một đạo kiếm khí sắc bén chém tới đối phương, thân thủ vô cùng phiêu hốt, nghênh đón Hà Chiếu Kiếm. Hoa Lân nhận thấy sáo ngọc của nàng lao tới lại hàm chứa "Thiên Ảo Kiếm" bên trong, như thế nàng có thể tuỳ cơ hoá giải công kích của ta mà còn có thể thừa thế đánh vào các vị trí trọng yếu trên cơ thể mình. Trường kiếm của Hoa Lân cũng lại rung lên, không hề biến đổi chiêu thức, đón đánh chiếc sáo ngọc, đồng thời trong tâm tư hắn cũng lại nghĩ: thua thì thua chứ dứt khoát mình không được vì Diệp Thanh mà làm tổn thương đến Linh nhi.

Trong phút chốc, tinh quang toả sáng bốn phía, sáo ngọc của Thượng Quan Linh trong nháy mắt phát ra đồng thời mười lăm đoá kiếm hoa, đây chính là "Thất Tinh Kiếm Quyết" của Thiên Sơn đã vang danh thiên hạ từ lâu. Quan sát nhanh thấy rõ ràng trong chùm kiếm hoa của Thượng Quan Linh lộ ra đôi chút sơ hở trong lòng khấp khởi vui mừng. Với tài trí tuyệt đỉnh thông minh, hắn đương nhiên đoán ra Thượng Quan Linh cố tình như vậy để dụ kẻ địch xâm nhập mà bản thân cũng đang muốn cố ý chịu thua, cho nên không chút do dự lao thẳng tới khoảng trống sơ hở trong màn kiếm quang của Thượng Quan Linh. Nhưng trong nháy mắt, một ý niệm đáng sợ chợt hiện lên trong đầu Hoa Lân, vội vàng thu trường kiếm, nhưng không kịp nữa rồi...

Sơ hở trên đúng là do Thượng Quan Linh cố ý tạo ra, chỉ có điều lúc này nàng bất ngờ dùng thân thể đỡ lấy đường kiếm của Hoa Lân đang đánh tới, "Xuy" một tiếng, Hà Chiếu Kiếm xuyên thẳng vào vai trái nàng, Hoa Lân hoảng sợ tới mức rụng rời cả chân tay, nhanh chóng rút kiếm ra, phi đến bên Thượng Quan Linh. Một vòi máu tươi phun ra xối xả, nhuộm đỏ cả vạt áo nàng. Hoa Lân còn chưa kịp chạy lại, Thượng

Quan Linh đã nức nở kêu lên: "Chàng....Chàng nhẫn tâm lắm! Hu hu hu...!".

Hoa Lân hoảng hốt vô cùng, tức tốc chạy lại, ôm nàng vào lòng, lắp bắp liên tục hỏi: "Linh nhi!...Linh nhi! Nàng không sao chứ?" đoạn nhanh tay chặn miệng vết thương lại. Chỉ thấy đôi làn thu thuỷ của Thượng Quan Linh ngân ngấn nước mắt, bộ dạng đáng thương này làm cho Hoa Lân đờ đẫn hết cả người, nhất thời hồn xiêu phách tán, thậm chí có lẽ cả tên họ mình cũng quên béng rồi cũng nên.

Giờ khắc này đây, Hoa Lân chăm chú nhìn đôi tròng mắt Thượng Quan Linh đang chan đầy nước mắt, hàng ngàn hàng vạn kỉ niệm cũ lại ùa về như khắc sâu vào tim hắn. Dáng vẻ nhu tình của nàng, khuôn mặt kiều diễm của nàng không ngừng hiện lên trước mắt, mặc dù chưa từng cùng nhau thề non hẹn biển, thế nhưng khoảng khách này đây dường như đã thành vĩnh hằng, lắng đọng thật sâu, thật sâu trong tâm khảm mối tình cảm sâu nặng, nồng cháy này sẽ in mãi trong tim nhau.

Lúc này mé dưới lôi đài ầm ầm vang dậy một loạt tiếng hét kinh ngạc, tựa như địa chấn làm rung

chuyển cả mặt đất. Không phải vì chiến thắng của Hoa Lân, mà thực ra thấy cảnh Hoa Lân sấn đến ôm lấy Thượng Quan Linh khiến hết thảy mọi người đều sững sờ không kìm nổi một trận kinh hô.

Mọi người tại đương trường đều nghe thấy Hoa Lân hét lên mấy tiếng "Linh nhi", hơn nữa hắn lại ôm lấy eo Thượng Quan Linh, lại lau lau gì đó trên ngực nàng, vậy mà Thượng Quan Linh chẳng những không có phản kháng mà lại khóc rống lên trách cứ Hoa Lân nhẫn tâm. Cho tới lúc này mọi người cũng hiểu được phần nào nội tình nhưng thấy nàng tiên tử từ lâu đã ái mộ bị người khác ôm trong lòng, nhân sĩ võ lâm có mặt không khỏi có cảm giác mất mát, từ sâu trong đáy lòng dấy lên vị cay đắng, khổ đau...

Thượng Quan Truy Vân thấy Hoa Lân chẳng màng đến sự có mặt của hàng vạn người có mặt tại đây, cũng chẳng nghĩ đến lễ tiết "nam nữ thụ thụ bất thân", nhất quyết ôm lấy con gái mình, ở vào địa vị một người cha đương nhiên ông bừng bừng nổi giận, lập tức bay tới định giành lấy Thượng Quan Linh từ tay tên tiểu tử hỗn xược kia. Nhưng lại phát hiện con gái mình đang tỏ vẻ đau đớn, chăm chăm nhìn Hoa

Lân, nào có ý rời khỏi hắn. Thượng Quan Truy Vân lại cảm thấy do dự, rõ ràng con gái mình đang nép trong lòng Hoa Lân, với bộ dạng nước mặt ngắn, nước mắt dài kia dường như đang chờ đợi Hoa Lân an ủi, âu yếm.

Thượng Quan Truy Vân từ trước đến giờ chưa hề thấy con gái mình lại có dáng vẻ như vậy, ngay cả đối với người cha như mình, Thượng Quan Linh cũng đâu có bao giờ làm nũng đâu. Vì vậy tâm tư trầm lại, chỉ còn có thể thở dài một hơi, ông biết hôm nay không thể nào tách họ ra được và trong tương lai e rằng lại càng không. Đột nhiên Thượng Quan Truy Vân lại nhớ: cách đây không lâu, khi bị kẹt dưới lòng đất, Hoa Lân cũng đã hỏi mình: "Khi đã quan hệ nhục thân với một nữ tử, phải chăng nên có trách nhiệm với nàng ra?". Khi đó chính mình đã thật thà tỏ vẻ kiên quyết tán thành, hôm nay lại thấy con gái mình không muốn rời xa tên tiểu tử Hoa Lân kia, có lẽ trước đây bọn chúng đã ân ân ái ái chăng? Nghĩ đến đây, Thượng Quan Truy Vân râu tóc dựng ngược, lửa giận như muốn bốc lên ba trượng, thật không ngờ Hoa Lân lại biết trước sau mình sẽ là nhạc phụ

hắn, lại còn giả quỷ giả thần đưa cả tín vật cho mình, tên tiểu tử này thật là....

Trong lúc đó, mặc dù đang bị thương nhưng Thượng Quan Linh cảm thấy ngọt ngào vô cùng, nàng hoàn toàn buông xuôi số phận mình, rốt cuộc cũng không thèm để ý đệ tử Thiên Sơn sẽ coi mình như thế nào, chỉ cần biết giờ đây toàn thân thật dễ chịu nằm trong ngực Hoa Lân, đón nhận ánh mắt thiết tha của hắn, trong lòng thực sự ấm áp. Mục đích của nàng cuối cùng cũng đạt được, từ nay về sau, nàng sẽ chính thức thuộc về hắn...

Chương 26: LƯỠNG NỮ ĐỒNG XỬ

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: TuLaDaiDe

Nguồn: 4vn.eu

Hoa Lân vừa ôm lấy Thượng Quan Linh đang bị thương, vừa nghe ngóng những lời bàn tán huyên náo của người xem phía dưới lôi đài, cảm thấy tâm trạng rối bời, khó xử vô cùng. Rốt cuộc hắn quyết định bỏ ngoài tai lời lẽ đàm tiếu của thiên hạ, ngự

kiếm mang theo Thượng Quan Linh phi nhanh về hướng Quan Tinh Các.

Người xem thấy "kẻ thắng" bất ngờ bỗng âu yếm ôm "người thua" đi mất dạng, lập tức ào ào hò hét chất vấn, có người quát: "Sao gã kia chưa nói câu nào đã bỏ đi thế kia? Đến lời từ biệt cũng không nói nổi nữa.". Lại có kẻ khác lớn tiếng phản đối: "Dù thế nào đi nữa cũng không được trao Huyền Thiên Kiếm cho hắn! Người này thật là vô lễ mà"

"Đúng...đúng...đúng"

"Hắc...hắc...hắc"

Kỳ thật tất cả mọi người không thể phủ nhận Hoa Lân chính là đệ nhất nhân của Thục Sơn Kiếm điển lần này, quả thật Hoa Lân tuổi trẻ tài cao, nhanh chóng đạt được danh vọng tột cùng, xưa nay hiếm thấy, thế nhưng không những hắn đoạt được kiếm mà ngang nhiên lại ôm cả mỹ nữ tuyệt trần kia vào lòng nữa, hầu hết nhân sĩ có mặt tại đương trường đều chuyển từ hâm mộ sang phát sinh cảm giác thầm đố kị trong tâm trí.

Mà đệ tử của Thiên Sơn mới càng kinh ngạc muôn phần, bọn họ ngàn vạn lần không thể ngờ được tiểu sư thúc mình lại thông tình với Hoa lân như vậy, nhất thời choáng váng, hoang mang cực độ, mụ mị cả đầu óc.

Giờ đây, tiếng tăm của Thiên Sơn kiếm phái cũng được đẩy lên đỉnh điểm, chẳng những họ đã đào tạo ra được một môn đồ đoạt danh hiệu "thiên hạ đệ nhất nhân" mà còn truyền ra một sự kiện cực kì hy hữu từ trước đến nay: sư-điệt luyến ái. Cũng vì tính huống nhạy cảm trên bất ngờ phơi bày trước công chúng, đệ tử Thiên Sơn đành lẩn tránh ánh mắt của soi mói của mọi người, lẳng lặng rời khỏi đám đông, nhanh chóng thoát đi.

Trên đường xuống núi, Hạng Tiêu Vân hằn học nói: "Bọn họ thật là làm mất mặt Thiên Sơn quá chừng, giờ Thiên Sơn chúng ta làm sao có thể ngẩng đầu lên đối diện với thiên hạ đây?"

Dương Phong Linh cất giọng phản đối: "Như vậy thì có vấn đề gì đâu cơ chứ. Chẳng phải trước kia, Dư Kinh Hải của Côn Lôn đã cùng sư điệt của ông ta là Duẫn U Lan thành hôn hay sao? Cũng đâu có ai chê

cười bọn họ, thậm chí còn trở thành giai thoại được nhiều người đời sau ái mộ nữa chứ".

Hạng Tiêu Vân cả giận nói: "Ngươi câm miệng lại cho ta! Côn Lôn Dư Kinh Hải là nam nhân, đương nhiên hắn cưới sư điệt mình thì không vấn đề gì, đâu có giống như sư tôn ngươi!"

Dương Phong Linh hàng ngày vốn tính tình nhu thuận, nhưng lúc này bỗng nổi cơn thịnh nộ, quát lớn: "Sư tôn ta thì làm sao hả? Dựa vào đâu mà nam nhân được phép lấy sư điệt mình còn nữ tử thì không được hả?"

Hạng Tiêu Vân bất giác lúng túng, ấp a ấp úng hồi lâu mới nói: "Nữ tử phải tuân thủ lễ giáo!"

Dương Phong Linh: "Phì!...Đúng là không biết xấu hổ, ta không thèm tiếp chuyện với ngươi nữa"

"Ngươi...!!!"

Sau khi đoàn người Thiên Sơn xuống núi, mọi người trên Lăng Vân Đỉnh còn ồn ào đàm luận mãi không thôi. Ý kiến của mọi người cũng phần lớn giống với Hạng Tiêu Vân, theo thông tục cổ hủ, nam sư thúc thành thân với nữ sư điệt là là chuyện động trời, lại

còn nữ sư thúc cưới nam sư điệt mình thì quả là ngoài sức tưởng tượng, xét về mặt lễ giáo phong kiến thì rõ ràng đây là một vết nhơ khó chấp nhận được.

Vì thân phận là trọng tài của kiếm điển nên Thượng Quan Truy Vân đối với chuyện tình cảm của con gái mình cũng khó có thể đề cập đến. Bất đắc dĩ Cốc Thanh Phong bước lên lôi đài nói: "Xin mọi người giữ bình tĩnh! Xin mọi người giữ bình tĩnh!"

Đến đây, âm thanh các cuộc tranh luận phía dưới mới từ từ lắng xuống, chỉ thấy Cốc Thanh Phong nghiêm sắc mặt nói: "Thục Sơn Kiếm Điển đến đây là kết thúc, đối với những thắc mắc về quyền sở hữu Huyền Thiên Kiếm, đương nhiên sẽ giao kiếm cho Hoa chưởng môn Tiên Kiếm Phái lưu giữ!...Cho nên rất mong mọi người không cần phải chú ý đến công việc nội bộ của Thiên Sơn kiếm phái nữa làm gì, dù sao hai người bọn họ giờ đây cũng không còn quan hệ sư-điệt gì nữa, vậy chúng ta không có quyền can thiệp sâu thêm nữa"

Dưới đài lập tức lại vang lên từng hồi tranh luận, Cốc Thanh Phong đột nhiên gia tăng âm lượng, làm màng nhĩ mọi người bỗng cảm thấy lùng bùng: "Được rồi!

Tiếp theo sau đây, Toàn Chân Giáo Mạnh tiền bối sẽ lên giảng giải về tu chân bí điển, ai không có hứng thú nghe có thể ra về"

Dưới đài quả nhiên chìm trong yên ắng, rõ ràng có thể thấy bốn chữ "tu chân bí điển" cso sức hút mạnh mẽ thế nào với giới nhân sĩ giang hồ. Mạnh Lôi lúc này đang đứng sau đài cảm thấy sửng sốt, gãi gãi đầu, lẩm nhẩm: "Sao lại đến lượt ta?"

****

Hoa Lân đưa Thượng Quan Linh về tới Quan Tinh Các, liền lên phòng khách trên lầu hai, từ tốn đặt nàng lên trường kỷ. Thấy vết thương trên vai trái nàng đã ngừng chảy máu, Hoa Lân lúc này mới cảm thấy yên tâm, vội chạy đi lấy Kim Sang Dược rồi nhẹ nhàng vén vật áo nàng lên. Cùng lúc này thấy máu tươi bê bết trên y phục mình, Thượng Quan Linh không khỏi thốt lên: "Hmm"

Hoa Lân trìu mến hỏi: "Không...không sao chứ?"

Thượng Quan Linh chỉ nheo nheo mắt mà không nói thêm lời nào.

Hoa Lân lập tức an ủi nàng hồi lâu, lại chợt nhớ tới cần phải lau chùi thân thể nàng một chút nên sấp sấp ngửa ngửa chạy xuống lầu đun một nồi nướng nóng. Một hồi sau, cuối cùng hắn cũng bưng một chậu nước ấm đi lên phòng khách, đến ngồi cạnh nàng rồi ôn nhu cười nói: "Linh nhi! Ta nhớ dường như trước kia có lần nàng đã thay y phục cho ta rồi, phải không nhỉ?"

Thượng Quan Linh nằm trên giường thấy hắn vì lo cho mình mà tất tả chạy tới chạy lui, trong lòng nàng cảm thấy hạnh phúc vô bờ, lại nghe hắn hỏi vậy, liền dịu dàng nói: "Đúng rồi, khi đó hình như chàng đang mang trọng bệnh gì đấy!"

Hoa Lân quả nhiên hồi tưởng lại thời thơ ấu, mừng rỡ hỏi: "Có phải nàng là thích khách đã xuất hiện buổi tối hôm đó không?"

Thượng Quan Linh giận dỗi bĩu môi nói: "Ái? Chàng...chàng bây giờ mới biết ư?"

Hoa Lân vội vàng giải thích: "Ài! Nàng có bao giờ nói cho ta chuyện đấy đâu cơ chứ!"

Thượng Quan Linh: "Chàng...chàng..! Hừ!"

Hoa Lân điệu bộ ngây ngô cười khì khì, vội vàng dùng khăn mềm vò qua nước nòng rồi khẽ lau sạch vết máu đọng trên ngực nàng rồi nói tiếp: "Như vậy càng hay, hôm nay đến phiên ta giúp nàng cởi bỏ y phục. Hì hì...", đoạn nhẹ nhàng vạch lớp áo mềm mại của nàng ra, chuẩn bị bôi thuốc.

Thượng Quan Linh vội la lên: "Chàng...chàng bắt nạt ta! Hu.."

Hoa Lân hiểu nàng quyết không phải tức giận mà la vậy, bật cười ha ha nói: "Cái này gọi là luật tuần hoàn nhân quả mà, nàng biết không? Nào, nhấc tay lên..." nói xong nhẹ nhàng lột bỏ áo ngoài của nàng, bên dưới lộ ra làn da nõn nà, da thịt trắng muốt gợi cảm toả ra mùi thơm thoang thoảng, thật làm cho người ta muốn nổi phong hứng quá chừng.

Thượng Quan Linh vốn đã sớm là người của hắn, nhưng mỗi lần cùng Hoa Lân ân ái đều vào ban đêm, hôm nay là lần đầu giữa thanh thiên bạch nhật phơi bày da thịt trước mặt hắn, không khỏi thẹn thùng, khẽ nhắm đôi bờ mi, trên má bỗng nổi lên hừng đỏ đẹp đến mê người.

Hoa Lân vất vả hồi lâu mới cởi xong áo bên trái nàng, giữa thân thể ngọc ngà của Thượng Quan Linh lộ ra một gò bồng đảo đầy đặn nhấp nhô theo từng hơi thở. Hoa Lân vội vàng gạt bỏ tà niệm, cuối cùng cũng lau sạch vết máu, thoa thuốc trị thương vào cho nàng, đến đây mồ hôi đã ướt thẫm toàn thân. Bỗng nhiên bên ngoài vọng vào tiếng gõ cửa, tiếp đến thấp thoáng giọng nói của Diệp Thanh truyền đến: "Lân ca ca! Có cần ta giúp gì không?"

Hoa Lân lúc này mới sực nhớ mình đã vô ý bỏ rơi Diệp Thanh một mình ở Lăng Vân Đỉnh, bất giác cảm thấy áy náy trong lòng, vội vàng trả lời: "Không cần đâu! Không cần đâu! Ổn rồi!"

Thượng Quan Linh khẽ kêu lên một tiếng đau đớn, với lấy xiêm y định mặc vào, bỗng thấy bên trái, nơi bị kiếm khí của Hoa Lân đả thương, tê buốt dữ dội, khắc khoải nói: "Ta...Người ta muốn mặc áo vào mà!"

Hoa Lân luống cuống chân tay vội giúp nàng mặc lại y phục, không cẩn thận chạm vào vết thương, Thượng Quan Linh lại khẽ kêu "A!" một tiếng làm cho hắn một phen cả sợ.

Diệp Thanh ở bên ngoài nghe thấy vậy, nở một nụ cười duyên, tự nhiên đẩy cửa đi vào, đã thấy Thượng Quan Linh vẻ mặt bối rối, lấy tay che trước ngực, tức giận nói: "Ngươi xông vào đây làm gì hả?"

Diệp Thanh đi tới bên giường, cúi đầu nhìn nàng, lớn iếng nói: "Công tử nhà ta thân phận cao quý, lẽ nào lại để người phục vụ cô? Thực là phi lý quá mức!"

Thượng Quan Linh đưa mắt nhìn Diệp Thanh rồi lại quay ra nhìn Hoa Lân, sau cùng bù lu bù loa lên làm nũng: "Hoa Lân! Hừ..."

Trên trán Hoa Lân bắt đầu đổ mồ hôi từng đợt, nhẹ nói với Diệp Thanh: "Để ta giúp nàng ấy mặc đồ xong đã, muội giờ tạm thời ra ngoài được không?"

Diệp Thanh thấy trong phòng vương vãi mảnh bông băng rồi cả chiếc khăn ướt loang lổ máu, nũng nịu cười nói: "Công tử thực sự chăm sóc được người ta há?"

Hoa Lân xoay người Diệp Thanh lại, khẽ đẩy lưng nàng hướng ra ngoài cửa, dõng dạc nói: "Ta đương nhiên có thể rồi..."

Diệp Thanh bị hắn lôi ra tận hành lang, quay người lại cười duyên nói: "Muội chỉ sợ chàng sẽ làm thương thế nàng ta càng thêm nặng mà thôi. Hì hì..."

Hoa Lân không còn cách nào khác ôn tồn nói với nàng: "Muội chạy tới Thanh Long Biệt Uyển mang y phục nàng ta về đây được không?"

Diệp Thanh trừng mắt nhìn hắn, dáng vẻ miễn cưỡng đi xuống lầu.

Hoa Lân cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới trở vào bên trong, đã thấy Thượng Quan đang chăm chú nhìn mình với ánh mắt rặng rỡ, ngượng ngịu nói: "Giờ thế nào nhỉ? Ta giúp nàng mặc xiêm y nhé?"

Thượng Quan Linh giận dỗi nói: "Bực chết đi được..."

Hoa Lân nghe vậy lại ngượng ngịu, gãi gãi tai.....

Chương 27: HUYỀN THIÊN BẢO KIẾM

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: TuLaDaiDe

Nguồn: 4vn.eu

Thượng Quan Linh thấy bộ dạng hắn cứ ngây ngây ngô ngô, hiểu ra người này từ trước đến nay chưa từng hầu hạ, chăm sóc ai bao giờ, vậy mà hôm nay lại hăng hái giúp mình thay đồ, trị thương thì quả là đáng trân trọng. Nghĩ đến đây trong lòng trào dâng niềm hạnh phúc vô bờ, lại thấy dáng vẻ ngượng ngịu của hắn, thật làm cho người ta vừa yêu vừa giận. Rốt cục nàng không nhịn được bật cười khúc khích rồi nói: "Còn không mau đi khép cửa vào?"

Hoa Lân lúc này mới xoay người đóng cửa phòng lại, đoạn chạy lại bên Thượng Quan Linh ngả người ngay ngắn trên giường rồi đắp thêm lên một tấm chăn bông. Hai người không khỏi nhìn nhau mà cười, đều cảm nhận được trong ánh mắt đối phương chan chứa niềm yêu thương, thật là dạt dào "tình chàng ý thiếp". Nếu không phải Thượng Quan Linh đang bị thương, thì với bản tính của Hoa Lân đã cùng nàng mây mưa triền miên một trận.

Thượng Quan Linh thoáng vẻ u oán nói: "Hoa lang! Hôm nay Linh nhi coi như đã thuộc về chàng. Chàng có ý định gì cho tương lai chưa?"

Hoa Lân trong lòng rúng động, đương nhiên từ trước đến nay không nghĩ Thượng Quan Linh lại từ bỏ mọi thứ để đến với mình, vội vàng cả quyết nói: "Sau khi có được Huyền Thiên Kiếm trong tay, ta lập tức quay trở lại kinh thành. Đã năm năm qua, ta chưa từng trở lại thăm gia đình, nghĩ lại cũng thật là bất hiếu..." nói đến đây lại chậm rãi ngồi xuống đầu giường cạnh Thượng Quan Linh, nhẹ vuốt làn tóc trên trán nàng, rồi ôn nhu nói tiếp: "Sau đó, ta lập tức cưới nàng làm vợ. Ha ha..."

Thượng Quan Linh trừng mắt nhìn hắn nói: "Hừ! Với địa vị Hoa phủ của chàng, bọn họ đâu dễ dàng chấp nhận nữ nhi xuất thân từ giang hồ như ta chứ?"

Hoa Lân đương nhiên hiểu gia đình hắn cũng muốn mình mau chón quay về, thành hôn với người trong hoàng thất, như vậy mới củng cố được địa vị của Hoa phủ, có điều ngạc nhiên là dường như Thượng Quan Linh cũng tiên liệu được điều này, nên vội nói: "Hoa phủ đều do ta định đoạt, ta nói muốn thành thân với ai thì nàng đó nhất định không thoát khỏi tay ta...."

Thượng Quan Linh nghe vậy cự nự nói: "Hừ! Nói như vậy, ta không đồng ý thì chàng cũng ép cho bằng được à?"

Hoa Lân dáng vẻ điềm tĩnh, ghé sát mặt nàng, vừa ngắm đôi môi đỏ mọng thanh tú của nàng, vừa nói: "Đương nhiên như thế rồi! Bây giờ Linh nhi đã là của ta rồi thì ta bảo thế nào thì nàng phải nghe thế ấy! Hì hì...". Hoa Lân sớm đã có kinh nghiệm trong chuyện tình cảm nam nữ, chỉ cần chộp đúng thời cơ thể hiện uy thế, thì đối phương sẽ ngoan ngoãn nghe lời. Quả nhiên Thượng Quan Linh lập tức nũng niu: "Ứ! Người ta không chịu đâu mà!"

Hoa Lân thấy bộ dạng đáng yêu của nàng, không kiềm chế nổi, đặt lên bờ môi nàng một nụ hôn cháy bỏng, hơi thở nàng trở nên gấp gáp, đôi má anh đào ửng hồng chan chứa vẻ đa tình. Thấy bộ dạng lạnh lùng, cô ngạo của nàng trước đây hoàn toàn biến mất, thay vào biểu lộ vẻ nhu tình, đằm thắm, trong lòng Hoa Lân không khỏi khoan khoái vô cùng.

Thượng Quan Linh bị hắn kích thích, dường như cũng không kìm lòng được, đôi mắt trong veo ánh lên vẻ khát vọng, lại bị Hoa Lân vài lượt xoa dịu đi, lòng

vừa yêu vừa giận, hết lần này chịu khống chế của hắn, chỉ còn biết đón nhìn ánh mắt của Hoa Lân.

Hoa Lân cũng lần đầu tiên thấy kiểu ánh mắt mê người này của nàng, ghé sát tai nàng thì thầm: "Nàng phải tĩnh dưỡng thật tốt, đến khi nàng lành vết thương, ta nhất định lại cùng nàng ân ái..."

Thượng Quan Linh lại càng đỏ ửng mặt lên, toát lên vẻ kiều diễm vô cùng, sẵng giọng nói: "Đừng có tưởng bở nhé!"

"Ha ha ha..."

Hai người đang cười nói không thôi, đột nhiên nghe tiếng bước chân Diệp Thanh trên lầu truyền đến, Hoa Lân lập tức đứng dậy mở cửa ra ngoài, quả nhiên thấy Diệp Thanh đang xách một bọc lớn bước tới. Đẩy chiếc bọc đó vào ngực Hoa Lân, Diệp Thanh nói: "Đây! Y phục của nàng ta đấy"

Hoa Lân cũng hiểu được khó khăn lắm Diệp Thanh mới mang được đống y phục này về, tay phải vuốt nhẹ mái tóc dài của nàng mà nói: "Thanh Thanh phải cực khổ rồi, ngồi xuống đây nào!"

Diệp Thanh trừng mắt liếc xéo hắn, dẩu môi lên nói: "Muội không thèm, đi vào sợ lại có người ngăn cản. Hừ!"

Hoa Lân không biết phải làm sao nữa, đành nói: "Nàng ấy đang bị thương, đêm nay ta ở lại chăm sóc, ngày mai ta sẽ đi lấy kiếm cho muội"

Diệp Thanh lại nhớ Hoa Lân lần này vì mình mà bất chấp tính mạng để đoạt kiếm, lại nở nụ cười tươi rói trên môi, trìu mến nói: "Công tử cứ trông nom nàng ta đi, muội đi chuẩn bị bữa tối...", nói xong vui vẻ đi xuống dưới lầu.

Ngày hôm sau, mặt trời đã lên cao ba sào, Hoa Lân mới cáo biệt Diệp Thanh và Thượng Quan Linh đi tới Lăng Vân Điện.

Chỉ thấy, trên thềm Lăng Vân Điện, hai bên có hai gã đệ tử Thục Sơn mặt mũi anh tuấn đứng túc trực, Hoa Lân đang định thông báo danh tính thì bọn họ đã sớm chắp tay thi lễ nói: "Mời Hoa tiền bối vào...".

Hoa Lân vội vàng đáp lễ rồi nghênh ngang đi vào trong đại điện, trước mắt hiện ra một đại sảnh lớn, có lẽ thường ngày dùng để nghị sự, tại đây chỉ thấy

Mạnh Lôi cùng Thượng Quan Truy Vân đang toạ thiền luyện công, dường như trong thời gian Thục Sơn kiếm điển lần này, bọn họ thường nghỉ ngơi chính nơi đây.

Mặc dù Hoa Lân đã thấy Huyền Thiên Kiếm, những cũng nhẫn nại đứng sang một bên chờ hai vị huynh trưởng rồi bàn luận sau. Hắn không ngờ bọn họ võ công đã đạt cảnh giới thu phát tuỳ ý, trong chốc lát đã mở bừng mắt trông lại. Vừa thấy Hoa Lân, Mạnh Lôi bật cười ha hả nói: "Xú tiểu tử! Đưa con gái người ta đi thì ngươi cũng phải nói với đôi lời với Nhị ca của ngươi...à không đúng, nhạc phụ của ngươi chứ!"

Hoa Lân mặc dù biết cái gì đến sẽ phải đến, trong bụng cũng đã chuẩn bị ngôn từ để trình bày, nhưng lúc này lâm trận thì chân tay lại luống cuống vô cùng.

Nào ngờ Thượng Quan Truy Vân không đề cập gì về việc con gái mình, chỉ trách cứ hắn: "Vốn hôm qua chúng ta muốn cử hành nghi thức trao kiếm cho ngươi nhưng ngươi lại vội vàng bỏ đi, làm hại Mạnh đại ca của ngươi phải đứng ra thuyết giảng về tu chân mới ứng phó được với quần hùng. Thế nào? Giờ mới nhớ tới việc cần lấy Huyền Thiên Kiếm hả?"

Hoa Lân gãi gãi đầu, lắp bắp nói: "Nhị ca! Huyền Thiên Kiếm vốn là vật của Diệp Thiên Tông, người xem phải chăng nên để Diệp Thanh giữ nó vĩnh viễn?"

Thượng Quan Truy Vân tất nhiên đã sớm biết rõ thân phận của Diệp Thanh và càng đoán được Hoa Lân sẽ hỏi câu này, nghiêm sắc mặt nói: "Huyền Thiên Kiếm có thể giao cho Diệp Thanh giữ trong năm năm, nhưng sau năm năm phải giao lại cho chúng ta để cử hành kiếm điển xác đinh lại chủ nhân của nó! Nếu không..."

Thấy Hoa Lân tỏ ra nôn nóng, Mạnh Lôi vội giải thích: "Tứ đệ không phải vội vàng! Chúng ta đã thương lượng kĩ càng mới đưa ra quyết định này, âu cũng là tính toán cho các ngươi..."

Hoa Lân lập tức ngắt lời: "Đây là "vật quy nguyên chủ"! Cần gì phải..." Hoa Lân cũng không hổ là tuyệt đỉnh thông minh, đến đây chợt ngưng lời bởi vì hắn đột nhiên hiểu được ý tốt của Đại ca cùng Nhị ca mình, vội đổi ý nói: "Đa tạ Đại ca và Nhị ca đã quan tâm! Xin tuân theo định đoạt của hai người"

Thượng Quan Truy Vân cùng Mạnh Lôi đều thập phần ngạc nhiên, lại thấy Tứ đệ của mình phản ứng cực nhanh như vậy trong lòng không khỏi thán phục: "Không sai! Nếu các ngươi không đủ thực lực bảo quản Huyền Thiên Kiếm, lại không được hỗ trợ của TamThánh Môn thì không chừng sẽ gặp hoạ sát thân. Chi bằng, năm năm nữa, nếu võ công các ngươi có thể sánh bằng Nhị đệ thì Huyền Thiên Kiếm mới có thể yên tâm giao hẳn cho ngươi! Không ngờ Tứ đệ lại hiểu tâm tư chúng ta nhanh đến vậy, thật là đáng mừng."

Hoa Lân hắc hắc cười nói: "Đại ca, Nhị ca vẫn luôn chiếu cố đến ta như vậy, tiểu đệ lẽ nào lại không hiểu được tâm ý của các người, vừa rồi kích động như vậy thât là có lỗi muôn phần".

Thượng Quan Truy Vân đứng dậy nói: "Hừ! Hừ! Vậy bây giờ chúng ta thương lượng sang việc khác...", nói xong không biết vô tình hay cố ý trong tay lộ ra tấm ngọc bội, tín vật đính ước của Hoa Lân.

Hoa Lân vừa rồi vốn đã ngượng ngùng, nay lại mặt dày nói: "Ha ha! Nhạc phụ sớm đã đồng ý từ trước, sao có thể đổi ý được?"

Thượng Quan Truy Vân cả giận nói: "Hừ! Ta đồng ý, nhưng muốn cưới con gái ta ngươi phải đồng ý với ta ba điều kiện sau mới được!"

Hoa Lân mừng rỡ cười nói: "Ha ha! Chẳng nói ba điều, đến ba trăm điều kiện cũng không thành vấn đề!"

Thượng Quan Truy Vân nói: "Thứ nhất, thành hôn phải có tám cỗ kiệu lớn, mối lái đàng hoàng, đầy đủ thủ tục. Thứ hai, Linh nhi phải là chánh thất. Thứ ba, ngươi không được lại lăng nhăng với nữ nhân khác."

Hoa Lân thầm nghĩ, điều kiện thứ hai nghe chừng khó khăn, nhưng cũng không phải không thể làm được, hắn bất quá lập tức gật gật đầu đáp: "Không thành vấn đề! Không thành vấn đề! Chỉ là ba điều kiện vặt vãnh thôi mà! Hắc hắc..."

Thượng Quan Truy Vân cũng chẳng còn cách nào khác, giờ gạo đã nấu thành cơm, đành cười khổ nói: "Một ngày nào đó nếu ta nghe được tin ngươi bắt nạt Linh nhi nhà ta thì dù ở chân trời góc bể ta cũng sổ tìm ngươi mà tính sổ, liệu hồn đấy nghe chưa!"

Hoa Lân hắc hắc cười nói: "Yên tâm đi mà! Yên tâm đi mà! Đúng rồi, còn Huyền Thiên Kiếm..." đoạn hướng ánh mắt tham lam về phía Huyền Thiên Kiếm.

Hành lang bên trái bỗng truyền đến một giọng cười sang sảng rồi nói: "Tứ đệ sao thế? Nôn nóng như vậy chắc là muốn thanh kiếm vô dụng kia đúng không?", Cốc Thanh Phong chẳng biết thế nào đã bước tới nơi, cười ha hả nhìn Hoa Lân.

Hoa Lân đỏ bừng mặt, cười tươi nói: "Vật quay về chủ cũ mà! Vật quay về chủ cũ mà!"

Cốc Thanh Phong hướng về phía thềm trên, lăng không vươn tay tới Huyền Thiên Kiếm, chỉ nghe "Sưu" một tiếng, thanh kim kiếm này đã nằm gọn trong tay hắn, đây đúng là tuyệt kỹ "Nhiếp Không Chưởng Pháp".

Hoa Lân thấy vậy liền lắp bắp kinh hãi, lập tức nghiêm sắc mặt nói: "Tam ca! Tam ca! Chiêu này...chiêu này truyền thụ cho đệ được không?"

Cốc Thanh Phong xách Huyền Thiên Kiếm đi tới, cất giọng mắng: "Ngươi...cái gì cũng muốn học, chưa

nghe nói có câu "tạp không bằng tinh" à? Thực sự là chẳng có tiền đồ gì cả..."

Hoa Lân vội vội vàng vàng, tóm lấy thanh kiếm, chút nữa thì ngã sấp cả xuống đất, nhíu mày nói: "Ái! Sao lại nặng ghê vậy chứ? Lại không có vỏ kiếm nữa à?", trong lòng hắn lại nghĩ đến Diệp Thanh kiều diễm là vậy, giờ mà lại mang theo cây kiếm nặng nề như vậy thì thật buồn cười.

Cốc Thanh Phong hiển nhiên "đi guốc trong bụng" hắn, cười ha hả nói: "Thế nào? Nếu không cần nữa thì cứ để lại đây, Thục Sơn ta sẽ nhất định bảo quản dùm ngươi. Ha ha!"

Hoa Lân vận lực nâng Huyền Thiên Kiếm lên, cẩn thận quan sát, chỉ thấy kim quang lấp lánh, mũi kiếm vô cùng sắc bén, thanh kiếm to bản như thế này thật là hiếm thấy, nhìn kỹ hai mặt thân kiếm quả nhiên có khắc hai mươi bốn chữ. Một mặt ghi: "luyện hình hoá tinh", "luyện tinh hoá khí", "luyện khí hoá thần". Mặt còn lại ghi: "luyện thần hoá hư", "hoàn hư hợp đạo", "vị chánh thuần dương".

Hoa Lân trong lòng ba động, hai mươi bốn chữ này đúng là tương hợp với các bước của "Tu Chân Bí

Tịch", nhưng chỉ nêu lên đại ý mà thôi, chứ không hướng dẫn tâm pháp cụ thể, nắm cứ nhắm mắt luyện bừa, e rằng không bị tẩu hoả nhập ma mới lạ. Thanh kiếm này đúng là chỉ để hại người mà thôi.

Quả nhiên, Thượng Quan Truy Vân nghiêm mặt nói lớn: "Tứ đệ! Hai mươi bốn chữ trên thân kiếm hoàn toàn vô dụng, không được tự tiện thử bừa, nghe chưa?".

Hoa Lân thầm cười trong bụng nghĩ bản thiếu gia thân mang đầy Tu Chân bí tịch chẳng nhẽ không biết hay sao nên gật đầu đáp: "Yên tâm đi! Đệ chỉ lấy nó về coi như vật kỉ niệm của Diệp gia thôi mà. Hắc hắc!"

Mạnh Lôi đoạt lấy Huyền Thiên Kiếm từ tay Hoa Lân, dùng ngón giữa búng mạnh lên thân kiếm, "Tranh" một tiếng, âm thanh của kiếm ngân lên thập phần thanh thoát, hiển nhiên có điểm khác lạ, dường như vật chất cấu tạo nên nó không giống các loại thép bình thường nhưng lúc này Mạnh Lôi cũng thở dài nói: "Tứ đệ nghe ta nói này! Ta đã nghiên cứu thanh kiếm này rất nhiều lần rồi nhưng tựu chung vẫn không phát hiện được nó có tác dụng gì đặc biệt,

ngươi cũng không cần phải tìm hiểu thêm làm gì cả, nếu không tương lai chưa biết chừng gặp phải tai hoạ giáng xuống"

Hoa Lân với lấy lại thanh kiếm rồi nói: "Đệ đã nói là mang nó về làm vật kỉ niệm mà!"

Mạnh Lôi thừa lúc Hoa Lân không để ý, bước tới giật lại thanh kiếm, nghiêm mặt nói: "Thực ra chỉ là một khối thép bình thường, biết bao người đã đem nó đi luyện linh kiếm nhưng đều thất bại cả, thậm chí còn không nấu chảy được nó nữa..."

Hoa Lân lại chộp lấy thanh kiếm về, bực dọc nói: "Mẹ nó! Chẳng nhẽ ta đem về nhà làm dao chặt củi?"

Cốc Thanh Phong thấy hai người bọn họ cứ giật tới giật lui Huyền Thiên Kiếm, cười ha hả nói: "Đúng đúng đúng...Đem đi bổ củi là thích hợp nhất! Ha ha ha..."

Chương 28: VẬT QUY NGUYÊN CHỦ

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: TuLaDaiDe

Biên tập: Thê tử TuLaDaiDe

Nguồn: 4vn

Hoa Lân cũng bật cười theo bọn họ một tràng rồi đột nhiên hỏi: "Ủa! Thục Sơn các người đâu hết rồi vậy?"

Cốc Thanh Phong nghe vậy đáp: "Hôm nay, các đại môn phái tiến hành bàn bạc về việc liên thủ chống Huyết Ma trên Lăng Vân Đỉnh, kiếm điển sẽ chính thức kết thúc sau ba ngày nữa"

Hoa Lân cảm thấy chút ít bất tiện nên nói: "Đệ còn một số công chuyện muốn sớm trở về nhà, e rằng không tham gia được..."

Mạnh Lôi tỏ ý đồng tình nói: "Trước tiên ngươi nên về đi!" Mạnh Lôi tuy không hiểu lắm chuyện tình cảm đôi lứa, nhưng cũng biết được sự mong ngóng của bậc cha mẹ với đám con trẻ nên tất nhiên ủng hộ muôn phần.

Thượng Quan Truy Vân trầm ngâm hồi lâu rồi nói: "Này...Thế đối với chuyện của Linh Nhi, ngươi định thế nào?"

Hoa Lân nghiêm sắc mặt lại, cả quyết nói: "Nhị ca cứ yên tâm, sau khi trở về đến nhà, đệ lập tức thông báo với cha mẹ, hôn lễ nhất định sẽ được cử hành trong

năm nay. Nhị ca có muốn đi cùng chúng ta luôn không?"

Thượng Quan Truy Vân thoáng vẻ do dự nói: "Ta đang phải xử lý đôi việc ở đây, tạm thời chưa thể rời đi được. Ta tặng ngươi một chiếc Huyền Quang Kính, khi nào các ngươi tổ chức bái đường thì thông báo cho ta là được rồi", nói xong lấy từ trong ngực áo ra một tấm kính rất tinh xảo đưa cho Hoa Lân.

Hoa Lân vừa đưa tay lấy, vừa tò mò quan sát, thấy mặt của tấm kính này thật kì lạ, hoàn toàn trong suốt, có thể từ đằng trước nhìn thấu rõ ràng cảnh vật phía sau. Vì vậy hắn cảm thấy vô cùng thích thú lại muốn nghịch ngợm đôi chút, cầm tấm kính đón lấy ánh sáng từ cửa đưa vào, lập tức xuất hiện một luồng cường quang phóng tới làm hắn nảy đom đóm mắt. "Đương" một tiếng, Huyền Thiên Kiếm bị buông rơi xuống sàn đất, hắn vội vàng dụi dụi mắt hồi lâu nhưng vẫn khỏi hoa mắt, lớn tiếng kêu lên: "Cái gì thế này? Chói mắt quá đi!"

Mạnh Lôi, Thượng Quan Truy Vân và Cốc Thanh Phong lại ồ lên một trận cười to.

Thượng Quan Truy Vân lúc này mới giảng giải cho Hoa Lân cách sử dụng nguồn sáng, cách thi triển Huyền Quang Kính, lại dặn hắn nên sử dụng vào buổi tối là hiệu quả nhất. Hoa Lân biết được cách dùng thì mừng rỡ cười sái cả quai hàm, thầm định đêm nay phải thử lại lần nữa xem sao.

Nào ngờ Thượng Quan Truy Vân đoán được ý định này của hắn, nghiêm giọng dặn dò: "Tác dụng của Huyền Quang Kính là có thể khẩn cấp cầu viện đồng bọn tới cứu viện, không được tuỳ tiện sử dụng nghe chưa? Không biết ngươi đã từng nghe truyện ngụ ngôn "sói đến"

To view links or images in this forum your post count must be 20 or greater. You currently have 1 posts.

hay chưa?"

Hoa Lân tựu chung vẫn bỏ ngoài tai hết, đáp bừa: "Biết rồi! Biết rồi! Hắc hắc...!'

Ba người kia chỉ biết ngao ngán lắc đầu, đúng là tên tiểu tử này hết thuốc chữa.

Mạnh Lôi nói: "Tứ đệ, định bao giờ thì lên đường".

Cốc Thanh Phong vốn định giữ Hoa Lân ở lại vài hôm để gặp Thục Sơn chưởng môn Lí Tiểu Yểu, nhưng lại thấy Hoa Lân nóng ruột muốn về nhà nên không ngăn cản nữa.

Sau một hồi trò chuyện, trời cũng đã quá trưa, Hoa Lân vội vác Huyền Thiên Kiếm lắc la lắc lư quay về Quan Tinh Các. Người qua đường ai cũng liếc mắt nhìn, thấy thanh kiếm này kim quang lấp lánh, người nào tinh tường có thể đoán ra ngay đây chính là Huyển Thiên Kiếm. Cũng may lúc này đại đa số mọi người đều tập trung trên Lăng Vân Đỉnh để bàn bạc chuyện hợp sức đối phó với Huyết Ma, vì vậy cũng không làm kinh động nhiều người lắm.

Sau chốc lát, Hoa Lân cuối cùng cũng về tới Quan Tinh Các, vừa vào tới sân, đã thấy Thượng Quan Linh và Diệp Thanh đang ngồi ở chiếc bàn dưới tán cây cổ thụ, hai người đang tập trung tinh thần, chăm chú đánh cờ. Hoa Lân bước tới bên các nàng, thế nhưng họ cũng chẳng buồn ngước mặt lên lấy một lần, chỉ lo tính toán các nước cờ sau. Hoa Lân hướng cái nhìn về phía Thượng Quan Linh quan sát, thấy sắc mặt nàng hồng hào, hơi thở đều đặn, hiển nhiên thương

thế đã thuyên giảm nhiều, trong long cũng cảm thấy yên tâm. Lúc này hắn mới quay ra xem xét bố cục thế cờ của hai nàng kia, thấy Diệp Thanh cầm cờ đen, đi trước, chiếm cứ ba góc, thoạt nhìn có vẻ như đang chiếm lợi thế lớn. Nhưng Thượng Quan Linh lại phòng ngự vững vàng khu vực trung lộ, thế cờ chắc chắn. Tài nghệ đánh cờ của hai nàng dường như ngang ngửa, khiến Hoa Lân không khỏi thích thú.

Hoa Lân quan sát kỹ, thấy góc trái thế cờ của Diệp Thanh có nguy cơ bị công phá, nhất định sẽ gặp bất lợi lớn khi cờ tàn, vốn định mách nước cho nàng nhưng lại thấy thái độ hai nàng dường như quyết tâm tranh đoạt thắng thua bằng được, nếu chỉ điểm cho Diệp Thanh lúc này thì sẽ đắc tội với Thượng Quan Linh mất nên đành khoanh tay đứng xem. Đến lúc này, hai nàng bắt đầu liên tiếp triệt hạ quân cờ đối phương, trận cờ dần dần được đưa về thế tàn cuộc.

Hoa Lân đột nhiên đặt mạnh Huyền Thiên Kiếm lên bàn cờ, cười ha hả nói: "Hôm nay đẹp trời à nha! Có ai muốn cùng ta ra ngoài dạo chơi không nhỉ?".

Một luồng ánh sáng mặt trời xuyên qua tán cây, rọi vào thân Huyền Thiên Kiếm, loé lên một đạo kim quang rực rỡ làm hai nàng hoa hết cả mắt.

Quả nhiên Diệp Thanh chuyển sự chú ý sang Huyền Thiên Kiếm, ánh mắt bỗng ngầu đỏ, chậm rãi đứng lên, hai tay không ngừng run rẩy đỡ lấy bảo kiếm. Bỗng thấy Huyền Thiên Kiếm nhè nhẹ rung động, thấp thoáng ánh tử quang mờ ảo, chỉ vì Diệp Thanh đang dưng dưng đôi hàng lệ nên không hề phát giác được hiện tượng trên, nàng nhẹ nhàng vỗ về thân kiếm, ánh mắt mông lung về nơi xa xăm.

Thượng Quan Linh cũng đứng dậy, giận dữ trừng mắt nhìn Hoa Lân, có ý trách hắn làm hỏng mất ván cờ đang thắng thế của mình. Hoa Lân bước tới sau lưng nàng, nhẹ nhàng ôm lấy bờ eo thon thả, hít thật sâu mùi hương thơm ngát toả ra từ cơ thể Thượng Quan Linh, kề bên tai nàng thì thầm: "Linh nhi, cần gì phải tranh thắng thua đến cùng chứ?", nói đoạn khẽ hôn lên mang tai nàng, thấy Thượng Quan Linh tỏ vẻ xấu hổ, mặt mày đỏ ửng mới tạm buông tay ra.

Lại nói Diệp Thanh nghẹn ngào ôm Huyền Thiên Kiếm hồi lâu, trong tâm trí bỗng hiện lên đôi chút kí

ức mơ hồ. Cho tới giờ, ngay cả dung mạo của mẫu thân thì Diệp Thanh cũng chỉ nhớ được mang máng, còn bóng dáng cho mình đã sớm không còn lưu được chút nào trong trí nhớ. Nhưng lúc này cầm bảo kiếm trên tay, nàng lại cảm thấy như đang được kề bên cha, một cảm giác rất mờ ảo, phảng phất thê lương trào dâng trong lòng, đôi hàng lệ không kìm được lại tuôn rơi lã chã.

Thủ đoạn đối phó với nữ nhân tất nhiên phi phàm, vừa mới âu yếm Thượng Quan Linh an ủi đôi câu, lúc này lại chạy đến bên Diệp Thanh, ôm nàng vào lòng, tay phải đỡ lấy bảo kiếm, trìu mến nói: "Thanh Thanh ngoan nào! Đã có Lân ca ca bên cạnh muội, vĩnh viễn ở bên muội, tuyệt đối sẽ không cho kẻ nào làm tổn thương muội nữa!"

Đang thu dọn bàn cờ, nghe thấy Hoa Lân nói vậy, Thượng Quan Linh chợt nhận thấy câu nói này nghe quen quen thế nhỉ?, đoạn lắc lắc đầu, thầm nhủ, nam nhân có lẽ đều giống nhau, nay nói yêu nhất nàng này, mai lại nói thương nhất nàng khác, rốt cuộc ai nằm trong lòng thì kẻ đó chiếm trọn được trái tim chàng ta.

Thượng Quan Linh mặt mũi bỗng đỏ ửng lên vì nghĩ chẳng phải đã biết vậy nhưng sao mình vẫn muốn được nghe những lời ngọt ngào như thế nhỉ? Ài!.

Thượng Quan Linh thu xong bàn cờ đang định đem vào trong nhà, không cẩn thận quệt vào vết thương trên vai, bất giác khẽ kêu lên "Ái!" một tiếng. Tay phải nàng vội buông bàn cờ xuống, bịt lên vết thương, quả nhiên trên áo xuất hiện một vệt máu loang lổ. Thượng Quan Linh vốn không cố tình làm nũng, làm cho Hoa Lân lo lắng thêm, nên hít thật sâu, cố nén nhịn cơn đau, coi như không có gì xảy ra.

Nào ngờ thính lực của Hoa Lân minh mẫn vô cùng, thoáng chút đã phát hiện tình trạng của Thượng Quan Linh, trong lòng cảm thấy lúng túng, bên này phải an ủi Diệp Thanh, bên kia Linh nhi lại tái phát vết thương, phải ứng xử sao bây giờ?

Chương 29: LINH KIẾM NAN THÀNH

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: TuLaDaiDe

Biên tập: Thê tử TuLaDaiDe

Nguồn: 4vn

Cân nhắc trong giây lát, Hoa Lân đảo bước đến bên Thượng Quan Linh, tay phải vòng qua bờ eo thon thả của nàng trong khi tay trái vẫn quàng hông Diệp Thanh, hắn cúi xuống xem xét thương thế của Thượng Quan Linh, thấy vạt áo trái nàng ta nhuộm thẫm một vùng máu đỏ tươi, dĩ nhiên hiểu vết thương đã lại bị rách miệng. Trong lòng cảm thấy lo lắng, tay trái Hoa Lân ép thân thể Diệp Thanh vào lòng, cúi đầu nhẹ giọng nói: "Thương thế của Linh nhi chưa lành hẳn, để ta đưa nàng ấy về phòng nghỉ ngơi đã nhé", nói đoạn giang tay bế Thượng Quan Linh lên, lại nghe Thượng Quan Linh nói: "Ta...ta không sao đâu, không cần lo cho ta mà!"

Hoa Lân đến lời phân bua của nàng, ôm lấy Thượng Quan Linh phi thẳng lên trên ban công Quan Tinh Các. Hắn nhẹ nhàng đặt người nàng xuống giường, nhanh chóng lột bỏ áo ra, tháo tấm băng, thấy vết thương ngày hôm qua lại đang rỉ máu tươi. Hoa Lân cảm thấy xót thương không thôi, vội vàng thay xiêm y cho nàng, trong lòng thầm nghĩ chắc Kim Sang

Dược hôm qua không có tác dụng nhiều lắm, nhất định phải tìm Tam ca xin thuốc tốt hơn mới được.

Quyết định như vậy, hắn liền cúi xuống đặt một nụ hôn lên trán Thượng Quan Linh, đã thấy nàng dáng vẻ đau đớn đang dõi nhìn mình, trong lòng lại thấy xót thương vội nhẹ giọng nói: "Ta đi lấy thuốc trị thương. Linh nhi ở yên đây chờ ta nhé?", nói xong liền xoay người định đi.

Thượng Quan Linh nắm lấy tay áo Hoa Lân kéo lại mà nói: "Không cần đâu, mai Linh nhi sẽ đỡ hơn thôi mà"

Hoa Lân nhẹ hôn lên bàn tay trắng nõn, ôn nhu nói: "Được rồi, ta đi nhanh rồi về", đoạn bước ra ngoài cửa.

Vừa ra đến bên ngoài đã thấy Diệp Thanh đang cầm Huyền Thiên Kiếm đứng sững giữa sân, lúc này hắn phi đến bên nàng, bế bổng lên, Diệp Thanh khẽ thốt: "Lân ca ca..."

Quả là Hoa Lân giờ đây bị hai nàng làm cho bối rối hết tâm trí, chỉ còn biết thở dài, ôm nàng phi lên phòng của Thượng Quan Linh, đặt Diệp Thanh ngồi

lên đầu giường cạnh Thượng Quan Linh, ôn tồn nói: "Thanh Thanh! Linh nhi đang bị thương nên nàng ở đây trông nom một chút nhé?"

Diệp Thanh đang hồi niệm về song thân nên cũng không tỏ ý phản đối gì đề nghị của hắn, chỉ có Thượng Quan Lân đưa mắt lườm Hoa Lân, lại thầm nghĩ gã này thật là chu đáo mà, vừa có thể chiếu cố mình, lại vừa an ủi được Diệp Thanh, đúng là "nhất cử lưỡng tiện".

Hoa Lân sau khi thu xếp ổn thoả xong liền chạy đi tìm Cốc Thanh Phong xin thuốc.

Nửa canh giờ sau, Hoa Lân cầm hai viên thuốc bổ "Tuyết Liên Đan" cùng với một phong thuốc cầm máu "Ngọc Linh Cao" trở lại, về đến nơi đã thấy Thượng Quan Linh đã ngủ ngon lành trong khi đó đó Diệp Thanh tay cầm Huyền Thiên Kiếm lẳng lặng ngồi bên mép giường, trầm ngâm suy tư gì đó.

Nghe thấy tiếng bước chân Hoa Lân tiến lại gần, Diệp Thanh mừng rỡ thốt lên: "Lân ca ca, huynh xem Huyền Thiên Kiếm này!", nhìn ra mới thấy Huyền Thiên Kiếm trong tay nàng phát ra một tầng tử

quang, dường như có luồng năng lượng kỳ lạ nào đó dao động.

Thấy tâm tình nàng có vẻ đã thoải mái hơn, Hoa Lân hướng về Diệp Thanh cười nói: "Nó hình như có cảm ứng với muội chăng? Nếu vậy không chừng muội có thể luyện nó thành linh kiếm cũng nên!"

Diệp Thanh cố tập trung tinh lực dồn lên Huyền Thiên Kiếm, lộ ra nụ cười vô cùng rạng rỡ.

Hoa Lân nhẹ cười rồi quay ra phía Thượng Quan Linh đang ngủ say, thấy tư thế nàng thật đoan trang, thanh tịnh, khác hẳn bản thân mình luôn ngủ lăn ngủ lóc, lại nhớ tới ai đó từng nói qua tư thế ngủ có thể biết được tính cách, mình bản tính trời sinh luôn luôn hiếu động thì nên có kiểu ngủ khác thường. Mà dựa vào điệu bộ ngủ này của Thượng Quan Linh có thể nói nàng là một nữ tử trầm tĩnh cũng như hiền thục. Không thể tưởng tượng được mình lại có thể se duyên cùng nàng, chắc có lẽ đã tu nhiều kiếp mới được hưởn phúc phận này.

Hoa Lân vốn không đàn lòng gọi nàng dậy nhưng Cốc Thanh Phong khuyên dùng "Ngọc Linh Hoàn" lúc vết thương chưa khép miệng lại là công hiệu nhất, chẳng

những tăng cường sinh lực, lưu thông khí huyết mà còn cải thiện nhan sắc. Để đảm bảo cho tấm thân hoàn mỹ của Thượng Quan Linh, Hoa Lân đành quấy nhiễu giấc ngủ của nàng.

Thượng Quan Linh tỉnh giấc mộng lành, cũng không một lời trách móc Hoa Lân, nuốt một viên "Tuyết Liên Đan" mà hắn đưa cho, để mặc cho hắn thay xiêm y cho mình lần nữa, trong mắt nàng ánh lên vẻ nhu tình, an tĩnh. Sợ Thượng Quan Linh tái phát vết thương, Hoa Lân lập tức buộc gạt bỏ tà niệm vừa phát sinh trong lòng.

Đêm xuống, ánh trăng rằm tròn vành vạnh treo lơ lửng trên hàng cây, bốn phía không khí bum trùm vẻ tĩnh lặng, có chăng chỉ nghe được đâu đó vài tiếng dế mèn du dương.

Thấy Thượng Quan Linh đã lại chìm vào giấc ngủ, Hoa Lân bèn bước tới bên cửa sổ, thấy Diệp Thanh vẫn đứng trong sân, hai mắt sững sờ nhìn Huyền Thiên Kiếm đang cắm dưới đất.

Nàng ta quả nhiên có thể cảm nhận được hồn phách của Huyền Thiên Kiếm, thậm chí còn kích thích nó phát ra tử quang. Nhưng cho dù Diệp Thanh có tập

trung ý niệm thế nào chăng nữa, Huyền Thiên Kiếm vẫn không mảy may cảm ứng theo mà rung động. Gắng gượng hồi lâu, Diệp Thanh chợt cảm thấy mắt mờ đi, đầu óc choáng váng vô cùng, quả thật "Dẫn đạo cảm ứng pháp" khó khăn phi thường, nếu không bỏ ra vài tháng khổ luyện e rằng không thể có được thành tựu.

Đứng dưới ánh trăng, Diệp Thanh bất lực nhìn Huyền Thiên Kiếm, hình bóng một người cùng một kiếm này bỗng khắc sâu tận đáy lòng Hoa Lân. Điều này gợi cho hắn nhớ đến lời tiên đoán của Quỷ Thần Trắc: "Huyền thiên ma huyết chiến khung châu" trong lòng không khỏi kích động. Huyền Thiên Kiếm đã nằm trong tay Diệp Thanh, Huyết Ma cũng đã bắt đầu uy hiếp chúng sinh thiên hạ, chẳng lẽ...

Hoa Lân nghĩ đến đây mà vã mồ hôi, không chừng lời tiến đoán của Quỷ Thần Trắc lại là sự thật.

Mà xem ra Diệp Thanh cũng cực kì nhẫn nại, đối mặt soi xét Huyền Thiên Kiếm suốt cả đêm, dường như nàng không hề từ bỏ ý định luyện thành linh kiếm.

Mặt trời nhô cao lên phía hừng đông, ánh dương sáng ngời chiếu vào Quan Tinh Các, cảnh vật bên ngoài cũng bừng lên sức sống.

Hoa Lân dựa người bên song nhìn ra, trong lòng cảm thấy hứng khởi, bao nhiêu phiền não về Phần Tinh Tông cũng tiêu tan, bây giờ hắn cho thầm mong muốn trở về gia đình, hưởng thụ cuộc sống ấm no, an lành.

Thượng Quan Linh lặng lẽ đến bên hắn, mặc dù thân vẫn mang thương tích nhưng nàng cũng không muốn nằm mãi trên giường nữa. Ngắm tầng tầng mây hồng phía chân trời, Thượng Quan Linh chợt thấy tràn trề niềm hy vọng và hạnh phúc, nhẹ nhàng nói: "Hoa Lang! Chàng nhớ nhà ư?"

Hoa Lân thong thả gật đầu, khẽ đặt tay trái lên bờ vai mềm mại của nàng, kéo nàng tới sát bên mình, cúi nhìn xuống ngực Thượng Quan Linh, không biết là ngắm nghía đôi gò bồng đảo đầy đặn kia hay là quan tâm đến thương thế của nàng nữa?

Thượng Quan Linh trừng mắt nhìn hắn, khẽ mắng: "Chàng...hừ...không bỏ được tật xấu này!".

Hoa Lân hắc hắc cười nói: "Có sao đâu cơ chứ! Ta vốn định xem xét thương thế của nàng, nhưng lại bị địa điểm kia hấp dẫn quá đi, điều này làm sao trách ta được!".

Thượng Quan Linh lại liếc xéo hắn một cái rồi quay mặt nhìn ra ngoài sân. Lúc này, Diệp Thanh rốt cục cũng đã thu hồi Huyền Thiên Kiếm, ngẩng đầu lên trông về phía hai người nói: "Hai người đều thức giấc rồi ư?".

Hoa Lân gật đầu hỏi: "Có tiến triển được thêm chút nào không?"

Diệp Thanh trả lời: "Cũng có đôi chút, nhưng loại linh cảm này thật quá kỳ ảo, rất khó để nắm bắt được cốt lõi cách thức!"

Về phương diện này Hoa Lân cũng không sáng tỏ được hơn vì hắn cũng chỉ vô tình mà chế luyện Hà Chiếu Kiếm thành linh kiếm. Đột nhiên lại nghe Thượng Quan Linh nhàn nhạt nói: "Tâm sinh mờ ảo, nhớ để rồi quên, coi như kiếm không tồn tại. Thanh Thanh đã ngộ được hai chữ "mờ ảo" là ngươi đã đạt được tiến bộ thần tốc phi thưởng rồi, chỉ cần thêm

đôi chút thời gian nữa là có thể lĩnh hội được ngự kiếm thuật mà thôi!"

Diệp Thanh sửng sốt, trong lòng bỗng hiểu ra, tựa như đạt tới điểm nào đấy, nhưng vẫn còn rất mơ hồ nên lại đắm chìm trong cảm ứng triền miên.

Thượng Quan Linh bỗng nhẹ quát: "Cảm giác từ tâm trí sinh ra, tùy thời cơ mà lĩnh hội được! Một số việc không thể nào cưỡng cầu, nóng vội nghiên cứu không những vô ích mà còn có thể chuốc lấy nguy hiểm".

Diệp Thanh toàn thân chấn động, ngẩng lên liếc nhìn Thượng Quan Linh, không khỏi nảy sinh hảo cảm với đối phương.

Thượng Quan Linh nhìn Diệp Thanh mỉm cười rồi quay sang Hoa Lân nói: "Linh nhi ở mãi trong nhà thấy khó chịu, muốn đi ra ngoài, chi bằng bây giờ lên đường về kinh thành luôn được không?"

Hoa Lân hiểu nàng quan tâm đến nỗi lòng nhớ nhà của mình nên ôn tồn nói: "Không cần vội! Chờ thương thế nàng lành hẳn rồi đi cũng không muộn mà!"

Thượng Quan Linh nũng nịu nói: "Sử dụng ngự kiếm thuật đi đường thì đâu ảnh hưởng đến vết thương, mà hơn nữa tâm trí sảng khoải còn giúp thể trạng hồi phục nhanh hơn, ta muốn bây giờ được hoà vào cảnh vật tươi đẹp trên không trung, Hoa lang đồng ý đi mà!"

Hoa Lân không biết làm sao nữa đành cười nói: "Được rồi! Chiều nay xuất phát!"

Thượng Quan Linh dáng vẻ hoài nghi hỏi: "Sa lại đến buổi chiều mới được cơ chứ?"

Hoa Lân cũng chẳng thể nói thật là lo cho vết thương của nàng ta nên chỉ cười nói: "Ta còn phải đi báo với mấy vị đại ca đã, mà còn phải gặp gỡ mấy người bằng hữu, mà còn cả nhạc phụ nữa chứ, hắc hắc...", đến đây chợt thắc mắc hỏi: "Ấy! Nàng không đi gặp ông ấy à?"

Thượng Quan Linh nhướng mày đáp: "Cần gì chứ! Ông ta có bao giờ quan tâm đến con gái mình đâu"

Hoa Lân thầm nghĩ cha con bọn họ xem ra có mâu thuẫn, bây giờ cũng không nên gặp mặt, chi bằng lúc nào bái đường thành hôn sẽ đứng ra hoà giải.

Lúc này, Hoa Lân chạy tới Thanh Long Biệt Uyển, gặp Trương Thiên Hoa bí mật bàn bạc hồi lâu rồi mới rời đi. Sau cùng đi từ biệt một lượt Mạnh Lôi, Thượng Quan Truy Vân, Cốc Thanh Phong, Cổ Duyên, Tây Môn Phi Tuyết...

Trở lại Quan Tinh Các thì cũng đúng giữa trưa, Thượng Quan Linh cùng Diệp Thanh đã chuẩn bị xong xuôi, mong ngóng hắn về.

Hoa Lân sang sảng nói: "Xuất phát nào! Rốt cục cũng có thể về nhà rồi!.."

Chương 30: NGUY KY LAI LÂM

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: TuLaDaiDe

Biên tập: Thê tử TuLaDaiDe

Nguồn: 4vn

Được trở về nhà, trong lòng Diệp Thanh trào dâng niềm hứng khởi, Hoa phủ đương nhiên là mái ấm không thể nào quên của nàng.

Mà Thượng Quan Linh cũng rất mong mỏi được sớm rời khỏi Thục Sơn, với xuất thân của nàng, giờ đây đi

theo Hoa Lân là sắp phải đối mặt với một danh gia vọng tộc với đầy thành kiến cổ hủ. Hai ngày nay mặc dù mọi sự đều sóng yên biển lặng nhưng đó là vì thân phận đặc biệt của mình thì tại Thục Sơn này không có ai đủ tư cách can thiệp ngoại trừ Thượng Quan Truy Vân. Sau khi rời khỏi Quan Tinh Các, sẽ có biết bao ánh mắt kì thị cũng như những lời m**** mai cay độc tập trung công kích nàng. Vì vậy nàng thực sự muốn nhanh chóng thoát ly nơi này.

Tất cả đều nóng lòng lên đường nên thu vén hành trang xong xuôi, lập tức Hoa Lân dìu Thượng Quan Linh bước lên phi kiếm rồi bản thân cũng ôm lấy Diệp Thanh đứng lên Hà Chiếu. Ba người tà tà bay lên không trung lúc này trong tầm nhìn nhà cửa, đường xá phía dưới như thu nhỏ lại, rừng núi, mặt hồ dần dần khuất dạng. Một làn gió nhẹ phe phẩy lướt qua, đất trời bao la mở rộng thênh thang khiến tâm trí bọn họ trở nên thoải mái vô cùng.

Hoa Lân quay đầu nhìn lại Lăng Vân Đỉnh phía xa xa, quả nhiên ở đó đang tụ tập vô số nhân sĩ võ lâm. Dõi theo bóng dang đám người kia thu nhỏ dần trong

tầm nhìn, Hoa Lân bất giác cảm thán thở dài: "Tạm biệt nhé! Thục Sơn..."

Thượng Quan Linh liền thắc mắc hỏi: "Dường như chàng không đành xa rời Thục Sơn?"

Hoa Lân hắc hắc cười nói: "Đương nhiên rồi! Qua đợt tỷ thí trên Thục Sơn vừa rồi, bản thiếu hiệp không những đoạt được Huyền Thiên Kiếm mà còn mà còn chiếm được nàng tuyệt trần tiên tử kia nữa. Hỏi sao ta không có ấn tượng sâu sắc trong lòng cơ chứ?".

Thượng Quan Linh sẵng giọng: "Hừ! Một ngày nào đó, nhất định xử lí chàng vì cái tật ba hoa này!"

Hoà trong tiếng cười đùa, ba người chậm rãi nhằm hướng bắc bay đi, dự đinh sẽ vượt Dân Giang, ngược lên Từ Châu và Gia Lăng, sau đó qua Trường Giang mà tiến về kinh thành, quãng đường chừng năm ngàn dặm, nếu như phi hành hết tốc lực cũng phải mất ba ngày mới tới nơi, nhưng vì có Thượng Quan Linh đang mang trên người thương tích chắc phải mất năm ngày chứ không ít.

Ngắm nhìn cảnh vật phía dưới, nào là núi non hùng vĩ, nào là rừng rậm bát ngát, rồi lớp lớp làn sóng bạc

chầm chậm chảy trên dòng Dân Giang, Hoa Lân cảm thấy hào khí trong lòng xông lên muôn trượng, không khỏi cất giọng ngâm nga: "Huề mĩ ngự không bát thiên lí, Thuý cẩm sơn hà nhã để thu" (Tạm dịch: Không trung tráng lệ trải dài tám ngàn dặm, non sơn gấm vóc thu vào tầm nhìn).

Diệp Thanh khúc khích cười nói: "Thu vào cái đầu quỷ của huynh ấy! Thơ chẳng ra thơ, toàn đọc tầm bậy tầm bạ".

"Ha ha ha"

Diệp Thanh mang theo Huyền Thiên Kiếm nặng nề, tay ngọc không mỏi không chịu nổi, thỉnh thoảng lại phải chuyển tay, nếu không phải công lực nàng thâm hậu thì có lẽ đã rã rời chân tay.

Hoa Lân thấy vậy bèn kề bên tai Diệp Thanh nói: "Hay để ta cầm giúp cho? Bao giờ mỏi tay, ta lại chuyển cho muội"

Diệp Thanh bất đắc dĩ đành trao Huyền Thiên Kiếm vào tay hắn rồi hướng tới "khối sắt vô dụng" kia mà cười mắng: "Cái thứ này mà luyện được thành phi

kiếm hử? Cái chết tiệt này may ra làm con lừa cho ta cưỡi thì được!"

Hoa Lân ha hả cười to, tay phải nhấc Huyền Thiên Kiếm lên vai, động tác thập phần tiêu sái. Giờ đây hắn tay trái ôm lấy Diệp Thanh, dưới chân đạp phi kiếm, bên canh lại có Thượng Quan Linh thanh lệ tuyệt trần. Thử hỏi trên đời còn gì sánh bằng?

Phi hành được mấy canh giờ, vầng thái dương cũng dần khuất về phía tây, sắc trời trở nên tối đen, bọn họ đành trú đêm tại khu rừng phía bắc thành chừng hai mươi dặm, chờ đến hôm sau mới tiếp tục hành trình.

Qua một đêm nghỉ ngơi, vết thương của Thượng Quan Linh dần dần khép miệng lại, "Ngọc Linh Cao" công dụng thật phi thường, không hổ là thánh dược trị thương. Chính vì vậy, ngày hôm sau, tốc độ phi hành của bọn họ nhanh hơn được vài phần.

Cả ngày cắm cúi phi hành, vượt qua ngàn dặm, khi màn đêm buông xuống, ba người cũng đã tới địa phận Đại Ba Sơn, dọc theo Trường Giang đi tiếp một trăm dặm thì chính là Tam Hạp Thập Nhị Phong nổi tiếng thiên hạ.

Hoa Lân đưa ra đề nghị: "Nghe nói Vu Sơn vươn cao chọc trời, mây mù bao phủ quanh năm, chi bằng chúng ta nghỉ ngơi ở đây một đêm, ngày mai lại đi. Sáng sớm tiện thể thưởng lãm cảnh vật luôn. Ý hai người thế nào?"

Hai nàng đều liếc xéo hắn, xem chừng không phản đối. Ba người hồi lâu tìm thấy một con sông nhỏ nằm giữa rừng núi, liền nghỉ ngơi trên thảm cỏ bên bờ. Phóng mắt nhìn ra xa xa chỉ thấy núi non trùng điệp, kéo dài cả trăm dặm, gần kề là rừng rậm xanh ngát, um tùm, bao bọc là dòng sông uốn lượn xung quanh, bốn bể cảnh vật vô cùng tĩnh lặng, an bình.

Hoa Lân nhóm lên một đống lửa lớn, ba người bên nhau lúc này cảm thấy thật rất thích thú, vừa ăn chút lương khô, vừa cũng nhau trò chuyện. Diệp Thanh hỏi: "Lân ca ca! Lần trước, chuyện người giả chết ở Thành Đô, rốt cục là thế nào? Sao mà mấy gã cảnh vệ lại hoảng sợ tới mức chạy bán sống bán chết về nha môn vậy? Hì hì".

Hoa Lân nghe nàng hỏi vậy lại nhớ đến bọn ma đầu Phần Âm Tông, suy nghĩ hồi lâu quyết định giấu đi để tránh nàng lo lắng nên đáp: "Lần đó, hai tên ma giáo

định ám hại Lữ Ấu Văn. Vừa đúng lúc ấy ta thấy bọn họ bị hai cao thủ chính đạo giết chết, ta thầm nghĩ nhất định đồng bọn của chúng sẽ đến huỷ thi thể để bịt đầu mối. Vì vậy mới giả chết để điều tra sự tình. Quả nhiên, ngày hôm sau, bọn ma giáo vội vàng cử hai người đến, trong khi đó ta lại đang ngủ say như nên bỏ lỡ mất thời cơ. Thật là đáng tiếc!"

Diệp Thanh cười nói: "Người hôm đó thật sự làm cho bọn cảnh vệ sợ chết khiếp, sắc mặt chúng tái nhợt lại còn tưởng người là xác chết sống lại nữa chứ. Hì hì..."

Hoa Lân cũng khẽ cười nói: "Về sau, các nàng phải rất chú ý đấy nhé. Bọn thủ hạ của Huyết Ma đều có thể thi triển ma thuật, nếu không cẩn thận sẽ bị chúng khống chế ngay"

Diệp Thanh kinh hãi hô lên: "Lợi hại vậy sao?"

Chợt Thượng Quan Linh ngắt lời hỏi: "Nữ tử xinh đẹp xuất hiện tại liễm phòng hôm đó là ai vậy? Nàng ta có quan hệ gì với Huyết Ma không?"

Hoa Lân lần lại trí nhớ rồi đáp: "Hình như nàng ta tên là Bích Y gì đó, một cái tên rất lạ, có lẽ không phải người Trung Nguyên"

Thượng Quan Linh nhướng mày buột miệng: "Quả nhiên là như vậy!"

Hoa Lân thắc mắc hỏi: "Sao cơ?"

Thượng Quan Linh trầm tư nói: "Nghe nói ở Tây Vực có một môn phái tà ác vô cùng, tên là Xích Luyện Giáo, từ trước đến nay toàn đối chọi với Thiên Sơn chúng ta. Danh tính giáo chủ của bọn chúng cũng na ná như trên, dường như nữ tử ấy có liên quan đến Xích Luyện Giáo. Sao hồi đó chàng không truy hỏi nàng ta? Lại còn liếc mắt đưa tình với ả đó nữa chứ?"

Hoa Lân hô "A!" một tiếng, vội nói: "Đâu có! Ta cũng vừa mới tỉnh dậy, đang định hỏi nàng ta thì các người xông tới! Ai! Thực là..."

Diệp Thanh dáng vẻ nghi hoặc nói: "Nhưng mà rõ ràng muội bắt gặp huynh với Bích Y tình tứ với nhau mà. Mà ả ta còn như là...như là quấn lấy huynh nữa!" nói đoạn, bờ ngực Diệp Thanh không ngừng run run.

Thấy hai nàng kia nhìn mình chằm chằm, chột dạ vội cắt ngang lời: "Ấy ấy ấy! Chúng ta không đề cập đến chuyện này nữa được không?" đoạn lấy từ trong người ra hai tờ phiếu, dáng vẻ đắc chí vô cùng, cười

ha hả nói: "Các nàng xem đi! Ở Thục Sơn, ta kiếm được không ít bạc đâu này, hắc hắc!"

Diệp Thanh lập tức nhận ngay ra đây chính là tấm phiếu cá cuộc mua của Hối Thông Ngân Trang vì vậy bỏ qua chuyện vừa rồi, cười hì hì lại gần hỏi: "Trúng thưởng bao nhiêu vậy?"

Chỉ có Thượng Quan Linh từ trước đến nay chưa biết đến cờ bạc là gì, ngơ ngác hỏi: "Trúng thưởng cái gì thế?"

Hoa Lân nở nụ cười bí hiểm, trao tấm phiếu cho Diệp Thanh rồi nói: "Sau khi tới kinh thành, muội nhanh chóng đi lĩnh bạc rồi chúng ta hiên ngang về nhà. Ha ha ha!"

Diệp Thanh vừa đọc xong tờ phiếu kia liền hét lên: "Trời ơi! Hai trăm vạn lạng bạc!", toàn thân choáng váng.

Mặc dù Thượng Quan Linh cũng ít quan tâm đến chuyện tiền nong nhưng vừa nghe đến số tiền hai trăm lạng bạc cũng cảm thấy chấn động, sẵng giọng nói: "Hai người đang làm trò quỷ gì đấy? Đâu ra mà nhiều tiền vậy?"

Hoa Lân hé tấm phiếu cho Thượng Quan Linh xem, đồng thời giải thích một lượt.

Nào ngờ Thượng Quan Linh chẳng những không vui mà còn cất giọng trách móc: "Chàng có nghe người ta nói dính vào cờ bạc là hại vào thân không? Có phải chàng trong "ngũ độc" (Xuy (khoác lác), Mại (mua quan, bán chức), Phiếu (đĩ điếm), Đổ (đánh bạc), Tham (tham ô) - dịch giả) không bỏ qua thứ nào không?"

Hoa Lân: "Ách! Lần sau dám không thế nữa! Lần sau không dám thế nữa!"

Thượng Quan Linh trừng mắt liếc hắn, cũng không muốn hờn trách thêm nữa nên lại chuyển sang đề tài khác bàn luận.

Trời dần dân về khuya, cuối cùng ba người cũng cảm thấy mệt mỏi, Hoa Lân cùng Thượng Quan Linh ngồi xuốn bắt đầu nhập định, Diệp Thanh thì ôm lấy Huyền Thiên Kiếm lại bắt đầu tham luyện "Dẫn đạo cảm ứng pháp".

Bọn họ không ngờ rằng một mối đe doạ đang âm thầm tiến đến, cũng may đống lửa bên cạnh đã lụi

dần nên trong thời gian ngắn đối phương chưa xác định được phương vị.

Cách đó hai trăm dặm, Huyết Ma dẫn theo mười tên yêu ma cùng với bốn gã hắc y đệ tử

nhằm về phía bọn Hoa Lân đuổi tới.

Lúc này, Huyết Ma vẫn mặc nguyên bộ bạch y như trước, quả là đảm lượng gã này không nhỏ, bất chấp bây giờ lệnh truy nã đã phát đi khắp nơi, không màng đến việc che dấu thân phận, thực tế là coi thiên hạ chẳng là gì hết.

Mười tên yêu ma bên cạnh hắn chính là do Huyết Ma hao phí tâm lực thu phục từ Trấn Yêu Tháp. Chỉ thấy, bọn chúng mỗi tên một vẻ, thập phần xấu xí, hắc khí bao trùm toàn thân, hốc mắt xám ngắt, trống rỗng, da dẻ thô ráp tựa đá vôi, miệng đầy huyết tương. Đến ngay cả Huyết Ma cùng đám đệ tử sđều tránh xa xa một bên, không dám lại gần. Bọn yêu ma này đã tu luyện mấy ngàn năm công lực của chúng có thể nói chấn nhiếp thiên hạ, nhưng do trận pháp của Trấn Yêu Tháp vô cùng lợi hại, bị giam hãm bên trong thời gian dài nên, công lựu của chúng không tăng mà còn giảm xút, tiêu tán gần hết. Lần này thoát được ra

ngoài, trong lòng chúng cực kỳ tôn kính Huyết Ma. Hơn nữa Huyết Ma cũng sắp vượt qua cảnh giới "Huyết Quang Hư Vô", một đại ma vương chuẩn bị xuất thế, nên sự sùng bái cũng như sợ sệt của bọn chúng tăng lên mấy phần.

Lúc này, Huyết Ma lớn tiếng xét hỏi một gã hắc y: "Ngươi khẳng định bọn họ bay về phái này phải không?"

Gã đệ tử hắc y kia toàn thân run rẩy, hoảng sợ đáp: "Đúng ạ! Đúng ạ! Đệ tử trà trộn vào Thục Sơn thì nhìn thấy họ nhằm hướng này bay đi. Hai nàng tiên tử kia nhìn qua là nhận ra ngay".

Huyết Ma lạnh lùng nói: "Hừ! Nếu không tìm thấy bóng dáng bọn họ đâu thì liệu chừng ta biến ngươi thành bữa tối cho bọn Lệ Thi Vương"

Gã kia hồn vía bay lên mây, khoé mắt đánh sang bên phải, bắt gặp hốc mắt trống rỗng của tử thi, cái miệng đỏ au liếm liếm dường như đang rất đói khát, hắn sợ đổ mồ hôi, run cầm cập nói: "Đệ tử lập tức đi tìm, lập tức đi tìm"

Huyết Ma cười lạnh nói: "Rừng rậm mênh mang vậy, hơn nữa bọn họ đã hạ xuống mặt đất, người làm thế nào mà tìm được...Vô dụng!", dừng lại một chút rồi hắn quay sang ác linh toàn thân bao trum hắc khí bên phải nói: "Hắc U Vương, không thể không phiền ngươi xông vào rừng một chuyến rồi!"

Ác linh kia gật gật đầu, thân thể nhoáng lên, phút chốc biến mất trước mặt đám người.

Do vì bọn yêu ma này đã quên hết cả danh tính bản thân, Huyết Ma đành tạm ban cho chúng một cái tên hoành tráng một chút, vương nọ vương kia. Huyết Ma lại quay đầu hướng về hung nhân đang ngoác ngoác cái miệng đỏ lòm nói: "Phệ Hồn Vương, phiền ngươi cực nhọc một chút đi về hướng đông truy tìm tung tích đối phương"

Hung nhân kia do dự đôi chút, một lát gật gật đầu, thân thể nhẹ nhàng bay lên không trung, nhằm hướng đông bay đi.

Huyết Ma trên mặt lộ ra một nụ cười nham hiểm, biết tên quái vật này nhất thời không quen chấp hành mệnh lệnh của người khác nhưng hắn thủ đoạn cũng không vừa lần lượt "mời" bọn chúng ra tay.

Hướng về yêu ma mặt trắng bệnh tựa giấy, toàn thân không có ngũ quan (mắt, mũi, tai, mồm, lông mày-dịch giả), từ trên xuống dưới chỉ là một khổi âm hồn mờ ảo nói: "Bạch Kính Vương..."

Âm hồn trắng trắng kia dường như cũng nhận biết được vấn đề, phát ra một tràng âm thanh chói toi: "Biết rồi! Ta phụ trách hướng bắc chứ gì"

Mười ba hung vật lập tức tản ra, hướng về bốn phía rừng rậm lùng sục. Hung vật tựu chung vẫn là hung vật. Bất kể đi đến đâu cũng không ngừng phát ra hộ khí, xung quanh im ắng, vạn vật không xuyên qua nổi hộ khí của chúng, yêu khí ngút ngàn.

Huyết Ma lắc đầu ngao ngán, đối với biện pháp truy lùng này quả thật hắn không đem nhiều hy vọng, chứng kiến bọn yêu ma kia hành động, đến phong vân còn biến sắc, như vậy con mồi không kinh động mới lạ. Nhưng như vậy cũng tốt, chờ khi Hoa Lân cùng Thượng Quan Linh "trảm yêu trừ ma", bản thân hắn ra tay cũng không muộn

Chương 31: THIÊN NIÊN TRU MA

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: TuLaDaiDe

Biên tập: Thê tử TuLaDaiDe

Nguồn: 4vn

Đại Ba Sơn là một nhánh của dãy Tần Lĩnh, trải dài trên năm trăm dặm, bao bọc ba tỉnh: Du, Thiểm, Ngạc. Thế núi cực kì hùng vĩ, bên trong toàn bộ là rừng nguyên thuỷ, bạt ngàn đại thụ vươn tận trời cao, bên dưới dù là ban ngày cũng không thể thấy ánh sáng mặt trời. Hơn nữa hiện diện trùng trùng lớp lớp những vách đá dựng đứng, những thác nước khổng lồ, tại đây khi màn đêm buông xuống nguy hiểm luôn luôn rình rập khắp nơi, cho dù là hiệp khách giang hồ thường cũng không khinh suất dám trú ngụ qua đêm trong rừng.

Bên bờ sông, ba người đều đang tập trung luyện công, Hoa Lân chợt thấy bốn phía bao phủ một màn không gian tĩnh lặng lạ thường nên mở choàng mắt quan sát, chỉ thấy cách đấy không xa Diệp Thanh vẫn kiên trì liên lạc cảm ứng với Huyền Thiên Kiếm, mọi thứ vẫn bình ổn. Chỉ có điều khu rừng rậm sau lưng dường như toát lên vẻ khí tức âm u kì dị, trong lòng

hắn chợt dấy lên loại cảm giác trầm trọng, mà loại cảm giác này thực sự rất đỗi quen thuộc.

Hoa Lân lập tức nhớ đến sự kiện **ng đầu Thiên Niên Yêu Thụ trước đây, xem ra hôm nay ba người bọn họ lại bất cẩn rồi. Vì vậy hắn lặng lẽ thi triển "Sưu Thần Thuật" hướng ra bên ngoài dò xét, cảnh sắc xung quanh chầm chậm hiện lên trong đầu hắn, chỉ thấy rừng già âm u kín mít, vô số lùm cây hỗn độn đan xen nhau, cơ bản là không có sự xuất hiện của con người nào. Nếu dù chỉ có n một nhánh cây nhỏ rung lên thôi cũng không tránh khỏi gây ra tiếng động, thế nhưng lúc này ngoài tiếng gió ra thì không thể nào phát hiện ra âm thanh nào khác thường, xung quanh hoàn toàn yên tĩnh. Dựa vào Sưu Thần Thuật, Hoa Lân chỉ quan sát thấy đằng xa lũ sóc đang rón rén thu người lại trong tổ, có lẻ như đang vô cùng khiếp hãi cái gì đó.

Bầu không khí đáng sợ này tựa như bệnh dịch, tán đi bốn phía, lan rộng cả về phương xa. "Tranh" một tiếng, Hoa Lân rút ra Hà Chiếu Kiếm, trong lòng không hề lo âu mà trái lại có chút hưng phấn. Dựa vào tu vi của hắn bây giờ, cho dù đấu không lại đối

phương cũng hoàn toàn dễ dàng ngự kiếm thoát thân. Lúc này công lực Hoa Lân cũng đã tiến bộ đáng kể, phạm vi của "Sưu Thần Thuật" cũng bao trùm diện tích hơn trăm trượng nhưng vẫn không hề phát hiện được dấu hiệu nào khác thường, xem ra yêu vật kia tiến nhập vào khoảng cách này.

Nhưng vì sao các loại động vật trú trong dừng lại cảm nhận được có mối nguy hiểm nhỉ? Hoa Lân thận trọng thư thái lại đầu óc, nhưng tự chung trong tâm trí vẫn phảng phất cảm thấy được luồng khí tức chết chóc kia, không khỏi rùng mình, khẳng định yêu vật này lợi hại phi thường nên mới phát ra thanh thế mạnh mẽ đến vậy.

Thượng Quan Linh bên cạnh cũng đã choàng tỉnh, Diệp Thanh cũng ngừng tập luyện "Cảm ứng thuật", hai nàng đồng thời nhìn về phía Hoa Lân, qua ánh mắt toát lên vẻ khiếp đảm.

Hoa Lân chỉ biết thở dài, hiểu "Sưu Thần Thuật" hao mòn rất nhanh công lực nên đành thu hồi sau đó nhẹ giọng nói: "Không sao cả! Yêu vật còn chưa tiến tới nơi, chúng ta cứ giả vờ ngồi yên, xem nó có động tĩnh gì không?

Diệp Thanh gật đầu, vội thu hồi Huyền Thiên Kiếm , chạy lại bên trái Hoa Lân, ba người ngồi thành hình chữ "phẩm", lặng lẽ chờ yêu vật xuất hiện.

Vào thời khắc này, "chờ đợi" trên thực tế trở thành một màn tra tấn thần kinh căng thẳng. Dưới áp lực trầm trọng, ba người bọn họ dường như nín thở, nỗi sợ hãi tràn dần tràn ngập trong tâm trí.

Trong nháy mắt thôi, Hoa Lân rốt cục cảm nhận được có ánh mắt âm trầm đảo qua thân thể mình, rừng cây xung quanh tựa như đóng băng cả lại, cái cảm giác âm lãnh đó làm cho người ta không lạnh mà run.

Cũng may, tu vi của Thượng Quan Linh cực kỳ cao thâm mà Diệp Thanh cũng đã từng trải qua tình huống kinh khủng hơn nhiều cho nên ba người bất giác nhắm mặt lại, tựa như đã du nhập cõi tiêu diêu. Mà Hoa Lân thể hiện rõ nét hơn cả, trên đỉnh đầu phát ra hiện tượng "Tam hoa tụ đỉnh", tựa là đang luyện công đến giai đoan trọng yếu.

Ngoài hai mươi trượng, một khối "da người" trắng bệch ẩn sau lùm cây, thế nhưng nó lại có thể đi xuyên qua mà không hề phát ra tiếng động nào, chỉ thấy trên mặt khối "da người" này không hề có ngũ quan,

chính vì vậy càng làm tăng thêm dáng vẻ khủng bố của yêu nghiệt này.

Thế nhưng lúc này trên khuôn mặt trắng bệch kia bỗng ẩn hiện tia dâm đãng, giương mắt săm soi Thượng Quan Linh cùng Diệp Thanh với dáng vẻ thèm khát, có lẽ các nàng chính là những nữ tử xinh đẹp nhất mà nó từng gặp. Sau một hồi do dự, nó rốt cục cũng đi đến quyết định tối hậu, dưới nhận xét của nó, ba nam nữ thanh niên kia nhất định mới bôn tẩu giang hồ, bằng vào thực lực bản thân, nó âm thầm xuống tay, hoàn toàn có thể nhanh chóng khống chế được cả ba. Chủ ý đã định, nó quyết tâm sau khi đắc thủ phải tuỳ ý hý lộng hai nữ tử kia một phen. Còn Huyết Ma? Việc đó tính sau...

Vì vậy nó lặng lẽ từ bóng tối trong rừng cây lao ra, lặng lẽ vươn ma trảo trắng bệch, năm ngón tay duỗi ra nhằm phía trước chộp tới. Nhưng vừa mới bay ra ngoài chừng hai trượng, nó đột nhiên nhận thấy có điểm không ổn. Vì âm khí do bản thân nó phát ra có thể đóng băng vạn vật thế mà ba người kia đến giờ vẫn yên lành, chỉ có nữ tử trẻ tuổi bên phải run run ***g ngực, nhịp tim đập nhanh hơn bình thường một

chút, dường như đã phát hiện được hành tung của nó.

Đến đây nó rốt cục cũng nhận ra là đã rơi vào bẫy của đối phương, mặc dù hơi giật mình, nhưng trên mặt nó vẫn nở một nụ cười quỷ dị. Bóng trăng nhoáng lên, hữu trảo tựa tia chớp giáng xuống gã nam tử trẻ tuổi kia, , nó tin chắc một trảo thảm khốc này sẽ dễ dàng đoạt lấy tính mạng đối phương. Thế nhưng, nó đã lầm...

Cho đên lúc này, hai tay của Hoa Lân đang đặt trước ngực, bất thần chém ra, tốc độ xuất chiêu không hề thua kém thế công của đối phương, hơn nữa còn mang theo một tầng chân khí đỏ sậm, toả ra sức nóng mãnh liệt làm yêu nghiệt kia kinh hoảng tột cùng.

Lúc này nó mới nhớ ra mấy hôm trước khi đang trốn thoát khỏi Trấn Yêu Tháp thì hơn mười yêu vật phía trước mình đã bị loại nhiệt lực đỏ sậm này thiêu cháy đến hồn bay phách tán, nhất thời hiểu được hôm nay gặp đúng khắc tinh rồi. trong lòng nén mỗi sợ hãi lại, vội vàng nghiêng người lách qua luồng chưởng phong nóng rực, xoay người định đào tẩu nào ngờ hai nữ tử vừa rồi còn ngồi dưới đất đã vung kiếm

đánh tới, không may cho nó kiếm chiêu toàn nằm trong "Diệt Hồn Đại Pháp", cũng là chuyên để khắc trị tà ma.

Nó không hổ là yêu ma đã tu luyện ngàn năm, mặc dù chưa hồi phục đến một nửa công lực, nhưng tuyệt học hiện tại của nó cũng đủ làm cho người ta kinh hãi. Khối "da người" bệnh bềnh lượn lên không trung, tạm thời thoát khỏi thế hợp kích của ba người kia nhưng tựu chung vẫn chưa chạy thoát hẳn được.

"Đinh...đinh...đinh...", mười đầu móng tay ben nhọn của nó đánh bạt toàn bộ kiếm chiêu của đối phương, đối mặt với màn kiếm khí cực kì dày đặc nhưng nó vẫn có thể di chuyển tiến thối một cách ung dung.

Hoa Lân, Thượng Quan Linh và Diệp Thanh hết thảy đều thất sắc, kinh hãi. Khối "da người" trước mặt này không chỉ móng tay mà còn cả các bộ phận khác trên thân thể đều phát động tuỳ ý, nếu không phải ba người cùng hợp kích thì có lẽ chẳng làm khó dễ được nó. Người kinh ngạc hơn cả chính là Thượng Quan Linh, muốn chém nó thành hai khúc nhưng đành bất lực, hết lần này đến lần khác nó đột nhiên đổi hướng

90o , tựa như mảnh vải cuốn theo trận gió vậy, muốn đả thương nó thì thật là muôn phần khó khăn.

Mà Hoa Lân, Thượng Quan Linh và Diệp Thanh đều không dám dốc toàn lực ra tay vì sợ đả thương người thân của mình. Vì vậy hai bên giao chiến hồi lâu mà vẫn chưa phân thắng bại. Tu vi tu luyện mấy ngàn năm của yêu nghiệt này quả nhiên không phải hư danh.

Qua mười một hiệp, khối "da người" kia rốt cục phi lên không trung, ngửa cổ hú lên một tiếng, nhưng ngay lập tức lại bị kiếm chiêu của Hoa Lân bủa vây làm cho luống cuống cả chân tay.

Ba người bọn Hoa Lân chứng kiến "da người" hú lên như vậy liền cảm thấy hoài nghi liền ra tay tàn khốc, quyết tâm diệt trừ đối phương. Nhưng khối "da người" này thật là rất khó đối phó, kiếm khí bình thường không có khả năng làm thương tổn nó, chỉ có phát huy lợi thế của "Diệt Hồn Đại Pháp" may ra mới uy hiếp được nó chút ít. Mà Hoa Lân cũng không dám thi triển toàn lực hoả diễm vì sợ bọn ma đầu Phần Âm Tông phát giác, nếu không ác quỷ này sớm đã thành bó đuốc rồi.

Lúc này, yêu vật lại lên qua khe hở, ngửa mặt lên trời rít vang một tràng âm thanh chói tai "Xích, xích...", ai nghe thấy đều nổi cả da gà.

Hoa Lân trong lòng rúng động, thầm nghĩ: lẽ nào tên này định cầu cứu đồng bọn? Nhưng ác linh này một thân một mình xông tới đây, liệu khả năng còn đồng bọn nữa?

Hoa Lân dường như chợt hiểu ra, quát lớn: "Không xong rồi! Kẻ này chắc chắn có liên quan với Huyết Ma, chúng ta nên nhanh chóng kết liễu nó thôi!", nói xong liền tăng tốc kiếm pháp, Hà Chiếu Kiếm cũng ẩn hiện ánh đỏ sậm.

Thượng Quan Linh cùng Diệp Thanh đương nhiên hiểu rõ Huyết Ma lợi hại thế nào, mặt ngọc đanh lại, cùng phối hợp "Diệt Ma Kiếm Pháp", kiếm khí phát ra thành thiên la địa võng, mỗi chiêu kiếm đều bao hàm tinh thần lực cường đại, quyết diệt trừ hậu hoạ.

Thế nhưng công lực của khối "da người" này thực sự cao tuyệt, nhận thấy không thể thoát khỏi thế hợp công của đối phương, rốt cục thi triển tuyệt chiêu, hét lên lanh lảnh: "Chú cốt triền thân!"

Khí lạnh xung quanh dường như ngưng tụ lại, hiện ra mười bộ xương khô toàn thân âm lãnh, hung hăng há miệng táp tới ba người.

Hoa Lân vô cùng hoảng hốt vì hắn biết chiêu thức của Thiên Sơn Kiếm Phái phần lớn chỉ dùng để tấn công đơn thể, hoàn toàn khác với kiếm pháp bủa vây phạm vi rộng như của Thục Sơn và Toàn Chân Giáo, vội la lên: "Thanh Thanh! Mau dùng Cửu Tự Chân Ngôn!"

Kỳ thật không cần chờ Hoa Lân nhắc nhở, Diệp Thanh lúc này đã thi triển tuyệt học kia.

Chỉ thấy nàng cao giọng hét lên một tràng thánh thót: "Liệt!...Trận!...Tại..."

Nàng mới chỉ có thể hiện ba kiếm nên chữ sau là "Tiền" không thể đọc tiếp được.

Trong khoảng khắc này, Hoa Lân và Thượng Quan Linh đều đã đánh tan bọn xương khô. Thân ảnh Diệp Thanh chớp tắt chớp tắt vài lần, người ngoài nhìn vào thì căn bản không hề thấy nàng ta di chuyển, chỉ thấy ba đạo tử quang loé lên, nhanh như chớp giật bổ về phía yêu nghiệt kia.

"Tranh...tranh...tranh", thế nhưng khối "da người" kia liên tục né thoát hai kiếm, rốt cục sđến kiếm thứ ba thì đành chịu trận, hét lên một tiếng thảm thiết: "A!...Tru Ma Kiếm!"

Hoa Lân và Thượng Quan Linh đều sửng sốt: "Tru Ma Kiếm?".

Giờ đây Huyên Thiên Kiếm trong tay Diệp Thanh bỗng nổi lên một tầng tử quang, trên thân kiếm to bản "bá bá bá..." hiện ra chín chữ mờ ảo: lâm, binh, đấu, giả, giai, liệt, trận, tại, tiền!

Không sai! Chín chữ này chính là thần chú Tru Ma trong Cửu Tự Chân Ngôn!

Chẳng lẽ, tên chính thức của Huyền Thiên Kiếm là Tru Ma Kiếm?

Mọi người đều bất giác sững sờ, không chú ý đến khối "da người" trắng bệch kia chưa hề tự tiêu diệt, nửa thân thể còn lại của nó, "Bá!" một tiếng chạy về phương xa, xem ra với tốc độ như vậy không thể nào truy đuổi được nó.

Phản ứng của Hoa Lân cũng có thể nói là đệ nhất thiên hạ, tay phải nhấc Hà Chiếu Kiếm lên, ngón giữa

của tay trái đặt lên mũi kiếm, thấp giọng quát: "Nhân danh thần linh, khu dẫn linh khí trời đất, quỷ thần - truy hồn!"

"Tranh...!"

Hà Chiếu Kiếm chợt loé lên hồng quang rồi đột nhiên rời bàn tay phải của Hoa Lân, "Bá..." một tiếng, bắn về phía rừng rậm, tốc độ nhanh như thiểm điện, đuổi theo yêu vật.

Đây chính là tuyệt học mà thiên hạ nghe tên đã khiếp sợ từ lâu: "Thiên Lý Truy Hồn Thuật"

Quyển 4: PHONG VÂN BIẾN SẮC

Chương 35: HỰU LẠC HỔ KHẨU

Dịch giả: Tepga

Biên tập: TuLaDaiDe

Hiệu đính: TuLaDaiDe

Nguồn: 4vn.eu

Kế sách dẫn dụ Huyết Ma của Hoa Lân đã thành công phi thường. Khi hắn phát hiện Huyết Ma đuổi theo thì lập tức phóng hết tốc độ nhằm hướng Thần Nữ

Phong bỏ chạy. Nhưng tốc độ ngự kiếm phi hành và công lực của mỗi người có quan hệ lớn lao. Gần uống hết hai chung trà thì Huyết Ma đã đuổi tới chỉ còn gần mười trượng.

Hoa Lân thấy mục đích đã đạt được, ôm người giả trong tay càng tăng tốc độ và sự linh hoạt. Huyết Ma đương nhiên phát hiện ra người giả vốn định lập tức quay đầu để tìm hai người đẹp bị mất tích nhưng không đành lòng buông tha Hoa Lân, trong lòng âm thầm thề hôm nay nhất định phải trừ khử cái đinh trong mắt này. Rồi âm thầm tăng lực, rốt cục đã đuổi tới chỉ còn gần ba trượng.

Tốc độ của Hoa Lân so với hắn đương nhiên là kém hơn, chỉ có thể không ngừng thay đổi phương hướng nhằm gia tăng khoảng cách. Nhưng công lực của Huyết Ma đâu chỉ có cao hơn hắn một bậc mà thôi? Mặc kệ Hoa Lân thay đổi phương hướng thế nào, Huyết Ma vẫn có thể bám theo hắn trong phạm vi ba trượng. Không chỉ có thế, Huyết Ma còn liên tục phát ra Huyết Ma thần chưởng kinh thế hãi nhân, một ma trảo khổng lồ nhằm vào Hoa Lân gào thét làm tê tái đương trường.

Hoa Lân cũng không hề thua sút, phát huy tiềm lực bản thân tới cực hạn, khó khăn lắm mới tránh được ma chưởng tập kích, trong lòng cũng cảm thấy sợ hãi khôn cùng.

Đang đuổi, đột nhiên Huyết Ma đánh một chiêu về phía mặt phải với một phán đoán chuẩn xác phi thường. Hoa Lân lúc này chỉ lo chạy trốn không có thời gian ngoái đầu lại xem chợt hoảng sợ khi thấy Huyết Ma đột nhiên từ bên phải đánh úp lại, trong lòng rùng mình phản thủ đánh ra một chưởng kình khí cường đại nhằm trực diện Huyết Ma. Nhưng không nghĩ rằng chưởng của Huyết Ma cũng đã ngênh đón, một đại thủ màu đỏ đột nhiên mở rộng ra vô số lần biến thành trảo hung ác nhắm Hoa Lân đánh tới.

Đạo kình khí cường đại của Hoa Lân khi gặp chưởng của Huyết Ma liền bị hóa giải vô ảnh vô tung, trong lòng chấn động vội nghiêng người né tránh nhưng Huyết Ma đã đuổi tới đến nơi, ngũ trảo sắc bén nhanh chóng nhắm ngực trái hắn hướng tới.

Thân thể Hoa Lân đột nhiên thụt xuống nhưng cũng bị ma trảo của Huyết Ma xẹt qua vai trái, bị bám một

mảnh huyết châu đỏ tươi. Huyết Ma nhe nanh cười nói: "Xú tiểu tử! Hôm nay ta sẽ cho ngươi thưởng thức Phệ Huyết Đại Pháp!"

Khi hắn nói ra một chữ Phệ Huyết Đại Pháp thì Hoa Lân đột nhiên cảm thấy một trận đau đớn kịch liệt, huyết mạch toàn than phảng phất như muốn bạo liệt ra, máu từ miệng vết thương phun ra càng nhiều. Với tốc độ mất máu như vậy có lẽ chỉ trong nháy mắt sẽ thành xác khô.

Hoa Lân hét lớn một tiếng "Hà Chiếu Kiếm" nhanh chóng chém về phía Huyết Ma. Lúc này hắn rốt cục thấy rõ một mặt kinh khủng của Huyết Ma.....chỉ thấy Huyết Ma quay về phía mình hút máu từ miệng vết thương trên vai trái thành dòng chảy vào miệng hắn. Đồng thời hai Huyết Ma đồng thời tách ra làm cho người ra sợ hãi cùng cực, trên mặt đầy hồng quang nhưng bởi vì quá hưng phấn nên thành méo mó.

Hoa Lân bị chọc giận liền hét lên: "Súc sinh! Dám hút máu ra à?.... Phong Vân Ngự Lôi Thuật!"

Hoa Lân ngưng kết công lực toàn thân, Hà Chiếu Kiếm và thân thể hắn đột nhiên phóng ra hồng quang vạn trượng, một bả thiên kiếm thật lớn màu

đỏ sậm xuất hiện trong tay hắn, đồng thời mây đen cuồn cuộn kéo đến, hai loại lực lượng nhưng cùng lúc bắt đầu nhưng kết.

Trên mặt Huyết Ma rốt cục thoáng hiện một tia kinh hãi, quát to: "Phệ .....Huyết.....Chú!". Hữu trảo nhanh chóng nhắm Hoa Lân phóng tới.

Máu tươi trên vai Hoa Lân càng phun ra mạnh thêm, thời gian đã không còn đủ để hắn tái ngưng tụ công lực, chỉ có thể hét lớn một tiếng "Phân.....Thân....Trảm!"

Hồng quang chợt lóe, "Phân thân" của Hoa Lân dẫn theo một thanh bảo nhận đỏ sậm hung mãnh nhắm hướng Huyết Ma chém tới. Đồng thời, chung quanh phong vân biến sắc, mây đên điên cuồng cuồn cuộn kéo đến, một tia chớp "Tư....tư....tư!" xẹt qua phía chân trời, xuyên qua lớp lớp mây mù, dừng lại một cách chuẩn xác phi thường ở đầu mũi kiếm của Hoa Lân.

Huyết Ma sắc mặt đại biến nhưng tu vi của hắn quả nhiên lợi hại vô cùng, bằng vào thân pháp quỷ mị và hóa thân giống nhau né được Phân Thân Trảm của Hoa Lân. Lại thấy một tia chớp hung mãnh đánh tới,

Huyết Ma cười dữ tợn, thân ảnh đột nhiên chia làm bốn, chẳng những né qua được tia chớp mà một thân ảnh trong đó nhanh chóng đánh về phía Hoa Lân nhằm biến hắn thành muôn mảnh.

Hoa Lân đã dốc hết sức nhưng cảm thấy đối với Huyết Ma quả là thúc thủ vô sách, công lực toàn thân sắp dùng hết, căn bản không thể né tránh nổi phản kích của Huyết Ma. Cũng may, ý niệm của Hoa Lân vẫn chưa khô kiệt, trên bầu trời lại xuất hiện ba đạo lôi điện, khóe miệng Hoa Lân nổi lên một ý cười lãnh khốc, chuẩn bị đem tai họa đến cho Huyết Ma.

Nhưng Huyết Ma là nhân vật thế nào? Hắn nhanh chóng đâm đến Hoa Lân, ngay khi tia chớp đến, thân ảnh hắn đột nhiên nhoáng lên nhưng chẳng biết tung tích ở đâu. Thân pháp của hắn quả nhiên là nhanh, đến mức người ta căn bản là nhìn không ra quỹ tích thế nào....

Hoa Lân trong lòng ảm đạm, võ công của mình dựa vào Tu Chân Bảo Điển ngày đi ngàn dặm vậy mà Huyết Ma cũng chỉ có Phệ Huyết Đại Pháp nhưng công lực cũng đại tăng, chỉ sợ cả Trung Nguyên đã không còn ai là đối thủ. Xem ra chỉ có Nhược Uyên là

nhân tài có thực lực để trừ ma, nhưng bọn họ có thể trợ giúp võ lâm Trung Nguyên hay không? Chỉ sợ là không thể xác định được!

Nghĩ đến vậy thì trong lòng Hoa Lân đột nhiên dao động. Có lẽ Cửu Tự Chân Ngôn của Diệp Thanh có thể khắc chế thân pháp của Huyết Ma. Nhưng công lực của nàng bây giờ thực sự quá yếu, chỉ có thể thi triển ba chiêu mà thôi. Ai! Trong óc Hoa Lân phút chốc sinh ra ý niệm trong trong đầu mà thôi. ba tia chớp lúc này đã "Oanh" một tiếng bổ vào mũi kiếm của hắn. Lôi điện cường đại không có chỗ phát tiết khiến hắn cảm thấy nửa người chết lặng, thiếu chút nữa tựu ác không ngừng Hà Chiếu Kiếm trong tay.

Chỉ thấy bóng người chợt lóe, Huyết Ma đột nhiên khai mở mây mù xuất hiện ngoài hai trượng hung tợn cười nói: "Tiểu tử quả nhiên tiến bộ thần tốc, bất quá người đã không có cơ hội thôi!"

Lôi điện trên thân kiếm của Hoa Lân nhanh chóng hướng tới hắn quăng tới dù biết sẽ không kích trúng nhưng cũng còn hơn là không đánh. Bằng không, khẳng định là chính mình sẽ bị tia chớp kia đoạt

mạng bởi vì công lực của hắn đã không ngừng ngăn cản lôi điện trong tay.

Huyết Ma quả nhiên dễ dàng né tránh lôi điện, âm hiểm cười nói: "A!, máu tươi trên người ngươi so với kẻ khác quả nhiên không giống, quả là khoái khẩu vô cùng..... Phệ Huyết Đại Pháp!"

Máu tươi trên vai trái Hoa Lân lại mãnh liệt phun ra nhưng hắn đã vô lực chống cự lại, thật đã muốn hoành kiếm tự vẫn nhưng cho dù có chết đi thì luồng nhiệt huyết kia có lẽ rồi cũng sẽ nằm cả trong bụng Huyết Ma thôi. Cảnh tượng quả thật quá bi ai!

Vì vậy, hắn nghĩ chết trong tay ma đầu Phần Âm Tông mình có lẽ là sung sướng hơn rất nhiều. Mặc dù bọn chúng cũng là hút hết máu ra khỏi người nhưng có lẽ cũng không thể so sánh với Huyết Ma được.

Hoa Lân tập trung toàn thân khí lực, Hà Chiếu Kiếm trong tay hướng Huyết Ma bắn tới đồng thời quát to: "Ta phải giết ngươi....." Vừa hét Hoa Lân vừa rơi từ trên cao xuống bởi vì hắn đã phi kiếm về phía Huyết Ma mà hoàn toàn không để ý là chính mình có thể bị ngã chết hay không, liều mạng không ngừng sử phi kiếm đánh tới hướng Huyết Ma. Đột nhiên hắn phát

hiện ngự kiếm và cầm kiếm giết địch là hai việc hoàn toàn khác. Mặc dù công lực của mình không đủ nhưng ý niệm tịnh không hề suy kiệt nên ngự kiếm thuật vẫn thập phần hoàn hảo.

Nhưng Huyết Ma khi nào lại để phi kiếm của hắn làm bị thương, lại quát to: "Phệ Huyết Đại Pháp". Mặc kệ Hoa Lân chống cự thế nào vẫn điên cuồng muốn tăng tốc độ hút máu

Hoa Lân chỉ cảm thấy một trận choáng váng ở đầu, hắn sắp không còn chút máu nào, tưởng rằng phải biến thành xác khô thì rốt cục.....

Chỉ thấy bóng đen chợt lóe, ma đầu Phần Âm Tông phảng phất từ nơi nào đó xuất hiện. "Bang" một chưởng khắc lên người Huyết Ma.

Huyết Ma loại này là tuyệt đỉnh cao thủ thế nhưng căn bản không có nhận thấy được ma đầu Phần Âm tông đã xuất hiện như thế nào. Hơn nữa, ngay cả chút thời gian phản ứng cũng không có, đã bị đối phương đánh một chưởng, trong miệng phun ra một bụm máu tươi lớn.

Hoa Lân không để ý chính mình đang bị rơi xuống, vẫn ha ha cười nói: "Lưu Thế Kiệt! Hôm nay ngươi cũng tới đây sao? ha ha... nhanh lên, giết hắn nhanh lên!"

Ma đầu Phần Âm Tông do dự một chút, khi quay đầu lại chợt phát hiện Hoa Lân đang rơi thẳng xuống đất thế nhưng lại buông tha cho Huyết Ma, thân ảnh chợt lóe lên bao phủ tới thân thể Hoa Lân.

Quyển 4: PHONG VÂN BIẾN SẮC

Chương 36: HẮC BẠCH CHI CHIẾN

Dịch giả: Tepga

Biên tập: TuLaDaiDe

Hiệu đính: TuLaDaiDe

Nguồn: 4vn

Hoa Lân âm thầm kêu khổ. Vừa rồi hắn còn hy vọng ma đầu có thể đuổi tới nhưng bây giờ khi đã thoát khỏi ma chưởng của Huyết Ma thì hắn lại phải tìm cách trốn khỏi tay ma đầu. Linh cơ vừa động, hắn quay đầu nhìn về hướng Huyết Ma bị rơi xuống phía xa xa, quả nhiên nó không hề bị một chưởng đó đánh

chết, thân thể trên không trung vừa lật nhưng rồi chia làm bốn đạo nhân ảnh bỏ chạy ra bốn hướng riêng biệt. Hoa Lân vội la lên: "Uy uy uy...! Hắn lại từ tay ngươi chạy trốn kìa!"

Hoa Lân sử dụng từ "lại" ở đây ý nghĩa phi thường, gián tiếp chỉ rằng Huyết Ma đã lần thứ hai trốn thoát từ trong tay hắn.

Ma đầu Phần Âm Tông quả nhiên bị hắn khích bác, lập tức quay đầu nhìn lại hướng Huyết Ma. Tu vi của hắn như vậy nhưng cũng không thể từ bốn "phân thân" của Huyết Ma nhìn ra ai là chủ thể. Vì vậy, chỉ một tay nắm lấy Hoa Lân nhanh chóng hướng tới một phân thân trong đó đánh tới. "Bang" một tiếng, một phân thân của Huyết Ma lập tức bị hắn một chưởng đánh nát. Công lực thật thâm hậu, thực sự có một không hai tại hoàn vũ.

Hoa Lân lại tiếp tục: ""Còn có ba hóa thân nữa cơ! Đuổi nhanh lên...." vừa nói vừa sử dụng ý niệm triệu hồi Hà Chiếu Kiếm trở về. Xa xa, Hà Chiếu Kiếm, theo cảm ứng của hắn, "sưu" một tiếng bắn trở về. Hơn nữa tia chớp lại hướng hậu tâm của ma đầu Phần Âm Tông phóng tới. Chỉ cần chiêu đánh lén này thành

công, nói không chừng có thể thu hồi cái mạng nhỏ này của mình vậy.

Nhưng ma đầu Phần Âm Tông này tinh minh vô cùng, tay phải nhẹ nhàng phất về phía sau một chiêu khiến Hoa Lân vất vả lắm mới thu hồi được Hà Chiếu Kiếm về tay rồi cười hắc hắc nói: "Tiểu hỏa tử! Phi kiếm của ngươi đã trở lại, ta trả cho ngươi này!"

Hoa Lân tiếp lấy kiếm, trong lòng không khỏi ân cần thăm hỏi mười tám đại tổ tông nhà hắn nhưng vẫn nghiêm mặt, cười nói: "A! Ngươi đã hai lần cứu ta, thật sự cám ơn ngươi!.... Ngươi cũng nên nhanh đi đuổi giết yêu ma, ta tự có thể ngự phi kiếm được rồi!"

Hoa Lân vốn định câu dẫn hắn, chờ khi hắn suy tính thì lặng lẽ đến bên tặng hắn một dao. Nhưng khi không nghĩ tới thì thân thể đột nhiên chấn động, cũng không biết bị ma đầu Phần Âm Tông hạ thủ gì lên mình? Chỉ thấy ma đầu Phần Âm Tông cười hắc hắc nói: "Huyết Ma là cái gì? Ngươi mới là kẻ ta muốn tìm, chúng ta đi nào!"

Hoa Lân thấy hắn có vẻ nhưng đang muốn lấy ra cái gì đó từ trong ngực, sắc mặt biến đổi vội vàng nói:

"Không tốt, không tốt! Nhược Phong đã đuổi tới đây rồi....", vừa nói ánh mắt vừa nhìn về phía đông.

Ma đầu Phần Âm Tông sắc mặt biến đổi, nhìn về phía đông, quả nhiên một bóng trắng nhanh chóng bay tới thấp giọng cười nói: "Yên tâm đi! Là Nhược Uyên đây....."

Hoa Lân thật sự không nghĩ sẽ có người đuổi tới nhưng tự mình cảm nhận được chính là Nhược Uyên, trong lòng mừng rỡ, hô lớn: "Nhược đại ca! Rốt cục huynh cũng tới rồi à? Nhanh lên...." Vốn định kêu "Nhanh lên cứu ta" nhưng sự tình phát sinh sau đó khiến hắn hoàn toàn sợ đến ngây người.

Chỉ nghe Nhược Uyên từ xa reo lên: "Hiên Dĩ Thừa! Ngươi cũng ở đây à? Ngươi hại ta thảm quá đấy!"

Ma đầu Phần Âm Tông ngạo nghễ nói: "Ta nói Nhược Uyên! Không phải ta bất tín mà là Phần Âm Tông chúng ta rất coi trọng việc này. Lần này đặc biệt đã tăng hơn hai mươi nhân thủ, tuyệt đối không để sơ thất"

Hoa Lân thấy hai người như vậy thì trong đầu hỗn loạn phi thường. Thật không rõ Nhược Uyên như thế

nào mà lại cùng ma đầu Phần Âm Tông có quan hệ được. Hơn nữa có vẻ như Nhược Uyên và hắn đang tiến hành giao dịch nào đó. Thật sự là lòng người khó dò a!

Đột nhiên, Hiên Dĩ Thừa toàn thân chấn động, quay đầu về phía đông hừ lạnh: "Người của các ngươi đã đến đông đủ, ta cần phải đi rồi, việc đáp ứng sự tình cả ngươi về sau hãy nói! Xem chiêu...."

Phanh một tiếng, Hiên Dĩ Thừa và Nhược Uyên hai người sử một chiêu "Tượng chinh tính" song song tách ra, xem ra đã sớm có sự ăn ý.

Hoa Lân mờ mịt nhìn về đông, quả nhiên thấy hơn mười bóng người nhanh chóng đuổi theo, người dẫn đầu là cao thủ có vòng sương trắng bao phủ chính là Nhược Phong. Bọn Nhược Phong phát hiện Hiên Dĩ Thừa và Hoa Lân đều ở đây liền ngay lập tức đánh tới.

Lúc này, Hoa Lân tựa như con gà con bị người cầm trong tay. Mặc dù có kiếm trong tay nhưng không thể cử động được chút gì, đồng thời, trong lòng vô cùng ảm đạm. Đối với việc Nhược Uyên thấy chết mà không cứu, sự kiên cường của hắn như bị chùn lại.

Một chánh đạo cao thủ luôn mồm cao giọng trừ ma vệ đạo đột nhiên cùng với Phần Âm Tông tiến hành giao dịch bí mật. Việc này không làm tim hắn run sợ sao được?

Hiên Dĩ Thừa nắm Hoa Lân nhanh chóng chạy về phí tây. Chỉ thẩy bên kia bầu trời cũng đồng thời xuất hiện hơn hai mươi kẻ che mặt áo đen. Quần áo bọn hắn quả nhiên cùng với HIên Dĩ Thừa giống nhau như đúc, tất cả đều là trang phục Phần Âm Tông.

Nhược Uyên một bên giả vờ đuổi theo Hiên Dĩ Thừa, một bên quay đầu lại hướng về Nhược Phong hô lớn: "Sư huynh! Thiếu niên trong tay Hiên Dĩ Thừa đúng là người bọn ta muốn tìm, mọi người nhanh đi cứu hăn về!"

Sưu sưu sưu ..... mười mấy Bạch y nhân tốc độ càng nhanh hơn, bọn họ cũng phát hiện ở xa xa có một đám Hắc y nhân chạy đến, tưởng lại cùng bọn họ phố hợp bắt Hiên Dĩ Thừa. Tuy nhiên không thể nghĩ rằng Hiên Dĩ Thừa dù nắm theo Hoa Lân trong tay, tốc độ phi hành không hề bị ảnh hưởng chút nào, trong phút chốc đã tiến vào giữa đội hình Phần Âm Tông

Hai bên nhanh chóng tiếp cận ở khoảng cách mười trượng, chuẩn bị giao chiến thì đột nhiên mọi người đều ngừng lại. Hiển nhiên là mọi người đều có điều cố kị.

Lúc này bầu trời một mảnh tình lãng, dưới chân đại ba sơn có vẻ đẹp mỹ lệ đặc biệt.

Trên bầu trời, hai đám người ngự kiếm phi hành, chia làm đông tây hai đội giằng co. Mặt đông hơn ba mươi người toàn trang phục trắng, còn phía tây hơn hai mươi người tất cả đều trang phục đen. Quả nhiên đen trắng rõ ràng "hắc bạch phân minh".

Bạch y nhân toàn thân tỏa ra sương trắng mờ ảo chính là Nhược Phong. Hắn hiển nhiên là thủ lĩnh của chánh đạo. Ngoại trừ Lý Trần Ai không đến, Hoa Lân đã gặp ba người là Độ Không, Vô Tâm đạo trưởng cùng với Minh Kính tản nhân ở trong đám người đó. Chỉ thấy bọn họ toàn thân đều tỏa ra Hạo Nhiên Chính Khí khiến ai nhìn thấy đều phát sinh cảm giác tôn trọng.

Còn đám Hắc y nhân thì hiển nhiên là do Hiên Dĩ Thừa cầm đầu. Trừ hắn ở ngoài thì hơn mười người không ngoại lệ đều có khăn che mặt, chỉ lộ ánh mắt

lập lòe phảng phất như vừa làm điều gì tệ hại xong. Điều khiến cho người ta kinh ngạc chính là trong đám người đó lại ẩn giấu vài yểu điệu thục nữ. Thấy thân hình hoàn mỹ của các nàng, thật sự khiến huyết mạch người ta phải sôi lên.

Hoa Lân mặc dù mất máu quá nhiều, cảm thấy đã có điểm choáng váng trong đầu nhưng một đôi tặc nhãn cũng đảo loạn khắp nơi.

Chỉ thấy bên cạnh gã có một nữ tử xinh đẹp đang đánh giá chính mình. Thấy hắn bị Hiên Dĩ Thừa cầm như cầm gà con liền nũng nịu cười nói: "Yêu? Đây đúng là tiểu oa nhi khiến chúng ta phải huy động chúng nhân đi tìm sao? Tuổi có vẻ như còn quá nhỏ? Lạc lạc lạc ....."

Hoa Lân thấy tiếng cười của nàng rất dễ nghe, thanh âm thật sự kiều mị đáng yêu như người vậy. Nhưng khẩu khí của nàng có vẻ hơi to mồm một chút, gọi mình là "tiểu oa nhi"? thật sự làm cho người ta buồn bực!

Hiên Dĩ Thừa lớn giọng: 'Mọi người chuẩn bị rút đi, toàn bộ chuẩn bị tăng tốc lực, chúng ta phá vây!"

Phần đông hắc y nhân đều gật đầu. Khi bọn họ chuẩn bị rút đi thì tại hắc bạch lưỡng đạo như có một tia lửa. Một gã hắc y nam tử gầy nhỏ kinh hô: "Các ngươi xem! Mặt sau có hắc y nữ tử phi thân đến đây, có vẻ như nàng không phải nhân ma như chúng ta?"

Vài hắc y nhân quay đầu nhìn lại đều đáp: "Nàng đương nhiên không phải, tất cả đều không có khăn bịt mặt!..... A? Nữ tử này có một bộ dạng trời sinh thanh lệ thoát tục, thật sự là thế gian khó kiếm?"

Phần Âm TÔng vốn không kiêng kị việc nam hoan nữ ái cho nên có người cảm thán thở dài: "Nàng nếu luyện tới Nguyên Anh Kỳ nhất định sẽ trở thành tiên tử!"

Hoa Lân thật vất vả mới quay được đầu lại cũng sững sờ ở đương trường.

Chỉ thấy Thượng Quan Linh ngự phi kiếm bay tới, mờ mịt dừng lại ở cách Hoa Lân ngoài hai trượng, mở to đôi mắt tò mò nhìn Hoa Lân, hiển nhiên không rõ đã xảy ra chuyện gì. Nhưng nàng ít nhất có thể khẳng định hai điểm: Thứ nhất, Hoa Lân tịnh không chết trên tay Huyết Ma, điểm này thật sự đáng giá khiến nàng cao hứng. Thứ hai, tình cảnh hiện tại của Hoa

Lân có lẽ cũng không được tốt cho lắm, hiển nhiên trở thành tù nhân của kẻ khác.

Thượng Quan Linh thấy rõ tình thế liền hướng về phía Hiên Dĩ Thừa lớn tiếng chất vấn: "Uy! Rốt cục các ngươi là ai? Sao lại bắt .... phu quân của ta?" Vừa nói vừa chậm rãi rút sáo ngọc, chuẩn bị tùy thời ra tay giải cứu tù binh.

Nhưng Hoa Lân cả giận nói: "Linh nhi! Sao nàng lại không nghe lời thế?.... Thanh Thanh đâu?"

Thượng Quan Linh buồn bã nói: 'Nàng.... nàng một mình đến Thần Nữ Phong! Ta thấy nơi này lôi điện lóe sáng cho nên nghĩ tới phải đến xem..."

Hoa Lân đột nhiên lớn tiếng trách: "Ta không cần nàng tới cứu ta, ta bây giờ chỉ quan tâm tới an nguy của Thanh Thanh thôi! Nếu nàng ấy bị Huyết Ma làm thương tổn, ta vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho nàng" Nói những lời này đối với Hoa Lân cũng chính là những lời yêu thương. Thật ra tất cả hắn đều vì muốn tốt cho Thượng Quan Linh, hắn biết võ công của Thượng Quan Linh so với các đối thủ Phần Âm Tông nơi này nên cố ý đuổi nàng đi.

Không nghĩ tới Hiên Dĩ Thừa ha ha cười to nói: "Tiểu tử ngươi diễm phúc không nhỏ a? Nàng trước có vẻ không giống vị tiên tử này, sao ngươi lại thay đổi người yêu nhanh thế? Ha ha ha!"

Hoa Lân buồn bực đáp: "Đây là chuyện của ta, ngươi quản làm gì?"

Hiên Dĩ Thừa hừ lạnh: "Ngươi cứ yên tâm theo ta đi! Theo như lời ngươi vừa nói, Huyết Ma đã bị ta dùng Liệt Không Chưởng đả thương, không thể hồi phục được trong năm năm đâu. Trước mắt, hắn tuyệt đối không có khả năng động thủ với người khác! Cho nên phu nhân của ngươi....." Đột nhiên Hiên Dĩ Thừa nghiêm sắc mặt hướng về Thượng Quan Linh thành khẩn mời: "Ngươi có hứng thú gia nhập Phần Âm Tông không?"

Hoa Lân hoảng sợ nói: "Nàng sẽ không gia nhập các ngươi đâu! Mơ mộng....."

Lúc này, Thượng Quan Linh rốt cục ra tay, một chiêu Thiên Ảo Kiếm đột nhiên hướng tới Hiên Dĩ Thừa, tự hồ không để ý đến an nguy của chính mình. Đồng thời ngay lúc đó, đại biểu của chính nghĩa Nhược Phong cũng chợt động thủ, hơn bốn mươi bạch y cao

thủ đồng loạt phân tán ra hướng về Phần Âm Tông truy sát.

Hiên Dĩ Thừa tùy tiện khai giải Thiên Ảo Kiếm của Thượng Quan Linh, hướng về mọi người lớn tiếng nói: "Động thủ!...."

Trong phút chốc, hắc bạch song phương đều rút ra pháp bảo, một đấu trường tráng liệt chính thức bắt đầu.

Chương 37: TU CHÂN CHI LỘ

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: MacVanDanh

Biên tập: inetd82

Hiệu đính: inetd82

Nguồn: 4vn

Trận chiến này Hoa Lân không thể không biết bọn họ vì mình mà đánh nhau đến trời long đất lở, kì chiêu tuyệt kĩ đều tung ra. Hữu thủ Hiên Dĩ Thừa khẽ vung lên tức thì tại không trung xuất hiện một đóa mẫu đơn bằng lửa cháy rừng rực hướng tới đối phương. Hỏa diễm phừng phừng, hơi nóng tỏa ra khắp không

gian. Hoa Lân thấy thế cũng phát hoảng, một chiêu này thật là mình ăn không tiêu rồi.

Ở phía đối diện Nhược Phong lập tức tung ra một vòng sáng màu trắng án ngữ thế công. Chỉ thấy trong vòng tròn thủy quang thiểm động lập tức làm cho mây mù xung quang không ngừng tụ tập tạo thành một đạo pháp khí hướng tới đóa hoa lửa của Hiên Dĩ Thừa mạnh mẽ công tới. Hai loại công pháp tương khắc tại thời điểp tiếp xúc phát ra ba động cực kì lợi hại làm Hoa Lân hoa cả mắt, căn bản là không có khả năng giải thích được hiện tượng này(ta thì làm tốt...). Điều khó tin là Hiên Dĩ Thừa một tay giữ Hoa Lân, chỉ dùng một tay để giao tranh với Nhược Phong mà vẫn bình thản, công lực cỡ này thật khiến người ta kinh sợ. Hoa lân cũng hiểu được đây là chênh lệch cảnh giới tu chân mà Nhược Uyên từng nói qua, một người nếu tu luyện tới cảnh giới Thần hợp hậu kì thì có thể thân tùy ý động, cứ tưởng tượng thử một người trong sát na một ý nghĩ mà đã có thể tùy ý di chuyển thân thể đi nơi khác không phải là lôi điện cũng có thể tránh sao? Hắn đang trầm ngâm suy nghĩ thì bỗng một tiếng sấm vang lên xé rách không gian. Hoa Lân hoảng sợ nhìn lại thì thấy một đóa hoa sen nhỏ bằng

bàn tay không ngừng phát ra quang mang ngũ sắc đang bay lên cao, từng đạo lôi điện chính là từ đóa hoa kia đánh xuống. Nhưng tất cả những đạo lôi điện này đều nhằm bọn người Phần âm tông mà đánh, đương nhiên là Hoa Lân ở trong tay Hiên Dĩ Thừa cũng có phần.

Nhược Phong lợi dụng tình thế cùng một vài cao thủ khác đột phá thế trận phòng thủ của môn đồ Phần âm tông, hai phe lập tức trở thành cận chiến. Chỉ thấy giữa trường pháp bảo tung hoành, tinh quang chớp lóe, phi kiếm, băng chùy, hỏa diễm rợp trời chiếu rọi cả không gian. Luận về nhân số thì chính đạo chiếm ưu thế nên cuộc chiến dàn nghiêng về phía họ. Nhân thủ Phần âm tông tuy ít nhưng tu vi đều không yếu , bằng vào thân thủ này khiến cho nhân sĩ chính đạo trong thời gian ngắn cũng không thể làm khó được họ. Hiên Dĩ Thừa đột nhiên hô lớn:"Chuẩn bị sử dụng tốc tinh luân! Lôi Bân, ngươi phụ trách mang cô nương nay đi."

Thượng Quan Linh vẫn liên tục tấn công không mệt mỏi để giải cứu Hoa Lân, nhưng thủy chung nàng vẫn không vượt qua được tên hắc y nhân trước mặt.

Qua lại hơn trăm chiêu mà tình thế vẫn không thay đổi được bao nhiêu. Vừa nghe Hiên Dĩ Thừa muốn mang cả nàng đi cũng không biết là gã Lôi Bân dùng thủ đoạn gì mà chỉ khẽ điểm đầu ngón tay lên thân kiếm của nàng, lập tức Thượng Quan Linh nửa người tê liệt , tiếp theo bảy đại huyệt trên người lập tức bị chế trụ, để người mang đi. Hoa Lân thấy bọn họ ở thế yếu phải đào tẩu mà vẫn không buông bỏ Thượng Quan Linh, không nén được cơn giận giữ hét lên :" Tại sao không nghe lời ta chứ?" ngọn lửa phẫn nộ bùng lên trong lòng tự nhiên hắn chết lặng, thân thể tự dưng khôi phục không còn bị khống chế. Không bỏ lỡ cơ hội Hà chiếu từ trong tay hắn phanh một tiếng bay ra nhắm thẳng vào thân thể Hiên Dĩ Thừa

Lúc này Hiên Dĩ Thừa đang ngăn chặn công kích của Nhược phong, mặc dù bị Hoa Lân tập kích nhưng hắn vẫn tin rằng bằng vào tu vi của mình thừa sức chấn bay phi kiếm của Hoa Lân. Nhưng hắn ngàn vạn lần không nghĩ rằng Hà Chiếu đột nhiên phát ra một luồng hồng quang đỏ sậm từ phía trái công tới xuyên qua sườn phải của hắn. Máu tươi chưa kịp chảy ra thì đã bị thiêu đốt thành tro bụi, lúc này mới bừng tỉnh nhớ tới ngọn lưả lợi hại trên người

HoaLân. Hoa Lân cũng bị dọa đến phát khiếp, hắn phát hiện Hiên Dĩ Thừa tịnh không theo lẽ thường. Bất luận là ai bị phi kiếm xuyên qua thân thể khẳng định lập tức tử vong đương trường, huống chi ngọn hỏa diễm trên Hà chiếu có nhiệt độ cao phi thường. Nhưng Hiên Dĩ Thừa chịu được một kiếm của hắn quả là bất phàm!

Bên phía chánh đạo bọn Nhược Phong cũng chấn kinh, mồm miệng lắp bắp sợ hãi, tay càng gia tăng thế công, một tảng băng chùy cực lớn trong nháy mắt công tới Hiên Dĩ Thừa. Hiên Dĩ Thừa vẫn giữ chặt Hoa Lân không chịu buông tay, mặt khác lại chỉ muốn liều mạng rửa nhục. Chỉ hận không thể đem Hoa Lân trong tay mình bóp chết đi, nhưng rốt cục hắn cũng hiểu là chưa tới lúc. Hoa Lân rút phi kiếm ra khỏi người Hiên Dĩ Thừa lập tức hoành kiếm chém ngang vào phần eo của hắn. Hiên Dĩ Thừa thất vọng cùng cực, chính tay mình phong bế huyệt đạo Hoa Lân mà không hiểu tại sao hắn lại khôi phục được? Hiên Dĩ Thừa đành phải buông Hoa lân nhưng cũng đồng thời chế trụ kinh mạch tòan thân của Hoa Lân một lần nữa. Hắn nói với một tên đệ tử Phần âm tông

ở phía ngoài: "Hầu Lộ Đạo, tiểu tử này giao cho ngươi..."

Nhược Phong, Độ Không cùng Minh Kính đều có tu vi cực kì cao thâm thấy có cơ hội nào chịu bỏ qua? Độ không cùng Minh Kính lập tức liên thủ ngăn chặn Hiên Dĩ Thừa, Nhược Phong khẽ hướng về phía Hoa Lân. Tay huy xuất ra Băng thủy hàn tạo thành một tảng Băng chùy cực sắc bén nhằm Hầu Lộ Đạo công kích mãnh liệt, nhất thời băng phong đầy trời, thế nhưng Phần âm tông Hầu Lộ Đạo không màng sinh tử hướng về Hoa Lân giữa không trung xuất thủ. Hắn thật không nghĩ tới lúc này Hoa Lân lại đả thông kinh mạch lần thứ hai. Trong người hắn có sẵn ngọn liệt diễm hỏa thì đối với hắn mà nói mọi thuật điểm huyệt đều vô dụng. Chỉ thấy phi kiếm trong tay Hoa Lân hóa thành một đạo hồng quang nhằm Hầu Lộ Đạo bổ tới. Hầu Lộ đạo đang xông tới thấy thế vừa tức vừa sợ vội nghiêng người né tránh, bất quá không tránh được băng chùy của Nhược Phong, thân thể bị đâm thủng vài lỗ. Hoa Lân trong lòng hí hửng, rốt cục mình cũng khôi phục được tự do. Hắn nghiêng đầu nhìn thì thấy Thượng Quan Linh đã bị một gã hắc y nhân bắt giữ, trong lòng quýnh lên

không để ý xung quanh nữa, thủ chưởng xuất ra một ngọn lửa nhằm tên giữ Thượng Quan Linh đánh tới. Đột nhiên hắn thấy toàn thân căng thẳng, một trận lạnh lẽo truyền thẳng vào tận xương. Hoa Lân nhìn lại thấy Nhược phong đang nhìn hắn cười lạnh nói:

- Tiểu ma đầu! Để coi ngươi còn chạy được không?

Hoa Lân nghe thế lập tức mở miệng mắng :

- Con mẹ nó! Ai là tiểu ma đầu hả?

Nhược Phong cũng không thèm nói nhiều, lòng bàn tay toát ra một luồng hàn khí mờ ảo nhằm đỉnh đầu Hoa Lân áp xuống, Hoa Lân lập tức cảm thấy hàn khí dày đặc bao vây từ đầu tới chân, nhanh chóng bị đóng thành khối băng. Hắn cũng không ngờ rằng Nhược phong lại dùng Băng đổng thuật để phong trụ mình, quả nhiên đã coi mình là một tiểu ma đầu cần bắt giữ. Hoa Lân trong lòng kêu khổ không thôi, quay đầu hướng Thượng Quan Linh nhìn lại thì thấy hăc y nhân đã đưa nàng ra khỏi vòng chiến thì lại càng khẩn trương nôn nóng. (híc , bị đóng băng thì làm sao quay đầu nhìn nhỉ? Hay là vặn gãy cổ? tình yêu quả đáng sợ ah??), chỉ tiếc là toàn thân vô năng không thể làm gì được. trong lòng hàn ý trùng trùng,

ý chí cũng dần tiêu tán, cuối cùng cũng bị pháp thuật của Nhược Phong biến thành một Băng nhân. Cuộc chiến vẫn đang hết sức kịnh liệt nhưng Hoa Lân thì đã dần mất đi tri giác, hết thảy mọi thứ tưởng như đều chẳng còn liên quan, đây đích thị là một trận đùa cợt của ông trời ah. Thời gian chầm chậm trôi đi, nhưng hắn không còn cảm giác được thời gian hay không gian, ngay đến cả bản thân hắn dường như cũng không còn tồn tại nữa, tâm thần trở nên phiêu lãng mông lung. Phảng phất thời gian trôi qua thật lâu, hắn đột nhiên nhớ tới tình cảnh của Thượng Quan Linh lập tức trong lòng cảnh tỉnh lại. Hoa Lân vừa lấy lại được tri giác thì nghe tiếng Nhược Phong vẳng vọng bên tai:

- ... tốt rồi. Quyết định như thế, truyền tống trận phải bao lâu nữa mới khai mở? Một âm thanh nhu hòa trả lời:

- Phỏng chừng nửa canh giờ nữa!

Nhược Phong bình thản nói:

- Ta thấy bọn ma đầu Phần âm tông không chịu bỏ qua dễ thế đâu. Nhất định chúng đang chờ cơ hội công kích đấy.

Hoa Lân cảm thấy hết sức buồn bực, bản thân cảm thấy thật lâu, thật là khốn khổ. Đột nhiên có một âm thanh hòa ái cực kì quen thuộc vang lên:

- Phong sư huynh! Huynh định xử lí thiếu niên này như thế nào?

Hoa Lân cả kinh, người đang hỏi chính là Nhược Uyên ,mà theo như lời hắn thì thiếu niên nhân ở đây là mình ah?

Chỉ nghe Nhược Phong nhạt giọng bảo:

- Ài, sư đệ. Ta biết ngươi muốn bảo hộ hắn . Nhưng ngươi cũng thấy đấy Phầm âm tông tìm hắn vì máu tươi của hắn. Đã chết nhiều người như vậy, lại còn muốn tiếp tục sát nhân. Mà thân thủ của hắn thì...

Nhược Uyên cắt ngang nói:

- Sư huynh, chắc huynh không quên lục đạo luân hồi chớ. Bớt đi một chính đạo tu chân cao thủ là tăng thêm lực lượng cho ma đạo. Mong sư huynh xem xét...

Nhược Phong nhàn nhạt cười nói:

- Ầy! ... cho nên ta cũng chỉ định nhốt nó trong Luyện tâm điện thôi, đúng ý ngươi rồi chớ?

Nhược Uyên thở phào nhẹ nhõm:

- Như vậy là tốt nhất, không những có thể hóa giải được lực lượng tà ác trong người hắn, mà chúng ta lại có thể bày kế dụ ma đầu Phần âm tông tới. thật là nhất cử lưỡng tiện ah...

Hoa Lân nghe mà cứ như lọt vào sương mù, căn bản là không hiểu được bọn họ đang nói gì. Cái gì mà lục đạo luân hồi? Còn nói là giết mình thì sẽ làm tăng lực lượng ma đạo chứ? Thật là không hiểu nổi. Hoa Lân lén mở mắt nhìn tứ phía, chỉ thấy mình đang nằm trên một vạt cỏ, trên đầu là bầu trời trong sáng vô cùng, một đám mây trắng ung dung trôi qua, bốn phía đều trống rỗng, từng trận gió lớn thổi tới. Nguyên lai là đang ở trên một đỉnh núi. Hoa lân phát hiện toàn thân vẫn băng cứng vô cùng, mà chân khí đã sớm tiêu tán hết, loại cảm giác không thể nhúc nhích này thật là khó chịu phi thường. Hắn lại chợt nhớ tới Thượng Quan Linh đã rơi vào ma trảo của Phần âm tông, càng trở nên nóng vội, âm thầm tự bảo nhất định phải khôi phục, phải trốn thoát khỏi

đây! Thật lâu sau, Hoa Lân từ trong miên man suy nghĩ nghe được một trận hỗn độn những bước chân từ xa tiến lại. Một người nói:

- Phong sư huynh! truyền tống trận đã lập xong. Khi nào thì chúng ta đi?

Nhược Phong đứng lên chậm rãi nói:

- Bây giờ chúng ta đi luôn, các người vất vả hơn 10 năm rồi, cũng nên trở về nghỉ ngơi đi thôi! Ta đưa hắn đến "Luyện tâm tháp" rồi sẽ quay về Thánh thanh viện.."

Nhược Uyên thấy thế cũng bước ra cười nói :

- Ta cũng phải đi Luyện tâm điện một chuyến. Nói không chừng có thể kiếm được một con rồng a.

Nhược Uyên khẽ nhấc Hoa Lân lên thì phát hiện hắn hiện tại đã tỉnh lại, tay trái khẽ điểm vào khẩu huyệt Hoa Lân, thần bất tri quỷ bất giác tống vào mồm hắn một hàn băng đan dược. Hoa Lân tịnh không tình nguyện nuốt khỏa đan dược này nhưng Nhược Uyên lại dùng nội lực bức đan dược tan vào trong bung hắn. Hoa Lân cũng không hiểu cuối cùng đây là loại

độc dược gì? Dù sao thì cảm giác cũng chẳng lấy gì làm dễ chịu!

Nhược Uyên cố ý như đang nhìn kĩ thân thể Hoa Lân, đột nhiên đưa hắn cho Nhược Phong(giống xách cổ vịt quá, lại thèm vịt nấu dứa rùi. ực ...):

- Phong sư huynh! dường như hắn tỉnh lại rồi, có cần chế trụ lại không?

Nhược phong tiếp nhận thân thể Hoa Lân lập tức thi triển Băng đống thuật đóng băng hắn lại. (híc trời nóng thế này, giá mà mình học được cái này nhỉ) Đáng thương cho Hoa Lân lúc này đang dần cứng đờ, trong lòng thầm chửi rủa đến 18 đời tổ tông của anh em nhà họ Nhược. nếu là không phải thân thể bất động thì đã bật ra tiếng chửi rồi. Nhược Phong đương nhiên không biết Hoa Lân đang rủa xả chính mình mang hắn đi nhanh, chỉ trong nháy mắt đã ra ngoài 10 trượng. Ý chí Hoa Lân dần bình tĩnh lại, chợt thấy Nhược Phong & Nhược Uyên dẫn theo mình đi vào một tòa thông đào hình tròn màu trắng. Hắn phát hiện nơi này tựa như một cửa lớn trong suốt, mờ ảo; rất giống một truyền tống trận kết giới. Kết giới của Quỷ môn quan thông đạo có vài phần tương tự, so

với kết giới ở tầng chót Thục Sơn Trấn yêu tháp thập phần giống nhau. Chỉ là Hoa Lân không rõ thông đạo màu trắng này sẽ đi đến đâu? chẳng lẽ đi đến một thế giới khác? Hoa lân miên man suy nghĩ các phán đoán của mình...

Lúc này Nhược Phong đã đi vào thông đạo màu trắng, trước mắt Hoa Lân bạch quang chớp lóe liền cảm thấy chính mình bị một hấp lực không thể kháng cự cuốn lấy.Thân thể xuất hiện trùng trùng hư ảnh, không gian xunh quanh cũng đột nhiên biến đổi, trong mắt đều là "Phóng xạ trạng" chính là ảo cảnh. hắn cảm thấy như mình rơi váo một hang động không đáy, ý nghĩ nổi lên một trận mơ hồ, cuối cùng cũng hôn mê...

Quyển 4: PHONG VÂN BIẾN SẮC

Chương 38: HUYỀN BĂNG CHI THÀNH

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: MacVanDanh

Biên tập: inetd82

Hiệu đính: inetd82

Nguồn: 4vn

Thiên địa ung dung, Thời gian luân chuyển. Thế gian vẫn lưu truyền thuyết lục đạo luân hồi, Nhưng tại sao lại là sáu đạo? Kinh văn phật gia viết: " Sáu đạo gồm : Thiên đạo, Nhân đạo, Atula đạo Ngạ quỷ đạo, Súc sanh đạo và Địa ngục đạo" Bởi vậy có người không biết cho rằng Ngạ quỷ đạo chính là Địa ngục đạo nhưng kì thực lại không phải. Tu chân giả thì nói Địa ngục đạo nói về yêu vật , quỷ giới vô cùng giống với 18 tầng địa ngục. Mà lục đạo luân hồi đúng là đường luân chuyển của sinh mệnh, cho nên trong đó còn có ngàn vạn dây tơ liên kết với nhau.

Cuốn Phàm mật kinh ghi lại: "đạo giả tức vi lộ đồ". Nghĩa là chỉ cho con người đường đi về sau (của kiếp nhân sinh). Trong lục đạo thì Thiên- Nhân - Atula tam đạo là thuộc về thiện nghiệp chi quả (kết quả của việc thiện), thế nên vui nhiều mà khổ ít, thậm chí thuần vui không khổ, được xưng là tam thiện đạo ; Quỷ -Súc -Địa ngục là 3 đạo thuộc ác nghiệp chi quả (hậu quả của việc làm ác), thế nên vui ít khổ nhiều, thậm chí chỉ khổ không vui, gọi là ba ác đạo. Theo như Phật điển thì lục đạo luân hồi tức là chúng sanh

luân chuyển sinh tử tai sáu đạo đó. Sinh sinh tử tử tiếp nối nhau mãi không thôi, tựa như bánh xe quay tròn mãi không ngừng, hết vòng này lại đến vòng khác. Trong đó có quan hệ vi diệu vì: Tại Nhân đạo sau trăm ngàn năm tu luyện liền có cơ hội phi thăng lên Thiên đạo, đây là ước mộng của hầu hết con người. Tại Ngạ quỷ đạo sau trăm ngàn năm tu luyện lại có cơ hội phi thăng lên Atula đạo, đây cũng là chí nguyện cùa hết thảy các quỷ hồn. Vô cùng bất đắc dĩ chính là Súc sinh đạo, bất quá nếu trải qua trăm ngàn năm tu luyện cũng có cơ hội phi thăng đến Địa ngục đạo (yêu đạo). Thế nên hầu hết súc sinh mãi cũng chỉ là súc sinh mà thôi.

Thế nên được sinh ra là một con người thì nên hiểu đó là một may mắn lớn. Bởi vì loài người chẳng những độc chiếm Nhân đạo thiện quả mà mỗi khi có cơ hội là có thể tu luyện phi thăng lên cảnh giới mà tất cả yêu quỷ đều không thể là Tiên cảnh. Vì vậy mà trong chúng nhân có một số người sở hữu lực lượng cường đại, thậm chí còn có được pháp môn tu luyện để thông thiên đạo, hoàn toàn thoát li khỏi trần thế. Họ chính là những người được thế nhân ngưỡng mộ: Tu chân giả. Tu chân là một thế giới phi thường rộng

lớn, vượt xa rất xa so với tưởng tượng của chúng ta, nó không đơn thuần chỉ là những cái chúng ta biết, đó chẳng qua cũng chỉ là một mảng nhỏ mà thôi. Trong tu chân giới, tại một nơi vô cùng xa xôi, trong một góc sang sủa của vũ trụ có một ngọn núi tên là Huyền băng thiên. Trải dài ngàn dặm, cao ba ngàn trượng, đỉnh núi quanh năm băng phủ, hàn khí thấu phát tận xương. Nhưng tại đây không phải là không có ngườì, trên mặt băng có một quần thể cung điện khổng lồ đứng sừng sững. Toàn bộ đều là do hàn băng ngàn năm tạo thành. Liếc mắt nhìn lại ngay cả hơn mười tòa lầu trên đỉnh núi cũng cấu trúc bằng băng. Hết thảy đều là những phiến tinh oánh trong suốt, phát tán ánh sáng chói mắt. Uy danh của Huyền băng thiên là không phải bàn cãi, bản thân nó đã là một thần thoại, một chí tôn thánh địa trong lòng người. Tu chân giả vẫn thường đồn rằng ẩn cư dưới chân Huyền băng thiên chính là Thánh thanh viện danh chấn thiên hạ. Vì trấn thủ nơi trọng yếu của trời đất mà lập nên Thánh thanh viện. Nhắc tới Thánh thanh viện , tu chân giả tỏ ra vô cùng tôn kính, bởi với họ Thánh thanh viện là đại diện cho Tiên giới cùng chính nghĩa, cũng là danh từ biểu

tượng cho sự nghiệp trừ ma vệ đạo. Đúng là tại đây tồn tại Huyền băng thiên linh khí ẩn tàng bí mật tuyệt đại mà không ai biết . Chính ở đây một phần ba tu chân giả của Thánh thanh viện ngày đêm canh giữ. Trên đỉnh núi là ba mươi sáu tòa chủ tháp, bảy mươi hai tòa cao lâu, hai trăm năm sáu tòa cung điện phồn hoa. Tất cả kết thành Huyền binh thiên tiên trận. Có đệ tử Thánh Thanh viện từng đắc ý nói rằng: " cho dù có mười vạn quân ma giới đến đay thì cũng chỉ có thể đứng ngoài cửa mà nhìn thôi" - cho nên có thể thấy được Huyên băng thiên này thực sự là địa vị có một địa không hai trong hòan vũ , không ai lay chuyển được. Đúng thế, Huyền băng thiên đúng là có ẩn chứa bí mật trọng đại, đi vào phía trong chính là Huyền băng thành, hàn quang thấu phát liên miên bất tận chính là từ Vạn niên Huyền băng, so với kim thiết thì chỉ có hơn chứ không kém. Huyền băng thành thế nhân hiếm có cơ hội được thấy , đại đa số Thánh Thanh viện đều nghiêm cẩn thủ giữ vị trí, tưởng rằng họ chỉ rời bỏ vị trí của mình khi đã chết mà thôi. Tại sâu bên trong Huyền băng thiên có một vực lớn vô hạn, từ mặt đất nhìn xuống chỉ thấy một khoảng không gian màu xanh thẫm, không những là

vực sâu không thấy đáy mà xung quanh cũng trống trải phi thường. Nếu ném cả một tảng đá bằng nửa người xuống thì cũng chẳng có chút hồi âm nào, từ đó có thể thấy vực này sâu kinh khủng như thế nào. Thế nhưng có 2 gã đệ tử Thánh Thanh viện hết lần này đến lần khác vượt qua trùng trùng canh gác, tiến về đại môn mở ra. Chỉ thấy dưới chân họ chính là vực sâu không đáy, cuối cùng bọ họ cũng xuất ra phi kiếm nhẹ nhàng đứng lên trên rồi từ từ bay xuống. Có vào bên trong mới thấy, kì thật không gian vực sâu này là do vô số trụ băng khổng lồ chống đỡ. Liếc mắt nhìn qua thật khó để phát hiện, chúng ẩn hiện thành một chỉnh thể vô cùng thống nhất. có thể nói cả tòa Huyền băng thiên là nhờ các trụ băng này chống đỡ. Hai đệ tử Thánh thanh viên chân ngự kiếm trên tay đều cầm theo một cái đèn ***g phát ra ánh sáng lục sắc, chậm rãi theo một băng trụ đi xuống hơn mười trượng, sau đó vòng qua mặt phải của băng trụ bay đi. Xem tình hình thì bọn họ chỉ kiểm tra độ an oàn của khu vực này một chút mà thôi. Người bên trái có vẻ thong thả từ tốn còn người bên phải dường như có chút sợ hãi, thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn trùng trùng các băng trụ đang vây quanh,

đưa mắt nhìn vẫn không thấy đáy nhất định hắn cảm thấy địa phương này vô cùng dị thường. Huống chi ở vực sâu này còn có một loại sinh vật cực kì lợi hại. chúng có động tác nhanh như thiểm điện, lực công kích phi thường khủng bố , lại có thể tùy thời ngự không đằng vân giá vũ, đúng là ác mộng trong mắt người thường... Tên trung niên bên trái thấy sư đệ hắn có chút khẩn trường không khỏi cười lớn:

- Niệm Ngộ Sư đệ, sợ rồi sao! Có biết vì cái gì mà hai người chúng ta phải xuống đây dò xét không? Đây đều là do thủ tọa an bài, người biết lần trước ngươi bị Thần long chiếu cố nên hết lần này đến lần khác có ý muốn khảo nghiệm ngươi mà thôi. Ha ha ha...

Tên sư đệ Niệm Ngộ mặt toát mồ hôi nói:

- Niệm Khôn sư huynh! chuyện này không thể trách ta được. Lần trước cái tên thần long kia không hề để ý đến huynh mà chỉ nhằm ta hết lần này đến lần khác công kích, Huynh bảo ta làm sao mà không khẩn trương chứ?

Tên sư huynh Niệm khôn nghe thế cười lớn:

- Ta đã nói qua rồi, chẳng qua là vì ngươi lần đầu xuống đây nên nó có ý khảo nghiệm ngươi đó thôi. Chúng ta là đệ tử trấn giữ Huyền băng thiên, sao phải khiếp sợ chứ?

Niệm Ngộ buồn bực nói:

- Các ngươi không nói sớm cho ta biết điểm này có phải là mong ta chịu khổ không?

Niệm Khôn chánh sắc bảo:

- Sư đệ, ngươi sai rồi. Đây là quy củ bất thành văn của Huyền băng thiên . Bất luận là người nào tới đây đều phải trải qua khảo nghiệm như thế!

Niệm Ngộ thở ra một hơi nói:

- Không nói nữa! ... Chẳng lẽ nơi này không có ai ah?

Niệm Khôn cũng nghiêm trang trả lời

- Đây cũng là quy củ của Huyền băng thiên, không được bàn luận!

Niêm ngộ buồn bực nói:

- Quy củ, cho dù ngươi không chịu nói thì ta cũng phải nhìn qua một chút đã.

Nói rồi giơ đèn ***g trong tay bay đến trụ băng trước mặt tìm kiếm. Sau nửa ngày tìm tòi hắn hoảng sợ phát hiện trong trụ băng có một gã tử nhân đang bị phong trụ. Niệm Ngộ tịnh không sợ hãi tử nhan này, chỉ là hắn lấy làm kinh hãi không hiểu làm sao mà tử nhân đó có thần sắc an tường không giông người bị vây khốn chút nào, trong lòng thầm kêu kì lạ. Sau nửa ngày xem xét hắn quay đầu nhìn bốn phía " Ta đến đây, phải coi nơi này rốt cục là có bao nhiêu người bị phong trụ đây"

Niệm Không cũng không ngăn cản hắn tìm hiểu, quy củ của Huyền băng thiên tịnh không có ước thúc đệ tử quan sát tù nhân. Vì vậy nghiêm mặt bảo:

- Đây là thành quả từ hàng ngàn năm nay của thất đại môn phái. Nếu không có Thánh Thanh viện đệ tử chúng ta tọa trấn Luyện tâm điện, có lẽ thế gian đã có thêm hơn 10 vạn ma đầu rồi...

Niệm Ngộ gật gật đầu, không chút phát hiện sư huynh hắn đột ngột ngừng nói, hắn đột nhiên dừng lại hỏi:

- Người này như là còn sống hay sao?

Hắn bỗng nghe một trận hơi thở cường đại từ sau người truyền đến, toàn thân không khỏi lạnh run, mà trên mặt Niệm Khôn cũng lộ ra một nụ cười kì quái. Niệm Ngộ lập tức hiểu được chuyện gì đang xảy ra, thân thể run rẩy chậm rãi quay lại. chỉ thấy một con vật khổng lồ màu trắng; "mãng xà", con vật quấn mình xoay quanh một trụ băng, cái đầu thật lớn không ngừng lúc lắc tập trung khứu giác ngửi ngửi trên người hắn. Nhìn lại thấy con "đại xà " này dài hơn chín trượng, lớn hơn một trượng, trên đầu là hai chiếc sừng lớn chia làm hai bên trái phải, trên người lân giáp lập lòe ánh bạch quang, phía dưới bụng là cánh thò ra cánh tay phải với bốn móng vuốt thật lớn làm hắn hoảng sợ, chính là thần long trong truyền thuyết. Niệm Ngộ sợ tới toàn thân cứng đờ, tựa lưng vào một trụ băng, một chút cũng không dám dộng đậy, chỉ sợ Băng long này một phát há miệng cắn nuốt luôn chính mình. Đứng một bên xem kịch hay Niệm Khôn hoàn toàn bất đồng. Hắn tại Huyền băng thiên nghệ cao gan lớn, đưa tay vuốt ve lân giáp của Băng long từ nội tâm phát ra tiếng thở dài:

- Niệm Ngộ ngươi thật là ... lần trước Nhược Uyên sư tổ còn muốn gặp nó một lần mà không có cơ hội. Sao ngươi không nhanh lại đây thử xem?

Niêm Ngộ toan thân cảnh giác, đến đầu ngón tay cũng không dám động một chút chứ đừng nói đến vuốt ve. Nơi này thuộc chí âm chí hàn mà hắn mồ hôi ròng ròng ướt cả lưng áo... Con Băng long kia có vẻ hiền từ, nó không ngừng ngửi ngửi khí tức trên người Niệm Ngộ và để mặc cho Niệm Khôn vuốt ve. Băng long tò mò một hồi rồi đột nhiên xoay người vặn mình một cái khiến cả hai người hoa mắt, thoáng cái đã không thấy nó đâu nữa. Thật là lai vô tung khứ vô ảnh. Niệm Ngộ thở ra một hơi lạnh:

- Ta ... ta đã thông qua khảo nghiệm rồi sao?

Niệm Khôn cười bảo:

- Ngươi còn phải hỏi sao?... Nếu là chưa thông qua thì nó đã sớm biến ngươi thành đống giẻ rách rồi. ha ha ha...

Niệm Ngộ thở ra thật sâu, tự diễu mình: " Ai! Xem ra chịu một chút khuất nhục cũng có ích phi thường.

Nếu không nó nhất định đánh ta thành đống giẻ rách. hắc hắc ..."

Niệm Không thấy hắn như thế trên mặt lộ ra một nụ cười quỷ dị:

- Đừng vội, còn đến 8 con thần long khác sẽ lần lượt kiểm nghiệm ngươi. Hắc hắc...

Niệm Ngộ lập tức kêu lớn:

- Cái gì? Còn có 8 con nữa a...

Niệm Khôn đắc ý cười:

- Ngươi thì biết gì chứ? Mỗi con thần long đều rất thân thiện khi chúng có tâm tình tốt (còn không tốt thì... hì hì) ta có thể cảm thấy rõ ràng được thiện ý. Thần long đều là thần thú, có linh tính, nếu chúng có thể nói chuyện thì thật là tốt. Ta nghĩ ta nhất định sẽ có mối quan hệ tốt với chúng.

Niệm Ngộ mặt đầy mồ hôi nói:

- Chẳng trách thủ tọa bảo ta đi cùng ngươi xuống dò xét, nguyên lai là ngươi còn có bổn sự này... mà vừa rồi ngươi nói Nhược Uyên sư tổ từng đến đây? đến bao giờ?

Niệm Khôn nhớ lại:

- Gần một năm trước, lần đó người cùng Nhược Phong sư tổ mang theo một gã thiếu niên ma đạo đến đây phong trụ. chỉ là một gã thiếu niên mà phải dùng đến 16 cao thủ đệ nhất hộ tống, đây là sự tình ta gặp lần đầu tiên trong suốt hơn 80 năm qua !

Trong mắt Niệm Ngộ hiện ra muôn vàn tia hoài niệm, mồm lẩm bẩm: "Nhược Uyên sư tổ ngày đó tại tổng bộ đã chỉ giáo cho ta mấy câu khẩu quyết. Nếu không được sư tổ chỉ điểm ta làm sao có khả năng tới được Huyền băng thiên tu luyện.

Lần này đến phiên Niệm Khôn hâm mộ hắn:

- Thật à? Vận khí ngươi thật là quá tốt. ... nghe nói đệ tử nào được Nhược Uyên sư tổ chỉ điểm đều trở thành cao thủ không thể tưởng tượng được. Vận khí ngươi thật là tốt quá đi mà!

Trong mắt Niệm Ngộ lộ ra tia quýến luyến thật sâu:

- Thật vậy! trong các sư thúc tổ ta chỉ thích Nhược Uyên sư tổ, người hòa ái hơn Nhược Phong sư tổ nhiều.

Niệm Khôn thấy hắn hoài niệm không thôi liền ngắt lời nói:

- Ai, nghĩ nhiều làm gì!... Nhược uyên sư tổ giờ mang trọng trách ngăn cản Phần âm tông bắt ma đầu này đi, không rảnh để chỉ điểm cho ngươi. Mà ngươi có thấy là tên thiếu niên mà Nhược Uyên sư tổ mang đến có điểm tà môn không. Mấy tháng trước tại băng trụ của hắn có tán phát hồng quang đỏ sậm. không biết là có phải hắn muốn nhờ quang mang đó để đào thoát khỏi đây không, thật buồn cười!

Niệm ngộ hỏi:

- Này, có gì mà buồn cười . Không phải những người này hình dáng từ xưa đên giờ vẫn vậy sao?

Niệm Khôn thu hồi nụ cười chánh sắc bảo:

- Người này không giống! Lúc hắn đến đây mấy tháng chỗ băng trụ của hắn bỗng nhiên thay đổi diện mạo, tỏa ra bạch quang nhàn nhạt cùng với chân khí của chúng ta rất giống nhau. Thậm chí còn thu hút được băng long mỗi ngày đều đến tại băng trụ của hắn giống như là trò chuyện với hắn vậy...

Niệm Ngộ kêu lên: "Cái gì? Còn có cả băng long? Không đi, đánh chết ta cũng không đi!" Niệm Khôn mắng:

- Xú tiểu tử, coi cái bộ dạng của ngươi kìa! ... ngươi mà còn như vậy thủ tọa không mỗi ngày đều kêu ngươi giúp ta dò xét Luyện tâm điện mới là lạ đó. Đi thôi, ngươi muốn tìm băng long để chủ động khảo nghiệm hay để nó tống khứ ngươi ra khỏi đây hả? Ngốc tử ...

Niệm Ngộ cũng nghĩ được sư huynh nói có lí phi thường ! Tựa như hôm nay Băng long có thể đến sát sau mình một cách không tiếng động , thật khiến người ta kinh khủng mãi không thôi. Cũng nên chủ động thân thiện với nó một chút, chuẩn bị tâm lí là vừa. Vì vậy gật đầubảo:

- Được rồi, chúng ta cùng đi xem thử Băng long kia đang làm gì nào...

Niệm Khôn buồn bực bảo:

- Ai kêu ngươi đi coi Băng long... ta chỉ bảo ngươi đi coi xem có chuyện lạ gì không thôi. Thật là không hiểu chuyện gì nữa!

A! Nguyên lai là đi coi chuyện lạ kia? Được rồi!

Chương 39: THỦY HỎA TƯƠNG DUNG

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: MacVanDanh

Biên tập: inetd82

Hiệu đính: inetd82

Nguồn: 4vn

Thời gian dần trôi, vật chuyển sao dời. Hoa Lân có cảm giác mình giống như một đóa phù vân bồng bềnh phiêu lãng, không còn chút khái niệm về không gian , cũng không còn một điểm lí trí nào . Huyễn cảnh theo gió mà đến, theo gió mà đi. Bị người đóng băng, hắn có cảm giác hết sức kì quặc, giống như đột nhiên mất đi thân thể, tri giác cũng mất đi, mất hết không còn gì... Cứ thế, Hoa Lân có cảm giác như mình đã phiêu bồng thật lâu, rất lâu, tựa như qua hàng ngàn vạn năm vậy. Lúc này, toàn thân hắn đột nhiên chấn động, trong bụng một viên dược hoàn tan ra sinh ra một cỗ thanh khí lưu chuyển thoán nhập vào não bộ. Trong thoáng chốc, một mớ tin tức hỗn độn

tràn ngập trí não. Hắn mơ màng nhớ rằng mình có một việc đại sự chưa giải quyết, trong đầu nổi lên một trận kích thích, rốt cục cũng tỉnh lại. Vừa tỉnh lại hắn bỗng cảm thấy một luồng hàn khí lạnh thấu xương nhanh chóng tiến nhập vào cơ thể mình, toàn thân lại càng trở nên đông cứng vô cùng, đến mở mí mắt cũng không thể động đậy. Hắn thấy mình như bị nhốt trong một khối hàn băng, thân thể và khối băng đã sớm dung hợp làm một không còn phân biệt. Mặc dù đã tỉnh lại nhưng đàu óc hắn vẫn hết sức mờ mịt, trong khoảng thời gian ngắn không thể nhớ ra mình là ai, danh tính cũng như lí do vì sao bị đóng băng ở đây. Hắn chỉ mang máng nhớ mình hình như còn có một việc phi thường trọng yếu chưa hòan thành, vì vậy càng cố gắng hồi tưởng lại các sự việc đã phát sinh trước đó. Điều may mắn là thời gian đóng băng hắn chưa dủ dài, chỉ cần chịu khó suy nghĩ rồi cũng ra. Có thể tưởng tượng Huyền băng thiên lợi hại phi thường. Vừa rồi hắn có thể tỉnh lại hoàn toàn là nhờ vào dược hoàn mà Nhược Uyên đã phục dụng sẵn cho hắn mà thôi. Nhưng lúc này dược lực đã hết, chung quanh lại là hàn băng vạn năm khiên cho phản ứng của hắn cũng trở nên trì trệ. Tình hình cấp

bách hắn lập tức thúc đẩy chân khí lưu chuyển ngự hàn, nhưng hằn chợt hoảng sợ phát hiện ra mấy chục năm công lực đã sớm biến mất không còn chút gì trong cơ thể, chỉ còn một ngọn hỏa diễm màu đỏ sậm không ngừng duy trì tồn tại, thế nhưng trong hoàn cảnh này ngọn lửa kia cũng đang dần tàn lụi . Đối với ngọn lửa này trong lòng hắn sinh ra một cảm giác thân thiết phi thường, không muốn rời xa, vội vàng thúc dục ngọn lửa kia lưu động. Nhưng không giống như hắn nghĩ ngọn lửa kia không những không chống lại được hàn băng từ bên ngoài mà còn dần ảm đạm đi... Hắn thấy thế mới biết sự tình nghiêm trọng, một khi ngọn lửa trong cơ thể hoàn toàn tắt diệt khẳng định hắn lại tiến vào trạng thái ngủ đông. Hơn nữa lần này mà ngủ thì không biết bao giờ mới tỉnh. Cảm giác được ngọn lửa trong cơ thể càng lúc càng yếu đi, Hoa Lân lập tức hiểu ra năng lượng của nó đã bị tổn hao nghiêm trọng, đây là sự tình mà hàng chục năm qua chưa từng gặp phải. trong thời khắc mấu chốt hắn đột nhiên ngộ ra ý nghĩa của việc chuyển hoán năng lượng. tu luyện nội công kì thực là thu dụng năng lượng của thực vật (thức ăn) tích lũy dần mà thành, mà mục đích của việc ngồi xuống luyện công

là để khoan thông kinh mạch làm cho tốc độ vận chuyển chân khí nhanh hơn bình thường. Cho nên bây giờ để bảo trì ngọn lửa tiếp tục vận chuyển thì phải lập tức tìm kiếm nguồn năng lượng bổ sung. Nghĩ tới đó hắn đột nhiên minh bạch nội dung của công pháp tầng thứ năm "Nội đan kì", cảnh giới này chủ ý là phương pháp hút năng lương từ bên ngoài vào cơ thể mình, sau đó nhiều lần tái luyện thành chân khí của bản thân, cuối cùng chứa đựng vào đan điền cô đọng lại thành nội đan. Đây là một bước đột phá vô cùng khó khăn của người tu chân. Ai mà chẳng muốn ngưng kết chân khí , nhưng thật sự đâu có dễ làm được. Đại đa số người đời cả đời theo đuổi rồi chung cuộc cũng đành ôm hận mà chết. Nhưng lúc này Hoa Lân đã không còn có sự lựa chọn nữa, hắn phải hoàn thành điểm mấu chốt này, nếu không vĩnh viến sẽ không còn cơ hội nữa. Bất diệu là cơ thể hắn không thể động đậy , phải làm sao mới có thể hấp thu được năng lượng, chung quanh lại chỉ có hàn băng, việc này căn bản không có khả năng- Hoa Lân nghĩ thầm. Hắn không biết rằng thế gian vạn vật đều có chứa đựng năng lượng của trời đất, chỉ khác biệt là ở chỗ năng lượng đó lớn nhỏ thế nào thôi; cùng với

đó là cách hấp thu sử dụng cũng khác nhau. Đương nhiên không phải mỗi loại năng lượng đều thích hợp cho tất cả mọi người hấp thu, đây là lí do vì sao thế gian tồn tại hàng trăm ngàn môn phái tu chân khác nhau. Hoa Lân bất chấp tinh thần lực mình đang suy yếu, lập tức mạo hiểm thi triển "Sưu thần thuật" hướng ra tứ phía tìm kiếm. trong chốc lát hoàn cảnh xung quanh hiện rõ trong óc, hắn hoảng sợ phát hiện mình bị nhốt trong một trụ băng khổng lồ có chu vi khoảng mười sáu người ôm, hơn nữa trụ băng khổng lồ này thống nhất một thể với các trụ băng khác, căn bản là không thể đoán được tột cùng nó cao bao nhiêu trượng , khó trách ngọn liệt diễm của mình cũng bị thôn phệ. Sưu thần thuật tìm kiếm theo phạm vi ngày càng rộng, trong lòng Hoa Lân càng giá lạnh, xung quanh tuyền một màu u ám, bản thân thì bị đóng băng giữa không trung, ngoại trừ xa xa còn có một vài trụ băng đồng dạng chính là Huyền băng trụ, còn nữa là không tồn tại bất cứ vật gì. Hoa Lân tâm niệm vừa động đột nhiên phát hiện ở băng trụ đối diện đóng băng một gã trung niên nhân, hắn so với mình còn có nửa phần thuận mắt, cũng không giống như loại người thập ác bất xá. Hoa Lân nhận

thấy đối phương đã không còn dấu hiệu của sự sống, trong lòng không khỏi cười khổ một tiếng. Tiếp tục huy động Sưu thần thuật yếu ơt hướng xung quanh tìm kiếm hắn lại hoảng sợ phát hiện trên đầu mình cách 10 trượng có một xác chết, phát hiện này làm Hoa Lân chấn động,. Sau một hồi cẩn thận tìm tòi hắn phát hiện xung quanh có sáu cỗ thi thể bị băng phong, nơi này đông đúc như thế xem ra chỉ có thể là ngục giam mà thôi. Tìm tòi nửa ngày Hoa Lân tuyệt vọng phát hiện nơi này ngọai trừ vạn niên hàn băng của Huyền băng trụ bên ngoại tịnh không có bất kì thứ gì. Càng lúc hắn càng thấy nóng vội, đột nhiên hắn thấy một trận choáng váng đầu óc, trong lòng cả kinh biết tinh thần lực của mình sắp hết. Cảm giác khẩn trương bất lực như núi Thái Sơn dần đè xuống. Thân thể hắn ngày càng lạnh, từng trận liên miên tập kích làm cho khốn ý càng dâng trong lòng. Hoa Lân tuyệt không cam lòng, hắn không cam tâm chính mình biến thành một cỗ băng thi, hắn muốn đi cứu Thượng Quan Linh! Tâm sự trùng trùng, hắn đột nhiên nhớ tới Nhược Uyên từng cấp cho mình một viên dược hoàn trong suốt, còn nói nếu bị chánh đạo bắt giữ không chừng có thể cứu mạng mình. Hoa Lân

nảy ra một tia hi vộng cuối cùng, liều mạng thi triển Sưu thần thuật tra xét trên người mình một lần cũng không phát hiện được vật thể gì, dược hoàn kia để trong hành lí vốn không mang theo. Nhưng hắn đột nhiên tỉnh ngộ, viên dược hoàn này đối với hắn một chút công dụng cũng không có. Bởi vì nó dùng để thức tỉnh người ngủ say chứ không phải là nguồn năng lượng. Hoa Lân rốt cuộc cũng đã tuyệt vọng, ý thức theo hàn khí xâm nhập mà dần trở nên bạc nhược. Trong lúc hắn sắp hôn mê thì bất chợt ngưng mắt tại một đồ vật ở trên ngực, đó là một lục sắc bảo thạch kì lạ. Hắn trong giây lát nhớ lại viên bảo thạch này là trong lần cùng Thượng Quan Truy Vân, Cốc Thanh Phong và Diệp Thanh ba người truy sát Thiên niên Thụ yêu lấy được từ cái ao dưới lòng đất. Thụ yêu trước khi chết từng hết sứ cầu khẩn mình cấp cho nó một viên kì dị bảo thạch này, hơn nữa chỉ càn một quả là nó có thể tiếp tục sống sót. Nghĩ đến đây tâm trí Hoa Lân nổi lên một trận kích động , trong lòng không ngưng xoay chuyển nghĩ thầm : "chẳng lẽ trên viên đá này có ẩn tàng huyền cơ gì? Chăng lẽ nó có thể cung cấp năng lượng cho mình? Trời ah! Sao ta không nghĩ đến cơ chứ?" Hắn liều mạng sử dụng một

ít ý niệm cuối cùng để miễn cưỡng chi trì bản thân không bị hôn mê, cách một tầng quần áo nhanh chóng cảm ứng năng lượng của viên bảo thạch. Quả nhiên có một tia năng lượng màu sanh biếc ba động rồi tiến nhập vào thân thể hắn. Nếu hắn chưa có lĩnh ngộ công pháp tầng thứ năm " nội đan cảnh giới" thì tuyệt đối không thể cảm nhận loại năng lượng kì diệu này. Hắn kinh hãi phát hiện lại năng lượng màu xanh biếc này có thể trực tiếp chuyển hóa thành ngọn lửa màu đỏ sậm, hắn dột nhien có cảm giác sự ấm áp đang trở lại bên người. Đến luc này thì tinh thần lực của hắn đã hao tận hoàn toàn, trong đầu ong lên một tiếng, cuối cùng cũng hôn mê. Cũng may là ngọn lửa đỏ sậm kia thông linh sớm theo lộ tuyến vận hành không ngừng hấp thu năng lượng từ kì dị bảo thạch, sau đó miễn cưỡng duy trì nhiệt độ ấm áp cho cơ thể. Nhưng nó cũng chỉ có thể miễn cưỡng dùy trì sự ấm áp cho cơ thể mà thôi, căn bản không có khả năng tích lũy lại năng lượng. Huyền băn trụ hấp thụ năng lượng thật quá khủng bố. Bất tri bất giác hai ngày đã qua đi, Hoa Lân từ trong ngủ say tỉnh lại, hắn cẩn thận kiểm tra thân thể thì phát hiện trong người ngoài ngọn lửa đỏ sậm, còn hơn mười năm công lực

của mình vẫn không biêt tung tích nơi nào? Huyền băng trụ thật qua bá đạo, có lẽ qua một năm nữa kinh mạch của mình sẽ hoàn toàn bị nó phong bế. Trong lòng nóng vội, Hoa Lân thúc dục ngọn lửa trong cư thể cháy bùng lên với mong muốn hòa tan Huyền băng trụ ở xung quanh. Nhưng hàn khí xung quanh vẫn liên miên thấu phát ra ngoài tưởng tượng của hắn. Xung quanh băng trụ trong phạm vi mười thước phát tán hồng quang ảm đạm, không chút dấu hiệu huyền băng tan chảy. Hắn tự hiểu bằng vào thực lực bây giờ căn bản không có khả năng thoát khỏi đây. Mặc dù trước mắt thân thể đã ổn định, tạm thời không có nguy hiểm, nhưng hắn nghĩ tới sự tình nghiêm trọng phi thường. Đó là một ngày năng lương của kì dị bảo thạch nhất định sẽ cạn, nếu lúc đó không thể thoát li hiểm cảnh thì sẽ phải đối mặt với vô tận hàn băng. Bất dắc dĩ hắn vận khởi Thiên Sơn Huyền Băng quyết tái luyện từ đầu. Nhưng suốt mấy ngày mặc kệ hắn cố hết sức ngưng tụ nội lực như thế nào thì Huyền Băng trụ lập tức hấp thụ hết ngay chút chân khí ít ỏi vừa luyện được. Chân khí trong người hắn không thể kịp vận hành, dù chi một vòng đã tiêu biến . Suốt mấy ngày đều như vậy khiến hắn không

những mất tin tưởng mà còn khơi dậy hận ý. Đột nhiên nhớ tới mấy câu khẩu quyết tu chân của Nhược Uyên thâm sâu vô cùng mà hắn chưa hiểu: "Ý thủ bổn thể. Ba lan bất kinh. Nhâm thủy lưu chuyển. thuận đạo kì thành. Y kì tinh phách. Tiệm nhập không minh..." Câu khẩu quyết này từ trước tới bây giờ hắn đều không dám luyện liều, nhân vì đây là Thánh Thanh viện Trúc cơ tâm pháp, Mà Nhược Uyên lại không chỉ cho hắn lộ tuyến vận hành công pháp, hồ đồ luyện tập khẳng định mất mạng như chơi . Nhưng bây giờ Hoa Lân đã không còn đường lui, Thiên Sơn Huyền Băng quyết đã không có tác dụng gì, thế nên phóng tâm làm liều. Hắn vận khởi Thánh Thanh viện trúc cơ tâm pháp , cường hành ép đi theo lộ tuyến của Huyền băng quyết, hợp hai làm một bắt đầu ngạnh luyện. Hắc hắc, sự đời thấu xảo khôn lường, Huyền Băng quyết cùng Thánh Thanh viện chân khí đều thuộc hành Thủy trong ngũ hành. Môn hộ hai phái đều nằm ở nơi cực hàn của trời đất. Thế nhưng việc hắn hợp luyện được hai loại tâm pháp quả là bất khả tư nghị , hơn nữa hiệu quả mười phần rõ ràng. Hắn chẳng những thành công dẫn xuất một tia nội lực mà hơn nữa Huyền Băng trụ rôt cuộc

cũng đã không thể hấp thụ được nội lực của hắn. Điều ngạc nhiên là hắn không ngừng hấp thu hàn khí từ Huyền Băng trụ khiến cho việc tu luyện thuận lợi phi thường. Hoa Lân hoàn toàn không biết rằng hắn chỉ làm liều mà luyện được Thánh Thanh viện Trúc cơ tâm pháp, hơn nữa đó lại là tâm pháp tu chân chánh tông tối cao được người trong thiên hạ công nhận và mơ tưởng, không phải là đệ tử xuất sắc của Thánh Thanh viện thì tuyệt không có tư cách luyện tập. Vài ngày sau, Hoa Lân phát hiện mình rốt cuộc đã không còn phải úy kị hàn khí mà giống như chính mình đã trở thành một bộ phận của Huyền Băng trụ, thế nên hắn cứ án chiếu theo tâm pháp tự nghĩ ra mà tu luyện. Cũng như các lần khác, hắn ngưng thần, thu liễm khí tức, mắt nhìn xuống mũi, mũi nhìn vào tâm... Đột nhiên hắn có cảm giác chìm vào trong cơ thể của chính mình, ở đó có một không gian đen tối cực kì quen thuộc. Ở trung ương là một ngọn hỏa diễm chậm rãi thiêu đốt. Hoa Lân tập trung nhìn vào thì phát hiện ngọn hỏa diễm lại do ba tầng quang hoàn tạo thành. Điều kì lạ là ở chỗ, một tầng, chính là ngọn lửa đỏ sậm đã làm mình khốn khổ, ma hành mình hơn mười năm trời bây giờ lại đang ở vị trí

hạch tâm của nội đan. Mà tầng thứ hai lại là quang hoàn (vòng sáng) màu xanh biếc, chính là màu năng lượng của viên kì dị bảo thạch, Hoa Lân thật sự cũng không biết được là nó có tác dụng gì nữa. Đương nhiên là tầng thứ ba bao bọc bên ngoài, so với chân khí toàn thân của Nhược Phong thập phần tương đồng, hiển nhiên đây là Thánh Thanh viện đặc hữu chân nguyên. Hoa Lân có cảm giác bất khả tư nghị (không thể nghĩ ra được), vì vậy liều mạng thúc đẩy chân khí trong cơ thể, không ngừng hấp thu hàn khí từ bốn phía, quả nhiên phát hiện một làn sương trắng mỏng manh xuyên qua không gian tối đen nhẹ nhàng tiến đến, sau đó chậm rãi hòa nhập vào ngọn lửa ba tầng kia. Hoa Lân quả thực không dám tin vào ánh mắt của chính mình nữa, bên ngoài chính là hơi nước bao bọc nhưng ở trung tâm lại là ngọn liệt diễm thiêu đốt mãi không thôi. Bao bọc ngọn lửa này, bên ngoài lại là hai loại chân khí hoàn toàn khác nhau, một tầng là chân khí xanh biếc ngăn cách chân khí màu trắng *****c tiếp xúc với ngọn lửa, hiện tượng kì lạ này theo luồng vụ khí rót vào mà càng thêm rõ ràng. Thời gian trôi qua, Hoa Lân hoàn toàn đắm chìm tại nội đan cảnh giới, thật là một cảnh giới mĩ

diệu phi thường, bất tri bất giác trải qua mấy tháng... Có những ngày, một con cự đại băng long liên tục tiếp xúc với băng trụ của hắn, thậm chí còn quấn quanh băng trụ mà hắn vẫn không hay biết... Từ trong minh tưởng, cơ thể hắn cũng đúc kết được một viên kì dị nội đan, kết thúc một đoạn tu luyện. Hắn từ không minh cảnh giới từ từ tỉnh lại, lúc này phát hiện nội lực của mình đã có chút thành tựu, vì vậy chậm rãi mở mắt. Hắn tịnh không chú ý vì sao mình tại băng trụ lại mở mắt, rốt cục hắn cũng có thể thấy được thế giới bên ngoài băng đôi mắt mình . Nhưng hắn lại bị dọa một trận phát hoảng, một con "mãng xà" thật lớn đang nhàn nhã quấn quanh trụ băng của chính mình. Chỉ thấy trên thân nó lấp lóe lân giáp màu sáng bạc, trên đầu mọc ra hai sừng lớn, chân mang bốn vuốt vô cùng sắc bén móc vào băng trụ, chính là thần long trong truyền thuyết. Hoa Lân bị kình khí cường đại của nó dọa tới phát khiếp, một chút cũng không dám suy chuyển. Bởi hắn biết con thần long này có thực lực vô cùng kinh khủng, bằng vào bản lĩnh của mình tuyệt không thể đối phó được. Sau nửa ngày sửng sốt, xuyên qua băng trụ Hoa Lân phát hiện có hai ngọn đèn màu xanh biếc từ xa tiến lại. Sự tình

làm cho hắn có cảm tưởng như là ngục tốt đang tra xet tù phạm vậy. Ngưng thần nhìn lại thì quả nhiên hai người vì mình mà tới, trong đó có một người đứng từ ngoài mười trượng nhìn vào , hiển nhiên với Băng long trên trụ băng thập phần úy kị. Người kia ha ha cười nói:

- Ta nói rồi. Niệm Ngộ sư đệ, ngươi cả ba lần gặp thần long đều như vậy thử hỏi làm sao qua được khảo thí của thủ tọa chứ!

- Ta ... ta làm sao không sợ chứ? Vừa rồi con thần long này mở mắt ra nhìn chúng ta một chút rồi khép lại. Nó tựa như với chúng ta không hài lòng. Ta thấy không nên quấy rầy nó là tốt hơn...

Người tên là Niệm Ngộ kia sợ hãi bảo. Người ở bên ngoài tên là Niệm Ngộ cũng lộ ra thần sắc bất thường nói:

- Ân , ta cũng phát giác thần long này có điểm bất thường. Được rồi! hôm nay chung ta tuần tra đến đây thôi, trở về nghỉ ngơi sớm một chút.

Niệm Ngộ mừng rỡ nói:

- Tốt a! tốt a! hắc hắc...

Niệm Khôn bất đắc dĩ bảo:

- Ai... ta vốn muốn xem xét coi cái tên bị băng phong này có tỉnh lại hay không, Nhưng thần long lại giống như có điểm không hoan nghênh, thật sự khiến người ta lo lắng mà...

Niệm Ngộ kì quái hỏi:

- Có gì mà phải lo lăng? Có thần long thủ giữ ngươi còn lo hắn chạy được sao?

- Nói có lí! Người này mấy tháng nay chưa phát ra hồng quang, xem ra đã hoàn toàn đóng băng rồi. Chỉ với vài chục năm công lực của hắn lại bị Huyền Băng trụ đóng băng suốt chín tháng đã sớm thất lạc trí nhớ rồi, chân khí cũng hoàn toàn tiêu biến. Ta chỉ lấy làm kì là tại sao mỗi ngày thần long đều đến đó canh giữ hắn chứ, thật làm người ta lo lắng...

Niệm Khôn cũng gật đầu:

Niệm Ngộ quay người bảo:

- Cứ cho là ngươi muốn coi đi, nhưng Thần long làm như thế liệu ngươi có dám không?

"Ách..."

Tiếng nói theo bọn họ dần đi xa, Hoa Lân rốt cục cũng thở ra hơi lạnh mường tưởng lại tình huống vừa rồi, chỉ cần bọn họ cẩn thận quan sát trạng thái của mình là phát hiện huyền băng quanh người hắn đã tan ra không ít. Đồng thời hắn cũng lấy làm kì quái, trước kia vô luận mình thúc đẩy ngọn lửa thế nào cũng không làm huyền băng mảy may suy chuyển, thế mà bây giờ xung quanh huyền băng trụ đã bắt đầu có hiện tượng, thật là quái dị cực điểm. Hoa Lân đang chuẩn bị tìm kiếm sơ hở của băng trụ. Đột nhiên Thần long đang quấn quanh bên ngoài băng trụ bắt đầu động thân. Một cự đại long đầu (đầu rồng) ở cách trụ băng ba trượng nhìn chằm chằm vào mình. Hoa Lân vốn định nhắm mắt lại giả chết, Nhưng hắn cũng biết khẳng định không qua được thông linh của Băng long. Chỉ có thể ngang nhiên mà đối diện cới nó thôi. Một người một rồng cứ vậy bắt đầu nhìn nhau, Hoa Lân bị khí thế cường đại của nó trấn nhiếp, bất tri bất giác trên trán chảy ra vài giọt mồ hôi lạnh. Thế mới biết linh tính của chúng cường hãn đến thế nào. Chúng nhạy cảm với ba động gấp trăm lần loài người, trước bọn chúng, lực lượng tà ác căn bản là không thể che dấu. Hoa Lân đương nhiên

không rõ thần long làm thế nào để phân biệt tốt xấu, càng không biết thần long sẽ sử lí mình thế nào. Trong lúc hắn bàng hoàng bất an, chợt Băng long quẫy đuôi quay mình biến mất trong không gian đen tối. Hoa Lân rốt cục thở ra một hơi nhẹ nhõm , đưa tay phải vuốt nhẹ mồ hôi lạnh trên trán. Lúc này mới phát hiện không đúng, thế nào mà tịa băng trụ mình lại có thể cử động cánh tay phải chứ? Định thần lại hắn thấy rõ ràng trước mặt mình lưu lại quỹ tích của cánh tay phải trong huyền băng. Chẳng lẽ chính mình có thể xuyên qua Huyền băng vô cùng cứng rắn này ư? Hắn còn chưa biết là hắn đang tu luyện Thánh Thanh viện vô thượng tâm pháp, đối với thủy chất vật thể có năng lực khống chế kinh người. Hoa Lân hoan hỉ chậm rãi di động thận thể hướng ra ngoài băng trụ đi đến, quả nhiên phát hiện mình tại băng trụ có thể tùy ý di chuyển. Trong lòng muôn phần kích động vội hướng bên ngoài băng trụ di chuyển. Vừa thoát ra ngoài hắn lập tức cảm thấy một hơi thanh lương không khí tràn vào trong mũi. Hoa Lân nhịn không được hít váo hai hơi lớn, phát hiện tự do hít thở không ngờ lại sảng khoái thế này. Hoa Lân quay đầu hướng mặt đất quan sát chỉ thấy mình

cách vạn trượng trời cao, mặt đất u ám căn bản là nhìn không thấu. Trong lòng không khỏi nổi lên một trận lãnh khí, quay đầu sang hai bên trái phải nhìn lại càng cả kinh. chỉ thấy vô số trụ băng trong suốt ngạo nghễ thiên địa , cảnh tượng hoành tráng kéo dài mãi như vô tận, Điều này khiến hắn hoài nghi có phải là mình đã bị bắt đến một thế giới khác hay không ? Hoa Lân cảm thán vạn phần, không gian này nhân lực căn bản là vô phương kiến tạo, thiên địa sáng tạo ra địa phương này thật là kì quái. Không kịp nghĩ nhiều hắn xuất ra Hà chiếu, chuẩn bị ngự kiếm phi hành đi tìm đường ra, trong đầu linh quang chợt lóe, vội quay lại Huyền băng trụ mà hắn vừa thoát ra dùng quần áo chế thành một hình nhân y đúc chính mình, hi vọng có thể có vài ngày thong dong đào thoát. Quyết định sáng suốt này của hắn có tác dụng phi thường, sự tình sau này đã chứng minh là đúng. Trên người hắn chỉ còn lại một mảnh khố , nhưng hắn lại cảm thấy thập phần nhẹ nhàng, linh động. Vì vậy lại chui ra khỏi Huyền Băng trụ đặt chân lên phi kiếm hướng biên giới của không gian u ám này bay đi...

Quyển 4: PHONG VÂN BIẾN SẮC

Chương 40: Luyện tâm thần điện

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: TuLaDaiDe

Biên dịch: Thê tử TuLaDaiDe

Nguồn: 4vn

Toà "Luyện Tâm Điện" này quả là thật sự rộng lớn, "Huyền Băng Trụ" cao lớn đến nỗi dường như vô hạn, không nhìn thấy đỉnh đâu cả, bầu không gian xung quanh u ám, mang theo cái giá lạnh thấu đến tận tâm can, Hoa Lân há miệng thở ra một luồng khí nóng, lập tức bị biến thành sương trắng. Hoa Lân bản tính vốn hiếu động, dù đang trong cảnh bị giam cầm cũng không hề thay đổi, đột nhiên nhổ một bãi nước miếng về phía vực sâu đen ngòm trước mặt, chỉ thấy bãi nước miếng kia lập tức biến thành băng đá, nhanh chóng rơi xuống. Hoa Lân vừa cười hắc hắc vừa chửi: "Con bà nó! Lạnh đến chết người!"

Dù ngoài miệng kêu ca lạnh nhưng Hoa Lân đến bây giờ tựu chung vẫn chỉ mặc độc một cái áo mỏng tanh và chiếc quần ngắn ngủn. Tại "Luyện Tâm Điện" này, hắn đã hoàn toàn không thể xác định được phương

hướng nhưng cũng may dựa vào vị trí của "Huyền Băng Trụ", cũng không sợ lạc đường, hắn yên tâm lao đi.

Lúc lâu sau, còn chưa tiếp cận được "Huyền Băng Trụ", hắn đã cảm thấy mỏi mệt liền dừng cước bộ, quan sát tỷ mỉ một lượt "Huyền Băng Trụ", quả nhiên phát hiện hai bên "Huyền Băng Trụ" đều có nhốt tù nhân.

Hoa Lân âm thầm dò xét rồi nhận định: dựa vào kích thước, số lượng này thì ít nhất cũng giam hãm ít nhất vài vạn phạm nhân, không hiểu thế nào mà người trong thiên hạ lại rơi vào tay bọn này nhiều vậy nhỉ? Thật là quái lạ.

Trong lúc đang miên man suy nghĩ, Hoa Lân chợt cảm thấy sau lưng truyền đên một hơi thở vô cùng cường đại, vội vàng quay đầu nhìn lại, hoảng sợ mà hét lớn: "Á!...Má ơi!"

Chỉ thấy một con băng long khổng lồ đang ghé mũi vào người mình mà ngửi ngửi, thân thể giờ đây so với con vật Hoa Lân chỉ nhỏ bé tựa như một con kiến đứng trước con voi. Lỗ mũi khổng lồ kia như một chiếc quạt cự đại, không ngừng phả ra từng trận,

từng trận cuồng phong, làm cho Hoa Lân hoảng hồn, dựa sát vào cột đá, không dám cử động chút nào.

Con băng long kia lộ ra dáng vẻ nghi hoặc đánh hơi hồi lâu, nhận thấy rõ ràng tuy Hoa Lân trông rất giống với đệ tử "Thánh Thanh Viện" nhưng lại có điểm gì đó lạ lạ cho nên vẫn chần chờ chưa hành động.

Từng thớ thịt trên mặt Hoa Lân run run lên từng trận, nhưng vì muốn tỏ ra vẻ thân thiện với con vật kia nên cố gắng nở một nụ cười, Nếu bây giờ có ai đó hiện diện ở đây sẽ phát hiện nụ cười của hắn khó coi vô cùng.

Cũng may cho Hoa Lân, con băng long kia cũng không thông linh đến vậy, sau một hồi dò xét, phát hiện không có một tia tà khí nào trên người Hoa Lân nên cuối cùng quyết đinh buông tha hắn. "Sưu" một tiếng hoá thành một đạo bạch quang bay đi.

Hoa Lân thở phào nhẹ nhõm lẩm bẩm: "Mẹ nó! Đây là nơi quỷ quái nào vậy nhỉ? Nhanh chóng rời khỏi thì hơn!"

Chủ ý đã định, Hoa Lân đẩy nhanh tốc độ, ngự kiếm phi hành về phía không gian tối tăm đằng xa. Sau nửa canh giờ rốt cục hắn cũng tới được bờ "Luyện Tâm Điện", trong lòng không ngừng kinh ngạc vì dựa vào tốc độ của hắn thì vừa rồi có lẽ cũng đã đi được hơn trăm dặm chứ chẳng ít.

Không gian xung quanh lúc này giá rét vô cùng, Hoa Lân hoảng hốt khí nhận ra tất cả các tường vách đều làm bằng hàn băng, trên bề mặt phẳng phất bao phủ một màn sương xanh biếc mờ ảo. Hắn quay đầu lại nhìn khoảng không trống trải của "Luyện Tâm Điện" đằng sau: "Một nơi rộng lớn nhường này, làm sao tìm ra lối thoát đây?"

Lúc này, Hoa Lân chợt nhớ mình có thể xuyên thấu "Huyền Băng Trụ", như vậy biết đâu xcũng có khả năng đi xuyên qua tường băng. Vì vậy hắn chậm rãi từng bước từng bước tiến lên, trong lòng mừng rỡ, phát hiện quả nhiên bản thân có thể tuỳ ý khống chế mọi vật thuộc hệ thuỷ. Hưng phấn trào dâng, hắn vội vàng phi về phía trước mấy trượng, nghĩ đến viễn cảnh thoát được khỏi nơi này không khỏi gia tăng tốc độ. Nào ngờ "Phanh" một tiếng, trán Hoa Lân đạp

mạnh vào bức tường, lập tức hai mắt nhảy đom đóm, thầm mắng: "Thật quá đen đủi! Người khác có thể dùng "Độn địa thuật", ta lại chỉ có "Độn băng thuật", thật là bất công quá thể!"

Hoa Lân quên mất nếu hắn chưa học "Độn băng thuật" thì e rằng lúc nay hắn vẫn bị vây khốn trong "Huyền Băng Trụ". Hoa Lân cẩn thận nghiên cứu nham thạch lạnh giá phía trước, giờ đây mới phát hiện tường băng thật ra chỉ dày năm trượng, phía sau lại là một lớp đất đá rất cứng. Hoa Lân nổi giận đùng đùng, thầm nghĩ: lão tử hôm nay từ từ đào ra một đường hầm thoát ra ngoài, làm gì được ta?

Ai ngờ đám nham thạch này chắc chắn vô cùng, đã mất nửa ngày mà chỉ đào được chưa tới nửa thước. Hoa Lân thầm tính: nếu cứ đào kiểu này có khi một trăm năm mới có thể thoát ra ngoài, cho nên cực kì chán nản. Vắt óc suy ngẫm hồi lâu, rốt cục hắn quyết định quay lại tìm lối thoát khác. Có điều theo suy đoán của hắn, có tìm được cửa vào thì cũng rất khó để đào tẩu ra, nhất định sẽ có nhiều cao thủ trấn giữ thông đạo, công khai lao ra hòng thoát thân thì khó hơn lên trời.

Nhưng dù thế nào đi nữa, Hoa Lân vẫn quyết thử vận may xem sao nên hắn lập tức thi triển "Sưu Thần Thuật" lần dọc theo bức tường băng hòng tìm ra lối vào. Kiểu dò xét này của hắn thực tế tổn hao công lực vô cùng, sau một canh giờ vẫn chưa có kết quả gì, Hoa Lân dù cực kì mệt mỏi, chỉ muốn nghỉ ngơi một chút. Nhưng hắn không muốn lẵng phí thời gian thêm nữa, gồng mình chịu đựng tiếp tục tìm kiếm. Dần dần công lực của Hoa Lân cũng đạt được tiến bộ vượt bậc, nội đan trong cơ thể vốn chỉ nhỏ bằng hạt đậu nay đã từ từ ngưng kết kích thước to lên khoảng bằng đầu ngón tay cái.

Không biết trải qua bao lâu, Hoa Lân rốt cục phát hiện toàn bộ nham thạch xung quanh không hề có một khe hở nào, điều này làm hắn vô cùng thất vọng. Đang định nghỉ ngơi một chút thì trên đỉnh đầu đột nhiên thấp thoáng truyền đến tiếng người trò chuyện, tinh thần Hoa Lân bỗng phấn chấn hẳn lên, vội vàng ngưng thần theo dõi, chỉ thấy một âm thanh xa dần: "...được rồi, sẽ giúp ngươi canh chừng Thanh Chứng Thạch....."

Hoa Lân ở phía xa xa bên dưới bám sát bọn họ, chỉ nghe âm thanh của một kẻ khác giọng điệu vui mừng cất lên: "Trước hết xin được cảm tạ Niệm Khôn sư huynh đã giúp đỡ!...Đúng rồi, phải chăng đại hội thương mại Thiên Hồ Thành phải chăng rất náo nhiệt? Chẳng lẽ so với Tu Chân Kiếm Đàn của Tiên Diên Thành chúng ta còn có phần nổi trội hơn?"

Giọng nói Niệm Khôn lại truyền tới: "Hắc hắc! Đây là hai khái niệm khác nhau. Đại hộ thương mại tại Thiên Hồ Thành là nơi tự do mua bán, ta có thể gặp gỡ rất nhiều nhân vật cổ quái, họ bán đủ các chủng loại pháp bảo. Cho nên Thiên Hồ Thành thương mại đại hội hoàn toàn khác biệt với Tu Chân Kiếm Đàn do bảy đại tông phái chúng ta cử hành."

Niệm Ngộ cười hề hề nói: "Ta cũng muốn đi xem cho biết! Ngươi xin phép giúp ta nhé?"

Niệm Khôn nghiêm mặt nói: "Ngươi vừa tới được có hai tháng đã đòi hỏi rồi. Ta không thể giúp ngươi được. Giới luật của Huyền Băng Thiên vô xcùng nghiêm ngặt, ngươi cũng nên tĩnh tâm tu luyện đi!"

Niệm Ngộ buồn rầu đáp: "Dù sao cũng là tu luyện mà, đến đại hội thương mại cũng có thể học hỏi được ít nhiều kiến thức".

Niệm Khôn: "Ngươi nghĩ vậy là sai lầm rồi! Ở Huyền Băng Thiên chúng ta, trách nhiệm được đặt lên hàng đầu. Ngươi phải khắc cốt ghi tâm điều này nghe chưa! Hơn nữa Thiên Hồ Thành thương mại đại hội được tổ chức hàng năm, còn nhiều cơ hội tham gia, ngươi việc gì phải nôn nóng cơ chứ?". Lời nói của Niệm Khôn tuy có phần hoà nhã nhưng xcũng hàm chứa ít nhiều khẩu khí giáo huấn gã sư đệ kia.

Niệm Ngộ trầm tư hồi lâu, mặc dù hắn rất muốn tới Thiên Hồ Thành thương mại đại hội nhưng cũng nhận thức rõ nhiệm vụ bản thân tại đây nên cũng chẳng năn nỉ thêm nữa. Hai gã này cũng ngừng chuyện trò, ngự kiếm phi hành tuần tra một vòng Huyền Băng Trụ, không xchú ý đến có bóng người đằng sau.

"Truy Tung Thuật" của Hoa Lân cũng có thể nói là cao siêu, tựu chung là nhờ vào "Thiên Lí Truy Hồn Thuật" của Mạnh Lôi. Nhưng hắn đột nhiên phát hiện tu vi của hai người phía trước thập phần thâm

hậu. Hắn phải dốc toàn sức lực mới bám sát được bọn họ nên trong lòng không khỏi kinh hãi, thầm nghĩ thực lực bọn họ có lẽ không thua gì mình, nếu không cẩn thận sẽ bị phát hiện mất, vì vậy Hoa Lân vội xoay người lùi lại.

Đương nhiên hắn không hề chạy đi quá xa, chỉ là lần theo dấu vết khí tức xcòn lưu lại không trung, hướng ngược lại phía sau tìm kiếm nhằm dò xét cho được lối vào của bọn người kia.

Quả nhiên, không hết thời gian hai tuần hương, Hoa Lân sđã tìm ra thông đạo bí mật, không khỏi cảm thán, "Thiên Lí Truy Hồn Thuật" đúng là tâm pháp thượng thừa về việc truy tìm tung tích.

Lúc này, hắn đã lên đến đỉnh của Huyền Thiên Điện, chỉ thấy Huyền Băng Trụ vững chãi đỡ lấy nham thạch phía trên, mà thông đạo bí mật lại nằm chính tại một mặt của Huyền Băng Trụ, vị trí này đúng thật làm cho người ta không lường được. Hoa Lân thầm tạ ơn trời đất, nếu dựa vào ý nghĩ vừa rồi của mình, tìm tòi bên phía bức tường chắc cả đời cũng không phát hiện được ra thông đạo này.

Hắn đảo quanh băng trụ hai lượt, thấy không có cấm chế gì nên từ từ bay lên. Lúc này mới nhận ra cửa vào đã khép chặt, hơn nữa cánh cửa lại là một phiến đá khổng lồ. Hoa Lân cẩn thận xem xét, lập tức một nút bấm ngay trên mặt phiến đá kia. Hắn đắc ý nhẹ cười, vung tay định ấn xuống thì trong tâm trí chợt nghĩ: đâu đơn giản vậy nhỉ? Liền lặng lẽ thi triển "Sưu Thần Thuật", hướng lên trên thông đạo dò xét.

Chỉ thấy khối sđá này quả nhiên xcó thể dịch chuyển được, phía bên trên là một đại điện trống trải. Trên nền đại điện này, hiện diện một Thất Tinh Trận Pháp phức tạp phi thường được tạo bởi huyền thiết thạch, tại bảy "mắt trận" được án ngữ bởi bảy nam tử áo trắng, đang ngồi nhắm mắt dưỡng thần. Vừa đúng lúc Hoa Lân dùng "Sưu Thần Thuật" dò xét được bọn họ thì thân thể một người đột nhiên rung nhẹ.

Hoa Lân lập tức tái mặt, biết hành tung của mình đã bị đối phương phát hiện nên nhanh chóng ngự hành phi kiếm hướng về phía xa xa bỏ chạy, đồng thời vội móc trong người ra một đồng xu, dùng hết sức bắn mạnh về phía khoảng không tối tăm bên trái, còn bản thân lao về mặt phải Huyền Băng Trụ.

Chỉ nghe "tranh" một tiếng, đồng xu kia rít lên trong gió, nháy mắt khuất dạng trong bóng tối bên trái.

Đến khoảng khắc này, Hoa Lân thấp thoáng nghe thấy một hồi âm thanh báo động dồn dập, hơn nữa từ đại điện, ba gã nam tử áo trắng nhảy xuống, trên tay lăm lăm bảo kiếm. Nghe thấy tiếng đồng xu kia lướt đi trong gió, bọn họ lập tức nhằm hướng phải đuổi theo

Trống ngực Hoa Lân đập thình thịch liên hồi, lúc này hắn đã chui vào một Huyền Băng Trụ phía xa. Từ nơi này trông lại thông đạo, thấp thoáng thấy một đám cao thủ áo trắng thần tốc tiến vào, tất cả đều ngự phi kiếm bắt đầu tiến hành tìm kiếm xung quanh. Hơn nữa, xuất hiện hai bóng người liên tục nhằm hướng Hoa Lân bay tới nhưng họ không hề để ý đến động tĩnh tại Huyền Băng Trụ, bởi vì bọn họ đâu ngờ địch nhân lại có thể chui vào bên trong cơ chứ.

Đột nhiên, một bóng trắng lướt qua mà lại kèm theo một đạo "Sưu thần thuật" dao động, thần tốc xẹt đên người Hoa Lân, nhưng hắn đã sớm tiên đoán tình thế trước nên đã nhắm chặt hai mắt, giả như đang ngủ say giống các tù nhân khác, lẳng lặng đứng yên trong

Huyền Băng Trụ, lại còn bản thân hướng tâm trí vào trạng thái hư vô, hoàn toàn triệt bỏ mọi rung động của cơ thể.

Thật ra đây đúng là một canh bạc, Hoa Lân "đặt cửa" đối phương không thể nào tìm ra "thi thể giả mạo" trong số mấy vạn tù nhân và đương nhiên hắn cũng là "đặt cửa" người khác sẽ không phát hiện mình được.

Tại thời điểm vô cùng khẩn trương này, chỉ thấy gã áo trắng từng bước từng bước lướt qua bên người. Hoa Lân mặc dù tinh thần đang chìm vào cảnh giới hư vô nhưng vẫn cảm thấy trong lòng có đôi chút lo lắng vì hắn hiện tại chỉ mặc một chiếc nội y và cái khố ngắn, phải chăng bản thân xcó điểm sơ suất? Tựu chung hắn không hề biết toàn bộ tù nhân bị giam hãm ở đây đều cũng chỉ mặc mỗi chiếc khố, bộ dạng hắn bây giờ hoàn toàn giống với mọi người. Mà Hoa Lân do đích thân Nhược Phong đưa đến nên không bị ai lục soát cả, nếu không "Sinh mệnh chi thạch" giấu trong người hắn đã sớm bị tịch thu, còn nói gì sđến chuyện tẩu thoát cơ chứ.

Thời gian từ từ trôi qua, Hoa Lân chìm vào trạng thái hư vô mà lãng quên cả thời gian thực, khi hắn tỉnh lại thì đã trôi qua hai ngày.

Lúc này, tại Luyện Tâm Điện, lệnh truy tìm vẫn không hề đình chỉ lại, chỉ vì Luyện Tâm Điện quá rộng lớn, trong vòng mấy trăm dặm mà đuổi bắt một người thì quả không đơn giản chút nào, hơn nữa bên trong Luyện Tâm Điện còn có thần long, ngay cả đệ tử của Thánh Thanh Viện cũng không dám khinh suất vọng động.

Hoa Lân căn bản không biết nguy cơ nào đã qua đi, hắn mở to mắt quan sát thấy xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, vì vậy lặng lẽ chui ra ngoài.

HẾT QUYỂN 4

Chapter 5

Ngọc Tiên Duyên tập 5

Quyển 5: ĐẠP THƯỢNG CHINH TRÌNH

Chương 1: HUYỀN BĂNG CHI HỒ

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: Tepga

Biên tập: TuLaDaiDe

Hiệu đính: TuLaDaiDe

Nguồn: 4vn.eu

Luyện Tâm Điện vẫn đang rét lạnh vô cùng, không gian mông lung u ám. Hoa Lân bám vào đỉnh huyền băng trụ, cẩn thận nhìn bốn phía, rốt cục cũng quyết

định trở xuống mặt đất. Như vậy cũng không dễ dàng bị người phát hiện.Theo huyền băng trụ chậm rãi tụt xuống, Hoa Lân lưu ý động tĩnh xung quanh. Khi hắn tụt xuống gần ba mươi trượng thì phát hiện chung quanh càng ngày càng rét lạnh, cúi đầu nhìn chỉ thấy phía dưới mờ ảo băng vụ mù mịt, khí lạnh xanh biếc căn bản không thể thấy cảnh vật phía dưới. Phảng phất như phía dưới là vực sâu không đáy.

Hoa Lân dừng thân, thử dùng mũi chân thăm dò một điểm băng vụ, lập tức cảm giác đầu mũi chân có điểm chết lặng, sợ tới mực hắn lập tức rụt chân về.

Hắn đang do dự ở lại hay xuyên qua băng vụ thì từ trên đỉnh đầu truyền đến thanh âm huyên náo đông người. Chỉ nghe trong đó có một giọng nói: "Tất cả mọi người không cần tranh cãi nữa! Bây giờ Nhâm Thu sư thúc mang theo Trấn Nhâm Tọa đệ tử tìm tung tích địch nhân. Trừ phía bên ngoài thì phía dưới là nơi ở của Thất Điều Thần Long, nếu đào phạm thật sự chạy thoát xuống dưới có lẽ đã bị thần long ăn thịt rồi. Ta thấy mọi người không cần đi xuống.....".

Tiếp đó lại thấy người khác nói: "Cù đình vệ nói đúng! Chúng ta chỉ cần chăm chú tìm tại khu vực của

mình, mọi người không cần tranh cãi nữa, bắt đầu tìm thôi...."

Tốt, hai mươi mấy người đồng thanh nói: "Được rồi, bắt đầu hành động!"

Sưu sưu sưu .....

Những người đó quả nhiên không hề tranh cãi nữa, nhằm bốn phương tám hướng nhanh chóng triển khai.

Hoa Lân nghiêng mình trốn ở huyền băng trụ, hắn cảm giác tim mình đang trầm xuống, chỉ cần những người này tìm tới, khẳng định sẽ phát hiện hành tung của mình ngay. Bây giờ hăn cũng không kịp tiến nhập vào huyền băng trụ, hạ thấp thân thể , lập tức hướng đến hàn vân vụ đi xuống.

Một cỗ cực độ băng hàn tập trung quanh thân thể, hàn vụ một màu xanh biếc xung quanh nhanh chóng đi lên, Hoa Lân lập tức cảm mình như bị cứng đờ, bên ngoài da tay ngưng kết một tầng băng tuyết trắng nhưng hắn vẫn không dám vận công chống lạnh, lo sợ sẽ bị ngư ời phát hiện. Hắn thả mình tụt xuống, chỉ vài giây nhưng cảm giác như vài thế kỷ, cả người

tụt xuống trong nháy mắt, trên người nhanh chóng đông kết một khối băng, phảng phất như biến thành một bức tượng băng.

Y hi, nghe thấy tiếng gió hô hô, Hoa Lân cảm giác tốc độ tụt xuống quá nhanh, cũng không biết phía dưới tột cùng sâu đến bao nhiêu. Chiếu theo tình hình này nếu rơi xuống mặt đất khẳng định hắn sẽ bị vỡ nát thành từng mảnh băng. Cho nên hắn không thể chờ đợi thêm nữa, lập tức vận công đề khí ngự hàn (chống lạnh), chợt hoảng sợ khi phát hiện chân khí trong cơ thể có điểm vận chuyển không lối thoát. Loại rét lạnh này so với khi đứng trên huyền băng trụ chỉ có hơn chứ không kém.

Hắn quả thật điên cả đầu. Phải biết rằng dù chính đệ tử Thánh Thanh Viện cũng không dám mạo hiểm xuyên qua tầng băng vụ này. Không có pháp bảo trợ giúp, bọn họ khi hạ tràng cũng sẽ vô cùng bi thảm. Đang nguy cấp, nội đan kỳ lạ trong cơ thể hắn rốt cục thể hiện tác dụng thần kỳ.

Trong nháy mắt, vầng sáng màu trắng bên ngoài nội đan lập tức khởi động, nhanh chóng hấp thu hàn khí xung quanh. Còn vòng sáng xanh biếc bên trong liền

chuyển hóa tất cả hàn khí thành ngọn lửa đỏ sậm tại hạch tâm. Lúc này, Hoa Lân bị chính chân khí mạnh mẽ trong cơ thể làm cho tiến nhập trạng thái không minh, đột nhiên phát hiện nội đan của mình đã ẩn ẩn thành hình, ngọn lửa hạch tâm màu đỏ sậm bao phủ quanh một thủ trạc (cái vòng đeo tay) vàng tinh khiết. Trong óc hắn lập tức hiện lên một đại xuyến (chiếc vòng lớn), phát hiện thủ trạc quen thuộc như thế này khiến hắn khiếp sợ.....

Hắn rốt cục nhớ tới cơn ác mộng lúc còn nhỏ, đó quả thật là kinh nghiệm của chính bản thân mình. Đêm đó ngẫu nhiên tới bãi tha ma, thủ trạc đó đã từng cứu mạng mình, nhưng mà ngọn lửa đáng chết kia đã làm mình thống khổ suốt 10 năm. Còn tại Thiên Sơn thì mình và Hà Chiếu Kiếm đã dung hợp một cách kỳ diệu, hết thảy những điều đó đều là từ chiếc thủ trạc này mà ra. Hoa Lân tự cảm thấy sợ hãi.

Hắn còn đang vạn phần khiếp sợ thì đột nhiên cảm giác ở xung quanh có một áp lực rất lớn, bên tai truyền đến tiếng gió hô hô, hắn mới hiểu là mình vẫn đang rơi xuống rất nhanh. Vừa rồi hắn bị kích động tiến vào trạng thái "Không Minh" cho nên hắn vẫn

giữ được một chút thanh tĩnh cuối cùng. Trước mặt đột nhiên sáng ngời, Hoa Lân lập tức mở hai mắt ra.

Chỉ thấy mình bị rơi xuống từ trong màn hàn vụ, cảnh sắc trước mặt rõ ràng phi thường, bốn phía hằng hà sa số huyền băng trụ, chỉ khác biệt chút ít so với cái hắn đã thấy trên mặt đất. Hơn nữa mặt đất màu lam nhạt kia đã hung mãnh nhằm mình đánh tới, nếu rơi thẳng mặt khẳng định sẽ chết không toàn thây.

Hoa Lân vội hít một ngụm lãnh khí, nhanh chóng ngưng thần khống chế phi kiếm, lớp băng trên toàn thân nhanh chóng tan chảy. Trong nháy mắt lúc còn đang rơi xuống mặt đất, hắn rốt cục cũng khống chế được phi kiếm. "Phanh" một tiếng ngã ngay trên nền đất cứng. Hoa Lân thầm nghĩ "may mắn", chỉ chậm một bước thôi có lẽ thần tiên cũng không cứu nổi chính mình.

Cú ngã này khiến hắn đau đến tận tim óc. Cảm giác toàn thân xương cốt như bị tan rã, nửa ngày cũng không đứng dậy nổi. Nhưng đó vẫn không phải là vấn đề, hắn không thể nghĩ tới là lại có một băng long xuất hiện. Chỉ thấy trên bầu trời bạch quang

chợt lóe, một băng long cực lớn chợt xuất hiện trước mặt. Băng long này, khi nhìn thấy hắn, liền không do dự dùng cái mũi đen sì của mình ngửi hít hắn một trận.

Hoa Lân vừa thống khổ rên rỉ cả nửa ngày, vừa muốn lấy lòng băng long này, hết lần này tới lần khác cười toét miệng: "Người mình mà, người mình mà! hắc hắc..."

Băng long này có vẻ như nghe hiểu được những điều hắn nói, lúc lắc cái đầu trừng mắt nhìn hắn, đột nhiên "Phác" một tiếng phun ra một ngụm long khí, lúc này mới hóa thành một dải trắng trên bầu trời rồi biến mất vô ảnh vô tung .

Hoa Lân trông thật thảm hại! Băng long kia chỉ hắt xì một cái nhưng ngay lập tức đã khiến hắn đóng băng trên mặt đất, cùng với màu lam của nền đất hòa thành 1 thể thống nhất. Hoa Lân đang muốn giãy dụa đứng lên, đột nhiên thấ tryên không trung xẹt qua 1 thân ảnh rất nhanh, hiển nhiên chính là cao thủ của Thánh Thanh Viện đang truy tìm mình. Nếu không phải chính mình bị đông cứng trên nền đất xanh bởi

long khí thì phỏng chừng lúc này khó thoát khỏi cặp mắt người kia.

Sau nửa ngày, khi người kia đã đi xa, lúc này Hoa Lân mới mò dậy từ trong đống mộ băng. Vỗ vỗ trên người vài cái, miệng thóa mạ: "Con mẹ nó! Băng long chết tiệt dám làm đóng băng lão gia trên mặt đất. Lần sau nhìn thấy ngươi, nhất định ta phải rút gân rồng của ngươi ra chơi. Nhưng vưà rồi.... hắc hắc, tính ra ta không nên cùng ngươi so đo!"

Hoa Lân cẩn thận quay đầu nhìn tứ phía, vừa rồi từ không trung hắn đã thấy một cái đầm với ánh nước xanh, trên mặt hồ hàn vụ bay phảng phất. Hắn đột nhiên phát hiện mình thiếu nước trầm trọng, cảm giác khát nước vô cùng. Vì vậy, rời khỏi huyền băng trụ lảo đảo hướng về phía hồ nước chạy tới.

Phút chốc, rốt cục hắn cũng đi tới hồ nước, phát hiện nơi này càng rét lạnh vô cùng. Cả mặt hồ hàn vụ tản ra bức người, thế nhưng không hề có một gợn sóng, phảng phất như một cái đầm chết. Hoa Lân trong lòng vừa động, rút Hà Chiếu Kiếm ra, chậm rãi chọc xuống mặt nước, chỉ nghe "Ca ca sát ....." vài tiếng lạ, trên mình Hà Chiếu Kiếm hiện ra cả đống băng, hắn

sợ tới mức lập tức thu hồi ngay bảo kiếm. Ai có thể nghĩ rằng cái đầm nước này lại kỳ dị đến thế, hắn vừa mới chọc xuống một đoạn mà cả kiếm đã biến thành một băng trụ lớn. Mặc dù bảo kiếm đã rút ra khỏi mặt đầm nhưng băng trụ tại mũi kiếm càng ngày càng lớn. Nhìn xuống mặt sau kiếm, Hoa Lân hoảng sợ phát hiện ra mình đã không thể rút bảo kiếm ra được bởi vì băng trụ đã phát triển thành phương viên vài chục trượng từ trên mặt nước, đây không phải là việc mà nhân lực có thể làm được.

Mắt Hoa Lân máy động vài cái, thế mới biết đầm nước này không thể giải khát được. Có lẽ nước ở đây là Huyền Băng Tủy gì đó chăng? Hoa Lân bất đắc dĩ nhìn Hà Chiếu Kiếm của mình bị đóng thành băng trụ thật lớn, trong lòng vừa động, chợt nhớ rằng các khối băng bình thường đều rất dễ vỡ, có thể dùng đá tảng đánh nát. Nghĩ vậy, chưởng hóa thành kiếm, hướng về băng trụ đánh tới. "Hoa lạp" một tiếng, Hà Chiếu Kiếm rốt cục cũng khôi phục được tự do, nhưng thân kiếm vẫn nằm nguyên trong một khối huyền băng lớn. Còn băng trụ chậm rãi chìm xuống, lại hòa tan vào cùng với ao nước xanh.

Hoa Lân cười khổ một tiếng, quay đầu nhìn bốn phía, thấy rằng mình không hề bị ai phát hiện, bằng không thì đã thảm rồi. Hà Chiếu Kiếm trong tay thì biến thành cả một khối huyền băng lớn, xem ra phải đập bỏ đi mới có thể sử dụng được. Tưởng tượng tới hai chữ "huyền băng", Hoa Lân đột nhiên nghĩ mình như vừa học xong "khống thủy tài" (điều khiển nước), loại cảm giác này kỳ lạ phi thường, tựa như có sẵn trong bản thân mình vậy. Vì vậy, hắn run giọng thì thầm với trường kiếm: "Khai hóa cho ta...."

Quả nhiên, huyền băng trên Hà Chiếu Kiếm đột nhiên tan chảy xuống, "Hoa lạp" một tiếng vỡ làm bốn, năm mảnh.

Nhưng Hoa Lân nhắc tới Hà Chiếu Kiếm cảm giác có điểm không đúng, trong lòng cả kinh, thấp giọng nói: "Khứ!" (đi)

Chỉ thấy Hà Chiếu Kiếm trong tay quả nhiên nhúc nhích nhưng vẫn không bay lên. Hoa Lân lúc này mới nhận thấy sự tình thật sự nghiêm trọng. Đang lúc khẩn yếu thế nhưng mình lại mất đi khả năng khống chế nó, từ nay về sau nếu rốt cuộc không thể

phi kiếm, nếu gặp nguy hiểm khẳng định sẽ tử đa hoạt thiểu (sống ít chết nhiều - lành ít dữ nhiều)

Hoa Lân thở dài một hơi, kéo Hà Chiếu Kiếm ra rồi đi vài bước, tiếp theo lại nghĩ ngay tới một vấn đề khó giải quyết, không biết liệu mình có thể thu hồi Hà Chiếu Kiếm vào trong cơ thể không? Nếu không thể thì mỗi ngày phải kéo theo một thanh bảo kiếm không có vỏ hành tẩu giang hồ chẳng phải thật là bất tiện sao?

Lúc này trong đầu hắn chợt lóe linh quang, đột nhiên nhớ tới trong cơ thể mình có một thủ trạc kỳ quái, nhớ lại khi Nhược Uyên giao cho mình Tu Chân Bí Tịch đã giải thích nguyên lý của không gian pháp bảo cho mình. Bởi vậy xem ra việc không thể thu hồi bảo kiếm này tất cả đều do ngọc trạc trong cơ thể mình quyết định. Hoa Lân nghĩ thông suốt điểm này lập tức khoanh chân ngồi xuống, tâm thần lại đắm chìm vào Không Minh cảnh giới.

Trong chốc lát, hắn lại thấy nội đan của mình, chỉ thấy hạch tâm của thủ trạc kia tỏa ra ngọn lửa cháy bỏng. Hoa Lân thấy khí thế bá đạo của nó chỉ có thể cười khổ 1 tiếng, nghĩ thầm rằng loại nhiệt khí đằng

đằng này mà không thể đốt cháy tất cả mọi thứ mới là lạ. Tâm niệm chợt động, nghĩ rằng thủ trạc có thể vô duyên vô cớ chui vào cơ thể mình thì cũng có thể chui ra mới đúng. Hoa Lân thấy mình nghĩ như vậy rất có đạo lý, vì vậy ngưng tụ tinh thần lực toàn thân, tưởng có thể dùng vũ lực bắt nó quy phục.

Ai ngờ thủ trạc kia sớm có thông linh, ý nghĩ hắn vừa mới hình thành đã thấy hồng quang chợt lóe, nội đan trong thủ trạc đột nhiên biến mất vô ảnh vô tung. Hoa Lân chấn động, tưởng rằng nó đã rời bỏ mình mà đi, trong lòng không khỏi bi thương, có ý hối hận, cũng lập tức thanh tĩnh lại.

Vừa mở 2 mắt thì hắn kinh hãi phát hiện trước mặt mình một ngọn lửa huyền phù cháy bỏng, thủ trạc kia vẫn bị ngọn lửa kia bao vây ở giữa. Hoa Lân phát mừng như điên, nghĩ rằng mình đã chính thức có được thủ trạc này. Nhưng lúc này hắn không có phát hiện thủ trạc rời khỏi nội đan của mình, công lực của hắn đã đại giảm, biến hóa này chính thức hiểu được xảy đến khi hắn gặp nguy hiểm.

Hắn lấy thủ trạc xuống, đặt ở lòng bàn tay cẩn thận quan sát. Chỉ thấy bề ngoài của nó có đồ án được

điêu khắc tinh mĩ. Mặt trên có hình hỏa long, dưới chân nó là núi lửa hừng hực thiêu đốt, hình thái liệt hỏa quả thực cực kì uy mãnh. Hoa Lân lật thủ trạc lên, thấy bên trong nó có ba chữ nhỏ "Phần Tinh Luân"

Hoa Lân lẩm bẩm nói: "Phần Tinh Luân?.... Giống như là đã nghe được ở nơi nào đó! A.... cũng nên xem nó có tác dụng nào khác nữa không!"

Vừa nói vừa thi triển một tia tinh thần lực mạnh mẽ, xuyên thấu qua ngọn lửa cháy bỏng, chậm rãi tìm kiếm cấu tạo của Phần Tinh Luân. Ai ngờ Hoa Lân đột nhiên phát hiện chính mình đang tiến vào một không gian thật lớn, liếc mắt nhìn lại, ngoại trừ đối diện có một bức tường trên có treo một cái khiên, còn lại trống rỗng, cả đông tây đều không có gì cả. Hoa Lân đi đến trước cái khiên, chỉ thấy trên mặt thuẫn hùng sư có cánh, dưới chân là ngọn núi lửa phun lửa tới tận trời, hình vẽ tinh mĩ khiến người ta tưởng như thật. Hoa Lân cười khổ nói: "Cái người đã tạo ra bảo vật Phần Tinh Luân này nhất định là một kẻ điên coi lửa như mạng. Vô luận ở nơi nào cũng đều có khắc ngọn lửa, không riêng gì toàn bộ bên ngoài

Phần Tinh Luân đều là ngọn lửa, ngay cả trong vật trang sức cũng có điêu khắc hình ngọn lửa.

Trong đầu Hoa Lân chợt lóe linh quang, kêu lên: "Vật trang sức?.... Phần Tinh Luân này rõ ràng là một không gian cất trữ đồ vật, ở chỗ này cần phải để đồ trang sức để làm chi? Nói không chừng tấm khiên này cũng là một bảo vật?" Hoa Lân lập tức phấn khởi tinh thần, thân thủ hướng về tấm khiên chộp tới.

Ai ngờ ngón tay còn chưa **ng đến tấm khiên, một đạo hồng quang hiện lên đẩy bàn tay hắn ra xa hai thước. Hoa Lân giận dữ dùng sức chộp tới, lúc này mới là thê thảm a, hắn cảm giác bị lực đạo của chính mình phản kích, "Phanh" một tiếng chổng bốn vó lên trời. Ngay sau đó hồng quang chợt lóe, tinh thần lực của Hoa Lân từ trong thủ trạc lại trong nháy mắt đưa hắn trở về với thực tại.

Mặc dù hắn không có khả năng lấy được tấm khiên kỳ lạ kia nhưng Hoa Lân vẫn vui vẻ khác thường, bởi vì hắn đột nhiên hiểu được cảm giác của tiên nhân, từ không có gì biến xuất ra các vật gì đó tất cả đều là bởi có không gian pháp bảo hỗ trợ. Mà thủ trạc mình đang có tại Tu Chân Giới cũng là vật hãn hữu, nó

chẳng những có thể hỗ trợ cơ cốt của mình mà còn có thể khu ma (đuổi ma), thủ trạc này khẳng định là một loại bảo khí. Nếu nó có thể đưa mình phi hành, nếu nó có năng lực công kích siêu cường, vậy nó có thể đúng là một món "tiên khí"..... Nhưng liệu có thể không? Hoa Lân kết luận là không thể có khả năng đó!

Bây giờ Hoa Lân rốt cục hiểu được chỉ cần một chút tinh thần lực thôi có thể dễ dàng mở ra pháp bảo không gian trữ vật, nhưng bởi vì tình cảnh bây giờ rất không ổn cho nên không dám xâm nhập nghiên cứu. Vì vậy liền tham xuất một cỗ tinh thần lực cường đại mở thủ trạc không gian trữ vật ra, quả nhiên xuất hiện một hắc động thật lớn. Hoa Lân tay cầm Hà Chiếu Kiếm do dự một lát, lấy tất cả các khối huyền băng vỡ vụn trên mặt đất ném vào trong không gian trữ vật, nghĩ rằng vật này có lẽ sẽ hữu dụng trong tương lai.

Thu thập xong, Hoa Lân nhìn xung quanh, quyết định lập tức trở lại bên bờ Luyện Tâm Điện tìm đường ra. Bởi vì vừa rồi thấy có bóng người bay đi sang bên trái cho nên hắn đi theo hướng ngược lại,

nhanh chóng hướng về phía phải vội vã đi. Mới chỉ chạy được hơn mười trượng, đột nhiên nghe thấy một trận ca sát thanh âm từ phía trước truyền tới, Hoa Lân hoảng sợ nhìn lại nhưng không thấy có động tĩnh gì....

Sau một hồi cẩn thận tìm kiếm mới phát hiện bên hồ có một động vật khéo léo dễ thương đang liều mạng đào một cái rãnh nhỏ. Từ miệng nó phát ra âm thanh ô ô, hiển nhiên rất muốn uống nước trong hồ nhưng lại sợ chính mình bị đóng băng trong đó, cho nên mới đào một cái rãnh nhỏ để có thể trích ra một ít nước huyền băng.

Ánh mắt Hoa Lân chợt bừng sáng, từ trước tới giờ hắn chưa bao giờ gặp loại động vật này. Trên người nó khoác lân giáp màu xanh nhạt, trước sau có bốn chân có vuốt, nhìn qua có điểm giống bộ dạng của xuyên sơn giáp. Nhưng động tác của nó linh hoạt hơn so với xuyên sơn giáp. Mặc dù cái đầu tròn của nó làm cho người ta có cảm giác vụng về nhưng đôi mắt thật to của nó lại có vẻ đặc biệt đáng yêu. Lúc này nó đang dùng chân trước liều mạng đào bới về phía hồ, động tác có vẻ cấp bách phi thường.

Hoa Lân lặng lẽ bước tới, mặc dù khoảng cách còn tới hai trượng nhưng động vật này đã phát hiện thấy không ổn, lập tức dừng tất cả cử động lại, ngẩng đầu lên nhìn.

Hoa Lân thấy nó kinh hãi nhìn mình, bốn chân móng vuốt giương ra, bộ dạng rõ ràng sắp chạy trốn. Hoa Lân lập tức hướng về nó cười thân thiện, thấy nó đào nửa ngày mà trên mặt đất mới chỉ sâu có hai tấc, tưởng có thể lấy được nước ít nhất phải vài canh giờ nữa.

Hoa Lân đột nhiên nhớ tới không phải đang có một ít Huyền Băng Tủy sao? Mặc dù đã biến thành khối băng nhưng có lẽ có thể cho động vật nhỏ này ăn được. Vì vậy, lại mở Phần Tinh Luân lấy ra một khối huyền băng thạch, nhẹ nhàng đặt xuống mặt đất, sau đó lùi lại vài bước xem nó sẽ có phản ứng thế nào

Quyển 5: ĐẠP THƯỢNG CHINH TRÌNH

Chương 2: KÌ DỊ ĐỘNG VẬT

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: Tepga

Biên tập: TuLaDaiDe

Hiệu đính: TuLaDaiDe

Nguồn: 4vn

Động vật đáng yêu kia quả nhiên giương mắt nhìn trên mặt đất thấy Huyền Băng Tủy lộ ra vẻ thèm thuồng nhưng vì Hoa Lân đang ở gần quá nên trong lúc nhất thời không dám tiến lên ăn.

Hoa Lân cũng không dám dừng lại lâu ở nơi này, hắn cũng không nghĩ tới việc quấy rầy động vật đáng yêu này cho nên lập tức xoay người rời ra nó, hướng về bên bờ Luyện Tâm Điện tiến tới.....

Luyện Tâm Điện thật sự quá lớn, hắn vội vã đi một canh giờ mới tới bên bờ giải đất. Trong lúc đi, hắn gặp tổng cộng ba băng long nhưng không rõ là nguyên nhân gì mà các cự long này đều không gây khó khăn gì cho hắn. Hắn đột nhiên âm thầm cười, nếu đệ tử Thánh Thanh Viện có một nửa năng lực của băng long thôi thì có lẽ đã sớm đến đây bắt mình rồi. Điều này thật thật là m** mai vô cùng!

Khi tới bên bờ Luyện Tâm Điện thì Hoa Lân lại tuyệt vọng một lần nữa. Hắn vừa mới đi xa hơn mười dặm,

bây giờ phát hiện sau tầng băng lại chính là nham thạch dày đặc. Hắn không thể nghĩ ra thế giới ngầm này lại có thể nghiêm mật như vậy, ngay cả một cái khe nhỏ cơ hồ cũng không có giống như một cái bình bịt kín, lối ra duy nhất lại bị Thánh Thanh Viện bố trí trọng binh trấn giữ.

Theo nham thạch tìm tòi hai ngày, chắc chắn là nhân thủ của Thánh Thanh Viên ở đây không đủ, nếu không Hoa Lân đã sớm bị bắt rồi. Nhưng cảm giác lo lắng này cứ chậm rãi ăn mòn lòng tin của hắn, khiến hắn dần dần lâm vào tình trạng tuyệt vọng.

Chỉ trong hôm nay, hắn đã tìm tòi tất cả các chỗ trên nham thạch cứng rắn, thỉnh thoảng lại nhìn lên hàn vụ u ám trên đầu, hắn gần như đã hoàn toàn tuyệt vọng. Đột nhiên hắn phát hiện ở phía bên trái cách mặt đất ba trượng có một huyệt động nho nhỏ, hình như là do một sinh vật nào đó đào ra. Mặc dù chỉ lớn bằng cánh tay nhưng Hoa Lân cũng thử chậm rãi đào bỏ lớp băng ở phía trên.

Ai ngờ chỉ đi vào một đoạn, Hoa Lân kinh hãi phát hiện huyệt động này càng ngày càng khổng lồ. Đào khoảng năm, sáu chục trượng, Hoa Lân đã có thể

đứng thẳng lên ở trong thông đạo. Dò xét chung quanh thông đạo một chút, phát hiện thông đạo chia làm hai phần, nửa phần đầu ẩn trong lớp huyền băng dày, đường kính thông đạo cũng tương đối nhỏ. Còn nửa đoạn còn lại nằm trong nền đá cứng rắn, chung quanh vách tường vô cùng nhẵn bóng, giống như nơi này đã từng có một bức tượng khổng lồ.

Hoa Lân trong lòng cả kinh, nghĩ thầm rằng đây không phải là nơi băng long sống chứ? Mạo nhiên xâm nhập vào đây chẳng phải là cung cấp thức ăn cho nó sao? Do dự một hồi, Hoa Lân vì tự do của mình vẫn quyết định mạo hiểm nhắm về phía trước đi tới.

Đi qua một ngã rẽ hình vòng cung, được hơn mười trượng, Hoa Lân rốt cục cũng tới cuối của thông đạo. Hắn hưng phấn phát hiện ra bên trong có một huyệt động rộng lớn phi thường, diện tích khoảng hơn năm trăm trượng vuông

Còn ở phía trên đỉnh đầu có rất nhiều thạch nhũ khổng lồ. Ở giữa động có một khối Huyền Băng sàng cự đại, trên đó đặt một cột trụ bằng đá ngọc bích. Hoa Lân đưa mắt nhìn tảng đá này với "sinh mệnh

chi thạch" trên ngực mình cực kỳ giống nhau, chỉ có điều toàn bộ tảng đá này đều trong suốt, giống như tất cả năng lượng đã bị mất hết.

Hoa Lân bước nhanh tới, nhặt lấy một khối đá bắt đầu nghiên cứu. Quả nhiên phát hiện kết cấu của tảng đá này với "sinh mệnh chi thạch" hoàn toàn giống nhau, chỉ khác nhau về màu sắc nhưng hiện tại tảng đá này đã bị hấp thu hết năng lượng, giờ chỉ là một phế vật mà thôi.

Hoa Lân cười khổ một tiếng, đồng thời cũng chứng minh rằng mình đã phán đoán chuẩn xác phi thường. Nếu mình vẫn còn bị khốn đốn tại Huyền Băng Trụ, một khi "sinh mệnh chi thạch" mất hết năng lượng, có lẽ rốt cục cũng không thể ngóc đầu lên nổi.

Hoa Lân thầm nhủ may mắn, cẩn thận nhìn xung quanh một lần. Phát hiện nơi này không có vẻ như là có người ở, thật là một nơi ẩn thân tuyệt vời, Hoa Lân thở phào, nghĩ thầm rằng từ nay về sau rốt cục không cần lo lắng bị đệ tử Thánh Thanh Viện phát hiện.

Hắn chậm rãi bò lên ngồi trên huyền băng sàng, đang chuẩn bị tu luyện một phen, ai ngờ bàn tay

không cẩn thận chạm vào một khối đá nhỏ liền định xuống giường. Đột nhiên hắn phát hiện khối đá nhỏ này nhìn rất quen mắt, nó hình như chính là Huyền Băng Tủy của Huyền Băng Hồ? Vì vậy bèn nhặt lên quan sát, Hoa Lân càng nhìn càng thích, rốt cục nhịn không được liền mở không gian trữ vật Phần Tinh Luân, lấy ra một khối Huyền Băng Tủy để so sánh. Hắc hắc, quả nhiên giống nhau như đúc.

Hoa Lân cười cười, xem ra Huyền Băng Tủy ở chỗ này thật sự là tùy ý có thể thấy được, việc này thực không có gì là kỳ quái cả. Vì vậy liền tĩnh tâm ngồi xuống tu luyện....

Những ngày này, hắn thường xuyên bị khẩn trương, căng thẳng, có thể thở nhẹ được thật sự là dễ chịu. Cũng không biết đã qua thời gian bao lâu, công lực và tâm tình của hắn đều đã được khôi phục tương đối tốt.

Lúc này, hắn đột nhiên nghe được âm thanh loạt xoạt truyền đến bên người, tâm thần cả kinh, lập tức thanh tỉnh đi tới. Cúi đầu nhìn lại, thiếu chút nữa cười không thành tiếng.

Nguyên lai, vài ngày trước tại bờ Huyền Băng Hồ, hắn đã gặp một tiểu động vật đáng yêu, thế nhưng bây giờ nó lại đang ở trước mặt. Lúc này nó liều mạng kéo tinh thạch trong suốt trên giường sang bên tinh thạch kia. Cử động đáng yêu của nó như để chứng minh rằng các tảng đá này đều là tài sản của nó.

Hoa Lân lập tức hiểu ra. Không riêng gì đôi tinh thạch trong suốt này là của tiểu động vật, có lẽ ngay cả huyệt động này cũng là tài sản của nó. Mà mình đích thị là một kẻ xâm nhập mới đúng!

Hoa Lân thấy nó liều mạng thu thập các tinh thạch trong suốt, căn bản không chú ý tới mình đã tỉnh lại. Chẳng biết vì sau trong lòng Hoa Lân bỗng chua xót, rồi đột nhiên hắn phát hiện tiểu động vật này phi thường đáng thương, thân ảnh nó lúc này quả là vừa cô đơn vừa bất lực. Nói vậy thì nó nhất định là không có thân nhân, hết thảy điều này đều có thể từ tình hình huyệt động mà phán đoán ra.

Hoa Lân si ngốc nhìn tiểu động vật bên cạnh đôi tinh thạch đang cẩn thận nhặt lấy vài miếng rồi nghiền nát chúng ra trên mặt băng. Hoa Lân thấy động tác

của nó giống như đang cầm công cụ một cách cẩn thận sợ làm cho người khác phải thót tim. Tâm trí Hoa Lân hơi động, lúc tiểu động vật không để ý bèn lặng lẽ lấy "sinh mệnh chi thạch" từ trong ngực mình ra và đặt nó vào giữa đống tinh thạch trong suốt.

Hắn làm việc này tịnh không có dụng ý gì mà chỉ làm theo cảm tính, bởi vì hắn cảm giác tiểu động vật này nhất định rất cần năng lượng của "Sinh mệnh chi thạch". Đang không nghĩ tới, quả nhiên hắn đoán trúng. Khi tiểu động vật này phát hiện trong đống tinh thạch có một "sịnh mệnh chi thạch" còn nguyên, nó liền hứng khởi ôm lấy để quan sát. Nhưng nó cũng thật sự thông minh phi thường, đột nhiên phát hiện ra không đúng liền ngẩng lên nhìn về phía Hoa Lân

Hoa Lân thấy nó giương cặp mắt to ngây thơ lên nhìn mình, cũng kệ nó không thể hiểu được gì, tự cười nói: "Cho ngươi hòn đá này, coi như là lệ phí dừng chân của ta. Hắc hắc...."

Tiểu động vật kia hình như có điểm hiểu được, lúc lắc cái đầu tò mò nhìn hắn, trong mắt đã không còn thần sắc sợ hãi nữa.

Cảm giác tự tin của Hoa Lân lại trở lại, vì vậy chậm rãi đứng lên, chăm chú quan sát tình hình bốn phía.

Chỉ thấy động huyệt này rộng lớn phi thường, phía sau băng sàng (giường băng) có một vùng thạch nhũ thật lớn, hơn nữa vẫn đang tí tách chảy những giọt nhũ tương. Những giọt nước rơi trên mặt đất đã hình thành nên một vũng nước, hơn nữa còn giống như thường xuyên được tu sửa.

Hoa Lân thấy có điểm quái dị, chỉ thậy bên cạnh vũng nước còn có một cái rãnh nhỏ, nước trong đó chảy ra phía sau. Hoa Lân đột nhiên thấy khát nước, vì vậy bèn vục lấy nước uống. Hắn phát hiện nước ở đây lạnh phi thường, phảng phất có vị ngọt, hắn vốn định mạng một ít nước đi nhưng vì trong tay không có đồ gì để chứa nước nên đành phải thôi.

Lúc đó, Hoa Lân chợt nghĩ tới một vấn đề quan trọng, toàn thân đột nhiên chấn động. Hắn âm thầm suy tư xem dòng nước này sẽ chảy đi đâu? Liệu có dòng sồng nào gần đây không?

Trong lòng quả nhiên mừng rỡ khi phát hiện dòng nước trên mặt đất chảy ra phía sau động, Hoa Lân lập tức chạy tới, chỉ thấy dòng nước chảy tới phía

cuối động rất rộng rãi, phía trên tảng đá quả nhiên có một cái khe rất nhỏ, toàn bộ dòng nước từ đó chậm rãi chảy xuống.Tâm tình Hoa Lân hưng phấn không thôi, lập tức dán mình trên tảng đá lắng nghe, hơn nữa còn triển khai "Sưu thần thuật" hướng về phía nham thạch tìm kiếm.

Bây giờ, "Sưu thần thuật" của hắn đã có thể tìm tòi trong phương viên phạm vi 60 trượng, mặc dù nham thạch cứng rắn làm khả năng tìm kiếm suy giảm một nửa, nhưng đối với hắn mà nói thì cũng đã quá đủ. Không lâu sau, hắn quả nhiên phát hiện dòng nước mãnh liệt chạm đất ở ngoài 10 trượng. Dòng nước hung mãnh tịnh không làm hắn sợ hãi, chỉ khiến tinh thần hắn đại chấn, lập tức rút Hà Chiếu Kiếm bắt đầu liều mạng đào bới.

Mặc dù nham thạch nơi này cứng rắn vô cùng, nhưng bởi vì động huyệt rộng rãi và trống trải phi thường nên tốc độ đào bới của hắn cũng rất nhanh. Đang lúc Hoa Lân hứng khởi đào bới, ai ngời phía sau đột nhiên truyền đến hai tiếng gào rống "Hống! Hống!"

Hoa Lân giật mình quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy tiểu động vật kia nhìn trừng trừng vào hắn gầm rú, thanh âm rền vang như đang rất bực tức.

Hoa Lân lúc này chợt tỉnh ngộ, chính mình đột nhập phòng ngủ của người khác đấy thôi, bây giờ lại còn muốn đào tường nhà người ta, thật chẳng có tí luật lệ nào cả. Hắn cũng thấy mình vô lý, vì vậy bèn gãi gáy vài cái, nghĩ thật xấu hổ bèn nhanh chóng thu hồi bảo kiếm, lui trở về trước mặt tiểu động vật kia nói: "Tiểu tử kia... ta vô ý quá! Ta thật sự phải đào góc tường này, việc này quan hệ tới tự do và nhân mạng của ta. Hắc hắc..."

Tiểu động vật kia hướng về phía hắn rống lên "Hống! Hống..." hai tiếng giống như tỏ vẻ kháng nghị. Hoa Lân thấy bộ dạng nó thập phần đáng yêu, nhịn không được bèn vươn tay vuốt ve đầu nó, ai ngờ nó cũng có tính cục cằn, há mồm hướng hổ khẩu tay hắn cắn tới.

Hoa Lân tự thị có võ công, cũng không tránh né liền kệ cho nó cắn.

Ai ngờ tiểu gia hỏa kia từ nhỏ đã sống ở bên huyền băng trụ, răng nanh rất sắc bén, thật khiến kẻ khác

kinh sợ. Ngụp một cái, thấu tới tận xương cốt, Hoa Lân đau quá kêu lên oai oái.

Mà tiểu gia hỏa kia có vẻ như không thích mùi vị của máu tươi, lập tức nhả bàn tay hắn ra, đột nhiên lùi lại phía sau hai bước, đề phòng bị Hoa Lân trả thù. Nó có vẻ như biết mình đã gây họa, bốn móng vuốt giương lên, bộ dạng như sắp đào tẩu.

Hoa Lân lấy từ trong nội y ra một mảnh băng, băng bó vết thương rồi cười nói: "Lúc này xem như chúng ta hòa nhé. Ta đã quyết phải đào góc tường này rồi. Hắc hắc..."

Tiểu động vật kia bèn rống lên "Hống! Hống..." hai tiếng, hiển nhiên là tỏ vẻ kháng nghị.

Nhưng Hoa Lân phớt lờ nó, quay về phía vách tường tiếp tục, còn tiểu động vật kia không có biện pháp gì đối với Hoa Lân, chỉ có thể ngồi một bên giám thị tiến độ đào bới của Hoa Lân.

Thông đạo này mặc dù ngắn ngủn chỉ dài có vài chục trượng nhưng nham thạch ở đây thật sự cứng rắn, Hoa Lân đào mãi hai ngày liên tục mới xong. Khi hắn đào chỉ còn dày một thước tả hữu hai bên thì đã có

thể nghe thấy rõ ràng tiếng nước phía trong. Hoa Lân không khỏi hưng phấn cười nói: "Ha ha ha... rốt cục lão tử đã có thể sống sót chạy thoát rồi!"

Song chưởng rung lên, ngưng tụ nội lực toàn thân hung hăng kích vào mặt nham thạch cứng rắn, chỉ nghe nổ "Hoa lạp" một tiếng, thông đạo rốt cục đã bị hắn đả thông. Chỉ thấy thông đạo tối đen, nước chảy từ trên xuống quả nhiên hung mãnh, hòa cùng với dòng chảy từ phía trong động của Hoa Lân đang đứng.

Dòng nước chảy xiết bắn tung tóe như thế này khiến Hoa Lân cảm thấy khó khăn không chịu nổi.

Nhìn thấy thế nước dữ dội, Hoa Lân phát hiện địa hình nơi đây rất dốc, nếu là người thường khẳng định khó có thể ngược dòng mà lên được. Mặc dù Hoa Lcân không muốn xuống nhưng hắn vẫn quyết định phải lập tức đi ngay. Vì vậy bèn cẩn thận kiểm soát tất cả các đồ vật của mình, thu thập hết thảy lại để chuẩn bị đi, chợt thấy chân mình như là đang bị cắn. Cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy tiểu động vật kia đang cắn giày của mình, phát ra những âm thanh "Ô ô ô..." vẻ quyến luyến.

Hoa Lân thấy bộ dạng nó đáng thương, lộ ra một đôi mắt to sáng ngời, vẻ rất quyến luyến, trong lòng chợt động. Hắn thực không nghĩ là tiểu động vật này lại thích mình. Vì vậy bèn ngồi xổm xuống, ôn nhu nói: "Hay ngươi đi theo ta nhé?" vừa nói vừa ôm lấy nó. Đang không nghĩ tới thì nó đã chủ động nhảy thẳng vào trong lòng, thè lưỡi ra liếm vào mu bàn tay của hắn.

Hoa Lân cảm thấy vui mừng, nhẹ nhàng vuốt ve cái đầu nhỏ nhắn của nó, phát hiện nó tỏ ra thần thái hưởng thụ. Vì vậy cười lên ha ha, đang chuẩn bị ôm nó ngược dòng chảy đi lên thì đột nhiên nhớ tới một chuyện, cảm thấy không ổn. Nghĩ thầm rằng tiểu gia hỏa kia thích ăn "Huyền Băng Tủy", nếu không có để nó ăn, nói không chừng nó sẽ chết đói giữa đường mất.

Vì vậy, Hoa Lân lập tức xoay người quay vào huyệt động rộng rãi phía trong, theo đường cũ quay trở lại "Luyện Tâm Điện", hơn nữa còn mạo hiểm hướng tới giữa "Huyền Băng Hồ"

Dọc theo đường đi, Hoa Lân cẩn thận phi thường, bởi vì tự do đang ở trước mắt nên hắn không thể lơ là

được. Khi hắn đi tới bờ huyền băng hồ thì thấy ở rất xa có một băng long đang nhàn nhã uống nước hồ. Hoa Lân cả kinh trợn mắt há hốc mồm, chỉ thấy băng long khổng lồ kia há mồm hút một cái, "Huyền Băng Tủy" lập tức nhộn nhạo, đột nhiên vọt lên một đạo băng trụ bắn thẳng tới cái miệng rộng của băng long. Nhìn thấy bộ dạng uống nước thế này, đương nhiên Hoa Lân tay chân run rẩy. Bởi vì hắn biết cái lạnh của "Huyền Băng Tủy" này hắn tuyệt không thể kháng cự nổi, thế mà băng long này lại vô tư thưởng thức. Sức mạnh này không khiến cho Hoa Lân kinh ngạc sao?

Băng long kia cũng đã sớm phát hiện ra thân ảnh của Hoa Lân, nhưng nó vẫn cứ uống nước. Rốt cục khi đã uống đủ, đột nhiên bạch quang chợt lóe, trong nháy mắt di chuyển tới trước mặt Hoa Lân. Chỉ thấy nó lúc lắc cái đầu, tò mò nhìn tiểu động vật trên vai Hoa Lân. Lại không nghĩ rằng tiểu động vật thế nào lại nhắm về băng long gào rống "Hống! Hống..." hai tiếng, Hoa Lân sợ hãi tới mức lập tức lấy tay bảo vệ thân thể nhỏ bé của nó, sợ nó sẽ bị cự long hắt hơi chết.

Nhưng cự long không vì việc nhỏ này mà nổi giận, lúc lắc long vĩ, chớp mắt hóa thành một vệt trắng phía trên huyền băng trụ, biến mất vô ảnh vô tung.

Hoa Lân lần này rốt cục thấy rõ quỹ đạo biến mất của băng long, hoảng sợ thấy chúng có thể tùy ý thu nhỏ thân hình của mình mà vệt sáng kia chính là minh chứng.

Hoa Lân cũng không muốn suy nghĩ thêm, thầm nghĩ lấy được "Huyền Băng Tủy" mới là việc chính. Vì vậy, lại sử dụng phương pháp cũ, dùng Hà Chiếu Kiếm làm thành một cây băng trụ, sau đó lại kích gãy băng trụ, như vậy mới có thể thu được vào trong Phần Tinh Luân của mình. Hơn mười miếng rớt xuống, Hoa Lân rốt cục thu nhặt rất nhiều "Huyền Băng Tủy" vào trong Phần Tinh Luân xếp thành một tiểu huyền băng sơn. Việc thu nhặt này thực sự khiến hắn mệt mỏi.

Tiểu động vật kia có vẻ cao hứng phi thường, giống như là biết Hoa Lân lấy Huyền Băng Tủy này đều là để chuẩn bị cho nó, thừa lúc Hoa Lân lại mở Phần Tinh Luân ra, trong nháy mắt chạy vào bên trong khiến Hoa Lân sợ tới mức nhảy dựng lên. Phải biết

rằng nhiệt độ bên ngoài của Phần Tinh Luân đủ để nung chảy kim thiết, vậy mà tiểu gia hỏa kia chẳng biết sống chết dám đột nhập vào trong Phần Tinh Luân, không phải muốn chết là gì?

Tinh thần lực của Hoa Lân lập tức đi theo vào. Ngay lập tức phát hiện ra tiểu gia hỏa kia đang chảy nước miếng, giương bốn móng vuốt lên uể oải nằm trên tiểu sơn "Huyền Băng Tủy" không hề muốn rời xuống. Hoa Lân thật sự thấy không có biện pháp gì, nghĩ thầm rằng nó có thể ở lại trong Phần Tinh Luân cũng tốt. Có Phần Tinh Luân bảo vệ, tương lai nếu gặp biến cố cũng không cần mình phải lo lắng.

Hoa Lân thoải mái lấy một ít Huyền Băng Tủy, thấy rằng đã đủ, lúc này mới hướng về phía huyệt động rộng lớn để quay lại...

Quyển 5: ĐẠP THƯỢNG CHINH TRÌNH

Chương 3: NGỘ SẤM TUYỆT CỐC (Thượng)

Tác giả: Phiêu Ẩn Dịch giả: Tepga

Nguồn: 4vn

Thật vất vả trở lại động huyệt, Hoa Lân phát hiện hắn mời chỉ đi khỏi có ba canh giờ mà trên tảng đá đã kết thành một tầng hàn băng bàng bạc, dòng chảy dưới đất đã bị hàn khí "Luyện tâm điện" đông kết. Chiếu tốc độ này, không đến một năm cả thông đạo đều sẽ bị hàn băng đông cứng hết. Đương nhiên, lúc này hàn băng đã không còn là uy hiếp đối với hắn nữa, nhưng hắn vẫn quyết định lập tức động thân. Vì vậy, nhìn một lần cuối cùng quanh động huyệt rộng lớn, ánh mắt dừng ở giữa băng sàng. Chỉ thấy trên đó là những tinh thạch trong suốt của tiểu động vật kia, cùng với mảnh vỏ trứng bị vỡ của nó. Hoa Lân tùy tiện thu lấy tất cả và ném vào trong không gian của Phần Tinh Luân.

Sau khi thu thập xong hết thảy, Hoa Lân lại đi đến bên bờ dòng sông ngầm, ngẩng đầu lên nhìn vào dòng nước tối đen phía trên, dứt khoát phóng người lên, mũi chân điểm vài cái vào các mỏm đá, nhanh chóng bay lên trên.

Dòng sông ngầm này là do băng tuyết của "Huyền băng thiên" bị tan chảy mà hình thành nên, bây giờ đang là mùa hè nên dòng chảy cực kỳ xiết. Hoa Lân

bay vọt lên theo phương của dòng nước chảy, mắt thấy dù đang ở nơi rất cao nhưng vẫn không thể thấy được ngọn nguồn của dòng nước, không khỏi tự nhủ: "Ai! Quả thực là dục tốc bất đạt. Nếu ta ở lại trong động nghỉ ngơi mấy ngày, tái luyện chế Hà Chiếu Kiếm, nói không chừng có thể ngự kiếm bay lên, đỡ phải chật vật sao?.... a, không tính nữa, để ra ngoài nói sau vậy!"

Hắn tiếp tục ương ngạnh hướng về phía thượng nguồn bí ẩn lao tới, trong bóng tối cũng không biết là bao lâu rồi, dù sao dòng sông ngầm rốt cục cũng nhỏ dần. Qua một đoạn cong, hắn đột nhiên đi tới một thác nước trước mặt. Chỉ thấy trước mặt ẩn hiện một tia sang, Hoa Lân hoan hỉ vô cùng, lập tức nhấp mình vài cái phóng người lên, rốt cục đã tới được đỉnh thác nước.

Chỉ thấy xung quanh là một cái băng động cự đại, phóng mắt nhìn thấy trên đỉnh động có vô số băng lăng (băng nhũ) bén nhọn trong suốt, lúc đi ở trong đó phải cẩn thận phía trên đầu, nếu không để ý có thể xây xước, chảy máu. Lúc này, xa xa có một dải ánh sáng xanh biếc xuyên thấu qua bức tường băng

phía sau chiếu đến, hàn quang trong động phản chiếu loé ra, phảng phất như là nhân gian tiên cảnh.

Hoa Lân rất nhanh xuyên qua lớp băng lăng, thân ảnh chợt loé đã tới trước mặt tường băng, tay phải vuốt lên mặt băng bóng loáng. Ánh sáng mong ước ở cách đó không xa, vì vậy thân thể chậm rãi đi ra phía sau bức tường băng, đón chào ánh sán mà hắn chờ đợi đã lâu. Đột nhiên hắn cảm thấy ánh mắt sáng ngời nhưng dưới một chân lại không có gì cả, hoảng sợ phát hiện nửa người mình đã bước ra khỏi bờ của vạn trượng băng nhận (vực băng), vách núi dựng đứng khiến hắn có điểm váng dầu mờ mắt, một đoá mây trắng mềm nhẹ ung dung bay qua bay lại bên hắn, phảng phất như cười nhạo hắn không biết phi hành.

Hoa Lân áp chế hưng phấn bản thân, dõi mắt nhìn lại, chỉ thấy tuyết trắng bao phủ không ngừng, tại đỉnh núi đối diện phía xa có một quần thể kiến trúc chính là một cung điện khổng lồ. Tường thành trong suốt phản chiếu ánh mặt trời bắn ra ánh sáng loá mắt. Bảy mươi hai toà băng tháp bày thành một trận hình rất lớn. Hoa Lân lập tức đoán được đỉnh núi đối

diện nhất định là địa bàn Thánh Thanh Viện. Nhưng cái khiến hắn kinh ngạc, hoảng sợ chính là ở phía trên trời có một bạch ngọc lầu các (toà lầu bằng bạch ngọc) to lớn. Bảy mươi hai bảo tháp cùng với bạch ngọc lầu các trên bầu trời ẩn hiện tạo thành một mặt nạ tam giác chắc chắn. Hơn nữa bên ngoài còn có một tầng bảo hộ nhàn nhạt bao quanh. Thấy cảnh tượng tráng lệ như ẩn như hiện giữa mây trắng khiến Hoa Lân cả kinh, trợn mắt há hốc mồm.

Đột nhiên, Hoa Lân thấy xa xa trên bầu trời có hơn mười thân ảnh màu trắng bay qua, hắn sợ tới mức lập tức trốn vào trong lớp băng, mồm thì chửi rủa: "Con mẹ nó! Nơi này chẳng lẽ đúng là Thánh Thanh Viện tổng đàn sao? May mà lảo tử đã trốn ra khỏi đường ngầm, nếu không khẳng định là rơi vào rọ của bọn chúng rồi". Vừa nói hắn vừa gạt lớp băng trượt xuống, rốt cục phút chốc hắn đã tới chân núi. Băng tầng bên người đã chỉ còn rất mỏng, bất đắc dĩ hắn đành phải đi ra.

Phóng mắt nhìn lại, mặc dù đã đi vào trong sơn cốc nhưng xung quanh vẫn thấy có tuyết đọng quanh năm, mà hắn lúc này trên người chỉ có nội y và nội

khố mà thôi, đi trên tuyết thế này thật sự mặt mũi có vẻ hơi khó tả. Hoa Lân ngẩng đầu nhìn Thánh Thanh Viện ở đỉnh núi đối diện, nghĩ thầm rằng càng đi xa khỏi nó càng tốt. Vì vậy xoay người chạy về phía đối diện với Huyền Băng Thiên.

Hôm nay hắn dĩ nhiên không thể khống chế được Hà Chiếu Kiếm, đành phải thi triển khinh công "Đạp tuyết vô ngân" một đường chạy như điên xuống núi. Không lâu sau, quay đầu nhìn lại đã không thấy bóng dáng của Thánh Thanh Viện nữa, âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Nhưng hắn chưa dứt hơi thở thì hai đạo thân ảnh màu trắng đột nhiên từ trên trời giáng xuống, "Sưu sưu!" hai tiếng đã tới chắn trước mặt hắn.

Hoa Lân chợt cả kinh, ngẩng đầu nhìn lại thì thấy bọn họ đang chậm rãi thu hồi phi kiếm, đúng là người của Thánh Thanh Viện. Hoa Lân chưa kịp phản ứng, nam tử cao gầy bên trái đã lúc lắc đầu nhìn hắn dò xét, rồi hướng về đồng bạn bên phải nói: "Người này vừa mới tu tới tầng thứ năm Đan Thành Kỳ nên không phải là nhân tài mà chúng ta đang muốn tìm!"

Người bên phải khuôn mặt có vẻ nghiêm trọng, lúc này hắn cũng đang quan sát tu vi của Hoa Lân, nghe đồng bạn nói như vậy cũng gật đầu hướng về Hoa Lân trầm giọng hỏi: "Ngươi là người phương nào, vì sao một mình tới Huyền Băng Thiên này?"

Hoa Lân nhìn không ra tu vi nông sâu của bọn họ, chỉ có thể ẩn ước cảm giác hai vị này có thể lợi hại hơn mình, cúi đầu lại phát hiện thấy quần áo mình đan bạc (tạm bợ), lắp bắp nói: "Ta, ta là đệ.... đệ tử thiên hạ phái, tên là Long Tại Trần! Đặc ý tới nơi này luyện công tu hành, nhưng... chẳng biết hai vị thành tiên hỏi.... hỏi ta có chuyện gì?"

Người bên phải nói: "Ừm... không có việc gì! Ta chỉ là tuỳ tiện hỏi vậy thôi!" nói rồi quay đầu sang đồng đạo bên trái nói: "Chúng ta đi thôi!". Nói xong, thân ảnh hai người chợt lóe, trong nháy mắt ngự phi kiếm mà đi.

Hoa Lân nhìn bóng lưng bọn họ đi xa, lúc này mới lau lớp băng đọng trên trán, vừa rồi thật bị bọn họ dọa cho sợ toát mồ hôi. Lần này thoát hiểm thật sự là kinh khủng, nếu không phải quần áo hắn bây giờ đã ở lại "Luyện Tâm Điện", có lẽ ăn mặc của hắn sẽ

khiến cho hai người kia chú ý. Hơn nữa hắn vừa rồi hắn nói vội nhưng hợp tình hợp lý, bởi vì các môn phái quả thật thường xuyên có người đến "Huyền Băng Thiên" để rèn luyện thể phách cho nên hắn mới may mắn thoát được.

Hoa Lân từ lúc đó càng không dám dừng lại thêm một lát nào, một đường hướng về dưới chân núi chạy như điên. Tại đây tuyết trắng mênh mông đúng là băng tuyết thế giới, chỉ có thể thấy bóng người hắn nhanh chóng xẹt qua mặt tuyết.

Hắn thật vất vả hối hả lướt qua sáu toạ băng xuyên, vượt qua năm sơn cốc, trước khi trời tối đã đi được không dưới trăm dặm. Thấy trước mắt vẫn là băng xuyên liên miên không dứt, điều này làm cho hắn dần dần bắt đầu chán ghét loại băng thiên tuyết địa này. Rốt cục hắn lại tới đỉnh một ngọn núi tuyết trắng, kinh hãi phát hiện ra rằng mấy trăm dặm liên tục toàn "Huyền Băng Thiên" tới tận xa cuối tầm mắt. Lúc này mặt trời đã lặn về phía tây, hắn phát hiện ra dưới chân núi tất cả đều là một mảng đen, trực giác hắn nói với chính mình phía dưới nhất định là nguyên thủy sâm lâm (rừng rậm nguyên thuỷ)

Nhưng hắn bất kể thế nào, cứ nương theo ánh sáng phản xạ mỏng manh yếu trên mặt tuyết mà vọt xuống, xẹt qua một mảnh đất trống, tuyết đọng trên đó dần dần tan rã, thực vật xung quanh cũng chậm rãi bắt đầu vươn dậy. Sau nửa canh giờ, hắn rốt cục đi tới chân núi, tiến vào bên trong sâm lâm.

Đi lại trong đêm khuya không phải là tốt, vì vậy Hoa Lân tìm một khoảng đất trống ngồi xuống, mở không gian Phần Tinh Luân lấy Hà Chiếu Kiếm của mình ra. Cử động của hắn chợt làm tiểu động vật đáng yêu kia bừng tỉnh, thừa lúc hắn mở cửa không gian ra, nó liền chạy trốn trong nháy mắt.

Khi nó phát hiện xung quanh đã biến thành rừng rậm u ám thì nó không khỏi lộ ra bộ dạng vừa sợ hãi vừa hưng phấn, một đôi mắt thật to giương lên nhìn xung quanh, đối với sự vật gì cũng đều tò mò phi thường.

Hoa Lân nắm lấy sau cổ nó, đặt ở trước mặt cẩn thận quan sát. Hắn nghĩ tiểu động vật này có điểm quái dị. Phải biết có thể sinh tồn trong hoàn cảnh ác liệt ở "Luyện Tâm Điện", loại sinh vật này tuyệt không đơn giản. Vì vậy, Hoa Lân nhớ tới đám băng long quanh

"Luyện Tâm Điện" nghĩ: "Tiểu tử này không phải là một con rồng con chứ?" cho nên tò mò nhìn nó hỏi: "Này! Ngươi có phải là một tiểu long không?... ừm? Như thế nào lại không có phản ứng vậy?"

Nguyên lai tiểu động vật kia chớp chớp đôi mắt to, ngây ngốc nhìn Hoa Lân, hiển nhiên là nghe không hiểu hắn nói gì.

Hoa Lân nhìn nó không ngừng, thuận miệng nói: "Nhìn ngươi toàn thân đều là bạch sắc, từ nay về sau gọi ngươi là Tiểu Bạch nhé! Thế nào?" Nói là hỏi ý kiến nó nhưng mặc kệ nó có đồng ý hay không vẫn nhìn nó hô lớn: "Tiểu Bạch, Tiểu Bạch!..... A? Như thế nào cũng không có phản ứng! Thật sự là Tiểu Bạch đầu heo!" Nói xong tuỳ tiện ném nó xuống đất.

Tiểu gia hoả kia bị Hoa Lân tuỳ tiện ném lộn xuống, đột nhiên hướng về hắn "Hống! Hống..." gào lên hai tiếng rồi nhấp nháy mắt ngồi xuống trước mặt hắn.

Hoa Lân lúc lắc cái đầu, không hề lí đến nó, cầm Hà Chiếu Kiếm tới bên người bắt đầu xem xét....

Lúc này hắn phát hiện không thể phi hành được, thực sự là khó chịu, vì vậy cẩn thận xem xét Hà Chiếu

Kiếm lại một lần. Ngạc nhiên phát hiện Hà Chiếu Kiếm vốn thuộc hoả tính, thế nhưng lúc này biến thành thể chất thủy tính. Việc này khiến hắn thật sự rất kinh ngạc, loại Huyền Băng Tủy này quả nhiên lợi hại.

Hoa Lân đang chuẩn bị thi triển "hoả diễm" để tái luyện Hà Chiếu Kiếm lại đột nhiên nhớ tới mình căn bản không thể chú kiếm, hơn nữa bản thân trước mắt đang bị vây trong địa bàn Thánh Thanh Viện, một khi hồng quang tiết lậu, chính mình có thể bị bắt trở lại vào trong hàn băng, cho nên chỉ có thể thôi. Nhưng Hoa Lân cũng không có nhàn rỗi, đã không thể luyện kiếm, bèn ngồi xuống suy ngẫm. Hôm nay hắn gặp hai gã đệ tử Thánh Thanh Viện, thế mới biết tu vi của mình thực sự quá yếu, làm sao có thể khẩn tốc luyện công để hành tẩu giang hồ đây? Vì vậy nhanh chóng chìm vào không minh trạng thái, nội đan kỳ lạ kia lập tức bắt đầu chuyển động, chung quanh thân thể cũng lập tức hình thành một màn hàn vụ màu trắng.

Tiểu động vật trên mặt đất kia hiển nhiên thập phần thích vụ khí trên người hắn, lặng lẽ nhảy lên vai phải

hắn, phi thường hưởng thụ nhắm hai mắt lại, bộ dạng lơ mơ buồn ngủ. Một người một vật ngồi tại bờ rừng rậm, thời gian cũng bất tri bất giác trôi đi. Khi những tia sáng sớm xuyên thấu qua khe hở những ngọn cây chiếu lên trên mặt Hoa Lân thì hắn mới tỉnh lại. Không nói gì, hắn lập tức thu thập tiểu động vật, chuẩn bị ra đi. Hăn muốn đến các thị trấn tìm người nghe ngóng xem tặc oa Phần Tinh Tông ở nơi nào, hắn muốn lập tức giải cứu cho Thượng Quan Linh.

Quyển 5: ĐẠP THƯỢNG CHINH TRÌNH

Chương 3: NGỘ SẤM TUYỆT CỐC (Hạ)

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: Tepga

Nguồn: 4vn.eu

Hầu hết tất cả mọi thứ đều được hắn thu thập, nhưng Tiểu Bạch trên vai hắn hiển nhiên rất thích không khí thanh tân bên ngoài, chết sống không chịu trở lại bên trong không gian Phần Tinh Luân. Bất đắc dĩ, Hoa Lân phải ôm nó bay lên ngọn cây, nương theo các nhánh cây hướng về phía giữa sâm lâm lao tới.

Thật vất vả bò lên trên đỉnh một ngọn núi, Hoa Lân phóng mắt nhìn lại, chỉ thấy quanh mình thế núi chập chùng, xa xa trên bầu trời có những kim điêu không ngừng bay liệng, dáng vẻ thanh nhàn của kim điêu dường như rất thoải mái.

Hoa Lân lúc này không rõ phương hướng nữa, chỉ lo hướng một phương mà chạy trốn cho thật nhanh. Chạy chưa được bao lâu thì đột nhiên từ trên trời cao một kim điêu cự đại, thậm chí còn to hơn cả người hắn, lao xuống, vươn ưng trảo dài nửa thước nhắm hắn hướng tới. Hoa Lân quái lạ kêu lên: "Ôi trời, sao lại có con chim nào to thế chứ? Đánh được nó đem luộc ăn, khẳng định có thể làm lương thực cho một tháng. Hắc hắc..."

Nói tới nói lui nhưng hắn thực không biết làm sao có thể tổn thương tới kim điêu này bởi loại ác điểu to lớn thế này cũng là lần đầu tiên hắn nhìn thấy. Vì vậy nhẹ nhàng lùi lại hai thước, hữu thủ phát ra chân khí nhu hòa đẩy kim điêu ra xa hai trượng. Nhưng kim điêu này hết lần này tới lần khác chưa từ bỏ ý định, một trảo không trúng lại dang cánh bay lên cao hai trượng rồi lao xuống, hai móng vuốt lòe lòe ô quang

hung ác nhằm đầu Hoa Lân hướng tới, động tác linh mẫn phi thường.

Nhưng mà điều khiến Hoa Lân giật mình chính là Tiểu Bạch ở trên vai hắn không có chút gì sợ hãi, đột nhiên không nhịn được "Hống! Hống..." hướng về kim điêu rống lên hai tiếng. Chỉ thấy kim điêu kia không ngờ giật mình kinh hoàng, đột nhiên cấp tốc bay thẳng lên trời, rốt cục cũng buông tha khối thịt béo là Hoa Lân này.

Hoa Lân thực sự kinh ngạc, lúc này mới phát hiện Tiểu Bạch quả nhiên đại hữu môn đạo. Nhưng đi vào trong sâm lâm này càng khiến Hoa Lân ngạc nhiên hơn, bởi vì hắn đi thẳng một đường tới đây cho đến tận bây giờ vẫn không có gặp dã thú nào. Dã thú ở đây rõ ràng so với ở quê nhà hắn phải to gấp vài lần. Hơn nữa, khi hắn vừa mới tiến vào trung tâm khu rừng thì hắn phát hiện ra rằng cây cối ở phía xa xa đột nhiên xáo xác cả lên, chim chóc trên cây đều cắm đầu chạy trối chết. Hoa Lân nghĩ thầm: dựa theo tình cảnh này, phỏng chừng còn có dã thú hung mãnh hơn, nếu mình đến tối mà không thể ra khỏi hắc sâm lâm này, có lẽ sẽ gặp những dã thú khiếp người.

Vì vậy rốt cuộc không dám dừng lại một lát nào, nương theo các ngọn cây liều mạng phi thân thật nhanh, mệt mỏi thì nghỉ tại ngọn cây đại thụ nghỉ ngơi một lát, cứ như vậy chạy trốn, bất tri bất giác hắn đã đi theo hướng đó được ước chừng hai ba trăm dặm.

Lúc này, hắn lại trèo lên trên đỉnh một ngọn núi, trước mắt đột nhiên xuất hiện một sơn cốc trống trải. Chỉ thấy sơn cốc này cực kỳ kỳ lạ, trong đó không hề có cây cối nào, trong sơn cốc toàn bộ chỉ có cỏ dại mọc rậm rạp phủ khắp sơn cốc, thế nhưng không có một chút dấu hiệu lay động của gió nào, nơi này tựa như là một tử vong chi địa.

Hoa Lân thật không hiểu nổi ở giữa sâm lâm rậm rạp này thế nào lại có một thảo nguyên trống trải như vậy, tựa như trung tâm sâm lâm đột nhiên tụt xuống khiến cảm giác đầu tiên của Hoa Lân là nơi này khẳng định là vùng đất nguy hiểm phi thường.

Hoa Lân đứng ở trên đỉnh núi, tầm mắt bao phủ phương viên sáu mươi dặm thảo nguyên, hắn đột nhiên phát hiện trong sơn cốc có mười ba tấm bia đá cự đại, xa xa nhìn lại có vài phần tương tự so với cự

thạch trận của Thiên Sơn kiếm phái. Thấy được công trình kiến trúc này ở đây, Hoa Lân rốt cuộc không biết là có cái gì nguy hiểm ở đây không. Nghĩ rằng phía dưới nhất định có người ở, vì vậy hưng phấn thi triển kinh công Thảo Thượng Phi hướng về phía chân núi phi tới.

Ai ngờ vừa mới đi tới bờ sơn cốc, Tiểu Bạch trên vai hắn lại đột nhiên kêu lên loạn bậy, giống như cảnh cáo hắn phía dưới sẽ có nguy hiểm. Nhưng Hoa Lân đã không ngừng thân, cả người lúc này phi giữa không trung, trong nháy mắt đã rơi xuống đám cỏ dại trong sơn cốc.

Trong nháy mắt khi hắn bước vào sơn cốc kia, một sự tình kỳ quái đã xảy ra. Hắn đột nhiên phát hiện công lực toàn thân không cánh mà bay, rốt cuộc không thể đề tụ nổi một tia công lực, thân thể cứ như thế rơi thẳng xuống mặt đất, sợ tới mức hắn chửi bậy lên một trận. Tiểu Bạch kia cũng đồng thời kêu ngao ngao lên bên tai hắn, một người một vật lăn tròn thành một cục.

Cú ngã này khiến Hoa Lân đau không chịu nổi, mồm không cẩn thận đã ngập cả vào bùn đất, rên rỉ vài

tiếng, lúc này mới thật vất vả bò dậy. Hoa Lân vỗ vỗ trên đầu, liên tục khạc nhổ bùn đất ra, lúc này mới quát mắng: "Cái quái gì thế này? Thế nào mà lại đột nhiên rơi xuống như vậy?"

Tiểu Bạch ở bên cũng bối rối nhìn chung quanh, đột nhiên liều mạng hướng lên vai hắn nhảy lên, phảng phất như nó cũng cực kỳ sợ hãi vùng đất kỳ lạ này.

Hoa Lân thật không biết nơi này có cái gì đáng sợ, không thể đề tụ được công lực sao? Đây rõ ràng là một loại trận pháp cấm chế, hắn sớm đã gặp nhiều rồi nên không thể trách ai được. Đồng thời, dưới ánh sáng ban ngày này, thảo nguyên này còn cái gì nguy hại nữa không? Hắn hết lần này tới lần khác đều không phục, quyết định sẽ tự mình đi vào tìm hiểu tại sao lại thế này.

Vì vậy ngạo nghễ hướng đến giữa sơn cốc đi tới hơn mười bước, hắn tịnh không có phát hiện ra điều gì khác thường, trong lòng âm thầm buồn cười, nghĩ mình vừa rồi thiếu chút nữa đã bị lừa. Nhưng khi hắn còn đang đắc ý thì hiện tượng quái dị đột nhiên xuất hiện. Chỉ thấy cỏ dại bên người đột nhiên cao lên rất nhiều, bất tri bất giác đã vượt quá đỉnh đầu

hắn. Hoa Lân phát hiện các gạch đá dưới chân lần lượt biến đổi, chúng nó mơ hồ như đang y theo một trận pháp nào đó mà bố trí, thế nhưng Hoa Lân hết lần này tới lần khác cảm giác một mảnh tử khí trầm trọng ở xung quanh. Vì vậy trong lòng vừa động liền lấy ngay Hà Chiếu Kiếm bổ ra cỏ dại phía trước. Lúc này hắn thực sự hoảng sợ phát hiện ngay cả không gian Phần Tinh Luân của mình cũng đều không có lối thoát. Hiển nhiên đây là một chỗ bị trớ chú (nguyền rủa), bất cứ hình thức năng lượng nào tới nơi này đều bị hóa giải thành vô hình.

Hoa Lân bất tri bất giác dừng cước bộ, hắn không có bảo kiếm nơi tay, ít nhiều có cảm giác lo sợ, vì vậy nhanh chóng xoay người theo đường cũ phản hồi. Nhưng hắn mới đi được hai mươi bước đã cảm giác có gì đó không đúng, theo lý thuyết hắn có thể lập tức quay trở lại bên bờ sơn cốc, nhưng hắn không thể thấy gì, cỏ dại xung quanh ngược lại càng ngày càng rậm rạp, càng ngày càng mọc cao thêm. Hoa Lân âm thầm lắp bắp kinh hãi, chỉ thấy cỏ dại đã cao tới hai trượng che khuất mất ánh mặt trời, bốn phía u ám ép tới khiến hắn dường như không thở nổi. Nhưng Hoa Lân từ nhỏ đã gặp bao nhiêu sự kiện linh dị, biết

mình phải vượt qua nỗi sợ hãi này mới được, nếu không tương lai lưu lại trong đầu trí nhớ về nỗi sợ hãi này, đối với một người tu chân mà nói, thì rất không ổn. Đương nhiên, Hoa Lân có một cách đối phó với loại trận pháp sản thủ này, chính là phóng hỏa thiêu nguyên (phóng lửa đốt nguồn gốc trận pháp). Cho nên hắn không hề do dự, dứt khoát động thân đi vào sâu bên trong bồn địa.

Bất tri bất giác đã đi được nửa canh giờ, lúc này đã quá trưa, cỏ dại xung quanh cũng càng ngày càng vươn cao, sắc trời cũng bắt đầu phảng phất ảm đạm vô cùng. Mờ mịt không thể nhìn phương hướng, Hoa Lân đột nhiên cảm giác bên trái có một bóng thật lớn, tất cả đều là do giác quan thứ sáu của hắn cảm nhận, nhưng hắn tin tưởng cảm giác của chính mình. Vì vậy hướng đến cái bóng kia trực tiếp đi tới.

Quả nhiên, trước mắt đột nhiên xuất hiện một tấm bia đá cự đại. Khi ở trên đỉnh núi, Hoa Lân đã sớm nhớ tới vị trí những tấm bia đá này, biết đây là một trong mười ba tấm bia đá đó, vì vậy yên tâm đi tới cẩn thận quan sát. Chỉ thấy trên mặt tấm bia đá có khắc mười bốn chữ: "Sinh nhân vật sấm nhiếp hồn

cốc, dạ bán tam canh xuất khiếu thời!" (Người sống đột nhập vào nhiếp hồn cốc, canh ba nửa đêm sẽ bị xuất khiếu - câu này tại hạ dịch không tự tin lắm)

Hoa Lân trong lòng cả kinh, nghĩ thầm rằng chẳng lẽ canh ba lại gặp cái gì nguy hiểm chăng? Vì vậy lại ngẩng đầu lên nhìn trời, phát hiện lúc này đã là buổi chiều, trong lòng không khỏi kinh ngạc lo sợ, vội vàng cả giận tự nói: "Xuất khiếu xuất khiếu cái gì! Ta không phải là chưa thấy quỷ hồn, có cái gì mà sợ chứ?" Vì vậy định tâm lại, đi ra mặt sau tấm bia đá xem có gì cổ quái khống, chỉ thấy mặt sau quả nhiên có khắc mười sáu chữ to "Vạn niên bất hủ, thần dụ bất kinh; trục thiên tuyệt địa, thất giới bất hám!" Hơn nữa, tại phía dưới mười sáu chữ này có vẽ một hình ngôi sao kỳ quái.

Hoa Lân đương nhiên nhìn không ra cái gì khả quan ở đây, hắn chỉ là sợ hãi mình sẽ không tìm được đường ra trước hoàng hôn, cho nên quyết định lập tức rời đi. Vì vậy ngắt một gốc cây cỏ dại buộc lại trên tấm bia đá này, phòng ngừa mình lại quay về chỗ này.

Dựa vào cảm giác, Hoa Lân vội vàng ra đi, tận lực theo hướng thẳng tắp hành tẩu, tuyệt không cho những mảnh đất đá đang thay đổi vị trí dưới chân làm ảnh hưởng tới phán đoán của mình. Thấy đã đi gần một canh giờ, theo lý thuyết thì sẽ sớm tới bờ sơn cốc, nhưng hắn phát hiện thấy mình vẫn bị mịt mùng trong đám cỏ dại.

Đột nhiên, hắn cảm giác bên phải có một cái bóng thật lớn, tim vừa đập liền nhanh chóng hướng đến đó đi tới, đồng thời trong lòng vạn phần khẩn trương, sợ chính mình lại quay lại tấm bia đá đầu tiên đó.

Khi hắn rốt cục thấy có một tấm bia đá hoàn toàn giống tấm bia kia thì trong lòng đột nhiên nhảy dựng lên, bởi vì trên mặt tấm bia đá này quả nhiên cũng có mười bốn chữ "Sinh nhân vật sấm nhiếp hồn cốc, dạ bán tam canh xuất khiếu thời!"

May mắn thay, Hoa Lân tịnh không thấy nút thắt bằng cỏ dại mà mình lưu lại, nếu không tinh thần hắn thật sự muốn hỏng mất.

Lại bước tới tấm bia đá, Hoa Lân muốn nhìn phía sau nó có phải vẫn là mười sáu chữ "vạn niên bất hủ, thần dụ bất kinh ; trục thiên tuyệt địa, thất giới bất

hám!". Nhưng hắn vừa mới đi tới, đột nhiên hoảng sợ phát hiện một khung cảnh phi thường khủng bố.

Tại mặt sau tấm bia đá lúc này đang nằm hai mươi sáu thi thể khô héo, bọn họ mỗi người đều tay cầm binh khí nên chắc hẳn là người trong võ lâm. Nhưng lúc này bọn họ trước khi chết đều lộ ra ánh mắt sợ hãi, điều này làm cho Hoa Lân lập tức nhớ tới huyết ma tàn ác...

Chương 4: THỰC NHÂN SƠN CỐC

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: forget that name

Biên tập: Tepga

Hiệu đính: Tepga

Nguồn: 4vn.eu

:

Hoa Lân không dám đi thẳng xuống phía dưới, lập tức quyết định thực hiện kế hoạch chạy trốn. Vì thế, đã cố gắng tìm kiếm trong thi thể của các võ sĩ này, quả nhiên tìm được vài "hoả chiết tử", không nghĩ là mình có thể gặp khó khăn gì với mấy viên đá lửa này.

Sau đó, thuận tay cầm 1 thanh trường kiếm bắt đầu điên cuồng chặt đám cỏ dại.

Hoa Lân vô tình phát hiện ra rằng trong tay hắn là 1 thành trường kiếm phi thường sắc bén. Trong kiếm ẩn giấu năng lượng kì lạ đang lưu chuyển. Mặc dù so ra vẫn còn kém so với Hà Chiếu Kiếm, nhưng nếu đem về nhà thì cũng có thể coi là 1 thanh thần binh lợi khí. Nhưng hắn lại không muốn làm vậy, mà nhanh chóng chặt đám cỏ dại đi để lộ ra 1 tảng đá lớn. Sau đó để ý rằng ở bên ngoài lộ ra 1 phương viên rộng mười trượng đất trống. Lúc này hắn mới chọn một số đám cỏ.

Tiểu Bạch ở trên vai Hoa Lân có vẻ không hiểu hắn đang bận bịu, thỉng thoảng lại kêu "Hống, hống" lên vài tiếng, giống như hắn không thèm để ý đến ý kiến mình. Nhưng Hoa Lân lại bận bịu mang thủ mang cước cởi sạch quần áo, không nói gì mà tiểu ngay vào đó, rồi cầm ngay khối "niệu bố" (bỉm) che mũi miệng của Tiểu Bạch lại, đề phòng nó bị khói mà kêu lên.

Đáng thương cho Tiểu Bạch đang muốn phản kháng thì bất ngờ phát hiện đám cỏ chung quanh lửa bốc lên cao làm nó sợ tới mức hồn bất phụ thể không

dám cử động. Nhưng Hoa Lân đã ôm chặt lấy nó nằm trên mặt đất nhằm tận lực giảm bớt nhiệt hoả xâm nhập. Chính lúc này Tiểu Bạch mới hiểu dụng ý của hắn.

Ngọn lửa nhanh chóng lan ra bốn phía. Nhưng bởi vì cỏ dại xung quanh Hoa Lân đã bị chặt đứt, cho nên phạm vi xung quanh hắn coi như an toàn. Sau khi lửa chảy được khoảng nửa canh giờ, liệt hoả ở xung quanh đã dần dần suy yếu, hơn nữa rất nhanh lan ra bốn phía.

Hoa Lân cảm giác rằng nhiệt độ xung quanh đã không còn làm nguy hại đến Tiểu Bạch nữa. Lúc này mới vỗ vỗ lên người mình mấy cái, thấy trên người dính đầy tro bụi, bắt đầu nhìn hướng ra xung quanh, chỉ thấy ngọn lửa đã thiêu đốt hơn sáu mươi trượng phía bên ngoài. Phóng nhãn nhìn ra, khắp nơi đều bị bao phủ bởi lửa đang bốc cao lên. Hoa Lân đắc ý cười nói: "khó trách có người lại thích phóng hoả, nguyên là cái cảm giác này quả thật sảng khoái.. hắc hắc... Bất quá, trận pháp của nhiếp hồn cốc cũng thật quá kém, bị ta cho một mồi lửa thiêu trụi, phỏng chừng có lẽ đã bị ta phá huỷ?"

Vừa nói, Hoa Lân đi theo một bên dấu vết của liệt hoả, chậm rãi đi ra phía ngoài sơn cốc.

Lúc này, cỏ dại đã cực kì khô héo, thế lửa lan ra rất nhanh và cũng rất mạnh. Thế nhưng chúng từ 1 đốm nhỏ biến thành cả 1 ngọn lửa cũng có 1 quá trình. Cho nên Hoa Lân cũng nghĩ chúng cháy quá chậm, hắn sọ rằng đến khi trời tối cũng không đốt xong thì rất phiền toái. Không khỏi ngẩng đầu nhìn sắc trời, trong òng âm thầm cảm thấy kì quái, theo lí thuyết, bây giờ đã gần đến hoàng hôn nhưng bây giờ ánh sáng vẫn còn mạnh. Giống như ở nơi này ban ngày dài hơn so với ở nhà đến hơn một nửa. Điều này quả là quái dị.

Lúc này hắn đột nhiên phát hiện xa xa vẫn còn rất nhiều bụi cỏ dày, điều này thật rất khó xảy ra khi có ngọn lửa lớn như vậy. Vì vậy, hắn quan sát một trận, cuối cùng cũng nhận ra đám cỏ dày đó được ngăn cách bởi một cái "điều thạch kính" nên mới may mắn thoát khỏi đám lửa. Đồng thời hắn lại phát hiện rằng liệt hoả lúc này nhìn giống như bắt đầu mtộ trận pháp nào đó. Bốn phía vẫn là một mảng mông lung, căn bản là không thể nhìn tới mặt trời trên đỉnh đầu,

cũng nhìn thể nhìn tới phía bên kia bờ sơn cốc. càng không thể nhìn thấy mười ba tấm bia đá khổng lồ kia. Hoa Lân không khỏi kinh hãi, nghĩ thầm rằng trận pháp khổng lồ này chẳng lẽ cũng là kiệt tác của Thánh Thanh Viện? Bằng không làm thế nào trận pháp này gần "huyền băng thiên" đến như vậy?

Mang theo nghi vấn này, hắn cứ đi bừa lần theo dấu vết của liệt hoả. Đi được nửa canh giờ, đột nhiên, ở phía bên bờ ngọn lửa phát hiện thấy có một giọng nam nhân thô lỗ: "Con mẹ nó, thế nào mà cháy cả đống như vậy? Nếu cả con đường này cũng bị đốt thì lão tử phải đích thân giết những kẻ nào phóng hoả"

Một thanh âm trầm thấp vội an ủi: "Lộ Á Phi luôn luôn làm việc nhanh chóng vô cùng, hắn đáng lẽ nên giấu nơi này một cách kín đáo. Bây giờ đã quá ngọ, lại không bị đốt mất đường lui, khẳng định là muốn hi sinh nhiều người hơn nữa"

Hoa Lân đột nhiên nghe được có người nói chuyện, tự nhiên cảm thấy thật vui mừng, vội vàng tìm theo tiếng nói đi tới. Vừa nhìn thấy đã không nhịn được nở một nụ cười.

Chỉ thấy cách đó không xa, trên mặt đất có hơn 30 người, cỏ dại chung quang đều bị họ chém hết, chỉ còn chừa ra một khoảng đất trống không bị lửa đốt cháy. Hoa Lân thấy bọn họ cũng sử dụng biện pháp "kiên bích thanh dã" (tăng cường phòng ngự, dọn dẹp mặt bằng), trong cái chết tìm sự sống, không khỏi cười to: "Oa, rốt cục cũng gặp người sống rồi. Ha ha ha..."

Hơn ba mươi người đáng thương này vừa rồi bị liệt hoả làm cho khổ sở toàn thân vô lực, đều lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn Hoa Lân, trong đó có một hán tử có tiếng nói như sấm nói: "Con mẹ nó! Có phải thằng quỷ nhà ngươi phóng hoả không?"

Hoa Lân "a" một tiếng, thấy bọn họ bị mình phóng hoả đến mức toàn thân kiệt sức, trong lòng cảm thấy ngượng ngập, vì vậy gãi gãi sau gáy lắp bắp nói: "Ta.... ta làm chuyện này chẳng qua ta nghĩ chĩ có mình ta là người còn sống ở chỗ này, cho nên mới phóng hoả..."

Hán tử thô lỗ kia nhất thời nhảy dựng lên: "Chỉ vì tiểu tử ngươi mà thiếu chút nữa chúng ta thành barbeque (món thịt nướng) rồi có biết không hả?"

"Ách" Hoa Lân cứng họng.

Lúc này, hơn ba mươi người ở đó đều chậm rãi đứng lên, lại phủi phủi tro bụi trên người, cùng lúc đều giận dữ nhìn Hoa Lân.

Nhưng khoé mắt Hoa Lân bất ngờ chớp chớp cái, hắn bất ngờ phát hiện ra rằng hơn ba mươi người này đều cực kỳ không đơn giản. Bởi vì, vũ khí trong tay họ cầm đều phát ra các dạng tia sáng kì dị, vừa nhìn là đoán ngay ra họ đều là kẻ tu chân.

Đầu lĩnh trung niên nam tử của bọn họ đi về phía hắn an ủi nói: "Tiểu huynh đệ này thuộc môn phái nào? Vừa rồi có phải ngươi gặp chuyện gì nguy hiểm à?"

Hoa Lân nghe thấy như lọt vào trong sương mù, nghĩ thầm rằng chẳng lẽ bọn họ chia làm nhiều nhóm khác nhau để tiến nhập vào nhiếp hồn đại trận này?

Chính đang nghi hoặc thì 1 vị nhân huynh đột nhiên chỉ tay vào trường kiếm trong tay Hoa Lân kỳ quái kêu lên: "A! Phi kiếm trong tay ngươi có phải là phối kiếm của Tô Lôi không?"Hắn vừa hỏi, tất cả mọi người đều khẩn trương nhìn vào đó.

Hoa Lân cũng lắp bắp kinh hãi, nhanh chóng nhìn tới bảo kiếm trong tay, quả nhiên phát hiện trên chuôi kiếm có khắc một chữ "Tô", sắc mặt tối sầm lại. Thế mới biết nguyên lai chủ nhân thanh kiếm này tên là Tô Lôi, vì vậy ảm đạm nói: "Ai! tất cả bọn họ đều đã chết..."

A! Đều đã chết?

Toàn trường trở nên tĩnh lặng. Đại hán thô lỗ kia lầm bầm nói: "Xong hết rồi, xong hết rồi, tám nhóm bây giờ đã chết ba, chúng ta bây giờ tìm thế nào đây?"

Hoa Lân nghe vậy sửng sốt, hiếu kì hỏi: "Các người tìm cái gì thế?"

Lời này vừa nói ra, bọn họ càng thêm sửng sốt. Kẻ đứng đầu bên phải nghi hoặc nói: "Chúng ta đang tìm kiếm truyền nhân duy nhất của Thiên Lộ gia tộc - Lộ A Phi, ngươi như thế nào mà lại không biết? chẳng lẽ ngươi không phải thuộc đệ nhị nhóm?"

Hoa Lân nói: "ách.... Cái này... ta vẫn sống ở trong khu rừng rậm này, cho nên ta không phải người của đệ nhị nhóm. Còn cây phi kiếm trong tay ta thì hình như

là ta vừa mới nhặt được". Hoa Lân gãi gãi gáy, cũng chẳng biết làm thế nào mà giải thích.

Lúc này, tất cả mọi người đều chăm chú nhìn vào Hoa Lân mà dò xét một phen. Chỉ thấy hắn mặc 1 cái nội khố, toàn thân bẩn thỉu không thể tả. Trên vai lại có một loài động vật kì quái, quả nhiền nhìn chẳng khác gì một "dã nhân" trong truyền thuyết.

Trung niên đứng đầu kìa sắc mặt thay đổi trầm giọng nói: "Vị tiểu ca này không biết xưng hô thế nào? thuộc môn phái gì?"

Hoa Lân lẻo mép nói: "Ách, ta gọi là Long Tại Trần, đệ tử của Chúc vu thiên hạ phái"

Người kia gật đầu thong thả nói: "Ta là Chúng Vọng Môn môn chủ Tất Chí Nghị, phi kiếm của Tô Lôi trên tay ngươi là do ngươi nhặt được, có thể cho ta nhìn một cái được không?"

Hoa Lân thấy chung quanh mọi người đều lăm le xông tới, mọi người đều lộ ra vẻ mặt bất hảo, vì vậy cười khổ nói: "Thanh phi kiếm này đã thành vật vô chủ, ta lại không có có nhiêu tuổi nên làm sao biết xảy ra chuyện gì? Hơn nữa, ta cũng không biết các

người, chắc không có nghĩa vụ phải nghe các ngươi sai khiến chứ hả?

Một gã thanh niên anh tuấn tay cầm bảo kiếm bước lên hai bước, hướng về Hoa Lân chắp tay nói: "tại hạ là Phiêu Miểu Cung, Trầm kiếm, lúc này chúng ta đã coi như quen biết rồi..." dừng lại 1 chút nói: "Chủ nhân của thanh kiếm trong tay ngươi chính là bằng hữu của ta. Hắn ngày hôm qua vẫn còn sống, bây giờ không biết tại sao bảo kiếm lại vào tay ngươi. Mặc kệ như thế nào, ngươi phải dẫn chúng ta đi xem thi thể hắn!". Cùng lúc đó, tên đại hán thô lỗ bên kia cũng tiếng lại hai bước, nói ông ổng: "Ta là Kim Cương môn Tả Duyên, ngươi phải dẫn bọn ta đi xem thi thể bọn họ."

Hoa Lân hiểu được bọn họ có điểm hơi quá đáng, đang muốn tỏ vẻ kháng nghị, lại không nghĩ tới bên trái có một đại hồ tử tiến tới, thiếu chút nữa **ng vào hắn làm hắn liên tục thoái lui hai bước. Đại hồ tử này giờ mới nói: "Ta là Liệt Dương phái Cố Huy (lại có phái tên là "liệt dương" cơ đấy), mong rằng huynh đệ có thể dẫn đường"

Ta là Phi Long phái Dương Thừa Tiến....

Ta là...

...

Hoa Lân bị bọn họ đẩy lui về phía sau không thôi, rốt cuộc ở bên trong vòng vây không thể cựa quậy. Đang tức giận thì Tiểu Bạch trên vai hắn phản ứng còn nhanh hơn, "Hống! Hống! Hống!..." hướng về những người xung quanh kêu loạn một trận.

Hoa Lân vạn vạn lần không nghĩ tới Tiểu Bạch lại như thế, trong lòng đích thực tức giận thế nhưng chậm rãi nén giận, lớn tiếng nói: "Uy... các người muốn nhìn thấy thi thể hả? Được lắm, ta dẫn các ngươi đi!"

Kẻ cầm đầu Tất Chí Nghị sắc mặt hiện lên vẻ chánh đạo: "Long huynh đệ ngàn vạn lần không nên tức giận, cũng không thể trách được bọn họ. Ngươi cầm phi kiếm của người khác trong tay đích thực kiến cho bọn họ dễ dàng hiểu lầm"

Hoa Lân cười khổ lắc lắc đầu, hai tay tách đám người ra, chuyển thân hướng về con đường trở về chỗ cũ.

Lúc này lửa lớn đã sắp đốt tới bên kia bờ Nhiếp Hồn cốc. Trong cốc, tầm nhìn đã bắt đầu rõ ràng. Mặt trời

rốt cuộc cũng về tới bầu trời. Hoa Lân phát hiện lúc này "Nhiếp hồn trận" bị lửa lớn thiêu đốt quả nhiên mất đi một ít tác dụng, tâm tình cũng trở nên sang sủa hơn. Vì vậy nghênh ngang đi lên trước, phía sau là 30 người hướng về trung tâm sơn cốc đi tới.

Hoa Lân nhìn sắc trời, đột nhiên phát hiện mặt trời vừa mới ngả về phía tây. Vì vậy tự nhủ: "Như thế nào mà mặt trời còn chưa xuống núi nhỉ? Nhìn quang cảnh thì có vẻ chỉ một canh giờ nữa là bầu trời tối đen..."

Bên trái, Tất Chí Nghị nhíu nhíu mày, phi thường bất an nhìn sắc trời, vội thúc giục: "Nhanh! Nhiều nhất hai canh giờ nữa là trời tối, người phải nhanh chân hơn mới được!"

Hoa Lân giật mình đáp: "A, chỉ còn có hai canh giờ?" Trong lòng quả thật là giật mình, vì cái gì mà nơi này ban ngày giống như không bao giờ hết vậy?

Hai canh giờ này đối với Hoa Lân mà nói đã là quá đủ, nhưng ba mươi người phía sau lại bắt đầu trao đổi: "Ban ngày thì chúng ta còn có thể rời khỏi cốc, ban đêm thì không thể thoát khỏi Phệ Hồn cốc này. Chúng ta có thể..."

Tên còn lại lập tức ngắt lời nói: "Câm cái mồm ngươi lại, chúng ta nhất định có thể ra ngoài..."

Hoa Lân cúi đầu xuống tự thầm nói: "Phệ hồn cốc?"

Bên trái, Tất Chí Nghị cũng lộ ra một tia lo lắng, lại thúc giục Hoa Lân: "Còn bao lâu có thể tới?"

Hoa Lân hờ hững nói: "Đại khái nửa canh giờ nữa có thể tới". Trong lòng nghĩ đến những người dường như đều cực kỳ sợ hãi trời tối. Chẳng lẽ buổi tối thực sự có gì nguy hiểm? liền hỏi: "buổi tối chẳng lẽ lại có nguy hiểm gì à?"

Tất Chí Nghị cũng không trả lời trực tiếp mà hướng về mọi người phía sau nói: "Mọi người nhanh lên!" lúc này mới quay đầu lại về Hoa Lân nói: "Chúng ta đi với tốc độ nhanh hơn được không?" Nói xong, dắt Hoa Lân trên mặt đất bắt đầu chạy trên một hàng dấu chân.

Không có gì kì quái, dấu chân này chính là dấu chân mà Hoa Lân đã để lại. Tại Phệ hồn cốc này, vô luận cao thủ thế nào cũng không thể đề tụ nổi một tia chân khí. Cho nên Hoa Lân mới để lại dấu chân rõ ràng vậy. Hơn nữa, Phệ hồn cốc lại một chút gió nhẹ

cũng không có. Cho nên dấu chân này có lẽ làm đường dẫn là tốt nhất.

Phút chốc, 1 tấm bia đá lớn đã dần dần hiện ra ở phương xa. Hoa Lân nặng nề nói: "Các người nhìn kia, nhìn kia kìa... Chúng ta gần tới rồi!" trong lòng cũng âm thầm cảm thấy kì quái, đi như thế nào lại gặp lại tấm bia đá này, Phệ Hồn Cốc này quả nhiên có điểm dị thường.

Một hàng hơn 30 người đi đến tấm bia đá trước mặt. Mọi người quả nhiên phát hiện tại đây phương viên trong vòng mười trượng không có dấu vết của liệt hoả. Đúng là Hoa Lân đã dọn sạch nơi này.

Hoa Lân thật sự mệt mỏi, nhìn cũng như không, chỉ vào mặt sau của tấm bia đá nói: "kia... thi thể những người đó ở đằng sau. Các người tới đó nhìn cho kĩ, bọn họ chết thật sự có điểm kì quái."

Những người này nhanh chóng chuyển thân, Hoa Lân ngồi lại tại chỗ, đang muốn nghỉ ngơi một chút, đột nhiên nghe thấy tiếng người kinh hô vang lên: "A... chuyện gì xảy ra thế này?"

Có tiếng người lớn tiếng hô: "Long Tại Trần, ngươi chơi chúng ta hả? còn không mau xuống đây giải thích..."

Hoa Lân chỉ lo thở dốc, nghĩ thầm: "Long Tại Trần, nghe quen quen, hắn là ai nhỉ?"

Lại có người giận dữ thét:" "Long Tại Trần....!"

Hoa Lân lúc này mới phản ứng, nguyên lai là gọi mình. Vì vậy lại bắt đầu nặng nề bước tới, miệng làu bàu: "Gọi gọi cái gì? Có gì không ổn sao?" Lời còn chưa dứt, hắn cũng đột nhiên nhảy dựng lên, kinh hãi nói: "a .... Sao lại thế này?"

Hắn hoảng sợ phát hiện rằng phía sau tấm bia đá, thi thể đã sớm biến thành đống xương khô. Ngay cả quần áo trên người cũng bị huỷ hoại. Căn bản là không nhận ra ai với ai. Không khỏi hoảng sợ nói: "Không... không thể nào?, hơn một canh giờ làm thế nào mà biến thành xương hết thế này?"

Đại hồ tử Cố Huy lập tức trách cứ: "Có phải do tay chân người động vào không?"

Hoa Lân nghe được điều này, nghĩ thầm hắn đưa bọn họ vào đây là tận tình lắm rồi, nhưng bọn họ lại còn

muốn ra oai với chính hắn liền không khỏi cả giận nói: "Động cái gì tay chân? Lão tử không có tâm tình mà nói bậy với ngươi!".

"Ngươi vừa nói cái gì?"

Thủ lĩnh Tất Chí Nghị lập tức giàn hoà 2 người: "Tất cả mọi người không cần cãi nhau. Chỉ cần kiểm tra một chút, bên cạnh họ không chừng có vật phẩm đủ để xác định thân phận bọn họ."

Đám người lúc này mới im lặng nhìn xuống dưới tìm kiếm vật phẩm. Hoa Lân cũng hiếu kì nhặt lên một thanh trường kiếm bên cạnh xương khô, nhưng thật sự không nghĩ rằng thanh kiếm này lại nhấc cả bộ xương khô lên. Vì vậy cẩn thận quan sát bắt đầu kiểm tra 1 phen. Hắn đột nhiên phát hiện một hiện tượng khiến cho người ta kinh hãi, chỉ thấy bộ xương khô bị tầng tầng lớp lớp cỏ mỏng quấn lấy, cốt nhục một ít cũng không còn, hoàn toàn đã bị hấp thụ một cách điên cuồng. Hơn nữa, bằng mắt thường cũng có thể thấy tốc độ biến mất quả là vô cùng nhanh chóng

Chẳng biết là ai bỗng run rẩy quát: "Trời ơi, cỏ ở Phệ Hồn Cốc có khả năng ăn thịt người?"

Lúc này, mọi người đều nghe được 3 chữ "phệ hồn cốc" thì toan thân lại nổi một lớp da gà...

Chương 5: THIÊN LỘ TRUYỀN NHÂN (hạ)

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: Tepga

Biên tập: Tepga

Hiệu đính: Tepga

Nguồn: 4vn.eu

Nội dung ẩn tại http://4vn.eu :

Lúc này cũng chỉ còn hai người Hoa Lân và Tất Chí Nghị còn đứng tại chỗ không nhúc nhích, Tất Chí Nghị không khỏi kỳ quái hỏi: "Sao ngươi không đi?"

Hoa Lân: "Ách!... Tại sao ngươi không đi?"

Tất Chí Nghị cười khổ nói: "Không thể có chuyện tất cả mọi người đều ra khỏi được Phệ Hồn cốc này, vì thế đành phải đoạn hậu bọn họ!.... Ngươi đi nhanh lên!" Giọng nói của hắn biến đổi, đột nhiên biến thành khẩu khí ra lệnh.

Hoa Lân đang muốn giải thích rằng mình không tin chuyện ma quỷ của Phệ Hồn Cốc, bởi vì Thánh Thanh Viện ở cách đây không xa, bọn họ thân là chánh đạo, chẳng lẽ lại để sơn cốc hại người này tồn tại? Nhưng lúc này, cảnh vật bắt đầu nhanh chóng mờ đi, Tiểu Bạch trên vai Hoa Lân đột nhiên hướng về phía mặt đất gào rú một hồi không thôi. Hai người vừa cúi đầu nhìn, không khỏi sợ vãi linh hồn, chỉ trên thấy mặt đất vốn bị hỏa thiêu, một gốc cây màu xanh lục rất nhỏ nhanh chóng lớn lên, cỏ dại trên khắp mặt đất đã cao lên hơn một tấc. Lúc này mới nhớ rằng cỏ dại này có thể hút máu người, Hoa Lân rốt cục cảm thấy bất an.

Lúc này, xa xa văng vẳng có tiếng kêu sợ hãi: "Má ơi! Phệ Hồn cốc lại bắt đầu cỏ mọc dài, mọi người chạy mau nha!"

Hoa Lân hoảng sợ liếc nhìn Tất Chí Nghị, chỉ nghe Chí Nghị ra lệnh: "Ngươi đi nhanh lên!"

Đột nhiên lúc đó Hoa Lân hiểu được dụng ý của hắn. Hắn mang chức trách lãnh đội, nhưng lần này hắn lãnh đạo có điểm thất sách, cho nên hắn không muốn chạy trối chết trước mặt mọi người. Hoa Lân chỉ có

thể hướng về hắn cười cười, dứt khoát ly khai, nhanh chóng đuổi theo mọi người.

Đây đúng là một cuộc đua tốc độ với thời gian, bởi vì Hoa Lân bắt đầu quá muộn, mọi người phía trước đã sớm vô ảnh vô tung. Mặt trời đã xuống núi nhưng ánh sáng sót lại vẫn làm đỏ tươi một mảnh mây phía chân trời, ánh sáng trong cốc dần ảm đạm chìm xuống. Chưa chạy được bao xa, Hoa Lân đột nhiên ngừng lại, bởi vì cỏ dại dưới chân đã dài tới đầu gối, có lẽ với tốc độ này, chưa tới được bờ sơn cốc thì chúng sẽ cao quá đỉnh đầu hắn rồi, chạy hay không thực sự cũng chẳng còn nhiều ý nghĩa.

Hắn đi vòng quanh vài bước, nhìn cỏ dại điên cuồng bốn phía, lúc này hắn rốt cục tin rằng trong Phệ Hồn cốc có quỷ.

Phút chốc trời đã tối hoàn toàn! Nhìn chung quanh điên cuồng cỏ dại, Hoa Lân cũng cảm giác chính mình cũng sinh ra ảo giác. Hắn chậm rãi rút trường kiếm của Tô Lôi ra, đi từng bước chậm rãi. Quả nhiên trong chốc lát, cỏ dại đã cao vượt quá đỉnh đầu hắn, chung quanh đột nhiên trở nên hôn ám vô cùng. Mà

Tiểu Bạch trên vai Hoa Lân bắt đầu máy động, hướng về phía bên trái gào rống loạn lên: "Hống hống..."

Hoa Lân cả kinh quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một bóng đen chậm rãi nhô lên từ dưới mặt đất. Đầu tiên lộ ra một đôi khô thủ đen thui, sau đó là đầu lâu, tiếp đến là thân thế và đôi chân.

Hoa Lân sử dụng ánh mắt sắc bén bắn tới, hắn biết mình tuyệt đối không thể bị chúng áp đảo, nếu không khẳng định là ngày mai không thể nhìn được ánh mặt trời. Nhưng kỳ quái là bóng đen kia hiển nhiên dù có nhìn thấy hắn nhưng lại tịnh không có tiến tới dây dưa, nó phảng phất cũng cảm giác được sự nguy hiểm nào đó.

Hoa Lân không thể kìm được đối mắt nhìn quái vật kia, Tiểu Bạch trên vai càng rống loạn "Hống hống...". Chỉ thấy "Ác linh" này thập phần si ngốc, đầu đen hắc não, hai mắt trống rỗng vô châu (không có con mắt), miệng rộng tối đen tựa như cái động không đáy kinh khủng. Hoa Lân âm thầm buồn cười, lại quỷ hồn này đã được nghe kể khi còn ở Thiên Sơn kiếm phái. Chúng nó chính là ác linh cấp thấp nhất, không có bao nhiêu tư duy, tựa như vô dụng, chúng nó ngu

độn như vậy bởi vì đã bị mất đi một nửa trong tổng số ba hồn bảy vía.

Nhưng loại ác linh cấp thấp nhất này lại khiên người ta đau đầu, bởi vì bình thường chúng nó nghe lệnh từ các ác quỷ cao cấp, một khi nhận chuẩn mục tiêu sẽ tiến đến dây dưa mãi không rời. Nhưng ác linh này có điểm kỳ quái, nó luôn úy kỵ không dám tiến lên. Hoa Lân thấy nó có vẻ như sợ hãi mình, không khỏi hứng khởi trái tim thiếu niên, đột nhiên làm bộ tiến về phía trước một bước. Quả nhiên ác linh này sợ tới mức lùi lại ngay lập tức, rốt cục hắn nhịn không được cười lớn: "Ngươi thật là con lợn, không dám đánh ta, vậy thì tránh xa ta ra!"

Ác linh kia có vẻ như hiểu được lời hắn, đột nhiên ngoan ngoãn địa độn mà đi. Hoa Lân trong lòng máy động, thầm nghĩ không hiểu sao loại ác linh đê cấp này lại hiểu lời mình? Chẳng lẽ Phần Tinh Luân trong cơ thể mình lại còn có tác dụng tị tà sao?

Chưa kịp nghĩ lại thì Tiểu Bạch lại quay xung quanh gào rú loạn lên, Hoa Lân nghe thanh thế nhìn ra, hoảng sợ phát hiện hàng trăm hàng ngàn bóng đen từ trong lòng đất trồi lên, máy móc bao vây hắn.

Âm khí chung quanh cũng càng ngày càng trầm trọng, Hoa Lân phát hiện chúng nó mặc dù không hề động thủ nhưng sinh cơ của chính mình lại đang nhanh chóng mất dần, nếu cứ mất đi như vậy, có lẽ không cần nửa canh giờ sẽ bỏ mạng. Ác linh ở đây số lượng thật đông đảo ngoài ý nghĩ của hắn.

Lúc này từ xa xa truyền tới tiếng kêu gọi khủng khiếp, trong đó ẩn hiện tiếng binh khí chiến đấu, Hoa Lân trong lòng buồn bã, xem ra đã có người nổi điên rồi, nhưng chính mình còn chẳng lo nổi thân, căn bản không có khả năng cứu được người khác. Rốt cục ác linh xung quanh hắn đột nhiên động thủ, đồng loạt hướng hắn đánh tới...

Trong tuyệt cảnh này, hắn chỉ có thể liều mạng kích động Phần Tinh Luân trong cơ thể, hy vọng có kỳ tích xuất hiện. Nhưng "Nhiếp hồn trận" này thực sự lợi hại, khiến hắn không thể cảm nhận được sự tồn tại của Phần Tinh Luân một chút nào, bất đắc dĩ chỉ có thể trơ mắt nhìn những bóng đen hắc ám đè áp lên thân thể mình, cảm giác như mình biến thành cốc nước trái cây ép, tùy ý bị chúng hút máu trên người...

Toàn thân Hoa Lân nổi lên một cảm giác bất lực, trong lòng đột nhiên sinh ra hận ý mãnh liệt. Hắn hận Phần Âm Tông bởi vì bọn chúng là nguồn gốc của tai họa, tất thảy đều là do chúng gây ra. Nhưng hắn lại càng thêm hận Thánh Thanh Viện bởi vì bọn họ không xứng với danh xưng "Thánh môn", bọn hỏi chỉ trưng biển trừ ma vệ đạo, nhưng ngay cả người thiện lương cũng không buông tha. Phải biết rằng chính hắn đến tận bây giờ vẫn chưa hề giết một ai nhưng Thánh Thanh Viện vì tiến hành trừ ma vệ đạo lại giết người vô số kể, có lẽ trong đó ngộ sát cũng không ít, nếu mình bất hạnh chết trong tay họ thì đúng là một ví dụ rõ nét.

Ý nghĩ nguy hiểm về cái chết trong nháy mắt chợt hiện lên trong đầu hắn. Nếu hắn chết đi mang theo những ý niệm này, khi tiến vào lục đạo luân hồi thì khẳng định hắn sẽ tiến nhập ma đạo...

Trong thời khắc quyết định này, Phần Tinh Luân rốt cục cũng bị kích động, cuối cùng nó cũng đột phá được cấm chế cường đại của "Nhiếp hồn trận", rốt cục phóng ra hồng quang cứu mạng. Hoa Lân bị chính ngọn lửa trong cơ thể mình táp vào, cảm giác

chính mình được tái tạo năng lượng, nhịn không được thét dài một tiếng, toàn thân hồng quang bùng lên, ác linh quấn quanh bên người toàn bộ bị thiêu đốt, chỉ cần bất cứ ác linh nào đnế bên hắn lập tức bị cháy tan sạch thành mây khói. Điều này khiến các ác linh sợ tới mức liên tục lùi lại phía sau, tất cả đều không thể tin được vây quanh ngoài hai trượng, rốt cuộc không dám tiến lên chịu chết.

Hoa Lân sớm đã tinh lực suy kiệt, chỉ cần chậm mất vài giây hắn có lẽ đã đi gặp Diêm Vương rồi. Nhưng lúc này ngàn vạn lần không thể ngã xuống, đành phải xác định một phương hướng bỏ chạy. Ác linh xung quanh cũng không chịu dễ dàng buông tha, tất cả đều theo chân hắn mà di động, tựa như cùng guồng giống nhau.

Tiểu Bạch trên vai Hoa Lân cũng cảm giác bất an, không thể nghĩ rằng ngay cả động vật mà ác linh cũng không tha. Nếu không phải nó trời sinh có một tinh thần lực siêu cường, có lẽ đã sớm biến thành một cỗ tử thi rồi. Mà lúc này, ngọn lửa cháy bỏng toàn thân Hoa Lân khiến nó thập phần khốn khổ,

hơn nữa nó cả ngày không được ăn Huyền Băng Tủy, càng thêm có vẻ khổ sở vô thần.

Chung quanh rốt cuộc không còn tiếng giao chiến và tiếng kêu gọi nữa, chỉ có một trận âm phong thổi qua trước mặt. Các ác linh này mặc dù ngu độn nhưng cũng nhận ra Hoa Lân đã là cường nô chi mạt, chỉ chờ hắn ngã xuống một cái là ào lên. Nhưng không nghĩ rằng ý chí của Hoa Lân lại phi thường cứng cỏi, lúc chạy lúc ngừng, qua vài canh giờ hắn vẫn không hề ngã xuống. Ngược lại, ác linh xung quanh càng ngày càng đông, nếu nhìn từ trên trời xuống nhất định phát hiện cả một nửa ác linh của Phệ Hồn Cốc đều tập trung nhằm hắn đi tới.

Hoa Lân loạng choạng đi được khoảng nửa canh giờ, đột nhiên hắn cảm giác có một bóng đen rất lớn ở phía trước, lúc này không cần nhìn cũng biết phía trước chắc chắn là một tấm bia đá. Bây giờ hắn rốt cuộc không còn đủ khí lực để tiếp tục chạy trốn, đành quyết định chạy lên trên tấm bia đá để nghỉ ngơi một lát, vì vậy tập tễnh chậm rãi bước đi.

Đột nhiên hắn phát hiện trước tấm bia đá có một bóng người. Chỉ thấy đó là một gã thanh niên chừng

hai mươi tuổi, thân mặc huyền y trang phục, ngũ quan cực kỳ thanh tú, trên mặt ẩn ẩn lộ ra một nụ cười đắc ý. Bên cạnh hắn cắm một thanh bảo kiếm màu vang lợt, phối hợp cùng với thần sắc của hắn có vẻ cực kỳ hài hoà.

Hoa Lân ngạc nhiên phát hiện, ở xung quanh thiếu niên kia cũng có một vòng vây đông đảo các ác linh. Mà nhìn cảnh tượng thấy các ác linh cũng không dám tiếp cận thiếu niên này.

Hoa Lân đột nhiên phát hiện thiếu niên kia giật mình nhìn hắn. Từ trong ánh mắt đối phương, Hoa Lân cũng thấy được sự tò mò mãnh liệt, cùng một phần vẻ mặt không thể tin được. Điều này làm Hoa Lân lập tức phán đoán đây thật sự là một người sống. Đang không nghĩ tới tại Phệ Hồn Cốc thế nào lại có người sống được, hai người không khỏi hướng mắt nhìn nhau.

Nhưng Hoa Lân thực sự đã quá mệt mỏi, đi tới ngồi phịch xuống trước thềm tấm bia đá.

Thiếu niên kia đề phòng lùi lại hai thước, kinh hãi hỏi: "Ngươi là ai? Sao lại có thể tự nhiên hành tẩu trong Phệ Hồn Cốc?"

Hoa Lân giật mình thấy trình độ của hắn cao hơn mình, vì vậy ngồi trên thềm đá thở hổn hển, cố ý không trả lời câu hỏi của hắn.

Tiểu Bạch ở trên vai cũng đã quá mệt mỏi, sớm đã nhẩy xuống bậc đá lạnh lẽo, hạ bốn chân xuống mặt đất, thè nửa cái lưỡi ra, bộ dạng cũng giống như Hoa Lân, thở hổn hển: "Xuy xuy..."

Hoa Lân vỗ vào đầu Tiểu Bạch cười mắng: "Tiểu tử ngươi so với ta có vẻ cũng khá ổn nhỉ?"

Tiểu Bạch hướng về hắn kháng nghị gào lên "Hống hống..." liên tiếp mấy tiếng, cuối cùng lại nằm dài trên mặt đất thở dốc.

Thiếu niên bên kia vốn cũng là người lãnh ngạo nhưng thấy bọn họ một người một vật đều rất thú vị như vậy, thật sự không thể nhịn được tò mò, lớn tiếng nói: "Xin chào! Ta là Lộ Á Phi, chúng ta kết làm bằng hữu nha?"

Hoa Lân vận đang thở dốc: "Tốt... được rồi.... rất vui được gặp ngươi, Lộ Á Phi!... A? Lộ Á Phi? Dường như ta đã nghe cái tên này ở đâu đó..."

Lộ Á Phi kia thấy hắn đã nghe qua đại danh của mình, có vẻ hưng phấn, ra vẻ khiêm tốn nói: "À, ta là truyền nhân duy nhất của Lộ gia tộc, chuyên môn tới đây để hàng yêu trừ ma!"

Hoa Lân linh quang chợt lóe, nhất thời nhớ được hắn là người phương nào...

Chương 6: KHAI KHẢI THẦN BI

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: TuLaDaiDe

Biên tập: Thê tử TuLaDaiDe

Nguồn: 4vn.eu

Lúc này, ác linh quanh đây đã dạt ra hết. khắp nơi từ bầu không gian tối tăm của Phệ Hồn Cốc truyền đến hàng loạt tiếng sói tru thảm khốc. Lộ Á Phi nắm lấy thanh kim kiếm, chậm rãi ngồi xuống bên cạnh người Hoa Lân, dáng vẻ tò mò hỏi: "Trời đã khuya như vậy, ngươi làm cách nào mà tới được đây?".

Hoa Lân cũng ngồi xuống theo rồi giải thích: "Ta cũng là vô tình xông vào mà thôi. Chỉ có điều, bên trong cốc ta gặp hai nhóm cao thủ, bọn họ dường

như đang tìm kiếm ai đó tên là Lộ Á Phi, nhưng có lẽ hầu hết người này giờ đây đều bỏ mạng rồi. Ta thật sự không hiểu sao bọn họ lại bất chấp tính mạng mà tiến vào trong này để tìm ngươi, ngươi có thể nói cho ta được không?"

Hoa Lân quay người lại ngắm nghía bảo kiếm của đối phương, chỉ thấy thân kiếm kia ánh lên một tầng kim quang nhàn nhạt, ác linh xung quanh đều bị màn kim quang này ép phải lùi ra bên ngoài hơn năm trượng mà không dám tiến lên, có thể nói đây là một cây tuyệt thế thần binh.

Lộ Á Phi xoay ngang thanh kiếm, nhẹ nhàng vuốt dọc theo thân kiếm rồi nói: "Ài! Thanh kiếm này gọi là Xích Dương, vốn là vật gia truyền của Lộ gia chúng ta...Tám trăm năm trước, tại Hắc Thuỷ Đàm, Lộ gia nổi giận chém yêu long, bất cẩn thất lạc mất Xích Dương ở đó. Không ngờ mấy trăm năm sau, thanh kiếm này lại được Đan Dương Tử vô tình thu nhặt được. Trong vòng hai mươi năm, Lộ gia năm lần bảy lượt đòi kiếm, không tránh khỏi cùng Đan Dương Tử kết thù oán sâu đậm. Thật không ai ngờ, ba năm trước đây, Đan Dương Tử đột nhiên gặp nạn, bỏ

mạng trong Nhiếp Hồn Cốc, người đời đồn thổi là Lộ gia đã mưu hại hắn nên đã đồng khởi nhằm vào Lộ gia mà công kích. Lần này phát đông số đông cao thủ như vậy, khẳng định là có chuyện chẳng lành rồi..."

Hoa Lân tâm tư chợt rung động, lại nhớ đến gã Liễu Chí Nghị, nhận ra việc này có điểm không trùng khớp với lời Lộ Á Phi nhưng hắn không thể quả quyết được bèn nói lảng đi: "Hắc Thuỷ Đàm ở đâu vậy? Sao ta từ trước tới nay chưa hề nghe thấy nhỉ?"

Lộ Á Phi nhạt giọng nói: "Ta đã đoán ngươi không phải người vùng này, quả nhiên không sai, nhưng ngay cả đến Hắc Thuỷ Đàm cũng không biết. Bây giờ lại ngang nhiên xâm nhập Phệ Hồn Cốc, thì thật là quá liều lĩnh!"

Hoa Lân: "Ách! Chẳng lẽ Hắc Thuỷ Đàm lại nổi danh thế ư?"

Lộ Á Phi: "Đương nhiên rồi! Cũng giống như Phệ Hồn Cốc, nó là một trong Tứ Đại Hung Địa, trong thiên hạ không ai không biết!"

Hoa Lân rầu rĩ nói: "Chẳng lẽ còn lợi hại hơn cả Phệ Hồn Cốc?"

Lộ Á Phí lắc đầu: "Phệ Hồn Cốc thực ra được xếp hàng đầu trong Tứ Đại Hung Địa. Hôm nay ta tưởng toàn bộ trận pháp đã được phát động cho nên mới cho nên mới tò mò vào xem. Nào ngờ thực ra mới chỉ có tấm bia đá tại phương vị Tử Dần hoạt động, nếu tất cả mười hai tấm bia đá đều phát động một lúc thì...hắc hắc...thì cảnh tượng sẽ vô cùng hoành tráng. Ah, mà đúng rồi! Ai đã mang ngươi đến Long Thần Vực vậy? Sao hắn lại không giải thích rõ ràng cho ngươi nhỉ? Thật là hết sức vô lý!"

Hoa Lân vã hết mồ hôi, trả lời: "Ân! Là một vị bằng hữu ở Thánh Thanh Viện đưa ta tới, còn chưa kịp giải thích ngọn ngành thì hắn đã phải trở lại Huyền Băng Thiên rồi"

Lộ Á Phi đột nhiên nhìn hắn với ánh mặt ngưỡng mộ mà hỏi: "Oa! Ngươi quen biết người của thánh môn ư? Không phải..." nhưng được hồi lâu hắn lại lộ ra vẻ hồ nghi rồi nói tiếp: "Sao y phục ngươi lại lạ thường thế này?"

Hoa Lân thấy khó trả lời quá, nên đành nói lẳng đi: "Mà đúng rồi, ngươi có biết Đại Tống hoàng triều

nằm ở phương hướng nào không? Ta bị lạc đường, bây giờ muốn trở lại tìm người thân"

Do Hoa Lân nghĩ quê nhà mình là một nước phồn hoa phi thường, trong thiên hạ ai cũng đều biết cả. Nhưng Lộ Á Phi lại ngơ ngác nói: "Đại Tống à? Ta chưa nghe qua bao giờ. Có lẽ kiến thức ta còn quá hạn chế chăng? Ta chỉ được biết tại Đông đại lục này có tất cả năm quốc gia hùng mạnh. Án ngữ phía bắc là Hàn Phong Quốc, tính cách của dân tộc này vô cùng gan dạ, dũng cảm, nơi chúng ta đang đứng chính là thuộc lãnh thổ của nước này. Thứ hai là Đông Dương Quốc nằm ở phía đông, một quốc gia rất ôn hoà, thân thiện, họ đặc biệt chú trọng đến giao thương, mua bán. Hầu hết các thương hội đều xuất thân từ nước này. Đằng nam là nơi toạ lạc của Sí Tinh Quốc, người dân nơi đây nhiệt thành vô cùng, nếu ngươi ghé qua đấy, cẩn thận kẻo bị các cô nương nước này "ăn thịt" đấy nhé, hắc hắc!", lại thấy Hoa Lân đang chằm chằm nhìn mình với ánh mắt kì quái, sợ bị hắn trêu chọc, vội vàng nói tiếp: "Đùa chút thôi! Đùa chút thôi!. Phía tây là Duy Đốn Quốc, cực kỳ giảo hoạt, khi trao đổi, mua bán với bọn người này phải hết sức cảnh giác, không thì rất dễ bị bọn họ lừa đảo.

Ở trung tâm đại lục là Linh minh tu chân hùng mạnh, đại đa số người trong giới tu chân đều trú ngụ dài hạn tại đây, chỉ còn hơn hai mươi ngày nữa thôi là Thiên Hồ Thành đại hội thường kỳ được tổ chức ở đó.... Cho nên ta vừa rồi mới nói không biết chút gì về Đại Tống cả, ngươi có nhầm lẫn gì không?"

Hoa Lân sớm đã mù tịt, không thể nào xác định được phương hướng, vội hỏi: "Thế còn Phần Âm Tông? Ngươi có biết bọn chúng ở phương nào không?"

Lộ Á Phi đột nhiên "Hoa" một tiếng, đứng bật dậy, lạnh lùng quát: "Sao hả? Phần Âm Tông? Ngươi có quan hệ gì với bọn chúng?"

Hoa Lân thấy sắc mặt hắn đại biến như vậy, trong lòng kinh ngạc, Tiểu Bạch đang ngồi trên mắt đất bỗng phản ứng, dáng vẻ thù địch hướng về phía Lộ Á Phi rít lên: "Hanh..."

Hoa Lân cũng đứng lên nói: "Hiểu lầm rồi! Hiểu lầm rồi! Ta với Phần Âm Tông vốn là đối địch với nhau, bọn chúng đang giam giữ một thân nhân rất quan trọng của ta, cho nên ta muốn truy tìm tung tích chúng. Sao vậy? Ngươi cũng có ân oán với Phần Âm Tông à?"

Lộ Á Phi lúc này mới bình tĩnh trở lại nhưng giọng điệu vẫn còn chút cay hận nói: "Song thân ta đều bị ám hại dưới tay Phần Âm Tông, một ngày nào đó, ta sẽ tiêu diệt hết lũ chó má đó!"

Hoa Lân bỗng trào dâng lên một niềm thương cảm, thầm nghĩ cảnh ngộ của hắn so với mình còn bi thảm hơn nên tiến đến an ủi: "Ngươi yên tâm đi! Bọn chúng tội ác chồng chất, tương lai nhất định bị báo ứng....Hừ! Lần này dám chọc tới bổn thiếu hiệp, ta nhất định chết không có chỗ chôn thây. Mà đúng rồi, ngươi vẫn chưa trả lời câu hỏi vừa rồi của ta, bọn chúng ẩn trú tại nơi nào?"

Lộ Á Phi bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Ài! Thực ra ta cũng đâu có nắm được hành tung bọn chúng. Chẳng phải riêng mình ta mà e rằng đến cả người của Thánh Môn cũng chẳng thể biết được...", nói đoạn liền trịnh trọng tiếp: "Chúng ta đã cũng chí hướng như vậy, lại có hữu duyên tương ngộ, chi bằng ta kết nghĩa thành huynh đệ, được không?"

Hoa Lân bỗng nhiên vớ được một người bằng hữu hợp ý vô cùng, cũng rất kích động vậy gật đầu liền đáp: "Được! Từ đây về sau chúng ta cùng một chiến

tuyến, quyết tâm cùng nhau tiêu diệt cẩu tặc Phần Âm Tông. Ha ha ha!"

Lộ Á Phi hưng phấn nói: "Hảo huynh đệ! Thế này đi, cứ gọi ta là Lộ Phi Thiểu là được rồi. Hắc hắc..."

Hoa Lân cũng rất mừng rỡ, vội vàng tiếp lời: "Được! Ngươi cứ gọi ta là Long Thiểu nhé! Ha ha ha..."

Hai người quá đỗi tâm đầu ý hợp, liên tục bàn luận đủ chuyện trên trời dưới biển. Phần lớn Hoa Lân đều không hiểu rõ lắm nên Á Lộ Phi đành phải đem chi tiết về các thế lực tu chân ở nơi này giải thích một lượt. Đang lúc hai người đang hào hứng chuyện trò, từ xa xa truyền lại một âm thanh lạnh lùng: "Hừ! Tiểu tử họ Lộ kia! Ngươi chán sống rồi chăng? Còn dám ra tay đả thương ta hả?"

Hoa Lân nhìn về phía giọng nói vừa vọng lại quan sát thấy, đám ác linh dày đặc bỗng tản ra tạo thành một lối trống, một bóng người trắng bệch từ bên trong rậm rãi bước ra.

Hoa Lân thấy thân ảnh kẻ kia dường như có điểm mờ mờ ảo ảo nhưng tướng mạo hắn lại cực kì rõ nét. Trên khuôn mặt nhợt nhạt kia đang lộ ra một nụ

cười hung hãn, hiển nhiên đó chính là một ác linh cường bạo. Lúc này, Lộ Á Phi cũng hướng về tên kia mà cười hắc hắc nói: "Trác Vô Ảnh, ngươi bây giờ mới ló mặt ra ư? Ta lại tưởng ngươi tái phát thương thế, không nhấc người nổi dậy nữa chứ! Hắc hắc....Nói cho ngươi hay, lần này ta chắc chắn mười phần đánh bại ngươi. Nếu không sợ thì ra đây chúng ta quyết chiến một phen!"

Lộ Á Phi khẩu khí như vậy, quả nhiên là muốn đem đối phương ra cợt nhả, chỉ nghe Trác Vô Ảnh giọng điệu căm phẫn nói: "Có giỏi thì không dùng đến Xích Dương Kiếm, ta quyết đấu với ngươi một trận!".

Lộ Á Phi cười nói: "Ngươi đừng mơ hão như vậy! Trong "Tuyệt Tiên Trận" này, ngay cả thần tiên còn không thể thi triển toàn lực được nữa là người phàm trần. Nếu không phải ta có chút thực lực cũng như được Xích Dương Kiếm hộ thân thì có lẽ đã bị bọn ngươi hại chết rồi."

Trác Vô Ảnh tuyệt nhiên không đôi co thêm nữa, quay lại quan sát Hoa Lân một hồi rồi cười lạnh một tiếng nói: "Ngươi có phải là kẻ mới rồi xâm nhập Phệ Hồn Cốc? Trên người ngươi dường như ẩn dấu bảo

bối gì đó chăng? Ta nhắc ngươi ngàn lần nên cẩn thận, chưa biết chừng Lộ tiểu tử kia đang mưu đồ đoạt lấy bảo vật của ngươi đó!"

Á Lộ Phi bừng bừng nổi giận mắng lớn: "Ngươi mau câm miệng cho ta! Chỉ xcó hạng người bẩn thỉu như ngươi mới trộm đoạt vật của người khác!"

Hoa Lân thấy Á Lộ Phi giận quá mà không giữ được bình tĩnh vội vàng khuyên nhủ: 'Huynh đệ cần phải cảnh giác, kẻ này dường như có ý định khiêu khích ngươi đó!".

Á Lộ Phi thầm cả kinh, chợt phát hiện ánh mắt Trác Vô Ảnh lấp loé tia gian xảo nên cười lạnh nói: "Nghiệt xúc, ta không phí lời với ngươi nữa! Ngươi vĩnh viễn không thể đấu lại ta, bây giờ và về sau đều vậy. Ta luyện công một ngày bằng cả năm ngươi khổ luyện, xem ngươi thế nào chạy thoát khỏi tay ta!"

Tính cách thường ngày của Á Lộ Phi vẫn có đôi chút cao ngạo, dĩ nhiên khẩu khí không bao giờ lưu tình. Vì vậy lúc này làm cho gã Trác Vô Ảnh kia bốc giận ngút trời, gào lên: "Lộ tiểu tử! Nếu năm đó, ta không nương tay thì ngươi đã về chầu tổ tiên lâu rồi, hôm nay lại trước mặt lão tử mà nói hươu nói vượn hả?"

Lộ Á Phi lạnh lùng nói: "Không sai! Trước kia ngươi có khả năng giết ta, nhưng mỗi lần động thủ ngươi đều tâm niệm muốn hạ nhục ta. Để ta nói cho ngươi rõ, từ đây về sau, những ngày tháng khaói lạc của ngươi đã chấm hết, chuẩn bị mà chờ ta đến ban cho cái chết đi!".

Lộ Á Phi bỗng nhấc Xích Dương Kiếm lên, hung tơn đánh ra một chiêu "Sí Quang Thiểm", lập tức kiếm quang đầy trời, sao rơi muôn trượng. Hoa Lân thấy chiêu thức của hắn thập phần sắc bén không khỏi cả kinh, nên biết rằng, bất luận là ai chăng nữa, tại Phệ Hồn Cốc, đều không thể thi triển chút công lực nào. Vậy mà chiêu "Sí Quang Thiểm" này của Lộ Á Phi có thể phát ra kiếm hoa trùng trùng chứng tỏ kiếm pháp của hắn có thể sánh ngang với cảnh giới của một tông sư. Trác Vô Ảnh quả nhiên không dám khinh thường đón đỡ, chỉ dùng thân pháp mờ ảo, thập phần quỷ dị lách người khỏi kiếm quang, lướt đi.

Hoa Lân thấy ác linh này luống cuống chân tay, khả dĩ lắm mới né tránh được nhưng không hề bối rối chút nào, rõ ràng nó muốn dụ Lộ Á Phi ra ngoài

phạm vi tấm bia đá, bên ngoài chắn chắn đã có mai phục.

Mà gần đây, Lộ Á Phi tu vi tiến bộ phi thường, trong lòn không tránh được có chút kiêu ngạo, không hề phát hiện được âm mưu của đối phương, trong khi hăn chuẩn bị lao vào bụi cây rậm rập kia thì Hoa Lân đột nhiên quát to: "Lộ Thiểu! Bụi cây bên đó khả năng có ám toán, mau quay lại đây!"

Hoa Lân vừa dứt lời, Lộ Á Phi mới phát hiện rằng bản thân mình đã tiếp cận sát rìa bụi rậm, vội khựng thân thể lại, chợt nghe Trác Vô Ảnh rống lên một tiếng giận dữ, xung quanh đám cây xuất hiện vô số bàn tay đen ngòm đồng loạt vươn ra nắm lấy mắt cá chân của Lộ Á Phi.

Lộ Á Phi cả sợ, nhanh chóng lộn ngược lại phía sau mấy vòng, vất vả lắm mới thoát khỏi cạm bẫy của địch nhân.

Trác Vô Ảnh quả thật không ngờ thắng lợi đã nằm trong tầm tay lại bị Hoa Lân cất tiếng phá hỏng mất liền tức giân cực độ, hét oang oang lên: "Đồ chó chết kia! Ngươi tên là gì! Lão tử ta nhất định xẻ ngươi làm trăm mảnh!"

Hoa Lân cười lạnh nói: "Dựa vào ba cái môn công phu mèo cào của ngươi sao? Ta chỉ cần vung một tay cũng đủ cho người chầu trời. Chẳng qua vận khí ngươi may mắn, bổn thiếu gia gần đây "ngọc thể bất an" nên không muốn so đo với ngươi!"

Nghe vậy, mồm miệng gã kia méo xệch, chỉ còn biết nuốt uất hận vào lòng. Vẻ mặt Lộ Á Phi thập phần ngưng trọng, chú tâm quan sát đám hắc thủ trên mặt đất, chỉ thấy trong bụi cây ẩn nấp hơn hai mươi bóng đen, bộ dạng chúng mờ mờ ảo ảo nhưng thấp thoáng nhận ra được nét mặt. Lộ Á Phi không khỏi tán dương thốt lên: "Trác tiểu tử! Xem ra ngươi cũng tiến bộ không ít, không có hấp thu hết hoàn toàn hồn phách bọn chúng. Chỉ có điều ngươi ngàn vạn lần nên cẩn thận. Với tu vi thô lậu của ngươi, tương lai không chừng có thể đào tạo ra một Quỷ vương siêu cấp, đến khi đó ngươi sẽ thảm lắm đấy. Ha ha ha..."

Thân hình trắng bệch kia của Trác Vô Ảnh bỗng thẫn thờ trong giây lát rồi đột nhiên hung hăng quát: "Ngươi đừng vội đắc ý, có giỏi ngày mai lại giao đấu với ta, xem ta thu thập ngươi được như thế nào!"

Lộ Á Phi lạnh lùng đáp: "Ngày mai ư?...Được! Tuỳ thôi! Sợ rằng ngươi đến lúc đó không dám ló đầu ra ấy chứ!"

Trác Vô Ảnh lại hung hăng trợn mắt liếc nhìn Hoa Lân, ánh mắt lại dường như vô tình đảo qua tấm bia sau lưng bọn họ, sau đó mới phẫn nộ bỏ đi.

Thế nhưng, các ác linh khác quanh đây không hề rút đi, vẫn bủa vây dày đặc bốn phía, giám sát nhất cử nhất động của hai người. Hoa Lân nhanh chóng suy tính rồi quay sang Lộ Á Phi nói: "Lộ Thiểu! Ta phát hiện tên kia không biết vô tình hay cố ý luôn liếc nhìn tấm bia đá, phải chăng tấm bia đá này có gì không ổn?", nói xong Hoa Lân bước tới bên tấm bia đá, gõ gõ một hồi rồi đột nhiên nói: "Hơn nữa ta phát hiện tấm bia này hình như được làm bằng kim loại, quả là có điểm khả nghi. Ta phải nghiên cứu thêm mới được..."

Lộ Á Phi xoay tay thu hồi bảo kiếm một cách tiêu sái, cười ha hả: "Không ngờ ngươi lại sáng suốt nhường vậy, chưa đến nửa canh giờ đã nhận ra được? Theo như ngươi nói quả thật tấm bia này có vấn đề. Vào ban ngày, ngươi có thể thấy rõ ràng từ ngoài cốc có

mười ba tấm bia? Nhưng bất kể ngươi đi đứng thế nào xcũng không có khả năng tiếp cận tấm bia trước mặt này. Bởi vì, chỉ khi trời tối, lũ ác linh xuất hiện thì tấm bia thứ mười ba này mới lộ ra trong cốc. Ngươi nhìn xem, có phải tấm bia này dường như thiếu mất vài từ gì đó không?"

Hoa Lân quay lại nhìn, quả nhiên phát hiện tấm bia kia có điểm khác lạ. Ban ngày, mặt trước tấm bia có khắc "Sinh nhân vật sấm Phệ Hồn Cốc, Dạ bán tam canh xuất khiếu thời", mười bốn chữ cảnh báo nhưng giờ đây trên mặt bia chỉ thấy mười chữ: "Giới động thiên địa kinh, Phong thần mạc bất xuất" (xoay chuyển cả trời đất, lệnh phong thần ai dám không theo -dịch giả).

Gật gù cái đầu, hắn vòng ra sau tấm bia, thấy giống y chang mặt kia nên lẩm bẩm: "Vạn niên bất hủ, thần dụ bất kinh, trục thiên tuyệt địa, thất giới bất hám (tạm dịch: bất tử vạn năm, kháng lại lệnh thần, huỷ trời diệt đất, rung chuyển toàn bộ thất giới-dịch giả) ! hắc hắc... Khẩu khí này nghe chừng cuồng ngạo nhỉ? Đến cả thần tiên cũng coi như cỏ rác. Lộ Thiểu!

Ngươi nghĩ sao? Ấy? Lộ Thiểu, sao lại ngẩn người ra thế hả?"

Vốn là Lộ Á Phi sớm đã sững sờ, hắn căn bản không ngờ Hoa Lân lại ngộ ra những chữ kia nhanh đến vậy. Sau hồi lâu, hắn phát điên lên vì mừng rỡ: "Ngươi thực sự hiểu được ẩn ý của hàng chữ kia?"

Hoa Lân ngẩng đầu lên nhìn văn tự trên bia đá nói: "Bình thường thôi mà, có gì ngạc nhiên như vậy?...hắc hắc! Phong thần mạc bất xuất. Chẳng lẽ không phải nó gọi là Phong Thần Bảng hay sao?"

Lộ Á Phi rốt cục không kìm được hưng phấn trong lòng, kích động vô cùng, nắm lấy bả vai Hoa Lân mà nói: "Không sai! Không sai! Đây chính là Phong Thần Bảng trong truyền thuyết, ngươi thế nào lại học được tiên ngữ vậy?"

Hoa Lân vội lắc đầu đáp: "Ngươi lảm nhảm cái gì thế, đây đâu phải tiên ngữ gì? Rõ ràng đây là chữ phổ thông thôi mà. Có gì là khó hiểu đâu!"

Lộ Á Phi cười ha hả nói: "Là tiên ngữ cũng tốt, mà là ngôn ngữ phổ thông cũng chẳng sao. Ngươi có thấy

một kí hiệu hình sao trước mặt không. Đó hình như là một trận pháp thì phải!"

Hoa Lân thấy hắn tỏ ra hưng phấn quá thái nên cố tình dội cho hắn một gáo nước lạnh, liền nói: "Trận pháp gì? Ta đâu có am hiểu nhiều đến vậy!"

Ngoài miệng tuy nói vậy nhưng Hoa Lân vẫn quay lại tấm bia đá kề bên. Chỉ thấy trên mặt trước quả nhiên có một trận pháp hình sao, chính là trận pháp thông thường ở nước nhà: Ngũ Hành Trận. Vì vậy bật cười ha hả mà nói: "Cái này mà là trận pháp. Rõ ràng chỉ là một ngôi sao năm cánh thôi mà!".

Lộ Á Phi thở dài đoạn chậm rãi ngồi xuống rồi nói: "Theo truyền thuyết, Phong Thần Bảng là một loại tiên khí, có thể giam cầm ác ma trong thất giới. Ai đoạt được nó có thể đắc đạo thành tiên. Thiết nghĩ, trên đời này, kẻ nào tìm được một món tiên khí thì không phải có thể tung hoàng Tu Chân Giới hay sao? Cho nên, dù Phệ Hồn Cốc đứng đầu trong Tứ Đại Hung Địa nhưng hàng năm vẫn có vô số người bất chấp tính mạng xông vào. Hơn nữa, ta nghe nói Xích Dương Kiếm của Lộ gia chúng ta chính là chìa khoá mở Phong Thần Bảng. Vì vậy hàng ngày ta đều tới

đây nghiên cứu bia đá, hơn cũng nữa cũng đã nhờ người tới phiên dịch văn tự kia nhưng tự chung vẫn không hề hiểu được....Ài! Có lẽ Lộ gia không có được cái phúc phận này chăng?"

Hoa Lân trong lòng cảm động vô cùng, phát hiện Lộ Á Phi đã coi mình như huynh đệ ruột thịt thực sự, ngay cả bí mật này cũng không chút dấu diếm nên gật đầu nói: "Được rồi! Ta sẽ lại nghiên cúu Phong Thần Bảng giúp ngươi, biết đâu lại tìm ra chút manh mối nào đó. Nhưng ta nói trước cho ngươi hiểu, cơ hội để mở được nó ra rất là xa với đấy. Ngươi đừng nên quá kỳ vọng nhé!"

Lúc này Lộ Á Phi cảm thấy vững tâm hơn chút ít, nói: "Được rồi! Miễn là cố gắng hết sức! Dù thành công hay không, ta cũng chẳng cần Phong Thần Bảng, chỉ mong ngươi giúp đỡ cho ta một phen là thoả lòng rồi!"

Hoa Lân lớn tiếng mắng: "Ngươi lại hàm hồ rồi! Như vậy không phải quá khách khí hay sao? Xích Dương Kiếm đã là chìa khoá mở Phong Thần Bia, vậy thì Phong Thần Bảng cũng chính là vật sở hữu của Lộ

gia. Câu nói này về sau đừng nhắc lại, không thì chớ trách ta trở mặt!".

Lộ Á Phi tươi cười nói: "Đúng! Đúng! Là ta sai rồi, huynh đệ bớt giận!...chỉ có điều, chưa chắc ai cũng xcó thể thu nhận được tiên khí, không có duyên mà cưỡng cầu ngược lại còn tổn thọ. Người ta thường nói: "Kiếm hữu song nhận, Kì lợi hữu tệ"(đại ý: thanh kiếm còn có hai lưỡi, may mắn thường đi kèm tai hoạ-dịch giả)!...Hơn nữa ta còn nghe nói Phong Thần Bảng trấn yểm một con ác linh ngàn năm, chúng ta không nên tham vọng chiếm đoạt làm gì..."

Hoa Lân nghe đến đây toàn thân chấn động, không hề chú ý nghe tiếp chỉ mải lẩm bẩm: "Đúng rồi! Tiên khí có lợi nhưng cũng có hại, chắc chắn gây tổn thọ!...Hồi nhỏ ta không may tìm thấy cái vòng đeo tay nên mới phải chịu mười năm thống khổ. Ấy? Chẳng phải nó cũng là một món tiên khí hay sao? Bằng không lại suýt nữa khiến ta mất mạng?"

Lộ Á Phi thấy hắn cứ cúi đầu thì thào, lại tưởng rằng hắn đang trầm tư tìm phương pháp hoá giải bèn đứng im lặng một bên canh chừng động tĩnh của bọn ác linh.

Đột nhiên Hoa Lân tựa như nhớ ra điều gì đó, ngẩng đầu lên nói: "Đúng là có điểm khác thường! Văn tự này xuất hiện cũng chỉ chừng mấy trăm năm trở lại đây nhưng theo ngươi nói thì Phong Thần Bảng đã tồn tại mấy ngàn năm rồi, có phải là rất khả nghi không?...Hơn nữa ngôn ngữ này dường như rất gần gũi với chúng ta, sự trùng hợp có phải là rất kỳ quặc?"

Lộ Á Phi mặt toán mồ hôi nói: "Ngươi nói vậy là thế nào, ta không hiểu!"

Hoa Lân cxũng không giải thích thêm chỉ xcười nói: "Được rồi! Để ta bắt đầu nghiên cứu xem sao..." nói xong bèn nhẹ nhàng vuốt lên ngôi sao năm cánh trên tấm bia đá, phát hiện quả thật nó là một Ngũ Hành Trận rất tinh xảo, đủ cả năm thuộc tính "Kim, Mộc, Thuỷ, Hoả, Thổ", nằm ở các phương vị khác nhau.

Trong khi Hoa Lân đang nghiên cứu trận hình thì Tiểu Bạch nằm trên mặt đất cũng không chịu yên nữa, nhảy dựng lên bám vào ống quần Hoa Lân rồi trườn lên bả vai, bỗng duỗi hết móng vuốt, mơ màng ngủ thiếp đi.

Lộ Á Phi giật mình, đang định sờ thử móng vuốt mảnh mai của nó thì chợt nghe thấy Hoa Lân thì thầm nói: "Ngũ hành tương khắc chính là Kim khắc Mộc, Mộc khắc Thổ, Thổ khắc Thuỷ, Thuỷ khắc Hoả, Hoả lại khắc Kim, một vòng như thế. Ân...trận pháp trước mặt này dường như không theo quy luật này...", vừa nói vừa lần ngón tay theo vết khắc Ngũ Hành Trận.

Lộ Á Phi thấy hắn cứ lẩm nhẩm tính toán như vậy nên xcũng thấy hưng phấn, bắt đầu đứng bên cạnh quan sát tỷ mỉ từng cử chỉ của Hoa Lân. Chỉ thấy Hoa Lân sờ sờ tấm bia hồi lâu, vẫn chìm trong suy tư, làm cho Lộ Á Phi đứng ngoài nóng ruột tột độ.

Hoa Lân căn bản không hề hiểu biết nhiều lắm về trận pháp cho nên không thể phân biệt được chỗ linh diệu của Ngũ Hành Trận này. Nhưng hắn hành động luôn cẩn trọng, trước tiên dựa vào ngũ hành tương khắc mà khởi động trận pháp, nhưng lặp đi lặp lại vẫn không thấy hữu hiệu nên lại bắt đầu nghĩ tới nguyên tắc tương sinh của ngũ hành. Tính toán hồi lâu, trong đầu Hoa Lân chợt loé lên một ý tưởng, nếu tấm bia này được làm bằng kim loại thì khởi đầu Ngũ

Hành Trận này chính là mệnh Kim. Trong nháy mắt, đáp án giải trận pháp này hiện rõ ràng trong tâm trí nên Hoa Lân hắc hắc cười: "Ta thật sự ngốc quá đi, bắt đầu từ Kim sinh Thuỷ, Thuỷ sinh Mộc, Mộc sinh Hoả, Hoả sinh Thổ, Thổ lại sinh Kim! Ha ha ha....Ấy? Sao lại không thấy phản ứng gì nhỉ?"

Lộ Á Phi kiến thức cơ bản cũng không hề thua kém Hoa Lân, đương nhiên cũng biết nguyên lý tương sinh, tương khắc của ngũ hành, chỉ không nhận ra được khởi đầu là mệnh Kim mà thôi. Thấy Hoa Lân liên tục xoay ngón tay mà Ngũ Hành Trận tựu chúng chẳng hề có phản ứng vì vậy bèn ngắt lời: "Trận pháp bình thường phải dùng chân khí mới phát động được, Ngũ Hành Trận này cũng như vậy, xem ra phải đem chân khí ra mới có tác dụng.

Hoa Lân vỗ đùi hô lên: "Đúng đó!...Phải dùng chân khí mới được! Ta thật ngốc quá!"

Lộ Á Phi vẻ mặt đau khổ nói: "Chân khí? Ài, ta nên tính toán lại đôi chút! Chẳng lẽ ngươi không hiều "Tuyệt Tiên Trận" lợi hại thế nào ư? Ở đây, có lẽ đến thần tiên cũng không phát động nổi chân nguyên nữa là"

Hoa Lân lần thứ hai nghe thấy hắn nói đến ba chữ: "Tuyệt Tiên Trận" nên thắc mắc hỏi: "Tuyệt Tiên Trận là cái gì? Nơi này không phải gọi là Nhiếp Hồn Cốc hay Phệ Hồn Cốc gì đó à? Thế nào ngươi giờ lại nói là "Tuyệt Tiên Trận"?"

Lộ Á Phi giọng điệu tự hào: "Hắc hắc! Lộ gia ta có một quyển Vạn Thế Sách, trong đó có nêu đến Phệ Hồn Cốc nhưng lại không ghi cách phá giải, thật là đáng tiếc. Mà cái tên "Phệ Hồn Cốc" chỉ là lời đồn thất thiệt của người đời mà thôi..."

Hoa Lân gật gật đầu nói: "Vốn dĩ là thế nào?"

Lộ Á Phi cười khổ đáp: "Điều này cũng thật mâu thuẫn...Chỉ có dùng xchân khí mới có thể phát động được trận pháp, nhưng tại "Tuyệt Tiên Trận" này hoàn toàn phong bế chân nguyên của người khác. Thử hỏi, chúng ta làm sao có thể giải quyết được đây?"

Hoa Lân sững người, đến giờ này mới thực sự biết "Tuyệt Tiên Trận" lợi hại nhường nào nhưng hắn bỗng nở ra một nụ cười kì dị nói: "Ai nói không người nào có thể thi triển chân nguyên? Để ta thử cho

ngươi xem" đoan vung tay lên, đột nhiên phát ra hồng quang lấp lánh.

Lộ Á Phi đang muốn khuyên hắn từ bỏ ý định lại thấy tay hắn sáng rực hồng quang, hoảng sợ kêu lên: "Trời ơi! Chuyện gì thế này? Ngươi, ngươi có thể..."

Nói thì chậm, đầu ngón tay Hoa Lân đã nhanh chóng xẹt qua lộ tuyến của Ngũ Hành Trận, chỉ thấy năm cánh của ngôi sao phát lên hồng quang rực rỡ, nhưng chỉ loé loé lên rồi vụt tắt.

Lộ Á Phi cực kì kích động thét lên: "Trời ơi! Suýt nữa ngươi đã thành công rồi! Ngươi mau nghĩ lại xem, phải chăng còn thiếu sót gì?"

Hoa Lân bất đắc dĩ đáp: "Huynh đệ! Đạt được như vậy đã là hết sức rồi, ta thực sự không còn biện pháp nào nữa....Ấy?...."

Hoa Lân đột nhiên ngẩng đầu chăm chú nhìn hàng văn tự trên tấm bia đá, trong miệng thì lẩm bẩm: "Giới động thiên địa kinh, phong thần mạc bất xuất!". Cùng lúc đó ngón tay hắn lại nhanh chóng xẹt qua Ngũ Hành Trận. Bỗng không gian xung quanh rung động kịch liệt, một đạo bạch quang chói mắt, mãnh

liệt hiện lên trước mặt Hoa Lân, một cỗ lực hấp dẫn cường đại phi thường hút mạnh Hoa Lân vào một khoảng không gian tối đen.

Vào giờ khắc này, Hoa Lân cảm giác như thời gian ngưng đọng lại, "Sưu" một tiếng đã lao vào một không gian dị thường. Hết thảy xung quanh hắn đều đình chỉ lại, bản thân hắn vẫn đang giữ nguyên động tác vừa rồi, thân thể hơi nghiêng về phía trước, ngón tay phải đặt trên không trung, vẻ mặt vô cùng khiếp sợ, hơn nữa miệng há rộng, cặp mắt giương tròn không có lấy một tia phản ứng. Nếu có ai đó nhìn thấy hắn bây giờ nhất định cho rằng hắn đúng là một kẻ tâm thần.

Cuối cùng, một dòng nước miếng nhẹ nhàng chảy xuống đất, Hoa Lân lúc này mới phục hồi được tâm trí, nhổ ra một bãi nước miếng, lớn tiếng mắng: "Cái quỷ gì thế nhỉ?"

Chỉ nghe khanh khách một tiếng cười khẽ, đích thị là tiếng cười của một nữ tử từ xa xa truyền tới, Hoa Lân hoảng hốt nhìn lại.....

Chương 7: TUYỆT ĐẠI GIAI NHÂN

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: TuLaDaiDe

Biên tập: Thê tử TuLaDaiDe

Nguồn: 4vn.eu

Đó là một khoảng không gian kỳ lạ, xung quang bao trùm một màn hắc ám, Hoa Lân cúi xuống nhìn dưới chân, nhận ra bản thân mình tựa như đang lơ lửng giữa không trung, mà điệu cười thanh tao vừa rồi là từ một vầng bạch quang phía xa xa truyền tới. Nhìn từ bên này lại, vầng bạch quang kia giống như một chiếc Phật Chung trong suốt, dường như hàm chứa bên trong rất nhiều sự vật nhưng do khoảng xcách quá xa nên không thể nhìn rõ chi tiết.

Tiểu Bạch trên vai Hoa Lân vẫn ngủ khì khì, căn bản không nhận biết được biến cố vừa rồi. Hoa Lân cũng thấy thật quái lạ, vì sao vừa rồi vầng bạch quang kia không hề đồng thời hút Lộ Á Phi vào đây? Đang định trở về gọi Lộ Á Phi cùng vào trong này thì chiếc Bạch Chung xa xa tựa như có trấn yển ma chú, phảng phất phát ra một lực hấp dẫn vô hình, triệu gọi Hoa Lân tới gần.

Ý chí của Hoa Lân đâu phải dễ dàng bị người khác thao túng, nhưng trong khoảng không hắc ám này, hắn không nghĩ ra được phương pháp nào phản hồi vì vậy đành hướng về phía vầng bạch quang kia đi tới.

Dần dần tiếp cận, hắn phát hiện vầng bạch quang đó đích thị là một Phật Chung trong suốt. Bên trong tựa như một mặt khác của thế giới bên ngoài: có sông có núi, có cỏ có hoa, có chim có thú, thậm chí có cả con người nữa.

Không sai! Hơn nữa lại là một tuyệt sắc mỹ nhân, nhưng có điều kỳ lạ là hết thảy xung quanh nàng ta hoàn toàn tĩnh lặng. Cho dù là cỏ hoa cây cối hay chim muông mãnh thú, thậm chí kể cả bản thân nàng ta đều không có cử động hay nhúc nhích gì.

Thế nhưng, Hoa Lân lại nhận thấy một cỗ áp lực cường đại mãnh lực ép đến, cũng là vì bên cạnh nữ tử kia cắm một thanh bảo kiếm cực kỳ tinh xảo, phát ra trùng trùng hàn quang làm cho toàn thân Hoa Lân cảm giác ớn lạnh.

Hoa Lân chợt khẽ cười, hai tay khoanh trước ngực, tựa như vừa phát hiện ra một tuyệt tác nghệ thuật, bắt đầu chăm chú ngắm nghía nữ tử này.

Chỉ thấy gấu quần nàng dài chấm đất, chiếc quần lụa trong suốt càng tôn lên vẻ quốc sắc thiên hương. Mặc dù nàng lẳng lặng ngồi bất động nơi đây nhưng đôi làn thu thuỷ trong veo như muốn nói với Hoa Lân, nàng tuyệt đối là một là một mỹ nhân bằng xương bằng thịt chứ không hề chỉ là một tranh tượng hay phù điêu.

Đảo mắt một lượt, có thể thấy, dưới bộ xiêm y cung trang, thấp thoáng thân hình đầy đặn chứa chan phong tình, nam nhân nào chiêm ngưỡng có lẽ sẽ phát điên lên vì thèm muốn. Mỗi vị trí trên tấm thân thể băng thanh ngọc khiết kia đều lộ ra ánh trắng hồng, vạn phần hấp dẫn. Thêm vào đó, đôi mi thanh tú tựa trăng rằm, làn môi đỏ mọng như anh đào, vẻ mặt đoan trang, hiền thục phảng phất mang theo chút hàn sương, nếu so với Thượng Quan Linh có lẽ còn vượt trên một bậc. Trên hết chính là, nét đẹp của nàng vô cùng cao quý, bất phàm dường như tiên nữ giáng phàm.

Hoa Lân cùng nàng đối diện nhìn nhau thật lâu, ánh mắt không khỏi ba động liên hồi. Vốn là tuyệt sắc giai nhân này toàn thân vận một bộ y phục lụa mỏng, bên trong còn có nội y bằng lưới, nhưng cũng chỉ vừa vặn che hết thân thể mà thôi. Làn da thịt như ẩn như hiện kia toát ra vẻ kiều my, phong tình vạn đại, ai nhìn nếu không thể kiềm chế nổi.

Cũng may, Hoa Lân cũng từng gặp gỡ không ít giai nhân tuyệt sắc, sau một hồi thất thố cuối cùng cũng khôi phục lại thần trí. Lúc này nhìn lại nữ tử kia, hắn phát hiện nàng hoàn toàn khác biệt, diện mạo băng giá nhưng lại trang nghiêm kia, ánh mắt xuyên thấu lòng người kia, hơn nữa bên cạnh người la một thanh bảo kiếm tuyệt thế, làm cho người ta sinh ra sự kính sợ vô cùng. Nàng ta lúc này giống như một thánh nữ làm cho người ta không dám khinh nhờn chút nào.

Hoa Lân bỗng nhận thấy bản thân đang bất giác khom lưng lại tựa động tác chuẩn bị bái lạy. Nhưng Hoa Lân vẫn là Hoa Lân, có câu "Nam nhi tất hạ hữu hoàng kim" (tạm dịch: nam nhi dưới gối có vàng, ý nói đã làm thân nam nhi không được tuỳ tiên quỳ gối trước bất kì điều gì-dịch giả), làm sao có thể quỳ gối

trước một nữ tử lạ mặt? Vì vậy hắn cố gắng chấn tĩnh, hắn lại cố ý hướng ánh mắt tới nội ý trong suốt của nàng kia.

Hiện trong tầm nhìn lần này lại là một bộ dạng khác. Bạn thử nói xem, đoan trang, thanh lệ, băng lãnh, kiều mỵ và xinh đẹp đều hội tụ ở một nữ tử thì tình huống gì sẽ phát sinh? Không sai! Dù bạn nhìn nàng với cái nhìn thế nào chăng nữa, nàng sẽ biến thành hình dáng như bạn tưởng tượng trong tâm trí. Nếu bạn là một bậc quân tử, nàng trong mắt bạn sẽ là một nữ tử đoan chính, trong sáng. Nếu bạn là một kẻ háo sắc, vậy nàng có thể sẽ kích thích dục vọng khôn cùng.

Hoa Lân vuốt mồ hôi lạnh trên trán, nhanh chóng khoanh chân ngồi xuống. Bởi hắn cảm thấy trong người có điểm dị thường vì vậy thầm trách bản thân: phải chăng ta đã bất cẩn? định lực của lão tử tiêu tán đi đâu hết rồi? Không ổn! Phải mau hạ hoả, bình tâm mới được.

Hoa Lân rốt cục cũng bình tĩnh lại, tập trung tư tưởng, đón lấy ánh mặt của nữ tử kia chậm rãi ngắm nhìn tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ này. Trong mắt

nàng, Hoa Lân thấy được tia tiếu ý, làm cho tinh thần hắn trở nên khoáng đạt hơn, bất giác bắt đầu cất giọng bình luận: "Không sai! Không sai! Quả là hấp dẫn phi thường!" Những lời tán dương này hoàn toàn là chân thật, xuất phát từ đáy lòng mà buột miệng ra.

Nhưng sau đó, hắn lại bình luận tiếp: "Ài! ...Tư thế này cũng cực kỳ hoàn mỹ, ngón tay cũng rất mảnh mai, đôi má đào không chê vào đâu được, bờ eo thon thả lại càng hấp dẫn!...Ài! Ta không tin là ta không thể tìm thấy khiếm khuyết trên người ngươi!" dừng lại một chút rồi Hoa Lân lại lẩm bẩm: "Ngón tay này, hình như hơi gầy guộc quá. Ách! Xem ra không phải....Mái tóc? Đầu ngón chân?...Ha ha ha! Ta nhận ra rồi, ngươi ít nhất cũng đã mấy ngàn tuổi, đối với ta mà nói, ngươi thật sự là một lão thái. Ha ha ha...!"

Hoa Lân bỗng nín bặt tiếng cười bởi vì hắn phát hiện nữ tử kia vẫn hoàn toàn bất động, nhưng quan trọng hơn cả chính là Hoa Lân thấy được sự cô độc thật sâu trong mắt nàng.

Hắn đột nhiên nhận ra bản thân mình đã rất quá đáng, mấy ngàn năm nay, mình có lẽ là người duy nhất mà nàng ta được gặp gỡ. Nhưng vừa rồi mình

chỉ mải ngắm nghía nàng, tự nhiên cười cười, nói nói. Vì vậy hắn bất giác nổi lên lòng thương xót đôi với nàng, ánh mắt cũng chậm rãi khôi phục lại bình tĩnh.

Hai người vẫn ngồi như vậy, nhìn nhau thật lâu, thật lâu, nữ tử kia thuỷ chung vẫn không hề nói một lời. Nếu đôi mắt trong veo tựa mặt hồ của nàng không lộ ra cảm tình phức tạp thì Hoa Lân nhất định sẽ tưởng nàng đích thực là một tác phẩm nghệ thuật. Qua ánh mắt nàng, Hoa Lân nhận thấy rất nhiều điều: có bi thương, có ngạo khí, có thống khổ, đôi chút sôi nổi lại kèm theo cả bất lực, đương nhiên, Hoa Lân còn thấy cả sự phẫn nộ cũng như sát khí. Thứ duy nhất không hiện diện, đó là niềm vui sướng!

Đây là một loại giao tiếp tâm linh, một dạng trao đổi cảm xúc. Hoa Lân rất muốn xoa dịu nỗi thống khổ của nàng nên ôn nhu hỏi: "Ngươi tên là gì vậy?". Câu này vừa thoát ra khỏi cửa miệng, Hoa Lân đã cảm thấy hối hận bởi vì hắn cho rằng nàng nhất định sẽ vẫn im lặng.

Thế nhưng, mỹ nhân kia đột nhiên trả lời!

"Trữ Tiêm Tuyết..."

Hoa Lân không thể tin vào lỗ tai mình nữa nên lẩm bẩm nhắc lại: "Trữ Tiêm Tuyết". Hoa Lân đang muốn hỏi thêm gì đó nhưng bỗng phát hiện không thể tìm được đề tài nào, hai người cứ thế lại chìm trong yên lặng.

Thật lâu sau, Hoa Lân cố gắng lắm mới từ trạng thái trầm mặc, thanh tỉnh trở lại, cười hắc hắc nói: "A! Ta còn một bằng hữu bên ngoài, ta đưa hắn vào rồi nói chuyện tiếp, kẻo hắn nghi ngờ ta độc chiếm bảo vật. Ha ha..."

Nữ tử tuyệt sắc kia chợt kêu lên: "Chờ chút! Ngươi còn có bằng hữu bên ngoài!"

Hoa Lân: "Đúng thế! Ta sẽ lập tức quay lại!"

Nữ tử tuyệt sắc dáng vẻ rất đỗi nghiêm trang nói: "Trong tay ta quả thật có bảo vật, hơn nữa nó là món đồ cuối cùng. Nếu bây giờ ngươi gọi bằng hữu lại đây thì ta không có cách nào chia được cho cả hai ngươi...Ngươi là người thứ tư hữu duyên tương ngộ nên xét về lí sẽ được ưu tiên hơn người thứ năm. Vậy nhé? Trước tiên ngươi thu nhận bảo vật này rồi đáp ứng ta ba điều kiện, ta xin cam đoan sẽ không tiết lộ về chuyện bảo vật trước mặt bằng hữu của ngươi."

Hoa Lân sửng sốt, thấy trong tay nàng bỗng xuất hiện một viên châu trong suốt, sáng rực, giật mình hỏi: "Đây là bảo bối gì thế?"

Nàng ta mơ hồ nói: "Đây là Ngưng Thần Đan do ta luyện thành, nó bao hàm mấy ngàn năm công lực của ta. Nếu ngươi nuốt vào có thể lập tức đột phá lên cấp tu chân thứ mười: "Thần Hợp Kì". Tuy nhiên, ta cần ngươi giúp ba việc, ngươi có thể đáp ứng không?"

Hoa Lân nghe vậy vô cùng kinh ngạc, trong lòng không ngừng kích động. Mặc dù tu vi của hắn còn hạn chế những cũng biết Thần Hợp Kì là thế nào, bất kỳ ai đạt tới cảnh giới này đều vang danh khắp Tu Chân Giới, kẻ tu chân nào chẳng bị điều này hấp dẫn, huống chi là Hoa Lân?.

Hoa Lân đối với mọi sự đều có nguyên tắc của mình, dù hắn cũng có chút tham lam nhưng vẫn cẩn trọng hỏi: "Trước tiên ngươi nói cho ta nghe ba điều kiện được không?"

Nữ tử tuyệt sắc kia nghe vậy liền cười lạnh nói: "Yên tâm đi! Ta đâu có bắt ngươi đi tìm cái chết. Bây giờ ta chưa thể nói cho ngươi biết rõ được. Ngươi có thể đáp ứng hay không?".

Nội tâm Hoa Lân diễn ra đấu tranh kịch liệt, thầm nghĩ: đáp ứng thì đáp ứng, chỉ có ba điều kiện thôi mà! Nếu ta đạt tới cảnh giới tu chân thứ mười thì sẽ đủ thực lực liều mạng với bọn Phần Âm Tông, không chừng có thể lập tức giải thoát được Thượng Quan Linh! Ha ha ha ha...! Nếu thực sự làm được điều đó, có lẽ bán cả linh hồn mình cũng được, rốt cục có nên đáp ứng nàng không nhỉ?

Nữ tử kia thấy hắn vẫn do dự, đột nhiên cười duyên nói: "Còn nữa! Ta còn tặng ngươi một món thù lao nữa. Một ngày nào đó, ta thoát hiểm được, ta có thể cho ngươi tuỳ ý sai khiến trong mười hai canh giờ, cho dù ngươi yêu cầu ta làm gì, ta đều đáp ứng..."

Hoa Lân vừa nghe lời này lập tức cảm thấy bất ổn, toàn thân như bị một biển lửa rừng rực nhanh chóng thiêu đốt. Ngẩng đầu nhìn lên, nữ tử kia toát lên vẻ kiều my, dịu dàng, ánh mắt trong veo như chấn nhiếp hồn phách, tấm thân hoàn mỹ càng làm cho mụ mị tâm trí. Hoa Lân cảm nhận như trong óc vang rền sấm chớp, lúc này không thể không thừa nhận nàng đúng là xinh đẹp vô song trong thiên hạ, cho dù là người tu chân cách nào kiềm chế được. Hắn tựa

như đang đứng bên bờ vực thẳm, mọi quyết định đều sẽ thay đổi lớn lao cuộc đời hắn. Trong khi Hoa Lân đang chìm trong trạng thái miên man mê sảng, sắp sửa sụp đổ thì hắn lại nhớ tới Thượng Quan Linh.

Trong lúc mơ màng, Hoa Lân ngờ ngợ như nhìn thấy đôi mắt trong suốt của Thương Quan Linh đang chăm chú nhìn mình. Ánh mắt kiên định của nàng phảng phất như muốn nói lên điều gì, vừa chan chứa chân tình, vừa như chờ đợi mỏi mòn. Đột nhiên bóng người trước mắt hắn vụt tắt, vừa đúng lúc đó thân hình Diệp Thanh lại xuất hiện, bắt đầu làm tâm linh rung động mãnh liệt, Hoa Lân định lớn tiếng gọi: "Thanh Thanh...", bỗng trước mắt lại chuyển sang tướng mạo của sư phụ hắn: "Đồ đệ ngoan! Sau khi rời khỏi đây ngàn vạn lần phải ghi nhớ, ngươi chính là niềm tự hào của Thiên Sơn, hãy lấy Vị Kính làm gương, lấy thiện lương thành tâm đối xử với mọi người, bằng nhân cách cao thượng của mình mà khuất phục đối thủ! Ngươi nhất định phải ngẩng cao đầu làm người, làm cho cả Thiên Sơn biết ngươi là đường đường, chính chính, đỉnh thiên lập địa...".

Hoa Lân đột nhiên tỉnh ngộ, cuộc sống bản thân cũng như thân nhân đang nóng ruột chờ mong, tuyệt không thể để mình buông thả, từng bước lún sâu vào sai lầm được. Nêu giờ đây mình dây dưa mờ ám với nữ tử này thì tất lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục, còn nói gì đến việc giải cứu Thượng Quan Linh nữa? Huống hồ, nữ tử kia không dám tiết lộ trước ba điều kiện, khẳng đinh là việc phi luân thường đạo lí, nhất định phải đề phòng. Vì vậy, trong lòng quyết định dứt khoát, hắn chợt bật cười ha hả nói: "Nguy hiểm quá! Nguy hiểm quá! Thiết tưởng Tiểu Lân ta anh minh một đời, hôm nay thiếu chút nữa gục ngã dưới tay ngươi. Không còn thời gian rảnh để đùa giỡn với ngươi, để ta đi gọi bằng hữu vào đây rồi nói chuyện tiếp!"

Nữ tử kia thấy chuyển biến bất ngờ như vậy, thản nhiên cười nói: "Ấy! Động vật nhỏ bé trên vai ngươi đáng yêu quá! Nó tên là gì thế?"

Hoa Lân lúc này mới để ý Tiểu Bạch đang nằm dài trên bả vai mình nên mới sang sảng cười: "Hắc hắc.....Nó gọi là Tiểu Bạch!"

Nói đến đây, Hoa Lân mới chợt nhớ đã cả ngày nay Tiểu Bạch chưa ăn gì nên tay phải liền bắt quyết, quả nhiên ở đây có thể mở được không gian "Phần Tinh Luân", liền túm lấy Tiểu Bạch đang ngủ say nhét vào, tiếp đó thu hồi Hà Chiếu Kiếm, thay cho thanh kiếm nhặt được Tô Lôi. Lúc này hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Nữ tử kia chậm rãi đặt người nằm xuống, càng thêm vẻ nhu tình, buồn rầu nói: "Ngươi tên là gì nhỉ? Mà nhất định phải quay lại đấy nhé! Dù sao chăng nữa, chúng ta vẫn có duyên số mà..."

Thấy nàng ta tính khí thất thường, Hoa Lân bèn lắc lắc đầu đáp: "Tên ta là Long Tại Trần..."

Nào ngờ, nàng nghe vậy liền sửng sốt nói: "Ngươi là Long Tại Trần? Hì hì hì...Vừa rồi sao ngươi lại tự xưng là Tiểu Lân? Đừng vội có thành kiến với ta vậy chứ! Mà thôi, ta cũng chẳng truy cứu làm gì. Nếu muốn ra ngoài, ngay ở lối vào, phía sau ngươi chừng ba mươi trượng, trên đỉnh đầu, trên đỉnh có một Ngũ Hành Trận nhỏ xíu. Ngươi thật nhẹ nhàng dùng ngón tay phát ra chân nguyên, nhấn chính xác vào trung tâm Ngũ Hành Trận là có thể dễ dàng rời đi!"

Hoa Lân cũng không muốn lằng nhằng thêm, chắp tay nói: "Cảm tạ đã hướng dẫn", nói xong dứt khoát quay đầu bỏ đi.

Lùi lại phía sau ba mươi trượng, trên khoảng không phía trên có hiện diện một Ngũ Hành Trận vô cùng nhỏ bé, nếu không được nàng ta dặn trước thì thực sự khó mà phát hiện được. Không chút chần chờ, xuất ra một luồng chân khí lên đầu ngón tay, hắn điểm nhanh lên trận pháp trên không trung, chỉ thấy bạch quang vụt sáng, Hoa Lân đã về tới Phệ Hồn Cốc...

Chương 8: TUYỆT ĐỐI DỤ HOẶC

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: TuLaDaiDe

Biên tập: Thê tử TuLaDaiDe

Nguồn: 4vn.eu

Nội dung ẩn tại http://4vn.eu :

Lúc này, bên ngoài mặc dù trời vẫn tối như mực nhưng đằng đông những đám mây đen đã có dấu hiệu chuyển dần sang sắc trắng. Lộ Á Phi phẳng phất

như đang đối thoại với ai đó, ngước đầu nhìn lại, Hoa Lân kinh ngạc phát hiện kẻ đang đối diện với Lộ Á Phi chính là Trác Văn Ảnh!

Thấy hắn quay lại, Lộ Á Phi mừng rỡ nói: "Ta biết Long huynh đệ trở lại ngay mà, tên kia cứ khăng khăng đòi gặp ngươi...hắc hắc! Thêm nữa, tình hình bên đó thế nào rồi?"

Hoa Lân thấy tên ác quỷ đằng xa xa đang chằm chằm mình với ánh mắt căm hận nên cố ý châm chọc nó: "Lộ thiếu hiệp! Phải chẳng vừa rồi có thằng du côn nào sđã nói xấu sau lưng ta?"

Lộ Phi Á ha hả cười: " Quả đúng vậy! Quả đúng vậy!"

Trác Văn Ảnh hung hăng nói: "Xú tiểu tử! Ngươi đừng vội đắc ý, bị giam cầm dưới đó

chính là một ác linh ngàn năm, các ngươi cẩn thận kẻo chết mà không có đất chôn."

Hoa Lân nhếch mép cười nói: "Xem ra ngươi cũng từng xâm nhập vào trong đó?"

Trác Văn Ảnh lộ ra một tia cười nham hiểm: "Không sai! Nàng thậm chí có thể coi như là sư phụ ta, nhưng

ngươi đừng tưởng rằng nàng là người tốt nhé, đến lúc đó đừng trách ta không nhắc nhở trước ngươi!"

Lộ Á Phi thấy hai người kia không ngớt cãi vã, đột nhiên nói chen vào: "Huynh đệ! Chẳng lẽ trong đó thật sự có một ác linh ngàn năm?"

Hoa Lân trầm ngâm một hồi rồi bỗng ngẩng đầu đáp: "Theo như nhận định của ta thì nàng nhất định không phải là người xấu. Chi bằng ngươi cũng xuống xem đi, chỉ có điều ngươi ngàn vạn lần nên chú ý, đừng để ba điều kiện của nàng ta mê hoặc"

Lộ Á Phi: "Ba điều kiện gì?"

Hoa Lân: "Ài! Ngươi tự mình xuống thẩm tra thì hơn, không lại nghi ngờ ta chiếm đoạt tất cả bảo vật. Hắc hắc..."

Lộ Á Phi: "Ngươi nói gì vậy? Ta đâu phải hạng người tiểu nhân đâu mà lại nghĩ như vậy!"

Hoa Lân không chần chờ thêm nữa, kéo hắn tới trước mặt tấm bia, ngón chỏ lại nhanh chóng xẹt qua đồ án Ngũ Hành Trận, mồm lẩm nhẩm: "Giới động thiên địa kinh, Phong thần mạc bất xuất!...Mở!"

Trong nháy mắt bạch quang loé lên, Hoa Lân đã kéo Á Lộ Phi đến trước mặt, nhưng là hắn đã đi mất còn bản thân Hoa Lân thì lại dò dò từng bước một. "Bá" một tiếng, Hoa Lân lập tức thấy mình váng hết đầu óc, mắt hoa lên, đạo bạch quang này thật là lợi hại ngoài sức tưởng tượng. Trác Vô Ảnh ở phía sau đột nhiên ha hả cười to: "Xú tiểu tử! Không có hắn ở bên cạnh bảo vệ, lần nay ngươi chết chắc rồi...Các huynh đệ, giết hắn cho ta!"

Hoa Lân kinh hãi thập phần, chỉ thấy tất cả bóng đên bao vây xung quanh đều tiến lên, cả một cỗ áp lực hắc ám ập tới, khiến người ta không khỏi hãi hùng, . Nhưng Hoa Lân bỗng ngửa mặt lên trời cười nói: "Trác tiểu tử! Ngươi thật sự quá ngu dốt. Rõ ràng thấy ta có thể một mình xâm nhập Phệ Hồn Cốc lại mơ tưởng dễ dàng đối phó với ta ư? Ha ha ha...", đột nhiên toàn thân hắn khởi phát một trận hồng quang, hơn hai mươi ác linh xung quanh không kịp tránh né, trong nháy mắt bị thiêu thành tro bụi. Hoa Lân thần tốc xoay người đánh về phía Trác Vô Ảnh đồng thời quát to: "Chạy đâu cho thoát?".

Tên Trác Vô Ảnh bị hắn làm cho hoảng hồn, vỡ mật, quay đầu bỏ chạy, vất vả lắm mới chui vào được trong bụi cỏ, run cầm cập nói vọng ra: "Ngươi....ngươi mang theo tiên khí gì thế?"

Hoa Lân thấy nó đã ẩn nấp mất, rất khó để truy đuổi đành dừng lại đáp: "Ngươi đừng nghĩ dựa vào môi trường của Phệ Hồn Cốc mà có thể hoành hành tác quái. Một ngày nào đó, ta nhất định sẽ phá tan Phệ Hồn Cốc rồi đánh xcho ngươi hồn bay phách tán. Hừ! Ngươi cứ chờ đấy!"

Bởi vì Hoa Lân lo lắng Á Lộ Phi không kiềm chế được trước sự hấp dẫn xcủa "Ngưng Thần Đan", vội vàn quay lại trước tấm bia đá, đã thấy tấm bia kia lúc này đã biến thành trong suốt, ngạc nhiên vô cùng bèn ngẩng đầu nhìn về hướng đông.

Chỉ thấy mây đen phía chân trời đã dần dần chuyển sang trắng toát mà ác linh xung quanh cũng bỗng nhiên "Oa" lên một tiếng biến mất sạch. Hoa Lân thầm nhủ lòng nguy rồi, rõ ràng trời đã sắp sáng hẳn nên vội vội vàng vàng khởi vận hoả diễm trong cơ thể, nhanh chóng lia nhanh lên mặt tấm bia, nhưng thử liên tục hai lần vẫn không thể nào mở được trận

pháp kia. Lúc này, tấm bia đá đã trở thành hoàn toàn trong suốt, biến mất không để lại chút dấu vết nào ngay trước mặt hắn.

Hoa Lân đây thực sự rất đỗi lo âu, nhưng hắn cũng nhanh chóng chấn tĩnh trở lại, thầm trách bản thân thật ngốc ngếch, trong miệng chầm chậm lẩm bẩm: "Giới động thiên địa kinh, Phong thần mạc bất xuất!...Mở!'.

Lúc này hắn đã hoàn toàn đứng trên lớp cỏ dại, trước mặt căn bản cũng không có tấm bia nào cả, nhưng dựa vào trí nhớ, ngón tay Hoa Lân chỉ lên khoảng không liên tục múa may một hồi. Chỉ thấy bạch quang chợt loé, "Sưu" một tiếng, hắn cuối cùng cũng tiến nhập được Phong Thần Bảng.

Hoa Lân thở phào nhẹ nhõm, vừa quay lại thì phát hiện Lộ Á Phi đang cùng nữ tử kia đàm luận, nhưng nhìn vẻ mặt của Lộ Á Phi không khỏi có cảm giác dị thường. Hoa Lân thầm buồn cười, nghe chừng định lực của gã Lộ Á Phi này cũng chẳng khác mình là bao. Vì vậy hắn chậm rãi bước tới, bâng quơ lên tiếng cắt ngang lời bọn họ: "Hai vị đàm đạo thế nào rồi!"

Nữ tử tuyệt sắc kia cười khúc khích nói: "Hắn đã đáp ứng ba điều kiện của ta, người ta đâu có giống ngươi, hẹp hòi như nữ tử, chẳng giống nam nhân chút nào!", đoạn lại quay sang Lộ Á Phi cười nói: "Tiểu Phi...! Ngươi xem phải vậy không?"

Nữ tử này quả nhiên là một trang quốc sắc thiên hương, vạn phần xinh đẹp, nàng mới khẽ cười thôi mà đã tựa như trăm hoa đua nở, làm cho Lộ Á Phi nhất thời lộ ra thái độ ngượng ngùng, vẻ mặt dần dần không không chế nổi nữa.

Hoa Lân đứng một bên, thấy nữ tử này liếc mắt đưa tình với Lộ Á Phi, trong lòng phát sinh cảm giác khó hiểu vì vậy vội vàng thúc tay sang Lộ Á Phi rồi hỏi: "Huynh đệ! Ngươi đồng ý làm gì cho nàng ta?".

Kỳ thật định lực xcủa Lộ Á Phi còn kém xa Hoa Lân, tâm trí chấn sđộng, lúc này mới tỉnh táo trở lại, trầm giọng nói: "Chỉ là vài lời hứa vặt vãnh, ta tự tin có thể giúp nàng được!"

Hoa Lân hốt hoảng nói: "Cái gì? Ngươi thực sự đã hứa giúp nàng?".

Lộ Á Phi cụt hứng, bực dọc nói: "Thì sao nào? Việc này ngươi cũng quản à?"

Hoa Lân xcòn sđang sđinh nói thêm thì Lộ Á Phi quay sang nữ tử kia hỏi: "Đúng rồi! Tên nàng là gì?".

Hoa Lân và nữ tử kia cơ hồ đồng thời cất tiếng đáp: "Nàng tên là (Ta tên là) Trữ Tiêm Tuyết!"

Lộ Á Phi thấy hai người kia ăn ý như vậy liền phát sinh cảm giác khác lạ trong lòng nên ra vẻ đại nghĩa trượng hiệp nói: "Ta nhất định giúp nàng thoát ra ngoài, hãy chỉ cho ta phương pháp".

Cặp mắt trong veo của Trữ Tiêm Tuyết đột nhiên sáng ngời, giọng nàng run run nói: "Không được đâu! Với tu vi của ngươi bây giờ thì không thể nào cứu nổi ta được, muốn mở chiếc "Phạm Tình Chung" này phải mượn được một món tiên khí mới xong, Thực ra, chỉ cần qua mấy trăm năm nữa là ta có thể tự thân thoát ra được. Nhưng cả mấy ngàn năm nay, ta chỉ được gặp có người, cái cảm giác cô đơn này liệu các ngươi có thấu hiểu được chăng?"

Hoa Lân bỗng cảm thấy nàng ta thật tội nghiệp nên không khỏi thốt lên: "Ngươi yên tâm đi, ta nhất định giúp ngươi..."

Trữ Tiêm Tuyết đột nhiên ngắt lời: "Ta không cần các ngươi thương hại đâu! Nếu các ngươi muốn giúp ta, nhất định ta sẽ trả thù lao xứng đáng!"

Lộ Á Phi cũng chân thành nói: "Nàng cứ nói thẳng ra, chúng ta cũng chẳng cần thù lao gì cả!"

Hoa Lân bất giác bị dáng vẻ nức nở, đáng thương làm cho động lòng, hai tay vô ý đặt lên chiếc Phạm Chung trong suốt kia. Hắn thực sự không thể hiểu nổi, sao một tầng kết giới trong suốt như vậy lại có thể vây hãm một người sống được chứ? Vì vậy bàn tay gia tăng thêm vài thành lực đạo, xung quanh lập tức lún xuống nửa tấc. Hắn tưởng rằng có khả năng đột phá nên mạnh bạo phát lực ấn xuống tiếp...

Trong khoảng khắc này, hăn phát hiện bàn tay tiếp xúc với một lớp nhu nhuyễn vô lực, lại thấy một vằn nước hình cầu khuyếch tán ra bốn phía, mặt ngoài của kết giới đột nhiên lăn tăn hiện ra hàng loạt văn tự cực kì khó hiểu. Bỗng nhiên, các văn tự kia rung chuyển mãnh liệt, hướng về phía bàn tay của Hoa

Lân hung hãn đánh tới với một đạo lực thập phần cường đại. Chỉ nghe "Á!" một tiếng, hắn bị đánh văng ra ngoài hơn hai trượng

Trữ Tiêm Tuyết run giọng nói: "Ngươi không sao chứ?"

Hoa Lân vòng tay gãi gãi gáy, đứng lên chửi rủa: "Nó thật là...lợi hại quá! Ta đánh ra ba thành công lực, nó đáp trả lại với uy lực mười hai thành! Không xong, để ta thử lại mới được!", lúc này hắn rút bảo kiếm, ngưng khí chuẩn bị chém xuống.

Trữ Tiêm Tuyết kinh hãi hô to: ""Ngươi điên rồi sao? Mau dừng tay lại!".

Lại thấy Hoa Lân vẫn lưỡng lự, nàng chợt lạnh lùng nói: "Các ngươi cũng nên đi đi. Sau mấy trăm năm nữa, ta sẽ tự thoát ra ngoài!"

Lộ Á Phi dần dần khôi phục lại phản ứng, thầm xấu hổ vừa rồi tâm thần mình bị chấn nhiếp, lúc này thấy lời nói Trữ Tiêm Tuyết lạnh lùng như vậy, biết tâm địa nàng không hề ích kỉ nên chậm rãi lên tiếng: "Theo lời Trữ cô nương, phải dùng đến một món tiên khí mới giải cứu được nàng, chẳng biết đó là bảo bối

gì của tiên gia? Còn nữa, xin hỏi tiên khí đó có thể tìm kiểm ở nơi nào?"

Trữ Tiêm Tuyết nhìn hắn một cái thật sâu rồi nói: "Ta cũng chẳng dấu gì các ngươi, Phong Thần Bảng chính là là của Thánh Thanh Viện. Nếu muốn cứu ta, có thể phải đối địch với cả Thánh Thanh Viện, ngươi chấp nhận chứ?"

Lộ Á Phi ngạc nhiên vô cùng thốt lên: "Ấy? Thánh môn..."

Nhưng Hoa Lân nghe thấy ba chữ "Thánh Thanh Viện" liền bốc cơn giận dữ, lớn tiếng nói: "Hừ! Thánh Thanh Viện là cái thá gì chứ? Ngươi cứ nói, ta nhất định sẽ giúp ngươi!"

Lộ Á Phi giật thót mình, nhìn Hoa Lân, thầm nghĩ người này vừa rồi còn nhận hắn là bằng hữu của Thánh Thanh Viện, mà sao bây giờ lại tỏ ra thù hận người trong Thánh môn vậy nhỉ?

Hoa Lân vốn không phải người bốc đồng, chỉ là loáng thoáng nhận ra Trữ Tiêm Tuyết kông phải loại người xấu xa, đây là một loại cảm giác kỳ lạ. Cho nên bệnh cũ lại tái phát, vừa hắn xoa xoa hai tay vừa nói: "Điều

này...ta cũng thắc mắc chút ít, ngươi có thể tặng ta caí gì? Hắc hắc...". Thực ra, hắn tưởng Trữ Tiêm Tuyết đã trao "Ngưng Thần Đan" cho Lộ Á Phi, bản thân không hưởng chút lợi lộc nào, thật không đành lòng chút nào.

Nhưng Trữ Tiêm Tuyết bị hắn làm cho lúng túng, vừa rồi người này hiên ngang từ chối cự tuyệt điều kiện của mình, lúc này chẳng hiểu sao lúc này lại khăng khăng đòi hỏi mình thù lao? Chẳng lẽ lúc trước hắn cố tình giả vờ?

Thế nhưng Lộ Á Phi cũng là một người chính trực, luôn luôn hào sảng, bỗng cười ha hả nói: "Huynh đệ của ta đã quyết định giúp nàng, ta đương nhiên cũng không thể chối từ được. Có điều, ta từng nghe người ta nói, chỉ cần vào được Phong Thần Bảng, ít ra cũng học được ít nhiều tiên thuật siêu phàm. Chẳng biết, cô nương có thể thi triển đối chiêu được không?"

Trữ Tiêm Tuyết hơi sửng sốt, che miệng cười duyên nói: "Ngươi vừa gọi ta là gì?...Cô nương?"

Lộ Á Phi lại bị thần thái kiều mị của nàng ta hớp hồn, nhưng lập tức hồi phục phản ứng, nói: "Nếu không thoả đáng thì gọi nàng là muội muội được chăng?"

Trữ Tiêm Tuyệt đột nhiên hừ lạnh một tiếng rồi nói: "Được rồi! Nếu không cho xcác ngươi thưởng lãm một chút chắc các ngươi không tin ta...", nói xong, nàng bắt đầu chuyển mình, xung quanh người phát ra liên miên linh khí, bao bọc lấy thân thể hoàn mỹ của nàng, đích lực toát lên thần thái của một vị tiên tử.

Hoa Lân cùng Lộ Á Phi bị nàng làm cho sững sờ, đứng như trời trồng tại đương trường, mặc dù còn cách một đạo cấm chế nhưng màn linh khí mênh mông của Trữ Tiêm Tuyết ép hẳn ra bên ngoài. Dựa vào công lực của nàng ta lúc này thì e rằng đã sớm đạt cảnh giới tu chân tầng thứ mười hai "Đại Thừa Kì" trong truyền thuyết, như vậy bảo sao không làm cho người khác khiếp sợ. Điều này làm cho Hoa Lân và Lộ Á Phi đều cảm thấy bất ổn, nếu nàng ta đã đạt tới cảnh giới đại thừa siêu việt thì có thể đã phi thăng lên Tiên giới, nhưng sao đến giờ nàng vẫn ở lại nhân gian? Cho dù cấm chế có lợi hại đến đâu thì vẫn không thể ngăn trở được lực lượng phi thăng, rốt cục nàng ta còn chờ đợi điều gì?

Hoa Lân cùng Lộ Á Phi không khỏi liếc mắt nhìn nhau, trong đầu đều hiện lên một ý niệm đáng sợ. Bọn họ vừa nảy ra một kết luận ngoài sức tưởng tượng: bản thân Trữ Tiêm Tuyết không muốn phi thăng! Hơn nữa trước kia, tại Đại Thừa Kì, nàng đã thay đổi phương hướng tu chân, thậm chí đã sớm thoát ly con đường tu chân thông thường. Chẳng lẽ nàng ta đã nhập ma? Nhưng cũng không đúng, cho dù như vậy thì nàng cũng đã tiến nhập Ma giới rôi mới đúng!

Nội tâm của Hoa Lân và Lộ Á Phi thật sự không ngừng chấn động phi thường. Bọn họ hiểu được, một khi thoát khỏi cấm chế, với tu vi này, Trữ Tiêm Tuyết hoàn toàn có thể tung hoành cả Tu Chân Giới cho dù là binh giải đã tu thành chân nhân (*) cũng vô phương ngăn cản được nàng. Trời ơi! Nếu nàng ta muốn xâm hại nhân gian thì có lẽ tất cả Thánh Thanh Viện liên thủ lại cũng không phải đối thủ.

Trữ Tiêm Tuyết mấy ngàn năm trước đã bị người ta dùng một cấm chế khủng bố. Nếu tính tiếp, mấy ngàn năm sau, thực lực nàng ta càng trở thành độc nhất vô nhị trong thiên hạ. Hoa Lân và Lộ Á Phi rốt cục đã có

cảm giác vô cùng sợ hãi, nếu thả nàng ra, thì có thể sẽ....

(*)Chú thích:

"Chân nhân": Theo "Đạo giáo thần tiên phổ", trừ Tây Vương Mẫu cũng Bát Tiên .v.v..thì tiên nhân bên ngoài Thiên đình gọi là "chân nhân", thường chiếm số đông trên Tiên giới.

Chương 9: SỰ XUẤT HỮU NHÂN

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: [color=Blue]MacVanDanh

Biên tập: MacVanDanh

Nguồn: 4vn.eu - http://4vn.eu/forum/index.php

Chúc mừng sn mattroivedem297 và tepga huynh đệ

Nội dung ẩn tại http://4vn.eu :

Lô Á Phi do dự hồi lâu không quyết, Hoa Lân trên mặt cũng đầy vẻ kinh ngạc.

Nhưng sau một lúc hắn chợt nảy ra một suy nghĩ khác. Vừa rồi tự thân Ninh Tiêm Tuyết có nói, phải hơn ngàn năm sau nàng ta mới có đủ thực lực để đột

phá cấm chế. Vậy tại sao ta không thuận thế giúp cô ta một ân huệ, không chừng tương lai vì thế mà có thể kiềm chế bớt cô ta cũng không chừng! Vì vậy ha ha cười lớn:

- Quả nhiên lợi hại! Ta tin rằng ngươi làm được ...

Vừa dứt lời,Hoa Lân phát hiện một nguồn chân nguyên cường đại từ trong cấm chế truyền đến, trong nháy mắt tiến nhập vào trong cơ thể mình khiến hắn sợ tới mức kinh hoảng kêu lên:

- Uy! Ngươi đang làm cái gì vậy?...

Lộ Á Phi lúc này hiển nhiên cung đang gặp tình huống tương tự, hỏang sợ nói:

- A, Ninh Tiêm Tuyết, rốt cục chuyện này là như thế nào?

Chỉ nghe Ninh Tiêm Tuyết chánh sắc bảo:

- Vì ta muốn các ngươi tuyệt đối có thể thực hiện lời hứa, cho nên ta mới thi triển "Khiên dẫn đại pháp" trực tiếp giúp các ngươi đề thăng một tầng cảnh giới.Chú ý, ta bắt đầu đây...

Lập tức Hoa Lân cùng Lộ Á Phi hai người đều bị một nguồn chân khí mênh mông làm cho không nói ra lời, chân nguyên mờ ảo trong kinh mạch nhanh chóng lưu chuyển. Bọn Hoa Lân hai người sợ tới mức mặt đổ mồ hôi lạnh, bọn họ ngàn vạn lần không tưởng được Ninh Tiêm Tuyết có thể tùy ý xâm nhập kinh mạch của chính mình. Vì vậy, cấp tốc ngồi xuống, liều mạng dẫn cỗ chân khí mờ ảo kia nhanh chóng vận hành.

Đến lúc này có thể dễ dàng nhận thấy phương thức tu hành của Hoa Lân và Lộ Á Phi tuyệt không giống nhau.

Lộ Á Phi thân là truyền nhân duy nhất của nhà họ Lộ, một thân chân khí cực thuần chánh mà cũng rất hùng hậu. Nhưng bởi vì hắn đã tu luyện tới tầng thứ 7 trong Nguyên anh cảnh giới, cho nên tiến triển ngược lại kém hơn một chút.

Nhưng Hoa Lân thì lại không giống vậy. Hắn sơ bộ đã luyện đến Đan thành sơ kì (= tiền kì), hơn nữa song tu hai loại tâm pháp, cho nên tốc độ chuyển hóa năng lượng rất nhanh chóng. Chỉ thấy nội đan của hắn có thể chia làm ba loại thanh sắc, một đạo sương trắng

"phiêu miễu" quán nhập trong cơ thể vận hành một vòng kinh mạch, rồi trực tiếp bị ngoại tầng quanh mang màu trắng của nội đan nhanh chóng hấp thu. Hắn cũng phát hiện ra rằng, nội đan của chính mình theo dòng chân khí quán nhập mà nhanh chóng sinh trưởng. Ba tầng quang sắc hồng, lục, bạch không ngừng chuyển hoán năng lượng, gần hết hai canh giờ đã nhanh chóng chế luyện năng lượng hấp thu từ bên ngoài vào thành chân khí của chính mình. Lúc này nội đan của hắn đã biến thành " liễu kê đản bàn" (cụm từ này không dịch được, các cụ giúp lão thư sinh ta với) cực nhỏ. Hắn đột nhiên phát hiện nội đan tu luyện đến đây tựa như là mình có them một loại nguyên thần vậy.

Hoa Lân trong long vui mừng như điên, cố ổn định tâm tính, dùng tinh thần lực quán nhập vào bên trong nội đan. Đột nhiên bên tai truyền đến âm thanh ôn nhu của Ninh Tiêm Tuyết :

- Không còn cách nào khác, ta chỉ có thể giúp ngươi đột phá tầng thứ 7 của Nguyên anh kì, nếu không tất có hung hiểm. Ngươi ngàn vạn lần phải nhớ kĩ, lần này ngươi đột phá quá nhanh, sau này phải thường

xuyên tu luyện củng cố nguyên anh mới được. Còn nữa, ta cũng khuyến cáo ngươi, phương pháp tu luyện hiện giờ của ngươi mặc dù tốc độ rất nhanh nhưng cũng hung hiểm vạn phần, ta khuyên ngươi tốt nhất nên phế bỏ đi, tìm phương pháp khác tái luyện.

Hoa Lân lập tức kháng nghị nói:

- Ngươi nói vậy là có ý tứ gì? Tại sao lại khuyên ta tự phế bỏ võ công của mình?

Hoa Lân vừa nói ra, đột nhiên cảm thấy kì quái, bản thân bây giờ rõ ràng đang chìm vào trạng thái không minh, không biết như thế nào mà lại gặp người ở đây? Còn đang suy tưởng thì nghe Ninh Tiêm Tuyết cười lạnh nói:

- Hừ, lời thật khó nghe! Ngươi cứ chờ đó mà nổ tan xác đi, Ngươi cũng biết tất cả những lời ta vừa nói ra đều là chân thật... mà thôi, khi nào ngươi tỉnh lại ta có vài vấn đề cần hỏi, bây giờ trước tiên ngươi chậm rãi mà tiêu hóa đi...

Nói xong, thanh âm của Ninh Tiêm Tuyết cũng dần đi xa. Trong nháy mắt, tinh thần lực của Hoa Lân cũng

thành công tiến nhập vào trong nội đan , tựa như chính mình cũng trở thành một linh hồn đồng dạng vậy, đây là một cảm giác cực kì kì lạ, không thể nói hết thích ý trong lòng hắn. Vì vậy hắn khống chế nội đan trong cơ thể mình "du lịch" xung quanh thấy nó thập phần nghe lời, điều này làm cho Hoa Lân cực kì hưng phấn. Đương nhiên hắn cũng phát hiện khị bị mình khống chế thì ít nhiều nội đan có chút trì đốn, nhưng hắn cũng hiểu đấy là do nguyên anh của mình mới thành lập chưa được củng cố, cho nên cũng không lấy làm để ý.

Cũng không biết đã trải qua bao nhiêu thời gian, Hoa Lân từ trong đả tọa tỉnh lại, đột nhiên có cảm giác chính mình trở nên thần thanh khí sảng(tâm thần nhẹ nhàng, sảng khoái). Hắn mở to mắt nhìn xuống hai tay mình thì thấy da tay cũng trở nên mượt mà hơn nhiều, liền vỗ vỗ lên mặt nói: "Đợi lát nữa nhất định phải kiếm một cái gương xem thử, nói không chừng ta càng trở nên anh tuấn hơn? Ha ha...

Tự hân thưởng mình một phen, Hoa Lân mới quay đầu lại nhìn Lộ Á Phi . Thấy hắn vẫn đang liều mạng

luyện công, xem ra nếu là hấp thu năng lượng ngoại giới thì công pháp của hắn còn kém mình xa.

Hoa Lân quay đầu lại chuẩn bị cảm ơn Ninh Tiêm Tuyết mấy câu thì thấy cô ta đang nằm ngủ trên "Thảo địa". Xuyên qua tầng cấm chế trong suốt, con ngươi Hoa Lân bị tư thế ngủ hoàn mĩ của nàng hấp dẫn.

Mặc dù nàng quay lưng về phía mình nhưng vòng eo thon nhỏ trong bộ lụa mỏng phập phồng thật kinh nhân, Tư thế ngủ an tĩnh kia có thể xem là thục nữ điển hình a...

Bất luận là kẻ nào cũng không thể kiềm chế trước bức tranh tối hảo hiển hiện này. Hoa Lân chuyển thân tới vòng tròn cấm chế, ngồi xuống ngay trước mặt nàng, tập trung tinh thần hân thưởng sắc đẹp của nàng.

Chỉ thấy sa y nhẹ nhàng bọc lấy thân thể mềm mại , dưới lớp lụa mỏng da thịt như ẩn như hiện, tư thế ngủ tuyệt mĩ không mang theo một chút tà khí, hai hàng lông mi dài cao vút khiến cho kẻ khác có cảm giác như nàng là một cô gái không thể xâm phạm ; điều kì diệu nhất là tòan thân nàng tỏa ra khí tức

như một làn sương mỏng bảo bọc giống như một tiên tử, hoàn toàn khác với bộ dạng lúc tỉnh của nàng.

Hoa Lân giống như đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật kinh điển, một lần quan sát nàng từ đầu đến chân, quả nhiên không thể phát hiện bất kì một điểm tì vết nào; không khỏi lẩm bẩm: "nhân gian làm thế nào có thể tạo ra mĩ nữ tuyệt hảo như thế này chứ, thật khiến người ta cảm thán mãi không thôi".

Ai ngờ vừa mới dứt lời, Ninh Tiêm Tuyết đột nhiên mở cặp tú nhãn (mắt đẹp), thong thả xoay động thân thể nói:

- Ngươi vừa rồi nói cái gì vậy? Nói lại ta nghe xem?

Hoa Lân đột nhiên cảm thấy một áp lực khổng lồ đang bao phủ toàn thân khiến cho hắn hít thở cũng khó khăn, nhớ tới nàng có thể xuyên qua cấm chế thi triển áp lực, trong long không khỏi có chút úy kị. Nhưng hắn vẫn ngang ngạnh nói:

- Vẻ đẹp mĩ mạo là để người khác hân thưởng, bằng không dù dung nhan ngươi tuyệt thế cũng có ý nghĩa gì?

Ninh Tiêm Tuyết cả giận nói:

- Đừng tưởng rằng ta bị giam cầm tại Tiên chung lí là không làm gì được ngươi, ta lúc nào cũng có thể lấy đi tiểu mạng của ngươi, ngươi có tin không?

Hoa Lân nhún vai nói:

- Tùy ngươi! Dù sao ta vấn tâm không thẹn, vừa rồi ta không có bất kì tà niệm gì cả!

Ninh Tiêm Tuyết đối với hắn cũng không có biện pháp vội nói tránh đi:

- Được rồi! Lúc ngươi đột phá tầng thứ 7 thì đột nhiên ta phát hiện ngươi giống như đang luyện hai loại tâm pháp. Trong đó có Trúc cơ tâm pháp giống như là bí mật bất truyền của Phần Âm tông, đúng không?

Hoa Lân thấy sắc mặt nàng có chút cổ quái, trong long chấn động đoán rằng có lẽ giữa nàng và Phần Âm tông có oán thù chi đây; liền cười lạnh nói:

- Hừ!... Phần Âm tông! ... Một ngày nào đó nhất định ta sẽ cho bọn chúng biết thế nào là lợi hại!

Ninh Tiêm Tuyết sắc mặt tĩnh lặng, nhưng đột nhiên hỏi:

- Ngươi có nhận biết được người của Thánh Thanh Viện không ?

Hoa Lân đương nhiên biết nàng hận Thánh Thanh viện tận xương, vì vậy từ nội tâm phát ra tiếng mắng chửi:

- Thánh Thanh viện cũng chẳng tốt lành gì!

Ninh Tiêm Tuyết đột nhiên nở nụ cười "Tốt, tốt, tốt...", thân thể mềm mại khẽ run rẩy, lập tức tạo nên một loại áp lực vô hình cơ hồ khiến cho Hoa Lân không thở nổi, chỉ nghe nàng ôn nhu nói:

- Nói vậy, ngươi tịnh không biết được đệ tử Thánh Thanh viện đâu nhỉ?

Hoa Lân thấy tiếu ý của nàng có chút phản thường, toàn thân không khỏi phát lạnh, tâm niệm nhanh chóng xoay chuyển, vội nói:

- Chính vì ta nhận biết được đệ tử Thánh Thanh viện mới nói là bọn họ chăng có điểm tốt lành mà!

Lời vừa nói ra, Hoa Lân lập tức cảm giác được áp lực xung quanh giảm xuông, trong long không khỏi kêu lên may mắn.

Ninh Tiêm Tuyết lại ôn nhu hỏi:

- Ngươi có biết tu vi bọn chúng thế nào không?

Hoa Lân bị tâm tình hỉ nộ vô thường của nàng hí lộng đến toàn thân hàn ý trùng trùng, nghĩ thầm rằng, quả nhiên trên thế gian không có cái gì là hoàn hảo vô khuyết cả, Khuyết điểm duy nhất của nàng ta là tâm tình không ổn định. Lúc này hắn cũng hiểu ra, vì nội đan mình tỏa ra quang hoàn màu trắng khiến cho nàng phải hoài nghi. Vì vậy để giải trừ địch ý của nàng liền lạnh lung hỏi:

- Ngươi có biết một nơi tên là Huyền Băng thiên không?

Ninh Tiêm Tuyết thân thể đột nhiên chấn động, cố làm ra vẻ bình tĩnh nói:

- Biết! Làm sao vây?

Hoa Lân đương nhiên cảm nhận được biến hóa của nàng, vì vậy lộ ra vẻ mặt sầu thảm cười khổ nói:

- Ta vừa mới từ băng cương đó đào thoát đến đây!

Ninh Tiêm Tuyết mở to mắt chấn động hoài nghi hỏi:

- Không thể nào ...! Không ai có thể thoát khỏi băng phong đó!

Hoa Lân cười lạnh nói:

- Thật không? Nếu không phải ta tấu xảo học trộm được của họ một chút tâm pháp, có lẽ vô phương đào thoát khỏi đó. Hơn nữa nơi này còn có Băng long có thể dễ dàng lấy mạng ta! Như thế có gì không đúng? Chẳng lẽ ngươi cũng từng đến đó rồi sao?

Ninh Tiêm Tuyết giật mình hỏi:

- Này, này... có thể nào như thế được! Có thật là ngươi trốn được khỏi nơi đó không?

Hoa Lân đột nhiên thấy được bộ dạng đáng yêu của nàng, nhất thời có cảm giác khó mà tiếp nhận, liền vội nói:

- Cũng tại ta không cẩn thận luyện một loại nội công có màu đỏ sậm, nên không những bị Phần Âm tông đuổi giết, mà còn phải trốn tránh sự giam cầm của Thánh Thanh viện. Những điều ta vừa nói đều là sự thật, tin hay không tùy ngươi...

Thật ngoài tưởng tượng của Hoa Lân, Ninh Tiêm Tuyết tỏ thái độ cực đồng tình với hắn:

- Ta ... ta tin ngươi. Ta cũng từng bị giam hãm ở đó! Chỉ là lúc đó Huyền Băng thiên vừa mới được kiến tạo. Chỉ nhờ một con Băng Long không ngừng khống chế ta, tên ti bỉ kia mới có thể vận dụng Phong Thần Bi giam cầm ta. Hừ ... Một ngày nào đó ta nhất định khiến cho bọn chúng máu chảy thành sông!

Hoa Lân nghe thấy ngữ khí tràn ngập oán hận của nàng không khỏi lạnh run, vội nói:

- Cũng không phải tất cả mọi người đều đáng chết !

Ninh Tiêm Tuyết đột nhiên dung ánh mắt sắc bén nhìn Hoa Lân cười lạnh nói:

- Ngươi có phải là đã từng tiếp xúc vô cùng thân mật với bọn họ đúng không? Bằng không, ngươi cũng đừng hòng biết được pháp quyết chánh tông của họ.

Trong óc Hoa Lân nổi lên một ý niệm xoay chuyển, vội nói:

- Về điểm này ta cũng không rõ là tại sao. Quả thật có một người tên là Nhược Uyên, hắn không dạy ta

Thánh Thanh Viện tâm pháp nhưng lại cấp cho ta một viên Thanh Thần đan, chẳng lẽ hắn có âm mưu gì chăng?

Hoa Lân ra vẻ trầm tư suy nghĩ.

Ninh Tiêm Tuyết dĩ nhiên là tuyệt thế tiên tử, nhưng cũng bị hắn dẫn dắt làm cho thay đổi thái độ, ôn nhu nói:

- Ta cũng có tao ngộ giống ngươi, Nhưng vận khí của ta thì lại không băng ngươi. Ai ...

Hoa Lân thầm nghĩ không lẽ có điều xảo hợp vậy sao? Chẳng lẽ Ninh Tiêm Tuyết không chỉ có oán hận với Thánh Thanh viện, mà cả Phần Âm tông cũng có cựu thù? Vì vậy tự dưng trong lòng phát ra một đoạn tư niệm:

- Ngươi thật sự cũng rất giống ta ư? Cũng bị Phần Âm tông đuổi giết, sau đó Thánh Thanh viện vì ngăn cản nên bị họ giam cầm?

Ninh Tiêm Tuyết đột nhiên lộ ra một nụ cười sáng lạn, ôn nhu nói :

- Ta không trách ngươi! Mặc dù hoàn cảnh của ta và ngươi không hoàn toàn giống nhau, nhưng trên thực tế cũng không sai khác mấy, vì vậy có thể coi chúng ta là cùng một loại người.

Nàng đột nhiên cười duyên nói:

- Gặp được ngươi ta thật sự rất vui vẻ... Ta chỉ là thấy kì quái, tu vi của ngươi như thế làm thế nào có thể thoát khỏi Huyền Băng phong chứ. Điều này thật sự là qua kì quái!

Hoa Lân cười nói:

- Không kì quái, chờ ngươi có thể thoát ra, ta sẽ mang ngươi đào tẩu theo một bí đạo, , Như vậy không cần nghĩ ngươi cũng sẽ hiểu được chuyện kì quái đó! Ha ha

Chương 10: PHẠM MẬT TÂM KINH

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: [b][color=Blue]MacVanDanh

Biên tập: MacVanDanh

Nguồn: 4vn.eu

Chúc mừng sn mattroivedem297 và tepga huynh đệ[/size][/center]

Nội dung ẩn tại http://4vn.eu :

Ninh Tiêm Tuyết ảm đạm lẩm bẩm: "ai ..., nguyên là thế! Nơi này thật có bí đạo sao? Sao ta không biết nhỉ?". Nàng tự giải một hồi rồi đột nhiên thay đổi ngữ khí nói

- Bằng hữu của ngươi tỉnh rồi, gọi hắn đến đây!

Hoa Lân lắp bắp kinh hãi, nghĩ thầm rằng tu vi của nàng thật là hãi nhân, bất kì sự tình gì cũng không thể qua mắt nàng ta. Vì thế vội đứng lên quay lại nhìn thì quả nhiên thấy Lộ Á Phi đã tỉnh lại.

Lộ Á Phi vừa tỉnh lại lập tức nhảy dựng lên, vui mừng như điên nói:

- Oa! Thật là thần kì, ta cuối cùng cũng đã đột phá được tầng thứ 8 Thanh Hư cảnh giới. Ta có cảm giác bây giờ toàn thân sung mãn lực lượng. ha ha ha...

Hoa Lân cả giận:

- Thật quá tiện nghi cho tiểu tử ngươi rồi...

Ninh Tiêm Tuyết đột nhiên cắt ngang bọn họ bảo:

- Hai người các ngươi đều rất tốt! Lần này giúp hai ngươi tăng lên một tầng cảnh giới chẳng qua là để chứng minh khả năng của ta mà thôi. Khi nào các ngươi mang Kinh Thần cung hoặc Liệt Thiên kiếm đến thì ta sẽ lại giúp các ngươi tăng lên 2 tầng cảnh giới nữa. Giao dịch này các ngươi thấy thế nào?

Hoa Lân và Lộ Á Phi sớm đã sợ tới trợn mắt há mồm, nàng ta có thể tùy tiện đưa người khác đột phá lên hai tâng cảnh giới dễ như trở bàn tay, chẳng lẽ thiên hạ thật sự có loại chuyện tốt này sao?

Ninh Tiêm Tuyết thấy họ ngây ngốc nhìn mình, liền cừơi cười bảo:

- Đương nhiên, việc đắc thủ 2 loại tiên khí này là vô khả năng, các ngươi cho dù dùng cả đời cũng không thể có biện pháp tìm được chúng. Vì vậy ta đề ra ba biện pháp, các ngươi có hứng thú nghe hay không?

Lộ Á Phi giật mình nói:

- Nói như vậy cấm chế này có đến ba cách giải trừ hay sao?

Ninh Tiêm Tuyết lắc đầu bảo:

- Ngươi nói sai rồi. Bên cạnh ta là đạo quang mạc, không thể nói chính xác nó là loại cấm chế gì. Sở dĩ như vậy là do nó được tạo bởi hai kiện tiên khí. Bên này là tầng cấm chế nhàn nhạt chính là Cấm Thần chung (chuông - chén giam thần), nó không phải là một loại với Phong Thần bi. Thế nhưng tại đây, hai liện tiên khí hợp thành một thể, trong ngoài hỗ trợ cho nhau tạo thành một lại cấm chế cực mạnh. Hơn nữa loại Phong Thần Bi cấm chế này có thể tùy theo thực lực của tù phạm mà mạnh lên theo.

Hoa Lân nghe thế mới biết có hai kiện thần khí được để cùng một chỗ, không trách có thể vây khốn được tuyệt thế cao thủ như nàng ta, không khỏi nghĩ thầm: "thế kia thì phải làm thế nào mới có thể phá giải?"

Ninh Tiêm Tuyết cười lạnh nói:

- Thật ra thì ta có đến 5 cách phá giải cấm chế !

Hoa Lân cùng Lộ Á Phi cùng " A" lên một tiếng, điều này thật vượt quá ngoài dự liệu của họ.

Chỉ nghe Ninh Tiêm Tuyết hung hăng nói:

- Sở dĩ vừa rồi ta nói cần Kinh Thần cung và Liệt Thiên kiếm, là vì đó là tiên khí của ta. Tất nhiên nếu

ta đợi 1000 năm nữa thì có thể bằng vào thực lực của mình mà đột phá cấm chế, nhưng ta thật không muốn chờ thêm nữa. Ta tốn hết 10 năm tâm lực đã tham thấu hết phương pháp hóa giải, thì phải là Binh giải tu chân. Nhưng nếu làm vậy ta không những mất đi nhục thân, mà công lực cũng bị suy thoái rất nhiều, nên không phải là phương pháp tốt. Cho nên cuối cùng ta cũng nghĩ ra một phương pháp khác, có điều khi thực hiện thì ...

Hoa Lân vốn dĩ đã quyết giúp nàng thoát khốn, vội vàng chánh sắc bảo:

- Nói đi! Dù thế nào chúng ta cũng giúp ngươi?

Nét mặt Ninh Tiêm Tuyết đột nhiên ngưng trọng nói:

- Cuối cùng có một biện pháp nhưng hung hiểm phi thường, ta cũng không miễn cưỡng các ngươi...

Hoa Lân và Lộ Á Phi đã sớm quên nàng là một nhân vật nguy hiểm, cơ hồ không một chút do dự bảo:

- Chúng ta nguyện ý!

Ninh Tiêm Tuyết ngược lại khuyên nhủ:

- Nghe ta nói xong các ngươi hãy quyết định! Tại trên đời này có một sinh vật tà ác tên là Thực Cốt Long. Nó không chỉ có thể ngự phong phi hành (cưỡi gió mà bay), mà còn có thể thôn phệ hình vật, thậm chí ngay cả nước dãi của nó nhổ ra cũng có thể làm hủ thực (tan chảy, biến thành nước) người sống. Ta chỉ cần 20 tích máu tươi của nó là có thể hủ thực hết chú văn trên Cấm Thần Chung. Các ngươi có thể lo chuyện này giúp ta không?

Hoa Lân nhanh nhảu nói:

- Chỉ cần ít máu tươi thôi ư? Chẳng lẽ lại không làm được?

Ninh Tiêm Tuyết cười lạnh nói:

- Hừ! nói bây giờ e quá sớm, chờ ngươi gặp Thực Cốt Long rồi sẽ biết...

Lộ Á Phi so ra còn tỉnh táo hơn Hoa Lân nửa phần:

- Thế thì, chúng ta tìm Thực Cốt Long ở đâu?

Ninh Tiêm Tuyết nhẹ chuyển mình, ngẩng đầu nhìn bầu trời nhớ lại:

- Lúc ấy ta có nghe người nhà nói qua, thật không ngờ hôm nay lại phải dùng tới. Cụ thể ở nơi nào thì ta không rõ, bất quá theo suy đoán của ta thì Trầm Hủ tinh có thể có.

Hoa Lân và Lộ Á Phi không khỏi nhìn nhau khó xử:

- Mấy vạn tu chân tinh vực, biết con Độc Long này ở đâu? Còn nữa, rốt cục là Kinh Thần cung và Liệt Thiên Kiếm đang nằm trong tay ai?

Ninh Tiêm Tuyết thản nhiên cười nói:

- Ta biết hạ lạc của Kinh Thần cung và Liệt Thiên Kiếm, nhưng vị tất họ đã chịu cho ngươi mượn? Hơn nữa nếu bị phát hiện mục đích họ sẽ lập tức trở mặt với ngươi ngay!

Hoa Lân thở phào nhẹ nhõm:

- Biết địa điểm là tốt rồi! Nếu không được ta sẽ trộm lấy, ngươi nói ta nghe thử xem ...

Ninh Tiêm Tuyết thản nhiên cười nói

- Kinh Thần cung hiện ở Kim Cương Tông, còn Liệt Thiên kiếm là trấn sơn chi bảo của Thánh Thanh

viện. Hai kiện khôi bảo này đều là mệnh căn của họ, ngươi có nắm chắc lấy được không?

Lộ Á Phi hít vào một ngụm khí lạnh:

- Cái gì? Đều nằm trong tay hai đại thánh môn ư...

Hoa Lân cảm thấy khó hiểu hỏi:

- Thánh môn? Là Thánh Thanh viện ư? Làm thế nào mà lại có Cả Kim cương tông vào đây?

Lộ Á Phi ngược lại nhìn Hoa Lân tò mò bảo:

- Cái gì? Ta nói này huynh đệ! Ngươi như thế nào mà cả điều này cũng không biết? ... Thánh môn kì thật là chỉ bảy đại môn phái, Thánh Thanh viện chỉ là một trong số đó mà thôi. Đương nhiên là trong lòng của chúng nhân thì Thánh Thanh viện vẫn luôn đứng đầu... nói về thất đại thánh môn tu chân, có thể hình dung qua câu cổ thoại " Thánh Kiếm Trường Không Tinh Vô Trần" . Chúng mang ý nghĩa là: một khi cả bảy phái lien thủ thì trên thế gian yêu ma quỷ quái nhất định không còn chỗ dung thân. Trong đó, "Thánh" đương nhiên là chỉ Thánh Thanh viện được vạn nhân kính ngưỡng đó. Sáu đại môn phái còn lại lần lượt là: Kim Cương Tông, Trường Phong Điện,

Không Tốc Phái, Tinh Tật Tông, Vô Cực Tông và Trần Duyên Tinh.

Hoa Lân thấy hắn khoa trương một trận, không khỏi có một chút lo lắng. Đột nhiên Ninh Tiêm Tuyết đột nhiên cười lạnh nói:

- Hừ! Đây mà cũng gọi là thất đại thánh môn ư? Bọn họ chẳng qua là cũng chỉ biết một chút tu thân thôi, bao nhiêu năm qua bọn họ liên thủ để đối phó với Phần Âm Tông mà vẫn thúc thủ vô sách đấy thôi... hừ!

Cả Hoa Lân và Lộ Á Phi cũng không biết trả lời thế nào, nhưng Ninh Tiêm Tuyết đã chuyển đề tài nói:

- Con đường tu chân chia làm hai loại. Một loại chủ trương tu tâm dưỡng tính, một loại chủ trương trừ ma vệ đạo. Hai loại tu chân này mặc dù mục đích thì giống nhau nhưng pháp môn thì hoàn toàn bất đồng.Người theo chủ trương Tu sanh dưỡng tính chỉ chăm lo tu luyện chính mình mong đắc đạo thành tiên, họ tuyệt không truy cầu sức mạnh hay quyền lực. Các ngươi có biết Môn hạ Phần Âm Tông tại sao lại lợi hại như vậy không? Chính là nhờ Phạm Mật

tâm kinh, nếu các ngươi muốn ta có thể dạy cho các ngươi!

Ninh Tiêm Tuyết khóe miệng lộ ra một nụ cười kì quái, giống như là có chủ ý gì đó. Mà Hoa Lân và Lộ Á Phi chưa từng nghe qua Phạm mật tâm kinh, vìvậy đồng thanh hỏi:

- Phạm mật tâm kinh là cái gì vậy?

Ninh Tiêm Tuyết hung hăng nói:

- Thế gian này ai chẳng biết, Phần âm tông nhờ có Phạm mật tâm kinh mà có thể ngăn cản công kích của chính đạo liên minh, tồn tại cho đến bây giờ. Các ngươi có muốn luyện thử không?

Hoa Lân có chút lo lắng, s ợ nàng còn có mục đích gì khác nên không khỏi do dự

Nhưng Lộ Á Phi thì khác, hắn đã từng nghe người ta nói một ma đầu Phần Âm tông Nguyên Anh kì có thể đả bại cao thủ Chứng Ngộ kì, hôm nay nghe Ninh Tiêm Tuyết nói mới vỡ lẽ nguyên ủy là thế. Hơn nữa mục đích của hắn là tiên pháp càng cao thâm càng tốt, vì vậy vội nói:

- Nếu loại công pháp này không có điều gì thương thiên bại lí thì ta nguyện ý muốn học!

Ninh Tiêm Tuyết chánh sắc nói:

- Ngươi yên tâm đi, Phạm mật tâm kinh tuyệt đối là chánh tông tu chân bí điển, bằng vào trí lực của ngươi hoàn toàn có thể phân biệt thị phi. Mà người của Thánh Thanh viện chẳng qua chỉ biết được chút vỏ bên ngoài của nó thôi, thế nhưng cũng đủ cho họ xưng hùng thiên hạ rồi.

Lộ Á Phi mừng như điên nói:

- Tốt! Ta nguyện ý học ...

Hoa Lân mặc dù rất muốn nhưng cũng tỉnh táo bảo:

- Ta cũng rất muốn học, nhưng ngươi có thể nói rõ yêu cầu đối với chúng ta hay không?

Ninh Tiêm Tuyết lắc đầu nói:

-Không có yêu cầu gì! Chỉ cần các ngươi nhanh chóng thành tựu, điều này cũng là để gia tăng thực lực cho các ngươi, nếu không các ngươi làm thế nào đối phó với Thực Cốt Long?

Lộ Á Phi và Hoa Lân rốt cục cũng tin tưởng răng nàng có thành ý, cùng kêu lên:

- Mau truyền cho chúng ta, chúng ta muốn học!

Nhưng Ninh Tiêm Tuyết hết sức bình tĩnh bảo:

- Có điểm này ta phải làm rõ trước. Nếu học Phạm mật tâm kinh, một khi không cẩn thận bị bọn cẩu tặc Thánh Thanh viện biết được, khẳng định chúng sẽ đuổi cùng giết tận. Điều này các ngươi phải đề phòng, như vậy các ngươi còn muốn học không? Hì hì ...

Lộ Á Phi đột nhiên nghĩ ra Ninh Tiêm Tuyết làm tất cả là nhằm kích khởi tâm ma của người khác, nàng một bên câu dẫn dục vọng đến, một bên lại tùy tiện cấp cho ngươi công cụ có thể thỏa mãn dục vọng đó, Loại đàn bà này thật không còn ngôn từ gì để nói.

Hoa lân cũng có cảm giác này nên không hẹn mà hai người cùng liếc mắt nhìn nhau.

Hoa Lân đã sớm cùng Thánh Thanh viện ở vào thế nước lửa, cho nên không chút do dự nói:

- Ta ... muốn học!

Ninh Tiêm Tuyết mỉm cười hướng tới Lộ Á Phi:

- Vậy còn ngươi?

Lộ Á Phi thấy trong con ngươi của nàng mang theo một tia thần thái động lòng người liền cắn răng nói:

- Học! Ta cũng học .... con mẹ nó, ta học pháp thuật, Thánh Thanh viện lấy gì để ngăn cản ta?

Ninh Tiêm Tuyết cười cười nói:

- Cũng chưa biết được, vốn dĩ đố kị mà, nói không chừng bọn họ bắt ngươi làm tù phạm cũng nên... Tốt lắm, lời phế thoại ta cũng không nói nữa, bấy giờ các ngươi chú ý nghe ta bắt đầu giảng giải.

Nàng thấy hai người bọn họ đã tỏ ra nôn nóng không thể đợi, vì vậy nhợt nhạt cười nói:

- "Phạm mật tâm kinh chính là phương pháp tu chân cổ xưa nhất, từ viễn cổ truyền lại. Lúc ấy thế gian đầy rẫy yêu ma, ác quỷ hoành hành. Cơ hội sinh tồn của con người hầu như không còn. Cho nên, phương pháp tu chân lúc đó cũng phải vô cùng lợi hại, đây là nguyên nhân chính hình thành nên Phạm mật tâm kinh. Nó tổng cộng chia làm 36 chương, nhưng ta lúc này cũng chỉ biết có 12 chương đầu mà thôi. Nhưng với các ngươi mà nói thì 12 chương này cũng đã quá

đủ rồi. Nếu các ngươi có thể tham tường hết 12 chương này thì tại tu chân giới tuyệt đối không có cao thù nào có thể vượt qua, kể cả người của Thánh Thanh Viện cũng không ngoại lệ....

Đệ nhất chương tên là Nhập chủ, đây phương pháp cực kì cơ bản của Trúc cơ, các ngươi không cần phải học. Chương thứ hai là Kết tâm, các ngươi đều đã vượt qua tầng thứ 7 của Nguyên Anh kì nên cũng không cần phải học. Chúng ta bắt đầu từ chương thứ ba " Tham Hư", chương này dạy người ta cách đưa tinh thần ra bên ngoài, tìm tòi ở không gian bốn phía mà thôi, cũng giống như là Sưu Thần thuật của Tu Chân giới vậy. Pháp môn này tại tu chân giới có thể coi như thuộc trung đẳng pháp thuật, nhưng tại Phần Âm tông thì chỉ có thể xem như là tầng thứ nhất của công pháp mà thôi.... "

Hoa Lân vốn định nói răng mình đã sớm học xong pháp thúật này nhưng thấy Lộ Á Phi đang tập trung tinh thần nghe giảng, đàng phải đè nén kích động trong lòng xuống.

Chỉ nghe Ninh Tiêm Tuýết tiếp tục nói:

- ... Đệ tứ chương "Dẫn hồn", Từ chương này trở đi bắt đầu thấy lợi hại. Dẫn hồn giả, có thể tùy cấp mà chiêu hoán ác linh, luyện đến mức cao nhất có thể gọi ra Quỷ kiếm sĩ. Chỉ cần một ý niệm ngươi cũng đã có thể gọi ra một Đại đội Quỷ giới nhân mã. Thế nào?

Hoa Lân và Lộ Á Phi đã sớm động tâm cùng nói:

- Hay! Mau nói tiếp đi...

Ninh Tiêm Tuyết tiếp tục:

- Chương thứ năm là "Độ Thần", nếu học tinh liễu môn này nó có thể khống chế một ít tinh thần của con người. Nhưng các ngươi phải chú ý, tu chân giả thường có ý chí cực cao, vì vậy không được tùy tiện thử khống chế tư tưởng bọn họ. Nếu không các ngươi tự nhận hậu quả ... Chương thứ sáu là "Thiên Di". Đây là phương pháp cường hóa lực lượng tinh thần của bản thân, tạo thành một hư ảnh như thật ; như vậy có thể dẫn dụ đối phương rồi tung ra một kích trí mệnh để thủ thắng. Loại pháp thuật này so với Phân thân thuật có chút tương tự, nhưng chúng không có lực công kích thực tế, đương nhiên phân thân thuật cũng có nhiều điều lợi hại khác.... Chương thứ bảy là Đằng Phi, thứ tám là Na Di, thứ chín là Hộ Thân, thứ

mười Khống Tâm, thứ 11 Luyện Hóa, thứ 12 Phân Thân. Bây giờ ta cấp cho các pháp quyết từng môn...

Phạm Mật tâm kinh thật sự vô cùng khó hiểu, hai người Hoa Lân và Lộ Á Phi mới chỉ nghe được 6-7 chương đã thấy đầu váng mắt hoa, thêm chút nữa lại sinh ảo giác, Ninh Tiêm Tuyết không còn biện pháp nào khác đành phải nói thật chậm, giải thích thật kĩ để họ không quên.

Cứ vậy, cũng không biết là nàng giảng giải nhiều ít thế nào, cũng không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, bọn họ cuối cùng cũng miễn cưỡng có thể tạm dừng.

Mỗi ngày Ninh Tiêm Tuyết đều không ngừng tìm hiểu các nan đề tu luyện của bọn họ rồi giảng giải kĩ càng, điều này khiến cho bọn họ thu được lợi ích không nhỏ.

Rốt cục cũng tới lúc phân li, Ninh Tiêm Tuyết ưu nhã ngồi trong cấm chế trong suốt, nhẹ đưa tay phải vén lọn tóc mây trên trán, nhìn Lộ Á Phi và Hoa Lân buồn bã nói:

- Suốt mấy ngàn năm qua cho tới bấy giờ ta chưa từng được vui vể như mấy ngày hôm nay. Các ngươi sau khi rời khỏi đây phải nhớ tuyệt không được tùy tiện thi triển Pháp thuật trong Phạm Mật tâm kinh, nếu không khẳng định Thánh Thanh viện tuyệt không bỏ qua, biết không?

Hoa Lân và Lộ Á Phi đồng thời chắp tay nói:

- Ngươi cứ yên tâm!

Ninh Tiêm Tuýêt hướng Lộ Á Phi thản nhiên cười nói:

- Ngươi nha! Sau khi rời khỏi đây ngàn vạn lần phải nhớ đáp ứng ta 3 sự kiện đó, không được hối hận . Tốt lắm... Các ngươi đi được rồi!

Hoa Lân buồn bực nói:

- Cái gì? Ba sự kiện gì? tại sao ta không biết?

Ninh Tiêm Tuyết đã chậm rãi nhắm mắt, một đoàn sương trắng mờ ảo nhẹ nhàng bao phủ lấy người nàng, hiển nhiên đã bắt đầu luyện công, căn bản là không muốn trả lời.

Hoa Lân quay đầu lại định nói thì Lộ Á Phi đã lắc đầu:

- Ta đã đáp ứng với nàng ta, tuyệt sẽ không nói cho người khác biết ... đi thôi! Chúng ta đến Thiên Hồ Thành! Hoa Lân quay đầu nhìn nhìn Ninh Tiêm Tuyết, rồi nhìn Lộ Á phi tức giận nói:

- Huynh đệ, cẩn thận kẻo bị nàng ... hừ !

- Ha ha ha...

Hai người khai mở trận pháp, một đạo bạch quang hiện lên, phát hiện bên ngoài đang là ban ngày. bọn họ nhìn lại hoảng sợ phát hiện mình bị vây trong một thảo nguyên hỗn độn, trời xanh trong vắt không một đám mây, Chỉ có ánh nắng mặt trời gay gắt chiếu trên đỉnh đầu. Xem ra, hai người đang ở giữa Phệ Hồn cốc rrồi.

Hoa Lân kì quái bảo:

- Uy! Tại sao lại không thấy mấy tấm bia đá đâu cả?

.....

Chương 11: TRỌNG PHẢN NHÂN GIAN

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: MacVanDanh

Biên tập: MacVanDanh

Nguồn: 4vn.eu

Lộ Á Phi bảo:

- Tại ngươi chưa nghe qua thôi! Tại banngày 13 phiến đá đó không thấy được đâu. Bây giờ ngươi đã tin chưa?

Thấy Hoa Lân hết nhìn đông tới nhìn tây, lại nói:

- Theo ta nào! Chỉ có ta mới có thể mang ngươi ra khỏi khu vực tử vong này thôi.

Hoa Lân đột nhiên nhớ lại một chuyện nói:

- Ai da! Nguy rồi! Lúc nãy ta quên thỉnh giáo Ninh cô nương một vấn đề ...

- Chuyện gì? Nói ra xem, có lẽ ta có thể giải quyết giúp ngươi!

Hoa Lân bất đắc dĩ nói:

- Phi kiếm của ta bị phong trụ, không biết phải làm sao để có thể sử dụng. Giờ thì hay rồi, hoàn toàn không khác gì thường nhân cả.

Lộ Á Phi nhìn phi kiếm trong tay hắn nói:

- Ân? Vậy, khi nào thì bảo kiếm của ngươi thay đổi? còn có tiểu động vật đáng yêu trên vai ngươi nữa?

Hoa Lân nhún vai nói:

- Ngươi nói Tiểu Bạch à? Nó muốn về nhà!

- Về nhà?

Hoa Lân không muốn giải thích nhiều liền đưa Hà Chiếu trong tay cho hắn nói:

- Được rồi! Ngươi xem giúp ta phi kiếm này đi!... Nó vốn là phi kiếm thuộc hỏa hệ. Nhưng ta không cản thận làm nó dính một chút Huyền Băng tủy, kết quả là biến thành phi kiếm thủy hệ, Ngươi nói xem có kì quái không?

Lộ Á Phi tiếp nhận Hà Chiếu từ tay hắn nhìn kĩ, bỗng giật mình nói:

- Oa! Ở chỗ thân kiếm dường như tàng ẩn một cỗ điện lưu kì lạ, quả nhiên lợi hại, khó trách ngươi có thể đi xuống dưới Phệ Hồn cốc . Mà thanh kiếm này tên là gì vậy?

" Hà Chiếu" Hoa Lân thuận miệng trả lời, trong lòng suy nghĩ: " ta xuống được là nhờ phần năng lượng của Phần Tinh luân. Ngươi xem ra cũng không biết gì, xem ra không có biện pháp gì giúp ta được rồi."

Quả nhiên Lộ Á Phi trả kiếm cho hắn nói:

- Không có biện pháp! Muốn dùng thanh kiếm này ngươi phải dùng thuần dương chân khí bức hết hàn khí ra mới được. Đáng tiếc người luyện thuần dương chân khí trên đời này hết thảy đều bị Phần Âm Tông giám sát. Hơn nữa cách luyện kiếm này không phải như đả thông huyết mạch, nếu thực lực không đủ hùng hậu thì chỉ làm hỏng việc mà thôi . Theo ta thấy, có lẽ ngươi nên tu luyện công pháp thủy hệ đi thôi.

Hoa Lân cả giận:

- Ngươi đi chết đi?

Lộ Á Phi cười ha hả nói:

- Ta chỉ nói thật thôi mà. Thôi ... Vừa rồi ta có nghe ngươi nói đến Huyền Băng tủy gì đó . Chẳng lẽ ngươi đã gặp qua rồi sao? Ngươi có thu thập được chút tin tức gì không?

Hoa Lân tâm niệm nhất động, nghĩ thầm rằng: "Huyền băng tủy này là bí mật của ta, loại này chỉ có ở địa lao của Thánh Thanh viện mới có, không thể để người khác biết." Vì vậy cố ý cúi đầu giả vờ không nghe thấy câu hỏi vừa rồi, nhìn Hà Chiếu trong tay vờ suy ngẫm biện pháp.

Lộ Á Phi chỉ có thể thở dài một hơi. Hắn cũng biết Huyền Băng tủy là thiên địa chí âm chí hàn, nếu dính một chút nhất định bị hàn ý xâm nhập. Mà tên Hoa Lân này võ công thấp kém, nếu là hắn có một loại không gian pháp bảo gì đó thì mới đúng. Vì vậy chỉ có thể thở dài.

Hoa Lân cúi đầu trong lòng kích động : " Ai! ... Có lẽ mình có thể dùng thuần dương chân khí bức hàn khí ra khỏi Hà Chiếu. Nhưng mà bây giờ đang bị vây trong địa bàn của Thánh Thanh viện, nếu mạo hiểm sử dụng năng lượng của Phần Tinh luân thì chẳng khác nào đi tìm cái chết vậy... Nói vậy, có phải là mình cũng nên luyện một chút Công pháp thủy hệ của Thánh Thanh viện không nhỉ? Nói không chừng có thể ngự kiếm thật." vì vậy lẩm bẩm:

- Được rồi, ta chịu khó nghiên cứu một ít thủy hệ tâm pháp vậy...

Lộ Á Phi đang dẫn đường phía trước nghe hắn nói muốn chuyển tu thủy hệ tâm pháp, chỉ có thể cười khổ, lắc đầu tiếp tục dẫn Hoa Lân đi qua bảy tám loan vực của Phệ hồn cốc. Đi được thời gian ước chừng bằng một bữa cơm, Lộ Á Phi ngẩng đầu nhìn địa hình xung quanh, trên mặt dần lộ ra nụ cười.

Nhưng Hoa Lân thấy lộ tuyến quanh co uốn khúc, nhịn không được nói:

- Uy! Chiếu theo cách đi của ngươi có lẽ cả đời cũng không thoát khỏi Phệ Hồn cốc này đâu.

Lộ Á Phi phản bác nói:

- Ngươi nhìn lại đường đi coi.

Hoa Lân đang định nói thì đột nhiên Lộ Á Phi kéo hắn theo hướng bên phải mà đi. Chỉ thấy không gian phía trước nổi lên một trận ba động, trong chốc lát trước mắt trở nên sáng sủa, rốt cục hai người cũng thóat khỏi vùng cây cỏ rậm rạp. Một trái núi nhỏ hiện ra trước mắt, trên đỉnh núi cây cỏ hết sức thanh lệ. Hoa Lân hết sức mừng rỡ :

- Oa ... chúng ta cuối cùng cũng trốn thoát rồi!

Lộ Á Phi cười khổ:

- Đừng có dùng từ "trốn " có được không? Bổn thiếu hiệp tại Phệ hồn cốc tùy ý tiến thoái, không biết một ngàn cũng nắm rõ tám trăm.

Nói xong chậm rãi rút phi kiếm, tay phải bắt quyết, Xích Dương kiếm đột nhiên ra khỏi vỏ vững vàng trước mặt. hắn lập tức bay lên cao, hướng Hoa Lân bảo:

- Uy! Huynh đệ, mau lên đây. Ta đưa ngươi đến Thiên Hồ thành ...

Hoa Lân giật mình nhìn hắn, động tay chân bò lên trên Xích Dương kiếm, nói:

- Uy! Ngươi bây giờ tu luyện đến cảnh giới nào rồi?

Lộ Á Phi trợ giữ thân hình hắn, khống chế phi kiếm bay lên bầu trời nhàn nhạt nói:

- Lúc trước , ta đã đạt tới đại thành tầng thứ bảy Nguyên Anh kỳ... sau khi găp ngươi có kì ngộ, vừa mới đột phá tầng thứ tám Thanh Hư cảnh giới.

Hoa Lân giật mình nói:

- Oa! Ngươi đã luyện đến tầng thứ tám rồi ư? .., nhưng mà ta nghe ngươi nói từ Nguyên Anh kì muốn đột phá lên Thanh Hư kì cần tu luyện trên trăm năm mới đạt được cơ mà? Không tưởng ngươi lại có thể tu luyện nhanh như vậy, xem ra có thể coi ngươi là tuyệt đỉnh cao thủ rồi nhỉ? ...

Lộ Á Phi thoáng có chút đắc ý, nhưng cũng phản bác:

- Không cần dùng hai chữ "cao thủ"! tại Thiên Hồ thành ta cũng chỉ là một cao thủ bình thường mà thôi.

Hoa Lân giật mình nói:

- Thanh Hư cảnh giới mà cũng chỉ là một cao thủ bình thường? không phải vậy chứ?

Lộ Á Phi vừa ngự phi kiếm, vừa hướng không trung bay đi, chỉ thấy dưới chân là rừng rậm khôn cùng, ít nhất cũng trải dài hang ngàn dặm. Thấy Hoa Lân vẫn chưa hiểu liền giải thích:

- Nguyên lão của các đại môn phái tại Thiên Hồ thành đại đa sso đều đạt tới Thanh Hư cảnh giới. Ta lúc này vừa mới bước vào Thanh hư kì mà thôi, đương nhiên so với bọn họ có khoảng cách nhất

định. Bất quá chúng ta may mắn học được Phạm Mật tâm kinh, nói không chừng có thể cùng bọn họ liều mạng một phen cũng nên.

Từ tu chân bí điển của Nhược Uyên biết được, phải đến Thần Hợp kì mới được thên hạ công nhận là tu chân cao thủ, vì vậy tò mò hỏi:

- Vậy trong Thiên Hồ thành có mấy người đạt đến Thần Hợp kì?

Lộ Á Phi cười khổ nói:

- Ngươi nói là cảnh giới này, ta cũng chỉ nghe người ta nói mà thôi. Nghe nói Thiên Hồ thành tưng có 4 người đạt tới cảnh giới này, bất quá bọn họ đã sớm không còn tung tích, cho nên ta lại càng chưa từng thấy qua bon họ.

Hoa Lân tịnh không để ý lời giải thích của hắn, nghi hoặc nói:

- Từ đệ bát cảnh giới đến đệ thập cảnh giới cũng chỉ có hai bậc mà thôi, có thể nào là thế?

Lộ Á Phi rốt cục cũng hiểu ra, thật sự không có biện phát với tên hỗn tạp này. Xem ra để Hoa Lân hiểu

được sự gian khổ của tu chân còn phải rèn luyện nhiều. Vì vậy bất đắc dĩ bảo:

- Tu giả chỉ nói về sau(tương lai), càng tu hành thì càng khó khăn. Từ tầng thứ bày Nguyên Anh kì tới tầng thứ tám Thanh Hư kì cần khoảng 200 năm tu luyện. Nhưng nếu ngươi muốn từ tầng thứ 8 đột phá lên tầng thứ chin Chứng Ngộ kì, hắc hắc ... không có 500 năm tu luyện thì đừng mơ tưởng làm gì. Cho nên nếu ngươi muốn hoàn thành tu luyện đến trọng cảnh thứ 10 Thần Hợp kì, ít nhất cũng phải tiêu tốn thời gian 1000 năm. Không cần ngươi phải hỏi, tại Thiên Hồ thành chưa từng có loại cao thủ này. Ta nghĩ cũng chỉ có người trong thánh môn mới có thể đạt đến cảnh giới này thôi.

Hoa Lân lắc đầu nói:

- người tu chân thời gian đâu có thiếu, chỉ cần vững tâm, tu luyện đến Thần Hợp kì cũng chỉ là vấn đề thời gian thôi.

Lộ Á Phi cả giận nói:

- Ngươi tỉnh lại đi! ... người tu chân chúng ta mặc dù sống rất lâu, nhưng cũng chỉ là cá biệt mà thôi. Thử

hỏi , ngay cả tiên ma lưỡng đạo, bọn họ cũnh có quá trình "thiên nhân ngũ suy", nói đi nói lại thì họ cũng phải trải qua lục đạo luân hồi, huống chi là chúng ta? ... Cho nên từ xưa tới nay, Thần hợp kì là cánh cửa khó khăn của chúng ta.

- Ta chỉ biết là, Nhược Uyên đã từng nói, tầng thứ 11 Bàn Niết kì mới là then chốt của người tu chân, cho nên Thần Hợp kì cũng bình thường thôi...

Hoa Lân nhìn rừng rậm liên miên không dứt dưới chân tỏ vẻ không phục nói:

- Ta chỉ biết là, Nhược Uyên đã từng nói, tầng thứ 11 Bàn Niết kì mới là then chốt của người tu chân, cho nên Thần Hợp kì cũng bình thường thôi...

Lộ Á Phi đột nhiên quay lại quát:

- Ngươi thật làm ta tức chết! Ngươi không them tin tưởng Huynh đệ mà lại đi tin tưởng tên Nhược Uyên kia?

Ách ...

Lộ Á Phi quát xong tò mò hỏi:

- Này... cái người tên Nhược Uyên kia là ai?

Hoa Lân gãi gãi sau ót lắp bắp:

- Nhược Uyên? À ... hắn chỉ là một người của Thánh Thanh viện thôi. Nhưng mà, ta cũng tin tưởng những gì ngươi nói!

Lộ Á Phi giật mình, dưới chân phi kiếm tròng trành, hai người thiếu chút nữa rơi từ trên không trung xuống đất. Hoa Lân sợ tới mức ôm chầm lấy hắn, hoảng hốt nói:

- Ngươi, ngươi làm cái gì vậy?

Lộ Phi Á kinh hô:

- Thánh môn cao thủ tiền bối ư? Nhưng ... không phải vậy chứ?

Hoa Lân cố tỏ ra bình thản nói:

- Thì sao! Chuyện này có gì đáng ngạc nhiên à?

Lộ Á Phi nghĩ ra điều gì đó sắc mặt không ngừng thay đổi, vội hỏi:

- Nói về tu chân tối cường giả, thiên hạ tuyệt không qua được liên hợp Hàng Ma tổ của thất đại thánh môn. Ta nghe nói thủ tọa của Hàng Ma tổ tên là Nhược Phong, Người ngươi vừa nói tên là Nhược

Uyên, có phải là có quan hệ đồng môn với hắn không?

Hoa Lân đột nhiên cả giận nói:

- Thôi! Ngươi đừng có nhắc tới cái tên Nhược Phong nữa có được không? Nhất định có một ngày thế nào ta cũng cho hắn một trận.

Lộ Á Phi lắc đầu, thầm nghĩ rằng tên này thật chẳng biết trời cao đất dày là gì, mà mình cũng biết là hắn không bình thường rồi đấy thôi. Vì vậy chuyên tâm giá ngự phi kiếm hướng mặt nam của rừng rậm bay đi...

Chương 12: BIÊN QUAN TRỌNG TRẤN

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: TuLaDaiDe

Biên tập: mayphieulang

Nguồn: 4vn.eu

Rừng già bạt ngàn vô tận, tầng tầng lớp lớp tạo thành một thế giới xanh mướt tràn trề sinh lực. Nhưng mấy ai ngờ rằng mảng xanh mướt bừng bừng nhựa sống

đó lại được người đời đặt cho cái tên đầy khủng bố: "Tử Vong Hắc Sâm Lâm".

Từ trên không trung nhìn xuống, Hoa Lân phát hiện bên trong khu rừng rậm, từng cành cây ngọn cỏ đều ẩn dấu độc vật, hơn nữa tận sâu thẳm lại thường xuyên có sự rung chuyển từng hồi, hàng loạt tiếng gầm thét trầm trầm bên tai, làm cho chim muông hoảng sợ bay tán loạn. Hoa Lân cũng cảm thấy lạnh gáy, người run lên từng trận, nếu không phải đang đứng trên thân kiếm của Lộ Á Phi thì bản thân hắn có lẽ mười ngày cũng không qua được mảnh đất đáng sợ này.

Sau năm canh giờ phi hành, mặt trời cũng đã khuất dạng dưới núi nhưng theo lời Lộ Á Phi nói phải còn tám trăm dặm nữa mới tới nơi.

Bất đắc dĩ, hai người bàn bạc với nhau rồi quyết định nghỉ qua đêm tại một cây đại thụ khổng lồ, cành lá vươn tới tận mây xanh.

Đêm xuống, Hoa Lân nằm ngay trên một nhánh cây lớn, trằn trọc mãi không thể nào ngủ được, xung quanh văng vẳng tiếng gào hú của đủ loại quái thú, thêm vào đó tương lai hắn giờ đây cùng vô cùng mờ

mịt nên trong lòng cảm thấy không khỏi rối loạn và bất lực.

Lúc này Lộ Á Phi cũng đã sớm ngả lưng trên một nhánh cây khác, phát ra tiếng ngáy đều đều. Hoa Lân ngồi dậy, lấy cành cây chọc vào tay Lộ Á Phi rồi gọi: "Uy! Lộ Thiểu! Ngươi mau dậy đi, cùng ta trò chuyện một lát được không?".

Lộ Á Phi mơ mơ màng màng gạt cành cây ra, miệng lẩm nhẩm: "Không được! Đừng có ồn ào!" rồi lại ngáy "khò khò..." ngủ tiếp.

Hoa Lân bất đắc dĩ đành lấy Hà Chiếu Kiếm ra, bắt đầu nghiên cứu.

Trước tiên, hắn thử phát động nội lực để hoá giải hàn khí nhưng cuối cùng vẫn thất bại. Xem ra trừ phi sử dụng ngọn lửa của "Phần Tinh Luân" may ra mới có thể thu được hiệu quả. Nhưng phương pháp này hắn nào dám tuỳ tiện đem ra thử nên quyết định dùng tâm pháp thủy hệ của Thánh Thanh Viện tạo cảm ứng với Hà Chiếu Kiếm. Hắc hắc. Dù cho Hà Chiếu Kiếm cũng khẽ có phản ứng lại nhưng thật tâm Hoa Lân vẫn không hài lòng. Trước đây, trong lúc vô ý, hắn sử dụng "Tinh khí luyện chế pháp" luyện thành

phi kiếm, nhưng bây giờ hắn dùng thủ pháp thấp hơn một bậc là "Dẫn đạo cảm ứng pháp" mà chỉ thu được chút thành tựu nhỏ nhoi bảo sao hắn có thể chấp nhận được. Vì vậy trong lòng Hoa Lân buồn phiền lắm, bèn quẳng thanh kiếm sang một bên, bắt đầu tập trung tu luyện "Phạm Mật Tâm Kinh".

Đây là lần thứ ba Hoa Lân đem "Phạm Mật Tâm Kinh" ra luyện, hắn phát hiện nó thực sự là pháp thuật vô cùng lợi hại. Chỉ có điều rất nhiều đoạn hắn không thể tham ngộ được, mới chỉ luyện đến chương thứ năm "Độ Thần" đã bế tắc, "...thần du thái hư, nghịch chuyển càn khôn..." chẳng thể nào hiểu nổi là kiểu quỷ quái gì. Hồi lâu sau, càng suy nghĩ càng mơ hồ, hơn nữa tâm tình lúc này cũng rối loạn, tư tưởng hoàn toàn bị phân tán, hắn căn bản không thể nào tĩnh tâm lại được.

Loay hoay mãi rồi cũng chán, lại thấy Lộ Á Phi đang nằm ngủ ngon lành, Hoa Lân cao hứng trong đầu nảy ra trò đùa, cầm lấy que củi thúc mạnh vào Lộ Á Phi hô lên: "Oa nha nha! Quái thú tấn công, chạy mau nào...".

Lộ Á Phi nghe vậy bật choàng dậy, hoảng hốt quan sát xung quanh nhưng không hề phát hiện điều gì dị thường, lại thấy Hoa Lân nói lớn: "Ài! Vừa rồi ta gặp ác mộng, sợ muốn chết....Đều do ngươi kể mấy câu chuyện về quái thú ăn thịt người, còn nói nó có thể biến thành hình dạng tử thần, làm ta sợ tới mức ngủ cũng không yên..."

Lộ Á Phi lúc nãy cũng thật sự hoảng sợ, lại thấy hắn đổ lỗi cho mình, không khỏi giận dữ quát lên: "Uy! Ngươi ngủ mơ mà lại gào to được như thế hả? Phải chăng cố tình hù doạ ta?"

Hoa Lân nhấc tay lau mồ hôi trên trán, tỉnh bơ đáp: "Ta vừa rồi gặp ác mộng thật mà, đâu cố ý doạ ngươi!"

Lộ Á Phi cả giận: "Hừ! Hừ! Ngươi nhớ mặt ta đấy nhé...!"

Hoa Lân hắc hắc cười: "Không phải vậy chứ? Ngay cả ta ngươi cũng ghi thù nhớ hận ư? ....Đúng rồi! Ngươi chắc chắn có thể tìm được tung tích của Phần Âm Tông chứ?"

Lộ Á Phi đáp: "Ta đã nói với ngươi vài lần rồi mà! Ta thực sự không hề biết điểm toạ lạc của Phần Âm Tông. Nhưng ngươi cũng không cần quá lo lắng. Thiên Hồ Thành là một đại hội thương mại thường niên, khẳng định sẽ có rất nhiều cao thủ tu chân tham dự, đến lúc đó ta dò hỏi là biết được thôi. Còn nữa, Đại Tống Quốc gì gì đó của ngươi, không chừng có người biết đấy. Ngươi hỏi xong rồi giờ đi ngủ được chưa?"

Hoa Lân: "Ài! Đã là một người tu chân, thiếu ngủ một đêm ngươi chết được à?"

Lộ Á Phi: "Ngươi tha cho ta được không? Hồi ở trong Phệ Hồn Cốc, ta không chợp mắt suốt bảy ngày trời, thử hỏi cho dù là thần tiên cũng có chịu nổi không?".

Hoa Lân cũng không để cho hắn ngủ tiếp, lại hỏi: "Ta nhớ hình như ban ngày ngươi nói: muốn đến Thiên Hồ Thành thì phải trải qua ít nhất năm ngàn dặm. Cho nên ta muốn hỏi: liệu trên đường đi có chỗ nào bán cơm không?"

Lộ Á Phi vớ lấy một cành cây quăng mạnh vào người Hoa Lân rồi nói: "Ta sợ ngươi quá rồi!...Trước tiên chúng ta rời khỏi rừng rậm, sau đó lại từ Kì Long

Quan tống trận (kiểu như một trạm dịch chuyển tức thời từ vùng này qua vùng khác-dịch giả), giờ ngươi hài lòng chưa?"

Hoa Lân: "Kì Long Quan là nơi nào? Truyện tống là vật gì vậy?"

Lộ Á Phi bực mình cằn nhằn: "Ta thực sự không đủ sức giải thích cho ngươi! Ngươi đi mà hỏi người khác!"

*****

Sáng sớm hôm sau, khi sắc trời còn lờ mờ, Hoa Lân cùng Lộ Á Phi đã khởi hành lên đường. Từ trên phi kiếm nhìn xuống, chỉ thấy phía dưới thác chảy ào ào, núi non hùng vĩ bao bọc trùng trùng, phong cảnh thực là cực kì tú lệ, thế nhưng trong rừng rậm thỉnh thoảng xuất hiện từng đoàn quái thú khổng lồ bắt đầu săn mồi, làm cho khắp chốn đều trở nên hỗn loạn. Hai người cũng không dám dừng lại, giữ nguyên độ cao mà bay đi. Cứ thế mải miết phi hành suốt một ngày, lúc này mặt trời cũng đã lặn về phía tây, rốt cục rừng già phía dưới cũng dần dần thưa thớt hơn.

Lộ Á Phi phấn khởi tinh thần reo lên: "Nhờ trời phù hộ, chúng ta cuối cùng cũng đến được bìa rừng rồi!"

Hoa Lân thấy bộ dạng bơ phờ, mồ hôi đầm đìa toàn thân của hắn, trong lòng có điểm bất nhẫn, bèn bật cười ha hả: "Công lực của ngươi quả nhiên vượt trội ta, bay cả ngày như vậy vẫn mở miệng nói được, bái phục, bái phục!"

Lộ Á Phi quả nhiên thập phần cao hứng: "Đương nhiên rồi! Truyền nhân của Lộ gia từ trước đến giờ luôn lợi hại hơn người thường, ta cũng không phải ngoại lệ, hắc hắc...Tiến thêm mười dặm nữa chính là Kì Long Quan lừng danh thiên hạ. Ngươi đừng tưởng Kì Long Quan chỉ đơn thuần là một trạm chuyển tiếp. Số lượng người tu chân ở đó không hề thua kém Thiên Hồ Thành đâu. Sáng ngày mai ta sẽ dẫn ngươi vào thành để ngươi được mở rộng tầm mắt".

Hoa Lân cũng rất hưng phấn, nhằm về phía xa xa quan sát, chỉ thấy ở cuối rừng rậm, một toà thành quách trải rộng hơn mười dặm, ngoài thành thấp thoáng một đỉnh băng sơn. Bóng chiều chầm chậm buông xuống, khoảng không phía trên toà thành bao trùm một màn kim quang nhàn nhạt. Hoa Lân còn

đang kinh ngạc thì Lộ Á Phi đã cất giọng giới thiệu: "Bên ngoài Kì Long Thành có chín toà tháp cự đại, hợp thành một Cửu Cung Kỳ Môn Trận, tác dụng chủ yếu là ngăn chặn quái thú từ Hắc Sâm Lâm. Vị trí địa lý của nó vô cùng trọng yếu, mặt bắc phòng thủ Hắc Sâm Lâm, phía tây tiếp giáp với Mê Ảo Chiểu Trạch, bên trong thành thật sự phồn hoa vô cùng, đầy đủ cả kì trân dị thú...Được rồi! Chúng ta cùng xuống nào!"

Nói xong, Lộ Á Phi đã đưa Hoa Lân đáp xuống một đại lộ ngoài thành, người đi đường cạnh đó lập tức nhìn họ với ánh mắt thập phần ngưỡng mộ. Còn chưa tiếp cận cửa thành đã thấy đoàn người tấp nập, vượt qua màn đêm tối tăm hướng đến Kì Long Thành. Hoa Lân tò mò đảo mắt quan sát xung quanh, nhận ra cảnh tượng nơi này thật rất phồn vinh, không thua kém gì kinh thành của Đại Tống.

Đột nhiên nghe thấy bên cạnh phát ra một tiếng kêu lớn, "líu la líu lô" vài câu mà chẳng hiểu được gì. Hoa Lân vừa quay đầu nhìn lại, hồn vía chợt bay lên mây, lập tức "Tranh!" một tiếng rút ra Hà Chiếu Kiếm, miệng oa oa kêu lên: "Á!...Rõ ràng ban ngày mà lại gặp quỷ!!!"

Lộ Á Phi cũng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một gã "Hàn á nhân" tráng kiện lướt qua bên người. Thân hình gã cao lớn như trâu mộng, trên người mọc đầy vẩy trắng xoá, tóc dài hơn hai thước phấp phới trên vờ vai, từng bước chân đều vang lên tiếng động lớn.

Lộ Á Phi lập tức nhận ra là Hoa Lân đã hiểu lầm, vội vàng giữ lấy tay hắn rồi lớn giọng: "Huynh đệ! Ngươi định làm gì thế? Hắn chỉ là một gã đến từ Hàn Phong Quốc thôi mà. Nói cho cùng bọn hắn mới là chủ nhân chính thức của vùng đất này."

Hoa Lân lắp bắp kinh hãi, chỉ thấy gã "Hàn á nhân" kia trợn trừng mắt nhìn hắn, nếu không phải vừa rồi nhìn thấy Hoa Lân cùng với Lộ Á Phi ngự kiếm mà tới, không chừng hắn đã xả Hoa Lân làm hai mảnh.

Hoa Lân gãi gãi đầu, nhìn hắn nhếch mép cười nói: "Xin lỗi! Xin lỗi nhé!...."

Chương 13: THIỆP THẾ VỊ THÂM?

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: TuLaDaiDe

Biên tập: mayphieulang

Nguồn: 4vn.eu

Nội dung ẩn tại http://4vn.eu :

Lộ Á Phi cũng không lưu tâm lắm, vì trên mảnh đất này địa vị của người tu chân rất được nể trọng. Cho nên hắn chỉ hướng gã "Hàn á nhân" kia nở một nụ cười thân thiện rồi kéo Hoa Lân chạy lại cổng thành. Vừa đi, Lộ Á Phi vừa thấp giọng dặn dò: "Long thiếu hiệp! Ngươi đừng có tuỳ tiện làm bậy làm bạ, cẩn thận lại bại lộ thân phận của ngươi đó!"

Hoa Lân cả kinh nói: "Ngươi nói thân phận gì hả?"

Lộ Á Phi lắc đầu cười nói: "Ta chỉ thử ngươi thôi mà, làm gì lại cuống lên như vậy? A a...theo lời người đời nói, sáu ngàn năm trước, Thánh Thanh Viện là môn phái đầu tiên đến Tinh Vực này. Lúc ấy, yêu ma hoành hành khắp nơi, thế lực của Phần Âm Tông ở nơi này cũng vô cùng cường đại. Thánh môn phải tốn rất nhiều tâm huyết mới có thể bình định được nơi đây. Trải qua quãng thời gian mấy ngàn năm, Tu Chân Giới cũng bắt đầu phát triển mạnh mẽ. Dù chúng ta có vị thể không nhỏ trên mảnh đất này nhưng ngươi nên nhớ thật kĩ, "chúng sinh bình đẳng" là nguyên tắc hàng đầu của Tu Chân Giới chúng ta..."

Hoa Lân vốn đang thích thú lắng nghe hắn kể truyện cổ, lại nghe hắn ta đột nhiên chuyển sang thuyết giáo, trong lúc nhất thời cũng không phản bác mà chỉ quay ra ngắm nghía phong thổ nhân tình xung quanh.

Hai người tà tà đi tới cửa thành, chỉ thấy quan binh canh giữ thành đều có tạng người giống mình, thiết nghĩ "Hàn á nhân" chỉ là chủng tộc thiểu số ở đây mà thôi. Phóng tầm nhìn xem xét toàn bộ thành, phát giác toà thành này có thể nói là "bất khả xâm phạm", chưa đề cập đến Cửu Môn Kỳ Trận thực sự lợi hại thế nào, tường thành cao hơn năm trượng, ngoài thành lại có hào sâu thêm cả bụi gai hỗ trợ, vị trí phòng ngự cực kì vững chắc.

Trên bầu trời lúc này, đột nhiên xuất hiện rất nhiều bóng đen xẹt qua, "Sưu...sưu...sưu...", toàn bộ đều lao tới ngoài cửa thành. Hoa Lân giật mình nói: "Uy! Đám người tu chân kia sao lại tuỳ tiện phi hành qua lại thế nhỉ, không sợ kinh thế hãi tục ư?"

Lộ Á Phi tiêu sái cất Xích Dương Kiếm ra sau lưng, nghe vậy cười nói: "Làm sao mà kinh thế hãi tục? Ở

nơi này mà không biết phi hành thì mới là một mối sỉ nhục!".

Hoa Lân đang còn chưa hết ngạc nhiên, lại nghe "Sưu...sưu..." hai tiếng, lại có hai bóng xám từ trên trời đáp xuống, vừa đúng dừng ở ngoài thành hai trượng. Vừa mới bình ổn thân thể, họ đã bước tới chắn trước mặt hai người Lộ Á Phi. Nam tử bên trái cất giọng hỏi: "Ngươi có phải truyền nhân của Lộ gia tại Thiên Hồ Thành?"

Bờ môi gã nam tử cao gầy kia run lên từng hồi, hiển nhiên đang rất kích động. Sau một hồi lâu do dự, hắn bỗng thở dài nói: "Ài!...Ta là Tang Tư Đặc ở Hợp Thương Hội. Vài ngày trước, một vị bằng hữu của Đan Dương Tử trở về Long Thần Tinh, khẳng định Đan Dương Tử do xâm nhập Phệ Hồn Cốc mà bỏ mạng trong đó. Cho nên Thiên Hồ Thành đã minh oan cho Lộ gia các ngươi. Cũng vài hôm trước, bọn họ phái một đám cao thủ tiến vào Phệ Hồn Cốc nhằm tìm kiếm tung tích của Lộ thiếu hiệp. Chẳng biết Lộ thiếu hiệp có gặp được họ hay không?"

Lộ Á Phi trong lòng kỳ thật cũng cảm động nhưng hắn vẫn chưa hoàn toàn tin đây là sự thật nên đáp:

"Hừ! Theo ta, bọn chúng đến để chiếm đoạt bảo kiếm thì đúng hơn!"

Tang Tư Đặc nghe vậy liền biến sắc mặt, lớn tiếng nói: "Người khác như thế nào thì ta không rõ. Nhưng thiếu gia nhà ta quả thật nghe nói các hạ gặp nguy hiểm nên mới gia nhập nhóm tìm kiếm. Cho tới bây giờ, Thiên Hồ Thành phái tám nhóm đi, trong đó có cả thiếu gia nhà ta, mà đã mất liên lạc với năm nhóm. Chẳng biết Lộ thiếu hiệp nghe xong tin này thì có cảm nhận gì đây?"

Lộ Á Phi trợn trừng tròng mắt, lớn tiếng nói: "Ngươi...ngươi nói cái gì? Thu Hồng sư đệ cũng đi tìm ta?"

Nam tử bên cạnh Tang Tư Đặc thân hình thấp hơn, diện mạo thập phần, vẻ mặt tao nhã, lại thêm chút nhút nhát, nhỏ giọng nói: "Ta nghe người khác nói lại, hình như thiếu gia đi theo nhóm thứ năm. Thế nhưng nhóm đó đã mất hẳn liên lạc, toàn bộ thành viên đều không rõ tung tích. Ai!...Biến cố này làm cho cả Vạn gia sôi sục cả lên, ngay cả Hồ Thiên Thành cũng đều trở nên hỗn loạn!"

Hoa Lân thầm thở phào, thật may là không phải hai tên này đến để gây chuyện. Lúc này hắn trầm ngâm hồi lâu rồi lẩm bẩm: "Vạn Thu Hồng? Cái tên này sao nghe quen tai quá. Lẽ nào lại trùng hợp như vậy?"

Ba người kia nghe thấy hắn thì thào như vậy lập tức khẩn trương hỏi: "Ngươi đã từng gặp Vạn Thu Hồng ư?"

Hoa Lân: "Ách! Chưa từng gặp! Chưa từng gặp! Chúng ta vào thành nghỉ ngơi một đêm được không? Nếu ngày mai còn muốn xông vào Phệ Hồn Cốc thì ta đi cùng luôn thể.", nói xong hắn nháy mắt ra hiệu với Lộ Á Phi.

Lộ Á Phi hiểu ý, vội vàng nói: "Đúng rồi! Chúng ta thật sự rất mệt mỏi rồi, vào thành nói chuyện tiếp!".

Lúc này mặt trời đã lặn hẳn xuống đằng tây, cảnh sắc xung quanh nhanh chóng chìm vào màn đêm, người đi đường lập tức nhốn nháo, bởi vì bốn người bọn họ đang đứng chắn ngang đường, mặt sau bỗng có người rống lớn lên: "Uy! Các ngươi rốt cuộc có vào thành hay không?"

Tang Tư Đắc vốn đang bực dọc, toàn thân đột nhiên toả ra một luồng khí thế cường bạo, quay đầu trợn mắt hằn học nhìn kẻ vừa lên tiếng, làm cho gã đó thụt lùi lại phía sau mấy bước. Tiếp sau, hắn mới hướng về phía Hoa Lân và Lộ Á Phi gật đầu, chỉ sang người bên cạnh rồi nói: "Đây là Mục Tinh, sư đệ của ta, chúng ta vào thành rồi trò chuyện tiếp!"

Tang Tư Đặc cùng Mục Tinh đồng loạt nhìn về phía Hoa Lân dò xét, thấy trên người hắn bẩn thỉu không chịu nổi, bộ dạng thập phần cổ quái, trông chẳng giống ai, đều không khỏi nhíu mày.

*****

Kì Long Quan vốn là một toà thành do Hàn Phong Quốc kiến tạo lên, nhưng do phía bắc là Hắc Sâm Lâm - nơi sản sinh ra rất nhiều kì trân dị thú, nên tựu chung trở thành thiên đường của phường săn bắn. Hơn nữa phần đông người tu chân của các đại môn phái đều coi Hắc Sâm Lâm là lựa chọn để tìm hiểu và trau dồi kinh nghiệm. Chính vì vậy Kì Long Quan dần dần nổi tiếng như một toà thành độc nhất vô nhị.

Vừa bước qua cổng thành, Hoa Lân lập tức vô cùng kinh ngạc, chỉ thấy một địa lộ rộng lớn trải đá kéo dài

về tận đằng xa, mọi lầu các hai bên đường đều đèn hoa rực rỡ, nhìn từ xa lại tựa như một con đường dẫn lên thiên đình vậy! Đường ngang lối tắt đan ngang dọc, hai bên sinh khí cực kì nào nhiệt. Hầu hết người đi đường đều mặc quần áo rất đẹp mắt, trên vai mỗi người tu chân đều mang một món binh khí, đi lại tấp nập. Nói về mức độ phồn hoa có phần vượt trội hơn kinh thành của Đại Tống.

Lộ Á Phi đương nhiên rất tường tận đối với nơi này, dẫn theo Hoa Lân, Tang Tư Đặc và Mục Tinh đi thẳng tới trung tâm thành. Không lâu sau, bốn người dừng bước trước cửa một toàn lầu các hùng vĩ. Hoa Lân ngẩng đầu nhìn lên thấy một bức hoàng phi có ghi bốn chữ lớn: "Thanh Phong Hành Quán".

Một gã tiểu nhị từ trên bậc thềm chạy xuống nghênh đón, nhưng Lộ Á Phi phất tay bước nhanh vào trong hành quán. Hoa Lân còn chưa hiểu rõ đầu đuôi thế nào, một nữ tử xinh đẹp tuyệt luân đột nhiên chạy tới mang theo một làn hương thơm, dịu dàng nói: "Oa! Lộ đại thiếu gia đại giá quang lâm, Cầm Phong đón tiếp chậm trễ, xin được nhận tội...Di! Vị tiểu ca này là

ai vậy? Phong thái thật tiêu sái, anh tuấn, nhưng, rốt cuộc là người nào vậy?".

Hoa Lân nhất thời mơ mơ hồ hồ, lại tưởng mình không cẩn thận bước nhầm vào "Di hồng viện" (lầu xanh, kỹ viện - dịch giả), vung tay quàng lấy bờ eo Cẩm Phong kéo vào gần người, miệng thì cất giọng đùa bỡn: "Oa nha nha! Vị tỷ tỷ này thật là xinh đẹp quá!".

"Ách..." toàn trường im bặt.

Lộ Á Phi cũng thoáng biến sắc mặt, đã thấy Cầm Phong khẽ chuyển thân hình, dễ dàng thoát khỏi ma thủ của Hoa Lân, mặt lộ vẻ hàn sương nói: "Ngươi muốn chết hả?"

Hoa Lân vì vẫn hiểu lầm, thấy nữ tử này chợt chuyển sang lạnh lùng nói vậy thì cũng biến sắc mặt ngay nên ngạo mạn nói: "Gì thế? Hứa Châu Quan được phép phóng hoả, còn dân chúng không được đốt đèn à?"

Lộ Á Phi bước lên nói: "Khặc khặc! Cầm Phong cô nương, xin được lượng thứ! Đây là người huynh đệ của ta: Long Tại Trần. Hắn đến từ Tinh Vực, chưa

quen với phong tục nơi đây nên mong cô nương hãy nể mặt Á Phi này bỏ qua cho."

Cầm Phong dò xét Hoa Lân một lượt rồi nói: "Hừ! Quả nhiên là một gã quái nhân, ta cũng chẳng thèm tranh cãi nữa!" đoạn quay lại hướng về Lộ Á Phi, giọng điệu ngọt ngào nói: "Ai nha! Lần này Lộ thiếu gia quang lâm tiểu điếm là muốn ở trọ hay dùng cơm tối đây?", vừa nói nàng to vừa vê vê viền áo, dáng điệu cực kì đáng yêu.

Lộ Á Phi tựa như chẳng màng đến bộ dạng phong tình kia, đặt hai viên tinh phiến trong suốt màu lam vào tay nàng ta rồi nói: "Bốn người chúng ta muốn thuê phòng trọ, bốn phòng hảo hạng, tốt nhất là liền kề nhau..."

"Ách..." Cầm Phong đột nhiên nhận lấy hai viên tinh phiến, vẻ mặt như có chút thất vọng, lưỡng lự một lát rồi lại ngọt ngào nói: "Không còn đủ bốn gian phòng hảo hạng, chỉ còn ba phòng, mời các vị lên lầu ba!", nói xong hướng về phía một tên tiểu nhị phía xa xa gọi: "Tiểu Mã! Đưa khách lên lầu ba!"

"Dạ!", một gã nam tử xem chừng nhanh nhẹn lập tức chạy tới.

Bốn người liền cáo biệt Cầm Phong, Hoa Lân huých nhẹ tay Lộ Á Phi: "Cầm Phong là chủ nhân nơi này à?"

"Không sai!" Lộ Á Phi đáp. Ngay sau đó, hắn chợt trách móc: "Cử chỉ vừa rồi của ngươi thật sự bất nhã quá mức..."

Da mặt Hoa Lâm quả nhiên đã luyện tới cảnh giới "lô hoả dĩ thanh", hắn nhún vai đáp: "Ngươi cũng thấy đấy, vừa rồi ta chỉ định doạ nàng một chút thôi mà. Bằng không làm sao nàng thoát khỏi tay ta!...Đúng rồi! Tạp phiến lúc nãy ngươi đưa ra rốt cục là thứ gì vậy?"

Chiêu "Di hoa tiếp mộc"(dời hoa nối cây, một trong ba mươi sáu kế trong binh pháp Tôn Tử, thường chỉ thủ đoạn vu oan giá hoạ, đẩy tội lỗi của người này sang cho người khác...-dịch giả) này của Hoa Lân quả nhiên hiệu quả khôn cùng. Lộ Á Phi "A!" một tiếng, khẽ lắc đầu, lấy từ trong ngực áo ra các loại tạp phiến màu sắc khác nhau: "Đây là loại tiền tệ phổ thông trong Tu Chân Giới, xem ra ngươi cũng thực sự không rõ lai lịch? Ai! Tính ra! Để ta giới thiệu sơ qua cho ngươi một lần. Tinh tệ của chúng ta gọi là "Mai",

màu vàng là loại đơn vị nhỏ nhất". Lộ Á Phi cầm lấy một tinh phiến màu xanh biếc nói tiếp: "Loại tinh tệ màu xanh biếc này gọi là mười mai. Loại màu đỏ là một trăm mai, màu lam là một ngàn mai, màu tím trị giá lớn nhất, là một vạn mai."

Hoa Lân giật mình ngắm nghía đám tinh tệ trong tay Lộ Á Phi, nhặt lấy một viên màu lam rồi bắt đầu quan sát. Hắn phát hiện bên trong mỗi tạp phiến đều khắc một hình rồng tinh xảo. Hoa Lân thật sự không hiểu hình khắc đó làm thế nào lại chui vào được bên trong? Hắn gãi đầu gãi tai, lẩm bẩm nói: "Thật quái lạ!"

Lộ Á Phi lấy hai tạp phiến màu tím nhét vào tay Hoa Lân nói: "Đây là hai vạn mai, ngươi cứ giữ lấy để trang trải! Vừa rồi ta đã đưa cho Cẩm Phong hai ngàn mai, nó cũng đủ cho bốn người chúng ta ăn ở trong vòng ba ngày. Ngươi cứ dựa vào đó mà tính toán, về sau đừng bị người khác lừa phỉnh."

Hoa Lân thấy hắn đưa cho mình mà không hề do dự, trong lòng cảm động nên cúi đầu nói: "Hảo huynh đệ! Ta không khách khí nữa, ngày sau nhất định trả đủ cho ngươi!"

Lộ Á Phi điềm nhiên nói: "Nếu đã là huynh đệ của ta, về sau đừng nói những lời này nữa! Thân đã là người tu chân, tính toán mấy khoản lặt vặt đấy làm gì! Đi thôi! Trước tiên rửa mặt qua cái đã, sau đó ta sẽ cho người đi mua mấy bộ quần áo. Hắc hắc...Trông ngươi thân tàn ma dại như thế này, chẳng khác gì một tên khất cái..."

Tang Tư Đặc cùng Mục Tinh sớm đã không nhẫn nạn được nữa, đều đã về phòng mình.

Đối với Hoa Lân mà nói, dục vọng với tiền tài vẫn đang còn rất say mê, nắm chặt lấy tinh tệ trong tay, định bụng xem nên tiêu xài thế nào. Theo lý thuyết mà nói, hạng người tu chân mà tham tài như hắn rất khó đột phá vào tầng thứ bảy: cảnh giới Nguyên Anh. Nhưng Hoa Lân nhờ có tu vi thâm hậu của Trữ Tiêm Tuyết, đã mạnh mẽ vượt qua cửa ải khó khăn đó. Điều này thật là hiếm thấy trong Tu Chân Giới...

Chương 14: QUÁI VẬT CÔNG THÀNH

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: TuLaDaiDe

Biên tập: mayphieulang

Nguồn: 4vn.eu

Nội dung ẩn tại http://4vn.eu :

Bốn người đều lần lượt nhận phòng của mình, hai người Tang Tư Đặc cùng Mục Tinh trong lòng bất an nên đã sớm ra ngoài dò la tin tức.

Hoa Lân vội vàng rửa mặt mũi một lượt, Lộ Á Phi đã gọi người mang xiêm y đến. Hoa Lân vừa nhấc mấy bộ xiêm y lên liền nhận thấy chất vải cực kỳ mềm nhẹ, kiểu dáng lại thập phần kì lạ. Kì quặc nhất là ở chỗ thiết kế một cái đai lưng bằng sắt, so với trang phục của Trung Nguyên có thể nói là hoàn toàn bất đồng. Hoa Lân cầm cái đai lưng đó lên xem xét, phát hiện nó không những có thể chứa được vật phẩm mà bên ngoài còn có thể giắt thêm đao kiếm, thật là bình sinh hiếm thấy.

Trí tò mò nổi lên, Hoa Lân lập tức mặc loại xiêm y này vào, cảm thấy chúng bó sát người nhưng cũng thật sự rất hợp với mình. Soi qua gương kính, hắn tự thấy dường như dáng vẻ tiêu sái lên mấy phần. Đồng thời, Hoa Lân nhận ra mấy bộ xiêm y này tựa như trang phục dành riêng cho kiếm khách, khi mặc vào thì động tác có thể nói cực kỳ linh hoạt vì vậy hứng

khởi, lấy ra bảo kiếm của Tô Lô nhặt được ở Phệ Hồn Cốc, vòng tay cắm ở sau lưng. Hắn lại nghiêng người ngắm nhìn bản thân trong gương, quả nhiên nhìn thấy một gã kiếm khách oai phong lẫm liệt. Hắc hắc...

Thu vén lại hành trang, Hoa Lân sải bước ra ngoài, gõ cửa phòng Lộ Á Phi gọi: "Uy uy!...Lộ thiếu hiệp mau tới đây xem ta mặc thế này đã chuẩn chưa?"

Lộ Á Phi hồi lâu sau quấn một chiếc khăn tắm đi ra mở cửa, vừa thấy trang phục của Hoa Lân đã nhất thời lắp bắp kinh ngạc nói: "Quả nhiên có phong thái lắm!"

Hoa Lân cười nói: "Tranh thủ thời gian còn sớm, ngươi mau mặc xiêm y vào, chúng ta cùng đi dạo quanh phố xá!".

Lộ Á Phi vẻ mặt đau khổ nói: "Ta cả ngày phi hành, hiện giờ đâu còn sức lực nào mà ra đường. Ngươi tha dùm ta được không?", nói xong định đóng cửa lại. Hoa Lân vươn chân phải ra, chặn lấy cánh cửa: "Ngươi chẳng phải mong ngóng tin tức của Vạn Thu Hồng hay sao? Nếu muốn biết sự tình, hắc hắc...thì đi xuống dưới cổng tìm ta!" đoạn vênh váo bước đi.

Hoa Lân bước nhanh qua cầu thang xuống tới phòng khách, lúc này hội trường đã chăng đèn *****g rực rỡ và kín mít thực khách, không khí thật huyên náo phi thường. Đảo mắt xung quanh thấy hơn ba mươi bàn chật ních người ngồi, nơi này quả nhiên kinh doanh rất phát đạt.

Chủ quán Cẩm Phong vẫn đứng trước thềm tiếp đón khách nhân, thấy Hoa Lân xuống lầu, bèn vừa tươi cười vừa tiến lại gần mà nói: "Ai nha! Có phải là ngươi không đó? Đúng là "Nhân kháo y thường, Phật kháo kim trang"(tạm dịch: người đẹp vì quần áo, tượng phật sáng vì lớp mạ-dịch giả)! Tiểu khất cái vừa mới kiếm được bộ đồ mới lại giả dạng được ngay thành một đại hiệp a!"

Hoa Lân vẫn cài sau lưng một thanh kiếm, làm vẻ tiêu sái tựa lưng vào một thân cột, cười nói: "Hắc hắc...Bản thiếu gia vốn đúng có thân phận cao quý, hoá trang thành khất cái chỉ để đùa bỡn chơi thôi. Thay đổi xiêm y, đương nhiên bản thiếu gia khôi phục lại bản sắc phong lưu thường ngày mà! Hắc hắc..."

Cầm Phong lắc đầu nói: "Bản cô nương cũng đã gặp qua đủ hạng người, nhưng chưa hề thấy ai có da mặt dày bằng ngươi."

Hoa Lân vẫn dương dương tự đắc nói: "Đúng đó! Đúng đó! Nếu chẳng phải đoán ngươi có nhiều khả năng trở thành tẩu tẩu của ta thì ta nhất định cho ngươi được mở rộng tầm mắt, biết thế nào là da mặt dày!".

Cẩm Phong đỏ bừng mặt lên, chống tay bên hông quát: "Ngươi lại muốn chết hả?"

Lộ Á Phi không biết từ đâu xông ra, lớn tiếng hỏi: "Uy...uy...uy! Sao lại cãi vã nữa rồi chứ?"

Hoa Lân lập tức đáp: "Ta vừa rồi mới gọi nàng một tiếng "đại tẩu", nào ngờ nàng ta phản ứng dữ dội như vậy, nhất định "có tật giật mình" đây!"

Lộ Á Phi cùng Cẩm Phong nhảy dựng lên: "Cái gì?"

Hoa Lân hoảng hồn nhanh chóng trốn ra ngoài cửa rồi nói vọng vào: "Không thèm đùa với các ngươi nữa, ta phải đi dạo một vòng đã!"

Lộ Á Phi cuối cùng cũng đuổi kịp tới nơi liền vội vàng nói: "Nhìn vẻ mặt vừa rồi của ngươi, phải chăng ngươi thích Cẩm Phong cô nương? Thế nào, để ta làm mối cho ngươi a, nhất định sẽ thành công!"

Hoa Lân: "Ngươi chỉ được cái nói bậy bạ, nàng dù sao cũng là đại tẩu của ta!"

Lộ Á Phi đành sánh vai cùng hắn, chậm rãi bước đi, lơ đễnh nói: "Điều này thì ngươi nhầm rồi! Đại tẩu ngươi hiện giờ cũng đang ở Thiên Hồ Thành, bữa nào rảnh rỗi ta sẽ dẫn ngươi đi gặp nàng...Bây giờ bàn chuyện chính đã, ngươi thực sự đã từng gặp Vạn Thu Hồng ư?"

Hoa Lân chợt dừng cước bộ, khẽ thở dài nói: "Đây là một tin xấu nhưng hiện tại ta cũng không thể khẳng định được hắn còn sống hay đã chết, cho nên vừa rồi trước mặt bọn Tang Tư Đặc, ta không dám nói rõ...Hôm đó, thực ra ta bị lạc đường trong Phệ Hồn Cốc lại vô tình gặp nhóm thứ năm. Lúc ấy, cầm đầu nhóm là một đại ca tên Tất Chí Nghị, trong đám thành viên có một gã thanh niên mang trường kiếm, hình như gọi là Vạn Thu Hồng. Ta nhớ rõ, hắn cùng

với Trầm Kiếm dường như có mối quan hệ gì đó. Đúng rồi! Ngươi có biết Trầm Kiếm không?"

Lộ Á Phi thoáng sững người, cười khổ nói: "Trầm Kiếm chính là cao thủ đứng hàng thứ hai của Phiêu Miểu Cung, là bằng hữu thâm niên với Vạn gia. Nói như vậy thì ngươi thực sự đã gặp Vạn Thu Hồng. Ngươi nói mau lên, tình huống lúc bấy giờ diễn biến thế nào? Vì sao chỉ có một mình ngươi đến được Phong Thần Bảng?"

Hoa Lân cũng thở dài, từ từ thuật lại chuyện ngày đó gặp Vạn Thu Hồng trong Phệ Hồn Cốc, cũng như việc tìm kiếm nhóm thứ hai, sau đó toàn thể đoàn người chạy trối chết ra sao, đem ra kể một mạch cho Lộ Á Phi, cuối cùng hắn nghiêm mặt nói: "Lúc trời sẩm tối, ta cùng Tất Chí Nghị đều đứng yên tại chỗ trong khi đó Vạn Thu Hồng lại bị Trầm Kiếm kéo lên phía trước. Tính ra, trong tất cả mọi người, bọn họ có cơ hội thoát khỏi Phệ Hồn Cốc lớn nhất..."

Lộ Á Phi toàn thân chấn động, hắn đương nhiên biết rõ ở trong Phệ Hồn Cốc khi màn đêm buông xuống sẽ lĩnh hậu quả thê thảm thế nào. Nói như vậy, hy vọng

Vạn Thu Hồng còn sống sót thật quá xa vời, nghĩ tới đây hắn càng thêm rầu rĩ.

Hoa Lân vừa trải qua một quãng thời gian vào sinh ra tử, lâu lắm mới có thể trở lại nhân gian, luc này khung cảnh thành thị náo nhiệt khôn cùng, rốt cục cũng chẳng để tâm gì đến sự tình của Vạn Thu Hồng nữa.

Bỗng nhiên thấy một lão phụ nhân bày một sạp hàng ven đường, mặt trước treo toàn răng nanh cùng với đồ trang sức thập phần cổ quái, Hoa Lân tới gần, tiện tay cầm lên một cái sừng sắc nhọn dài chừng hai tấc hỏi: "Đây là vật gì vậy? Chẳng lẽ cũng là nanh thú? Hay là sừng động vật?", vừa dứt lời, không ngờ vật kia bỗng gẫy làm hai đoạn. Hoa Lân toát mồ hôi hột, lớn tiếng chửi rủa: "Con mẹ nó! Cái này mà là răng nanh à?"

Lão phụ nhân kia lập tức hét lên: "Ngươi muốn mua hay không cũng không quan trọng nữa, bây giờ ngươi phá hỏng bảo bối của ta, cái này trị giá hai trăm mai. Ngươi mau trả tiền, nếu không ta báo quan đến bắt nhà ngươi!"

Lộ Á Phi vốn cũng không còn tâm trí đâu mà đi mua sắm nhưng thấy lão phụ nhân kia rao giá cao quá, rốt cục cũng không nhịn được nói xen vào: "Đây là cái ngòi của Tiêm Uế Thú, căn bản giá trị không đến hai trăm mai, xem ra lão kinh doanh có vẻ mờ ám nhỉ? Nếu lão cần, ta có thể bán cho một vạn chiếc, giá chỉ một trăm mai một chiếc, thế nào?"

Lão phụ nhân kia nhảy dựng lên, gào lớn: "Đồ trời đánh, thánh vật kia! Ta đã bảo hai trăm mai là hai trăm mai. Ta không cần quan tâm đến cái ngòi khác, nhưng cái ngòi đặc biệt của ta là do "Vĩnh Thắng Kiếm Khách" đem tới, trên bề mặt còn dính máu tươi của hắn, ta ra giá hai trăm mai là quá rẻ rồi....Nếu ngươi tìm đủ một vạn cái ngòi do "Vĩnh Thắng Kiếm Khách" cung cấp, ta mua hết cho ngươi luôn..."

Hoa Lân bực mình nói: "Uy...uy..uy! Ngươi lớn tiếng như vậy làm gì? Ta trả tiền là được chứ gì? Cầm lấy, cầm lấy đi..." nói xong lấy ra một tinh tệ màu tím rồi tiếp: "Đó! Đó là một vạn, trả lại ta chín ngàn tám trăm mai!".

Lão phụ nhân nhìn thấy viên tinh tệ màu tím thì hai mắt liền sáng lên, trong lòng thầm hối tiếc vừa rồi

đưa ra giá rẻ quá nên sờ sờ túi tiền mình rồi nghiêm nghị nói: "Ai nha! Ta không đủ tiền trả lại, hay là ta chịu thua thiệt một chút, tất cả thương phẩm này đều bán cho ngươi nhé!"

Hoa Lân: "Cái gì? Ngươi có điên không?"

Lão phụ nhân kia thực không đơn giản, bỗng giận dữ nói: "Oa nha nha! Ngươi độc ác lắm, rõ ràng làm hỏng bảo bối của ta rồi lại không bồi thường ....Mọi người mau lại đây mà xem, hai gã này không coi công lý ra gì này!".

Lộ Á Phi thấy người đi đường ùn ùn kéo tới, vội vàng quăng ba viên tinh tệ màu đỏ xuống sạp rồi kéo Hoa Lân bước đi.

Hoa Lân quệt quệt mồ hôi trên trán nói: "Đúng là gặp quỷ, vỏ quýt dày có móng tay nhọn!"

Lộ Á Phi cả giận quát: "Ngươi không thể nghiêm chỉnh hơn được à?"

Hoa Lân biết hắn đang lo lắng về sự tình của Vạn Thu Hồng nên an ủi: "Kỳ thật, chắc gì Phệ Hồn Cốc đã hung hiểm như trong truyền thuyết? Ngươi xem, ta một mình xông vào cốc, chẳng phải bây giờ vẫn sống

nhăn sao? Mà Vạn Thu Hồng lại đi cùng một cao thủ là Trầm Kiếm thì đâu sợ gặp nguy hiểm...."

Lộ Á Phi lắc đầu: "Ài! Ngươi không hiểu đâu!....Lúc ấy, "Mê Tinh Trận" trong Phệ Hồn Cốc hình như được ai đó phát động cho nên ta mới cảm thấy rất lo lắng...Ngươi cũng biết đấy, Phệ Hồn Cốc có tổng cộng mười ba tấm bia, mà mỗi tấm bia ứng với một loại trận pháp. Ngày hôm đó, mặc dù mới chỉ có một trận pháp được phát động mà đã đoạt mạng rất nhiều người. Ngươi cũng do may mắn nên mới đến được chỗ tấm bia thứ mười ba, nếu không...."

Hoa Lân liền phản bác: "Thôi đi! Cho dù ta có ngủ lăn quay dưới đất thì đám ma quỷ đó cũng chẳng giết nổi ta đâu!"

Thấy Lộ Á Phi không tin, Hoa Lân cũng chẳng buồn giải thích thêm nữa, chỉ nhạt giọng hỏi: "Đúng rồi! Ngươi tính tình cô độc, thường một mình bôn tẩu giang hồ, sao lại quen biết tiểu tử Vạn Thu Hồng vậy?"

Lộ Á Phi trầm ngâm hồi tưởng: "Ai! Ở Thiên Hồ Thanh, ta cũng chỉ có Vạn Thu Hồng là bằng hữu. Ta với hắn kết giao từ thuở thiếu thời, sống chết có

nhau. Lần này, vì lo lắng cho ta mà hắn gia nhập nhóm tìm kiếm chết tiệt kia, ta lẽ nào thấy chết mà không cứu. Sáng sớm mai, ta nhất định nhanh chóng quay lại Phệ Hồn Cốc, dù không gặp được người thì cũng phải nhặt được xác hắn mang về!"

Hoa Lân bất đắc dĩ nói: "Được rồi! Thấy ngươi thương cảm như vậy ta cũng không cam lòng, ngày mai ta cùng ngươi một lần nữa xông vào Phệ Hồn Cốc, nhất định truy tìm được tung tích tiểu tử Vạn Thu Hồng kia. Thế nào huynh đệ?"

Nào ngờ Lộ Á Phi hét lên một tiếng kì quái: "Trời đất ơi! Ngươi đừng có đòi đi theo được không? Ngự kiếm phi hành lại mang theo cả ngươi thật làm ta mệt chết đi được!"

Hoa Lân cũng nhảy dựng lên: "Hừ! Câu này mà ngươi cũng nói ra được à?"

Lộ Á Phi: "Sao nào? Thật sự như thế mà!"

"..."

Hoa Lân im bặt, chỉ cúi đầu, cũng không đáp lại Lộ Á Phi, cắm cúi đi tiếp. Thoáng chốc đã qua năm, sáu con phố, chỉ thấy quả nhiên Long Kì Thành phồn hoa

vô cùng, cảnh sắc rực rỡ, tươi vui, tràn ngập tiếng nói cười. Tửu lâu mọc lên khắp mọi nơi làm người ta hoa cả mắt, thanh lâu cùng kỹ viện cũng chen chúc khắp ngõ ngách. Hoa Lân bỗng nhiên cười nói: "Hắc hắc...Xem ra nơi này chẳng những người tu chân chúng ta nhiều không kể xiết mà chúng sinh cũng lắm kẻ vì lợi nhuận mà bán cả thân xác đồng loại nhỉ?"

Lộ Á Phi liền phản bác: "Ngươi nói vậy là sai rồi! Nơi này vốn không phải cố hương của ta. Thiên Hồ Thành chúng ta hoàn toàn khác biệt so với nơi đây. Ở đó, ngươi căn bản sẽ không thể thấy được một kỹ nữ hay thanh lâu nào đâu. Ài! Ngươi đề cập đến vấn đề này làm gì?...Ngươi chẳng phải đang muốn tìm tung tích của Phần Âm Tông sao? Ngày mai sau khi ta rời đi, ngươi nên đến khu chợ đen phía tây bắc Thiên Hồ Thành mà thám tính một chút. Ở đó cơ hồ bán đủ thứ trên đời, nào là những bí mật kinh thiên, nào là thông tin mới nhất, rồi các loại pháp bảo, tu chân bí điển, chỉ cần có tiền là mua được tuốt. Sau khi tới đấy, ngươi tìm gặp một người gọi là Đồng tổng quản, nói ngươi là do Lộ Á Phi giới thiệu đến, chưa biết chừng hắn không những biết tung tích của Phần Âm

Tông mà còn có thể cho ngươi biết tin tức về Thực Cốt Long đó."

Hoa Lân cảm thấy kì quái liền nói: "Ngươi nói gì vậy? Đang dặn dò hậu sự hả? Lẽ nào ngươi thực sự không để ta đi cùng tới Phệ Hồn Cốc?"

Lộ Á Phi bất đắc dĩ nói: "Ta không phải đã nói đi nói lại với ngươi rồi ư? Mang theo ngươi làm ta mệt chết đi được!"

Hoa Lân cả giận: "Hừ! Ngươi nhớ mặt ta đấy nhé!"

Lộ Á Phi đột nhiên nghiêm mặt nói: "Ngươi đừng vội nổi nóng, ta kì thật mong ngươi sớm đến Thiên Hồ Thành tìm hiểu được tin tức, như vậy chúng ta mới tiếp tục hành động được ...Chỉ có điều, ngươi phải ghi nhớ điều này, thực lực của Phần Âm Tông căn bản tạm thời ngươi chưa có khả năng đối phó được. Ta đề nghị thế này, đầu tiên ngươi nghe ngóng xem có thể thu thập được "Thực Cốt Huyết" ở đâu, sau đó sẽ có cơ hội giải cứu Trữ Tiêm Tuyết. Nói không chừng, nàng ta có thể giúp ngươi đột phá lên hai cảnh giới tu chân, nhờ vậy mới có hy họng giải cứu thân nhân của ngươi. Hơn nữa, phòng khi trong quá trình cứu người, nếu gặp nguy nan gì, ngươi có thể dụ dỗ Trữ

Tiêm Tuyết, để nàng trực tiếp ra tay diệt địch. Thế nào huynh đệ? Đề nghị này không sai chứ?"

Kỳ thật Hoa Lân sớm đã suy nghĩ về vấn đề này, nhưng thật ra khó khăn cũng không kém gì Phần Âm Tông nên vẻ mặt đau khổ nói: "Ngươi chỉ được nói khoác! Ngươi tưởng Thực Cốt Long dễ kiếm lắm hả? Dù cho ta may mắn tìm thấy thì ngươi cũng không nghe Trữ Tiêm Tuyết nói à? Thực Cốt Long lợi hại phi thường, muốn lấy được tinh huyết của nó đâu đơn giản chứ. Nói không chừng, so với đám ma đầu Phần Âm Tông còn khó đối phó hơn!...Chi bằng, ta cùng ngươi phối hợp hành động, như vậy khả năng thành công mới cao hơn một chút!"

Lộ Á Phi lại đột nhiên ha hả cười to nói: "Đúng đó!...Cho nên, ngươi càng phải nên mau đến Thiên Hồ Thành thu thập tin tức về Thực Cốt Long cùng Phần Âm Tông. Chờ sau khi ta tìm thấy Vạn Thu Hồng, chúng ta mới có thể đi tiêu diệt Thực Cốt Long hoặc ma đầu Phần Âm Tông."

Hoa Lân nhất thời vô cùng lo âu, đối với tương lai, hắn quả thật không tự tin chút nào.

Nhận thấy hắn có vẻ lưỡng lự, Lộ Á Phi bèn lấy bên hông ra ít tiền dúi vào tay Hoa Lân mà nói: "Ngươi cầm lấy số tiền này, khoảng hai mươi vạn mai đấy. Sử dụng "Truyện tống trận" cũng mất chừng năm vạn mai, thời gian còn quý báu hơn tiền bạc nhiều....Đúng rồi! Thân nhân ngươi bị Phần Âm Tông bắt đi bao lâu rồi?"

Hoa Lân khổ sở trả lời: "Nửa năm..."

Lộ Á Phi: "A! Nửa năm?"

Hoa Lân tỏ ra trịnh trọng nói: "Ta linh cảm nàng chưa chết! Điều này ta hoàn toàn tin tưởng, cho nên chúng ta phải mau chóng hành động mới được!"

Lộ Á Phi: "Ân! Ta thỉnh thoảng cũng phát sinh loại cảm giác đó. Người ta thường nói giác quan thứ sáu rất chuẩn xác, ngươi cố gắng duy trì niềm tin nhé! Được rồi, cuối tháng này, chúng ta sẽ hội ngộ tại Thuỷ Tinh Hành Quan trong Thiên Hồ Thành. Nếu đến thời điểm đó mà chưa thấy ta xuất hiện, ngươi cứ một mình xuất phát..."

Hoa Lân bất đắc dĩ nói: "Được!"

Trò chuyện hồi lâu, người đi đường đã dần dần thưa thớt, hai người bất giác cảm thấy nặng trĩu cõi lòng. Phút chốc, họ nhận ra lúc này đã cất bước tới cửa bắc Kì Long Thành. Ngẩng đầu nhìn lên, đã thấy cửa thành mở toang, trên lầu thành, đám thủ vệ đang tuần tra nghiêm ngặt, dường như đang đề phòng mối nguy hiểm nào đó.

Đột nhiên, phía ngoài cửa truyền lại một tràng âm thanh phát động đao kiếm, đồng thời kèm theo hàng loạt tiếng rống giận dữ cũng như tiếng bước chân của quái thú. Hoa Lân không khỏi ngạc nhiên hỏi: "Đã khuya như vậy, chẳng lẽ lại có quái thú tấn công vào thành?"

Lộ Á Phi ha hả cười nói: "Ngươi không biết đó thôi! Chính vì là buổi tối nên mới có kỳ quan "Quái thú công thành". Bây giờ ta khẳng định: có người từ Hắc Sâm Lâm trở về, nhưng bọn họ lại bị đoàn quái thú vây hãm. Mà đám thủ vệ trong thành với trách nhiệm của mình lúc này đang tìm cách cứu trợ.....Cho nên, cửa thành vẫn không đóng lại, nhằm tuỳ thời cơ mà hỗ trợ cho bên ngoài. Những tình huống như thế

này thường xuyên xảy ra ở Kì Long Thành. Thế nào, muốn đi xem chứ?"

Hoa Lân khoái nhất những vụ náo nhiệt nên làm sao có thể bỏ qua cơ hội này, hắn lớn tiếng nói: "Hắc hắc...Ta muốn!", nói xong tức tốc lao về hướng cửa thành, Lộ Á Phi lắc đầu rồi cũng bám theo sau....

Chương 15: LIỆP MA VỆ ĐỘI (thượng)

Tác giả:Phiêu Ẩn

Dịch giả: Tepga

Biên tập: mayphieulang

Nguồn:4vn.eu

Nội dung ẩn tại http://4vn.eu :

Hai người Hoa Lân vừa tới cửa thành nhưng liền ngay đó có hai trong tám gã thủ thành vệ bước ra ngăn trở, chúng đồng thanh quát: "Nhàn tạp nhân đẳng, tốc tốc li khứ!" (những ai không có phận sự thì khẩn trương đi ngay)

Hoa Lân chỉ tay vào mấy người đang đứng xem trên tường thành, nói: "Tất cả bọn họ đều được xem, tại sao chúng ta lại không được?"

Một vị tướng lĩnh trung niên to béo nghênh ngang đi tới đáp lời: "Bọn họ là du khách đã mua vé xem cuộc chiến, nếu ngươi cũng muốn xem, có thể chi hai ngàn mai tinh tệ!"

Hoa Lân nghe thấy việc này tựa như bị người ta dội cho một gáo nước lạnh, thốt nhiên giận dữ nói: "Các ngươi như vậy là có thái độ gì? Ta phải nói với trưởng quan của các ngươi..."

Nhưng trung niên tướng lãnh kia không thèm để tâm chút nào, Lộ Á Phi vỗ vỗ bả vai Hoa Lân: "Ngươi đừng nổi cáu, hay là để ta đưa ngươi ra ngoài thành xem trò vui nhé!" Nói xong "Tranh" một tiếng, rút Xích Dương Kiếm ra, kéo Hoa Lân đứng lên trên.

Gã trung niên tướng lãnh thấy vậy vẻ mặt đột nhiên chuyển biến, lập tức cung kính: "Nguyên lai là hai vị thượng sư chuẩn bị ra ngoài thành tương trợ, thật sự đã thất lễ, thất lễ!"

Lộ Á Phi đem theo Hoa Lân bay qua đầu mấy người ra ngoài, Hoa Lân ngạc nhiên nói: "Người này trở mặt nhanh thật!"

Lộ Á Phi ngạo nghễ nói: "Đó là điều đương nhiên, hắn chỉ là một thủ vệ nho nhỏ sao có thể nhúng tay vào công việc của Tu Chân Giới được? Trừ phi là cao thủ của liệp ma vệ đội ở ngoại thành này"

Hoa Lân kỳ quái nhìn Lộ Á Phi hỏi: "Liệp ma vệ đội là cái gì?"

Lộ Á Phi hướng về phía ngoại thành, nơi có một đội quân đông đảo, hàng ngũ chỉnh tề đang đứng và giải thích: "À, ngươi xem, đội quân hắc y chỉnh tề này chính là thành viên của liệp ma vệ đội...Kỳ Long Thành này cũng là một thành thị đặc biệt, quan binh cũng chia ra làm hai loại. Một loại là quân chính quy của đế quốc, một loại chuyên trảm yêu trừ ma chính là "Liệp Ma Vệ Đội". Ngươi xem, bọn chúng đều mặc đồng phục khôi giáp màu đen, đại đa số đều luyện tập phương pháp tu chân. Gặp mãnh thú đương nhiên là do liệp ma vệ đội quản dụng"

Hoa Lân hướng theo ánh mắt hắn nhìn ra xa xa, chỉ thấy ngoài thành tro bụi cuồn cuộn, thú hống liên hồi, một đội quân chiến đấu chỉnh tề, bọn họ quả nhiên mỗi người đều vận hắc y chiến giáp, tay cầm thủy tinh trường mâu dài hai trượng, gắt gao ngăn

trở trước lối đi cổng thành. Hoa Lân phát hiện trên không trung còn có ba gã hắc y cao thủ đang ngự phi kiếm, trong tay phát ra các dạng thủ quyết và quang mang bắn về phía quái thú dưới mặt đất, phối hợp với đội quân phía dưới, cực lực cứu trợ những người còn sống giữa đám quái thú.

Hoa Lân lấy làm lạ thốt lên: "A? Trong phủ quan còn có loại cao thủ này cơ à?"

Lộ Á Phi lắc đầu nói: "Bọn họ có vẻ như không phải người của quan phủ, có lẽ phải gọi là thư ma kiếm khách. Ta thấy tu vi của bọn họ đều cỡ Nguyên Anh kỳ!... A, vận khí chúng ta thật tốt, may mà được gặp một đám quái thú công thành.... còn có một số Tranh Thú (quái thú huyền thoại) nữa! Thật sự là sảng khoái a!"

Hoa Lân thấy hắn bắt đầu đột nhiên hưng phấn, vì vậy hai mắt cũng sáng lên theo: "Đâu? Đâu?... thật sự có Tranh Thú ư? Không phải chứ? Mau bay đi xem, ta chưa bao giờ được thấy chúng!"

Lộ Á Phi chợt dừng lại, trầm ngâm: "Hôm nay có gì đó hơi khác thường!... Không ngờ lại có tới hai mươi con Tiêm Uế Thú (thú mỏ nhọn), trận thế này có vẻ

không ổn rồi. Trong bọn Liệp Ma Vệ Đội thực sự chỉ có ba gã cao thủ đang ngăn cản trên không trung là còn khả dĩ, xem ra hôm nay nhất định quái thú được ăn no đây. Hắc hắc..., còn có cả vài con Tranh Thú nữa, đừng nói cứu người, chỉ sợ tự bảo vệ mình còn khó nữa là!"

Hai người chưa tới gần, đột nhiên nghe "Phanh" một tiếng nổ, bạch quang chói mắt bay lên tận trời, lập tức trên không trung hình thành một bông pháo hoa rất đẹp. Quả nhiên Liệp Ma Vệ Đội này thấy tình hình bất ổn cho nên đã phát ra tín hiệu cầu cứu.

Lộ Á Phi lại gần một chút, Hoa Lân lập tức trợn mắt há hốc mồm nhìn.

Chỉ thấy Tiêm Uế Thú này cực kỳ to lớn, mỗi con đều tựa như một ngọn núi nhỏ, chỉ cần tùy tiện một bước chân là có thể giết người. Lân giáp trên người chúng đều phản xạ màu lam sáng bóng, làm cho người ta có cảm giác như thể đao thương bất nhập. Có điều hình dạng chúng cũng không quá kinh khủng, bộ dạng có điểm giống con xuyên sơn giáp, cái đầu nhọn, thân thể vụng về, mồm dài như cái vòi. Theo nhận xét của

Hoa Lân thì hoàn toàn có thể trở thành sủng vật của con người.

Nhưng mặc kệ Tiêm Uế Thú trông thế nào, ba gã Thư Ma kiếm khách vẫn không hề ngừng chiêu. Nguyên lai, những gã này không ngờ những con thú ấy lại có thể liên tục phóng ra độc châm, lực đạo cũng cực kỳ mạnh mẽ, bầu trời đầy tiếng "thu thu thu..." dày đặc tiếng ám khí, nếu không cẩn thận bị bắn trúng, có lẽ sẽ ngay lập tức bị mất sức chiến đấu.

Hoa Lân thật sự là được mở rộng nhãn giới, nhưng hắn không chỉ quan tâm đến chúng mà lúc này thân thể rung động, đứng bên cạnh Lộ Á Phi trên phi kiếm nhìn ngó, đột nhiên la lên: "Ngươi phi lại gần một chút, tại sao ta lại chưa gặp Tranh Thú vậy?"

Lộ Á Phi buồn bực nói: "Ngươi đang nghĩ cái gì vậy? Phải biết rằng Tranh Thú không phải là sủng vật, ngược lại chúng còn là một loài cực kỳ tà ác... Bởi vì chúng nó toàn thân tựa như hồ dán, chỉ cần chúng nuốt cái gì, cái đó có thể huyễn hóa thành hồ ngay... Ngươi xem, trên mặt đất không phải là có một tầng hồ dày màu xanh thẫm sao, đó chính là thân thể của tên kia đó!"

Hoa Lân lúc này mới giật mình tỉnh ra, nhìn về phía đám quái vật nhưng khoảng cách quá xa, không thể nhìn rõ được, vì vậy vội la lên: "Ngươi phi lại gần chút nữa đi!"

Lộ Á Phi đành phải phi lại gần một chút, Hoa Lân mở to mắt nhìn, đột nhiên phát hiện bên cạnh "Tranh Thú" có năm thi thể, trong đó bốn người đều mở to đôi mắt hoảng sợ, vẻ mặt méo mó vì sợ hãi. Mà đám quái vật mà xanh thẫm kia, lúc này đang nằm bên cạnh một thi thể hút một cái gì đó. Hoa Lân không khỏi hoảng sợ hỏi: "Nó đang làm gì thế?"

Lộ Á Phi cười khổ: "Nó còn có thể làm gì nữa? Đương nhiên là hút máu thịt người rồi"

Hoa Lân kinh hãi thốt lên: "Không thể như vậy chứ"

Lộ Á Phi bèn giải thích: "Ta đã nói với ngươi rồi, Tranh Thú thích nhất là ăn thi thể, đôi khi cả người sống chúng cũng không buông tha". Vừa nói hắn vừa cẩn thận bay lại gần để xem năm người chết trên mặt đất đó là ai. Nhưng cả năm người này toàn thân máu huyết, không thể nhận ra là ai được nữa. Lộ Á Phi chỉ cảm thấy lạ lùng: "Cái này kỳ quái thật, Tranh Thú và Tiêm Uế Thú vẫn luôn ẩn náu ở trong rừng sâu, thế

nào mà hôm nay lại chạy ra bên ngoài kiếm ăn vậy nhỉ?"

Hoa Lân gãi gãi sau ót, lẩm bẩm: "Có lẽ chúng đột nhiên phát hiện thịt người rất ngon chăng? Cho nên quyết định thay đổi khẩu vị!"

[Lộ Á Phi]:! "@#￥%....."

Đương khi nói chuyện, Tranh Thú đang hút máu người kia đột nhiên bắt đầu hưng phấn, vũng keo dính nhớp nháp (máu người bị Tranh Thú huyễn hóa thành chất dịch như hồ dán) đang trong suốt dần dần biến thành màu đỏ nhạt. Nó có vẻ như không thỏa mãn, vặn vẹo thân thể, ra sức hướng về một thi thể bò tới.

Hoa Lân cả kinh kêu lên: "Oa! Tranh thú ăn xong rồi, lại chuẩn bị ăn thi thể thứ hai, chúng ta mau tới cứu người đi!"

Lộ Á Phi cũng gật gật đầu, phi kiếm dưới chân nhanh chóng hướng về phía trước lượn tới, lúc này đột nhiên "thu thu...." một trận kình phong bắn tới, một đạo ám khí dày đặc bắn tới họ một cách không hề

khách khí. Một gã Thư ma kiếm khách trên không trung rống to: "Còn không mau tránh ra..."

Đối mặt với ám khí dày đặc, Hoa Lân sớm đã nhảy xuống từ trên phi kiếm của Lộ Á Phi, hàn quang chợt lóe đã bạt trường kiếm từ sau lưng ra. Chỉ nghe "Đinh đinh...." một trận chói tai, tất cả độc châm đều bị bật ra, nhưng lúc đó cánh tay hắn cũng run lên một trận.

Mấy con Tiêm Uế Thú này vẫn không dừng lại, thấy Hoa Lân đến để tìm cái chết, một đám độc châm lớn lại bắn tới. Đừng thấy thân thể vô cùng khổng lồ của chúng mà xem thường, cái đầu của chúng cũng linh mẫn vô cùng, cái mồm nhọn biến thành một cái thùng tròn, độc châm "thu thu thu..." bắn tới bị hắn gạt đi không ngờ đều trở thành nước bọt hết.

Hoa Lân rõ ràng thấy một tia chất lỏng điên cuồng phóng tới, nhưng nó vừa tiếp xúc với không khí lập tức biến thành một thứ cứng rắn. Nói thì chậm, hắn cầm trường kiếm nhảy ngay vào trong đám quái thú, bảo kiếm trong tay huy động không ngừng "đinh đinh...", độc châm bắn tới bên người hắn đều bị bật ra. Nhưng toàn thân hắn cũng mồ hôi lạnh ngắt. Hắn

vạn vạn lần không nghĩ được tại sao bọn kia lại có thể có nhiều ám khí đến như vậy.

Nhưng Tiêm Uế Thú khác hẳn vẻ bề ngoài ngu ngốc của nó, chúng rất có tổ chức, nghiêm cẩn ngăn chặn lối đi của Hoa Lân, hơn nữa lại khiến hắn không thể lại gần người bị thương. Lúc này đúng như lời nói của Lộ Á Phi khi trước: bây giờ không nói đến việc cứu người, Hoa Lân ngay cả chính mình muốn rút lui cũng có phần khó khăn.

Kiếm khí của Hoa Lân đã luyện tới mức lô hỏa thuần thanh, mặc dù hắn có thể đột phá chướng ngại nhưng khi hắn xâm nhập thì ngay lập tức thu hút tám con Tiêm Uế thú vây công. Ba gã Thư ma kiếm khách trên bầu trời liền tận dụng cơ hội để cứu người. Một trong số họ vãi ra một thủy tinh hình ma cô (thủy tinh hình nấm), niệm một đoạn khẩu quyết, ma cô trong tay đột nhiên tỏa ra vạn trượng quang mang, hướng năm người bị thương đang nằm dưới đất phóng xuống...

Chỉ thấy bạch quang khắp nơi, Tiêm Uế thú trên mặt đất lập tức sợ tới mức lùi ngay ra sau hai trượng, mặt

đất nhất thời lộ ra một khoảng trống. Bốn người bị thương còn sống sót lúc này cũng lập tức đứng lên.

Cùng lúc đó, hai Thư ma kiếm khách trên trời cũng phối hợp hạ xuống đất, mỗi người cắp hai "thi thể", đồng loạt đưa bốn người bị thương bay lên. Nhưng họ vừa mới bay lên thì Tranh Thú vốn chưa tham chiến lại đột nhiên làm khó dễ, há to cái miệng đỏ lòm, hung ác táp về hai gã cứu viện. Cùng lúc đó, Tiêm Uế thú xung quanh cũng xông tới, độc châm phô thiên cái địa, giương đầu nhắm hai Thư ma kiếm khách vọt tới.

Hai gã Liệp Ma kiếm khách tự biết không thể tránh kịp nhưng vẫn không hề để ý đến an nguy của chính mình, mỗi tay ném mạnh một người bị thương lên trời, còn chính mình lại bị Tiêm Uế thú bắn độc châm đầy người, ầm một tiếng ngã nhào trên mặt đất.

Nhưng nỗ lực của họ đã không hề uổng phí, Lộ Á Phi và gã Thư ma kiếm khách trên không trung đã tiếp được bốn người bị thương. Mắt thấy hai vị Liệp ma kiếm khách bị rơi xuống đất, trong lòng đều thực sự kính trọng.

Nhưng một trong hai gã Thư ma kiếm khách thật sự đen đủi, hắn vừa mới rơi xuống đất thì ngay lập tức bị Tranh Thú cắn vào bắp chân, máu tươi điên cuồng chảy vào trong mồm Tranh Thú, hắn đau quá kêu gào ầm lên.

Lúc này, Tiêm Uế thú đã bắt đầu vây xung quanh hai "món đồ ăn" trên mặt đất. Lộ Á Phi ném người bị thương trong tay về phía đám quân binh, quát lớn: "Các ngươi tiếp cứu người bị thương, ta phải tiếp tục đi cứu người!" nói xong lại quay đầu nhắm hướng đám quái vật phóng tới.

Lộ Á Phi mục đích đương nhiên là vì trợ giúp Hoa Lân. Lúc này Hoa Lân đã thừa lúc rối loạn trốn ra khỏi đám quái thú, đứng sang một bên thở dốc. Lộ Á Phi lớn tiếng hỏi: "A! Ngươi làm gì đó? Còn không lui lại mau..."

Hoa Lân bực tức mắng: "Súc sinh này quả nhiên lợi hại, mỗi con đều là cao thủ ám khí. Không được, ta còn muốn tiếp tục đi cứu người..." nói xong lại giơ trường kiếm lao vào giữa đám quái thú.

Lộ Á Phi không có cách nào kiềm chế hành động của Hoa Lân bởi vì lúc này Tiêm Uế thú bắt đầu xúm vào

vây quanh hắn. Tranh Thú lúc này cũng đã bò lên trên người một gã Liệp ma kiếm khách, thân thể phát ra nhưng tiếng "cô lỗ.... cô lỗ" rất khó nghe, xem ra chuẩn bị bắt đầu đại tiệc.

Bên ngoài Liệp ma vệ đội chợt xao động, chỉ nghe "Phanh" một tiếng, bạch quang chói mắt lại xông lên tới tận trời. Cùng lúc đó, những thành viên bình thường của Liệp ma vệ đội cũng tiếp cận, giơ trường mâu trong suốt gia nhập chiến đấu.

Lộ Á Phi thấy bọn họ đội hình tan rã, âm thầm thở dài, xem ra lúc này sẽ có nhiều người mất mạng đây.

Hoa Lân thừa lúc binh lính bên ngoài gia nhập, lập tức thi triển thân pháp nhanh chóng xuyên qua khe hở giữa đám Tiêm Uế thú xông vào. Hắn rốt cục lẻn đến được bên phải Tranh Thú và hai gã kiếm khách bị thương, trong lòng cảm thấy cao hứng, đột nhiên thấy phía trước có hai Tiêm Uế thú khổng lồ chặn đầu. Chúng rụt cổ, bắn ra một chùm độc châm bén nhọn "thu thu thu...".

Chương 15: LIỆP MA VỆ ĐỘI (Hạ)

Tác giả:Phiêu Ẩn

Dịch giả: Tepga

Biên tập: mayphieulang

Nguồn:4vn.eu

Nội dung ẩn tại http://4vn.eu :

Hoa Lân bị vây giữa đám Tiêm Uế thú, tả hữu hai bên cũng bị hai Tiêm Uế thú khổng lồ ngăn trở. Hắn vừa thấy tình thế bất lợi, lập tức nhanh nhẹn né về phía bụng Tiêm Uế thú bên phải, thân thể phi lên trời, trường kiếm trong tay diệu xuất đại phiến tinh không, chặn tất cả đám độc châm lại. Hắn đã vọt tới trung tâm khoảng đất, chỉ còn cách hai gã bị thương khoảng bốn trượng, cho nên thừa lúc Tiêm Uế thú đang hoán khí, giơ cao trường kiếm quát lớn: "Thiên... kiếm... trảm!"

Chỉ thấy một thanh cự kiếm chói mắt nhanh chóng hình thành, hàn quang chợt lóe, kiếm khí cường đại lao thẳng tới một Tiêm Uế thú. Chỉ nghe "Phanh" một tiếng nổ, nó liền bị kiếm khí chấn ngã xuống đất. Hoa Lân đang âm thầm đắc ý, đã thấy Tiêm Uế thú kia xoay người bò dậy. Ngạnh giáp của nó quả thật cứng

rắn, kiếm khí của Hoa Lân mạnh mẽ như vậy mà không giết nổi nó, không khỏi hít một hơi dài.

Cùng lúc đó, Tranh Thú kia rốt cục nhào lên trên thân thể một gã Thư ma kiếm khách. Kẻ đáng thương nọ không thể động đậy thân thể nhưng vẫn chưa mất đi ý thức. Mắt thấy quái vật bò trên người mình quả thật có cảm giác sắp bị ăn thịt. Hắn đột nhiên phát hiện từ bụng Tranh Thú vươn ra vô số vòi hút, tựa như xem hắn là một ly nước quả ngon vậy. Hắn sợ tới mức mặt trở nên méo mó, trong lòng thoáng chút hối hận, tại sao mình lại phải bán mạng chứ?

Đang lúc nguy cấp, đột nhiên có tiếng người hét lớn: "Phân... thân... trảm!"

Âm thanh này tựa như tiếng sét khiến tất cả những người có mặt ở đó đều cảm thấy đau đớn. Cùng lúc đó, chỉ thấy một bóng người màu đỏ nhạt cầm bảo kiếm, phá tan tầng tầng lớp lớp quái thú. Người này quả có một sức mạnh khủng khiếp, đi đến chỗ nào, bất kể là kim thạch hay lân giáp đều bị chém thành hai nửa.

Hồng quang đi qua, trên mặt đất lưu lại những vết máu đỏ. Tranh Thú kia đang định ăn thịt người thì

động tác của nó chợt dừng lại, đột nhiên thân thể bị cắt ra làm hai nửa. Nhưng nó không hổ danh tà ác, bị thương nặng thế mà vẫn không chết, hai nửa phần thân thể chậm chạp chuyển động, liều mạng muốn tái hợp lại bản thể...

Mọi người đều khiếp sợ uy lực của Phân Thân Trảm, cũng khiếp sợ cả Tranh thú, thiếu chút nữa quên cả đi cứu người...

Hoa Lân phát ra chiêu tối hậu này thực sự đã là tận lực, Tiêm Uế thú xung quanh đều bị chấn kinh, trong lúc nhất thời quên cả tấn công hắn. Hoa Lân thừa cơ hội này chống kiếm thở dốc tại chỗ. Nhưng lúc này, Tranh Thú đáng chết kia không ngờ lại đã khôi phục nguyên trạng. Tất cả mọi người trong lòng có điểm vô pháp đối phó. Chỉ thấy nó đột nhiên cuồng tính đại phát, một trận "cô lỗ cô lỗ" vang lên, thân thể chợt biến giống như một con bạch tuộc khổng lồ, trên người mọc ra vô số vòi hút, nhanh chóng hướng về phía mọi người.

Còn Hoa Lân lúc này đang kiệt sức...

Nhưng Hoa Lân tịnh không phát hiện ra rằng trường kiếm Tô Lôi trong tay hắn vừa rồi vì dùng Phân Thân

Trảm liên tục đã có vài vết nứt. Hắn đứng lên nhưng lại phải chống kiếm thở dốc.

Lúc này, hắn thấy ác thú đột nhiên tấn công, vì vậy lại bạt trường kiếm nhắm nó đâm tới. Nhưng kiếm của hắn đã chém vào hư không, khi đó mới phát hiện trường kiếm trong tay chỉ còn một nửa, nửa còn lại đã vỡ thành từng mảnh nhỏ. Hoa Lân cả kinh thất sắc kêu lớn: "Má ơi!" đồng thời cảm giác dưới chân căng thẳng, thân thể "sưu" một tiếng đã bị Tranh thú tha đi...

Lộ Á Phi đã bay lên trời, vừa lúc nhìn thấy Hoa Lân gặp nạn, sợ tới mức hắn không thèm để ý đến hết thảy mọi thứ, từ trên không trung nhảy vọt xuống. Đồng thời Xích Dương Kiếm trong tay cũng phát ra quang mang chói mắt, hung ác nhắm Tiêm Uế thú trên mặt đất bổ xuống.... Nhưng hành động này của hắn có điểm sơ thất, hắn không nên sử dụng quang mang chói mắt để cứu Hoa Lân, bởi vì khi hắn xuất hiện, Tiêm Uế thú trên mặt đất đồng thời ngẩng đầu lên, thân hắn giữa không trung vừa lúc trở thành mục tiêu công kích của hàng loạt quái thú..... Một chùm độc châm bắn lên, Lộ Á Phi sợ tới mức lập tức

lí ngư phiên thân, dựa vào tu vi bản thân, né ra hai trượng. Nhưng vô luận hắn nhanh thế nào cuối cùng vẫn không thể hóa giải được hết tất cả độc châm, giữa không trung kêu lên một tiếng thảm thiết, thân thể rung động, rốt cuộc rơi xuống phía xa trên mặt đất.

Hoa Lân lúc này một chân bị Tranh thú giữ, sợ xanh cả mặt. Hữu thủ hồng quang chợt lóe, sử dụng đoạn kiếm trong tay nỗ lực chém vào thân quái thú. Để tự cứu mình, hắn không tránh khỏi phải kích động đến ngọn lửa trong Phần Tinh Luân, chỉ thấy đoạn kiếm bị nung chảy trực tiếp bắn thẳng vào Tranh thú...

Quả nhiên nhất vật hàng nhất vật, Tranh thú đúng là sợ lửa. Đoạn kiếm của Hoa Lân tựa như thép nóng chảy "Xích..." một tiếng nhỏ, lập tức trên người Tranh thú bốc lên khói trắng, nó đau quá gào rống ầm ĩ. Hoa Lân dễ dàng thoát khỏi sự kiềm chế của nó, cười ha hả nói: "Lúc này mày còn không chết sao?". Hắn đang đắc ý, đột nhiên nghe có người hô: "Ấy, cẩn thận...."

Hoa Lân cả kinh, còn chưa kịp ngẩng đầu thì có cảm giác một cơn lốc từ trên trời giáng xuống, nguyên lai

là một Tiêm Uế thú nặng nề đè xuống. Hoa Lân sợ tới mức vong hồn giai mạo, hữu thủ hồng quang chợt lóe, nhanh chóng rút Hà Chiếu Kiếm ra. Nhưng hắn còn chưa kịp động thủ thì "Phanh" một tiếng, quái thú nặng nề như vậy nhưng không ngờ đã bị một cước đá bay đi. Hoa Lân lắp bắp kinh hãi, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy bên phải gã có một hắc y nữ tử rất đáng yêu.

Hoa Lân sửng sốt một lúc, thấy nàng mặc quần áo bó sát người khoe hết thân thể hoàn mỹ. Nhưng hiếm có nhất chính là cặp mắt to sáng ngời khiến cho người ta có cảm giác đáng yêu phi thường. Người như vậy thực sự cực kỳ khó gặp trong Tu Chân giới... Hoa Lân không khỏi hoài nghi, không biết vừa rồi có phải là nàng ta một cước đá bay Tiêm Uế thú không? Điều này làm cho hắn thực sự ngạc nhiên đến trợn tròn mắt.

Cùng lúc đó, chiến trường xung quanh đã phát sinh biến hóa rất lớn, hơn hai mươi hắc y kiếm khách bay lượn trên bầu trời, bọn họ đều là người của Thư Ma vệ đội. Một âm thanh hùng hậu vang lên: "Tiểu Tam, Vô Hồn, Đoạn Dương, các ngươi mau tới làm thịt

Tranh thú, còn lại mau đuổi chúng về hắc sâm lâm cho ta!"

Chỉ nghe mấy người đồng thanh đáp: "Rõ!"

Hơn hai mươi Liệp Ma kiếm khách đồng thời ra tay, nhanh chóng tham chiến. Tiêm Uế thú trên mặt đất lập tức náo loạn. Đấu tay đôi, chúng nó đương nhiên không phải là đối thủ của tu chân giả... Hơn nữa, Liệp Ma vệ đội đặc biệt cử ra ba người mãnh liệt tấn công "chăm sóc" Tranh thú.

Hoa Lân cầm bảo kiếm sững sờ đứng giữa đương trường, hững hờ nhìn đám Tiêm Uế thú bị đám bụi che mờ nửa người đang chạy dần ra xa. Nhưng Tranh thú kia vừa rồi bị một kích bỏng cháy của Hoa Lân, đến bây giờ trên thân vẫn còn bốc khói nhè nhẹ. Lúc này ba gã hắc y nhân đều tung ra ba kiện pháp bảo, phun ra các dạng hỏa diễm, trong khoảng thời gian chừng một bữa cơm đã thiêu cháy Tranh thú thành tro. Hoa Lân nghĩ thầm, bọn người kia đối phó với Tranh thú quả nhiên cũng dùng phương pháp giống như mình.

Cát bụi tan dần, lúc này Lộ Á Phi mới khập khiễng từ xa chạy tới, thấy Hoa Lân mặt mũi cũng nhem nhuốc,

không khỏi cười nói: "Hắc hăc... Ta đã nói rồi, người anh em! Theo ta thấy, ngươi trời sinh đúng là một dã nhân, vô luận có thay quần áo gì cũng lập tức biến thành thổ nhân. Ha ha..."

Hoa Lân đá tới một cước, Lộ Á Phi miễn cưỡng thối lui mới có thể né được, Hoa Lân cười trả đũa: "Không ngờ ngươi vừa đẹp trai lại vừa thông minh, động tác vừa rồi của ngươi trông như đại mã hầu. Ha ha ..."

Lộ Á Phi: "A... Nhưng đại mã hầu là cái gì vậy?"

.....

Hai người đang đùa cợt, hắc y nữ tử vẫn đứng ở cách đó không xa đột nhiên hướng về Hoa Lân thi lễ, nhã nhặn hỏi: "Xin hỏi quý tính vị công tử này?..."

Hoa Lân gãi gãi sau ót lắp bắp: "Tại hạ họ Long, tên Tại Trần. Vừa rồi quên tạ ơn người, chẳng biết cô nương xưng hô thế nào?"

Nữ tử kia chớp đôi mắt to, ngọt ngào nói: "Mọi người đều gọi ta là Hiểu Nguyệt, phất hiểu đích hiểu, nguyệt lượng đích nguyệt nga..... À, vừa rồi ta thấy công tử rút kiếm ra, kể cả ta không động thủ thì người nhất định cũng có biện pháp ứng phó phải

không?... Hơn nữa, vừa rồi ta thấy Long đại ca trong tay không có kiếm, như thế nào đột nhiên trong tại lại có một thanh? Chẳng lẽ Long đại ca cũng có không gian pháp bảo?"

"Á..." Hoa Lân đối mặt với những câu hỏi của tiểu cô nương, nhất thời có cảm giác ăn không tiêu. Vì vậy lại gãi gãi sau ót, lắp bắp: "Cái này... cái kia..."

Hiểu Nguyệt thấy dáng vẻ lúng túng của hắn, thản nhiên cười nói: "Tựa như thế này này...", vừa nói vừa rút trong đai lưng ra một ngọc bài, tiếp theo nhẹ nhàng niệm vài câu chú ngữ. Đột nhiên ngọc bài trong tay nàng mọc lên một điểm đen, hơn nữa nhanh chóng hình thành nên một hắc động. Nàng cho tay vào trong động lục lọi một lúc, rốt cục rút ra một hòn đá thủy tinh màu vàng, tựa hồ cùng loại với hắc thạch...

Hoa Lân không biết dụng ý của nàng, chỉ có thể ngây ngốc nhìn nàng. Liền thấy Hiểu Nguyệt dẩu cái miệng nhỏ lên nói: "Ngươi đó, người ta đã cho ngươi xem tất cả rồi, bây giờ đến lượt ngươi cho ta xem chứ?"

Một gã trung niên nam tử đi tới nói: "Ừm... này tiểu huynh đệ, xin người đừng cười! Nha đầu kia cả ngày thích so sánh pháp bảo với người khác, ngươi đừng chấp nhặt nàng. Nhưng nói đến không gian pháp bảo thì ngay cả trong Tu chân giới cũng là cực kỳ hiếm có, tiểu huynh đệ tốt nhất là không nên dễ dàng để lộ ra trước mặt người khác!"

Hiểu Nguyệt đột nhiên nũng nịu nói: "Phục lão đại!... Người ta đang nói với Long công tử mà ngươi lại nói vậy ư?"

Hoa Lân vội thi lễ, xoay người chắp tay về phía Phục lão đại, chỉ thấy người này khoác áo choàng hắc long thập cẩm, lưng đeo một thanh kiếm to bản, khuôn mặt sáng sủa, trán rộng, mày kiếm, râu dài trông cực kỳ trang nghiêm. Một đôi mắt sáng ngời, ánh mắt hữu thần khiến người ta không khỏi sinh ra cảm giác kính sợ. Hoa Lân chẳng biết nói gì, Hiểu Nguyệt cô nương bên cạnh phụng phịu: "Long công tử thật hẹp hòi!... người ta đã cho ngươi xem tất cả rồi, vậy mà ngươi lại không chịu cho ta xem chút nào... hừ!"

Hoa Lân thực sự có điểm khó chịu với ngữ khí của Hiểu Nguyệt cô nương này, thầm nghĩ chẳng lẽ nữ tử này gặp ai cũng có bộ dạng như vậy sao?

Đang muốn nhìn Lộ Á Phi cầu cứu thì thấy người kia bá vai, cười nói: "Tiểu cô nương kia chỉ muốn nhìn thôi mà, sẽ không ảnh hưởng gì đến mạng sống của ngươi đâu!"

Hoa Lân thoáng có chút cảm giác khác lạ, nhưng cũng vừa cười vừa nói: "Ha ha...! Được rồi, ta cũng thử xem!" nói xong, hắn cũng chẳng cần niệm khẩu quyết gì, trước mặt đột nhiên xuất hiện hắc động, hắn đã sớm thông linh Phần Tinh Luân khiến giảm đi được rất nhiều phiền toái.

Hoa Lân thuận tay thả Hà Chiếu Kiếm vào, đang muốn rút hữu thủ về, đột nhiên một tiểu động vật màu trắng từ trong chạy ra, "Sưu" một tiếng lẻn lên vai Hoa Lân. Biến hóa này dọa cho mọi người phải nhảy dựng lên.

Tiểu Bạch này cũng thực sự là đáng thương, nó ở trong Phần Tinh Luân đã sớm ăn no ngủ kỹ nhưng cũng chịu buồn tẻ mấy ngày. Lúc này thấy không gian đại môn đột nhiên mở ra, nó đương nhiên phải lẻn ra

ngoài. Nó nhảy lên vai Hoa Lân, giương đôi mắt to xanh lên hết cỡ bắt đầu hết nhìn đông lại nhìn tây. Nó phát hiện Hoa Lân bị vài hắc y nhân vây quanh, vì vậy nó cũng mặc kệ những hắc y nhân này là bạn hay địch, cứ gào rú loạn khắp xung quanh "hống hống..."

Mọi người thấy nó thực sự đáng yêu, đều cười lên vui vẻ.

Hoa Lân vỗ lên đầu Tiểu Bạch nói: "Kêu gào cái gì? Tất cả đây đều là bằng hữu..."

Tiểu Bạch tỏ ra rất nghe lời, lập tức thu lại móng vuốt, ngoan ngoãn đứng trên vai hắn. Nhưng Hoa Lân không thích khoe khoang, vẻ như có chút xấu hổ, đột nhiên hắn nghĩ có gì đó không ổn. Cẩn thận suy nghĩ một hồi, hắn lờ mờ nhận ra đôi mắt to đáng yêu kia của Hiểu Nguyệt trông như có nét mừng rỡ phát điên. Túy Tâm kiếm pháp của Hoa Lân đã luyện tới mức lô hỏa thuần thanh, đối với vẻ mặt của mỗi người, hắn đều có thể hiểu thấu. Thấy vẻ mặt vừa rồi của Hiểu Nguyệt rõ ràng có điểm khác thường, chiếu theo lý mà nói, đây là đồ của người khác, nàng không thể có bộ dạng cao hứng như vậy mới đúng. Hắn

không khỏi hoài nghi rằng Hiểu Nguyệt bức hắn hiển lộ không gian pháp bảo ắt hẳn có phải là vì mục gì đó...

Chương 16: CỨU DỮ BỊ CỨU

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: [b][b][color=Blue]Tepga

Biên tập: mayphieulang

Nguồn: 4vn.eu[/center]

Nội dung ẩn tại http://4vn.eu :

Nhờ có Hoa Lân và Lộ Á Phi viện thủ nên hai gã thành viên Liệp Ma vệ đội không bị ngộ hại, mọi người đều thập phần cảm kích nghĩa cử của họ, vì vậy tất cả đều tới vây quanh để cảm tạ. Hoa Lân quay đầu nhìn Lộ Á Phi, thấy hắn kéo lê chân phải, hành động thập phần bất tiện, bèn hướng về phía thành viên Liệp ma vệ đội đứng bên cạnh chắp tay nói: "Hôm nay có thể gặp các vị đại hiệp, Long mỗ thực sự cảm thấy thập phần vinh hạnh... Ừm, nhưng mà huynh đệ ta bây giờ bị độc thương, cần phải dẫn hắn

trở về trị liệu ngay, hy vọng mọi người có thể lượng thứ. Tựa thử cáo từ, tựa thử cáo từ..."

Thủ lĩnh Liệp Ma vệ đội vội vàng đi tới ngăn lại: "Tại hạ Phục Cảnh Hiên, vừa rồi thực sự đa tạ viện thủ của hai vị. Ta đại diện cho Liệp Ma vệ đội xin được bày tỏ tâm địa tạ ý hai vị!... Đúng rồi, ở đây ta có giải dược đối với Tiêm Uế thú, để chúng ta chữa độc thương cho huynh đệ của ngươi..."

Lộ Á Phi khập khiễng bước tới, cố gắng vỗ vào chân bị thương của mình nói: "Không cần đâu! Chân phải ta chỉ trúng ba mũi độc châm mà thôi, bây giờ đã sớm dùng giải dược rồi... À, các ngươi cứu được mấy người bị thương rồi chứ? Bọn họ toàn thân đều bị bắn đầy độc châm, sự tình không thể đùa giỡn được. Không biết họ thế nào rồi?"

Mọi người đồng loạt quay đầu nhìn ra sau, chỉ thấy xa xa một đám hắc y nhân đang bận rộn cứu chữa những người bị thương, quang cảnh có chút hỗn loạn, tình huống hiển nhiên thập phần nguy cấp. Lộ Á Phi kéo Hoa Lân đi, vẹt đám người kia ra, chỉ thấy chín người nằm im trên mặt đất, trong đó hai người đã chết, bảy người còn lại đều toàn thân sưng vù,

mọng nước, trên người cắm đầy độc châm, mọi người ở đó đang luống cuống chân tay chữa trị độc thương cho họ.

Lộ Á Phi kỳ quái nói: "A, bảy người này trông có vẻ đều là tu chân cao thủ! Thế mà vẫn mơ mơ màng màng tới tận bây giờ. Nếu đổi là người thường thì sớm đã tắt thở rồi"

Hoa Lân cũng nghi hoặc nói: "Hình như có điểm không đúng a? Vốn chỉ có bảy người bị thương, thế nào mà bây giờ lại nhiều hơn hai người vậy?"

Phục Cảnh Hiên chậm rãi bước tới giải thích: "Chúng ta nhận được tín hiệu cầu cứu từ phía sâm lâm, ba người này chúng ta vừa mới cứu từ hắc sâm lâm trở về. Chỉ là khi chúng ta quay lại, không ngờ người của mình lại gặp nguy hiểm, nhìn thấy tín hiệu cầu viện, chúng ta cũng mới chỉ kịp về đúng lúc. Nếu không được hai vị ra tay cứu giúp, Liệp Ma tổ hẳn sẽ khuyết đi hai vị hảo huynh đệ..."

Hoa Lân và Lộ Á Phi đều có cảm giác không ổn. Lúc này chợt thấy một người bị thương thân thể đầy máu lê đến, liên tục hướng Phục Cảnh Hiên chắp tay nói: "Vô cùng cảm tạ, cảm ơn đại ân cứu mạng của Phục

đại ca! Cảm ơn các thành viên của Liệp Ma tổ, cảm ơn..."

Hoa Lân thấy bụng và tay người này cắm đầy độc châm, vội vàng tán dương: "Ngươi thật là lợi hại! Trúng nhiều độc châm như vậy mà còn có thể vận động, thật không như những người khác, chỉ cần trúng ba mũi tên trên đùi thì chỉ đi thôi cũng đã thập phần khó khăn"

Lộ Á Phi buồn bực nói: "Ngươi thật là một con mụ ba hoa, một ngày nào đó sẽ có người thu thập ngươi..."

Hoa Lân cười toét miệng, lại nghe người bị thương kia thống khổ cảm thán: "A.... lần này thực sự thoát chết rồi. Tổ chúng tôi có hai mươi tám người, vừa mới mang được cái mạng nhỏ này từ Phệ Hồn Cốc trở về. Không nghĩ lại có thể gặp đám quái thú khủng khiếp này..."

Lộ Á Phi do dự một chút, sắc mặt có điểm khó coi, thấp giọng hỏi: "Các ngươi.... tới Phệ Hồn Cốc làm gì?"

Kẻ bị thương kia mệt mỏi đáp: "Thì cũng là đi tìm cái gã Lộ Á Phi thôi!"

"Ách...."

Lộ Á Phi và Hoa Lân liếc mắt nhìn nhau, rồi đột nhiên cười hỏi: "Các ngươi biết Lộ Á Phi sao? Vì sao lại mạo hiểm đi tìm hắn?"

Gã bị thương kia bất đắc dĩ nói: "... Nhà họ Lộ gặp phải tai họa, chúng tôi đã không viện thủ mà lại còn thanh trừng nhà họ, cuối cùng, cuối cùng làm hại bọn họ gia phá nhân vong. Ngay cả ấu tử duy nhất của họ cũng bị bọn ta đuổi chạy vào Phệ Hồn cốc. Sau đó sự thật mới được phơi bày, lại có người nói ấu tử nhà họ Lộ đã sống rất gian nan khổ cực trong Phệ Hồn cốc. Cho nên một số người nội tâm bất an mới phát động việc đi cứu người, ai ngờ... ai da!"

Hoa Lân nghiêng đầu nhìn Lộ Á Phi, thấy hắn rõ ràng thập phần cảm động, nhưng vẫn ngang ngạnh: "Hừ! ta thấy trong các ngươi đa phần đều làm muốn tìm Xích Dương Kiếm trong tay hắn thì có! Bây giờ lại còn giả nhân giả nghĩa..."

Kẻ bị thương kia sắc mặt đại biến, đột nhiên giơ cánh tay lên giận dữ thét: "Ngươi nói cái gì? Nói lại thử xem?"

Lộ Á Phi cười lạnh: "Nhắc lại thì sao nào? Ngươi dám nói rằng trong các ngươi không ai mơ tưởng đến Xích

Dương Kiếm không?... Phải biết rằng thanh kiếm đó có quan hệ mật thiết với Phong Thần Bia đấy!"

Hoa Lân nghe nói cũng không khỏi "A" lên một tiếng. Lại thấy Lộ Á Phi cay đắng nói: "Rõ ràng Xích Dương Kiếm và Phong Ma Bia không hề có quan hệ gì nhưng các ngươi vẫn còn muốn truy sát, muốn đưa cả nhà họ Lộ vào chỗ chết!"

Kẻ bị thương kia vốn thập phần phẫn nộ nhưng nghe hắn nói vậy, sắc mặt trở nên buồn bã. Rồi đột nhiên hắn rút bảo kiếm nói: Ngươi có thể nghi oan cho ta nhưng không thể nghi oan cho tất cả các huynh đệ đã chết. Rốt cục ngươi tên gì? Ta phải quyết đấu với ngươi!"

Các thành viên của Liệp Ma vệ đội đã sớm nghe chuyện Thiên Hồ Thành phái người tiến vào Phệ Hồn cốc. Nghe thấy Lộ Á Phi miệt thị những kẻ tìm kiếm này, đại đa số mọi người đều phẫn nộ trừng mắt nhìn hắn, thực sự muốn xé xác hắn ra.

Hoa Lân vừa thấy tình thế không ổn vội cười ha hả: "Ha ha.... các ngươi trừng mắt nhìn hắn như vậy làm gì? Dù sao hắn vẫn là một người tốt! Vừa rồi đã liều

mạng cứu hai người trong các ngươi. Thế nào mà các ngươi mau quên vậy?"

Lộ Á Phi ngửa đầu nói: "Hừ... Ta không thèm quan tâm, cho dù toàn bộ người trong thiên hạ đều là địch nhân của ta thì đã sao?" nói xong bèn nắm ống tay áo Hoa Lân định rời đi.

Hoa Lân đành phải đi theo hắn, mới được vài bước lại đột nhiên chế trụ cổ tay Lộ Á Phi bảo: "Ngươi cứ đi trước, ta phải quay lại hỏi một chuyện!", nói xong quay người nói với kẻ bị thương kia: "Ta cũng vừa mới từ Phệ Hồn cốc đến, cho nên muốn hỏi ngươi một chút, ngươi có tình cờ gặp Vạn Thu Hồng không..."

Kẻ bị thương kia vốn đã bị Lộ Á Phi làm cho tức giận vô cùng, vốn không nghĩ sẽ trả lời Hoa Lân. Nhưng đột nhiên nghe Hoa Lân nói đến tên Vạn Thu Hồng, sắc mặt cả kinh: "A? Ngươi cũng biết Vạn Thu Hồng sao?"

Hoa Lân ưỡn ngực nói to: "Hắc hắc! Không nói dối ngươi, ta cũng giống ngươi, đều là thành viên của tổ tìm kiếm!... ta thuộc tổ thứ năm!"

Hoa Lân thấy trong mắt hắn lộ ra vẻ nghi ngờ, không tin tưởng, đành phải nói: "Khó trách ngươi không tin! Lúc ấy cả tổ năm chúng ta đều bị nhốt tại Phệ Hồn cốc, đến khi trời bắt đầu tối thì tất cả mọi người đều rối loạn.... à, theo ta thấy, có lẽ mọi người bây giờ đều chết cả trong đó rồi. Ta chỉ là vận khí rất tốt mới có thể thoát khỏi mà thôi...."

Kẻ bị thương kia trợn tròn mắt, đột nhiên ha hả cười to: "Ngươi thực là thành viên tổ thứ năm sao? Tại sao đến giờ ta vẫn chưa gặp ngươi?... Ngươi nói xem tổ năm có những người nào?"

"Ách..." Hoa Lân và tổ thứ năm cũng chỉ là bình thủy tương phùng, tổng cộng chỉ biết có năm người, nghĩ thầm rằng nếu mình phải nói tên toàn bộ bọn họ thì đúng là chết chắc.

Bởi vì hắn có chút do dự, Hoa Lân phát hiện thấy ánh mắt kẻ bị thương kia lại biến thành cực kỳ phẫn nộ. Ngay cả các thành viên của Liệp Ma vệ đội cũng đều lộ ra thần sắc bất hảo. Trong lòng họ, việc giả mạo thành viên tổ tìm kiếm là hành vi cực kỳ đáng xấu hổ.

Hoa Lân vội vàng thanh minh: "A... mọi người không cần phải hiểu lầm! Ta thực sự là thành viên tổ năm thoát được ra đây, chỉ có điều ta là người cuối cùng gia nhập tổ... ta nhớ lão đại của tổ năm tên là Tất Chí Nghị đúng không. Khi trời tối, ta và hắn ở cùng một chỗ cho nên ta phỏng chừng hắn đã mười phần chết tám, chín... bất quá, ta thấy Trầm Kiếm kéo Vạn Thu Hồng chạy đầu tiên, ta thực sự muốn biết bọn họ có trốn thoát được hay không. Đây... đây mới là mục đích mà ta hỏi!"

Kẻ bị thương kia sắc mặt lập tức hòa hoãn lại, đột nhiên chỉ vào một gã bị thương đang nằm hôn mê trên mặt đất nói: "Hắn đúng là thành viên của tổ năm tên là Ngụy Lực Trì, ngươi có biết hắn chứ?"

Hoa Lân thoáng nhìn người đang nằm hôn mê trên mặt đất kia, thấy hắn bị phù thũng như một cái đầu heo, làm sao có thể nhận ra được. Nhưng hắn đột nhiên nghe nói tổ năm còn có người thoát được thì không khỏi nhảy tưng lên nói: "A? Thực sự có người sống sót thoát ra được sao? Thực là một kỳ tích!... Nói vậy thì Trầm Kiếm và Vạn Thu Hồng vẫn còn cơ hội sống sót, mà phải là cơ hội rất lớn mới đúng!"

Kẻ bị thương kia rốt cục tin tưởng hắn là thành viên tổ năm, vẻ mặt đầy kích động, sau nửa ngày mới thở dài nói: "Ta nghe nói tổ năm cũng chỉ có bốn người thoát được mà thôi. À, không đúng! Cả ngươi nữa thì là năm người. A... lần này hành động thực sự là thê thảm quá "

Hoa Lân lập tức từ lời nói của hắn đoán được điều gì, vì vậy rống lớn: "A! Ta hỏi ngươi Vạn Thu Hồng có trốn thoát được không, ngươi lại cứ chui nhủi trong bụi rậm, kêu lên chiếp chiếp như vậy à?"

Kẻ bị thương kia bị Hoa Lân sửng cồ cũng lớn tiếng quát: "Quát cái gì?... Vạn Thu Hồng vốn đã thoát được nhưng lại gia nhập tổ bốn của bọn ta. Ngày thứ hai, chúng ta lại tiến vào Phệ Hồn cốc..."

"Cái gì?Hắn không muốn sống nữa sao?" Hoa Lân và Lộ Á Phi đều nhảy dựng lên quát

Kẻ bị thương kia cũng lớn tiếng: "A! Các ngươi nghe ta nói đã chứ?"

"Ồ!" Hoa Lân gãi đầu lắp bắp.

Kẻ bị thương kia lúc này mới chậm rãi nói: "Trầm Kiếm và Vạn Thu Hồng đều nói: Hắn sau khi trải qua

cuộc chạy trốn sinh tử này, đối với nhiều sự việc đều cảm thấy nhạt nhẽo... chúng ta lại tiến vào Phệ Hồn cốc thì tịnh không có phát hiện được các ngươi, sợ rằng khó thoát được. Chúng ta cảm thấy kỳ lạ, tại sao các ngươi lại có thể đi lạc bên trong đó cả ngày? Trong mắt chúng ta, Phệ Hồn cốc tịnh không có cái gì đáng sợ cả..."

Lộ Á Phi đột nhiên giật mình thốt: "Cái gì? Mê tinh trận trong Phệ Hồn cốc đột nhiên biến mất à? Ồ, cực kỳ không ổn, nhất định là phệ huyết trận đã bị khởi động rồi..."

Kẻ bị thương kia lại còn giật mình hơn cả Lộ Á Phi, hoảng sợ nói: "A... sao ngươi biết?"

Lộ Á Phi: "Xin lỗi, đã ngắt lời ngươi. Ngươi nói tiếp đi....."

Gã bị thương lại tiếp tục kể: "Ngươi may mắn đã đi thật đúng lúc!... Chúng ta không biết, vẫn đi trong Phệ Hồn cốc, qua nửa canh giờ đột nhiên từ xa truyền đến âm thanh hí hí sách sách, chúng ta còn tưởng rằng đã tìm được thành viên của các tổ, cảm thấy cao hứng. Đột nhiên, một đoàn Tranh thú vọt đến, chúng ta căn bản không thể tưởng tượng được,

sao lại có sinh vật tồn tại trong Phệ Hồn cốc? Ai chà... lúc ấy quang cảnh thực sự là kinh khủng dị thường, Tranh thú này có thể huyễn hóa thành vạn vật, căn bản làm cho người ta không thể phòng chống được. Mà khi chúng ta ở Phệ Hồn cốc thì mất hết công lực, làm sao có thể là đối thủ của chúng nó? Chỉ có thể trơ mắt nhìn đồng đội bị chúng cắn nuốt... Cũng may Tinh mê trận lúc đó không bị khải động, chúng ta thấy không ổn lập tức triệt li. Cứ như thế, chỉ còn mười lăm người sống sót thoát được. Tùy tiện mà nói, Vạn Thu Hồng và Trầm đại hiệp cũng đều không việc gì"

Hoa Lân kỳ quái hỏi: "Nói nửa ngày, không phải ngươi đã trốn thoát sao, sao ngươi không nói tới chủ đề chính đi? Thực không thể chịu nổi ngươi..."

Kẻ bị thương kia nhếch miệng cười cười nhưng Hoa Lân phát hiện trong nụ cười của hắn bao hàm một cảm giác thê lương.

Chỉ nghe hắn tiếp tục nói: "Sau khi chúng ta trốn thoát, không ngờ rằng Tranh thú lại đuổi tới. Chúng ta trải qua một hồi đại chiến, phi kiếm trong tay đã bị chất lỏng của chúng ăn mòn, căn bản là không thể

phi thân được. Ai chà... đã tưởng rằng chạy ra khỏi Phệ Hồn cốc là có thể bình an vô sự, ai ngờ hắc sâm lâm cũng chẳng tốt hơn bao nhiêu. Tranh thú lại khá thông minh, còn có thể bố trí thành tổ chức đồng loạt tiến công, bất đắc dĩ chúng ta phải chạy từ giữa hắc sâm lâm tới đây . Nhưng chúng ta cũng chỉ còn lại có chín người. Vạn Thu Hồng và Trầm Kiếm đều bị trọng thương, hơn nữa còn có hai người khác cũng bị thương, chúng ta không có khả năng cứu thoát trở về. Cho nên phải chia làm hai tổ, năm người bọn ta dự định thu hút Tiêm Uế thú đi, sau đó tới Kỳ Long Thành cầu cứu. Bây giờ Vạn Thu Hồng, Trầm Kiếm và hai người bị thương đều được giấu ở trong một sơn động, bọn họ tình hình như thế nào ta cũng không rõ lắm. Nhưng phỏng chừng cũng sẽ nguy hiểm phi thường, bởi vì mũi của Tranh Thú cực kỳ linh mẫn..."

Hoa Lân và Lộ Á Phi liếc mắt nhìn nhau, đồng thanh thốt lên: "Sơn động đó ở đâu? Mau! Chúng ta mau tới đó cứu người..."

Kẻ bị thương kia cười lạnh: "Chờ các ngươi tới thì họ khẳng định là đã chết rồi. Phục đại ca đã phái người đi tìm bọn họ, các ngươi bây giờ lo lắng thì có ích gì?"

Hoa Lân và Lộ Á Phi thực chỉ muốn một cước đá chết hắn, nhưng thấy hắn toàn thân bị thương nên không thể nổi giận. Lộ Á Phi quay đầu nhìn Phục Cảnh Hiên, đã thấy hắn cười nói: "Ngươi cứ yên tâm đi! Ta đã phái mười lăm người đồng loạt tới cứu viện, hơn nữa chúng ta biết cái sơn động kia ở đâu rồi. Các ngươi không cần lo lắng!"

Lộ Á Phi vẫn còn lo lắng giục: "Phục đại ca, ta muốn tự mình đi tìm. Ngươi mau nói cho ta sơn động kia ở nơi nào..."

Phục Cảnh Hiên cúi đầu nhìn chân Lộ Á Phi nói: "Chính ngươi đã bị thương lại còn định đi tìm chết sao? ... Yên tâm đi, ta đã phái mười lăm cao thủ đều trên Nguyên Anh Kỳ, các ngươi về Kỳ Long Thành trước chờ tin tức đi!"

Lộ Á Phi thấy trong lòng bất an, nhưng nhìn vết thương ở chân mình, cảm giác chết lặng, bất đắc dĩ nói: "Được rồi! Ta ngụ tại Thanh Phong hành quán, lầu ba, nếu các ngươi tìm được Vạn Thu Hồng thì nhớ phải thông tri cho ta thật sớm nhé! ... Ta.. ta tên là Lộ Á Phi!"

Tất cả mọi người đều giật mình hỏi: "Cái gì?... ngươi đúng là Lộ Á Phi?"

Kẻ bị thương kia cả giận nói: "Ngươi có lầm người không? Ngươi..."

.....

Chương 17: HOẠN NAN CHI TÌNH

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: tepga

Dịch giả: mayphieulang

Nguồn: 4vn.eu

Nội dung ẩn tại http://4vn.eu :

Lộ Á Phi chỉ nhún vai, mặc kệ bọn họ hô to gọi nhỏ, chỉ có Phục Cảnh Hiên gật đầu với hắn, đoạn ra lệnh cho thuộc cấp: "Đưa những người bị thương về Huyền Vũ Điện, tất cả mọi người trở về nghỉ ngơi"

Mọi người lục tục đưa những người bị thương dời đi, còn Hoa Lân đã sớm dìu Lộ Á Phi đi đến phía cửa thành, ở bên cạnh an ủi hắn: "Ngươi cứ yên tâm đi! Vạn Thu Hồng nhất định sẽ không có việc gì đâu,

chúng ta về trước nghỉ ngơi một lúc, nói không chừng ngày mai sẽ có tin sớm..."

Lộ Á Phi căng người kéo lê chân phải chậm chạm đi từng bước, đột nhiên hỏi hắn: "Ngươi vừa rồi dùng chiêu Phân Thân Trảm thực sự lợi hại! Ta nhớ rõ trong Phạm Mật Tâm Kinh của Trữ Tiêm Tuyết chương cuối cùng có tên là Phân Thân Thuật. Chẳng lẽ ngươi lại học nhanh vậy sao? Việc này thực sự khiến người ta giật mình!" hắn nói mang theo vài tia tình cảm phức tạp, vừa khó hiểu vừa hoài nghi, còn có một chút không phục...

Hoa Lân đương nhiên hiểu nghi vấn của hắn, vội vàng lắc đầu: "Ngươi hiểu lầm rồi! Chiêu này ta học ở quê nhà khi còn ở môn phái, chẳng có quan hệ gì với Phạm Mật Tâm Kinh cả. Hơn nữa ngươi không phát hiện thấy rằng ta sử dụng chiêu này tốc độ còn quá chậm sao, đối với tu chân giả thực sự chẳng có tác dụng gì"

Lộ Á Phi âm thầm thở nhẹ một hơi, nói: "Ra chiêu quá chậm bởi vì ngươi còn chưa thực sự thuần thục, nếu ngươi cứ luyện tập tiếp nhất định sẽ đạt tới cảnh giới tùy tâm sở dục... Ngươi có nghe Trữ Tiêm Tuyết

nói không? Chỉ cần chúng ta thấu hiểu Phạm Mật Tâm Kinh là có thể đối chiêu với Thần Hợp Kỳ cao thủ rồi. Theo ta thấy, có thể tập luyện để tăng thêm tốc độ của chiêu thức".

Hoa Lân chỉ cười khổ: "... Chiêu Phân Thân Trảm này của ta không như vậy! Đó là ta phải ngưng tụ chân nguyên toàn thân mà phát ra, muốn nhanh cũng phải chờ ta vận công xong mới được. Hơn nữa ta cho rằng lời nói của Trữ Tiêm Tuyết không thể tin được, cho dù Phạm Mật Tâm Kinh có lợi hại như thế nào thì chúng ta trước mắt cũng không thể nào đối kháng được với đệ thập cảnh giới cao thủ. Ngươi nghĩ xem, Thần Hợp kỳ cao thủ đã đạt tới Thiên Nhân hợp nhất cảnh giới, ý niệm của bọn họ nhanh tới mức nào, thân pháp và chiêu thức nhanh tới mức nào? Cho dù ngươi có dùng thiểm điện (tia chớp) đánh hắn, khẳng định là vô dụng vì bọn họ hoàn toàn có thể tránh được."

Lộ Á Phi sững sờ, lo lắng nửa ngày mới phản bác: "Ở mức độ nào đó thì lời ngươi nói có điểm hợp lý. Nhưng ngươi đã quên rằng Phạm Mật Tâm Kinh trong tay chúng ta chỉ là một phần ba quyển thôi sao.

Đối với ngươi bây giờ chỉ một phần ba quyển này còn chưa học xong, bây giờ mới thấy nó thật sự quá thâm ảo. Bởi vậy, nếu cả bộ Phạm Mật Tâm Kinh hoàn chỉnh mà chúng ta có thể luyện được thì, hắc hắc.... ngươi nói xem sẽ thế nào?"

Hoa Lân buồn bực nói: "Ngươi, ngươi tỉnh lại đi... ngay cả Trữ Tiêm Tuyết cũng nói nàng chỉ biết có một phần ba quyển đầu tiên. Ta phỏng chừng với bổn sự của ngươi, chỉ sợ một ngàn năm cũng không thể tìm thấy phần thứ hai đâu..."

Lộ Á Phi cả giận: "Ngươi thật sự là không có chí khí, làm người không có mục tiêu sao được? Ta bây giờ đã quyết định rồi, cả đời ta lấy Phạm Mật Tâm Kinh làm mục tiêu. Không tìm được nó quyết không bỏ cuộc!"

Hoa Lân cười nói: "Ngươi nhìn kìa! Ta nghĩ ngươi trông như...."

Hoa Lân nói lời này cũng không biết tương lai sẽ phát sinh sự tình gì, cũng căn bản không biết Phạm Mật Tâm Kinh có ý nghĩa gì. Hắn chỉ biết mình tuyệt đối không thể có được đủ quyển bí tịch đáng chết này, ít nhất thì trước mắt hắn cho là như vậy...

Lộ Á Phi cười nhạo Hoa Lân, hắn chỉ nhún vai, hai người cùng về tới Kỳ Long Thành.

Lúc này đã là nửa đêm, trong thành đã không còn ai đi trên đường. Con đường vốn náo nhiệt nay chỉ còn một ít ngọn đèn tỏa ra ánh sáng mờ. Đứng ở ngã tư đường tối đen, chợt Lộ Á Phi cảm thấy thập phần thoải mái, hắn đột nhiên nói: "Ta bảo này Long thiếu hiệp!... Ta bây giờ càng ngày càng thấy ngươi thật khả nghi, vừa không hiểu về thế giới này, vừa không hiểu về các đại tu chân môn phái. Nhưng ngươi hết lần này tới lần khác lại sử dụng dị bảo, rồi lại đột nhiên từ Phệ Hồn cốc đi đến, ngươi có phải là..."

Hoa Lân lập tức ngắt lời: "Về đến nhà rồi, không cần đi nữa..."

Lộ Á Phi cười ha hả, ngẩng đầu lên thì thấy quả nhiên hai người đã về tới "Thanh Phong hành quán". Thấy cửa lớn đã đóng, Hoa Lân lập tức tiến lên vận lực gõ cửa kêu lớn: "Này, có ai không? Cho chúng ta vào đi!"

Một lúc lâu sau, một lão nhân mặt mày ngái ngủ xuất hiện hỏi: "Đã trễ thế này, chúng ta đang ngủ..." lão

vừa nói được một nửa đột nhiên dừng lại vì phát hiện ra Lộ Á Phi đứng ở ngoài cửa.

Hoa Lân từ trong ánh mắt lão nhân hiểu ra được rất nhiều sự tình, vì vậy giúp Lộ Á Phi tiến đến cửa, đồng thời nói: "Ta thấy xem ra đường lớn đường nhỏ, dường như ngươi với lão bản nương ở nơi này rất thông thuộc a, ngay cả tiền bối canh cửa cũng biết đại danh của ngươi..."

Lộ Á Phi cả giận: "Ngươi bớt lắm mồm đi được không?"

Hoa Lân cười hắc hắc, kéo hắn đi vào đại đường, từ hành lang bên phải đi lên lầu ba.

Vừa định trở về phòng đã thấy lão bản nương Cầm Phong cầm một ngọn đèn từ cuối hành lang đi tới, cả ba người đều sửng sốt. Lộ Á Phi và Cầm Phong thực là tâm linh tương thông, cùng kêu lên hỏi: "Đã khuya thế này sao ngươi còn chưa ngủ vậy?"

Ba người sững sờ, Cầm Phong thấy cái đùi phải của Lộ Á Phi, giật mình hỏi: "Ngươi... các ngươi làm sao vậy?"

Hoa Lân cười ha hả nói: "Chính hắn! Hắn tưởng mình là thiên thần, đã trễ thế này nhưng vẫn mạo hiểm tính mạng đi cứu người. Nếu không có ta ở đây, hừ hừ.." đang nói Hoa Lân phát hiện lúc đó bọn họ có chút gì đó ăn ý, vì vậy lại tiếp: "Cầm cô nương! Ta mệt quá, người này giao cho cô đấy!", nói xong trực tiếp giao Lộ Á Phi vào tay nàng, rồi hắn cũng không quay đầu lại, chân tay vung vẩy bước đi. Lộ Á Phi lo lắng quát lớn: "Này! Người anh em, ngươi thực không có nghĩa khí ..."

Hoa Lân không thèm lí đến hắn, liền mở cửa phòng mình đi vào. Một lát, hắn đột nhiên lại mở cửa phòng, quay đầu nhìn ra hành lang, thấy hai người liền vẫy vẫy tay nói: "Oh, ta quên không nói..... chúc ngủ ngon!"

Trở lại phòng, Hoa Lân sau khi gột rửa bụi bặm trên người, thấy đã quá nửa đêm, vì vậy bèn ngồi xuống mép giường bắt đầu luyện công.

Những ngày này, hắn cảm giác chân khí trong cơ thể sung mãn dị thường, vừa mới hình thành nội đan, lúc này giống như tìm lại chính mình. Loại cảm giác kỳ quái này khiến hắn hưng phấn mãi không thôi. Vì

vậy liền huy động chân nguyên, chậm rãi tiến vào không minh trạng thái. Hắn vận hành gần được một vòng chu thiên, bên người bắt đầu ngưng kết một tầng sương trắng nhàn nhạt, nếu lúc này Thánh Thanh Viện đệ tử nhìn thấy, nhất định sẽ nghĩ hắn là đồng môn....

Tiểu Bạch trên vai Hoa Lân vốn trước đó đã nhảy lên giường, ánh mắt nó giờ đây bị làn sương trắng của Hoa Lân làm bừng tỉnh liền bò lên bả vai Hoa Lân, nằm dài hưởng thụ tỏ vẻ thập phần thỏa mãn. Đáng thương cho Hoa Lân lúc này đang liều mạng luyện công, không biết rằng mình đã biến thành "an nhạc oa" (cái tổ ấm) của người khác.

Thời gian chậm rãi trôi đi, Hoa Lân không biết đã ngồi bao lâu, hắn đột nhiên nghe thấy bên ngoài hành lang truyền đến tiếng bước chân, sau đó liền có tiếng gõ cửa phòng bên cạnh. Hoa Lân mở mắt, phát hiện bên ngoài cửa sổ trời đã dần dần sáng, vừa lúc một ngày mới bắt đầu.

Cách vách đúng là phòng của Lộ Á Phi, Hoa Lân nghe thấy có người bắt đầu mở cửa, rồi tiếng người bên ngoài cửa hét lớn: "Lộ thiếu hiệp có phải ở trong

phòng này không? Ta có chuyện quan trọng muốn báo"

Âm thanh mềm mại của Cầm Phong truyền đến: "Hắn còn chưa tỉnh dậy, sau hai canh giờ nữa ngươi hãy quay lại nói chuyện..." lời còn chưa dứt, Lộ Á Phi đã sột soạt quần áo hỏi: "Có phải là tin tức của Thu Hồng không?"

Người bên ngoài đại môn đáp: "Đúng vậy! Người thì đã cứu thoát, nhưng bị thương rất nặng. Lộ thiếu hiệp sao không mau chân đến xem?"

Lộ Á Phi vội vã nói: "Có chứ! Chúng ta đến ngay"

Hoa Lân nghe biết Cầm Phong đêm qua không ngờ lại ở với Lộ Á Phi, trong lòng không khỏi có chút hâm mộ, đẩy cửa phòng đi ra, nói: "Vội cái gì, còn có ta nữa..."

Hắn chưa dứt lời, cửa phòng bên cạnh cũng mở ra, nguyên là Tang Tư Đặc và Mục Tinh hai người cũng ở phòng kế bên, chỉ nghe Mục Tinh mừng rỡ nói: "Có phải tìm được thiếu gia của chúng ta không?"

Lộ Á Phi trả lời: "Hình như thế, có lẽ chúng ta cùng đi xem sao..."

Cầm Phong bèn ngăn lại: "Thương thế của chàng còn chưa khỏi hẳn, giữa trưa hãy đến xem cũng không muộn!"

Hoa Lân gật đầu nói: "A a... tẩu tử (chị dâu) nói có lý đấy!"

Cầm Phong đỏ mặt lên, chẳng biết trả lời thế nào. Lộ Á Phi thì vội bước nhanh về phía cầu thang, bước đi có chút bán thân bất toại. Mọi người đành phải đi theo, nhưng Cầm Phong không biết Vạn Thu Hồng, đương nhiên đành phải ở lại.

Ra khỏi "Thanh Phong hành quán", hai gã nam tử của Liệp Ma vệ đội đi trước dẫn đường, qua bảy tám con đường, rốt cục đến trước một tòa cung điện thì dừng lại.

Hoa Lân hít một ngụm lương khí, chỉ thấy cung điện này thật hùng vĩ, hai bên cầu thang đứng vài mươi tên hắc y hộ vệ. Gia thế này so với Hoa công phủ cường mãnh hơn không biết mấy trăm lần. Chỉ thấy lính gác cả ngày lẫn đêm rồi mà vẫn giữ được khí thế bức nhân, quả nhiên là được huấn luyện rất tốt. Hoa Lân ngẩng đầu nhìn cổng chính, thấy đây đúng là nơi Phục Cảnh Hiên đã nói, Huyền Vũ Điện. Vì vậy tự

nhủ: "Thực không thể tưởng tượng được trụ sở của Liệp Ma vệ đội ở địa phương mà so với hoàng cung có thể sánh được về mức độ tráng lệ"

Đang nói thì hàng người đã tiến qua đại môn. Xuyên qua hậu đường, phát hiện thấy hoa viên cực kỳ rộng lớn, rất nhiều binh lính của Liệp Ma vệ đội mới sáng sớm đã đến đó thao luyện. Bọn Hoa Lân từ bên ngoài đi vào, bước lên một tòa đại điện có ba tầng lầu. Đi không xa lắm, chỉ thấy bên ngoài cửa lớn đang mở có bốn kiếm khách anh tuấn, một người trong đó hành lễ: "Vị này là Lộ công tử?"

Lộ Á Phi gật gật đầu, khí thế cũng rất bất phàm.

Tên hộ vệ kia vội vàng nghiêng người nói: "Thần Vệ đại nhân của chúng ta đang chờ ở bên trong, mời chư vị vào..."

Lộ Á Phi, Hoa Lân, Tang Tư Đặc và Mục Tinh mấy người cùng đi vào. Phát hiện căn phòng này rộng lớn phi thường, hơn ba mươi giường bệnh đã có hơn mười người bệnh nằm ở đó. Vài Liệp Ma vệ đội cao thủ đang cấp cứu cho một số người bị thương nghiêm trọng, còn đại ca của bọn họ, Phục Cảnh Hiên từ phía sau Lộ Á Phi đi đến. Khi hắn thấy Lộ Á Phi khấp

khểnh đi tới thì vội vàng tiến đến nghênh đón: "Hai vị rốt cục đã đến đây... Thông báo cho mọi người một tin tốt lành, may mắn là đội viên của ta đã sớm tìm được nơi ẩn thân của họ, nếu không họ đã biến thành mồi cho dã thú rồi." vừa nói, Phục Cảnh Hiên vừa dẫn bọn họ đi vào trước một bệnh nhân, chỉ vào thiếu niên trước mặt nói: "Ngươi muốn tìm người này phải không?"

Thiếu niên kia toàn thân bị thương, cánh tay và bụng bị thương thế nghiêm trọng, nhưng hắn tịnh không bị hôn mê, thấy Lộ Á Phi tiến đến thậm chí còn nở một nụ cười.

Lộ Á Phi và Hoa Lân cơ hồ không nhận ra nổi hắn, thấy hắn chủ động cười với mình, cẩn thận quan sát một hồi, đồng thời mừng rỡ nói: "Đúng rồi! Đúng là hắn rồi...."

Thiếu niên trên giường bệnh quả thực là Vạn Thu Hồng, hắn dợm ngồi muốn dậy vấn an, Hoa Lân đã lập tức ép hắn trở lại nằm trên giường, cười vang nói: "Ngươi không nằm sao?"

Vạn Thu Hồng bị Hoa Lân đặt trên giường không thể cựa quậy, nhưng nhất thời không nhận ra được Hoa

Lân, đột nhiên thấy Tiểu Bạch ngủ say trên vai hắn, lúc này mới mừng rỡ: "Ngươi... hóa ra là ngươi! Ngươi thế nào mà lại cũng không chết vậy?"

Hoa Lân cả giận: "Gặp nhau cả nửa ngày rồi mà ngươi vẫn chỉ nhớ mỗi Lộ Á Phi thôi sao? Thật sự là không chịu nổi ngươi nữa..."

Vạn Thu Hồng cầm lấy tay phải Hoa Lân nói: "Có phải ta đang nằm mơ không? Ha ha ha..."

Hoa Lân và hắn mới chỉ biết nhau có vài canh giờ, nhưng loại bằng hữu đồng sinh cộng tử này rất khó có được, trong lòng cũng cảm thấy ấm áp, nhẹ giọng nói: "Ngươi cứ dưỡng thương cho tốt đi, ta sẽ không quấy rầy ngươi nữa!"

Vạn Thu Hồng vốn không nghĩ sẽ buông cánh tay Hoa Lân ra, nhưng Lộ Á Phi, Tang Mục Đặc và Mục Tinh ba người đều thay nhau tới an ủi, điều này làm cho Vạn Thu Hông thấy quá chu đáo, trong vẻ mặt của hắn có cảm giác hứng thú phi thường.

Hoa Lân thối lui hai bước, vô tình lại tới bên một bệnh nhân đang nằm một mình trên giường bệnh, khuôn mặt cũng thập phần quen thuộc. Chỉ thấy

người nó ngực quấn băng, thương thế rất nghiêm trọng, đôi mắt cô độc cũng đang nhìn Hoa Lân dò xét.

Hoa Lân đi tới bên hắn, trầm giọng nói: "Trong tổ năm, bây giờ ta chỉ nhớ được có ba người. Một là tổ trưởng đại ca Tất Chí Nghị, một là Vạn Thu Hồng ở bên cạnh đây. Người cuối cùng chính là ngươi. Nhưng ta thực sự không thể nghĩ rằng Trầm Kiếm, Trầm đại hiệp cũng phải nằm ở đây, hắc hắc..."

Trầm Kiếm buồn bực đáp lời: "Ừm ừm,... ừm, ngươi có thể nói với người bị thương như vậy sao?"

Hoa Lân vui vẻ cười: "Ha ha ha..., cho nên hôm nay để cho ngươi có thêm chút kinh nghiệm!"

Trầm Kiếm trong mắt ánh lên một màn lệ, vui mừng nói: "Ừm... không ngờ ngươi cũng trốn thoát được, thật là khó khăn a! ừm... ừm...!"

Hoa Lân thân thiện vỗ vai hắn: "Chúng ta chẳng phải đã cùng chạy trối chết sao, chờ ngươi khôi phục xong, chúng ta lại đi uống đôi chén nhé!"

Hoa Lân nói mỗi câu đều đầy vẻ nghịch ngợm nhưng lại khiến cho người ta sinh ra cảm giác vừa yêu vừa hận.

Chẳng lẽ, trong mắt mọi người, Hoa Lân căn bản chỉ là một quái nhân thừa thãi hay sao?

Chương 18: PHONG THANH TÁI KHỞI

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: tepga

Dịch giả: mayphieulang

Nguồn: 4vn.eu

Nội dung ẩn tại http://4vn.eu :

Phục Cảnh Hiên từ xa đột nhiên đi tới nói với Hoa Lân: "Long thiếu hiệp! Mọi việc ở đây ta đều giao cho thủ hạ quản lý, không biết các ngươi có việc gì khác không? Nếu..."

Hoa Lân nghe hắn nói, đột nhiên nhớ tới một việc, hỏi: "À! Vừa hay có một vài việc muốn thỉnh giáo Phục đại ca, chẳng biết có tiện không?"

Phục Cảnh Hiên thập phần khách khí: "Long thiếu hiệp khách khí rồi! Ngươi và Lộ thiếu hiệp đã cứu huynh đệ của chúng ta, có việc gì cứ phân phó là được"

- Phân phó thì tuyệt đối không dám! Ta thấy Phục đại ca võ công cao cường, hơn nữa thủ hạ đều là cao thủ, như vậy thì tin tức cực kỳ linh thông, cho nên ta muốn hỏi một ít tin tức trọng yếu...

Phục Cảnh Hiên nghe vậy thì sửng sốt, lập tức hỏi lớn: "Tin tức trọng yếu?... Được rồi, bây giờ cũng là lúc ta phải chuyển giao công việc cho người khác. Có lẽ Long thiếu hiệp đi cùng ta ra Thanh Nhã tiểu trúc uống một chút, thưởng thức những đặc sản nơi này..."

Hoa Lân: "Chuyển giao công việc?"

Phục Cảnh Hiên gật đầu, phân phó vài câu với thủ hạ bên cạnh, cuối cùng hỏi Hoa Lân: "Có muốn gọi bằng hữu của ngươi đi cùng không?"

Hoa Lân quay đầu lại nhìn Lộ Á Phi, phát hiện hắn đã chào hỏi xong với Vạn Thu Hồng, lúc này đang đi tới bên mình. Vì vậy, Hoa Lân ngoắc hắn lại hỏi: "Phục đại ca muốn mời chúng ta đi uống một chút, ngươi có muốn cùng đi thưởng thức không?"

Lộ Á Phi gật đầu nói: "A! Thật đúng lúc! Sáng nay còn chưa có ăn gì, bây giờ uống một chút cũng tốt"

Phục Cảnh Hiên nghiêng người làm động tác mời, một vài thành viên của Liệp Ma vệ đội bên cạnh lập tức mở đường. Chỉ nghe Phục Cảnh Hiên nói: "Việc cứu người đêm qua và hôm nay thực sự cực kỳ nguy cấp, nếu không phải hai vị thiếu hiệp ra tay kịp thời thì Liệp Ma tổ chúng tôi có thể đã mất hai thành viên rồi. Đúng rồi, các ngươi có gì cần, xin mời cứ nói... a! Mời đi bên này!" nói xong, dẫn bọn họ ra khỏi phòng điều trị, đi theo hành lang bên trái bước vào hậu điện.

Hoa Lân quay đầu hỏi Lộ Á Phi: "Mọi việc tốt chứ, Vạn Thu Hồng rốt cuộc sao rồi?"

Lộ Á Phi đáp lời: "Không có gì đáng ngại. Bây giờ hắn đang ở bên một vài vị thân hữu, cũng không ảnh hưởng gì đến ta cả. Ta chỉ không nghĩ rằng khi còn nhỏ ta chỉ đánh giúp hắn vài trận thôi, vậy mà hắn vẫn ghi tạc trong lòng. Bây giờ còn trốn trưởng bối Vạn gia đi tìm ta, ta thực sự khó nghĩ a..."

Phục Cảnh Hiên đột nhiên đi chậm lại, bảo: "Nói thật, có nhân tất có quả. Lộ thiếu hiệp nguyên bản thập phần chánh trực, bị người nghi oan nhưng không hề suy sụp. Ta cũng đã nghe mọi người nói sự thực về

ngươi, đều đánh giá ngươi rất cao. Theo ta thấy, lần này có nhiều người liều mạng đi tìm ngươi, chắc chắn không phải chỉ vì bảo tàng của Phệ Hồn cốc, mà bởi vì ngươi đều được mọi người ủng hộ..."

Lộ Á Phi đột nhiên dừng chân, trong lòng đầy cảm xúc. Hồi tưởng lại những năm gần đây, bản thân mình độc lai độc vãng, chuyện tốt và chuyện xấu đều đã làm không ít, thực sự không được tính là người tốt. Chỉ có điều cũng làm một vài chuyện tốt mà thôi, không ngờ lại được mọi người ủng hộ. Bây giờ nhớ lại thủa ban đầu, thực sự may mắn là mình không có đi nhầm đường, nếu không giờ đây có khi tình hình chắc hẳn đã khác...

Hoa Lân lắc đầu, dùng sức đẩy Lộ Á Phi, cùng hắn đuổi kịp bước chân Phục Cảnh Hiên. Ba người xuyên qua hậu viện, đi tới bờ ao phía sau Huyền Vũ Điện, đi chưa được mấy bước, một tòa Thanh Tâm tiểu trúc thanh nhã đột nhiên xuất hiện trước mắt. Phục Cảnh Hiên nghiêng mình nói: "Xin mời hai vị vào..."

Một gã thiếu niên tiến lên nghênh đón: "Sư phụ đã về rồi à? Để con đun ấm nước nha?"

Phục Cảnh Hiên lắc đầu: "Hoành nhi tối qua cũng không nghỉ ngơi phải không?... ở đây không có chuyện gì của ngươi, ngươi về đi ngủ đi!"

Đệ tử kia thấy sư phụ của mình có khách, cũng đành chào thối lui.

Ba người cùng đi vào nhã cư, thấy ánh sáng tràn trề, trên cửa sổ đặt hai bồn cây cảnh, ngoài cửa ánh sáng chiếu rọi trên mặt hồ sáng lấp loáng, quang cảnh cực kỳ nhã trí. Ở giữa phòng có bàn trà bạch ngọc, bên cạnh có bình phong bạch ngọc làm cho người ta có cảm giác cực kỳ thanh nhã ...

Lộ Á Phi lớn tiếng tán dương: "Thật là một nơi thanh tĩnh!"

Phục Cảnh Hiên khách khí nói: "Nơi này ư?... Nhị vị, mời ngồi!"

Vừa ngồi xuống, Hoa Lân đã mở miệng: "Phục đại ca, dưới tay ngươi có bao nhiêu thủ hạ?"

Phục Cảnh Hiên đang bưng ra một cái khay, nghe vậy đành nói: "Biên chế chúng ta không thuộc hệ quân chính thể, nhưng lại trực tiếp nhận mệnh từ đương kim thánh đế, cho nên nhân sự thường xuyên lưu

chuyển. Hiện tại có một trăm chín mươi sáu Liệp Ma kiếm khách, ba ngàn vệ binh thường. Ta phụ trách chỉ huy Hắc Long Vệ, thực tế chỉ có thể điều động một nửa nhân thủ. Ban ngày còn do những người khác phụ trách... À, không biết Long thiếu hiệp sao lại cảm thấy hứng thú với việc này vậy?"

Hoa Lân bổn ý muốn tìm hiểu nơi này nghe vậy đành vội vàng nói: "À, ta chỉ là thuận miệng hỏi vậy thôi, tịnh không phải là muốn tìm hiểu quân tình của ngươi đâu. A a..."

Phục Cảnh Hiên cũng cười cười, đem ra một mâm quả màu đỏ giới thiệu: "Loại quả này tên là "mị nhi hồng", ăn vào thì có vị ngọt, sau khi ăn rồi thì nóng cháy bá đạo. Người thường ăn không chỉ cường thân kiện thể mà còn có thể khu hàn hoạt huyết. Nhưng nếu cứ trực tiếp ăn như vậy có lẽ sẽ làm sôi máu huyết lên... mời các vị thưởng thức trước", vừa nói vừa đặt một quả vào trong chén, sau đó dùng sức lắc, biến nó hoàn toàn thành bột, rồi lại rót nước trong vào chén, hòa thành một chén nước màu đỏ nhạt.

Phục Cảnh Hiên tiện tay đưa cái chén cho Hoa Lân nói: "Trong chén nước này phải hòa với "Huyền

Tham Trấp" mới uống được. Nếu không, người thường tuyệt đối sẽ không tiêu thụ nổi..."

Hoa Lân uống một ngụm, quả nhiên vị đạo kì giai (ngon), nhưng hắn đột nhiên hỏi: "Hắc hắc! Hôm nay cô nương cứu ta tên là Hiểu Nguyệt, nàng quả thật xinh đẹp nhỉ. Phục lão đại, rốt cục nàng là người ở nơi nào, năm nay bao nhiêu tuổi? À, như thế nào mà vừa rồi vẫn chưa thấy nàng nhỉ?"

Vô luận ai nghe thấy ngữ khí Hoa Lân như vậy đều nghĩ hắn đối với Hiểu Nguyệt nảy sinh tà niệm. Cho nên ngay cả cao thủ như Phục Cảnh Hiên cũng bất tri bất giác có cảm giác như vậy, lập tức cười ha hả nói: "Hiểu Nguyệt cô nương đến từ Nhuế Lan Tinh, ngươi nên để cô ấy yên, ở quê hương nàng ấy cũng khá là có danh tiếng đấy. Ta nghe nói nàng là đệ tử đích truyền thứ chín của Nhuế Lan Tinh - Li Tán Chân Nhân. Năm nay phỏng chừng năm mươi tuổi, chẳng lẽ Long thiếu hiệp tưởng..."

"Ặc..." Hoa Lân còn chưa nuốt ngụm nước quả, lập tức bị sặc, kêu lên kỳ quái: "Cái gì? Mới chỉ năm mươi tuổi thôi á?"

Lộ Á Phi ngồi đối diện hắn, sợ bị Hoa Lân phun nước quả vào mặt, vội phất phất tay. Chỉ nghe "xuy xuy" một tiếng, luồng nước quả lập tức hóa thành khói xanh, bị hắn dùng nhiệt hóa thành hơi hết. Hắn lập tức nghiêm mặt với Hoa Lân: "Này! Long thiếu, có phải ngươi không hài lòng với ta cho nên thừa cơ trả thù ta phải không?"

Hoa Lân bị sốc, hồi lâu mới nói: "Không có... không có.. làm sao ta dám không hài lòng với ngươi chứ? Ừm, ừm..."

Hoa Lân vừa đang ho khan đã quay sang Phục Cảnh Hiên hỏi: "Vừa rồi uống loại nước quả gì vậy? Ha! Thật sự uống rất ngon, ta lại muốn..."

Từ nhỏ đến lớn, cho tới giờ Hoa Lân không biết hai chữ "khách khí" là gì. Hắn chỉ biết rằng mình thích cái gì là trực tiếp nói ra cái đó. Nhưng không ngờ rằng Phục Cảnh Hiên thực sự quá "khách khí". Hắn đứng lên, đi vào sau tấm bình phong lấy ra một bịch đầy quả nhét vào trong tay Hoa Lân nói: "Loại quả này bảo quản tốt nhất là dùng khối băng lai bảo tiên (băng, đá), nhưng Long thiếu hiệp đã có không gian pháp bảo nên có thể bảo quản trong vài tháng"

"Ách..." Hoa Lân lúc này mới thấy ái ngại, nhưng hắn vẫn mặt dày tiếp nhận, thấy cái bịch này có ít nhất cũng một trăm quả, vì vậy vui vẻ nói: "Ha ha... vừa hay ta cất giữ rất nhiều Huyền Băng Tủy trong không gian pháp bảo, để quả này trong đó ít nhất cũng có thể giữ được vài trăm năm. Ha ha..."

Lộ Á Phi giật mình hỏi: "Huyền Băng Tủy? Ngươi thực sự có Huyền Băng Tủy sao? Lần trước ngươi nói... Có thể cho ta một ít không?"

Hoa Lân lúc này mới nhớ, lần trước tại Phệ Hồn Cốc, chính mình đã nói với Lộ Á Phi, nếu phải người khác lúc này hẳn đã đỏ mặt, nhưng Hoa Lân thì khác, hắn cố ý cười nói: "Ngươi, ngươi muốn hả? Loại này ta có nhiều lắm..." nói xong giơ tay, đang định lấy một khối Huyền Băng Tủy từ trong Phần Tinh Luân ra thì nghe Phục Cảnh Hiên tán dương: "Long thiếu hiệp quả nhiên thiếu niên hữu vi (hứa hẹn tiềm năng), ngay cả Huyền Băng Tủy là vật chí hàn cũng có thể có được. Theo ta biết, Huyền Băng Tủy chỉ có hai địa phương sản xuất được, một là Huyền Băng Thiên của Thánh Thanh Viện, còn một là Ngưng Phong Tinh của Thiên Huyền Động. Không tưởng tượng được Long thiếu

hiệp thế nào lại đi đến vùng đất chí hàn này, thực sự khiến người khác khâm phục..."

Tay phải Hoa Lân vốn đã đặt vào trong Phần Tinh Luân nhưng hắn vừa nghe Phục Cảnh Hiên nói, động tác lập tức ngừng lại. Lúc này hắn mới phát hiện ra Huyền Băng Tủy có thể mang đến phiền toái, có thể còn nghiêm trọng hơn tưởng tượng của hắn. Nhưng hắn cũng đã nói ra rồi, đành phải tiếp tục lấy từ trong Phần Tinh Luân ra bảy tám khối Huyền Băng Tủy lớn nhỏ: "Ừm, ừm...hai vị đều là bằng hữu tốt nhất của ta, ta phải nói thật chứ. Huyền Băng Tủy này đều là do ta lấy từ Thánh Thanh Viện tới, ta vốn muốn dùng để... này này, các ngươi không cần phải nhìn ta như vậy được không? Làm như ta phạm vào đại tội gì vậy, thật làm ta khó chịu quá!"

Hoa Lân vừa để Huyền Băng Tủy lên bàn, hai người liền đồng thanh nói: "Yên tâm đi, chuyện Huyền Băng Tủy này, ta căn bản là không để Thánh Thanh Viện vào mắt"

Hoa Lân phát hiện thấy bọn họ vẫn đang ngây ngốc nhìn mình, nghĩ thầm rằng thôi rồi, hai gã này nói không chừng có thể đem bán mình mất.

Chỉ nghe Phục Cảnh Hiên đột nhiên hỏi: "Ngươi... ngươi thực sự không thấy lạnh sao? Hai tay... trông như là trực tiếp nắm lấy Huyền Băng Tủy vậy?"

Hoa Lân sững sờ, chính hắn cũng không chú ý, hắn vừa cầm Huyền Băng Tủy để xuống, cả căn phòng tựa như biến thành băng phòng. Trong cái chén, lập tức kết thành một khối băng. Xô nước trên mặt đất cũng phát ra tiếng "lách tách...",

Lộ Á Phi và Phục Cảnh Hiên hai người không khỏi hoảng sợ, liếc mắt nhìn nhau, còn chưa kịp nói chuyện, Tiểu Bạch trên vai Hoa Lân lại đột nhiên tỉnh lại. Nó thấy trên bàn có "thực vật" (đồ ăn) của mình, lập tức đoán rằng Hoa Lân chuẩn bị đưa lễ phẩm này cho những người khác... Nó đương nhiên cương quyết phản đối, cho nên đột nhiên nhảy xuống khỏi vai Hoa Lân, trực tiếp tới trên đống Huyền Băng Tủy, giương bốn móng vuốt nằm ôm bên trên, hướng về Hoa Lân, Lộ Á Phi, Phục Cảnh Hiên ba người gào rống "hống hống..." loạn lên. Trông như nó đang nói: Khối băng này là của ta, không ai được đem nó đi đâu cả!!

Lộ Á Phi và Phục Cảnh Hiên lại bị dọa lần nữa, thấy hành động của Tiểu Bạch như vậy khiến hắn nghĩ động vật này thực không phải là loài đơn giản.

Hoa Lân phản ứng trước hết, hắn mặc kệ Tiểu Bạch kháng cự thế nào, chỉ nắm gáy nó, ném ngay vào không gian Phần Tinh Luân. Quay đầu lại cười với Lộ Á Phi và Phục Cảnh Hiên nói: "Tiểu gia hỏa này vẫn bảo vệ mấy khối băng, cho nên nó... hắc hắc!"

Phục Cảnh Hiên dù sao cũng giàu kinh nghiệm, tuy đang khiếp sợ cũng chấn tĩnh lại ngay, vuốt râu cười nói: "Huyền Băng Tủy quả nhiên lợi hại, dù đã kết thành thực thể nhưng với nhiệt độ hiện nay của nó, ném xuống đất mười năm cũng không tan. Quả nhiên là bảo bối tốt nhất để bảo quản đồ ăn!... Nhưng ta thực sự cũng rất thích sủng vật của ngươi! Ta đã du lịch qua mấy trăm tinh vực nhưng cho tới giờ vẫn chưa thấy loại động vật này. Nó rõ ràng là đầy linh tính, sau này lớn lên chắc chắn sẽ thành một linh thú lợi hại phi thường. Xin hỏi Long thiếu hiệp, rốt cuộc nó là động vật gì vậy?"

Hoa Lân đổ mồ hôi nói: "Cái này... cái này, có người nói với ta nó chính là một Tiểu Bạch Long. Hắc hắc...

nói thật nha, ta căn bản không biết nó là con gì, cả ngày chỉ biết ăn ngủ, ngủ ăn. Ngươi nói nó sau này lớn lên sẽ rất lợi hại? Ách... ta lại nghĩ nó thực sự vô dụng!"

Hoa Lân đang ở bên cạnh Phục Cảnh Hiên, lại nghe Lộ Á Phi đột nhiên kêu lên: "Oa! Huyền Băng Tủy này lạnh quá, cả tay cũng bị đóng băng rồi" vừa nói, Lộ Á Phi vừa chà xát đôi tay, trông như bị bỏng vậy.

Phục Cảnh Hiên nghiêm mặt nói: "Huyền Băng Tủy ẩn chứa hàn khí bá đạo, cầm trong tay, nó sẽ từ từ xâm nhập vào trong thân thể ngươi, thậm chí còn có thể ăn mòn công lực. Ngươi phải vận công nhanh lên, khẩn trương bức xuất hàn khí mới được!... Đúng rồi, mau ăn một "Mị Nhân Quả" đi, bây giờ đúng là lúc dùng nó trừ lạnh đấy!"

Lộ Á Phi đột nhiên nhếch miệng cười nói: "Yên tâm đi! Hàn khí này ta có thể đĩnh trụ được!" nói xong cánh tay hắn đột nhiên bốc lên một đạo nhiệt khí, trông như sử dụng chân nguyên hùng hậu để bức hàn khí ra. Nhưng hắn thấy mình thật mất mặt, vì vậy rút Xích Dương Kiếm ta, định khều lấy một khối Huyền Băng Tủy để xem...

Hoa Lân đột nhiên kêu lên: "Không cần a!" nói xong, tay phải dừng phi kiếm của hắn lại nói: "Ngươi chẳng lẽ quên rồi sao? Phi kiếm của ta chính là vì chạm vào Huyền Băng Tủy cho nên đến bây giờ vẫn không thể cảm ứng được"

Lộ Á Phi cười nói: "Ngươi yên tâm di, Xích Dương Kiếm của ta chính là khắc tinh của nó cho nên sẽ không có chuyện gì..." nói xong, lại muốn dùng kiếm khều một khối huyền băng. Nhưng Hoa Lân lại đẩy bảo kiếm hắn ra nói: "Cũng nên cẩn thận một chút, ta không muốn đi Thiên Hồ Thành..."

Phục Cảnh Hiên đột nhiên từ trên bàn cầm lấy một khối Huyền Băng Tủy nói: "A! Huyền Băng Tủy này quả nhiên lợi hại, ngay cả hàn ngọc trác cũng bị nó đóng băng"

"A?" Hoa Lân và Lộ Á Phi cùng nhìn hắn... nguyên lai trên tay Phục Cảnh Hiên bị đóng băng một đoạn, chính là đang cầm một khối Huyền Băng Tủy bắt đầu quan sát.

Chỉ thấy hắn lại đột nhiên giật mình hỏi: "A? Các ngươi mau xem này, trên khối Huyền Băng Tủy hình như có dấu vết?"

Hoa Lân nghĩ thầm rằng trên Huyền Băng Tủy thì có dấu vết gì? Có phải vết kiếm của mình không?

Lại nghe thấy Lộ Á Phi ngạc nhiên nói: "Có lầm không đấy?... Cái này trông như bị gặm thì phải?"

Hoa Lân sửng sốt thấy trên bề mặt quả nhiên có vài vết răng, đổ mồ hôi nói: "Nói nhảm! Nhất định ngươi sai rồi, sao lại có cái gì dám chạm vào cái thứ này chứ?" nói xong vơ lấy nắm Huyền Băng Tủy vội ném vào không gian của Phần Tinh Luân.

Không ngờ trên bàn Lộ Á Phi còn thừa một khối Huyền Băng Tủy, tìm thấy một vết răng trên mặt Huyền Băng Tủy, kéo Hoa Lân nói: "Ngươi xem, rồi giải thích một chút..."

Ba người đều không phải kẻ ngốc, đương nhiên đã sớm hiểu lý do tại sao. Phục Cảnh Hiên đột nhiên cười nói: "Tiểu gia hỏa nhà ngươi thực lợi hại, ngay cả Huyền Băng Tủy cũng dám ăn? A..."

Hoa Lân toát mồ hôi nói: "Oh oh..., các ngươi không cần phải kinh hãi có được không? Ta bây giờ chỉ muốn hỏi Lộ đại thiếu gia, rốt cuộc ngươi cần Huyền Băng Tủy làm gì?"

Lộ Á Phi vội vàng buông Huyền Băng Tủy ra nói: "A... ta có một người bằng hữu, nàng cần nó để tạo ra huyền băng sàng. Như vậy, nàng luyện công có thể đạt hiệu quả gấp đôi"

Hoa Lân kỳ quái hỏi: "Ai vậy?"

Phục Cảnh Hiên trầm tư một chút, đột nhiên cười nói: "Chẳng lẽ là Thấm Oánh tiên tử của Thiên Hồ Thành?"

Lộ Á Phi: "Ách .....?"

Phục Cảnh Hiên cười nói: "Bị ta đoán trúng rồi hả?"

Lộ Á Phi cũng không phải người giả tạo, chỉ là không thể giải thích, bèn nói: "Ngươi sao lại đoán nhất định là nàng?"

Phục Cảnh Hiên thong thả nói: "Ta nghe nói Thấm Oánh cô nương ở phách mại hội năm trước từng muốn mua một hộp Huyền Băng Tủy. Nhưng không may có người đấu giá với nàng, cuối cùng thất vọng trở về. Cẩn thận mà suy đoán, ta thấy phỏng chừng chính là nàng.

Lộ Á Phi càng lấy làm lạ: "Điều này cũng không đúng. Lăng Thanh Viện từ trên xuống dưới có hơn hai trăm đệ tử, sao ngươi biết người ta muốn tặng chính là Thấm Oánh cô nương?"

Phục Cảnh Hiên thở dài: "Ta nghe nói rất nhiều người muốn tặng Huyền Băng Tủy cho nàng, cho nên chỉ đoán vậy thôi".

Hoa Lân nghe thấy lạ liền tò mò hỏi: "Nghe khẩu khí Phục đại ca thì Thấm Oánh cô nương có vẻ như là một vị tuyệt sắc mỹ nhân? Nàng không ngờ lại nổi danh như vậy, ngay cả Kỳ Long Thành ngoài sáu ngàn dặm cũng biết tên nàng!"

Lộ Á Phi trầm mặc xuống, Phục Cảnh Hiên đành phải nói: "Cho tới giờ ta vẫn chưa được gặp Thấm Oánh cô nương, bất quá danh khí của nàng đặc biệt phi thường. Ở tinh vực này có thể nói là không ai không biết, không ai không hiểu... Ta nghe nói mỗi đêm nàng đều lên trên Thiên Hồ Thành tấu một khúc Phi Hoa Phiêu Linh, ngày nào cũng như ngày nào, chưa hề gián đoạn. Những người đã gặp nàng truyền tai nhau rằng nàng không chỉ xinh đẹp như thiên tiên, hơn nữa Thiên Lai Âm Cầm lại càng tuyệt vời... Có

người còn nói, nếu Thiên Hồ Thành có người có thể tu luyện thành tiên, không ai khác ngoài Thấm Oánh tiên tử!"

- "Nguyên lai là như vậy...", Hoa Lân nhìn Lộ Á Phi, phát hiện thấy hắn dáng vẻ thất hồn lạc phách, thực không thể tưởng tượng được trong lòng hắn lại có đại lan đầu như vậy, cho nên Hoa Lân lập tức văn hoa: "Tốt! Xem ra kẻ này cũng thích xử xử lưu hương a? Hắc hắc... Để ta đoán xem, rốt cuộc là Cầm Phong cô nương hay Thấm Oánh tiên tử sẽ thành đại tẩu của ta đây?"

Lộ Á Phi đột nhiên mắng: "Này! Ngươi đừng đùa thái quá như vậy có được không?... Khi ngươi tìm hiểu về Hiểu Nguyệt cô nương, ta có giễu cợt ngươi chút nào không?... Ngươi thật tệ, nhất thính kiến bán điểm phong thanh, tựu thừa ky hiên khởi đại lãng (chỉ nghe có tí gió thoảng đã thừa cơ phất lên thành trận gió lớn). Còn nói ta là huynh đệ nữa ư? Hừm..."

Hoa Lân thầm nghĩ: ta tìm hiểu về Hiểu Nguyệt cô nương thực chẳng vì mục đích gì, đang muốn phản bác lại thấy không ổn. Vì vậy hướng Phục Cảnh Hiên hỏi: "À phải rồi, Phục đại ca! Ngươi vừa nói Hiểu

Nguyệt cô nương là đệ tử của "chân nhân" gì đó? Ta muốn hỏi người đó là ai vậy?"

Trong mắt Phục Cảnh Hiên tràn ngập tiếu ý, hắn nghĩ tiểu hỏa tử trước mặt mình tính cách cực kỳ thẳng thắn, có gì là "trực tiếp" hỏi luôn, vì vậy vuốt râu nói: "Tiểu tử ngươi nhớ tốt lắm, Li Tán chân nhân ở Nhuế Lan Tinh là một kì nhân! May mắn là ngươi vẫn chưa đến hỏi Hiểu Nguyệt cô nương, bằng không nàng nhất định sẽ bắt ngươi dừng lại!"

Hoa Lân cúi đầu nói nhỏ: "Li Tán chân nhân?"

Lộ Á Phi đã khôi phục lại trạng thái bình thường, lại hỏi thêm: "Ngươi hỏi Li Tán chân nhân để làm gì?... Ông ấy đúng là nhân vật trong truyền thuyết! Theo lời đồn đại, ông ấy đã tu luyện tới Bàn niết kỳ, nhưng bởi vì không thể niết bàn trọng sinh, đành phải tự kỷ binh giải (tự dùng binh khí giết mình) để thành tiên. Ngươi đối với ông ta nên tôn trọng một chút, mặc dù ông ấy có thể không còn tại thế nhưng đệ tử của ông ta trải khắp phiến tinh vực này, một khi không cẩn thận, ngươi sẽ mang họa vào thân đấy!"

Hoa Lân chấn động hỏi: "Binh giải thành tiên?... chẳng lẽ ông ấy thực sự luyện tới Chân nhân cảnh giới? Trên đời này thực sự có tiên nhân ư?"

Phục Cảnh Hiên đột nhiên nghiêm mặt nói: "Có! Trong thất đại thánh môn, nghe đồn đã có người thành tiên, như ta thấy thì đúng là sự thật!... Cho nên Li Tán chân nhân, nghe nói ông ấy bây giờ vẫn còn tại thế, chỉ là hành tung phiêu hốt không chừng, đệ tử của ông ta thậm chí đã sáng lập một môn phái tên là Li Tán Cung"

Hoa Lân chậm rãi cúi đầu, lẩm bẩm: "Hiểu Nguyệt là đệ tử của Li Tán cung, vậy thì có điểm không đúng rồi... Chẳng lẽ là ta quá đa nghi?"

Phục Cảnh Hiên thấy hắn lẩm bẩm, làu bàu, không khỏi hỏi: "Long thiếu hiệp làm sao vậy? Có gì không ổn sao?"

Hoa Lân lại đột nhiên nói lảng đi: "À, ta chỉ là tò mò!... Phục đại ca có biết Phần Âm Tông ở đâu không? Bọn chúng bình thường hoạt động ở địa phương nào?"

Phục Cảnh Hiên cả kinh: "Ngươi hỏi chuyện này làm chi?"

Hoa Lân thấy hắn phản ứng có điểm quá khích, toát mồ hôi đáp: "Yên tâm đi! Ta và bọn chúng không có quan hệ gì, ta chỉ hỏi hành tung một người mà thôi!"

Phục Cảnh Hiên khuyên nhủ: "Phần Âm Tông là công địch của chánh đạo thiên hạ, tốt nhất Long thiếu hiệp không nên dễ dàng hỏi người khác về hành tung của chúng. Mặc kệ đối phương là ai? Ngươi hỏi như vậy, dễ bị người khác hiểu lầm đấy..." hắn dừng lại một chút nói tiếp: "A... bất quá ngươi đã hỏi, ta cũng sẽ nói cho ngươi, ta hứa đấy. Ta có một người bạn từng nói, Phần Âm Tông chủ yếu hoạt động ở tinh vực rộng lớn phiêu miểu Hà Nam, nơi đây thường xuyên phát sinh các cuộc chiến quy mô nhỏ, có ba giải đất không ai quản nổi. Ta khuyên ngươi đừng tới đó..."

Hoa Lân nghi hoặc hỏi: "Vân vân, phiêu miểu hà, hình như ta đã nghe ở đâu rồi. Nhưng ngươi có thể nói cho ta biết vị trí cụ thể được không?"

Phục Cảnh Hiên lắc đầu nói: "Xin lỗi, vấn đề này ta không dám xác định, bởi vì nhiều người nói nên có

nhiều giả thuyết khác nhau. Vì vậy ta cũng không thể trả lời ngươi đích xác được..."

Hoa Lân còn muốn hỏi cho rõ hơn nhưng ngoài cửa lại đột nhiên truyền đến tiếng binh lính thông báo: "Khải bẩm thần vệ!... ngoài điện có ba cao nhân Thánh Thanh Viện muốn gặp đại nhân!"

Phục Cảnh Hiên cả kinh hỏi: ""Thánh Thanh Viện?... mời vào!"

Hoa Lân "ai nha..." một tiếng, trên mặt lộ ra nét kinh hoàng. Lộ Á Phi và Phục Cảnh Hiên lập tức tỉnh ngộ, cùng nhìn Huyền Băng Tủy trên bàn.

Hoa Lân sớm động thủ thu hồi Huyền Băng Tủy trên bàn lại nhưng giờ đây trên bàn đã đóng một lớp băng dày. Hơn nữa, bên rìa bàn còn đóng những mũi băng nhọn do hàn khí đông kết thành. Cho dù bây giờ có thể thu hồi hết Huyền Băng Tủy về nhưng dấu vết trên bàn thì không thể xóa được....

Ba người cùng không khỏi biến sắc...

Chương 19: BẠI LỘ HÀNH TUNG

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: TuLaDaiDe

Biên tập: mayphieulang

Nguồn: 4vn.eu

Nội dung ẩn tại http://4vn.eu :

Phục Cảnh Hiên nói: "Xin mời an toạ, ta ra ngoài nghênh đón bọn họ...", nói xong liền đứng lên, nhưng hắn chưa ra tới cửa thì bên ngoài đã có tiếng người vọng vào: "Phục đại nhân không cần khách khí, chúng ta vốn đến nhờ ngài trợ giúp mà!", lời còn chưa dứt, đã thấy tiếng bước chân của ba người tiến sát tới cửa.

Lộ Á Phi gắng sức kéo Hoa Lân đi, định cùng hắn tìm đường tẩu thoát nhưng lại thấy Hoa Lân vẫn không hề nhúc nhích, hai tay bắt pháp quyết, chỉ vào khối hàn băng trên bàn hô: "Thu!".

Lộ Á Phi sửng sốt vô cùng, khối băng nằm trên mặt bàn trong phút chốc tan chảy thành nước. Thế nhưng có điều kì quái là vũng nước kia không loang ra xung quanh. Ngược lại khi ngón tay Hoa Lân vừa di chuyển, chúng liền nhập vào cơ thể hắn, không chỉ có vậy, nước trong chén trà cũng điên cuồng bị hấp dẫn

theo. Nếu Hoa lân không thu công kịp thời, có lẽ tất cả hơi nước trong phòng bị hắn hút hết.

Lúc này, ba người của Thánh Thanh Viện đã đẩy cửa bước vào. Phục Cảnh Hiên chẳng biết vô tình hay cố ý đứng chắn ngang trước mặt bọn họ hỏi: "Ba vị sư huynh xưng hô thế nào? Vì sao lại đột ngột giá lâm tệ xá? Nếu trong tầm khả năng của mình, Cảnh Hiên nhất định sẽ tận tình tương trợ. Chi bằng chúng ta cùng lên đại sảnh thương lượng?"

Hoa Lân thấy ba gã đệ tử này của Thánh Thanh Viện đều đeo trường kiếm sau lưng, phong thái thanh nhã, tiêu dật, đúng là long phượng giữa chốn nhân gian.

Chỉ thấy gã đệ tử bên trái lên tiếng: "Không cần thiết, chúng ta chỉ muốn nhờ Thần Vệ đại nhân hỗ trợ cho một việc nhỏ, đại điện e rằng không thích hợp, ở đây bàn bạc được rồi!"

Đệ tử Thánh Thanh Viện đứng bên phải cũng chắp tay hướng về Phục Cảnh Hiên nói: "Tiên sinh quả nhiên tu hành đắc đạo, toà Thanh Tâm Tiểu Trúc này toả ra hàn khí phi thường, rất hợp với tu chân dưỡng tính, chi bằng ngồi xuống rồi đàm luận tiếp?"

Lúc này không còn kịp tránh mặt, Hoa Lân đành phải đứng xa xa, hướng về phía họ chắp tay hành lễ, Lộ Á Phi thấy hắn giữ được bình tĩnh như vậy cũng rất ngạc nhiên.

Phục Cảnh Hiên quay đầu lại thấy hàn băng trên bàn đã không cánh mà bay, không khỏi kinh hãi, vội vàng nghiêng người tránh đường: "Mời ba vị sư huynh vào!"

Gã đệ tử Thánh Thanh Viện đứng giữa nhã nhặn hơn cả, ung dung nói: "Tiểu sinh là Niệm Hàng, chấp sự Trấn Thần Toạ của Thánh Thanh Viện, nay được gặp mặt Thần Vệ đại nhân thật tâm sinh hữu hạnh. Hôm nay bái kiến tiên sinh, chúng ta chủ yếu muốn nhờ ngài bí mật lưu ý người này một chút...", nói xong bèn rút từ trong người ra một bức vẽ chân dung, mở ra trước mặt Phục Cảnh Hiên.

Phục Cảnh Hiên cầm lấy bức họa, đang định xem xét tỉ mỉ, đệ tử Thánh Thanh Viện bên phải kì quái hỏi: "Di? Cư xá ngài sao lại giá lạnh thế này, thật là hiếm thấy trên thế gian!"

Phục Cảnh Hiên vội chỉ vào chiếc bàn bạch ngọc trong phòng mà nói: "Đây là "Bạch Ngọc Thai" do một

vị bằng hữu tặng cho ta, hàn khí đều là do nó phát ra...Ba vị sư huynh mời vào, xin thưởng thức đặc sản "Mị Nhân Hồng" của Hắc Long Đàm rồi chuyện trò tiếp!"

Niệm Hàng cúi người từ chối: "Thần vệ đại nhân đang có khách quí, chúng ta không tiện quấy rầy lâu nữa...Người trong bức hoạ này là Hoa Lân, hắn thông đồng với đại ma đầu Phần Âm Tông, đang bị Thất đại Thánh môn chúng ta truy lùng. Gần đây, hắn trốn khỏi Huyền Băng Thiên, hy vọng đại nhân có thể giúp chúng ta lưu ý một chút. Còn nữa, tốt nhất ngài nên phong toả "tống truyện trận" của Kì Long Thành, hắn rất có thể sẽ dùng "truyện tống trận" ở đây để chạy sang tinh vực khác."

Hoa Lân cùng Lộ Á Phi đều chấn động toàn thân, lại nghe Niệm Hàng nói tiếp: "Tên ma đầu này lợi hại phi thường, tinh thông cả hai loại đại pháp tu chân là thuỷ hệ và hoả hệ. Nếu như phát hiện tung tích hắn, ngàn vạn lần không được trực tiếp đối địch, chỉ nên tận lực tìm cách giữ chân hắn lại càng lâu càng tốt, đồng thời dùng Huyền Quang Kính thông báo cho chúng ta, như vậy mới có thể chắc chắn thành công."

Phục Cảnh Hiên cúi người nhìn bức hoạ hồi lâu rồi nói: "Đã là chỉ ý của Thánh môn thì Cảnh Hiên nhất định dốc toàn lực ứng phó."

Ba gã đệ tử Thánh Thanh Viện quả nhiên không nấn ná thêm nữa, đồng loạt hành lễ đáp: "Chúng ta còn phải thông báo cho nhiều nơi nữa, xin được cáo từ!", nói xong ba người xoay người bước đi.

Phục Cảnh Hiên cũng vội vàng chắp tay nói: "Ba vị sư huynh thong thả lên đường, Cảnh Hiên không tiễn..."

Hoa Lân thấy bọn người kia đã đi xa, lúc này trán mới toát hết mồ hôi lạnh, nhanh chóng lẻn đến bên Phục Cảnh Hiên nói: "Phục đại ca! Bọn họ đang truy lùng tên ma đầu nào vậy? Cho ta xem với..."

Phục Cảnh Hiên đưa bức hoạ ra, Hoa Lân nhận lấy, tim hắn bỗng đập thình thịnh, lại thầm nghĩ: bản thiếu gia đứng ngay trước mặt các ngươi mà không bắt, lẽ nào bức hoạ này có điểm gì sai ư?, vừa trầm ngâm suy nghĩ, hắn vừa mở bức hoạ ra.

Vừa nhìn xuống, Hoa Lân chút nữa đã lăn ra cười, người trong bức hoạ quả có đôi chút mang máng giống mình, nhưng chẳng biết tại sao, lại có thêm

ánh mắt thập phần quỷ dị, hơn nữa trên hai gò má anh tuấn lại toát lên một vẻ âm lãnh, thật đúng dáng dấp của một kẻ trong ma đạo.

Hoa Lân cười thầm trong bụng, cũng chẳng hiểu kẻ nào lại vẽ mình thành ra bộ dạng đó. Nên nhớ miêu tả tướng mạo một người, quan trọng nhất là ánh mắt, nếu không cẩn thận vẽ sai lệch đi thì bức hoạ trở nên vô dụng. Do ngày đó, Hoa Lân còn bị giam trong Huyền Băng Trụ, ngày đêm đều chìm trong trạng thái ngủ say, nên tất nhiên chưa ai nhìn thấy qua ánh mắt hắn. Mà bức hoạ này Niệm Ngộ của Thánh Thanh Viện dựa vào trí nhớ mà vẽ ra. Hơn nữa, Niệm Ngộ thực sự chỉ đứng ngoài Huyền Băng Trụ đảo mắt qua hắn vài lần mà có thể tạo được nên bức hoạ này cũng phải nói trí nhớ phi thường lắm rồi.

Hoa Lân xem xét hồi lâu, liên tục lắc đầu: "Kẻ này vừa nhìn qua đã biết không phải là người tốt rồi, tất cả người trong ma đạo đều tà ác như vậy?"

Phục Cảnh Hiên thu hồi bức hoạ, nói: "Có lẽ vậy!...Đúng rồi, ta phải lập tức lên đại điện công bố nhiệm vụ này, hai vị huynh đệ muốn đi cùng không?"

Lộ Á Phi vội vàng chắp tay nói: "Ta cùng Long Thiểu còn có việc khác cần xử lí, cũng không dám quấy rầy đại ca thêm nữa.", đoạn kéo Hoa Lân đi luôn.

Hoa Lân bước được hai bước thì đột nhiên quay lại, lấy trong người ra hai khối Huyền Băng Tuỷ đặt lên bàn, sau đó mới đi theo Lộ Á Phi ra ngoài. Phục Cảnh Hiên quả nhiên không hề níu kéo, ba người đều tản đi.

Lộ Á Phi cùng Hoa Lân rời khỏi Thanh Tâm Tiểu Trúc, về đến Trị Liệu Thất thì đã không thấy bóng dáng bọn Vạn Thu Hồng đâu nữa. Dò hỏi tên thủ vệ bên cạnh thì được biết bọn họ đã phản hồi Thanh Phong Hành Quán.

Bọn họ bực mình đi ra ngoài Huyền Vũ Điện, chỉ thấy lúc này người đi đường rất thưa thớt, trên đại lộ thỉnh thoảng mới có một thương đoàn hay vệ đội hối hả đi ngang qua.

Lộ Á Phi bỗng thấp giọng hỏi: "Long thiếu hiệp, có phải ngươi vốn tên là Hoa Lân không?"

Hoa Lân toàn thân rung động, nhưng lại nhớ Lộ Á Phi đã năm lần bảy lượt tương trợ mình nên chỉ có

thể cười khổ mà nói: "Ai! Ta tuyệt đối không định lừa ngươi, mà ngươi cũng biết đấy, không phải ta chủ tâm đâu. Bọn họ gọi ta là ma đầu, còn ngươi nghĩ thế nào?"

Lộ Á Phi khẽ cười nói: "Ta cũng sớm đoán tên ngươi không phải là danh tính thật sự. Vậy từ sau ta nên gọi ngươi là gì?"

Hoa Lân: "Cứ gọi là Long Thiểu thì được rồi!"

Lộ Á Phi đột nhiên nói: "Ngươi yên tâm đi! Ta sẽ không tiết lộ sự tình của ngươi cho người khác. Ngược lại kinh lịch của ngươi cùng ta rất tương đồng, sau này ngươi sẽ hiểu được...".

Hoa Lân trong lòng dâng lên niềm cảm động vội nói: "Đa tạ ngươi.."

Lộ Á Phi ngẩng đầu lên quan sát sắc trời nói: "Thánh môn đã phát lệnh truy nã, chúng ta nên lên đường đi Thiên Hồ Thành một chuyến, sau đó phối hợp tìm kiếm Thực Cốt Long, tương lai còn phải đối phó với Phần Âm Tông nữa!"

Hoa Lân đối với nơi này hoàn toàn xa lạ, chỉ có thể gật đầu nói: "Được rồi, ngươi định liệu ra sao thì cứ thế tiến hành!"

Lộ Á Phi vừa dẫn đường vừa nhỏ giọng hỏi: "Vừa rồi bọn người Thánh Thanh Viện nói ngươi hiện đang đồng thời tu luyện hai thuộc tính chân nguyên, có phải thế không?"

Hoa Lân: "Ách!...ta có thể luyện tập công pháp thuỷ hệ, nhưng cũng không thuần thục lắm!"

Lộ Á Phi giật mình nói: "Như vậy mà là không thuần thục?...Vừa rồi ta thấy ngươi có thể tuỳ ý khống chế thuỷ lưu, hiển nhiên đối với vật chất thuộc thuỷ hệ trong ngũ hành vô cùng thành thạo. Phải biết rằng, có một số người tu luyện cả đời cùng chẳng thể nào khống chế được vật chất thuộc hệ của mình...Như ta đã luyện thổ hệ chân nguyên hơn mười năm rồi, đến bây giờ vẫn không thể dùng ý niệm để đánh nứt mặt đất dưới chân ra được."

Hoa Lân nghi hoặc nói: "Theo lời ngươi thì luyện chân nguyên thổ hệ sẽ thao túng được đất đá? Luyện chân nguyên thuỷ hệ có thể khống chế được thuỷ chất? Lợi hại vậy ư?"

Lộ Á Phi trầm giọng giải thích: "Cũng còn tuỳ vào thiên phú của mỗi người nữa, nhưng cũng gần như vậy. Ngươi không để ý mỗi người tu chân đều có thể phát ra các loại quang mang khác nhau à? Ngũ hành tương khắc là chân lí vĩnh viễn không thay đổi. Nếu ngươi luyện thành hai loại thuộc tính chân nguyên thì trong thiên hạ khó có người khắc trụ ngươi được về thuộc tính...Chỉ có điều làm thế nào để luyện thuỷ hoả cùng một lúc mà không bị xung đột thì ta cũng không rõ lắm, thật sự điều này rất nguy hiểm."

Hoa Lân: "Ta cũng không đặt nhiều hy vọng lắm, nếu dung hợp được thì đúng là kì tích .."

Trong khi vừa đi vừa chuyện trò, hai người đã băng qua mười mấy ngã tư, Lộ Á Phi đột nhiên dừng lại, Hoa Lân nhận ra đại lộ trước mặt thập phần quen thuộc, ngẩng đầu lên đã thấy Thanh Phong Hành Quán.

Lộ Á Phi cười nói: "Thế nào, không nhớ đường hả?"

******

Lên tới lầu ba, hai người đang định trở về phòng thì Mục Tinh ở hành lang đằng sau đi lại. Thấy bọn họ

trở về, lập tức nghênh đón: "Buổi chiều chúng ta đã định phản hồi Thiên Hồ Thành, thiếu gia sai ta đi hỏi các ngươi có đi cùng luôn không?"

Lộ Á Phi: "Được! Ta về phòng trước để thu thập hành trang, khi nào xuất phát thì gọi ta!"

Hoa Lân cũng đành phải gật đầu....

Về đến phòng mình, Hoa Lân nằm dài trên giường, trầm ngâm điểm lại mọi sự vừa trải qua trong thời gian vừa rồi, từ sau Thục Sơn kiếm điển, vận mệnh hắn trở nên bi đát, bao phen kề cận với cái chết, không rõ hậu vận bản thân từ đây về sau có tốt hơn không? Hoa Lân lắc lắc đầu, chợt nhận ra mình đang từng bước từng bước dấn sâu vào một con đường mà đằng sau dường như có một bàn tay mờ ám nào đó thao túng hết thảy. Chính mình năm lần bảy lượt thoát khỏi bàn tay tử thần trong gang tấc, có khả năng rất lớn là sớm đã có người khác an bài, không khỏi hoài nghi rốt cục chúng định lợi dụng mình để làm gì đây?. Đang miên man suy nghĩ, ngoài cửa sổ bỗng có một bóng người nhoáng lên, dáng dấp thon thả, thần tốc lao vào trong phòng.

Hoa Lân nào ngờ giữa thanh thiên bạch nhật mà lại có thích khách xâm nhập, không kịp suy nghĩ, Hà Chiếu Kiếm từ trong cơ thể đột nhiên vọt ra mang theo hồng quang rực sáng, ép đối phương về phía cửa trước.

Thích khách kia thấy Hoa Lân đang nằm trên giường mà vẫn phản ứng nhanh như vậy, trong lòng không khỏi kinh hãi, thân pháp vội vàng biến đổi, hai tay nhanh chóng bắt pháp quyết, một màn tinh quang sáng lạn đột nhiên toả ra mãnh liệt. "Đinh đinh đinh...", "Thất tinh kiếm pháp" của Hoa Lân lập tức bị hoá giải, đồng thời thân ảnh người kia rung lên hoá thành ba bóng người từ ba phương vị khác nhau đánh úp Hoa Lân.

Hoa Lân thấy đối phương ngay tại không gian nhỏ hẹp này mà có thể thi triển "Phân thân thuật", hơn nữa kiếm khí như mưa, càng cảm thấy khiếp sợ. Trong thoáng chốc, bảo kiếm trong tay hắn biến thành ba đạo tinh quang, "Tranh tranh tranh" lần lượt bổ về phía ba thân ảnh đối phương. Chỉ nghe "Lạp lạp lap..." một tràng âm thanh vang lên, toàn bộ bàn ghế cùng giường gỗ trong phòng bị Hoa Lân

chém làm hai mảnh. Hai bên biến chiêu thập phần nhanh chóng, chớp mắt, thích khách đã lao mình ẩn vào bóng tối, Hoa Lân nhất thời không thấy bóng dáng đối phương đâu nữa.

Hoa Lân không ngờ thân pháp đối phương lại thần tốc như vậy, có lẽ còn vượt trội so với Huyết Ma. Hắn đành phải dựa vào linh cảm của mình, tay trái bất thần đánh mạnh một chưởng sang bên phải. "Phanh" một tiếng, Hoa Lân dù đánh trúng đối phương nhưng lập tức cảm thấy bảy đại huyệt trên người bị chế trụ, hắn hoảng sợ vội vận hoả diễm nội thể khai giải huyệt mạch.

Chỉ nghe một tiếng kêu đau đớn, một nữ tử che mặt xuất hiện trước mắt hắn, nàng ta đột nhiên hỏi: "Thì ra là ngươi ư?".

Hoa Lân quá đỗi ngạc nhiên, bức tường bên cạnh chợt vỡ vụn ra, Lộ Á Phi đã xuyên thủng lớp gỗ dày hai tấc vọt đến, bóng người mảnh khảnh kia lóe lên, lộn một vòng lao ra ngoài. Phản ứng của Hoa Lân cũng nhanh như thiểm điện, tay phải hoá thành trảo đánh theo, nhưng cũng chỉ kịp giật lại được một

mảnh vạt áo của nàng ta mà thôi. Nữ tử kia đã nhanh chóng mất dạng sau khung cửa sổ.

Lộ Á Phi giật mình hỏi: "Nàng ta là ai? Có chuyện gì vậy?"

Hoa Lân cúi đầu nhìn vạt áo trong tay, đặt lên mũi hít vài hơi rồi nói: "Nếu ta đoán không lầm thì chính là nàng ta!"

Lộ Á Phi vội la lên: "Ai?"

Hoa Lân: "Hiểu Nguyệt!.."

Chương 20: MIỂU MIỂU THIÊN HỒ

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: Inetd82

Biên dịch: Tepga

Biên tập: mayphieulang

Nguồn: 4vn.eu

Nội dung ẩn tại http://4vn.eu :

Lộ Á Phi nghi hoặc hỏi: "Ngươi như thế nào mà biết người đó là nàng?"

Hoa Lân cười khổ nói: "Nàng ta tối qua có những cử chỉ khá kì lạ, vả lại ta ở nơi này, căn bản là không biết được mấy nữ hài tử, ngoại trừ nàng ấy, ta thật sự không nghĩ ra còn có thể là ai khác?... ai dà! Vì cái gì mà dù đi đến chân trời góc bể, Thánh Thanh Viện và Phần Âm Tông đều nhất quyết tìm ta làm phiền vậy?"

Lộ Á Phi không mấy bất ngờ, chỉ xoa xoa cằm, nhẹ nói: "Có lẽ đó là do ngươi luyện hỏa hệ chân nguyên đến tận cùng..."

Hoa Lân chìm vào suy tưởng, đột nhiên thở dài: "Ta nghĩ có lẽ ta nên độc hành, tự mình hành động, như vậy sẽ không làm liên lụy đến người khác..."

Lộ Á Phi lớn tiếng: "Ngươi nghĩ vậy là sai rồi!... Ngươi lẽ nào đã quên Trữ Tiêm Tuyết? Nàng ta đã từng nói, chỉ cần ta luyện qua Phạm Mật Tâm Kinh, bọn gia hỏa Thánh Thanh Viện sẽ nhất định không tha cho ta. Còn nữa... ta cùng Thánh môn cũng có một ít ân oán, một ngày nào đó sẽ giống như ngươi mà thôi!"

Hoa Lân: "Giống như ta ư?"

Lộ Á Phi: "Không sai!... Cho nên ta mới nhất định giúp đỡ ngươi gột sạch tất cả oan khuất!"

Hoa Lân: "Oan khuất? A a ... ta thấy ngươi hiểu lầm rồi đấy!"

Lộ Á Phi cả giận nói: "Cho dù thế nào, nơi đây không thể ở lại lâu dài, chúng ta cũng không cần phải đợi Vạn Thu Hồng nữa, chúng ta đi thôi..."

Hoa Lân nhìn vách tường bị phá hủy hỏi: "Cái đó... làm thế nào bây giờ?"

Lộ Á Phi không nói gì, mở cửa phòng rồi kéo hắn đi ra ngoài...

Mục Tinh Cương cũng nghe thấy ngoài cửa có đánh nhau, cho nên đã ra cửa để nhìn, thấy bọn họ đi ra, vội vàng hỏi: "Vừa mới phát sinh chuyện gì sao?"

Lộ Á Phi nói: "Không có gì, chỉ là ân oán cá nhân... ngươi trở về chuyển cáo tới Vạn Thu Hồng, nói chúng ta có chuyện cần phải đi trước."

"Uy! Các người ..."

... ...

Ra khỏi hành quán, Lộ Á Phi cùng Hoa Lân theo con đường lớn trung tâm hướng thành nam đi đến, chỉ thấy các cửa hiệu hai bên đường quy củ phi thường,

trang phục của những người đi trên đường cũng thập phần sang trọng.

Đi được áng chừng hai lần thời gian bữa cơm, Hoa Lân nhìn thấy phía xa xa, nơi cuối con đường có một Thiên Tế đài đứng sừng sững. Phía trước chỉ thấy người đứng nhốn nháo, cảnh tượng thập phần náo nhiệt. Vì vậy, rốt cuộc cũng không thể nhẫn trụ được nữa, quay qua hỏi Lộ Á Phi: "Chúng ta không phải là cần đi Thiên Hồ thành sao? Bây giờ đi tới đây làm cái gì?"

Lộ Á Phi cười nói: "Chúng ta là đang đi đến Thiên Hồ Thành mà, đợi một lúc nữa, ngươi sẽ hiểu thôi!"

Còn chưa tiếp cận tế đài, đã thấy hai bên đường có hơn mười "liệp ma sĩ binh" đứng chỉnh tề, nghiêm trang, yên lặng kiểm tra thân phận của các hành thương đang xếp hàng. Hoa Lân lúc này thật sự không hiểu được những người kia đang làm gì, chỉ thấy tế đài bạch quang chợt lóe lên, một vị "liệp ma kiếm khách" cao giọng nói: "Người tiếp theo ..."

Hoa Lân tò mò bước lên tế đài, chỉ thấy trên bề mặt rộng lớn của tế đài bố trí sáu pháp trận kì quái. Phần

còn lại toàn bộ là ngọc thạch bóng loáng, đứng ở đây cảm thấy thập phần xa hoa và trang trọng...

Đột nhiên, có một người cất cao giọng: "Ta muốn đi Nạp Lan tinh!... Đa tạ!". Hoa Lân dựa theo âm thanh mà nhìn lại, chỉ thấy một tu chân giả mang theo thanh trường kiếm bên mình, đi vào trong tòa pháp trận màu tím.

Một liệp ma sĩ binh lập tức tiến lên nói: "Đi Nạp Lan tinh cần mười hai vạn tinh tệ... mời xác nhận!"

Hoa Lân đứng một bên, nhất thời choáng váng, thấp giọng hỏi Lộ Á Phi: "Đi Nạp Lan tinh, một người mà cần tới mười hai vạn tệ tinh?"

Lộ Á Phi cười nhẹ nói: "Như thế tính ra vẫn là rẻ rồi đấy... "

Hoa Lân nhất thời kinh ngạc, chỉ thấy tu chân giả muốn đi Nạp Lan tinh kia lập tức lấy ra từ trong đai lưng một viên thủy tinh lục sắc nhỏ bằng ngón tay nói: "Đây, tinh thạch đây, còn phần dư tặng lại cho các huynh đệ!"

Liệp ma sĩ binh đó cung kính tiếp nhận viên lục sắc thủy tinh, sau đó thả viên lục sắc thủy tinh vào khe chứa nói: "Được rồi! Ngài đi tốt nhé..."

Hoa Lân chăm chú quan sát không chớp mắt các cử động của bọn họ, chỉ thấy tên tu chân giả kia tại trận pháp ngồi thụp xuống, hai bàn tay khua khua trên mặt đất, trận pháp đó là do ba "đồng trục pháp bàn" tổ hợp mà tạo thành, truyền tống giả chỉ việc đứng ở giữa, rồi điều chỉnh khắc độ của ba cái vòng ở bên ngoài thì có thể đến được nơi cần đến.

Hoa Lân thấy tu chân giả đó dịch chuyển pháp bàn vài cái, mặt đất đột nhiên hiện lên một đạo bạch quang, trong không gian đồng thời cũng xuất hiện một thông đạo trong suốt.

Hoa Lân sớm đã trợn mắt há mồm, chỉ còn nghe được Lộ Á Phi giải thích bên tai: "Cần phải điều chỉnh khắc độ chuẩn xác, hơn nữa phải đối tiếp thành công với Truyền tống trận ở nơi xa thì truyền tống chi môn mới được mở ra.... Ngươi xem, hắn bây giờ đang tiến nhập truyền tống môn rồi kìa."

Quả nhiên, tên tu chân giả kia ngẩng đầu đi thẳng vào trong thông đạo trong suốt, một luồng bạch

quang lóe lên, người cùng thông đạo đều biến mất vô ảnh vô tung, tên liệp ma sĩ binh tiếp tục cao giọng nói: "Người tiếp theo ..."

Hoa Lân lập tức đưa tay lên nói: "Ta! Ta ..."

Thương lữ phía trước toàn bộ đều ngoái đầu quay lại xem, cứ như là nhìn thấy một vật thể lạ vậy.

Lộ Á Phi đứng bên vội vàng nói nhỏ vào tai hắn: "Phải xếp hàng trước..."

Hoa Lân da mặt vốn dày, lơ đễnh đáp: "Ta ở nhà từ trước đến giờ, chưa khi nào phải xếp hàng cả! Đến chỗ này của các ngươi, thực sư là có vài điểm không quen..."

Lộ Á Phi lắc đầu, cảm thấy thực sự không còn biện pháp nào đối phó được với hắn.

Hoa Lân đợi đến nửa ngày, thấy phía trước toàn bộ thương lữ đều đã được truyền tống rồi, rốt cục cũng đến phiên của mình, do đó liền không do dự gì, tiến thẳng về phía trước. Lộ Á Phi liền nhanh chóng đi cạnh hắn tiến tới bên cạnh truyền tống trận màu vàng bên trái, trầm giọng hướng dẫn: "Chỉ cần đi tới

bất khóa tinh vực thôi, truyền tống trận màu vàng là đủ rồi..." Hoa Lân chỉ có thể gật đầu mà thôi.

Theo lệ, một liệp ma sĩ binh tiến lên tra xét mục đích chuyến đi, Lộ Á Phi nói: "Thiên Hồ thành, đa tạ..."

Hai người cần tổng cộng mười vạn tinh tệ, Hoa Lân trong lòng đau xót, lộ phí thật sự quá đắt đỏ.

Lộ Á Phi tỏ ra thuần thục, điều chỉnh khắc độ hậu của pháp bàn, bạch quang lóe lên, một cái cửa truyền tống hiện ra giữa không trung, hai người liền cùng tiến lên, Hoa Lân còn muốn nói nữa, nhưng chợt thấy trước mắt ánh sáng lóe lên, trong đầu một màu trắng xóa...

Chỉ trong nháy mắt, hai người đã đi đến một địa phương khác... thời gian di chuyển diễn ra quá nhanh làm cho Hoa Lân căn bản không có thời gian để thích ứng.

Lộ Á Phi sớm đã khôi phục lại vẻ bình thường, bỗng thấy Hoa Lân như ngây ngốc đứng sững ra đó, liền dùng lực đẩy hắn một cái nói: "Uy! Sao ngươi vẫn còn chưa tỉnh lại vậy?"

Hoa Lân "A?" lên một tiếng, chỉ thấy cảnh sắc xung quanh đã hoàn toàn đổi khác, nói vậy chẳng lẽ đã đến Thiên Hồ thành rồi sao? Hắn thầm nghĩ như vậy.

Hướng bốn phía nhìn lại, thì thấy chính mình đang đứng trên một tòa tế đài cao cao, phía xa xa là hồ nước với những lớp sóng gợn lăn tăn, một tòa thành hùng vĩ, toàn bộ đều lơ lửng trên mặt nước. Các giao lộ ngang dọc đan xen một cách chỉnh tề trông như hình chữ "tỉnh" (井). Hai bên đường là hồ nước xanh thẳm, dõi mắt nhìn theo, chỉ thấy sắc nước lóng lánh, trông như là tiên cảnh.

Hoa Lân lúc này không cách nào che giấu cảm giác kinh ngạc trong lòng, ngẩng đầu lên chỉ thấy trên bầu trời lam sắc "sưu sưu sưu.." vài đạo thân ảnh ngự kiếm bay qua. Nhưng điều làm cho hắn giật mình hơn cả là một tòa thành nằm lơ lửng trên không trung cách biệt với một toàn thành khác nằm bên dưới, đây là một kiểu kiến trúc hai thành trên dưới kỳ lạ, cùng với cung điện "Huyền băng thiên" thập phần tương tự.

Lộ Á Phi sớm đã biết hắn sẽ vạn phần kinh ngạc, liền chậm rãi giải thích cho hắn: "Thiên Hồ thành phân

thành thượng, hạ hai tòa thành thị, bên trong có cửu đại môn phái cùng tứ đại gia tộc. Thượng thành, sở dĩ có thể lơ lửng trong không trung là do kết cấu vô cùng phức tạp của nó... tại thượng thành, chủ yếu là do "thiểu dương miên quang trận" có tác dụng nâng đỡ trọng lượng của tòa thượng thành, ngoài ra, tại hạ tầng, còn bố trí "thiểu âm bài vân trận". Hai đại trận pháp này hỗ trợ lẫn nhau, gia tăng thêm sức mạnh nhằm giúp tòa thành có thể lơ lửng trên không trung."

Hoa Lân đột nhiên hiểu ra, trận pháp là thứ nên học thật tốt, nếu không một ngày nào đó chính mình sẽ gặp phiền toái với chúng.

Lộ Á Phi huých vào tay hắn: "Còn ngây ra làm gì? Chúng ta xuống thôi nào!"

Hoa Lân giờ này mới phát hiện mình vẫn còn đang đứng trên Truyền tống trận, hắn ngẩng đầu nhìn thoáng qua bầu trời phía trên tòa thành hỏi: "Lộ đại thiếu gia này, ngươi nói tại thượng thành những người nào sẽ cư ngụ? Thấy những người đó dáng vẻ cao cao tại thượng, phải chăng đều có thân phận?"

Lộ Á Phi kéo hắn chậm rãi bước xuống đài, ung dung nói: "Sống ở thượng thành, đương nhiên toàn bộ đều là nhân vật trọng yếu của cửu môn đại phái cùng với tứ đại gia tộc. Lộ gia chúng ta, nguyên cũng sống tại thượng thành, thế nhưng vì đại đan truyện, nhà cửa tan nát, cho nên..."

"Ách..." Hoa Lân thực sự không có nghĩ tới, tùy tiện hỏi hắn một câu mà lại khơi gợi điểm thương tâm. Vì vậy vội vàng sửa lời, nói: "Vậy còn Thấm Oánh tiên tử nữa, nàng ta là người của môn phái nào? Nàng ta có phải là ở trên thượng thành không?"

Lộ Á Phi quả nhiên hứng chí trở lại, hắn có chút bần thần nói: "Đúng, Huyền Băng tủy của ngươi đâu? Có mang theo bên mình không?"

Hoa Lân trong lòng vui vẻ, mỉm cười: "Yên tâm đi, ngươi muốn bao nhiêu ta cũng có, cho dù cho ngươi tạo thành một huyền băng sàng hoàn chỉnh thì ta cũng có đủ."

Lộ Á Phi nghiêm nghị khước từ: "Không cần thiết! Ta chỉ hi vọng, lần này ngươi đưa ta Huyền băng tủy không phát hiện dấu răng, nếu không ta cũng không dám đưa cho Thấm Oánh..."

Hoa Lân ha hả cười nói: "Nguyên lai ngươi vẫn còn nhớ việc này?... Hắc hắc, ta thấy không đơn giản là chỉ có dấu răng mà thôi, không xong rồi, Tiểu Bạch của ta có khi còn đi tiểu trên đó thì phải..." lời còn chưa dứt, Hoa Lân đã lắp bắp kinh hãi, lớn tiếng nói: "Ai da, không tốt rồi!... Tiểu tử này vẫn còn ở bên trong, nói không chừng nó thật sự..."

Hoa Lân cuống quít khai mở Phần Tinh Luân, một tay thò vào trong mò loạn lên, sau một hồi, nắm ngay được gáy Tiểu Bạch lôi ra ngoài. Lúc này tên tiểu gia hỏa tỏ ra vô cùng nhu thuận, để mặc Hoa Lân tóm cổ lôi ra, chỉ mở to đôi mắt nhìn hắn, đột nhiên "Hống! Hống..." gầm lên hai tiếng nhằm vào hắn.

Lộ Á Phi cười nói: "Tên gia hỏa này có phải là đệ đệ của ngươi không? Ta xem hai ngươi giống nhau lắm, ngay cả tính khí cũng không khác biệt gì nhiều..."

Hoa Lân nắm Tiểu Bạch trong tay giơ lên nhìn ngắm, thấy nó toàn thân sạch sẽ, vì vậy ném nó lên vai mình rồi nói: "Ta nếu như thật sự có đệ đệ thì tốt quá! Ai... tên tiểu gia hỏa này, nó từ nhỏ đã ăn Huyền băng tủy để lớn lên, không sợ nói cho ngươi, Huyền băng tủy là ta cho nó làm thức ăn, cho nên lần trước,

khi nó thấy ta muốn lấy thức ăn của nó tặng người khác, nó mới kích động gầm thẳng vào các ngươi vậy, hắc hắc..."

Lộ Á Phi cả kinh thốt lên: "Không... không phải chứ? Tên gia hỏa này, cuối cùng là cái giống gì?"

Hoa Lân cười khổ nói: "Ta cũng đã nói với ngươi rồi, ta thật sự không biết!... Ta cũng từ trong Thánh Thanh Viện tìm được nó, nên gọi nó là Tiểu Bạch! Ngươi nếu muốn ta nói nó là giống gì, thì ta chỉ có thể nói nó chính là Tiểu Bạch..."

Lộ Á Phi thực sự không nghĩ thêm được nữa, lắc đầu nói: "Ta có lúc không thể hiểu được ngươi, nói ngươi không có bản sự à? Vậy sao Huyền băng thiên của Thánh Thanh Viện cũng không thể khốn trụ được ngươi? Nói ngươi có bản sự, vậy sao ta không thể phát hiện ra. Tổng kết mà nói, ta phát hiện ngươi càng lúc càng không đơn giản."

Hoa Lân chậm rãi đi theo sau hắn trên còn đường rộng lớn, trầm giọng nói: "Kỳ thật, ta cái gì cũng đều không hiểu!... Đúng rồi, tinh vực này thực sự là cái gì vậy? Ngươi đến giờ vẫn chưa giải thích qua cho ta biết..."

Lộ Á Phi đột nhiên dừng bước, quay đầu lại nhìn tế đài phía xa xa, lớn tiếng nói: "Ngươi vừa rồi sao không hỏi ta? Bây giờ đã đi xa rồi, ngươi lại muốn làm phiền ta à?"

Hoa Lân cũng cả giận: "Có cái gì kì quái đâu? Bây giờ hỏi ngươi hay lúc nãy hỏi ngươi thì có gì khác biệt cơ chứ?"

Lộ Á Phi buồn bực đáp: "Đương nhiên có sự khác biệt rồi!... Lúc nãy khi chúng ta ở tại truyền tống đài, ở bên cạnh có phồn tinh nghi, ta chỉ cần dẫn ngươi qua đó nhìn, ngươi lập tức biết được tinh vực có nghĩa là gì rồi."

Hoa Lân lập tức ngừng bước nói: "Ngươi thế nào không nói sớm?... Vậy được rồi, chúng ta bây giờ quay lại, bản thiếu gia hôm nay nhất định phải tìm hiểu tinh vực là thứ gì!"

Lộ Á Phi có vẻ thập phần bất cam: "Ta... ta cho tới bây giờ chưa bao giờ quay đầu lại!"

Hoa Lân cũng mặc kệ hắn có muốn quay lại hay không, liền cưỡng bức kéo hắn quay lại nói: "Hắc hắc!... Cái này không do ngươi quyết định được!"

Chương 21: CỐ HƯƠNG HÀ TẠI

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: TuLaDaiDe

Biên dịch: Thê tử TuLaDaiDe

Biên tập: Thê tử TuLaDaiDe

Nguồn: 4vn.eu

Nội dung ẩn tại http://4vn.eu :

Phút chốc, hai người lại bước lên "Truyện tống thai", Lộ Á Phi dẫn theo Hoa Lân bước sang hướng trái thì một gã kiếm khách thiếu niên lập tức nghênh đón nói: "Nhị vị sư huynh! Chẳng hay hai người định đâu?"

Lộ Á Phi: "Ta đang tìm đường đi Tiên Diên Tinh Vực, lộ tuyến thế nào?"

Thiếu niên kia nói: "Được rồi! Hai vị sư huynh theo ta..."

"Truyện tống trận" của Thiên Hồ Thành quả nhiên danh bất hư truyền! Không chỉ có ba mươi sáu cái "truyện tống trận" cả thảy mà các tiện nghi khác cũng

thật hoàn thiện. Tại "Truyện tống thai" bên trái có dựng một tấm bia đá thật lớn, mặt trước dày đặc văn tự, đều là ghi lại cách sử dụng "truyện tống trận" cùng với một số địa danh lân cận. Phía trước mặt tấm bia, án ngữ một chiếc bàn đá, trên bàn đá có đặt một quả thuỷ tinh cầu thật lớn.

Hoa Lân từ xa chăm chú nhìn quả thủy tinh cầu kia, phát hiện mặt ngoài của thuỷ tinh cầu trong suốt, thỉnh thoảng nổi lên từng tia từng tia hồ quang mĩ miều, dường như tiềm ẩn một cỗ uy lực kì lạ.

Lộ Á Phi khẽ nói với Hoa Lân: "Thuỷ tinh cầu này chính là một bảo bối của Thiên Hồ Thành đấy! Chúng ta thường gọi nó là "Phồn Tinh Nghi". Ngươi đặt tay lên nó rồi phát ra một tia tinh thần lực, đảm bảo ngươi sẽ kinh ngạc..."

Hoa Lân lại thấy thuỷ tinh cầu kia rung lên một vầng hồ quang đẹp mĩ miều, trong lòng lo lắng không biết vật này có làm hại mình gì không, hắn vội vàng hỏi: "Điều này...Mà hỏi đường có mất tiền không?".

Lộ Á Phi cũng hết cách, lớn tiếng nói: "Yên tâm đi! Ta trả tiền dùm cho!"

Gã thiếu niên vốn vẫn đứng bên cạnh chờ đợi, mỉm cười nói: "Yên tâm, tra cứu địa điểm không mất tiền đâu."

Nghe vậy, lúc này Hoa Lân mới vươn tay phải, cẩn thận chậm rãi đặt lên thuỷ tinh cầu. Dựa theo lời Lộ Á Phi, hắn khẽ phát ra một tia tinh thần lực. Đột nhiên Hoa Lân cảm thấy "Sưu" một tiếng rơi xuống. Hắn giật mình phát hiện bản thân đang đứng trong một thế giới kì lạ, xuất hiện vô số tinh cầu, ngay cả chỗ hắn đang đứng cũng chỉ là một điểm màu xanh biếc. Hơn nữa, bên trên tựa như bầu trời đầy sao, mà mỗi chòm sao đều mang sắc đỏ rực, thật là hoa hết mặt mày.

Giọng nói của Lộ Á Phi bỗng từ trên trời truyền tới: "Trước mắt là thế giới tu chân của chúng ta, mỗi một điểm đỏ biểu trưng cho một mặt trời. Xung quanh nó thường có hiện diện các hành tinh tối tăm. Mà điểm màu xanh biếc chỗ ngươi gọi là Long Thần Tinh. Như ngươi thấy đấy, điểm màu xanh biếc biểu trưng cho các nơi an toàn, có sự sống. Còn các điểm màu lam chỉ là một trạm trung chuyển, không thích hợp cho loài người sinh tồn, ở đó không có gì khác ngoài một

cái "truyện tống trận" mà thôi. Còn lại các điểm màu xám là những nơi hoang vu, ngươi không cần bận tâm đến làm gì..."

Hoa Lân cố nén nỗi sợ hãi trong lòng, lúc này đột nhiên hét lớn: "Ấy?...Điều này ta đã từng thấy, trước kia Thiên Sơn chúng ta cũng có một cái, Thanh Thanh còn đưa cho ta xem nữa mà. Chỉ có điều chúng ta gọi nó là "Thiên Tinh Bàn", ai biết được nó còn có cái tên "Phồn Tinh Nghi"? Di! Có điểm thật kì lạ! "Thiên Tinh Bàn" của Thiên Sơn kiếm phái ít nhất cũng đã tồn tại ngoài một ngàn năm, sao nó lại xuất hiện ở quê nhà ta nhỉ?...Chẳng lẽ, một ngàn năm trước từng có tu chân cao thủ ghé qua quê nhà ta ư?...Ai nha nha! Đúng rồi, ta phải mau tìm xem quê nhà ta nằm chỗ nào mới được, không rõ phía trước có không nhỉ?"

Lộ Á Phi thậm chí còn kinh ngạc hơn cả Hoa Lân, hắn lớn tiếng kêu lên: "Gì cơ? Quê nhà ngươi cũng có một cái này ư?...Theo lời ngươi nói vừa rồi, còn có thể cầm nó trên tay hả? Vậy chẳng phải thể tích "Phồn Tinh Nghi" của quê nhà ngươi nhỏ bé lắm nhỉ?"

Hoa Lân căn bản không để vào tai những lời Lộ Á Phi nói bởi vì hắn bên trong "Phồn Tinh Nghi" đang mải tìm kiếm quê nhà mình. Trên vô số tinh cầu trong này, đại đa số đều có ghi chú tên. Cho nên hắn rất hy vọng tìm được hai chữ "Trung Nguyên" nhưng nào hay đó cũng chỉ là một biệt danh mà thôi. Hắn chỉ thấy một điểm màu đỏ lao đến trước mặt, lập tức vô số địa điểm hoang vu xẹt qua tầm mắt. Hoa Lân rốt cục cảm thấy choáng váng đầu óc, chỉ muốn nôn oẹ ra, cực kì khó chịu.

Lộ Á Phi bên ngoài nhắc nhở: "Thế giới bên ngoài rộng lớn hơn ngươi tưởng tượng rất nhiều lần. Làm theo kiểu của ngươi chắc một ngàn năm chắc cũng chẳng tìm thấy nổi. Cho nên ngươi phải nắm rõ được vị trí địa điểm ngươi đang đứng và địa điểm ngươi muốn đi. Nếu không, ngươi vĩnh viễn không thể tìm được địa danh kia đâu...Còn nữa, "Phồn Tinh Nghi" này không hề ghi chép đầy đủ tất cả các tinh vực, ngươi muốn tìm được quê nhà mình thì tốt nhất phải hình dung được hình dáng đại khái của nó. Ngoài ra, số ít tinh vực không có "truyện tống trận" cũng không được ghi chép..."

Câu nói sau cùng của Lộ Á Phi làm Hoa Lân tuyệt vọng vô cùng. Hắn thì thào: "Cái gì?...Tinh vực nào không có "truyện tống trận" thì căn bản không được ghi chép trên đây?"

Hoa Lân chợt nhớ, khi bị Nhược Phong bắt giữ ở quê nhà, Nhược Phong từng hỏi thủ hạ hắn: "Truyện tống trận đã lập xong chưa?", tên thủ hạ lúc đó đáp: "Còn nửa canh giờ nữa mới xong!". Điều đó chứng tỏ, quê nhà mình hoàn toàn không có "truyện tống trận". Cho nên, dựa theo lời Lộ Á Phi nói, quê nhà mình căn bản không được ghi chép trên "Phồn Tinh Nghi".

Hoa Lân cả cõi lòng trở nên mờ mịt, nhớ tới thời gian từ bốn năm mình sinh sống ở Thiên Sơn phái đến bây giờ, chưa từng nghe thấy người hay vật dị vực gì cả nên có thể khẳng định: Trung Nguyên thật sự chỉ là một địa danh lạc hậu, người ta căn bản không để mắt tới. Đây cũng là lần đầu tiên Hoa Lân cảm nhận được điều này.

Hoa Lân cảm giác chính mình như một chú cừu lạc lối, ngay cả quê nhà mình cũng chẳng biết nơi nào, trong lòng không khỏi đau buồn tột độ. Vì vậy hắn ngước lên nhìn Lộ Á Phi nói: "Lộ Thiểu! Ta..."

Lộ Á Phi vội an ủi: "Yên tâm đi! Chỉ cần còn sống sót, ngươi nhất định sẽ tìm được quê hương của mình"

Trong đầu Hoa Lân chợt lóe lên một ý tưởng, hắn đột nhiên nghĩ đến: Thánh Thanh Viện cùng Phần Âm Tông đều phái người tiến nhập quê nhà mình, như vậy bọn họ nhất định biết rõ Trung Nguyên. Hừ hừ...chỉ cần khi có cơ hội, bắt lấy một tên rồi thẩm vấn là biết. Hoa Lân nghĩ tới đây, vô tình toàn thân bùng phát một trận sát khí mãnh liệt, hắn tầm thề nguyện nhất định phải cho Thánh Thanh Viện cùng Phần Âm Tông nếm mùi đau khổ mới được.

Lộ Á Phi cùng gã thiếu niên bên cạnh đồng loạt cả kinh khi nhận thấy sát khí của Hoa Lân, loại khí tức cường đại đó làm cho họ sinh ra cảm giác vô lực kháng cự.

Lộ Á Phi lập tức hiểu được nguyên nhân, vội chạy nhanh tới, vỗ vai Hoa Lân mà nói: "Long Thiểu! Ngươi thật chậm chạp. Làm ta đợi lâu quá rồi!"

Lúc này Hoa Lân mới tỉnh táo lại, cung kính nói: "Thật ngượng quá, vừa rồi đã thất thố. Chỉ có điều không sao cả, ta đã tìm được biện pháp giải quyết,. Nào, chúng ta đi!"

Lộ Á Phi vội vàng cáo từ gã thiếu niên kia, lôi Hoa Lân trở lại đại lộ. Lộ Á Phi thấp giọng nói: "Ngươi không biết à? Vừa rồi ngươi lộ ra một cõ sát khí rất mạnh. Theo dự đoán của ta, thân phận của ngươi đã bại lộ, có lẽ nên sớm rời khỏi Thiên Hồ Thành..."

Hoa Lân cũng đã khôi phục lại tính khí thường ngày, bật cười nói: "Sát khí? Ha ha ha...Ngươi thật biết nói đùa! Sao bản thân ta còn không rõ nhỉ?"

Lộ Á Phi nghiêm mặt nói: "Long Thiểu! Ta thật sự không nói giỡn đâu...Sát khí của ngươi vừa rồi mãnh liệt phi thường, điều này làm cho cả ta lẫn tên thiếu niên trông coi "truyện tống trận" kia đều không ngừng chấn động. Trừ phi bây giờ ngươi lập tức quay lại giết hắn, nếu không nhất định sẽ gặp phiền toái đó."

Hoa Lân sững người, hắn phát hiện Lộ Á Phi vẻ mặt thập phần trầm trọng, không tỏ ra chút gấp gáp nào nên cười khổ: "Không phải vậy chứ? Ngươi rõ ràng biết ta không thể hạ thủ được, hết lần này đến lần khác gây khó dễ ta. Như vậy đi, đã giúp thì giúp cho chót, hạ sát tên thiếu niên kia dùm ta đi..."

Lộ Á Phi mắng: "Ngươi chết đi!"

Hoa Lân thở dài: "Ta cũng muốn chết lắm, nhưng Diêm Vương đâu muốn nhìn mặt ta!"

Lộ Á Phi: "...chỉ có điều, thực sự sát khí vừa rồi hoàn toàn khác biệt so với tu vi của ngươi. Có phải ngươi mang trên người bảo bối gì không?"

Thấy Hoa Lân sửng sốt, hắn lại cười nói tiếp: "Kỳ thật ngươi không cần giải thích, ta tin chắc tự mình phát hiện ra thôi. Ta chỉ muốn nhắc nhở ngươi một chút, ngươi nên kiềm chế hành vi bản thân, nếu không e rằng sẽ gặp nhiều bất trắc...."

Hoa Lân rất cảm động, ôm choàng lấy bả vai hắn nói: "Ài! Nếu không có ngươi, chỉ sợ ta nguy mất!"

Lộ Á Phi vội gạt cánh tay Hoa Lân ra rồi nói: "Uy uy! Làm gì mà nịnh bợ, tâng bốc ta thế?", mặc dù ngoài miệng nói vậy nhưng trong lòng Lộ Á Phi cũng thập phần cao hứng nên hắn bật cười ha hả: "Đúng rồi! Ngươi đã hiểu tinh vực là vùng lãnh thổ thế nào chưa?"

Hoa Lân rầu rĩ đáp: "Ách...Ta cũng chưa hiểu rõ lắm, thế giới bên ngoài lại rộng lớn vậy ư?" nói đoạn hắn chụm hai tay thành một vòng lớn nhưng lại nghĩ tư

thế này chưa miêu tả đủ độ lớn nên lại mở rộng vòng tay hơn nữa.

Lộ Á Phi thực sự không chịu nổi, lại vùng ra khỏi cánh tay hắn rồi nói: "Nhìn bộ dạng ngươi kìa, đúng là không hiểu hết ý của ta!...Thế này, để ta nói cho ngươi, ta vừa rồi tính sơ sơ qua, muốn tới Tiên Diên Tinh Vực phải trải qua năm mươi tám trạm tống trận. Mà mỗi lần sử dụng "truyện tống trận" chúng ta tiêu hết ít nhất hai mươi vạn tinh tệ. Ngươi thử tính, muốn đến Tiên Diên Tinh Vực sẽ cần bao nhiêu tiền?"

Hoa Lân chăm chú bấm bấm mười đầu ngón tay, bắt đầu tính: "Năm, mười, mười lăm, hai mươi..."

"Uy uy! Chờ chút đã...", Lộ Á Phi vội vàng ngăn hắn lại: "Đó là cách tính toán của quốc gia nào?"

Hoa Lân giải thích: "Của nước ta! ...Đừng bảo là ngươi không biết tính toán nhé?"

Lộ Á Phi vẻ mặt đau khổ nói: "Ngươi quả đúng là một gã quái vật! Thế nào mà ta lại kết giao với một dạng bằng hữu như ngươi cơ chứ? Ài..."

Hoa Lân đột nhiên chống nạnh nói: "Tính xong rồi! Tổng cộng hết một ngàn một trăm sáu mươi vạn tinh tệ mới được. Chỉ có điều chúng ta không đi Tiên Diên Tinh Vực, có lẽ không cần mang quá nhiều tiền làm gì!"

"Ấy? Ngươi tính kiểu gì thế?", Lộ Á Phi thật sự muốn thụi cho hắn một đấm, lớn tiếng nói: "Ta chẳng hiểu ngươi nghĩ thế nào! Dù sao bây giờ ta chỉ có tám mươi chín vạn mà thôi, hơn nữa hôm qua đã đưa cho ngươi hai mươi vạn rồi. Hừ hừ...chúng ta chỉ đủ đi "truyện tống trận" một lần thôi. Hiểu chưa?"

"A!" Hoa Lân chợt dừng cước bộ, đương nhiên hắn đã hiểu ra, sắc mặt bỗng trở nên trầm trọng. Hắn rốt cụ cũng hiểu được, bây giờ dù cho hắn có đủ bản lĩnh đối phó với Phần Âm Tông chăng nữa, chỉ với khoản lộ phí đắt đỏ kia thì bản thân cũng khốn khổ ở đây rồi. Vì vậy hắn cũng lo lắng hỏi: "Vậy chúng ta làm sao bây giờ?"

Lúc này đến lượt Lộ Á Phi rộ lên một trận cười gian: "Cho nên ta quyết định đăng kí tham gia đào khoáng. Như vậy mới lo được đủ lộ phí. Ngươi làm chứ?"

Hoa Lân gãi gãi gáy, lắp bắp hỏi: "Nhìn điệu cười gian manh kìa, có phải chuẩn bị bán ta chăng?"

Lộ Á Phi ha hả cười nói: "Sao ngươi biết? Nhưng thật ra muốn tham gia đào khoáng cũng không dễ dàng gì, điều kiện thập phần hà khắc đó!"

Hoa Lân sầu muộn nói: "Phải đào khoáng không? Đòi hỏi điều kiện thế nào? Ách...Mà rốt cục chúng ta đào khoáng gì? Có phải là khó khăn hơn cả đào vàng không?"

Lộ Á Phi gật đầu đáp: "Không sai! Đúng là tinh khoáng, không ngờ lần này ngươi lại thông minh vậy...Thường thì tinh khoáng phân bố ở những nơi hoang vu. Chưa luyện đến Nguyên Anh Kỳ mà mạo nhiên xông đến đó thì tuyệt đối chỉ có đường chết. Cho nên các đại thương hội đều kiểm soát gắt gao tu vi của các nhân viên đào khoáng. Đối với ngươi, cũng chỉ vừa vặn đáp ứng được yêu cầu mà thôi. Hắc hắc..."

Trong lòng Hoa Lân lại thầm nhẩm tính: Cuối cùng là đào vàng thuê hay ăn trộm vàng đây? Nếu chỉ là đào vàng thuê thì co dù đào một trăm năm cũng không thể đủ một ngàn vạn. Gã này phải chăng nói dối

mình? Ài, Xem ra! Hôm nay nơi đất khách quê người, trừ trôm cắp ra, nói không chừng đành phải đi làm phu mất thôi. Đào khoáng ba mươi nhăm năm liệu thực sự đủ được mộy ngàn vạn ư? Vì vậy hắn đột nhiên quả quyết nói: "Được rồi! Bao giờ thì bắt đầu đi đào khoáng?"

Lộ Á Phi nghiêm mặt: "Ngươi đừng vội! Đầu tiên ta phải gặp Thẩm Oánh để chia tay, sau đó dẫn ngươi tới Địa Hạ Thương Hành thu thập tin tức về Thực Cốt Long...Cuối cùng mới có thể cùng ngươi đi đào khoáng. Lần lượt làm từng việc một..."

Hoa Lân nghe vậy vã hết mồ hôi: "Ách! Dường như ngươi còn rất nhiều việc để làm! Vậy còn Thiên Hồ Thành tập hội?"

Lộ Á Phi kinh ngạc nói: "Ngươi muốn chết hay sao mà còn định tham gia tập hội. Theo dự đoán của ta, bọn Phần Âm Tông sẽ sớm truy đuổi ngươi thôi, chúng ta tốt nhất nhanh nhanh lẩn trốn"

Hoa Lân sửng sốt hỏi: "Sao ngươi biết Phần Âm Tông sẽ tìm đến ta? Ta còn chưa động đến chúng mà?"

Lộ Á Phi hỏi lại: "Ngươi có chắc chính mình đối phó được bọn chúng? Nếu ta đoán không sai thì ngươi lên kế hoạch âm thầm hạ thủ đúng không?"

Hoa Lân dừng cước bộ, nghiêm mặt nói: "Ta chỉ muốn hỏi, sao ngươi lại biết Phần Âm Tông sẽ truy tìm ta?"

Lộ Á Phi ngẩng đầu ngắm nghía toà thành lơ lừng trên bầu trời, lạnh giọng nói: "Ta đã nói rồi! Ngươi cùng ta đều cùng một dạng người! Chẳng lẽ ngươi chưa từng nghe người ta nói qua? Ma đầu Phần Âm Tông vì quá cao ngạo về tu vi của chúng, điên cuồng lùng sục khắp nơi đuổi giết những người tu chân hệ hoả. Vì thế đa số các môn phái đều rất sợ tu chân theo hoả hệ. Kể ra cũng hổ thẹn, Lộ gia chúng ta vốn được trời ban cho khả năng khống chế hoả vật siêu cường, Xích Dương Kiếm này là bằng chứng hùng hồn nhất. Nhưng do giáo huấn của tổ tiên, tất cả mọi người đều chuyển sang luyện theo thổ hệ. Rồi đến một ngày, cha ta nhất thời sơ ý để lộ ra khả năng dị thường kia, lập tức đã bị Phần Âm Tông sát hại. Cho nên thù này ta nhất định phải báo!...Ngươi yên tâm!

Ta cũng toàn lực giúp ngươi đối phó với Phần Âm Tông!"

Hoa Lân há hốc miệng, mãi lâu sau mới ngậm trở lại. Tâm trí hắn chìm trong trầm tư, sao lại thế này? Chẳng lẽ hết thảy tất cả đều là do người tu chân hệ hoả. Hắn chậm rãi cúi đầu, nghĩ ngợi một chút rồi nói: "Nhưng mà đối đầu với Phần Âm Tông rất nguy hiểm, ngươi đến giờ vẫn chưa là đối tượng truy bắt của Phần Âm Tông, cho nên ta hy vọng ngươi sẽ không nhúng tay vào thì tốt hơn..."

Lộ Á Phi bỗng dứt khoát nói: "Giờ thì đã muộn rồi! Không bàn chuyện này nữa, trước tiên ta đi kiếm một cái thùng lớn mới được..."

Hoa Lân: "Cần một cái thùng lớn làm gì?"

Lộ Á Phi hắc hắc cười: "Nếu không có một cái thùng lớn thì ta làm sao có được Huyền Băng Tuỷ...."

Hoa Lân thiếu chút nữa thì ngất xỉu...

****

Thiên Hồ Thành ít nhất cũng đã trải qua ba ngàn năm lịch sử. Cho dù vậy cả toà thành thị đều thập

phần sạch đẹp. Tầng tầng lớp lớp nhà cửa phòng xá đều nổi trên mặt nước, từ xa nhìn lại đúng là một thượng thuỷ tiên cảnh vô cùng tráng lệ.

Hoa Lân cắm cúi bám theo Lộ Á Phi, chỉ thấy phòng ốc hai bên đường hầu hết được xây bằng bạch ngọc, trông chúng thật rạng rỡ và cực kì đẹp mắt. Chỉ cần thưởng lãm qua nhà cửa, rồi những vật dụng vô cùng trân quý, rồi mức độ phồn hoa, làm Hoa Lân ngỡ tưởng đây là thiên đường chứ không phải chốn nhân gian.

Lộ Á Phi dẫn theo Hoa Lân bỗng rẽ sang bên phải vào một cửa hàng tạp hoá bên đường. Cửa hàng này bán đủ loại vật dụng, từ những vật lớn như quan tài đến những vật dụng nhỏ như bình ngọc bằng ngón tay cái cũng có, quả thực chẳng thiếu thứ gì.

Lộ Á Phi chọn lấy một cái thùng làm bằng gỗ tốt, mặt trước có khắc hoa văn hình long phượng, dài chừng hai thước ba tấc, rộng một thước tám phân, hai bên đều có vòng sắt, rất phù hợp để xách tay.

Sau khi hỏi giá, Lộ Á Phi cũng không mặc cả, trả tiền rồi bước đi. Hoa Lân đành phải bám theo hắn ra ngoài cửa, Lộ Á Phi đột nhiên ngó trước ngó sau, cười

gian nói: "Huynh đệ! Huyền Băng Tuỷ của ngươi có nhiều không? Nếu nhiều đổ vào đây cho ta. Hắc hắc..."

Hoa Lân thầm nghĩ, người này rất ít khi cầu xin người khác, sự việc này thật là hiếm thấy: "Tý xíu này này ăn thua gì, Huyền Băng Tuỷ của ta còn đủ đổ đầy cả một gian phòng nữa là. Hắc hắc...", nói xong quay sang nhìn Tiểu Bạch, thấy nó đang nằm trên vai mình ngủ, nên vội mở Phần Tinh Luân ra, tay phải vung lên, "Hoa lạp lạp" một tràng âm thanh vang lên. Lộ Á Phi chỉ cảm thấy nặng chĩu tay, trước thùng đã chứa đầy băng đá. Một trận giá lạnh cực độ táp lên mặt Lộ Á Phi, làm hắn lập tức có cảm giác như đình trệ cả hô hấp. Hắn đang định đậy chiếc thùng lại thì Tiểu Bạch trên vai Hoa Lân đột nhiên tỉnh giấc, nhảy lên đám Huyền Băng Tuỷ, đớp một miếng vào tay phải Lộ Á Phi, miệng đồng thời hú lên giận dữ: "Ô ô..."

Hoa Lân thấy tay phải Lộ Á Phi trào máu tươi, hoảng hột chạy lại, gõ vào đầu Tiểu Bạch quát lớn: "Ngươi làm gì thế? Mau nhả miệng ra?".

Nếu là động vật thì sao hiểu nổi tiếng người? Nhưng Tiểu Bạch thì khác, nó nghe thấy tiếng quát giận dữ của Hoa Lân, lập tức nhả tay Lộ Á Phi ra, miệng phát ra một tràng "Ô ô ô..." ai oán, bốn bộ móng vuốt nhỏ xíu của nó bám chặt lấy Huyền Băng Tuỷ nhất quyết không chịu rời đi.

Hoa Lân vội vàng tạ lỗi: "Huynh đệ! Ngươi không sao chứ?...Thật là sơ suất quá, tốc độ của con vật này nhanh quá, khiến ta không kịp phản ứng...", nói đoạn giang tay ẵm lấy Tiểu Bạch, nào ngờ tiểu tử kia sông chết thế nào cũng không chịu buông cái thùng ra. Trong khi bị Hoa Lân túm lấy, móng vuốt của nó vung lên loạn xạ, nhưng vẫn bám chặt lấy khối Huyền Băng Tuỷ.

Hoa Lân thấy vậy liền mắng: "Tiểu quỷ, ngươi nhỏ mọn quá thể!...Bên trong còn tảng băng to bằng cả gian phòng vậy mà lấy ra chút ít thế này ngươi cũng không chịu. Hừ! Hôm nay phải nhốt ngươi lại mới được!". nói xong bắt lấy nó quăng vào không gian Phần Tinh Luân.

Lộ Á Phi buông chiếc thùng xuống, bịt chặt miệng vết thương mà nói: "Oa! Răng nanh của con vật này lợi

hại thật, ta đã vận công kháng lại, ai ngờ vẫn bị nó cắn sâu vào tận xương"

Hoa Lân cuống quít xé một mảnh vạt áo, nhanh chóng giúp hắn băng bó vết thương, nói: "Ta cũng đã từng bị nó cắn, cảm giác đau buốt lắm. Yên tâm đi! Ta sẽ nhốt nó vài tháng, coi như trả thù cho ngươi!"

Qua khẩu khí hắn, Lộ Á Phi hiểu được thực ra Hoa Lân rất quan tâm đến Tiểu Bạch, cho nên đành buồn bực nói: "Xem ra...Ta cũng chẳng so đo với giống súc sinh làm gì!"

Hoa Lân vuốt vuốt mồ hôi trên mặt nói: "Vậy là ổn rồi! Vậy là ổn rồi!.."

Hai ngươi cùng nhau khiêng cái hòm lên, Lộ Á Phi đã cười hắc hắc: "Không biết Thấm Oánh cô nương thấy ta bị thương liệu này có đau lòng không nhỉ?"

Hoa Lân cũng cười sằng sặc: "Mới bị thương nhẹ như vậy thì người ta sao đã thương tâm được. Chi bằng thế này, để ta thả Tiểu Bạch ra, cho nó cắn ngươi thêm vài miếng nữa, may ra..."

Lộ Á Phi: "Được rồi! Được rồi! Được rồi! Xem như ta sợ ngươi rồi! Đi thôi! Giờ chúng ta lên toà thành trên

không", nói xong, hắn rút Xích Dương Kiếm ra, kéo Hoa Lân đứng lên trên...

Chương 22: KHÁN TỰ VÔ TÌNH

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: TuLaDaiDe

Biên dịch: Thê tử TuLaDaiDe

Biên tập: Thê tử TuLaDaiDe

Nguồn: 4vn.eu

Nội dung ẩn tại http://4vn.eu :

Thiên Hồ Thành vốn là một toà thành lơ lửng trên không trung, cách mặt đất trên ba trăm trượng, núi non hùng vĩ bao bọc xung quanh, mây mù vây phủ suốt bốn mùa. Diện tích bên dưới thành chỉ bằng một phần sáu nhưng quy mô cũng cực kì hoành tráng. Tại tám phương vị khác nhau đều toạ lạc một toà Lăng Vân Tháp, nhìn từ xa ẩn hiện hợp thành một trận đồ bát quái.

Cả "Thiên không chi thành" hoàn toàn lơ lửng trên trời, không hề có bất cứ cầu thang nào. Nếu muốn đi

giữa hai thành thượng, hạ chỉ có thể sử dụng "ngự kiếm thuật".

Lộ Á Phi mang theo Hoa Lân chậm rãi ngự kiếm bay lên, chỉ thấy cảnh quan phía dưới Thiên Hồ Thành cũng tráng lệ vô cùng. Trải dài trên mười dặm mặt nước hiện diện đường xá đan xen chằng chịt. Cả một đô thị náo nhiệt nằm trên một khung cảnh thiên nhiên xanh mướt, rạng rỡ.

Hai người rốt cục cũng bay lên đến "Thiên không chi thành", chỉ thấy dưới ánh nắng, sương trắng mịt mù vây phủ những toà cung điện nguy nga, từng làn gió khe khẽ phe phẩy, cả bầu không khí bao trùm mùi hương thuỷ tiên ngan ngát.

Hoa Lân đảo mắt qua thấy toà thành này chia làm chín phần, ngoại trừ tám cung điện nằm phía ngoài, ở vị trí trung tâm án ngữ một quảng trường lớn. Nơi đây, từng làn nước chảy róc rách quấn quanh vô số hòn giả sơn, đa số trong khu vườn là những đoá thuỷ tiên mĩ miều, nằm chính giữa là một toà lương đình thập phần tao nhã, tạo nên cảnh quan tiêu diêu tựa tiên cảnh dưới nhân gian.

Lộ Á Phi cùng Hoa Lân phi hành qua Thiên môn rồi chậm rãi hạ xuống sân. Vài nam thanh nữ tú đứng từ đằng xa ngó lại, trong đó dường như có người quen Lộ Á Phi nên cất giọng gọi to nhưng lập tức bị nữ tử bên cạnh đưa tay ngăn lại. Lộ Á Phi cũng không thèm liếc nhìn, mang Hoa Lân đi thẳng đến tòa cung điện phía tây...

Hai người vừa đi được mấy bước, phía trước đã có ba thiếu nữ dáng vẻ thanh tao tiến lại gần. Hoa Lân không khỏi đưa mắt liếc về phía họ, chỉ thấy bên eo phải mỗi nàng đều đính một bông thuỷ tiên, làm dáng vẻ khả ái của họ lại càng tăng thêm mấy phần kiều mị.

Lộ Á Phi đương nhiên cũng nhận ra các nàng chính là đệ tử của Lăng Thanh Viện nên tiến đến chắp tay hành lễ nói: "Cung nghênh ba vị tỷ tỷ, tại hạ là Lộ Á Phi, chẳng biết Thất sư muội có trong điện hay không?"

Nữ tử bên trái cười khanh khách đáp: "Hoá ra ngươi chính là Lộ Á Phi. Hi hi hi..!"

Nữ tử ở giữa nói thầm vào tai nử tử còn lại, khiến các nàng cùng lúc đều nở nụ cười.

Lộ Á Phi bỗng thấy tai mình nóng bừng lên, luống cuống kéo lấy Hoa Lân ở phía sau mà nói: "Uy! Huynh đệ! Chúng ta trực tiếp vào Lăng Thanh Điện nào, chẳng cần lôi thôi với các nàng ấy làm gì!"

Hoa Lân bất đắc dĩ khẽ cười, xách lấy chiếc hòm gỗ, lách qua người các nàng, kín đáo liếc mắt quan sát rồi thầm nghĩ nhan sắc mấy nàng này quả còn thua kém Thượng Quan Linh cùng Diệp Thanh chút ít.

Ánh mắt săm soi của hắn làm cho ba nữ tử kia tỏ vẻ tức giận nhưng trong thâm tâm mỗi nàng đều có đôi phần đắc ý. Đang định cất giọng mắng mỏ Hoa Lân thì phát hiện hòm gỗ kia phát ra hàn khí, một nữ tử ngạc nhiên kêu lên: "Ha! Hàn khí dễ chịu quá đi, chẳng lẽ thực sự là Huyền Băng Tuỷ?".

Lộ Á Phi lạnh lùng đáp: "Không sai! Đúng là Huyền Băng Tuỷ! Để tặng cho Thất sư muội đó...", nói xong dắt Hoa Lân chạy về hướng tây.

Ba nữ tử đều đồng thời sửng sốt, nữ tử bên trái cũng là người xinh đẹp nhất trong nhóm, chua ngoa nói: "Phì! Ai thèm quan tâm chứ?" đoạn quay người ngúng nguẩy bỏ đi.

Toà cung điện mờ ảo phía xa dần dần hiện ra trước mắt, Lộ Á Phi chỉ về căn lầu cao nhất mà nói: "Ngươi xem kìa, đó là Đăng Vân Các! Thấm Oánh thường tới đó diễn tấu, thu hút vô số gã háo sắc đến chiêm ngưỡng. Ài...".

Hoa Lân ngắm nghía toà lầu mà mây mù đang vây phủ xung quanh kia, thầm nghĩ: Lộ Á Phi cứ khăng khăng gọi những kẻ kia là háo sắc, ắt hẳn Thấm Oánh cô nương có tư ý với hắn...

Hai người cuối cùng cũng đến bên thềm toà điện, Hoa Lân ngẩng đầu lên thấy trên cao treo ngang một tấm biển lớn, khảm vàng ba chữ thập phần tú lệ: Lăng Thanh Viện.

Một nữ tử xinh xắn, vai đeo trường kiếm, từ trên thềm bước xuống, chắp tay hành lễ với Lộ Á Phi, nói: "....Ây! Chẳng phải Lộ đại thiếu gia đây sao? Hì hì hì...muốn gặp mặt Thấm Oánh sư thúc ư?"

Lộ Á Phi cười mắng: "Chỉ mấy năm không gặp, Tinh Mân chẳng những đã cao lên nhiều mà ngày càng to gan nhỉ. Nhìn thấy tiền bối đến mà không chạy đi báo tin lại còn đứng đây giễu cợt...Nhanh nào, ta còn có một vật muốn trao tặng nàng ta!"

Tinh Mân cô nương cười khanh khách nói: "Vậy ư, không biết ta có được chút lợi lộc gì không nhỉ?", nói xong xoè một tay ra trước.

Lộ Á Phi đành phải thò tay vào túi lấy ra một viên châu nhỏ lóng lánh, nhẹ nhàng đặt vào lòng bàn tay nàng, mỉm cười nói: "Ngươi đấy...chưa biết chừng một ngày nào đó sẽ bị ngươi làm cho tán gia bại sản mất thôi! Mà còn đứng đây làm gì, mau đi!"

Lúc này, tiểu cô nương kia quả nhiên nghe lời, miệng cười toe toét, quay lại bên trong điện.

Hoa Lân thấy xung quanh vắng vẻ không có ai liền lấy bả vai huých Lộ Á Phi mà nói: "Vừa rồi ngươi đã đưa cho tiểu cô nương kia cái gì thế?".

"Ách...", Lộ Á Phi ỡm ờ: "Đưa thứ mà tiểu cô nương đó thích...người hỏi làm gì?".

Hoa Lân lại nhớ tới Thượng Quan Linh và Diệp Thanh, trong tâm tư không khỏi thấm đượm nỗi chua xót, thần thái trở nên ủ rũ, mơ hồ.

Lộ Á Phi thấy lạ, vội hỏi: "Ngươi sao vậy?"

Hoa Lân: "Không có gì, chỉ là chợt nhớ đến một chút kỉ niệm thôi!"

"Ai!", ánh mắt Lộ Á Phi chớp chớp, đột nhiên lại hỏi: "...đúng rồi, tý nữa gặp mặt, phiền huynh đệ ít nhiều phối hợp với ta, chớ có cố tình chọc ghẹo ta đấy. Được chứ?"

Hoa Lân bực dọc nói: "Ta mà là dạng người ấy à? ...Ngươi yên tâm đi! Nếu nàng hỏi, ta sẽ nói ta là đồ đệ tốt của ngươi!"

Lộ Á Phi sững người sau lại đành gật đật đầu.

Hai người đứng đợi ngoài cửa chừng nửa tuần hương, cuối cùng Tinh Mân cô nương cũng đã trở ra. Nhưng lúc này nàng ta tỏ tức giận tru tréo lên: "Thẩm Oánh sư thúc không muốn gặp người! Tự dưng lại còn mắng mỏ ta nữa chứ...hừ!"

Lộ Á Phi tựa như tiên liệu trước được điều này bèn thở dài nói: "Ngươi đi giúp ta một lần nữa, nói..."

Tinh Mân vội la lên: "Không đi đâu, không đi đâu! Ta không chịu!"

Lộ Á Phi trầm mặc một hồi, đợi nàng ta bớt giận rồi nói tiếp: "Ngươi quay lại nói với nàng thế này - Lộ Á Phi đã phát hiện ra tung tích Phần Âm Tông, hơn nữa còn định tới Thần Cật Tinh Vực xa xôi thăm dò một chuyến, lần này nhiều khả năng sẽ không có cơ hội sống sót trở về, cho nên hắn muốn gặp mặt người lần cuối...Hiểu chưa? Ngươi cứ nói với nàng như vậy, xem nàng có chịu tiếp ta không...?".

Tinh Mân há tròn chiếc miệng nhỏ nhắn, khẽ liếc mắt nhìn hắn, ôn nhu nói: "Người bắt buộc phải đi sao?"

Lộ Á Phi hướng ánh mắt về phía đám mây nơi chân trời, nhạt giọng đáp: "Ai! Đúng vậy..."

Tinh Mân: "Được rồi, để ta thử xem có được không?"

Hoa Lân thấy tiểu cô nương đáng yêu kia chạy vào nên thấp giọng nói với Lộ Á Phi: "Ngươi thật thà quá! Ngươi chỉ cần nói là mang Huyền Băng Tuỷ đến là được mà!"

Lộ Á Phi lắc đầu: "Ngươi không hiểu được đâu!...Ta cùng nàng kết giao hơn mười năm rồi nhưng vẫn

không vượt qua tình bạn. Nếu nói mang thứ gì đến tặng, ngươi tưởng nàng sẽ đồng ý gặp ta chắc?"

Hoa Lân rầu rĩ nói: "Ta chỉ sợ sự tình không được như ý ngươi, rồi không chấp nhận được lại ôm nỗi thống khổ trong lòng thôi!"

Lộ Á Phi cười khổ: "Hoa lạc tình lưỡng kham, Si tâm vô tuyệt kì! (tạm dịch: Hoa rơi nhưng tình kia còn mãi, một mối si tâm vẫn không rời-dịch giả)...Thà như vậy còn hơn!"

Hoa Lân nghĩ hắn nói cũng hợp lý nên đành cười cười không nhiều lời thêm nữa.

Phút chốc, Tinh Mân đã quay lại, lần này thần thái nàng có lẻ thập phần bình tĩnh, chìa ra một chiếc khăn tay nói: "Thấm Oánh sư thúc vẫn không chịu gặp người, nàng để lại lời nhắn trong chiếc khăn này...Còn việc gì nữa không?".

Lộ Á Phi buồn bã nhận lấy khăn tay, ôn nhu nói với Tinh Mân: "Thật là làm phiền ngươi quá! Chỉ có điều ta còn một việc muốn nhờ ngươi giúp cho...Chiếc hòm này do ta vô tình tìm được, ngươi mang nó chuyển cho Thấm Oánh sư muội được không?" đoạn

Lộ Á Phi hướng về Hoa Lân gật đầu rồi chậm rãi xoay người bước đi.

Hoa Lân đành phải trao chiếc hòm trong tay cho Tinh Mân, giờ đây trên bề mặt chiếc hòm gỗ đã phủ đầy một lớp hàn băng, vừa chạm vào, Tinh Mân đã kinh hãi kêu lên: "Oa! Cái này...Bên trong là Huyền Băng Tuỷ ư?".

Hoa Lân gật đầu. Nhưng Tinh Mân một mực lắc đầu nói: "Nếu Thấm Oánh sư thúc vẫn không chịu nhận thì sao?"

Hoa Lân bật cười ha hả nói: "Ngươi cứ đưa cho nàng, còn xử lí như thế nào thì tuỳ nàng ta!". Hắn đang định quay người đi theo Lộ Á Phi, Tinh Mân bỗng kêu lên: "Ngươi đợi chút đã...".

Hoa Lân đành quay đầu lại, nghe thấy Tinh Mân nhỏ giọng nói: "Đầu năm sau, Thấm Oánh sư thúc sẽ cùng tuỳ tùng ra ngoài du ngoạn, căn cứ vào hành trình, cũng có thể sẽ đi qua Thần Cật Tinh Vực. A a...Ngươi nhất định không được nói với ai là ta tiết lộ đấy nhé?".

Hoa Lân gật đầu, nghiêm mặt nói: "Xin thật lòng đa tạ ngươi! Ta biết phải làm thế nào..." nói xong chạy theo Lộ Á Phi.

Hoa Lân vất vả lắm mới đuổi kịp được Lộ Á Phi, đã thấy hắn yên lặng tới bên bờ thành, dõi mắt nhìn khu thành thị phồn hoa bên dưới, giọng buồn rầu: "Cuối cùng cũng chấm dứt, từ giờ về sau ta sẽ không phải khắc khoải nữa!".

Hoa Lân đến bên hắn, hoảng hốt khi nhận thấy trước mặt là vực sâu ngàn trượng, một đám mây trắng lững lờ trôi qua ngay thân mình, khiến cho người ta cảm thấy như đang đứng bên bờ tuyệt vọng. Trong lòng Hoa Lân chợt xao động, nhận ra rằng thế giới náo nhiệt và sinh động dưới kia mới đúng là nơi phù hợp với mình.

Nhưng thấy Lộ Á Phi vẫn nắm chặt chiếc khăn trong tay, vẻ mặt bẽ bàng, Hoa Lân không nhịn được cất giọng hỏi: "Huynh đệ! Trên tấm khăn có ghi gì vậy?"

Lộ Á Phi chỉ lắc lắc đầu.

Hoa Lân cố nín cười mà nói: "Sao ngươi ngốc thế, còn không mở ra xem đi? Biết đâu nàng hẹn ngươi giờ tý canh ba đêm nay gặp mặt thì sao?".

Lộ Á Phi vẫn một mực nhìn xuống cảnh quan hồng trần bên dưới, nhạt giọng nói: "Ngươi im lặng một lúc có được không?".

"Ách..." Hoa Lân chỉ còn biết câm nín mà thôi.

Tâm tư của Lộ Á Phi dần dần tĩnh lặng trở lại, cuối cùng cũng mở chiếc khăn tay ra xem, chỉ thấy vài câu:

".....

Tự thuỷ niên hoa thuỳ dữ cộng

Vấn tình nhân gian lộ

Bất thức hồng trần kỉ hứa sầu

Tình quy vô xử bất tương lưu

.....

Tư thủ thiên nhiên hà hữu độ

Thiên niên tu chân lộ

Vạn thế kiếp

Khán đoạn tình cừu, phán tiên lưu

....."

(tạm dịch:

Thời gian như nước qua cầu, ai người sẻ chia

Thử hỏi thế thái nhân tình

Trên đời mấy người mà không đau khổ

Tình kia trao đến nhưng không duyên phận

.....

Mong kiếp sau được cùng nhau thoả kiếp phiêu bồng

Con đường tu chân ngàn năm đằng đẵng

Vạn thế kiếp

Vĩnh viễn bất diệt

....."

(Muội - Mây Phiêu Lãng - xin mạo muội dịch thơ, mong các huynh, tỉ đừng chê cười (=^_^ :

"Thời gian nước chảy mây trôi

Nào ai chia sẻ, đơn côi nỗi niềm

Thế gian lắm chuyện ưu phiền

Mấy người thoát khỏi triền miên bể đời

Tình kia trao gửi cho người

Không duyên xin hẹn luân hồi kiếp sau

Thoả mong tung cánh tiêu dao

Tu chân đằng đẵng ngàn năm vĩnh hằng..."

Lộ Á Phi cười khổ: "Phán tiên lưu? Nàng rốt cục cũng quyết định chuyên tâm tu luyện, ta lại là người phàm, hai bờ ngăn cách. Long thiểu, có phải tu luyện cần thanh tâm bất dục mới đắc đạo thành tiên?".

Hoa Lân cũng bình thản ngắm nhìn phong vân nơi chân trời nói: "Thần tiên há có thể vô dục, sao lại không có chỗ cho tình yêu? Đắc đạo hay không cũng còn do ý trời, mà tình yêu nào phải thứ gì dơ bẩn. Sống trên đời mà không dám yêu dám hận thì thử hỏi tu tiên đắc đạo để làm gì?" nói đoạn Hoa Lân nhẹ nhàng rút tấm khăn trong tay Lộ Á Phi, xem xét một chút rồi nói tiếp: "Nàng đã gửi lại cho ngươi lời nhắn nhủ này, hơn nữa ẩn ý cũng nồng thắm. Có thể nói

rằng, trong tim nàng nhất định có hình bóng ngươi. Nếu ta ở vào vị trí của ngươi, chắc chắn sẽ càng hưng phấn, quyết thu thập nàng về trong tay không chịu bỏ cuộc."

Lộ Á Phi: "Ta nghĩ, nếu có duyên rồi có một ngày nàng sẽ chấp nhận ta, nhưng không phải bây giờ. Ta cùng ngươi phải mau chóng tìm được máu của Thực Cốt Long, tiếp đó, tính sổ với bọn Phần Âm Tông để cứu người. Nhưng ngàn vạn lần phải cẩn trọng, nếu không sẽ thê thảm dưới tay Phần Âm Tông cùng Thánh Thanh Viện....".

Hoa Lân bỗng nhiên nghiêm sắc mặt nói: "Không nên! Ngươi ở lại thì tốt hơn, một mình ta cũng đủ đối phó rồi!...nhân tiện ta báo cho ngươi tin này, khi ngươi vừa đi khỏi, Tinh Mân cô nương đã tiết lộ cho ta: đầu năm sau, Thấm Oánh cô nương sẽ tổ chức một chuyến du ngoạn, có thể sẽ ghé ngang qua Thần Cật Tinh Vực. Hắc hắc...chỉ cần ngươi nắm được hành tung của nàng ta, duyên phận gì chăng nữa cũng tuyệt đối có thể tự tạo ra được!"

"Cái gì?", Lộ Á Phi đột nhiên quay lại nắm chặt lấy bả vai Hoa Lân rồi lại chìm trong miên man suy nghĩ,

nhẹ giọng: "Vạn sự đều không nên cưỡng cầu làm gì! Vừa rồi ta đã nhắn với Thấm Oánh về việc tới Thần Cật Tinh Vực, nếu có duyên, chúng ta nhất định sẽ gặp lại nhau

Hoa Lân chỉ còn biết lắc đầu mà nói: "Quan điểm của ngươi quá tiêu cực rồi!"

Lộ Á Phi: "Ngươi không hiểu đâu! Mọi sự đều cần có thời gian, bây giờ ta gặp nàng phỏng có tác dụng gì...Đi nào! Trước tiên chúng ta đến khu chợ đen phía nam thành tìm bằng hữu rồi sau đó đi đăng kí đào khoáng.", nói xong kéo theo Hoa Lân nhảy xuống dưới thành.

.....

Tập hội ở Thiên Hồ Thành còn tám ngày nữa mới bắt đầu nhưng người tu chân từ khắp nơi đổ về đã đông gấp mấy lần năm trước.

Lộ Á Phi dẫn theo Hoa Lân phi hành chừng một canh giờ đã tới khu vực phía nam thành.

Theo như lời Lộ Á Phi giới thiệu, dân cư Thiên Hồ Thành trên sáu trăm vạn, nhưng vì toà thành này

quá rộng lớn, đường xá chằng chịt nên thoáng qua dường như không đông đúc lắm.

Qua hai ngã rẽ, mắt Hoa Lân đã bắt đầu cay xè, Lộ Á Phi dừng lại trước một toà kiến trúc màu đen, ngẩng đầu lên thì thấy trên cổng có đề bốn chữ lớn: "Ô độ hắc thị". Hoa Lân oang oang thốt lên: "Có nhất thiết phải khoa trương như vậy không chứ? Lẽ nào bọn họ dám ngang nhiên treo chiêu bài chợ đen?"

Lộ Á Phi cũng hắc hắc cười nói: "Ngươi đúng là kiến thức thô lậu quá! Trong toà thành này hầu hết là người tu chân, ngươi mở hắc điếm thì được chẳng lẽ người khác lại không biết ư? Chợ đen này tiện lợi ở chỗ: hai bên mua bán đều giữ bí mật về giá cả và hàng hoá, bảo bối hay gì đó đều trao tay, không phải thông qua bất kì thủ tục lằng nhằng nào hết, mọi giao dịch đều nhanh chóng được hoàn thành..."

Hoa Lân lắc đầu tỏ vẻ khó hiểu nói: "Vậy thì...chẳng lẽ nơi đây còn tồn tại cả giao dịch phi pháp à?"

Lộ Á Phi: "Đương nhiên!...Chỉ có điều, chủ nhân của khu chợ đen này sẽ đứng ra quản lí, hắn không bao giờ lộ ra thông tin mua bán của hai bên. Cho dù là đệ tử của Thánh Thanh Viện cũng đừng hòng mở được

miệng hắn!", đến đây Lộ Á Phi ghé sát bên tai Hoa Lân thì thầm: "Theo lời đồn đãi, chủ nhân của chợ đen là một chân nhân đã đắc đạo cả ngàn năm. Bởi sống quá lâu, ông ta nhận ra tu chân thật ra là con đường tẻ nhạt. Nhưng vì hắn không thể phi thăng lên tiên giới được nên chuyển sang lĩnh vực kinh doanh mờ ám này làm thú vui. A a...chúng ta cùng vào nào, có kẻ đang giương mắt nhìn chúng ta kìa!"

Hoa Lân quay đầu lại thấy bên kia đường quả nhiên xuất hiện một gã trung niên dáng vẻ đang lén lút quan sát sang bên này, Hoa Lân cũng chẳng khách khi, trợn trừng mắt hăm doạ tên kia.

Tuy vậy, Hoa Lân vẫn bám theo Lộ Á Phi bước tới cổng chợ đen. Hai hắc y thiếu niên lập tức xông ra chặn đường nói: "Chẳng biết hai vị đã từng ghé qua đây chưa? Xin cho biết danh tính và vui lòng để lại dấu tay.." đoạn một gã bước lên hai bước. Chỉ thấy hắn bưng một cái khay ngọc đường kính độ một thước, đến bên Lộ Á Phi.

Lộ Á Phi tươi cười nói: "Ta là Lộ gia Lộ Á Phi, muốn cầu kiến người quản lí các ngươi!...Ta là khách quen ở nơi này, kiểm chứng dấu tay thì được còn trình báo

lí lịch thì không cần...", nói xong liền đặt tay lên chiếc khay ngọc khẽ ấn, chỉ thấy khay ngọc kia đột nhiên phát tán ra một màn thanh quang, sáng rực hồi lâu rồi lại tắt ngấm.

Lộ Á Phi lại rỉ tai Hoa Lân: "Chiếc khay ngọc này vốn không đơn giản đâu, nó có thể ghi lại tất cả tin tức của khách tham gia chợ...Nếu ngươi bất cẩn đắc tội với chủ nhân nơi này, hoặc tiết lộ thông tin giao dịch quan trọng thì ông ta lập tức phong toả chợ đen, dựa vào dấu tay của ngươi mà nhanh chóng tóm được thủ phạm. Hắc hắc...Thế nào? Quả là kì diệu chứ?"

Hoa Lân: "Nga" một tiếng, miệng lẩm bẩm nói: "Chẳng lẽ bọn họ cũng thi triển được Thiên Lí Truy Hồn Thuật? A a...Thú vị thật đấy!"

Ánh mắt gã thiếu niên bên trái bỗng loé lên hàn quang, dường như hắn có phản ứng với năm chữ "Thiên Lí Truy Hồn Thuật". Nói về khả năng nhận xét tâm tư người khác qua sắc mặt thì ai có thể sánh được với Hoa Lân? Hắn thầm nghĩ: quả nhiên ta đã đoán đúng!...Chỉ có điều, cho dù ta có đắc tội với chủ nhân các ngươi, bằng vào bản lĩnh của bổn thiếu gia, muốn cắt dấu bọn ngươi chẳng phải dễ như ăn bánh

sao? Vì vậy Hoa Lân không chần chừ đặt tay lên chiếc khay ngọc. Gã thiếu niên bên phải lập tức nói: "Mời ngài truyền công vào!"

Hoa Lân y lời, nhẹ nhàng vận công, khay ngọc kia quả nhiên lại xuất hiện thanh mang, thiếu niên đang cầm chiếc khay thuận miệng hỏi: "Chẳng hay danh tính khách quan là gì?"

Hoa Lân: "Long Tại Trần!"

"Được rồi! Đa tạ..." gã thiếu niên kia quay bàn tay, lặng lẽ thu vào một tấm ngọc bài nhỏ, Hoa Lân nhìn thoáng qua nhận thấy nó tựa như là một tinh phiến ghi lại thông tin, vậy là người ta đã lưu lại hồ sơ về mình ư?

Làm thủ tục xong xuôi, Lộ Á Phi vội giục: "Ta muốn gặp Đồng tổng quản! Phiền các ngươi đi thông báo dùm.."

Thiếu niên đứng bên phải gật đầu, kéo gã bên cạnh lại gần, thì thầm đôi câu. Hắn vốn là một người chuyên trách trông coi cổng ra vào, thân phận thấp kém, thấy khách nhân muốn gặp chủ nhân mình nên vội vàng vào trong thông báo.

Hoa Lân cùng Lộ Á Phi đứng chờ được một lúc thì gã thiếu niên kia quay lại, khom lưng nói: "Đồng tổng quản mời sư huynh vào..."

Hai người đồng thời gật gật đầu, rồi cất bước theo hắn tiến vào nội đường.

Hoa Lân đột nhiên thấp giọng hỏi: "Lộ đại thiếu gia, rốt cục ngươi quan hệ thế nào với Đồng tổng quản? Nói đi, để ta còn biết đường ứng xử nữa"

Lộ Á Phi cười khổ nói; "Hắn chỉ là một bằng hữu của Lộ gia chúng ta mà thôi, xét về thân phận thì cũng còn là Tứ thúc của ta nữa. Nhưng ta rất ít khi qua lại với hắn, hơn nữa thân thế hắn khá thần bí, một phần vì ta và hắn cũng không gần gũi nhau lắm"

Hoa Lân rầu rĩ nói: "Vậy chẳng phải chúng ta đành phải hạ mình nhờ vả người ta sao? Ai..."

Nói đến đây, ba người đã tới cửa sau của toà đại đường, vượt qua một dãy hành lang thì thiếu niên phía trước nghiêng người nói: "Chúng ta tới rồi, mời hai vị..."

Hoa Lân ngạc nhiên quá đỗi, nơi này đã là cuối hành lang nhưng không hề thấy có cánh cửa nào. Đang

cảm thấy quái lạ, lại nhận ra trên mặt đất có vẽ một đồ án hình tam giác, hắn chợt mơ hồ hiểu được.

Thiếu niên dẫn đường đưa tay ra hiệu với Lộ Á Phi, Hoa Lân. Ba người đồng thời bước vào trung tâm của đồ án tam giác kia. Chỉ thấy một trận thuỷ quang lướt qua bên người, "Sưu" một tiếng, trong nháy mắt đã di chuyển đến địa điểm khác.

Hoa Lân giật mình nói: "Nơi này cũng bố trí "tống truyện trận" ư? Thật quá xa xỉ!" - vì trước đây, mỗi lần sử dụng "tống truyện trận" đều mất mấy vạn mai nên đối với hắn đã hình thành khái niệm "xa xỉ".

Thủy quang vút tắt, ba người đã đứng trong một thông đạo, phía trước án ngữ một chiếc cửa lớn. Chỉ nghe thấy một tràng cười ha hả vọng đến: "Á Phi! ...Tiểu huynh đệ kia là ai vậy?"

Lộ Á Phi cùng Hoa Lân đẩy cửa đi vào, quả nhiên bên trong là một đại sảnh thập phần hoa lệ, một đại hán mắt chột đang thư thái tựa người trên chiếc ghế bành, trên tay bê chén trà nóng, nhẹ nhàng nhấm nháp, động tác ông ta dù có phần tao nhã nhưng ánh mắt duy nhất kia đảo qua đảo lại giống như một kẻ bại hoại đích thực.

Lộ Á Phi chắp tay nói: "Đồng tứ thúc xin đừng khó chịu! Tiểu huynh đệ này là một cộng sự thân thiết của ta. Hắc hắc..."

Hoa Lân cả giận nói: "Ai là tiểu bằng hữu của ngươi?"

Đại hán mắt chột kia cười ha hả nói: "Bằng hữu của Lộ gia thì đương nhiên cũng coi như là bằng hữu của ta. Lại đây nào...dùng trà trước rồi đàm đạo sau.!"

Lộ Á Phi đến ngồi xuống bên trái ông ta, Hoa Lân cũng không do dự, an toạ phía đối diện. Đại hán mắt chột lúc này tỏ ra đặc biệt khách khí, tự tay rót trà, tuyệt nhiên không có chút cuồng ngạo nào.

Hoa Lân lúc này mới đảo mắt quan sát bốn phía, phát hiện hoá ra đây là một gian mật thất nằm dưới lòng đất bởi vì xung quanh không hề có cửa sổ, ngoài ra trên tường trang trí rất nhiều phù điêu tinh xảo phi thường, hơn nữa còn treo cả mười cỗ binh khí cực kì sắc bén, tổng thể tạo thành một khung cảnh thập phần hoa lệ. Ngoài ra, bốn mai thủ tinh phân liệt ở bốn phương vị, rất giống với dạ minh châu ở đầu giường, mức độ hoa lệ thật sự làm người ta lè lưỡi

Lộ Á Phi thừa lúc Hoa Lân không chú ý, bỗng khẽ nói với đại hán mắt chột: "Đồng tứ thúc, người xem gã này đáng giá bao nhiêu tiền?"

Đại hán mắt chột kia thấy Hoa Lân đang ngắm nghía căn phòng của mình, không khỏi dương dương tự đắc trong lòng, nghe Lộ Á Phi hỏi vây liền đặt chén trà xuống nói: "Mmm...Ân! Ít nhất cũng được hai mươi vạn tinh tệ?"

Hoa Lân đứng bật dậy, lớn tiếng nói: "Các ngươi vừa nói gì?"

Lộ Á Phi bật cười ha hả: "Tứ thúc của ta nói, ngươi chỉ đáng hai mươi vạn tinh tệ thôi!...Ài, đang tính bán ngươi, nhưng ngươi lại chẳng được giá chút nào!"

Đại hán chột mắt lắc lắc đầu, nở nụ cười thân thiện với Hoa Lân, nói: "Huynh đệ, danh tính ngươi là gì?"

Hoa Lân khách khí nói: "Tại hạ là Long Tại Trần! Uy...Các ngươi đang làm trò quỷ gì thế?"

Đại hán chột mắt nhún vai, cười khổ nói: "Ài! Ta cũng chẳng hiểu Tiểu Lộ tử đùa bỡn với ngươi hay với ta nữa...Ta họ Đồng, tên Thiên Cừu, vốn là một người cực kì lương thiện, nhưng vì mù một mắt nên bộ

dạng biến thành có điểm hung ác. Cho nên gã Tiểu Lộ tử này thường ngày hay trêu chọc ta, ngươi chớ để tâm."

Hoa Lân cảm thấy khó hiểu bèn nhìn lại Lộ Á Phi, lúc này tiểu tử kia đang cười bò ra đất, hắn tức khí dõng dạc nói: "Thế nào, không sợ ta đánh chết ngươi hả?...Ta từng nói, một ngày nào đó sẽ cho ngươi mở rộng tầm mắt, hôm nay coi như bỏ qua cho ngươi, ngày sau sẽ tính sổ.", nói xong quay sang hỏi Đồng Thiên Cừu: "Đồng tứ thúc! Người đã từng chu du rất nhiều nơi, ta muốn hỏi một điều, người có biết Thực Cốt Long hay không?"

Đồng Thiên Cừu đang rót thêm trà cho bọn họ, nghe vậy tay khẽ run lên, làm sánh một chút trà ra ngoài, nhíu mày nói: "Các ngươi muốn tìm Thực Cốt Long?"

Lộ Á Phi dáng vẻ tựa hồ phủ nhận, thản nhiên dựa lưng vào thành ghế nói: "Ta cần Thực Cốt Long làm gi?...một vị bằng hữu của ta muốn tìm Thực Cốt Huyết nên nhờ ta đi tìm hiểu một chút, Tứ thúc giúp ta việc này được không?

Đồng Thiên Cừu đột nhiên nghiêm sắc nói: "Ngươi nói thật đi! Ai muốn tìm Thực Cốt Long"

Hoa Lân vội vàng đỡ lời: "Lần trước ta cùng Tiểu Lộ tử đi ngang qua Kì Long Thành, gặp một cao thủ thần bí, hình như tên là Nhược Uyên gì đó...Ta vô tình phát hiện hắn đang dò la tin tức về Thực Cốt Long, đồng thời hắn hứa sẽ thưởng một số bảo bối cho ai cung cấp được thông tin chính xác. Người này đang đợi tại Kì Long Thành cho nên chúng ta buộc phải lặn lội đêm hôm tới đây tìm gặp ngài"

Lộ Á Phi thấy Hoa Lân ứng phó tài tình như vậy thì muôn phần bội phục, vội gật đầu nói: "Hắn còn hứa truyền thụ cho chúng ta "Phân thân thuật" nữa"

Đồng Thiên Cừu thấy bọn họ đề cập đến cái tên Nhược Uyên, thầm nghĩ không rõ Nhược Uyên này là gã nào? Lại nghe Lộ Á Phi nói đến "Phân thân thuật", nhất thời không nghi ngờ họ nói dối nên chậm rãi ngồi xuống nói: "Thực Cốt Long là một loài cực kì tà ác. Truyền thuyết kể lại, khi loài thú này xuất hiện, mây đen bao phủ cả không trung, huyết quang toả khắp trời đất...Mặc dù đối với người tu chân chúng ta lời đồn này không cho kinh hãi, nhưng quả là Thực Cốt Long có điểm lợi hại phi thường.". Hắn dừng lại một chút, thấy hai tiểu tử kia đang chăm chú nghe,

liền cảm thấy tăng thêm hứng thú, vội nói tiếp: "Thực Cốt Long vốn là một loài tiên thú, nó thuộc chủng Cự long. Cũng theo truyền thuyết, rồng đẻ chín con, mỗi con đều khác nhau, nó tượng trưng cho thế lực hắc ám....Loài này cơ hồ có thể ăn sống nuốt tươi vạn vật, chỉ cần phát hiện con mồi, nó trước tiên bắn tới một luồng nước dãi rồi chờ cho đối phương ngấm độc chết đi mới từ từ thưởng thức..."

Lộ Á Phi buột miệng hỏi: "Điều đó...Tứ thúc đã từng tận mắt chứng kiến loài này?"

Đồng Thiên Cừu lắc lắc đầu nói: "Chỉ là gặp qua chứ chưa từng quan sát cụ thể!...Năm đó ta cùng đệ tử Thiên Ích Môn cùng nhau ngao du thiên hạ, vô tình nghe thấy có Thực Cốt Long xuất hiện. Khi đó mọi người đều muốn đi chiêm ngưỡng, nào ngờ vừa tới nơi đã thấy vô số người tu chân đang cuống cuồng bỏ chạy trối chết, đuổi rất nhanh theo sau là một trận cuồng phong đen kịt...Trong đám hỗn loạn đó chúng ta còn thấy có cả các tiền bối, sư bá thành danh đã lâu nên cũng rất bối rối. Nhưng kinh khủng nhất là vật ở phía sau, chúng ta bỗng phát hiện một số người trong đám đông thân thể nhanh chóng bị phân huỷ,

trong nháy mắt đã trở thành những bộ xương khô. Các ngươi tưởng tượng mà xem, nào là da người, nào là máu thịt, từng đám từng đám chảy xuống, thế nhưng thân thể bầy nhầy của đám người kia vẫn chuyển động loạn xạ, cảnh tượng thật là...khặc khặc khặc..."

Hoa Lân cùng Lộ Á Phi mặt cắt không còn chút máu, đều bị câu chuyện của Đồng Thiên Cừu doạ cho sợ tới mức hồn vía lên mây, trong lúc nhất thời quên cả mình đang ở đâu. Thấy hắn đột nhiên ngừng lại, hai người cùng thốt lên hỏi: "Về sau thế nào?"

Đồng Thiên Cừu nâng chén trà lên nhấp một ngụm rồi ung dung nói: "Các ngươi biết vì sao toàn thân bọn họ bị phân huỷ không?"

Hoa Lân, Lộ Á Phi thấy hắn chợt nhấn mạnh, đều vội la lên: "Vì cái gì?"

Đồng Thiên Cừu: "Toàn thân Thực Cốt Long chứa đầy kịch độc, chỉ cần tuỳ ý phun ra một hơi thì có thể giết chết bất cứ người tu chân nào, kinh khủng nhất chính là dãi độc của nó, chỉ cần dính một chút thôi cũng lâph tức bị hoá thành huyết thuỷ...Ngày đó, rất nhiều người bị Độc Long Cốt phun dính nhưng bọn

họ không chết ngay mà lại lâm vào trạng thái cuồng điên. Từ sau trong tiềm thức, bọn họ rất mong chúng ta ra tay cứu giúp nhưng nếu ai bị nhiễm phải máu thịt trên người họ thì cũng sẽ thê thảm như những người đáng thương kia. Loại bệnh này rất dễ lây lan, không thuốc nào chữa nổi hơn thế nữa bọn họ bị kích phát tất cả 'tiềm lực'. Khi bọn họ ở trong trạng thái điên loạn, người thường căn bản là không thể nào tránh kịp, cứ như vậy, một lây ra mười, mười lây ra trăm, cơ hồ không ai có cơ hội trốn thoát.

Hoa Lân chấn động, vội hỏi: "Vậy lúc ấy các ngươi làm sao thoát được?"

Đồng Thiên Cừu nói: "Khi đó chúng ta vừa mới tới nơi, chưa bước ra khỏi "truyện tống trận". Nhận thấy tình huống nguy cấp nên lập tức phát động "truyện tống trận" chạy đi. Sự tình đã qua nhiều năm, cảnh tượng hãi hùng kia luôn ám ảnh trong từng giấc mộng của ta. Sau này, ta tìm hiểu mới biết Thực Cốt Long cũng là ma thú, người chúng ta trước mặt nó chỉ giống như miếng mồi mà thôi."

"Ách..." Lộ Á Phi đột nhiên ngắt lời: "Vậy hình dạng nó thế nào?"

Đồng Thiên Cừu cười khổ nói: "Khi đó, toàn bộ đệ tử Thiên Ích Môn đều choáng váng, nào ai còn tâm trí đâu mà quan sát kĩ, chỉ vào "truyện tống trận", nhanh chóng đào tẩu!"

Hoa Lân vuốt mồ hôi đang mướt mát trên trán, nháy mắt với Lộ Á Phi nói: "Lợi hại như vậy cơ à? Xem ra...vị Nhược Uyên đại hiệp kia cũng sẽ nhận lấy cái chết thê thảm mà thôi. Ta khó lòng giúp được hắn..."

Nhưng Lộ Á Phi một mực lắc đầu nói: "Cũng không nhất thiết như vậy! Nhược Uyên là cao thủ hàng đầu của Thánh Thanh Viện, dựa vào thực lực của hắn, để lấy được máu của Thực Cốt Long cũng không quá khó. Mà hắn cũng từng nói sẽ không trực tiếp động thủ với Thực Cốt Long mà bố trí cạm bẫy, đả thương nó là ổn."

Lộ Á Phi nói xong quay đầu hướng về Đồng Thiên Cừu hỏi: "Đồng tứ thúc, lần trước Thiên Ích Môn các ngươi trông thấy Thực Cốt Long ở nơi nào?"

Đồng Thiên Cừu nhìn nhìn Lộ Á Phi rồi lại ngó nghiêng Hoa Lân, ánh mắt dao động, đang định nói ra thì đúng thời điểm mấu chốt này lại nghe một

tràng gõ cửa cắt ngang, thanh âm của gã thiếu niên vang lên: "Đồng tổng quản còn trong đó không?"...

Chương 23: ÁN BỘ TỰU BAN

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: TuLaDaiDe

Biên dịch: Thê tử TuLaDaiDe

Biên tập: Thê tử TuLaDaiDe

Nguồn: 4vn.eu

Nội dung ẩn tại http://4vn.eu :

Đồng Thiên Cừu nghe thấy có người gõ cửa, vội nói lảng đi: "Ai thế?..Mau vào đi!"

Một hắc y thiếu niên đẩy cửa bước vào, đứng bên ngoài nói: "Là ta, Tiểu Cao!...Dương tổng quản có việc gấp muốn mời ngài tới giải quyết, nói là một vị khách mua Sưu Hồn Trùng hàng giả, giờ đây đã hại chết một vị công tử, người ta đã đến tận cửa để hỏi tội.

Đồng Thiên Cừu đứng bật dậy nói: "A! Có chuyện này ư? Được, ta tới ngay..."

Lộ Á Phi thấy hắn lấy cớ bỏ đi vội la lên: "Đồng tứ thúc, người còn chưa tiết lộ Thực Cốt Long xuất hiện nơi nào mà!"

Đồng Thiên Cừu: "Ta có việc phải làm gấp! Trở về rồi nói tiếp, thế nhé..." đoạn bước nhanh ra ngoài.

Lộ Á Phi tức điên lên nói: "Có lầm hay không vậy? Chỉ đúng một câu mà hắn cũng không chịu nói luôn!"

Hoa Lân thấy Đổng Thiên Cừu đã đi mất dạng, tiện tay vớ lấy trái cây trên bàn, cắn một miếng rồi nói: "Điều đó là đương nhiên, vì trong lời nói của chúng ta đã lộ ra sơ hở. Nếu ta là hắn, ta cũng chẳng nói cho ngươi biết..."

Lộ Á Phi sửng sốt, giọng thoáng vẻ hồ nghi hỏi: "Sơ hở gì?"

Hoa Lân miệng vừa nhồm nhoàm trái cây, vừa phều phào nói: "Cái này gọi là... "Yên đa tị thỉ"!"(tạm dịch: nghĩa đen là: "đánh rắm nhiều tất ngửi thấy mùi hôi thối"!!!)

Lộ Á Phi choáng váng: "Yên gì...cái gì?"

Hoa Lân nuốt vội miếng ăn , nói: "Nghĩa là nói nhiều thành ra thất thố, hiểu chưa đồ bại hoại?...Ta vừa rồi chỉ nói, Nhược Uyên nhờ chúng ta tìm tung tích của Thực Cốt Long, ta chưa nói Nhược Uyên rốt cục là ai cả. Vậy mà ngươi ngang nhiên nói thẳng Nhược Uyên chính là cao thủ của Thánh Thanh Viện nên gây ra nghi vấn."

Hoa Lân cắn tiếp một miếng trái cây nữa nói: "Chúng ta đành phải diễn tiếp tuồng này..." đoạn ghé sát tai Lộ Á Phi thì thầm hồi lâu.

Lộ Á Phi liên tục gật đầu nói: "Lợi hại, cứ vậy đi...Đúng rồi, khi còn ở quê nhà, có phải ngươi thường xuyên dối trá không? Chỉ có vậy mới nghĩ ra được trò bịp bợm hoàn hảo này."

Hoa Lân nghiêm sắc mặt, trịnh trọng nói: "Ngươi chớ nên tuỳ tiện đổ oan cho người tốt nghe chưa? Ta vốn rất ít khi nói dối! Chỉ do nha hoàn của ta, cái này muốn cưng chiều, cái kia lại muốn an ủi, thật mệt chết đi được."

Lộ Á Phi thúc cho hắn một quyền nói: "Ngươi sao không chết đi cho ta nhờ?"

Hai người vừa ăn trái cây, vừa nói chuyện phiếm, đã qua một canh giờ mà vẫn chưa thấy Đồng Thiên Cừu trở lại.

Hoa Lân cuối cùng cũng thấy ngứa chân ngứa tay, đứng dậy bắt đầu dạo quanh xem xét. Chỉ thấy những bức phù điêu trên tường dường như cùng một nội dung vì vậy lần lượt ngắm nghía từ đầu tới cuối. Quả nhiên hắn phát hiện chúng miêu tả cảnh tượng Tiên Ma đại chiến. Hoa Lân đang định hỏi Lộ Á Phi xem đúng điển tích này có phải đã diễn ra trên thực tế không thì lúc này hắn lại nhận ra những thanh bảo kiếm treo trên tường thập phần sắc bén, chúng không chỉ đơn thuần là để trang trí, mỗi thanh đều toát ra hàn khí lạnh thấu xương.

Vì vậy Hoa Lân tiến đến gần quan sát tỉ mỉ hơn, vận lực dùng ngón tay búng lên thân kiếm, chỉ nghe "Tranh" một tiếng ngân vang, tức thời cảm thấy một tia linh tính phản hồi. Do vậy hắn kinh ngạc nói: "Ây nha, thanh bảo kiếm này ắt cũng chẳng tầm thường đâu!"

Lộ Á Phi duỗi thẳng tứ chi, thoải mái dựa người trên ghế nói: "Long thiếu gia! Ngươi đúng là kiến thức thô

lậu mà, ngươi không thấy bên cạnh mỗi thanh kiếm đều có đề tên ư?"

Hoa Lân nhìn nhìn thanh kiếm trước mặt, miệng lẩm bẩm: "Ngự Không Kiếm?...Cũng đâu có gì ngạc nhiên chứ! Mặc dù nó cũng là một thanh bảo kiếm nhưng so với Hà Chiếu Kiếm của ta còn thua kém bội phần!"

Lộ Á Phi lắc đầu nói: "Sai, sai, sai rồi! Ngươi còn muốn ta mắng ngươi thế nào nữa chứ? Mười thanh bảo kiếm này được xưng danh là Tu Chân Giới Thập Đại Trấn Thế Tiên Kiếm. Ngự Không Kiếm trước mặt ngươi đứng hàng thứ sáu. Uy lực của nó còn vượt qua cả không gian và thời gian. Trong khi giao chiến, chỉ cần có thanh kiếm này trong tay, ngươi có thể tuỳ ý tiến đến, lùi đi mà đối phương không có cách nào nắm được hành tung...Hắc hắc! Thanh kiếm này mới chỉ xếp hàng thứ sáu thôi, ngươi thử nghĩ xem, chín thanh kiếm còn lại sẽ lợi hại thế nào?"

Hoa Lân bật cười nói: "Thanh kiếm này á? Nó là tiên kiếm sao? Ha ha ha..."

Lộ Á Phi vớ lấy một trái cây trên bàn, cắn một miếng nói: "Nói ngươi ngu dốt thì hết lần này đến lần khác ngươi không phục! Thanh kiếm này là đồ giả, ngươi

chẳng lẽ không nhận ra được? Lại còn muốn tranh cãi với ta nữa à?"

"Ách..." Hoa Lân nói: "Hoá ra là đồ giả, ngươi sao không nói sớm?"

Lộ Á Phi tự ái nói: "Thế mà ngươi còn trách ta được? Mười thanh tiên kiếm mà tụ họp lại một chỗ à? Ngươi tưởng ngươi là ai chứ? Trên đời này làm gì có trùng hợp như vậy?"

Hoa Lân buồn bực đáp: "Uy uy uy! Ta đâu biết chúng nó là kiếm tiên, ngươi rõ ràng cố ý muốn xỏ xiên ta mà!...Hừ! Xem ra, ta chẳng cần tranh cãi với ngươi, chỉ cần biết Hà Chiếu của ta mạnh hơn chúng là được rồi."

Lộ Á Phi chỉ về phía thanh kiếm đứng hạng đầu nói: "Ngươi sao thể, chẳng lẽ mau quên vậy ư? ...Trữ Tiêm Tuyết đã từng dặn, chỉ cần chiếm được Liệt Thiên Kiếm là có thể phá được cấm chú đang giam hãm nàng. Kia kìa! Nó là cái đứng đầu đó...Ta thật chán nói chuyện với ngươi"

Hoa Lân đành lảng đi, đột nhiên cất giọng ca ngợi Xích Dương Kiếm của Lộ Á Phi: "Đúng rồi, Xích

Dương Kiếm của ngươi cũng lợi hại phi thường, vì sao không được liệt vào Thập đại Tiên Kiếm?"

Sắc mặt Lộ Á Phi lập tức lộ vẻ đắc ý, nhưng cũng có chút ngượng ngùng: "Thanh kiếm của ta còn kém xa...Nhưng nếu thanh kiếm này thông linh, nó có thể cùng ta bổ trợ với nhau cùng tiến bộ. Cảnh giới của ngươi không ngừng gia tăng, ngươi sẽ nhận thấy bảo kiếm của mình ngày càng thuận tay, hơn nữa nó cũng dần dần hội tụ một sức mạnh lạ kì. Hà Chiếu Kiếm của ngươi chưa biết chừng còn có thể luyện thành tiên kiếm ấy chứ..."

"Ách..." Hoa Lân nghĩ hắn càng nói càng hoang đường, nhưng bỗng nhớ lại Hà Chiếu Kiếm có khả năng triệu hồi lôi điện, hiện tượng này đến giờ vẫn chưa giải đáp được. Biết đâu, trong tương lai, Hà Chiếu Kiếm thật sự sẽ siêu việt hơn những thanh kiếm trên tường kia nhiều! Ngẫm nghĩ đên đây, hắn lại hỏi: "Chẳng trách Xích Dương Kiếm của Lộ gia các ngươi vang danh thiên hạ, vậy hẳn nó thực sự thông linh phi thường?"

Mấy câu nói vừa rồi làm Lộ Á Phi nhíu mày chìm vào hồi tưởng quá khứ. Hắn buồn rầu nói: "Trên thế gian

này, có một môn phái mà toàn bộ bọn họ đều là cao thủ luyện khí. Hầu hết phi kiếm hay pháp bảo danh chấn bốn phương là do họ chế ra. Mà bọn họ đại đa số là người tu chân hoả hệ, trong Phần Âm Tông cũng có vài tên luyện khí tới cảnh giới tông sư...Lộ gia chúng ta cũng có danh tiếng trong giới luyện khí nhưng vì do Phần Âm Tông xuất hiện nên...Ài!"

Hoa Lân thấy hắn có chút thương cảm, đành cất lời an ủi: "Đợi chúng ta luyện thành "Phạm Mật Tâm Kinh", một ngày nào đó sẽ tính sổ với chúng"

Lộ Á Phi gật gật đầu rồi bỗng nghiêm mặt nói: "Không sai! Luyện thành "Phạm Mật Tâm Kinh" sẽ giúp gia tăng thực lực đáng kể nhưng có chuyện này ta vẫn muốn hỏi ngươi, bằng cách nào mà ngươi tu luyện đồng thời chân nguyên hỏa hệ cùng thủy hệ? Ngươi biết như vậy sẽ gánh chịu hậu quả thế nào không?"

Hoa Lân mặt toát mồ hôi dầm dề nói: "Ta đã nói rồi, tình huống lúc đó là bất khả kháng. Mà không có vấn đề gì nghiêm trọng chứ?"

Lộ Á Phi thật lòng lo cho hắn, vội hỏi: "Ngươi thật quá liều lĩnh đó, ngươi nên biết, chẳng cần Phần Âm

Tông đuổi giết, cứ thế này một thời gian nữa, tự bản thân cơ thể ngươi nổ tung mà toi đời. Bây giờ chỉ có biện pháp duy nhất là cứu Trữ Tiêm Tuyết ra, sau đó nhờ nàng ta thi triển đại pháp biến đổi chân nguyên, nếu không mạng ngươi không giữ nổi đâu!"

Hoa Lân thắc mắc: "Theo lời ngươi nói thì sự tình rất nghiêm trọng nhưng sao ta chẳng thấy cảm giác thuỷ hoả khắc kị nhau nhỉ?"

Lộ Á Phi mắng: "Đó là vì tu vi của ngươi còn non kém, nếu đạt tới Thanh Hư Kì, hai chân nguyên dung hợp thì...Hừ hừ..."

Đến đây Hoa Lân cũng bắt đầu mơ hồ hiểu ra, chỉ lẩm bẩm nói: "Ài...Theo nhận xét của ta, việc cứu Trữ Tiêm Tuyết so với sự tình bản thân ta còn khó khăn hơn, thật chẳng hiểu được ngươi có ý đồ gì mà nhiệt tình muốn cứu nàng vậy?"

Sắc mặt Lộ Á Phi biến đổi, đang định giải thích thì nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài vọng vào, biết Đổng Thiên Cừu đã trở lại nên triển khai ngay lời thoại mà lúc nãy hai người đã bàn bạc trước, hắn nói tiếp: "Ngươi lo việc đó đi ! Chúng ta nên sớm cung cấp thông tin xác thực về Thực Cốt Long cho hắn. Chỉ

có điều theo ý ta, hắn không quá khó khăn để đối phó với Thực Cốt Long đâu. Ngươi xem, hắn truyền thụ công phu "Luyện hoá" đã thấy lợi hại phi thường, nếu hắn dạy chúng ta thêm "Phân thân thuật" thì...hắc hắc hắc...Hai người chúng ta lại có thể tăng lên một cảnh giới."

Lộ Á Phi vờ hỏi: "Sao hắn lại tự xưng là Nhược Uyên của Thánh Thanh Viện nhỉ?"

Hoa Lân nói: "Điều này ngươi còn không rõ ư? Thực Cốt Long vốn là một loài tà ác, hắn muốn kiếm Thực Cốt Huyết, nếu hắn không tự xưng là cao thủ của Thánh Thanh Viện thì sao có thể nhờ người khác giúp đỡ được. Nhưng qua bộ dạng rất đỗi buồn phiền của hắn, ta nghĩ hắn hoàn toàn không phải hạng người xấu xa"

Lộ Á Phi hắc hắc cười nói: "Chẳng biết Thánh Thanh Viện rốt cục thực sự có kẻ nào tên là Nhược Uyên không nhỉ?"

Hoa Lân cũng cười nói: "Chắc có, bằng không hắn nào dám tuỳ tiện bịa ra?"

Lộ Á Phi: "Từ trước đến nay ta chưa hề nghe qua cái tên này bao giờ!"

Đến đây, Đồng Thiên Cừu bên ngoài cũng đẩy cửa đi vào, tiến đến nói: "Nhược Uyên vốn là một cao thủ hành hiệp trượng nghĩa, vì Nhược Phong, sư huynh của hắn giao cho hắn trấn thủ trên viện nên được rất ít ngươi biết tới!"

Lúc này, Lộ Á Phi đang gác hai chân lên bàn, thấy Đồng Thiên Cừu đẩy cửa vào liền thu chân lại nói: "A! Tứ...Tứ thúc đã về?"

Đồng Thiên Cừu cũng chẳng thèm để ý đến hành động vô phép của hắn, chỉ hỏi: "Kẻ kia rốt cục muốn tìm Thực Cốt Long với ý đồ gì nhỉ? Thực Cốt Huyết cũng có tác dụng gì đâu? Thật là kì quái!"

Hoa Lân vội vàng đỡ lời: "Hắn giải thích là có người thân bị giam hãm, muốn dùng Thực Cốt Huyết để cứu người, ta thấy thái độ của hắn rất lo âu nên chắc là thật"

Lộ Á Phi cũng lao nhanh đến, kéo tay Đồng Thiên Cừu thúc dục: "Tứ thúc! Thực Cốt Long xuất hiện nơi nào? Chúng ta đã đợi hơn một canh giờ rồi, nếu

không nhanh chóng quay lại Kì Long Thành báo tin cho hắn thì e rằng có người khác tranh mất!"

Đồng Thiên Cừu trầm tư suy ngẫm hồi lâu, thầm nghĩ hai tiểu tử này chắc chắn không đủ khả năng đối phó với Thực Cốt Long, xem ra đúng do người khác nhờ vả nên nói: "Ai! Ba mươi năm trước, ta gặp Thực Cốt Long ở Hắc Mang Tinh. Sau khi sự tình kia xảy ra, nghe nói "truyện tống trận" ở nơi đó cũng bị Thực Cốt Long phá huỷ mất rồi, bây giờ căn bản không có khả năng tới đó nữa rồi."

Lộ Á Phi sững sờ, lập tức cười khổ nói: "Hỏng rồi! Đã không cách nào qua được đó, người ta cũng chẳng trả thù lao cho mất!"

Hoa Lân vội hướng về phía Lộ Á Phi nháy mắt ra hiệu rồi nói: "Đâu nhất thiết phải thế, chỉ cần chúng ta nói cho hắn địa điểm là được rồi, vấn đề khác đâu cần lưu tâm!"

Ẩn ý của Hoa Lân là khuyên Lộ Á Phi đừng tỏ ra thất vọng quá mức nhưng gã này vẫn không hiểu ý, quay đầu lại hỏi Đồng Thiên Cừu: "Đồng Tứ thúc! Tu Chân Giới rộng lớn thế này lẽ nào chỉ có một con Thực Cốt

Long kia? Đã giúp thì giúp cho trót, người còn có cách nào không?"

"Ách..." Hoa Lân đến giờ mới biết, Lộ Á Phi đối với việc truy tìm Thực Cốt Long còn nóng ruột hơn cả mình rất nhiều. Hắn chợt hiểu ra ngọn nguồn vấn đề. Chỉ vì đối với người thường muốn từ "cảnh giới Nguyên Anh" đột phá tới "cảnh giới Thanh Hư" phải mất ít nhất cả trăm năm. Nhưng Lộ Á Phi lại được Trữ Tiêm Tuyết trợ giúp, trong vài ngày đã thành công mỹ mãn. Thử hỏi khắp Tu Chân Giới, nếu biết được ai chẳng kinh hoàng?

Thế nhưng Hoa Lân nào biết: tất cả những gì Lộ Á Phi nỗ lực thực hiện đều là vì một nữ nhân...

Trong lúc Lộ Á Phi đang chìm trong nỗi thất vọng tột cùng, sợ rằng trọn kiếp này cũng chẳng thể nào kiếm được Thực Cốt Long nữa thì Đồng Thiên Cừu bật cười ha hả nói: "Không sai! Còn có một con Thực Cốt Long nữa, nghe đồn xuất hiện trên vệ tinh thứ hai của Thần Cật Tinh Vực. Ta nghe thấy..."

Lộ Á Phi vô cùng mừng rỡ: "Tuyệt quá, Long Thiểu! Chúng ta lập tức trở lại tìm Nhược đại hiệp báo tin rồi còn nhận thù lao!"

Hoa Lân thấy hắn vui quá hoá khùng, cắt ngang cả lời của Đồng Thiên Cừu, ngao ngán lắc đầu, "dội cho hắn một gáo nước lạnh" nói: "Còn có cả kim khoáng nữa!". Hàm ý là đào khoáng mới là vấn đề cần giải quyết trước tiên.

Lộ Á Phi cười ha hả nói: "Đúng rồi! Bây giờ chúng ta đi đòi hắn tinh thạch...", nói xong kéo theo Hoa Lân chực bỏ đi.

Đổng Thiên Cừu lập tức ngăn lại: "Ăn uống một chút rồi hãy đi!"

Hai người kia đồng thanh hô lên: "Không cần!"

.....

Chương 24: CHÁNH DIỆN GIAO TRANH

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: TuLaDaiDe

Biên dịch: Thê tử TuLaDaiDe

Biên tập: Thê tử TuLaDaiDe

Nguồn: 4vn.eu

Nội dung ẩn tại http://4vn.eu :

Ra khỏi khu chợ đen, Hoa Lân nhăn mặt rầu rĩ nói: "Lộ thiếu gia, ngươi thật lòng muốn định đi đào khoáng ư?"

Lộ Á Phi hắc hắc cười: "Hết tiền thì phải đi đào khoáng, đây là việc làm nghĩa hiệp chân chính, chẳng lẽ ngươi không muốn?"

"Ách...Từ trước đến giờ ta chưa lần nào đào khoáng mà"

Lộ Á Phi trầm giọng khuyên nhủ: "Chuyện gì mà chẳng có lần đầu, chỉ là đào xới thôi mà, ngươi sẽ quen dần..."

Hoa Lân càng thêm choáng váng, vốn chẳng biết nên làm gì, giờ đành phó mặc cho Lộ Á Phi bảo làm gì thì làm cái đấy.

Cảnh sắc của Thiên Hồ Thành thật tráng lệ vô cùng, đại lộ rộng lớn kéo dài xa tít mù, hai bên đường buôn bán rất sầm uất. Nào là cửa hàng bán các loại thần binh lợi khí, nào là cửa hàng trưng bày bảo bối, pháp khí, lại còn cả hành quán cung cấp đủ loại tinh khoáng năng lượng nữa, đi một vào chiêm ngưỡng, đúng là Hoa Lân được một phen mở rộng tầm mắt.

Nhưng thoải mái chẳng được bao lâu, hắn bỗng nhận thấy có người theo dõi đằng sau, loại cảm giác lạnh gáy này khiến hắn cực kì khó chịu nên quay đầu nhìn lại. Thế nhưng Hoa Lân tuyệt nhiên không phát hiện được gì bất ổn, người đi đường thì đông nghịt, trang phục đến thái độ ai ai cũng đều cổ quái. Nếu đoán ai là người theo dõi mình, có lẽ cả cái Thiên Hồ Thành đều rơi vào tầm nghi vấn.

Đã đi qua ít nhất bảy, tám con phố, Lộ Á Phi cuối cùng cũng dừng lại, đập vào mắt Hoa Lân lúc này là một ngôi biệt thự cực lớn, cả sáu cảnh cổng lớn đều mở toang, dường như để phô trương thanh thế.

Hoa Lân nhìn nhìn tấm biển treo trên cao nói: "Quái lạ thật! "Liên hợp thương hội" cái tên này quen quá, như đã từng nghe ở đâu rồi..."

Lộ Á Phi bực mình nói: "Còn tự xưng mình là người tu chân gì nữa, tâm trí cứ để đâu đâu. Chủ tịch của Liên hiệp thương hội là Vạn Trấn Hàng, ngươi đoán xem hắn là ai nào?"

Hoa Lân mắng lại: "Điều này sao lại trách ta? Ta nào biết Vạn Trấn Hàng là ai đâu...Ách! Không biết thiếu gia nhà họ đã về chưa?"

Lộ Á Phi thấy hắn cố tình đùa cợt liền cả giận: "Xem ra, ngươi đúng là hết thuốc trị rồi!"

Hoa Lân gãi gãi gáy lắp bắp: "Thật xấu hổ quá...Ta vừa rồi mải nghĩ chuyện chính sự nên cũng không để tâm lắm. Đúng rồi, chúng ta vào hỏi xem Vạn Thu Hồng đã trở về chưa nhé?"

Lộ Á Phi lắc đầu đáp: "Theo ý kiến của ta, tốt nhất nên tránh gặp Vạn Thu Hồng thì hơn"

Hoa Lân gật gật đầu, quả thật bản thân mình đang có quá nhiều phiền toái, ngàn vạn lần không nên nhờ vả người khác nữa.

Lộ Á Phi rảo bước tiến tới cổng Liên hợp thương hội, Hoa Lân vội chạy theo kêu lên: "Uy! Chúng ta..."

Lộ Á Phi bất đắc dĩ, xoay người lại nói: "Ngươi nếu muốn đi đào khoáng thì mau lại đây!"

Hoa Lân đành phải theo vào, quả nhiên thấy toà Liên hợp thương hội này khí thế hùng tráng, chiếm diện tích hơn sáu trăm trượng vuông ngay tại mặt đại lộ. Với quy mô này, ở "Thủy thượng thành" của Thiên Hồ Thành mà nói thì thật phi thường, không bút nào tả xiết.

Hoa Lân không khỏi tán dương: "Liên hợp thương hội này so với Ô độ Hắc thị xem ra còn phát đạt hơn gấp mấy lần, quả nhiên không tầm thường"

Lộ Á Phi lắc đầu nói: "Ngươi lầm rồi! Trên danh nghĩa, Liên hợp thương hội vốn do mười thương gia tập hợp lại, bọn họ không thể so sánh với Ô độ Hắc thị được, thêm nữa, Ô độ Hắc thị đều có chi nhánh ở tất cả các tinh vực lớn, nói về quy mô thì vượt hẳn Liên hợp thương hội"

"Ách..." Hoa Lân không còn gì để nói, đành hướng cửa hàng trước mặt quan sát, chỉ thấy khách khứa người tiến kẻ lui đều vội vã, công việc kinh hoanh ở đây quả nhiên thập phần phát đạt. Thế nhưng không hiểu sao, Hoa Lân cảm thấy một đợt hàn khí truyền tới, dường như trong đám đông kia, đang có mắt ánh theo dõi mình.

Trong lòng Hoa Lân thực sự kinh hãi, không hình dung nổi kẻ đó là ai mà bám sát mình từng bước một, đến tận cả Liên hiệp thương hội này? Xem ra người này phải là một nhân vật thông minh tuyệt đỉnh.

Hoa Lân đưa tay giữ chặt lấy Lộ Á Phi, đang định thuật lại cảm giác của mình thì một gã tiểu nhị mặc

áo xanh thấy bọn họ bước vào, vội ra nghênh tiếp: "Chẳng hay hai vị khách quý cần gì? Ta có thể chọn giúp ngươi một, hai..."

Lộ Á Phi đương nhiên không nhận thấy vấn đề bất ổn kia, dõng dạc nói: "Ta cùng hắn đến đăng kí đào tinh khoáng, tiểu bằng hữu có thể bố trí giúp ta không?"

Tiểu nhị kia vội vàng cúi người hành lễ nói: "Oh? Đại sự này ta không thể quyết định được, mời hai vị đại sư theo ta ra phía sau..."

Tâm tư Hoa Lân giao động, thầm nghĩ hành tung của mình đã bị bại lộ, tại tinh vực này khó tránh được truy sát của Thánh Thanh Viện, chi bằng nhân cơ hội này lập tức đến Tinh Nguyên Tinh ẩn náu một thời gian. Chỉ cần tới được đó, một lần nữa phá hỏng "truyện tống trận", như vậy có thể tranh thủ thời gian mà chạy trốn. Vì vậy hắn không chần chừ thêm nữa, theo sau bọn Lộ Á Phi tiến vào phía hậu đường.

Lúc này tiểu nhị đã dẫn bọn họ vào tới hậu viện, men theo hành lang hướng tây mà đi. Nhất thời Hoa Lân bị cảnh vật bên trong làm cho ngây người. Chỉ thấy trong vườn trồng rất nhiều hoa lá cỏ cây, giờ đang mùa khai hoa nở nhuỵ, khắp vườn tràn ngập sắc

hồng rực rỡ. Trước khung cảnh này, tâm tư Hoa Lân trở nên thư thái hơn rất nhiều, không kìm nổi buột miệng tán dương: "Oa! Không hổ là Liên hợp thương hội, tại Thiên Hồ Thành này "tấc đất tấc vàng" mà còn sở hữu cả hoa viên rộng lớn nhường này. Ta quyết định thế này nhé, nhất định phải lưu trú ở đây thêm vài ngày mới được..."

Nào ngờ Lộ Á Phi khẽ huých hắn, nói: "Uy! Có lẽ ngươi phải thất vọng rồi. Ta cảm giác đằng sau có người theo dõi, ngươi không phát hiện được gì sao?".

Hoa Lân sửng sốt, không ngờ người này đã sớm nhận ra, chẳng trách hắn vội vàng muốn tới Tinh Nguyên Tinh.

Gã tiểu nhị dẫn đường không hỏi han gì hơn, lẳng lặng dẫn hai người xuyên qua hoa viên, hướng về toàn lầu bốn tầng phía xa xa đi tới. Còn chưa tiếp cận, đã thấy hiện diện bốn gã thủ vệ dáng vẻ lẫm lẫm đứng gác trên thềm đá.

Gã tiểu nhị áo xanh xoay người lại chắp tay nói: "Hai vị khách quý mời đứng bên ngoài đợi trong chốc lát, ta chạy đi mời Đằng tổng quản lại trắc nghiệm các

người." nói xong khom người bái biệt, bước vào trong lầu.

Cho dù cảnh sắc nơi đây thực sự làm mê lòng người, nhưng chờ đợi vẫn là một cảm giác khó chịu thập phần. Đặc biệt giờ đây đang bị người khác giám sát, cảm giác này càng làm bọn họ thêm sốt ruột. Họ chỉ hy vọng nhanh chóng tới được Tinh Nguyên Tinh, sau đó mới tìm biện pháp ứng phó.

Trong khi hai người bên dưới thềm đang đứng ngồi không yên thì từ đường mòn hai bên trồng toàn anh đào mé trái vọng lại bước chân người. Chỉ nghe thấy một âm thanh quen thuộc vang lên: "Ta đã nói không sao mà, cũng không cần các người ở bên bầu bạn, cứ bắt ta nằm mãi trên giường làm gì?"

Một nữ tử ôn nhu khuyên nhủ: "Thu Hồng sư đệ! Ngươi mới trở về, thương thế còn chưa lành. Giờ không nên đi lại nhiều, về nghỉ ngơi nhé?"

Giọng nói quen thuộc kia không nhịn được, lớn tiếng: "Về phòng nghỉ ngơi gì hả? Ta chưa chết được đâu, lúc này anh đào đang nở rộ, rạng rỡ, hai ngày nữa thì tàn hết còn đâu!"

Hoa Lân và Lộ Á Phi đều đưa mắt nhìn nhau, vẻ mặt bừng bừng xấu hổ.

Chỉ thấy có ba người từ bên phải chậm rãi qua, người ở giữa quả nhiên chính là Vạn Thu Hồng, đang bị thương.

Nữ tử bên trái là sư tỷ hắn, vận xiêm y màu xanh nhạt, cao cổ, bờ eo thon thả, dáng dấp quý phái, luôn toát lên vẻ nhu tình thật động lòng người. Nàng ta về diện mạo không thể so với Trữ Tiêm Tuyết, thuần khiết cũng không bằng Diệp Thanh, nhưng cử chỉ tao nhã, điềm đạm hiếm thấy.

Hoa Lân cùng Lộ Á Phi thật sự không ngờ, Vạn Thu Hồng thân mang trọng thương lại ra ngoài đi dạo nên không kịp trở tay.

Vạn Thu Hồng thì phản ứng khác hẳn, nhìn thấy bọn họ từ xa, đã tỏ ra hưng phấn cực kì: "A? Hai vị đại ca! Các ngươi tới thăm ta ư? Ha ha...Thu Hồng đã hồi phục nhiều rồi, cám ơn các người đã quan tâm!" nói xong định xông lên hàn huyên một hồi.

Lộ Á Phi và Hoa Lân lại càng ngượng ngùng, trong khi đó da mặt của Hoa Lân từ lâu vốn dày nổi tiếng,

hắn đột nhiên cười nói: "Ha ha! Được rồi được rồi, chúng ta đag chuẩn bị qua Tinh Nguyên Tinh du ngoạn, thuận đường ghé vào thăm ngươi một chút! Hắc hắc...

Nếu Diệp Thanh có mặt ở đây, chỉ cần nghe mấy tiếng "hắc hắc hắc" cười gian của Hoa Lân nhất định biết hắn điêu ngoa. Nhưng những người khác thì không hiểu được, Vạn Thu Hồng càng không nhiều lời, hắn hoan hỉ nói: "Ta biết các người sẽ không lẳng lặng ra đi mà, nhất định sẽ đến thăm ta mà! Ha ha..."

Sắc mặt Lộ Á Phi không ngừng biến đổi, muốn lảng sang chuyện khác, vội hướng tới nữ tử đứng cạnh Vạn Thu Hồng hành lễ mà nói: "...Thất lễ, thật là thất lễ, hai năm rồi không gặp lại, Thiển nhi sư tỷ ngày càng xinh đẹp"

Nữ tử kia chỉ cười nhạt, một mực nắm chặt lấy Vạn Thu Hồng nhất quyết không buông tay ra, cử chỉ của nàng thoáng vẻ rất giống Diệp Thanh. Trong lòng Hoa Lân không khỏi lại thấy chua xót.

Lộ Á Phi vội kéo hắn lại, giới thiệu: "Vị này là sư tỷ của Vạn Thu Hồng, tên là Hà Thiển Vận..."

Lúc này Hoa Lân mới nhận ra quả mình có chút thất lễ, thu ngay ánh mắt đang chằm chằm nhìn Thiển Vận lại, nói với Vạn Thu Hồng: "Thu Hồng huynh đệ mau vào trong nghỉ ngơi đi, nhìn thấy ngơi mạnh khỏe thế này là chúng ta yên tâm rồi...Bây giờ chúng ta có việc cần làm gấp, không tiện quấy rầy ngươi nữa."

Vạn Thu Hồng nào hiểu bọn họ giở trò quỷ gì, tức giận nói: "Rốt cục các ngươi đã gặp sự tình gì, không nói cho ta biết được ư?"

Lộ Á Phi khuyên nhủ: "Chờ ngươi bình phục hẳn, ta nhất định sẽ nói cho ngươi...", loại khẩu khí oang oang này của hắn làm tất cả đệ tử của Liên hợp thương hội bên cạnh đều nghe thấy hết.

Cũng may lúc này gã đệ tử áo xanh đã trở lại, dẫn theo hai người trung niên, hắn cất tiếng: "Hai vị có thể vào trắc nghiệm được rồi, "truyện tống trận" ở bên trong".

Một người trung niên chắp tay nói: "Ta là Đằng Hữu Hoà của Liên hợp thương hội, hai ngươi muốn đến Tinh Nguyên Tinh đúng không? Xin mời qua bên này!"

Sắc mặt Vạn Thu Hồng trở nên trắng bệch, hắn nhìn Lộ Á Phi nói: "Các ngươi hành sự nhanh thật! Sao không cho ta biết là muốn đến Tinh Nguyên Tinh?, thật ra cũng khó trách Vạn Thu Hồng hiểu lầm! Bằng hữu thân nhất của hắn tiến hành một chuyến du ngoạn nơi xa mà hắn không biết chút gì, bảo sao hắn chẳng tỏ ra bất mãn.

Lộ Á Phi cũng cảm thấy rất áy náy, thấp giọng nói: "Ài! Điều này...Nên giải thích thế nào nhỉ? Chúng ta gặp rắc rối. Sự tình là như thế này..."

Lộ Á Phi sắp xếp lại tình tiết, đang định giải thích rõ ràng một phen. Nào ngờ Hoa Lân chợt toàn thân chấn động, cắt ngang lời: "Ngươi không cần nhiều lời, phiền toái đã đến rồi kia kìa!", nói xong "Tranh" một tiếng rút ra Hà Chiếu Kiếm.

Lộ Á Phi sửng sốt, quả nhiên phát hiện đằng sau có hai cỗ khí thế cường đại xa xa ập tới, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy hai bóng đen xẹt ngang qua bầu trời, thần tốc lao đến chỗ bọn họ.

Hoa Lân lớn tiếng chửi: "Con mẹ nó, thì ra là Phần Âm Tông theo dõi chúng ta. Mau chuẩn bị động thủ..."

Lộ Á Phi cũng "Tranh" một tiếng rút bảo kiếm khỏi vỏ, còn chưa quyết định đánh hay chạy, thì hai bóng đen trên trời đã quăng ra hai món pháp bảo, một cái là quang cầu màu vàng nhạt, khi nó bổ xuống, trong phạm vi mười trượng đều nằm dưới tầm sát thương. Pháp bảo còn lại có hình dạng tựa một đoá sen, phát ra quang mang màu hồng đánh tới bọn Hoa Lân.

Bọn chúng động thủ cực nhanh, sự tình lại đột ngột diễn ra, những người hiện diện tại đương trường không ai kịp phản ứng. Lộ Á Phi lập tức vung tay, bảo kiếm cất lên một trận rồng ngâm động trời, phát tán trùng trùng sắc vàng, khó khăn lắm mới phòng hộ được đỉnh đầu.

Thế nhưng quang mang từ trên không chụp xuống uy lực khủng khiếp, cánh tay hắn nhất thời bị chém trúng, máu tươi phun trào ra. Hoa Lân không ngờ đối phương vừa xuất hiện đã thi triển sát chiêu, lại thấy kiếm trận phòng ngự của Lộ Á Phi lộ ra chút sơ hở nên lúc này chém ngược lên một đạo hồng quang.

Tốc độ xuất chiêu của hắn có thể nói nhanh như thiểm điện, phối hợp với Lộ Á Phi chống đỡ lại sức

tấn công của đối phương, khó khăn lắm mới che chắn được hết lỗ hổng.

Tất cả những người có mặt ở đây đều hoảng sợ, biến sắc mặt. Vừa nghe thấy ma đầu Phần Âm Tông xuất hiện, mọi người đồng loạt phản ứng tựa như ra tay hỗ trợ hai người kia. Nhưng chẳng biết vì sao tổng quản của Liên hiệp thương hội quên rút kiếm, lại còn kéo Vạn Thu Hồng lui lại phía sau mấy trượng, hiển nhiên không dám đắc tội với ma đầu Phần Âm Tông. Chỉ có Vạn Thu Hồng đang bị thương chợt hiểu hết thảy ngọn nguồn, định tiến lên trợ thủ, nhưng do hắn vết thương chưa lành, động tác chậm chạp nên bị Hà Thiển Vận bên cạnh ngăn lại.

Giữa màn hoả quang uy vũ, chỉ thấy sắc vàng chói mắt, bầu trời dường như tối sầm lại. Hai gã hắc y không chỉ huy động pháp bảo, mà phi kiếm trong tay xuất thủ cũng cực kì tàn khốc, "Tranh tranh tranh tranh..." đã đan thành một lưới kiếm quang từ trên bạt xuống. Hoa Lân cùng Lộ Á Phi dốc toàn lực chống đỡ với đối phương hơn mười chiêu, kiếm khí ngút ngàn làm cho mọi người buộc lui lại phía sau sáu trượng, xung quanh, hoa anh đào bị chấn nát, rơi lả

tả, bay lươn theo từng làn gió, cảnh tượng đương trường trở nên vô cùng tráng lệ và xảo diệu: pháp bảo của kẻ địch, cái thì màu đỏ nhạt, cái thì màu vàng lợt, cùng với kiếm quang của Hoa Lân và Lộ Á Phi xoắn chặt lấy nhau. Bốn loại quang mang này cùng giao thoa lẫn nhau làm sắc trời chuyển màu, cát bay đá nhảy, tiếng kim loại va chạm không dứt bên tai.

Đằng Hữu Hoà tựu chung vẫn bàng quang, vẻ mặt ung dung nói: "Sao lại thế này được? Lộ Á Phi đã đột phá vào cảnh giới Thanh Hư, rốt cục hắn tu luyện thế nào mà thành tựu nhanh vậy?"

Vạn Thu Hồng vội la lên: "Nhìn xem kìa! Bọn họ cũng sắp chịu không nổi rồi! Mau ra tay hỗ trợ đi!"

Đằng Hữu Hoà lắc đầu nói: "Chưa chắc đã bại!...Hơn nữa, kiếm pháp của thiếu niên kia cực kì cổ quái, phảng phất như là một loại kiếm pháp cổ xưa, ta tin chắc nhất định hắn còn có tuyệt chiêu!".

Cũng khó trách hắn nghĩ vậy. Dựa vào thực lực của Hoa Lân và Lộ Á Phi, có thể trụ vững trước công phá của Phần Âm Tông làm bọn họ không khỏi ngạc nhiên. Chỉ có điều nếu người nào tinh ý sẽ phát hiện

được ngay hai người kia sắp nguy cấp đến nơi. Tu vi của hai gã hắc y này rõ ràng đã vượt qua Thanh Hư Kì, hơn nữa lại có hai món pháp bảo hỗ trợ, Hoa Lân cùng Lộ Á Phi khó lòng chống đỡ lâu được.

Chỉ nghe một trong hai gã hắc y trầm giọng: "Xem chiêu!"

Hai tên ma đầu Phần Âm Tông này rốt cục cũng xuất chiêu sát thủ, một đoá sen đỏ rực như lửa đột nhiên nở tung trên mặt đất, trương rộng trước tầm mắt mọi người.

Bọn người đang vây quanh xem trận đấu lại thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ chỉ cần hai người Lộ Á Phi bỏ mạng thì có lẽ mình chẳng phải lưỡng lự ra tay hay không. Nhưng đúng lúc ai cũng tưởng tử thần đã đến bên Lộ Á Phi và Hoa Lân, cục diện lại đột nhiên đại biến. Lộ Á Phi hét lớn một tiếng: "Kim Quang Trảm!"

Xích Dương Kiếm trong tay hắn bỗng bắn ra quang mang chói mắt, một màn kiếm quang mãnh liệt lao thẳng đến một gã hắc y xa xa, mọi người không nhịn được đồng thanh hô to một tiếng, tưởng rằng thế cục có thể lập tức nghịch chuyển nhưng đáng tiếc gã hắc y dễ dàng tránh khỏi. Tâm thần Lộ Á Phi buồn rầu

khôn tả, chiêu này đã dốc toàn bộ năng lượng trên thân kiếm, bây giờ tuyệt chiêu đã xuất ra mà chẳng thu được hiệu quả gì, bảo sao hắn không nản?

Mọi người đều nghĩ thế là xong. Hoa Lân liền tận dụng thời cơ này, hét lớn một tiếng: "Ngưng!"

Một khối đá lạnh giá cực độ đột nhiên ngưng tụ thành, Hoa Lân thuận thế vung lên, nhất thời hơi nước trong vòng hơn mười trượng đều bị hút tới, hơn nữa do nội lực hắn phát động, trên không trung xuất hiện một "băng tiêm trụ"(cây cột băng có đỉnh nhọn) khổng lồ. Chỉ thấy khối băng sắc bén kia tựa như một mũi tên, nhằm gã hắc y đối diện vọt tới. Mọi người lại phá lên một trận kinh hô, chiêu "Băng phong trụ" này đúng là thủ pháp đặc thù của Thánh Thanh Viện, bọn họ không rõ thế nào mà Hoa Lân lại học được.

Họ không biết rằng "Băng phong trụ" này đều là do Hoa Lân vào trận mới tuỳ ý huy động. Bởi vì lúc đó hắn nghĩ tất cả người của Phần Âm Tông đều tu luyện hoả hệ, vậy dùng thuỷ để khắc chế hoả có thể sẽ đối chọi lại chúng, rồi thừa cơ cùng Lộ Á Phi cướp đường mà chạy. Nhưng hắn đã nhầm! Cơn bão tuyết

này tuyệt nhiên không gây được khó khăn gì cho đối phương, trong khi đó, gã hắc y mặc dù khá kinh ngạc nhưng cũng kịp vung tay lên chặn đứng hoàn toàn công kích của Hoa Lân.

Hoa Lân đang định kéo Lộ Á Phi đào tẩu thì gã hắc y còn lại đã lao tới chặn đường. Một mảng hồng quang lại từ trên đầu chụp xuống, bọn họ hoảng hồn vội nhấc kiếm kháng cự, "Đinh đinh đinh đinh..." hai bên lại lao vào tử chiến, giờ đây mọi người bắt đầu cảm thấy bội phục thực lực của Hoa Lân cùng Lộ Á Phi.

Nhưng ai có thể nghĩ rằng, bọn họ đã thực sự thất thế lắm rồi, tu vi kém hơn đối phương một bậc, không muốn nhận thua cũng không xong.

Thời điểm này, tình thế lại có biến chuyển kì diệu. Nguyên vì Đằng tổng quản của Liên hiệp thương hội thấy Hoa Lân thi triển "Băng phong truỵ" nên đoán bọn họ có quan hệ với Thánh Thanh Viện. Suy nghĩ kĩ lưỡng, nếu hai người kia bỏ mạng tại Liên hiệp thương hội thì nhất định "Thánh môn" sẽ đến hỏi tội. Vì vậy hắn hét lớn: "Mọi người xông lên!"...

Chương 25: THẾ SỰ NAN LIÊU

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: Tepga

Biên dịch: inetd82

Biên tập: mayphieulang

Nguồn: 4vn.eu

Nội dung ẩn tại http://4vn.eu :

Hai bên giao chiến ác liệt lập tức thu hút rất đông đệ tử "Liên hợp thương hội" đến xem. Khi bọn họ nghe thấy Đằng tổng quản hô "Lên!", đương nhiên phải dốc sức ra để cứu người.

Hoa Lân và Lộ Á Phi hai người rốt cục có thể thở được, đòn tiến công của hắc y nhân quả nhiên bị những người khác chế trụ. Lộ Á Phi đang lúc nghĩ thầm cuối cùng cũng giữ được tính mệnh, chợt nghe bên ngoài có tiếng người quát lớn: "Tất cả dừng tay lại cho ta!"

Tiếng quát này quả nhiên hữu hiệu. Tất cả mọi người đều sửng sốt, sững sờ, cả Đằng tổng quản và đệ tử Liên Hợp thương hội đều ngưng chiến, ngay cả Hoa Lân và Lộ Á Phi cũng đều muốn rút lui. Nhưng họ

vạn lần không thể nghĩ rằng hai gã hắc y nhân vẫn không hề có ý định dừng tay mà lại càng tấn công điên cuồng, trông bộ dạng muốn bắt chúng thực sự là bất khả thi.

Tình hình này thực sự có điểm quái dị....

Có người hô tạm dừng, nhưng có người vẫn không chịu dừng tay. Hoa Lân và Lộ Á Phi thiếu chút nữa tức giận đến hộc máu, tình thế đương trường lập tức lật ngược. Lúc này đệ tử Liên Hợp thương hội đột nhiên lùi lại, mở ra một khoảng đất trống, thành ra như đang xem cuộc giao tranh...

Hoa Lân tuy đang ra sức xoay sở, kháng cự nhưng cũng cố nhìn xem ai đã kêu gọi dừng tay...Chỉ thấy một gã bạch y kiếm khách đứng ở bên ngoài vòng tròn, trên lưng đeo trường kiếm, trước ngực thêu một đóa thủy tiên tinh xảo, trông bề ngoài đúng là người của Thánh Thanh Viện. Người này quả nhiên khí thế không nhỏ, chỉ tùy tiện đứng yên đã có một áp lực vô hình nhiếp trụ mọi người ở đương trường...

Lúc này hắn mới chậm rãi giải thích: "Mọi người đừng quản xen vào giữa cuộc chiến, bởi vì hai bên đánh nhau đều không phải là người tốt đẹp gì cả!

Trong đó thì hai gã hắc y nhân ta không nói làm gì, bọn họ đương nhiên là công địch của thiên hạ, ma đầu Phần Âm Tông. Còn bên kia thì là đào phạm của thất đại thánh môn. Chúng ta cứ đứng một bên xem cuối cùng ai thắng ai thua?"

Hoa Lân và Lộ Á Phi vẫn đang không ngừng ngăn cản thế công của hắc y nhân, lại nghe thấy tên vô sỉ của Thánh Thanh Viện nói như vậy, lửa giận không thể phát tiết ra, yết hầu thực sự thiếu chút nữa là thổ huyết. Hai gã hắc y nhân kia nhân cơ hội đó lại càng sử dụng phi kiếm và pháp bảo tấn công mãnh liệt, bất kể tính mạng khống chế toàn cục...

Hoa Lân rốt cục cảm thấy tuyệt vọng, nhìn tình hình này, có lẽ kể cả đầu hàng cũng không giữ nổi tính mạng. Hắn toàn thân đột nhiên chấn động, lờ mờ nghĩ có điểm không đúng, nhưng dù vậy thì hắn cũng không có thời gian để suy nghĩ...

Đúng lúc này đột nhiên có giọng một nữ tử từ bên ngoài quát: "Lộ đại ca! Truyền tống trận ở đại sảnh đã chuẩn bị xong, các ngươi mau trốn đi..."

Mọi người đều cảm thấy sửng sốt! Bởi vì bọn họ chỉ nghe tiếng mà không thấy người, không khỏi cảm

thấy kinh ngạc. Đồng thời, mọi người cũng nghĩ rằng Hoa Lân và Lộ Á Phi lúc này đã là cường nô chi mạt, cho dù có đường cũng chưa chắc đã chạy thoát được...

Sự việc phát triển thường là ngoài ý muốn của người ta!

Hoa Lân có chút không dám tin vào tai mình, hắn khốn khổ chờ đợi cơ hội, rốt cục cũng đã tới! Nãy giờ hắn vẫn kiên nhẫn cam chịu không để ngọn lửa trong cơ thể bộc phát ra, đó là bởi vì biết rõ rằng, vô luận mình trốn đến nơi nào, hắc y nhân nhất định có thể lập tức đuổi tới. Hơn nữa cho dù có trốn khỏi hắc y nhân kia thì Thánh Thanh Viện khẳng định cũng sẽ không buông tha mình. Vì vậy, tất cả hy vọng của hắn đều ký thác ở một kỳ tích xa vời. Chính là hắn hy vọng Vạn Thu Hồng có thể giúp mình mở truyền tống trận ra! Nhưng hy vọng này thực sự quá mỏng manh, hắn thậm chí không thể nhắc cho Vạn Thu Hồng được bởi vì điều này sẽ mang phiền toái đến cho Vạn Thu Hồng. Nhưng giờ đây kỳ tích cũng đã xuất hiện.

Lúc này, mọi người đều thở dài, bọn họ đều nghĩ rằng Hoa Lân kia chắc chắn sẽ chết trong nháy mắt, căn

bản không một ai tin rằng kỳ tích có thể tái hiện lần nữa...

Trên mình đầy vết thương, Hoa Lân đột nhiên cười như điên dại, chống trường kiếm quát lớn: "Thiên bất tuyệt ngã..." (trời không tuyệt ta), nói xong, một ngọn lửa nóng cháy mãnh liệt đánh về phía hắc y nhân, thanh thế này đủ để khán giả trước mặt phải lùi xa ba xá, nhiệt độ bốc cao đủ để đốt cháy hết thảy mọi thứ. Điều này làm cho mọi người phát sinh ảo giác, tưởng rằng nhìn thấy chiến thần tái thế...

Hắc y nhân kia kinh hãi thất sắc khi phát hiện một dòng lửa cháy bỏng đang lao đến với nhiệt độ không thể ngăn cản được. Hắn vội vàng bạt không phóng ra, phản ứng thần tốc phi thường, nhưng biến hóa này thực sự ngoài ý liệu cho nên hắn vẫn chậm một bước. Tuy tránh được thân thể nhưng không thể né được hai chân, hắn cảm giác dưới mắt cá chân từ từ mất tri giác...

Nhưng hắn dù sao vẫn là cao thủ hiếm có, dù hoảng sợ nhưng phi kiếm trong tay vẫn phản lại một kích, một thanh hàn quan lòe lòe từ phi kiếm thoát ra, "sưu" một tiếng đón ngọn lửa nóng cháy, trước ánh

mắt mọi người, thiểm điện nhằm hướng bụng Hoa Lân bắn tới...

Tất cả mọi người đều kinh hô, giọng nữ tử càng hét lên thất thanh! Bọn họ vạn vạn lần đều không nghĩ được cuối cùng lại lưỡng bại câu thương thế này. Chỉ thấy ngọn lửa của Hoa Lân đã đi qua hai chân hắc y nhân, còn phi kiếm của hắc y nhân cũng đồng thời bắn vào thân thể Hoa Lân. Nhưng bọn họ đều không ngã xuống...

Hoa Lân không để ý đến thương thế bản thân, kiếm chỉ trường không, lớn tiếng quát: "Phong, vân, ngự, lôi, thuật..."

Đây là Hoa Lân định sử dụng cửu đích chiêu thức. Trong tức khắc, trong trường đột nhiên phát khởi một trận cuồng phong, mây đen ùn ùn kéo tới bao phủ bầu trời. Hắc y nhân còn lại thấy tình thế không ổn, lập tức dùng trường kiếm đánh thẳng vào sườn phải Hoa Lân. Nhưng Lộ Á Phi cũng ăn ý phi thường, liều mạng dùng tia khí lực cuối cùng, đẩy bật hắn ra.

Trong nháy mắt, mây đen đã che hết tầm mắt, hai đạo thiểm điện (tia chớp) chói mắt xẹt qua phía chân trời, khi mọi người còn chưa kịp phản ứng thì tia

chớp đã trực tiếp nhắm mũi kiếm của Hoa Lân mà tới.

Không ai có thể hình dung được điều này và lúc đó thực sự kinh hãi, chỉ thấy tiếng sấm "oanh long long" làm sôi sục khí huyết của mọi người, mũi kiếm của Hoa Lân nhanh chóng hoành dẫn, hai tia thiểm điện phân chia hai hướng, một đạo lao thẳng tới hắc y nhân bên phải, một tia chớp không ngờ lại bắn về bạch y kiếm khách phía xa xa...

Bạch y kiếm khách kia đúng là đệ tử Thánh Thanh Viện! Thấy tình thế bất ổn, đang chuẩn bị phong tỏa đường lùi của Hoa Lân, nhưng hắn vạn vạn lần cũng không ngờ rằng Hoa Lân lại lấy hắn làm mục tiêu công kích. Nhìn thấy thiểm điện từ xa bắn tới đã khiến hắn cảm thấy lạnh người...

Lúc này, điện quang chói mắt đã đánh tới trước mặt, hắn tự thị thân phận, chết cũng không chịu lăn sang bên cạnh. Cho nên hữu chưởng lập tức tạo ra một tầng phòng hộ nhàn nhạt chắn trước người. Tu vi của hắn quả nhiên phi thường lợi hại, tia chớp này mặc dù cường đạo nhưng chỉ khiến toàn thân hắn run rẩy vài cái, một lát sau lại khôi phục bình thường...

Nhưng thế này đã quá đủ...

Thiểm điện đến nhanh, đi còn nhanh hơn. Phút chốc mây đen tan hết, mọi người định thần nhìn lại thì không còn thấy ai trong trường nữa. Không những bóng dáng của Hoa Lân và Lộ Á Phi bặt tăm mà ngay cả hai tên hắc y nhân và đệ tử Thánh Thanh Viện cũng đều biến mất một cách vô hình.

Lúc này trong đám người đứng xem cuộc chiến, có một thân ảnh mảnh dẻ, hướng về Vạn Thu Hồng cảm kích gật đầu. Thừa lúc mọi người không chú ý, kiều ảnh nhoáng lên, biến mất vô ảnh vô tung...

Khi mọi người vẫn còn chưa kịp phản ứng thì "phanh" một tiếng nổ, vách tường đại sảnh đột nhiên bị vỡ một mảng lớn. Một hắc y nhân ôm đồng bọn bị thương vọt đến, lập tức bước lên trên phi kiếm, hốt hoảng bay vọt lên bầu trời chạy trốn.

Ngay sau đó, trước mắt mọi người lại có bóng trắng nhoáng lên, đệ tử kia của Thánh Thanh Viện quả nhiên đuổi tới, hướng về phía hai gã hắc y nhân đang chạy trối chết trên không trung mắng lớn: "Hừ! Cẩu tặc Phần Âm Tông, lần này xem như các ngươi chạy nhanh, lần sau không có dễ dàng như vậy đâu!"

Diễn biến này xảy ra quá nhanh, đến nỗi đệ tử Liệp Hợp thương hội tất cả mọi người đều đứng xem nhưng hầu như không biết đã xảy ra chuyện gì. Đằng tổng quản phản ứng trước hết, hắn hướng bạch y nhân cẩn thận hành lễ nói: "Tại hạ là Đằng Hữu Hòa của Liên Hợp thương hội, chẳng biết vị thượng tiên này xưng hô thế nào?... Ngài có phải là môn hạ Thánh Thanh Viện?"

Mọi người cùng nhìn về phía hắn, chỉ thấy bạch y kiếm khách này trông thập phần anh tuấn, nhưng lại có một thân sát khí quá mức hùng hậu, bảo kiếm sau lưng vẫn đang kêu "ngâm ngâm...", hiển nhiên đã rút ra khỏi vỏ.

Hắn lạnh lùng nói: "Không sai! Ta là Nhâm Vi thủ tọa Mậu Tinh Vệ của Thánh Thanh Viện! Lần này các ngươi bị tổn thất, ta sẽ hoàn toàn chịu trách nhiệm. Ta phải lập tức truy nã hai gã đào phạm vừa rồi, thỉnh các ngươi khẩn trương mở truyền tống trận!... Mau lên!"

Vừa nghe đại danh Nhâm Vi, tất cả mọi người đều choáng váng. Hắn chính là tam đại đệ tử Thánh

Thanh Viện, tại phiến Long Thần tinh vực, danh vọng của hắn là hiển hách nhất.

Đằng Hữu Hòa sao dám có chút nghi vấn? Chỉ có thể gật đầu, nhưng hắn đột nhiên phát giác đám đệ tử đứng xem nãy giờ vẫn chưa tản đi, cảm thấy như vậy rất mất mặt, vì vậy quay ra lớn tiếng với bọn họ: "Các ngươi đều ở chỗ này làm gì? Còn không đi làm việc đi?"

Đám đệ tử vừa rồi được xem một trận đánh nhau tráng liệt, trong lòng đều hưng phấn dị thường, còn đang tranh luận với nhau, thấy tổng quát nổi giận đành phải hậm hực rời đi.

Đằng Hữu Hòa thấy tất cả mọi người đi khỏi, lúc này mới cung kính nói: "Thượng tiên, mời đi theo ta..."

Nhâm Vi cũng không nói nhiều, cùng hắn quay lại đại sảnh. Chỉ thấy ở giữa đại sảnh quả nhiên có một toàn truyền tống trận đặc biệt.

Đằng Hữu Hòa dừng lại trước mặt, cúi người đổi tới đổi lui trên ba pháp bàn, sau nửa ngày, trên trán hắn bắt đầu đổ mồ hôi, nói: "Ai! Chậm một bước, truyền

tống trận đi Tinh Nguyên Tinh đã mất hiệu lực... ta thực sự vô năng vi lực!"

Nhâm Vi vẻ như đã sớm biết kết quả, lạnh lùng nói: "Oh? Phải thế không?... Vậy lại phải phiền toái ngươi một chút, nói cho ta biết sao để đến Tinh Nguyên Tinh? Được chứ?"

Đằng Hữu Hòa do dự một chút, nghĩ thầm : Nói cái gì mà muốn ta hỗ trợ? Thái độ ngươi bây có khác gì như đang ra lệnh cho ta. Trong lòng nghĩ như vậy nhưng miệng hắn lại trả lời: "Được, được chứ! Bất quá việc này ta phải bẩm báo hội trưởng mới được, người chịu khó chờ một chút..."

Nhâm Vi trầm nét mặt, vốn định nổi giận, nhưng hắn dừng lại một chút, rốt cục nhẫn nại ghìm lại. Cũng bởi vì hắn cũng biết Truyền tống trận này cực kỳ không đơn giản. Nó chính là trung tâm bí mật nhất của Liên Hợp thương hội. Truyền tống trận này và truyền tống trận công cộng mà mọi người vẫn sử dụng không hề giống nhau, bởi vì nó chỉ có thể đi trước một địa phương thần bí, chính là Tinh Nguyên Tinh.

Nghe nói, cho tới bây giờ không ai biết Tinh Nguyên Tinh ở nơi nào, bởi vì tinh cầu này sản xuất tinh quáng, tầm quan trọng của nó bình thường đều được công nhận là thông tin tuyệt mật. Nếu không cẩn thận bị người thường biết, chỉ sợ tinh thạch lập tức sẽ bị cướp mất hết.Việc này đối với Tu chân giới mà nói thì chẳng phải là sự tình gì tốt đẹp cả.

Cho nên dù Nhâm Vi thân phận cao quý thế nào cũng đành phải chờ đợi một chút. Hơn nữa truyền tống trận đã bị hỏng, như vậy thì "đào phạm" của hắn cũng không thể thoát đi được.

Ít nhất thì hắn cũng cho là như vậy.....

Chương 26: TỰ CƯỜNG CHI LỘ

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: Tepga

Biên dịch: inetd82

Biên tập: mayphieulang

Nguồn: 4vn.eu

Nội dung ẩn tại http://4vn.eu :

Lại nói Hoa Lân và Lộ Á Phi hai người liều mạng dùng tia khí lực cuối cùng, thừa lúc mây đen bao phủ, sấm sét rung trời đã nhanh chóng cùng tiến vào đại sảnh truyền tống trận của Liên Hợp thương hội. Quả nhiên truyền tống trận đã được người nào đó khởi động rồi

Tại trung ương của trận, có một vòng huyền phù u ám trên thông đạo, đối diện phảng phất như một hắc động phệ nhân (hút người). Nhưng Hoa Lân và Lộ Á Phi đã không còn đường lùi, vì ngay sau lưng tiếng kiếm ngân đã vang lên, bọn họ không chút do dự liền tiến vào. Cùng lúc đó, một đạo kiếm phong đuổi đến, nhưng Hoa Lân đã sớm có phòng bị, tay phải hướng về phía sau bắn ra một tảng băng điện lớn. Chỉ nghe "đinh đinh đang đang..." ầm ĩ một trận, kẻ đuổi theo rốt cục cũng phải dừng bước. Theo sát bạch quang chợt lóe, thân ảnh của họ cùng với thông đạo đã sớm biến mất vô ảnh vô tung. Vào trong truyền tống trận, bọn họ cảm giác thân thể mình bị một lực cường đại hút về phía xa, thậm chí thấy thân thể của mình biến thành một hư ảnh. Phía trước xuất hiện một xoáy lốc khổng lồ, xung quanh tối đen, sâu hun hút, phảng phất một tia phóng xạ. Khi bị hút vào lốc xoáy, Hoa

Lân liều mạng ôm bụng, mặc dù phi kiếm của hắc y nhân kia bị ngọn lửa Phần Tinh Luân tiêu hủy nhưng cũng đã bắn vào thân thể hắn. Chỉ kỳ quái là thanh kiếm kia tịnh không có nhập vào cơ thể mà lại biến mất vô ảnh vô tung. Hoa Lân không biết rốt cục vì sao lại thế nhưng cũng không kịp nghĩ nữa bởi cơn đau đầu choáng váng ập đến do mất máu quá nhiều. Hắn khẩn trương xét vạt áo bắt đầu quấn quanh người, Lộ Á Phi lại đột nhiên lớn tiếng hô bên tai hắn: "...."

"Cái gì?" Hoa Lân tịnh không nghe được âm thanh nào, vì vậy quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy Lộ Á Phi đang phồng hai gò má, há rộng miệng nói một thôi một hồi, Hoa Lân lắc lắc đầu nói: "Ngươi rốt cục là đang nói cái gì thế?"

Hai người cùng sửng sốt, rồi Lộ Á Phi phản ứng ngay lập tức do hắn đã biết tốc độ vận hành bây giờ so với tốc độ tia chớp còn nhanh hơn vô số lần. Thần sắc hắn đột nhiên thập phần ngưng trọng, quay về phía Hoa Lân hoa chân múa tay, thực hiện nhiều tư thế kỳ quái, hơn nữa còn vận khởi toàn thân chân nguyên, ý bảo Hoa Lân và mình cùng làm như vậy. Ý tứ của hắn

kỳ thực rất đơn giản, muốn Hoa Lân ngưng tụ toàn thân chân nguyên, chuẩn bị kháng cự lại sức mạnh khổng lồ của ngoại giới! Nhưng Hoa Lân căn bản không hiểu, làm cho Lộ Á Phi lo sợ chết khiếp.

Cũng may khả năng nhìn thái độ người khác của Hoa Lân không tệ, từ vẻ mặt khẩn trương của Lộ Á Phi đoán rằng phía cuối thông đạo nhất định hung hiểm vạn phần. Hắn tâm niệm vừa động, vội vàng thôi động ngọn lửa còn dư trong cơ thể, miễn cưỡng bố trí bên ngoài cơ thể một tầng bảo hộ màu đỏ nhạt.

Vừa lúc đó thì chỉ thấy phía trước đột nhiên sáng ngời, "Sưu!" một tiếng, hai người đã đi tới một "thế giới" khác.

A! Hoa Lân rên lên một tiếng, bành trương lực ở ngoại giới này quả nhiên không vừa, thân thể như muốn tự phát nổ. Cũng may hắn là người tu chân, đã vận khởi chân nguyên chống cự nên miễn cưỡng có thể chống đỡ được. Phóng nhãn nhìn lại, Hoa Lân lập tức bị cảnh sắc trước mắt dọa cho nhảy dựng lên...

Chỉ thấy mình đang đứng trên một đỉnh núi cao chót vót, xung quanh đều là vách núi cao ngàn trượng, từng ngọn núi như những lưỡi dao sắc nhọn vươn

lên chọc thủng bầu trời, khắp nơi đều là nham thạch màu nâu xa khuất tầm mắt. Nhìn chỗ này, căn bản là không thấy có thực vật nào cả...

Hoa Lân trong lòng khiếp sợ, đương nhiên không thể nói được câu nào, quay đầu nhìn lại Lộ Á Phi, chỉ thấy hắn đang ở trong truyền tống trận "binh binh bang bang" chém lung tung một trận, trong nháy mắt truyền tống trận đã bị phá vỡ thành bảy tám mảnh. Hoa Lân giật mình hỏi: "Ngươi... ngươi làm thế để làm gì?"

Lộ Á Phi cũng bị thương khắp người, sau khi đập phá lung tung, ngay lập tức mệt mỏi ngồi xuống đất, thở hổn hển nói: "Ngươi thông minh như vậy... có thể đoán được không?"

Hoa Lân đương nhiên hiểu được dụng ý của hắn, thực sự bội phục tính quyết đoán đó, đang muốn vỗ vai hắn hai cái, lại đột nhiên thấy bụng đau nhức một trận, sự vật trước mắt đột nhiên bắt đầu mơ hồ. Ngay sau đó là một trận thiên toàn địa chuyển, phảng phất như trời đất đảo lộn.

Hắn mau chóng dùng Hà Chiếu Kiếm "Tranh" một tiếng chống xuống đất, lúc này mới đứng vững không để thân thể ngã xuống đất.

Lộ Á Phi đứng lên một chút, bất an hỏi: "Ngươi không sao chứ?"

Hoa Lân toàn thân đã thoát lực, chậm rãi nằm xuống đất, thở hổn hển nói: "Hô... hô...! Ta tạm thời còn chưa chết được, bất quá ta thực sự quá mệt mỏi, tầng phòng hộ có lẽ cũng không chống đỡ được nhiều!... ai! Địa phương quỷ quái này, ngay cả không khí cũng không có, may mà ta đã vượt qua tích cốc kỳ cảnh giới, nếu không thì đã chết rồi!"

Lộ Á Phi thấy hắn sắc mặt trắng bệch vội nói: "Không được, ngươi dù thế nào cũng phải cùng ta đi xuống!... Nếu ngươi chết, những cố gắng của ta không phải là uổng phí sao?"

Hoa Lân cười cười, ngửa mặt nằm trên một tảng đá, trong lòng cảm thấy bất lực. Cảm giác này xuất hiện khiến hắn nhận ra rằng bản thân mình thực sự sắp không trụ nổi và một khi nằm ngủ có thể sẽ không còn dậy nổi nữa.

Nhưng thâm tâm hắn không cam lòng, vì vậy lại nhớ tới chuyện cũ. Khuôn mặt tươi cười của Diệp Thanh cùng với thân ảnh của Thượng Quan Linh cứ lúc ẩn lúc hiện trước mắt. Đột nhiên cả người hắn run lên, rốt cục nhớ tới tình cảnh Thượng Quan Linh, nếu chính mình chết đi, có thể sẽ chẳng ai biết nàng rơi về đâu. Vì vậy liều chết gắng gượng ý chí của mình, miễn cưỡng trợn to hai mắt, hắn đột nhiên phát hiện bầu trời sao xinh đẹp lạ thường, so với bầu trời quê nhà ít nhất phải sáng rõ hơn gấp một trăm lần và dường như cả bầu trời sao cũng đang sà thấp xuống thật gần...

Hoa Lân đột nhiên chấn động, vừa rồi hắn thiếu chút nữa là đã đi gặp "sao". Lúc này cảm giác bất ổn, hắn vội vàng trấn tĩnh tinh thần, không nghĩ lung tung nữa, bèn nói: "Lộ đại thiếu gia! Ta có một vấn đề muốn hỏi ngươi, vì sao..... ngươi lại muốn giúp ta?"

Lộ Á Phi cũng nằm xuống bên cạnh hắn nói: "Ai!... bởi vì vận mệnh chúng ta căn bản là giống nhau. Ta nhớ rõ đã từng nói với ngươi, Lộ gia chúng ta vốn là thể chất "Hỏa hệ" trời sinh. Mười lăm năm trước, ta vì không cẩn thận đã vướng vào vòng xoáy của Phần

Âm Tông, tận mắt chứng kiến Thánh Thanh Viện vì tranh đoạt đã cùng cha ta đã đánh nhau đến thiên hôn địa ám. Ta khi đó có một điểm thấy kì lạ: Thánh Thanh Viện tịnh không có hảo ý bảo vệ cha ta, bọn họ chỉ là hết sức muốn ngăn cản Phần Âm Tông đắc thủ mà thôi. Bọn họ hạ thủ thật không lưu tình!... Ta thực sự không hiểu đạo lý trong đó cho nên muốn tìm hiểu rõ ràng. Mà ngươi, nói không chừng có thể giúp ta giải khai cơn mê này..."

Đương nhiên Lộ Á Phi tịnh hoàn toàn không chỉ vì điểm này, nhưng lý do này rất có sức thuyết phục.

Hoa Lân trong lòng kích động, giống như có gì xoay chuyển trong đó nhưng cụ thể là gì thì nhất thời không thể diễn giải được rõ ràng. Hắn nhớ lại khi mình bị bắt, Thánh Thanh Viện và Phần Âm Tông vì cướp đoạt mình, gã Nhược Phong ấy quả nhiên không để ý gì đến sinh tử của hắn mà chỉ cốt yếu bắt được hắn mà thôi. Bởi vậy xem ra thất đại môn phái và người tu chân hỏa hệ thập thần kị nhau, khó trách bây giờ cả Tu chân giới đều không ai dám luyện tập hỏa hệ chân nguyên. Hoa Lân thở dài, sao mình lại

kém may mắn vậy? Lúc này hắn cảm thấy hoa mắt, vội hỏi: "Ya!... Bây giờ ngươi định sao đây?"

Lộ Á Phi đã biết Hoa Lân không khi nào ngưng, hắn ung dung nói: "Ngươi có phát hiện thấy không? Trận chiến hôm nay cho thấy tu vi chúng ta quá kém, căn bản không thể đối kháng cùng Phần Âm Tông. Theo ý ta... đầu tiên là thu tập hai mươi giọt thực cốt huyết, điều quan trọng nhất là cứu Trữ Tiêm Tuyết ra. Khi đó bản sự chúng ta cũng đã lớn hơn rồi!"

"Oh! Thật là cách hay ah..." giọng nói Hoa Lân ngày càng thều thào yếu ớt. Hắn thật sự không muốn nói thêm nữa, bởi vì hắn nghĩ nói chuyện thì thực sự là quá phí khí lực!

Lộ Á Phi tịnh không phát hiện thấy hắn có điều gì không ổn, gã đang nhìn về tương lai, tưởng tượng những điều tốt đẹp, khóe miệng lặng lẽ lộ ra một nụ cười ấm áp. Lúc này bầu trời đột nhiên kiếm quang chợt lóe, một gã nam tử đạp kiếm phi hành từ trên trời giáng xuống. Tại thế giới u ám này, quả thật dọa cho hai người bọn họ sợ nhảy dựng lên.

Lộ Á Phi và Hoa Lân lập tức cảnh giác, mau chóng rút bảo kiếm, chuẩn bị thế công. Hoa Lân chỉ tự cảm thấy

kỳ lạ vì sao mình vẫn còn có khí lực để nhảy lên như vậy?

Không ngờ rằng nam tử kia cũng giật mình không kém, liền dừng lại cách xa mười trượng.

Khi hắn thấy truyền tống trận bị phá hủy thì lập tức quát lớn: "Các ngươi làm cái gì vậy?... Chẳng lẽ không biết phá hỏng truyền tống trận là thiên hạ tối kỵ sao?"

"Ách..." Hoa Lân và Lộ Á Phi lập tức phản ứng, biết nam tử trước mắt tịnh không phải là địch nhân của mình, do đó nên coi hắn là "đồng hành" mới đúng.

Hai người cùng hạ vũ khí trong tay xuống, Lộ Á Phi cười nói: "Oh! Ta còn tưởng ngươi là ma đầu Phần Âm Tông cơ, xin lỗi, xin lỗi!" vừa nói, hắn vừa giơ cánh tay, chỉ những vết thương trên người cho đối phương thấy: "Ngươi cũng thấy rồi đấy, chúng ta toàn thân bị thương, tất cả đều là do Phần Âm Tông gây nên. Cho nên việc phá hỏng truyền tống trận kia cũng là biện pháp bất đắc dĩ mà thôi. Nếu không, chúng ta có lẽ đã sớm tới tử kiều (chết) rồi!"

Hoa Lân thấy đối phương không phải là địch nhân, lập tức lại cảm thấy choáng váng. Chống trường kiếm cẩn thận dò xét nam tử này. Chỉ thấy kẻ trước mặt độ chừng hai mươi bảy tuổi, vẻ mặt hắn đầy chánh khí, khôi ngô, tuấn kiệt. Bảo kiếm trong tay hắn thỉnh thoảng lại lấp loáng ánh lam quang xinh đẹp, xem ra cũng là một thanh thần binh lợi khí trác tuyệt. Toàn thân phục trang cũng thập phần thanh lịch, vừa thấy đã biết là xuất thân từ danh môn chánh phái...

Chỉ nghe nam tử kia tự nhủ: "Ya... ta vừa thấy truyền tống trận sáng lên, đang ngạc nhiên là có người đến Tinh Nguyên Tinh này. Vốn định lại để kết giao một chút, a! Không ngờ các ngươi không những sinh ra địch ý với ta mà lại còn phá hủy truyền tống trận duy nhất. Ta xem lát nữa các ngươi giải thích với những người khác như thế nào!"

Lộ Á Phi than thở: "Giải thích cái gì cơ chứ? Với tình huống chúng ta bây giờ, tùy bọn họ trách cứ thôi..."

Lộ Á Phi đang giải thích nguyên nhân cho nam tử kia, bên này Hoa Lân sắp không trụ nổi. Hắn chỉ cảm thấy thiên toàn địa chuyển, hoàn toàn dựa vào Hà Chiếu Kiếm để chống đỡ thân thể. Nhưng hắn không

ngờ rằng Hà Chiếu Kiếm lại thực sự quá sắc bén, "Tranh" một tiếng ngập toàn bộ vào nham thạch. Hoa Lân đột nhiên mất trụ, ngã sập xuống, hắn chật vật đứng lên, cước bộ càng bẩn ổn.

Vừa lúc Lộ Á Phi quay đầu lại, đang muốn giễu cợt hắn đôi chút. Lại thấy sắc mặt Hoa Lân bẩt ổn, lúc này mới sợ hãi nhảy tới, lập tức đỡ hắn lên hỏi: "Ngươi không việc gì chứ?"

Hoa Lân bây giờ làm sao có thể ổn được? Chỉ thấy mắt hoa lên, người mềm nhũn, ngã sấp xuống. Lộ Á Phi vội vàng đỡ hắn, phát hiện hắn sắc mặt tái nhợt, mồ hôi ướt đầm đề, lúc này trong lòng hốt hoảng, quay đầu hướng nam tử kia quát: "Huynh đệ ta bị trọng thương, ngươi ở đây có tị nan sở không? Hắn rất cần nghỉ ngơi!... cầu xin ngươi!"

Tuấn lãng nam tử kia tâm địa có phần tốt, thở dài nói: "Ai... thật sự là chẳng có biện pháp gì với các ngươi, mau cùng ta đến đây đi!" nói xong, giá khởi phi kiếm, vững vàng đứng lên trên phi kiếm.

Lộ Á Phi đỡ Hoa Lân chống kiếm đứng dậy, cảm tạ nói: "Thật sự là làm phiền ngươi quá!... Xưng hô huynh đài như thế nào vậy? Ngày khác sẽ xin hậu

tạ!" hắn vừa hỏi vừa ngự phi kiếm đuổi theo đối phương.

Nam tử kia vẫn không quay đầu nói: "Ta không cần! Ta cũng mới từ Trạm Lam Tinh tới, tên là Bồ Tinh Huy,... Oh! Bằng hữu của ngươi đang sắp không trụ nổi, chúng ta mau nhanh lên!" Nói xong bọn họ đột nhiên tăng tốc, hướng về vách núi đối diện bay tới.

Hoa Lân bụng bị thương nặng, không những không được nghỉ ngơi mà còn phải gắt gao chống đỡ cho vòng bảo hộ bên ngoài cơ thể, tình huống đương nhiên là rất bất ổn. Vạt áo trên người hắn cả trong lẫn ngoài đều ướt sũng mồ hôi. Lúc này, hắn lại thấy dưới chân tất cả đều là những cột đá bén nhọn như muốn đâm lên khiến người ta không lạnh mà run. Hắn bất thần lại cảm thấy choáng đầu mờ mắt, lỗ tai ong ong, tầng phòng hộ trên người lập tức giảm sút, thiếu chút nữa là bị triệt tiêu. Lộ Á Phi sợ tới mức nắm lấy cánh tay hắn rống lớn: "Ngươi không sao chứ? Nhất định phải kiên trì trụ lại, ngàn vạn lần không được để triệt tiêu tầng phòng hộ, bằng không..."

Lộ Á Phi truyền cho hắn một vài hơi chân nguyên, lại phát hiện chính mình cũng bắt đầu váng đầu, mờ mắt, thiếu chút nữa rơi từ trên trời xuống.

Nhưng Hoa Lân đã tiến vào trạng thái nửa hôn mê, hắn chỉ cảm thấy lỗ tai ong ong, chẳng biết gì tình hình bên ngoài nữa. Nhưng hắn vẫn nhớ rõ một điểm trọng yếu là phải liều mạng duy trì tầng bảo hộ phòng vệ bên ngoài. Mặc dù thập phần khó khăn nhưng hắn cũng đã làm được...

Lộ Á Phi thấy tầng phòng hộ của hắn đã nhạt đi rất nhiều nhưng vẫn chưa bị tiêu tan, trong lòng đỡ khẩn trương, quay đầu nhìn lại phía trước. Chỉ thấy vách núi đen đối diện có khe nứt hình vòng cung, trên vách núi có một cái động rất lớn, từ đó phát ra một vài ánh sáng màu lam mờ nhạt, giống như là một nơi trú ngụ an toàn.

Bọn họ lập tức bay tới, Lộ Á Phi đỡ Hoa Lân đi vào, đã thấy một lão nhân thấp bé, râu ria xồm xoàm, mau chóng đi tới, kêu lớn: "Uy uy uy!... ta đã nói với xú tiểu tử ngươi, tại sao ngươi lại tùy tiện đưa người lạ đến đây?... Rốt cục là ngươi có cần nhắc lại quy củ nơi đây cho hai vị này không?"

Bồ Tinh Huy và Lộ Á Phi cơ hồ cùng trả lời hắn một lúc, nhưng lời nói của bọn họ có sự khác biệt! Bồ Tinh Huy đáp: "Ta đã sớm nói rõ với bọn họ rồi..." còn Lộ Á Phi lại hỏi: "Quy củ gì thế?" Lộ Á Phi vừa thấy không ổn, vội vàng bổ sung: "A? Vừa rồi ta đã được nghe hắn nói..."

Lão nhân thấp bé kia thực không hề ngu ngốc, hắn đột nhiên mắng to: "Hừ! Tinh Bồ tiểu tử, có phải là ngươi lại muốn gạt ta chăng?"

Bồ Tinh Huy nhẫn nhịn đáp: "Được rồi mà, Diêm Thông! Coi như ta sai rồi. Sự việc của bọn họ tất cả đều tính cả lên đầu ta đi, lúc này ngươi đã vừa lòng chưa?" nói xong liền đỡ lấy tay kia của Hoa Lân, muốn đi ngay vào trong động.

Nhưng Diêm Thông vẫn đứng chắn trước mặt bọn họ, ung dung nói: "Ngươi đang đùa cái gì thế? Chỉ một mình ngươi làm sao có thể chịu được tội của cả ba người, đừng tưởng rằng lão Diêm ta phản ứng nhẹ nhàng là các ngươi có thể tùy tiện coi thường ta đâu ..."

"Ách!" Lộ Á Phi phát hiện thấy có chút bất ổn! Việc này có vẻ như không phải vấn đề quy củ gì mà là bọn

họ đã có sẵn ân oán gì đó. Quay đầu nhìn lại Hoa Lân, thấy sắc mặt hắn đã biến thành tím, tầng phòng hộ trên người như ẩn như hiện, có thể mất đi sự bảo vệ bất cứ lúc nào, không khỏi vội la lên: "Ai nha! Các ngươi đừng nói nữa, quy củ gì ta cũng đều đáp ứng hết!... Mau để huynh đệ ta đi vào rồi nói sau"

Bồ Tinh Huy không nói gì nhưng Diêm Thông vẫn không chịu nhường đường, chậm rãi nói: "Tiểu hỏa tử quá lo lắng, quy củ này không phải một mình ta định ra mà là kết quả thương nghị của tất cả mọi người. Ta là chấp hành giả, nhất định phải chịu trách nhiệm, ngươi nói có đúng không?"

Bồ Tinh Huy thật sự không nhịn được nữa, không khỏi cười lạnh nói: "Ngươi thấy ta không vừa mắt, điều này ta biết. Nhưng ngươi không cần đem cái sự việc này đổ lên đầu người khác có được không?... Ngươi, ngươi nói nhanh lên, người ta đang vội đi vào đó!"

Không ngờ Diêm Thông hừ lạnh một chút, vẫn ung dung nói: "Hừ! Đây là ngươi không đúng rồi, ta không phải là muốn nhắm vào ngươi. Từ sau khi xảy ra sự

kiện kia, tất cả mọi người đều muốn ta làm người phụ trách, sao có thể trách ta được? Cho nên..."

Lộ Á Phi thấy Hoa Lân thật sự khẩn cấp, lập tức quát: "Ngươi mau đi vào chủ đề chính đi, rốt cuộc là cái quy củ gì? Nói mau, nói mau..."

"Ách?" Diêm Thông sửng sốt, lúc này mới tăng tốc độ nói: "Là như thế này! Bắt đầu từ hôm nay, mỗi người các ngươi phải giao nộp một quả trung đẳng tinh quáng. Không cần phải hiểu lầm, tinh quáng này không phải để cho ta, nó chỉ dùng để duy trì Phòng Hộ Trận vận chuyển. Bởi vì Phòng Hộ Trận tiêu hao rất nhiều, mỗi ngày phải có tám mai tinh quáng, cho nên mỗi người đều phải giao một quả tinh quáng để duy trì... ách! Nói dài nói ngắn, đầu tiên phải nói rõ, tinh quáng không thể dễ dàng lấy được, có những người cay đắng cả ngày cũng không lấy được nổi hai viên đâu, ta khuyên các ngươi nên suy nghĩ rõ ràng lại..."

"Trời ạ!" Lộ Á Phi đã sớm choáng váng đầu, hoa mắt, còn nói dài nói ngắn làm gì? Vì vậy lập tức xen lời hắn: "Được rồi, được rồi! Ngươi cũng mau mở lối đi,

tất cả ta đều đồng ý rồi..." nói xong đỡ Hoa Lân muốn đi vào.

Ai ngờ Diêm Thông vẫn ngăn trở lối đi, nói: "Uy!... Bằng hữu của ngươi còn chưa trả lời mà!"

Lộ Á Phi trong mắt đều phun lửa đến nơi, còn bảo kiếm trong tay Bồ Tinh Huy cũng kêu "Ngâm ngâm..." một trận, hắn chỉ vì dùng sức quá độ mà các đốt ngón tay có vẻ trắng bệch một chút. Nếu không phải bận tâm đến tính mạng Hoa Lân, có lẽ hắn đã sớm động thủ đánh nhau.

Diêm Thông thấy tình hình không ổn, lúc này mới cười ha hả, tránh đường, nói: "Vào đi, vào đi... Ai chà! Mới tu tới Nguyên Anh sơ kì đã nghĩ muốn đi tìm quáng, khó trách bị thương nặng như vậy. Thật là không biết tự lượng sức mình..."

Lộ Á Phi đột nhiên quát lớn: "Ngươi câm ngay miệng cho ta! Chờ cho hắn tỉnh lại, con mẹ ngươi, nhất định không phải là đối thủ của hắn. Mau cút ra..." từ tu vi trở lên mà nói, Lộ Á Phi phát hiện Diêm Thông và Bồ Tinh Huy hai người ước chừng đều khoảng Thanh Hư kì, so với mình cũng không khác biệt nhiều lắm. Nhưng từ khi hắn thấy Hoa Lân ra chiêu thức tối

hậu, Lộ Á Phi nghĩ rằng mình thật sự không có nắm chắc thắng nổi Hoa Lân, do đó mới nói vậy.

Diêm Thông bị Lộ Á Phi quát mắng, vốn định trở mặt ngay lập tức, nhưng chính mình vừa nãy đã đồng ý cho bọn họ đi vào, cho nên chỉ cười lạnh nói: "Hừ! Chờ hắn có thể hoạt động được rồi hãy nói sau!"

Lộ Á Phi bèn nói: "Được rồi, ngươi cứ chờ xem..."

Chương 27: TIÊN KHÍ HỘ HỮU

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: MacVanDanh

Biên dịch: Tepga

Biên tập: mayphieulang

Nguồn: 4vn.eu

Nội dung ẩn tại http://4vn.eu :

Lộ Á Phi giúp đỡ Hoa Lân đi vào trong nham động, phát hiện bên trong rộng phi thường, trên đỉnh đầu mở ra vài động khẩu có thể thấy bầu trời đầy sao, một vài tia sáng yếu ớt lọt xuống nhưng không đủ để chiếu rõ thạch bích phía đối diện.

Bên trong không gian rộng lớn của thạch động có rất nhiều nham thạch. Một cỗ "Phòng hộ tráo" tạo thành một nửa vòng tròn vây bọc lấy tất cả. Tám khỏa "năng lượng tinh thạch" tỏa sáng lập lòe phân biệt khảm tại tám phương vị, tại bờ của phòng hộ trận tạo thành một tầng quang mang trong suốt, thật là một chuyện kì thú không thể bỏ qua.

Chỉ thấy bên trong có chín tu chân giả (người tu chân) nhưng bọn họ đều nhắm mắt, trên người đầy tro bụi, giống như đang ngồi nghỉ ngơi vậy. Lộ Á Phi liếc qua Hoa Lân thì thấy tầng phòng hộ trên người hắn đã trở nên cực kỳ ảm đạm, biết hắn vô cùng chật vật đối phó, không ngừng chống đỡ nên vội vàng hướng đến trung tâm phòng hộ trận chạy tới. Nhưng gã vẫn chậm một bước!

Hoa Lân sắp hôn mê, khẽ "hừ" lên một tiếng, tầng phòng hộ trên người lóe sáng rồi biến mất vô ảnh vô tung. Lộ Á Phi chưa kịp cảm thấy tuyệt vọng đã thấy trên người hắn hồng quang tăng vọt, toàn thân hiện ra một chuỗi các chú văn bao bọc. Ngay sau đó một ngọn lửa chắn trước mặt như một bức tường vô hình

mà hắn trong lúc nguy nan đã vô tình khởi động vậy...

Lộ Á Phi bị hiện tượng này dọa cho sợ tới mức thiếu chút nữa ngã ngửa ra mặt đất; chỉ thấy cánh tay hắn nóng rực lên, may mà hắn cũng là hỏa hệ tu chân, hơn nữa tấm chắn này lại không có lực lượng phản phệ nên hắn có thể miễn cưỡng chi trì. Nếu đổi lại là người khác thì chỉ sợ đã sớm cướp đường bỏ chạy mất rồi.

Nhưng bọn Bồ Tinh Huy và Diêm Thông thì khác, phát hiện nhiệt độ quá cao, không tự chủ được lui lại một bước. Nét mặt hai người tỏ ra cực kì sợ hãi, không khỏi liếc mắt nhìn nhau, thiếu chút nữa quên đi đối phương và mình có xích mích.

Lộ Á Phi bị thiêu đốt cảm thấy rất khó chịu, ôm Hoa Lân cất bước tiến vào "phòng ngự trận". Cũng thật kì quái, khi hắn tiến vào vùng quang mạc của trận thì áp lực cường đại bành trướng bên ngoài đột nhiên biến mất. Hồng quang và lớp chú văn trên thân mình Hoa Lân cũng dần mờ đi tựa như là chưa từng xuất hiện vậy.

Lộ Á Phi tuyệt không làm kinh động đến chín tu chân giả đang ngồi kia, mang Hoa Lân tới góc sáng sủa bên phải đặt hắn ngồi xuống. Hắn cuối cùng cũng thở ra một hơi nhẹ nhõm, trong lòng đột nhiên nhớ tới một tin đồn, không khỏi toàn thân chấn động, cúi đầu nhìn Hoa Lân tự nhủ: " Không thể nào? Chuyện này chắc chỉ là tin đồn nhảm mà thôi...?"

Diêm Thông đi tới ngoài hai trượng nhìn nhìn nói:

- Cũng có chút thực lực, xem ra hắn còn chưa chết được...

Người này trời sinh đã to mồm, nhưng hắn thích huyên thuyên hết lần này đến lần khác, chuyện gì cũng tùy tiện "bình lọan" (chữ của người dịch) vài câu, tưởng rằng mọi người đều hân thưởng tốt đẹp vậy.

Lộ Á Phi trợn mắt nhìn hắn, Bồ Tinh Huy tiến lại vỗ vỗ vai hắn bảo:

- Ngươi đừng tức giận làm gì, người này trời sanh như thế, ngươi cứ coi như hắn không tồn tại là xong!

Lộ Á Phi gật đầu, Diêm Thông lập tức nhảy dựng lên:

- Bồ tiểu tử, ngươi nói vậy là có ý gì? Có phải là lại muốn đánh nhau một trận với lão nhân gia không?

Bồ Tinh Huy cười lạnh:

- ngươi tốt nhất đừng chọc đến ta ...

Diêm Thông không phục nói:

- Nào, nào, có bổn sự thì đến đây ...

Bồ Tinh Huy nhấc bảo kiếm, nhanh chóng đi ra, Diêm Thông cũng lập tức theo ra ngoài động. Lộ Á Phi thấy xảy ra chuyện, rất muốn ngăn cản nhưng hiềm nỗi thân mình vô lực, nghĩ thầm rằng mình có ra ngoài cũng vô tích sự. Vì vậy lại ngồi xuống, lẩm bẩm nói: "Ai da! Các ngươi cứ từ từ mà đánh nhau, ta cũng phải nghỉ ngơi một chút!"

Hắn liền huy thủ bắt quyết theo một tư thế kì lạ, chân nguyên trong cơ thể bắt đầu vận chuyển. Chỉ một lúc sau, từ bên ngoài quả nhiên truyền đến vài tiếng nổ, mặt đất rung lên nhè nhẹ. Lộ Á Phi ngược lại nhắm chặt mắt lại cố gắng điều tức khôi phục công lực.

Lúc này xa xa có tu chân giả lẩm bẩm: "Bọn họ ở bên ngoài làm gì? Chẳng lẽ lão Diêm với Tiểu Bồ lại đánh nhau à? ..."

Liền có một âm thanh trầm thấp nói:

- Xem ra là đã động thủ rồi! Chúng ta cùng lại xem sao, hai người này động thủ sao như là liều mạng vậy chứ...

Tiếng bước chân của hai người đi qua bên người Lộ Á Phi, Chỉ nghe một người trong đó nói:

- Chà? Đây giống như là hai người mới thì phải, hi vọng bọn họ biết "sưu thần thuật"!

Tên còn lại nói:

- Bọn họ thương tích đầy mình thế này, chỉ sợ là đã khổ cực trốn chạy rồi? Nói như vậy, nếu Sưu thần thuật không lợi hại thì đã chẳng đến chỗ này... Chúng ta cũng nhanh ra xem, nói không chừng lão Diêm bị đánh cho nổi giận rồi cũng nên!

Lộ Á Phi nghe tiếng bước chân họ đi xa dần, trong lòng suy nghĩ, bọn họ nhắc tới Sưu thần thuật là có ý gì? Trong khoảng thời gian ngắn hắn cũng không

cách nào làm rõ, cho nên từ từ chìm vào Không Minh cảnh giới...

Cũng không biết là qua bao nhiêu thời gian, Hoa Lân cũng tỉnh lại. Còn chưa mở mắt, chợt nghe cách đó không xa có rất nhiều người đang bàn luận chuyện "thất, bát, thiên địa" chi đó. Chỉ nghe một người nói:

- Tên Diêm Thông này thật lợi hại, giống như chẳng bao giờ mệt vậy. Vừa đánh nhau một trận xong, ở luôn bên ngoài tìm tinh khoáng cho đến giờ vẫn chưa quay trở lại...

Lại nghe một âm thanh giận giữ nói:

- Ngươi đừng nhắc đến tinh khoáng. Ai ...từ sau khi đi khỏi ngọn đồi nhỏ đó, bọn chúng ta Sưu thần thuật thật quá kém, chỉ có thể tìm kiếm trong khoảng 6 trượng mà thôi, thật là quá lãng phí thời gian mà!

Người khi trước nói phản bác:

- Ngươi nói vậy cũng không đúng rồi! ... Đào nham thạch nhiều cũng có lợi, cũng có thể coi là một loại tu luyện tốt, nói không chừng có thể đề thăng công lực của chúng ta thật cũng nên. Hắc hắc...

Lại có một âm thanh trẻ tuổi cảm than :

- Ai! Ngươi cứ nói như vậy chứ ta thật không tin là ngươi lại không muốn tăng tốc! ... Hiện tại nghĩ lại thật thấy hâm mộ bọn đệ tử danh môn chính phái này. Bọn họ chỉ cần xuất môn tử tế, sư môn đã sớm chuẩn bị một lượng lớn tinh thạch rồi. Ra khỏi sư môn giống như là lữ hành đến đích vậy, đi đâu cũng kết bạn đồng hành. Thật không giống chúng ta, còn muốn tự mình động thủ tranh đoạt lẫn nhau... Các ngươi nói xem đây là loại đạo lí gì?

Hoa Lân đang mơ mơ màng màng, nghe đến đó nghĩ rằng Sưu thần thuật của mình cũng không tồi, lần trước trốn khỏi Huyền Băng Thiên mình có thể tìm được trong vòng 20 trượng, không biết ở chỗ này có tác dụng gì không?

Lúc này đột nhiên có một giọng trầm thấp trang nghiêm khuyên nhủ:

- Các ngươi không cần phải nản chí, Lạt Khắc La nói đúng, tìm kiếm tinh khoáng thật ra cũng là một phương pháp rèn luyện tốt!... Các ngươi xem bọn Tử Kim Điện đệ tử tinh thạch dùng không hết, nhưng bọn chúng vẫn tổ chức thành đội ngũ hơn bốn mươi

người đông đảo, hùng hậu chạy đến đây tìm kiếm. Các ngươi nói xem bọn họ là vì cái gì?

Âm thanh trẻ tuổi khi trước đột nhiên lại hỏi:

- Chu đại ca! Ngươi nói mấy tên Tử Kim Điện, chẳng lẽ là những người đào khoáng ở phía tây Phục Ngưu Phong sao?

Vẫn âm thanh của tên than vãn, rốt cuộc cười nói:

- Sao có thể nói vậy được ? ...bọn hỗn đản này trang bị đầy đủ, còn có cả chuyên môn tham trắc bàn (thiết bị dò tìm), thực khiến người ta hoài nghi rằng bọn chúng đi cướp đoạt tài nguyên của người khác. A a ...

Tất cả mọi người bị một trận than thở, giọng nói của người đầu tiên vang lên:

- Tuy nói trong tu chân giới mọi người đều bình đẳng, nhưng xem ra có nhiều khác biệt a. Tỷ như đệ tử của Thất đại thánh môn, khi bọn họ ra ngoài tu luyện quả thực là thoải mái, không những có thể mang theo một lượng lớn tinh thạch, mà còn có thể mang theo các pháp bảo nữa. Loại đãi ngộ này, chúng ta chỉ có thể nhìn mà cảm thán, so sánh với bọn họ ta cảm thấy còn kém một bậc....

Hoa Lân nghe tiếng người lao nhao, không hiểu mình đang ở đâu? Sao lại đông người như vậy? Sao lại tập trung ở đây?

Hắn chậm rãi mở mắt, hướng về phía có tiếng nói nhìn lại, nguyên là mình đang ở trong một thạch quật (hang đá), ngoài Lộ Á Phi bên cạnh thì còn có chín người nữa.

Bọn họ chính là đang vây quanh cách đó không xa, dựa theo thanh âm mà phân biệt thì tên Chu đại ca kia ngồi ở giữa, chỉ thấy hắn ước chừng khoảng trên dưới bốn mươi tuổi, không chỉ có tướng mạo đàng hoàng, ánh mắt nghiêm nghị tạo một cảm giác cứng cỏi khó khuất phục, quả nhiên dễ hiểu là người đứng đầu chúng nhân.

Bên trái hắn là một gã gầy trơ xương, người vừa gầy vừa cao trông như một cây trúc can (cây tre, trúc), bất quá hai mắt sáng ngời hữu thần, tu vi cũng cực kỳ hùng hậu. Người thứ ba lại là một thiếu niên, nhìn qua giống như còn chưa nhuốm nhiều bụi đời, nhưng Hoa Lân cũng thầm giật mình, có thể tới được nơi này tìm kiếm tinh thạch, tu vi nhất định là không nhược. Đừng thấy hắn trẻ mà nhầm, nói không

chừng hắn đã sống hơn trăm năm rồi! ... Còn lại năm người khác thì cũng chỉ bình thường không nổi bật, nhưng có thể thấy khí chất cũng rất lợi hại, vừa nhìn đã biết bọn họ tất cả đều tu luyện tới ngoài Nguyên anh cảnh giới rồi.

Hoa Lân đưa mắt nhìn một vòng xung quanh, cuối cùng chú ý một người ở trong góc...

Hoa Lân thấy hắn chính là tên Bồ Tinh Huy. Chỉ thấy hắn nằm trên một khối đá lớn, nằm vắt hai chân, ngửa đầu ngây ngốc nhìn bầu trời đầy sao, không biết đang suy nghĩ điều gì? Hoa Lân rất muốn đứng lên chào mọi người một tiếng, nhưng hắn vừa động thì ở bụng truyền lại một trận đau nhức, không muốn làm ảnh hưởng đến người khác nên đành nằm yên bất động...

Chuyện phiếm tiếp chuyện phiếm, sững sờ nối sững sờ. Hoa Lân phải nằm bất động thật không thấy thoải mái, quay đầu hướng Lộ Á Phi nhìn lại. Thấy hắn đang ở tư thế tọa công, trên người đầy vết thương; Hoa Lân âm thầm thở dài, trong lòng có chút cảm động...

Đúng lúc đó thì có một tiếng rống giận giữ từ bên ngoài truyền vào:

- Con bà nó, các ngươi mau ra đây! Truyền tống trận đã bị hủy rồi...

Hoa Lân nghe thấy lời này không khỏi cảm thấy nóng mặt, nhưng mọi người trong động đều cười rộ lên nói:

- Cái mồm của Diêm Thông tiền bối quả là to a, ngay cả phòng hộ tầng cũng không thể ngăn nổi tiếng hô của hắn. Ha ha

Chỉ có Bồ Tinh Huy vỗ vỗ bụi trên người, thản nhiên đứng lên nói:

- Này này! ... truyền tống trận bị người ta hủy, các người tại sao không có chút khẩn trương nào vậy? A a ...

Chỉ cần người nào chú ý một chút sẽ thấy người này giống như thở nhẹ ra một cái.

Tất cả mọi người đang sững sờ, đột nhiên Diêm Thông đã từ bên ngoài nhảy vào nói lớn:

- Các ngươi rốt cuộc có nghe ta nói gì hay không vậy? Truyền tống trận bị người ta phá hủy rồi ...

- A?... Cái gì? Ngươi không gạt chúng ta đấy chứ?

- Có thật không, là ai làm?

Mọi người lúc này mới kinh hô.

Diêm Thông thấy mọi người phản ứng như vậy, tức giận đến xanh mặt. Hoa Lân thầm buồn cười, vị Diêm Thông này trời sinh to mồm, giọng như thiên lôi, cho nên người khác đối với tiếng rống của hắn phải chết lặng cả nửa ngày mới có phản ứng.

Người cầm đầu là Chu đại ca cũng có chút không tin nói:

- Ai phá hủy truyền tống trận? Chẳng lẽ hắn cũng không muốn thoát khỏi đây ư?

Diêm Thông nóng giận hét lên như sấm:

- Các ngươi muốn thế nào nữa? Truyền tống trận ở bên vách núi đối diện, không tin các ngươi tự mình xem đi ....

Tất cả mọi người chấn kinh, mới biết sự tình thực sự nghiêm trọng, trên Tinh nguyên tinh này có lẽ chỉ có

một truyền tống trận, nếu không may hư hỏng, không cần nói cũng biết những người này sẽ không thể ra ngoài. Có lẽ tất cả mọi người trên Tinh nguyên tinh sẽ đều bị khốn tại nơi này.

Người thiếu niên kia chợt nói:

- Chuyện này có gì khó? Chúng ta xây dựng một truyền tống trận mới là được mà.

Chu đại ca lắc đầu nói:

- Ngươi không biết rồi! Muốn tạo truyền tống trận phải có phồn tinh nghi (dụng cụ định vị các vì sao), ta thấy ở đây không ai có bảo bối này. Cho dù có thì chúng ta cũng không biết vị trí cụ thể của Tinh nguyên tinh, làm truyền tống trận, đâu có dễ thế? ... Đi, chúng ta trước tiên đi xem truyền tống trận hư hỏng mức độ thế nào đã rồi tính sau!

Hoa Lân hiểu được sự tình hết sức nghiêm trọng, vì vậy hướng bọn họ nhìn lại, thì thấy bọn họ tịnh không chút gấp gáp tựa như không để sinh tử vào trong lòng vậy... xem ra bị nhốt ở Tinh nguyên tinh không phải chỉ có mình bọn họ? ngoài ra còn có người của các đại môn phái khác!

Chỉ có Diêm Thông là cực kì giận dữ nói:

- Các ngươi không phải đi xem làm gì, tất cả đều hỏng cả rồi, không có khả năng khôi phục đâu! Ta quay về đây là muốn hỏi bọn họ vì cái gì mà hủy truyền tống trận ...

- Ai? Ngươi nói ai?

Chúng nhân đồng thanh hỏi.

Diêm Thông nhìn sang thấy bọn Hoa Lân vẫn còn chưa tỉnh lại, đành phải chỉ vào Bồ Tinh Huy nói:

- Người này, hắn nhất định biết rõ!

Mọi người lập tức chuyển ánh mắt sang người Bồ Tinh Huy, hắn bất đắc dĩ phải nhún vai nói:

- A? Các ngươi đừng có nhìn ta như vậy có được không? .... Đúng vậy! Chuyện truyền tống trận bị hủy ta có biết, ta vốn định nói cho các ngươi, nhưng thấy các ngươi đang mải nói chuyện vui vẻ nên trong nhất thời quên mất. ... thế nào, các ngươi sẽ làm gì ta?

Diêm Thông mừng rỡ nói

- Các ngươi xem, nhìn kĩ xem! Hắn đã biết trước sự tình mà vẫn giấu biệt, người như thế có phải chúng ta nên...

Bồ Tinh Huy cắt ngang lời hắn:

- Ta nói này đại lạt bá (bác to mồm), đúng là ta không nghĩ sẽ nói cho ngươi! thế nào?... nếu không ngươi không nhảy dựng lên mới lạ đó?

Dừng lại một chút Bồ Tinh Huy đột nhiên chánh nghĩa lầm lẫm nhìn mọi người lớn tiếng nói:

- Ta muốn hỏi các ngươi một vấn đề! ... nếu các ngươi bị Phần Âm tông đuổi giết, trong tình huống không thể đào thoát, các ngươi có phá hủy truyền tống trận, tạm thời giữ mạng của mình hay không?... ta nghĩ, chỉ cần có một cơ hội khẳng định các ngươi cũng sẽ không bỏ qua... đúng không?

Hắn đột nhiên chỉ vào Lộ Á Phi và Hoa Lân ở phía sau nói:

- Các ngươi nhìn bọn họ xem, đều bị thương đến hình dạng này, đến Nguyên anh cũng không còn phát ra chút năng lượng nào, các ngươi có thể có lí do trách cứ bọn họ không? ... Ta không biết các ngươi nghĩ thế

nào, dù sao ta cũng vĩnh viễn đứng về phía bọn họ! Các ngươi đối xử với bọn họ thế nào, tự các ngươi xem lại đi...

Diêm Thông sững sờ, hắn không ngờ khẩu khí của Bồ Tinh Huy lại lợi hại như vậy, liền hung hăng nói:

- Ngươi nói thật dễ nghe nhỉ! Không được, ta nhất định phải hỏi bọn họ...

Nói rồi hướng về phía Hoa Lân đi tới. Nhưng Chu đại ca ngăn hắn lại rồi nói:

- Bọn họ thương thế chưa lành, để ngày mai hẵng nói!

Tất cả mọi người đều biết tính tình của Diêm Thông, ngay cả nam tử cao gầy cũng khuyên nhủ:

- Được rồi, được rồi! Đi thôi, chúng ta hôm nay còn phải đi tìm khoáng thạch nữa, hôm nay phải bổ sung lượng tinh thạch đã tiêu hao cho phòng ngự trận, trở về nói sau!

Diêm Thông mặc dù không chịu bỏ qua nhưng mọi người đều đồng ý, lúc ra ngoài liền kéo hắn theo ra luôn...

Hoa Lân nhắm mắt giả như mình đang ngủ, lúc này nghe tiếng bước chân họ đã đi xa rồi mới thở phào nhẹ nhõm. Trong lòng cũng cực kì bất an, xem ra phải tìm biện pháp bồi thường mới được. Đang nghĩ lòng chợt máy động, có lẽ có thể bắt đầu từ Sưu thần thuật....

Chương 28: TRỌNG PHẢN THIÊN KHÔNG

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: MacVanDanh

Biên dịch: Tepga

Biên tập: mayphieulang

Nguồn: 4vn.eu

Nội dung ẩn tại http://4vn.eu :

... Mọi người tản đi, thạch động rộng rãi chỉ còn lại Hoa Lân và Lộ Á Phi. Trong phòng ngự trận, tám khỏa tinh thạch lấp lóe ánh sáng màu lam, xung quanh mọi thứ dường như là ngừng lại.

Hoa Lân cố hết sức chống người đứng dậy, chuẩn bị học theo Lộ Á Phi bắt đầu tọa công, nhưng hắn phát hiện thương thế thật sự vô cùng nghiêm trọng, vết

thương ở bụng càng đau nhức vô cùng. Hắn đột nhiên cảm thấy kì quái, cúi đầu nhìn miệng vết thương, hắn nhớ rõ ràng nhìn thấy phi kiếm của Hắc y nhân bắn trúng mình nhưng không hiểu vì sao lại biến mất vô tung vô ảnh? Nghĩ kĩ lại, đột nhiên thất thanh cười nói:

- Nguyên lai là thế ...

Vì vậy liền bắt thủ quyết, miễn cưỡng dùng ý niệm mở ra không gian "Phần Tinh Luân", đang chuẩn bị tìm tàn lưu của phi kiếm địch nhân trong đó. Đột nhiên một bóng trắng chợt lóe lên, Tiểu Bạch "sưu" một tiếng đã từ chỗ trốn nhảy ra...

Hoa Lân bị nó dọa khiếp lớn tiếng bảo:

- Tiểu Bạch! Bên ngoài nguy hiểm lắm, ngươi mau quay về...

Tiểu Bạch hướng tới hắn hưng phấn kêu lên hai tiếng: "hống, hống ...", căn bản là không để ý tới mệnh lệnh của hắn. Quay đầu nhìn quanh, đột nhiên phát hiện trên mặt đất có khảm tám khỏa tinh thạch năng lượng trong suốt, làm cho nó cảm thấy hết sức vui vẻ... Loại năng lượng tinh thạch này đúng là món

khoái khẩu nhất của nó, thậm chí so với Huyền Băng tủy còn khiến nó động tâm hơn nhiều. Vì vậy nó không chịu trốn mà lại chạy tới nôn nóng dùng hai móng vuốt đào chúng lên...

Hoa Lân sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, hắn cho dù ngu xuẩn đến mấy đi nữa cũng biết tám khỏa tinh thạch này là con mắt của Phòng ngự trận, do đó khẩn cấp kêu lên:

- Tiểu Bạch! ... mau quay về cho ta!

Nhưng đã muộn, tốc độ của Tiểu Bạch thường nhân làm sao có thể so sánh? Một quả năng lượng tinh thạch màu lam nhạt lập tức bị nó đào lên, chỉ thấy cả phòng ngự trận lập tức nổi lên một trận chấn động, chớp lóe kịch liệt. Tiểu Bạch đang cầm tinh thạch cũng có một chút sửng sốt, nhưng Phòng ngự trận xung quanh tịnh không tan vỡ đi, chỉ là quang mạc màu trắng bị phai nhạt đi rất nhiều. Cho nên nó lơ đễnh hướng tới viên tinh thạch màu vàng thứ hai chạy đến...

Hoa Lân đã mồ hôi lạnh đầy mặt, lớn tiếng quát:

- Tiểu Bạch! Ngươi lập tức quay lại đây cho ta, nếu không ta sẽ đá văng ngươi ra ngoài!

Tiểu Bạch móng vuốt đã chế trụ trên khỏa tinh thạch năng lượng thứ hai, nhưng nó thấy Hoa Lân gầm lên cuối cùng ngừng lại. Nó lắc cái đầu dùng đôi mắt thật to hết nhìn Hoa Lân rồi lại nhìn khỏa năng lượng tinh thạch trên mặt đất tựa như đang phân vân do dự, đến khi nghe Hoa Lân nói thế, không biết có nên đào bảo bối này lên trước rồi tính sau không?

Hoa Lân biết sự tình nghiêm trọng cực kì, nếu Phòng ngự trận bị vỡ, chính mình cũng không thể thóat, Lộ Á Phi đã bị thương nặng nói không chừng có thể táng mạng đương trường. Cho nên hắn đột nhiên thay đổi giọng điệu đối với Tiểu Bạch, ôn nhu nói:

- Tiểu Bạch à! .... Viên tinh thạch kia ngàn vạn lần không thể đào lên đâu, nó là một bộ phận trọng yếu của trận phòng ngự này, nếu ngươi không nghe lời cả ba chúng ta khẳng định đều sẽ chết tại nơi này! ... nếu ngươi thích thì ngày mai tự thân ta sẽ kiếm cho ngươi vài viên... có được không?

Lời còn chưa dứt, Hoa Lân đã hung hăng đánh lên trán mình một cái, nói:

- Ôi trời! Mình làm cái gì thế này! ... Tại sao mình lại đi giải thích cho một động vật những thứ này cơ chứ? Thật ngu xuẩn!

Nhưng thật ngoài ý liệu của Hoa Lân, Tiểu Bạch tựa hồ nghe và hiểu được. Nó cầm tinh thạch màu lam trong tay nhảy đến trước người Hoa Lân. Nhưng nó dường như có điểm sợ hãi, đến cách hắn hai trượng rồi dừng lại, có lẽ vì vừa rồi Hoa Lân bộc phát tính tình.

Hoa Lân rốt cục cũng thu hồi khẩu khí, thấp giọng mắng:

- Tên gia hỏa này, nguyên lai là ngươi nghe hiểu được à? Xem ra ta đã đánh giá thấp ngươi rồi!

Tiểu Bạch lúc lắc đầu, cẩn thận nhìn vẻ mặt của hắn, đột nhiên để viên tinh thạch trên mặt đất đẩy đẩy về phía Hoa Lân, giống như đang trả tinh thạch cho hắn. Hoa Lân hoàn toàn bị nó đả bại, ôn nhu nói:

- Bên ngoài thật sự rất nguy hiểm! Ngươi mau quay trở về ...

Thân thể còn nhỏ củaTiểu Bạch không ngừng co rút, giống như đối với Phần Tinh Luân cảm thấy phi

thường ghê tởm, bên trong đó quả thật đúng là một tòa ngục giam...

Hoa Lân bất đắc dĩ, liều mạng nghĩ biện pháp bắt nó trở về. Đột nhiên phát hiện tiểu tử này lẻn đến bên bờ Phòng ngự trận, mở to đôi mắt hiếu kì nhìn quang mạc trong suốt một cách kì quái.

Hoa Lân nổi lên một trận khẩn trương trong lòng, nghĩ thầm thôi thế là xong rồi, tên tiểu tử kia lại phát sinh hứng thú với thế giới bên ngoài thì ... toi. Vì vậy vội vàng quát:

- Tiểu Bạch, mau trở về! Bên ngoài ... bên ngoài thật sự rất nguy hiểm!

Nhưng lần này, Tiểu Bạch rốt cuộc không có nghe hắn nói mà trực tiếp chạy trốn ra ngoài.

Hoa Lân hét thảm một tiếng tuyệt vọng: "Tiểu Bạch!" Dư âm vang vọng, âm hưởng có phần thê lương...

Cho đến lúc này, Hoa Lân mới biết Tiểu Bạch chiếm vị trí quan trọng trong tâm hắn như thế nào. Có lẽ, nó nên ở lại Huyền Băng Thiên, nơi đó mới là gia hương của nó. Mình vì cái gì mà mang nó đến đây? Vì cái gì chứ ...

Bây giờ có hối hận thì cũng đã muộn, Tiểu Bạch đã sớm thoát khỏi Phòng hộ trận, bên ngoài là lực lượng cường đại không ngừng bành trướng, Hoa Lân sớm đã có thể nghiệm. Lúc này hắn trầm ngâm suy nghĩ, ánh mắt bắt đầu có chút mông lung, phảng phất thấy được thân thể nhỏ bé của Tiểu Bạch bị xé thành từng mảnh ...

Chính khi hắn đang thương tâm tuyệt vọng, thì thấy một thân ảnh nhỏ xíu bên ngoài trận phía xa xa chỗ mấy tảng loạn thạch, Hoa Lân không khỏi kêu lên một tiếng: "hả?". Lúc này hắn mới phát hiện, tên tiểu gia hỏa kia không những không tử vong đương trường như mình tưởng, ngược lại so với chính mình khi ở ngoài đó còn linh hoạt hơn nhiều. Nó giống như đối với thế giới này thật sự rất tò mò, hết nhảy từ đông sang tây lại nhảy từ tây sang đông, bên này hít hít, bên kia ngửi ngửi một cái, tựa như là đang có chuyện gì hay ho lắm...

Hoa Lân vuốt mồ hôi trên người buồn bực nói:

- Thế đạo thật sự thay đổi rồi! Tên tiểu gia hỏa kia so với mình còn lợi hại hơn....

Nguyên lai trên người Tiểu Bạch có một vòng sáng màu trắng cách li với ngoại giới, áp lực bên ngoài căn bản không làm gì được nó, hơn nữa cũng không cần hít thở? Hoa Lân chỉ có thể lắc đầu, thế mới biết tên gia hỏa này cũng đã "tu" tới Nguyên anh kì!...

Hoa Lân ổn định lại tinh thần, lúc này mới toàn tâm toàn ý mở Phần Tinh Luân, tiến hành tìm kiếm bên trong đó, Sau nửa ngày tìm tòi rốt cục cũng phát hiện một phi kiếm méo mó trong góc. Hắn không khỏi giật mình nói:

- Trời ạ! Như vậy Phần Tinh Luân còn có thể thu giữ phi kiếm của người khác hay sao? Đây thật sự là một chuyện rất tốt ah...

Hắn trong tâm nổi lên một trận hưng phấn, nghĩ thầm bây giờ đã bị Thánh Thanh viện cùng Phần Âm tông phát hiện thì từ nay về sau cũng chẳng cần phải cố kị gì nữa. Vì vậy hắn cố gắng tìm trong Phần Tinh Luân, muốn lấy Hà Chiếu ra tái tu luyện. Nhưng hắn phát hiện trong đó không hề có bóng dáng của Hà Chiếu kiếm, hắn sợ tới mức mồ hôi lạnh toát đầy thân.

Quay đầu lại định hỏi Lộ Á Phi thì thấy Hà Chiếu kiếm đang yên lặng nằm ngay bên cạnh chân Lộ Á Phi. Hoa Lân thở ra một hơi nhẹ nhõm, đang muốn đi thu nó về nhưng ở bụng lại nổi lên một cơn đau nhức, tức tối mắng:

- Con mẹ nó! Không có phi kiếm đúng là phiền toái, hôm nay lão tử không luyện lại ngươi không được rồi ...

Cắn răng chịu nhịn cơn đau, Hoa Lân tổn hao mất bao sức lực mới thu hồi được Hà Chiếu Kiếm, bò trở lại bên tảng nham thạch hắn thở dốc từng đợt hào hển.

Nhớ tới lần bị thương này, trong lòng cực kì buồn bực, hắn âm thầm thề, từ hôm nay trở đi, nhất định phải tu luyện Phạm Mật tâm kinh thật tốt, không thể để người ta truy đuổi mãi như vậy!

Vì thế liền nâng Hà Chiếu kiếm lên nhẹ nhàng vuốt ve thân kiếm, Hoa Lân đột nhiên chấn động, hắn có cảm giác như là Hà Chiếu đang kêu gọi mình; chỉ là lời kêu gọi yếu ớt mỏng manh dường như cách xa hắn cả một tòa núi băng. Hoa Lân trong lòng nổi lên một trận kích động, nhẹ giọng nói:

- Hà Chiếu à Hà Chiếu!... ngươi chắc chắn là đã phải chịu nhiều khổ cực rồi, hôm nay ta nhất định tái luyện ngươi!

Nhưng Hoa Lân tuyệt sẽ không chú kiếm, càng không cần nói đến luyện khí. Bất quá hắn và Hà Chiếu trong lúc đó đã sớm có sự cộng minh, tin tưởng rằng ngọn lửa trong cơ thể sẽ không làm tổn hại tới linh tính của Hà Chiếu kiếm. Vì vậy hắn phóng tâm hành động, tay phải hồng quang chợt lóe, một ngọn lửa nóng cháy truyền vào thân Hà Chiếu kiếm như đang trống rỗng ở trước mặt, chậm rãi nhắm mắt lại, liều mạng thúc đẩy ngọn lửa trong cơ thể khu trục hàn khí trong Hà Chiếu...

Hắn tưởng như đã đốt cả một đống lửa lớn, có thể hoà tan cả tòa núi băng vậy.

Nếu có người biết hắn đang luyện kiếm, nhất định sẽ cười diễu hắn là ngu ngốc. Bởi vì bằng vào tu vi Nguyên anh kì của hắn làm sao có thể luyện hóa thép tinh được! Nhưng Hoa Lân lại làm được bởi đơn giản là ngọn lửa từ Phần Tinh Luân không phải là ngọn lửa của nhân gian, lai lịch của nó, chỉ sợ cũng không mấy người biết được....

Thời gian cứ thế chậm rãi trôi qua....

Ngọn lửa trong người Hoa Lân cứ từng chút, từng chút một rót vào, theo đó sắc hồng cũng đã lan tỏa toàn thân Hà Chiếu kiếm, hơn nữa còn có xu hướng càng ngày càng trong suốt. Nhiệt độ của ngọn lửa này đủ để hòa tan mọi loại thép thường. Hắn ở bên này chuyên tâm luyện kiếm, cách đó không xa Lộ Á Phi dường như khó có thể chấp nhận chuyện đang xảy ra trước mắt.

Mặc dù thể chất của Lộ Á Phi cũng là thuộc Hỏa hệ nhưng ngọn lửa của Phần Tinh Luân hắn làm sao có thể chịu được? Hắn đột nhiên cảm thấy bên ngoài càng ngày càng nóng, ban đầu thì cảm thấy đây cũng là một loại hưởng thụ hay ho, nhưng sau một lúc thì bắt đầu cảm thấy khó có thể tiếp tục chịu đựng thêm nữa. Hắn có cảm giác như mình đang ở trong một khối dung nham, trong lòng cả kinh, nghĩ thầm bằng vào khả năng của mình mà còn thấy khó chịu, bên ngoài khẳng định là "Trứ hỏa" rồi ...

Lộ Á Phi mở hai mắt ra, từ trong đó ánh lên hai tia sáng kì dị, tu vi quả nhiên đã đại tiến. Bất quá hắn bị sự tình trước mắt dọa đến giật nảy người. Chỉ thấy

trước mắt là lửa hồng rừng rực, giống như cả thế giới đều bị thiêu đốt vậy. Hắn vội vàng bạt không mà dậy, chạy ra khỏi vùng nóng bỏng đó, lúc này mới phát hiện nguyên lai là do tên tiểu tử Hoa Lân đang luyện kiếm ...

Trong lòng hắn kinh hãi khó mà tưởng tượng được. Nghĩ thầm rằng chẳng lẽ nào tên Hoa Lân này chính là "họa căn" (nguồn gốc của tai họa) trong truyền thuyết? Bằng không với tu vi Nguyên Anh kì của hắn làm sao có thể sở hữu ngọn lửa cường đại đến khủng bố như vậy?

Lộ Á Phi vừa đặt chân lên bờ Phòng ngự trận thì mới phát hiện Phòng ngự trận đã thiếu mất một mắt trận, quang mạc vốn đã ảm đạm nên sắc hồng từ người Hoa Lân lại càng chói lóa, quang mang bắn ra tứ phía. Nhưng Lộ Á Phi nhìn ra được điều bất thường, quang mạc của Phòng ngự trận càng trở nên mỏng manh, bất cứ lúc nào cũng có thể đổ vỡ.

Nhưng cái tên Hoa Lân kia tịnh không có chút biểu hiện là sẽ dừng lại, Hà Chiếu kiếm ở trước mặt đột ngột phóng ra quang mang chói mắt, cuối cùng nó cũng hoàn toàn bị dung hóa. Cùng lúc đó Phòng ngự

trận cũng đang phải không ngừng chống lại nhiệt độ cao, "ba" một tiếng tựa như bong bóng khí đột nhiên bị vỡ tan, trong nháy mắt đã biến mất không còn chút tăm hơi.

Lộ Á Phi lập tức xuất ra một phòng hộ tráo, vừa quát lớn:

- Long thiểu! Mau vận công ngăn lại ...

Nhưng đã chậm, ngay khi Phòng ngự trận vỡ tan, toàn thân Hoa Lân lập tức nổi lên một trận liệt hỏa trùng trùng, giống như cả người đều bị thiêu cháy vậy

Lộ Á Phi thảng thốt sững sờ, hắn thấy trước mặt phảng phất có một thuẫn bài (tấm chắn) không ngừng phù động trên người Hoa Lân, giống như mọi thứ đều bị khiên dẫn vậy. Hắn lúc này mới biết thì ra mình đã quá đa tâm.

Đang thảng thốt thì đột nhiên Lộ Á Phi nghe có tiếng bước chân đi lại, không khỏi khiến hắn kinh hoảng giật mình, tưởng rằng có quái vật nào xuất hiện. Cúi đầu nhìn xuống đã thấy Tiểu Bạch đang ở đây, đột nhiên cào cào móng vuốt, kêu lên một tiếng, rồi nằm

tựa vào chân mình. Tiểu gia hỏa này nằm dựa lên, cái đầu thật to, mở hai mắt tròn xoe nhìn xa xa về phía Hoa Lân, giống như có chút mệt mỏi vậy.

Lộ Á Phi cúi người xuống, muốn ôm lấy tiểu động vật này một cái, nhưng hắn đột nhiên chấn động, trong lòng cả kinh. Tiểu Bạch có thể sinh tồn tại Tinh Nguyên Tinh hoang vu này, thực khó mà tưởng tượng được, ít nhất thì nó cũng phải là một chủng loại thượng phẩm linh thú nào đó. Mình mà vội vàng bắt lấy nó, không chừng lại bị nó cắn cho...

Lộ Á Phi đột nhiên nhìn xuống chân mắng:

- Mẹ nó! Nếu ta quả thật có được nó, Thấm Oánh nhất định cũng sẽ thích. Lúc này Hoa Lân cũng đã thu công, quang mang chói mắt cũng dần ảm đạm đi, không gian chung quanh vốn dĩ cực kì rét lạnh, mặt đất đỏ bừng cũng nhanh chóng trở nên lạnh lẽo. Chỉ thấy Hoa Lân thở ra một hơi dài, thân thể vô lực tựa vào một tảng nham thạch, đột nhiên "đương" một tiếng, Hà Chiếu kiếm đã rơi trên mặt đất.

Hoa Lân lắp bắp kinh hãi, vội vàng cúi xuống bắt đầu kiểm tra. Vừa nhìn thoáng qua Hà Chiếu, hắn sắc mặt đại biến, thảm giọng kêu lên:

- Trời ơi! Hà Chiếu của ta...

Lộ Á Phi ha ha cười nói:

- Làm sao vậy?

Nói xong thản nhiên bước tới. Hoa Lân ngẩng đầu nhìn hắn hỏi:

- Sao ngươi tỉnh lại nhanh như vậy?

Lộ Á Phi cả giận:

- Nếu ta không tỉnh lại thì đã bị ngươi nướng chín rồi.

Hoa Lân sững sờ nhìn chung quanh, không khỏi kinh hoàng kêu thảm "a" một tiếng, Phòng ngự trận chỉ còn là một cỗ nhiệt khí, trận pháp trên mặt đất đã bị hắn đốt sạch hoàn toàn. Hoa Lân dung sức vỗ lên trán mình một chưởng, nói:

- Xong rồi! xong hết rồi! ... lát nữa bọn họ trở về mà không lập tức trở mặt với chúng ta mới là lạ?

Lộ Á Phi cười ha ha nói:

- Ngươi sai rồi, không phải là "chúng ta"! Chuyện này không liên quan đến ta! ...Chuyện này do một mình ngươi chịu thôi!

Hoa Lân buồn bực nói:

- Ngươi đi chết đi! ... phá hủy truyền tống trận ngươi cũng có phần, chắc bọn họ cũng sẽ chiếu cố cho ngươi thật tốt!

Lộ Á Phi bị nắm thóp đành cười khổ nói:

- Coi như ngươi lợi hại!

Nói xong chậm rãi đến bên người Hoa Lân ngồi xuống, liếc nhìn Hà Chiếu trong tay hắn hỏi:

- Làm sao vậy? Luyện kiêm thất bại rồi à? Để ta xem nào...

Nói rồi đưa tay cầm lấy Hà Chiếu. Hoa Lân đẩy tay hắn ra nói:

- Con bà nó! Hà Chiếu đột nhiên ngắn đi ba tấc, thân kiếm cũng bị biến hình, từ nay về sau ta làm sao mà dùng được ? Thật tức chết ...

Ai ngờ Lộ Á Phi lại đột nhiên chấn động hỏi:

- Cái gì?

Phản ứng của hắn có điểm thái quá, khiến Hoa Lân giật nảy mình, lấy làm kì quái hỏi:

- Cái gì? Phi kiếm của ta bị hỏng, ngươi làm gì mà kích động thế?

Lộ Á Phi dừng một chút chánh sắc nói:

- Trong chuyện này ta có thể xem như là một đại sự, ngươi không biết đâu! ... Nếu luyện khí làm cho phi kiếm rút nhỏ thể tích không những không ảnh hưởng đến công dụng của nó, mà ngược lại có thể đại đề cao uy lực của nó. Đây chính là hiện tượng "đề thuần", chính là một loại kì ngộ khó gặp, có năng lực tu vi cao cũng khó có khả năng đạt được!

Hoa Lân trong mắt tỏ ra hoài nghi nhìn hắn, thuận miệng hỏi:

- Có phải không đó?

Vẻ mặt không có chút biểu hiện hưng phấn nào.

Lộ Á Phi gật đầu khẳng định:

- Mau đưa cho ta coi xem nào...

Hoa Lân do dự nhìn Hà Chiếu kiếm chầm chậm đưa ra, đột nhiên hắn thu tay về nói:

- Không được! Tốt nhất ngươi không nên xem, đỡ dọa người ...

Lộ Phi Á đang đưa tay ra định tiếp lấy Hà Chiếu kiếm, không nghĩ tới tên kia đột nhiên thu về, hắn tức giận kêu lên oa oa:

- Không để cho ta coi! ... chỉ cần có cao thủ chỉ điểm, ngươi phải mau nắm lấy cơ hội này. Từ nay về sau có thật sự định luyện kiếm thì đừng có kêu ta!

Nói xong hắn quay đầu đi không thèm nhìn tới Hoa Lân nữa ...

Hoa Lân trìu mến nhìn Hà Chiếu kiếm trong tay, nói:

- Tính ra! ...bây giờ cũng đã luyện xong rồi, lần sau sẽ cho ngươi xem!

Cúi đầu nhìn Hà Chiếu, nguyên lai mũi kiếm có điểm hơi cong, đây chính là do bị rơi xuống đất (lúc kiếm mới luyện xong, còn đang mềm chưa kịp cứng lại thì rơi xuống đất nên bị cong mũi kiếm- lời người biên dịch), khiến hắn cảm thấy thật mất mặt.

Hắn vừa rồi thật sự hơi sơ suất, khi Hà Chiếu kiếm còn chưa định hình đã xuất ra một đạo ý niệm, khiến mũi kiếm bị cong khi rơi xuống đất. Nhưng hắn đột nhiên chợt lớn tiếng nói:

- Hừ! Luyện kiếm bị hỏng, tiếp tục luyện lại! ... Hà Chiếu, đi!

Nói rồi Hoa Lân hữu thủ xuất ra một chỉ, đã thấy Hà Chiếu "sưu" một tiếng như tia chớp bay ra. Chỉ nghe "Tranh, tranh" hai tiếng, Hà Chiếu hồng quang chợt lóe, không chỉ bắn thủng tảng nham thạch ở ngoài xa, mà cả một khối nham thạch khác cũng bị nó xuyên thấu. Hoa Lân trong lòng mừng rỡ đứng lên nói:

- Hà Chiếu, về!

Chỉ thấy ở ngoài xa, Hà Chiếu xoay tròn "tranh, tranh, tranh..." tạo ra một vòng sáng đẹp mắt, rồi "sưu" một tiếng bay trở về.

Lộ Á Phi cũng kinh hãi đứng bật dậy, trên mặt lộ rõ vẻ kinh dị. Đây là lần đầu tiên hắn gặp được phi kiếm của Hoa Lân, thế nhưng hắn lại không ngờ được phi kiếm của Hoa Lân lại có thể tùy ý bay theo sự điều khiển của hắn, sự thông linh này trên đời thật vô cùng hiếm có.

Đang muốn xem cho rõ ràng, thì Hoa Lân đã huy thủ (đưa tay) thu hồi Hà Chiếu kiếm về trong Phần Tinh Luân. Giống như cố ý không để cho hắn xem!

Lộ Á Phi buồn bực nói:

- Tùy thôi! ... Chẳng hiểu là cái loại người gì nữa?

"Ách...!" Hoa Lân cũng thấy có điểm không phải, vì vậy cầu tài cười nói:

- Chúng ta ra ngoài bay thử có được không? Thật quá lâu ta không ngự phi kiếm rồi, muốn nhờ ngươi bảo vệ chút!

Lộ Á Phi nhìn bụng hắn một chút, hỏi:

- Thế nào? Thương thế của ngươi tốt lên chưa?

- A?

Hoa Lân cúi đầu nhìn, quả nhiên phát hiện hai việc lạ. Thứ nhất, đương nhiên là miệng vết thương đã lành lặn hoàn toàn, mặc dù còn đau một chút nhưng không trở ngại đến vận động. Thứ hai, hắn tuyệt không vận công chống lại áp lực của ngoại giới, vậy mà lại không cảm giác có chút áp lực nào? Hắn nhìn suốt cả nửa ngày vẫn không hiểu là tại sao.

Lộ Á Phi cũng không phải là người nhỏ mọn, hắn còn tưởng Hoa Lân có chút hối hận, vì vậy vỗ vỗ vai hắn bảo:

- Được rồi! ta cũng rất muốn xem phong cảnh của Tinh Nguyên tinh như thế nào, chúng ta đi thôi ...

Hoa Lân mờ mịt gật đầu:

- Cũng tốt!

Đột nhiên dưới chân vang lên tiếng kêu "hống, hống...", thì ra là Tiểu Bạch cũng muốn đi ra ngoài. Hoa Lân liếc mắt nhìn nó bảo:

- Ngươi không phải thường xuyên tự mình trèo lên sao? ...Chưa đủ khó lại còn muốn ta ôm ngươi lên à?

Tiểu Bạch lúc lắc đầu nhìn vẻ mặt của hắn, đột nhiên chạy lại trèo lên người hắn, nó bò lên vai Hoa Lân giống như đó là một thân cây cho nó luyện tập rồi thu lại móng vuốt, thoải mái nằm lên vai hắn.

Hoa Lân buồn bực nói:

- Ai! Ngươi thật là ...

Lộ Á Phi cũng chỉ đành lắc đầu, lôi hắn đi ra ngoài động, nói:

- Chúng ta đi nhanh lên! Bọn họ trở về bây giờ...

Hoa Lân chưa kịp lên tiếng đã bị Lộ Á Phi kéo đi như một khúc gỗ. Thậm chí mặt đất còn lưu lại dấu vết...

Hai người ra khỏi động, phóng mắt nhìn lại, chỉ thấy núi cao ngàn dặm, dài liên miên, kì thạch tuyệt bích (loại đá có hình dáng kì lạ) có ở khắp nơi. Đây đúng là thế giới của màu xám, thế giới của thạch lâm hiểm tuấn phi thường. Hoa Lân phát hiện không ngờ nơi này cảnh đẹp như vậy...

Hai người đồng thời rút phi kiếm, song song đứng lên trên. Hoa Lân có thể tái sử dụng ngự kiếm, không khỏi sung sướng kêu lên:

- "Tuyệt nhận vạn lí, nhâm ngã độc hành....." (Mặc kệ đường dài ngàn dặm, mình ta cứ đi...)

Âm thanh du dương thật lâu không dứt ...

Chương 29: TÀI MÊ CẢNH GIỚI

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: MacVanDanh

Biên dịch: Tepga

Biên tập: Tepga

Nguồn: 4vn.eu

Nội dung ẩn tại http://4vn.eu :

Lộ Á Phi nhìn nhìn phi kiếm dưới chân hắn, cười nói:

- Không thể tưởng được trình độ ngự phi kiếm của Long thiểu lại tốt đến vậy. Lúc trước thực sự thất lễ rồi.

Hoa Lân thấy hắn vẫn chăm chú nhìn vào phi kiếm dưới chân mình có ý dò xét, vội vàng chuyển mũi chân che lấy mũi kiếm, nói lảng sang chuyện khác:

- Huynh đệ! ... Trước kia thật quá cảm tạ ngươi đó! Mang theo ta ngự kiếm phi hành chắc mệt chết hả?

Lộ Á Phi rời mắt khỏi chân hắn, chánh sắc bảo:

- Ngươi nói cái gì vậy? ... Lúc trước nếu không có ngươi hỗ trợ, có lẽ ta tu luyện trăm năm cũng khó đột phá Thanh Hư cảnh giới. Chính bởi vì, có nhân thì có quả, giữa chúng ta không cần nói đến chữ cảm tạ

Hoa Lân "túc hạ" (ko hỉu, BTV dịch dùm - ta cũng không hiểu luôn) cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, thuận miệng nói:

- Cũng đừng gọi ta là Long thiếu! ...tên của bổn thiếu gia là Hoa Lân, Hoa trong Hoa Sơn, Lân trong Kì Lân. Từ nay về sau gọi ta là Lân thiếu đi, gọi là Long thiểu thật chẳng thuận tai chút nào.

Lộ Á Phi cười nói:

- Họa Sơn đích họa?(họa trong họa như núi) Đúng là chữ Họa này chứ? Ách ... tên này cũng thật hiếm thấy!

Hoa Lân cũng sửng sờ mãi đến lúc này mới có phản ứng, Hoa Sơn là chỉ gia hương (quê nhà) của hắn, Lộ Á Phi đương nhiên không biết điều này. Đang muốn giải thích lại, đã thấy trong mắt Lộ Á Phi lấp lánh ánh cười, nhớ tới hắn đã đọc qua lệnh truy nã của Thánh Thanh viện, lúc nãy chính là đang giả bộ không biết. hắn cũng không tức giận, chỉ hướng xuống dưới chân chỉ:

- Ngươi xem... Phía dưới có ánh sáng kìa!

Lộ Á Phi cúi đầunhìn xuống vực sâu không đáy, quả nhiên phát hiện từng đoàn bạch quang hiện lên, vì vậy nói:

- Không cần nhìn... đây khăng định là bọn Bồ Tinh Huy đang đào tinh thạch!

Hoa Lân đột nhiên "A?" lên một tiếng, có điểm khẩn trương nói:

- Kia ... kìa, chúng ta mau đi nơi khác xem. Chờ cho bọn họ tu bổ xong Phòng ngự trận thì chúng ta quay lại!

Lộ Á phi nhàn nhạt nói:

- Cũng tốt! ... trốn tránh cũng không phải là biện pháp, không chừng chỉ khiến họ thêm tức giận mà thôi!

Hoa Lân trong mắt hiện lên một tia tà ý nói:

- Điều này không nhất định! ...Mỗi người đều chỉ tức giận có mức độ thôi, bốc hoả một chút, tâm tình ngược lại sẽ bình tĩnh hơn. Chờ ta kiếm cho bọn họ một ít tinh thạch, sau đó thừa nhận trách nhiệm, nói như vậy bọn họ chắc cũng không thể làm khó ta! Hắc hắc ...

Lộ Á Phi bất đắc dĩ lắc đầu, nghĩ thầm, tên này từ khi nào tới giờ, so ra, toàn là chẳng theo lẽ thường chút

nào cả, Thấy hắn muốn đào tinh thạch, liền chỉ vào ngọn núi xa xa ở phía tây nói:

- Ta thấy bầu trời bên kia có vầng sáng, như vậy tinh thạch cũng nhiều, chi bằng chúng ta đi xem thử!

Hoa Lân gật đầu, chuyển phi kiếm, hai người nhằm hướng tây bay đi....

Ngọn núi ban đầu thấy gần, nhưng bọn họ bay đi, cũng tốn thời gian hai bữa cơm vẫn chưa tới. Chỉ thấy trên bầu trời xa xôi, có hàng lọat bóng đen, chính là một lộ nhân mã khác. Lộ á Phi không khỏi hiếu kì nói:

- Ai nha? Còn có người khác, chúng ta mau đi xem.

Nói xong thúc đẩy phi kiếm tăng tốc độ lên rất nhiều.

Hoa Lân đành phải đuổi theo, nhàn nhạt nói:

- Chuyện này có gì kì quái? Bọn họ có lẽ là người của Tử Kim điện rồi!

A? Lộ Á Phi quay đầu lại hỏi:

- Ngươi làm sao biết được?

Hoa Lân ngẩng cao đầu lên nói:

- Hừ! Trên đời này có chuyện gì mà bổn đại tiên không biết?

Lộ Á Phi nhìn hắn cực kì không thuận mắt, lập tức phản bác:

- Hừ! Ngươi toàn nói nhăng nói cuội thôi? Nếu không phải là ta nói cho ngươi một số sự việc trong tu chân giới, ngươi có lẽ đã ... Ai, tính ra cũng không cần ngươi phải nói. Chúng ta cứ tiến chào hỏi xem sao đã!

Hoa Lân gãi gãi ót, lúc này mới tỉnh, "Nga" một tiếng, dưới chân phi kiếm cũng nhanh hơn rất nhiều, hai người đồng loạt hướng về phía trước vọt tới.

Phía trước quả nhiên có một nhóm hơn hai mươi người, bọn họ mặc y phục mày tím, bên hông có đeo một quả khấu trụy sáng lập lòe, liếc mắt đã biết là kiện không gian pháp bảo. Trong đó còn có sáu người là nữ nhân, nhìn qua đã biết là mĩ nữ, không thể nghi ngờ gì nữa. Hoa Lân ánh mắt sáng ngời, nghĩ thầm rằng tu chân giới có phải là nữ tử đều rất đẹp hay không? Ôm mớ nghi vấn này, phi kiếm dưới chân càng bay nhanh...

Lộ Á Phi buồn bực nói:

- Ngươi làm gì đó?

Nhưng Hoa Lân tịnh không có trả lời, chỉ thấy khoảng cách năm chục trượng trong nháy mắt đã đến, lúc này bọn tử y nhân đều nghiêng người trông lại. Hơn hai mươi người này hành động cực kì nhất trí. Lộ Á Phi vừa đến, hắn đột nhiên nắm lấy một bên vai của Hoa Lân, nhẹ giọng bảo:

- Không được làm loạn, bọn họ giống như không hoan nghênh ngoại nhân đến quấy rầy.

Hoa Lân tiếp xúc người vô số, lẽ nào lại không nhìn ra, phi kiếm sớm đã dừng lại, ánh mắt liếc về trộm về phía mấy nữ đệ tử vài lần, chậm rãi gật đầu bảo:

- Thôi! ...mặc kệ bọn họ, chúng ta đến mặt nam xem thế nào!

Trong lòng nghĩ thầm, những "tiên nữ" này đều rất đẹp, nếu cứ tiếp tục như vậy có lẽ sẽ mắc chứng " Thẩm mĩ bì lao" rồi.

Song phương vẫn cách nhau khoảng mười lăm, mười sáu trượng, bọn đệ tử Tử Kim điện đều dùng ánh mắt

lạnh lùng nhìn hai người bọn họ, chỉ có hai cô gái hé miệng cười trộm, nhìn Tiểu Bạch đang ở trên vai Hoa Lân chỉ chỉ trỏ trỏ, hiển nhiên bị tiểu gia hỏa kia hấp dẫn.

Hoa Lân thấy có điểm kì quái. Theo lí thuyết, Tinh nguyên tinh người ở cực kì ít, người với người đáng lẽ ra phải cực kì thân thiện mới đúng, nhưng không biết sao bọn họ lại có bộ dạng lạnh lùng như vậy? Vì vậy cúi đầu nhìn xuống, lập tức phát hiện hơn mười tên đệ tử đang tìm tòi cái gì trên mặt đất, trên tay bọn họ đều bưng một cái đĩa hình tròn, tinh thạch ở giữa lấp lóe sáng, đưa qua đưa lại trên mấy phiến tinh thạch, dường như là đang dò xét xét cái chi đó.

Hoa Lân còn chưa hiểu là chuyện gì thì đã có một trung niên nhân phi ra khỏi hàng ngũ, chắp tay nói:

- Xin hỏi? hai vị thiếu hiệp có việc gì...

Người này nhìn qua có vẻ tuấn lãng phi thường, nhưng vẻ mặt cực kì lãnh khốc. Mắt sao mày kiếm, hai gò má nhô cao, trên lưng đeo một thanh trường kiếm; mặc dù hai bên cách nhau hơn mười trượng nhưng khí thế của hắn cũng rất cường đại.

Lộ Á Phi vội vàng hoàn lễ nói:

- A! Nguyên lai là cao thủ của Tử kim điện, may mắn gặp. Chúng ta chỉ là người qua đường mà thôi, cáo từ ...

Nói xong nắm tay Hoa Lân kéo hắn đi trở về. Kiếm khách lãnh khốc kia căn bản là không hề có ý giữ bọn họ lại, chỉ là đưa ánh mắt nhìn bọn họ xa xa rời đi, sắc mặt yên lặng như nước.

Hoa Lânđi đã xa, lúc này mới hạ giọng hỏi:

- Lộ thiếu! Bọn người kia làm gì đó? Ta thấy không giống như tìm quáng thạch mà như là tầm bảo vậy...

Lộ Á Phi lắc đầu bảo:

- Lần này ngươi đoán sai! ... Bọn họ tìm được một chỗ có trữ lượng tinh thạch vô cùng phong phú nên thái độ có phần lãnh đạm. Một khi chính thức khai thác, thái độ bọn họ có lẽ sẽ hòa hoãn hơn nhiều... Đi thôi! Chúng ta cũng phải dò xét núi non một chút, vừa lúc sử dụng Phạm Mật tâm kinh "Sưu thần thuật", thử xem có hiệu quả không?

Hoa Lân cũng bị câu khởi hứng thú, gật đầu nói:

- Tốt đấy! Nhân tiện tập luyện Phạm Mật tâm kinh một chút, lần này tầm quáng trở thành đối tượng tu luyện. Hắc hắc!

Lộ Á Phi gật đầu, hai người nhắm chuẩn mặt nam của tòa sơn cốc bay đi...

Bởi vì địa hình nơi này trăm ngàn kì quái nên bọn họ cũng không dám đi xa, đỡ bị lạc mất phương hướng. Vì vậy chọn chân sơn cốc hạ xuống, nhưng không tưởng được sơn cốc này so với ý nghĩ của họ còn hiểm tuấn hơn vài phần. Vừa đặt chân đã thấy quái thạch trùng trùng, ánh sáng ảm đạm. Ở trong đó, tự nhiên phát sinh ra một loại cảm giác bức bách.

Hoa Lân thu hồi Hà Chiếu, ngẩng đầu nhìn những cột đá chọc thẳng lên trời xung quanh, lẩm bẩm nói:

- Những cột đá này thật hoành tráng! ... Ngươi nói xem chúng ta nên đào thử phía dưới chân chúng không, không biết chúng có đột ngột đổ xuống đè chết chúng ta không nhỉ?

Lộ Á Phi hít vào một ngụm lãnh khí, không khỏi ngẩng đầu lên nhìn nhìn, run giọng bảo:

- Chuyện này có thể lắm! ...Hay là chúng ta hạ đổ chúng xuống trước đi?

Hoa Lân gan lớn trùm trời, lại phải sợ cột đá này sao? Hắn cười cười, mắt đột nhiên nhắm lại, trên người phát ra một cỗ ba động khó có thể phát hiện, hướng bốn phía chậm rãi tỏa ra. Hắn đột nhiên phân thần mở miệng bảo:

- ngươi từ từ tiến về phía cột đá! ... Trước tiên ta xem xét địa hình một chút, nếu có tinh quáng, ta sẽ nói cho ngươi!

Lộ Á Phi phát hiện mình bị hắn sai khiến. Đột nhiên thấy thần thức của Hoa Lân bao trùm diện tích quá lớn, vội vàng khuyên nhủ:

- Sưu thần thuật rất hao phí tinh thần lực, ngươi phải cẩn thận, không thể đùa được đâu!

Hoa Lân mặc kệ mọi chuyện, hắn dụng tinh thần lực đưa tình cảnh dưới mạt đất phản ánh rõ ràng vào trong đầu. Lúc này mới phát hiện, hắn chỉ có thể thăm dò ở độ sâu mười trượng, nếu xuống sâu hơn thì đầu óc bắt đầu có chút choáng váng. Hắn than thở:

- Mẹ ơi! Nơi này đá cũng thật là cứng a, ta chỉ tìm được trong khoảng mười trượng, so với ở gia hương thì thua xa!

Lộ Á Phi chỉ cười cười, nghĩ thầm rằng chuyện này còn phải nói sao, không thử nhìn lại xem đây là địa phương nào? Vì vậy cũng thử xuất ra Sưu thần thuật tìm kiếm. Hắn đột nhiên cả kinh, bởi vì hắn chỉ có thể tìm trong khoảng cách sáu trượng mà thôi, nếu xa hơn nữa thì có chút không tiêu hóa nổi... Nghĩ thầm rằng chuyện gì thế này? Tên Hoa Lân này tu vi rõ ràng kém mình một cấp, nhưng như thế nào mà tinh thần lực lại mạnh hơn mình nhiều như vậy? Hắn không biết tinh thần lực của mỗi người gắn liền với ý chí của người đó. Hoa Lân từ thuở nhỏ bị mười năm thống khổ, chuyện phải lo lắng không thể so sánh với phàm nhân được, tự nhiên tinh thần lực phải siêu cường ...

Hoa Lân lúc này đã không còn nói chuyện, nhắm một hướng chậm rãi đi đến. Được chừng thời gian một bữa cơm, hắn bắt đầu có cảm giác đầu váng mắt hoa, nhưng ngay cả một khối tinh thạch cũng đều không thấy. Trong lòng không khỏi buồn bực, nghĩ thầm

chẳng lẽ tinh thạch này thật sự khó tìm như vậy? Hắn không phục, vì vậy nghi ngờ có phải mình không đủ khả năng hay không? Hoa Lân thu công lại nghĩ ngợi, đột nhiên nhớ lại Trữ Tiêm Tuyết từng giảng Phạm Mật tâm kinh: "tham hư giả, tức tinh thần ngoại phóng, thần du hư vô. kì tâm pháp khả phân lưỡng chủng, nhất thị tập trung nhất diện, nhị thị bát phương sưu thần...(Người tham cứu, tức là phải đưa tinh thần ra ngoài (thân thể), để thần vào hư vô. Tâm phải chia làm hai đạo, một tập trung tại một mặt, đạo còn lại hướng ra bát phương truy tìm...) Hoa Lân lúc này mới giật mình đại ngộ, nguyên lai sưu thần thuật chỉ là tham hư một bộ phận mà thôi, xem ra thế nhân đã có điều ngộ nhận.

Lúc này, hắn liền chiếu theo Phương pháp của Phạm Mật Tâm kinh, cố gắng ngưng tụ tinh thần lực thành một đường hướng thẳng xuống dưới đất tìm kiếm. Quả nhiên lần này có thể tìm được sâu hơn hai mươi trượng, mặc dù phạm vi tìm kiếm bị thu hẹp nhiều nhưng độ sâu lại gấp đôi có thừa.

Hoa Lân lúc này đã không còn nói chuyện, nhắm một hướng chậm rãi đi đến. đi được chừng thời gian một

bữa cơm, hắn bắt đầu có cảm giác đầu váng mắt hoa, nhưng ngay cả một khối tinh thạch cũng đều không thấy. Trong lòng không khỏi buồn bực, nghĩ thầm chẳng lẽ tinh thạch này thật sự khó tìm như vậy? Hắn không phục, vì vậy nghi ngờ có phải mình không đủ khả năng hay không? Hoa Lân thu công lại nghĩ ngợi, đột nhiên nhớ lại Trữ Tiêm Tuyết từng giảng Phạm Mật tâm kinh: "tham hư giả, tức tinh thần ngoại phóng, thần du hư vô. kì tâm pháp khả phân lưỡng chủng, nhất thị tập trung nhất diện, nhị thị bát phương sưu thần...(Người tham cứu, tức là phải đưa tinh thần ra ngoài (thân thể), để thần vào hư vô. Tâm phải chia làm hai đạo, một tập trung tại một mặt, đạo còn lại hướng ra bát phương truy tìm...) Hoa Lân lúc này mới giật mình đại ngộ, nguyên lai sưu thần thuật chỉ là tham hư một bộ phận mà thôi, xem ra thế nhân đã có điều ngộ nhận.

Lúc này, hắn liền chiếu theo Phương pháp của Phạm Mật Tâm kinh, cố gắng ngưng tụ tinh thần lực thành một đường hướng thẳng xuống dưới đất tìm kiếm. Quả nhiên lần này có thể tìm được sâu hơn hai mươi trượng, mặc dù phạm vi tìm kiếm bị thu hẹp nhiều nhưng độ sâu lại gấp đôi có thừa.

Thỉnh thoảng hắn lại dừng lại, truy tìm chừng nửa canh giờ, tinh thần lực hao mòn gần hết. Hoa Lân đang tuyệt vọng, chợt kinh hãi phát hiện, ở sâu dưới chân hắn có một quả tinh thạch màu lam lớn cỡ quả trứng gà, hắn hưng phấn kêu lên:

- Tiểu Lộ tử, tiểu Lộ tử! ngươi mau lại đây, ta phát hiện ra tinh thạch rồi!

Hắn qua cao hưng đến nỗi cả cách xưng hô cũng thay đổi. Cái tên tiểu Lộ tử này ở quê hương hắn chính là).⮜danh xưng của mấy vị thái giám hay dùng (

Nhưng Lộ Á Phi đang ở ngoài xa tất nhiên không biết chuyện này, hắn chạy tới vội la lên:

- Ở đâu? Sâu bao nhiêu? Màu gì? Nhiều không?

Ách ... Hoa Lân gãi ót, khổ sở nói:

- Có một quả, màu lam! Ước chừng sâu khoảng 19 trượng ở đây!

Lộ Á Phi lập tức mắng:

- Ta nói này huynh đệ! Ngươi có lầm không đó? Chỉ vì một quả tinh thạch mà ngươi muốn ta đào sâu xuống mười chín trượng nham thạch ? ngươi tự làm đi, ta

mặc kệ! ... A? cái gì? Sâu mười chín trượng? ngươi làm thế nào có thể tìm sâu như vậy?

Hoa Lân chỉ lo gãi ót chính mình, nói:

- Phạm Mật tâm kinh nói là chỉ tập trung vào một mặt thôi mà! ... À? Thôi được rồi, để ta tìm lại một chút, nói không chừng bên cạnh quả này còn có quả khác cũng nên!

Nói xong thi triển Sưu thần thuật dò xét đi xuống, Vừa đi được hai bước, hắn bỗng nhảy dựng lên nói:

- Uy uy ... còn thật, còn có thật nha! Một, hai, ba ... năm khối, mau động thủ! Mau đào lên nào!

Hắn quá mừng rỡ tựa như một tiểu hài tử, nhất thời quên .◀◀mất mình đã hơn hai mươi tuổi đầu

Lộ Á Phi cũng mừng như điên, lớn tiếng hỏi:

- Có màu gì?

Hoa Lân sợ hắn không hài lòng lẩm bẩm:

- Tất cả đều là lam thạch, có lấy hay không?

Lộ Á Phi quả nhiên có chút thất vọng, nhưng cũng gật đầu:

- Lấy ... đương nhiên lấy! Có năm khối tinh thạch này ngươi có thể trở về được rồi!

Đang nói đến đây thì, Hoa Lân đột nhiên hỏi một câu khiến Lộ Á Phi thiếu chút nữa ngất xỉu... Chỉ nghe hắn hỏi:

- Lộ... Lộ thiếu hiệp! Năm khỏa tinh thạch này đại khái đổi được bao nhiêu tiền vậy?

Thấy hai mắt Hoa Lân tỏa sáng như thấy cả kim sơn (núi vàng) trước mặt hắn, xem thần sắc, thái độ tỏ ra cực kì tham lam.

Điều này làm cho Lộ Á Phi nhãn thần muốn bốc hỏa, rất muốn đấm cho hắn một phát ....

Chương 30: CHÍNH TÀ GIAO CHIẾN

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: Inetd82

Biên dịch: Tepga

Biên tập: Tepga

Nguồn: 4vn.eu

Hoa Lân vẫn còn đang mơ tưởng đến núi vàng núi bạc, Lộ Á Phi đột nhiên huých huých vào tay hắn, nói: "Còn phát ngốc ra đó làm gì? Nhanh động thủ nào!"

Hoa Lân bị huých vào người, lảo đảo một cái, vội nói: "Thì động thủ, thì động thủ ..." Nói xong liền xuất Hà Chiếu Kiếm, tay phải chỉ lên bầu trời, thét to lên một tiếng: "Hà Chiếu Kiếm... Đi !"

"Sưu" một tiếng, Hà Chiếu Kiếm đột nhiên vọt thẳng lên trời, Lộ Á Phi nhất thời ngây ngốc, ngẩng đầu lên trời ngó, chỉ thấy phi kiếm của Hoa Lân tại không trung lóe lên vài đạo thiểm điện, sau đó liền biến mất. Đúng lúc Lộ Á Phi đang trợn mắt há miệng, đột nhiên trên thiên không một đạo hàn quang chợt lóe lên, một thanh phi kiếm ẩn hiện điện quang chói mắt đang lao xuống, tại đầu mũi kiếm, ẩn ẩn hiện hiện hiện tượng xẻ không hiếm thấy. Một cỗ áp lực cường đại đang lao xuống.

Lộ Á Phi lập tức lộn người một vòng về phía sau, không khỏi biến sắc nói: "Ngươi có nhầm lẫn gì không thế?" lời nói còn chưa kịp dứt, chỉ nghe thấy một tiếng "tranh" lớn vang lên, mặt đất phía trước

chấn động rung lên một cái, cường đại trùng kích đã đánh sâu xuống, làm vỡ vụn đá ở xung quanh.

Thanh phi kiếm kia đánh xuống, làm mặt đất hiện ra một hố to, trên mặt đất của hố to đó còn lộ ra hố nhỏ to bằng cổ tay được tạo bởi phi kiếm. Nói vậy, đây đich thị là tác phẩm được tạo ra bởi bảo kiếm của Hoa Lân. Lộ Á Phi ngó ngó nhìn, trong miệng thì thào: "Lợi hại à nha... "

Ngay khi hắn vừa quay đầu lại, đã thấy Hoa Lân trên trán lấm tấm mồ hôi, vẫn còn đang đứng ở thế trung bình tấn, ngón tay hướng tới cái lỗ kiếm trên mặt đất, miệng lẩm bẩm: "Trở về, trở về... mau trở về a!" Tình huống này, giống như là đang nhổ củ cải, cũng giống như là đang ngồi nhà xí, vẻ mặt thập phần cổ quái.

Lộ Á Phi thật sự không nhịn được, haha cười lớn nói: "ngươi đang làm cái trò quỉ gì vậy? ... tiện bí (táo bón) chăng?"

Hoa Lân hít thở trầm trọng một lúc, khi cảm giác thân thể đã tốt hơn một chút, lau mồ hôi trên mặt rồi nói: "Không có việc gì, ta không có việc gì!... Chỉ là Hà Chiếu Kiếm đang nghỉ ngơi ở bên dưới đó một chút, ta cũng định đợi một lúc rồi mới gọi nó lên tiếp!"

"Há há há..." Lộ Á Phi cười đến rụng răng, lâu lắm rồi không có được cười như vậy.

"A a a" Hoa Lân cười ngây ngô, gãi gãi cái ót, lắp bắp nói: "Không có biện pháp rồi... ngươi đào trước đi, ta cần phải nghỉ ngơi một chút!"

"A?" Lộ Á Phi đột nhiên phản ứng lại, buồn bực nói: "Không phải chứ? Ta đào một mình sao?... Tên gia hỏa ngươi, ai biết đây có phải là chủ ý của ngươi không chứ?"

Hoa Lân than thở nói:" Cái này là ngươi không đúng, ta mà là giống loại người đó sao?"

Lộ Á Phi cả giận nói: "Ta xem ngươi cũng không phải loại người như thế. Nhưng vì, ngươi bản chất vẫn là loại ngươi như vậy!... Còn không mau tránh xa ra cho ta, ta phải động thủ rồi."

Hoa Lân thối lui hai bước, Lộ Á Phi cũng đã nhanh chóng xuất thủ rút ra Xích Dương Kiếm, hướng xuống mặt đất chém "binh binh bàng bàng" loạn cả lên.

Bởi vì trên mặt đất đã có một lỗ kiếm, xung quanh cũng đã mở ra rất nhiều khe hở, Lộ Á Phi xem ra

cũng đã cố gắng rồi. Chỉ trong chốc lát, Hoa Lân đã thấy khối đá trong "khanh lí" (hố khai khoáng) vỡ vụn làm đôi, đang muốn tiến lên phân khai hòn đá giúp cho Lộ Á Phi đào tiếp. Đột nhiên thấy Lộ Á Phi dừng đào, hai ngón tay kẹp lại, chỉ vào mặt đất quát lớn:" Kiền khôn tá pháp, sơn thạch di vị... khai!" (Mượn pháp lực trời đất, dịch chuyển vị trí đá núi... mở!)

Dưới chân Hoa Lân đột nhiên rung lên một trận "ca băng... ca băng" mấy tiếng, cái khe trên mặt đất đột nhiên được mở rộng ra. Đá vụn to nhỏ, dưới sức mạnh bài sơn đảo hải đã từ từ di chuyển sang bên phải, trong nháy mắt đã lộ ra một hố to "sạch sẽ".

Lộ Á Phi sắc mặt tươi tỉnh, cười ha ha nói: "Không ngoài dự đoán của ta, quả nhiên là được rồi!"

Hoa Lân không khỏi động dung nói: "Ngươi thật sự học được ... khống vật rồi sao?"

Lộ Á Phi gật gật đầu nói: "Ta vừa rồi suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng cũng hiểu ra được rằng "Phạm mật tâm kinh" nói vô cùng có lý. Thiên địa vạn vật đều có linh tinh, cái sai biệt chỉ là do quan niệm của con

người làm cho sai lệch thôi. Tá vật di thần, tất vi sở dụng..."

Hoa Lân nhãn tình đột nhiên sững sờ, trong lòng dường như là đã có sở ngộ gì đó...

Nhưng thật đáng tiếc, nơi đây ngoại trừ nham thạch ra, căn bản không hề có hai loại "Thủy" "Hỏa" vật chất, xem ra khó có thể luyện tập được rồi.

Lộ Á Phi thấy hắn tự nhiên lại ngây người ra, đoán rằng hắn đang có lĩnh ngộ gì đó, liền không quấy rầy hắn, lại rút bảo kiếm ra chém lung tung một trận.

Cái khe trên mặt đất càng lúc càng được mở rộng ra, Lộ Á Phi thực sự đã hao tốn rất nhiều công sức. Đột nhiên Hoa Lân toàn thân run lên, lớn tiếng kêu:" Á Phi! Dừng lại... mau dừng lại!"

Lộ Á Phi liền không chém lung tung nữa, mơ hồ nhìn sang Hoa Lân.

Chỉ thấy trong mắt Hoa Lân hiện lên một trận hàn quang, ánh mắt khẩn trương, lạnh lùng nhìn bốn phía xung quanh, giống như có thứ gì không rõ ràng đã xuất hiện ở đâu đây quanh đó.

Lộ Á Phi cũng giật mình chấn kinh, cũng bởi vì hắn đã phát hiện xung quanh từng đợt âm phong đang cuồn cuộn thổi tới, tâm lý cũng liền cảm thấy kỳ quái không thôi, nơi đây vạn vật đều không thể sinh tồn, làm thế nào lại có lệ quỉ xuất hiện ở nơi đây vậy?

Kỳ thật, chính bản thân Hoa Lân cũng đã có chút hoài nghi, vì trong thân hắn có mang theo hàng ma chí bảo "Phần Tinh Luân", do vậy bản thân hắn chính là khắc tinh của lệ quỉ, loại cảm giác này tuyệt đối không thể nhầm lẫn được...

Cả hai người đều nhìn ngó tứ phía không thôi, phát hiện nơi này đích thị là một nơi vô cùng u ám, chết chóc...

Bọn họ vạn vạn lần đều không nghĩ tới, sơn cốc này, bản thân là đã có vấn đề cực lớn rồi. Tại nơi này, do địa thế đặc thù, "tinh quang" tự nhiên vô cùng ảm đạm, nếu như hai người Hoa Lân không phải là tu chân giả, sợ rằng có khi còn không nhìn nổi năm ngón taytay của mình.

Hoa Lân ngó ngó xung quanh, nhưng không hề phát hiện ra nổi một thân ảnh nào cả, không cầm được cười lạnh lên một tiếng, nói: "Hừh hừh!... Nguyên lai

ngươi cũng thông minh đấy, biết rằng bản thiếu gia thiên sinh là đã có hàng ma chi thể, không có dám hiện thân trước mặt ta, cũng tính ra là ngươi biết khôn!"

Nói xong, Hoa Lân lật tay mặt lên, phía trên chưởng tâm (lòng bàn tay), một ngọn hỏa diễm đỏ sậm dần dần hiện ra, hắn đột nhiên nắm tay lại, hỏa diễm nhất thời tiêu biến, sau đó từ từ nói: "Ta đào quặng của ta, ngươi đi đường của ngươi, hai bên không có can hệ gì cả, hi vọng ngươi đừng có làm phiền ta!"

Lộ Á Phi lại quét mắt nhìn bốn phía lần nữa, ngoại trừ cột đá u ám ra, hắn thật sự không có phát hiện thêm thứ gì nữa. Trong lòng không khỏi có chút gì đó hoài nghi.

Đúng lúc này, đột nhiên có một tiếng cười âm u, phảng phất từ chân trời truyền đến: "Dát dát dát! Ngươi nói dễ nghe thật đấy... thật dễ nghe..., các ngươi tự tiện xâm nhập địa bàn của ta...ta cũng không muốn truy xét... truy xét... nhưng các ngươi lại còn muốn đào tinh thạch của ta... tinh thạch, bây giờ ta lệnh cho các ngươi mau chóng rời đi, nếu không thì đừng có trách ta vô tình... vô tình... vô tình..."

Thanh âm lan ra xa, nhưng không hề nghe thấy phản hồi.

Lộ Á Phi và Hoa Lân cùng nhìn nhau, hai người đồng thời cười, nói: "Thật không nghĩ tới, nơi đây cũng có quỉ hồn!"

Tuy nhiên, Lộ Á Phi đang cười cười, sắc mặt đột nhiên trầm xuống, biểu tình trở nên thập phần nghiêm túc, chậm rãi nói: "Ta nói này Lân thiếu, việc này có vẻ không phải là chuyện nhỏ đâu. Ngươi đã từng bao giờ nghe đề cập đến, nếu những người tu chân mất đi nhục thể, thì hắn chỉ có hai con đường để đi tiếp. Một là đi đến quỉ giới, hai là nguyên thần xuất khiếu, rồi tự luyện phệ hồn đại pháp, chỉ cần tu vi đạt đến một trình độ nhất định, thì có thể tiến nhập Tu La giới! Theo như ta thấy..."

Hoa Lân khẽ rùng mình, cơ hồ xuất ngôn cùng lúc với hắn: "... khẳng định y không cách nào tiến nhập quỉ giới, cho nên đã chuyển qua tu luyện Tu La đạo rồi!"

Lộ Á Phi gật gật đầu...

Hoa Lân lập tức nghĩ đến Tôn Yên Nhiên, đột nhiên nói: "Việc này quả nhiên không phải chuyện nhỏ!... Theo như ta biết, tu luyện Tu La đạo, thì cần phải sử dụng đến máu của thiên hồ để có thể hồi phục lại nhục thân, nếu không thì vĩnh viễn sẽ chỉ là một con quái vật mờ ảo mà thôi. Có điều nơi đây cách xa nhân gian, không có khả năng tìm được huyết của thiên hồ, có lẽ tên gia hỏa này đã sinh ra tà niệm gì rồi..."

Lộ Á Phi lại gật gật đầu nói:" Hừm hừm! Chỉ sợ tên gia hỏa này đã ... "

Hoa Lân cười khổ nói: "Ai!... Có lẽ tên gia hỏa này đã bước lên con đường ma đạo, hắn đang tìm cách lén tiếp cận chúng ta, dụng ý dĩ nhiên là vô cùng rõ ràng!"

Lộ Á Phi nhẹ nhẹ nói: "May mắn là ngọn hỏa diễm của người có thể chế trụ hắn, nếu không hắn đã sớm ra tay với chúng ta rồi!... Lân thiếu, chúng ta có nên thay đổi địa phương không vậy?"

"Ách... " Hoa Lân nhìn nhìn biểu tình của hắn, đột nhiên lắc đầu rồi nói: "Bảo bối Hà Chiếu của ta hiện tại còn đang nằm đây! Đợi ta lấy lại đã rồi lại nói tiếp nhé!"

Lộ Á Phi đưa kiếm gác lên vai, cười nói: "Tên gia hỏa ngươi, cái gì cũng tùy ý hết, thế nào cũng có ngày bị giáo huấn, ta thấy, hôm nay lão thiên gia có ý tốt đề tỉnh ngươi đó, nhắc ngươi lần sau chớ có làm càn! Há há há..." (nguyên văn "suất tính nhi vi": tùy ý muốn mà làm)

Hoa Lân xấu hổ một trận, cả giận nói: "Nói vậy để làm gì, còn chưa bắt đầu đào bới đi?"

Lộ Á Phi ngây người, Xích Dương Kiếm trong tay cũng dương lên, tư thế như chuẩn bị chém hắn.

Hoa Lân lập tức vọt người qua một bên, rồi nghiêm mặt nói: "Là hiểu lầm, là hiểu lầm thôi! Ta không có khả năng làm giám công ..."

Lộ Á Phi trầm giọng mắng: "May mà là ta đấy, nếu là người khác thì đã tuyệt giao với ngươi rồi. Hừ, thế nào cũng có một ngày ngươi gặp báo ứng..." nói xong liền vất thanh kiếm, binh binh bang bang bắt đầu đào bới ...

Đào một hồi, Hoa Lân lại thử gọi Hà Chiếu kiếm thế nhưng một chút phản ứng cũng không có. Hắn lập tức thi triển "sưu thần thuật" để dò xét bên dưới,

cũng chỉ phát hiện được nham thạch bên dưới vô cùng rắn chắc, Hà Chiếu cắm vào một tảng nham thạch màu đen, hắn lại không thể cảm giác nổi một điểm phản ứng, hiện tượng kiểu này, thật sự quái dị!

Lộ Á Phi rốt cuộc đào bới cũng đã mỏi tay, liền đưa Xích Dương Kiếm cho Hoa Lân nói: "Đến lượt ngươi rồi đấy..."

Hoa Lân tiếp nhận bảo kiếm từ trong tay hắn, bỗng nhiên phát hiện thấy "Xích Dương Kiếm" rung động lên một lúc, giống như là có điểm không đồng tình. Trong lòng không khỏi cả kinh nghĩ thầm rằng bảo kiếm này có thể "sống" sao? Tương lai nhất định tung hoành bốn bể. (nguyên tác: "quang mang tứ xạ" - dịch cho thoát ý - tepga).

Lộ Á Phi mặc dù đã giao bảo kiếm cho Hoa Lân, nhưng ánh mắt của y vẫn không rời khỏi nó, rõ ràng là có điểm không yên tâm. Hoa Lân khua khua thanh trường kiếm, không hiểu sao lại không thể chém xuống được. Vì vậy liền nói: "Cái thanh kiếm hỏng chết tiệt này, thật sự là quá nặng đi mà. Ta có chút không quen lắm..."

Lộ Á Phi cũng là người thông minh, như thế nào mà lại không biết dụng ý của hắn? Thở dài nói: "Nhanh động thủ nào! ... Ngươi không nghe thấy người ta nói sao? Bảo kiếm càng sử dụng nhiều thì càng có linh tính, càng sử dụng thì càng lợi hại. Tuy là luôn cầm theo, nhưng mỗi khi luyện, linh tinh của nó lại gia tăng thêm nửa phần, không cần phải lo ngại đâu..."

Hoa Lân gật gật đầu, đang muốn chém xuống, đột nhiên cảm thấy ớn lạnh sau lưng, trong lòng lập tức cảm giác có cái gì đó không đúng. Quả nhiên, xa xa đột nhiên có tiếng nói âm sâm truyền đến:" Các ngươi cứ chờ đi, ta nhất định sẽ làm cho các ngươi phải chết... chết đi... chết đi..."

Lộ Á Phi nhướng mày, lớn tiếng nói: "Chúng ta cũng đã định li khai rồi a! Có điều trường kiếm của bằng hữu ta còn bị kẹt ở dưới này, nếu như ngươi có lòng, thì xuống đây giúp chúng ta một tay đi."

Không thấy thanh âm kia trả lời, cả một vùng xung quanh vẫn yên lặng vắng ngắt.

Hoa Lân đột nhiên ném trường kiếm trong tay ra, cười lạnh nói: "Bản thiếu gia từ trước cho đến này, chỉ ưa mềm mà không ưa cứng, đừng làm cho ta cáu

lên, từ nay về sau ta sẽ lấy nơi đây làm nơi cư ngụ luôn đấy!" nói xong, Hoa Lân quay lại qua Lộ Á Phi nói: "....Ta nói Lộ đại thiếu gia này! Ngươi thật sự muốn thỏa hiệp với nó sao?"

Lộ Á Phi cùng hắn nhìn sâu vào mắt đối phương, đột nhiên cười nói: "Ngươi đã bao giờ thấy ta sợ chưa? Nó cho dù có lợi hại, chỉ sợ cũng chẳng bằng một nửa của Phần Âm Tông. Ta chỉ lo lắng là trong tay ngươi không có kiếm mà thôi..."

Hoa Lân ngạo nghễ nói: "Ngươi không phải là quá coi thường ta sao?.. Chỉ cần trong lòng có kiếm, cho dù chỉ là một cây gậy gỗ thì cũng có thể giết người được, ngươi nói đúng không?"

Lộ Á Phi ánh mắt hiện lên tia sáng kì dị, lớn tiếng tán dương: "Tốt!... với những lời này của ngươi, chúng ta không chỉ thu hồi Hà Chiếu, mà còn muốn đào tất cả ngũ mai (năm khối) tinh thạch phía dưới lên... há há há!"

Hoa Lân tay cầm Xích Dương Kiếm của Lộ Á Phi, hào khí đầy trời nói: "Không sai! Bắt đầu từ hôm nay trở đi, chúng ta sẽ không thỏa hiệp với bất kỳ ai, kể cả Phần Âm Tông cũng như vậy!"

Vì vậy, trận chiến chính tà này, cuối cùng cũng không thể tránh khỏi...

Chương 31: THỆ BẤT BÃI HƯU (thề không bỏ qua)

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: Inetd82+Tepga

Biên dịch: Tepga

Biên tập: Tepga

Nguồn: 4vn.eu

Nội dung ẩn tại http://4vn.eu :

Vì để phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn, Hoa Lân liền tóm lấy cổ Tiểu Bạch, định ném nó vào Phần Tinh Luân. Tiểu gia hỏa kia tự nhiên là không muốn thế, "hống hống hống..." hướng về phía hắn gầm gào một trận. Hoa Lân chỉ cười cười nói: "Ngươi không phải thích ngủ sao, trước tiên vào đó ngủ một giấc nha. Chờ ngươi tỉnh lại, ta lại tặng ngươi một quả tinh thạch!" hắn nói xong, cũng không thèm để ý vẻ kháng nghị của Tiểu Bạch, liền bạo hành tống nó vào trong.

Lộ Á Phi cười nói: "Tên tiểu huynh đệ của ngươi còn đáng yêu hơn so vói ngươi, ngươi có thể giúp ta như thế không?"

Hoa Lân tức mình nói: "Vậy thì nghỉ đi, ta không muốn phải quay lại Thánh thanh viện! Đừng có làm phiền ta..." Nói xong hắn liền giơ cao Xích Dương kiếm, trở lại bên cạnh hố, bắt đầu đào cật lực.

Sau nửa ngày, hai người cũng đã tạo thành một cái hố sâu hơn bảy trượng, tuy vậy bóng ma vẫn không thấy xuất hiện khu vực gần đó. Lộ Á Phi sau đó liền đứng lên phía trên, vừa giúp Hoa Lân chuyển đá vụn, vừa quan sát tình hình xung quanh...

Trong khi bọn hắn tưởng rằng đã yên bình, thì cái cần đến cuối cùng đã đến.

Bốn phía đột nhiên âm phong bạo thổi, nhiệt độ giảm mạnh đột ngột đến mức rét lạnh. Từ cột đá u ám phía xa xa, có mấy hắc ảnh nhanh chóng tiến đến. Chỉ trong chốc lát, bọn chúng đã vây quanh khu vực hai người bọn họ lại rồi.

Lộ Á Phi nói không ngừng: "Lân thiếu! Nhanh nhanh trèo lên nào, bọn chúng xuất động rồi..."

Hoa Lân ở phía dưới lập tức phóng người lên, sau hai lần nhảy đã đứng bên cạnh Lộ Á Phi, đưa thanh Xích Dương Kiếm trong tay cho Lộ Á Phi nói: "Lấy ngươi làm chủ lực, ta tương trợ. Tin rằng với Xích Dương Kiếm của ngươi cùng với Phần tinh chi hỏa của ta, he he... nhất định sẽ làm cho bọn chúng được mở mắt!"

Lời nói còn chưa dứt đã nghe thấy từ bên ngoài âm thanh gào rít ghê rợn, mặt đất chung quanh toát ra một màn khói đen. Cảnh sắc đột nhiên biến đổi, hai người đột nhiên đứng trên bờ huyền nhai, bốn phía tối om, phảng phất như nhìn sâu không thấy đáy, vô số quỉ hồn phiêu dật xung quanh. Một số oan hồn sắc màu trắng bệch, mở rộng cái miệng đầy máu đang tiến đến phía họ, phảng phất như muốn ăn thịt bọn họ.

Nếu như đổi lại là người khác, tại thời điểm này có lẽ đã bị dọa đến chết, thế nhưng Lộ Á Phi và Hoa Lân thì không như vậy. Bọn họ, một người cầm trong tay thần binh Xích Dương Kiếm, một người trong thân tàng chứa thần bí chí bảo Phần Tinh Luân, ngoài ra bọn họ cũng đã từng có kinh nghiệm đánh qua với ác

linh, loại trường hợp này bọn họ đương nhiên đều đã thấy qua.

Hoa Lân cười nhẹ nói: "Có lầm hay không vậy? Như thế nào mà chiêu thức của quỉ giới đều không sai khác nhau là mấy?"

Vẻ mặt của Lộ Á Phi cho thấy với sự tình này hắn không cảm thấy dễ dàng như vậy. Căn bản hắn biết rằng những ác linh quanh đây đều là hình thành từ nguyên thần của những tu chân giả đã chết, do vậy hắn đương nhiên là không dám coi khinh. Hai ngón tay liên kẹp lại, nhanh chóng điểm lên trán mình, lớn tiếng hét:" Ngưng thần vật ngoại... âm nhãn... khai!"

Ảo tượng ở xung quanh vẫn không hề thay đổi ngay tức khắc, chỉ thấy có ba bóng ác linh trắng bệch ở trước mặt, cái miệng rộng đầy máu làm cho người khác phải rùng mình dựng tóc gáy. Lộ Á Phi sợ hãi nói: "Lân thiếu, cẩn thận! Những tên gia hỏa này thật sự là...."

Hoa Lân đương nhiên không dám khinh địch, cũng bởi vì hằn từng có lập lời thề, chỉ cần là đối phó với địch nhân thì sẽ dốc toàn bộ sức lực ra. Hắn tuy không có mở ra được âm nhãn, nhưng với Phần Tinh

Luân thì hắn có thể khống chế tới mức tùy tâm sở dục. Tại bên trong đôi mắt hắn, ẩn ẩn phát xuất một trận hồng quang, đối với ảo giác xung quanh và cảnh thực hắn cũng đã sớm nhận biết được rồi.

Vào lúc này, Lộ Á Phi hét lớn là để cảnh bảo nguy hiểm cho hắn, Hoa Lân thầm nghĩ đáng tiếc đã chậm rồi...

Bởi vì "cái đó" nguyên tưởng rằng Hoa Lân là thịt đã đến tay, cho nên trực tiếp đánh tới. Khi thấy Lộ Á Phi nhắc nhở, không nghĩ rằng "khối thịt" này vẫn thản nhiên, nó đương nhiên nghĩ có điểm không ổn, lập tức quay đầu bỏ chạy, phản ứng nhanh nhẹn dị thường.

Nhưng nó không có nghĩ đến, Hoa Lân này hoàn toàn không giống như người thường, hắn tịnh không có xuất thủ công kích, mà lại gãi gãi cái gáy, lắp bắp nói: "Ở đâu vậy? Tất cả căn bản đều là ảo ảnh mà..."

Con ác linh lẩn trốn kia đang lơ lửng ngoài hai trượng, quay đầu lại sửng sốt nhìn. Hoa Lân thì trông giống như là mất đồ, cứ thế mà nhìn loạn tứ phía, giống như là không hề nhìn thấy nó vậy.

Con ác linh này lập tức cảm thấy hối hận, nó hối hận vì lúc nãy không có trực tiếp đánh xuống, nói không chừng đã đắc thủ rồi. Vì vậy, nó liền phối hợp với hai con ác linh khác ở bên ngoài kia, chuẩn bị tiến đến...

Vào lúc này, tại bên trên cột đá phía xa xa, một hắc ảnh mờ nhạt hiện hữu trên nham thạch, nó đột nhiên nhăn mày nhíu mắt, vốn định xuất ngôn đề tỉnh, nhưng nó lại muốn quan sát thực lực của Hoa Lân, cho nên mặc kệ không lên tiếng.

Không như dự đoán, Lộ Á Phi đột nhiên lao lên phía trước...

Hắn vốn tưởng rằng Hoa Lân vốn chưa khai mở âm nhãn, thấy một ác linh hung ác đánh tới phía hắn, tay trái liền nhanh chóng dùng lực kéo Hoa Lân ngã về phía sau. Lộ Á Phi cảm thấy bản thân khó mà chống lại được hợp kích của ba con ác linh, nên đành phải sử dụng đến tuyệt chiêu của mình, hắn hét lên một tiếng:" Kim quang trảm..."

Chỉ thấy Xích Dương kiếm trong tay hắn kim quang đột nhiên dài ra, một mảng kim quang chói mắt bắn ra bốn bề. Ba bóng ác linh kia mặc dù sớm đã có đề phòng, có điều Xích Dương kiếm vốn là chí bảo ngàn

năm của Lộ gia, ngoài ra còn là khắc tinh của ác linh. Do vậy, bọn chúng cuối cùng vẫn cứ chậm một bước, một ánh kim quang đã xuyên thấu qua "cơ thể" của ác linh.

Không chỉ có vậy, chỉ thấy phiến kim quang đó tại thân thể bọn chúng nhanh chóng khuếch trương rộng ra, ba âm thanh thảm thiết phát ra, trong chốc lát hồn phi phách tán...

Cùng lúc đó, sắc mặt Lộ Á Phi cũng biến đổi. Xích Dương kiếm trong tay hắn cũng trở nên ảm đạm vô quang, hắn lập tức hét lên một tiếng:"Tiểu Lân! Mau đi nào..." nói xong giá khởi Xích Dương Kiếm, chuẩn bị lập tức bay lên không!

Hắn cũng là không còn biện pháp! Nguyên tưởng rằng, Hoa Lân thật đáng thất vọng, cũng nên có thể ngăn trở được một ác linh, không nghĩ rằng tên này lại làm vướng tay vướng chân, không chỉ không thể tự bảo vệ, mà còn muốn làm liên lụy đến chính mình. Bây giờ tuyệt chiêu của chính mình đã sử dụng rồi, mà vừa rồi không thấy ba hắc ảnh tái xuất hiện. Bây giờ không tránh đi thì còn đợi khi nào?

Hắn nghĩ không sai. Nhưng lúc này ba hắc ảnh ẩn tàng đồng loạt cuồng tiếu, cùng nhìn ra bảo kiếm của Lộ Á Phi đã mất đi tác dụng, thấy bọn họ muốn chạy trốn, sao dễ dàng chịu buông tha?

Nhất thời, Hoa Lân và Lộ Á Phi phát hiện chung quanh giống như đã đông lại, liền sau đó hiểu được mình đã bị một cây căn ti tuyến (rễ cây) cuốn lấy, động tác không khỏi chậm đi vài phần. Ba hắc ảnh kia trở nên không hề kiêng sợ, nhanh chóng từ ba hướng điện xạ mà đến.

Thân ảnh chúng nó vốn có vẻ trong suốt, trong lúc nhất thời không thể thấy rõ được .....

Lộ Á Phi liền cảm giác một luồng lạnh vô cùng đập vào mặt, biết nếu bị chúng nó đóng băng, có lẽ sẽ lập tức mất đi ý chí. Đang chuẩn bị toàn lực phản kháng, sự tình chợt hoàn toàn ngoài dự đoán của mọi người .....

Hoa Lân chờ đúng là lúc này, hắn bổ nhào vào ba hắc ảnh trước mặt, đột nhiên quát lớn: "Tuyệt tình đoạn hồn thức ....."

Chỉ thấy hắn hai tay liên tục phách ra ba mươi sáu chưởng, một khối hồng quang mênh mông xuất ra, mọi chiêu đều là "Tuyệt Trần Kiếm pháp", chiêu nào cũng đều là "Chế địch tiên cơ".....

Hắn lấy "Tuyệt trần thất thập nhị thức" làm trụ cột, bằng vào "Túy kiếm tâm pháp" đánh ra phía trước, lại dùng "hỏa diễm" của Phần Tinh Luân làm căn bản, chiêu này vừa ra, ba hắc ảnh kia lập tức hoảng sợ biến sắc. Chỉ thấy một khối "hỏa diễm" lớn đột nhiên xuất hiện trước mắt, giống như chính mình đang chủ động tự thiêu.

Chỉ nghe hai thanh âm thê lương thảm thiết truyền đến, hỏa diễm kia một khi chạm vào trên thân, lập tức từ trong hắc ảnh mở rộng dần ra. Từ tâm tạng của một hắc ảnh trong đó, đột nhiên toàn thân lập tức bị thiêu cháy, âm thanh thảm khốc, như đang ở luyện ngục vậy .....Một thân ảnh khác phản ứng thần tốc một cách kỳ lạ, vai trái trúng chiêu nhưng nó lại tự tách chính mình thành hai nửa chịu để thiêu đốt nửa bên trái, nét mặt kinh hoảng thất sắc, điên cuồng chạy trốn.....

Hắc ảnh cuối cùng tránh được một chiêu, thân ảnh nó hóa thành một cái đường thẳng tắp, từ trong "hỏa diễm đao" của Hoa Lân thoát đi. Thân pháp này thật sự làm cho người ta nghe nói cũng phải sợ hãi.

Nhưng trong tâm nó thực sự kinh hãi, vẫn lơ lửng phía trên Hoa Lân. Bởi vì chính mắt nó nhìn thấy thân thể của đồng bọn bị tàn phá, quang cảnh đó thật sự khiến nó thực sự kinh tâm. Nói thì chậm, nhưng nó cũng diêu thân (chuyển thân, lắc mình) hóa thành hai nửa, nhanh chóng bỏ chạy một mạch về phía xa .....

Ách! Hoa Lân và Lộ Á Phi đều há hốc miệng, cả nửa ngày vẫn quên chưa khép lại.

Hoa Lân mở miệng đầu tiên, nói: "Nó ..... nó sao lại biến thành hai nửa, vẫn ..... vẫn chưa chết sao?"

Lộ Á Phi cả giận nói: "Ngươi..... Ngươi làm cái quỷ gì vậy? Lẽ ra nên xuất thủ chứ!"

Hoa Lân buồn bực nói: "Sao ngươi lại trách ta vậy?..... ngươi cũng thấy được thân pháp chúng nó nhanh như thiểm điện, nếu không có chiến thuật, khẳng định không thể chạm được vào chúng nó!" lại

thấy Lộ Á Phi vẫn còn tức giận, hắn vội vàng đổi giọng: "Ừ! lần này là ta không đúng, không nên che dấu thực lực! ..... Nhưng động tác của ngươi thật sự quá nhanh, so với ta lợi hại hơn, ta căn bản là không theo kịp tốc độ của ngươi."

Lộ Á Phi chỉ có thể không nói gì, nghĩ thầm rằng người này lúc nào cũng đều có lý do cả, trừ phi đoạn giao với hắn, nếu không thì đừng mong chờ hắn một ngày nào đó có thể thay đổi tính nết.

Hoa Lân gãi gãi sau ót lắp bắp: "Như vậy đi! Ngươi trước tiên hãy nghỉ ngơi một chút, lần này để ta đi đào khoáng."

Nói xong tiếp nhận Xích Dương Kiếm của Lộ Á Phi, nhảy vào trong hố bắt đầu đào bới .....

Lộ Á Phi tự nhiên không có ý kiến, trên bầu trời lại đột nhiên hiện lên bảy tám đạo hàn quang. Một đám thiếu niên cẩn thận bay lơ lửng giữa không trung, trong đó một gã kinh hãi nói: "Các ngươi ..... các ngươi có lầm hay không vậy? Sao lại đào khoáng ở chỗ này? Các ngươi không muốn sống nữa sao?"

Lộ Á Phi ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện bọn họ tất cả đều là đệ tử của "Tử Kim điện", vì vậy lạnh lùng nói: "Sao vậy?"

Bên dưới hố lập tức truyền đến tiếng của Hoa Lân: "Là ai đến vậy? Không phải là bọn Bồ Tinh Huy đấy chứ?"

Lộ Á Phi chưa kịp trả lời, tám gã đệ tử Tử Kim điện đã từ trên trời chậm rãi hạ xuống. Tất cả bọn họ đều kinh hãi nhìn chung quanh, một gã thiếu niên cầm đầu hỏi: "Vừa rồi nơi này hồng quang chợt lóe, các ngươi có phải là đã gặp nguy hiểm gì không?"

Lộ Á Phi nhíu nhíu mày nói: "Vừa rồi đúng là có gặp một cái hắc ảnh, lại còn giao chiến một chiêu với nó. Sao vậy?..... Trông vẻ mặt các ngươi, hình như ta có gì sai à?"

Thiếu niên cầm đầu kia lập tức lắc đầu nói: "Các ngươi cũng mau rời khỏi nơi này đi, chắc chắn nó sẽ đi gọi nhiều liệp thực giả (thợ săn, kẻ săn thịt, ở đây là quỷ ăn thịt người), đến lúc đó các ngươi có lẽ không ổn đâu."

Lộ Á Phi ngắt lời nói: "Chúng nó gọi là liệp thực giả à?"

Thiếu niên kia gật đầu nói: "Các ngươi đúng là! ..... Ngay cả chúng ta cũng không đào khoáng tại 'Hãm Không địa đái' (dải đất)' này, bởi vì rất khó phát hiện được thân ảnh của chúng nó. Các ngươi thực ....."

Lộ Á Phi ngắt lời nói: "'Hãm Không địa đái? hắc hắc ..... khó trách có khoáng thạch mà vẫn không có ai đào!"

Thiếu niên kia bổ sung: "Đúng vậy, nơi này đúng là Hãm Không địa đái! không chỉ có nơi này mà tất cả sơn cốc tối đen của chúng ta đều xưng là Hãm Không địa đái. Bởi vì nơi này thân thủ không thể nhìn thấy năm ngón tay, liệp thực giả lại thiện nghệ đánh lén, đã có rất nhiều, rất nhiều người tu chân chết ở đây. ..... Chẳng lẻ không ai nhắc nhở các ngươi sao?"

Ách? Lộ Á Phi lau mồ hôi nói: "Không có! chúng tôi vừa mới tới, không ai giải thích cho chúng tôi cả!" trong lòng lại nghĩ rằng liệp thực giả cũng không có gì ghê gớm cả, mới mấy chiêu đã bị "Hoa Lân" nện cho một trận. ..... mà không biết rằng, Hoa Lân thật ra là một loại người khác, như hắn đã nói, hắn cho

dù gặp ác linh tiếp cận trên mặt đất, có lẽ ác linh này cũng phải thúc thủ.

Thiếu niên kia thấy Lộ Á Phi đang trầm tư, vì vậy khuyên nhủ: "Mau cùng chúng ta đi, không cần đào nữa!"

Lộ Á Phi còn chưa trả lời, bên dưới đã nghe Hoa Lân gắt gỏng: "Uy ..... ta nói này tiểu Lộ tử! mau dọn đống đá vụn ra chỗ khác, ngươi định làm ta mệt chết hay sao?"

Lộ Á Phi ha ha cười, chỉ thấy một thiếu niên Tử Kim điện quay đầu nhìn xuống, lớn tiếng nói: "Sư huynh ở phía dưới! Ngươi mau không đào nữa, bằng hữu của ngươi cũng muốn đi cùng chúng ta rồi!"

Lộ Á Phi buồn bực nói: "Uy uy uy ..... ai nói ta muốn đi cùng các ngươi?" nói xong, hắn vận khởi "Khống vật đại pháp", dịch chuyển một khối đá.

Đệ tử Tử Kim điện ở bên cạnh tất cả đều hoảng sợ biến sắc nói: "Oa! Khống vật đại pháp?"

Lộ Á Phi nhướng mày, nghĩ thầm rằng đây không phải là mình muốn ra oai mà là công việc phải như vậy. Ai ..... tính ra cứ mặc kệ bọn họ nói.

Đệ tử Tử Kim điện mặc dù bội phục tài của Lộ Á Phi nhưng vẫn có điều lo lắng đến an nguy của bọn họ, lúc này có chút khó xử. Nếu chính mình đi khỏi, hai vị này nói không chừng sẽ gặp nguy hiểm. Nếu không đi, bất hảo liệp thực giả mà tập trung đến, lúc đó những người này lại phải tham chiến. - Trong mắt bọn họ, liệp thực giả đều phi thường khó đối phó.

Lại nói Hoa Lân đào được một lát, chỉ cảm thấy "Xích Dương Kiếm" trong tay có chút cảm giác nặng nề, giống như phía dưới có cái gì đó hấp dẫn (hút lấy). Hoa Lân tưởng rằng chính mình đang mệt mỏi, cho nên dừng tay nghỉ hơi một lát, dụng sưu thần thuật tìm tòi, phát hiện Hà Chiếu Kiếm cách mình chỉ có khoảng sáu trượng. Hắn trong lòng mừng rỡ, vội vàng vận khởi toàn bộ ý niệm, quát to: "Hà Chiếu ..... hồi lai (trở về)!"

Ai ngờ, Hà Chiếu Kiếm vẫn hoàn toàn bất động! Hoa Lân cả kinh, lại thi triển "Sưu thần thuật" dò xét xuống dưới. Chỉ thấy Hà Chiếu đã cắm nửa thanh vào trong một tảng đá lớn màu đen, bằng ý niệm cường đại của chính mình vẫn không thể gọi trở về. Lần

này, hắn rốt cục hiểu được sự tình có điểm không đơn giản!

Lúc này, ở phía trên, một gã đệ tử Tử Kim điện nghe Hoa Lân gọi Hà Chiếu trở về, không khỏi quay đầu hỏi Lộ Á Phi: "Phía dưới có hai người à? Sao ta thấy như chỉ có một người vậy?"

Lộ Á Phi ha ha cười nói: "Bảo kiếm của bằng hữu ta di thất ở phía dưới, cho nên hắn sẽ không buông tha đâu. Các ngươi trở về trước đi! ....."

Vài tên đệ tử Tử Kim điện nhìn nhau vài lần, phần lớn đều nghĩ không thể tưởng tượng được.

Mọi người thấy vậy, do dự không quyết cũng không phải là biện pháp, trong đó hai người thấp giọng thương lượng vài câu, thiếu niên cầm đầu kia đột nhiên lớn tiếng nói: "Đã như vậy, chúng ta cũng nghỉ ngơi ở đây một lát, nhìn xem sư huynh phía dưới có thể đào được cái bảo bối gì. A a ....."

Lộ Á Phi trong lòng đã có chút cảm động. Nghĩ thầm rằng dụng ý của những thiếu niên này phi thường rõ ràng, bọn họ sợ hai người mình gặp phải nguy hiểm, cho nên không dám rời đi. Lúc này, hắn có điểm

không hiểu rõ, cũng là đệ tử của "Tử Kim điện", trung niên kiếm khách lần trước thái độ thập phần cường ngạnh, còn bọn đệ tử trước mặt này lại thập phần hòa thiện. Thực không hiểu sao lại như vậy!

Lộ Á Phi ở trên thật ra rất dễ dàng nhận thấy, phía dưới Hoa Lân đang thực sự khó chịu. Hắn đào xuống khoảng một trượng, cảm giác Xích Dương Kiếm trong tay càng nặng nề thêm, hắn không khỏi lẩm bẩm nói: "Cái quỷ gì vậy? chẳng lẽ khối đá màu đen cũng là một yêu quái sao?"

Chương 32: DUNG NHAM BÌNH NGUYÊN

Tác giả: Phiêu Ẩn

[/color][/b][/b] Dịch giả: Tepga

Nguồn: 4vn.eu

Nghị lực của Hoa Lân cũng thật phi thường hiếm có, mặc dù cảm giác tay bắt đầu đau nhưng hắn cầm Xích Dương Kiếm đào bới một trận. Khi đào được thêm khoảng một trượng, hắn cảm giác Xích Dương Kiếm trong tay như nặng lên gấp đôi, gần như đạt tới bốn trăm cân. Hắn dừng tay, chống bảo kiếm lau mồ hôi, ngây ngốc nhìn mặt đất nói: "Ai ..... nếu cứ tiếp

tục đào, có lẽ ta sẽ không cầm nổi Xích Dương Kiếm nữa."

Ngẩng đầu nhìn lên trên, chỉ thấy Lộ Á Phi và hai người khác nữa đang cúi đầu nhìn xuống, Hoa Lân lớn tiếng hô: "Ta nói này Lộ thiếu, chỉ còn cách không đến bốn trượng nữa, ngươi xuống đây vận động một chút, thế nào? hắc hắc ....."

Lộ Á Phi cúi đầu nhìn xuống phía dưới, lớn tiếng trả lời: "Chỉ có bốn trượng nữa à?..... Được rồi, ngươi đi lên đi!"

Hoa Lân cố hết sức cầm Xích Dương Kiếm lên, mủi chân đạp trên vách đá vài cái, nhanh chóng phi lên. Rơi xuống bên người Lộ Á Phi nói: "Phía dưới có điểm cổ quái, ngươi phải cẩn thận một chút. Ta thật sự ăn không tiêu!" nói xong trả Xích Dương Kiếm về trong tay hắn.

Đệ tử Tử Kim điện bên cạnh tất cả đều vây quanh lại, một người trong đó hỏi: "Sư huynh! Tinh thạch ở phía dưới chắc hẳn phong phú lắm hả?"

Hoa Lân cười khổ nói: "Không nhiều, chỉ có năm khối mà thôi!"

Thiếu niên kia nghi hoặc hỏi: "Không phải vậy chứ?..... Đào sâu như vậy chỉ vì năm khối tinh thạch sao? Ngươi có kiểm tra phía dưới một chút hay không? Phải có thật nhiều tinh thạch mới đúng chứ!"

Hoa Lân sửng sốt nghĩ thầm rằng đúng là vẫn chưa kiểm tra thử. Lúc này Lộ Á Phi dĩ nhiên đã rút kiếm phi xuống, chỉ chốc lát đã nghe "Phanh" một tiếng nổ, Lộ Á Phi ở phía dưới lớn tiếng mắng: "Ồ ..... có nhầm hay không vậy?"

Hoa Lân cúi đầu nhìn xuống, mặc dù hố tối om nhìn không thấy thảm trạng của hắn, nhưng vẫn ha ha cười nói: "Ta đã muốn nhắc ngươi cẩn thận rồi, ngươi lại không chịu nghe. Thế nào? Không có việc gì chứ?"

Lộ Á Phi tức giận nói: "Ngươi ..... ngươi nói rõ ràng một chút nha!"

Hoa Lân ngồi xuống cạnh hố, thản nhiên vung vẩy chân nói: "Ta nói không rõ ràng khi nào? Ta vừa nói thì ngươi đã đi xuống ngay rồi ....."

Lộ Á Phi không trả lời, chỉ cầm Xích Dương Kiếm đào bới một trận mãnh liệt, giống như đống nham thạch

này là thịt của Hoa Lân vậy. - Kiếm này là vật của hắn, khống chế đương nhiên dễ dàng hơn rất nhiều so với Hoa Lân, dần dần từng khối từng khối đá vụn bị hắn ném ra khỏi hố. Nhưng hắn chỉ đào thêm được khoảng ba trượng thì rốt cục cũng cảm giác khó khăn, Xích Dương Kiếm rơi xuống đáy hố, hắn cố hết sức nhặt bảo kiếm của mình lên, phát hiện cổ hấp dẫn lực càng lúc càng cường đại vô cùng.

Lộ Á Phi lập tức thi triển "Sưu thần thuật" tìm kiếm, chỉ thấy một khối hắc thạch lớn khoảng ba thước vuông nằm dưới đáy hố, Hà Chiếu Kiếm của Hoa Lân đang cắm ngập một nửa thân trong đó, xem ra hết thảy những điều này đều là do khối hắc thạch kia gây nên. Trong lòng không giận mà vui, nghĩ thầm rằng khối đá này có lẽ lai lịch rất lớn, lúc này nói không chừng thật sự là đào bảo vật thật.

Vì vậy giơ bảo kiếm trong tay lên, nương theo hấp dẫn lực cường đạ, hét lớn một tiếng: "Kiền khôn tá pháp, sơn băng địa liệt ..... khai!"

Ầm một tiếng, mặt đất chấn động kịch liệt, nham thạch dưới chân đột nhiên vỡ ra một khe hở, đá vụn ở phía trên ầm ầm rơi xuống. Lộ Á Phi trong lòng cả

kinh, "Xích Dương Kiếm" trong tay càng trầm xuống, "Đương" một tiếng rời khỏi tay hắn rơi xuống.

Lộ Á Phi cúi đầu nhìn qua khe, chỉ thấy phía dưới hàn quang chợt lóe, Hà Chiếu Kiếm của Hoa Lân lộ ra nửa thân kiếm, mà Xích Dương Kiếm của mình cũng nằm giữa cái khe. Hắn lập tức động tay chân, mất "cửu ngưu nhị hổ chi lực" (sức lực của chín trâu, hai hổ - ý nói sức mạnh rất lớn) đem khối hắc sắc nham thạch ra.

Lúc này thấy Hà Chiếu Kiếm của Hoa Lân và Xích Dương Kiếm của mình tất cả đều đính vào trên khối đá, không khỏi ha ha cười nói: "Tốt! ..... như thế này thật là tiện!"

Hắn trụ trung bình tấn, hai tay ôm lấy hắc thạch, hét lớn một tiếng: "Khởi! (lên)"

Ai ngờ, khối đá này nhìn như không lớn nhưng nặng cỡ ngàn cân, lần đầu tiên cố nâng vẫn không được. Lộ Á Phi nhướng mày, nghiến răng quát: "Lên cho ta ....."

Bất tri bất giác, hắn đã dùng tới "Khống vật đại pháp", khối hắc thạch kia rốt cục cũng nghe lời, rung

lên vài lần, cuối cùng bị hắn nâng lên. Lộ Á Phi vốn là người thông minh, sử dụng "Khống vật đại pháp" và "Ngự kiếm kỳ thuật", ôm khối hắc thạch chậm rãi bay lên. Sau nửa ngày, hắn rốt cục cũng lên tới miệng hố, Hoa Lân lập tức thân thủ giúp hắn nâng khối đá, hợp sức của hai người nâng khối đá lên.

Khối đá này vừa được nhấc lên đệ tử "Tử Kim điện" chung quanh lập tức lộ ra vẻ kinh hãi. Bọn họ cố gắng cầm phi kiếm của mình thật chặt, chỉ cần hơi không để lại, bảo kiếm trong tay khẳng định sẽ bị khối đá này hút mất. Thấy thần sắc khẩn trương của bọn họ thì hấp lực này có lẽ thật sự không nhỏ.

Nhưng mặc kệ tu vi của bọn họ cao thâm bao nhiêu, đúng là vẫn còn có điều ngoài ý muốn. Chỉ nghe "Đinh" một tiếng vang rền, khóa đai lưng của một gã thiếu niên đột nhiên nhanh như điện bị hút thẳng lên trên khối hắc thạch. Tất cả mọi người đều ha hả cười to, thiếu niên kia đỏ bừng mặt, la lớn: "Cười cái gì mà cười? Có cái gì buồn cười sao ....." lời còn chưa dứt, phi kiếm trong tay hắn lại rời tay bay ra, cũng may hắn phản ứng rất nhanh, hữu thủ vươn ra, thu phi kiếm trở về. Thân thể thủ thế không ngừng, thì

thào mắng: "Khối đá này khẳng định là tà vật, các ngươi mau vứt nó đi!"

Lộ Á Phi quay đầu liếc mắt với Hoa Lân, Hoa Lân lập tức hiểu ý, thủ quyết, hữu thủ đặt trên khối đá, chỉ thấy hồng quang chợt lóe, quái thạch kia lập tức bị thu vào trong Phần Tinh Luân. Cổ tay hắn vừa lật, bàn tay lại có một cái khóa đai lưng. Hoa Lân đưa nó cho thiếu niên đang đỏ mặt kia, nói: "Thật chán quá, đào cả nửa ngày cũng chỉ được một khối đá vô dụng....."

Những thiếu niên chung quanh đã sớm trợn mắt há hốc mồm, bọn họ căn bản không thấy rõ không gian pháp bảo của Hoa Lân hình dáng thế nào, thấy hắn "Thu vật thủ vật" như làm ảo thuật, căn bản là không cần niệm tí khẩu quyết nào. Lúc này cẩn thận đến bên Hoa Lân dò xét, đã thấy người nầy mới tu tới nguyên anh sơ kì mà thôi, thật không rõ hắn như thế nào lại có bảo bối như vậy!

Hoa Lân đột nhiên nói với Lộ Á Phi: "Ngươi trước tiên hãy nghỉ ngơi đi, ta đi đào tất cả tinh thạch ra!" nói xong lại nhảy vào trong hố.

Lộ Á Phi chắp tay nói với những thiếu niên Tử Kim điện chung quanh: "Cám ơn mọi người một mực ở nơi này bảo vệ chúng tôi! ..... bây giờ chuyện của chúng ta cũng đã qua, Lộ mỗ thật sự là vạn phần cảm kích!" lời nói đương nhiên có ý nói cho những thiếu niên này không cần phải bảo vệ mình nữa.

Thiếu niên cầm đầu làm sao không hiểu, lập tức tiến lên một bước nói: "Nói thật, đây đều là chúng ta đã quá đa tâm, với thực lực của các ngươi, đương nhiên đủ để ứng phó lũ liệp thực giả. ..... Sư huynh đã giải quyết xong việc, dĩ nhiên chúng tôi cũng đi trước một bước vậy. ..... Ta tên là Kim Tinh, lần sau nếu hữu duyên, chúng ta sẽ sớm gặp lại nhau thôi!"

Lộ Á Phi cũng theo chân bọn họ khách khí một phen, cũng báo danh tính của mình, lúc này mới nhìn dõi theo bọn họ bay lên trời, vẫy vẫy tay: "Chư vị đi thong thả, Lộ mỗ không tiễn ....."

Hoa Lân đào trong hố sau nửa ngày, rốt cục đào được năm khối tinh thạch. Khi hắn nhảy ra khỏi hố, quay đầu nhìn bốn phía, hai mắt lóe ra quang mang hưng phấn, thấp giọng nói: "Lộ thiếu! Chúng ta lúc này thật sự phát tài rồi, phía dưới quả nhiên còn có rất nhiều

tinh khoáng! ..... Ta dò xét một chút liền phát hiện phía dưới tinh quang lòe lòe, trong phạm vi vài chục trượng không ngờ có hơn hai mươi khối. Ở xa xa còn có một khối tinh thạch đặc biệt lớn màu xanh biếc, ước chừng to như cái bồn rửa vậy ....." vừa nói, Hoa Lân vừa giơ hai tay lên để diễn tả, thái độ rất hưng phấn cả trong lời nói và động tác.

Lộ Á Phi mừng rỡ nói: "Thật tốt quá, ngày mai chúng ta lại đến đào! ..... không thể tưởng được 'Hãm Không địa đái' lại có nhiều tinh khoáng như vậy, cũng may chúng ta không sợ liệp thực giả, nếu không chỉ có thể nhìn từ xa mà thôi!"

"Cái gì mà liệp thực giả?" Hoa Lân không hiểu, hỏi lại.

Lộ Á Phi vừa rồi mới nghe nói tới, liền cẩn thận giải thích cho hắn một lần. Tùy thủ cầm Xích Dương Kiếm nói: "Đi thôi! Chúng ta về trước nghỉ ngơi một chút, ta thật sự mệt chết đi."

Hoa Lân cũng vung vẩy cánh tay đau, nói: "Được rồi! ..... đến cũng lâu quá rồi, những kẻ này nói không chừng đã cho rằng chúng ta đã trốn đi rồi."

Lộ Á Phi vỗ vỗ vai hắn, hai người bay lên trời, nhằm hướng đông bắc bay tới.....

Hoa Lân đột nhiên hỏi: "À thì ..... khối hắc thạch này có tác dụng gì vậy?"

Lộ Á Phi trầm tư một lát nói: "Ta cũng không dám khẳng định! ..... bất quá, nó rất giống hấp tinh thạch trong truyền thuyết, đó chính là vật liệu rất tốt để luyện kiếm!"

Hoa Lân vẫn thường luyện kiếm, "Hà Chiếu kiếm" trải qua lần rèn luyện trước đó, quả nhiên sắc bén thêm rất nhiều. Vì vậy hưng phấn nói: "Oa! quá tuyệt vời, ngươi biết cách luyện kiếm à? Mau dạy ta, nói không chừng có thể luyện được hấp tinh kiếm siêu việt đấy!"

Lộ Á Phi buồn bực nói: "Ngươi đang đùa cái gì vậy? 'Hấp Tinh Kiếm' của người ta đứng hàng thứ năm trong thập đại kiếm tiên, ngươi luyện như vậy, muốn hạ thấp nó sao?..... Không dối gạt ngươi, luyện kiếm không thể tùy tiện đem vật liệu vào, nếu không sẽ làm các thuộc tính của nó không còn đúng nữa, linh tính ngược lại còn bị loạn lên cơ. Ví dụ như Xích Dương Kiếm của ta, phải dùng kim thạch luyện mới

được, tảng hắc thạch này trong tay ngươi, thật sự đối với ta không có chút tác dụng!"

Hoa Lân gãi gãi sau ót, lắp bắp: "Khối đá này ta không thể luyện được sao?"

Lộ Á Phi đột nhiên nghiêm mặt nói: "Tiểu Lân! ..... nếu khối đá này thật sự là hấp tinh thạch, ngươi đương nhiên có thể đem luyện chế! ..... nhưng ta là huynh đệ của ngươi cũng không thể cổ vũ ngươi đi luyện kiếm. Bởi vì ngươi căn bản không hiểu phương pháp luyện kiếm, vạn nhất luyện hỏng, ta không trở thành tội nhân sao?"

Hoa Lân gãi gãi sau ót, lắp bắp: "Khối hắc thạch này ....."

Lộ Á Phi ngắt lời nói: "Ta tuyệt đối không dùng được, khối đá này ngươi giữ lấy. Có cơ hội, ngươi hãy hỏi các cao thủ khác xem nó rốt cụccó phải là hấp tinh thạch không. Cho nên ta, ai da..... thối kim thạch thật sự là trên đời này rất khó kiếm a!"

Đang nói, hai người đã về tới trú địa, song song ngừng lại bên bờ huyền nhai, còn chưa kịp tiến vào động, chỉ nghe bên trong đã có tiếng người tranh cãi:

"..... Đây đều là Bồ Tinh Huy ngươi mang tới phiền toái! Ta đã nói rồi, phải giữ cả hai người bọn họ lại để hỏi cho rõ ràng. Bây giờ tốt lắm, không chỉ khiến cho Bạch Triển Kim nhân gia không thể trở về, còn làm cháy hỏng phòng ngự trận của chúng ta. Hừ! lần sau tóm được bọn họ, nhất định phải giáo huấn....."

Hoa Lân thân thủ ngăn trở Lộ Á Phi, hai người đứng ở ngoài động chuẩn bị nghe thêm chi tiết.

Chỉ nghe một giọng nói lạ: "Ai! Bây giờ nói cũng vô dụng rồi, chúng ta trước hết phải nghĩ biện pháp dựng lại truyền tống trận mới được. Cho nên ta nghĩ cấp sự (sự việc khẩn cấp) của Bạch Triển Kim kia cũng không hề gì. ..... Trở lại vấn đề, truyền tống trận này nếu không được dựng lại, lần sau khẳng định còn có nhiều người tìm tới hỏi chúng ta đấy ....."

Chỉ nghe Bồ Tinh Huy đột nhiên lớn tiếng nói: "Được rồi, được rồi ..... các ngươi đều không cần nói nữa! Cứ theo phương án của Chu đại ca thử xem, ta ngày mai sẽ đi một chuyến tới Dung nham bình nguyên, dù như nào cũng phải tìm được thần bí cao thủ mà các ngươi nói kia..."

Chỉ nghe Chu đại ca lập tức ngắt lời nói: "..... Một mình ngươi không thể làm được! Như vậy nhé, để vài người đi cùng ngươi, mang theo một ít tinh thạch, khi nghỉ ngơi thì cũng có thể bố trí phòng ngự trận. Nếu không, một mình ngươi đi trước, đừng nói là tìm không thấy Lam Diễm tiền bối, chỉ sợ sẽ sớm bị lửa thiêu thành tro! ..... mọi người thấy thế nào?" - hắn nói chuyện rất có ý tứ, gián tiếp muốn những người khác cùng đi, đỡ phải để mọi người không muốn, không thể tránh mặt không đi.

Quả nhiên, tất cả mọi người đều trầm mặc, xem ra không ai nguyện ý mạo hiểm nhận việc này cả. Chu đại ca kia lại lập tức nói: "..... Như vậy nhé, ngày mai ta sẽ cùng Bồ Tinh Huy đi một chuyến, có lẽ nhanh là tám ngày sau mới có thể trở về! ..... chỉ là, cái này sẽ làm khó xử Bạch sư huynh mất vài ngày!"

Giọng lạ kia trầm mặc một lát mới nói: "Ai ..... không ngờ ta lại gặp loại sự việc này, ngày mai ta cũng đi cùng các ngươi. Ba người đi cùng sẽ tốt nhiều hơn, có thể ứng phó cho nhau."

...

Tất cả mọi người đều nghe thấy, kỳ thật mọi người đều không muốn đi đến cái "Dung nham bình nguyên" kia, nói như vậy thì nơi đó phải phi thường hung hiểm. Bồ Tinh Huy cũng là không có biện pháp, ai bảo hắn đem Hoa Lân tới làm gì?

Hai người đứng ở bên ngoài không khỏi liếc mắt nhìn nhau. Hoa Lân nhẹ giọng nói với Lộ Á Phi: "Ta một mình đi tốt, ngươi không cần đi theo làm gì. ..... Nghe khẩu khí bọn họ, Dung nham bình nguyên có lẽ là nơi có lửa, với tu vi của ta, vừa hay có thể kháng cự được!"

Lộ Á Phi lập tức phản đối: "Không được! Chúng ta đương nhiên phải cùng hành động mới được ....."

Hoa Lân ngắt lời hắn: "Ta có bảo vật hộ thân, căn bản không cần phòng hộ tráo bảo vệ. Ngươi tự nhìn mình xem, sắc mặt bắt đầu trắng bệch rồi, đây là hiện tượng thoát lực. ..... ta thực không muốn đang đi được nửa đường lại phải dừng lại để chiếu cố ngươi!"

Hoa Lân cơ bản là một kẻ quái vật, nói chuyện cố ý đả kích người nhưng thực sự là có thâm ý ẩn giấu.

Nhưng Lộ Á Phi vẫn không đồng ý, nói: "Ngươi xem, con người ngươi nói chuyện thật không có chừng mực gì cả. ..... Ta sợ ngươi không nhờ được ai giúp đỡ ngay khi gặp khó khăn đầu tiên! Cho nên ....."

Hoa Lân ha ha cười nói: "Xem ra, ngươi không hiểu ta rồi! Con người ta luôn luôn 'kiến nhân thuyết nhân thoại, kiến quỷ thuyết quỷ thoại' (đi với bụt mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy). ..... hơn nữa, nếu ngươi không ở lại đây, người ta sẽ cho rằng chúng ta đã bỏ trốn!"

"@#￥%@....."

Lộ Á Phi cảm thấy choáng váng, thiếu chút nữa đã hôn mê đi, hai mắt hoa lên. Hắn nhận ra, cho dù Hoa Lân khuyên can điều gì cũng đều là thực tâm lo lắng cho mình cả..."

Chương 34: TUYỆT CHIÊU NAN THÀNH

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: Tepga

Biên dịch: MacVanDanh

Biên tập: Tepga

Nguồn: 4vn.eu

Nội dung ẩn tại http://4vn.eu :

Hoa Lân và Lộ Á Phi quan sát xung quanh một lần, ngoại trừ thành tường thì không phát hiện thêm được gì nữa. Hai người không khỏi nhìn nhau, cùng kêu lên: "Ai! Bay mệt rồi, nghỉ lại ở chỗ này một lúc đã!"

Hoa Lân động thủ cước bố trí phòng ngự trận, Lộ Á Phi vội vàng khuyên nhủ: "Không cần bố trí làm gì, nghỉ hơi nửa canh giờ thôi mà!"

Nhưng Hoa Lân căn bản vẫn không nghe, bố trí trận trên mặt đất, mất nửa canh giờ mới hoan hô một tiếng: "Oa! Quá tuyệt vời, rốt cục ta đã bố trí xong rồi. Ha ha ha ....."

Lộ Á Phi buồn bực nói: "Đúng thật là! Không thể dạy nổi ngươi nữa, xin hỏi Lân thiếu gia một chút, chúng ta khi nào thì xuất phát đây?"

"Ách ....." Hoa Lân gãi gãi ót lắp bắp: "À..... à, chúng ta đi luôn bây giờ!" nói xong, lại ba chân bốn cẳng bãi bỏ phòng ngự trận.

Lộ Á Phi thật sự không có biện pháp đối với hắn, đành khuyên nhủ: "Ngươi cũng nên nghỉ ngơi nửa canh giờ đi, bằng không ....."

Hoa Lân đã sớm rút phi kiếm ra, quay đầu lại nói: "Đi thôi! Ta không cần nghỉ ngơi ....."

Hai người bước lên phi kiếm, tiếp tục bay nhanh về hướng nam. Ba canh giờ sau, từ phía xa xa chỉ thấy đường chân trời có một tầng hồng quang nhàn nhạt, Lộ Á Phi hạ giọng nói: "Ngươi xem phía trước kìa, chúng ta mau tới đó ....."

Hai người tăng tốc, nhanh chóng băng qua dãy núi, bay về phía trước. Còn chưa tới bên bờ "Dung nham bình nguyên" sóng nhiệt cao độ đã táp vào mặt họ. Nhưng nhiệt độ cao đó, đối Hoa Lân và Lộ Á Phi mà nói thì thật sự chưa là cái gì cả, hai người đạp phi kiếm nhanh chóng tiến tới, trong mắt Hoa Lân càng lóe ra quang mang hưng phấn. Trong cơ thể hắn nhiệt huyết sôi trào, ứng theo ngọn lửa ở phía trước, nghĩ thầm rằng khó trách Lam Diễm tiền bối lại lựa chọn nơi này để tu luyện .....

Phút chốc, hai người rốt cục cũng đi tới bên bờ bình nguyên, phía trước đột nhiên không còn những huyền nhai xuất hiện tầng tầng lớp lớp nữa.....

Phóng mắt nhìn lại, chỉ thấy xích địa (đất đỏ) ngàn dặm, sóng nhiệt táp vào mặt. Cả bình nguyên tựa như một hồ dung nham sôi trào, mặt hồ thỉnh thoảng lại toát ra những bóng khí, dung nham hỏa hồng quay cuồng không ngớt, tràng diện thật làm lòng người kinh sợ.

Trên bề mặt dung nham nóng chảy, "Lơ lửng" một mảnh đất đen, dõi mắt nhìn chỉ thấy xa xa có vài ngọn núi cô độc đứng trên mặt hồ, cũng không biết cao nhân mà mình muốn tìm rốt cục đang tu hành ở đâu. Hai người đang sững sờ, đột nhiên từ mặt hồ phía dưới chân phóng lên một cột nước có nhiệt độ nóng bỏng, lập tức khiến cho bên ngoài cơ thể Hoa Lân "hồng quang" tăng vọt, còn Lộ Á Phi càng hít vội một ngụm lãnh khí, thân thể rúng động. May mà Hoa Lân nhanh tay nhanh mắt kéo Lộ Á Phi lùi về bên bờ huyền nhai .....

Hai người thu hồi phi kiếm, song song hạ xuống mặt đất. Hoa Lân lập tức bố trí phòng ngự trận, miệng

lẩm bẩm nói: "Địa phương này thật là kỳ quái, thật giống với địa ngục trong giấc mộng của ta....." trong mắt mang theo vẻ hưng phấn.

Lộ Á Phi tịnh không nói gì, chỉ chậm rãi đi tới bên bờ huyền nhai, quay đầu nhìn các phía, thì thấy dưới chân huyền nhai tựa như một khối thiên nhiên bình chướng (tấm chắn các thiên tai của thiên nhiên, tương tự như bình phong là tấm chắn gió), xa vô hạn về phía nam chính là "Dung nham bình nguyên" hung hãn.

Hoa Lân bố trí một phòng ngự trận nhỏ thật tốt, phát giác trong trận quả nhiên thanh lương thư thích (êm dịu, thoải mái), tịnh không có táo nhiệt hiện tượng (hiện tượng khô nóng) của ngoại giới. Vì vậy cao giọng gọi: "Huynh đệ, đến đây nghỉ ngơi một chút đi!"

Lộ Á Phi đi vào phòng ngự trận, ngồi xuống đối diện với hắn, nói: "Tiểu Lân! Có chuyện này ta rất muốn hỏi ngươi. Kiện bảo bối kia của ngươi rốt cuộc là cái gì vậy? Việc Phần Âm Tông đuổi giết ngươi có quan hệ gì đến bảo bối đó không?"

Hoa Lân trầm mặc một hồi .....

Hắn cúi đầu suy nghĩ một lúc lâu, đột nhiên cười khổ nói: "Cái bảo bối này theo ta hơn mười năm, mang đến cho ta vô số thống khổ. Ta bây giờ rốt cục đã quá quen thuộc với nó, thậm chí còn coi nó là chỗ dựa của chính mình. Ngươi có muốn nhìn một chút không?....." nói xong, Hoa Lân chậm rãi nhắm mắt lại, hữu chưởng nâng lên, một chùm lửa từ chưởng tâm của hắn bay ra.

Lộ Á Phi định thần nhìn kỹ, một thủ trạc phi thường tinh trí (vòng đeo tay tinh xảo, xinh đẹp) xuất hiện trong tay Hoa Lân, chỉ thấy bên ngoài điêu khắc một hình hỏa long bao quanh, dưới chân là hỏa sơn hừng hực thiêu đốt, hình thái điêu khắc thật sắc sảo, tinh tế.

Lộ Á Phi trợn mắt, phảng phất thấy trên đó khắc ba chữ, vì vậy định cầm lấy nó để xem cho rõ ràng. Nhưng hữu thủ của hắn chợt khựng lại giữa không trung, bởi vì động tác này đã phạm vào cấm kỵ.

Hoa Lân ngược lại cứ đưa Phần Tinh Luân cho hắn, nhàn nhạt nói: "Ngươi có thể cầm lấy mà xem ....."

Lộ Á Phi cố gắng bảo trì lý trí, miễn cưỡng cười nói: "Không cần đâu, ta sợ nó có thể cắn ta. A a ....."

Hoa Lân cười cười, thu tay lại, yêu thích không nỡ cất Phần Tinh Luân đi. Tâm thần cũng nhộn nhạo một trận, phảng phất như đã về tới gia hương. Kia là ánh trăng sáng ngời, kia là dòng suối nhỏ trong veo, còn có cả hoa viên của quốc công phủ, hết thảy đều phảng phất như ngay trước mắt.

Bất tri bất giác, trong mắt Hoa Lân đã nổi lên một làn nước mắt, nhẹ giọng nói: "Bảo bối này gọi là Phần Tinh Luân, khi ta sáu tuổi thì nhặt được nó. Ai ... nháy mắt đã qua mười bốn năm rồi!" Hoa Lân mặc dù mới xuất lai hơn một năm nhưng cảm giác như đã trải qua cả trăm năm ...

Lộ Á Phi cũng cảm thán một hồi, nhưng hắn đột nhiên phát hiện, sắc mặt Hoa Lân hình như có chút nhợt nhạt. Trong lòng cả kinh, nghĩ thầm rằng bảo vật này và hắn đã tâm thần tương liên, cho dù người khác có ý cướp đoạt, có lẽ cuối cùng cũng sẽ thất thủ. Nghĩ vậy tâm tình hắn đột nhiên nhẹ nhàng hẳn, biến hóa này, ngay cả chính bản thân hắn cũng không rõ tại sao .....

Lộ Á Phi nhẹ giọng cười nói: "Nhớ rõ không? Ta đã từng nói với ngươi, không phải cứ cảnh giới cao thì

nhất định có thể sử dụng. Ngươi xem ta này, vừa rồi bị hỏa diễm thiêu đốt không chịu nổi, mà ngươi lại chẳng bị sao cả! A a ....." trong nụ cười ẩn ẩn mang theo một chút thương cảm.

Hoa Lân thu hồi Phần Tinh Luân, nghiêm giọng nói: "Ai! Kiếm hữu song nhận, kì lợi hữu tệ (kiếm có hai lưỡi, điểm mạnh cũng có cả điểm yếu - cái gì cũng có mặt trái của nó). ..... Không nói chuyện này nữa, ngươi trước tiên ở đây nghỉ ngơi một lát, ta đi đến ngọn núi đối diện bố trí thêm một tòa phòng ngự trận, đến lúc đó ta lại đón ngươi!"

Lộ Á Phi nhìn theo đầu ngón tay Hoa Lân, chỉ thấy trong "hỏa hải" (biển lửa) phía xa có vài ngọn núi đen, khoảng cách khá xa, ít nhất cũng một trăm dặm. Lộ Á Phi thần sắc ảm đạm, nghĩ thầm rằng chính mình quả nhiên trở thành ghánh nặng của hắn, không ngờ bị Hoa Lân nói đúng.

Hoa Lân vừa mới đứng lên, Lộ Á Phi liền ngăn lại nói: "Chờ một chút! Ta đi cùng ngươi , chỉ cần bay cao một chút, loại nhiệt lãng (sóng nhiệt) này ta có thể chịu được ....."

Hoa Lân gật đầu nói: " Thế cũng được! ..... bất quá, nếu bay thật cao, nhìn dưới mặt đất sẽ không được rõ ràng lắm. Vạn nhất bỏ sót Lam Diễm tiền bối, chúng ta có lẽ sẽ phải quay đi quay lại rất nhiều đấy."

Lộ Á Phi sửng sốt, nghĩ thầm rằng Hoa Lân nhìn qua thì chỉ có một chút thông minh, nhưng trên thực tế khi lo lắng cho cái gì đó lại phi thường chu đáo cẩn mật. Vì vậy cười nói: "Như vậy đi! Ta bay trên cao, ngươi bay thấp một chút. Chúng ta một trên một dưới, rõ ràng khắp 'thiên thượng địa hạ' đều có thể nhìn rõ. Ha ha ....."

Hoa Lân cũng ha ha cười nói: "Thật sự là hảo biện pháp! Vậy thì chúng ta đi....." kỳ thật, biện pháp này hắn cũng đã sớm nghĩ tới, chỉ là không tiện nói ra, lần này do chính Lộ Á Phi đề nghị, đương nhiên coi là tốt rồi.

Lộ Á Phi đang muốn thu hồi phòng ngự trận, ai ngờ Hoa Lân lại ngăn cản, nói: "Cũng nên lưu lại một quả tinh thạch ở chỗ này! ..... vạn nhất gặp phải nguy hiểm, chúng ta cũng có thể lập tức trở về đây. Quang mang của tinh thạch này thập phần dễ thấy, làm lộ tiêu (cọc chỉ đường, định vị) rất tốt ....."

Lộ Á Phi sửng sốt, gật đầu nói: "Ngươi nói đúng! Nào, chúng ta đi thôi ....." trong lòng lúc này mới chính thức bội phục cơ trí của Hoa Lân.

Hai người bay lên trời, tiến nhập vào dung nham địa giới. Loại cảm giác nóng bỏng này quả thật quá mãnh liệt, lập tức khiến cho Lộ Á Phi thực sự khó chịu. Hắn mặc dù là người tu chân thuộc hỏa hệ, nhưng vừa phải vận công chống cự nhiệt lượng, vừa muốn bảo trì vòng bảo hộ bên ngoài cơ thể, thật sự khiến hắn thấy rất khó khăn. Cho nên hắn chỉ có thể nhất hạc trung thiên, bay thật cao lên trời.

Còn Hoa Lân thì phi hành ở phía dưới, dán mắt xuống mặt hồ, một mực tìm kiếm .....

Khoảng cách hơn một trăm dặm dài tựa như suốt cả một thế kỷ. Hỏa hồng dung nham tựa như một cái lò nướng thiên nhiên. Còn Lộ Á Phi ở trên cao tựa như một cái cánh gà, bị nướng đến "mồ hôi lạnh" chảy ròng ròng .....

Bay nửa canh giờ, bọn họ mới tới được ngọn núi gần nhất. Hoa Lân hạ xuống trước, chỉ thấy ba mặt của ngọn núi đều là huyền nhai dựng đứng, chỉ có mặt phía nam hình thế núi thoai thoải, đứng giữa biển

lớn tựa như một ngọn đăng tháp (tháp đèn, hải đăng). Hoa Lân bố trí một phòng ngự trận trên đỉnh núi, Lộ Á Phi sau đó hạ xuống, thấp giọng mắng: "Ai .....! Hôm nay mới phát hiện ra mình thật sự quá vô dụng. Hỏa hệ thể chất của Lộ gia qua mấy năm nữa có lẽ thật sự phải tuyệt tích mất."

Hoa Lân biết hắn bình thường rất ít luyện tập hỏa hệ chân nguyên, vì vậy khuyên nhủ: "Chờ khi ngươi đủ thực lực, lúc đó rốt cuộc không phải sợ Phần Âm Tông nữa. Ngươi luyện tập lại hỏa hệ chân nguyên, như vậy chắc chắn sẽ không thể bị tuyệt tích được ....."

Lộ Á Phi đột nhiên toàn thân chấn động, nhất thời hiểu được lúc đó cha mình nghĩ gì. Xem ra phụ thân lúc ấy tưởng rằng như thế đã đủ để tự bảo vệ, cho nên mới luyện hỏa hệ chân nguyên. Không ngờ rằng tất cả những điều này hết thảy đều là thiên ý .....

Hoa Lân tịnh không biết hắn đang suy nghĩ gì, đột nhiên đứng lên nói: "Lộ thiếu! Ngươi hãy ở đây nghỉ ngơi một chút, ta đi ra ngoài luyện công. Hắc hắc ....."

Lộ Á Phi buồn bực nói: "Hãy đi đi, đi đi! Vừa lúc ta cũng muốn nghỉ một chút ....."

Hoa Lân hưng phấn chạy ra ngoài, ngự phi kiếm, từ trên đỉnh núi hạ xuống. Sau đó chọn ở phía xa xa một khối"Phiêu phù" đích hắc sắc lục địa (mảnh đất màu đen lơ lửng), cẩn thận đứng lên trên đó. Dung nham bên bờ lục địa đương nhiên vô cùng nóng bỏng, nhưng Hoa Lân đứng ở bên lại thấy thoải mái dị thường.

Một cỗ nhiệt khí từ dưới chân mãnh liệt bốc lên khiến cho nội đan của Hoa Lân nhộn nhạo một trận, không khỏi rên rỉ: "Oa! khó trách có người từ xa ngàn dặm phải chạy đến đây để luyện công, thật sự vô cùng thoải mái ....."

Đứng bên bờ lục địa, trước mặt Hoa Lân là hỏa nhiệt nham tương, hắn ngược lại vẫn nhắm mắt, dùng tinh thần để cảm ứng sự tồn tại của hỏa diễm. Lúc này trong óc hắn đột nhiên xuất hiện một bức họa kỳ quái, nham tương chậm rãi, nhộn nhạo từng đạo dao động dưới chân mình...

Hoa Lân cả kinh, mở to mắt, phát hiện nham tương phía trước căn bản không có một chút động tĩnh nào, vừa rồi có lẽ chỉ là một loại ảo giác mà thôi. Vì vậy hắn nghĩ, rốt cục cũng phải thử một lần, lớn tiếng

nói: "Tá vật di thần, tất vi ngã dụng. Vạn pháp tự nhiên, nguyên vu cộng minh..... khởi!"

Hai tay hắn lăng không giơ lên, chỉ thấy mặt hồ xa xa chậm rãi ba động dập dờn, nham tương trồi lên khoảng nửa tấc rồi lại lập tức hạ xuống.

Hoa Lân trong lòng mừng như điên, xem ra quả nhiên hữu hiệu. Nhưng hắn đột nhiên chán nản.

Bây giờ mới chỉ phản ứng được có từng ấy, nếu muốn luyện đến mức "bài sơn đảo hải", không mất mấy năm công phu không thể luyện nổi? Hoa Lân giận dữ hét lớn một tiếng: "Bài sơn đảo hải ....."

Ai ngờ, lúc này dù chỉ một chút phản ứng cũng không có, chỉ có ở xa xa có một bong bóng nước "Ba" một tiếng vỡ tan ra, phảng phất nhưng đang cười nhạo hắn là vô năng. Hoa Lân gãi gãi ót lắp bắp: "Không có biện pháp, bắt đầu quá muộn. So với Lộ Á Phi thì còn thua kém xa ....."

Hoa Lân thở dài, lại nhắm mắt lại. Suy nghĩ thật lâu, rốt cục rút ra một kết luận là: khống vật đại pháp phải luyện tập dần dần, cứ tích lũy ít một mới có thể luyện thành trình độ "bài sơn đảo hải .....

Thật sự phải tích lũy từng chút, từng chút một sao? Ít nhất là bây giờ Hoa Lân cứ cho là như vậy.....

Chương 35: LIỆT HỎA TRUNG ƯƠNG

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: TuLaDaiDe

Biên tập: Messi

Nguồn: 4vn.eu

Nội dung ẩn tại http://4vn.eu :

Bất giác, Hoa Lân đã tu luyện được năm, sáu canh giờ. Hắn đột nhiên giật mình, giờ đây mới nhớ Lộ Á Phi vẫn còn ở trên đỉnh núi nên vội rút ra Hà Chiếu Kiếm, "Sưu" một tiếng, ngự kiếm bay lên, trong phút chốc đã quay về tới đỉnh núi hắc sắc.

Á Lộ Phi đang ở phía xa xa sớm đã ngồi thiền, vẻ mặt trầm ổn, không biểu lộ bất cứ một cảm xúc nào. Hoa Lân lẳng lặng đi vào "truyện tống trận", nghiêng đầu quan sát hắn hồi lâu, nhận ra đúng là hắn đã nhập định nên cũng điều hoà hô hấp, chậm rãi nhắm mắt lại.

Người khác ngồi thiền đều phải ngưng thần, nhập định, nhưng Hoa Lân lại là một ngoại lệ. Phần Tinh Luân trong cơ thể hắn tự động thôi thúc chân nguyên mà bản thân tâm trí hắn cũng nghĩ ngợi miên man. Hoa Lân còn thậm chí mơ thấy thân hình hoàn mỹ của Diệp Thanh và cả đôi làn thu thuỷ chất chứa niềm vui lẫn nổi buồn của Thượng Quan Linh nữa. Trong giấc mơ của hắn còn xuất hiện rất nhiều rất nhiều kỉ niệm, đồng loạt ùa về trong từng hơi thở.

Đột nhiên hắn phảng phất như thấy ánh mắt tuyệt vọng của Thượng Quan Linh đang nhìn mình, cái ánh mắt chờ đợi trong vô vọng này làm hắn lòng đau như cắt, kí ức về buổi ly biệt hôm đó lại hiện lên trong đầu, giờ đây hắn mới hiểu thế nào là uất ức, một người nữ tử thân thương đêm ngày đặt kì vọng vào hắn, chờ mong hắn vậy mà bản thân lúc này hoàn toàn bất lực.

Hắn rất muốn gạt bỏ được hết muộn phiền, rất muốn giết sạch lũ Phần Âm Tông, rất muốn được ôm chặt người mình yêu thương vào lòng...Trong cơn mộng mị, rốt cục Hoa Lân cũng đưa ra một quyết định, trước tiên lập tức đi tới Phiêu Miểu Hà, dù cho không

thể đánh bại được ma đầu Phần Âm Tông, dù cho không thể cứu thoát Thượng Quan Linh chăng nữa thì hắn nhất định cũng phải cùng chết một chỗ với nàng. Thế còn Diệp Thanh...Trong lòng hắn lại trào dâng nỗi đau đớn khôn xiết.

Đột nhiên, hắn cảm thấy dường như bị người khác theo dõi nên lập tức mở choàng mắt ra, phát hiện gã tiểu tử vô cùng quen thuộc đang đứng trước mặt, chằm chằm quan sát nét mặt hắn.

Lộ Á Phi ha hả cười nói: "Ta nhận thấy, ngươi ngồi xuống với dáng vẻ rất lạ lùng. Sắc mặt thì không ngừng biến đổi, phẫn nộ có, mà cả nhớ nhung nữ nhi cũng có, nên ta mới lại gần học hỏi ngươi một chút. Thế nào, có phải đang hoài mong tình nhân hay không?"

Hoa Lân vỗ vỗ, phủi sạch bụi bẩn trên người nói: "Vẫn biết nhân sinh luôn bao gồm cả hiểm nguy lẫn an lành nhưng ta vẫn băn khoăn không rõ tại sao bản thân hết lần này đến lần khác bị đẩy vào cảnh "đầu sóng ngọn gió". Khó khăn, nguy hiểm trùng trùng, khiến cho ta không khỏi..."

Lộ Á Phi sửng sốt, chẳng hiểu vì sao Hoa Lân lại nói ra những lời cảm thán này nên cũng đứng lên nói: "Đứng đầu sóng ngọn gió thì đã sao? Chẳng lẽ ngươi muốn cả đời sống trong sự tẻ nhạt, buồn chán ư? Ngươi thực sự không muốn nếm trải khó khăn, oanh liệt mà sống?"

Hoa Lân cười khổ hồi lâu rồi nói tránh đi: "Ta đột nhiên nghĩ thông suốt được rất nhiều điều! Ta nhận ra, tình cảnh của ngươi bây giờ cực kì nguy hiểm, thậm chí so với ta còn hơn gấp bội lần. Huynh đệ! Nhiệm vụ tìm kiếm Thực Cốt Long có lẽ ta không tham gia nữa, bởi vì còn một sự tình quan trọng hơn đang cần ta giải quyết"

Lộ Á Phi nhướng mày, trầm giọng nói: "Người vừa gọi ta là gì vậy? Nói ta nghe không nhầm thì ngươi vừa gọi ta là "huynh đệ"! Phải không? Nếu đã là huynh đệ, trước tiên ta sẽ giúp ngươi giải quyết chuyện riêng, sau đó chúng ta cùng nhau đi tìm Thực Cốt Long. Ngươi nói xem, ngươi định đi đâu? Ta nhất định theo ngươi tới cùng trời cuối đất!"

Hoa Lân bực mình nói: "Ta đi theo nữ nhân của ta, dắt tay nhau xuống suối vàng. Ngươi cứ nhằng nhẵng đòi theo, muốn làm gì hả?"

Lộ Á Phi nghe vậy ngẩn người ra, dậm mạnh chân, lớn tiếng mắng: "Ta đang nghiêm túc nói chuyện với ngươi đấy!".

Hoa Lân cũng nghiêm sắc mặt nói: "Ta cũng đâu có nói đùa với ngươi chứ".

Hai người đối diện nhìn nhau hồi lâu, đều nhận thấy vẻ mặt đối phương hết sức nghiêm túc.

Hoa Lân thở dài mà nói: "Như vậy đi! Chúng ta chia nhau mà hành động, ước định thời gian, địa điểm gặp mặt. Nếu không chết, ta nhất định sẽ gặp lại ngươi"

Lộ Á Phi lắc đầu nói: "Không được! Ta đã quyết định rồi, ta sẽ đi giúp ngươi cứu tình nhân, chưa biết chừng nhân đấy còn có thể báo thù luôn cho cha mẹ ta. Ngươi có nghe ta nói không? "Huynh đệ đồng tâm, kì lợi đoạn kim" (anh em, bằng hữu đồng lòng, chém đứt kim loại nào khó)!"

Giờ đến lượt Hoa Lân sửng sốt, nhìn thật sâu trong mắt hắn, cuối cùng đành phải gật đầu, nói: "Ta thật chịu thua ngươi, được rồi! Chỉ có điều chúng ta cũng phải hẹn trước một địa điểm, nếu phát sinh biến cố còn có thể gặp lại nhau.

Lộ Á Phi khoanh hai tay trước ngực, nhíu mày suy nghĩ, bỗng cười nói: "Ta phát hiện, những lời này của ngươi nhiều khả năng là lừa gạt ta. Có phải ngươi định chạy trốn một mình không? Bằng không, cái ước định kì quái này đưa ra có dụng ý gì?"

"Ách..." Hoa Lân gãi gãi gáy, miệng lắp bắp: "Thế sự khó lường! Sự tình từ đây về sau ai mà biết trước được, ngươi xem có đúng không?"

Lộ Á Phi trầm mặc một hồi rồi nói: "Được rồi, điểm hẹn của chúng ta là Kì Long Thành. Ngươi cũng đã gặp mặt chủ quán Thanh Phong Hành Quán, nàng ấy có thể là người liên lạc của chúng ta"

Hoa Lân điệu bộ thần bí cười nói: "Cầm Phong ư? Người này không được!"

Lộ Á Phi nghiêm mặt nói: "Rốt cục ngươi định làm gì?"

Hoa Lân: "Cũng đều là thế sự khó lường cả! Nếu chúng ta chẳng may phân tán, ước định thời gian là hai năm nhé! Cứ như vậy đi, ngươi có đủ thời gian đi kiếm Thực Cốt Long mà ta cũng có thể giải quyết xong việc riêng. Đến lúc đó, nếu ta không có mặt, ngươi cũng chẳng nên chờ đợi thêm làm gì..."

Sắc mặt Lộ Á Phi tối sầm lại, trầm giọng nói: "Huynh đệ...ngươi?"

Hoa Lân đột nhiên bật cười ha hả, rút ra bảo kiếm mà nói: "Chẳng phải chúng ta đã nghỉ ngơi quá lâu rồi ư? Xuất phát nào!"

Mặc dù Lộ Á Phi hiểu được có chuyện bất ổn nhưng Hoa Lân đã dứt khoát như vậy thì hắn làm được gì đây? Nên Lộ Á Phi đành ngẩng đầu quan sát xung quanh rồi chỉ tay về toà núi đằng nam, nói: "Địa thế ngọn núi kia hoành vĩ, theo ta nhiều khả năng có người cư ngụ, không chừng Lam Diễm tiền bối sống ở đó cũng nên"

Hoa Lân hướng tầm nhìn theo ngón tay hắn chỉ, quả nhiên thấy toà núi kia tựa như một hòn đảo khổng lồ, so với những ngon núi xung quanh thì lớn hơn rất nhiều. Ánh mắt Hoa Lân sáng ngời: "Ngươi thực

thông minh, nếu đặt địa vị là ta cũng chọn nơi núi non rộng rãi mà ẩn cư. Chúng ta đến gần xem sao..."

Hai người nhanh chóng thu dọn hành trang, nhanh chóng nhắm hướng toà núi kia bay đi. Phi hành chưa đến nửa canh giờ, ngọn núi kia đã hiện ra rõ ràng trước tầm mắt. Lúc này, bọn họ mới phát hiện, thế núi vừa cao chót vót lại dựng đứng, vách đá hai bên trùng trùng, kéo dài liên miên hơn sáu mươi dặm. Chưa bay lại gần đã thấy trên đỉnh núi toạ lạc một toà cung điện, mặc dù toàn bộ gạch ngói kiến tạo nên tường thành là một màu đen tuyền nhưng từ xa nhìn lại có thể nói khá quy mô. Thêm vào đó bên ngoài còn có thêm một lớp phòng hộ màu đỏ nhạt, tất cả hợp lại thành một cảnh quan thập phần hùng tráng.

Hoa Lân trong lòng mừng rỡ, ngẩng đầu lên nói với Lộ Á Phi đang ở phía trên: "Chúng ta đã tìm đúng nơi rồi, mau hạ xuống thôi!"

Bởi vì khoảng cách hai người quá xa, Lộ Á Phi kì thật vẫn chẳng nghe thấy Hoa Lân nói gì. Nhưng dĩ nhiên hắn nhìn thấy rõ cảnh vật trên núi, tức thời hạ xuống bên cạnh Hoa Lân nói: "Quả nhiên không ngoài dự đoán! Đi nào, chúng ta cùng xuống xem"

Hai người song song đồng thời lao xuống, để thể hiện tôn trọng với chủ nhân nơi này, họ đáp xuống ngoài cung điện hơn trăm trượng, sau đó mới chậm rãi đi lên.

Rốt cục, hai người cũng đến bên cung điện thì thấy tầng phòng hộ màu đỏ nhạt đã chắn ngay trước mặt nên đành phải dừng bước. Đối với các loại trận pháp thì Hoa Lân vô cùng hứng thú, nghiêng nghiêng đầu chăm chú xem xét lớp phòng hộ mà đờ đẫn cả người.

Lúc này Lộ Á Phi cao giọng nói: "Vãn bối là Lộ Á Phi, hiện có việc gấp, xin được cầu kiến tiền bối!". Thanh âm hắn vang vọng thật lâu, truyền tới tận đằng xa.

Hoa Lân lẩm bẩm nói: "Kỳ quái thật, trận pháp phòng ngự này dường như không phải dùng tinh thạch tạo nên, sao lại thế nhỉ?"

Lộ Á Phi lấy tay huých hắn một cái mà nói: "Còn ngó nghiêng gì nữa? Có người ra kìa!"

Hoa Lân lùi lại hai bước, quả nhiên thấy một gã thiếu niên từ trong cung điện bước ra, hai tay hắn bê bết tro bụi đen xì, tựa như vừa mới "lao động" xong.

Lộ Á Phi sửng sốt nhưng cũng lập tức cao giọng nói: "Tại hạ là Lộ Á Phi, muốn cầu kiến Lam Diễm tiền bối, mong sư huynh thông báo dùm một tiếng"

Hoa Lân dùng khuỷa tay huých nhẹ hắn nói: "Lạ thật, sao ngươi lại không cho rằng chính hắn là Lam Diễm tiền bối hả?"

Lộ Á Phi thấp giọng nói: "Bởi vì tu vi của hắn của ngang ngửa với ngươi, người ta đã lại gần, ngươi đừng hỏi lằng nhằng nữa!"

Hoa Lân gãi gãi gáy, thầm nghĩ: sao mình lại không nhận ra nổi nhỉ? Vốn do tu vi của mỗi người đều hiển lộ ra ngoài. Lộ Á Phi đã vượt qua "cảnh giới Nguyên Anh" nên đương nhiên nắm rõ đặc điểm cao thủ đang đạt tới cảnh giới này.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, thiếu niên kia phủi sạch tro bụi trên tay, miệng cười toe toét nói: "Không may rồi, sư phụ ta mới ra ngoài. Vừa rồi ta đang tu sửa lại toà thành này nên không nhận thấy hai người viếng thăm, thật là thất lễ rồi!"

Hoa Lân lập tức hỏi: "Khi nào thì sư phụ ngươi trở về?"

Gã thiếu niên kia đang định trả lời, sau lưng bỗng có một con dã thú toàn thân đỏ sẫm, hình dáng rất giống sư tử xông ra, đuôi tựa như cái chổi lớn, ranh nanh bén nhọn, hướng về phía Hoa Lân gầm lên "Hống hống..." vài tiếng cảnh cáo.

Hoa Lân bị con quái vật này doạ cho mất mật, bất giác lùi lại hai bước, run giọng hỏi: "Con này...con thú này là loài gì thế?"

Thiếu niên kia lập tức cất giọng quát con dã thú: "Ngạo Thiên! Mau vào trong!"

Dã thú đó quả nhiên thông minh, nghe vậy liền ve vẩy cái tai, tiu ngỉu đi vào trong. Nhưng đột nhiên nó xoay người lại, hướng về phía Hoa Lân "Hống hống..." sủa ing ỏi rồi mới đi vào cổng cung điện.

Hoa Lân cười ha hả nói: "...Súc sinh này hung dữ quá đi!"

Thiếu niên kia tỏ ra vui vẻ, cũng cười hắc hắc nói: "Con Ngạo Thiên này tính tình cũng có phần giống sư phụ ta, chỉ có điều nó rất nghe lời, cho tới giờ vẫn chưa hề ăn thịt một ai!"

Hoa Lân vừa sửng sốt vừa hoảng sợ, nói: "Tính tình nó với sư phụ ngươi giống nhau?...Lại còn có thể ăn thịt người? Trời ơi!"

Lộ Á Phi nhận thấy hai gã kia đúng là một đôi hoạt náo trời sinh, ngay cả phong cách nói chuyện cũng thập phần giống nhau, trong lòng không khỏi bực mình, lớn tiếng nói: "Sư huynh, bên ngoài thật là nóng bức, chúng ta có thể vào trong nghỉ ngơi một lát được không?".

Thiếu niên kia lúc này mới nhận thấy mình thất thố nên vội tiếp lời: "Ai nha, ai nha, vô ý quá, mời vào..."

Chương 36: HỎA DIỄM CHI LỮ

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: Tepga

Biên dịch: MacVanDanh

Biên tập: Tepga

Nguồn: 4vn.eu

Nội dung ẩn tại http://4vn.eu :

Hai người bước vào tầng phòng hộ màu đỏ sậm, quả nhiên phát hiện trong đó cũng không hề nóng bức, trong lòng không khỏi có chút bội phục.

Thiếu niên kia dẫn bọn họ đi đến cung môn, cười nói: "Tòa cung điện này đều là do một mình ta kiến tạo nên, nếu có điểm gì sai sót thì hai vị đừng cười nhé"

Hoa Lân cơ hồ không nghĩ đến việc nhận xét, chỉ lập tức tán dương: "Đạihành gia, tuyệt đối là đại hành gia trong nghề! Ngươi thật lợi hại ....."

Lộ Á Phi không giỏi vỗ mông ngựa, loại "đại sự" này đương nhiên phải do Hoa Lân xuất mã. Thiếu niên kia quả nhiên rất hưng phấn, thao thao bất tuyệt kể về những tâm đắc trong kiến trúc, Hoa Lân dường như rất thích thú nghe khiến cho Lộ Á Phi cảm thấy một trận xấu hổ.

Nói chuyện nửa ngày, ba người đã đi vào đại sảnh, đều ngồi xuống bên cạnh một cái bàn đá lớn. Dã thú khổng lồ kia ngồi ở một góc phía xa xa, nghiêm mật giám thị từng cử động của bọn họ.

Thiếu niên kia lúc này mới tỉnh ngộ, vội vàng hỏi: "Lưỡng vị sư huynh xưng hô như thế nào? Tìm sư

phụ ta có chuyện gì? Nói không chừng ta cũng có thể giúp đỡ được một chút...."

Lộ Á Phi nói ra mục đích của mình, hai bên đồng thời cũng báo tính danh.

Nguyên lai, thiếu niên này tên là Chung Vệ, là quan môn đệ tử của Lam Diễm tiền bối. Còn Lam Diễm thì đã đi khỏi được hơn một tháng rồi, nghe nói là đi nghiên cứu nguyên nhân "Địa diễm phún phát".

Lộ Á Phi nhíu mày, nghĩ thầm rằng việc này phiền toái rồi đây.

Hoa Lân đang ngồi đột nhiên có chút bất an, hắn bị dã thú hung mãnh ở xa xa kia nhìn chằm chặp liền cảm thấy không thoải mái, hạ giọng hỏi: "Chung đại ca! Thần thú kia rốt cục là loài vật nào vậy? Sao lại có thể sinh tồn trong môi trường này?"

Chung Vệ cười nói: "Nó là Sí hỏa linh sư do sư phụ ta thu dưỡng, bây giờ vẫn chưa trưởng thành, nếu không, có lẽ ta cũng phải sợ nó đến mức bất động mất. A a ....."

Hoa Lân quay mặt nhìn con sư tử hung mãnh kia, thấy tên "gia hỏa" đó phảng phất như có cừu oán với

mình, giương mắt trừng trừng nhìn mình, không thèm để ý gì đến Lộ Á Phi.

Vì vậy gãi gãi ót lắp bắp: "Ta ..... ta không có quấy rầy gì ngươi nha, sao cứ giương mắt nhìn ta hoài vậy?"

Chung Vệ quay đầu nhìn lại, thấy "Sí hỏa linh sư" quả nhiên luôn giương mắt nhìn Hoa Lân, trong lòng chợt mừng rỡ, ha ha cười nói: "Ngươi là hỏa hệ tu chân giả phải không? Có thể nó nghĩ ngươi muốn lấy hỏa diễm châu của nó? Ha ha ha..."

Hoa Lân buồn bực nói: "Không thể nào?"

Trong lòng nghĩ có lẽ không chỉ đơn giản như vậy, cúi đầu suy nghĩ, đột nhiên toàn thân chấn động, lập tức nhớ ra trên bức tường bên trong Phần Tinh Luân có treo một thuẫn bài (tấm khiên, lá chắn), trên đó có một đồ án (hình vẽ) một cái đầu sư tử hung mãnh, rất giống với linh sư trước mặt này.

Chỉ có điều, con sư tử trên thuẫn bài đã trưởng thành, uy phong lẫm lẫm, liệt hỏa hùng hùng...

Hoa Lân lắc lắc đầu, nghĩ thầm rằng việc này quả là sự trùng hợp quá đỗi kỳ lạ, nói không chừng đúng là có vấn đề .....

Người khác tịnh không biết hắn đang suy nghĩ gì, chỉ thấy hắn cứ lúc lắc cái đầu, trong lòng không khỏi âm thầm buồn cười.

Chung Vệ đột nhiên cắt ngang suy nghĩ của Hoa Lân, nói: "Sư phụ ta lần này ngoại xuất, có thể phải một tháng mới có thể trở về. Bởi vì nham tương ở nam diện cực kỳ không ổn định, những năm gần đây thường xuyên có địa diễm phun trào, tràng diện cực kỳ khó kiểm soát... Sư phụ ta rất thích nghiên cứu hỏa diễm nên mới đến đó quan sát...."

Hoa Lân và Lộ Á Phi liếc nhìn nhau, cùng hỏi: "Sư huynh, ngươi có thể kiến tạo truyền tống trận được hay không vậy?"

Chung Vệ bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Ta không thể! ..... hơn nữa Phồn tinh nghi cũng đang ở trong tay sư phụ ta, ta thật sự muốn giúp đỡ nhưng không có khả năng!"

Hoa Lân bị dã thú hung mãnh kia nhìn trừng trừng cảm thấy khó chịu, đột nhiên đứng lên nói: "Như vậy đi, ngươi nói cho ta biết địa điểm mà địa diễm phún phát, bây giờ ta sẽ đi tìm tung tích của sư phụ

ngươi.... còn vị bằng hữu bên cạnh ta đây phiền ngươi chiếu cố một chút!"

Hoa Lân đứng lên, mãnh thú ở xa xa kia cũng lập tức đứng dậy, xù lông lên sư mao dựng đứng, giống như thật sự bất lưỡng lập (không cùng tồn tại, đối đầu) với hắn.....

Chung Vệ cả kinh, vội vàng quát linh sư: "Ngạo Thiên! về hậu viện....."

Thấy sư vương kia bực bội rời đi, lúc này mới quay đầu khuyên nhủ Hoa Lân: "Ngươi thật sự không muốn sống nữa rồi! Khi địa diễm phun trào thì ta cũng không thể chịu được, ngươi hấp tấp chạy tới đó, không phải là để chịu chết sao?"

Hoa Lân nghiêm mặt nói: "Thời gian gấp gáp lắm rồi, chúng ta không thể chờ đợi được nữa. ..... Hơn nữa, ta có bảo bối hộ thể, đối phó với địa diễm cũng đủ để tự bảo vệ mình. Nhờ ngươi chỉ cho ta địa điểm, ta phải đi sớm!"

Lộ Á Phi cũng đứng lên, hắn vốn định cùng đi. Nhưng nghe nói địa diễm phun trào thì tràng diện sẽ kinh

khủng phi thường, nếu chính mình đi nói không chừng lại biến thành gánh nặng.

Vì vậy đứng bên cạnh gật đầu nói: "Chung sư huynh cứ yên tâm đi! ..... bảo vật của huynh đệ ta lợi hại phi thường, hắn quả thật không sợ bất cứ hỏa diễm nào. Ngươi cứ nói thẳng địa điểm của Lam Diễm tiền bối, ta tin rằng hắn nhất định có thể tìm được....."

Chung Vệ do dự một chút, ngẩng đầu lên nói: "...Được rồi! Sư phụ ở một nơi gọi là 'Liệt Địa thâm uyên (vực sâu)', trên mặt đất xuất hiện các vết đứt gãy, nham tương cực kỳ không ổn định, thường xuyên có địa diễm phát ra. Chỉ cần ngươi đi qua nơi đó, nhất định sẽ dễ dàng nhận ra"

Chung Vệ chỉ phương hướng nói: "..... ngươi xuất phát từ đây, phi hành thẳng về hướng tây nam, ước chừng phải bay khoảng hai ngàn dặm đó. Ngươi có thể tận lực bay cao một chút, tầm nhìn có thể trở nên rộng hơn. Khi ngươi thấy ở phương xa có xuất hiện cây hỏa trụ hình nấm thì đó chính là nơi phát ra địa diễm. Nếu hỏa thế hung mãnh phi thường, sư tôn ta có thể đến để xem xét 'Hỏa Cảnh', nói không chừng ngươi sẽ gặp được đó. ..... À, ngươi biết kiến tạo

phòng ngự trận chứ? Ngàn vạn lần phải chú ý đến an toàn nha!"

Hoa Lân gật gật đầu nói: "Ta sẽ bố trí phòng ngự trận, thật sự cám ơn ngươi!"

Vì vậy quay đầu lại nhìn Lộ Á Phi, đang muốn nói một hai câu, Lộ Á Phi đã cướp lời: "..... Chúng ta chia làm hai hướng, ngươi đi tìm người, ta sẽ ở lại đây chờ Lam Diễm tiền bối trở về. ..... Chúng ta lấy hai mươi ngày làm hạn định, nếu ngươi không tìm được Lam Diễm tiền bối thì cũng mau trở về nhé ....."

Hoa Lân gật đầu nói: "Ừm! ..... nếu hai mươi ngày mà ta vẫn không trở về, mà Lam Diễm tiền bối đã trở lại, ngươi hãy nhờ ông ấy bày trận giúp nhé. Còn ta, đồng thời có thể luyện tập chút ít khống vật đại pháp, nói không chừng có thể tránh được Phần Âm Tông truy sát đó..."

Lộ Á Phi nhíu mày, nhất thời hiểu được ý của Hoa Lân. Nghĩ thầm rằng gia hỏa này "hướng lai khẩu vô trích lan" (mồm mép liến thoắng không ngừng), nhưng đến thời khắc mấu chốt, hắn luôn luôn lo lắng cho người khác.

Hoa Lân rút Hà Chiếu Kiếm, chắp tay chào hai người, nói: "Nói thật, ta cũng rất muốn kiến thức một chút tràng diện khi địa diễm phun trào. A a ....."

Lộ Á Phi và Chung Vệ cùng sửng sốt, đều phát hiện trong mắt Hoa Lân thoáng qua một tia sáng kỳ dị, hiển nhiên hắn thật sự muốn đi xem xét địa diễm phun trào. Nghĩ thầm rằng đúng là trên đời này có thêm một gã điên....

Lộ Á Phi đưa Hoa Lân tới ngoại điện, quyến luyến không rời, nói: "Huynh đệ! Ngươi phải bảo trọng ....."

Hoa Lân xuất Hà Chiếu kiếm, vững vàng đứng lên trên, thân thể lơ lửng giữa không trung, nói với Lộ Á Phi: "Lộ đại ca! Chờ tin tốt của ta nha ....."

Lộ Á Phi trong lòng rung động một hồi, Hoa Lân và hắn ở chung với nhau lâu như vậy, đây cũng là lần đầu tiên nghe hắn gọi mình là đại ca. Lúc này, mắt dõi theo Hoa Lân dần dần bay xa, trong lòng kích động, lẩm bẩm: "Hảo huynh đệ, ngươi nhất định phải trở về ..."

Chương 37: LIỆT DIỄM CHI NHẬN

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: TuLaDaiDe

Biên tập: Fabegas

Nguồn: 4vn.eu

Nội dung ẩn tại http://4vn.eu :

Lại nói Hoa Lân vọt lên không trung, nhằm thẳng hướng tây nam bay đi. Nhưng lại thấy "Dung nham bình nguyên" bao la vô cùng. Ánh dương chói chang nhuộm hồng cả bầu trời. Thể chất hắn vốn thuộc hệ hoả, gặp tình cảnh này, máu huyết trong cơ thể không ngừng sôi trào.

Hoa Lân không dám khinh suất, sau chừng hai canh giờ phi hành, tạo trận pháp phòng ngự trên đỉnh một ngọn núi, nghỉ ngơi nửa canh giờ rồi lại tiếp tục hành trình. Cứ thế hai ngày trời trôi qua, nhưng đến giờ vẫn chưa phát hiện được địa điểm nào có hiện tượng "núi lửa phun trào", trong lòng hắn không khỏi có điểm chán nản. Lại nghĩ, bản thân đã trải qua hai ngày phi hành, đã vượt chừng đi được chừng hai ngàn dặm đường, có lẽ phía trước nơi mình tìm kiếm cũng không còn xa.

Ngày hôm đó, nghỉ ngơi xong xuôi, hắn lại lao lên không trung, hướng mắt quan sát đằng xa, phát hiện phía chân trời mọc lên một đám vân vụ dạng nấm, tựa như đang có dung nham phun trào. Trong lòng Hoa Lân kích động khôn cùng, nhanh chóng ngự kiếm nhằm hướng đó phi đi.

Từ xa nhìn lại, Hoa Lân đã thấy ngọn núi kia phun ra một lượng tro bụi khổng lồ, khói đen cuồn cuộn bốc lên, cảnh quang thập phần tráng lệ.

Hoa Lân không khỏi hưng phấn, hét lên một tiếng, đạp phi kiếm xông thẳng đến địa điểm kia. Khi tới nơi, trong lòng hắn bùng lên nỗi khiếp hãi, tro bụi từ ngọn núi kia phun ra bay cao tận mấy trăm trượng, trời đất dường như rung chuyển.

Hoa Lân lần đầu tiên được tận mắt chứng kiến cảnh tượng này, cảm thấy hứng khởi lại kèm theo cả sợ hãi. Vì vậy hắn lượn quanh núi lửa hai vòng, lớn tiếng hô: "Lam Diễm tiền bối...". Âm thanh vang vọng thật xa nhưng tuyệt nhiên không ai trả lời.

Hoa Lân hò hét một hồi nhưng rốt cục cũng chẳng ai đáp lại, hắn bỗng hiểu ra, "núi lửa phun trào" lần này cảnh quan tuy hoành tráng nhưng hoả diễm quá nhỏ

e rằng vẫn chưa đủ sức thu hút sự chú ý của Lam Diễm tiền bối. Vì vậy hắn đành miễn cưỡng vượt qua ngọn núi lửa , tiếp tục phi hành về hướng nam.

Nhưng cũng chính vào thời điểm này, Hoa Lân đột nhiên phát hiện dung nham dưới chân vô cùng bất ổn, nham tương không ngớt sôi trào, một ngọn lửa chợt bùng phát, bắn vọt lên cao, ngay trước mặt hắn cũng có vô số đốm tàn lửa, lả tả rơi xuống.

Hoa Lân trong lòng kinh hãi, thầm nghĩ: nếu không cẩn thận bị dung nham kia kích trúng thì cả thân hình hắn có lẽ bị thiêu đốt thành mây khói. Vì vậy hắn vội vàng lướt nhanh lên không trung, rồi nhìn lại mới cảm thấy run sợ.

Trước mắt hắn dường như là một cảnh tượng dưới địa ngục, phủ toàn một màu đỏ ghê rợn, từ mặt đất thỉnh thoảng lại phun ra từng đạo hoả diễm, nham tương nóng chảy bắn toé ra bốn phía.

Hoa Lân cảm giác nơi này trở nên quá nóng bức, lớp cương khí hộ thân đã bị bào mòn đi rất nhiều nên không khỏi nghĩ: nơi này có lẽ chính là "Đoạn tằng thâm uyên" mà Chung Vệ từng đề cập đến.

Hắn không dám tuỳ tiện tiến đến gần hơn nữa, lại thấy xa xa có một ngọn núi nhỏ bèn bay qua đó. Còn chưa chạm chân xuống đất, Hoa Lân đã phát hiện đỉnh ngọn núi này võng xuống, càng tới gần trung tâm cùng sâu không thấy đáy, phía dưới lấp loé vô số điểm hoả quang - hắn không hề biết đây chính là miệng núi lửa? Tưởng rằng đây là một ngọn núi bình thường nên Hoa Lân vội kiến lập nên một trận pháp phòng ngự, thầm nhủ: nơi này cao hơn "mặt hồ" ba mươi trượng nên chắc chắn sẽ an toàn - ít nhất bây giờ là vậy!

Hắn yên tâm ngồi trong "phòng ngự trận", tay phải bắt quyết, nhanh chóng khôi phục lại thể lực. Lúc này mặt đất bỗng khẽ chấn động, hắn không khỏi cảm thấy lạ lùng, đoán đây có lẽ là động đất trong truyền thuyết ư? Cũng chẳng quan tâm nhiều, hắn cười nhạt, chậm rãi nhập vào cảnh giới không minh.

Thời gian từ từ trôi đi, cũng không rõ bao lâu sau, Hoa Lân đột nhiên nhận thấy mặt đất rung chuyển mạnh, thân thể hắn ngã nhào xuống đất, đồng thời tâm trí cũng tỉnh táo lại.

Quan sát bốn phương không phát hiện được gì khác thường nên hắn phủi sạch bụi bẩn trên người, bước ra khỏi "phòng ngự trận", đưa mắt nhìn xuống chân núi, vẫn thấy hết thẩy đều bình thường, không hề có biến sự. Còn đang nghi hoặc, ngọn núi dưới chân vang lên "Ca băng" một tiếng trầm **c, chút nữa hắn lại bị văng sóng soài ra đất.

Lúc này, "mặt hồ" cách đó không xa đột nhiên luân chuyển kịch liệt, thấp thoáng truyền đến tiếng sôi bùng bục. Hoa Lân chăm chú xem xét nham tương tại chân núi, lại thấy "mặt hồ" chợt rẽ ra một cái khe lớn, hai bên bờ nham tương sụp xuống...

Hoa Lân còn chưa hết ngạc nhiên, thình lình nghe "Oanh" một tiếng nổ, từ trong cái khe kia, nham tương ào ạt phun ra, hoả quang bắn ra bốn phía, bốc cao lên trăm trượng, cả đất trời dường như chao đảo...

Hoa Lân đáng thương lúc này đứng trước cảnh tượng biến cố thiên nhiên tráng vĩ trở nên quá đỗi nhỏ bé. Hoa Lân hoảng sợ, sắc mặt trắng bệch đi, định ngự kiếm thoát khỏi hiện trường, giờ đây đã thấy cả bầu trời đã bị dung nham nhuộm thành một màu đỏ rực,

nham tương nóng chảy lan nhanh ra bốn phía, trong nháy mắt đã bao phủ phạm vi cả ngàn trượng. Lúc này nếu không ngự kiếm phi hành thì e rằng chẳng có nơi nào mà ẩn núp.

Cho nên Hoa Lân đưa ra một quyết định dứt khoát: phải nhanh chóng quay lại "phòng ngự trận", sau đó dốc toàn lực để ngăn chặn dòng dung nham. Hắn tức tốc lộn người, đáp chính xác vào trong "phòng ngự trận", cùng thời điểm này lại nghe thấy từ xa xa truyền đến một tiếng hét lớn: "Tiểu tử! Không được vọng động".

Thực tế lời nói này đã quá chậm, cả một biển dung nham khổng lồ, uy thế kinh thiên động địa, tựa hồ muôn vạn cơn sóng thần ào ạt vỗ tới, một bóng người màu xám từ đằng xa kinh hãi, như một mũi tên rời cung, bay xuyên qua tầng tầng lớp lớp nham tương nóng bỏng xông đến ứng cứu.

Nhưng cho dù hắn ta có nhanh thế nào chăng nữa vẫn không thể đến kịp chỗ Hoa Lân, chỉ thấy màn nham tương hung hãn chồm đến, bao phủ hoàn toàn lên bóng người nhỏ bé đang đứng trong "phòng ngự trận".

Sắc mặt người áo xám kia trở nên ảm đạm, đành dừng lại ở phía ngoài cách mười trượng, bản thân hắn cũng đang phải giơ song chưởng lên, dốc toàn lực ngăn chặn dòng dung nham.

Nào ngờ, hắn chợt nghe thấy một tiếng hét truyền đến bên tai: "Thiên Địa Vô Cực, Càn Khôn Tá Pháp...".

Trên người Hoa Lân có mang chí bảo sao có thể chết một cách dễ dàng như vậy? Khi thấy cả khoảng không gian trở nên đỏ rực, "bọt sóng" cuồn cuộn, mãnh liệt ào đến, trong khoảng khắc, hắn bỗng mơ hồ như quên đi bản thân, quên đi cả danh tính của chính mình, chẳng màng đến sinh tử, tay phải nắm Hà Chiếu Kiếm chỉ chéo lên bầu trời, hét lớn một tiếng: "Thiên Địa Vô Cực, Càn Không Tá Pháp..."

Đột nhiên một đạo kiếm quang rạch ngang trời, xé toang vân vụ mờ mịt, cả biển lửa bị chém thành hai mảnh, không những thế đạo kiếm quang kia phảng phất như kèm thêo một ma lực thần kì, nhanh chóng hấp thu dung nham, từ từ hình thành nên một thanh "Liệt diễm chi nhận"(thanh đao lửa) ngay giữa không trung.

Sức mạnh của Phần Tinh Luân vốn bắt nguồn từ hoả diễm, vừa thời khắc nguy nan này, rốt cục nó dung hoà với liệt diễm xung quanh, kiếm khí hợp nhất, tạo ra một thanh "Liệt diễm chi nhận". Đồng thời chiêu "Liệt diễm chi nhận" hao tốn công lực vô cùng, trong cơ thể Hoa Lân, chân nguyên thoát ra mãnh liệt, nhất thời có cảm giác chẳng thể nào đè nén lại được. Nhưng cũng thật kì lạ, hơi nóng xung quanh không ngừng bị hấp thụ vào tay hắn, chỉ cần hắn duy trì ý niệm của mình, thanh "Liệt diễm chi nhận" kia sẽ chẳng tiêu tan.

Tình huống này thực sự quái dị, Hoa Lân toàn thân tê liệt, chẳng hề bỏ chạy hay nhúc nhích gì được, chỉ còn cách gồng mình chống chọi, cảm giác lúc này cực kì thống khổ.

Thêm một điều nữa mà hắn không ngờ được: hắn vốn tưởng "núi lửa phun trào" chỉ là hiện tượng xảy ra trong giây lát thế nhưng trên thực tế đã kéo dài hơn ba canh giờ.

Hoa Lân giơ "Liệt diễm chi nhận" lên, rốt cục lại cảm thấy hoa mắt chóng mặt bèn lớn tiếng chửi mắng: "Ông trời ơi! Người có mắt không vậy?"

Hắn không biết một khi núi lửa hoạt động thì chuyện kéo dài vài ba ngày là thường tình, lại ngỡ ông trời đối xử bất công với mình nên uất ức, cất lời oán thán. Hoa Lân càng chẳng hay, chân nguyên cũng như tinh thần lực trong cơ thể hắn đang tăng trưởng mạnh mẽ, loại hiện tượng dị thường này sao hắn có thể hiểu được?.

Thật lâu sau, thật lâu sau, rốt cục khói bụi cũng tan hết, dung nham xung quanh cũng dần dần rút đi. "Phòng ngự trận" trên mặt đất rung chuyển một hồi, rồi "Ba" một tiếng, cuối cùng cũng bị phá huỷ, thanh "Liệt diễm chi nhận" vẫn đang được duy trì, bằng không vừa rồi "phòng ngự trận" e rằng chẳng trụ được quá một khắc. Hoa Lân nằm xoài ra đất, miệng núi lửa phía sau hắn giờ đây đã bị dung nham lấp đầy.

Hắn nằm trên đỉnh núi, hướng về bầu trời đầy sao mà chửi: "Con mẹ nó! Lão tử không đùa bỡn với ngươi nữa!". Vừa dứt lời, một âm thanh đanh gọn từ phía ngoài ba trượng đằng xa vang đến: "Ha ha ha...Công lực của tiểu tử ngươi quả nhiên phi phàm!

Chẳng ngờ lại trụ vững hơn ba canh giờ. Điều này thật hiếm thấy trong thiên hạ!"

Hoa Lân vẫn nằm dài trên đất, chẳng còn chút sức lực nào để quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một lão nhân áo xám bước tới bên người hắn, ngồi xuống tu sửa lại "phòng ngự trận".

Hoa Lân tâm tư kích động, gắng gượng đứng dậy hỏi: "Ngài phải chăng là Lam Diễm tiền bối? Ta...ta là Hoa Lân, chủ tâm đến đây để tìm gặp ngài!"

Lão nhân kia không vội trả lời mà đưa mắt quan sát hắn hồi lâu rồi nói: "Ngươi có mang theo bảo bối gì đó trên người? Bằng không, dựa vào tu vi ở Nguyên Anh Kì của ngươi thì làm sao có khả năng chống chọi được ba canh giờ?"

Hoa Lân chợt cảm thấy toàn thân vô lực, đầu óc choáng váng, thều thào nói: "Ta...ta có một món bảo bối! Mong...mong tiên sinh chờ ta tỉnh lại...", dứt lời, hắn cuối cùng cũng chìm vào hôn mê.

Lão nhân kia sửng sốt, nhận ra tiểu tử này thật không đơn giản, ngay cả bản thân hắn trước khi ngất cũng báo lại một câu, không khỏi bật cười: "Ha ha

ha...Đáng tiếc thật, nếu ta sớm gặp được ngươi thì "Lam vũ chi hoả" của ta đã có truyền nhân!"

.....

Chương 38: SƠ THỨ GIAO PHONG (lần đầu giao phong)

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: Tepga

Nguồn: 4vn.eu

Nội dung ẩn tại http://4vn.eu :

Sự việc ngoài ý muốn này thật sự sinh ra hiệu quả không thể lường được. Hoa Lân mặc dù đã ngủ say, nhưng trong cơ thể hắn "Phần Tinh Luân" vẫn đang vận động.

Do chân nguyên hao tổn quá độ, bất tri bất giác, năng lượng nóng cháy chung quanh nhanh chóng dũng mãnh tiến vào thân thể hắn.

Hôi y lão giả (lão giả áo xám) ở bên cạnh thấy tình hình này, nhấp nháy mắt liên hồi một trận kinh hoàng, nghĩ thầm rằng trong cơ thể thiếu niên này nhất định có một "trúc cơ pháp bảo" lợi hại phi

thường, rất giống với "Lam vũ chi hỏa" của mình. Mà hiện tại trên đời ngoại trừ "Phần Tinh Tông" thì chỉ sư môn mình mới có khả năng luyện ra loại chí bảo này! Chẳng lẽ hắn cũng là đệ tử "Liệt Hỏa Cung"?

Hôi y lão giả nghĩ có thể là như vậy! Bởi vì mình rời khỏi "Liệt Hỏa Cung" đã rất lâu rồi, nói không chừng bổn phái đã nghiên cứu được pháp bảo mới?

Hôi y lão giả này đúng là "Lam diễm" Lệ Ngạo. Ông ta cực kỳ cuồng nhiệt đối với hỏa hệ chân nguyên cho nên mới định cư ở "Tinh nguyên tinh" này. Lúc này thấy trong người Hoa Lân mang dị bảo nên muốn hỏi cho rõ.

Lại không nghĩ rằng Hoa Lân ngủ như một con lợn chết, ông ta đành phải sốt ruột chờ đợi. Vì vậy đi tới đi lui bên ngoài trận, thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn, phát hiện Hoa Lân đang luyện công đến lúc quan trọng, cho nên không dám đánh thức hắn dậy.

Không ngờ trong lúc, Lệ Ngạo trong lòng đầy nghi vấn thì rất nhanh có người tới giải đáp giúp ...

Nhưng đối với Hoa Lân mà nói thì đây chính một nguy cơ chuẩn bị giáng xuống .....

Lệ Ngạo đi tới đi lui hơn mười lượt, đột nhiên cười nói: "Con bà nó, cứ tưởng rằng mình đã luyện được tính tình tốt lắm rồi, không thể tưởng được lại có dáng vẻ già lão thế này!"

Vì vậy, ông ta rốt cục định thần lại, ngồi bên cạnh bảo vệ Hoa Lân suốt một ngày. Nhưng tính cách ông ta như thế, một ngày đối với ông ta mà nói thì đã tới cực hạn, lúc này bắt đầu sốt ruột không nhịn được, đang chuẩn bị đứng lên thì thấy xa xa ở phía chấn trời đột nhiên một đạo hàn quang chói mắt xẹt qua.

"Sưu!" một tiếng dừng lại ở cách đó không xa.

Một cỗ sát khí cường đại cũng theo đến, ngay cả nham tương khô nóng chung quanh cũng không thể tiêu trừ, có thể thấy được công lực của [người mới đến đã đạt tới mức chỉ nghe tiếng bước chân cũng đủ làm cho người ta phải sợ hãi!

Lệ Ngạo chấn động, lập tức đứng lên.

Ông ta không nghĩ có thể xuất hiện loại tuyệt đỉnh cao thủ này, còn cái gì đó mà đối phương giá ngự rõ ràng là "Tốc tinh luân", một loại tiên bảo.

Nhưng Lệ Ngạo chưa bao giờ sợ ai cả, vì vậy nhanh chóng rút bảo kiếm ra, "Sưu" một tiếng bay lên trời, vững vàng đứng chắn trước mặt người mới đến, lớn tiếng hỏi: "Sát khí cường đại như vậy có phải là tới vì ta chăng?"

Người đi tới là một gã nam tử tuấn lãnh, hắn thân vận bạch y, lưng đeo trường kiếm, trên mặt mang theo một cỗ sát ý mãnh liệt. Hiếm có nhất chính là nơi đây là một nơi cực kỳ sí nhiệt, nhưng nam tử này không hề bị ảnh hưởng chút nào, toàn thân lạnh như băng, sát khí bao phủ .....

Chỉ nghe hắn lạnh giọng nói: "Không thể tưởng được Lam diễm Lệ Ngạo lại trốn ở đây? Việc này thật sự khiến ta phải ngạc nhiên đó!"

Lệ Ngạo sửng sốt, cẩn thận quan sát đối phương, mắt nhấp nháy liên tục, ha ha cười nói: "Ta tưởng ai dám can đảm chạy đến đây diễu võ giương oai, nguyên lai chính là Tuyệt Sinh Kiếm Nhâm Vi - Nhâm đại hiệp! hừ hừ..... chỉ sợ ngươi đến nhầm chỗ rồi!"

Lệ Ngạo nhìn thấy tịch nhật đối thủ (chắc là kỳ phùng địch thủ), trong lòng không khỏi phảng phất đau đớn. Tâm pháp "Thánh Thanh Viện" quả nhiên

lợi hại, đã quá nhiều năm như vậy, Nhâm Vi và mình tuổi cũng xấp xỉ nhau, nhưng người ta càng luyện trông càng trẻ, còn mình thì càng luyện lại càng già.

Sự chênh lệch này, bất cứ ai nhìn thấy đều cảm thấy không tương xứng, thảo nào khẩu khí không khỏi cuồng ngạo...

Mà gã "Nhâm Vi" này cũng không hề đơn giản, hắn đã tung hoành Tu Chân Giới hơn hai trăm năm nhưng chưa bao giờ thất bại lấy một lần. Lần này nhìn thấy tịch nhật kình địch, trong lòng vốn đang mừng như điên, với trình độ của hắn, khả năng thắng Lệ Ngạo ít nhất cũng nắm chắc chín thành (9/10).

Nhưng câu cuối cùng của Lệ Ngạo đã hung hăng dội cho hắn một chậu nước lạnh.

Không sai, chính hắn đã đến nhầm chỗ rồi!

Cho dù Lệ Ngạo tu hành chậm đến như thế nào, nhưng nơi đây "Dung nham chi địa", uy lực hỏa hệ của hắn khẳng định sẽ tăng lên bội phần, còn mình là thủy hệ chân nguyên, một khi so chiêu ở chỗ này, chắc chắn sẽ giảm mất một nửa công lực.

Nhưng việc một tăng một giảm này, mặc dù mình có hai kiện tiên khí nhưng căn bản không thể thắng nổi hắn.

Hắn lập tức nhận ra tình thế, nhưng ngoài miệng vẫn trào phúng nói: "Lệ Ngạo lão nhân, ngươi tốt nhất nên nghĩ cho rõ ràng một chút! ..... Ta bây giờ chính là đang truy đuổi dự nghiệt của Phần Âm Tông, nếu ta nhớ không lầm thì ngươi đã từng thề sẽ không bao giờ nhúng tay vào việc của chúng ta. Nếu không, cẩn thận Liệt Hỏa Cung các ngươi sẽ bị diệt môn đó! Ngươi hãy cân nhắc cho kỹ đi..."

Lệ Ngạo đang chuẩn bị tự mình đá hắn ra "Dung nham bình nguyên" để tiết hận, lúc này nghe hắn nói Hoa Lân là ma đầu Phần Âm Tông, sắc mặt không khỏi biến đổi, cười lạnh nói: "Hừ! ..... Ta cứ tưởng rằng Tuyệt Sinh Kiếm đã là thiên hạ vô địch rồi! Ai ngờ cũng chỉ là một tiểu quỷ hèn nhát, chỉ biết nói dối để tự bảo mệnh!"

Nhâm Vi biến đổi sắc mặt, con ngươi hiện lên sát ý nồng đậm. Nhưng hắn vẫn cố đè nén xuống, lạnh lùng nói: "Có phải là nói dối hay không, chính biết rất rõ! Tiểu quỷ ở phía sau ngươi kia, trong người mang

ma đạo chí bảo 'Phần Tinh Luân', ngươi nếu có ý, chỉ cần tùy tiện tra xét một chút sẽ thấy ngay ....."

Nhậm Vi hôm nay đang quá đỗi buồn bực, thấy có thể không đánh lại nổi Lệ Ngao, thế là gán ngay cho hắn cái tội danh đó

Quả nhiên, Lệ Ngạo trợn trừng mắt, hoảng sợ hỏi: "Cái gì? Phần Tinh Luân?..... Phần Tinh Luân thật sự xuất hiện rồi sao?"

Nhâm Vi hừ lạnh nói: "Ngươi không cần phải giả bộ, với khả năng của ngươi bây giờ lại có thể không nhận ra sao?"

Tâm tình Lệ Ngạo rất lâu vẫn không thể bình thường lại được, "Phần Tinh Luân" này vào khoảng sáu ngàn năm trước đã gây chấn động cả Tu Chân Giới. Nhưng bởi vì thủy chung mãi không thấy Phần Tinh Luân xuất hiện nên mọi người cũng dần dần quên lãng.

Bất tri bất giác đã qua mấy ngàn năm, tất cả mọi người đều cho rằng chuyện này chỉ là một truyền thuyết mà thôi.

Nhưng ở đây, hắn đột nhiên phát hiện "Phần Tinh Luân" xuất thế, làm sao hắn có thể không bị giật mình?

Nhâm Vi thấy sắc mặt hắn có điểm biến đổi, vì vậy cười nhạo nói: "Đúng rồi, ngươi cũng là người tu chân hỏa hệ! Vừa may có thể nắm lấy bảo bối này, lập tức có thể quang phục thanh danh của Liệt Hỏa Cung rồi!

Nhâm Vi thấy sắc mặt hắn có vẻ không ổn, liền châm biếm: "Đúng thế, ngươi cũng là Hỏa hệ Tu luyện giả! Bảo bối này mà cướp lại được, nói không chừng có thể ngay lập tức khôi phục thanh danh Liệt Hỏa Cung cũng nên!" Tính Nhiệm Vi vốn lạnh lùng vô tình, mấy lời dài dòng, châm chọc như vừa rồi đúng là lần đầu tiên từ trước đến giờ hắn nói ra.

Lệ Ngạo tự thì thào nói với mình: "..... Nguyên lai trong cơ thể hắn chính là Phần Tinh Luân, bảo sao không lợi hại như vậy!" Lúc này nghe thấy Nhâm Vi châm chọc mình, đột nhiên quát lớn: "Nhâm Vi! Bất kể thế nào, lão tử phải đánh nhau với ngươi một trận. Còn nếu không có đủ cam đảm thì lập tức cút khỏi Dung nham bình nguyên ngay đi!"

Nhâm Vi trong mắt lập tức hiện lên sát khí, hữu thủ chậm rãi rút bảo kiếm ở sau lưng ra, một trận sát khí mãnh liệt chợt tuôn ra.

Lệ Ngạo cũng nắm chặt chuôi kiếm, trong mắt càng lộ ra một nét cười hưng phấn, song phương sẵn sàng giao chiến.

Ai ngờ Nhâm Vi chợt lạnh lùng nói: "Tốt, rất tốt!... Ngươi đã muốn bảo vệ ma đầu Phần Âm Tông, sau này Liệt Hỏa Cung bị diệt thì chớ có trách ta hôm nay đã không nhắc nhở ngươi!"

Lệ Ngạo nghe vậy cả kinh, nghĩ thầm rằng sự việc hôm nay phải xử lý cho thật tốt, nếu không hậu quả sẽ vô cùng. Bản thân hắn tịnh không hề ngu ngốc, có khi chỉ là vì quá xúc động mà thôi, lúc này chợt chuyển ánh mắt, lập tức có chủ ý, đột nhiên nghiêm mặt nói:

"Ngươi nói đúng! Mỗi người đều phải tuân thủ lời hứa của chính mình. Ta đại diện cho 'Liệt Hỏa Cung' đã nói rằng vĩnh viễn không nhúng tay thì hôm nhất định cũng sẽ không nhúng tay. Nhưng ....thiếu niên đang hôn mê ở trước mặt ta đây, ta đã từng đáp ứng sẽ bảo vệ hắn, hơn nữa vẫn còn đang chờ hắn tỉnh

lại. Đến bây giờ, ta cũng đã chờ cả một ngày rồi. Nếu ngươi đồng ý thì cùng chờ với ta. Nếu không, trước tiên chúng ta hãy đánh nhau một trận cho giãn gân giãn cốt, nói không chừng có thể một chưởng đánh cho hắn thức dậy!"

Nói xong, trong mắt hiện lên một tia sáng kỳ dị, chậm rãi nâng bảo kiếm trong tay lên.

Nhâm Vi không thể tưởng được Lệ Ngạo tu hành mấy năm nay, tính tình hung bạo, nóng nảy không ngờ đã thay đổi, nghĩ thầm rằng bây giờ có nên đánh với hắn một trận hay không?

Do dự một lát, đột nhiên tỉnh ngộ nhận ra mình không hề chắc chắn sẽ thắng, nếu để Hoa Lân đào tẩu, đó mới thật sự là thất sách. Vì vậy cười lạnh nói: "Ngươi kiếm cớ cũng rất có đạo lý, lần này xem như vận khí của ngươi tốt! Chờ khi tiểu bằng hữu của ngươi tỉnh lại, ta sẽ lập tức đến bắt hắn. Đến lúc đó nếu ngươi vẫn ngăn trở, ta sẽ không khách khí mà giết chết ngươi! ..... Cáo từ!"

Lệ Ngạo cảm thấy thất vọng, hắn thật sự cảm thấy thất vọng. Vốn định hạ thấp nhuệ khí của Nhâm Vi, không ngờ hắn lại chủ động né tránh. Thấy Nhâm Vi

bay lên trời, lúc này mới quay đầu nhìn Hoa Lân ở dưới đất, lẩm bẩm: "Khá lắm tiểu hỏa tử, nguyên lai ngươi thật không đơn giản! Hôm nay vận khí của ngươi tốt đấy, may mà có ta che chở cho ngươi..."

Thời gian chậm rãi trôi qua, Hoa Lân không ngờ lại ngủ suốt hai ngày liền. Đây không phải là do hắn quá mệt mỏi mà là trong hai ngày này, "Phần Tinh Luân" của hắn một mực hấp thu năng lượng, phảng phất như phải bồi bổ đầy đủ những tổn thất trước kia

Hoa Lân cảm giác ngủ vô cùng thoải mái, tự nhiên gối đầu mà ngủ.

Có ai ngờ giấc ngủ này đâu chỉ đơn giản như vậy .....

Khi hắn tỉnh lại, lập tức mở to mắt tìm thân ảnh của hôi y lão giả. Nhưng hắn nhìn khắp một vòng vẫn không nhìn thấy bóng dáng của ông ta.

Vì vậy thân thể chấn động, lập tức bay lên khỏi mặt đất. Đang muốn lớn tiếng gọi thì thấy ở chân núi có một bóng người phiêu dật quay lưng lại phía mình. Lão giả kia chắp hai tay sau lưng, đứng bên bờ nham tương, mái tóc bạc phất phơ phiêu động, thân thể vững chãi, khí độ phi phàm...

Hoa Lân ngự kiếm bay xuống, đứng xa ngoài hai trượng nói: "Cám ơn tiền bối ....."

Lão giả kia đương nhiên là Lệ Ngạo, nhưng ông ta không quay đầu lại, chỉ bình thản nói:

"ai!..... thiên đạo vãng phục, vạn vật tuần hồi, chích hữu ngũ hành bất tằng canh cải. Nhiên hỏa hệ tối nan chưởng khống, vô mộc tắc bất trường, ngộ thân dậu nhi tất tử. Cố hỏa đa bất thật, thái liệt tắc thương vật, sử kim mộc thủy tam vật, kiến chi hồi tị. Nhược luận bá giả, đương chúc kì tối!" ("Hây!.....Thiên đạo luân chuyển, vạn vật tuần hoàn, chỉ có ngũ hành là không thể nào thay đổi. Song Hoả vẫn là cái khó nắm bắt nhất, không có cây cối thì sẽ không sản sinh, gặp Thân Dậu thì sẽ bị triệt tiêu, do đó hoả nhiều mà không thực, quá mạnh thì sẽ làm tổn hại đến vật, khiến cho cả kim, mộc, thuỷ gặp sẽ phải tránh né. Nếu nói về sức mạnh bá chủ, tất nhiên nó đứng hàng đầu!")

Ách ..... Hoa Lân nhất thời sợ hãi, cơ hồ không rõ cho nên tiếp tục nín lặng.

Lệ Ngạo thật sự là rất khổ tâm, nghĩ thầm rằng chính mình không thể ra tay được, tính ra thì nên dạy dỗ

tiểu oa nhi này một ít tuyệt chiêu khống hỏa. Vì vậy tiếp tục thì thầm:

"..... cố nhi thế lực tịnh hành, bất nghi quá vượng, phủ tắc thương cập phế phủ. Canh kị thủy hỏa đồng luyện, miễn chiêu yêu chiết chi hoạn!..... nhiên hỏa hệ phiêu miểu, tịnh vô thật thể, chiêu chi quá dịch, khống chi gian nan. Tất dĩ toàn thần chú chi, ngưng vọng thành hình, hỏa diễm thành nhận, thế tất nhất vãng trực tiền....." ("....Do đó thế lực song hành, không nên quá vượng, bằng không sẽ tổn thương tới phế phủ. Càng kị hơn việc cùng luyện thủy hoả, tránh rước hoạ thiệt thân!.....Nhưng Hoả là thứ phiêu diệu, không hề có thực thể, có được thì dễ, khống chế thì khó. Tất phải toàn thần tập trung, ý nghĩ thành hình, hoả diệm thành đao, thế tất phải thẳng tiến về trước..")

Hoa Lân lắng tai nghe, nhất thời trong đầu khó hiểu, toàn thân đột nhiên chấn động, run giọng nói: "Tiền ..... tiền bối!"

Lệ Ngạo lúc này mới chậm rãi xoay người, ra vẻ giật mình nói: "A?...vừa rồi ta chợt nhớ lại một vài chuyện

cũ, ngươi chớ để tâm. À, ngươi tìm ta có việc gì không?"

Hoa Lân cung kính hỏi: "Vãn bối là Hoa Lân! Xin hỏi ngài có phải là Lam Diễm tiền bối không vậy?"

Lệ Ngạo gật đầu nói: "Không sai..... ngươi có việc gì cứ nói thẳng ra đi!"

Hoa Lân vội vàng kể lại đại khái sự tình "Truyện tống trận" ở Tinh Nguyên Tinh cho ông ta, lúc này mới thấp giọng nói: "Việc này hoàn toàn do ta mà ra, rất mong tiền ra tay trợ giúp!"

Lệ Ngạo gật đầu nói: "Việc này vốn không khó, ta có thể giúp được ngươi. Bất quá, chính ngươi có lẽ không quay lại được đâu."

Hoa Lân sửng sốt, không hiểu, hỏi: "Vì sao ta không quay lại được?"

Lệ Ngạo ngẩng đầu nhìn lên trời, trầm giọng nói: "Vừa rồi có người đến tìm ngươi đó! Ta nói ngươi đang hôn mê, đã bảo hắn chờ ngươi tỉnh lại rồi nói sau. Hơn nữa, ta đã đáp ứng tuyệt sẽ không nhúng tay vào! Ngươi chỉ có thể ở tại Dung nham bình nguyên này, dùng 'Khống Hỏa Đại Pháp' để kháng

địch, ta tin rằng hắn cũng không thể đối phó được với ngươi đâu!"

Hoa Lân sửng sốt, quả thực không dám tin vào tai mình, nghi hoặc hỏi: "Ai đến tìm ta vậy?"

Lệ Ngạo hỏi lại: "Ngươi thật sự không biết sao?"

Hoa Lân thân thể chấn động, lúc này mới hiểu được sự tình thật sự nghiêm trọng, lẩm bẩm nói: "Không có khả năng nhanh như vậy được!" Vì vậy vội vã hỏi: "Lam tiền bối, hắn mặc y phục màu gì vậy?"

Lệ Ngạo đột nhiên nóng nảy, kiêu ngạo nói: "Ngươi làm sao vậy? Ngủ suốt cả hai ngày chẳng lẻ toàn là mơ mơ màng màng sao?..... Ngươi hãy nhớ, ta nguyên bản tên là Lệ Ngạo, đừng có bảo ta làm cái gì, ta không có nghe đâu... Còn nữa, sau này nếu ngươi có gặp Hiên Dĩ Thừa thì hỏi thăm sức khỏe hắn giúp ta!"

Ách? Hoa Lân nhất thời trợn tròn mắt, căn bản không thể hiểu nổi: "Lam ..... Lệ tiền bối, Hiên Dĩ Thừa?" Hoa Lân đang muốn hỏi Hiên Dĩ Thừa là ai?

nhưng đột nhiên nhớ ra hình như đã nghe cái tên này rồi, cho nên không hỏi tiếp, thấy tính tình Lệ

Ngạo quả thật có điểm cổ quái, lập tức sửa lời nói: "Cám ơn tiền bối chỉ điểm ....."

Lệ Ngạo kỳ thật lo lắng cho cái mạng của hắn, bởi vậy trong lòng không thể an tâm, thở dài một hơi nói: "Ngươi cũng không cần quá lo lắng, thất vọng, ở chỗ ngươi ngủ vừa rồi, ta đã bố trí một món đồ có chỉ rõ cách bố trí truyền tống trận, còn có cả một địa điểm bí mật để truyền tống đến nữa... Ở đó có rất ít người tu chân đi qua, tin tưởng rằng ngươi sẽ an toàn phi thường ...đương nhiên, ngươi phải lĩnh ngộ tốt một ít tác dụng của Phần Tinh Luân, tin tưởng rằng một ngày nào đó ngươi có thể tung hoành tinh không ...Ai! Phần Tinh Luân, hy vọng ngươi thật sự sẽ không bị mai một!"

Hoa Lân cơ hồ không hiểu hắn đang nói gì, cho dù hắn có thông minh thì sự biến hóa sau khi thức dậy này cũng thật sự quá lớn.

Trong khi Hoa Lân còn đang suy đoán, Lệ Ngạo đột nhiên lớn tiếng nói: "..... Bây giờ ta thấy vẻ mặt của ngươi, thật sự muốn cho ngươi một chưởng! Ngươi không thể xuất ra một chút khí khái của đàn ông sao? Dù đúng là Nhâm Vi thì đã sao? Cho dù Tuyệt Sinh

Kiếm của hắn rất lợi hại, cho dù tu vi của hắn hơn ngươi tới cả ngàn năm, nhưng nơi đây là địa bàn của ngươi, tất cả hỏa diễm xung quanh đều là bộ hạ của ngươi. Ngươi còn có cả Phần Tinh Luân, ngươi còn sợ cái gì chứ?... Ngươi mà còn do dự sao? cẩn thận ta..."

Lệ Ngạo thở dài một hơi nói: "Ai ..... tính ra ngươi cũng đã lĩnh ngộ được một chút khống hỏa tâm pháp!"

Ách! Hoa Lân cảm giác như trông thấy hai người, gãi gãi ót, lắp bắp: "Tiền bối ....."

Lệ Ngạo trong lòng mâu thuẫn phi thường, vì vậy lớn tiếng nói: "Ta không thể nhúng tay vào sự tình của các ngươi, ta đi trước đây, ngươi hãy bảo trọng!"

Hoa Lân thấy ông ta bay lên trời, vội vàng kêu lên: "Tiền bối! Sự tình ở bên kia truyền tống trận, nhờ người giúp cho! ....."

Chỉ nghe thanh âm Lệ Ngạo xa xa vọng lại: "Ngươi trước hết hãy cố giữ cái mạng nhỏ của mình, sự tình bên kia, ta có thể quyết định ....."

Hoa Lân đang do dự không biết có nên đuổi theo hay không, trên bầu trời đột nhiên một trận sát khí cường đại áp xuống.

Hoa Lân liền rút Hà Chiếu Kiếm ra, chậm rãi ngẩng đầu trong mắt lập tức hiện lên một tia hàn quang, toàn thân đột nhiên sát khí dũng hiện, đứng dưới đối mặt lên, chậm rãi nói: "Ngươi đúng là Nhâm Vi? Bọn ta chờ ngươi lâu quá rồi..."

Trên bầu trời, Nhâm Vi cảm thấy rất ngạc nhiên.....

Chương 39: LIỆT DIỄM CHI NHẬN

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: TuLaDaiDe

Biên tập:Maria Sharapova

Nguồn: 4vn.eu

Nội dung ẩn tại http://4vn.eu :

Hoa Lân chẳng hề vội vã, bởi vì ở "Dung nham chi địa" này càng lâu, tình thế càng có lợi cho hắn. Mặc dù đối phương tỏ ra bình thản nhưng chắc chắn đang vận công để ngăn lại hơi nóng - Hoa Lân đoán vậy, Hà Chiếu Kiếm trong tay phát ra một tầng hồng

quang, thân kiếm như được bao bọc bởi một vầng sáng chói loà, nhất thời phóng to lên mấy lần.

Hắn chỉ mũi kiếm chếch sang đám dung nham bên phải, nham tương trong hồ lập tức liên tục sôi trào, phảng phất như đang sẵn sàng chờ lệnh. Nhưng Hoa Lân không vội ra tay, ngẩng đầu nói: "Ta tựa hồ đã gặp mặt ngươi ở Thiên Hồ Thành, đúng không?".

Nhâm Vi đang đạp phi kiếm lơ lửng trên không trung nhưng sau lưng còn cài một thanh trường kiếm nữa. Thanh kia này rung lên, tạo ra từng tràng âm thanh sắc nhọn, dường như tuỳ thời cơ sẽ lao ra khỏi vỏ.

Thấy Hoa Lân hỏi vậy, Nhâm Vi lạnh lùng nói: "Đúng vậy, tại Thiên Hồ Thành liên hợp thương hội, chúng ta đã từng gặp nhau một lần. Bây giờ ngươi còn muốn nói gì không?"

Những lời này của Nhâm Vi nói ra tức là đã muốn động thủ ngay, nhưng Hoa Lân lập tức tiếp lời: "Ta còn có hai việc muốn hỏi, chẳng hay ngươi muốn nghe không?"

Sát khí từ Nhâm Vi bùng phát mãnh liệt, tinh thần lục cường đại của hắn chụp lấy toàn thân Hoa Lân,

hắn lạnh lùng gằn giọng: "Nói...", giọng điệu oang oang tựa chuông ngân, làm chấn động lòng người.

Nhưng Hoa Lân tảng lờ tựa không nghe thấy, cao giọng nói: " "Truyện tống trận" đã bị ta phá huỷ, ngươi bằng cách này mà đuổi được đến đây?"

Nhâm Vi hừ lạnh nói: "Ngươi đã quá xem thường Thánh môn rồi đấy, cho dù ngươi có thoát ra ngoài Lục giới, Thánh môn cũng lần ra được tung tích ngươi nữa là!"

Khẩu khí của Nhâm Vi tuy có phần phách lối nhưng cũng là sự thật. Hoa Lân thản nhiên cười nhạo: "Ra vậy! Chỉ có điều câu trả lời chưa được xác thực lắm!"

Nhâm Vi chậm rãi nâng tay phải lên, động tác tựa như rút kiếm, trường kiếm sau lưng phát ra từng tràng "Ong...ong...", một cỗ sát khí khổng lộ lại bạo phát, hắn trầm giọng nói: "Hỏi xong chưa?"

"Chờ chút đã!". Trong mắt Hoa Lân ánh lên vẻ giảo hoạt, lớn tiếng hỏi: "Ta còn một nghi vấn cuối cùng. Hai gã hắc y đó bây giờ ra sao rồi?"

Nhâm Vi trợn mắt hét lớn một tiếng: "Xem kiếm đây!"

Trường kiếm sau lưng hắn "Tranh" một tiếng lao ra khỏi vỏ, trên bầu trời lập tức xuất hiện bảy thanh phi kiếm, "Bá bá bá..." đồng loạt phóng tới, kiếm pháp này có phần giống với "Vạn Kiếm Quyết" của Thục Sơn Phái, nhưng tốc độ và uy lực thì vượt trội hơn nhiều.

Hoa Lân cũng sớm đã có phòng bị, toàn thân bay ngược lại đằng sau, chỉ thấy chỗ vừa đứng đã bị bảy đạo kiếm khí trắng phau xẹt qua, kiếm pháp tuyệt chiêu của Thánh Thanh Viện quả làm cho người ta phải kinh sợ.

Hoa Lân không phải hạng đần, thân hình đang lơ lửng giữa không trung, hét lớn một tiếng: "Ngươi cũng xem chiêu đây!". Hà Chiếu Kiếm màng theo một màn hoả quang thốc tới, công kích trực diện Nhâm Vi. Thế kiếm này nhanh tựa thiểm điện, lợi hại vô cùng.

Nhưng kiếm của Nhâm Vi đã rời vỏ, dễ gì đã chịu ở thế hạ phong? Lại thấy bạch quang trong tay hắn rung lên, xuất hiện hơn mười phi kiếm lượn vòng vọt ra, kiếm quang của Hoa Lân dưới sự phản công của

đối phương dường như chỉ là một nắm cỏ yếu ớt, tức khắc bị đánh tan như bụi phấn.

Hoa Lân không khỏi hoảng sợ, sắc mặt biến đổi, thế mới biết thực lực đối phương thực sự cao hơn nhiều so với bản thân, mắt nhìn thấy phi kiếm của đối phương hung hãn công tới mà cảm giác như vô phương chống đỡ.

Cũng may là Hoa Lân tinh thần kiên cường, không chịu lùi bước, cắn răng thi triển "Thất Tinh Kiếm Pháp", "Đinh đinh đang đang..." một tràng âm thanh chói tai vang lên, xuất ra trước mặt mười chín đoá kiếm hoa, khó khăn lắm mới đẩy lui được phi kiếm của đối phương, cánh tay hắn cũng tê rần, không nhấc nổi lên. Mới qua một chiêu mà đã bị thất thế như vậy, khẳng định kiếm pháp của đối phương sẽ liên tục ào đến.

Quả nhiên, Nhâm Vi nhếch mép nở một nụ cười khinh miệt, bạch quang trên thân trường kiếm bùng phát, "Bá bá bá" ba thanh phi kiếm xoay tròn chém đến, căn bản không cho Hoa Lân cơ hội nào để tránh né.

Nào ngờ Hoa Lân tự hiểu điều đó thế nên quyết định liều mạng nghênh chiến ba kiếm này, hắn ngẩng mặt lên trời hét lớn một tiếng: "Liệt Diễm Trảm!"

Trong phút chốc, thiên địa biến sắc, dung nham nóng chảy dưới chân lập tức phun trào, tạo thành một bức tường hoả diễm khổng lồ đón lấy kiếm khí của Nhâm Vi, lập tức ba phi kiếm kia bị đánh bật ngược lại.

Sắc mặt của Nhâm Vi đột nhiên đại biến, giờ mới biết Hoa Lân đã luyện thành "Khống hoả chi thuật", lúc này mới nghiêng người lách qua. Nhưng sức nóng bức tường hoả diễm này mãnh liệt vô cùng, đúng là khắc tinh trời sinh của hắn. Mặc dù chỉ là xẹt qua sát người hắn nhưng cũng đủ làm cho mớ tóc trên trán hắn cháy khét lẹt, ngay cả lớp phòng ngự hộ thân Định Tinh Châu cũng không ngăn cản nổi.

Mà Hoa Lân vất vả lắm mới có được cơ hội này, sao có thể bỏ qua? Hắn lại hét lớn: "Tuyệt Trần Thập Tam Thức...Địa Nhận Liên Hoành!".

Trận chiến này cũng chính là một bước đột phá trọng đại đối với Hoa Lân ngẫu nhiên đem "Tuyệt Trần Kiếm Pháp" kết hợp với "Liệt Diễm Chi Nhận", tận

dụng sức nóng của nham tương đánh ra mười ba kiếm, khiến mặt đất chao đảo, bầu trời cũng biến sắc.

Với tu vi của Nhâm Vi đương nhiên không dễ dàng thúc thủ, hắn từ dưới khe nứt bay vọt lên không trung, nét mặt giận dữ, quát to: "Tuyệt Sinh Thập Lục Thức - Kiếm Luân Chi Vũ!"

Hoa Lân không ngờ phản ứng của đối phương lại nhanh nhạy đến vậy, trong chớp mắt đã thoát khỏi tầm công kích của mình. Lúc này vừa định thần đã thấy Nhâm Vi lơ lửng trên trời, trước mặt hắn xuất hiện một phi kiếm được bao bọc bởi một khối cầu hàn quang thập phần cường bạo.

Hoa Lân kinh hoảng khôn cùng, chẳng hiểu phi kiếm đó từ đâu mà ra, lại ngỡ mình đang gặp ảo giác. Lại thấy Nhâm Vi khẽ lật tay phải, phi kiếm kia lập tức hướng về phía mình lao tới, uy lực long trời lở đất, chực muốn xuyên thủng cả không gian.

Hoa lân đang đinh né sang một bên thì ai ngờ phi kiếm kia chẳng hề trực tiếp công kích mình, mà chỉ liên tục xoay tròn xung quanh, hàn quang chói mắt, sắc bén vô cùng.

Sắc mặt Hoa Lân đại biến, hắn không nghĩ lại phải đối đầu với dạng chiêu thức quái dị này, hét lớn: "Cút ngay..." đoạn đưa ngang Hà Chiếu, định đánh rơi phi kiếm trước mặt.

Nhâm Vi nào cho hắn cơ hội ra tay, cũng hét lên: "Đốt!"

Hoa Lân cảm giác áp lực ép tới, phi kiếm đang luân chuyển xung quang đột nhiên hướng mũi kiếm về hắn, đồng loạt từ bốn phương tám hướng xẹt tới. Thực ra Nhâm Vi cũng không ngờ mình phải dùng đến "Tuyệt Sinh Kiếm Pháp" để đối phó với một gã đang ở Nguyên Anh Kì. Nhưng hắn đã quá coi thường Hoa Lân, cũng quá chủ quan với sức mạnh của Phần Tinh Luân.

Dĩ nhiên lúc này Hoa Lân không thể bỏ chạy, xung quanh đều bị những mũi kiếm sắc nhọn vây hãm, chiêu thế chặt chẽ vô cùng, chẳng có chút sơ hở nào. Lúc này hàn quang đã thừa thế xông tới, bắn thẳng lên người Hoa Lân. Toàn thân hắn lạnh ngắt, còn tưởng thân hình đã sớm lỗ chỗ như tổ ong, cúi đầu nhìn xuống lại thấy trên người mình xuất hiện tầng tầng lớp lớp chú văn kì lạ, mọi mũi kiếm bắn đến đều

bị hoá giải thành hư vô. Hoá ra phi kiếm vừa nãy chính là do kình khí tạo thành.

Sắc mặt Nhâm Vi trở nên trắng bệch, run giọng nói: "Quả nhiên...Sư Vương Thuẫn cũng nằm trên Phần Tinh Luân! Hừ! Đã vậy hôm nay càng không thể tha cho ngươi được! Tuyệt Sinh Thập Lục Thức - Thiên Ngoại Lưu Tinh. Xem chiêu..."

Hoa Lân vung kiếm lên, đã thấy trước mặt bỗng hiện ra vô số điểm sáng, hợp thành một đám sao băng, thần tốc phi thẳng về phía hắn. Cảnh vật này có thể nói là kỳ quan hiếm có trên đời.

Với trí thông minh của mình, Hoa Lân hiểu rõ một khi phạm vi tấn công của chiêu thức rộng thường thì uy lực sẽ hạn chế, tinh quang chói mắt kia ắt hẳn là để che dấu cho sát chiêu ẩn đằng sau. Hắn đã nắm được điểm biến ảo này nên cũng sớm đã có đối sách, kiên quyết nghênh đón chòm sao băng chói mắt kia, hét lớn một tiếng: "Liệt Diễm Chi Nhận...".

Một mảng dung nham nóng chảy dưới đất bị Hà Chiếu Kiếm của Hoa Lân hút lên, đem theo hồng quang vạn trượng, chém tới chòm sao băng "kì lạ" của đối phương. Lần so chiêu này, cả hai bên đều đã

dốc hết thực lực thi triển tuyệt học, chỉ nghe "Phanh" một tiếng, do công lực của Hoa Lân còn kém xa đối phương nên lập tức oẹ ra một ngụm máu tươi nhưng đồng thời Nhâm Vi cũng chẳng dễ chịu gì!

"Liệt Diễm Chi Nhận" mang theo nham tương đỏ rực kia nhất thời bị chòm sao băng đánh tan tành, hoá thành nhiều đốm lửa, phát tán ra xung quanh. Chỉ thấy hoả quang lấp lánh đầy trời, tựa như một rừng hoa hoả diễm đua nở, cực kì đẹp mắt.

Nhâm Vi không kịp tránh né, bị dung nham nóng chảy bắn tới ngực, toàn thân hắn bỗng hiện ngay lên một vầng bạch quang, hiển nhiên trụ vững trước công kích này của đối phương. Thế nhưng thực ra Nhâm Vi cũng bị sức nóng của hoả diễm thiêu đốt làm cho thân thể rát buốt, giận dữ gầm lên: "Càn Khôn Nhất Kiếm..."

Chiêu kiếm này vừa xuất ra, trời đất như tối sầm cả lại. Hoa Lân dường như không còn nhìn thấy rõ cảnh vật xung quanh, tâm trí rung động, hiển nhiên giờ đây Nhâm Vi đã cực kì tức giận nhưng vừa rồi Hoa Lân đã bị trọng thương, cảm giác không thể giao đấu

tiếp được. Hơn nữa, thậm chí hắn còn chẳng tìm ra sơ hở của chiêu thức này.

Thế nhưng Hoa Lân nào dễ dàng bỏ cuộc, dù có phải chết cũng nhất quyết làm cho đối phương trả một giá đắt. Vì vậy hắn ngửa cổ lên trời cất một tràng cười điên dại rồi quát lớn: "Bài, Sơn, Đảo, Hải..."

Hai bên tựa hồ đồng thời xuất chiêu, sức mạnh lên đến đỉnh điểm, rốt cục trở thành một trận quyết chiến hãi hùng.

Trời đất bỗng như bị đảo lộn, kì thật Hoa Lân cũng có một tia hy vọng nào, thậm chí hắn còn chẳng thấy thân ảnh đối phương đâu cả, dĩ nhiên càng không biết chắc được kiếm chiêu của mình có thể thu lại hiểu quả gì không. Nhưng hắn vẫn buộc phải liều mạng thử vận may bởi vì thực tế giờ đây hắn đã lâm vào đường cùng rồi.

Trong phút chốc, dung nham bên dưới đã ngừng sôi trào, "mặt hồ" từ từ trầm xuống, đột nhiên "Oanh" một tiếng nổ vang, một lần nữa núi lửa lại phun trào một trận kinh thiên động địa, đây tuyệt đối chẳng phải là hiện tưởng tự nhiên, càng chẳng phải là ảo

giác hết thảy đều là ảnh hưởng của chiêu "Bài Sơn Đảo Hải" kia.

Hoa Lân đã không thể trông thấy rõ thân ảnh đối phương, "Bài Sơn Đảo Hải" cũng khó phát huy được hiệu quả. Theo lý thuyết, loại chiêu thức đánh trên diện rộng này, sát thương sẽ không quá lớn, nhưng nó lại được thi triển tại "Dung nham chi địa", muôn phần thích hợp với Hoa Lân, hết thảy cả thiên thời, địa lợi đều nằm trong tay hắn.

Nhâm Vi chắc mẩm đến chín phần mười Hoa Lân sẽ bỏ mạng dưới tay mình. Nhưng hắn vạn vạn lần không ngờ, "Càn khôn" nơi đây cũng chẳng phải là "càn khôn" hắn, mà ngược lại, đây chính là lãnh địa riêng của mình Hoa Lân. Hắn đột nhiên nhận thấy mặt đấy chấn động, hoả quang chói loà, dung nham nương theo chiêu "Bài Sơn Đảo Hải" mà tuôn trào mãnh liệt, trời đất phảng phất như hoà làm một, trên mặt hắn lộ rõ vẻ sợ hãi, ánh mắt phản chiếu cảnh tượng phía trước kiềm theo sự kinh hoàng tột độ.

Nhưng Nhâm Vi không hổ danh là cao thủ đã đạt tới cảnh giới Thần Hợp Kì, thân pháp có thể nói là xuất quỷ nhập thần, nhận thấy tình hình bất lợi, lập tức

bay vọt lên không trung. Thân thể hắn tuy bị một màn lớn nham tương bao trùm nhưng bạch quang hộ thân chợt loé lên, Định Tinh Châu một lần nữa giúp hắn giải nguy.

Nhâm Vi khó khăn lắm mới thoát được lên trời, nhanh chóng vận công, phát ra một lớp "Phòng hộ tráo". Cũng chỉ vì, rốt cục Định Tinh Châu đã bị phá huỷ, do không chịu được sức nóng nữa.

Hắn cúi đầu quan sát bên dưới, chỉ thấy thân ảnh Hoa Lân đang không ngừng run rẩy, "Sưu" một tiếng, nhào vào trong biển nham tương, từ từ chìm xuống.

Nhâm Vi bỗng cất một tràng cười to, lớn giọng nói: "Càn Khôn Nhất Kiếm, ai có thể chống đỡ? Ha ha ha!".

Lẫn trong tiếng cười hắn, thấp thoáng còn có sự phẫn nộ. Trong trận chiến này, dù đã dành được thắng lợi nhưng đối thủ của hắn chỉ là một tiểu tử mới đạt tới Nguyên Anh Kì, chiến tích này thực sự chẳng đáng làm cho hắn phấn khởi chút nào. Mà chí bảo hộ thân của hắn- Định Tinh Châu bị chấn vỡ tan, tình trạng đáng xấu hổ này mà truyền ra ngoài thì hắn chẳng còn mặt mũi nào mà nhìn ai cả.

Quan sát dung nham đang cuồn cuộn dưới chân, Nhâm Vi gằn giọng nói: "Xú tiểu tử! Chớ trách ta ra tay độc ác, ngươi cũng nên mau chóng đầu thai đi! Ha ha ha..."

Nào ngờ cười còn chưa dứt, nham tương phía dưới lại luân chuyển dữ dội, đột nhiên "Hoa lạp" một tiếng, Hoa Lân từ bên trong xông ra, giương mắt nhìn lên trên không với vẻ tàn khốc mà nói với Nhâm Vi: "Ngươi chớ quên, nơi này là địa bàn của ta nhé..."

Tiếng cười của Nhâm Vi cũng tắt lịm, từng thớ da thịt trên mặt co giật từng hồi, ngẩn người nhìn Hoa Lân, tâm trí hoảng loạn, bên tai thấp thoáng nghe thấy: "...địa bàn...địa bàn...địa bàn..." vài âm vang vọng. Lúc này hắn mới hiểu kết quả đã vượt ra ngoài mong muốn của mình.

Hai bên lại đối diện nhau, khoảng cách hơn mười trượng, gườm gườm nhìn đối phương hồi lâu, tuyệt nhiên không cất nửa lời.

Chương 40: MẠO BÀI TIÊN NHÂN

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: Tepga

Nguồn: 4vn.eu

Nội dung ẩn tại http://4vn.eu :

Hoa Lân bị thương rất nặng, rớt xuống nham tương thiếu chút nữa thì bị luộc chín, cho nên lập tức phi lên. phòng ngự của "Phần Tinh Luân" cũng đã tới mức giới hạn, nếu rớt xuống nham tương thêm một lần nữa, có lẽ sẽ lập tức bốc hơi.

Nhưng Nhâm Vi cũng chẳng khá khẩm hơn gì, vừa rồi toàn thân bị một mảng lớn dung nham bắn vào, mặc dù bị "Định Tinh Châu" ngăn trở, nhưng toàn thân đã bị bỏng rát vô cùng đau đớn, cảm giác bỏng rát càng lúc càng tăng.

Lúc này, hắn thật sự rất muốn nhảy ngay lập tức vào trong nước, dùng "Băng trấn" để hạ nhiệt.

Nhưng khóe miệng Hoa Lân cũng dính một vệt máu tươi, dung nham dưới chân hình thành nên một vực xoáy hung mãnh. Lực lượng kinh khủng mới được gọi tới kia khiến Nhâm Vi cả kinh rợn tóc gáy.

Nghĩ thầm rằng, nếu như đây không phải là địa phương của nó thì mình tuyệt đối có thể nhất chiêu chế địch, nhưng ở chỗ này, ai chà.....

Chỉ nghe Hoa Lân đột nhiên cười nói: "Hôm nay ta thua rồi, ta mệt chết mất, muốn nghỉ ngơi một chút. Nơi đây là nhà của ta, ngươi có thể tùy tiện ngồi xuống ....."

Nói xong chậm rãi lui về phía sau, đang lùi chợt phun ra một ngụm máu tươi. Lúc này mới về tới bên bờ, chậm rãi khoanh chân ngồi xuống .....

Nhâm Vi trong mắt hiện lên một tia dị mang, thật muốn lập tức đi tới cho hắn một kiếm chết tươi. Nhưng nhìn khoảng cách ba mươi trượng đầy "Dung nham" ở giữa này, nghĩ thầm rằng gia hỏa này vừa rồi có phải là cố ý dụ mình tiến lên không?

Nhâm Vi cân nhắc một chút, nghĩ rằng rất có thể.

Hơn nữa, toàn thân hắn đang bị bỏng rát, đau nhức, Nhâm Vi thật sự không thể chịu nổi nữa, rốt cục lớn tiếng nói: "Hôm nay xem như ngươi may mắn! ..... Bất quá, ngươi tốt nhất nên nghe cho rõ, Nhâm mỗ chắc chắn sẽ quay lại tìm ngươi, lần sau ngươi sẽ không còn gặp may nữa đâu. Hừm..."

Hoa Lân nhếch mép cười nhạo, nghĩ thầm rằng cho dù ngươi có sống lâu đến một ngàn tuổi cũng phải

uống nước rửa chân của bổn thiếu gia. Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Nhâm Vi đã phi lên không, hóa thành một vệt lưu tinh, trong nháy mắt biến mất trong bầu trời đêm.

Hoa Lân cũng biết gia hỏa này chỉ bị nham tương làm bị thương, có thể chỉ cần nghỉ ngơi vài canh giờ sẽ bình phục.

Gia hỏa này nhất định sẽ ở trên trời giương mắt theo dõi nhất cử nhất động của mình. Khi hắn quay lại, mình có lẽ thật sự sẽ chết không có chỗ chôn.

Đang suy nghĩ, máu tươi trong cơ thể Hoa Lân chợt sôi trào, ngực phảng phất như đã bị một đòn nghiêm trọng, há mồm phun ra một ngụm máu tươi.

Hắn lập tức cảm thấy trước mắt trăng sao bay toán loạn, biết sự tình không ổn, vội chống "Hà Chiếu Kiếm" đứng lên, quay đầu nhìn núi lửa ở phía sau, nghĩ thầm rằng, Lam Diễm tiền bối đã để lại một món đồ gì đó trong "phòng ngự trận", nói không chừng có thể giải trừ nguy cấp. Mình cũng nên nhanh tới đó nghiên cứu một chút, nếu không một khi Nhâm Vi quay lại, có lẽ hết thảy đều chậm mất .....

Hoa Lân bước trên phi kiếm, lắc lư bay đi, rất vất vả mới quay trở lại được đỉnh núi, hắn còn chưa kịp hạ xuống, thân thể đã nặng nề rơi xuống.

Hắn lập tức cảm thấy trong đầu nổ vang một tiếng, ý chí trở nên bắt đầu mơ hồ, ngực phảng phất như bị một tòa núi lớn đè lên, nhớ lại kiếm khí của Nhâm Vi chỉ nhẹ nhàng quét trúng, không ngờ lại bị thương tới mức này.

Phát hiện thấy trước mắt dần dần trở nên mơ hồ, Hoa Lân biết mình sắp sửa hôn mê.

Nhưng lúc này tuyệt đối không thể ngủ được, nếu không chẳng biết sẽ ngủ thẳng đến khi nào nữa? Nhưng thương thế ở ngực thật quá nặng, hắn căn bản không thể tập trung ý chí kháng cự lại, mí mắt ngày càng nặng nề, đầu óc thiếu chút nữa biến thành trống rỗng.

Lúc này, hắn đột nhiên nhớ tới một chuyện, lập tức đưa tay vào trong đai lưng lục lọi một hồi, lấy ra một khỏa dược hoàn (viên thuốc) sáng lấp lánh như ngọc, cười lạnh nói:

"Hừ!...Thánh Thanh Viện ơi Thánh Thanh Viện, bây giờ ông trời cũng giúp ta rồi, một ngày nào đó sẽ khiến cho các ngươi không còn chỗ ẩn thân!"

nói rồi há mồm nuốt luôn khỏa dược hoàn đó .....

Khỏa dược hoàn này đúng là của Nhược Uyên cho hắn. Hoa Lân mặc dù không biết dụng ý của Nhược Uyên, nhưng khỏa dược hoàn này khẳng định là để đề cao "ý chí" gì đó.

Vì vậy, lập tức vận công hấp thu dược hoàn, một cỗ khí lưu thấm vào trong lòng, bốc lên tận óc, quả nhiên kích thích linh tính, lập tức lại trông thấy mọi sự rõ ràng trở lại.

Mặc dù Hoa Lân toàn thân bị thương, nhưng chỉ cần ý chí có thể chống đỡ, bị thương như vậy có là cái gì?

Tác dụng của dược hoàn này thật sự lớn ngoài ý muốn của hắn, khiến cho hắn cả người giống như thoát thai hoán cốt, trong nháy mắt khôi phục lại trạng thái tốt nhất.

Nhưng Hoa Lân trong lòng phi thường biết rõ rằng một khi dược lực này hết đi, chính mình có lẽ sẽ hôn mê hơn gấp bội, có thể sẽ ngủ tám đến mười ngày.

Vì vậy vội vã quay lại phòng ngự trận, chỉ thấy trên mặt đất quả nhiên có một mảnh thủy tinh trong suốt rất tinh xảo. Trong lòng hắn cảm thấy một trận xấu hổ, chính mình lúc trước không ngờ lại không lưu ý tới cái này, thật là có điểm thất hồn lạc phách.

Hoa Lân nhặt mảnh thủy tinh lên, trong tự hỏi đây có đúng là thứ gì đó mà "Lam Diễm tiền bối" để lại cho mình không? Vì vậy chậm rãi xuất một tia tinh thần lực vào trong mảnh thủy tinh.

Chỉ thấy một "Quyển trục" hư ảo ở trong đó, trên mặt dày đặc các văn tự, còn có cả một ít đồ án hình thù kỳ lạ, rất giống với "Tu chân bí tịch" mà Nhược Uyên cấp cho mình.

Hắn nhớ tới "Tu chân bí tịch" của Nhược Uyên, khóe miệng lại lộ ra một nụ cười vui. "Tu chân bí tịch" của Nhược Uyên đã để lại cho Diệp Thanh bảo quản, như vậy liệu nàng cũng có thể tham thấu (nghiên cứu hiểu rõ) bí tịch không?

Hoa Lân nghĩ, chỉ cần mình còn có thể sống sót, một ngày nào đó chắc chắn sẽ gặp lại Thanh Thanh của mình...

Lập tức ngừng suy tư, tập trung toàn bộ chú ý vào bí tịch trước mắt này, chỉ thấy câu đầu tiên viết: "..... dục bố truyền tống trận, tất tiên dĩ phồn tinh nghi định vị, tái tu thục tri lưỡng trận chi tinh tiêu, nhĩ hậu phương năng giá thiết không gian chi môn..... thử địa danh vi tinh nguyên tinh, tinh tiêu vi (thượng giáp兌, tiền đinh khảm, hữu tân tốn), tại thử đông nam phương, hữu nhất ẩn bí chi địa, tu chân giới thiệp chi thậm thiểu, cố nhi an toàn. địa danh vi Úy Lam Tinh, tinh tiêu vi (hạ đinh càn, hậu tuất離, tả ất càn)....."

("Muốn bày bố Truyên tống trận, trước hết cần phải dùng Phàn Tinh Nghi định vị, rồi cần phải hiểu rõ tinh tiêu giữa hai trận, sau đó mới có thể dựng được các cửa không gian... Vùng này gọi tà Tinh Nguyên Tinh, tinh tiêu là (thượng giáp đoài; tiền đinh khảm; tả tân dực). Phía đông nam có một địa phương thần bí, người trong giới tu hành ít khi lai vãng, vì vậy mà an toàn. Địa phương có tên là Vệ Lam Tinh, tinh tiêu là (hạ đinh càn; hậu mậu li; tả ất khôn)...")

Hoa Lân thấy đầu óc choáng váng, hoa cả mắt bèn vỗ đầu, nửa ngày mới hiểu được. Nguyên lai, ý của "Lam Diễm tiền bối" chính là:

Ở rất xa về phía đông nam phương, có một tinh vực mà Tu Chân Giới không hề giao thiệp tới, tên gọi "Úy Lam Tinh". Ý của ông ta chính là mình kiến tạo truyền tống trận, trước hết phải thoát khỏi sự truy đuổi của Nhâm Vi, sau đó thì tìm biện pháp rời đi.

Hoa Lân không khỏi âm thầm bội phục, Lam Diễm tiền bối này thật sự lo lắng mọi việc rất chu đáo .....

Hoa Lân cẩn thận nghiên cứu nguyên lý của "Truyền tống trận", phát hiện"ký ức tinh phiến" này không chỉ giải thích phương pháp bày trận, thậm chí các hình vẽ cách bố trí "Truyền tống trận" cũng được vẽ rất cẩn thận.

Còn Tu Chân Giới mà mình đang ở, kỳ thật là một không gian lập thể. Cho tới tận bây giờ, vẫn chưa có ai thấy được bờ của Tu Chân Giới...

Hoa Lân ngẩng đầu nhìn lên bầu trời phía đông nam, chỉ thấy tinh quang lấp lánh, cực kỳ đẹp mắt. Vì vậy

lúc lắc đầu, lẩm bẩm: "Úy Lam Tinh a Úy Lam Tinh! Ngươi có thật sự ở hướng đó không?

Nhưng hôm nay thời gian gấp gáp, Hoa Lân sắp không thể cố gắng hơn được nữa. Hắn biết rất rõ thương thế của mình tuyệt không có khả năng khôi phục chỉ trong một ngày. Nhưng Nhâm Vi thì khác, hắn có thể chỉ cần hai canh giờ sẽ bình phục.

Hoa Lân lập tức tham chiếu "ký ức tinh phiến", lập tức bố trí "Truyền tống trận" trên mặt đất.

Bởi vì hắn đã biết "chính xác thực" phương vị, cho nên hắn chỉ cần dựa theo đồ hình sẵn có để bố trí. Vì vậy mà không cần đến "Phồn tinh nghi" để định vị, đỡ được rất nhiều vấn đề.

Tốc độ bày trận này tự nhiên được đẩy nhanh lên rất nhiều.

Một lúc lâu sau, Hoa Lân lau mồ hôi trên trán, vừa rồi hắn sử dụng dược hoàn, nhưng dược lực đang nhanh chóng tiêu giảm. Nhiều nhất chỉ còn nửa canh giờ nữa, khẳng định hắn sẽ lập tức hôn mê.

Cũng may, một tòa "Truyền tống trận" đơn giản rốt cục cũng được bố trí xong, trên ký ức tinh phiến nói,

chỉ cần sử dụng tinh thạch để khởi động là có thể mở ra " truyền tống chi môn"

Hoa Lân thở dốc, loạng choạng đứng lên, ngắm nhìn truyền tống trận ở trên mặt đất, trong lòng cảm giác có chút bất đắc dĩ. - truyền tống trận của người ta, bình thường đều có pháp bàn có thể tùy ý chuyển động.

Còn truyền tống trận của mình thì nằm chết cứng trên mặt đất, vô luận điều chỉnh thế nào cũng chỉ có thể đi tới một nơi mà thôi.

Hoa Lân không dám do dự thêm nữa, lập tức chuẩn bị phát động "Truyền tống trận", vì vậy lấy tay vào "Phần Tinh Luân" lấy năng lượng tinh thạch ra.

Ai ngờ, hắn lục lọi một trận, hơn một trăm khối "năng lượng tinh thạch" thế nhưng không cánh mà bay, tình cảnh khiến hắn toát mồ hôi lạnh.

Bất chấp tất cả, lập tức thi triển một tia tinh thần lực bắt đầu dò xét bên trong ...

Lúc này mới phát hiện ra, nguyên lai "Tiểu Bạch" đã gom tất cả năng lượng tinh thạch vào một chỗ, tất cả đều bị nó đưa tới góc sâu của Phần Tinh Luân.

Nó thấy Hoa Lân đưa tay vào, càng bướng bỉnh nằm trên đống năng lượng tinh thạch. Bốn chân giang ra, giống như muốn ôm tất cả tinh thạch vào trong người...

Nhưng thân thể nó thật sự còn quá nhỏ, căn bản không thể che được hết đống tinh thạch. Bộ dáng của nó tựa như một gã nô lệ tham tiền, trông cực kỳ buồn cười, như đang bị quấy rầy vậy.

Hoa Lân thấy bên cạnh nó có một vài khối tinh thạch bị rời ra, liền thò tay vào định lấy ra.

Không ngờ Tiểu Bạch đột nhiên giương móng vuốt liều mạng giữ lấy, hướng về hắn kêu gào mấy tiếng, giương đôi mắt sáng ngời nhìn chằm chặp vào Hoa Lân, phảng phất như muốn nói: "Tất cả chỗ này đều là của ta..."

Hoa Lân buồn bực nói: "Ngươi có nhầm hay không vậy?...Đây là thương khố của ta, ngươi tưởng rằng tất cả mọi thứ đều là của ngươi sao?"

Hoa Lân nắm lấy gáy, đưa nó ra khỏi "Phần Tinh Luân".

Ai ngờ móng vuốt của Tiểu Bạch vẫn bướng bỉnh ôm chặt lấy mấy khối tinh thạch, giống như đến chết vẫn không chịu buông tay. Nhưng ra ngoài rồi, Tiểu Bạch đột nhiên thấy rõ tình hình "ngoại giới", nó sợ tới mức kêu gào loạn bậy, tất cả tinh thạch trong móng vuốt nó đều rơi xuống đất.

Hoa Lân chỉ vào thế giới "đỏ bừng" xung quanh nói: "Chúng ta hiện đang trong tuyệt cảnh, phải sử dụng tinh thạch để chạy trốn thật nhanh, ngươi có hiểu không?...Khôn hồn thì vào trong ngủ tiếp một giấc đi!"

Ai ngờ Tiểu Bạch lại hoảng sợ, gật gật đầu, giống như là hiểu được lời nói của Hoa Lân.

Phải nói rằng thế giới "đỏ bừng" chính là "địa ngục" đối với Tiểu Bạch. Nó vốn là thủy hệ linh thú, lúc này mà không bị tình hình hiện tại làm cho sợ chết khiếp thì cũng đã gọi là "kỳ tích" rồi.

Hoa Lân đem nó quay trở lại Phần Tinh Luân, vội vàng nhặt những tinh thạch trên mặt đất. Đang chuẩn bị khải động "Truyền tống trận" thì trong đầu đột nhiên hiện ra một ý nghĩ đáng sợ.

Nghĩ thầm rằng, "Truyền tống trận" này nếu không hủy đi, "Nhâm Vi" khẳng định sẽ lập tức nhờ đó mà đuổi theo, mình phải tìm biện pháp hủy diệt tất cả các dấu vết ở đây mới được.

Nhưng có biện pháp gì mà khi mình đi rồi, lúc đó mới lập tức phá tan truyền tống trận không?

Hoa Lân suy nghĩ, khóe miệng chợt mỉm cười .....

Hắn lê thân hình mỏi mệt đi xuống núi, huy động một khối lớn nham tương nóng bỏng, vận ý niệm biến "Nham tương" thành một hỏa cầu thật lớn, dùng tả thủ không chế, cố hết sức đem lên đỉnh núi.

Trở lại bên truyền tống trận, hữu thủ hắn nhặt tinh thạch trên mặt đất lên, lần lượt đặt vào các vị trí trong "Truyền tống trận".

"Truyền tống trận" này của hắn thật sự có điểm đặc biệt, bởi vì không có pháp bàn chỉ dẫn, năng lượng không thể nhanh chóng ngưng tụ, cho nên phải dùng bốn khối tinh thạch một lúc để phát động.

Hoa Lân đặt xong bốn khối tinh thạch, phát hiện thấy vẫn không hề có phản ứng gì, vì vậy bèn cầm lấy mảnh "ký ức tinh phiến" xem xét kỹ lại, lúc này mới

biết còn phải dùng cả chân nguyên trong cơ thể để phát động.

Vì vậy dù chỉ còn một chút chân khí cũng đành rót vào trong trận, chỉ thấy bạch quang chợt lóe, một thông đạo trong suốt đột nhiên xuất hiện .....

Hoa Lân sắc mặt kích động, nghĩ thầm rằng "thông đạo" này đã có thể xuất hiện, nghĩa là "Truyền tống trận" phía bên kia đang ở trạng thái tốt.

Hắn lập tức nhớ tới Lộ Á Phi, quay đầu nhìn lại phía đông bắc, lẩm bẩm nói: "Hảo huynh đệ! Ngươi hãy bảo trọng. ..... không có ta, tin rằng ngươi sẽ an toàn hơn!"

Cùng lúc này, phía trên đầu Hoa Lân có một khỏa Lưu Tinh lao thẳng đến, tốc độ nhanh như thiểm điện (tia chớp). Hắn khẳng định đó chính là Nhâm Vi truy đuổi đến đây, bạch quang của truyền tống trận phát ra, đừng nói Nhâm Vi có thể nhìn thấy, ngay cả Lam Diễm tiền bối đang ở cách xa hơn ba trăm dặm cũng có thể thấy được.

Hoa Lân không dám do dự, tả thủ nâng "Hỏa cầu" ném thẳng lên trời, rồi tiến nhanh vào trong truyền

tống trận. Chỉ thấy "Truyền tống thông đạo" đột nhiên co rút lại, hóa thành một luồng bạch quang chói mắt, lóe sáng, rốt cục biến mất vô ảnh vô tung.

Cùng lúc đó, "Hỏa cầu" mà Hoa Lân vừa ném lên trời cũng rơi xuống, nham tương nóng bỏng văng ra khắp nơi, trong nháy mắt hòa tan luôn truyền tống trận trên mặt đất.

Không chỉ có thể, bốn khỏa tinh thạch của "Truyền tống trận" cũng bị dung hóa theo, bởi vì năng lượng không có nơi phát tiết nên nổ tung, thanh thế cực kỳ tráng lệ...

Chỉ tiếc, Hoa Lân đã bị truyền tống đi, căn bản không thể nhìn thấy tình hình lúc đó. Nếu không, với tài trí và thông minh của hắn, nói không chừng có thể nghiên cứu được một vài pháp bảo thần kỳ, quái dị nào đó.

Nhâm Vi cuối cùng vẫn chậm một bước, phẫn nộ đứng giữa không trung, trong mắt hiện lên một tia hàn mang, âm lãnh nói: "Khá lắm Lệ Ngạo, dám bày trò với ta, hừ!"

Nói xong, đem"Tốc Tinh Luân" ra, bạch quang chợt lóe, lao thẳng về hướng đông bắc...

Còn Hoa Lân lần này bị truyền tống đi, cũng là một sự kiện cực kỳ trọng đại trong cuộc đời hắn. Hắn từ một vô danh tiểu tốt phải trốn chạy, dần dần bước trên con đường của một kẻ tự cường .....

.....

Ở "Úy Lam Tinh" xa xôi, có một ngọn núi cao tới tận trời tên gọi "Phi Tiên phong". Hơn một trăm năm qua, nơi này lưu truyền một truyền thuyết.

Truyền thuyết nói rằng "Phi Tiên phong" là con đường để lên trời, người có khả năng ngự kiếm thừa phong, sẽ có thể phi thăng lên tiên giới.

Nhưng đỉnh núi này, quanh năm mây mù bao phủ, bình thường chỉ lộ ra nửa ngọn núi, bốn mặt dựng đứng như lưỡi kiếm, vững vàng đứng giữa lưng trời. Cao đến mức ngửa đầu nhìn lên còn cảm thấy đau cả gáy...

Người ta vẫn nói "truyện văn (lời đồn đại)" không thể tin được, nhưng hôm nay, hết lần này tới lần khác có

rất nhiều người đi tới chân ngọn "Phi Tiên phong", muốn đi lên đến đỉnh núi để cầu tiên lộ.

Hơn nữa, những người đến hôm nay có tận hơn ba mươi người, có thể nói đủ để dọa chết cả những người xung quanh.

Dưới chân núi, hơn hai mươi nam tử tay cầm binh khí, đề phòng sâm nghiêm bảo vệ các tiểu lộ (con đường nhỏ), mỗi người đều kình khí bức nhân, lưỡi dao sắc bén trong tay phảng phất như có thể rút ra khỏi vỏ bất cứ lúc nào.

Dưới sự bảo vệ của bọn họ là hai nam nữ thiếu niên đang ngẩng đầu nhìn lên đỉnh núi, giống như đang trông đợi cái gì đó.

Thiếu niên bên trái cực kỳ tuấn tú nhưng hai hàng lông mày nhíu lại, trên mặt đầy nét tư lự. Bên phải là một tiểu cô nương đáng yêu phi thường, thân vận trang phục hàng cung màu phấn hồng, đôi mắt to trong sáng như hai ngôi sao trên bầu trời đêm. Nằm dưới chân nàng là một con "Mãnh trĩ" (một loại quái thú) hung mãnh khiến cho kẻ khác nhìn thấy phải lạnh người.

Chỉ nghe thiếu nữ kia bĩu môi hỏi: "Điện hạ ca ca! Huynh nói xem trên đời thật sự có thần tiên không?"

Thiếu niên bên cạnh gật đầu nói: "Có, nhất định có! ..... Muội xem đại quốc sư cho tới bây giờ vẫn không hề ăn cơm, bọn thị vệ nói ông ấy đã sớm tu tới bán tiên cảnh giới, hơn hai mươi năm rồi chưa hề nếm qua chút đồ ăn nào"

Thiếu nữ kia vẫn đang nhìn ngắm phong cảnh xung quanh, bĩu môi nói: "Cũng chưa chắc? Nói không chừng quốc sư mỗi đêm đều ăn vụng cái gì đó, chẳng qua huynh không thấy thôi..."

Hai thị vệ bên cạnh không khỏi liếc nhìn nhau, cố gắng nín cười.

Thiếu niên bên trái cả giận: "Uyển nhi! Cẩn thận quốc sư mà nghe thấy được, chắc chắn sẽ không thích ngươi đâu....."

Thiếu nữ kia ngẩng đầu nhìn đỉnh núi, dịu dàng nói: "Ông ta mà nghe thấy mới là lạ!"

Xuyên qua tầng tầng mây mù, dõi mắt nhìn lại, ở mặt vách đá phía nam của "Phi Tiên phong", có bốn gã "tuyệt đỉnh" cao thủ đang trèo lên vách núi cheo leo.

Người cầm đầu ước chừng khoảng ba mươi tuổi, thân vận trang phục màu xanh, lưng đeo trường kiếm. Lúc này dùng cả tay và chân, trong nháy mắt đã lên đến đỉnh núi. Hắn vừa lên tới nơi, lập tức buông một sợi dây thừng, kéo cả ba người kia lên.

Bốn người này rốt cục cũng bò lên tới đỉnh "Phi Tiên phong", đều thở hổn hển, người thứ hai bên trái lớn tiếng mắng: "Phi Tiên phong đáng chết này, sao lại dốc đến thế cơ chứ? thật khiến ta mệt muốn chết!"

Một gã nam tử lanh lẹ nói: "Đại ca! chúng ta thật sự có thể mời được tiên nhân không?"

Trung niên nhân cầm đầu ngạo nghễ xoay người, nhàn nhạt nói: "Lão quốc sư đã từng nói, 'Liệt Hỏa Tiên Nhân' đã phi thăng từ chỗ này. Bây giờ đã hơn một trăm năm, ta cũng không biết có thể thành công hay không. ..... Nhưng hôm nay nước ta đã đến thời khắc trọng yếu, phải mời Tiên Nhân xuống, nếu không sẽ không thể ngăn cản nổi ám hồn tà thuật của 'Hàn Trấn Ly'...mặc kệ thành bại thế nào, chỉ cần chúng ta tận lực, cũng đã là báo đáp hoàng ân rồi."

Ba người kia cùng gật đầu nói: "Đại ca nói đúng, chúng ta tin tưởng rằng nhân định thắng thiên!"

Bốn người đồng loạt đi vào giữa đỉnh núi, chỉ thấy trên tảng đá giữa mặt đất quả nhiên có một tòa "trận pháp" kỳ quái. Bốn người lập tức lộ ra thái độ mừng rõ như điên.

Thần tình của nam tử lanh lẹ kia càng hưng phấn nói: "Thật sự có tiên trận ở đây này! Cao Hạ quốc chúng ta được cứu rồi!"

Trung niên nhân cầm đầu cũng thoáng có một tia hưng phấn, nhưng hắn vẫn tỉnh táo, cúi xuống xem xét trận pháp một hồi, rút từ trong ngực ra một mảnh vải trắng rách, nhìn nhìn rồi trầm giọng nói:

"Lão quốc sư đã nói, phải cần tới bốn cao thủ cùng lúc phát công mới được, ta thấy đúng là ở đây rồi. Lại đây... Chúng ta cùng thử một lần."

Bốn người xông tới, trung niên nam tử chậm rãi lấy từ trong ngực ra một phong thư, cung kính đặt vào giữa trận pháp, lớn tiếng nói: "Mọi người bắt đầu..."

Bốn người cùng án trụ trên mặt đất ở bốn vị trí, hét lớn một tiếng, chỉ thấy bạch quang chợt lóe, "phong thư" ở giữa trận pháp chợt biến mất vô ảnh vô tung.

Bốn người hưng phấn nhìn nhau, nghĩ thầm rằng phương pháp của lão quốc sư quả nhiên hữu hiệu, lúc này thật sự được cứu rồi...

Bọn họ trèo cả ngày trên vách núi, bây giờ đã phi thường mệt mỏi, vì vậy ngồi bệt cả trên mặt đất, thở hổn hển.

Ai ngờ "Tiên trận" phía sau đột nhiên hiện lên bạch quang chói mắt, bốn người đều bị dọa cho nhảy dựng lên, tất cả đều ngã sấp xuống.

Nam tử lanh lẹ kia lập tức quỳ trên mặt đất, lớn tiếng hô: "Tiên nhân đến rồi ..... Tiên Nhân thật sự đến đây rồi!" giọng nói run run, thần thái thập phần kích động...

Bốn người đồng loạt quay đầu nhìn lại, nhưng khi bạch quang tan hết, một gã thiếu niên quần áo lam lũ đột nhiên xuất hiện. Trên người hắn tràn đầy máu huyết, đây mà là hình dạng củaTiên Nhân sao?

Chapter 6

Ngọc Tiên Duyên tập 6

Quyển 6: TRƯỜNG LỘ MẠN MẠN

Chương 1: HỒNG NHAN CHI KIẾP

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: MacVanDanh

Biên tập: mayphieulang

Hoa Lân cũng rất buồn bực, vừa mới xuất hiện đã bị người người vây kín. Thậm chí còn có người tưởng là thần tiên hướng tới mình bái lạy, trong lòng không khỏi có chút khác thường...

Nhưng lúc này dược lực trong cơ thể cũng dần tiêu tán, trong lòng nổi lên một cỗ khốn ý mãnh liệt. Hoa

Lân thấy nơi này hoàn cảnh phức tạp không thể bình yên nhập thụy (ngủ, luyện công) nên ngự trên Hà Chiếu hướng về phía huyền nhai đi tới...

Bốn nam tử đều choáng váng mặt mày, thầm nghĩ chẳng lẽ "tiên giới" cũng có chiến tranh? Bằng không, vị tiểu tiên này thế nào mà toàn thân đều đẫm máu? Lại thấy "tiên nhân" đang muốn rời đi, lập tức lớn tiếng kêu lên:

- Tiên nhân ...tiên nhân đừng đi a!

Cầm đầu là một trung niên nhân thân thể nhoáng lên, đứng trước mặt Hoa Lân cung kính:

- Xin hỏi tiên sĩ, có phải ngài nhận được thư mà tới không vậy?

Hoa Lân thấy bọn họ đều là người thường, vì vậy lắc đầu nói:

- Không có!

Nói xong muốn lách qua một bên để tránh, nhưng trung niên nhân này vẫn đứng trước mặt, thủ lễ:

- Vậy, tiên sĩ có biết Liệt Hỏa tiên nhân không?

Hoa Lân sững sờ quay đầu nhìn lại truyền tống trận, trong lòng cũng minh bạch đôi chút. Nhưng lúc này đã đầu váng mắt hoa, không nhịn được nói:

- Ta không phải là Liệt Hỏa tiên nhân, cũng không có nhận được thư của ngươi! ... Phiền ngươi nhường đường một chút, cảm ơn!

Đang chuẩn bị li khai đối phương, ai ngờ người này nắm chặt không buông tha, giọng khẩn cầu:

- Tiên sĩ! Nước Cao Hạ đang hết sức nguy ngập, Xin hỏi Liệt Hỏa tiên nhân có ở trên đấy không?

Hoa Lân hai chân lảo đảo, phải chống trường kiếm xuống mới không té ngã, cảm thấy bắt đầu muốn hôn mê, lớn tiếng quát:

- Ngươi... ngươi nói Lam Diễm tiền bối phải không? Hắn đang ở đó! ... Ta cũng cầu ngươi một việc, ta bây giờ thật sự mệt chết đi, cũng không dám nhúng tay vào việc Quốc gia đại sự của các ngươi. Huống chi rắc rối của ta cũng đủ phiền rồi, mời ngươi tránh ra, cứ coi như là chưa từng gặp ta ... được không?

Nam tử kia bất đắc dĩ phải gật đầu, tự nhủ: Liệt Hỏa tiên nhân đang ở đó, nhất định có thể nhận được thư.

Bây giờ không gặp được, thì đành phải đợi thêm hai ngày nữa vậy...

Hoa lân đi đến bên bờ huyền nhai, vốn định ngự kiếm mà đi, nhưng lại lo như thế sẽ làm kinh hãi thế tục, vì vậy thả người nhảy xuống. Tất cả bốn gã nam tử phía sau đều chấn động, đến bên bờ nhai nhìn xuống. Chỉ thấy sương mù vạn trượng, gió gào cắt mặt, Hoa Lân đã sớm không còn bóng dáng.

Lạc Tai Hồ đến bên bờ vực, nhìn xuống mê man nhai để, nói:

- Đại ca, tại sao ngươi không cố cầu hắn thêm một chút? Nói không chừng hắn cũng có thể đối phó với Hàn Trấn Ly ...

Nam tử cầm đầu lắc đầu nói:

Ta thấy hắn đứng còn không vững, chắc là bị thương nghiêm trọng, sao có thể là tiên nhân được? Huống chi hắn hình như bị người ta truy sát, quyết không có khả năng giúp chúng ta. Mà chúng ta đã truyền thư đi rồi, không bằng cố chờ thêm hai ngày nữa, nói không chừng là Liệt Hỏa tiên nhân sẽ tới

Lạc Tai Hồ nói:

- Nhưng mà Hoàng tử điện hạ ở dưới đó đang rất nóng ruột, thời gian hai ngày có lẽ là quá dài!

Nam tử cầm đầu cảm khái:

- Ta cũng chẳng còn cách nào khác! Các ngươi xuống đó trước bảo vệ Hoàng tử, một mình ta chờ ở đây được rồi.

Ba người kia cùng gật đầu đồng thuận:

- ... cũng được!

Lại nói Hoa Lân sau khi quyết định nhảy từ trên vách huyền nhai xuống có chút hối hận, hắn xuyên qua mê man mây mù, phát hiện phía dưới có một đám người đang vây quanh một chỗ. Có mấy tên đái dao thị vệ cả kinh kêu lên:

- Các ngươi xem, có người từ trên đó nhảy xuống kìa.

Hoa Lân bất đắc dĩ, phía dưới nhiều người nhìn mình như vậy làm sao có thể ngang nhiên ngự kiếm phi hành được? Vì vậy rút Hà Chiếu ra, không ngừng đâm vào vách núi, mượn lực khống chế tốc độ hạ xuống.

Mấy chiêu này đối với Hoa Lân mà nói thật quá đơn giản! Nhưng những người ở phía dưới đều hoảng sợ tới biến sắc, nghĩ thầm đây là loại cao thủ gì? Làm sao có thể có được thân thủ như thế chứ?

Chân Hoa Lân vừa chạm đất, tất cả thị vệ đứng chung quanh đều bạt ra lưỡi đao sắc bén vây hắn vào giữa. Đột nhiên có một con dã thú hung mãnh đi đến, so ra còn cao hơn người nhiều, chỉ cần há mồm cũng có thể nuốt sống một người rồi.

Chỉ nghe một cô gái quát:

- Tiểu hắc, mau quay lại đây!

Thật là chuyện khôi hài, Hoa Lân mà còn phải nhờ người khác giải vây sao? Thân thể đã sớm phóng lên cao, tại không trung lượn một đường cong tuyệt mỹ, nhanh chóng hướng mặt phải nhằm sơn loan bay tới. Giữa không trung hắn thậm chí còn quay đầu nhìn cô gái vừa điều khiển quái thú, chỉ thấy dáng vẻ thập phần mĩ mạo, một thân hồng phấn cung quần (Thành ngữ chỉ người con gái đẹp -ND) trông rất đáng yêu.

Cũng may là nàng ta kịp thời kêu gọi quái thú trở về, nếu không bằng vào năng lực của Hoa Lân có thể dễ dàng một kiếm lấy đi mạng nhỏ của con quái vật này.

Cô gái kia đưa mắt nhìn theo bóng Hoa Lân xa dần, miệng lẩm bẩm:

- Thật quá lợi hại! Hắn có thể bay trên trời như vậy, so với Quốc sư có lẽ còn lợi hại hơn vài phần...

Hoa Lân đương nhiên không nghe được những lời này, hắn không ngừng đạp chân vào những cành cây để mượn lực, sau vài lần cũng lên được đỉnh núi. Lúc này, rốt cục hắn cũng không còn chống đỡ nổi, nhằm một tảng đá lớn nằm xuống. Còn chưa kịp chỉnh tư thế ngủ, đầu đã nghiêng sang một bên, lập tức chìm vào hôn mê...

Đúng như Hoa Lân sở liệu, bởi vì hắn uống Đoạt Phách đan nên thể lực càng khó khôi phục. Hắn ngủ tới thiên hôn địa ám (trời đất cùng mờ ám đi), đến cả một trận mưa to trút lên người mà hắn cũng không biết.

Cũng chẳng rõ thời gian đã trôi qua bao nhiêu ngày, mưa tạnh trời quang, núi rừng càng trở nên thanh

thoát, từng mảnh rừng nhỏ ngập tràn hương hoa. Trên bầu trời có một vài con chim ưng hung mãnh không ngừng lượn quanh, nếu thợ săn nhìn thấy nhất định sẽ cho rằng trong núi có xác chết của động vật lớn. Nhưng bọn chim ưng này có điểm khác thường, chúng lượn vòng trên không trung suốt cả ngày, phía dưới là mồi béo, mà thủy chung vẫn không chịu xuống ăn ... tại vì sao?

Nguyên nhân là do cỗ thi thể phía dưới giống như một ngọn lửa lớn đang bốc cháy, kể cả trời mưa như trút mà cũng không dập tắt được, bọn ngốc ưng này ngoài nhìn ra thì còn có thể làm được gì?

Mặt trời nhô cao chói chang, Hoa Lân đột nhiên rung động thân thể, đứng lên quan sát xung quanh. Hắn gãi gãi ót nghĩ thầm không biết mình đang ở nơi nào? Có vẻ như hắn đã ngủ quá lâu ...

Hắn đột nhiên nhớ lại mình bị thương nghiêm trọng, vì vậy đưa tay sờ sờ trước ngực tìm vết thương, có điều thương thế kia giống như một tràng xuân thu đại mộng (giấc mộng dài- không có thật, quên đi) mà thôi.

Lại thấy xung quanh không có người, hắn nhanh chóng rút Hà Chiếu ra, chân đạp phi kiếm bay lên trời. Giữa không trung bầy ưng sợ tới mức kêu lên nháo nhác, hoảng sợ đập cánh tứ tán.

Đưa mắt nhìn lại, Hoa Lân phát hiện xung quanh là núi rừng kéo dài trăm dặm. Ở phía bắc là một ngọn núi cao chọc trời, hiểm trở vô cùng, phảng phất nhìn không tới đỉnh. Hoa Lân lập tức nhớ ra hôm trước chính đã từ trên đó nhảy xuống đây.

Quay đầu sang mặt nam nhìn lại, phát hiện địa thế có phần bằng phẳng hơn, cách đó không xa là một dải bình nguyên. Hắn trong lòng nghĩ thầm, trên bình nguyên nhất định sẽ có thành thị cùng dân cư dày đặc! Nếu mình muốn đi Phiêu Miễu hà (sông) nhất định phải tìm vài cao thủ tu chân hỏi lộ trình mới được. Chứ cứ chạy loạn lung tung, đừng nói là tìm được Thượng Quan Linh, mà) Vì vậy⏪ngay cả lộ phí cũng không đủ chi dùng (sao không hỏi mượn tác giả nhỉ? ngự kiếm hóa thành tia chớp bay thẳng đến bình nguyên ở mặt nam...

Bay được nửa canh giờ, lướt qua ngọn núi cuối cùng, trước mắt quả nhiên trở nên sáng sủa hơn nhiều.

Hoa Lân lúc này tâm tình có chút vui sướng, dõi mắt nhìn xa quả nhiên phía trước hơn trăm dặm đều là bình nguyên. Hắn khống chế phi kiếm thẳng theo hướng nam mà bay đi, chưa được bao lâu thì thấy ở đằng xa bụi bay mù mịt, hình như là vạn mã bôn hành (vạn con ngựa cùng chạy gấp), thanh thế cực kì tráng quan ...

Hoa Lân xuất thân từ Nguyên Soái phủ, đương nhiên đoán được phía trước có hai đội quân đang giao đấu với nhau. Trong lòng máy động, rất muốn nhìn xem chiến tranh ở nơi diễn ra như thế nào? Vì vậy bay lên trời cao, xuyên qua tầng tầng mây mù, tại không trung nhìn xuống mặt đất. Chỉ thấy trên bình nguyên hiện lên một cảnh tượng truy đuổi hùng tráng, mấy vạn binh mã chia ra mấy hướng, nhất loạt đuổi theo một con dã thú ở phía trước. Hoa Lân xấu hổ cười cười, nghĩ thầm không ngờ mình lại đoán sai, động tĩnh ở phía dưới lớn như vậy chính là hoạt động "Thú liệp" (hội săn thú) rồi. Hắn đang muốn quay đầu rời đi, trong lúc vô ý liếc nhìn con dã thú đang chạy trốn kia, sắc mặt đột nhiên biến đổi. Nguyên lai, trong miệng dã thú kia có ngậm một thân thể yêu kiều, xem tình hình, tịnh không phải là thú liệp đơn giản.

Hoa Lân trong lòng tò mò, vì vậy hơi chậm lại, thấy mãnh thú trên mặt đất có điểm quen thuộc, miệng ngậm một phấn y thiếu nữ. Hắn có chút sững sờ, lập tức nhớ tới vài ngày trước, trên Phi tiên phong có gặp cung trang mĩ nữ kia. Trong lòng liền nổi lên một trận kích động, chẳng lẽ mãnh thú kia muốn ăn thịt chủ nhân của mình? Điều này không giống? - vì vậy cẩn thận nhìn kĩ một chút mới phát hiện, truy binh ở mặt sau cầm cung tên bắn không chút úy kị. Con quái thú đáng thương kia chỉ biết mang theo chủ nhân chạy trốn. Hoa Lân lúc này mới nhớ tới tình hình khẩn cấp của Cao Hạ quốc, không ngờ chỉ mới vài ngày mà đã diễn biến khẩn trương hơn rất nhiều...

Mà mãnh thú kia chạy cũng bắt đầu chậm lại, chiến mã phía sau bức đến càng lúc càng gần. Hoa Lân đang do dự, không biết có nên cứu cô gái này hay không? Nếu cứu, có thể sẽ liên quan tới chuyện Quốc gia đại sự của người ta, nói không chừng lại chuốc thêm phiền não. Nhưng nếu không cứu, Hoa Lân trong lòng thật sự không yên. Suy nghĩ lại, hắn rốt cuộc cũng thấp giọng tự mắng:

- Dám với chẳng không dám, đời sống có ý nghĩa gì?... Tốt, trước tiên phải cứu thoát cô gái này đã, bất kể là chuyện quốc gia đại sự hay tiểu sự ta không cần quản.

Tự tìm cho mình một lí do thực sự là quá đơn giản. Nhưng Hoa Lân đã không nghĩ tới việc cứu cô ta rồi sau này biết an bài ra sao? Hoa Lân không phải là không nghĩ được mà chỉ là không muốn nghĩ thêm. Đã quyết định là làm, hắn lập tức ngự phi kiếm bay về phía trước năm dặm hạ xuống, điểm này hắn đã tính toán chu toàn, tránh cho thế nhân phải kinh hãi. Chờ đợi không đến thời gian uống một chén trà, quả nhiên bụi từ đằng xa bay mù mịt, một con dã thú hung mãnh ngậm một cô gái mềm mại trong miệng, cố hết sức chạy về phía trước, đằng sau truy binh đã đuổi đến trong vòng năm trượng, chỉ cần do dự một chút là lập tức rơi vào vòng vây.

Hoa Lân khóe miệng cười nhẹ, chậm rãi rút Hà Chiếu Kiếm tiêu sái chỉ xuống mặt đất. Đối mặt với thiên quân vạn mã thân ảnh cô độc của hắn không chút lay động. Gió nhẹ mơn man lên mặt, tóc dài tung bay

trong gió trông như một pho tượng chiến thần sừng sững...

Trong chớp mắt mãnh thú kia đã thấy có người đứng chắn đường. Nhưng linh tính cho nó biết, người này sẽ trợ giúp mình cho nên chân đột nhiên tăng tốc, giống như mũi tên rời cung lao đến.

Sắc mặt Hoa Lân chợt biến đổi, mãnh thú này trên lưng cắm đầy tên, chỉ là chưa mất mạng mà thôi. Trong hai con mắt đồng tử đã tán ra, đây là dấu hiệu sắp tuyệt khí, nhưng nó vẫn cố chút hơi tàn bảo hộ chủ nhân trong cơn sinh tử, khiến kẻ khác phải kinh sợ.

Nó thấy Hoa Lân ở phía trước, dùng chút tinh khí ít ỏi còn lại mạnh mẽ chạy vội tới. Hoa Lân không khỏi thở dài nói:

- Ai nói dưỡng hổ giai vi hoạn (nuôi hổ như để họa trong nhà). Hôm nay câu ngạn ngữ cũ phải thay đổi rồi... mặc kệ thế nào, hôm nay ngươi trung thành hộ chủ như thế, ta cũng giúp ngươi một tay!

Phấn hồng thiếu nữ trong miệng mãnh thú kia không bị hôn mê mà đang mở tròn đôi mắt sáng ngời nhìn

Hoa Lân. Tại giờ khắc này hình ảnh của hắn vĩnh viễn ghi khắc trong tim nàng. Chính là vì thần thái ung dung không bức bách của hắn, khí thế kiên định vô cùng tự tin, trong thiên quân vạn mã càng thêm phần tiêu sái, lại càng nổi bật...

Bụi mù đập vào mặt, mãnh thú rốt cuộc cũng chạy đến được sau lưng Hoa Lân, nó dùng cặp mắt bi thương nhìn hắn một lần cuối, trong mắt mang theo một chút vui mừng, một chút hưng phấn mà vĩnh viễn nhắm mắt. Cùng lúc đó thiên quân vạn mã cũng chạy đuổi tới, từng đoàn tập trung lại vây bọn Hoa Lân vào giữa.

Một gã quan quân bước ra quát lớn:

- Ngươi là người phương nào? Tại sao dám một mình ngăn cản Thần Dực thiết kị?

Nhưng Hoa Lân tịnh không chút để ý đến hắn, chậm rãi tới bên cô gái, tay trái đỡ lấy thân thể mềm mại của nàng (manh động quá ^_^), ôn nhu hỏi:

- Ngươi không việc gì chứ? Có chỗ nào bị thương không?

Cô gái kia nhìn chằm chằm vào Hoa Lân, trong mắt ánh lên tia bi thương tuyệt vọng, một chút tâm sự sâu kín của người con gái, còn có một tia ai oán bất đắc dĩ...

Đồng tử Hoa Lân run lên, hắn từ trong mắt nàng thấy được một số việc. Đó là loại cảm giác tang thương nước mất nhà tan, rõ ràng đối với nhân sinh đã mất đi sự tin tưởng.

Quan binh xung quanh lấy làm cổ quái, tên tướng quân cầm đầu càng hét to:

- Đáp cung, lạp huyền! (giương cung, kéo tên) Chuẩn bị...

Xung quanh, kị xạ thủ (người cưỡi ngựa bắn tên) lập tức giương trường cung lắp tên, động tác chỉnh tề như một, thanh thế cực kì mạnh mẽ.

Hoa Lân thầm nghĩ rằng, quân kỉ nghiêm minh như vậy thì tướng lãnh cũng không phải là không có phân lượng. Chậm rãi rút Hà Chiếu ra, lạnh lùng nói:

- Hôm nay Hoa mỗ cứu người mà không có ý gì cả. Chỉ là không đành lòng nhìn thấy hồng nhan tiêu vẫn

thôi. Nếu có đắc tội, mong các vị rộng lượng hiểu cho ....

Binh lính chung quanh đều sững sờ, thấy Hoa Lân ôm eo thon của thiếu nữ, đột nhiên bay lên trời!

Tên quan quân kia cũng không phải là kẻ ngu ngốc, thấy hắn từ từ bay lên, trong lòng giật mình, lập tức quát:

- Bắn tên!

Thu thu thu thu... trăm ngàn mũi tên lập tức che kín bầu trời, tựa như không cho Hoa Lân một khe hở để chạy thoát.

Nhưng dù vậy, chuyện này căn bản không tạo được một chút thương tổn nào cho Hoa Lân.

Chỉ thấy hắn huy kiếm đánh tan trận mưa tên ở phía trước, đạp trên đầu quan binh mà đi. Dưới chân đao nhận chỉ như cạo vào tường mà thôi. Bởi vì lực phòng ngự của Sư vương thuẫn của hắn ngay cả Nhâm Vi hay Tuyệt Sanh kiếm đều có thể ngăn cản, loại binh khí trong nhân gian nào có thể làm gì được hắn?

Thiếu nữ trong *****g ngực Hoa Lân lập tức lộ ra thần sắc nhộn nhạo kích động. Hắn một chiêu này đao thương bất nhập, chỉ có nàng là người thấy rõ nhất...

Quan binh toàn trường cũng hoảng sợ biến sắc, trơ mắt nhìn đối phương lăng không đi mất, ngay cả tuấn mã cũng không theo kịp. Có thể thấy tốc độ của Hoa Lân nhanh như thế nào, thân ảnh mỗi lúc một nhỏ dần, phảng phất như thứ khinh công hắn dùng chính là "Súc địa độn hình đại pháp" trong truyền thuyết.

Chạy liên tục nửa canh giờ, Hoa Lân cuối cùng cũng giảm bớt cước lực, do truy binh ở phía sau đã sớm không còn bóng dáng, hắn buông phấn y thiếu nữ ra, nhẹ giọng hỏi:

- Ngươi có thể tự đi được chứ?

Liền thấy cô gái thân thể mềm nhũn, căn bản là muốn đứng thẳng cũng không xong. Hoa Lân lúc này mới phát hiện một chân nàng đã bị dính tên, đành phải đỡ nàng hỏi:

- Ngươi tên gì?

- Thu Uyển Ly

Âm thanh cực kì ôn nhu, giống như là chỉ nói cho mình hắn nghe vậy. Hoa Lân tâm thần không khỏi run lên...

CHƯƠNG 2: MA PHIỀN THƯỢNG THÂN

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: MacVanDanh

Biên tập: mayphieulang

Phía trước là một rừng cây, Hoa Lân giúp Thu Uyển Ly ngồi xuống một tảng đá lớn, nhẹ nhàng nâng chân ngọc bị thương của nàng lên. Hắn còn chưa kịp nhìn kĩ đã nghe một mùi hương kín đáo bay vào mũi, rõ ràng là mùi hương tự nhiên của cơ thể thiếu nữ. Hoa Lân hít thở trở nên gấp gáp, nghĩ thầm không lẽ nữ hài tử đều có loại hương thơm cơ thể ⏪tự nhiên này? Thật quá kinh khủng!

Hắn vén quần nàng lên trên một thước, chỉ thấy chân nàng như một liên ngẫu (ngó sen - dài, trắng, đẹp), bên cạnh quần lụa mỏng phất phơ thật khiến cho người ta tơ tưởng không thôi. Chỉ tiếc là có một đoạn

tiễn cắm vào sâu hơn một tấc, thật khiến cho người khác xuýt xoa thương tiếc mãi không thôi. Vì vậy ngẩng đầu hỏi:

- Ngươi năm nay bao nhiêu tuổi rồi?

Thu Uyển Ly đang ngây ngốc nhìn hắn, giật mình cúi đầu nói:

- Mười sáu.... A!

Nàng kêu lên một tiếng thống khổ, thì ra Hoa Lân nhè lúc nàng không chú ý liền cầm đoạn tiễn rút ra. Hắn lập tức lấy tay bịt kín miệng vết thương không để máu chảy ra, xé một vạt áo trên người nhanh chóng giúp nàng bôi thuốc rồi băng kín vết thương.

Thuốc trị thương chính là Thục Sơn Ngọc linh cao, là do khi đấu cùng Thượng Quan Linh bị thương nàng đã để lại cho hắn, chút thương thế này nhanh chóng thấy được công hiệu.

Hoa Lân băng bó xong đứng dậy nhìn chung quanh, nhẹ nhàng hỏi:

- Ở gần đây ngươi có người thân nào không?

Thu Uyển Ly lập tức mắt rưng rưng, nức nở nói:

- Ta ...ta không muốn tìm bọn họ ... híc híc...

Hoa Lân nghe ý tứ của nàng như còn có thân nhân trên đời, trong lòng vui vẻ hỏi:

- Tại sao lại không muốn tìm bọn họ?

Thu Uyển Ly rốt cuộc cũng rơi nước mắt, lớn tiếng khóc ròng nói:

- Bởi vì... bởi vì bọn họ sẽ giết Uyển nhi, Uyển nhi sợ... híc híc ...

Hoa Lân thấy nàng khóc đến nước chảy hoa rơi, thanh âm tỉ tê xuyên thẳng vào tai, nhất thời bị nàng ta làm cho luống cuống chân tay. Đối với tao ngộ của nàng ta, trong lòng hắn cũng đoán được hơn nửa, thầm nghĩ bây giờ thật là phiền toái, nếu nàng ta đúng là công chúa của Cao Hạ quốc có lẽ thật sự không có ai dám thu lưu nàng. Theo khẩu khí của nàng thì hình như là Thân vương tạo phản, nếu không nàng cũng không phải e ngại thân nhân của mình.

Hoa Lân xuất thân từ Nguyên soái phủ đương nhiên coi trọng đạo trung quân, vì vậy an ủi nàng:

- Cũng không phải tất cả đều là phản nghịch, trong đó thế nào cũng có một vài trung thần! Đi nào... Phía trước có một trấn nhỏ, chúng ta đến đó thay đổi quần áo, bằng không người ta lại nói ta khiếu hoa tử (kẻ ăn mày) bắt cóc tiên nữ đem bán!

Thu Uyển Ly khóc nói:

- Ngươi... ngươi đúng là khiếu hoa tử mà! Hu hu ...

Hoa Lân buồn bực nói:

- Được được, ta vốn là khiếu hoa tử! ... cho nên chúng ta mau đi nào.

Nói xong cẩn thận nâng nàng ta dậy, nhưng nàng ta đến đứng thẳng còn không được, đành phải ôm lấy eo thon của nàng, phóng chân bắt đầu chạy...

Hoa Lân tuyệt không nghĩ đến việc thi triển Ngự kiếm thuật, tránh cho nàng ta nhầm tưởng mình là tiên nhân, đến lúc đó lại đòi bái mình làm sư phụ thì phiền to (ai ngờ sau này hắn lại phải tự nhận làm sư phụ của nàng ^_^)

Hắn chạy được năm dặm thì phía trước xuất hiện một thành trấn, Hoa Lân lập tức thu lại cước bộ.

Bước vào thị tập vốn tưởng sẽ bị người ta dùng ánh mắt khác thường để chiếu cố hắn, không ngờ cả thị tập không có mấy người đi lại. Tất cả cửa ngõ đều đóng thật kín, Hoa Lân liền ngưng thần phát hiện rất nhiều người trốn sau cánh cửa nhìn ra, hiển nhiên là bị chiến tranh làm cho kinh hoảng.

Đi hết hơn nửa con đường, vất vả lắm hắn mới phát hiện tiệm nhỏ "Sái tứ" vẫn đang buôn bán. Lúc này vẫn mở cửa, phía trong có kê hơn mười cái bàn thì sáu cái đã kín chỗ.

Hoa Lân mừng rỡ lập tức đỡ Thu Uyển Ly đi vào trong. Bọn họ vừa vào lập tức đã khiến mọi người chú ý. Chỉ nghe có người ở trong góc nhỏ giọng nghị luận:

- Tôn đại ca, cô gái này mặc y phục cung đình, khẳng định cô ta là ...

- Hư ... uống rượu, uống rượu!

Hoa Lân tùy ý quan sát sơ bộ xung quanh phát hiện tửu khách chia làm năm nhóm, phần lớn đều đội đấu lạp (nón, mũ tre), dưới bàn cất giấu binh khí, hiển nhiên là người trong giang hồ.

Ngay cả lão bản của tửu điếm xem chừng cũng không phải là người đơn giản, trước tình hình này mà vẫn không thấy sắc mặt có chút thay đổi nào, lớn tiếng quát:

- Mời khách quan ngồi! ... Tiểu lục tử, mau pha trà!

- Dạ ...

Một tên tiểu nhị ứng tiếng đứng lên, dùng khăn tay phất phất tro bụi, vừa châm trà vừa dò hỏi:

- Khách quan cần gì ạ?

Hoa Lân đỡ Thu Uyển Ly chậm rãi ngồi xuống rồi trầm giọng nói:

- Cho ta hai món ngon nhất, rồi kiếm cho ta hai bộ y phục văn sĩ ... hiểu chưa?

Điếm tiểu nhị sửng sốt hỏi:

- Y phục văn sỹ? ... À! Vâng, được!

Hoa Lân thấy hắn chỉ gật đầu mà vẫn không chịu đi, lập tức hiểu ra chuyện gì. Vì vậy đưa tay lên đầu Thu Uyển Li lấy xuống một hạt ngọc trong suốt đưa cho hắn nói:

- Ngươi xem cái này có đủ không?

Thu Uyển Ly lập tức che mặt nghẹn ngào khóc:

- Ngươi ... ngươi?

Điếm tiểu nhị thấy hắn lấy đồ của người khác để trả tiền, nhất thời đứng sững đương trường không biết làm gì. Nhận cũng không được, không nhận cũng không được.

Không riêng gì điếm tiểu nhị, cơ hồ tất cả mọi người trong tửu điếm đều sững sờ, nghĩ thầm rằng hắn thật là một tiểu tử đê tiện, bằng không sao ngay cả cơm ăn áo mặc cũng không có đủ? Hôm nay lại lấy tài vật của một nữ tử yếu ớt để trả tiền, loại bại hoại này chết ngàn lần cũng không đủ.

Chưởng quầy thấy cảnh tượng khác thường nhưng cũng là người có bản lĩnh quát lớn:

- Tiểu lục tử, còn đứng đó làm gì? Nhanh đi mua quần áo...

- Vâng!

Tiểu lục tử lập tức ứng tiếng, nhận lấy hạt châu nhanh chóng đi ra ngoài.

Chỉ trong chốc lát phạn tửu điếm đông dần lên. Thêm một nữ nông dân và mấy đứa con, một ngư phủ, ngoài ra còn có một người bán rau xanh đi vào.

Thu Uyển Ly thực sự đang rất đói mở to mắt nhìn vào mâm thức ăn, chậm rãi cầm lấy đũa...

So sánh với nàng thì động tác của Hoa Lân có thể nói là thần tốc, "bá bá bá", hắn liên tục càn quét mâm thức ăn nhưng miệng lại liên tục nói:

- Ô! ... Đúng vị này rồi, rất ngon!

Thu Uyển Ly vừa đưa đũa ra đã vội rụt về, nhìn chằm chằm vào Hoa Lân đang tấn công mâm thức ăn một cách không thương tiếc, cuối cùng nhắm một đĩa rau từ từ thưởng thức. Nàng tiếp thu nền giáo dục cung đình, dùng bữa đương nhiên cũng phải theo lễ nghi. Mặc dù bình thường thì nàng cũng không để ý lắm, nhưng bây giờ đang ở nơi đông người, làm sao nàng dám phóng túng cơ chứ! Thế nhưng nàng còn chưa kịp động đũa đến đĩa rau kia thì Hoa Lân chợt đẩy đôi đũa của nàng ra, nói:

- Mâm cơm này không ngon, để ta gọi mấy món khác cho ngươi nha!

Thu Uyển Ly giương đôi mi thanh tú bĩu môi nhìn hắn, trong mắt hàm chứa một tia đau đớn đáng thương. Thấy Hoa Lân đang xử lí nốt đĩa rau, chỉ biết lắc đầu nhìn về phía chưởng quầy, phảng phất như chính mình cũng không còn tồn tại nữa vậy. Nàng buông đũa, yên lặng ngồi một bên nhìn Hoa Lân dùng bữa.

Kì thật Hoa Lân phát hiện bị người ta hạ độc trong rau, cho nên mình cứ phải xử lí hết đã rồi mới tính đến chuyện khác. Hắn không lập tức nói ra bởi vì tưởng rằng Thu Uyển Ly chờ mình thử xong mới ăn sau. Trên đời này có lẽ cũng chỉ có Hoa Lân mới có thể lo lắng chu đáo như vậy thôi.

Thấy Thu Uyển Ly không chịu động đũa, Hoa Lân liền hỏi:

- Mau ăn đi, nhìn ta làm gì?

A! Thu Uyển Ly ứng tiếng, bụng nàng đã sớm sôi lên, vì vậy lại cầm bát cơm lên, khẽ nâng đôi đũa nhẹ nhàng gắp một miếng hồng thiêu ngư (cá chiên?). Hoa Lân thấy động tác của nàng rất thong thả, tưởng rằng nàng muốn ăn rau bèn hướng tới chưởng quầy hô lớn:

- Chưởng quầy! cho ta thêm một dĩa rau, phải sạch sẽ đấy ...

Thu Uyển Ly bị hắn dọa phát khiếp, đánh rơi cả miếng cá vừa gắp trên đũa. Hoa Lân vừa quay đầu nhìn lại, nàng lập tức buông đũa, nhẹ giọng ủy khuất nói:

- Uyển ... Uyển nhi ăn no rồi!

Hoa Lân sửng sốt một lúc rồi cũng hiểu được liền ôn nhu nói:

- Ngươi hiểu lầm rồi, mấy món rau kia không được sạch sẽ, ta sợ ngươi ăn vào bị đau bụng nên tự giải quyết trước. Ngươi mau ăn đi, ta chờ ngươi ...

Lời vừa nói ra, những người giang hồ có mặt đều biến sắc. Chỉ có Thu Uyển Ly hoàn toàn không rõ, ủy khuất nói:

- Uyển nhi ... Uyển nhi no rồi!

Trong mắt ầng ậc nước, thanh âm trở nên run rẩy. Nàng đường đường là một công chúa, không ngờ có ngày đến cả cơm cũng không được ăn no...

Hoa Lân đối với nước mắt của nàng thật không có biện pháp, đưa tay giúp nàng lau nước mắt, nhẹ nhàng bảo:

- Ngốc ạ, vừa rồi mấy món rau kia bị người ta hạ độc. Ai! Ngươi bảo ta phải làm sao? ... Mau ăn đi, có ta ở đây không ai có thể làm tổn thương tới ngươi!

Lời này vừa nói ra toàn trường lập tức lặng phắc. Thu Uyển Ly ngược lại có chút hoan hỉ, vui mừng hỏi:

- A? Thật ...Thật vậy sao?

Trong mắt lộ ra một tia sáng kì dị, tâm tư của nữ hài tử quả nhiên nhanh chóng thay đổi khó đoán. Hoa Lân gắp vào bát nàng hai miếng cá, buồn bực nói:

- Mau ăn đi! ... Ai, ai bảo ta lại gặp ngươi chứ?

Thu Uyển Ly rốt cục cũng nở nụ cười. Nàng cơ hồ quên hết tất cả những bất hạnh, tất cả những không vui trước đó. Nhanh chóng lấy lại tính cách hoạt bát trước đây của nàng. Chỉ nghe một người ha ha cười nói:

- Các hạ quả nhiên lợi hại, ngay cả Thiên Tinh thất hồn tán cũng không đánh ngã được ngươi... Rốt cuộc thì ngươi là người phương nào?

Mọi người trong tửu quán lại một lần nữa biến sắc. Thiên tinh thất hồn tán này không màu không mùi vị, ngay cả ngân châm (kim bạc) cũng không phát hiện được, thật không dám nghĩ gã "tử khiếu hoa tử" (gã ăn mày đáng chết) này dám cho hết vào bụng. Đảm lượng này, công lực này thử hỏi sao bọn họ không giật mình? Hoa Lân cũng có chút bất đắc dĩ, bởi vì thực khách ngồi đây phản ứng không đồng nhất, hiển nhiên không phải đồng lõa của chưởng quầy. Hắn thấy Thu Uyển Ly dừng đũa, ôn nhu khuyên nhủ:

- Ngươi yên tâm ăn đi, tất cả đều có ta giải quyết!

Thu Uyển Ly nhẹ gật đầu, nhớ tới khí khái ngạo thị thiên quân vạn mã của hắn, nhớ tới việc hắn ung dung cứu người thật tiêu sái, vậy nàng tại sao phải lo lắng? Vì vậy cúi đầu chậm rãi tiếp tục ăn, một đôi thu ba động lòng người không ngừng liếc ra xung quanh...

Hoa Lân cao giọng nói:

- Chưởng quầy! Ta còn chưa tìm ông tính sổ, ông đã vội tìm đến ta?... ngươi mau mang rau lên cho ta! Ta coi như hôm nay không có chuyện gì. Bằng không... hừ hừ!

Chưởng quầy này cũng không phải người xấu, hắn chỉ là thấy Hoa Lân có cử chỉ kì quái, còn "bắt cóc" theo một tuyệt sắc mĩ nữ. Hắn đương nhiên tưởng Hoa Lân là bọn ác ôn, cho nên chuẩn bị ra tay cứu người. Nhưng bây giờ hắn đột nhiên phát hiện Hoa Lân không xấu như hắn nghĩ, hơn nữa đối với nữ tử kia phi thường tốt, không khỏi tự trách mình vừa rồi quá manh động. Lúc này nghe Hoa Lân muốn dùng một dĩa rau chấm dứt chuyện này, lập tức ha ha cười nói:

- Được được! ... ta lập tức cho người mang lên!

Hoa Lân nổi lên một trận buồn bực, vừa rồi chỉ là mào đầu, không nghĩ tới chưa chính diện giao phong mà đối phương đã thu binh, vì vậy trầm giọng nói:

- A? ... thôi cũng được, còn có hai bộ quần áo nữa, ngươi mau mang đến cho ta!

Chưởng quầy vội vàng gật đầu nói:

- Được, được! Tiểu lục tử sẽ quay về ngay ... hắc hắc!

Hoa Lân nhún vai quay đầu nói với Thu Uyển Ly:

- Không có biện pháp, khiến ngươi thất vọng rồi. Chuyện này dừng ở đây thôi!

Thu Uyển Ly nhoẻn miệng cười duyên nói:

- Uyển nhi no rồi...

Hoa Lân thấy nàng lộ ra ánh mắt vui sướng biết nàng lần này thật sự đã ăn no, vì vậy nói:

- Đợi lát nữa có quần áo rồi ngươi thay cái bộ y phục này đi, đỡ phải bị người ta nhìn tới nhìn lui...

Thu Uyển Ly bĩu môi nói:

- Còn bộ dạng của ngươi thì sao, còn nói ta?

Hoa Lân cúi đầu nhìn lên người mình, bất đắc dĩ nói:

- Chuyện này ta cũng hết cách, trời sinh ta như vậy. Một bộ đồ mới ta chỉ mặc được nhiều nhất ba thiên thời gian, lập tức sẽ biến thành giẻ rách. Ai...

Hoa Lân nổi lên một cơn thẫn thờ, không khỏi nhớ tới Thượng Quan Linh đã từng tự tay may y phục cho mình, kết quả chỉ mặc được một ngày, đến ngày thứ

hai thì hỏng, nghĩ lại không khỏi có chút thương cảm ...

Chỉ một lát sau điếm tiểu nhị quả nhiên mang đến hai bộ y phục. Hoa Lân rốt cục cũng tỉnh táo lại, lập tức cùng Thu Uyển Ly tiến vào phòng bếp thay đổi y phục. Thay xong cả hai người đều sững sờ...

Hai người y phục giống nhau, đều là y phục của văn sĩ. Hoa Lân trở nên cực kì tiêu sái, giống như thay đổi cả con người. Mà Thu Uyển Ly sau khi thay y phục văn sĩ càng thêm phong độ ngời ngời, dung mạo so với Hoa Lân càng tuấn mĩ gấp trăm lần. Đáng tiếc, chính vì nàng quá tuấn mĩ nên người khác chỉ liếc nhìn là đã biết nàng là nữ cải nam trang.

Nhưng như vậy là đủ rồi. Hoa Lân chỉ muốn nàng không vận y phục cung đình nữa, cho dù có người nhìn ra thân phận nữ tử của nàng cũng không có chuyện gì nghiêm trọng cả.

Thu Uyển Ly chợt đỏ bừng mặt, nhất thời hiểu được dụng ý của Hoa Lân. Mặc bộ y phục này vào Hoa Lân có thể thoải mái giúp mình hành tẩu mà không gây sự chú ý của nhiều người. Nàng đỏ mặt là bởi nguyên

nhân không biết buổi tối có ở cùng phòng không... !!!
⏪⏪⏪

Hai người ra quầy trả tiền, chưởng quầy liền hoàn lại tiền dư cho hắn, xem ra trang sức hoàng cung cũng rất có giá trị.

Hoa Lân bất đắc dĩ phải nhận lấy Tử kim tệ nhét vào trong ngực áo, giận dữ nói:

- Ai! Một chút tiền cũng không có, xem ra trời sinh Tiểu Lân ta đúng là mệnh khất cái rồi...

Thu Uyển Ly tức cười nói:

- Tên ngươi là Tiểu Lân à?

Hoa Lân buồn bực nói:

- Trời ạ, ta gọi là Hoa Lân! Chẳng lẽ ta chưa nói cho ngươi?

- Không có...

Hoa Lân kéo Thu Uyển Ly dần đi xa...

Lúc này ở xa xa ngoài tửu điếm có tám gã đầu đội đấu lạp (mũ tre) đứng nhìn. Một tên hắc y ở giữa hạ giọng nói:

- Nàng ta chính là thất công chúa Thu Uyển Ly... Bên quân đội làm sao lại để nàng ta chạy thoát nhỉ? Sừ đầu, mau trở về bẩm báo với chúa công, những người khác âm thầm theo dõi, tuyệt đối không được đả thảo kinh xà!

- Vâng!

Một gã hắc y nhân lập tức ứng tiếng mà đi. Bọn người còn lại lập tức đuổi theo Hoa Lân ra ngoài trấn, nhưng chỉ thấy trên quan đạo mênh mông không một bóng người. Bọn chúng đều sửng sốt, ngây ngốc nhìn nhau, cả bọn đều không tưởng tượng rằng Hoa Lân đã nhanh như chớp bay đi...

CHƯƠNG 3: BẤT DIỆT TÍN NIỆM

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: MacVanDanh

Biên tập: mayphieulang

4vn.eu

Hoa Lân dắt Thu Uyển Ly theo hướng đông nam mà đi, trên đường gặp thôn trang hỏi thăm một tiều phu

mới biết phía trước hơn trăm dặm là thủ phủ của Trung Nam quận - Trung Nam thành.

Hoa Lân cẩn thẩn hỏi lại Thu Uyển Ly xem tại Trung Nam thành có người thân hay không. Không ngờ điều này khiến nàng ta lập tức trở nên ủ rũ trầm mặc suốt nửa ngày. Hoa Lân thấy tình hình không ổn, nghĩ thầm trước tiên dẫn nàng ta đi du ngoạn ít lâu đợi thương thế nàng ta lành hẳn, đến khi đi cũng mệt rồi thì sẽ hỏi thăm ai đó để đưa nàng về nhà.

Hoa Lân mặc dù cũng hiểu đạo lí "đau dài không bằng đau ngắn", nhưng do tâm địa của hắn thực sự quá mềm yếu, thủy chung không dám làm Thu Uyển Ly thương tâm.

Lại thấy nàng sầu khổ không dứt, Hoa Lân vừa đi vừa nói:

- Có một lần, trên đường đi ta gặp một thôn trang thấy bốn tiểu hài chơi đùa. Vì vậy phân biệt hỏi từng đứa: Hôm nay các ngươi làm những gì? Tiểu hài thứ nhất trả lời: Ăn cơm, ngủ, đả đậu đậu (chơi bắn bi). Tiểu hài tử thứ hai cũng trả lời: Ăn cơm,ngủ, đả đậu đậu. Đương nhiên là hài tử thứ ba cũng trả lời giống như thế. Nhưng khi ta hỏi hài tử thứ tư thì hắn nói:

Ăn, ngủ ... Ta sững sờ hỏi hắn vì sao không thích đả đậu đậu? Hắn đáp: "Mẹ ta chính là đậu đậu, bà ngươi cũng thế, cũng là đậu đậu!"

Thu Uyển Ly rốt cục cũng nở một nụ cười nói:

- Ngươi thật là xấu!...

Hoa Lân cũng ha ha cười lớn:

- Ta trên người không có tiền! Ở trọ thì không được, chi bằng đêm nay chúng ta ở trong núi rừng một đêm. Được không?

Thu Uyển Ly mặt đỏ bừng lên, tim đập mạnh nhanh thêm vài phần, ngượng ngập nói:

- Hay lắm! ban đêm rừng rậm quả thật rất đẹp...

Hoa Lân trong lòng nghĩ thầm: " Hãy đợi đấy, rồi ngươi sẽ biết thế nào là cuộc sống gian nan". Vì vậy, hắn đỡ nàng đi thêm mười dặm đường thì thấy phía trước xuất hiện một ngã ba đường, Hoa Lân cố ý không đi vào quan đạo mà rẽ trái vào đường núi. Dọc đường cây cỏ xanh mướt, núi rừng vắng bóng người nhưng phong cảnh xinh đẹp tuyệt trần. Bên cạnh sơn lộ là một dòng suối nhỏ uốn lượn chảy xuôi, hai

người theo bờ nam mà đi. Chỉ một lúc sau đã thấy rừng rậm liên miên, chim rừng về tổ. Ngẩng đầu lên nhìn trời thì đã hoàng hôn. Nơi này cực kì yên tĩnh, Hoa Lân đốt một đống lửa bên dòng suối nhỏ, sau đó đi vào trong rừng, lát sau đã mang về một con thỏ hoang. Đang chuẩn bị giết thỏ để nướng, Thu Uyển Ly đột nhiên nói:

- Nó trông thật đáng thương, ngươi tha cho nó được không?

Hoa Lân vốn cũng không muốn sát sinh nên thừa cơ nói:

- Cũng được, để ta đi kiếm ít hoa quả vậy.

Thu Uyển Ly thấy sắc trời u ám không khỏi có chút sợ hãi, đang muốn kêu hắn đừng đi thì bóng người đã nhoáng lên, Hoa Lân đã biến mất sau cánh rừng. Thu Uyển Ly trong lòng không khỏi khẩn trương, cảnh giác nhìn cảnh vật xung quanh. Nhưng ngay sau đó, bóng người lại chợt lóe lên, đã thấy Hoa Lân đột nhiên cầm hai quả dại trên tay đang trở về. Thu Uyển Ly trong lòng có chút khác thường, thầm nghĩ hắn đi kiếm quả làm sao nhanh thế được? Không biết có phải là hắn đã chuẩn bị trước hay không?

Hoa Lân đến bên dòng suối rửa sạch hai quả dại, đưa cho nàng một quả nói:

- Ta đối với ngươi thật không có biện pháp, có được con thỏ thì không chịu ăn thịt, hết lần này đến lần khác cứ đòi ăn quả dại cơ.

Thu Uyển Ly cầm lấy quả sơn mai (mơ rừng, táo rừng) nhẹ nhàng cắn một miếng nói:

- Người ta thấy nó đáng yêu mà! Nếu bị ngươi ăn thịt, vạn nhất nó còn có nữ tử, có phải là cùng cực thương tâm không?

Hoa Lân nhếch mép cười:

- Chuyện này cũng không nhất định phải như vậy! ...Theo thuyết Lục đạo luân hồi, không chừng con thỏ này chết đi lập tức có thể đầu thai*. Nếu vận khí tốt, có thể đầu thai thành người, Hoa mỗ ngược lại đã làm được một việc thiện. Ngươi nói có đúng không?... hắc hắc!

Thu Uyển Ly chỉ biết giương mắt nhìn hắn. Hoa Lân lại tiếp tục:

- Cho nên có thể nói trong nhân sinh có những việc phi thường kì diệu... Nhớ khi xưa, hồi còn nhỏ ta bị một quái bệnh, mọi người đều cho rằng cuộc sống của ta không kéo dài được. Nhưng ta không vì thế mà buông thả, kết quả là bái nhập Thiên Sơn kiếm phái luyện thành một thân võ công bất tục như bây giờ... Điều này cho thấy, nhiều khi tai nạn cũng không phải là việc xấu. Khác biệt có chăng là ở chỗ, không chừng đây chính là khảo nghiệm mà ông trời dành cho chúng ta, trong đó nhất định sẽ có một sinh cơ ... Ngươi nói có phải không?

Thu Uyển Ly sững sờ một lát rồi cũng hiểu ra dụng ý của hắn. Nàng lại nhớ tới thảm biến hôm nay: ca ca bị giết, hộ vệ chết trận, ngay cả sủng vật của mình là Tiểu Hắc cũng vì cứu mình mà chết. Thiên hạ rộng lớn nhưng dường như không có chỗ cho mình dung thân. Nghĩ vậy đột nhiên từ hai mắt của nàng chảy ra hai dòng lệ, thật lâu không dứt. Nhưng lúc này Hoa Lân cũng không cố khuyên thêm nữa, nghĩ thầm rằng để nàng ta trút hết uất ức một lần sau này cũng tốt hơn.

Màn đêm buông xuống, sau đó hai người đều trở nên im lặng. Hoa Lan thỉnh thoảng nhìn về phía nàng, sợ nàng quá bi thương thành bệnh. Lúc này hắn mới phát hiện Thu Uyển Ly quả là quốc sắc thiên hương. Mặc dù nàng mặc nam trang nhưng cũng không che dấu được tấm thân mềm mại. Hơn nữa, nàng thân là thiên kim chi thể (thân thể ngàn vàng) có khí chất cao quý, bình thường lộ ra vẻ khả ái không thể che dấu, dễ dàng khiến cho nam nhân sinh lòng ái mộ mà tự cảm thấy thấp kém.

Thu Uyển Ly rốt cục được hắn an ủi, chậm rãi hóa giải từ bi thương trở lại bình thường. Trong lòng nghĩ: nếu hắn muốn cùng mình động phòng, không biết mình có muốn cự tuyệt hay không? ...không biết có nữ nhân nào nghĩ vậy không, cũng không thể cự tuyệt mãi. Nhưng nàng cũng không biết được vì nàng còn là một xử nữ.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Hoa Lân ngồi nhìn hình ảnh xinh đẹp của nàng, nghe tiếng suối róc rách chảy, trước mắt đột nhiên nổi lên một trận mơ hồ, phảng phất như đang về tới gia hương vậy. Hắn nhớ mang máng, Diệp Thanh cũng ngồi y như vậy, bên

cạnh cũng là khe nhỏ chảy quanh, hết thảy đều rất quen thuộc, rất giống nhau. Trong mơ hồ, hắn nổi lên trăm ngàn nhung nhớ, trong lòng nhẹ giọng hỏi: "Thanh Thanh... Nàng có khỏe không?"

Ngày tháng trôi qua... Hoa Lân rốt cục cũng đi được thời gian hai năm rồi. Trung Nguyên đã sớm có nhiều thay đổi. Trong hai năm này, thanh danh của Thiên Sơn kiếm phái ngày càng tăng, nguyên nhân là ở bốn điểm:

Thứ nhất, Hoa Lân dũng đoạt Huyền Thiên bảo kiếm, mà hắn xuất thân từ Thiên Sơn kiếm phái, cho nên người giang hồ đối với Thiên Sơn thêm phần kính sợ. Thứ nhì, Tuyệt trần tiên tử từ khi đi cùng Hoa Lân đến nay không rõ tung tích. Người trong giang hồ đối với việc sư điệt luyến ái của bọn họ có phần không chấp nhận được, nhưng trong lòng cũng không tránh khỏi hâm mộ không thôi. Thứ ba, Thiên Sơn chưởng môn Hạng Mạc Thiên đột nhiên phế bỏ võ công của nhi tử mình, đồng thời trục xuất phản đồ Trần Kiêu ra khỏi sư môn, đương nhiên được người trong giang hồ kính ngưỡng. Thứ tư là Thiên Sơn hậu khởi tân tú (người đẹp thuộc thế hệ sau) Trương Thiên Hoa, một

mình đến Thiên Nhai sơn trang, tra ra thảm án Trương gia diệt môn bảy năm trước là do Thiên Nhai bát kiếm gây ra. Bát kiếm đã bị Diệp Thanh phế đi ba người, lập tức bị người tầm thù, kết quả là gia phá nhân vong. Đây thật sự là thiên lí giăng giăng, nhân quả báo ứng tức thời!

Nhưng lúc này trên đỉnh Thần Nữ phong cô độc đang diễn ra một trường đoạn si tình. Một vị tuyệt sắc giai nhân, vì lời hứa hẹn, chờ đợi tại bờ huyền nhai hai năm liền. Nàng chính là Diệp Thanh. Nhìn dưới chân núi, sông nước cuốn quanh, ở trên này nàng vẫn thủy chung giữ vững niềm tin của mình. Kiên trì tin hắn nhất định trở về, tin hắn sẽ không thất tín bỏ mặc mình. Bởi vì từ trước tới giờ hắn chưa một lần thất tín với nàng, cũng tuyệt đối không để cho nàng vì hắn mà phải thương tâm rơi lệ. Trước khi đi hắn còn hẹn nàng ở nơi này chờ hắn quay về; cho nên trăm năm cũng vậy mà ngàn năm cũng tốt, nàng quyết không rời khỏi đây...

Thân ảnh thê mĩ của nàng đứng đó vô số ngày đêm, khắc sâu hình ảnh vào trong tâm của chúng nhân,

khiến họ không khỏi nổi lòng trắc ẩn, một chút cảm thương...

Thường nói rằng, thành tâm thì có thể đánh động cả thần linh, hằng tâm có thể đánh động cả đất trời. Nàng cô độc chờ đợi ở đó, cũng không phải là không có việc gì làm. Vì muốn bảo trì cho hắn vẻ đẹp nhất của mình, mặt khác bảo trì vẻ thanh xuân cho mình; cho nên khối Kí ức tinh phiến đã được nàng tham thấu hết. Phương pháp tu chân mặc dù bác đại tinh thâm, nhưng chung quy cũng không cứu được nhân tâm thương cảm, huống chi ngày tháng trôi đi thương cảm ngày càng tăng. Sau người nàng chính là vật mà người trần không ngừng tranh đoạt, chính là Huyền Thiên kiếm đang yên tĩnh treo giữa không trung. Là ai nói Huyền Thiên kiếm không thể giá ngự? là ai bảo Huyền Thiên kiếm chỉ là một khối ngoan thiết (sắt cứng, ngoan cố), trong mắt Diệp Thanh nó chỉ là không thích hợp với những người khác mà thôi! Chỉ cần gặp được chính chủ, Huyền Thiên kiếm có linh tính, linh lực bị giam giữ sẽ tự nhiên mãnh liệt hiện ra.

Hôm nay là một ngày đặc biệt, không biết là nàng làm cảm động đến ông trời hay là ông trời lại muốn đùa cợt nàng. Chỉ thấy từ phía chân trời xa bỗng có hai bóng đen xẹt qua, hướng về chỗ nàng bay tới. Diệp Thanh nhận ra một người trong đó, tay phải uyển chuyển hướng về Huyền Thiên kiếm lập tức "Tranh" lên một tiếng ngân vang, Huyền Thiên kiếm nhẹ nhàng đến dừng trong lòng bàn tay nàng.

Hai bóng đen đứng ở ngoài xa quan sát, hắc y nhân bên trái giật mình nói:

- Oa!... Tru ma kiếm làm thế nào mà ở trong tay nàng ta?

Hắc y nhân bên phải chính là Hiên Dĩ Thừa, nhẹ giọng cười nói:

- Hắc hắc... không chỉ Tru ma kiếm mà nàng ta còn luyện cả Thánh Thanh viện chánh tông tâm pháp, chẳng lẽ ngươi không thấy ư?

Hắc y nhân bên trái động dung nói:

- Không thể nào? Không phải nàng ta kiêm thông hai nhà chứ?... Không biết nàng ta có học được Cửu tự

kiếm quyết không? Thật là muốn lấy mạng người ta mà!

(*) :Theo thuyết này khi một linh hồn chết đi phải chờ thẩm tra xem kiếp trước làm những gì, công tội thế nào rồi mới quyết định là có được đầu thai không, kiếp sau sẽ làm gì, ở đâu...v.v nói chung là phải đợi rất lâu, có khi còn bỏ quên thành u hồn vất vơ vất vưởng không nơi trú ngụ. (ta cũng sắp thành cô hồn dã quỷ rùi, xxxxx)

CHƯƠNG 4:CỰU ĐỊA TRỌNG DU

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: MacVanDanh

Biên tập: mayphieulang

4vn.eu

Do khoảng cách quá xa nên Diệp Thanh không nghe được bọn họ nói gì. Nhưng nàng nhận ra hắc y nhân bên phải chính là người đã cứu mình và công tử khi ở Nguyên Lý trấn!...

Nhưng công tử cũng bảo hắn không phải là người tốt mà rất nguy hiểm, nên Diệp Thanh chậm rãi nắm

chặt Huyền Thiên kiếm trong tay. May mắn là bọn họ cũng không lập tức tiến đến mà dừng lại ở ngoài mười trượng, người bên phải chính là Hiên Dĩ Thừa cười hắc hắc nói:

- Cô bé! Hai năm rồi chúng ta mới gặp lại nhau nhỉ! ...Còn nhớ ta không? Ta là Hiên Dĩ Thừa!

Diệp Thanh không nói gì chỉ đứng yên lạnh lùng nhìn bọn họ. Hắc y nhân bên trái cả giận:

- Uy! Thủ tọa của chúng ta đang nói chuyện với ngươi đó...

Hiên Dĩ Thừa lập tức ngăn hắn lại, nở nụ cười nói:

- Nghe nói cô nương ở lại nơi này cũng được hai năm rồi?... Nếu như chúng ta biết được Hoa Lân ở nơi nào cô có đi tìm hắn không?

Diệp Thanh trong mắt thanh tú lộ ra thần tình kích động, lạc giọng hỏi:

- Công tử nhà ta đang ở đâu?... Huynh ấy đang ở đâu?

Hắc y nhân bên trái hắc hắc cười nói:

- Ta còn tưởng ngươi thật sự không thèm quan tâm. Hắc hắc...

Diệp Thanh đương nhiên nóng lòng, đã hai năm rồi nàng chờ đợi nơi đây, giờ lại nghe công tử còn sống, nàng kích động tới chút nữa mất đi lí trí. Thấy đối phương diễu cợt nàng liền cố đè nén cơn kích động trong lòng, khôi phục lại tỉnh táo, lãnh đạm nói: Rốt cục là các ngươi muốn gì?

Hiên Dĩ Thừa nhàn nhạt nói:

- Ta không đành lòng nhìn cô nương si tâm chờ đợi, cho nên muốn chỉ cho cô một con đường sáng. Chẳng biết cô nương có nghĩ là sẽ đi tìm tên tiểu tử Hoa Lân này không?

Diệp Thanh thiếu chút nữa lập tức gật đầu, nhưng nàng biết rõ trong lòng, trên đời này không ai vô duyên vô cớ mà giúp đỡ người khác, tất cả sự tình đều có lí do. Chẳng lẽ bọn họ thật sự có ý tốt? Diệp Thanh lập tức phủ định ý nghĩ này. Hắc y nhân này vốn không phải danh môn chánh phái, bọn họ làm như vậy nhất định có mục đích! Diệp Thanh nghĩ vậy, đột nhiên lạnh lùng nói:

- Đúng vậy! Ta rất muốn đi tìm công tử, nhưng ta cũng muốn biết các ngươi muốn gì?

Hiên Dĩ Thừa và tên đồng bạn bên trái cùng liếc mắt nhìn nhau, cùng cảm thấy nữ oa oa (cô bé) này hoàn toàn không đơn giản. Nếu chỉ muốn lợi dụng nàng tất sẽ ăn quả đắng. Vì vậy lộ ra nét mặt thành khẩn nói:

- Kì thật ngươi hiểu lầm chúng ta rồi!... Nói cho cùng chúng ta cũng là người một nhà cả. Bởi vì công tử nhà ngươi nắm giữ chí bảo Phần Tinh Luân của tông phái ta. Bây giờ hắn gặp nạn chúng ta đương nhiên không thể ngồi yên không lí đến. Cho nên chúng ta muốn mời ngươi đi tìm hắn...

- Đi tìm công tử?

Diệp Thanh hỏi lại, trong lòng giật mình đại ngộ! Nguyên lai bọn họ cũng không biết công tử ở nơi nào, chính là muốn mình giúp họ tìm Hoa Lân. Nói không chừng khi có thời cơ sẽ ra tay giết chết mình và công tử, đoạt lại Phần Tinh Luân. Hừ hừ, tưởng dễ lắm đấy!... Diệp Thanh lo nghĩ, hiểu rằng mọi việc đều không đơn giản, tiếc là mình bây giờ vô lực tương trợ, tốt nhất là tương kế tựu kế. Vì vậy vui vẻ nói: Được rồi! Ngươi nói xem ta phải đến đâu mới tìm được Lân ca?

Hiên Dĩ Thừa là loại người nào? Những chuyển biến của Diệp Thanh làm sao qua được mắt hắn, nhưng hắn vẫn bình tĩnh nói:

- Công tử của ngươi lần gần đây nhất xuất hiện ở Long Thần tinh - Thiên Hồ Thành, hi vọng khi ngươi tìm được hắn , trước tiên giải thích tình hình cho hắn một chút, khuyên hắn nên mau chóng gia nhập Phần Tinh tông chúng ta. Như vậy mới có thể bảo trụ cái mạng nhỏ của hắn!

Nói xong Hiên Dĩ Thừa bay tới, lòng bàn tay đột nhiên xuất hiện hai pháp bảo, nhàn nhạt nói:

- Thế giới bên ngoài so với tưởng tượng của ngươi còn phức tạp hơn nhiều, đây là món đồ "Không gian chi hoàn" và một tòa "Phồn Tinh nghi". Nếu ngươi muốn ra ngoài thì không thể không có hai vật này... ngươi cầm lấy!

Diệp Thanh thấy trong tay hắn nâng một tinh trí thủ trạc (vòng đeo tay tinh xảo) và một viên thủy tinh cầu kì dị, trong lòng không khỏi có chút do dự, nghĩ thầm rằng không biết hai kiện pháp bảo này có gì cổ quái không?

Hiên Dĩ Thừa giống như đoán được tâm tư của nàng, cười nói:

- Không phải ta nói mạnh miệng mà thực ra không có hai kiện pháp bảo này, ngươi tuyệt đối không thể tìm được công tử gia của ngươi. Hiểu chưa? ... Hãy đi đi!

Diệp Thanh nhẹ nâng ngọc thủ chậm rãi đi tới. Nhưng khi nàng vừa tiếp xúc với hai kiện pháp bảo này, thân thể mềm mại lập tức run lên. Trong đó, khỏa kì dị thủy tinh cầu dường như thập phần quen thuộc, trên bề mặt ẩn hiện một lớp điện tích màu tím, cùng với Thiên Sơn "Định tinh bàn" thập phần tương tự.

Diệp Thanh mơ hồ ngẩng đầu nhìn, căn bản là không hiểu hai kiện pháp bảo này có tác dụng gì. Chỉ thấy Hiên Dĩ Thừa đột nhiên đưa ra một miếng kí ức tinh phiến nói:

- Trong này có chỉ rõ công dụng cũng như cách sử dụng "Phồn tinh nghi" và "Không gian chi hoàn", đương nhiên là còn có bản đồ của Long Thần tinh vực. Nhưng trọng yếu nhất là có ghi rõ cách bố trí và khởi động Truyền tống trận, ngươi ngàn vạn lần không được đánh mất. Nếu không sẽ không tìm được

công tử gia nhà ngươi, mà đến cả ngươi cũng không thể quay trở về... Được rồi, những điều cần nói ta cũng đã nói cả rồi. Nếu ngươi quyết định lên đường thì nên xuất phát từ Ngũ Thai Sơn -Diệp Đấu phong, ở bên phải truyền tống trận của Thánh Thanh viện. Công tử gia nhà ngươi chính là bị bọn họ từ đây bắt đi.

Diệp Thanh đang sững sờ muốn hỏi Truyền Tống trận là cái gì thì Hiên Dĩ Thừa đã đưa mảnh Kí ức tinh phiến vào tay nàng, nói:

- Trong này đã ghi lại chi tiết từng bước, nếu ngươi chưa biết đó là địa phương nào thì có thể đọc ở trong này. Chúng ta phải đi rồi, chúc ngươi may mắn...

Nói xong cùng Lôi Bân ngự kiếm bay đi, chỉ trong nháy mắt đã xa ngoài mười trượng. Hai người vừa đi khuất, Lôi Bân thắc mắc hỏi:

- Thủ tọa! Làm sao người lại cấp cho nàng ta Không gian chi hoàn? Chuyện này...

Hiên Dĩ Thừa trong mắt hiện lên tia sáng kì dị trầm giọng nói:

- Nàng ta đối với chúng ta thập phần đề phòng, không phóng tay một phen thì làm sao có thể được việc?... kiện pháp bảo ấy làm sao có thể so sánh với Phần tinh luân. Nếu chúng ta có thể khởi động Liệt Thiên pháp trận, Phần Tinh Tông có thể ngạo thị thiên hạ, gối cao đầu mà ngủ không còn lo gì nữa.

Diệp Thanh không ngờ bọn họ đến nhanh đi lại càng nhanh hơn. Nàng đứng bên bờ nhai nhìn xuống con sông chảy xiết bên dưới, trong lòng phập phồng lo lắng kích động. Đối với con đường phía trước thập phần mờ mịt... Nàng cầm lấy không gian chi hoàn nhìn kĩ, phát hiện không gian bên trong thủ trạc này thật là lớn. Bên trong có đến sáu hàng giá sách, trên đó xếp đầy kín các loại sách. Trong đó có một giá đặc biệt, trên đó không có sách mà là các viên đá đủ mọi màu sắc. Chính là "Kì dị tinh thạch". Sơ bộ nhìn qua cũng phải trên hai ngàn viên chứ không ít.

Diệp Thanh tịnh không biết những viên đá này chính là vật cực kì trân quý của Tu chân giới, là năng lượng tinh thạch. Nàng chỉ lấy làm kì quái là những viên đá này với viên lục sắc bảo thạch nàng đang đeo trong người thập phần tương tự. Nghĩ thầm rằng không

biết chúng có công dụng gì? Vì vậy nàng liền xem lại mảnh Kí ức tinh phiến, cuối cùng cũng minh bạch công dụng của năng lượng tinh thạch. Đối với Phồn Tinh nghi, truyền tống trận cũng đã có được hiểu biết. Nàng đột nhiên chấn động trong lòng, vừa rồi hai người bọn họ vô duyên vô cớ đem tặng cho mình hai bảo vật này khẳng định là có vấn đề!

Vì vậy hoài nghi Phồn tinh nghi này đã bị Hiên Dĩ Thừa động thủ cước lên đó. Khỏa thủy tinh cầu trong suốt này ẩn hiện một cỗ năng lượng kì lạ, nói không chừng chính là pháp bảo để truy tung mình. Diệp Thanh cười cười nhớ tới Thiên Sơn kiếm phái còn có một Định tinh bàn, thể tích rất nhỏ nhưng trên đó có định vị trí của rất rất nhiều ngôi sao, so với Phồn Tinh nghi trong tay còn nhiều hơn gấp mấy trăm lần. Chỉ cần mình lên Thiên Sơn dựa vào đó làm ra một cái khác là được. Nghĩ đến đây Diệp Thanh rốt cục cũng nở nụ cười vui vẻ...

Lúc này sau lưng đột nhiên vọng đến tiếng chân bước nhanh, không cần quay người lại cũng biết người đến là tiểu Tình Tình của Thần Nữ tông.

Tiểu cô nương này rất thích lên đây bồi tiếp nàng nói chuyện phiếm, mặc dù nàng rất ít khi mở miệng nhưng tiểu cô nương mỗi ngày đều kiên trì đến chỗ nàng, thật sự khiến cho Diệp Thanh cảm động.

Như thường lệ, cô ta đến bên Diệp Thanh, nhìn xuống dưới nhai cuồn cuộn sông nước, nói:

- Thanh Thanh tỷ! Ngươi xem Tình Tình hôm nay có đẹp không?

Tâm tình của Diệp Thanh hôm nay rất tốt, vì vậy liền quay đầu lại xem, đột nhiên nở ra một nụ cười nói:

- Ngươi làm gì mà cả trang điểm cũng giống hệt ta thế?

Quả nhiên, một lớn một nhỏ, hai Diệp Thanh cực kì giống nhau, từ quần áo đến tóc tai, dáng vóc đều giống nhau như đúc.

Tiểu Tình Tình đột nhiên sững sờ mừng rỡ nói:

- Oa! Ta thấy lại nụ cười của Thanh Thanh tỷ rồi! mẹ ơi, mẹ ơi!... Ta thấy Thanh Thanh cười rồi...

Nói xong quay người định chạy đi. Thân thể mềm mại của Diệp Thanh khẽ nhoáng lên, trong chớp mắt cản nha đầu lại nói:

- Tình Tình!... Thanh Thanh tỷ phải đi rồi, ngươi thay ta nói với chưởng môn sư tỷ một tiếng cảm ơn, cảm ơn các nàng vẫn thường chiếu cố tới ta.

Tiểu Tình Tình sững sờ đột nhiên ôm lấy eo Diệp Thanh nói:

- Không được! Ta không để Thanh Thanh đi, không được đi...

Nói xong ngẩng đầu lên, trong mắt đã tràn đầy nước, Diệp Thanh thập phần cảm động, ôn nhu khuyên bảo:

- Thanh Thanh tỷ chưa từng cầu ngươi chuyện gì, chỉ cầu ngươi lần này giúp ta trở về hồi báo với chưởng môn sư tỷ một tiếng, có được không? ... Nhanh đi đi!

Tiểu Tình vốn là cô gái cực kì thông minh, biết rằng không ngăn cản được bèn nức nở nói:

- Vậy ...vậy khi nào thì tỷ tỷ quay lại?

Diệp Thanh nhìn chân trời xa xa ung dung nói:

- Có lẽ là rất lâu, rất lâu ...

****

Đã là mùa thu nhưng trên Thiên Sơn vẫn có tuyết trắng mênh mang. Xa xa là hai ngọn núi cao chọc thẳng lên trời xanh, dưới chân là vực sâu không đáy Đoạn long giản như muốn cách chia nhân gian ra làm hai nửa.

Nàng đến cũng vừa khéo, đúng vào dịp Thu đồ đại điển bảy năm một lần của Thiên Sơn. Tại bờ nam của Đoạn long giản rất đông người đứng, chính là nơi tụ tập của mấy trăm người dân. Đa số đều là trẻ em, đều mong muốn được vào Thiên Sơn học nghệ, tràng diện cực kì hỗn lọan. Tình huống này ở Thiên Sơn trong trăm năm đổ lại đây cực kì hiếm thấy. Thiên Sơn đệ tử cũng bị cục trường hỗn loạn làm cho đau hết cả đầu, nhưng trên mặt bọn họ lộ rõ vẻ hưng phấn, quyết không bỏ sót. Dù sao đây cũng là dấu hiệu cho thấy Thiên Sơn đang thịnh vượng đi lên, thân là Thiên Sơn đệ tử mọi người đương nhiên phải kiêu hãnh! Phía dưới đang hỗn loạn thì trên bầu trời đột nhiên xẹt qua một bóng trắng, mấy trăm người phía dưới đều ngẩng đầu lên nhìn. Chỉ thấy một tuyết

trắng tiên tử đạp kiếm mà đến, giống như tiên tử hạ phàm, trông đẹp vô cùng! Phía bên kia bờ nhai Thiên Sơn đệ tử đồng lọat kinh hô:

- A? Diệp Thanh sư muội...

Toàn trường lập tức im phăng phắc...

CHƯƠNG 5: TỤC NIỆM NAN NẠI

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: MacVanDanh

Biên tập: mayphieulang

4vn.eu

Diệp Thanh nhẹ nhàng bay xuống bờ nam của Đoạn long giản, tay phải khẽ huy ra Huyền Thiên kiếm hoa xuất thành một đường cong tuyệt đẹp, "Sưu" một tiếng đã bị nàng thu vào trong Không gian chi hoàn. Nàng hướng đến bờ đối diện lớn giọng nói:

- Hoa phủ Diệp Thanh, xin cầu kiến Hạng chưởng môn...

Phía bờ nhai bên kia Thiên Sơn đệ tử sớm bị nàng làm cho cả kinh trợn mắt há hốc mồm. Cùng là tam

đại đệ tử, tại sao Diệp Thanh lại học được ngự kiếm thuật nhanh như vậy?

Diệp Thanh thấy không có ai trả lời, chậm rãi mở miệng định hỏi lại lần nữa thì thấy ở phía đối nhai có một thân ảnh rất quen thuộc, chính là Nghiêm Liệt Phong bảo:

- Diệp Thanh sư muội, xin chờ một chút ta đã cho người đi báo cho chưởng môn... Không biết gần đây Diệp Thanh sư muội có khỏe không?

- Rất tốt...

Diệp Thanh chỉ nhàn nhạt trả lời. Đến cả loại Thiên Sơn cao thủ như cỡ Nghiêm Liệt Phong này mà cũng không khỏi âm thầm rung động. Chỉ thấy Diệp Thanh đứng bên bờ nhai, tóc dài bay trong gió, giải lưng phất phới, thật không khác một vị tiên tử tuyệt mĩ, ưu nhã.

Sau thời gian hơn hai năm, Diệp Thanh bây giờ cũng đã tỏ ra khí thế của một cao thủ, xem tạo nghệ (thành tích nghề nghiệp, học tập) có thể ngang với Thượng Quan Linh năm nào.

Phía sau Diệp Thanh mọi người đến bái sư đều yên lặng, họ chỉ ở xa ngoài hai mươi trượng mà không dám tiến lên nhìn kĩ, bởi trong lòng họ Diệp Thanh đã trở thành tiên nữ.

Phút chốc phía đối nhai có một gã Thiên Sơn đệ tử đi đến nói:

- Chưởng môn thỉnh Diệp cô nương, mời đến Thiên Kiếm Các gặp mặt!

- Cảm ơn!

Chân ngọc khẽ điểm thân liễu giống như làn gió, nhẹ nhàng lướt đi. Năm mươi trượng huyền nhai chỉ trong nháy mắt là đến.

Phía đối nhai Thiên Sơn đệ tử lập tức tránh ra tạo thành một thông đạo, Diệp Thanh thản nhiên đi qua, đồng môn hai bên trong mắt đều hiện lên vẻ phức tạp, yên lặng đứng nhìn.

Mặt trời đã lặn xuống núi...

Tiến vào sơn cốc Diệp Thanh gặp ngay khối thạch bi to lớn, ngẩng đầu lên nhìn vào bốn chữ to "Thiên Sơn Kiếm Tông" được khắc trên đó, nhẹ giọng thở dài:

- Mộng lí trọng du thiên bách thứ, phục kiến thần bị tâm diệc chiến!

(Dịch thơ:

Trăn ngàn nhung nhớ mộng về đây

Cảnh xưa, người cũ sầu nơi này)

Phía sau lập tức có người run giọng nói:

- Sư muội, ngươi... ngươi quay về rồi ư!

Nhưng Diệp Thanh đã đi ra ngoài xa...

Khẽ nâng quần lụa, Diệp Thanh còn chưa kịp bước lên nhai đạo đi lên Thiên Kiếm Các, một nữ tử ở phía sau quát lớn:

- Ngươi... ngươi đứng lại đó cho ta!

Diệp Thanh quay đầu nhìn đã thấy Dương Phong Linh đuổi theo gay gắt hỏi:

- Ngươi... các ngươi đã mang sư phụ ta đi đâu?

Diệp Thanh lạnh lùng nói:

- Ngươi giống như đang truy vấn người khác vậy. Chuyện này ngươi phải hỏi sư phụ ngươi mới đúng. Nói thật nha, ta thật sự rất hâm mộ nàng ấy...

Nói xong xoay người bước lên nhai đạo, sau lưng Dương Phong Linh tức tối dậm chân nói:

- Uy...

Diệp Thanh mặc kệ nàng ta, trực tiếp đi lên tầng hai Thiên Kiếm các. Vừa tiến vào cửa đã thấy Hạng Mạc Thiên và Kiều Truy Phong đang chờ sẵn tại nghị sự điện. Diệp Thanh sửng sốt, vội hỏi:

- Hai vị sư... tiền bối đã tới? Thanh Thanh cảm thấy thật sự bất an!

Kiều Truy Phong ha hả cười nói:

- Bất an phải là bọn ta mới đúng, biết Diệp sư thúc đến mà không sớm tiến ra nghênh đón, chuyện này ... thật sự là...

Diệp Thanh mặt đỏ hồng lên, biết nhất định Thượng Quan Truy Vân đã từng quay trở về đây, nếu không Kiều sư bá cũng sẽ không diễu cợt mình như thế.

Chỉ thấy Hạng Mạc Thiên quay sang nói với Kiều Truy Phong:

- Sư đệ, ngươi bớt nói nhăng đi có được không?

Kiều Truy Phong nở nụ cười, không chút phật lòng nói:

- Ta nghe nói tên tiểu tử Hoa Lân vừa đi thì sau đó Tiểu sư muội cũng mất tích. Chuyện này sao lại thế nhỉ? Làm hại cả Thiên Sơn chúng ta đều...

- Sư đệ!

Hạng Mạc Thiên rốt cuộc cũng phải gầm lên.

Ách! Kiều Truy Phong lúc này mới chịu dừng lại nhỏ giọng nói:

- Được rồi được rồi! Ngươi nói đi...

Hạng Mạc Thiên trầm giọng hỏi:

- Diệp cô nương lần này đến Thiên Sơn không biết có chuyện gì?

Diệp Thanh xấu hổ đến đỏ bừng cả mặt, công tử cùng sư thúc luyến ái nhau, đó là chuyện mà ai cũng biết. Nhưng cũng không nghĩ tới Kiều Truy Phong lại

ngang nhiên lớn tiếng nhắc lại chuyện này, làm hại Diệp Thanh rơi vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Nghe chưởng môn hỏi, vội đáp:

- Công tử gia gặp phải tao ngộ bất trắc. Diệp Thanh lần này đến đây là muốn nhờ công dụng của Định tinh bàn. Mong chưởng môn thành toàn...

Hạng Mạc Thiên khó hiểu hỏi:

- Dùng Định tinh bàn có thể tìm được Hoa Lân ư?

- Đúng vậy..

Kiều Truy Phong ngắt lời nói:

- Ta nghe Thượng Quan sư thúc nói Hoa Lân bị Huyết Ma bắt đi, không biết chuyện này có thật không?

Diệp Thanh nghĩ một lúc rồi nói:

- Quả thật nhị ca có đến tìm Thanh Thanh vài lần, chuyện Huyết Ma cũng là Thanh Thanh nói cho huynh ấy. Nhưng bây giờ xem ra sự tình không đơn giản như vậy, cho nên mới muốn mượn công dụng của Định tinh bàn!

Kiều Truy Phong và Hạng Mạc Thiên nhìn nhau, thật không rõ Định Tinh bàn này có tác dụng gì?

Diệp Thanh nghĩ một chút rồi đột nhiên chuyển ngọc thủ, lấy ra khỏa Phồn Tinh nghi mà Hiên Dĩ Thừa đưa cho, nói:

- Thanh Thanh muốn trao đổi vật này với Định tinh bàn, bởi vì nó tinh giản hơn cho nên...

Kiều Truy Phong nhận quả Phồn Tinh nghi từ trong tay nàng nhìn nhìn, cười nói:

Quả nhiên rất giống nhau, bất quá còn thiếu rất nhiều ngôi sao khác. Ngươi là vì cái này mà tới? hắc hắc...

Diệp Thanh chưa kịp trả lời thì Hạng Mạc Thiên đã ngăn Kiều Truy Phong không cho nói nữa, nhìn nàng bảo:

- Diệp cô nương đã muốn dùng thì cứ lấy, cần gì phải trao đổi?

Quay đầu nhìn Kiều Truy Phong nói:

- Nhị sư đệ, Định tinh bàn có phải là do Nam Cung Vân bảo quản không? Ngươi đi một chuyến nhé!

Kiều Truy Phong sững sờ, bất đắc dĩ nói:

- Được rồi, được rồi!

Rồi nhanh chóng bước ra ngoài.

Hạng Mạc Thiên quay đầu lại đối diện với Diệp Thanh, chánh sắc nói:

- Diệp cô nương! Nghe nói hai năm trước tại Đại Ba sơn, trên bầu trời quần tiên tụ hội, mưa gió vần vũ, sấm chớp giăng giăng; ngươi có biết là chuyện gì không?

Diệp Thanh ảm đạm lắc đầu nói:

- Thanh Thanh thật vô dụng, khi ta đuổi đến thì nơi đấy đã sớm không còn một bóng người, dưới chân núi như phủ một lớp băng... Cho nên ta nghĩ công tử cùng tiểu sư thúc có lẽ đã bị bọn người xấu bắt đi!

Hạng Mạc Thiên sắc mặt đột nhiên trở nên bình tĩnh nói:

- Nguyên lai là bọn họ gặp nguy hiểm, ai...

Diệp Thanh giật mình đại ngộ, chuyện của công tử với tiểu sư thúc đối với Hạng chưởng môn rất là kích

động. Điều này cũng khó trách, chính mình lúc đầu cũng có cảm giác khó chấp nhận.

Hai người nói chuyện một lúc đã thấy Kiều Truy Phong cầm Định Tinh bàn trở về, hỏi:

- Diệp cô nương, Định tinh bàn này rốt cuộc có tác dụng gì? Nó thật sự có thể tìm thấy tên tiểu tử Hoa Lân ư?

Diệp Thanh gật đầu rồi lại lắc đầu nói:

- Chuyện này... Phải chờ tình huống cụ thể xem sao đã. Ta cũng không biết nhiều cho nên định đi Ngũ Thai sơn một chuyến.

- Ngũ Thai sơn?

- Vâng..

Diệp Thanh tiếp lấy Định Tinh bàn từ trong tay Kiều Truy Phong, muốn trao Phồn Tinh nghi cho ông ta. Nhưng Kiều Truy Phong và Hạng Mạc Thiên nhất quyết không nhận. Ép mãi cũng không được, Diệp Thanh bất đắc dĩ nói:

- Cảm ơn chưởng môn đã thành toàn! Thanh Thanh không biết lấy gì báo đáp, ở đây có một cuốn tu chân đồ phổ; thỉnh chưởng môn thu dụng.

Nói xong bàn tay đột chuyển đưa ra một cuốn sách cổ. Trên bìa sách đều là chữ triện, hiển nhiên là cuốn sách này đã có từ rất lâu rồi.

Hạng Mạc Thiên và Kiều Truy Phong đều sững sờ, thủ pháp của Diệp Thanh quả là khiến người ta phải sợ hãi. Hai người không biết làm thế nào cho phải, càng nghĩ càng khó hiểu, nhất là ở chỗ nàng là sư điệt bây giờ lại truyền đồ phổ cho mình, thế đạo thật là nhanh thay đổi.

Diệp Thanh thấy họ trong lòng mâu thuẫn vì vậy để sách trên bàn nói:

- Thanh Thanh có chuyện cấp yếu, trước tiên xin cáo lỗi. Mong hai vị tiền bối kiến quá cho...

Nói xong xoay người bước đi.

Hạng Mạc Thiên lập tức kêu to:

- Diệp cô nương, vậy còn đồ phổ này...

Chỉ thấy kiều ảnh Diệp Thanh nhoáng lên, sớm đã không còn bóng dáng. Kiều Truy Phong đột nhiên ngăn Hạng Mạc Thiên lại nói:

- Sư huynh. Chẳng lẽ ngươi không phát hiện ra? Hôm nay tu vi của Diệp Thanh chỉ sợ chúng ta không thể sánh bằng rồi. Ai...

Lại nói Diệp Thanh rời khỏi Thiên Kiếm Các, vốn không nghĩ sẽ làm kinh động đến người khác, thì Hà Úc Hương lại đột nhiên đi tới. Nhất thời hai người đứng sững ở đương trường...

Nhìn nhau một lúc lâu, Diệp Thanh nói lớn:

- Thanh Thanh phải đi rồi, sư... sư phụ bảo trọng!

Nói xong triển khai thân pháp nhanh chóng rời khỏi Thiên Sơn.

Trên đường xuống núi, Diệp Thanh nghĩ lại cuối cùng cũng quyết định để Phồn Tinh nghi lại trên Tuyết Sơn đỉnh, tránh bị bọn họ theo dõi.

Chuẩn bị chu đáo mọi thứ, lúc này mới thẳng hướng Ngũ Thai sơn tiến tới...

Trực giác của Diệp Thanh phi thường chuẩn xác, một ngày sau trên đỉnh Tuyết Sơn đột nhiên xuất hiện hai bóng đen bay tới, Hiên Dĩ Thừa nhìn Phồn tinh nghi dưới đất, nghi hoặc nói:

- Nàng ta muốn làm gì? Chẳng lẽ không muốn tìm tên Hoa Lân đó?

Lôi Bân cúi đầu suy nghĩ, nói:

- Thế sự khó lường, xem ra chúng ta quá sơ sót. Nói không chừng trong tay nàng ta có một cái Phồn tinh nghi khác cũng nên...

Hiên Dĩ Thừa trong mắt hiện lên một tia dị mang, Hắn cười ha hả nói:

- Không sai! Ta không nên dụng thủ cước vào Phồn Tinh nghi này, nữ oa oa này thật không đơn giản. Bất quá như vậy cũng tốt , tâm tư nhạy cảm như vậy nhất định có thể tìm được tên tiểu tử Hoa Lân kia. Đi! Chúng ta mau lên đường nào...

Diệp Thanh đang trên bước đường truy tìm tung tích công tử gia, thì ở nơi này Hoa Lân cũng đau đầu phiền não không thôi.

Có thể nói rằng một nam nhân nếu nhìn thấy tuyệt sắc mĩ nữ như Thu Uyển Ly mà không động tâm thì có thể nói rằng hắn không phải nam nhân.

Đặc biệt người tu chân hỏa hệ; bởi vì nhiệt độ trong cơ thể luôn cao hơn bình thường, tự nhiên phải âm dương điều hòa. Cho nên Phần Âm tông không ngăn cấm nữ sắc, thậm chí còn đề xướng tự sắc dục.

Mà cũng thật kì lạ, người tu chân cũng không giống nhau. Người tu Kim hệ theo đuổi chiêu thức lăng lệ, Mộc hệ tu chân muốn giảng cứu vạn pháp tự nhiên, Thủy hệ tu chân tâm như chí thủy, Thổ hệ tu chân càng thêm ổn trọng. Sở dĩ đệ tử của Thánh Thanh viện đều là cao thủ bởi vì bọn họ luyện công vô cùng chuyên nhất...

Mà Hoa Lân lại là một trường hợp đặc biệt, thủy hỏa song tu, mâu thuẫn trầm trọng.

Lúc này đêm đã về khuya, Hoa Lân nhìn Thu Uyển Ly ôn nhu nằm ngủ trên một phiến cỏ, bộ ngực sữa phập phồng khiêu khích. Điều này càng làm cho hắn thêm khó kiềm hãm tục niệm trong đầu. Cũng may hắn còn hiểu mình không thể động tình, nếu không hại người hại mình. Huống chi còn có Diệp Thanh

cùng Thượng Quan Linh đang ngày đêm chờ đợi. Nếu xảy ra chuyện gì sẽ vĩnh viễn không thể tha thứ được. Vì vậy thì thào nói:

- Không được! Ngày mai phải lập tức thu nàng ta làm đồ đệ, truyền cho công pháp tu chân. Không những có thể giúp nàng ta tự bảo vệ mà còn có thể dựng lên một phòng tuyến luân lí.

Hoa Lân đắc ý nở nụ cười tụ cho chiêu này của mình rất cao minh, nhưng hình như hắn đã quên mất Thượng Quan Linh chính là sư thúc của hắn...

Sáng sớm hôm sau, Hoa Lân từ trong đả tọa tỉnh lại đã thấy Thu Uyển Ly đã dậy từ trước rồi và đang ở bên bờ suối gội đầu. Ánh mặt trời tà tà chiếu trên thân thể mềm mại nhu nhuyễn của nàng khiến cho bóng lưng cũng trở nên tuyệt mĩ, chẳng khác nào một yêu nữ. Da thịt nõn nà ẩn hiện dưới làn lụa mỏng khiến Hoa Lân chút nữa mất đi lí trí.

Hoa Lân đang mải ngắm thì Thu Uyển Ly đã gội đầu xong, quay đầu nhìn lại đột nhiên cười nói:

- Ngươi nhìn đã đủ chưa?

Thanh âm của nàng cực kì ôn nhu, dụ hoặc mê người...

Chương 6: KIẾM TRỦNG MÊ LÂM

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: TuLaDaiDe

Biên tập: mayphieulang

Nguồn: 4vn.eu

4vn.eu

Thiếu chút nữa Hoa Lân đã quên mất ý định thu nàng làm đồ đệ, ôn nhu nói: "Ngươi...Vết thương của ngươi còn đau không?"

Thu Uyển Ly duyên dáng lướt đến ngồi xuống bên cạnh hắn, từ trong cơ thể toả ra làn hương thơm ngát, nàng đáp: "Còn đau đôi chút...Nơi này cảnh vật đẹp quá, ta nghĩ nên dựng một căn nhà gỗ, vĩnh viễn sinh sống ở đây. Ngươi có bằng lòng không?"

Hoa Lân cả kinh, vội vàng nói: "...Đúng rồi, nơi này quả rất đẹp, ta cũng quyết định sẽ dạy ngươi tiên pháp, chỉ cần ngươi chịu khó tu luyện ở đây năm

năm, người trần tuyệt đối không ai dám bắt nạt ngươi...Thế nào? Có bái ta làm sư phụ không?"

Ánh mắt Thu Uyển Ly dần dần trở nên ảm đạm, giọng u oán nói: "Ngươi thực sự định như vậy sao?"

Hoa Lân gật đầu lia lịa: "Đúng thế! Chẳng lẽ ngươi không ưng thuận? Ta chính là tiên nhân đó!"

Thu Uyển Ly tuyệt nhiên không trả lời, buồn bã đi đến bờ suối, nhìn về phương xa nói: "Uyển nhi sao lại không muốn chứ? Uyển nhi đâu còn thân nhân hay nhà cửa gì, thậm chí ngay cả bằng hữu cũng không có ai. Hiện...hiện giờ có được sư phụ, Uyển nhi thực sự rất cao hứng, rất cao hứng..."

Tâm trí Hoa Lân rung động dữ dội, thầm nghĩ nếu cứ như thế này thì không ổn nên bật cười nói: "Được! Đã vậy hôm nay sẽ cho người chiêm ngưỡng tiên thuật là như thế nào...", nói xong rút ra Hà Chiếu Kiếm, ôm lấy eo Thu Uyển Ly.

"A..."

Thu Uyển Ly hét lên một tiếng, tưởng chừng hai người sẽ ngã nhào xuống suối, chợt thấy hàn quang

lấp lánh, Hoa Lân đã bước lên phi kiếm, kéo theo Thu Uyển Ly nhanh chóng bay vút lên trời xanh.

Thu Uyển Ly càng thêm sợ hãi, mặt mày trắng bệch, vội rúc vào trong ngực Hoa Lân, cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy cây cối trên mặt đất ngày càng thu nhỏ, dòng suối trong vắt đổ dài về hướng xa. Với độ cao như thế này làm đầu óc nàng choáng váng thiếu chút nữa đã ngất đi. Thu Uyển Ly kinh hô: "Chúng ta, chúng ta đi đâu đây?"

Hoa Lân không hề trả lời, chăm chăm rẽ qua tầng tầng lớp lớp mây mù, xông lên phía trước. Đột nhiên trước mắt sáng ngời, biển mây dưới chân cuồn cuộn như thác đổ, xuyên qua khe hở của sương mù có thể thấp thoáng quan sát được núi sông tráng lệ dưới mặt đất.

Hoa Lân chỉ về toà thành khổng lồ phía xa xa nói: "Đấy có thể là Trung Nam Thành! Thế nào? Có muốn học Ngự Kiếm Thuật không?" rồi cúi đầu nhìn Thu Uyển Ly đang nằm trong ngực mình.

Chỉ thấy nàng ta nào có quan sát gì dưới mặt đất đâu, cặp mắt tình tứ kia đang nhìn hắn chằm chằm lấp lánh vẻ nhu tình. Hoa Lân giờ mới nhận ra vì bản

thân ôm nàng chặt quá làm bộ ngực căng mềm của nàng dính sát vào người mình, một làn hương thơm phức bay tới, Hoa Lân hoảng hốt, toàn thân run lên, thiếu chút nữa đã buông Thu Uyển Ly khỏi tay, nhất thời trống ngực đập thình thịnh liên hồi.

Nhưng Hoa Lân cố ra vẻ điềm tĩnh nói: "Ách...Trung Nam Thành này phồn hoa như vậy, nhất định sẽ tìm được người tu chân, chúng ta xuống xem sao", nói xong nhanh chóng hạ xuống mặt đất.

Hoa Lân khó khăn lắm mới tĩnh tâm trở lại, đáp xuống mảnh rừng bên ngoài Trung Nam Thành, buông thân thể Thu Uyển Ly ra mà nói: "Trước tiên chúng ta vào thành nhé! Ta còn có rất nhiều việc phải làm" đoạn liền cất bước đi ngay, thế nhưng Thu Uyển Ly vẫn một mực đứng yên tại chỗ. Hoa Lân xoay người lại hỏi: "Sao thế?"

Thu Uyển Ly bĩu môi nói: "Uyển nhi...Uyển nhi đau chân!"

Hoa Lân thở dài, quạy lại kéo nàng đi nói: "Từ hôm nay trở đi, ta phải dốc sức truyền thụ cho ngươi phương pháp tu chân, huấn luyện ngươi thành khai

sơn đại đệ tử của Kiếm Tiên Phái. Ngươi phải cố gắng luyện tập, nghe chưa?"

Thu Uyển Ly mở to mắt hỏi: "Khai sơn đại đệ tử là cái gì?"

Hoa Lân bực mình nói: "Khai sơn đại đệ tử là...Ân! Bây giờ Tiên Kiếm Phái đúng là chỉ có hai người, một là ta - sư phụ ngươi, người thứ hai là ngươi!"

"Phác xích..." Thu Uyển Ly cười duyên nói: "Từ này về sau nếu có thêm đệ tử nào gia nhập sẽ gọi ta là sư nương đúng không?"

Hoa lân lại càng bực bội nói: "Sư nương cái gì? Ngươi chỉ nói năng linh tinh, sư nương đã có người khác nhận rồi, ngươi chỉ giữ danh phận sư tỷ thôi!", nói xong nắm lấy tay nàng ta bước đi. Nhưng Thu Uyển Ly bĩu môi, cương quyết không dời nửa bước. Hoa Lân đành phải quàng lấy eo nàng thoát ra khỏi khu rừng.

Ra đến ngoài đường cái, Trung Nam Thành đã ở ngay trước mắt. Ven đường có một quán trà nhỏ, bên trong khách khứa đông nghịt, vài nhân sĩ giang hồ đầu đội mũ nan, đang thao thao bất tuyệt trò chuyện. Chỉ

nghe thấy một người nói: "Quốc gia suy vong tất có yêu nghiệt! Những lời này quả rất có đạo lí, theo ta năm mươi dặm ngoài "Kiếm Trủng" nhất định có lệ quỷ tác quái, đoạt được bảo vật dưới lòng đất đâu có đơn giản. Các ngươi xem, đêm qua đã có bảy người bỏ mạng, ta khuyên các người đừng tìm đến cái chết nữa..."

Một đại hán hùng hổ nói: "Tiễn huynh đệ nói vậy là sai rồi! Cũng vì nhiều người bị hại như vậy, ta càng không thể làm ngơ! Lí nhị ca! Người nói đi!"

"Ân! Nếu cẩn thận một chút, chắc cũng không nguy hiểm lắm!"...

"....."

Hoa Lân kéo Thu Uyển Ly đi xa dần, hồi lâu lắc lắc đầu nói: "Thật sự chán quá! Chỉ là vật báu theo giang hồ đồn đãi, ài...Thế nhân này...Sao đi đâu cũng gặp những dạng người này nhỉ?"

Thu Uyển Ly vẫn im lặng, cúi đầu suy nghĩ hồi lâu, đột nhiên buồn rầu nói: "Hoa ca ca, ngươi thật sự là tiên nhân ư?"

Hoa Lân lôi nàng chạy về phía cửa thành, vừa thận trọng hỏi: "Ngươi hỏi điều này để làm gì?", vừa đưa ánh mắt quan sát đám người xung quanh.

Thu Uyển Ly cũng đã sớm dừng bước, lại bị Hoa Lân nhấc bổng cả cơ thể mang đi, nàng vẫn giọng buồn bã đáp: "Uyển nhi nghe Quốc sư nói...Hàn Trấn Ly luyện một loại yêu pháp, dường như gọi là "Ám hồn tà thuật", ngươi có thể ra tay trừ khử hắn không?"

Hoa Lân đang "điều tra" xem xung quanh có người tu chân không, nghe Thu Uyển Ly nói vậy, bèn hỏi: "Điều này...rốt cục Hàn Trấn Ly là ai?"

Thu Uyển Ly thấy hắn không chú tâm, bĩu môi lớn tiếng nói: "Uy! Ngươi có nghe người ta nói chuyện không đấy?"

"Ấy? Có mà! Ngươi còn chưa trả lời Hàn Trấn Ly là ai!"

Thu Uyển Ly nói: "Uyển nhi...Uyển nhi nghe ca ca nói, hắn là sư huynh của Quốc sư, cấu kết với tên bại hoại của hoàng gia: "Hoà Thân Vương". Cuộc binh biến trước đây là do kẻ này lên kế hoạch. Ta...ta còn nghe ca ca nói, "Trắc Bặc đại pháp" của hắn thật sự lợi hại

lắm, qua mười năm tu luyện đã có thể gọi quỷ hồn về tương trợ, cho nên người ta mới cho rằng hắn ta luyện tà thuật..."

Hoa Lân bất đắc dĩ nói: "Được rồi! Ngày mai chúng ta tới đô thành, để xem võ công của Hàn Trấn Ly rốt cục có đúng là tà thuật không. Nếu thực sự hắn tu luyện tà pháp, hiển nhiên ta sẽ thu thập hắn..."

"Mmm" Thu Uyển Ly gật đầu.

Hoa Lân quay ra quan sát bốn phía, chỉ thấy nơi nơi tràn ngập tiếng nói cười vui vẻ, dường như không bị ảnh hưởng chút nào bởi tình cảnh chiến tranh loạn lạc, trong lòng không khỏi khó hiểu. Lúc này hắn mới nhận ra, rất nhiều nhà dân đang treo đèn kết hoa, không khí thập phần tưng bừng, liền hỏi: "Uyển nhi, hôm này có lễ hội gì ư?"

Thu Uyển Ly ngơ ngác nói: "Hình như không có? Sao ta không biết nhỉ?"

Hoa Lân thấy ở đằng xa xa có rất đông dân chúng đang tụ tập trước một bài lâu cao lớn bàn tán xôn xao. Vì vậy hắn dẫn theo Thu Uyển Ly lại gần, chỉ thấy tấm bảng phía trước có dán một bức chiếu thư,

trong đó viết: "Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết, Hồng Duy Thái tổ Hoàng đế vâng mệnh trời, khởi lập cơ nghiệp, công danh hiển hách lưu lại cho tử tôn, từ khi Hoàng Khảo ta kế thừa cho tới nay, không ngừng mở rộng phát huy, ân sâu nghĩa trọng cũng không kém, dùng can qua thảo nghịch, lấy nhân nghĩa thu hàng, gần xa đều phục, đại nghiệp ngày một hưng thịnh, thần dân muôn đời ca tụng. Triều đình vẫn còn âu lo hoành hành, chẳng phải là trái với ý của Tông minh và chư vị đại thần sao? Đã gọi là Thần khí thì không thể hư hoặc mãi, đã là tông miếu thì không thể thiếu chủ, đo đó các vị đại thần đã hợp tấu suy tôn trẫm, vào ngày Mười sáu tháng Mười năm nay nghênh tiếp hoàng vị. Có được trọng trách này tất cả đều nhờ vào bá thúc tông thân công thần lớn nhỏ đồng tâm hợp lực, phò trợ cho trẫm. Nhân đây lấy ngày Mùng một tháng Giêng sang năm là ngày Tân Hạ Nguyên Niên, ban hành đại xá, cùng thực thi duy tân, tất cả tội nhân, kể cả trọng tội trước ngày Mười sáu tháng Mười, đều được miễn xá, bố cáo trong ngoài cho chúng dân đều tỏ. ("Thừa chính viện kim ký")

Thu Uyển Ly nhìn thoáng qua, lập tức dậm chân nói: "Hừ! "Giết huynh đoạt ngôi", vậy mà dám viết là đường hoàng nhận ngôi, thật là không biết xấu hổ là gì!".

Dân chúng xung quanh liền quay đầu trông lại, thậm chí có người lớn tiếng mắng: "Giết là quá tốt! Nếu không hạ bệ hôn quân kia, rồi có ngày Cao Hạ Quốc sẽ bị Lãnh Nguyệt Quốc thôn tính. Chỉ có Hoà Thân Vương lên ngôi, mới có thể vĩnh viễn hưởng thái bình. Kẻ sĩ tử ngày nay đúng là không phân biệt được tốt xấu, mới gặp chiến sự đã chăm chăm cầu hoà, thực là hết sức vô dụng"

Thu Uyển Ly lập tức nước mắt tuôn trào, la lớn lên: "Ngươi nói bậy, ngươi nói bậy..."

Một gã nam tử gầy guộc thấy kì quái bèn nói: "Di?...Kẻ thư sinh này sao lại mau nước mắt thế nhỉ?"

"Hoá ra là nữ nhân! Ha ha ha..."

Hoa Lân vội kéo Thu Uyển Ly mau chóng thoát ra ngoài, chỉ nghe nàng ta đau đớn khóc ròng nói: "Hoa ca ca! Bọn họ nói bậy đó, hu hu hu ....Phải không? Hoa ca ca..."

Hoa Lân vốn sợ nhất nước mắt của nữ nhân, vội hỏi: "Đúng đúng đúng...Bọn họ nói bậy, bọn họ nói bậy! Ngươi là thiên kim quý tộc cần gì so đo với đám ngu dân đó? Bọn họ kiến thức thô lậu, lại bị quan phủ mê hoặc, chúng ta không cần bàn cãi nhiều!"

"Vốn đúng vậy mà! Hu hu hu..."

Hoa Lân buồn bực nói: "Đừng khóc nữa, đừng khóc nữa, rất nhiều người đang nhìn kìa!"

Nước mắt của Thu Uyển Ly lúc này đâu có ngưng được? Trước đây khi còn ở trong cung, phụ hoàng chính là thần tượng của mình, trong lòng nàng phụ hoàng là người đáng kính trọng nhất. Vậy mà dân chúng chẳng những không tín nhiệm mà còn mắng phụ hoàng mình là hôn quân, bảo sao nàng không thương tâm cho được?.

Hoa Lân nghe thấy con phố phía sau bỗng nhiên náo động, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một đội binh lính nhanh chóng ập đến, hiển nhiên vừa rồi có người đã báo quan. Vì vậy hắn nhấc người Thu Uyển Ly, vội vàng xuyên qua đám đông, trong chớp mắt đã ra ngoài cửa thành.

Mới rời khỏi thành, một đội kỵ binh đã rào rào đuổi theo, Hoa Lân dắt Thu Uyển Ly nhằm về hướng đông chạy hơn mười dặm, đã không còn trông thấy bóng dáng truy binh đâu.

Lại thấy Thu Uyển Ly vẫn nghẹn ngào mãi không thôi nên hắn bèn ôn nhu khuyên nhủ: "Ngươi biết không? Nơi quê nhà của ta, rất nhiều công chúa rốt cục đều bị ép buộc gả cho phiên bang, sống một cuộc đời khổ sở. Dù không có binh biến ngày nay, Uyển nhi một ngày nào đó cũng sẽ phải rời xa phụ hoàng của ngươi. Hôm nay coi như một dạng rèn luyện đi! Chờ ngươi luyện tới cảnh giới Nguyên Anh, có thể dễ dàng thọ một ngàn tám trăm tuổi. Tới khi đó, ngươi trơ mắt nhìn thân nhân lần lượt qua đời mà không làm gì được, ngươi tự nhiên sẽ nhận ra sinh tử trên cõi trần này chỉ là hư vô..."

"Hu hu hu...Con người làm sao sống lâu như vậy được! Hoa ca ca gạt người, hu hu hu..."

Hoa Lân thở dài nói: "Ài...Sao ngươi lại không tin ta chứ?"

Thu Uyển Ly vẫn khóc ròng, nghẹn ngào: "Không tin, không tin, thực sự không tin! Hu hu hu...Uyển nhi đói

bụng! Ngươi...Nếu ngươi có thể biến ra thức ăn thì Uyển nhi sẽ tin!"

Hoa Lân sửng sốt, gãi gãi gáy lắp bắp nói: "Ngươi lại làm khó bổn đại tiên rồi! Chỉ có điều, hắc hắc hắc! Không đề cập đến chuyện khác, biến ra thứ gì đó để ăn cũng không quá khó. Trước tiên ngươi nín khóc, chiêm ngưỡng bổn đại tiên làm phép biến ra trái cây cho ngươi xem.", nói xong, khẽ xoay cổ tay, quả nhiên trong lòng bàn tay hắn đã xuất hiện một trái cây hồng hồng. Đây là Mị Nhân Quả mà Phục Cảnh Hiên đưa cho hắn lúc còn ở Kì Long Thành. Hoa Lân dương dương tự đắc nói: "Thế nào? Còn bảo ta gạt ngươi nữa không?"

Tiếng khóc của Thu Uyển Ly đã nhỏ đi nhiều nhưng vẫn nức nở nói: "Ngươi gạt người, quả này là ngươi dấu sẵn trong người, hu hu hu...Uyển nhi muốn ăn chân gà cơ!"

Hoa Lân lại gãi gãi gáy lắp bắp nói: "Pháp thuật của bổn đại tiên chưa đủ độ tinh thuần, chỉ biến hoá trong một giới hạn nhất định. Chờ khi pháp thuật ta tiến triển, hai ngày nữa thôi, cho dù là voi lớn cũng biến ra được để cho ngươi ăn."

Thu Uyển Ly giống như đã "khôi phục" thân phận công chúa cho nên vẫn mãi khóc ròng nói: "Không muốn, không muốn, Uyển nhi chỉ muốn ăn chân gà thôi!"

Hoa Lân càng thêm bực mình nói: "Ngươi sao cứ làm khó ta thế chứ? Pháp thuật của bổn đại tiên còn hạn chế, ngươi để ta tu luyện đại thành rồi hãy yêu cầu nhé!".

Đột nhiên, ánh mắt hắn chớp chớp, tay cho vào trong không gian Phần Tinh Luân lục lọi một hồi, nắm lấy Tiểu Bạch đang ngủ gà ngủ gật lôi ra. Tiểu Bạch đáng thương kia đang nằm trên đống tinh thạch hưởng mộng đẹp, bỗng bị Hoa Lân kéo ra, nó liền giương móng vuốt bám chặt lấy tinh thạch, hiển nhiên không cam lòng rời khỏi "chiếc giường" đó.

Lúc này nó nhìn thấy Hoa Lân, lập tức "Hống hống..." kêu lên hai tiếng, tỏ vẻ kháng cự mãnh liệt. Đã thấy Hoa Lân nghiêm mặt nói: "Tiểu Bạch thông linh! Tiểu muội này khóc lóc thảm thiết như vậy, phiền ngươi đi an ủi một chút, được không?"

.....

Chương 7: KÌ MÔN ĐẠI TRẬN

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: TuLaDaiDe

Biên tập: mayphieulang

Nguồn: 4vn.eu

Nội dung ẩn tại http//4vn.eu :

Bản lĩnh chọc cười nữ hài tử của Hoa Lân quả nhiên không vừa, ngay cả chiêu này cũng nghĩ ra được. Tiểu Bạch lập tức hướng về phía hắn "Hống hống..." rít tiếp hai tiếng, không chịu thoả hiệp.

Thu Uyển Ly thấy trong tay hắn bỗng xuất hiện một động vật, liền nín khóc, ngạc nhiên ngó Tiểu Bạch trong tay hắn, nghẹn ngào nói: "Uyển...Uyển nhi muốn!"

Hoa Lân sợ nàng bị Tiểu Bạch làm cho bị thương vội rụt tay lại nói: "Uy uy! Đừng chạm vào, nó cắn đấy!"

Quả nhiên, Tiểu Bạch mở tròn mắt, hướng về Thu Uyển Ly, hú lên hai tiếng "Hống hống...". Hoa Lân cúi người đặt Tiểu Bạch xuống đất, nói với Thu Uyển Ly:

"Ngươi phải làm quen với nó đã, nếu không chắc chắn nó sẽ cắn ngươi đấy..."

Nào ngờ Tiểu Bạch vừa chạm chân xuống đất, lập tức hú lên một tiếng, thoắt cái đã phi ra ngoài, tốc độ nhanh như thiểm điện.

Thu Uyển Ly cả kinh kêu lên: "Ai nha! Nó định chạy trốn, ngươi mau bắt nó lại kìa!"

Quả nhiên Tiểu Bạch chỉ chạy nhảy loạn xạ trong rừng cây, không hề đi xa. Chỉ trong chốc lát, nó không biết từ đâu đã vớ được một con thỏ hoang mang về. Quái lạ là con thỏ kia nằm im trên mặt đất, không dám cựa quậy chút nào.

Thu Uyển Ly hoan hô ầm ĩ, đến trước mặt Tiểu Bạch, chìa tay ra định ôm lấy nó để chơi đùa. Nào ngờ Tiểu Bạch từng bước từng bước lùi lại phía sau, bỗng hướng về nàng "Hống hống..." rít lên hai tiếng, quay đầu lại chạy vào rừng cây.

Con thỏ hoang đang nằm trên mặt đất cũng thoát khỏi kìm kẹp, "Sưu sưu sưu..." phóng đi mất dạng. Thu Uyển Ly tức giận, mắng yêu: "Tiểu Bạch chết tiệt, Tiểu Bạch hôi hám..."

Hoa Lân ha hả cười nói: "Ngươi vồ lấy nó như vậy sao được, nhất định phải ôn nhu một chút mới được..."

Đang cười bỗng từ xa xa "Băng" một tiếng huyền cung rung lên, sắc mặt Hoa Lân đại biến, chỉ nghe "Sưu" một tiếng, như một mũi tên phá không lao đi...

Hoa Lân hoảng sợ thét lên: "Tiểu Bạch, cẩn thận!".

Trong rừng cây bên trái, "Đoạt!" một tiếng nghèn nghẹn truyền đến, liền đó là tiếng Tiểu Bạch rống lên giận dữ: "Hống hống hống hống...".

Hoa Lân vội vàng vọt đi, lại nghe "Băng" một tiếng, một mũi tên lại bắn tới, xuyên thấu qua tầng tầng lớp lớp lá xanh, vút nhanh đến người Tiểu Bạch.

Động tác của Hoa Lân còn nhanh hơn mũi tên một phần, thân ảnh nhoáng lên, tay phải lăng không tóm lấy mũi tên, quát: "Dừng lại! Bằng không đừng trách ta không khách khí đấy!".

Tiểu Bạch lập tức lẻn đến bên Hoa Lân, rống lên một trận kinh hoảng "Hống hống hống..."

Kì thật hai mũi tên vừa rồi mặc dù nhanh nhưng nào đã bắn trúng nó? Tuy nhiên nó cũng bị doạ cho bay mất hồn vía, tránh ở sau lưng Hoa Lân, liên tục run rẩy.

Hoa Lân đưa tay trái ẵm nó lên, nhìn thấy từ khu rừng rậm xa xa có năm bóng người bước ra. Một thiếu niên anh tuấn tay cầm huyền cung trong đám đó vội cất lời tạ tội: "Thật là thất lễ quá, xin lỗi! Ta nhầm tưởng vật nuôi của ngươi là súc sinh hoang dã. Tốc độ của nó quả rất nhanh, rốt cục nó là loại vật gì thế?"

Hoa Lân tuyệt nhiên không trả lời, chỉ âm thầm quan sát năm người này. Lại nói sự đời cũng khéo sắp đặt, bọn họ chính là đám người tụ tập bàn chuyện tại quán trà ngoài thành mà Hoa Lân từng gặp qua. Lúc đó hình như Hoa Lân có nghe thấy họ bàn tính đi "Thành đông kiếm trủng" tìm báu vật, thật đúng một chuyện tầm phào!

"Ân?..." Hoa Lân đột nhiên tỉnh ngộ, "Thành đông kiếm trủng"? Chẳng phải hướng này ư?

Một hán tử râu quai nón lớn tiếng nói: "Tiễn tứ đệ! Ngươi nói lằng nhằng làm gì? Dù bắn chết con vật kia

thì đã sao. Hơn nữa nơi này cũng ngay gần "Kiếm trủng"..."

Nam tử trung niên cầm đầu lập tức ngắt lời: "Tam đệ! Không được gây chuyện."

Hoa Lân cười nhạt, hắn đương nhiên nào dễ nổi giận, nhưng Thu Uyển Ly từ đằng sau đột nhiên bước tới, lạnh lùng nói: "Hừ! Hoa ca ca dạy cho chúng một bài học đi, bọn người kia thật không biết lễ phép là gì!"

Năm người nam tử đồng loạt quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Thu Uyển Ly là một thư sinh bảnh bao, dáng người mảnh khảnh, bờ eo thon thả, lại thêm cả da tay trắng bóc nõn nà.

Nam tử râu quai nón liền cười to nói: "Hoá ra là một đôi nam nữ đang vụng trộm làm bậy, ha ha ha..."

"Tam đệ!"

Nam tử trung niên liên tục nhắc nhở nhưng gã kia vẫn cười sằng sặc không ngừng. Sắc mặt bốn người còn lại đều biến đổi, thầm nghĩ những lời này của Tam đệ e rằng sẽ đem lại phiền toái mất thôi.

Thu Uyển Ly chau mày, dậm chân nói: "Hoa đại ca! Hắn...hắn chửi rủa chúng ta kìa, mau ra tay giáo huấn hắn đi!"

Cùng lúc đó năm người kia cũng đồng thời nắm chặt vũ khí của mình, hai bên tựa hồ chuẩn bị lao vào kịch chiến. Trong đám này chỉ có thiếu niên tay cầm huyền cung cảm giác bất an, vừa rồi hắn chính mắt trông thấy Hoa Lân tay không dễ dàng bắt được mũi tên của mình, thực lực này sợ rằng trong số năm huynh đệ không ai là đối thủ. Đương nhiên nếu lấy đông chống ít thì tình thế sẽ khác....

Nhưng hắn nào ngờ, Hoa Lân vừa nắm lấy Thu Uyển Ly xoay người bước đi vừa nói: "Ta không sao cả, người khó chịu không phải là ta mà là ngươi...Từ nay về sau những sự việc kiểu này còn gặp nhiều, nếu không muốn bị người khác bắt nạt thì phải chăm chỉ luyện tập tiên thuật mới được. Thế nào? Bây giờ có muốn bái ta làm sư phụ chưa?"

Thu Uyển Ly liền dậm chân nói: "Hừ...Trước tiên ngươi giáo huấn hắn một trận đi, ta sẽ bái ngươi làm sư phụ!"

Hoa Lân cười nói: "Ngươi nhỏ nhen quá, muốn đánh thì ngươi đánh đi, ta không có hứng!", nói xong nắm tay Thu Uyển Ly dần dần đi xa.

Hán tử lỗ mãng đằng sau lớn tiếng nói: "Các huynh đệ! Ta có nhìn lầm người không? Tiểu tử này nhất định là một gã bịp bợm trên giang hồ, chuyên môn lừa đảo nữ tử nhà lành. Theo ta, hắn dùng động vật đáng yêu trên vai kia để dụ dỗ người khác. Mau lên! Chúng ta mau đi cứu nữ tử kia, ngàn vạn lần không được cho hắn đắc thủ..."

Bốn người còn lại sắc mặt đều ngao ngán, thiếu niên anh tuấn bỗng thở dài: "Đằng tam ca, khả năng quan sát của người quả nhiên lợi hại nhưng cũng phải nói cũng có phần sơ suất..."

Đằng Vinh Quang lập tức hỏi lại: "Tiễn Duyệt! Ta ghét nhất cái tính này của người, nói chuyện lại phải nhìn quanh, không sợ trước thì cũng lo sau, ngươi nói ta sơ suất điều gì?"

Tiễn Duyệt cả giận nói: "Ngươi không thấy tay phải hắn nắm một mũi tên sao?"

Đằng Quang Vinh: "Thế thì có vấn đề gì? Tiểu tử ngươi thật là...ngay cả "Hưởng Vân Tiễn" gia truyền bị người ta cướp mất cũng không dám đòi lại...Thật sự quá vô dụng!"

Sắc mặt ba người còn lại đều đại biến, gã đại ca cầm đầu bỗng cất giọng hỏi: "Ngũ đệ! Chẳng lẽ hắn lăng không thu lấy mũi tên của đệ? Không phải nhặt trên mặt đất chứ?"

Tiễn Duyệt cười khổ nói: "Đại ca! Với nhãn lực của đệ lẽ nào lại nhầm? ....Ài!"

Tất cả đều mặt mũi trắng bệch...

Phải biết rằng "Hưởng Vân Tiễn" của Tiễn gia nhanh như thiểm điện, nổi danh trong giang hồ. Trong khoảng cách hai mươi trượng, cho dù là đệ nhất cao thủ Hàn Trấn Ly cũng khó lòng thoát khỏi, nào ngờ lại bị người ta dễ dàng lăng không thu lấy. Bọn họ tự hỏi nếu bản thân mình luyện thêm mười năm nữa cũng chưa chắc sánh ngang được với đối phương! Như thế bảo sao họ không kinh ngạc?

Lại nói Hoa Lân kéo Thu Uyển Ly đang bốc hoả đi thật xa, hồi lâu sau dừng lại trên một thảm cỏ. Thu

Uyển Ly cả giận nói: "Ngươi...sao ngươi không trừng trị hắn? Hừ!"

Hoa Lân giọng đầy thâm ý nói: "Nhân sinh trên đời...có rất nhiều sự tình phải tự mình giải quyết. Khi nguy hiểm đến gần thì cũng tự mình phải đối mặt. Đúng rồi...Hôm qua ta vốn chưa nghĩ đến sẽ truyền thụ cho ngươi võ công. Nhưng lại thấy ngươi không nhà không cửa, nếu một chút bản lĩnh cũng không có, tương lai chắc chắn sẽ phải chịu nhiều uỷ khuất. Thế nào? Ngươi không muốn học tiên thuật sao?"

Thu Uyển Ly dậm chân nói: "Không cần! Uyển nhi không cần học tiên thuật gì cả, ta chỉ cần hàng ngày được ở kề bên ngươi."

Sắc mặt Hoa Lân trầm xuống, nghiêm mặt nói: "Sai rồi! Ngươi nói vậy là sai lầm rồi. Ngươi chẳng lẽ không nhận ra điều gì à? Khi lần đầu gặp gỡ, cả ta và ngươi đều toàn thân đầm đìa máu. Điều này nói lên vấn đề gì? Phải biết rằng, Hoa ca ca của ngươi cũng đang ngày đêm bị kẻ địch truy sát...Ài, sao ngươi không rõ nhỉ? Một ngày nào đó, kẻ thù của ta cũng sẽ tìm đến nơi, đến lúc đó, có lẽ bản thân ta cũng phải

vắt chân lên cổ chạy, còn nói gì đến việc bảo vệ ngươi nữa!"

Thu Uyển Ly sửng sốt nhưng vẫn không bằng lòng nói: "Nhưng...nhưng..."

Hoa Lân liền cắt ngang lời: "Nhưng cái gì? Ngươi không nhẫn nại được sao, lại còn muốn làm vướng chân vướng tay ta nữa!"

"Ngươi, ngươi? Ta hận ngươi, rốt cục không thèm để ý đến ngươi nữa!" Thu Uyển Ly hất tay, bỏ chạy nhưng thương thế ở bắp chân vẫn chưa khỏi hẳn, đột nhiên ngã sấp trên mặt đất, thổn thức: "Ta hận ngươi! Hu hu hu..."

Hoa Lân chậm rãi ngồi xuống bên nàng, ôn nhu nói: "Vẫn còn đau ư? Nếu ngươi khăng khăng không học tiên thuật, kẻ thù của ta đuổi đến nơi thì từ đó về sau ngươi cũng chẳng thể gặp lại ta nữa. Nói ngược lại, nếu ngươi chịu tu luyện tiên thuật, chưa biết chừng có thể sống một ngàn tám trăm tuổi, như thế chúng ta mới còn có cơ hội gặp lại nhau. Bằng không, một ngàn năm trăm năm sau, ta vẫn sống nhăn mà ngươi đã thành một nắm xương khô, điều này thật là đáng tiếc..."

Thu Uyển Ly bĩu môi nói: "Ngươi...ngươi mới thành một bộ xương khô ấy. Hừ!"

Toàn thân Hoa Lân chấn động kịch liệt, nhận ra mấy câu nói vừa rồi vô cùng quen thuộc. Chợt nhớ lại ngày trước Diệp Thanh cũng "giận hờn" thế này với mình, trong lòng đột nhiên quặn đau.

Thu Uyển Ly thấy hắn thẫn thờ, tưởng hắn vì mình mà sinh ra tức giận, vội kéo tay hắn nói: "Được rồi mà Hoa ca ca, ta sẽ học. Ngươi bắt đầu dạy đi!"

Hoa Lân cũng hồi phục lại tâm tư, trong lòng cũng trở nên vui vẻ nhưng cố ý nghiêm mặt nói: "Học võ công thì phải bái sư! Ta phát hiện ngươi có một ít võ công cơ bản, vậy điều này cũng không biết sao?"

Đương nhiên Hoa Lân vừa gặp đã biết Thu Uyển Ly đã từng học qua một ít tâm pháp võ công đơn giản, cho nên mới có ý dẫn nàng vào "con đường tu chân". Đến lúc đó, bản thân hắn mới có thể tuỳ ý bỏ đi.

Thu Uyển Ly thấy Hoa Lân biểu hiện kiên quyết như vậy, trong lòng thầm thở dài, gần như tất cả ảo tưởng bỗng trở thành bọt nước, vì vậy cúi người, quỳ gối trên mặt đất nói: "Hôm nay Uyển nhi bái người làm

sư phụ! Cũng có vài điều muốn nói, hy vọng từ nay về sau sư phụ sẽ yêu thương Uyển nhi, không làm tổn thương Uyển nhi, bảo vệ Uyển nhi, còn phải giúp Uyển nhi..."

Trên trán Hoa Lân bắt đầu đổ mồ hôi hột, thầm nghĩ: đây mà là thu nhận đệ tử ư? Giống như tuyển chọn hậu cung thì mới đúng??? Cho nên hắn vội vàng ngắt lời: "Được rồi, được rồi, cứ như vậy đi! Từ hôm nay trở đi, ngươi chính thức là khai sơn đệ tử của Kiếm Tiên Phái. Lại đây, lại đây, lại đây nào, bây giờ ta sẽ dạy ngươi thế nào là vận khí, sau đó sẽ truyền thụ cho ngươi tâm pháp cơ sở của Thánh Thanh Viện. Ngươi phải chú ý nghe đấy..."

Lúc lắc cái đầu, Hoa Lân chậm rãi lần lượt đem phân bố cũng như tác dụng của từng kinh mạnh, sau đó là tâm pháp của Thánh Thanh Viện ra giảng giải. Hắn từ từ dạy cặn kẽ cả ngày trời, không ngờ, thiên tư của Thu Uyển Ly thông minh hơn người, mà bản thân nàng khi còn trong hoàng cung cũng học được không ít điều nên cũng hiểu được phân nửa. Đã hết một ngày, nàng vẫn say mê với đạo pháp tu chân, trời đã tối mịt lúc nào không hay.

Hoa Lân nhìn nhìn bốn phía xung quanh, phát hiện mây mù bắt đầu vây phủ toàn bộ rừng cây nên nâng Thu Uyển Ly dậy nói: "Tốt lắm, hôm nay luyện đến đây thôi. Nhân lúc buổi tối không khí trong lành, chúng ta lập tức tiến vào kinh thành. Đi thôi...", nói xong rút ra Hà Chiếu Kiếm, ôm lấy Thu Uyển Ly bước lên.

Ai ngờ, Hoa Lân đạp kiếm phi lên trời cao, bay nửa canh giờ vẫn thấy dưới chân cây cối ngút ngàn, trong lòng cả kinh, thầm nghĩ: chẳng lẽ gặp yêu quái ư?.

Tuy nhiên hắn vẫn cương quyết tiếp tục gia tăng độ cao, lúc này ngay cả Thu Uyển Ly cũng phát hiện có điểm bất ổn, nhỏ giọng nói: "Hoa ca ca, chúng ta chẳng phải đã lên cao ít nhất ba mươi trượng rồi sao? Thế nào còn tiếp tục lên nữa?"

Hoa Lân không cam tâm mất mặt trước đồ đệ mình, bực dọc nói: "Quả là có chuyện, để ta nghiên cứu một chút đã....Ấy? Ngươi vừa gọi ta là gì?"

"Ách..." Thu Uyển Ly lập tức chữa lời: "Sư phụ! Uyển nhi biết sai rồi!"

Hoa Lân bật cười ha hả nói: "Câu này mới đúng!...Ài! Không ngờ đồ đệ đầu tiên của ta lại là nữ nhân, sự đời đúng là khó lường.", nói đên đây, trước mặt chợt sáng bừng, trên đỉnh đầu hai người, lộ ra bầu trời đêm với muôn ngàn vì sao lấp lánh. Cúi đầu nhìn xuống dưới chân bạt ngàn cây rừng, từng làn sương trắng phiêu lãng quấn quanh, cảnh vật vô cùng quỷ dị.

Bây giờ đối với "Cửu cung bát quái", Hoa Lân cũng đã am hiểu đôi chút, lập tức kinh hô: "Trời! Phía dưới vốn là có bố trí "Cửu Cung Mê Hồn Trận", cũng may kẻ bày trận công lực chưa đủ hoả hầu, nếu không chúng ta không có cách nào thoát khỏi!"

Sau khi quan sát kĩ càng, hắn dường như thu lại lập luận của mình, người bày trận này tuyệt đối phải là cao thủ. Thế nhưng rừng rậm kéo dài liên miên hơn trăm dặm kia, một khi tiến vào bản thân mình cũng không đủ sức đối phó. Sao mình lại dễ dàng thoát đi vậy nhỉ? Hoa Lân không khỏi có chút tò mò!

Vì vậy trên không trung hắn xẹt qua xẹt lại đảo hơn chục lần, đột nhiên phát hiện xa xa hiện diện một khu nhà hoang. Xét về kích thước, diện tích của

khoảng sân đó có lẽ chiếm vài dặm. Có thể ước chừng, trước kia, ở đây phải có ít nhất hơn một ngàn cư dân sinh sống, đây hẳn phải là một danh gia vọng tộc nhưng đáng tiếc là gia tộc này bây giờ đã tàn lụi. Hiện giờ, cả khu nhà hoang tràn ngập âm khí, quả thật có thể dùng từ "Quỷ Ốc" để hình dung.

Hoa Lân không dám tuỳ tiện hạ xuống, đứng lơ lửng giữa không trung, quan sát một hồi. Thu Uyển Ly càng thêm sợ hãi, run giọng nói: "A! Dưới...dưới kia có phải là Quỷ Ốc không?"

Hoa Lân gật đầu nói: "Cho dù không phải, nhưng cũng không khác biệt lắm...Đi nào! Chúng ta xuống xem sao!"

"Ôi...Không cần đâu mà!" Thu Uyển Ly dáng vẻ kinh hoảng nói.

Mà Tiểu Bạch trên vai Hoa Lân cũng chẳng sợ hãi chút nào, cứ mơ mơ màng màng ngủ nên Hoa Lân nắm lấy nó quăng vào không gian Phần Tinh Luân. Bay quanh toà Quỷ Ốc này vài vòng, Hoa Lân lặng lẻ thi triển âm nhãn, quả nhiên phía dưới có u linh vất vưởng. Nói đến cũng thật kì quái, u linh dưới kia tựa

như không nhận thấy Hoa Lân trên không trung, chỉ lượn lờ trên mặt đất.

Cũng may hết thảy, Thu Uyển Ly đều không nhìn thấy, nếu không ắt hẳn nàng sẽ sớm hét toáng lên.

Hoa Lân thở dài, thầm nghĩ nếu không tìm ra cách hoá giải trận pháp này, trong tương lai sợ rằng sẽ hại chết vô số dân chúng. Bản thân đã gặp chuyện này, dù sao cũng nên ra tay làm việc thiện. Bay tiếp nửa vòng, Hoa Lân chăm chú nghiên cứu cách phá trận, khi phi hành đến mặt nam, hắn bỗng cười nói: "Có lầm không nhỉ? Hoá ra là như vậy!"

Thu Uyển Ly ôm chặt lấy người hắn, bĩu môi nói: "Sao vậy?"

Hoa Lân cũng chẳng giải thích vì nếu giải thích thì nàng ta cũng không hiểu được. Vốn là ai đó đã trấn một phần mộ tại vị trí quẻ Khôn, mặt trước cắm một cây cờ chiêu hồn, đó cũng là trận nhãn của "Cửu Cung Mê Hồn Trận" này.

Dựa vào tình hình bây giờ, chủ nhân của "Cửu Cung Mê Hồn Trận" trước kia không hề có ý định phát động kỳ môn đại trận này. Nhưng người đó không

ngờ có kẻ vô tình đặt phần mộ đúng vào trận nhãn. Sự trùng hợp này làm cho Hoa Lân rất ngạc nhiên nên cười nói: "Kẻ này là ai nhỉ? Con mẹ nó, thực sự ngu như bò! Sao lại xây mộ ngay chỗ này? Ài...Thế nhân ơi là thế nhân!"

Thu Uyển Ly chẳng hiểu mô tê gì, hoảng hốt nói: "Hoa...sư phụ! Chúng ta mau bay lên thôi! Uyển nhi sợ lắm..."

Hoa Lân nghiêm mặt nói: "Không được! Uyển nhi phải ghi nhớ một điều! Người tu chân phải có phong thái hành hiệp trượng nghĩa, đối với bàng môn tà đạo, nhất định phải diệt trừ bằng được. Hôm nay đã đặt chân đến đây, ta không thể không phá trận pháp này!", nói xong hắn định hành động chuyển ngôi mộ đi nơi khác.

Đột nhiên, xa xa phía tây nam truyền đến vài tiếng kêu thảm thiết, Thu Uyển Ly sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, hét lớn: "Hoa ca ca, Hoa ca ca....Uyển nhi muốn về nhà!". Nàng bỗng quên gọi Hoa Lân là sư phụ, lại càng quên mình đã sớm không nhà không cửa.

Hoa Lân cũng cả kinh, lớn tiếng nói: "Chẳng lành rồi! Năm người hôm nay gặp cũng tiến vào đây, bây giờ họ có thể đang gặp nguy hiểm, chúng ta tới đó xem sao...", đoạn chuyển hướng phi kiếm, lao nhanh về phía tây nam....

Chương 8: THỆ PHÁ KÌ TRẬN

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: TuLaDaiDe

Biên tập: mayphieulang

Nguồn: 4vn.eu

Nội dung ẩn tại http//4vn.eu :

Mặt nam của toà phế tích là một mảnh rừng u ám, Hoa Lân từ trên cao nhìn xuống, chỉ thấy dưới mặt đất xuất hiện một đạo bạch quang "Sưu" một tiến lao vào khu nhà hoang.

Với tu vi của Hoa Lân mà không thấy rõ đó là vật gì nên trong lòng kinh hãi, thầm nghĩ: Đó là vật gì nhỉ? Sao tốc độ lại nhanh đến vậy? Hắn nào dám chần chừ thêm nữa, nhanh chóng tiếp tục hướng về rừng cây xông tới.

Đang phi hành trên không trung, nhìn xuống chợt thấy trên mặt đất có bốn thi thể nằm dài, *****g ngực đều mang một lỗ thủng lớn, máu tươi vẫn đang tuôn ra ào ạt, theo tình trạng này chắc chết cách đây chưa lâu. Ngoài bốn cỗ thi thể kia, còn một người may mắn sống sót, đó chính là gã thiếu niên tay cầm huyền cung. Bả vai hắn bị rạch một đường sâu hoắm tới tận xương, máu me đang từng đợt, từng đợt phún trào, thế nhưng hắn vẫn nắm chặt một thanh truỷ thủ, vẻ mặt hoảng sợ dáo dác ngó nghiêng xung quanh, tựa như đang cảnh giác thứ gì đó.

Hoa Lân đang định hạ xuống hỏi han tình hình, ai ngờ hai chân hắn không còn ngự trên ngọn cây nữa, mà cảnh vật trước mắt cũng đại biến. Hướng mắt quan sát xung quanh thì lọt vào tầm nhìn chỉ là một mảng rừng cây rậm rạp, nơi này chẳng còn thi thể cùng gã thiếu niên kia đâu nữa.

Thu Uyển Ly lập tức cả kinh kêu lên: "Mau, mau...mau bay ngược lên bầu trời, sợ chết đi được!"

Hoa Lân ngạc nhiên tột độ, lúc này mới nhớ không có khả năng phá được trận pháp bên dưới, hắn đành mang theo Thu Uyển Ly bay lên trời cao.

Trong nháy mắt cảnh tượng vừa nãy lại hiện ra trước mắt, gã thiếu niên thân đang mang trọng thương kia dường như cũng nghe được tiếng thét của Thu Uyển Ly liền ngẩng đầu ngó lên không trung, nhưng hắn chỉ là thoáng đưa mắt nhìn qua, cơ hồ không nhận ra Hoa Lân đang đạp kiếm phi hành.

Sự tình lúc này diễn ra thật quái dị, Hoa Lân rõ ràng có thể nhìn thấy đối phương nhưng ngược lại bên kia hoàn toàn mờ mịt. Chỉ thấy trên mặt thiếu niên kia, từng thớ thịt trở nên méo xệch, hoảng sợ đề phòng bốn phía, truỷ thủ nằm chặt trong tay, kích động hô lớn: "Tới đây, ngươi xông tới đây cho ta xem! Ta không ngán ngươi đâu, có giỏi thì tới đây!"

Thu Uyển Ly cảm thấy kì lạ, thốt lên: "Di? Chẳng lẽ hắn không trông thấy chúng ta?"

Hoa Lân gật đầu nói: "Trận pháp bên dưới quả nhiên lợi hại, có thể lung lạc thị lực của chúng ta...Nhưng yếu điểm chí mệnh là, trận nhãn của trận pháp này do ngôi mộ nọ cấu thành, chẳng trách âm khí cường thịnh đến vậy. Chúng ta tuyệt đối phải cẩn thận mới được.

Lúc này, thiếu niên bên dưới vẫn không ngừng múa may thanh truỷ thủ, máu trên vai hắn vẫn trào ra không ngớt, nếu cứ tiếp tục như vậy thì một hồi nữa sẽ cạn kiệt máu tươi mà bỏ mạng đương trường.

Rốt cục Hoa Lân cao giọng nói: "Tiểu huynh đệ! Ngươi không sao chứ? Mau băng bó vết thương lại đi!"

Thiếu niên kia đột nhiên ngẩng đầu lên, hai mắt đảo nhanh qua bầu trời đêm, bỗng cười sằng sặc mà nói: "Ha ha ha... Ngươi có giỏi thì tới đây, tới đây! Muốn dụ lão tử lên đó ư, không dễ đâu?", truỷ thủ trong tay vẫn khua khoắng loạn xạ.

Thu Uyển Ly cười duyên nói: "Hoa ca ca! Hắn tưởng là ngươi hại hắn. Hì hì hì..."

Hoa Lân cố ý nghiêm mặt nói: "Uyển nhi...Ngươi vừa gọi ta là gì? Lại quên hả?"

Thu Uyển Ly sửng sốt, rồi bỗng hiểu ra, bĩu môi nói: "Sư phụ hôi thối, sư phụ xấu xa! Hừ..."

Hoa Lân cũng chẳng còn gì để nói, đành bỏ ngoài tai, coi như không hề nghe thấy gì. Lúc này thiếu niên phía dưới đã rơi vào trạng thái điên cuồng, lớn tiếng

cười nói: "Ngươi tới đây cho ta, tới đây! Ha ha ha...Ta không ngán ngươi đâu!"

Hoa Lân thầm nghĩ: nếu không nhanh xuống cứu người thì người sống sót duy nhất kia e rằng cũng sớm bỏ mạng nên thét lớn một tiếng: "Tiểu huynh đệ, chớ lo lắng, ta xuống cứu ngươi đây!" đoạn hướng về mảnh đất trống phía dưới, nhanh chóng hạ xuống.

Hoa Lân hiểu rất rõ rằng "đất trống" tuyệt đối là có thật, dù cho có sinh ra ảo giác gì chăng nữa thì vị trí cũng không đổi nên mang theo Thu Uyển Ly dứt khoát vọt xuống.

Đột nhiên, một đạo hàn quang từ dưới chân đánh tới, thiếu niên kia đã dốc toàn lực vung đao chém đến Hoa Lân, hắn sớm đã cuồng dại, bất cứ kẻ nào tới gần đều coi như kẻ địch.

Nhưng Hoa Lân cũng dự liệu trước tình huống này, chân phải phát ra một luồng kình phong kích thẳng vào cổ tay đối phương. Chỉ nghe "Đoạt" một tiếng khô gọn, truỷ thủ kia đã văng ra xa, cắm vào một gốc cây bên phải.. Nào ngờ thiếu niên nọ cũng phản ứng cực nhanh, lập tức giương cung, mũi tên sắc bén nhằm

ngay Hoa Lân, lại nghe "Băng" một tiếng, mũi tên xé gió lao đi.

Hoa Lân vừa chạm đất, tay phải nhanh chóng vung lên, nắm lấy mũi tên. Chưa kịp lên tiếng ngăn cản, nào ngờ gã thiếu niên đã lại hét lớn một tiếng: "Nhật nguyệt liên cung!"

Chỉ thấy hắn vòng tay rút ra ba mũi tên, đặt lên huyền cung chuẩn bị bắn ra. Thu Uyển Ly khúc khích cười nói: "Sư phụ, hắn thực sự muốn bắn chết người đấy!"

Hoa Lân nào có thời gian trả lời nàng? Chỉ thấy ba mũi tên tựa ba đường kẻ trắng, vạch ngang không gian, nhanh như chớp phóng đến. Thiếu niên kia dường như đoán được ba mũi tên này sẽ không thu được hiệu quả, lại bắn luôn ba mũi tên nữa theo sau. Trước sau tổng cộng sáu mũi tên được bắn ra với tốc độ quá đỗi kinh hoàng.

Thế nhưng tay phải Hoa Lân đã cầm Hà Chiếu Kiếm, khoé miệng khẽ nở nụ cười, nhấc tay lên mang theo một mảnh hàn quang lạnh buốt. Chỉ nghe "Tranh tranh tranh tranh..." mấy tiếng, mười hai đoạn tên gãy từ không trung đều rơi xuống.

Thiếu niên kia hoảng sợ quá đỗi, vòng tay ra sau định lấy thêm tên thì phát giác trong bao tên chỉ còn chiếc duy nhất cuối cùng nên lạnh lùng nói: "Chúng ta với ngươi không thù không oán, hà cớ gì lại ám hại năm huynh đệ chúng ta? Cho dù Tam ca hôm nay đắc tội với ngươi nhưng cũng đã hạ thủ tàn ác gì đâu? ...Chịu chết đi!", nói xong hắn vẫn cố chấp bắn nốt mũi tên cuối cùng.

Hoa Lân liền vung tay bắt luôn lấy, cả giận: "Huynh đệ! Ngươi tưởng đủ khả năng để giết ta ư?".

Gã thiếu niên kia đúng là người mà Hoa Lân gặp hồi sáng: Tiễn Duyệt. Hai mắt hắn lúc này đỏ ngầu, giận dữ hét lên: "Cho dù hôm nay không giết được ngươi, mai sau làm quỷ nhất định ta cũng phải vì các huynh đệ mà báo thù ngươi!"

Hoa Lân chưa kịp đáp lời, Thu Uyển Ly trong *****g ngực đã bĩu môi nói: "Hừ! Cho dù ngươi có biến thành lệ quỷ, xem ra cũng còn lâu mới là đối thủ của sư phụ ta!"

Hoa Lân giờ đây mới sực nhớ Thu Uyển Ly vẫn nằm gọn trong lòng mình vì vậy vội buông nàng, đẩy ra xa hai thước, nghiêm mặt nói: "Tiểu huynh đệ! Ngươi

hiểu lầm rồi. Trước tiên ngươi mau băng bó vết thương lại, còn muốn động thủ, ta sẽ ở nguyên đây chờ ngươi!"

Tiễn Duyệt ngó vết thương trên vai mình, rồi lại nhìn nhìn Hoa Lân, ánh mắt trở nên mơ hồ. Thu Uyển Ly bị Hoa Lân xô ra ngoài, lập tức trút hết bực tức lên người Tiễn Duyệt, mắng: "Hừ! Thật không phân biệt tốt xấu, ngươi sao không chết đi cho rảnh nợ!"

Hoa Lân toát hết mồ hôi, thầm nghĩ nàng đồ đệ này của mình chắc chắn tương lai sẽ thành một phiền toái không nhỏ với mình. Tiễn Duyệt rốt cục cũng tỉnh táo trở lại nhưng hắn vẫn đề phòng Hoa Lân, tự mình băng bó vết thương lại.

Hoa Lân bỗng cười nói: "Hay là để ta giúp ngươi! Nhìn ngươi băng bó kiểu đó kìa, vết thương phía sau đâu đã bịt kín. Ha ha..."

Tiễn Duyệt chợt thở dài, thầm nghĩ nếu đối phương muốn ra tay giết mình thì bản thân sớm cũng bỏ mạng rồi nên gật đầu nói: "Cái đó...Vậy phiền ngươi giúp ta!", đến đây cuối cùng thái độ của hắn cũng hoà hoãn hơn trước.

Hoa Lân xé một mảnh vải trên áo mình, lấy ra một chút "Ngọc Linh Cao" rịt vào vết thương cho hắn, một mặt dò hỏi hắn: "Các ngươi làm trò quỷ gì vậy? Rột cục đã gặp chuyện gì?"

Tiễn Duyệt quay đầu nhìn lại bốn thi thể huynh đệ mình đau đớn nói: "Ài! Ta đã khuyên họ rồi, cho dù nơi này có điểm mờ ám cũng không nên tuỳ tiện xâm nhập, nhưng họ nào chịu nghe..."

Hoa Lân nhanh chóng giúp hắn quấn chặt vết thương xong, vội nói: "Mờ ám? ...Ngươi đã thấy cái gì?"

Trong ánh mắt Tiễn Duyệt dâng lên nỗi sợ hãi, run giọng nói: "Ta...ta chỉ thấy một đạo bạch quang, căn bản cũng không rõ nó là vật gì...Vốn là năm huynh đệ chúng ta đang chia nhau điều tra trong khu nhà hoang. Bầu trời bỗng tối sầm, mảnh rừng bên này phát ra lục quang quái dị nên chúng ta tiến tới dò xét...Nào ngờ ở đây có yểm một đạo cấm chú, chẳng những không phát hiện được gì mà ngay cả đường về cũng không thấy đâu...Sau đó xuất hiện một đạo bạch quang, người đi đầu là đại ca hét lên một tiếng thảm thiết, chúng ta đều không kịp phản ứng, tiếp đến Đằng tam ca cũng gục ngã...Ta thấy đạo bạch quang

kia bỗng nhiên vòng lại, chỉ kịp nghiêng ngươi, nó xẹt qua vai ta với tốc độ khủng khiếp. Nhưng ...nhưng sau lưng ta là Nhị ca, Tứ ca bọn họ nhãn lực kém cỏi hơn nên cuối cùng phải lãnh chịu hậu quả này..."

Hoa Lân thấy hắn tỏ ra tuyệt vọng nên vội vàng an ủi nói: "Yên tâm đi! Nếu nó quay lại, ta nhất định bắt nó phải trả giá!" đoạn lại quay đầu lại nói với Thu Uyển Ly: "Ngươi chú ý theo sát ta nhé? Không được chạy lung tung nghe chưa?"

Thực ra câu nói này thực thừa thãi, ở nơi này Thu Uyển Ly nào dám rời hắn nửa bước? Giờ đây nghe hắn nói vậy, nàng ta càng vui mừng, vươn tay ngọc ra nắm chặt lấy ống tay áo Hoa Lân, cặp mắt sáng ngời chăm chăm nhìn hắn.

Hoa Lân bỗng nâng Hà Chiếu Kiếm lên, nói: "Đi nào! Chúng ta quay lại toà nhà hoang một chuyến, hôm nay nhất định phải phá được trận nhãn"

Tiễn Duyệt hoảng hốt nói: "Nhưng...Chỉ có điều chúng ta nào thấy được lối ra"

Hoa Lân chỉ về phía bên phải nói: "Nơi này ngay sát nhà hoang, chỉ cách khoảng mười trượng về phía bên phải, theo sát ta nhé!", nói xong nắm lấy Thu Uyển Ly dẫn đường cất bước.

Tiễn Duyệt quay đầu sang cảm thấy kì lạ, nơi đó có đường đi ư? Chỉ là bụi rậm hỗn độn nào có thể vượt qua.

Nào ngờ Hoa Lân vung Hà Chiếu Kiếm phạt tới trước mặt, một luồng kiếm quang đỏ sậm lao ra, xuyên thấu qua bụi gai rậm rạp, bổ về đằng xa. Vậy mà bụi cây phía trước tịnh không hề động đậy, ngược lại từ xa xa truyền lại tiếng cây cối gẫy đổ.

Hoa Lân dắt tay Thu Uyển Ly, chẳng thèm để ý đến gai góc sắc nhọn, phăm phăm bước đi. Tiễn Duyệt lúc này mới tâm phục khẩu phục, bám sát theo Hoa Lân. Không gian trước mặt bỗng tối sầm lại, đi được vài bước mới nhận ra một mảng cây cối phạm vi khoảng năm trượng đã bị chiêu kiếm vừa rồi của Hoa Lân san bằng, trong lòng hắn cảm thấy cực kì kinh hãi, thực không ngòi bút nào tả xiết.

Ba người cuối cùng cũng đi xuyên qua rừng cây, chỉ thấy một bức tường đổ nát, phảng phất kèm theo

không khí quỷ dị. Hoa Lân tung một cước về phía bức tường, chỉ nghe "Oanh" một tiếng nổ vang, bức tường trước mặt đã sụp xuống một mảng lớn. Tiếp đến, hắn hiên ngang rảo bước tiến lên, làm cho Thu Uyển Ly phải đưa tay lên bịt chặt mũi, cuống cuồng phe phẩy xua tro bụi, than thở: "Sư phụ bá đạo quá thể!"

Hoa Lân cười nói: "Cái này mà gọi là bá đạo hả? Đại môn nào ta cũng đều dẫm đạp lên hết"

Tiễn Duyệt bừng lên một trận xấu hổ...

Chương 9: THẦN KIẾM SƠN TRANG

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: TuLaDaiDe

Biên tập: mayphieulang

Nguồn: 4vn.eu

Nội dung ẩn tại http//4vn.eu :

Vào đến trong sân, kỳ trận bên ngoài lập tức mất tác dụng. Trong màn đêm tối, toà nhà hoang mờ ảo hiện lên trong tầm mắt mọi người mang cảm giác âm trầm khó tả. Xét về kích thước khu nhà này phải tương

đương với một khu chợ lớn, từ đó suy ra trước đây gia thế phải cực kì huy hoàng.

Nhưng lúc này, nơi đây chỉ còn là đống đất âm vu, phòng ốc hoang tàn, gây cho người ta cảm giác hết sức lạnh lẽo, ghê rợn.

Thu Uyển Ly nắm chặt lấy tay áo Hoa Lân, càng ngày càng nép gần vào người Hoa Lân, run giọng nói: "Hoa...sư phụ! Chúng ta nhất thiết phải đi phá trận ư? Để đến sáng mai được không?"

Hoa Lân thấy dáng vẻ lẩy bẩy của nàng thì không đành lòng, định quàng lấy eo nàng nhưng rồi lại thu về, ôn nhu nói: "Ban đêm chúng lộ ra chân tướng, ta mới có thể thả lưới bắt sạch được. Nếu để đến sáng mai, cho dù phá được trận, nhưng lại không trừng trị được yêu nghiệt...Uyển nhi, ngươi đã học tiên thuật nên không cần phải sợ hãi. Từ nay về sau không chừng còn có thể gặp những cảnh tượng khủng khiếp hơn thế này."

Thu Uyển Ly vốn dĩ thấy hắn đưa tay đến bờ eo mình liền khẽ nghiêng người chờ đợi, trong mắt ánh lên tia nhu tình. Nào ngờ không hiểu sao hắn lại rút ma thủ về, nàng ta giận quá không ngừng dậm chân.

Tiễn Duyệt đi ở phía sau, thấy vậy liên tục lắc đầu, nghĩ thầm: rốt cục hai thầy trò này làm sự tình gì thế nhỉ? Sao lại thế này? Quan hệ của họ cũng thập phần mờ ám?...Chỉ có điều, khi hắn nghe thấy Hoa Lân nói đến hai chữ "tiên thuật" thì toàn thân rúng động, chẳng lẽ hắn chính là "tiên nhân"? Nhưng sao phong thái chẳng giống chút nào?

Hoa Lân dẫn theo hai người bước vào khoảng sân đằng nam, định trực tiếp tiến đến phần mộ trấn "trận nhãn", trước tiên phá kì trận, tiếp sau truy tìm u hồn. Nào ngờ mới bước được ba bước, từ xa xa giữa toà nhà hoang đột nhiên "Đinh đinh...đương!" truyền đến ba tiếng đao kiếm giao tranh. Ba người đồng thời ngừng bước, hướng về phía kia dỏng tai lắng nghe, Tiễn Duyệt biến sắc mặt nói: "Nhất định, nhất định có người xâm nhập, bạch quang chết tiệt kia lại xuất hiện rồi!"

Hoa Lân gật đầu nói: "Được rồi! Chúng ta qua đó tìm hiểu, theo ta nào!", nói xong ôm lấy Thu Uyển Ly, lần theo ngõ tắt, thẳng tới giữa khu nhà, Tiễn Duyệt cũng lập tức theo sau.

Vừa qua một ngã tư, toàn thân Hoa Lân bỗng khựng lại, đưa tay ra hiệu cho Tiễn Duyệt dừng lại, nhỏ giọng nói: "Đợi đã, đợi đã".

Thu Uyển Ly cùng Tiễn Duyệt đều cùng khẩn trương nói: "Sao thế?".

Hoa Lân hướng về phía trước quan sát, chỉ thấy ba u hồn trong suốt, từ bên phải ngã tư lướt vào trong. Đương nhiên sự tình này cả hai người Thu Uyển Ly và Tiễn Duyệt đều không trông thấy, bọn họ chỉ tò mò, không hiểu vì sao Hoa Lân ra lệnh dừng lại.

Hoa Lân lưỡng lự một chút, nghiêng đầu nói với Thu Uyển Ly: "Uyển nhi! Ta biết để ngươi sớm tiếp xúc với các loại dị vật như vậy là không sáng suốt. Nhưng kẻ địch của ta bất cứ lúc nào cũng có thể đuổi đến nơi, bây giờ nếu cho ngươi rèn luyện, thử thách, từ nay về sau, ngươi dù ở bất kì hoàn cảnh nào cũng không hề sợ hãi...Thế nào? Ngươi có muốn mở âm nhãn hay không?"

Thu Uyển Ly rùng mình một cái, nàng đã hiểu rõ ý tứ của Hoa Lân, phía trước nhất định có thứ gì đó kì dị. Trống ngực nàng đập thình thịch liên hồi, vừa muốn nhìn, lại vừa hết sức sợ hãi.

Tiễn Duyệt cũng tỏ ra mạnh mẽ, lớn tiếng nói: "Mở âm nhãn cho ta đi! Để ta xem rốt cuộc là cái thá gì, ta nhất quyết phải vì các huynh đệ mà báo thù!"

Hoa Lân gật đầu, cắn đầu ngón tay ứa máu, miệng lẩm bẩm: "Ngưng thần vật ngoại...âm nhãn khai!" dứt lời lập tức điểm tới mi tâm của Tiễn Duyệt, lại nói: "Ngươi nên nhớ, một khi chùi vết máu đi, âm nhãn sẽ không còn hiệu lực"

Trong mắt Tiễn Duyệt hiện lên một tia hồng quang, âm nhãn lập tức mở ra, nhưng lạ là hắn đưa mắt quan sát xung quanh không hề phát hiện điều gì, thầm nghĩ: có phải hắn lừa gạt không?

Hoa Lân nhân lúc trên tay còn lại chút máu chưa đông khô lại, vội chấm lên mi tâm Thu Uyển Ly, thì thào một hồi rồi nói: "Ngươi là đồ đệ ta nên đương nhiên cũng mở âm nhãn luôn!"

Thu Uyển Ly liền bĩu môi nói: "Không cần, không cần! Uyển nhi không cần đâu!", tuy ngoài miệng nói vậy nhưng mắt nàng vẫn mở to, dáo dác nhìn ngó, rốt cục cũng chẳng phát hiện được gì nên nũng nịu nói: "Sư phụ gạt người, nào có gì bất ổn đâu?"

Hoa Lân nắm lấy tay nàng nói: "Ngươi tưởng chúng là tảng đá đứng lù lù một chỗ à? Nhanh chân lên!" đoạn dẫn đường nhằm hướng trung tâm xông tới.

Mới được vài bước, xa xa truyền đến "Oanh..." một tiếng nổ vang, dường như có kẻ phá huỷ phòng ốc nào đó, âm thanh lần này cực kì rõ ràng, Hoa Lân tay trái ôm lấy Thu Uyển Ly, nhanh chóng chạy về phía trước.

Ba người vừa vượt qua cổng của toà viện, trước mặt xuất hiện một hoa viên rất rộng lớn.

Chỉ thấy, dưới ánh trăng, một nam tử áo xanh cao lớn đứng ngạo nghễ giữa hoa viên, trong tay nắm thanh bảo kiếm toả ra hàn quang lành lạnh. Cách đó ba trượng, một toà lương đình đã sụp đổ quá nửa, tro bụi vẫn còn mù mịt, bay toán loạn trong không trung, hiển nhiên đã bị nam tử áo xanh kia ra tay phá huỷ, công lực như vậy có thể nói khí thế phi thường, kinh động cả quỷ thần.

Thu Uyển Ly lập tức cả kinh nói: "Hắn là..."

Qua khoảng cách hai mươi trượng, Hoa Lân cùng nam tử kia đối diện nhìn nhau, khoảng không giữa

hai người dường như ngưng đọng lại. Đột nhiên, nam tử áo xanh nhếch mép nở ra một nụ cười cổ quái, Hoa Lân bỗng có cảm giác bất ổn, chỉ nghe "Sưu" một tiếng, một đạo bạch quang nhanh hơn tia chớp, lặng lẽ nhằm sườn trái Tiễn Duyệt bắn tới.

Hoa Lân lập tức bước lên trước một bước, Hà Chiếu Kiếm trong tay hắn bung ra, chỉ nghe "Đương" một tiếng, đạo bạch quang kia "hô hô hô..." xoay tròn, bị một chiêu kiếm của hắn đánh bạt lên trời.

Tiễn Duyệt kinh hãi nói: "Là nó, chính là nó đã giết các huynh đệ của ta!"

Lúc này ba người mới nhận ra, đó vốn là một thanh phi kiếm quỷ dị, thân kiếm tựa như được bao bọc bởi một tầng lục quang sáng ngời, trong bóng đêm lập loè như một ngọn lửa lân tinh.

Lúc này phi kiếm quỷ dị kia dừng lại trên không trung rồi vòng lại tiếp tục công kích, bởi vì tốc độ quá nhanh nên màu xanh trên thân kiếm bỗng chuyển sang sắc trắng.

Hoa Lân nắm chặt lấy Hà Chiếu Kiếm thủ thế, sẵn sàng nghênh đón, bạch quang kia đột nhiên chuyển hướng, thần tốc bắn về phái Thu Uyển Ly.

Sắc mặt ba người nhất thời đại biến, Thu Uyển Ly sợ quá thất thanh hét lên. Hoa Lân không kịp quay lại, chân phải nhanh chóng lùi về phía sau, đánh ra một tia kiếm khí, "Đương" một tiếng, đạo bạch quang kia sượt qua người Thu Uyển Ly bay đi.

Một lọn tóc mềm mại bay xuống, bị gió quấn đi phấp phơ tựa những sợi lụa giữa không trung.

Hoa Lân hoảng hốt đến nỗi vã mồ hôi hột! Vừa rồi nếu chỉ cần chậm nửa bước hoặc là xuất chiêu sai sót thì "đệ tử khai sơn xinh đẹp" của hắn hồn đã về cõi Tây thiên cực lạc.

Chỉ thấy Thu Uyển Ly sợ hãi nhìn mớ tóc bị cắt đứt dưới đất, chưa kịp hoàn hồn, Hoa Lân chợt lại gần, tay trái ôm nàng vào lòng, nghiêng người tung cước về phía trước. Hoá ra phi kiếm quỷ dị kia đột nhiên lộn lại, thần tốc bắn về phía hông của Thu Uyển Ly.

Một cước này của Hoa Lân vừa mới tung ra, quỷ kiếm lại đổi hướng, hung bạo nhằm về Tiễn Duyệt

đằng sau phóng tới. Nhưng Hoa Lân đã trải qua một lần, sớm đã chuẩn bị sẵn, tay phải nắm Hà Chiếu Kiếm chém ngược ra phía sau, "Đương" một tiếng lại đánh bật nó lên trời.

Bản thân Hoa Lân cũng mồ hôi lấm thấm, thầm nghĩ: quỷ kiếm này so với "Ngự Kiếm Thuật" của người tu chân tốc độ còn nhanh hơn bội phần, chỉ cần chậm nửa phần, hai người nhất định bị nó cho "hồn du địa phủ", nghĩ đến đây mồ hôi lạnh của hắn càng tuôn ra ào ạt...

Quỷ kiếm kia quả nhiên lợi hại, trên không trung bất ngờ tăng tốc, hoá thành một đạo bạch quang, lại hung mãnh vọt xuống. Tay phải Hoa Lân rung lên, Hà Chiếu phát ra hai mươi bốn điểm tinh quang, chính là "Thất Tinh Liên Hoành", tuyệt kĩ kinh nhân của Thiên Sơn kiếm phái, phong toả chặt chẽ khoảng không trước mặt. Lại nghe "Đương" một tiếng quỷ kiếm lại bị đánh bật ngược lại.

Lúc này từ xa xa truyền đến tiếng cười của nam tử áo xanh: "Các ngươi cứ chậm rãi vui đùa! Ta không rảnh bồi đãi các ngươi nữa", vừa dứt lời toà đại điện đằng

xa "Phanh" một tiếng truyền lại, tựa như tiếng đóng mạnh cửa.

Mọi người quay đầu nhìn lại, nam tử áo xanh kia quả nhiên đã mất dạng. Thanh quỷ kiếm trên bầu trời cơ hồ cũng khựng lại một chút, bạch quang lấp lánh, nhanh chóng bắn về phía đại điện xa xa. Nhưng một lúc lâu sau, bạch quang kia lại "Sưu" một tiếng lao vào rừng cây nhỏ bên trái.

Tiễn Duyệt sợ hãi nói: "Cái đó...phi kiếm đó, chẳng lẽ đúng là "Ngự Kiếm Quyết" trong truyền thuyết hay sao?"

Hoa Lân hừ lạnh nói: "Hừ! Nơi này mà có "Ngự Kiếm Quyết" sao? Nếu ta đoán không lầm, thanh tà kiếm này nhất định hấp thu vô số hồn phách, trở thành một loại kiếm danh tiếng là "Phi Hồn Kích"! Có lẽ vì chủ nhân thanh kiếm đó chán nản, luyện kiếm không thành, nhảy vào trong lò luyện, cùng với bảo kiếm hoà lẫn vào nhau"

Tiễn Duyệt trợn tròn mắt, hoảng hốt nói: "Cái gì? "Luyện kiếm đồng phân"?"

Hoa Lân thấy mặt mũi hắn trắng bệch ra, không hiểu vì lí do gì liền hỏi: "Sao vậy? Chẳng lẽ ngươi chưa nghe thấy điều đó bao giờ?"

Tiễn Duyệt gật đầu nói: "Hai trăm năm trước đã có lời đồn về điều này, đến bây giờ mới được tận mắt chứng kiến cho nên ta có điểm kinh ngạc! Toà nhà hoang này vốn gọi là Thần Kiếm Sơn Trang, hai trăm năm trước có thể nói vang dang khắp giang hồ, không ai dám coi thường đệ tử của Thần Kiếm Sơn Trang cả. Rồi đến một ngày, thiếu chủ của Thần Kiếm Sơn Trang là Tiêu Viễn Lâu bắt tay định chế tạo một thanh tuyệt thế thần binh, nghe nói hắn sử dụng tiên thuật gia truyền của Tiêu gia luyện, trong suốt ba năm sáu tháng, lúc thần binh sắp thành hình thì không hiểu sao Tiêu Viễn Lâu bỗng nổi giận nhảy vào trong lò, khiến cho kiếm huỷ thân vong. Kể từ đó, Thần Kiếm Sơn Trang bắt đầu suy tàn, hơn chín trăm nhân khẩu cứ chết dần chết mòn. Không lâu sau, Thần Kiếm Sơn Trang trở thành mảnh đất chết. Nào ngờ, sau đó mươi năm, bảo kiếm của Thần Kiếm Sơn Trang lại đột nhiên xuất hiện trên giang hồ cho nên vô số người liều mạng đổ xô lùng đoạt bảo vật, đến nay vẫn chưa ai đắc thủ. Vì vậy, sau này nơi đây được

đổi tên thành "Kiếm trủng". Vừa rồi nghe ngươi nói, chẳng lẽ thanh quái kiếm vừa rồi chính là hồn phách của Tiêu Viễn Lâu? Điều này...điều này quả là đáng sợ!"

Hoa Lân gật gật đầu nói: "Tiêu Viễn Lâu chắc chắn định luyện "Ngự Kiếm Thuật" nên đã luyện kiếm hơn ba năm, không ngờ chưa xong đã bỏ mạng. Ài...". Hoa Lân đột nhiên quay lại nói với Thu Uyển Ly: "Đúng rồi, người nói kẻ vừa rồi là ai? Chẳng lẽ ngươi biết hắn?"

Thu Uyển Ly dậm chân nói: "Sao ngươi phản ứng chậm chạp thế? Người ta đã quên mất rồi!"

Hoa Lân bực mình nói: "Từ nãy đến giờ, ta đâu có thời gian rảnh mà hỏi!"

Thu Uyển Ly bĩu môi nói: "Hắn...hắn chính là Hàn Trấn Ly!"

"Ấy? Hắn đúng là Hàn Trấn Ly ư? Hắn tới đây làm gì?" Hoa Lân sửng sốt nói.

Trong mắt Tiễn Duyệt hiện lên một tia kì dị, run giọng nói: "Hắn...hắn nhất định vì "Thiên Cơ Đồ" mà đến! Chẳng lẽ lời đồn đại là sự thật?"

"Thiên Cơ Đồ là cái gì?"

Tiễn Duyệt không dám dấu diếm hắn, trầm giọng nói: "Nghe đồn, "Thiên Cơ Đồ: có ghi lại toán pháp "Trắc Thiên Thập Tam Bặc" cùng với vị trí của một món tiên khí. Nếu ai tìm được Thiên Cơ Đồ sẽ tham ngộ được Thiên đạo, phi thăng tiên giới. "Thiên Cơ Đồ" này chính là tiên thuật gia truyền của Tiêu gia mà vừa rồi ta đề cập đến."

Hoa Lân chợt bật cười ha hả nói: "Thú vị, thú vị, thật sự thú vị! Nếu "Thiên Cơ Đồ" quả thật lợi hại như vậy thì sao Tiêu gia có thể lụi bại được? Hơn nữa, vì sao Tiêu gia không thấy xuất hiện tiên nhân?"

"Ách...Điều này ta cũng không rõ nữa. Chỉ có điều ta nghe Nhị ca nói, dưới lòng đất của Thần Kiếm Sơn Trang, có vô số thông đạo ngang dọc giống như một toà mê cung khổng lồ. Theo ta, chúng ta nên bỏ đi thì hơn, không nên liều mạng làm gì!"

Hoa Lân cười nhạt, thầm nghĩ: gã Tiễn Duyệt này cũng không phải là một người đơn giản chút nào, một mặt khuyên mình từ bỏ, một mặt lại tiết lộ dưới lòng đất có mê cung. Điều này đúng là định dẫn dụ mình đây mà! Nhưng cũng chẳng có biện pháp nào

khả dĩ hơn, Hoa Lân vốn là người luôn tò mò đối những sự vật mới lạ. Vì vậy hắn cố tình lớn tiếng nói: "Không được! Phía dưới đã có mê cung, chưa biết chừng đó là hang ổ của yêu nghiệt. "Trừ ma vệ đạo" chính là tôn chỉ hàng đầu của bổn đại tiên. Đã đến đây rồi, ta nhất định phải xuống điều tra!..Như vậy đi, ta đưa hai ngươi ra khỏi mê lâm này, sau đó ta lại tiến vào sau! Các ngươi xem thế có được không?"

Tiễn Duyệt lập tức nói: "Đại hiệp đã cương quyết đi, ta dĩ nhiên cũng muốn theo. Cho dù bỏ mạng dưới đó thì cũng coi như là được gặp lại bốn vị huynh đệ!"

Bản tính Tiễn Duyệt vốn không phải xấu xa, cũng tuyệt nhiên không phải vì bảo vật gì. Bởi do có cao thủ Hoa Lân bên cạnh nên lòng hiếu kì không tránh khỏi bị kích thích.

Hoa Lân gật gật đầu, thầm nghĩ: bổn thiếu gia đã từng gặp qua đủ hạng người, biết ngay thể nào ngươi cũng nói như vậy. Hắn liền dắt Thu Uyển Ly định bước về phía đại điện, ai ngờ Thu Uyển Ly bên cạnh bỗng hét to: "A! Sư, sư phụ!" thanh âm nũng nịu, chân tay không ngừng run rẩy, ngón tay nàng chỉ về phía trước, sắc mặt trắng bệch đi vì sợ hãi.

Hoa Lân nhìn theo đầu ngón tay nàng thì thấy ba bóng trắng trong suốt đang lặng lẽ đi tới...

Chương 10: KIẾM TRÙNG MÊ LÂM

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: TuLaDaiDe

Biên tập: mayphieulang

Nguồn: 4vn.eu

Nội dung ẩn tại http//4vn.eu :

Sắc mặt Tiễn Duyệt lộ vẻ khẩn trương, những đốt ngón tay nắm thanh truỷ thuỷ đã chuyển sang trắng bệch, hiển nhiên hắn đã thực sự vận quá nhiều lực.

Hoa Lân cười nói: "Các ngươi sợ gì chứ? Đã có bổn đại tiên ở đây, bọn chúng chỉ còn nước chạy trối chết!", nói xong kéo Thu Uyển Ly xông lên nghênh chiến. Thu Uyển Ly tay chân muốn nhũn cả ra, thụt lại phía sau kêu lên: "Không muốn, không muốn! Uyển nhi không muốn đi đâu, hu hu hu..."

Hoa Lân chẳng buồn để ý, tiếp tục kéo nàng tiến lên, cách ba bóng trắng kia chừng ba trượng thì hắn đột nhiên quát: "Cút ngay..."

Ba bóng trắng kia rõ ràng chấn động, bị Hoa Lân doạ nạt, quả nhiên "Sưu sưu sưu..." bỏ chạy toán loạn. Hoa Lân cười ha hả nói: "Thế nào? Sư phụ ngươi chỉ cần ho nhẹ là đã tiễn chúng về địa ngục, cần gì phải lập đàn hay thi triển pháp thuật gì chứ!". Thấy bộ ngực Thu Uyển Ly vẫn phập phồng không ngớt, hắn ôn nhu nói: "Uyển nhi phải ghi nhớ! Âm dương mặc dù tương sinh nhưng cũng lại tương khắc. Chỉ cần ngươi không sợ nó, thậm chí ngược lại, nó còn phải ngại ngươi. Kĩ năng chủ yếu của u hồn là khống chế ý nghĩ của con người, làm cho ngươi sinh ra sợ hãi. Nếu ngươi sợ nó, nó lập tức sẽ lấn tới, khống chế tư tưởng ngươi, cái này gọi là "âm hồn phục thể, thục xưng quỷ thượng thân".

Hoa Lân vừa dẫn bọn họ đến toà đại điện xa xa, vừa giải thích: "Các ngươi nên nhớ kĩ một điều! Công kích của u hồn gần như không làm tổn thương đến thân thể chúng ta. Hầu hết là do tự bản thân các ngươi sinh ra ảo giác mà thôi, cho nên rất nhiều người bị ma quỷ doạ cho mất hồn mất vía. Ta chưa từng thấy ai bị quỷ ăn thịt cả, ha ha...Tuy nhiên, chúng cũng có thể thực sự giết người, chẳng hạn như luyện thành một cỗ binh khí, trước tiên dùng ảo giác công kích

các ngươi, sau đó lại ẩn ảo giác đi, đột nhiên công kích ngươi một đòn chí mạng, cũng giống như "Quỷ Hồn Kích" vừa nãy. Vì vậy nếu các ngươi gặp tình huống này, nhất định phải giữ được bình tĩnh, nhận ra được đòn sát thủ của nó. Cứ như thế, ngươi sẽ thấy nó cũng tựa như giao đấu với một người trên giang hồ! Được rồi, ta nói vậy thôi. Bây giờ đi tìm lối vào, ta muốn xem, rốt cục Hàn Trấn Ly tới đây với mục đích gì!" đoạn ba người bước vào đại điện.

Chỉ thấy quy mô trong điện thập phần hoành tráng, từ cửa đến bên đối diện khoảng cách cũng phải ngoài hai mươi trượng, nhưng cột trụ ở giữa đã sụp đổ một nửa. Bên trái đều là dăm ba đồ vật trang trí, đằng xa phía đối diện có một chiếc bàn bát tiên, trên tường treo một bức hoạ chân dung.

Tiễn Duyệt cảm thấy kì quái nói: "Trên mặt đất toàn là tro bụi, không hề thấy dấu chân nào của Hàn đại hiệp, hắn đã chạy đi đâu nhỉ?"

Thu Uyển Ly lập tức phản bác lại: "Hắn mà là đại hiệp cái gì? Hừ! Chúng ta xông lên truy đuổi, cho hắn một kiếm chết toi!". Lại thấy Hoa Lân đang tỏ ra sửng sốt liền nũng nịu nói: "Được không? Sư phụ!"

Tiễn Duyệt trên trán bắt đầu lấm tấm mồ hôi...

Hoa Lân đang bận thi triển "Sưu thần thuật" cho nên cũng không trả lời. Đương nhiên hắn cũng không muốn trả lời, bởi vì bản thân từ trước đến nay hắn đã giết ai bao giờ. Lúc này Hoa Lân đột nhiên thấp giọng nói: "Theo ta!", nói xong dẫn đầu hướng về góc cuối đại điện đi tới. Lại gần chiếc bàn bát tiên, quả nhiên thấy hai vết chân in rõ trên mặt đất. Ở đó có một cái khe vuông vắn, xung quanh tro bụi vương vãi, hiển nhiên vừa có người mở ra.

Hoa Lân thầm nghĩ nơi này đáng lẽ phải có cơ quan mới đúng nên quan sát cẩn thận một hồi. Quả nhiên hắn phát hiện trên bàn bát tiên có dấu tay người ấn mạnh xuống. Ai ngờ không hề có chút biến động nào cả. Mặc dù đã tìm được cơ quan nhưng không có cách nào mở ra, rốt cục hắn cũng không nhịn được nói: "Con bà nó! Muốn..."

Hắn quay đầu nói với Thu Uyển Ly và Tiễn Duyệt: "Các ngươi lùi lại!"

Trán Tiễn Duyệt lại mướt mồ hôi, thầm nghĩ: dưới mặt đất này toàn là đá hoa cương nặng cả ngàn cân, đâu có đơn giản như vậy? Hắn thực sự đã đoán lầm.

Hoa Lân rút ra Hà Chiếu Kiếm, trên thân kiếm chợt loé lên hồng quang, vung lên một kiếm, "Oanh" một tiếng nổ vang, mặt đất lập tức nứt toác, đá vụn đều sụp cả xuống, lộ ra căn hầm âm u.

Tiễn Duyệt ngây người nhìn xuống mặt đất, thầm nghĩ: công lực người này kinh thế hãi tục, hoàn toàn có thể đánh thắng Hàn Chấn Ly, hắn nghĩ bụng lo thay cho Hàn Chấn Ly bên dưới.

Ba người chậm rãi bước xuống căn hầm, nhận ra thông đạo phía dưới rất rộng rãi, ba người sánh vai đi vẫn thoải mái. Thế nhưng toàn bộ tối đen như mực, hơn nữa lúc này lại là ban đêm, Thu Uyển Ly cùng Tiễn Duyệt cơ bản chẳng trông thấy gì.

Thu Uyển Ly nắm chặt lấy ống tay áo Hoa Lân, nghẹn ngào nói: "Sư...sư phụ! Uyển nhi sợ lắm!"

Hoa Lân bất đắc dĩ huy động Hà Chiếu Kiếm phát ra hồng quang rực rỡ, cảnh vật dưới thông đạo nhất thời trở nên nhìn rõ hơn.

Chỉ thấy trên hai bức tường treo rất nhiều bức hoạ chân dung người, thậm chí còn có cả chiêu thức võ công cao thâm. Ánh mắt của Tiễn Duyệt lập tức sáng

ngời, lại nghe Hoa Lân quát: "Cẩn thận! Không được quan sát gì đó trên tường, những chiêu thức đó đều kì quái, nếu chiếu theo đó mà luyện, nhất định khí huyệt chạy ngược mà chết...Đi thôi, chúng ta đi xem rốt cuộc tên Hàn Trấn Ly giở trò quỷ gì!"

Thông đạo này kéo dài như vô tận, tiến vào chừng ba mươi trượng, phía trước bỗng án ngữ một cánh cửa cực dày chắn ngang lối đi. Còn cách năm trượng, Hoa Lân chợt giơ tay ra ngăn hai người kia lại. Thu Uyển Ly chăm chú nhìn phía trước, lập tức sợ hãi hét to: "A! Sư...sư phụ!"

Chỉ thấy mặt đất vương đầy hài cốt, hai bên tường cắm chi chít ám khí sắc nhọn, hiển nhiên có người tuỳ tiện xâm nhập cấm địa, bị cơ quan phát động mà bỏ mạng.

Tiễn Duyệt cũng hít vào một hơi thật dài, thấy rõ phía trước hiểm nguy trùng trùng, đến kẻ ngu cũng biết, giờ đây chỉ cần đi sai một bước lập tức thân thể sẽ lỗ chỗ như tổ ong ngay. Điểm cốt yếu là sát với cánh cửa đằng kia không có chỗ nào an toàn để đặt chân, nếu hấp tấp lao đến thì chỉ nhận lấy cái chết mà thôi.

Nhưng Hoa Lân cũng không hề nôn nóng, thực ra cơ quan dưới mặt đất hoàn toàn chẳng có tác dụng nào với hắn. Hắn thi triển "Sưu thần thuật", lập tức phát giác một lối đi an toàn nên nói: "Tiễn Duyệt, ngươi phải hết sức cẩn thận, nhìn dấu chân ta mà bước theo nhé!", nói xong ôm lấy Thu Uyển Ly, xiêu xiêu vẹo vẹo bước về phía đối diện.

Tiến sát đến cánh cửa nặng nề kia, bọn họ lại thấy nó đã bị khoá chặt, đương nhiên phải có chìa khoá mới mở ra được. Hoa Lân tức tối nói: "Kì quái thật! Sao Hàn Trấn Ly lại có được chìa khoá? Hơn nữa, hắn đối với cơ quan trong này dường như rất quen thuộc? Chẳng lẽ hắn là hậu nhân của Thần Kiếm Sơn Trang?"

Không ai có thể giải đáp cho hắn!!!

Hoa Lân lại thi triển "Sưu Thần Thuật" để tìm kiếm, nhận ra cánh cửa này dày hơn một trượng, bên trong ẩn chứa vô số ám khí. Nếu tác động mạnh tới, ám khí nhất định sẽ nhanh chóng bắn ra.

Hoa Lân đột nhiên bật cười ha hả nói: "Xem ra ngươi quả lợi hại! Chúng ta rút lui!"

Thần sắc Tiễn Duyệt thập phần buồn bã, tưởng rằng Hoa Lân đã bỏ cuộc thật, đành chán nản quay lại.

Lùi về phía sau được mười trượng, Hoa Lân bỗng xoay người, bắn ra thiểm điện từ Hà Chiếu Kiếm. "Tranh" một tiếng truyền đến, cánh cửa dày một trượng kia đã bị Hà Chiếu Kiếm xuyên thủng. Đồng thời, chỉ nghe "Ca ca ca..." một tràng âm thanh cơ quan phát động, vô số ám khí bắn tới mãnh liệt.

Tiễn Duyệt hoảng sợ quá đỗi, mặt mũi trắng bệch, nắm trong tay truỷ thủ, đanh định chống đỡ. Nào ngờ, tay trái Hoa Lân lăng không đánh ra một chưởng, một màn hồng quang đột nhiên bao phủ lấy ba người. Tất cả ám khí bắn tới hồng quang đều "đinh đinh đang đang", rơi lả tả xuống đất.

Hoá ra, do khoảng cách mười trượng nên lực của ám khí bắn đến đã suy kiệt, căn bản không thể xuyên thủng chân nguyên hộ thể của Hoa Lân. Tay phải hắn thu hồi lại, Hà Chiếu Kiếm từ đằng xa lại xuyên thủng đá bay trở về.

Tiễn Duyệt hoảng hốt, biến sắc mặt, chỉ thấy hồng quang lấp lánh, trường kiếm của Hoa Lân đã bay về

nằm gọn trong tay, điều này làm cho Tiễn Duyệt không tin nổi vào mắt mình nữa.

Khi Hà Chiếu Kiếm trở lại, nó tất nhiên lại làm cho một trận ám khí nữa được phát động. Hoa Lân nhếch mép cười nhạt, thầm nghĩ: để xem ngươi có thể phóng ra bao nhiêu ám khí nào. Quả nhiên, Hà Chiếu Kiếm bay đi lượn lại năm lần, cơ quan trên tường "Ca" một tiếng, rốt cục cũng bị đình trệ.

Hoa Lân cười nói: "Chúng ta đi thôi, giờ an toàn rồi!"

Tiễn Duyệt vô cùng bàng hoàng, thầm nghĩ: hoá ra cũng có thể hoá giải cơ quan ư? Nhưng không có chìa khoá, cánh cửa nặng nề phía trước vẫn đang đóng im ỉm, chẳng lẽ hắn định thẳng tay phá huỷ ư?

Tiễn Duyệt đã đoán đúng!

Hoa Lân tới bên cánh cửa kia, vung cước phóng tới. Chỉ nghe "Oanh" một tiếng nổ vang, cả tấm đá dày một trượng đã bị hắn huỷ nát bấy, bụi đất vang lên mù mịt, , Thu Uyển Ly bịt lấy mũi, nghèn nghẹt nói: "Khặc khặc...sư phụ, ngươi thực là bá đạo"

Hoa Lân quay đầu lại, thấy nàng đang nhíu mắt chau mày, bộ dạng cực kì đáng yêu nên cười ha hả nói: "Ta

đã nói rồi, bất kì đại môn nào ta đều dẫm nát hết. Cái này thì ăn thua gì?"

Tiễn Duyệt lúc này thực sự mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nhìn đám đất đá ngổn ngang, mới nhận ra phiến đá vừa rồi dày một trượng. Hắn quả thật không hiểu được, Hoa Lân còn trẻ như vậy, thế nào lại có công lực thâm hậu đến vậy? Chẳng lẽ hắn đúng là tiên nhân?

Lập tức hắn nhớ đến phi kiếm của Hoa Lân có thể tự động thu hồi, trong lòng sinh ra cảm giác nghi ngờ....

Chương 11: LUYỆN KIẾM CHI ĐỊA

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: Tepga

Biên dịch: MacVanDanh

Biên tập: Mayphieulang

Nguồn: 4vn.eu

Nội dung ẩn tại http//4vn.eu :

Ba người đi qua áp môn, hai bên thông đạo có những ngọn đèn nhấp nháy, kỳ quái là vách tường lại có màu lam nhạt, cảnh sắc cũng có phần đẹp mắt.

Bọn họ đi theo thông đạo được thêm vài chục trượng phía trước trở nên sáng sủa, không ngờ dưới đất lại có cả phòng nghị sự. Nhìn quy mô kích thước, ít nhất cũng có thể chứa hơn một ngàn người.

Hoa Lân mang theo hai người đi xuyên qua, hai bên đồ đạc ngăn nắp, có thể thấy trước kia nơi đây huy hoàng thế nào.

Đi đến cuối phòng, trước mặt xuất hiện ba thông đạo, Tiễn Duyệt chán nản nói:

- Nguy rồi, chúng ta chọn thông đạo nào để đi bây giờ?

Không ngờ Hoa Lân trực tiếp hướng về thông đạo bên phải đi tới, hạ giọng:

- Chúng ta mau cùng đi, bằng không để lâu quá ta sẽ không thể dò ra khí tức của hắn nữa đâu!

Thông đạo bên phải cực kỳ dài, đi qua vài đoạn rẽ, phía trước thông đạo quả nhiên có vài ngọn đèn dầu,

điều này cho thấy đúng là Hàn Trấn Ly đã đi đường này.

Mở một cái cửa đá nặng nề, phía trước lại xuất hiện một không gian rộng lớn.

Nương xa xa theo ngọn đèn, có thể phát hiện đó là một binh khí khổ lớn phi thường. Một loạt giá binh khí bày đầy cả phòng. Chỉ có điều các binh khí hư hỏng sót lại nằm bừa bãi trên mặt đất, trong đó còn có rất nhiều bộ xương người, hiển nhiên nơi này từng phát sinh đánh nhau kịch liệt khiến rất nhiều người chết.

Tiễn Duyệt hai mắt lóe sáng, toàn bộ tinh thần chăm chú tìm tòi đám binh khí trên mặt đất, muốn từ trong đó có thể tìm thấy "tuyệt thế thần binh". Chợt nghe Hoa Lân nói:

- Ngươi đừng tìm nữa, chắc chắn thần binh sẽ không nằm trên giá binh khí đâu. Ngay cả cái đạo lý này ngươi cũng không hiểu sao?

Tiễn Duyệt xấu hổ cười cười.

Đang nói, ba người đã đi qua vài giá binh khí, đi đến cuối binh khí khố. Lúc này đột nhiên phát hiện phía

trước có một gã áo xanh ngồi xổm trên mặt đất, cực kỳ chăm chú vẽ những đồ án kỳ quái.

Bức tường sau lưng hắn có một phiến kết giới màu lam, bên trong phảng phất như có một không gian khác, cực kỳ giống với "Phong Ma Giới" của Thục Sơn.

Thu Uyển Ly nhất thời kinh hô:

- Sư phụ! chúng ta tìm được hắn rồi...

Hoa Lân gật gật đầu, hai mắt vẫn sững sờ nhìn chằm chằm vào kết giới trên tường. Nghĩ thầm rằng phía sau kết giới này rốt cuộc là địa phương nào? Chẳng lẽ phía sau lại có cái gì nguy hiểm sao?

Người áo xanh phía trước đúng là Hàn Trấn Ly, hắn như đang tính toán một cái gì đó cực kỳ trọng yếu, ngay cả khi ba người đi đến trước mặt cũng không hề để ý.

Mồm lẩm bẩm nói:

- Hợi thời tam khắc, sinh huyền nhất tuyến, dần mão quái li, thiên hàng thần minh..... chẳng lẽ giờ hợi ba khắc, ta thật sự gặp kiếp nạn? Mà giờ dần thế nào lại

có tiên nhân hạ giới? Bói toán như thế nào mà lại tà môn đến vậy?

Hoa Lân nhìn thoáng qua đồ án hắn vẽ, phát hiện thấy quá mức huyền ảo, như là một kỳ môn quái thuật nào đó.

Lúc này, Thu Uyển Ly dậm chân nói:

- Sư phụ...

Hoa Lân quay đầu nhìn lại, thấy nàng dẩu cái miệng nhỏ nhắn, liền hỏi:

- Làm sao vậy?

Thu Uyển Ly thấy hắn lại còn giả bộ, lớn tiếng nũng nịu nói:

- Người mau giết hắn đi! Hắn... hắn đúng là cừu nhân đã giết cha của Uyển nhi!

Khi người ta gặp lại cừu nhân thì đỏ con mắt. Thu Uyển Ly đương nhiên rất lo lắng.

Nhưng Hoa Lân gãi gãi sau gáy lắp bắp:

- Chuyện này... để ta quan sát một chút, xem hắn rốt cuộc có phải luyện tà môn ngoại đạo không?

Nghe vậy, Thu Uyển Ly tức giận đến mức dậm chân liên tục.

Chỉ chốc lát, Hàn Trấn Ly trên mặt đất mới tính xong các thế biến của quái trận, lúc này mới dừng tay, ngẩng đầu nhìn bọn họ, nói:

- ... không thể tưởng tượng được ba vị vẫn còn sống mà đi đến đây, thực khiến ta kinh ngạc!"

Hoa Lân và hắn đối mắt nhìn nhau, phát giác người này hai mắt thần sắc sáng ngời, hiển nhiên là tu chân cao thủ. Bề ngoài phi thường anh tuấn, bên người đeo một thanh trường kiếm hàn lãnh khiến người khác nhìn thấy có cảm giác lạnh người.

Hoa Lân cẩn thận dò xét thì phát hiện người này mới tu tới Đan thành kỳ mà thôi, so với mình còn kém cả một cảnh giới. Đương nhiên điều này là từ khí chất bên ngoài cơ thể của hắn cho thấy, bởi vì chính Hoa Lân vừa mới vượt qua giai đoạn này.

Lúc này Hoa Lân cũng đột nhiên hiểu được tại sao Lộ Á Phi từng nói: Chỉ cần tu vi của mình cao hơn so với đối phương thì nhất định có thể thấy được cảnh giới của đối phương.

Nguyên lai là như vậy!

Đương nhiên, Hàn Trấn Ly căn bản nhìn không ra cảnh giới của Hoa Lân, hắn còn tưởng rằng Hoa Lân là phàm nhân cho nên trong lời nói có ý giáo huấn, trầm giọng nói:

- Ta khuyên ba vị hãy quay lại. Nếu cứ tự hành động theo ý mình, có lẽ thần tiên cũng không cứu nổi các ngươi đâu!

Hoa Lân thấy cánh tay trái của Hàn Trấn Ly có quấn một vòng băng, hiển nhiên vừa rồi bị một vết thương nhẹ, vì vậy cười trêu nói:

- Thì ra cũng bởi Hàn đại hiệp đã nếm qua đau khổ rồi, khó trách cứ muốn bảo chúng ta quay đầu lại...

Ngôn ngữ của hắn mang theo ý khiêu khích, dụng ý thực sự sâu sắc...

Nguyên lai, Hoa Lân muốn xem hắn đối xử thế nào, thử xem tính cách Hàn Trấn Ly có tàn ác hay không, nếu có thì Hoa Lân đương nhiên sẽ ra tay sát thủ, lập tức giúp đỡ Thu Uyển Ly trừ khử cừu nhân sát phụ

Nhưng lúc này, Tiễn Duyệt ở bên cạnh đột nhiên kỳ quái hỏi:

- A? Sao phiến môn này lại trong suốt như vậy?

Nói rồi bước tới định dò xét kết giới lam sắc...

Hoa Lân và Hàn Trấn Ly cơ hồ cùng lúc lớn tiếng hô: "Đừng cử động..."

Tiễn Duyệt cả kinh, lập tức rụt tay về, chỉ nghe Hàn Trấn Ly lạnh lùng nói:

- Kết giới này chính là trở ma chi thuẫn (thuẫn để ngăn trở ma quỷ) ta vừa mới lập ra. Ở phía sau nó có một cửa đá bị vỡ đi thông qua đại sảnh luyện kiếm của Tiêu gia. Nhưng trong đó thập phần hung hiểm, ta khuyên các ngươi lập tức quay trở về mặt đất, nếu không chết không có chỗ chôn!

Tiễn Duyệt lập tức hỏi:

- A? Ở bên trong chẳng lẽ có cái gì đáng sợ sao?

Hàn Trấn Ly tịnh không trả lời, không biết rằng chính mình vừa rồi đã đứng bên bờ vực tử vong, nếu không có Tiễn Duyệt xen vào, nói không chừng Hoa Lân sẽ thật sự làm thịt hắn...

Lúc này vừa đúng "Hợi thì ba khắc" (giờ hợi ba khắc), Hàn Trấn Ly vừa bói rằng chính mình vào giờ hợi ba khắc sẽ "Sinh huyền nhất tuyến" (có một đường sống), không thể tưởng tượng được là hắn đã tính đúng.

Nhưng Thu Uyển Ly vẫn ương ngạnh nắm ống tay áo Hoa Lân, thấy hắn luôn không để ý tới mình, rốt cục nhịn không được nữa, lớn tiếng hô:

- Sư phụ...

Hoa Lân sửng sốt, đương nhiên hiểu được ý nàng. Vì vậy, thở dài nói:

- Này... Ta thấy không bằng thế này, ta dạy ngươi võ công, bảo đảm hai mươi năm sau tuyệt đối có thể đối phó với hắn. Ngươi thấy thế nào?

Thu Uyển Ly dùng sức thoát khỏi ống tay áo hắn, thân thể mềm mại đột nhiên hướng tới lam sắc kết giới vọt tới.

Thân thể Hoa Lân nhoáng lên, lập tức nắm eo nàng đưa trở về, trầm giọng nói:

- Ngươi không muốn sống nữa à?

Thu Uyển Ly ngửa đầu gào lên:

- Ta hận ngươi... buông ta ra! Ô ô...

Hai tay nàng đánh vào ngực hắn một trận, khiến Hoa Lân suýt nữa nghẹt thở.

Hoa Lân cũng không có biện pháp, hắn đã nhìn thấy Hàn Trấn Ly chính là tu chân giả chánh tông, mặt mày mặc dù lãnh ngạo nhưng chắc chắn không phải là hung thần ác sát.

Hơn nữa chính mình đã luyện Túy Tâm kiếm pháp, nhìn người cực kỳ tỉ mỉ chính xác, tự nhiên sẽ không nhìn lầm. Lúc này, nếu cố tình hạ độc thủ thực khiến hắn phải khó xử.

Chuyện báo cừu không thể nhờ người khác làm hộ được. Đáng thương Thu Uyển Ly chỉ là một cô gái yếu mềm, căn bản không hiểu được quy tắc giang hồ.

Thấy Thu Uyển Ly thương tâm dục tuyệt, trong lòng Hoa Lân cũng cảm thấy hối hận, vì vậy kéo eo nhỏ của nàng lại gần, hạ giọng nói vào tai nàng:

- Uyển nhi! Nếu ta giết hắn, người khác lại nói ta ỷ lớn hiếp nhỏ... Hơn nữa, ngươi thật sự không muốn tự tay mình đâm chết hung thủ ư?

Hàn Trấn Ly vẫn lạnh lùng bàng quan, lúc này chợt rút trường kiếm ra, lãnh đạm nói:

- Khó trách tại sao ta lại thấy nàng có vẻ quen mặt, nguyên lai là thất công chúa giá lâm... Này huynh đệ, ngươi là sư phụ của nàng thì cũng nên báo thù cho nàng!... Nhưng để xem ngươi có bổn sự hay không đã!

Hoa Lân quay đầu nhìn lại, cười lạnh nói:

- Ta không đến tìm ngươi gây phiền toái đã là tiện nghi cho ngươi rồi, không ngờ ngươi lại chủ động đi tìm cái chết.... Tính ra, hôm nay bổn thiếu gia không muốn tranh đấu với ngươi, trước tiên ta phải xem ở đây có bảo bối gì không đã! Hắc hắc...

Hoa Lân cũng biết một khi động thủ với Hàn Trấn Ly thì phải giết hắn mới có thể xong chuyện được. Nhưng Hoa Lân phát hiện người này kỳ thật cũng không quá xấu xa, thậm chí còn ngăn cản khi Tiễn Duyệt bị nguy hiểm lúc tiếp cận với kết giới.

Cho nên Hoa Lân không thèm để ý đến hắn, ngược lại cúi đầu lấy lòng Thu Uyển Ly nói:

- Uyển nhi!... Sư phụ ngươi bây giờ quả thực cực kỳ nghèo khó, ngay cả cơm ăn cũng không có. Ngươi nói xem, phía sau kết giới có cái gì giá trị không? Hay là chúng ta đi vào tìm kiếm, không chừng có thể tìm được một hai kiện bảo bối, khi ra ngoài có thể đổi được ít tiền. Hắc hắc... Ngươi thấy thế nào?

Thu Uyển Ly nghẹn ngào nói:

- Uyển nhi ... Uyển nhi không cần!

Hoa Lân thấy nàng vẫn tức giận, vì vậy quay đầu nói với Tiễn Duyệt:

- Tiễn huynh đệ! Ngươi không cần phải đi, trước tiên ở bên ngoài chờ, nếu ta có thể tìm được bảo bối, chắc chắn sẽ chia cho ngươi một nửa. Bằng không, ta khó lòng chiếu cố được cho ngươi...

Nói xong, nắm lấy Thu Uyển Nhi, trường kiếm hướng về lam sắc kết giới đi tới, ngay cả Hàn Trấn Ly cũng không kịp ngăn cản.

Tiến vào phía sau kết giới, chỉ thấy trong thông đạo còn có một cánh cửa đá, nhưng phiến đá đã bị hư tổn, nhìn xuyên qua khe hở thấy không gian phía sau tất cả đều một màu xanh lam rợn người.

Lúc này Thu Uyển Ly trong lòng quả nhiên đã không còn cáu kỉnh nữa, bởi vì sự chú ý của nàng đã tập trung vào nguy hiểm trước mắt. Hoa Lân thấy làm vậy đúng là có hiệu quả!

Nhưng không ngờ phía sau kết giới bỗng lại nhúc nhích, Hàn Trấn Ly đột nhiên tiến theo, thở dốc nói:

- Này! Ngươi không muốn sống nữa sao?

Giọng rất nhỏ, phảng phất như sợ sẽ đánh thức một cái gì đó! Theo sát hắn, Tiễn Duyệt cũng chui vào...

Hoa Lân quay đầu nhìn, nghĩ thầm rằng thế này thì mọi người chỉ có thể cố gắng tiến vào. Dù sao cũng đã vào đến đây, không bằng cứ to gan tiến vào tiếp, vì vậy Hoa Lân một chân đá vào cánh cửa đá.

Chỉ nghe một tiếng nổ lớn, mảnh đá bắn tung khắp nơi, mọi vật bên trong hiện rõ ra trước mắt.

Hoa Lân vừa nhìn vào trong liền không khỏi hít một hơi lãnh khí. Chỉ thấy phía dưới là một động đá vôi cực kỳ rộng lớn, phía xa xa có một lò luyện kiếm cự đại, phía trên mở ra một giếng trời để đón nhận ánh sáng khiết bạch từ trên chiếu xuống.

Nhưng điều khiến hắn kinh hãi chính là phía dưới có vô số thanh trường kiếm đột nhiên bắt đầu lay động, tựa như những thi thể đang ngủ say bỗng nhiên tỉnh lại, đồng thời treo lơ lửng giữa không trung, hiển nhiên tất cả đều có ma tính, chính là "phi quỷ kích"...

Hàn Trấn Ly lớn tiếng trách:

- Ngươi điên rồi ư? Tại sao lại đánh thức tất cả chúng nó dậy? Chúng ta mau triệt thoái!

Hoa Lân nhớ tới tốc độ kinh khủng của "phi quỷ kích", lại thấy phía dưới lơ lửng vô số phi kiếm, hắn cười khổ nói:

- Có thể thế này sao?... Thế nào mà có nhiều người luyện kiếm tự sát thế nhỉ?

Giọng Hàn Trấn Ly run run ở phía sau:

- Ngươi sai rồi!... Trong chúng nó có một thanh chí tôn phi hồn kiếm, nó có thể chính là hồn phách Sở Phụ của Tiêu Viễn Lâu. Theo ta tính toán, cứ như thế mà đi xuống, số lượng của chúng nó có thể gia tăng gấp bội. Một ngày nào đó sẽ là tai họa của thiên hạ....Nhưng điều kỳ quái chính là quẻ bói của ta còn nói, khoảng giờ dần tối nay sẽ có một nhóm tiên nhân đến nơi này, còn phi hồn kiếm thì đúng là tà bất thắng chánh...Về điểm này ta thật đang không rõ. Trên đời này thật sự có tiên nhân không?

Hoa Lân lập tức hỏi lại:

- Một nhóm tiên nhân hay chỉ một tiên nhân? Ngươi có lẽ tính sai rồi?

lời của hắn đã hàm ý chỉ mình chính là "tiên nhân"

Hàn Trấn Ly đang muốn trả lời, chỉ nghe Thu Uyển Ly thét lên một tiếng, nguyên lai là phi quỷ kích đột nhiên ào ạt bắn tới, thực khiến người ta hoa mắt...

Chương 12: THẦN BINH LỢI KHÍ

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: Tepga

Biên dịch: MacVanDanh

Biên tập: Mayphieulang

Nguồn: 4vn.eu

Nội dung ẩn tại http//4vn.eu :

"Phi quỷ kích" này tốc độ thực sự quá nhanh, hàn quang chợt lóe khắp diện môn làm cả bốn người đều biến sắc. Hoa Lân và Hàn Trấn Ly cùng xuất kiếm chống đỡ kịch liệt nhưng cũng phải khó khăn lắm mới giữ được toàn bộ "Phi quỷ kích" ở bên ngoài cửa.

Cũng may bốn người đang ở trong thông đạo nên chỉ phải ngăn cản ở khe hở của cánh cửa, nếu như đi ra khỏi thông đạo thì đừng nói đến bảo vệ người khác, ngay cả tự bảo vệ mình cũng đã là cả vấn đề.

Lúc này chỉ thấy vô số "phi kiếm" trước mặt không ngừng xoay quanh, tựa như hơn mười vị cao thủ ngự kiếm đồng loạt công tới, điều này khiến cho Hoa Lân căn bản là rất khó ứng tiếp, bèn quát: "Uyển nhi! Các ngươi mau lui về sau kết giới... mau!"

Nói xong yểm hộ Thu Uyển Ly lùi về phía sau, không ngờ vừa dứt lời thì một thanh "Phi quỷ kích" xuyên

qua võng kiếm của hắn đã nhanh chóng bắn tới lưng Thu Uyển Ly.

Hoa Lân hoảng sợ kêu lên: "Uyển nhi..."

Hà Chiếu kiếm trong tay lập tức phát ra một mảng hồng quang ngay lập tức bổ về phía sau. Dù cho Hoa Lân đã phản ứng rất nhanh nhưng tốc độ của "Phi quỷ kích" cũng không kém, hắn đang trơ mắt tuyệt vọng nhìn "hàn quang" bắn thẳng đến hậu tâm Thu Uyển Ly thì Hàn Trấn Ly đột nhiên huy kiếm đánh bật "Phi quỷ kích" kia...

May mắn là Hoa Lân đã ngăn trở đại bộ phận "Phi quỷ kích" nên Hàn Trấn Ly mới nhàn nhã, nếu không thì hậu quả sẽ không tưởng tượng nổi.

Nhưng lúc này do phía trước mất đi sự ngăn trở của Hoa Lân, vô số "phi kiếm" hung mãnh liền bay tới. Hoa Lân vừa thấy tình thế bất ổn, tả chưởng lập tức chém ra một chưởng phong hùng hậu rồi kéo Thu Uyển Ly và Tiễn Duyệt lùi ra phía sau kết giới. Một vài phi kiếm bắn nhanh tới sát sườn phải của Hoa Lân, bám theo vài tia máu, lập tức lưu lại trên người hắn vài vết thương.

Cùng lúc đó toàn thân Hoa Lân chợt lóe hồng quang, nhất thời xuất hiện một tầng phòng hộ nhàn nhạt, "Sư Vương Thuẫn" lại bị khải động.

Nhưng Hàn Chấn Ly không biết hắn có tiên khí hộ thể, thấy hắn bị thương liền hữu thủ huy kiếm giúp hắn đẩy bật vài "Phi quỷ kích" ra, trầm giọng nói: "Mau triệt thoái đi!"

Hoa Lân vội vàng gật đầu, hai người vừa đánh vừa lui, chỉ thấy kết giới nhộn nhạo một trận, rốt cục lui trở về...

Kết giới này quả nhiên lợi hại, "Phi quỷ kích" không dám vượt qua nên lúc này bốn người tạm thời được an toàn.

Hoa Lân sờ sườn phải của mình, vừa mở bàn tay ra thấy đầy máu. Thu Uyển Ly sợ tới mức đứng phắt dậy, khẩn trương hỏi: "Hoa ca ca, ngươi... ngươi không sao chứ?"

Hoa Lân lấy ống tay áo xoa xoa mồ hôi lạnh, buồn bực nói: "Ta không sao! Ngươi trước tiên hãy nghỉ ngơi một chút, để ta suy nghĩ xem hôm nay có thể xử lý chúng như thế nào"

Hàn Trấn Ly cũng đi tới. Chỉ thấy cánh tay phải của hắn cũng bị rất nhiều vết thương, vừa băng bó, vừa lạnh lùng nói: "Tính ra thì 'Phi hồn kiếm' này để ta đối phó, ngươi cứ chiếu cố bằng hữu của ngươi đi..." trong lời nói có một chút ý tứ như ra lệnh.

Hoa Lân cũng không tức giận, chỉ cúi đầu suy nghĩ. Thu Uyển Ly giúp hắn băng bó, ôn nhu nói: "Sư... sư phụ! Chúng ta cùng quay trở ra ngoài rồi tính..." trong lòng nàng rất bất an, thực chỉ muốn Hoa Lân giết chết Hàn Trấn Ly, nhưng thấy giờ đây Hoa Lân đã bị kiếm thương, nàng lại thấy lo lắng cho an nguy của hắn.

Không ngờ ánh mắt Hoa Lân đột nhiên sáng ngời, mừng rỡ nói: "Có! Ta có biện pháp phá giải rồi... lúc này nhất định có thể thu thập phi quỷ kích. Ha ha..."

Tiễn Duyệt lộ vẻ sợ hãi nói: "Hoa đại hiệp! Ngươi... ngươi thật sự có thể thu thập quỷ kiếm này sao?"

Hoa Lân sảng khoái cười nói: "Tuyệt đối có thể, bổn đại tiên còn có một bảo bối chưa dùng đến. Các ngươi cứ chờ để ta đi vào trong thu kiếm..."

Hàn Trấn Ly lập tức thân thủ ngăn hắn lại nói: "Từ từ, để ta bố trí 'Định Phong Trận' rồi ngươi hãy đi vào, nếu không với bổn sự của ngươi bây giờ căn bản không có khả năng ngăn cản đâu"

Hoa Lân đẩy tay hắn ra nói: "A! ... Tiểu bằng hữu, bổn sự của bổn đại tiên ngươi còn chưa thấy đâu, mau tránh ra!"

Hàn Trấn Ly nhíu mày, do dự một chút đành phải để hắn đi. Kết giới lại ba động một lần nữa, Hoa Lân đi vào, chỉ thấy bên trong lam sắc đại điện, các "Phi quỷ kích" đã chỉnh tề đậu trên mặt đất. Thế nhưng chúng không hề ngay lập tức nổi lên mà dường như đang lo Hoa Lân sẽ tùy thời quay người chạy trốn, cho nên tất cả đều chỉ bất động.

Hoa Lân cũng sửng sốt, cố ý bước thêm vài bước, chậm rãi đi vào trong cửa, phát hiện "Phi quỷ kích" vẫn bất động.

Hoa Lân có chút lơ đễnh, thừa lúc này quan sát cảnh vật trong đại điện. Hắn phát hiện bên phải đại điện có một gian thạch thất, từ phía cánh cửa lớn bị hỏng nhìn lại thì có vẻ như là một thư phòng rộng lớn.

Hoa Lân cười cười, nghĩ thầm rằng "Thiên ky đồ" có thể được cất giấu ở gian thạch thất kia. Lúc trước, hắn vốn không nghĩ đến việc tranh đoạt bảo vật, nhưng bây giờ ở ngay trước mắt, cảm thấy có chút không thể nhẫn nại được.

Vì vậy, tả thủ bắt một thủ quyết, chuẩn bị mở "Phần Tinh Luân", lợi dụng "Hấp tinh thạch" để hút toàn bộ phi quỷ kích trong đại điện.

Nhưng trong lòng chợt động, thầm nghĩ: nếu mình tự nhiên lấy "Hấp Tinh Thạch" ra, những "Phi quỷ kích" ở phía xa không chừng sẽ lập tức bỏ chạy. Vì vậy, ngẩng đầu nhìn về phía giếng trời của "Chú kiếm lô".

Quả nhiên hắn phát hiện thiên song này diện tích chừng một thước vuông, phải gọi là "ống khói" mới đúng, ở giữa không ngờ lại bố trí một tầng đao phiến bén nhọn, nếu có người muốn nhảy từ trên xuống tất sẽ bị cắt thành nhiều mảnh nhỏ, nhưng nếu phi kiếm thì hoàn toàn có thể thong dong chạy thoát.

Hoa Lân cười cười, cương quyết bước về phía "luyện kiếm lô", chuẩn bị thu hút tất cả phi quỷ kích xuất động...

Quả nhiên, hắn vừa mới đi được sáu bước thì thấy hàn quang nhoang nhoáng, bên tai truyền đến những tiếng kiếm ngân "tranh tranh..." của vô số "phi quỷ kích" điện xạ mà đến, một vài "phi kiếm" thậm chí còn nhắm vào sau lưng Hoa Lân, nhằm ngăn chặn hoàn toàn đường lui của hắn.

Hoa Lân không dám lơ là, mắt thấy kiếm quang loạn xạ khắp nơi thì biết mình không thể ngăn cản, vì vậy lập tức lấy "Hấp tinh thạch" từ trong "Phần Tinh Luân" ra...

Không ngờ rằng "Hấp tinh thạch" này chỉ lớn hai thước vuông nhưng lực hấp dẫn của nó lại cực kỳ kinh khủng. Trong nháy mắt khi nó xuất hiện, xung quanh lập tức truyền đến những âm thanh "ông ông...", tất cả các đồ bằng sắt thép trong phòng liền rung động kịch liệt.

Đột nhiên, vô số "Phi quỷ kích" bị lực hút quá mạnh, xé gió vút tới. Chính Hoa Lân cũng phải trợn tròn mắt, trước mắt hắn tất cả những lưỡi dao kiếm sắc bén đang phô thiên cái địa bắn thẳng tới "Hấp tinh thạch"

Chỉ cần hơi không để ý một chút thì chắc chắn hắn sẽ biến thành một con nhím. Hắn sợ tới mức nhanh chóng ném "tảng đá" trong tay đi, liều mạng dùng trường kiếm đánh bật lũ phi quỷ kích đang ào ạt bay đến.

Lúc này, Hà Chiếu Kiếm trong tay hắn cũng bị hấp tinh thạch hút mạnh, cũng may hắn công lực cao tuyệt, vẫn có thể triển khai được kiếm pháp. Sau nửa ngày, mọi thứ đã được an bài, trên vai Hoa Lân đã có nhiều hơn hai vết thương

Nhưng hắn không để ý tới thương thế của chính mình, đắc ý dương dương cười nói: "Thế nào? Muốn chống đối lại bổn đại tiên, hôm nay không ném tất cả các ngươi vào chú kiếm lô không xong... ha ha... ách!"

Tiếng cười của hắn đột nhiên ngưng lại. Nguyên lai, trong phòng vẫn còn hơn ba mươi "Phi quỷ kích" lơ lửng giữa không trung, chúng quay mũi kiếm, liều mạng phi về hướng ngược lại, muốn chống lại hấp dẫn lực của "Hấp tinh thạch", hơn nữa còn có dấu hiệu muốn bỏ trốn... Điều này làm cho Hoa Lân chấn động!

Còn trên mặt đất, "Hấp tinh thạch" cũng đã biến thành một thiết cầu (quả bóng tròn bằng sắt) rất lớn, vô số "Phi quỷ kích" run rẩy trên mặt của nó, phảng phất như còn muốn giãy dụa một cách vô vọng.

Hoa Lân nhặt một hòn gạch trên mặt đất, hướng về đám phi quỷ kích trên trời cười lớn: "Muốn chạy hả? Không có dễ thế đâu!" nói xong liền dùng sức ném vào một thanh quỷ kiếm trong đó.

Chỉ nghe "đương" một tiếng, phi kiếm kia bị xoay tròn, lập tức bị "Hấp tinh thạch" hút về.

Hoa Lân đang chuẩn bị nhặt một tảng đá trên mặt đất ném tiếp, không ngờ "Phi quỷ kích" trên không trung đột nhiên tăng tốc, rốt cuộc thoát được khỏi phạm vi của lực hấp dẫn, bay qua giếng trời, nhanh chóng trốn ra phía ngoài.

Hắn chấn động, mũi chân hất một khối cự thạch, dùng sức đá về phía thiên song. Không ngờ thiên song kia cao tới mười trượng, cự thạch cuối cùng vẫn bị chậm một bước, hơn hai mươi lưỡi "Phi quỷ kích" đã sớm biến mất không còn bóng dáng...

Hoa Lân thở dài, nghĩ thầm đành phải hoãn lại việc truy bắt những thanh kiếm ấy lại, nơi này đúng thật là xứng với danh xưng. Chỉ có điều không biết "Phi quỷ kích" "Tiêu viễn lâu" có trốn thoát ra ngoài hay không, nếu không thì đúng là tai họa.

Hắn chầm chậm tiến đến "Hấp tinh thạch", chỉ thấy "Phi quỷ kích" bên trên vẫn đang run rẩy không thôi, Hoa Lân thầm buồn cười, dùng sức rút ra một thanh.

Chỉ thấy "nó" kịch liệt nhảy lên trong tay mình, ngay sau đó, một cổ âm hàn khí lập tức hướng cánh tay hắn phản phệ mà đến, nó còn tưởng rằng có thể đào thoát, phát ra một âm thanh kiếm ngâm vui vẻ.

Không ngờ tả thủ của Hoa Lân đột nhiên hồng quang chợt lóe, cả thanh "trường kiếm" bỗng bị hắn thiêu thành đỏ bừng, âm hàn khí kia kêu rên một trận, trong nháy mắt đã bị Hoa Lân hoàn toàn chưng phát (làm cho bốc hơi, chưng lên, giết chết), chỉ để lại một làn khói xanh theo gió phiêu tán.

Hoa Lân hung hăng mắng: "Ngươi thật sự là ương ngạnh không thay đổi, hừ! nói xong lại rút ra "Phi quỷ kích" thứ hai...

Quả nhiên, thanh thứ hai tình hình cũng giống thanh đầu tiên, lại muốn phản phệ đào thoát, cuối cùng đương nhiên bị Hoa Lân "Thiêu" cho hồn phi phách tán.

Tiếp đó, Hoa Lân liên tục rút ra mười sáu thanh trường kiếm, không ngờ các thanh đều giống nhau, hắn rốt cục đốt sạch liền có chút nương tay, thở dài nói: "Tính ra, đợi lát nữa sẽ lại tính toán với các ngươi! Ta phải tầm bảo trước rồi nói sau, hắc hắc..."

Nói xong thân ảnh nhoáng lên, đảo mắt đi vào thạch thất bên phải trước tiên. Hắn phóng một cước, cửa đá dày nửa thước bị đá tung, chỉ thấy tro bụi mù mịt cảnh vật bên trong hiện ra.

Hoa Lân thấy đây quả nhiên là một thư phòng rộng lớn, vì vậy nhàn nhã bước vào. Nào ngờ mới vừa vào đại môn, trong lòng bỗng rùng mình, nguyên lai ở hành lang bên trái có một tử thi khô quắt queo dựa ở bên tường, trong tay cầm một quyển sách nạm vàng, nhưng trước ngực có một lỗ lớn, hiển nhiên bị một chiêu mất mạng.

Hoa Lân đi tới trước mặt tử thi, nhẹ nhàng nhặt quyển sách lên, ai ngờ thi thể này lập tức đổ gục xuống đất, nhất thời hóa thành đám tro tàn.

Hoa Lân toàn thân chấn động, đột nhiên nghĩ đến một khả năng: người này không ngờ lại không bị hủ phôi (xương cốt mục ruỗng), nhất định là đã bị nhiệt độ cao của chú kiếm lô nướng thành kiền thi.

Điều này cho thấy sau khi Tiêu gia suy tàn, chú kiếm lô này khẳng định là đã được mở ra lần nữa. Vậy ai đã mở chú kiếm lô? Hắn đã luyện cái gì vậy? Hoa Lân không dám suy đoán một cách vô lý.

Hắn chỉ kỳ quái, vì sao mà "thần bí chi thư" không bị người ta mang đi? Xem ra những điều này hết thảy đều là một mớ bòng bong .....

Hoa Lân mở tờ đầu tiên của quyển sách, chỉ thấy trong mục lục ghi lại ba kiện đại sự. Nửa quyển đầu chủ yếu miêu tả "Thiên cơ đồ" thôi toán phương pháp cùng với sơ cấp tu chân bí tịch; phần giữa, giảng thuật phương pháp đả tạo các loại thần binh, cùng với tài liệu luyện kiếm thượng đẳng.

Còn nửa quyển sau, miêu tả cách sử dụng mười kiện tiên khí, và nơi chúng hạ lạc. Hoa Lân tùy tiện cầm lên, phát hiện bí tịch này dày hơn sáu trăm trang, cầm trong tay thật như một viên gạch nặng nề.

Hoa Lân tiện tay lật sách, nghĩ thầm rằng từ nay về sau phải nghiên cứu phương pháp thôi toán của "Thiên cơ đồ", còn phương pháp chú tạo thần binh thì mặc dù quả có chút hữu dụng đối với mình nhưng muốn học cũng phải mất ít nhất mấy tháng.

Cho nên, hắn trực tiếp giở tới trang "Tầm hoa tiên khí", dù sao đây chính là mục hấp dẫn hắn nhất. Đang lúc tập trung xem xét, trái tim hắn lập tức nhảy rộn một trận, chỉ thấy trong đó liệt kê "Thập đại tiên khí", trong đó xếp hạng nhất đúng là "Phạm mật tâm kinh"

Mặt trước có ghi lời bình luận thế này: Kì vật có thể khu dẫn thiên lực, bổ trợ cho tiên pháp, trên vượt thần linh, dưới diệt tà ma. Nếu phối hợp cùng Liệt Thiên Kiếm thì có thể đội trời đạp đất, vượt khỏi lục đạo luân hồi.

Hoa Lân tâm thần run rẩy, cuống quít xem tiếp, phát hiện thấy "Phạm mật tâm kinh" đã bị Phần Tinh Tông

đoạt được, bảo vật đã có chủ. Khó trách Phần Tinh Tông khả dĩ tung hoành "Tu Chân Giới" cả ngàn năm, ngay cả thất đại thánh môn cũng đều không làm gì được chúng.

Lật giở xem tiếp, Hoa Lân xem đến chín kiện tiên khí và hắn hoảng sợ phát hiện "Phần Tinh Luân" của mình không ngờ lại đứng hàng thứ năm. Vì vậy, hắn vội vã không kịp tra xét, chỉ thấy trong quyển sách vẽ một cái vòng tay quen thuộc vô cùng, trong đó viết: "Thập đại tiên khí chi ngũ, hỏa thần chi nộ - Phần Tinh Luân" (Phần Tinh Luân - Hàng thứ năm trong mười đại tiên khí, cơn thịnh nộ của hỏa thần).

Chương 13: SƠ KHUY KIẾM ĐẠO

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: Tepga

Biên dịch: MacVanDanh

Biên tập: Mayphieulang

Nguồn: 4vn.eu

Nội dung ẩn tại http//4vn.eu :

Hoa Lân trong lòng giật mình liền tiếp tục lật giở, chỉ thấy trang sau chủ yếu thuật lại lai lịch của "Phần Tinh Luân", nhưng trong sách lại ghi hai thuyết pháp hoàn toàn bất đồng:

Thứ nhất, nghe đồn Phần Tinh Luân chính là bảo vật sót lại của "Ma đế" Xi Di! Bởi vì Phần Tinh Luân có hắc hỏa chi diễm (ngọn lửa đen), chính là khắc tinh của tất cả ma vương nên Phần Tinh Luân giúp đỡ Xi Di nắm giữ quyền sinh sát của Ma giới.

Nhưng hàng ngàn năm trước trong lúc tiên ma đại chiến, Phần Tinh Luân bất hạnh bị thất lạc, bị một lạc phách "lưu lãng giả" thu được.

Không ngờ rằng người này lại sử dụng tên Phần Tinh Luân để khai sáng một tông phái cường đại, chính là "Phần Âm Tông".

Thuyết pháp thứ hai cho rằng Phần Tinh Luân chính là chí bảo của "Hỏa diễm thiên tôn" Đẳng Tinh Sí. Nhưng bởi vì Đẳng Tinh Sí luyện công bị tẩu hỏa nhập ma, về sau không ngờ lại cấu kết với ma đạo, hoàn toàn phản bội lại thiên giới.

Vì vậy, hắn bị chánh đạo truy giết suốt mấy trăm năm. Khi thấy không còn đường trốn thoát, ai ngờ Đẳng Tinh Sí đột nhiên ném Phần Tinh Luân ra để tẩu thoát...

Hoa Lân thấy ghi chép vậy không khỏi gãi đầu phân vân không biết rốt cục tin đồn nào là thật. Suy nghĩ nửa ngày hắn cũng không có được kết quả.

Nhưng hắn vẫn hiểu được một chút, đó là bất kể lời đồn nào là thật, chỉ cần "Phần Tinh Luân" vẫn còn trên người mình thì cả chánh tà song phương đều coi mình là địch.

Cái này gọi là "Thất phu vô tội, hoài bích kì tội" rồi ..... (người bình thường thì vô tội, nhưng mang ngọc là có tội)

Nội tâm Hoa Lân rung động không thôi, nghĩ thầm có nên vứt bỏ "Phần Tinh Luân" đi không?

Ý niệm này vừa mới xuất hiện trong đầu, trái tim hắn đột nhiên thấy đau xót. Đây tịnh không phải hắn tham luyến bảo vật, mà là "Phần Tinh Luân" đã gắn bó với hắn vài chục năm, bất kể đi đâu, mưa gió thế

nào, nó đã thực sự trở thành một phần quan trọng nhất của mình!

Hoa Lân khống chết tâm tình, lại giở tờ tiếp theo. Chỉ thấy tờ này đại khái giải thích cách sử dụng Phần Tinh Luân cùng với cách tìm kiếm nó.

Đúng vào thời điểm mấu chốt, cách vách đại điện bỗng truyền đến tiếng bước chân, hắn đành phải chậm rãi khép quyển sách lại. Xa xa chợt nghe Thu Uyển Ly nghẹn ngào nói: "Hoa ca ca .....ngươi ở đâu? Hu hu..."

Ngay sau đó lại nghe "Đương" một tiếng, lập tức truyền đến tiếng Tiễn Duyệt kinh hô: "Ai nha? Kiếm của ta....." nguyên lai Tiễn Duyệt đã tiến vào đại điện, chủy thủ trong tay hắn lập tức bị "Hấp tinh thạch" hút mất, khiến hắn sợ tới mức kêu lên sợ hãi liên hồi.

Sau đó, thanh âm lạnh như băng của Hàn Trấn Ly nói: "Hấp tinh thạch thật là lợi hại! ..... Các ngươi chờ ở chỗ này!" nói xong nhân ảnh nhoáng lên, Hàn Trấn Ly đột nhiên tiến vào thư phòng.

Hoa Lân chậm rãi xoay người, chỉ thấy trong mắt Hàn Trấn Ly hiện lên một tia thần quang phức tạp,

ương ngạnh giương mắt nhìn "Thiên cơ đồ" trong tay mình. Hoa Lân trong lòng máy động, thản nhiên nói: "Người ta thường nói, ai đến trước được trước! Thiên cơ đồ này từ giờ trở đi là của ta! Hắc hắc..."

Hàn Trấn Ly sắc mặt có chút khó coi, trầm ngâm nửa ngày mới nói: "Này ..... được rồi! Nhưng ta muốn xem phương pháp thôi toán của Thiên cơ đồ, có thể cho ta mượn để xem được không?"

Hoa Lân hơi nhếch mép cười một cách kỳ quái, gật đầu nói: "Đương nhiên là có thể! Nhưng ta chỉ có thể cho ngươi mượn đọc nửa canh giờ, nếu ngươi mượn không trả, có phải là ta sẽ chịu một tổn thất lớn không?... Thế nào? Ngươi có thể cam đoan sẽ trả lại ta sau nửa canh giờ không?"

Hàn Trấn Ly nhíu mày, trong mắt hiện lên một tia kỳ lạ, lãnh đạm nói: "Được! ..... Ta lấy nhân cách đảm bảo, sau nửa canh giờ sẽ trả lại cho ngươi!"

Hoa Lân gật gật đầu, thuận tay thảy luôn "Thiên cơ đồ" về phía gã.

Hàn Trấn Ly thấy ngạc nhiên, vội vàng giơ tay tiếp lấy.Hắn không nghĩ làm việc với Hoa Lân lại đơn giản

như thế, trong lòng hơi có chút cảm giác khác thường.

Chỉ nghe Hoa Lân lại nói: "Ngươi cứ từ từ mà xem, ta đi ra ngoài gọi bằng hữu!" nói xong, hắn đi sang phía bên phải Hàn Trấn Ly ra ngoài.

Đối mặt với bảo vật như thế, nếu nói không động tâm, cơ hồ là không thể. Hai người giống như đang âm thầm so chiêu, lặng lẽ thử thăm dò đối phương.

Đứng ở góc độ của Hàn Trấn Ly: nếu Hoa Lân không đem "Thiên cơ đồ" cho hắn mượn xem, nói không chừng hắn sẽ lập tức động thủ cướp đoạt, việc này thật sự không thể trách Hàn Trấn Ly tâm ngoan thủ lạt (độc ác và tàn nhẫn) được.

Cũng như vậy, đứng ở góc độ của Hoa Lân: hắn cũng cố ý thử thăm dò Hàn Trấn Ly. Hơn nữa, hắn đi sát bên cạnh binh khí của Hàn Trấn Ly, muốn dụ gã vội vàng ra tay.

Chỉ cần Hàn Trấn Ly động thủ, ai sẽ phải chết? Điều này không cần phải suy nghĩ nhiều. Thu Uyển Ly nhất định sẽ phi thường hài lòng với kết quả này .....

Thật đáng tiếc, Hàn Trấn Ly tịnh không hề ra tay đánh lén, điều này làm cho Hoa Lân cảm thấy ngạc nhiên.

Hắn vừa ra khỏi thư phòng, Thu Uyển Ly đã nhào tới, nức nở: "Hoa ca ca! hu hu hu ..... bọn họ luôn ngăn trở Uyển nhi ....."

Hoa Lân thấy ánh mắt Thu Uyển Ly mang theo một vòng lệ ngân, hiển nhiên đã coi mình trở thành thân nhân duy nhất của nàng, vốn định nhắc nhở nàng nên gọi mình là sư phụ mới đúng, nhưng rốt cục không đành lòng, đành phải nói:

"Ai! Tính ra ..... Ta đi luyện một thanh hảo kiếm cho ngươi, không có binh khí trong tay, làm sao có thể ngăn cản tà ma oai đạo được?"

Nói xong, hắn nắm lấy Thu Uyển Ly đi về phía "Đại thiết cầu" của phòng luyện kiếm.

Chỉ thấy Tiễn Duyệt đầu đầy mồ hôi, đang cố hết sức rút thanh trủy thủ trên mặt "Hấp tinh thạch", vừa mới rút ra được khoảng một thước, lại nghe "Đương" một tiếng, trủy thủ trong tay lại bị Hấp tinh thạch hút trở về.

Tiễn Duyệt vốn đã bị thương, chỉ kéo vài lần rốt cục đã thoát lực, lớn tiếng mắng: " Quỷ quái thật! Rốt cục đây là cái quái gì vậy?"

Thu Uyển Ly đang kéo tay Hoa Lân, thấy tình huống này, đột nhiên phá lên mỉm cười trong nước mắt nói: "Hoa ca ca ..... at, sư phụ! Đây là cái gì vậy? Thật nhiều kiếm a!"

Hoa Lân rút tay ra, muốn thoát khỏi tay ngọc của nàng, ai ngờ nàng bướng bỉnh không chịu buông ra, đành buồn bực nói: "Cái này ta cũng không dám xác định là cái gì, có lẽ là hấp tinh thạch chăng? Phải tìm chuyên gia xem xét mới được"

Vừa lúc Hàn Trấn Ly đang cầm "Thiên cơ đồ" từ thư phòng đi đến, đứng ở sau lưng nói: "Đây chắc chắn là đính cấp hấp tinh thạch! Nếu không tại sao lại có hấp lực mạnh đến vậy?... Ngươi lấy được ở đâu vậy? Chẳng lẽ chính ngươi lại không biết sao?

Hoa Lân tới bên thiết cầu, tùy tiện rút một thanh phi quỷ kích từ trên "Hấp tinh thạch", lắc đầu nói: "Ta tịnh không biết rõ đây là hòn đá gì. Ta chỉ biết thiếu chút nữa nó đã hút mất bảo kiếm của ta, cho nên ta đã đào nó lên. Hắc hắc...

Tiễn Duyệt nghi hoặc hỏi: "Tảng đá lớn như vậy ngươi đào được ở đâu? Điều này thật sự là kỳ quái ....."

Hoa Lân không nói gì .....

Đột nhiên, "Phi quỷ kích" trong tay hắn giãy dụa vài cái, Hàn Trấn Ly lập tức nhắc nhở: "Để ý ....." lời còn chưa dứt, đã thấy trên tay Hoa Lân hồng quang chợt lóe phi quỷ kích nhất thời toát ra một làn khói nhẹ, thân kiếm lập tức tối sầm xuống.

Hiện tượng này dọa cho Hàn Trấn Ly phải nhảy dựng lên, lời vừa định nói đã nuốt ngay lại.

Hoa Lân trầm tư một lát, đột nhiên đưa ra một quyết định trọng yếu. Hắn quay đầu nhìn Hàn Trấn Ly nói: "Hàn đại hiệp, ta phát hiện thấy ngươi phi thường trọng thị 'Thiên cơ đồ', hay là như vậy, chúng ta chia nó ra làm hai phần, ngươi và ta mỗi người lấy một phần... Ngươi thấy thế nào?"

Trong mắt Hàn Trấn Ly lập tức hiện lên thần thái vui sướng, nhưng hắn vẫn bình tĩnh nói: "Rất tốt! ..... chỉ tiếc là phải phá tiên thư này ra!"

Hoa Lân cười cười, tiếp nhận Thiên cơ đồ từ trong tay hắn, quả nhiên chia quyển sách ra làm hai, phần "Chú kiếm chi pháp" và "Tiên khí tường giải" tự để lại cho mình, đương nhiên để lại một bộ phận của Thiên cơ đồ cho hắn

Tiễn Duyệt một mực đứng bên cạnh chú ý, trong mắt lộ ra ánh mắt ghen tị. Hoa Lân cười ha ha nói: "Tiễn huynh đệ, bổn Thiên cơ đồ này đối với ngươi cơ bản không có tác dụng. Không bằng như thế này? Tất cả bảo kiếm trên hấp tinh thạch ta tặng cả cho ngươi, với phẩm chất của những phi kiếm này, ít nhất có thể bán được trăm vạn tiễn tài... Ngươi thấy thế nào?"

Tiễn Duyệt mặc dù có chút không tình nguyện, nhưng ở đây căn bản không có phần để hắn nói chuyện, cho nên đành phải yên lặng gật gật đầu.

Hoa Lân thấy thế âm thầm thở dài, nghĩ thầm rằng dù sao mình cũng phải luyện cho Thu Uyển Ly một thanh thần binh, tiện thể cũng luyện chế cho Tiễn Duyệt một thanh để cho hắn khỏi buồn bực quay về.

Vì vậy, hắn tùy tiện lấy một thanh phi quỷ kích, hướng về Tiễn Duyệt và Hàn Trấn Ly nói: "Mời các ngươi lui về phía sau năm trượng, ta phải giúp Tiễn

huynh đệ và Uyển nhi chế luyện cho mỗi người một thanh bảo kiếm..."

Hàn Trấn Ly giật mình hỏi: "Ngươi cứ như vậy mà luyện kiếm ư? Chẳng lẽ không cần chú kiếm lô sao?"

Hoa Lân cười nói: "Chỉ là bảo kiếm bình thường thôi mà! Ta miễn cưỡng có thể cố một chút, mời các ngươi lui ra phía sau!"

Tiễn Duyệt và Hàn Trấn Ly đều lui ra phía sau năm trượng, Thu Uyển Ly bĩu môi hỏi: "Uyển nhi cũng phải lui ra phía sau sao?"

Hoa Lân ôn nhu nói: "Ngươi là đồ đệ của ta, hôm nay cho ngươi kiến thức một chút bổn sự của sư tôn. Nhưng ngươi phải đứng sát bên phải ta, không được tiến lên, biết chưa?"

"Dạ ....."

Thu Uyển Ly đứng sát bên phải hắn, chỉ thấy hữu chưởng Hoa Lân đột nhiên mọc lên một ngọn lửa, "Phi quỷ kích" trong tay lập tức trở nên đỏ bừng, nóng cháy

sóng nhiệt mãnh liệt đánh tới, Hàn Trấn Ly và Tiễn Duyệt hoảng sợ biến sắc, lui nhanh ra phía sau thêm ba trượng.

Tuy nhiên Thu Uyển Ly ở bên người Hoa Lân lại chịu ảnh hưởng không lớn, bởi vì Hoa Lân đã phân ra một bộ phận phòng hộ tầng của mình để bảo vệ cho Thu Uyển Ly. Đây là lần đầu tiên hắn dùng phòng hộ tầng để bảo vệ người khác, không ngờ lại đạt hiệu quả khiến hắn trong lòng hoan hỉ mãi không thôi...

Phút chốc, bảo kiếm trong tay Hoa Lân đã treo ở giữa không trung, trong nháy mắt hóa thành mảnh sắt nóng chảy, nhiệt độ chung quanh vẫn đang tăng lên, ngay cả Hàn Trấn Ly và Tiễn Duyệt ở cách xa ngoài tám trượng vẫn cảm thấy khó chịu.

Lần này Hoa Lân luyện kiếm chỉ là bất đắc dĩ. Thí nghiệm phẩm đầu tiên này hắn định đưa cho Tiễn Duyệt, cho nên chủ yếu là tinh luyện.

Nhưng bảo kiếm giữa không trung càng ngày càng ngắn, càng ngày càng hẹp. Thân kiếm ba thước không ngờ bị co rút lại thành còn khoảng một thước. Hoa Lân vội vàng rút thêm hai thanh "Phi quỷ kích" ném tiếp vào trong hỏa diễm.

Lần này hỏa quang đột nhiên tăng mạnh, ba dòng thiết thủy nhanh chóng hòa thành một, chỉ chốc lát đã thấy thành hình một thanh trường kiếm nhưng thể tích vẫn đang nhanh chóng thu nhỏ lại.

Cuối cùng thể tích cũng chỉ khoảng hai thước.

Hoa Lân giận dữ lại rút ra thêm ba thanh "Phi quỷ kích" ném vào, lúc này rốt cục vừa đủ, trường kiếm thu nhỏ lại khoảng ba thước thì hắn cảm giác khó có thể thu nhỏ thêm.

Hắn lúc này mới lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm giữa không trung thành hình một thanh kiếm, sau đó tùy thủ lăng không đem xuống, ha ha cười nói: "Con mẹ nó! Tinh thiết này thật sự đáng thất vọng, phải dùng bảy thanh trường kiếm mới có thể hợp thành một thanh. Thật sự làm ta mệt chết đi..."

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Thu Uyển Ly xoe tròn cái miệng nhỏ nhắn, giật mình nhìn chính mình. Còn Tiễn Duyệt và Hàn Trấn Ly hai người sớm đã nói không ra lời, đều cả kinh trừng mắt, há hốc mồm.

Hoa Lân cười cười, ý niệm vừa động, hữu thủ đột nhiên thi triển khống thủy đại pháp, trường kiếm

run lên, vừa mới thành hình bảo kiếm "Xích" một tiếng bị một dòng hơi nước làm lạnh đi rất nhanh.

Hắn nâng bảo kiếm trong tay lên, tùy chém về phía "Đại thiết cầu". Chỉ nghe "Tranh" một tiếng, hơn mười thanh Phi quỷ kích trên mặt "Hấp tinh thạch" lập tức đứt lìa, không ngờ cắt sắt như cắt bùn.

Hoa Lân tùy thủ ném thanh kiếm cho Tiễn Duyệt ở phía sau nói: "Thanh kiếm này là của ngươi, cẩn thận với nó đấy! ..... còn nữa, các ngươi chớ đi tới, ta phải tái luyện một thanh cho Uyển nhi của ta..."

Tiễn Duyệt thấy bảo kiếm đâm đầu bay tới, ngay cả hấp tinh thạch cũng "ngăn cản" không được, hắn làm sao dám đón đỡ, sợ tới mức lập tức né sang bên. Chỉ nghe "Tranh" một tiếng, thanh kiếm kia đã cắm vững chãi trước mặt, dĩ nhiên cũng xuyên thủng vào lớp nham thạch chừng một thước, cỗ thần binh lợi khí này quả danh bất hư truyền.

Ngày nay, thanh kiếm này được đặt tên là "Thất diệp kiếm" chính là do thần binh thoát dĩnh mà ra, thất diệp giả là do bảy thanh kiếm hợp lại thành một.

Tiễn Duyệt thấy kiếm này, lập tức lộ ra vẻ mặt mừng vui vô cùng .....

Chương 14: LÔI ĐIỆN TRANH MINH

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: Tepga

Biên dịch: MacVanDanh

Biên tập: Mayphieulang

Nguồn: 4vn.eu

Nội dung ẩn tại http//4vn.eu :

Hoa Lân chuẩn bị tái luyện một thanh Ngọc Nữ kiếm. Vì luyện để cấp cho Uyển nhi nên hắn chuẩn bị cho thêm một ít "Hấp tinh thạch" vào. Đây là một lần thử nghiệm trọng yếu, cũng là bước đầu tiên của Hoa Lân bắt đầu trở thành "Luyện khí tông sư".

Đầu tiên, hắn rút nửa bộ "Thiên cơ đồ" ra, cẩn thận tìm phương pháp "Chú kiếm". Vừa mới giở tờ đầu tiên chỉ thấy trong đó viết:

"Người luyện kiếm...chọn lọc huyền thiết, khéo tay gia công, lọc sạch tạp chất, giữ lửa vừa phải, định

hình thần binh, không được cắt chặt, kiên trì mài dũa, không nên gắng gượng, nhúng qua nước sạch, vàng ngọc tất thành. Lại viết:

Huyền thạch sắc trắng thì cứng, sắc vàng lại dẻo, pha lẫn trắng vàng, vừa dẻo lại bền, bóng loáng tựa gương...."

Hoa Lân gãi gãi sau ót thấy phía dưới dày đặc chữ suốt mười lăm trang, chỉ liếc mắt đã thấy choáng váng đầu, nghĩ thầm rằng, "Kiếm tiên" đòi hỏi phải tinh thuần và có linh tính, vậy thì phải chú luyện theo hai hướng này, dù sao mình cũng có thể tùy thời chú tạo, vậy cũng nên thử một lần.

Nghĩ vậy liền dùng sức cầm Hà Chiếu Kiếm chém vào "Đại thiết cầu" cắt một mẩu "Hấp tinh thạch" để luyện...

Đinh một tiếng, bề mặt kim loại của hấp tinh thạch quả thực quá dày (là do bị quá nhiều phi quỷ kích bám vào mà), với công lực của Hoa Lân, lại còn có cả Hà Chiếu Kiếm sắc bén vô cùng, thế mà chỉ chém vào sâu được khoảng nửa thước.

Hoa Lân buồn bực nói: "Con bà nó, xem ra trước tiên phải rửa sạch cái lũ phi quỷ kích này mới được!"

Nói xong, bàn tay hắn đột nhiên toát ra một chùm lửa lớn màu đỏ sậm, đặt lên "Hấp tinh thạch". Hùng hùng liệt hỏa lập tức bao trùm lấy "Đại thiết cầu".

Chỉ thấy lửa cháy ngùn ngụt, vô số "Phi quỷ kích" toát ra một đám khói xanh lớn, mơ hồ truyền đến vài tiếng kêu rên .....

Hỏa diễm của Hoa Lân chính là khắc tinh trời sinh của yêu ma, "Phi quỷ kích" này sao có thể kháng cự nổi?

Trong chốc lát, tất cả "Phi quỷ kích" trên hấp tinh thạch đều trở nên an tĩnh, im lặng. Hoa Lân thở dài, vẹt đám loạn kiếm đã mất đi "linh tính" này, cắt một góc của khối hấp tinh thạch để dùng luyện kiếm.

Thu Uyển Ly vẫn chu cái miệng nhỏ nhắn đứng bên quan sát, lúc này mới mở thật to đôi mắt, nũng nịu nói: "Sư phụ! Người phải luyện cho Uyển nhi một thanh kiếm nha?" bộ dạng của nàng thực đã biết rõ câu trả lời nhưng vẫn cứ hỏi.

Hoa Lân gật gật đầu, dặn dò: "Ngươi đứng ở bên phải ta, ngàn vạn lần không được di động. ..... Ta phải bắt đầu đây!" nói xong rút ra bốn thanh "phi quỷ kích", hữu chưởng xuất ra một chùm hỏa diễm, vận khởi chân nguyên, hùng hùng liệt hỏa lập tức thiêu hồng bốn thanh phi quỷ kích.

Luyện kiếm lần này, hắn đã thấy rất quen thuộc và dễ dàng, trực tiếp đặt cả bốn thanh "Phi quỷ kích" cùng một chỗ để dung hóa. Nhiệt độ cao trong nháy mắt đã biến những thanh trường kiếm thành thiết thủy, một dòng chất lỏng màu hồng không ngừng biến ảo hình thể, thể tích cũng nhanh chóng thu nhỏ lại.

Hoa Lân thấy đã đến lúc, dứt khoát lấy một khối "Hấp tinh thạch" nhỏ ném vào. Ai ngờ "Hấp tinh thạch" này cứng rắn vô cùng, kháng nhiệt lại càng kinh người, hấp tinh thạch màu đen nằm trong thiết thủy dường như không thể dung nhập.

Luyện cả nửa ngày, hấp tinh thạch mới chỉ gần biến thành đỏ sậm mà thôi.

Hoa Lân quýnh lên, liều mạng thúc dục ngọn lửa trong cơ thể, cả chú kiếm đại sảnh bị hắn đốt cho đỏ

bừng, cách đó không xa "Đại thiết cầu" bất tri bất giác cũng bị thiêu thành một khối lớn màu hồng.

Rốt cục, mặt ngoài của hấp tinh thạch cũng có những sóng gợn, chậm rãi dung hợp với thiết thủy xung quanh .....

Trên mặt Hoa Lân cũng lộ ra vẻ hưng phấn, liều mạng trộn đều thiết thủy lên, sau đó biến chúng thành một thanh kiếm thon dài.

Thu Uyển Ly đứng bên cạnh mắt thấy trường kiếm của chính mình sắp thành hình, hai tay che cái miệng nhỏ nhắn, giương đôi mắt to sáng ngời không nháy mắt nhìn hỏa hồng trường kiếm, ngay cả ánh mắt cũng không rời xa được.

Khi trường kiếm sắp thành hình, đúng thời khắc mấu chốt mũi kiếm sắp "Khai phong", đột nhiên trên đỉnh đầu oanh một tiếng nổ lớn, cả chú kiếm đại sảnh rung động mãnh liệt, tro bụi từ trên đỉnh đầu rơi xuống mù mịt.

Tất cả mọi người đều sửng sốt, ngẩng đầu nhìn lên mái đại điện. Nhưng bọn họ nghe thấy chung quanh lại khôi phục yên tĩnh trở lại

Mọi người đang nghi hoặc, đột nhiên "Tranh tranh tranh ....." ba đạo hàn quang từ trên trời giáng xuống, mở giếng trời ra, bắn thủng tường, tiến thẳng vào trong điện.

Mọi người còn không kịp phản ứng, ba đạo hàn quang kia đột nhiên biến đổi trạng thái "Đương đương đương!" đều bị "Hấp tinh thạch" hút lấy

Mọi người đều thấy buồn cười, nghĩ thầm rằng "Hấp tinh thạch" này quả nhiên bá đạo, ngay cả phi kiếm ở bên ngoài cũng bị hút xuống.

Hoa Lân thấy vậy cả kinh, ngọn lửa trong cơ thể nhất thời bị tiêu diệt, đang sắp chú tạo xong "Ngọc Nữ kiếm", rốt cục chậm một bước, chưa kịp "Khai nhận".

Cũng may "Ngọc Nữ kiếm" đã thành hình, nếu không Hoa Lân thật sự phải ngã ngửa ra mất(chắc là bực mình chổng bốn vó lên trời nhỉ!!! ND). Hắn đau khổ thu hồi Ngọc Nữ kiếm, ngưng thần nhìn ba đạo hàn quang vừa rơi xuống, thấy rồi hơi nhíu đôi lông mày lại...

Thu Uyển Ly ở phía sau cười nói: "Kỳ quái thật, ba thanh phi quỷ kích này sao lại tự mình chạy về tìm cái chết vậy?"

Hàn Trấn Ly và Tiễn Duyệt đều từ phía sau lưng xông tới, đều nghĩ có chút không thể hiểu nổi.

Đột nhiên, thiên song trên đầu lại truyền đến "Sưu sưu sưu" ba tiếng, lại có ba đạo hàn quang từ bên ngoài bắn đến. Đương nhiên, chúng nó cũng bị "hấp tinh thạch" hút tới.

Hàn Trấn Ly ở phía sau hoảng sợ hỏi: "Chẳng lẻ bên ngoài vẫn còn có phi quỷ kích?"

Hoa Lân lắc đầu: "Ngươi sai rồi! ..... Đây căn bản không phải là phi quỷ kích, mà chính là 'phi kiếm'!" hắn trầm tư một lát, thấp giọng nói:

..... Xem ra, lại có tu chân cao thủ đi vào Thần kiếm sơn trang rồi.

Cái gì?..... tu chân cao thủ? Hàn Trấn Ly chấn động.

Hoa Lân nhếch miệng nhẹ nhàng cười, nói: "Hơn nữa, họ có lẽ đều là nữ tử. .....Ngươi xem, sáu thanh

phi kiếm này tất cả đều mảnh mai, thon đẹp, chắc chắn không phải là của nam nhân"

Nói xong, hắn rút một thanh phi kiếm ra khỏi hấp tinh thạch, vừa nhìn đã thấy phi kiếm kia quả nhiên tinh xảo, thân kiếm không ngờ còn khắc những hoa văn xinh đẹp.

Thu Uyển Ly liếc mắt nhìn thấy, lập tức hưng phấn kêu lên: "Oa! Thanh kiếm này có vẻ tốt a! ..... sư phụ! Uyển nhi muốn, Uyển nhi muốn thanh phi kiếm này!"

Hoa Lân buồn bực nói: "A? Này ..... ta đây cay đắng khổ cực luyện bảo kiếm cho ngươi, ngươi lại không cần sao?"

Ách ..... Thu Uyển Ly mở to đôi mắt nhìn hắn, trong lúc nhất thời quên cả trả lời.

Lúc này, đại điện đột nhiên "Oanh long" một tiếng nổ, cả mặt đất rung động một trận kịch liệt, thạch bích trên đầu lập tức vỡ ra một khe hở, tro bụi lại mù mịt rơi xuống.

Hoa Lân biến sắc nói: "Thật là lợi hại! Bọn người kia rốt cục đang làm gì vậy?..... Hàn đại hiệp, Tiễn Duyệt, các ngươi mau mau lui về thông đạo..."

Lời còn chưa dứt, trên đầu lại "Oanh" một tiếng nổ, phảng phất như bị một đại thiết chùy đập xuống. Lúc này, trụ cột của đại điện phải chống đỡ không ngừng, vách tường xung quanh lập tức truyền đến những tiếng "Ca ..... ca sát" ầm ĩ.

Hoa Lân vừa thấy không ổn, nhanh chóng mở Phần Tinh Luân, động thủ động cước thu luôn "Hấp tinh thạch" vào trong không gian. Đương nhiên, tất cả phi kiếm cũng bị hắn thu lấy.

Vừa lúc từ trên đầu truyền đến một tiếng nổ, một tia chớp cường đại từ trên trời giáng xuống, cả đại điện đột nhiên vỡ tung, thật là lực phá hoại kinh thiên động địa khiến Hoa Lân cảm thấy run cả da đầu...

Hoa Lân nhanh chóng quay đầu lại, đã thấy Hàn Trấn Ly từ mặt sau thông đạo nhảy ra khỏi đại điện, nhưng Tiễn Duyệt vẫn chậm một bước, một cây xà nhà chuẩn bị sụp xuống đầu.

Thấy vậy, trường kiếm trong tay Hoa Lân nhanh chóng chém ra một kiếm quang đỏ sậm, "Oanh" một tiếng, xà nhà bị một kiếm đánh vỡ tung, Tiễn Duyệt rốt cục kinh hiểm chạy thoát ra ngoài.

Nhưng Hoa Lân và Thu Uyển Ly lại không kịp tránh né. Đá vụn đầy trời, cột trụ ầm ầm đổ xuống chặn mất đường lui. Hoa Lân bất đắc dĩ, hữu thủ giơ trường kiếm chỉ xéo lên bầu trời, quát lớn: "Kình thiên thuẫn!"

Toàn thân hắn hồng quang chợt lóe, "Sư Vương Thuẫn" trong cơ thể đột nhiên phát huy đến mức tận cùng, che chở hắn và Thu Uyển Ly.

Đồng thời, mũi kiếm hắn phát ra quang mạc chói mắt, phóng lên cao, đánh vỡ vụn bức tường trên đầu, ra hai phía. Hai tuyệt hoạt thủ này, Hoa Lân cũng là bất đắc dĩ phải thi triển, căn bản không có thời gian để cân nhắc!

Thu Uyển Ly trong ngực hắn sớm đã sợ tới mức mặt mày thất sắc, thấy cảnh tượng này không khỏi co người lại trong lòng Hoa Lân run rẩy .....

Rốt cục, tro bụi cũng tan hết.

Hoa Lân đột nhiên há mồm thổ ra một ngụm máu tươi, vừa rồi hắn thiếu chút nữa đã bị ép thành cái bánh thịt, nếu không phải khả năng phòng ngự của "Sư Vương Thuẫn" cao tuyệt thì có lẽ hắn đã xong đời rồi.

Lúc này ngẩng đầu lên, phát hiện mình đang đứng trong một cái hố sâu rất lớn. Trên đỉnh đầu không ngờ lại lộ ra bầu trời đêm sâu thẳm.

Hắn tập trung nhìn, phát hiện thấy trên bầu trời lơ lửng hơn hai mươi tuyệt sắc nữ tử, mỗi người đều ngự phi kiếm, nữ tử cầm đầu lại càng phong tư trác tuyệt.. Nàng vận quần áo màu xanh nhạt, quần lụa mỏng theo gió tung bay, đai lưng bên eo thon không ngừng tung bay, trông như tiên tử giáng trần.

Toàn thân nàng phát ra khí tức đạm nhã phiêu dật, phảng phất như có tiên khí. Khí chất đó khiến nam nhân nhìn thấy tự nhiên cảm thấy mình thấp kém.

Hoa Lân đứng trong hố sâu giữa mặt đất nhìn lên, thấp thoáng có thể thấy được phong quang trong váy nàng. Nếu đổi là ngày thường, hắn nhất định sẽ rất hân thưởng, nhưng hôm nay Hoa Lân chỉ cảm giác

ngực rất khó chịu, thiếu chút nữa muốn hộc máu mà chết

Hoa Lân vừa kinh ngạc vì vẻ đẹp vừa cảm thấy thập phần khiếp sợ lực công kích của các nàng.

Nhưng không ngờ, "tiên nữ" này còn giật mình hơn hắn vạn bội. Chợt nghe một nữ tử kinh hô: "A? ma đầu này thật là lợi hại nha, ngay cả Cửu thiên thần lôi trận cũng không giết nổi hắn!... Oản nhi tỷ tỷ, chúng ta lại tiến đánh thêm một lần nữa chứ?

Tiên tử cầm đầu cúi đầu, liếc mắt nhìn Hoa Lân, hai người đối mắt nhìn nhau .....

Hoa Lân đang muốn nói chuyện thì nghe thấy Oản nhân tiên tử đột nhiên nhanh chóng hạ lệnh: "Tốt! chúng ta tái phát động một lần nữa! ..... Cửu thiên thần lôi chuẩn bị ....."

Hoa Lân sắc mặt đại biến, nghĩ thầm rằng nữ tử này sao lại tâm ngoan thủ lạt đến thế?

Hắn thực không biết chính mình toàn thân tản ra "ám hồng chi quang" (ánh sáng đỏ sậm), cực kỳ giống hình thái của ma vương. Huống hồ Hoa Lân còn ôm

trong tay một người con gái yếu ớt, thật đối nghịch với hành vi của người tu chân.

Hơn nữa, nơi này còn là quỷ trạch (chỗ trú ngụ của quỷ), người khác không tưởng hắn là yêu ma mới là lạ!

Ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy chín "tiên tử" đứng ở chín phương vị, mũi kiếm trong tay hiện lên một tia lôi điện gợn sóng, "tiên tử" cầm đầu lại quát:

"Cửu thiên lôi động ..... thiểm!"

"Oanh ..... "

Chín đạo thiểm điện đột nhiên hội tụ, hình thành một dòng điện chói mắt, hung mãnh bổ về phía Hoa Lân.

Đáng thương cho Hoa Lân lúc này thân bị hãm trong hố, tả hữu hai bên đều không đường thoát, cao thấp đều không có cửa ra, căn bản là không thể tránh né. Hắn sửng sốt nhưng vẫn dứt khoát giơ Hà Chiếu Kiếm trong tay lên, lớn tiếng quát: "Phong, vân, ngự, lôi, thuật ....."

Lôi điện giao chiến một hồi, trong tình huống ngẫu nhiên này, bọn họ không ngờ lại gặp đối thủ ngang tài ngang sức.....

CHƯƠNG 15: ĐẦU THẠCH VẤN LỘ

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: MacVanDanh

Biên dịch: tepga

Biên tập: mayphieulang

Nội dung ẩn tại http//4vn.eu :

Đêm đen trăng mờ, gió thổi mây bay. Chín tia chớp đan vào nhau thành một luồng sáng chói mắt mãnh liệt đánh về phía mặt đất, Thần Kiếm sơn trang đang tối đen đột nhiên sáng lòa lên.

Cùng lúc đó từ xa mây đen cuồn cuộn kéo đến trong nháy mắt đã phủ kín đại địa. Tất cả những hiện tượng này đều do một tay Hoa Lân tạo nên, tuyệt không do nữ tử trên không trung dẫn phát. Cho nên các nàng càng tin rằng tên nam nhân ở phía dưới nhất định là một ma đầu...

Nói thì chậm nhưng chỉ trong một sát na, tia chớp "oanh" lên một tiếng đánh thẳng vào Hà Chiếu kiếm đang được hắn giương cao. Điều đáng sợ là tại mũi kiếm của hắn hình thành một quang cầu trong suốt, đây hiển nhiên là hiện tượng lôi điện tập trung cao độ tạo thành, được gọi là "Cuồng lao thiên lôi".

Nếu là trước đây Hoa Lân tuyệt không thể sử dụng chiêu này. Nhưng hôm nay hắn lĩnh ngộ được cách sử dụng Sư Vương Thuẫn, hơn nữa Hà Chiếu trong tay "chúc tính" đại tăng. Cho nên lần này thiên lôi cũng chỉ có thể làm toàn thân hắn hơi run mà thôi. Bất quá hắn cũng không dám giữ tình trạng này lâu liền nhanh chóng khiên dẫn Thiên lôi hướng về phía các thiếu nữ trên bầu trời đánh trở lại rồi nhanh chóng ôm Thu Uyển Ly lập tức bay lên rời xa mặt đất...

Các thiếu nữ trên không trung đều là nhất đẳng cao thủ, thấy Hoa Lân xuất ra thiên lôi bức họ quay lại liền quát lớn:

- Cửu thiên thần lôi. Đánh!

Nếu có người tu chân ở đây, nghe thấy tên chiêu thức tuyệt học này thì có thể sợ đến tè ra cả quần, chiêu

này chính là khi Tiên Lăng cung hạ sát thủ với yêu ma mới dùng đến.

Cho dù là người có tu vi Thần Hợp kì cũng không dám ngạnh tiếp một chiêu này.

Nhưng Hoa Lân căn bản là không biết gì cả, thấy bầu trời xuất hiện một màn điện võng cực lớn hướng tới mình đánh xuống. Đạo thiên lôi mình đánh ra không những không phá được màn điện võng mà còn bị hấp thu hoàn toàn, chính là mình tự tay tăng thêm uy lực cho chiêu thức của họ.

Ngẩng đầu nhìn lại Thiên lôi võng trong tay các thiếu nữ này mà hắn bồn chồn không yên. Bất luận Hoa Lân đào thoát theo hướng nào các nàng đều có thể tùy ý điều động tâm võng về phía đó. Như vậy rốt cục cũng tạo cho hắn một loại cảm giác không thể né tránh....

Điều buồn cười là Hoa Lân lại thi triển Phong vân ngự lôi thuật phát động mãnh liệt, bao tia chớp mãnh liệt đột nhiên xé toang trời đêm , xuyên thấu tầng tầng vân vụ, từ trên trời giáng xuống. "Oanh oanh oanh..." tất cả đều kích lên màn lôi võng. Lôi võng trong tay các nàng càng trở nên dày đặc, hơn nữa còn

diệu xuất ánh sáng trắng chói mắt, hiển nhiên là uy lực lại tăng lên hơn hai lần...

Hoa Lân thật sự cảm thấy buồn bực, nghĩ rằng mình thi triển Phong vân ngự lôi thuật lại biến thành tăng cường lực lượng cho đối phương, sự tình này khiến cho hắn không thể không tức giận. Bây giờ lưới điện đã áp xuống tới đầu, có muốn tránh cũng không được, đành phải giương Hà Chiếu ngăn cản quang trụ, quát lớn:

- Phong vân ngự lôi thuật...

Hắn cũng không còn biện pháp, buộc phải sử dụng Phong vân ngự lôi thuật để dẫn khai lưới điện trên đỉnh đầu, nếu không chỉ còn tử lộ là cái chắc.

Phong vân ngự lôi thuật vừa xuất ra lập tức trên bầu trời nổi lên ba tia chớp, "Oanh oanh oanh" đều kích lên màn điện võng. Nguyên lai Phong vân ngự lôi thuật của Hoa Lân tất cả đều là dựa vào tính năng của Hà Chiếu, bản thân hắn tuyệt không có khả năng khống chế loại lôi điện cường mãnh này. Khi hắn thi triển Phong Vân ngự lôi thuật, tất nhiên Hà Chiếu kiếm sẽ thu lôi điện vào thân kiếm, cho nên hắn cũng phải liều mạng hấp dẫn lôi điện về phía mình!

... Hà Chiếu mặc dù thông linh nhưng liệu có thể hiểu được suy nghĩ trong lòng chủ nhân?

Hoa Lân thấy màn điện võng ngày càng cường đại hắn cảm thấy thật sự tuyệt vọng. Đột nhiên tình huống có sự chuyển biến vi diệu, khi đạo tia chớp thứ ba rót vào lưới điện thì màn điện lưu này cũng đã đạt đến giới hạn tiếp nhận. Dẫn lôi kiếm trong tay chín thiếu nữ đã không thể còn lưu giữ thêm được điện năng nữa, khi vượt qua khả năng khống chế của bọn họ, tất sẽ bị màn lôi điện phản phệ ngược trở lại.

Cho nên lúc này cả song phương đều hiện lên vẻ mặt hoảng sợ....

Tư tư tư...

Màn điện võng bị song phương giằng co không ngừng súc thế ở giữa không trung. Hồ quang chói mắt chiếu sáng cả một vùng không gian, Hoa Lân liều mạng áp trụ Hà Chiếu lên màn điện võng. So với hắn chín thiếu nữ này càng tỏ ra khó khăn hơn nhiều, căng thẳng giữ chặt phi kiếm trong tay, từng dòng điện lưu không ngừng bành trướng lên thân thể mềm mại của các nàng. Cho đến hôm nay các nàng mới hiểu được rằng, Cửu thiên thần lôi thiểm ngàn

vạn lần không được cùng lúc thi triển, nếu không kết quả sẽ trở thành đánh nhầm lẫn nhau. Trên mặt các nàng đều nổi lên vẻ khác thường...

Hoa Lân trên mặt cũng đổ mồ hôi lạnh, bức xuất toàn bộ chân nguyên trong cơ thể miễn cưỡng trụ lại. Trong khi hắn đang liều mạng ngăn cản dòng lôi đôi điện phản phệ thì Thu Uyển Ly ở trong ***g ngực hắn đã sớm bị choáng váng, nhìn những tia chớp sáng ngời trong mắt lộ ra vẻ vừa hưng phấn vừa sợ hãi.

Lúc này lại phát sinh một chuyện khiến Hoa Lân phải lo lắng. Phong vân ngự lôi thuật của hắn khi thi triển sẽ kéo theo liên miên tia chớp không ngừng nghỉ nhưng hắn lại không dám triệt chiêu. Một khi mất đi tấm chắn Phong vân ngự lôi thuật này khẳng định hắn sẽ là đích hội tụ cho năm đạo thiên lôi oanh kích. Vì vậy mà mây đen kéo đến ngày càng đậm, ba đạo tia chớp lại tiếp tục lóe lên "Oanh oanh oanh" tiếp tục kích lên màn điện võng khiến mọi người ở đây không khỏi biến sắc ...

Đột nhiên Thu Uyển Ly thét lên một tiếng. Hoa Lan rốt cục cũng không thể ngăn cản được tất cả lôi điện phản phệ, một tia điện lưu xuyên qua thân thể hắn,

Thu Uyển Ly ở trong lòng ngực hắn đương nhiên cũng không tránh khỏi, "Á" lên một tiếng thân thể mềm mại nhất thời chết lặng, mềm người tựa vào trong ***g ngực hắn...

Vây xem xung quanh còn có hơn mười thiếu nữ nữa, các nàng vừa thấy tình thế không ổn lập tức có hai thiếu nữ bay lên. Các nàng đều chỉ kiếm về phía Hoa Lân, chỉ cần hắn bại lôi điện sẽ hội tụ trên người hắn, chiêu "thêm củi đốt lò" này đúng là cách tốt nhất để đánh bại Hoa Lân. Hơn nữa còn có thể lấy đi mạng nhỏ của hắn...

Nhưng lúc này vị tiên tử cầm đầu đột nhiên quát lên:

- Dừng tay!

Chỉ thấy một thân ảnh mầu xanh nhạt nhoáng lên, vị tiên tử cầm đầu đột nhiên xuất hiện trên bầu trời, ngọc thủ nhẹ nhàng nhấc lên trường kiếm trong tay lập tức vung lên , lôi điện cường đại lập tức bị nàng khiêu dẫn đánh xuống mặt đất. Chỉ nghe "Oanh" một tiếng, trên mặt đất đột nhiên xuất hiện một hố lớn

Nhưng Hoa Lân không kịp thu lại Phong vân ngự lôi thuật, ba đạo tia chớp từ bầu trời hung mãnh xẹt đến, nhằm vào chỗ thanh y nữ tử mà công kích...

Hoa Lân biết rõ đối phương nhất định có thể "dễ dàng" ngăn cản ba tia chớp này nhưng hắn cũng tỏ ra vẻ kinh hãi thất sắc nói"

- Ai nha! Cẩn thận tia chớp...

Quả nhiên nữ tử kia ngọc thủ vừa nhấc cả ba đạo tia chớp đều bị nàng thu vào trong kiếm. Cử động khinh khoái thanh thoát, tạo nên một hình ảnh ưu mĩ, trong lòng Hoa Lân dấy lên một trận kinh dị, không hiểu nàng ta tu vi đã đạt tới cảnh giới nào...

Đang miên man suy nghĩ, đột nhiên thấy nàng thu liễm tinh thần, lạnh lùng hỏi:

- Ngươi có phải là đệ tử Phần Âm Tông không? Tại sao lại đến Úy Lam tinh?

Nguyên lai nàng đã nhìn ra Hoa Lân không phải là một ma đầu. Bởi vì lôi điện là khắc tinh của tất cả các ma đầu, bọn chúng tuyệt không có khả năng thao túng lôi điện cho nên nàng lập tức tiến lên ngăn cản tình huống hiểu lầm này.

Hoa Lân vô duyên vô cớ bị người ta công kích tất nhiên trong lòng không khỏi có chút tức giận. Nhưng hắn cũng không quá so đo, cho nên trả lời:

- Ta không phải ngươi của Phần Âm Tông,. ngươi ngàn vạn lần đừng có hiểu nhầm

Nói xong hắn tập trung chú ý quan sát biểu tình trên khuôn mặt nàng, muốn xem thử khi nàng nghe tới ba chữ "Phần Âm tông" thì có phản ứng gì?

Nhưng đã khiến hắn thất vọng, trên khuôn mặt thanh tú của nữ tử này, một chút biểu tình cũng không thấy, thật không nhìn ra là địch hay là bạn. Hoa Lân lại hỏi:

- Tại hạ Long Tại Trần! Xin hỏi phương danh của cô nương? Sư môn là gì?

Hoa Lân tưởng nàng sẽ không trả lời nhưng thật ngoài ý liệu, đối phương nhàn nhạt giọng nói:

- Ta là "Tiên Lăng cung" Cầm Oản Vận, chúng ta chuẩn bị tại Úy Lam tinh khai đàn thụ pháp... Theo ta biết nơi này có rất ít người tu chân muốn đến, ngươi tại sao lại đến địa phương này?

Hoa Lân giật nảy trong lòng, mang máng nhớ Bồ Tinh Huy có nói qua, gần đây Tu chân giới có hai môn phái quật khởi, một chính là Tiên Lăng cung, còn một nữa là Ám ảnh chi môn. Không thể tưởng được vận khí của mình lại tốt như vậy, tại Úy Lam tinh có thể gặp được một trong hai phái đó.

Hoa Lân không biết rằng tu chân giới hiện nay đều thuộc vào thế lực của Thất đại thánh môn, Tiên Lăng cung nếu muốn tăng cường thực lực, thì phải kiến trú quanh tinh vực từ từ kiến tạo uy tín cho mình. Cho nên các nàng phải tu sửa thần miếu để củng cố lòng người... Mà Úy Lam tinh này cực ít người tu chân lui tới, tự nhiên trở thành địa điểm lí tưởng cho mục tiêu của các nàng.

Hoa Lân đương nhiên không hiểu chuyện này, nghi hoặc nói:

- Ta từ truyền tống trận tới, chẳng lẽ các ngươi không phải vậy?

Cầm Oản Vận chỉ tập trung con mắt đánh giá Thu Uyển Ly đang ở trên người Hoa Lân, nghe hắn trả lời không khỏi ngạc nhiên hỏi:

- Nơi này đã có truyền tống trận? Ở đâu?

Lúc này các thiếu nữ khác cũng đều xông tới, trong đó có sáu thiếu nữ không có kiếm. Hiển nhiên là bảo kiếm của các nàng đã bị Hấp tinh thạch thu mất rồi.

Hoa Lân cũng không vội trả kiếm chỉ về hướng bắc nói:

- Ở phía bắc trên đỉnh Phi Tiên phong có một tòa truyền tống trận!... Nhưng có điều truyền tống trận này chỉ có thể đi đến Tinh Nguyên tinh mà thôi. Thật sự cũng không có nhiều ý nghĩa lắm.

Dừng lại một chút hắn đột nhiên nghiêm mặt nói:

- Nói như vậy, các ngươi nhất định sở hữu Tốc Tinh Luân?... Ngươi có thể giúp ta chuyện này có được không?

Cầm Oản Vận mở đôi mắt đẹp đánh giá hắn, thản nhiên cười nói:

- Có phải ngươi bị khốn tại Úy Lam tinh này, muốn ta kiến tạo một tòa truyền tống trận đưa ngươi thoát khỏi đây. Phải không?

Hoa Lân sững sờ, thấy nàng cười lên giống như hòa tan cả một tòa băng phong, vẻ uyển nhược thật kinh người. Hoàn hảo, thật khó có thể tin đây là một con người bình thường được. Hắn cũng gặp qua không ít mĩ nữ, từ Trữ Tiêm Tuyết vũ mị, Thượng Quan Linh mĩ mạo, cho đến Diệp Thanh ôn nhu thuần hậu, cho nên nữ tử cũng rất khó để khiến hắn mất đi định lực , liền cười nói:

- Ngươi cũng thật lợi hại! Cả chuyện ta bị khốn tại Úy Lam tinh cũng đoán được... Đúng vậy, ta đang bị khốn tại đây. Ta vốn định đi Phiêu Miễu hà, nhưng trong tay lại không có Phồn Tinh nghi. Chỉ cần ngươi chỉ cho ta lộ tuyến là ta lập tức rời khỏi đây. Hắc hắc...

Trong mắt Cầm Oản vận khẽ thoáng qua một tia hàn ý khó có thể phát hiện, nhẹ giọng hỏi:

- Ngươi tới Phiêu Miễu hà làm gì?

Phản ứng của nàng làm sao có thể qua khỏi mắt Hoa Lân? Trong lòng vừa động liền ha ha cười nói:

- Chúng ta đang đi du lịch, tại một địa phương đã đi qua chúng ta nghe được môn nhân Phần Âm Tông

thường xuyên xuất hiện tại Phiêu Miễu hà cho nên muốn cùng bọn họ kết giao. Hắc hắc...

Hoa Lân trả lời một cách hồ đồ, cũng không nói rõ là đi để làm gì? Có thật là đi tìm bằng hữu dù sao cũng không muốn đối phương tra ra.

Cầm Oản Vận quả nhiên bị hắn làm cho sững sờ, nhẹ nhàng nhíu mày nói:

- Được rồi! Chờ ta kiến tạo xong truyền tống trận... ta sẽ nói cho ngươi lộ tuyến đi Phiêu Miễu Hà. Bây giờ trước tiên ngươi đưa ta tới Phi tiên phong xem xét đã, ta muốn biết vị trí chính xác của Úy Lam Tinh, đỡ phải động dụng tới Phồn tinh nghi để định phương vị.

Hoa Lân trong lòng hoan hỉ vội hỏi:

- A? nơi này là tinh tiêu (hành tinh làm mốc chuẩn, giống như cọc tiêu, hoa tiêu - ND) ta cũng biết, căn bản là không cần đi xa làm gì. Úy Lam tinh ở vị trí "hạ đinh kiền, hậu tuất li, tả ất kiền" (đây là các phương vị trong bát quái đồ - ND). Tinh nguyên tinh ở hướng tây bắc, tinh tiêu là "thượng giáp đoài, tiền đinh khảm, hữu tân tốn"

Nói xong trong lòng Hoa Lân cũng rất kích động, nghĩ thầm rốt cục cũng đã có thể đến được Phiêu Miễu hà...

CHƯƠNG 16: BẤT THỨC CHÍ BẢO

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: MacVanDanh

Biên dịch: tepga

Biên tập: mayphieulang

Nội dung ẩn tại http//4vn.eu :

Vì vậy Cầm Oản Vận cũng đem vị trí của Phiêu Miễu hà tường thuật lại chi tiết cho hắn nghe, đồng thời phân phó đệ tử dọn dẹp Thần Kiếm sơn trang rồi yêu cầu các nàng lập tức kiến lập truyền tống trận.

Hoa Lân tỉ mỉ hỏi rõ lộ trình đi Phiêu Miễu hà thì biết rằng đến đấy phải qua hai mươi ba lần truyền tống, với cự li như vậy có thể xem là rất xa.

Đột nhiên có sáu thiếu nữ đi đến trước mặt bọn họ, bẩm báo:

- Oản nhi tỷ tỷ! Chúng ta không tìm thấy phi kiếm. Ở phía dưới cũng tìm kĩ rồi, đều không có!

- Cái gì, đều không có?

- A?... chẳng lẽ một chút cảm ứng cũng không có? Sắc mặt của Cầm Oản Vận tức thời trầm xuống.

Chỉ thấy Hoa Lân đột nhiên cười nói:

- Các ngươi làm sao tìm được, đang ở trong tay ta cả!

Nói xong lấy ra sáu phi kiếm hỏi:

- Có phải sáu cái này không?

Sáu thiếu nữ kia lập tức tiến lên một bước, Hoa Lân nhẹ buông tay, sáu phi kiếm kia lập tức bay về phía chủ nhân của chúng ...

Thu Uyển Ly vẫn đang căng thẳng nắm chặt tay áo Hoa Lân, bộ dạng đáng thương nhìn vào chỗ phi kiếm bị sư phụ hoàn trả lại cho người ta, dẩu môi nói:

- Sư... sư phụ, Uyển nhi cũng muốn có phi kiếm!

Hoa Lân buồn bực nói:

- Cái gì?... Ta đã chuẩn bị cho ngươi một thanh rồi, nhưng trước hết ngươi phải học cách sử dụng đã! ... Dù sao ngươi cũng chỉ mới đặt chân vào tu chân giới, không thích hợp để sử dụng Khai Phong kiếm...

Nói xong hắn từ trong Phần Tinh Luân lấy ra một thanh bảo kiếm chưa khai phong (bảo kiếm chưa hoàn thiện, linh tính chưa cao, để hiểu thêm xin tìm đọc Phong Vân - ND) nhét vào tay Thu Uyển Ly.

Thu Uyển Ly tỏ vẻ đáng thương đưa mắt liếc hắn, cực kì không tình nguyện nhận lấy kiếm này. Vừa cầm vào tay chợt phát hiện chuôi kiếm trong tay không ngừng rung động, dường như muốn thoát khỏi tay nàng. Nguyên lai kiếm này hấp thu năng lượng của Hấp tinh thạch, vừa đến tay người khác lập tức có linh tính sinh ra rung động, trong lòng bàn tay nàng truyền lại một cảm giác quái dị.

Cũng không còn cách nào khác dù sao đây cũng là kiếm do sư phụ cấp cho mình Thu Uyển Ly đành phải nhận lấy bảo kiếm đưa lên quan sát... Lúc này mới phát hiện thanh kiếm bản rộng một tấc, dài hai thước bảy phân, thân kiếm có màu trắng **c, bề ngoài thập phần thô lậu. Hơn nữa kiếm này chưa khai phong

nên không có chút kiếm văn (tiêu chí đặc biệt của từng cây kiếm, kiếm phong - ND) nào, càng nhìn càng thấy không vừa mắt. Vì vậy ngẩng đầu nhìn Hoa Lân nghẹn ngào nói:

- Sư phụ! Uyển... Uyển nhi không thích thanh kiếm này! Hu hu hu...

Hoa Lân cũng cảm thấy hơi xấu hổ, phi kiếm của người khác đều trong suốt như kính- mà mình luyện thanh kiếm này lại có màu trắng **c, nhìn quả thật không bắt mắt.

Nhưng hắn hiểu được kiếm này được gia cố bởi nguyên năng của tinh nguyên thạch , lại chưa khai phong nên bề ngoài có điểm khó coi. Vì vậy liền an ủi nói:

- Uyển nhi!... Chờ ngươi kiếm pháp đủ hỏa hầu, ta sẽ giúp ngươi khai phong, đến lúc đó ngươi muốn biến nó thành hình dáng gì ta đều có thể giúp ngươi làm lại, cam đoan là sẽ tuyệt đối đẹp mắt...

Hai thầy trò bọn họ chỉ lo thương lượng chuyện phi kiếm, Tiên Lăng cung Cầm Oản Vận liền xoay người bay tới chỗ môn nhân chỉ huy đệ tử sửa chữa lại

Thần Kiếm sơn trang, xem ra nàng đã quyết định chọn nơi này làm chỗ trú chân.

Hoa Lân hồi phục lại tinh thần, nhìn vào mang mang lục y thiếu nữ, cảm giác nơi này đã thành địa bàn của Tiên Lăng cung, liền nhìn Thu Uyển Ly nói:

- Uyển nhi! Chuyện ở đây đã giải quyết xong, nếu ngươi muốn giết chết Hàn Trấn Ly báo thù thì phải cố gắng tu luyện tiên pháp. Nhân lúc không có chuyện gì, bây giờ ta sẽ truyền cho ngươi một ít khẩu quyết. Ngươi nghe cho kĩ...

Chỉ đến khi Tiên Lăng cung Cầm Oản Vận đến tiếp đón, hắn muốn nàng kiểm tra lại việc kiến tạo Truyền tống trận một chút và cũng thu thập một ít tin tức mới chịu cùng Thu Uyển Ly đi ra "Phế khư"...

Trong bóng đêm Thần Kiếm mặc dù có chút cảm giác âm sâm, nhưng bởi vì đây là nơi trú đóng của Tiên Lăng cung cho nên yêu ma quỷ quái đều sợ hãi mà tránh xa, không thấy bóng dáng.

Tại phía tây của sơn trang còn một dãy phòng xá lớn. cho nên Hoa Lân chuẩn bị mang Thu Uyển Ly đến đó nghỉ ngơi một chút.

Đột nhiên từ ngoài xa có người lớn tiếng kêu:

- Hoa đại hiệp! ngươi... ngươi không việc gì chứ?

Hoa Lân quay đầu nhìn lại thì thấy Tiễn Duyệt đang từ ngã tư đường đi tới. Nguyên lai người này cùng Hàn Trấn Ly an toàn rời khỏi mật đạo, khi gặp lại Hoa Lân trong lòng tự nhiên sinh ra một loại cảm giác ấm áp.

Nhưng Hoa Lân thấy hắn chỉ đi một mình, kì quái hỏi:

- Ta nói này Tiễn huynh đệ! Cái tên Hàn Trấn Ly đó đâu? Hắn không có chết trên mặt đất chứ?

Tiễn Duyệt vừa thở hổn hển vừa nói:

- Ta... thật ra chúng ta thấy trên bầu trời có rất nhiều tiên nữ, đang định đến xem là chuyện gì, đột nhiên Hàn đại hiệp nói "quẻ bói ứng nghiệm" rồi lập tức trở lại kinh thành bẩm báo. Ta cũng không còn cách nào khác, đành phải một mình đến đây ... A? các nàng này rốt cục là ai?

Hoa Lân liền theo hướng mắt Tiễn Duyệt nhìn lại, quả nhiên xa xa ngoài kia có ba thiếu nữ đi qua, quay đầu lại nói:

- Các nàng đó là tiên tử của Tiên Lăng cung...Còn nữa Tiễn huynh đệ , ta không lâu nữa cũng sẽ rời khỏi đây. Ngươi tốt nhất nên tìm thi thể của bốn huynh đệ mai táng cẩn thận, sau đó quay về nhà đi. Chuyện ở đây tốt nhất đừng nên hỏi tới làm gì.

- A? Đại ca bọn họ còn chưa an nhàn nhập thổ! Ai...

Hoa Lân cười cười mang theo Thu Uyển Ly đi vào một gian lầu các bên trái, để Tiễn Duyệt đứng đó cảm thán một mình...

Vài ngày gần đây xảy ra nhiều chuyện làm cho Hoa Lân không thể không suy nghĩ. Tỷ như chuyện Phần Tinh Luân rốt cục là loại bảo bối gì? Tại sao lại khiến Thất đại thánh môn và Phần Âm tông cùng truy sát mình?

Mà bên người còn có Thu Uyển Ly, chính mình có thể nào mặc kệ nàng ta được? Nàng ta chỉ là một thiếu nữ cô khổ, nếu không luyện thành tiên thuật khẳng định sẽ trở thành con mồi cho nha môn mà thôi.

Nhưng vấn đề là nếu mình mang theo nàng ta trên đường, khi đối mặt với sự truy sát của Thánh Thanh viện và Phần Âm tông không phải càng thêm nguy hiểm sao?

Hoa Lân quay đầu nhìn lại Thu Uyển Ly đang ngủ say, nhớ tới nàng với mình thập phần nhu thuận, thật sự khó có thể nghĩ bỏ rơi nàng cho được, trong lòng không khỏi nổi lên một trận mâu thuẫn.

Suy nghĩ một lát hắn cũng cắn răng đưa ra một quyết định, trong lòng mới cảm thấy thoải mái hơn một chút.

Quay đầu nhìn ra cửa sổ thì phát hiện trời còn chưa sáng, hắn lại mang bộ Thiên Cơ đồ bắt đầu nghiên cứu.

Khi đọc đến chỗ "Thập đại tiên khí" thì trong lòng đột nhiên chấn động, bởi vì hắn phát hiện được ngoài Phần Tinh Luân còn có Ảo Quang kính đều đang thất lạc tại nhân gian. Do đó các thông tin thu được là vô cùng ít ỏi, chỉ thấy trong cuốn sách này cũng chỉ lưu lại nhiều bút tích hỗn độn mà thôi, nhìn kĩ lại nguyên lai đều là các dấu vết để tầm bảo.

Hoa Lân cười cười nói:

- Không biết chủ nhân bộ sách này làm thế để làm gì, còn muốn thu thập thập đại tiên khí ư? Người này nếu không phải là một kẻ ngu ngốc thì nhất định là một tu chân cao thủ nhất đẳng. Hắc hắc...

Hoa Lân linh quang chợt lóe , vỗ vỗ vào đầu nói:

- ... Phải rồi, để ta thử tìm kiếm xem Phần Tinh Luân có công dụng gì. Theo kinh nghiệm của bổn thiếu gia thì Tầm bảo bí tịch này cũng không phải là không có tác dụng.

Vì vậy Hoa Lân quyết định tiếp tục nghiên cứu, trong lòng cảm thấy buồn cười, khi ở nhân gian không ngừng nghe người ta nói về Tầm bảo đồ, thật không ngờ ở thượng giới cũng có cái Tầm bảo bí tịch này. Như vậy chẳng lẽ tầm bảo cũng có quy luật chứ không phải là tự nhiên mò mẫm ư?

Hoang đường suy nghĩ một hồi Hoa Lân rốt cục cũng dừng lại tại phần "Phần Tinh Luân tuyến tác" (tính năng của Phần Tinh Luân)... Hắn đột nhiên chấn động thân thể, trên một tờ sách viết: "phàm là thượng đẳng tiên khí, tất phải là linh vật, một khi mất mát nó

không lập tức quay về với chủ nhân. Cho nên khi thất lạc thì nó ẩn giấu hành tung, không muốn để cho người ta tìm thấy... Nhưng sau một ngàn năm thì tiên khí cũng phải xuất thổ mà tìm chủ mới...

Phần Tinh Luân thuộc hỏa hệ nên rất khó ẩn giấu tung tích, cho nên nó phải lựa chọn nơi có khí âm hàn cực thịnh làm nơi tránh né, chỗ thường có là bãi tha ma...

Lại nghe nói, Phần Tinh Luân thất lạc tại dải Vu Ngân hạch, ẩn giấu tiên tích trong thế giới phàm nhân trong một ngàn năm không để ai biết...Xem lại các thiên tượng thì có thể thấy rằng nó sẽ xuất thổ tại phương đông, túc chủ phải mất mười lăm năm mới có thể dung hóa, phải là người có tấm lòng nhân hậu, vi kì sở ái...

Hoa Lân đứng sững đương trường nhớ lại mình chính là nhặt được Phần Tinh Luân trong một bãi tha ma, chuyện này thật sự khiến hắn chấn động. Rốt cuộc thì hắn cũng tin rằng Tầm bảo bí tịch quả nhiên có chỗ hữu dụng, người viết ra cuốn sách này tuyệt đối có thể nói là thiên tài, hơn nữa người này có thể

tính được thiên cơ không trách hắn ôm hoài bão thu thập tiên khí bị thất lạc.

Hoa Lân đột nhiên cảm thấy kì quái! Người này lợi hại như vậy đáng lẽ phải là một tu chân cao thủ mới đúng! Nhưng tại sao hắn lại đến nơi này? Hơn nữa lại để lại Thiên cơ đồ ở lại đây? Chẳng lẽ hắn vì bị kẻ thù truy sát mà ô hô ai ai, để lại muôn vàn nuối tiếc? Chuyện này thật không thể giải thích được.

Nghĩ như vậy, Hoa Lân lại tiếp tục đọc, lúc này mới phát hiện bí tịch này phi thường hữu dụng, rất nhiều tính năng đều được ghi chép. Tiếp tục nghiền ngẫm, hắn đột nhiên chấn động . Trong phần viết về "Phần Tinh Luân đích dụng đồ" (công dụng của Phần TInh luân) hắn thấy có ba chữ lớn: công dụng chủ yếu của Phần Tinh Luân là " Tốc tinh luân"!

Tốc tinh luân là cái gì? Hoa Lân bây giờ đã có chút ít khái niệm trong đầu. hắn không khỏi hoài nghi tự hỏi:

- Chẳng lẽ Phần Tinh Luân có thể xuyên phá tinh không giống như Nhâm Vi? Tại tu chân giới tùy ý ngao du? Nhưng... có không nhỉ? Nếu thế từ nay trở về sau chạy trốn không phải là sẽ dễ dàng hơn ư?!

Đáng thương cho Hoa Lân, hắn là người đầu tiên nảy ra ý nghĩ dùng Phần Tinh Luân để chạy trối chết. Điều này cũng khó trách, vô luận là ai ở vào hoàn cảnh của hắn cũng chỉ có thể làm vậy mà thôi.

Nghĩ vậy, hắn hưng phấn đọc tiếp phát hiện mình đối với Phần Tinh Luân một chút cũng không biết, mấy năm nay tất cả đều nhờ may mắn mà qua hết được... Ai! ngày mai phải tốn ít công phu nghiên cứu. "Đào mệnh đại pháp" mới được- Hoa lân nghĩ thầm

Bất tri bất giác một ngày đã qua...

Hoa Lân từ từ mở mắt, đẩy cánh cửa sổ lập tức ánh mặt trời chiếu xuyên vào phòng. Bên ngoài còn có một cây cổ thụ xanh mát mắt truyền đến một cảm giác khoan khoái, thoải mái. Loại cảm giác này tại Thần Kiếm sơn trang thật khó có thể tìm ra.

Hoa Lân đứng yên tại cửa sổ lặng lẽ hưởng thụ, trong đầu không ngừng tư lự, tính toán lại đại kế cứu người của mình.

Lúc này ngoài cửa bỗng truyền đến tiếng một thiếu nữ gõ cửa:

- Long sư huynh!... Truyền tống trận đã làm xong, Oản nhi tỷ tỷ muốn hỏi người bao giờ thì cần dùng?

Hoa Lân cất Thiên cơ đồ trên bàn rồi trả lời:

- Rất tốt... Ta còn có chuyện muốn tìm Oản nhi sư tỷ thương lượng!

Nói xong hắn mở cửa đi ra ngoài.

Ngoài cửa một thiếu nữ cung kính đứng một bên, nhẹ giọng khiếp sợ hỏi:

- Long ... Long sư huynh, hôm qua ngủ có ngon không?

Thường nói: Người lành thì bị khinh, ngựa lành bị cưỡi. Hoa Lân thấy hình dáng khiếp đảm của nàng ta bệnh cũ của hắn lập tức tái phát. Liền lúc lắc đầu, đánh giá đối phương, phát hiện thiếu nữ này cực kì thanh tú, giống như là một trong sáu thiếu nữ bị mất kiếm tối qua.

Liền hỏi:

- Tiểu muội muội quý tính là gì? Có thể cho ta làm quen được không? Hắc hắc...

CHƯƠNG 17: ĐỒNG ĐẠO TƯƠNG NGHI

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: MacVanDanh

Biên dịch: tepga

Biên tập: mayphieulang

Nội dung ẩn tại http//4vn.eu :

Hoa Lân ở bên này đang trêu chọc mĩ nữ thì ở trong phòng Thu Uyển Ly cũng đã tỉnh dậy. Nàng mắt nhắm mắt mở mơ mơ màng màng đến sau hắn nũng nịu hỏi:

- Sư phụ... có phải là đến giờ cơm rồi không?

Ngoài cửa cô gái kia dùng ánh mắt kì quái đánh giá bọn họ, nói:

- Long sư huynh muốn tìm Hoa Oản Nhi tỷ tỷ để thương lượng sự tình à? Mời theo ta...

Hoa Lân thấy thiếu nữ này mặt đỏ bừng biết nàng hiểu nhầm mối quan hệ giữa mình và Thu Uyển Ly, nhưng hắn cũng không giải thích làm gì, quay đầu nói với Thu Uyển Ly:

- Ngươi ở đây chờ ta, ta đi kiếm cho ngươi ít thức ăn.

Nói xong theo thiếu nữ Tiên Lăng cung bước về phía tây nhai...

Một lát sau, Hoa Lân được đưa đến một gian tiểu trúc thanh tĩnh, quanh cảnh tuyệt đẹp không chút bụi trần. Thầm nghĩ nữ tử Tiên Lăng cung quả nhiên kỉ luật nghiêm minh, chỉ một buổi tối mà đã dọn dẹp sạch sẽ mọi thứ.

Đang miên man suy nghĩ, đột nhiên bên trong truyền đến một âm thanh mềm mại nói:

- Minh Nhi đang ở ngoài cửa hả? Có phải là Long thiếu hiệp đã tới? Ngươi mời hắn vào đây!

Hoa Lân ho nhẹ một cái nói:

- Tiên tử quả nhiên lợi hại, liệu sự như thần...

Nói xong nhẹ nhàng đẩy cửa phòng cất chân bước vào.

Chỉ thấy trong phòng có một cây trầm hương đang cháy tỏa hương dịu nhẹ phiêu lãng trong không khí. Xa xa ở trên giường, một làn sương trắng phiêu miễu vây bọc lấy một tuyệt sắc nữ tử, an nhàn ngồi khoanh chân, thấy Hoa Lân đã đến liền thu công liễm khí...

Hoa Lân trong lòng chợt động, thấy tư thế tọa công của nàng thập phần quen thuộc, cúi đầu suy tư.

Lúc này nữ tử phía đối diện, chính là Cầm Oản Vận, đột nhiên cười nói:

- Long thiếu hiệp có chuyện gì cần xin cứ nói thẳng.

Hoa Lân bị nàng cắt đứt mạch suy nghĩ, kinh ngạc nói:

- A?... Tiên tử quả thật thần cơ diệu toán, biết ta có chuyện tương cầu. Đã như vậy, sao tiên tử không thử đoán một phen xem ta lần này đến là vì chuyện gì?

Hắn cũng không đơn giản, trực tiếp ép đối phương phải đưa ra phán đoán, nếu đối phương đoán sai có thể nhân đó mà nhờ nàng ta viện thủ.

Mĩ nữ sau làn sương khói mỉm cười mềm mại nói:

- Nếu như Oản Vận đoán không sai, ngài muốn giao nữ tử bên người cho chúng tôi chiếu cố, không biết có đúng không?

Hoa Lân mặc dù đã có chuẩn bị trong lòng nhưng nghe nàng nói một hơi như thế, không khỏi âm thầm kinh hãi. Nghĩ thầm rằng nữ tử này quả nhiên không

đơn giản, phân tích sự việc cực kì thông suốt, xem ra nàng đã điều tra kĩ tình hình rồi. Nguyên lai khi Hoa Lân và các nàng so chiêu không cẩn thận đã thi triển chưởng phong màu đỏ sậm. Vì vậy hắn còn muốn cùng Phần Âm tông phân khai quan hệ là rất khó khăn. Mà Cầm Oản Vận này hết sức thông minh, chỉ suy nghĩ một chút đã chỉ ra tình cảnh của Hoa Lân hết sức chính xác.

Hoa Lân cũng không vừa, thấy nàng nói đúng liền thuận theo ha ha cười nói:

- Cô nương quả nhiên lợi hại, không hổ là nhân vật đứng đầu Tiên Lăng cung. Ha ha ha... đã như vậy ta có thể yên tâm giao phó đồ đệ cho các ngươi rồi!

Hắn trước tiên chơi đòn phủ đầu át đi, sau đó mặc kệ nàng đồng ý hay không cũng coi như mọi việc đã xong rồi.

Hai người này trong Tu chân giới đều là bất thế kì tài, làm sao Cầm Oản Vận không biết mục đích của hắn? Nhưng nàng không nói ra, chỉ thản nhiên cười nói:

- Được rồi! Ta có thể thay ngươi chiếu cố cho nàng ta. Bất quá ta cũng có chuyện muốn mời ngươi hỗ trợ, không biết ngươi có nguyện ý haykhông?

Thấy Hoa Lân do dự, nàng tiếp lời:

- Ngươi yên tâm đi, chuyện này sẽ không gây bất lợi cho ngươi đâu...

- Tốt lắm, ngươi nói ta nghe thử xem...

Hoa Lân giương mắt nhìn nàng nói.

Chỉ thấy Cầm Oản Vận trong tay bạch quang chợt lóe, lòng bàn tay xuất hiện một mảnh Kí ức tinh phiến, nàng thở dài nói:

- Đây là một phong thư muốn nhờ ngươi đưa hộ. Cũng vừa khéo, nghe nói người này gần đây ở Phiêu Miễu hà thuộc Kim Vệ Tinh. Ngươi có thể thuận đường đưa cho hắn, ngươi thấy thế nào?

Hoa Lân gật đầu, Cầm Oản Vận ngọc thủ nhẹ đưa lên, mảnh kí ức tinh phiến nhẹ nhàng bay tới. Hoa Lân đưa tay tiếp nhận phát hiện mảnh Kí ức tinh phiến này thập phần tinh mĩ, mặt trước khắc một tia chớp

rất đẹp mắt. Còn chưa kịp nhìn kĩ, Cầm Oản Vận lại nói:

- Người này rất nổi danh, hắn được liệt vào một trong ba đại cao thủ của Tu chân giới, bình sanh thích nhất là đi du lịch đây đó. Nói vậy chắc ngươi cũng đoán ra hắn rồi. Hắn chính là Lôi Thiên Vực!... Hi vọng ngươi tìm được hắn!

Khi nàng nói đến ba chữ "Lôi Thiên Vực" thì trong mắt ẩn hiện một tia ôn nhu nhưng chỉ thoáng qua rồi biến mất.

Hoa Lân ánh mắt do dự, nghĩ thầm rằng không phải nàng kêu mình đưa thư tình chứ? - Chuyện này thật bực mình mà.

Cầm Oản Vận giống như đoán được suy nghĩ của hắn, tiếp tục bổ sung nói:

- Đây là một phong thư khiêu chiến! Nếu Lôi Thiên Vực không có ở Phiêu Miễu Hà, vậy phiền ngươi ngày sau lưu ý đến hành tung của hắn một chút, nhất định phải đưa thư này đến tay hắn.

Hoa Lân càng thêm buồn bực, nghĩ thầm rằng nếu mình không tìm thấy Lôi Thiên Vực thì biết làm sao?

Đang tự đặt câu hỏi thì đã nghe Cầm Oản Vận nói tiếp:

- ... Được rồi! Truyền tống trận chúng ta cũng đã chuẩn bị xong,ở bên phải sơn trang, ngươi có thể tùy thời rời đi. Còn nữa, mau đưa cô nương đó tới đây, ta sẽ chiếu cố thật tốt cho cô ta!

Hoa Lân thấy nàng đã hạ lệnh trục khách đành phải chắp tay nói:

- Tốt lắm! Ta xin cáo từ!

Nói xong chuyển thân đi ra ngoài.

Hoa Lân vừa rời khỏi một thanh y thiếu nữ từ sau cửa "Chuyển" bước ra. Nàng thản nhiên đi vào chỗ Cầm Oản Vận, khó hiểu nói:

- Oản nhi! Ngươi thật sự bảo hắn đưa đi ư?... Nếu, nếu phiến Kí ức tinh phiến đó thật sự đến tay Lôi đại hiệp, không phải chúng ta sẽ thất bại trong gang tấc ư?

Cầm Oản Vận trong mắt hiện lên một tia hàn ý, khẽ cười nói:

- Ngươi yên tâm, dù hắn tìm được Lôi Thiên Vực, Lôi Thiên Vực cũng tuyệt đối không tiếp nhận chiến thư này đâu.

Nói xong Cầm Oản Vận ưu nhã bước xuống khỏi giường, đến bên cạnh thiếu nữ áo xanh nói:

- Ngươi đi xuống phân phó cho các Vệ Nữ Điện xung quanh Phiêu Miễu hà phải mật thiết chú ý đến động hướng của mảnh Kí ức tinh phiến này, tùy thời mà báo cáo tình hình cho Thánh điện.

Thanh y nữ tử lập tức đáp:

- Vâng!

Hai nữ tử nói chuyện trong phòng, Hoa Lân đương nhiên không nghe thấy, vì hắn đang trên đường trở về. Mặc dù hắn cũng lờ mờ đoán được trong chuyện này có điểm không ổn, nhưng nhất thời cũng không tưởng được nguyên nhân...

Đang đi hắn đột nhiên toàn thân chấn động, lập tức nhớ tới một chuyện khác. Vừa rồi tư thế tọa công của Cầm Oản Vận rất giống với Trữ Tiêm Tuyết, chẳng lẽ các nàng là đồng môn?

Hoa Lân lắc đầu nói:

- Có thể nào được!... Trữ Tiêm Tuyết bị giam cầm hơn ba nghìn năm, mà lịch sử của Tiên Lăng cung đâu có dài như thế được!

Nghĩ thế cho nên hắn cũng không quay lại hỏi, hơn nữa chuyện của Trữ Tiêm Tuyết cũng không thể công khai được.

Nhưng hắn không nghĩ lần này hắn đã phạm phải một hiểu lầm quá lớn...

CHƯƠNG 18: KHAI KHẢI TIÊN KHÍ

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: MacVanDanh

Biên dịch: tepga

Biên tập: mayphieulang

Nội dung ẩn tại http//4vn.eu :

Trở lại chỗ ở, Hoa Lân từ xa thấy Thu Uyển Ly khép nép đứng ở bên cửa, bộ dáng cực kì đáng thương khiến cho Hoa Lân cảm thấy rung động. Đúng là mặc dù tính tình nàng có đôi chút còn trẻ con nhưng đối

với hắn lúc nào cũng nhu thuận. Bây giờ để nàng một thân một mình, trong lòng có chút khó nghĩ... không biết làm thế nào giả thích với nàng ta ?

Thu Uyển Ly thấy hắn đứng sững sờ ở ngoài xa, liền nhẹ nhàng tiến đến trước mặt hắn, dấu hai tay ở sau lưng nhướn người lên nũng nịu nói:

- Sư phụ! ... Uyển nhi đói rồi, người có gì ăn không?

Nàng lúng liếng con mắt hàm chứa vô vàn thâm tình, làm cho Hoa Lân có chút luống cuống tay chân, nói:

- A? thật... ăn cái gì bây giờ?

Thu Uyển Ly nở ra một nụ cười duyên, khẽ đưa ngọc thủ trong lòng bàn tay có hai khối Tề liên cao tinh trí, một tia nhàn nhạt bay tới giống như bị một lực hấp dẫn cực đại vậy. Chỉ có điều trên một khối Tề liên cao đó khuyết mất một miếng nho nhỏ, giống như bị người ta cắn mất một miếng vậy.

Tiểu tiết tinh tế này khiến trái tim Hoa Lân đập mạnh. Vừa thấy chỗ khuyết khẩu này hắn đột nhiên hiểu ra rất nhiều chuyện, trong lòng dấy lên một trận cảm động thật sâu.Đây rõ ràng là dấu vết của Thu

Uyển Ly, nhưng vì sao nàng không ăn khối Tề Liên cao này?

Hoa Lân hiểu rằng đây là bởi vì nàng không ăn được!

Bởi vì nàng biết mình thích loại thức ăn này, nên nàng cố ý lưu lại cho mình dùng! Chỉ còn một khối Tề Liên cao Hoa Lân từng đưa cho nàng , nàng giữ lấy không ăn, chính vì nhớ hắn mà mang ra nhấm nháp. Đều nói tâm sự thiếu nữ thật khó đoán, không ngờ hết lần này đến lần khác Hoa Lân đều thấu hiểu, thật là dị biệt!

Trong lòng hắn nổi lên một trận đau đớn, cảm giác như mình đã làm một chuyện vô cùng có lỗi với nàng. Bởi chính mình trong hoàn cảnh này phải đem nàng cho người khác chiếu cố.

Thu Uyển Ly thấy hắn ngây ngốc nhìn khối Tề liên cao trong tay mình, trong lòng có chút thất vọng hỏi:

- Sao vậy? không thích à?

Thanh âm ngọt ngào mang theo một tia tình cảm ấm áp.

Hoa Lân nổi lên một trận xúc động , rất muốn ôm lấy nàng mà yêu thương. Nhưng lí trí lại nói cho hắn biết nếu vậy "quan hệ thầy trò" sẽ bị phá vỡ lập tức. Bởi vậy chỉ có thể cầm lấy khối Tề Liên cao từ trong tay nàng, cố tỏ ra bình thường nói:

- Ân... không có gì! Ngươi cũng nhanh ăn đi, sau đó ta có chuyện muốn thương lượng với ngươi!

Đáng thương cho Thu Uyển Ly, nàng căn bản không biết chuyện gì, hoan hỉ cầm lấy khối cao nhẹ nhàng cắn một miếng. Ngẩng đầu ngọt ngào nhìn Hoa Lân cười nói:

- Đây là một vị tỷ tỷ của Tiên Lăng cung cho ta, có ngon không?

Hoa Lân đành phải gật đầu, sau khi chờ nửa ngày cuối cùng nàng cũng ăn xong , lúc này mới nói:

- Vừa rồi ta đã nói chuyện với Cầm Oản Vận, ta có chút việc trọng yếu phải làm. Ngươi ở lại đây một thời gian, chờ ta xong việc sẽ quay lại đón ngươi!

Ách... nụ cười trên môi Thu Uyển Ly chợt tắt, con ngươi nổi lên một trận kinh hoảng. Nàng tịnh không phải kẻ ngốc, vừa rồi thấy Hoa Lân có biểu hiện kì

quái, nàng đã hiểu có chuyện không ổn. Bây giờ nghe hắn nói phải ra ngoài liền hiểu hết mọi chuyện.

Trong tâm Hoa Lân cũng hơi bị rung lên, nghĩ thầm rằng hắn chẳng lẽ nói dối thất bại, sao nàng lại nhìn mình bằng ánh mắt này chứ?

Đang định nói thêm đã thấy con mắt Thu Uyển Ly tràn ngập nước, ngang giọng nói:

- Ngươi... ngươi có biết? Uyển... Uyển Nhi đã không còn là một công chúa nữa rồi, bây giờ chỉ là một người cô khổ không thân thích. Nếu không có sư phụ, Uyển Nhi sẽ chết cho mà xem! Hu hu hu ...

Hoa Lân cả kinh, trên trán mồ hôi bắt đầu nhỏ giọt, bất tri bất giác gãi đầu. Nghĩ thầm tên đồ đệ này nói như thế khác nào đe dọa mình? Hơn nữa nàng còn mang cả tính mạng ra để đe dọa hắn, loại chuyện như thế này thật trăm năm khó gặp a!

Thu Uyển Ly đứng đó khóc ròng, bộ dạng vừa đau đớn vừa đáng thương khiến Hoa Lân thật sự khó xử. Thấy nàng khóc đến hoa rụng mưa rơi, lại liên tưởng đến thân thế của nàng, ngầm hiểu rằng lời nàng nói không phải là xúc động nhất thời. Nếu như mình

ngoan tâm mặc kệ nàng rất có thể nàng vì buồn bực mà làm chuyện dại dột. Trong lòng không khỏi mềm đi, nhẹ nhàng ôm lấy thân thể mềm mại của nàng vào lòng, ôn nhu dỗ dành:

- Sư phụ ngươi đã có hai vị phu nhân rồi. Vì sự an toàn của ngươi, ngàn vạn lần phải nhớ ngươi là đồ đệ của ta, nếu không...

Hoa Lân không nói tiếp bởi Thượng Quan Linh và Diệp Thanh tịnh không phải là loại người đó!

Thu Uyển Ly gục mặt trên vai hắn khóc, nghẹn ngào nói:

- Uyển... Uyển nhi không muốn thế!

Ai... Hoa Lân cũng không có biện pháp, đành phải vừa dỗ dành vừa tính toán trong lòng.

Ánh mắt hắn đột nhiên sáng ngời, nghĩ thầm rằng nếu mình có thể nắm giữ hết tác dụng của Phần Tinh Luân , trong đó sử dụng được công năng Tốc tinh luân thì không chừng có thể thoát khỏi sự truy sát của Phần Âm tông cùng Thánh Thanh viện. Nếu vậy, nguy hiểm với Thu Uyển Ly cũng giảm đi rất nhiều. Có lẽ phương pháp này cũng có thể thử một lần.

Con người là một loại động vật kì quái, nhiều lúc làm những chuyện khó tưởng tượng nổi mà không biết. Hoa Lân cũng không ngoại lệ.

Sau một hồi vất vả hắn cũng tạm thời an ủi được Thu Uyển Ly. Nghĩ thầm rằng nếu mình muốn chuyên tân nghiên cứu công năng của Phần tinh luân thì phải kiếm một chỗ yên tĩnh mới được. Nếu không để đệ tử Tiên Lăng cung thấy được sẽ phát sinh nhiều chuyện lôi thôi. Vì vậy hắn rút ra phi kiếm, mang theo Thu Uyển Ly bay lên bầu trời. Nhất thời toàn cảnh Thần Kiếm sơn trang hiện ra dưới chân...

Đạp trên phi kiếm Hoa Lân một mạch bay về hướng nam, bởi vì hắn thấy phương này nhấp nhô núi non, vừa hay có thể ẩn tích tu hành. Vì vậy chỉ về phía mây mù phía trước ôn nhu nói với Thu Uyển Ly:

- Chúng ta vào thâm sơn cùng cốc tu luyện, ngươi có chịu được không? Hắc hắc...

Thu Uyển Ly nằm trong ***g ngực đột nhiên mặt đỏ bừng, bất tri bất giác nhớ tới một sự tình...

Bay chừng hơn nửa canh giờ núi non dần hiện rõ ở phía xa xa, chỉ thấy một mảnh lục lâm phúc địa,

thơm ngát mùi hoa cỏ, quả nhiên là một địa phương phi thường tươi tốt.

Hoa Lân tại không trung xoay tròn một vòng, đột nhiên phát hiện phía dưới có một thác nước nhỏ rất xinh đẹp, liền mang Thu Uyển Ly đi xuống.

Giữa không trung đã nghe được tiếng thác réo ầm ĩ "Oanh oanh oanh", nước từ trên cao dội xuống mặt nước tạo ra vô vàn hạt bụi nước bắn lên mù mịt. Dưới chân thác là một hồ nước trong xanh, mặt hồ nước biếc khẽ gợn vài ba gợn sóng nhẹ, cảnh vật thật mê người.

Hoa Lân hạ thân đứng trên một tảng đá, cúi đầu nhìn Thu Uyển Ly nói:

- Ngươi hãy ngắm cảnh thác nước đi, ta cần nghiên cứu Phần Tinh Luân một lát

Thu Uyển Ly gật đầu, hưng phấn chạy đến bên bờ hồ, nhanh chóng tháo giày buông tóc ngồi xuống, thả hai chân vào trong làn nước trong văn vắt. Cũng may thương thế của nàng cũng đã khỏi hẳn nếu không làm sao có thể tận hứng ?

Hoa Lân từ trong cơ thể bức xuất ra Phần Tinh Luân, cẩn thận quan sát cỗ tinh trí khôi bảo này. Trong lòng đột nhiên máy động, liền lấy ra nửa bộ "Thiên cơ đồ" bắt đầu đọc. Mất nửa ngày nghiên cứu mới phát hiện trên Thiên Cơ Đồ không có ghi lại phương pháp sử dụng Phần Tinh Luân, đành phải thu hồi Thiên Cơ Đồ vào trong thủ trạc.

Hắn để Phần Tinh Luân vào trong lòng bàn tay, thấy nó hơi phù động trước mặt liền lẳng lặng rút bàn tay ra khỏi, quả nhiên nó có thể đứng tự nhiên giữa không trung. Hoa Lân trong lòng nổi lên một trận hoan hỉ.

Trong đầu chợt hiện lên một ý niệm, nghĩ thầm rằng Phần Tinh Luân đã có thể chứa một lượng lớn vật dụng như vậy thì chính mình cũng có thể đi vào bên trong mới đúng. Không phải là suy nghĩ này hắn chưa từng nghĩ qua, chỉ vì hắn sợ bị vây khốn trong không gian đặc thù đó mà thôi. Nhưng bây giờ thì khác, nắm được công dụng Tốc Tinh Luân, hắn có thể tùy thời tiến thoái. Hoa Lân tay phảy bắt ấn quyết, miệng hét lớn một tiếng: "Khai!"

Chỉ thấy hồng quang chợt lóe, trước mặt hắn đột nhiên xuất hiện một hắc động. Cánh cửa lớn của "Trữ vật không gian" đã được mở ra. Chợt một bóng trắng nhoáng lên, Tiểu Bạch từ chỗ nấp chạy đến quấn lấy chân hắn kêu loạn một trận "hống hống hống"... giống như là hướng tới hắn hỏi tội vậy. Hoa Lân đưa tay ra đỡ lấy nó, cười mắng:

- Thế nào, hôm nay lại đòi tinh thạch à?... hừ hừ! Một ngày nào đó thế nào ta cũng tịch thu hết tinh thạch của ngươi.

Không ngờ tiểu Bạch đột nhiên ngồi liếm chân, giống như là không thèm để ý đến hắn vậy. Hoa Lân thả Tiểu Bạch xuống mặt đất mắng:

- Tiểu Bạch, ngươi đi chơi đi! ... Ta còn có việc, đợi lát nữa ta đến tìm ngươi!

Tiểu Bạch quả nhiên không hổ là thủy hệ linh thú, lập tức phát hiện ra thủy đàm trong suốt hưng phấn kêu loạn lên, không đợi Hoa Lân nói xong nó đã nhảy thẳng xuống hồ. Hoa Lân thu hồi ánh mắt tập trung tinh lực nhìn vào Phần Tinh Luân vẫn đang lơ lửng trước mặt, hiển nhiên cũng là một thông linh vậy. Hắn lớn tiếng nói:

- Ta muốn vào trong xem xét, mau mở cửa cho ta!

Nói xong hắn giữ ấn quyết theo thông đạo của "Trữ vật không gian" mà tiến vào. Chợt thấy trước mắt tối sầm lại, Phần Tinh Luân đột nhiên bành trướng lên vô số lần hình thành một vòng quang quyển nhàn nhạt bao bọc lấy không gian. Đến lúc này Hoa Lân mới phát hiện mình đã thật sự đi vào trong không gian của Phần Tinh Luân.

Khóe mắt hắn nổi lên một trận kinh hoảng, nỗi vui sướng trong lòng thật khó để hình dung. Nhìn lại bốn phía mới phát hiện không gian này chỉ chừng khoảng hai trăm trượng vuông, ngăn cách với thế giới bên ngoài bằng một bức tường trong suốt, có thể thấy rõ thế giới bên ngoài như thật vậy.

Nhưng mà trong không gian Phần Tinh Luân chỉ có ba nhóm bảo bối.

Cách đó không xa ở trong góc là một đống hơn mấy trăm viên năng lượng tinh thạch, đây là thành quả lao động của Hoa Lân cách đây không lâu. Tại chính giữa là một mảnh lớn Huyền Băng Tủy, chỉ khí lạnh tỏa ra cũng đủ để biến một người thành băng nhân. Ngoài ra trên vách tường đối diện còn treo một tấm

chắn tinh mĩ tuyệt vời, chính là bảo bối tiên khí - Sư Vương Thuẫn!

CHƯƠNG 19: TÁI NGỘ SÁT THẦN

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: MacVanDanh

Biên dịch: tepga

Biên tập: mayphieulang

Nội dung ẩn tại http//4vn.eu :

Hoa Lân cảm thấy mình đang đứng ở trong một gian phòng có không gian huyền ảo. Xuyên thấu qua quang mạc màu đỏ sậm thì thấy thế giới bên ngoài hiện rõ trước mắt. Vào lúc này đầu óc hắn đột nhiên minh bạch rõ ràng những điều trước đây còn chưa hiểu, thấy mình và Phần Tinh Luân giống như trở thành một thể. Hắn ngẩng đầu lên nhìn mây trắng trên bầu trời, muốn thử bay lên một lần, ý niệm vừa động, Phần Tinh Luân dưới chân đột nhiên gia tốc, "Sưu" một tiếng hướng bầu trời như tia chớp lao đi....

Nhưng bởi vì tốc độ quá nhanh, Hoa Lân nghiêng ngả mất một lúc. Chờ hắn chật vật đứng vững được thì mới phát hiện Phần Tinh Luân đã dừng lại.

Tại hắn không có ý niệm hạ xuống nên Phần Tinh Luân như một đóa mây trắng an tĩnh trên bầu trời. Hoa Lân cẩn thận ngồi vững thì thào mắng:

- Có lầm không vậy? nếu cứ phi như vậy không phải ngã chết người ta à?

Đang buồn bực thì Hoa Lân linh quang chợt lóe, nghĩ thầm, gian "phòng di động" này thật quá tuyệt vời. Chỉ cần ngồi lên Phần Tinh Luân này lập tức có thể phi hành, loại cảm giác này nhất định rất hào sảng. Hơn nữa từ nay không cần phải lo đến chuyện đường xa lộ liễu nữa, tùy thời có thể tiến vào trong Phần Tinh Luân

Hoa Lân cao hứng vạch ra vô số kế hoạch, nhưng hắn lại quên mất rằng Phần Tinh Luân chính là Trúc cơ pháp bảo; một khi để nó rời khỏi cơ thể không chỉ không thể tu luyện nội công mà còn khiến công lực của hắn giảm đi nhiều. Tạm thời hắn chưa nghĩ đến chuyện này, hưng phấn khống chế Phần Tinh Luân bay trở lại chỗ cũ; chỉ thấy Thu uyển Ly đang đứng

trên bờ đá ngửa mặt nhìn lên bầu trời chỉ sợ hắn một đi không trở lại.

Còn Tiểu Bạch thì không một chút khẩn trương nào, vẫn an nhiên tận tình hưởng thụ làn nước biếc.

Thu Uyển Ly thấy Phần Tinh Luân giống như một khối Huyền phù tại không trung, liền nũng nịu nói:

- Sư phụ! Uyển nhi cũng muốn vào trong đó...

Hoa Lân nhất thời lưỡng lự, vừa muốn đưa nàng vào trong tham quan nhưng lại sợ Huyền Băng tủy ở trung tâm quá băng hàn, người bình thường vừa tiến vào mà không lập tức bị đóng thành băng nhân mới lạ! Hắn liền suy nghĩ, có lẽ nên kiến tạo một tòa Phòng ngự trận để phong bế Huyền băng tủy lại, như vậy có thể cam đoan "khách nhân" sẽ tuyệt đối an toàn. Nghĩ là làm, hắn lập tức động thủ, đi lại bắt đầu bố trí...

Hắn phong bế xong Huyền Băng tủy rồi lại nghĩ đến một nan đề khác. Lượng không khí bên trong Phần Tinh luân rất ít không thích hợp làm chỗ trú ngụ cho con người. Chuyện này thật sự khiến cho hắn rất

buồn bực, nghĩ thầm nhất định phải thỉnh giáo cao nhân một chút mới được.

Chỉ nghe phía dưới lại truyền đến tiếng Thu Uyển Ly mè nheo:

- Sư phụ! Uyển nhi cũng muốn vào xem, hu hu hu...

Hoa Lân bất đắc dĩ phải ra khỏi Phần Tinh Luân, thu hồi nó vào trong cơ thể rồi đến bên Thu Uyển Ly nhẹ nhàng an ủi:

- Ở trong đó không an toàn, ta phải trở về thỉnh giáo Cầm Oản vận xem nàng ta có cách giải quyết không đã?

Xem ra Hoa Lân cũng hiểu được đạo lí không biết thì phải hỏi, đó tuyệt không phải là chuyện mất mặt mũi gì.

Thu Uyển Ly vẫn dang dẩu đôi môi nhỏ nhắn, đang định nói tiếp thì chợt thấy Hoa Lân chấn động, cấp tốc ngẩng đầu, chỉ nghe từ trên không trung truyền đến một âm thanh lạnh lùng nói:

- Tiểu ma đầu! Bây giờ ngươi lại chạy đến đây hả?

Thu Uyển Ly cũng ngẩng đầu lên nhìn trên bầu trời thì thấy một gã nam tử anh tuấn đang đứng giữa không trung, bạch y như tuyết phần phật theo gió tung bay, sau lưng cắm một thanh trường kiếm tinh trí mà lạnh lẽo, khí thế bức nhân khiến cho người ta không thể ngăn được hàn ý trong lòng.

Mí mắt Hoa Lân giần giật vài cái, nghĩ thầm người này làm sao truy được tới đây? Chẳng lẽ là Lam Diễm tiền bối nói cho hắn biết? Không kịp nghĩ nhiều, giương giọng nói lớn:

- Chờ ta một chút, ta còn có vài sự tình cần giao phó!... Sau đó chúng ta sẽ đấu một trận quyết định!

Nhâm Vi tuyệt không nghĩ hắn lại dùng chiêu này với mình, nhướng mày nhìn, đối với thỉnh cầu của hắn không thể không đáp ứng. Trên người sát khí lại càng tỏa ra nồng nặc, vây chặt Hoa Lân một chỗ.

Hoa Lân trên trán bắt đầu đổ mồ hôi, trong lòng khẩn trương biết rằng lần này thật sự lành ít dữ nhiều, tim đập mạnh, không thèm lí tới sát khí của Nhâm Vi, xoay người nắm lấy hai vai Thu Uyển Ly nhìn sâu vào mắt nàng nói:

- Uyển nhi!... Hoa ca ca nói này, ngày gần tàn thì màn đêm sẽ đến. Ta đi rồi ngươi phải nghe lời Cầm Oản Vận học tập tiên thuật thật tốt, chỉ có khi ngươi tu luyện tới Nguyên Anh cảnh giới, ngươi mới có thể...

Thu Uyển Ly trong mắt nổi lên một trận kinh hoàng lớn tiếng ngắt lời:

- Không... không! Uyển nhi đi cùng với người, Uyển nhi không sợ chết, cho dù người có chết...

Hoa Lân đột nhiên lớn tiếng quát:

- Ngươi nghe ta nói!

Thu Uyển Ly toàn thân run lên, sợ tới mức không kịp nói câu tiếp theo liền vội im bặt, chỉ nghe Hoa Lân nói tiếp:

- ...Ngươi nghe ta nói... chỉ khi ngươi tu luyện đến Nguyên Anh cảnh giới chúng ta mới có thể gặp lại nhau. Nhân sinh trăm năm bất quá chỉ như một giấc mộng thôi, chỉ có tiên lộ mênh mang, thiên thu vạn tái... Ngươi nghe rõ không?

Thu Uyển Ly bị hắn áp chế, trong mắt nổi lên một vòng nước ầng ậc, một giọt nước mắt trong suốt rốt cục cũng rơi xuống, lớn tiếng hét lên:

- Không, không! Uyển nhi... không!

Hoa Lân chợt nhắm mắt đưa tay lau giọt lệ đang lăn xuống bờ môi nhỏ nhắn của nàng, Thu Uyển Ly quả nhiên sững sờ thiếu chút nữa quên cả kêu khóc. Trên bầu trời Nhâm Vi quát lớn:

- Uy! Các ngươi đã xong chưa vậy?

Nhưng Hoa Lân căn bản không để ý tới hắn đang ở trên trời, hai tay giữ chặt thân thể mềm mại của Thu Uyển Ly, nhẹ nhàng nói:

- Mặc kệ hôm nay ta sống chết thế nào, có hay không thể đào thoát. Ngươi cũng phải tu luyện tiên thuật thật tốt, về sau mới có thể báo thù cho ta, hoặc là cứu ta... Ngươi nghĩ kĩ xem ta nói có đúng không?

Thấy Thu Uyển Ly ngây ngốc nhìn mình, Hoa Lân lại nói tiếp:

- ... Ngươi quay lại, lập tức bái Cầm Oản Vận làm sư phụ, chuyện này ta cũng đã thương lượng với nàng ta

rồi. Bằng vào bổn sự của nàng ta nhất định có thể giúp ngươi tu luyện tới Nguyên Anh cảnh giới! Hiểu chưa?

Nói xong Hoa Lân để mặc nàng ở đó, xuất ra Hà Chiếu bay lên.

Khi Nhâm vi đang lưỡng lự thì Hoa Lân trộm đưa mắt liếc nhìn Tiểu Bạch đang nô đùa trong đầm nước, nghĩ thầm rằng sự sinh tử đã không rõ, cũng không nên mang theo nó. Nhưng nói cũng kì quái, lần này Tiểu Bạch cử động giống như có chút thất thường, nó tránh sau một tảng đá ở phía xa xa, quay đầu nhìn nhìn Hoa Lân trên bầu trời rồi lại nhìn nhìn về phía Nhâm Vi, rõ ràng đối với Nhâm Vi có chút sợ hãi.

Nhâm Vi sát khí vẫn tập trung trên người Hoa Lân, chậm rãi rút trường kiếm sau lưng, hàn khí nổi lên bức ra tứ phía, không khí phảng phất như bị ngưng kết. Chỉ nghe hắn lạnh lùng nói:

- Lần trước không cẩn thận để ngươi trốn thoát, lần này không có biển lửa trợ giúp, ta muốn xem ngươi làm thế nào mà chạy?

Hoa Lân trong lòng se thắt lại, hắn phi thường rõ ràng rằng, chính mình lần trước có thể may mắn ngang tay với hắn hoàn toàn là do sóng nhiệt nóng cháy của dung nham bình nguyên hỗ trợ. Lần này thì không có chuyện tốt như vậy. Cho nên trong đầu nhanh chóng phác thảo một lộ tuyến trốn chạy. Chuyển vần vô số ý niệm, cuối cùng hắn đặt tất cả hi vọng vào thủ trạc nhỏ bé: Phần Tinh Luân.

Chỉ cần vào trong Phần Tinh Luân thi triển Tốc tinh luân, nói không chừng mình và Nhâm Vi lại có thể biểu diễn một tràng đuổi bắt. Mà Phần Tinh Luân được liệt vào hàng thứ năm trong thập đại tiên khí, cho nên tốc độ sẽ không thua Nhâm Vi.

Nhưng từ khi mình lấy ra Phần Tinh Luân cho đến khi "Không độn" được vào trong đó cũng cần phải mất một ít thời gian, chưa kịp làm thì đã bị Nhâm Vi tóm được rồi. Cho nên hắn rất lấy làm buồn bực...

Dường như Nhâm Vi cũng đoán ra ý đồ của hắn, khóe miệng lộ ra một nụ cười kì quái, sát khí mãnh liệt áp chế toàn thân Hoa Lân. Trường kiếm trong tay từ từ xoay tròn, thân kiếm phảng phất bao phủ một tầng sương trắng, dưới chân hắn thủy đàm trong suốt

lập tức sóng gió nổi lên, nhất thời hình thành một luồng khí thật lớn.

Hôm nay thiên thời địa lợi tất cả đều nằm về phía Nhâm Vi. Hắn là Thánh Thanh Viện cao thủ, thủy đàm dưới chân đúng là vũ khí chung cực của hắn, nếu Hoa Lân thi triển liệt diễm, bên dưới hồng thủy lập tức bộc phát. Trong tình huống này Hoa Lân tuyệt không có một chút cơ hội.

Nhâm Vi trong lòng thầm tính toán...

CHƯƠNG 20: THẦN LONG BẢO BẢO

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: MacVanDanh

Biên dịch: tepga

Biên tập: mayphieulang

Nội dung ẩn tại http//4vn.eu :

Đương nhiên Nhâm Vi cũng biết Hoa Lân có năng lực khống chế thủy hệ, nhưng hắn tuyệt đối tin tưởng vào chính mình. Song phương đối nhãn nhìn nhau một hồi lâu, ngay cả Thu Uyển Ly đang ở trên mặt đất cũng có cảm giác tử vong đang tới gần...

Nhâm Vi rốt cuộc cũng ra tay, trường kiếm khẽ rung lên cả người đột nhiên biến mất, chỉ thấy vô số Thiên ngoại lưu tinh xẹt qua, nhằm thẳng vào ngực Hoa Lân bắn đến. Trong phút chốc thiên địa dường như tối sầm lại, phong tỏa hết mọi đường lui của Hoa Lân.

Chiêu Thiên ngoại lưu tinh này Nhâm Vi đã từng thi triển một lần với Hoa Lân. Lúc này vẫn không đổi chiêu khác bởi vì với hắn "Tuyệt sanh thập lục thức" tuyệt không phải là thi triển cho người khác xem. Đồng thời hắn cũng nghĩ rằng chỉ với chiêu này là đủ để lấy mạng Hoa Lân.

Nhưng hắn không ngờ rằng Hoa Lân lại có thể ngăn cản. Hắn không ngừng áp súc công thế từ giữa không trung đột nhiên ép xuống .

Cùng lúc đó chỉ nghe Hoa Lân hét lớn một tiếng:

- Bài sơn đảo hải...

Ngay lập tức thủy đàm ở phía dưới "Oanh" lên một tiếng, bốn cột nước khổng lồ vọt lên nhanh chóng đón lấy lưu tinh đầy trời đang bổ xuống. Thật ra mục đích của Hoa Lân rất đơn giản, chỉ cần trì hoãn một

chút hắn có thể rút ra Phần Tinh Luân rồi sau đó quay người... chạy!

Nhâm Vi không nghĩ tới đối phương lại thi triển "Khống thủy đại pháp" với mình, khóe miệng hiện ra một tia cười lạnh, nghĩ thầm như vậy không phải ngươi tự muốn chết hay sao? Lại dám ở trước mặt bổn tiên mà "múa rìu qua cửa Lỗ Ban"!

Vì vậy hắn từ không trung lao thẳng xuống, nhằm thẳng vào thân ảnh Hoa Lân mà truy tới. Tả chưởng xòe ra đón đầu một cột nước phách ra một chưởng. Chỉ nghe "Hoa" một tiếng thật lớn, thủy trụ khổng lồ đã bị một chưởng chấn tan. Không chỉ có thế, các tia nước bắn tung tóe đột nhiên kết thành vô số băng chùy sắc bén hướng về phía Hoa Lân bắn tới. Hơn nữa thủ chưởng của hắn còn kéo theo một đạo thủy nhận nhằm thẳng vào phần hông của Hoa Lân....

Bên bờ đầm Thu Uyển Ly hét lên kinh hãi, nàng mặc dù không hiểu tiên thuật nhưng ai mạnh ai yếu chỉ liếc mắt cũng có thể biết được. Chỉ thấy các thủy trụ của Hoa Lân bị đối phương lợi dụng, băng nhận đầy trời xé gió mà tới, phô thiên cái địa dồn hắn vào trong phạm vi của Băng tiêm trụ.

Hoa Lân thấy khả năng "Khống thủy" của đối phương so với mình còn mạnh hơn gấp trăm lần, trong lòng cả kinh đã thấy thủy nhận đầy trời đang ập đến. Tình hình này đừng nói đến khải động Phần Tinh Luân mà ngay cả thời gian để chuẩn bị cũng không có.

Hắn trăm lần bất đắc dĩ, đành phải lùi lại ba thước, khó khăn lắm mới tránh được thủy nhận của Nhâm Vi nhưng lại rơi vào vòng vây của Băng Tiêm trụ đang bắn tới. Hắn hét lên một tiếng giương cao song chưởng toàn lực ngăn cản, ý niệm theo cánh tay mà bộc phát. Chỉ thấy Băng Tiêm trụ đầy trời phút chốc đều dừng lại, một số ít băng chùy bén nhọn đã đến được ngay trước mặt hắn, chỉ cần thêm nửa thước nữa là có thể đâm xuyên thân thể Hoa Lân, hình thành một tràng Băng nhận đại trận...

Tình hình lúc này thập phần kì lạ, vô số băng chùy hàn lãnh đứng yên tại không trung, băng nhận dưới ánh mặt trời tỏa hào quang sáng lóe, chỉ cần ý niệm của Hoa Lân suy yếu đi, lập tức sẽ bị biến thành con nhím đầy lông.

Nhâm Vi thoải mái đứng giữa không trung, hữu chưởng thủ tại trước thân, thuận thế từ trên ép

xuống, chậm rãi thúc các băng chùy về phía Hoa Lân. Lúc này trên mặt hắn lộ ra một nét cười nhạo, hữu chưởng lăng không lại án lên thúc đẩy vô số băng chùy trước mặt Hoa Lân ép xuống chỉ còn cách hắn có ba thốn. Hắn cảm thấy như bị đánh một chưởng cực mạnh vào ngực, "Phác" một tiếng khóe miệng lập tức rỉ máu...

Hoa Lân thật sự không nghĩ tới việc giằng co ý niệm cũng có thể làm hắn bị thương nặng đến như vậy. Khống thủy đại pháp của Nhâm Vi so ra hơn mình hàng trăm lần, áp lực cường đại không ngừng ép xuống giống như vô cùng vô tận vậy, trong tâm không khỏi dấy lên một cơn tuyệt vọng.

Vì vậy Hoa Lân chỉ có thể toàn lực ngăn cản băng chùy tiến đến, ngay cả thời gian nói chuyện cũng không có.

Lúc này, Nhâm Vi nở ra một nụ cười khinh miệt nhàn nhạt nói:

- ...ta có thể mở cho ngươi một sinh lộ, nhưng ngươi phải gia nhập làm môn hạ của ta, cả đời nghe lệnh ta....Nếu thế không những ta đảm bảo an toàn cho

ngươi mà còn dạy cho ngươi nửa bộ Phạm mật tâm kinh còn lại, ngươi thấy thế nào?

Hoa Lân căn bản là không thể phân tâm nhưng trong ánh mắt toát lên vẻ không khuất phục, khi nghe tới bốn chữ Phạm Mật tâm kinh thì trong mắt lại nổi lên một tia hàn quang kì dị.

Nhâm Vi chỉ cười lạnh, với tu vi của hắn thì chỉ cần nhìn qua ánh mắt của Hoa Lân cũng biết hắn đang nghĩ gì. Vì vậy hắn đột nhiên trầm giọng nói:

- Ngươi đã muốn tìm chết, ta cũng không hẹp hòi mà thành toàn cho ngươi...

Thu Uyển Ly ở ngoài xa xa lớn tiếng khóc ròng nói:

- Hoa ca ca, ngươi đáp ứng hắn đi! Đáp ứng hắn đi mà...

Thanh âm run rẩy mãi không thôi, liều mạng van cầu hắn.

Hoa Lân hai mắt lóe sáng, hắn vốn định giả vờ đồng ý với đề nghị của Nhâm Vi nhưng lại phát hiện ánh mắt đối phương giống như một tầng mây mù lạnh lẽo nhìn hắn. Hoa Lân không khỏi run lên nghĩ thầm

không biết người này rốt cuộc là muốn gì ở mình?...hắn đột nhiên hiểu được thủ đoạn của Nhâm Vi không phải chỉ có chừng này. Tâm khẽ máy động, chuẩn bị rút Phần Tinh Luân ra mạo hiểm ngạnh tiếp công kích của Băng Tiêm trụ.

Đương nhiên hành vi này của hắn không qua được mắt của Nhâm Vi, hai gò má đầy đặn thoáng hiện lên một tia hắc khí khó nhận biết, lạnh lùng nói:

- Đã thế ngươi đừng có trách ta!

Nói xong hữu chưởng chợt áp xuống, Hoa Lân cảm thấy áp lực đại tăng, "Phác" một tiếng phun ra một ngụm lớn máu tươi, phát hiện rốt cục cũng không thể ngăn cản được nữa rồi.

Vô số băng chùy bén nhọn phá tan màn phòng ngự của hắn điên cuồng bắn tới...

Hoa Lân nhìn băng chùy rợp trời, hết lần này đến lần khác tưởng như trời xoay đất chuyển, nhưng hắn vẫn đang liều chết cố xuất ra Phần Tinh Luân, chuẩn nỗ lực một lần cuối cùng.

Nhâm Vi khóe miệng cũng lộ ra một nụ cười kì quái, hắn phảng phất như đang ngắm nhìn một con sâu

con kiến đáng thương đang giãy dụa trước mặt vậy. Hắn tin rằng Hoa Lân phải chết không thể nghi ngờ, tin rằng đây là thời khắc thành công của mình...

Đột nhiên sau lưng Hoa Lân hiện ra một bóng trắng nho nhỏ, tiếp đó là một loạt tiếng kêu hỗn loạn vang lên: "hống hống ..."

Nhâm Vi thoáng sững sờ, trước mặt đột nhiên sóng lớn ngập trời, thủy đàm dưới chân bộc phát sóng cuộn kinh thiên động địa. Với công lực của Nhâm Vi mà Băng chùy trước mặt cũng hoàn toàn phản phệ quay trở về, khí thế bài sơn đảo hải này mình tuyệt đối không thể so sánh.

Tất cả mọi người đều bị diễn biến bất ngờ làm cho sững sờ, Thu Uyển Ly đang đứng trên bờ thác thiếu chút nữa bị sóng lớn cuốn đi.

Công lực của Nhâm Vi quả nhiên cũng rất thâm hậu, đối diện với thủy hoa rợp trời này hắn không chút né tránh, trường kiếm mạnh mẽ bổ ra, hồng thủy mãnh liệt lập tức bị hắn bổ đôi tạo thành một thông đạo. Sóng lớn đi qua thân ảnh hắn vẫn vững vàng trên bầu trời, nhưng trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc hoài nghi hỏi:

- Cái gì?.. Huyền Băng thánh long?

Chờ hắn tỉnh lại đang định tiến đến thì đã thấy hồng quang chợt lóe, Hoa Lân dùng Phần Tinh Luân đã phóng vút lên trời cao, hóa thành một đạo lưu tinh, hướng ra ngoài xa lao đi...

Nhâm Vi mí mắt giật lên liên hồi,tay phải giương lên, một "Toa hình vật thể" trong suốt đột nhiên xuất hiện giữa không trung, hắn nhanh chóng tiến vào. Chỉ thấy bạch quang chợt lóe, "Toa hình vật thể" kia hướng theo phía Hoa Lân ở ngoài xa mà truy đuổi...

Trên mặt đất để lại một bãi chiến trường hỗn độn sũng nước, thật khiến người ta trợn mắt há miệng kinh hãi. Thu Uyển Ly đứng bên bờ thác si ngốc nhìn xa xôi về phía chân trời, thật lâu dường như chính mình cũng không còn tồn tại vậy...

Lại nói Hoa Lân lúc ấy căn bản là không biết chuyện gì đang xảy ra. Hắn chỉ cảm thấy Tiểu Bạch đột nhiên từ đầm nước nhảy lên vai mình, sau đó quay về phía NhâmVi kêu "Hống" một tràng. Lúc đó hắn bối rối mở ra Phần Tinh Luân, căn bản là không có thời gian phân tích sự tình phát sinh, chỉ là hoảng sợ không kể

đường lối liền giá ngự Phần Tinh Luân nhằm hướng bầu trời bay đi, sợ chần chừ sẽ bị Nhâm Vi đuổi theo.

Nhưng thật bất hạnh, NhâmVi quả nhiên đã đuổi theo tới nơi.

Mặc dù Hoa Lân khởi hành nhanh hơn, nhưng vì hắn chưa thành thục điều khiển Phần Tinh Luân nên chưa thể sử dụng hết công năng của nó. Bay được một lúc hắn quay đầu nhìn lại thì thấy một " Toa hình vật thể" màu trắng đang bám theo ngoài hai mươi trượng. Nhưng lần này Phần Tinh Luân đột nhiên nổi lên một trận rung động kịch liệt, không khí phía trước đột nhiên xuất hiện một vết rách màu đỏ. Hắn không biết đây là hiện tượng khi xuyên qua đại khí tầng (khí quyển>>không gian - ND), còn tưởng Phần Tinh Luân sắp tan vỡ, sợ tới mức mặt mày tái nhợt .

May mắn là ở phía sau Nhâm Vi cũng có hiện tượng như vậy, thủy chung hai người vẫn giữ khoảng cách hai mươi trượng. Nhưng Hoa lân đã sợ tới mức luống cuống chân tay, liều mạng điều khiển Phần Tinh Luân chạy loạn. Đúng lúc này hắn đột nhiên toàn thân chấn động, Phần Tinh Luân khôi phục lại sự ổn định vững vàng, trước mắt cũng tối sầm lại. Chỉ thấy

bầu trời đêm đẹp đẽ gần trong gang tấc, nhưng bên phải mặt trời vẫn đang chói chang chiếu rọi vào mặt hắn.

Đây là lần đầu tiên hắn đặt chân vào tinh không, đối mặt với vô cùng vô tận hắc ám , cảm thấy chân tay thừa thãi. Vì hắn không kịp thích ứng với "không gian rỗng" này nên đã để cho Nhâm Vi nhanh chóng thu hẹp khoảng cách lại còn một nửa.

Tiểu Bạch trên vai Hoa Lân cũng hoảng sợ tới mức kêu loạn lên: "hống hống hống..." khẩn trương chạy qua chạy lại trên vai hắn, hiển nhiên là đối với NhâmVi cực kì sợ hãi.

Hoa Lân lúc này mới hồi phục lại tinh thần, lại liều mạng thúc dục Phần Tinh Luân tăng tốc độ. Trong bất tri bất giác, tốc độ của bọn họ đột nhiên nhanh như thiểm điện, tựa như hai khỏa Lưu tinh (sao chổi) xẹt ngang qua bầu trời bắn thẳng vào không gian đầy các hành tinh.

Lần này Hoa Lân cảm thấy một trận đầu choáng mắt hoa, bởi vì tốc độ tăng quá nhanh cơ thể hắn còn chưa kịp thích nghi, phía trước mặt tất cả phảng phất đều biến thành hư ảo. Quay đầu lại thì đã thấy

NhâmVi đuổi tới bên trái Phần Tinh Luân, bổ ra một đạo kiếm khí lăng lệ, chém thẳng vào phần ngoài của Phần Tinh Luân.

Cũng may Sư Vương Thuẫn đột nhiên phát huy tác dụng, hồng quang chợt lóe miễn cưỡng cản được một kích này của Nhâm Vi. Hoa Lân biết tình hình nguy cấp, để bảo toàn tính mạng thúc dục Phần Tinh Luân nhắm về hướng xa xa chạy đi. Hắn cũng là người thông minh, thấy bay lâu như vậy mà "tinh lộ" không có biến hóa gì phát sinh. Rốt cuộc hắn cũng hiểu rằng các vì sao này nhìn thì gần nhưng thực tế thì lại vô cùng xa xôi, đơn giản là vì bóng dáng của các vì sao đó ở trước mặt bọn họ không hề có một chút gì là lớn lên cả. Hắn tập trung tinh thần toàn lực thúc dục Phần Tinh Luân tăng tốc, trong bất tri bất giác hắn đã học được cách sử dụng Tốc Tinh Luân...

Cùng lúc đó Phần Tinh Luân lại vang lên một tiếng "Phanh" rung động mãnh liệt, bên trái chính là Nhâm Vi đang truy đuổi theo sát nút, quả là một tên gia hỏa khủng khiếp. Nếu như không phải Sư Vương Thuẫn phòng ngự cao tuyệt thì có lẽ Hoa Lân đã sớm trở thành du hồn dưới lưỡi kiếm của hắn.

Hoa Lân khẩn trương khống chế Phần Tinh Luân, Tiểu Bạch trên vai hoảng sợ không ngừng kêu loạn lên. Liền quay đầu nhìn lại thì thấy Nhâm Vi đang nhằm vào Phần Tinh Luân trực tiếp đánh tới, trường kiếm bén nhọn đường kiếm hung hiểm kích thẳng đến, nếu cứ như vậy khẳng định sớm muộn cũng sẽ bỏ mệnh đương trường...

Hoa Lân bắt đầu đổ mồ hôi trán, đang chuẩn bị liều mạng, không nghĩ tới Phần Tinh Luân đột nhiên tăng tốc một lần nữa, Nhâm Vi tự nhiên đánh hụt vào khoảng không. Ánh mắt hắn tối sầm, "tinh lộ" phía trước khẩn trương hình thành một màn khí vụ, lại khí vụ này cho cảm giác cực kì tương tự với truyền tống trận.

Hoa Lân cũng bị một trận cả kinh, vung vẩy chân tay điên cuồng hét lên:

- Ta thành công rồi, ta thành công rồi...

Trong hoàn cảnh khó khăn đó rốt cuộc hắn cũng đã nắm được yếu quyết để sử dụng Tốc Tinh Luân. Sở dĩ vốn là: "mỗ cá tinh thần" vi tham chiếu vật, dụng ý niệm nhượng "tốc tinh luân" (tập trung tinh thần, để lên vật, dùng ý niệm thi triển Tốc Tinh Luân - ND)

như vậy mới có thể đạt tới tốc độ ngang với Truyền tống trận. Nếu chỉ dùng ý niệm mà thôi động thì có lẽ không bao giờ có thể đạt tới vận tốc ánh sáng siêu việt này...

Nhưng Hoa Lân cao hứng có hơi sớm...

Hắn không nghĩ tới phía sau Nhâm Vi tốc độ cũng không giảm, đang giương mắt nhìn chăm chú vào Hoa Lân trong Phần Tinh Luân, tốc độ cũng không kém là bao. Vì vậy bọn họ một trước một sau như hai tia chớp lao vào không gian vô cùng vô tận, bắt đầu màn truy đuổi trong tinh không. Kì thực tốc độ của họ là cực nhanh, con người vô phương thấy quỹ đạo bay...

Phần Tinh Luân vốn dĩ là tiên khí thông linh, nó kết hợp với ý chí của Hoa Lân nhắm ngay một tinh cầu cực xa xôi nhanh chóng bay đi, rốt cuộc cũng không cần Hoa Lân tự mình khống chế nữa. Hắn được rảnh một chút liền trầm tư chìm trong suy nghĩ. Hắn khôi phục lại thần trí nhớ lại những chuyện vừa xảy ra, quay đầu lại nhìn Tiểu Bạch trên vai, không khỏi thắc mắc hỏi:

- Ngươi rốt cuộc là loại động vật gì? Sao mà so với ta còn lợi hại hơn nhiều vậy?

Nói xong cầm nó trên tay nhìn đi nhìn lại, tựa như đang quan sát một chuyện hết sức kì dị hấp dẫn vậy...

Đáng thương cho Tiểu bạch bị hắn chuyển qua chuyển lại, nhìn hắn kêu lên hai tiếng "Hống hống..." tỏ ý phản đối mãnh liệt...

Chương 21: CƯƠNG CƯƠNG XUẤT ĐẠO

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: TuLaDaiDe

Biên tập: mayphieulang

Nguồn: 4vn.eu

Nội dung ẩn tại http//4vn.eu :

Hoa Lân thả Tiểu Bạch ra, ngoái đầu nhìn lại kẻ địch đằng sau, phát hiện Vi Nhâm vẫn kè kè bám sát, điều này làm hắn có cảm giác bị áp lực không ngừng ép tới. Vì vậy hắn chăm chăm quan sát phía trước hòng tìm ra phương cách để cắt được đuôi. Dần dần, hai bên kẻ trước, người sau đạt tới tốc độ cực hạn lúc nào không hay.

Xuyên qua màn tinh vân hỗn độn, đường chân trời phía trước dường như kéo dài vô tận. Cùng lúc đó, ngay đằng trước mặt xuất hiện một khoảng không gian hắc ám, mà ngay cả ánh sáng cũng không lọt qua nổi. Thế nhưng Hoa Lân vẫn không cảm nhận được nguy hiểm đang đến gần, vừa phi hành, hắn vừa thỉnh thoảng quay đầu lại theo dõi gã Nhâm Vi chết tiệt đang theo sát. Thời điểm này, đột nhiên Phần Tinh Luân rung động dữ dội, tốc độ bỗng đẩy nhanh bội phần. Hoa Lân mừng đến phát điên vì tưởng tiềm lực của Phần Tinh Luân đang bắt đầu được phát huy, lại đưa mắt nhìn Nhâm Vi, quả nhiên hắn đã bị bỏ một quãng xa.

Nhưng thật lạ, Nhâm Vi ở đằng sau chợt chuyển hướng, nhanh chóng rẽ sang bên trái. Trong lòng Hoa Lân lúc này mới phát sinh nỗi kinh hãi, thầm nghĩ: phải chăng phía trước có phát sinh sự tình gì đặc biệt chăng?

Hắn lại quay về phía trước liền thấy một mảng hắc ám đang ập tới ngày càng gần, đó chính là một hắc động rộng lớn khôn cùng mang theo màu sắc cực kì khủng bố. Hoa Lân cũng chẳng biết hắc động kia rốt

cục là gì, theo đánh giá của hắn, trong hắc động căn bản không hề có vật cản nào, mặt sau của nó nhất định thông ra một nơi nào đó chăng? Hoa Lân khẳng định như vậy...Cho nên hắn vận toàn lực truyền tới Phần Tinh Luân, thần tốc lao vào...

Giờ khắc này, Hoa Lân đột nhiên phát hiện một hiện tượng kì lạ, toàn thân hắn bị hút vào một hư ảnh hoàn toàn trống rỗng, dường như chẳng tồn tại một lực hấp dẫn nào, bản thân hắn lao nhanh về hướng xa. Trong nháy mắt, Hoa Lân "Sưu" một tiếng đã tiến vào trong hắc động, bề mặt của Phần Tinh Luân lập tức phát ra hồng quang rực rỡ. Mắt hắn chợt tối sầm lại, tâm trí trống rỗng, cả thế giới như ngừng động. Phần Tinh Luân cũng nằm trong tình trạng tương tự, giờ khắc này hoàn toàn không chút lay chuyển.

Một khoảng thời gian ngắn ngủi trôi qua nhưng dài tựa một thế kỉ, trước mắt Hoa Lân lại sáng ngời, cảnh vật xung quanh ùa nhau hiện ra. Hoá ra sau khi vượt qua hắc động, không hiểu thế nào hắn lại được đưa tới một mảnh tinh không một cách diệu kì.

Nhưng điều buồn cười nhất chính là, dáng vẻ trợn mắt, há mồm của Hoa Lân và cả bộ dạng kinh hoảng

còn chưa hồi phục của Tiểu Bạch. Từ khoé miệng của Hoa Lân chảy ròng ròng xuống một làn nước miếng dài ngoằng, hắn gắng gượng lắm mới chùi sạch được đám nước miếng kia, há mồm chửi bới: "Con mẹ nó, thú vị quá! Chuyện gì xảy ra vậy nhỉ, cảm giác thật là sảng khoái!"

Hắn nào hay, vừa rồi thoát khỏi lưỡi hái tử thần trong gang tấc, nếu là người khác đã sợ đến chết khiếp rồi. Cho dù bản lĩnh cường đại như tuyệt đỉnh cao thủ Nhâm Vi cũng không dám tuỳ tiện xông vào hắc động...Chỉ vì hắc động có thể nghiến nát toàn bộ vật chất phàm trần, dù là kim loại hay chất lỏng, ngay đến cả ánh sáng cũng chịu tác động của vật này.

Nào ngờ, Phần Tinh Luân nào phải khí vật tầm thường chốn nhân gian nên Hoa Lân quả thật may mắn hết sức.

Mà hắc động cũng chính là một trong số ít những cấm địa trong Tu Chân Giới, nếu chưa đạt tới thực lực ngang với tiên nhân, tuyệt đối không ai dám xâm nhập vào đây. Thực ra, nó là một dạng không gian bị bóp méo, biến dạng, tương tự như một dải thiên hà

mới được hình thành - và nó cũng như một "truyện tống trận" siêu cấp.

Chính vì vậy, khi Hoa Lân mở mắt ra quan sát, đã thấy bản thân đang hiện diện ở một tinh hệ xa lạ, cách đó không xa có thể dễ dàng nhận ra những đám vân thạch thật lớn đang lững lờ trôi dạt. Hắn gãi gãi gáy, tự nhủ: "Đây là nơi nào nhỉ? ....Ài! Phiền toái rồi, chẳng biết bao giờ mới trở lại được nhân gian?"

Tiểu Bạch dường như hiểu thấu lời than vãn của hắn, vẻ mặt đuỗn ra, hẳn đang thắc mắc gì đó.

Hoa Lân đảo mắt quan sát bốn phía, thầm hiểu: lúc này suy ngẫm nhiều chỉ vô ích, chi bằng cấp tốc chạy trốn, nếu không tên Vi Nhâm kia đuổi đến nơi thì rắc rối to. Vì vậy hắn vội ngự Phần Tinh Luân nhằm hướng phải của tinh không bỏ chạy.

Phi hành không biết bao lâu, Hoa Lân nhận ra Nhâm Vi không hề đuổi theo mình, tâm trạng lập tức trở nên nhẹ nhõm hơn. Thế nhưng đúng lúc này, hắn bỗng cảm thấy đầu óc choáng váng, đôi mắt mờ đi, chân như không đứng vững nổi nữa, hắn hiểu đây chính là hiện tượng tinh thần suy kiệt nên nhanh

chóng ngồi xuống Phần Tinh Luân tĩnh tâm luyện thiền.

Khi Hoa Lâm chìm vào cảnh giới Nguyên Anh, hắn chợt phát hiện hoả diễm nội tâm đã u ám đi rất nhiều, ngược lại chân nguyên màu trắng tăng trưởng đáng kể. Mặc dù Hoa Lân cảm thấy rất quái lạ nhưng lại nghĩ có lẽ dụng công quá độ nên cũng chẳng để tâm nhiều.

Tuy nhiên hắn cảm giác hoả diễm đỏ sậm kia thực sự yếu ớt nên không đành lòng. Hoa Lâm tập trung toàn bộ trí lực khơi gợi toàn bộ hoả diễm, bắt đầu chậm rãi vận hành nó chạy khắp châu thân. Lúc này hắn luyện công với sự cẩn trọng cao độ, tuân thủ đúng nguyên tắc "Âm dương điều hoà", nếu không hoả diễm kia sẽ bị "thuỷ nguyên" dập tắt, rất có thể chân nguyên bị nghịch chuyển. Đến lúc đó sợ rằng bản thân sẽ cực kì thê thảm, không chết thì cũng trọng thương, một đời sống kiếp phế nhân mà thôi.

Từ lúc tiến nhập con đường tu chân đến nay, Hoa Lân chưa từng được danh sư chỉ điểm, hoàn toàn chỉ tự thân tìm tòi nghiên cứu. Dĩ nhiên hắn nào biết "thuỷ

hoả đồng luyện" nguy hiểm tới mức nào, lại càng không rõ tại sao hoả diễm đột nhiên suy tàn.

Hắn căn bản không biết hoả diễm nội thể kia chủ yếu dựa vào Phần Tinh Luân làm cốt lõi, kì thật bản thân hắn chưa từng tu luyện chân nguyên hoả hệ bao giờ. Cho nên, một khi Phần Tinh Luân rời khỏi nguyên anh của hắn, diễm hoả lập tức theo đó mà lụi tàn trong bản thể. Loại nguy hiểm do mất cân đối này chỉ có cách là bản thân nỗ lực liên tục củng cố "hoả hệ chân nguyên" mới hoá giải được.

Cũng thật may mắn là Hoa Lâm cũng có tấm lòng "thiện lương", hắn thấy hoả diễm quá yếu nên chủ tâm phát động nó, vô hình chung hoả diễm đang trong trạng thái mong manh chuẩn bị lụi tàn lại dần dần tăng trưởng ...

Chẳng biết hắn luyện qua bao lâu thời gian, Phần Tinh Luân tự động đưa chủ nhân của mình nhanh chóng lướt qua ánh sáng cháy bỏng của mặt trời, xẹt sát qua một tinh cầu màu xám.

Tiểu Bạch nằm gọn một góc, đang mơ màng ngủ, thỉnh thoảng lại mở mắt quan sát khoảng không trước mặt. Lúc này, đột nhiên Phần Tinh Luân lướt

qua một tinh cầu xanh biếc. Tiểu Bạch đứng bật dậy, "Hống hống" kêu lên hai tiếng, nhanh chóng lẻn đến trước người Hoa Lân, há miệng ngoặm ống quần hắn, kéo mạnh về phía sau.

Nhưng Hoa Lân đang toạ thiên, không dám vội vàng thu hồi chân nguyên. Bởi vì hắn phát hiện đối với "thuỷ hoả đồng luyện" bản thân hắn có phần vô vọng nên một lúc sau cũng ngừng tu luyện, phục hồi lại tinh thần. Trong khi đó, Tiểu Bạch cũng đã đình chỉ động tác.

Tiểu Bạch vốn rất thông minh, hơn nữa biết chủ nhân mình muốn trở lại nhân gian. Chỉ có điều nó không nói được tiếng người cho nên giờ đây chỉ biết đứng ngây ra nhìn Hoa Lân. Bây giờ đã vượt qua tinh cầu màu xanh kia một quãng xa rồi, cho dù nó có thông minh đến mức nào chăng nữa cũng không cách nào đưa Hoa Lân trở lại được.

Hoa Lân thấy nó trố mắt ngớ người ra liền đưa tay bế lấy nó, nhìn khoảng tinh không bao la mà lòng trào dâng cảm xúc vô bờ. Đột nhiên lại có một tinh cầu màu nâu xẹt qua, Hoa Lân thấp thoáng nhận thấy một đạo bạch quang lấp lánh, thầm nhủ: "Kỳ quái

thật! Vừa rồi đạo quang kia rất đặc biệt, chẳng nhẽ trên đó có ẩn chứa bảo bối gì chăng? Chẳng cần quan tâm, cứ đi dò xét xem sao đã"

Vì vậy hắn thay đổi phương hướng, quay ngược lại đường cũ, bỗng phát hiện bề mặt tinh cầu kia lại phát ra một đạo bạch quang, phóng thẳng lên không trung, thần tốc "bắn" về phía xa, xem chừng còn nhanh hơn gấp mấy lần nếu so với Phần Tinh Luân.

Hắn chợt hiểu được, đạo bạch quang kia có thể do "truyện tống trận" gây nên, thật không ngờ bản thân đang ở không trung mà có thể thấy được hướng đi của "truyện tống trận", điều này làm cho hắn hưng phấn vô cùng. Đồng thời, Hoa Lân rốt cục cũng hiểu vì sao Nhâm Vi lại có thể truy đuổi hắn như vậy.

Hắn ngự Phần Tinh Luân nhanh chóng tiếp cận tinh cầu màu nâu. Từ trên cao quan sát xuống, nhận thấy tinh cầu này hoàn toàn có thể dùng từ "hoang vu" để hình dung. Bởi vì trên "mặt đất" rộng lớn kia, chỉ toàn một nền bằng phẳng, thô ráp. Đồng thời, Hoa Lân từ trên không trung cũng tìm ra được vị trí của "truyện tống trận", mừng đến phát cuồng, lập tức hạ xuống dưới.

Vừa đặt chân xuống, cảm giác đầu tiên truyền đến là một nền đất vững chãi dưới chân, nên Hoa Lân yên tâm rảo bước tới bên "truyện tống trận", chuẩn bị phát động "truyện tống trận" để trở lại nhân gian. Tuy trong tay hắn không hề có "Phồn tinh nghi" để định vị nhưng "truyện tống trận" này rõ ràng có người vừa dùng qua, còn để lại mấy dấu chân nên hắn hắc hắc cười nói: "Chẳng rõ lúc trước, những người đó là ai nhỉ?" đoạn hắn lấy ra một viên tinh thạch năng lượng, đang định tiến vào "ao tào" (tựa cái ***g úp ngược) phát động trận pháp, ai ngờ "truyện tống trận" đột nhiên loé lên bạch quang, hoảng quá hắn ngồi phệt ngay xuống đất, đưa tay rút ngay Hà Chiếu Kiếm ra.

Bình tĩnh nhìn lại, chỉ nghe "Xoát" một tiếng, đột nhiên xuất hiện ba bóng người trẻ tuổi, trong số đó có một nữ tử.

Hoa Lân đờ đẫn ngồi yên, bỗng giật mình hiểu ra, chẳng phải ba người này vừa mới dùng "truyện tống trận" nơi này hay sao?

Trong khi hắn còn chưa hết ngạc nhiên, ba người đối phương cũng hoàn toàn chấn động, nhưng có lẽ bọn

họ từng trải nghiệm qua nhiều trường hợp tương tự nên lập tức khôi phục thần thái. Chỉ nghe thiếu niên đứng bên trái có khuôn mặt thập phần anh tuấn nhưng thân hình lại khá mảnh mai nhíu mày nói: "Chuyện gì vậy? Mới tu luyện tới "Nguyên Anh Kì" mà đã đi tìm cái chết? Tu Chân Giới này quả là loạn mất rồi..."

Nữ tử đứng ở giữa bật lên một tràng cười duyên, thấy Hoa Lân bị bọn họ "doạ" đến nỗi lăn đùng xuống đất, thậm chí trong tay còn căng thẳng nắm chặt Hà Chiếu Kiếm, rõ ràng là một thiếu niên lần đầu bôn tẩu giang hồ. Nàng bèn đến bên hắn ôn nhu nói: "Tiểu đệ đệ, ngươi không sợ chứ? Sao ngươi lại một mình đến đây du ngoạn? Sư phụ cùng sư huynh của ngươi đâu?

"Ách..."

Hoa Lâm cảm thấy bực bội khôn tả...

Chương 22: KINH DỊ BẤT ĐOẠN

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: TuLaDaiDe

Biên tập: mayphieulang

Nguồn: 4vn.eu

Nội dung ẩn tại http//4vn.eu :

Hoa Lân thấy bọn họ tỏ thái độ coi thường mình như vậy liền phủi sạch bụi bặm trên người, đứng lên ngạo nghễ nói: "Bổn thiếu hiệp vốn luôn hành động một mình, nào cần dẫn theo người khác bôn tẩu giang hồ?"

Thiếu nữ kia quả thật cũng rất tốt bụng, thấy hắn huyênh hoang như vậy, vẫn ôn nhu nói: "Ta là Nguyễn Thu Bình, Không Tốc Phái.....Tên ngươi là gì, thuộc môn phái nào?".

Hoa Lân trong lòng cả kinh, lúc này mới nhớ tới câu sấm cổ trong Tu Chân Giới "Thánh kiếm trường không tinh vô trần". Không Tốc Phái này chính là danh môn đại phái đứng hàng thứ tư trong "Thất đại Thánh môn", thầm nghĩ: vận khí mình quả là may mắn, vô tình thế nào lại gặp được quý nhân.

Nghĩ tới đây Hoa Lân lập tức giả bộ nói: "Ấy? Ngươi là tiên tử của Không Tốc Phái? Ai nha nha, được bái kiến chư vị thật là muôn phần vinh hạnh! Ta...Ta là

Long Thiểu Hoa, Tiên Kiếm Phái." Thanh âm hắn nghe chừng có chút tự ti, dường như tự nhận thân phận mình là kẻ dưới.

Quả nhiên, Nguyễn Thu Bình nghe được lời này, mát lòng mát dạ vô cùng, không khỏi cảm thấy niềm kiêu hãnh dâng trào nên xoay người lại giới thiệu danh tính hai nam tử phía sau. Hoá ra bọn họ đều là sư huynh của Nguyễn Thu Bình, thiếu niên bên trái là Lương Thuỵ Câu, nam tử bên phải có dáng vẻ khá điềm đạm, ôn hoà tên là Tằng Lộ Vi.

Hoa Lân hướng về phía bọn họ "hưng phấn" gật đầu bái chào, lại thầm nghĩ: mình nên hủ động dời khỏi bọn họ càng sớm càng tốt, đỡ lo bại lộ thân phận. Vì vậy hắn trở lại bên cạnh "truyện tống trận", cúi người định phát động trận pháp.

Tằng Lộ Vi lập tức cất gọng nhắc nhở: "Tiểu huynh đệ! Phía trước chính là Hắc Mang Tinh, ngươi không nên đến đó làm gì. Lời đồn đại về bảo vật đa phần là bịa đặt, cần gì phải liều mạng như thế? Thêm vào đó, trước mắt với tu vi của ngươi thì chưa đủ để đối phó, ba người sư huynh muội chúng ta tới đây chủ ý muốn khuyên nhủ mọi người trở về mà.

Lúc này Hoa Lân đã đem theo tinh thạch năng lượng bước vào ao tào, nghe vậy toàn thân chấn động. Bản thân vốn định đến Phiêu Miểu Hà cứu Thượng Quan Linh, ai ngờ lại lạc đường tới Hắc Mang Tinh. Theo lời Tứ thúc của Lộ Á Phi từng nói, trên Hắc Mang Tinh có tồn tại một con Thực Cốt Long, thật không tưởng tượng nổi, bản thân lại bị quỷ thần đưa lối tới nơi này. Vì vậy trong tâm tư hắn đấu tranh kịch liệt, thầm suy tính rốt cục nên đi cứu Thượng Quan Linh trước hay thu thập "Thực Cốt Huyết" trước đây?

Thực chất hai việc này đều nguy hiểm như nhau, nhiều khả năng có đi mà không có về, thế nhưng Thực Cốt Long hiện giờ đang ngay gần trước mắt, điều này khiến hắn cảm thấy lưỡng lự vô cùng.

Lúc này, Nguyễn Thu Bình ở phía sau cũng khuyên can: "Tiểu đệ đệ! Ngươi không nên đi, bởi vì chúng ta nghi ngờ đằng sau sự việc này có ẩn chứa một âm mưu trọng đại. Rất có thể đây là cái bẫy mà "Ám ảnh chi môn" bày ra nhằm dẫn dụ chính đạo chúng ta vào chỗ chết. Ngươi suy ngẫm kĩ lại mà xem, "truyện tống trận" của Hắc Tinh Mang đã bị phá huỷ mười năm trước, lại còn trong cả Tu Chân Giới mấy người có

được "Phồn Tinh Nghi"? Mấy người sở hữu "Tốc Tinh Luân"? Thực ra số cao thủ có được "Tốc Tinh Luân" tổng cộng chưa đến ba chục người...Giờ đây chẳng biết thế nào mà "truyện tống trận" trên Hắc Mang Tinh bỗng nhiên được mở, điều này chỉ có thể giải thích là có người đã chủ tâm đến đó sửa chữa "truyện tống trận". Mục đích của kẻ này thật là đáng ngờ. Nhưng ngươi biết không? Cách đây bốn mươi năm, Thất Đại Thánh Môn chúng đã giao ước, đóng cửa vĩnh viễn "truyện tống trận" của Hắc Tinh Mang, vì trên đó hiện diện Thực Cốt Long tà ác, lợi hại phi thường. Cho nên ngươi thử nghĩ mà xem, "truyện tống trận" đã không phải do chính đạo chúng ta mở ra, hẳn kẻ làm chuyện này nhất định có dụng tâm khác, ngươi thấy đúng không?"

Hoa Lân sửng sốt, hắn hiểu được những lời lẽ của Nguyễn Thu Bình vừa rồi rất hợp lý, xem ra sự việc lần này còn ẩn chứa nhiều bí ẩn đằng sau. Nhưng Nguyễn Thu Bình thực sự đã chọn lầm người để khuyên bảo, thực chất hắn đến đó để truy tìm Thực Cốt Long chứ căn bản nào phải vì bảo vật gì đó.

Hoa Lân thầm cảm thấy buồn cười, lại nghe Nguyễn Thu Bình tiếp tục nói: "...Còn nữa, lời đồn đại về "Huyễn Quang Kính" thật vô căn cứ mà Thực Cốt Long lại hoàn toàn có thật. Ngươi thử nghĩ xem, mặc dù người tu chân chúng ta có thể thăng thiên, độn thổ nhưng Thực Cốt Long cũng là thiên địch của chúng ta. Nên biết rằng, nó chính là ma thú tối cao, căn bản chúng ta không có khả năng chống đỡ được. Điều này nói lên cái gì? Điều này cho thấy mục đích của kẻ địch rất rõ ràng, hắn nhất định muốn dẫn dụ chúng ta tìm đến cái chết mà thôi..."

Hoa Lân nghe tới ba chữ "Huyễn Quang Kính" thì toàn thân rung động kịch liệt, thầm nghĩ bảo vật này là tiên khí được liệt vào hạng thứ bảy trong "Thiên Cơ Đồ", thất lạc trên nhân gian đã lâu. Nào ngờ có người lại lấy nó làm mồi nhử, chẳng trách mọi người động lòng tham. Nghiễm tưởng, cả Tu Chân Giới có mấy món tiên khí? Người thường chỉ cần có một món trong tay là đã có thể tung hoành thiên hạ. Huống chi, "Huyễn Quang Kính" là một trong mười tiên khí đệ nhất, nếu nó thực sự xuất thế, đảm bảo sẽ thu hút sự thèm khát của không biết bao người.

Lúc này trong lòng Hoa Lân kinh ngạc khôn cùng, thầm nghĩ: rốt cục là may mắn hay đen đủi đây? Thế nào mà trong khi đang định đi Phiêu Miểu Hà thì hàng loạt biến cố khác thường thi nhau xảy ra?

Nguyễn Thu Bình thấy Hoa Lân ngẩn người, đứng như trời trồng, lại tưởng lời khuyên của mình đã có tác dụng, trong lòng không khỏi hứng khởi.

Tằng Lộ Vi đứng bên phải cũng gật gù, nói với Hoa Lân: "Tiểu huynh đệ đã hiểu được ngọn nguồn sự tình, chi bằng bây giờ lập tức về nhà, để cho sư phụ ngươi đỡ phải lo lắng!"

Ba người bọn họ thấy bộ dạng Hoa Lân như vậy, đều tưởng đã thuyết phục được hắn (Dù sao từng câu từng chữ của Không Tốc Phái đều cực kì hợp lí). Nhưng bọn họ nào hay, Hoa Lân đã thầm quyết định ngược lại, hắn cho rằng đây là ý trời đã an bài, đã cố ý xếp đặt cho mình đến Hắc Mang Tinh, như vậy sự tình về "Thực Cốt Huyết" có thể sẽ tiến triển thế nên Hoa Lân vì hai mươi giọt "độc huyết" của Thực Cốt Long, vì Trữ Tiêm Tuyết, cuối cùng quyết định mạo hiểm thử vận may một lần.

Hoa Lân vỗ vỗ bụi bặm trên ống tay áo, đứng lên nói: "Đa tạ ba vị sư huynh, sư tỷ đã khuyên bảo, tiểu đệ thực sự cảm kích vô cùng. Chỉ có điều "truyện tống trận" đã được khôi phục, chúng ta cùng qua đó thám thính xem sao? Hắc hắc..."

Nguyễn Thu Bình, Lương Thuỵ Câu, Tằng Lộ Vi đều bất ngờ, sửng sốt. Trong đó, sắc mặt Lương Thụy Câu lập tức sầm xuống, lạnh lùng nói: "Ây! Nguyễn Thu Bình sư muội đã thực tâm, dốc lòng khuyên nhủ mất nửa buổi đều thành ra uổng phí, gã xú tiểu tử này thực là hạng người không biết trời cao đất dày là gì, chúng ta cứ kệ cho hắn tự tìm cái chết. Đi thôi..."

Nhưng Nguyễn Thu Bình vẫn cảm thấy do dự, mặc dù có đôi chút mất hứng, nhưng nàng vẫn nhẫn nại tiếp tục thuyết phục: "Tiểu đệ đệ! Đệ tử Không Tốc Phái chúng ta có sở trường, cho nên vừa rồi mới dám qua Hắc Mang Tinh điều tra. Thế nhưng chúng ta thực sự không đảm bảo được cho an toàn của ngươi, theo ta, chi bằng ngươi quay lại được không?"

Mặc dù, Hoa Lân có chút thiện cảm với Nguyễn Thu Bình , nhưng hắn vốn đang ở thế đối địch với "Thất Đại Thánh Môn" thêm vào đó Lương Thuỵ Câu lại

buông lời xấc xược nên trong lòng hắn không khỏi có chút bực bội nên trịnh trọng nói: "...Đa tạ các vị đã quan tâm, chỉ có điều đã cất công tới đây, ta quyết định phải trải nghiệm một phen mới được. Hơn nữa một vị bằng hữu của ta đã đến đó, ta phải lập tức tới gặp mặt hắn."

Nguyễn Thu Bình thoáng vẻ thất vọng, đây là lần đầu tiên nàng thất bại trong việc khuyên can người khác.

Chỉ thấy Hoa Lân vung tay phải ra, lựa chọn một hồi tại trung tâm "truyện tống trận". Một đạo bạch quang hiện lên, lộ ra một "tống truyện trận" trong suốt.

Nguyễn Thu Bình bất đắc dĩ đành nói: "Thôi được rồi! Chúng ta xuất phát. Nếu gặp nguy hiểm ngươi nhất định theo sát bên ta, biết không?"

Hoa Lân quá đỗi ngạc nhiên, trong lòng rất cảm động. Hắn không ngờ Nguyễn Thu Bình lại đối tốt với mình như vậy, thầm nhủ: nếu tương lai nàng ta lâm vào tuyệt lộ, bản thân mình nhất định sẽ ra tay giúp đỡ, cứu mạng nàng cũng nên.

Bốn người đã thoả thuận xong, đồng loạt bước vào "truyện tống trận", chỉ thấy bạch quang loé lên, hình

bóng bọn Hoa Lân đột nhiên biến mất, một quang mang bắn về phía tinh không rộng lớn xa xa.

"Hắc Mang Tinh" nghe đến tên đã làm người ta sợ hãi nhưng trên thực tế nó lại là một thế giới thực vật xanh ngắt, đến bảy phần mười diện tích bị bao trùm bởi rừng rậm, từ đằng xa nhìn lại, cảnh sắc nơi đây cực kì quyến rũ. Sở dĩ nó bị người ta gán ghép cho cái tên "Hắc Mang Tinh" cũng bởi vì phía Bắc của nó là một vùng núi non đen tuyền trải dài cả ngàn dặm (gọi là Hắc Tích Sơn). Một khi tiết trời chập choạng tối, ánh dương đổ xuống trên Hắc Tích Sơn, cả bầu trời dường như nhuộm một màu đen kịt, vì vậy mới có tên này. Theo lời đồn, mỗi khi trời tối, nơi đây sẽ trở thành thiên đường cho các loài độc vật.

Tuy nhiên vào thời điểm này, trời chiều đã dần khuất dạng, tại dãy Hắc Tích Sơn, trên đỉnh một ngọn núi hùng vĩ, đang có hơn hai mươi người đứng cạnh "truyện tống trận". Mỗi người đều đeo binh khí trên lưng, khí tức trầm trọng. Bọn họ tản ra, đứng sát bên bờ lực, dõi về hướng tây phía xa xa, tựa như đang chờ đợi gì đó.

Chỉ nghe một người trung niên trong số đó lớn tiếng nói: "Đã đợi ở đây lâu như vậy mà chưa hề thấy bóng dáng Thực Cốt Long đâu cả, phải chăng lời đồn chỉ là nhảm nhí?"

Nam tử lưng đeo song kiếm, đứng ngoài cùng bên trái lắc đầu nói: "Thực Cốt Long chung quy cũng là một loài động vật, thì nó cũng phải nghỉ ngơi chăng? Ta nghĩ chúng ta nên đề cao cảnh giác mới được".

Tất cả mọi người đều gật gù đồng tình, đột nhiên có người quát lớn: "Mọi người chớ tranh cãi nữa, mặt trời đã lặn xuống núi, mau nhìn kìa..."

Chỉ thấy trời chiều đang chậm rãi hạ xuống, khi những đạo kim quang cuối cùng tắt ngấm, thì Hắc Tích Sơn xa xa đột nhiên toả ra hắc mang vạn trượng, làm cho cả bầu trời thành một màn hắc ám. Không gian xung quanh bỗng trở lên yên lặng khôn cùng, bóng đêm trong nháy mắt buông xuống, tuyệt nhiên không sót lại chút ánh sáng nào cả dù là nhỏ nhất. Hiện tượng này thực sự khác thường, có cảm giác như yêu ma nào đó xuất thế.

Hơn hai mươi cao thủ trên đỉnh núi lập tức ngưng thần quan sát, dốc sức tìm tòi nơi khởi nguồn của

quang mang hắc ám kia. Nhưng thật đáng tiếc, hầu hết mọi người đều thất vọng do màn hắc ám kéo tới quá nhanh cho nên bọn họ căn bản không kịp phản ứng.

Đương nhiên, có hai, ba người phát hiện được điểm khác thường nhưng tuyệt nhiên vẫn giữ bình tĩnh, lẳng lặng ghi nhớ lại địa điểm quang mang hắc ám phát ra với ý định tối muộn sẽ một mình tới nơi đó điều tra....

Chương 23: SINH HUYỀN NHẤT TUYẾN

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: TuLaDaiDe

Biên tập: mayphieulang

Nguồn: 4vn.eu

Nội dung ẩn tại http//4vn.eu :

Do có rất nhiều người không rõ được nơi khởi phát của quang mang hắc ám nên có người cất lời hỏi: "Uy! Các ngươi không ai thấy được chính xác địa điểm à?"

Cho dù thấy hay không, dường như tất cả đều đồng thanh nói: "Không có!" vì vậy một bầu không khí buồn bã bao trùm đám người.

Lúc này "truyện tống trận" cạnh đó loé lên quang mang rực rỡ, lại có thêm bốn gã "người đến sau" đồng thời xuất hiện. Mặc dù mọi người sớm đã quen với cảnh "có người tiếp ứng" nhưng bọn họ vẫn quay đầu lại dò xét, đánh giá đối phương.

Chỉ thấy trong bốn người này có một kẻ mới sơ nhập "cảnh giới Nguyên Anh", không hiểu thế nào lại liều mạng tự đi tìm cái chết. Ngoại trừ kẻ này, ba người còn lại đều là các cao thủ đã vượt qua "Thanh Hư trung kỳ", đặc biệt là nam tử có dáng vẻ trầm ổn bên trái tạo nên cảm giác cao thâm khó lường, hiển nhiên công lực vô cùng thâm hậu.

Lúc này một người chợt kinh hô: "Ây! Không Tốc Phái Tằng đại hiệp cũng có mặt ở Hắc Mang Tinh này ư?"

Lời này vừa phát ra, mọi người đều giật mình hoảng hốt.

Nguyên bốn người này chính là bọn Hoa Lân. Tằng Lộ Vi mặc dù thân phận thấp hơn Lương Thuỵ Câu

nhưng lại là một nhân vật đã sớm thành danh, vừa xuất hiện đã có người nhận ra nên lập tức chắp tay nói: "Thì ra Thôi Minh Thôi đại hiệp cũng hiện diện ở nơi này...hạnh ngộ hạnh ngộ!"

Một nam tử thân hình thấp nhỏ trong đám đông xúc động, bước ra ngoài nói: "Tằng đại hiệp ân đức bao trùm thiên hạ, nào ngờ lại nhận ra tại hạ, thật khiến cho Thôi Minh cảm kích vô cùng...Đúng rồi, lần này Tằng đại hiệp đến đây phải chăng để khuyên nhủ chúng ta?"

Ây! Hoa Lân vẫn tiếp tục lặng lẽ quan sát, thầm nghĩ: thanh danh của Tằng Lộ Vi quả nhiên không vừa. Dường như những người khác đều vì bảo vật mà đến thế nhưng vẫn có người hết lần này đến lần khác không tin sự có mặt của Tằng Lộ Vi là có ý đồ tương tự, có thể thấy ba chữ "Tằng đại hiệp" trong mắt người khác có địa vị cao nhường nào.

Hoa Lân không khỏi cảm thấy ngưỡng mộ, thầm nhủ: "đại hiệp" là như thế nào ư? Người này chính là điển hình. Xem ra người trong "Thất Đại Thánh Môn" không phải tất cả đều là hạng người hám danh cầu

lợi, phần lớn đám đệ tử dưới trướng cũng là chính nhân quân tử.

Giờ đây bất giác thái độ Hoa Lân đối với "Thất Đại Thánh Môn" có phần chuyển biến. Lúc này có thể nói "Thất Đại Thánh Môn" đã tránh khỏi một kiếp nạn khủng khiếp, nếu như Hoa Lân không có mặt tại Hắc Mang Tinh hôm nay, sợ rằng lịch sử Tu Chân Giới có thể sẽ bị viết lại...

Lại nói, ánh mắt của mọi người tại đương trường đều tập trung về phía Tằng Lộ Vi, ngay cả Nguyễn Thu Bình cùng Lương Thụy Câu cũng nhận được không ít sự ái mộ. Sau một hồi hàn huyên, giới thiệu qua lại, mọi người mới biết Hoa Lân vốn chẳng phải là đệ tử của Không Tốc Phái nên vô hình chung, tự nhiên đối xử với hắn lạnh nhạt đi mấy phần.

Hoa Lân tự nhận thức được điều đó, lặng lẽ yên lặng trong đám người, chỉ nghe Tằng Lộ Vi ho khan một tiếng rồi nói: "Chư vị! Nơi này Tằng mỗ có một thỉnh cầu nho nhỏ, chẳng hay mọi người có sẵn lòng nghe không?"

Hơn hai mươi người lập tức im ắng lắng nghe, gã nam tử thấp bé lúc nãy bỗng cất lời: "Tằng đại hiệp

nói vậy là sai rồi, có chuyện gì xin cứ phân phó, sao phải thỉnh cầu? Thôi Minh ta sẽ là người đầu tiên đứng ra ủng hộ người!"

Tằng Lộ Vi quả không hổ là đệ tử chân truyền của Lý Trần Ai, thừa kế ảnh hưởng của sư phụ mình, tích đức hành thiện, không ngờ lại được thiên hạ trọng vọng như vậy, giờ đây trong lòng hắn cũng xúc động vô cùng, lập tức nói tiếp: "...Như chúng ta đã biết, ba mươi năm trước, "truyện tống trận" của Hắc Mang Tinh đã bị Thực Cốt Long phá huỷ. Sau đó, nơi đây đã bị chính đạo trong thiên hạ liệt vào hàng cấm địa, kèm theo ước định vĩnh viễn không mở đường nữa...Nhưng hiện nay, một kẻ nào đó đã ngấm ngầm sửa lại "truyện tống trận", mọi người không cảm thấy kì lạ hay sao?"

Đến đây, Tằng Lộ Vi đảo mắt một vòng xung quanh, thấy tất cả đều yên lặng nên lại tiếp lời: "...Có lẽ mọi người cũng biết rõ, Thực Cốt Long là một loài ma thú cực kì tà ác, càng biết nó được Tu Chân Giới xếp hàng đầu trong các loại hung vật...Thế nhưng mọi người có tưởng tượng nổi trên thực tế nó tà ác đến mức độ nào không? Ta xin được giải thích thêm một chút ở điểm

này. Đợi ta nói xong, mọi người sẽ hiểu ra vì sao lại có kẻ âm mưu dẫn dụ chúng ta tới đây..." Tằng Lộ Vi dừng lại trong giây lát rồi lại nói tiếp: "...nghe nói, toàn thân Thực Cốt Long đao thương bất nhập, thân thể cực kì linh hoạt, tuỳ ý tiến lui, chuyên ăn thịt người, động tác của nó thập phần nhanh nhẹn tựa như làn gió. Nhưng đa số chúng ta lại không hề biết, điểm lợi hại nhất của nó chính là nước miếng cực độc, lây lan nhanh vô cùng. Chỉ cần chúng ta sơ ý dính một chút thôi thì toàn thân sẽ bị phân huỷ, thối rửa cho đến chết. Mà kinh khủng nhất là khi ai đó bị dính độc sẽ không chết ngay mà lại biến thành một hủ thi hung ác, khi đó đến ý chí bản thân cũng không thể khống chế được nữa, chỉ liều mạng muốn..."

Hoa Lân sớm đã nghe qua lời đồn này, nhưng giờ đây được nghe lại vẫn cảm thấy lạnh gáy...thầm nhủ: trong khi kẻ khác tìm mọi cách né tránh Thực Cốt Long để truy tìm bảo vật, nhưng bản thân mình thì ngược lại, luôn đặt Thực Cốt Long làm mục tiêu hàng đầu. Nếu tiết lộ điều này ra ngoài, ắt hẳn người ta sẽ cười rụng cả răng mất. Không được, bổn thiếu gia phải thừa cơ lặng lẽ lẩn xuống núi, bằng không khi

Tằng Lộ Vi đàm luận xong với mọi người thì sợ rằng khó có cơ hội thoát thân.

Nghĩ vậy, hắn âm thầm lại gần vách núi đen kịt, giả vờ như đang thưởng ngoạn phong cảnh, ngó lại phía sau thấy mọi người không hề để ý đến hành tung của mình nên nghiêng người về phía trước, trong nháy mắt đã nhảy xuống dưới.

Ngọn núi này gọi là "Hạc Sơn", ngụ ý "hạc lập kê quần", toạ lạc tại phía đông của dãy Hắc Tích Sơn, bởi vậy không nói cũng biết vách núi tại đây độ dốc nguy hiểm chừng nào.

Trong màn đêm, vực sâu phía dưới hun hút không nhìn thấy đáy, thân thể lao nhanh xuống tựa diều đứt dây, đang rơi xuống lưng chừng thì Hoa Lân rút Hà Chiếu Kiếm ra, định ngự kiếm bỏ chạy.

Nào ngờ, từ dặng núi đằng xa truyền đến một tiếng gầm kinh thiên động địa, cả một vùng núi non đang chìm trong màn đêm yên tĩnh nhất thời trở nên hỗn loạn nhưng cũng trong nháy mắt khôi phục lại vẻ bình lặng.

Hoa Lân hoảng hốt, chân tay run lẩy bẩy, Hà Chiếu Kiếm suýt nữa tuột khỏi tay. Còn chưa kịp phản ứng gì hơn, trên đỉnh đầu hắn đột nhiên truyền tới một âm thanh trầm trầm ra lệnh: "Mau áp sát vách núi, ngàn vạn lần không được tuỳ thi triển "Ngự Kiếm Thuật" di chuyển..."

Hoa Lân theo ý định từ trước, Hà Chiếu Kiếm "Tranh" một tiếng cắm sâu vào vách núi, ngẩng đầu nhìn lên đã thấy phía trên một gã nam tử dung mạo anh tuấn, lưng đeo song kiếm lao xuống, thực hiện cách thức y hệt hắn, bám sát vào vách núi.

Hoa Lân khẽ cười thốt lên: "Không ngờ cũng có kẻ bỏ chạy giống ta. Hắc hắc hắc..."

Ai ngờ, gã nam tử phía trên nghe được, tức giận nói: "Mau câm miệng lại cho ta, ngươi thử nhìn sang bên phải xem..."

Hoa Lân cả kinh quay đầu nhìn lại, chỉ thấy từ sơn cốc tối tăm phía xa vọt lên một màn hắc vụ, dừng tại không trung rồi đột nhiên ngưng tụ thành một đám mây đen khổng lồ. Đám mây này không ngừng vần vũ, bên trong ẩn hiện hai luồng hàn quang sáng rực,

tựa như có một cặp mắt tà ác quét qua thân thể Hoa Lân.

Toàn thân Hoa Lân run lên bần bật, trong lòng kinh hãi khôn cùng: Mẹ ơi, nó sẽ không xông tới đây chứ? Cổ nhân có câu "Việc lành tính không tốt, sự xấu ắt đến liền"

Hoa Lân mới nghĩ tới đây, đám mây đen phía xa xa kia bỗng cuồn cuộn luân chuyển, lao thẳng tới sườn tây của Hạc Sơn.

Lúc này thân hình Hoa Lân đang ép sát vào vách núi, chỉ hận không thể xuyên qua lớp nham thạch mà chạy. Mặc dù nỗi sợ hãi đang bao trùm tâm trí nhưng hắn cũng không khỏi tò mò, lặng lẽ quay lại quan sát đám mây đen kia, giật mình phát hiện ra ở trung tâm đám mây hiện diện một vật có hình dáng tựa loài rắn cực lớn, đường kính thân hình nó chừng mười người ôm không xuể, đôi ma nhãn khổng lồ có kích thước sánh ngang cả thân hình Hoa Lân không ngừng phát ra từng tia âm hàn, sắc lạnh tựa kiếm.

Vào thời khắc nguy hiểm kề cận này, nam tử phía trên bỗng nhỏ giọng ra lệnh: "Mau nhắm mắt lại

ngay! Lập tức đưa thần thái chìm vào trạng thái "tích cốc"..."

Hoa Lân đột nhiên cảm thấy ớn lạnh kèm theo đôi chút bất an nên cũng vội vàng làm theo. Thế nhưng hắn đã chậm mất một bước.

Với linh tính của mình, Thực Cốt Long nhận thấy một thần quang yếu ớt loé ra, cũng đủ cho nó đoán biết đây là vật thể sống. Toàn bộ thân hình cao lớn của nó bổ nhào hướng về phía Hoa Lân đang treo mình trên vách núi. Cặp long nhãn tà ác kia lấp lánh liên hồi, thậm chí còn lộ ra vẻ hưng phấn kì dị.

Nhưng giờ đây Hoa Lân đã hoàn toàn chìm vào trạng thái "tích cốc" nên không hề biết được hiểm hoạ đang lặng lẽ phủ xuống

Chương 24: SINH HUYỀN NHẤT TUYẾN

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: TuLaDaiDe

Biên tập: mayphieulang

Nguồn: 4vn.eu

Nội dung ẩn tại http//4vn.eu :

Lại nói lúc này trên đỉnh núi, hơn hai mươi cao thủ đang lắng nghe Tằng Lộ Vi giảng giải. Đột nhiên vang lên tiếng rồng gầm khủng khiếp, mọi người quay đầu nhìn lại, thấy từ phía rặng núi xa xa bỗng vọt lên một đám mây đen. Trong phút chốc, mây đen cuồn cuộn đầy trời, bất ngờ xuất hiện một con Hắc Long đạp gió xông thẳng tới Hạc Sơn.

Tất cả mọi người có mặt đương trường đều hoảng hốt, nhưng trên đỉnh Hạc Sơn này toàn bộ đều trống trải, ngoài "truyện tống trận" ra thì không còn chỗ nào khả dĩ để ẩn náu cả.

Tằng Lộ Vi lập tức trầm giọng nói: "Mọi người mau nằm rạp xuống, không được nhúc nhích, nhanh chóng đưa tinh thần về trạng thái "tích cốc"..."

Mọi người hiển nhiên đều lập tức tuân theo, chỉ thấy tốc độ của con Thực Cốt Long thật là hãi tục, trong nháy mắt đã áp sát đến chỗ bọn họ, thân hình của nó ngang bằng với trái núi Hạc Sơn, cả bầu trời như bị nó phủ lên một màn tối tăm.

Thật ra, Thực Cốt Long phát hiện ra thần quang từ hai mắt của Hoa Lân đầu tiên bởi vì trên thực tế tu vi

của Hoa Lân không đủ để thu lại tinh thần trong mắt, cho nên không tránh khỏi bị nó chú ý.

Không ngờ, trong số hơn hai mươi người trên đỉnh núi, có vài người tự cho mình là "cao thủ", chẳng thèm nghe theo cảnh báo của Tằng Lộ Vi, cũng không tự mình nhập vào trạng thái "tích cốc". Lúc này, bọn họ cảm thấy cỗ mãnh khí cường đại từ không trung đã qua đi lại tưởng mình đã thoát khỏi tầm khống chế của Thực Cốt Long, cho nên chậm rãi ngửng đầu lên...

Ai ngờ cử động của họ lập tức làm kinh động đến giác quan mẫn cảm của ma long, đồng thời tiếp xúc ngay với ánh mắt sáng ngời của nó. Nhãn quang hai bên đối chiếu nhau một hồi, bọn kia kia run người lên vì sợ hãi, cuối cùng cũng không kiềm chế nổi, ba bóng người bỗng lao nhanh về phía vách núi đối diện.

Người ta thường nói: "Trong một đám người, kiểu gì chẳng có kẻ không tin tục ngữ, chẳng nghe khuyến ngôn". Nguyên do dẫn đến biến cố này, vừa là khách quan, vừa là chủ quan.

Bọn họ vừa mới chuyển mình bay đi, Thực Cốt Long liền há mồm đớp tới, phun ra một luồng khí tức đen

kịt, nhanh chóng bao phủ lấy đối phương. Chứng kiến ba người kia có nguy cơ bỏ mạng, đột nhiên một bóng người từ dưới mặt đất vọt lên, "Đương" một tiếng, một đạo kiếm khí dũng mãnh bổ ngay vào răng nanh của Thực Cốt Long, tốc độ xuất chiêu của người này có thể nói sánh ngang thiểm điện.

Chẳng phải ai khác, đó chính là Không Tốc Phái Tằng Lộ Vi, tu vi của hắn đã đạt tới "Chứng ngộ trung kỳ", sánh ngang với "Lam diễm". Từ nãy đến giờ hắn vẫn một mực lặng yên theo dõi nhất cử nhất động của Thực Cốt Long, giờ đây thấy người khác lâm nạn, Tằng Lộ Vi mới liều mình xông ra ứng cứu. Đánh trúng một kiếm, hắn cũng không dám chần chừ, chuyển hướng phi kiếm, nhanh chóng bay xuống chân núi.

Quả nhiên, Thực Cốt Long rống lên một tiếng giận dữ, ranh nanh bị người ta chém trúng làm nó chịu một cơn đau đớn dữ dội, liền rời bỏ ba con mồi vừa nãy, hung hăng đuổi đánh Tằng Lộ Vi.

Vừa thoát khỏi lưỡi hái tử thần, ba vị "đại hiệp" kia toát mồ hôi lạnh như suối, cực nhọc lắm mới né tránh được đám khí tức màu đen, lúc này mới học

được thế nào là "thông minh", lập tức nép ngay vào vách núi, toàn thân run rẩy, ngay đến thò mặt ra nhìn cũng không dám. Một người trong bọn họ hô lớn: "Ai nha! Cái lưng của ta!"

Hai ngươi kia liền quay lại, định bảo gã kia lập tức im miệng nhưng chưa kịp cất lời, ánh mắt bọn họ đã lộ ra vẻ sợ hãi cực độ, nét mặt kinh hoàng, chỉ kịp thốt lên: "Mẹ ơi..." rồi vắt chân lên cổ tháo chạy.

.....

Lại nói đến tình cảnh Hoa Lân bên này.

Mặc dù hắn đã chìm vào cảnh giới "tích cốc" nhưng tu vi của hắn vẫn chưa đủ thâm hậu, không loại được mối lo âu về nguy hiểm bên ngoài đang rình rập khỏi tâm trí. Trong trạng thái mơ màng, Hoa Lân cảm thấy bản thân như đang bị một cặp mắt sáng chói chằm chằm theo dõi, mồ hôi lạnh tuôn ra ào ạt, ướt đẫm lưng áo.

Thế nhưng cũng chính lúc này, cỗ áp lực vô hình kia bỗng nhiên biến mất, trong lòng Hoa Lân thầm mừng rỡ, từ từ tỉnh trở lại.

Ngẩng đầu lên thì thấy phía xa xa một con Hắc Long khổng lồ đang không ngừng gầm rú, đuổi sát theo bóng người màu xám. Hoa Lân nhận ra ngay người đang bị ma long truy đuổi chính là Tằng Lộ Vi, trong lòng cảm động không thôi, thầm hỏi: chẳng phải người vừa rồi ra tay ứng cứu là Tằng đại hiệp sao? Hắn nào hay, ân nhân thực sự của hắn chính là ba gã cũng đang chạy trối chết, hơn nữa một người trong đó đang phát sinh kịch biến.

Trong khi Hoa Lân còn đang miên man suy nghĩ thì cao thủ lưng đeo song kiếm phía trên bỗng thở dài nói: "Không độn đại pháp quả nhiên lợi hại, không hổ là cao thủ danh tiếng của Không Tốc Phái!"

Hoa Lân ngạc nhiên, ngẩng đầu ngó lên, thuận theo hướng quan sát của người kia thì thấy Thực Cốt Long vẫn đang kè kè truy đuổi gắt gao một bóng xám. Không Tốc Phái Tằng Lộ Vi năm lần bảy lượt định đáp xuống mặt đất thế nhưng tốc độ của Thực Cốt Long còn nhanh hơn hắn gấp ba lần nên đành từ bỏ ý định. Với một thân công phu đã đạt tới "cảnh giới Chứng Ngộ" mà chẳng thể nào thoát khỏi sự lùng bắt

của Thực Cốt Long, nếu đổi lại là người khác thì có lẽ đã sớm nằm gọn trong bụng của ma long rồi.

Cũng may tuyệt học của Tằng Lộ Vi nào phải hư danh, mỗi lần lâm vào thế nguy hiểm tột cùng thì thân hình hắn đột nhiên biến mất, trong nháy mắt xuất hiện chỗ khác ngoài ba trượng, thoát khỏi hàm răng của Thực Cốt Long trong gang tấc.

Hoa Lân không khỏi khâm phục mà thốt lên: "Đúng, thực sự rất lợi hại! Tuyệt học mà Tằng đại hiệp thi triển lẽ nào lại chính là "Thuấn di đại pháp" trong truyền thuyết?"

Nam tử lưng đeo song kiếm lắc đầu nói: "Không phải! Đây là tuyệt học đặc thù của Không Tốc Phái, khác xa với "Thuấn di đại pháp"! Ài! Nơi này không an toàn lắm, chúng ta nên nhanh chóng xuống núi thì hơn!"

Hoa Lân gật gật đầu, giọng cảm kích nói: "Đa tạ ngươi vừa nãy đã có lời cảnh tỉnh ta. Tại hạ là Kiếm Tiên Phái Long Hiểu Hoa. Xin hỏi quý danh đại hiệp là gì?"

Nam tử kia do dự hồi lâu rồi thuận miệng nói: "Ngươi cứ gọi ta là Minh Kiếm! Đúng rồi, tiểu huynh đệ!

Ngươi một mình lặng lẽ xuống núi, chẳng lẽ muốn săn lùng bảo vật?"

Hoa Lân thầm cảm thấy ngượng ngùng, nếu bản thân thực sự vì bảo vật mà đến thì không sao, chỉ có điều mục tiêu của hắn lại là máu của Thực Cốt Long. Nếu điều này lộ ra ngoài chắc người ta không cười rụng răng mới lạ.

Hơn nữa, Hoa Lân chưa kịp cùng Thực Cốt Long giao đấu thì đã bị nó doạ cho bay hết hồn vía. Trước đây, hắn ngàn vạn lần không lường được Thực Cốt Long lại cường đại đến vậy, bản thân đứng trước quái vật kia chỉ như con kiến đứng trước con voi, nếu còn muốn lấy được máu tươi của nó thì thật là hão huyền.

Hoa Lân không thể trả lời được câu hỏi của Minh Kiếm, đành quay sang quan sát Tằng Lộ Vi đang cuống cuồng trốn chạy.

Lúc này toàn thân Hoa Lân bỗng chấn động, mừng đến phát cuồng mà nói: "Ai nha! Ngươi xem kìa, dường như Thực Cốt Long đã thu nhỏ lại rất nhiều...Mau nhìn xem, mau nhìn xem!". Giọng điệu hắn tràn ngập vẻ hưng phấn.

Minh Kiếm thì lại thấy kì quái nói: "Như vậy thì có gì mà cao hứng? Theo ta, ngươi nên lo lắng cho Tằng Lộ Vi mới đúng. Bởi vì khi Thực Cốt Long hoá nhỏ đi, nó sẽ trở nên cực kì linh hoạt! Sợ rằng Tằng Lộ Vi khó mà thoát nổi..."

Quả nhiên, Hoa Lân hoảng hốt kêu lên một tiếng, Thực Cốt Long kia đột nhiên hoá thành một tia chớp, hung hãn táp tới Tằng Lộ Vi với tốc độ chóng mặt.

Cũng may, phản ứng của Tằng Lộ Vi cũng không tồi, khó khăn lắm mới lách tránh được. Một người, một rồng, bên đuổi, bên chạy, dần dần khuất dạng vào sơn cốc phía xa.

Minh Kiếm bỗng thả người xuống cạnh Hoa Lân, thấy hắn đang sững người ra, vội nói: "Chúng ta mau đi xuống thôi, nếu Thực Cốt Long chưa no bụng, chưa biết chừng sẽ quay lại lùng bắt chúng ta". Theo lời này của hắn, hiển nhiên ngụ ý Tằng Lộ Vi có lẽ lành ít dữ nhiều.

Lúc này Hoa Lân mới khôi phục lại thần thái, thầm nghĩ: đã có "độn địa pháp" của Không Tốc Phái chưa chắc Tằng đại hiệp đã lâm nạn. Vì vậy hắn hắc hắc cười nói: "Không ngờ Thực Cốt Long có thể thu nhỏ

được thân hình, điều này quả thật đáng mừng, hắc hắc!"

Minh Kiếm ngạc nhiên vô cùng, ngơ ngác nói: "Ngươi...ngươi sao lại mừng rỡ thế?"

Hoa Lân cười khan nói: "Ây? Không có gì, không có gì, ha ha ha..."

Hai người đang định xuống núi thì trên đỉnh đầu truyền đến một tiếng hét thê thảm, Hoa Lân cùng Minh Kiếm ngẩng đầu lên thì thấy một đạo bạch quang loé lên, kế tiếp là một tiếng nổ lớn "Oanh", làm chấn động cả một vùng núi non. Trong chớp mắt, hơn mười người ngự phi kiếm chạy toán loạn ra bốn hướng.

Hoa Lân thấy lạ bèn hỏi: "Sao vậy nhỉ?...", lời còn chưa dứt đã có một cao thủ điên cuồng đuổi theo một gã nam tử khác, điệu bộ tựa như bị trúng tà. Hoa Lân chăm chú dõi theo, thân thể người nọ bỗng nhày nhụa máu tươi cũng như da thịt chảy tuột xuống, xem chừng đã trúng phải "thực cốt chi độc" nên hắn cảm thấy bàng hoàng, cùng Minh Kiếm đồng thời liếc mắt nhìn nhau, sợ hãi nói: "Không thể như vậy chứ?"

Minh Kiếm hét lên một tiếng: "Chúng ta chạy mau!"

Lúc này phía trên lại truyền đến tiếng hét của một nữ tử, Nguyễn Thu Bình rơi xuống sát vị trí bọn họ, Hoa Lân nhanh mắt nhanh tay, nắm lấy tay trái nàng, giữ lại.

Nào ngờ, Nguyễn Thu Bình đang trong trạng thái hoảng sợ quá đỗi, vung kiếm chém lại, kiếm quang nhanh như thiểm điện kích đến Hoa Lân, ngay cả Minh Kiếm bên cạnh cũng không kịp can thiệp.

Nhưng lại thấy, Hoa Lân vung tay phải lên, dùng hai ngón tay đánh bật kiếm quang, đây chính là chiêu thức trong "Phạm mật tâm kinh". Với tu vi ở "cảnh giới Nguyên Anh" của hắn mà có thể đối phó với kiếm phong của Nguyễn Thu Bình thật làm cho người ta không tưởng tượng nổi.

Vì vậy ba người nhất thời đều sửng sốt, Hoa Lân ngẩng đầu lên dõi nhìn bầu trời mờ mịt, chợt hỏi: "Phía trên phát sinh sự việc gì thế?"

Nguyễn Thu Bình vẫn chưa hết hoảng sợ, run giọng nói: "Hủ... hủ thi kịch độc! Có người vừa mới dùng

"truyện tống trận" để thoát đi. Kết quả, kết quả là bị hủ thi phá hỏng"

Ây? Sao lại bị hủ thi phá hỏng? Hoa Lân chỉ còn biết cười khổ.

Sắc mặt Minh Kiếm cũng biến đối thế nhưng hắn lại cười vang mà nói: "Thế này mới sảng khoái! Hắc Mang Tinh giờ thành tử địa, xem ra chúng ta lại phải lẩn trốn rồi. Hắc hắc..."

Hoa Lân thầm nghĩ: chẳng lẽ gã Minh Kiếm này "chạy trốn" đã thành thói quen? Bằng không thân lâm vào đường cùng thế này mà còn tỏ ra ung dung. Thêm vào đó, danh tính "Minh Kiếm" cũng chỉ là hắn thuận miệng nói ra mà thôi. Về điều này Hoa Lân hoàn toàn tin tưởng mình không hề nhầm lẫn. Chẳng lẽ hắn cũng giống mình, đều không dám nói ra tên thật? Rất có thể như vậy...

Chương 25: NGỘ SẤM LONG ĐÀM

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: TuLaDaiDe

Biên tập: mayphieulang

Nguồn: 4vn.eu

Nội dung ẩn tại http://4vn.eu :

Ba người Hoa Lân, Nguyễn Thu Bình cùng Minh Kiếm rốt cục cũng trở lại mặt đất, đảo mắt quan sát xung quanh, chỉ thấy sơn cốc này trải dài ngàn dặm, cây cối rất thưa thớt, đây đó điểm xuyết sắc màu tươi tắn của thực vật. Nhìn kỹ thì thấy có rất nhiều độc trùng nhỏ li ti ẩn nấp trong đó, hiển nhiên từng lùm cây, bụi cỏ nơi này đều tàng chứa sát khí rợn người.

Đương nhiên mối nguy hiểm đó đối với người tu chân mà nói thì chẳng đáng kể gì, Hoa Lân dĩ nhiên chẳng thèm để tâm tới chúng, chỉ thầm tính toán sự tình của mình: Muốn thu thập được "Thực Cốt Huyết" thì phải bố trí cơ quan để ám toán Thực Cốt Long, nếu chỉ dựa vào thực lực bản thân, e rằng chưa phải là đối thủ của nó. Nhưng muốn sử dụng cơ quan có hiệu quả, nhất định phải phát hiện được điểm yếu của Thực Cốt Long, đồng thời tìm địa điểm thích hợp để bố trí. Hoa Lân thầm nghĩ: tốt nhất là dụ nó vào trong một sơn động, rồi chớp nhoáng dùng cơ quan đánh lén. Ngẫm đi ngẫm lại một hồi, khoé miệng hắn chợt nở một nụ cười kì quái.

Ngoài Hoa Lân, Minh Kiếm cùng Nguyễn Thu Bình cũng đều đã có dự định cho riêng mình. Lúc này Minh Kiếm đột nhiên nói: "Xin hai vị thứ lỗi! Ta có việc phải làm, mạn phép đi trước một bước!"

Nguyễn Thu Bình lập tức nói: "Chẳng lẽ ngươi còn muốn truy tìm bảo vật? Đã nói trước với ngươi rồi, "Huyễn Quang Kính" căn bản không có trên Hắc Mang Tinh này!".

Minh Kiếm bỗng trầm giọng nói: "Ngươi chớ hiểu lầm, ta tới đây không phải vì "Huyền Quang Kính"! Ba mươi năm trước, một vị sư huynh của ta đột ngột mất tích, trong người mang theo một món bảo vật trọng yếu của bản phái. Những năm gần đây, chúng ta lùng sục khắp Tu Chân Giới mà vẫn không phát hiện được tung tích của hắn. Sau này, chúng ta được biết hắn từng đi qua nơi đây rồi chẳng có thêm tin tức gì nữa. Cho nên ta mới chủ tâm tới đây dò xét."

Nguyễn Thu Bình liền tin ngay là hắn nói thật, hoảng hốt nói: "Ây? Hoá ra là như vậy. Danh tính của vị sư huynh kia là gì?"

Minh Kiếm cười khổ nói: "Chuyện của người đã khuất, ta không tiện nhiều lời...cáo từ!", nói xong

chắp tay hướng về Hoa Lân hành lễ rồi nhanh chóng bỏ đi.

Nguyễn Thu Bình dõi theo hình bóng Minh Kiếm đang dần xa, miệng lẩm bẩm: "Ài, ba mươi năm trước đây, đã có rất nhiều người bỏ mạng ở Hắc Mang Tinh, ngay cả hài cốt cũng chẳng còn. Hắn còn đến đây làm chi?"

Hoa Lân thấy tâm tư nàng ta trào dâng xúc động thì không khỏi buồn cười. Những lời vừa rồi của Minh Kiếm rõ ràng có điểm khả nghi, có lẽ chẳng câu từ nào là thật cả. Nào ngờ Nguyễn Thu Bình lại hoàn toàn tin tưởng nên hắn lắc lắc đầu, thầm nghĩ: mỹ nữ của Không Tốc Phái này dường như mới xuống núi, bôn tẩu giang hồ, bằng không, sao lại dễ tin người khác đến thế?

Lúc này, Nguyễn Thu Bình xoay người lại, ôn nhu nói: "Đúng rồi, tiểu đệ đệ, bây giờ ngươi định thế nào?"

"Ây?" Hoa Lân bực mình nói: "Ta ư? Thế này, ta định đi tìm bằng hữu của ta, hắn có thể đã đến Hắc Tinh Mang này hai hôm rồi. Giờ ta phải đi tìm hắn!".

Sắc mặt Nguyễn Thu Bình trở nên nghiêm nghị, giọng có vẻ không vui nói: "Có phải ngươi gạt ta?"

Hoa Lân gãi gãi gáy trả lời: "...Lạ thật, sao ngươi lại biết ta lừa gạt? Ngươi thật là lợi hại. Sự tình là như thế này, hai hôm trước ta cãi nhau với sư muội, rốt cục nàng tức giận nói phải đến Hắc Mang Tinh, dứt lời liền bỏ đi luôn. Đã qua hai ngày rồi mà vẫn chưa thấy nàng về nhà cho nên ta đành phải đuổi theo. Khặc khặc...".

Sắc mặt Nguyễn Thu Bình càng trầm xuống, lớn tiếng nói: "Hừ! Nhất định là ngươi đã bắt nạt sư muội ngươi, đúng không?"

Hoa Lân thấy nàng ta chống nạnh hầm hầm trừng mắt với hắn, giống như người bị bắt nạt chính là muội muội của nàng nên vội nói: "Di? Sao ngươi lại biết? Chẳng lẽ ngươi đã gặp nàng ta rồi à?"

Nguyễn Thu Bình cả giận: "Nam nhân các ngươi đều một giuộc cả, chẳng bao giờ thèm để ý đến cảm giác của nữ tử. Nói ra tay là ra tay, nói đi đến đâu là đến đấy liền, luôn để cho người khác phải lo lắng..."

Hoa Lân thầm nghĩ: nàng ta nói vậy là sao nhỉ? Chẳng phải nàng đang ám chỉ đến Tằng Lộ Vi ư? Cho nên hắn mới ngượng ngùng nói: "Điều này...Ngươi nói phải lắm, cho nên ta phải mau chóng đưa nàng trở về."

Sắc mặt Nguyễn Thu Bình giờ đây đã hoà hoãn lại rất nhiều, nhưng lại nói tiếp: "Thế này nhé! Ta cùng ngươi đi tìm nàng, nếu gặp Thực Cốt Long ta còn có thể thi triển độn địa đại pháp đem ngươi chạy trốn, có khi còn cứu được mạng cho ngươi."

"Ây?" Hoa Lân không ngừng xua tay nói: "Không cần không cần..."

Hắn thầm nghĩ, mục đích thực sự của bổn thiếu gia chính là Thực Cốt Long, nếu để ngươi phát hiện thì làm gì còn cơ hội ra tay. Vì vậy hắn khuyên nhủ: "Điều này, ta vừa rồi thấy Tằng Lộ Vi đã thoát khỏi Thực Cốt Long, cho nên tốt nhất ngươi cứ đứng chờ hắn dưới chân Hạc Sơn này, nếu hắn quay lại mà không thấy ngươi đâu có khi lại đi tìm Thực Cốt Long để liều mạng, lúc đó thì nguy hiểm vô cùng."

Nguyễn Thu Bình vừa mới xuất môn, đối với sự đời chưa hiểu nhiều lắm, tâm tính hoàn toàn lương

thiện, sao có thể phân biệt lời nói của Hoa Lân câu nào thật, câu nào giả? Giờ đây nàng ta nghe thấy hắn nói cũng thập phần hợp lý, chợt cảm thấy do dự.

Đến lúc này, trên bầu trời đột nhiên có bóng xám xẹt lại, một âm thanh lãnh ngạo từ xa xa truyền đến: "Thu Bình sư muội! Ngươi không sao chứ?"

Hoa Lân ngẩng đầu trông lên, hoá ra là một cao thủ khác của Không Tốc Phái - Lương Thụy Câu. Hắn tựa hồ vừa trải qua một trận đại chiến, xiêm y đã rách nát tả tơi, dáng vẻ chẳng khác mấy với một tên khất cái.

Hoa Lân suýt nữa bật cười nhưng ý nghĩ lại thoáng qua đầu, đột nhiên quay lại nói với Nguyễn Thu Bình: "Đa tạ tỷ tỷ đã quan tâm, ta phải đi trước đây, bằng không sư huynh ngươi đến nơi lại dò hỏi vặn vẹo. Hẹn gặp lại...", nói xong cũng chẳng đợi Nguyễn Thu Bình trả lời, Hoa Lân xoay người đi liền, nhằm hướng trung tâm Hắc Tích Sơn bay tới.

Quả nhiên, Lương Thụy Câu vừa đặt chân xuống đã hỏi ngay: "Hắn đi đâu thế?"

Nguyễn Thu Bình thật thà nói: "Hắn bảo định đi tìm sư muội hắn"

"Oh? Hắn nói với ngươi, sư muội hắn cũng có mặt ở đây?"

"Hình như vậy!"

.....

Lại nói lúc này Hoa Lân đã đi một quãng xa. Do sợ Thực Cốt Long bất ngờ xuất hiện nên hắn lăm lăm nắm Hà Chiếu Kiếm , nhằm thẳng rừng cây phía trước xông tới.

Phi hành được ít lâu, đang bay ngay qua không trung phía trên một khu rừng, hắn bỗng phát hiện trên mặt đất có bốn cao thủ đang vây quanh một vũng máu đen, bàn tán sôi nổi về điều gì đó. Hoa Lân nhận ra đó họ chính là một nhóm trong số đám người vừa rồi thất tán.

Chỉ nghe một người thở dài nói: "...Cũng may Không Tốc Phái Lương Thụy Câu xuất hiện kịp thời, bằng không bây giờ chúng ta đều thành cô hồn dã quỷ hết rồi!"

Một gã khác gật đầu nói: "Đúng vật! Loại thi độc này quả thật lợi hại, chỉ cần dính một chút lên da là bị nhiễm liền, hơn nữa khi trúng độc thì tâm chí lập tức trở nên điên cuồng, ngay cả công lực cũng bị kích thích lên mấy lần. Các ngươi nói xem, rốt cục chuyện này là thế nào?"

Ba người kia đều lắc đầu, căn bản chẳng biết phải giải thích ra sao. Cùng lúc này bọn họ trông thấy Hoa Lân vọt ngang qua bầu trời, một người ngẩng đầu lên hỏi: "Di? Tiểu huynh đệ vừa rồi ngươi chạy nơi nào?"

"Ách..."Hoa Lân từ không trung đáp xuống, nhẹ nhàng dừng bên vũng máu đen, lấy hết dũng khí đưa mắt quan sát vũng máu vẫn còn đang sủi sủi váng rồi nói: "Vừa rồi ta chạy đi tiểu tiện, ai ngờ khi quay lại đã thấy Thực Cốt Long đang tác oai, tác quái. Vì vậy, ta vội nấp đằng xa. Còn về thi độc ư? Có thể nói ta biết rõ hơn các ngươi một chút. Nghe nói nếu người thường bị lây nhiễm sẽ thống khổ đến cùng cực, tiềm năng của người đó bị kích thích lên mấy lần. Theo ta, người tu chân mà mất đi ý thức đương nhiên còn kinh khủng hơn rất nhiều...", nói đến đây, Hoa Lân nhặt một nhánh cây bên cạnh, nhẹ nhàng quệt lấy

một ít độc thi, nào ngờ bốn người kia lập tức quát lớn: "Ngươi làm gì thế hả? Mau buông xuống!".

Hoa Lân hắc hắc cười to, đã thấy nhánh cây trên tay nhanh chóng bị máu độc ăn mòn mất một đoạn dài, hoảng quá hắn vội quăng ngay xuống đất, lớn tiếng nói: "Đã nguy hiểm như vậy, các ngươi còn đứng mãi đây ngó nghiêng để làm gì? Còn không mau vùi đám máu độc này đi? Ta có việc bận, cần đi trước đây!" đoạn chẳng cho bọn họ kịp phản ứng, lập tức vọt lên bầu trời, tiếp tục nhằm hướng trung tâm Hắc Tích Sơn bay đi. Xa xa phía sau lưng còn văng vẳng truyền đến một tiếng chửi bới: "Con mẹ nó! Từ trước đến giờ chưa từng nghe thấy người tu chân lại phải đi tiểu tiện. Tên tiểu tử này đúng là nói dối cũng chẳng xong!"

Hoa Lân đang lơ lửng trên không trung cũng bấm bụng cười thầm, lại nghĩ: chẳng hiểu thế nào đến nửa ngày trời gã kia mới có phản ứng nhỉ?

.....

Nhìn địa thế núi non trùng điệp, liên miên không dứt, Hoa Lân bất giác nhận ra đã tiến đến "Hắc Tích Sơn Mạch". Men theo hướng trước mặt, hắn cẩn thận

quan sát địa hình xung quanh với hy vọng có thể tìm thấy một sơn động nào đó, tiếp theo sẽ bố trí cạm bẫy để đối phó với Thực Cốt Long.

Thế nhưng phi hành suốt hai canh giờ, qua không dưới ba trăm dặm đường, chẳng phát hiện được một sơn động nào, trên mặt đất thì ẩn chứa vô số độc trùng.

Đang lúc chán nản, xa xa một toà núi cao chọc trời dần dần hiện ra trước mắt. Vừa băng qua đỉnh núi, hắn đột nhiên khựng người lại.

Chỉ thấy huyền nhai cao vạn trượng án ngữ trước mặt, không cẩn thận bước thêm nửa bước chân nữa thôi là lao người xuống vực thẳm. Hoa Lân thò đầu ngó nghiêng, phát giác bên dưới là một đầm nước đen kịt, sâu hun hút chẳng thấy đáy. Đối diện với đầm nước rộng lớn kia là một ngọn núi thẳng đứng, cao chót vót. Giữa màn đêm huyền bí, cảnh quan nơi đây toát lên vẻ tráng lệ vô song, làm cho khách lữ hành cũng cảm thấy trào dâng cảm xúc.

Lúc này Hoa Lân đột nhiên nảy sinh một cảm giác khác thường. Quả nhiên từ khu rừng trên huyền nhai bên trái bỗng vọt ra một bóng xám. Một nam tử lưng

đeo song kiếm đang liên tục hướng về phía Hoa Lân ra hiệu, ngờ ngợ như là gã nam tử thần bí khi nãy - Minh Kiếm.

Hoa Lân vọt ngay đến bên, lại nghe hắn thấp giọng nói: "Nơi này rất nguy hiểm, mau theo ta!", đoạn xoay người lẩn vào khu rừng rậm rập gần đó.

Nguy hiểm? Trong lòng Hoa Lân kinh hoảng, lẽ nào phía trước chính là hang ổ của Thực Cốt Long? Nghĩ đến đây, toàn thân hắn không khỏi rùng mình, vội vã bám theo Minh Kiếm vào rừng.

Chỉ thấy khu rừng này thập phần xanh tốt, bạt ngàn cổ thụ, tán lá của chúng che phủ cả bầu trời. Tiến vào sâu hơn nữa mới nhận ra: bên trong lại rộng rãi vô cùng, tựa như một ngôi nhà được kiến tạo bởi bàn tay thiên nhiên. Mà lúc này, tại giữa khoảng trống kia có bốn gã nam tử thần bí đang ngồi dưới mặt đất. Ngoài Minh Kiếm ra, những người còn lại Hoa Lân đều chưa từng gặp mặt bao giờ.

Trong lòng Hoa Lân lúc này đang chất chứa vô số thắc mắc, còn chưa kịp cất lời hỏi Minh Kiếm, đã thấy một nam tử râu ria xồm xoàm, phong thái hào sảng

lắc lắc đầu nói: "Chuyện gì thế này, từ đâu ra một tiểu bằng hữu Nguyên Anh Kì?"

Hoa Lân đã nghe chẳng biết bao lần những lời kiểu này, tức giận vô cùng, hừ lạnh nói: "Nguyên Anh Kì thì làm sao? Ngươi còn chưa phải là đối thủ của ta nữa đó! Hừ!"

Tất cả mọi người đều sửng sốt! Nên nhớ, tại Tu Chân Giới, thấp hơn một cảnh giới đồng nghĩa là thân phận kém hơn một bậc. Từ cảnh giới Nguyên Anh đến cảnh giới Thanh Hư, thời gian tu luyện ít nhất cũng phải trăm năm. Mà từ cảnh giới Thanh Hư đến cảnh giới Chứng Ngộ lại phải mất thêm trên dưới ba trăm năm nữa. Còn về cảnh giới Thần Hợp càng không cần nói thêm.

Cứ thế mà tính, cao hơn một cảnh giới đương nhiên thân phận là tiền bối, điều này ai ai cũng hiểu cả. Nhưng nào ngờ, Hoa Lân chẳng coi điều đó ra gì, dáng vẻ nghênh ngang, trịch thượng, nên mọi người cảm thấy thật bất ngờ.

Nam tử râu ria xồm xoàm kia lập tức cau mày nói: "Vậy xin được lĩnh giáo ..."

Chương 26: SƠ THÍ PHONG MANG

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: TuLaDaiDe

Biên tập: mayphieulang

Nguồn: 4vn.eu

Nội dung ẩn tại http://4vn.eu :

Hoa Lân đang định tiếp lời thì Minh Kiếm thấy tình hình không ổn nên vội cười xoà nói: "Sơ suất quá, sơ suất quá! Vị huynh đệ này cũng giống ta, vừa mới tiến vào Hắc Tích Sơn, mong mọi người lượng thứ. Khặc khặc, bây giờ đã tề tựu đủ người, chúng ta nên hành động thế nào đây?"

Hoa Lân không muốn làm cho Minh Kiếm phải khó xử hơn nữa, nghe vậy chỉ còn biết nhún vai yên lặng. Nam tử râu xồm kia cũng có phần rộng lượng, thấy Minh Kiếm chủ ý chuyển đề tài thì cũng chẳng cố chấp truy cứu nữa.

Minh Kiếm cũng thầm thở phào nhẹ nhõm, bỗng nhiên gã trung niên đang ngồi giữa mở bừng mắt nói: "Khoan đã! Mặc dù nhân sự đã tề tựu đủ, nhưng

đáng tiếc là tu vi của vị tiểu bằng hữu này thấp quá, có lẽ chẳng giải được kết giới. Mà nếu như vậy, chúng ta sẽ không có khả năng xâm nhập vào trong được. Mọi người nghĩ sao?"

Khoé miệng Minh Kiếm khẽ động, định nói điều gì đó nhưng lại thôi, bởi vì hắn nhận thấy rõ ràng cả bốn người kia đều không muốn giữ Hoa Lân lại. Mặc dù trong đầu vừa nảy ra một đề xuất hợp lí nhưng hắn cũng chỉ là một thành viên mới, thật sự không tiện đưa ra chủ trương.

Do dự hồi lâu, Minh Kiếm bất đắc dĩ cười khổ, quay ra nói với Hoa Lân: "Tiểu huynh đệ, thật ngại quá, ta cũng không thể giúp được ngươi. Sự tình là thế này: hang của Thực Cốt Long nằm ở mé dưới Thuỷ Liêm Động. Nhưng tại cửa hang có án ngữ một đạo kết giới cực kì lợi hại, phải dùng đến Ngũ hành đại trận mới có thể mở được kết giới mà xông vào. Hơn nữa trong đầm nước còn ẩn chứa kịch độc, ngay cả "phòng ngự tráo" của chúng ta cũng không chống đỡ nổi. Cho nên..."

"Kết giới?...Oh!" Hoa Lân giật mình hiểu ra, lướt nhìn bốn người đang ngồi trên mặt đất, nhận thấy bọn họ

cũng chẳng thân thiện lắm với mình nên gật đầu với Minh Kiếm mà nói: "Ta hiểu tâm ý ngươi, đa tạ Minh Kiếm huynh! Chỉ có điều, mục đích ta tới đây không phải vì bảo vật nên dù có gia nhập nhóm các ngươi hay không cũng chẳng quan trọng...Xin cáo từ!", nói xong liền rảo bước ra khỏi khu rừng.

Hắn vừa đi khỏi, nam tử râu xồm lập tức tấm tắc khen ngợi: "Ài! Không ngờ tiểu tử kia lại có khí phách như vậy!"

Gã trung niên sắc mặt lạnh lùng, giọng điệu đầy ẩn ý nói: "Mọi người phải hết sức cẩn thận, đề phòng người đó làm hỏng mất đại sự!"

Minh Kiếm nghe vậy, không khỏi lại cau mày.

.....

Hoa Lân ra khỏi khu rừng, vội bước đến bên bờ huyền nhai, quan sát Hắc Long Đàm sâu thăm thẳm mé dưới, tâm tư thật sự bấn loạn. Nguyên Anh Kỳ thì sao? Thế nào mà mọi người nơi này đều liệt mình vào hàng vãn bối cơ chứ? Hôm nay mới chỉ tranh luận một câu, tất cả bọn họ đã có thành kiến với

mình. Hừ! Một ngày nào đó nhất định ta sẽ cho các ngươi thưởng thức thực lực của bổn thiếu gia!"

Vừa miên man suy nghĩ, hắn vừa ngó xuống đầm nước dưới kia, trong đầu chợt nảy ra một ý tưởng, không kìm được bật cười ha hả nói: "Lão tử nhất định sẽ "tiên hạ thủ vi cường", đoạt hết bảo vật, xem các ngươi còn đắc ý được không? Hắc hắc...".

Nghĩ vậy, Hoa Lân bỗng vỗ đùi đen đét, chẳng phải mình đang tìm kiếm một huyệt động sao? May mắn thay dưới kia lại cũng chính là hang của Thực Cốt Long, chỉ cần cho con ma long này mò ra ngoài săn mồi, mình sẽ thừa cơ lẻn vào rồi bố trí vài cơ quan để tập kích nó. Cứ như vậy, chẳng những thu thập được Thực Cốt Huyết mà còn có thể vơ vét hết bảo vật bên trong. Hắc hắc...

Hoa Lân đứng bên bờ huyền nhai, dốc hết trí lực tính toán kĩ lưỡng từng bước một, vạch ra phương án hành động cụ thể. Đầu tiên phải nắm rõ thói quen kiếm ăn của Thực Cốt Long, nếu không tuỳ tiện xâm nhập e rằng chỉ là đi vào chỗ chết.

Bước thứ hai: sau khi đã hiểu rõ thói quen kiếm ăn của Thực Cốt Long thì hàng ngày phải canh chừng

ngay gần cửa hang, như vậy mới biết được khoảng thời gian chừng nào nó đi săn mồi, chừng nào nó trở về.

Bước thứ ba: thực hiện điều này khẩn cấp. Bản thân mình phải mau chóng tìm được chỗ ẩn náu, bằng không sẽ lập tức biến thành mồi ngon cho Thực Cốt Long, vậy thì chẳng còn gì để nói.

Bước thứ tư: sau khi tìm hiểu rõ ràng thói quen của Thực Cốt Long, chớp lấy thời cơ điều tra cụ thể "Long huyệt". Dò xét xem "kết giới" mà lúc trước Minh Kiếm đề cập đến rốt cục lợi hại thế nào? Liệu Phần Tinh Luân có thể công phá nổi không?.

Bước thứ năm: việc đảm bảo an toàn cũng cần phải được tính toán cẩn thận! Nếu mà Thực Cốt Long đột ngột về hang thì mình phải ứng phó thế nào? Chỉ có tuyệt đối không được sơ suất mới thành đại sự được.

Bước thứ sáu: nếu may mắn vào được "Long huyệt", phải nhanh chóng thăm dò địa thế, sau đó tính toán nguyên liệu để tạo lập cơ quan.

Bước thứ bảy: .....

.....

Hoa Lân đem hết thảy ra tính toán một hồi, rốt cục liệt kê ra mười lăm phương án đối phó, sau cùng mới xoay người rời huyền nhai. Hắn dự định tìm một nơi ẩn náu an toàn rồi lại giám sát động tĩnh của Thực Cốt Long.

Cũng may, nguồn nước của Hắc Long Đàm có thể nói là rất dồi dào, địa chất cực kì phì nhiêu, chính vì vậy rừng rậm hai bên bờ đầm nước này vô cùng xanh tốt, dù có cả trăm người ẩn bên trong cũng chẳng thành vấn đề. Hoa Lân định tạo ra một gian mật thất ngay giữa rừng, nắm lấy Hà Chiếu Kiếm, bắt chước những người lúc nãy, bước vào phạt đi một mảng cỏ lớn, tạo ra một huyệt động bí mật, dùng làm chỗ dừng chân tạm thời.

Sau khi hắn thu dọn sạch sẽ, lại ngẩng đầu nhìn lên vòm lá phía trên, nhận thấy chúng hoàn toàn che khuất tầm nhìn từ bên ngoài vào nên yên tâm ngồi xuống nghỉ ngơi.

Nhân loại thực ra vẫn là loài trí tuệ nhất trong vạn vật, Thực Cốt Long cho dù có là ma thú chí tôn cũng không thể ngờ được lại có kẻ mai phục ngay trước hang ổ của mình.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Hoa Lân không dám ngủ, cũng chẳng dám ngồi thiền luyện công, chỉ có thể nhẫn nại chờ đến khi trời sáng. Độc trùng trên mặt đất thì nhiều vô kể, hắn đã đập chết rất nhiều rồi mà chúng vẫn cuồn cuộn kéo đến.

Cuối cùng bình minh cũng đến, mặt trời còn chưa mọc đằng đông, đã nghe từ phía Hắc Long Đàm truyền đến một tiếng rồng gầm, làm cho hắn sợ hãi run lên, vội vàng nín thở, chẳng dám nhúc nhích chút nào.

Người ta thường nói: "Thần long thiên tường, nhật xuất đông phương"(thần long bay lên không, mặt trời tất mọc lên đằng đông).

Cho dù Thực Cốt Long bị liệt vào hàng ma thú tàn ác nhất nhưng thực tế nó vẫn là một loài thuộc tộc "Thần long", lúc này vừa mới tới thần thời ba khắc (khoảng thời gian 7-9h sáng), nó cũng giống như các loài thần long khác chuẩn bị xuất động - Từ "thần" cũng có nguồn gốc từ đây.

Sau tiếng rồng gầm, cảnh vật bên ngoài lại khôi phục vẻ yên tĩnh. Hồi lâu sau, Hoa Lân cũng không chắc là

Thực Cốt Long đã rời Hắc Long Đàm chưa nữa nhưng hắn chẳng thể trì hoãn thêm. Hắn cẩn thận, từ từ ngó đầu ra, ngó nghiêng bốn phía xung quanh. Lúc này, chỉ thấy xuất hiện một người bên bờ huyền nhai, chính là nam tử râu xồm mà hôm qua đã gây hấn với mình.

Rốt cục Hoa Lân cũng thở phào nhẹ nhõm, xách Hà Chiếu Kiếm, ưỡn ngực nghênh ngang bước ra, làm bộ như vừa rồi chẳng có chút sợ sệt nào.

Tới bên bờ huyền nhai, hắn cũng cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy có bốn bóng người bên dưới, bọn họ đang đạp phi kiếm, lơ lửng trên mặt hồ, dường như đang trao đổi với nhau điều gì đó.

Hoa Lân khẽ cười, biết nam tử râu xồm đứng ở kia chính là để cảnh giới nên xuất ra Hà Chiếu Kiếm lao xuống. Sự xuất hiện của Hoa Lân liền làm cho bọn người bực mình, thầm nghĩ hôm qua tên tiểu tử kia còn khăng khăng nói không ham bảo vật nhưng bây giờ lại mò xuống đây làm gì?

Gã trung niên có vẻ mặt lạnh lùng lập tức ngẩng đầu quát lớn: "Tiểu bằng hữu! Dưới đầm nước có ẩn chứa

kịch độc, tốt nhất ngươi mau rời khỏi đây, nếu không nhất thời sơ suất lại hại cả người khác lẫn bản thân!"

Hoa Lân đứng vững vàng trên phi kiêm, cao giọng nói: "Chẳng còn cách nào khác, muốn đối phó với Thực Cốt Long nên ta phải xuống đây thăm dò. Đương nhiên, nếu bảo vật hiện ngay trước mắt, có lẽ ta cũng không do dự mà vơ vét. Hắc hắc!".

"Ngươi đến là để đối phó với Thực Cốt Long? Ha ha ha...", mọi người đồng loạt cười rộ lên. Ngay đến cả Minh Kiếm cũng chẳng nhịn nổi cười, thầm nghĩ: gã tiểu huynh đệ này thật đúng là nói dối cũng chẳng biết cách.

Hoa Lân thấy họ không ngừng giễu cợt, trong lòng cũng buồn bực, thầm nghĩ: nói thật thì các ngươi lại không tin, xem ra cũng chẳng cần nhiều lời giải thích nữa...nên hắn đạp phi kiếm, tiếp tục lao xuống.

Lúc này hắn mới phát hiện, mặt nước của Hắc Long Đàm cực kì rộng lớn, ít ra cũng chừng hai mươi dặm, diện tích so với Bích Thuỷ Hồ trên Thiên Sơn lớn hơn gấp đôi.

Nhưng vì bốn phía đều bị huyền nhai bao bọc, tựa như một cái giếng nước dựng đứng, từ xa nhìn lại có cảm giác còn nhỏ hơn cả Bích Thuỷ Hồ. Chỉ có điều cảnh vật nơi này hiu quạnh, địa hình lại hiểm trở, làm cho người ta có cảm giác căng thẳng dị thường. Nói không ngoa, đây chính là "quỷ phủ, thần công" của thế giới thiên nhiên.

Chốc lát sau, Hoa Lân đã dừng xuống mặt nước, huyền nhai phía đối diện lộ ra một chiếc động lớn, một nửa chìm dưới nước, đầm nước trong vắt chầm chậm chảy vào trong, hình thành một con kênh chừng hai trượng, còn lại đều là một màn đen kịt, tựa hồ động sâu không đáy.

Giờ đây, trên nóc động rỉ xuống từng giọt, từng giọt nước, vang lên những tiếng "đinh đinh đông đông", vui tai lạ thường. Nhưng điều làm cho người khác ngán ngẩm chính là trong động còn hiện diện một màn quang mang nhàn nhạt, hiển nhiên đó chính là kết giới của "long huyệt".

Minh Kiếm cùng ba gã lạ mặt kia đang đứng trước cửa động cùng nhau bàn bạc gì đó, chỉ nghe một người nói: "...ta đã thử qua rồi, kết giới này vững chắc

dị thường, chắc là do ma long dùng yêu pháp trấn yểm, nếu chỉ dựa vào sức một người, khó lòng có thể đột phá được. Khang đại ca, người thử tính xem nên làm gì bây giờ? Rốt cục nên đợi hai cao thủ kia đến hay mạo hiểm từ dưới nước xâm nhập vào?"

"Khang đại ca" này chính là gã trung niên lạnh lùng, chỉ thấy hắn cau mày nói: "Vậy thì đợi một chút nữa đi. Lần trước ta thấy Lục sư huynh từ dưới nước lẻn vào trong, nào ngờ bỗng nhiên hắn ngoi lên mặt nước, gào lên đau đớn, trong nháy mặt toàn thân bị phân huỷ mà bỏ mạng. Đầm nước này có lẽ cũng chứa độc dịch giống Thực Cốt Long, chúng ta tuyệt đối không nên chạm vào, ta e ngay cả "phòng ngự tráo" cũng chẳng có tác dụng gì đâu."

Hoa Lân sửng sốt, hắn đứng sau lưng bọn họ đã nghe rõ câu chuyện, thầm nghĩ thật là trùng hợp. Khi bản thân bị Thánh Thanh Viện bắt giam tại Huyền Băng Thiên, hắn phát hiện băng long ở Huyền Băng Thiên cũng giống như vậy, thích sống bên bờ hồ. Hơn nữa, Huyền Băng Hồ giá lạnh kia cũng nguy hiểm khôn cùng, nếu ai đó không cẩn thận, chỉ cần khẽ chạm vào hồ nước thì sẽ lập tức bị đóng băng mà chết. Nói

vậy, chẳng lẽ thần long đều có đặc tính như thế? Từ đó suy ra, lần sau nếu lại chạm trán với "Hoả long", chưa biết chừng hang ổ của nó chính là ở "Dung nham địa đái".

Hoa Lân biết nhiều khả năng như thế nên bật cười ha hả nói: "Hoá ra là như vậy, lần sau ta sẽ hết sức lưu ý, lưu ý!"

Tất cả mọi người đều bị tràng cười của hắn cắt ngang câu chuyện, Minh Kiếm vội quay đầu lại hỏi: "Long huynh đệ sao thế? Chẳng lẽ ngươi đã nghĩ ra biện pháp xâm nhập vào động?"

"Ách...Điều này....chưa hề nghĩ ra!", Hoa Lân nghe vậy cảm thấy xấu hổ muốn chui xuống đất.

Đứng bên phải Minh Kiếm là một gã thân hình đồ sộ, tai to mặt lớn. Hắn bỗng quát lớn: "Tiểu huynh đệ, ngươi chớ nên tuỳ tiện mò mẫm đến đây! Tốt nhất ngươi mau chóng rời khỏi nơi này, nếu chẳng may, Thực Cốt Long bất ngờ quay lại thì sợ rằng ngươi không có cơ hội chạy nữa đâu!"

Hoa Lân nhướng mày lên, thầm nghĩ: nếu lão tử chưa thi triển một chút thực lực cho các ngươi chiêm

ngưỡng thì e rằng các ngươi còn cho ta là phế nhân. Vì vậy hắn vênh váo cười cợt: "Nếu không nhầm, các ngươi đều là cao thủ, sao bây giờ lại "rụt cổ, co vòi" lại thế? Tất cả tránh hết ra, hôm nay cho các ngươi thưởng thức thủ đoạn của bổn thiếu gia. Hừ!".

.....

Chương 27: ĐOẠT BẢO KÌ BINH

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: TuLaDaiDe

Biên tập: mayphieulang

Nguồn: 4vn.eu

Nội dung ẩn tại http://4vn.eu :

Hoa Lân đạp phi kiếm, vượt lên đám người phía trước, chỉ thấy cửa động của "Long huyệt" có án ngữ một tầng kết giới màu đen, nửa dưới của cửa động chìm dưới mặt nước, thậm chí còn có thể trông rõ dòng thủy lưu đang chậm rãi chảy vào trong. Bởi vậy, khẳng định tác dụng của kết giới chỉ phát huy trong không khí, thông đạo dưới nước vẫn có thể đi xuyên qua được.

Hoa Lân cảm thấy kì quái bèn nói: "A! Kết giới đơn giản như vậy, còn dùng đến Ngũ hành đại trận làm gì?"

Nam tử trung niên kia nhíu mày nói: "Ngươi định hành động thế nào? Chỉ có điều ta muốn nhắc nhở ngươi việc này, ngàn vạn lần không được đào bới lớp nham thạch xung quanh, nếu không cấm chế ở đó sẽ bị kích hoạt, nhiều khả năng Thực Cốt Long sẽ lập tức quay về".

Hoa Lân ngạc nhiên, còn chưa kịp cất lời, Minh Kiếm đằng sau lưng đã kinh hãi hô lên: "Tiểu huynh đệ, để ý phía dưới chân, trong đầm có kịch độc đó".

Hoá ra, lúc này, phi kiếm của Hoa Lân chỉ còn cách mặt nước ba tấc, nghe thấy Minh Kiếm quan tâm nhắc nhở mình, Hoa Lân quay lại cười nhăn nhở với hắn, đứng vững trên thân kiếm, hai ngón tay đặt lên mi tâm, lớn giọng niệm chú: "Ngưng thần vật ngoại, vạn pháp tự nhiên...mở ra cho ta!"

Đầu ngón tay hắn đột nhiên cách không điểm tới mặt nước trong "Long huyệt", chỉ thấy từ chiếc đầm đột nhiên vang lên một tiếng nổ "Hoa lập", mặt nước ba động dữ dội, rẽ sang hai bên, bất ngờ mở ra một

thông đạo rộng chừng ba thước. Chiêu "Phân thủy thuật" tuyệt diệu này làm cho mấy người phía sau ngơ ngẩn nhìn nhau. Trong đó, nam tử mặt lạnh là người ngạc nhiên hơn cả, hỏi: "Khống thuỷ đại pháp? Chẳng lẽ ngươi là đệ tử của Thánh Thanh Viện?"

Hoa Lân chẳng trả lời, chỉ tập trung toàn bộ tinh thần, dẫn thông đạo kia hướng về phía "Long huyệt", luồn ngay dưới kết giới mà tiến vào động.

Nét mặt bốn người sau lưng lộ ra vẻ mừng vui khôn tả, tưởng rằng đã có thể vào được "kho báu" ngay rồi, nào ngờ khi định thần nhìn kĩ lại thì thấy kết giới trong suốt bỗng nương theo mức nước đang rút xuống, chắn ngang thông đạo mà Hoa Lân vừa tạo ra.

Mặc dù Hoa Lân thất bại trong gang tấc nhưng trong đầu hắn chợt nảy ra một ý tưởng, bèn cười hì hì nói: "Hắc hắc...Hoá ra là vậy!", rồi lập tức thu hồi tinh thần lực, mặt nước lúc nãy bị tách ra giờ lại "Hoa lạp" một tiếng, hoà vào nhau.

Lúc này, sau lưng truyền đến một tràng cười nhạt: "Ta tưởng ngươi có tuyệt chiêu kinh nhân thế nào chứ, sao giờ lại thu hồi?"

Hoa Lân ngước lại, thì ra là gã nam tử cao gầy đang giễu cợt hắn, vốn định đôi co vài câu nhưng lại chẳng muốn lộ ra ý tưởng của mình, cho nên điềm nhiên cười nói: "Đúng thế, sức ta chỉ có vậy thôi! Ta về trước đây, mà theo ta, Thực Cốt Long cũng sắp quay lại, các ngươi cứ từ từ mà chơi đùa, cẩn thận kẻo bị nó nuốt sống!"

Hoa Lân chẳng thèm để ý đến ánh mắt chế nhạo của họ, đạp phi kiếm vọt lên trời, trong chớp mắt đã bay lên huyền nhai, trên môi vẫn còn lưu lại một nụ cười tươi.

Xa xa bên dưới, thấp thoáng truyền đến tiếng cười của gã nam tử cao gầy: "Tiểu tử kia rõ ràng không có khả năng, thế mà cứ hết lần này đến làn khác làm bộ, làm tịch..."

Hoa Lân tự nhủ: "Bổn thiếu gia chẳng chấp kiến thức nông cạn của ngươi, đợi đến lát nữa xem ai cười ai!"

Kỳ thật, Hoa Lân biết kết giới của Thực Cốt Long khá sơ sài, cho dù ma long có xảo quyệt đến mấy cũng sao là đối thủ của con người? Theo lý thuyết mà nói, đệ tự của Không Tốc Phái có thể thi triển "Độn địa thuật" lẻn vào "Long huyệt", nếu bọn họ muốn cướp

bảo vật, có thể nói dễ như trở bàn tay. Mà đệ tử Thánh Thanh Viện cũng có thể thi triển "Khống thuỷ đại pháp", rẽ nước mà đi, nước độc chẳng thể xâm nhập vào cơ thể được, sau đó từ dưới mặt nước vượt qua kết giới vào trong, đương nhiên phương pháp này của Thánh Thanh Viện có phần nguy hiểm hơn một chút.

Nói hẳn ra, chỉ cần lĩnh ngộ được "Khống vật đại pháp" là sẽ làm được. Bởi vậy Hoa Lân không hiểu tại sao mấy gã lạ mặt kia chẳng nghĩ ra cách này? Thật là kì quái.

Hắn nào hay, "Khống vật đại pháp" đâu phải người nào cũng học được, một số cao thủ tu chân cho đến tận cuối đời cũng chẳng lĩnh hội được. Hơn nữa, "Khống vật đại pháp" ưu thế của danh môn chính phái, đâu dễ gì tuỳ tiện truyền thụ cho người ngoài? Mà Hoa Lân cùng Lộ Á Phi đều vì gặp kỳ ngộ, vô tình học được "Phạm Mật Tâm Kinh" từ Trữ Tiêm Tuyết, chương thứ mười của tuyệt học này chính là đề cập đến nguyên lý "Khống vật đại pháp".

Hôm nay Hoa Lân sớm đã nghĩ ra biện pháp vào "Long huyệt" nhưng hắn vừa rồi chỉ là tiến hành dò

xét mà thôi. Không nắm rõ được bao giờ Thực Cốt Long về hang, nếu bản thân tùy tiện xông vào, chẳng may ma long bất ngờ trở về thì nắm chắc lấy cái chết.

Hoa Lân lên đến trên đỉnh huyền nhai đã thấy gã râu xồm vẫn đứng nguyên chỗ cũ, vẻ mặt hắn tỏ ra chẳng hề lo ngại Thực Cốt Long quay về. Bởi vậy, Hoa Lân chắc mẩm rằng: xem ra ít nhất nửa canh giờ nữa, ma long mới trở lại hang. Nếu thật thế, khi vào đến "Long huyệt", hắn sẽ có thời gian nửa canh giờ để bố trí cạm bẫy.

Trong khi hắn còn đang trầm ngâm tính toán, nam tử râu xồm thấy Hoa Lân quay lên đến nơi bèn đứng từ xa cười nói: "Tiểu bằng hữu! Cảnh vật phía dưới cũng không tệ lắm chứ?"

Hoa Lân không thích bị người khác gọi là "tiểu bằng hữu", cho nên phớt lờ hắn, rảo bước về lùm cây mà hôm qua đã ẩn nấp.

Nam tử kia ngượng nghịu, lẩm bẩm một mình: "Ách...Tiểu bằng hữu này thật có cá tính, hắc hắc..".

Hoa Lân về đến nơi, ngồi xuống suy tính lại các bước xâm nhập "Long huyệt", thỉnh thoảng ghé mắt qua

khe hở quan sát tình hình bên ngoài, chỉ thấy đã qua nửa canh giờ, gã hào kiệt vẫn đứng bên huyền nhai cảnh giới, Hoa Lân nhất thời phấn khởi tinh thần vô cùng, điều này chứng tỏ mỗi lần Thực Cốt Long ra ngoài kiếm ăn ít nhất phải hết một canh giờ, bằng không những người kia đâu dám lò dò bên ngoài lâu đến vậy?

Quả nhiên nửa canh giờ sau, bốn người bên dưới bay hết về huyền nhai thong thả tiến vào khu rừng. Biết Thực Cốt Long chuẩn bị trở lại, Hoa Lân thu gọn người trong lùm cây, lẳng lặng chờ đợi.

Sau chừng hai khắc, từ xa xa vọng lại một tiếng rồng gầm. Đến lúc này, Hoa Lân đã to gan hơn rất nhiều, hắn ẩn sau bụi rậm, nhìn qua khe hở, quả nhiên thấy một con hắc long thân hình cường đại từ trên không trung lao xuống. Nó dừng lại trên Hắc Long Đàm, xoay người một vòng, hoá thành một làn khói đen khuất dạng dưới Hắc Long Đàm.

Hoa Lân thấp giọng cười: "Ma long ơi là ma long! Sáng mai, bổn thiếu gia sẽ đến tính sổ với ngươi, hắc hắc!" nói xong, khoanh chân ngồi xuống, lại tập

trung nghiên cứu cách bố trí cạm bẫy, cũng như kế thoát thân trong trường hợp xấu nhất.

Một ngày bình lặng nữa lại trôi qua, mặt trời đang dần dần ngả về phía tây, hoàng hôn cũng đã buông xuống.

Trong khi những tia nắng cuối cùng đang tà tà chiếu xuống Hắc Long Đàm, Hoa Lân đột nhiên từ giấc ngủ say choàng tỉnh lại. Chỉ cảm thấy một cỗ "năng lượng" bí hiểm từ Hắc Long Đàm nhanh chóng toả ra, trong nháy mắt đã bao trùm cả trời đất.

Toàn thân Hoa Lân run lên bần bật, thì thào nói: "Chẳng lẽ "Ảo Quang Kính" trong truyền thuyết thật sự nằm tại Hắc Long Đàm?", nghĩ vậy, Hoa Lân vội vàng lấy từ Phần Tinh Luân ra nửa cuốn "Thiên Cơ Đồ", liếc mắt nhìn qua. Khi hắn xem đến món đại tiên khí thứ chín thì thấy trong đó ghi như sau: "Đứng thứ chín trong mười đại tiên khí, Thiên Địa Thần Thuẫn - Ảo Quang Kính".

Trên tấm thư đồ, chỗ này có vẽ một chiếc gương màu đen, hình bát giác. Hoa Lân gãi gãi gáy, chẳng lẽ đây chính là "Ảo Quang Kính" mà mọi người thường kể? Hắn bèn giở tiếp trang sau, chỉ thấy miêu tả: "Lai lịch

của Ảo Quang Kính cực kì đặc biệt, đã từng qua ba lần đổi chủ. Nó vốn là bảo vật của "Thuỷ Nguyệt Tiên Tử" Thư Bích Dao. Sau khi Thuỷ Nguyệt Tiên Tử luân hồi chuyển thế, vật này rơi vào tay "Thuỷ Hệ Thiên Tôn" Địch Điền. Tiếp đó lại được Hoả Hệ Thiên Tôn tinh luyện thành tiên gia chí bảo. Thế nhưng trong thời Tiên Ma đại chiến, Địch Điền đã đưa cho một hảo hữu là Đái Liên Cừ mượn để chống địch. Nào ngờ, Đái Liên Cừ không may bỏ mạng tại Phiêu Miểu Hà, từ đó về sau, "Ảo Quang Kính" thất lạc trong nhân gian.

Hoa Lân đọc tới đây, thắc mắc lẩm bẩm: "Nếu như vậy, "Ảo Quang Kính" phải nằm ở Phiêu Miểu Hà mới phải, sao lại hiện diện tại Hắc Mang Tinh nhỉ? Hẳn sau sự tình này có bí ẩn gì đây!"

Đang lúc nhàn rỗi, hắn lại giở trang tiếp theo, thấy có viết về công dụng của "Ảo Quang Kính: "...Ảo Quang Kính" được làm bằng quang thạch, có khả năng phản lại mọi công kích vật lí, thêm vào đó có khắc tám kỳ môn đại trận cho nên có thể giảm một nửa sức mạnh tấn công của đối phương. Nói không ngoa, đây chính là "Tuyệt đối phòng ngự chi thuẫn" (Chiếc khiên

phòng ngự tối cao) hiếm có trên thế gian. Chưa hết, "Ảo Quang Kính" còn phát ra "ảo quang", chủ nhân có thể dựa vào đó phân thân ra vô số ảo ảnh, thừa thế phản kích đối phương. Chính vì vậy nó được liệt vào hàng thứ chín trong mười đại tiên khí...".

Hoa Lân đọc tới đây, không khỏi nghi hoặc nói: "Không thể nào? Thực sự có loại bảo vậy này trên đời? Có thể ngăn cản tuyệt đối, chặn đứng tấn công của kẻ địch, lại có thể dùng để phân thân thành ảo ảnh phản kích, thậm chí còn tạo ra được ảo giác để mê hoặc đối phương? Đã có bảo vật này trong tay, Đái Liên Cừ sao lại bỏ mạng trong Tiên Ma đại chiến? Điều này thật hết sức vô lí!"

Trong khi Hoa Lân còn đang lắc lắc đầu suy ngẫm, xa xa lại vọng đến một tiếng rồng gầm, âm lượng lớn đến mức làm hắn hoảng hồn suýt nữa nhảy chồm lên. Hắn cẩn thận liếc mắt qua khe hở nhìn ra bên ngoài. Chỉ thấy Thực Cốt Long lại đạp mây đen, nhằm về hướng xa phi đi.

Hoa Lân đoán chắc ma long đã đi xa, lập tức thu hồi "Thiên Cơ Đồ", vạch cỏ dại bước ra ngoài, quay đầu nhìn lại phía rừng cây, quả nhiên thấy xuất hiện vài

bóng người. Minh Kiếm cùng mấy gã cao thủ lạ mặt lúc này cũng mạnh bạo lộ diện.

Hoa Lân đang định lên tiếng gọi thì lại chợt nhận ra đã có thêm một gã lùn tịt gia nhập bọn họ. Chỉ bẵng đi mấy canh giờ, nhân số đám người kia giờ đã thành sáu người.

Hoa Lân thầm thấy không ổn, bọn người kia đã đầy đủ nhân lực, chưa biết chừng sẽ lập tức xuống tìm bảo vật, nếu mình không "tiên hạ thủ vi cường" thì e rằng sẽ thiệt thòi mất. Vì vậy Hoa Lân nhếch mép nở ra một nụ cười cổ quái, thấy sáu người bọn họ đến bên huyền nhai đàm luận chuyện gì đó, cho nên nhanh chóng chuyển mình, thừa lúc đối phương không chú ý từ bên trái huyền nhai nhảy xuống, sau đó đạp phi kiếm, hướng về phía "Long huyệt" dưới Hắc Long Đàm bay đi.

Thời điểm này, sắc trời u ám, xung quanh mây đen vần vũ, Hắc Long Đàm sâu thăm thẳm, tựa như một động không đáy, nếu không nhờ mặt nước phản chiếu bầu trời đầy sao thì có lẽ Hoa Lân chẳng thể mò mẫm xuống núi được.

Hoa Lân rốt cục cũng xuống đến sát mặt nước, ngẩng đầu nhìn lên đỉnh thấy bọn Minh Kiếm vẫn chưa xuất phát nên bật cười ha hả nói: "Bổn thiếu ra đi trước một bước, các ngươi cứ chậm rãi mà thương lượng nhé!"

Ai ngờ vừa dứt lời, từ phía đối diện "Long huyệt" bỗng truyền đến một tiếng "Phốc xích" cười duyên. giọng một nữ tử cười nói: "Tiểu đệ đệ! Sao ngươi bây giờ mới tới?".

Hoa Lân thập phần kinh hãi, thiếu chút nữa đã la toáng lên, chăm chú nhìn lại, hoá ra là ba cao thủ của Không Tốc Phái đang đứng đằng xa, bên cạnh "Long huyệt". Xem ra Tằng Lộ Vi đã tìm lại được Nguyễn Thu Bình, Lương Thụy Câu.

Hoa Lân gãi gãi gáy, quay đầu nhìn Nguyễn Thu Bình rồi lại ngó Tằng Lộ Vi, đột nhiên cũng bật cười ha hả nói: "Tằng đại hiệp! Ngươi quả là lợi hại, ngay cả Thực Cốt Long cũng chẳng làm gì được ngươi, Long mỗ thực sự muôn phần bội phục!"

Người ta thường nói: "Thiên xuyên vạn xuyên, mã thí bất xuyên"(ám chỉ: không gì lợi hại bằng sự tâng bốc).

Vẻ mặt của Tằng Lộ Vi đang nghiêm nghị, nghe thấy Hoa Lân tán dương võ công của mình, hắn không khỏi có điểm tự mãn, bèn cười ha hả nói: "Tiểu bằng hữu thật là mồm mép lợi hại! Sao lại đến nơi này một mình?"

Lương Thụy Câu thì ngược lại, chẳng nể nang gì, lớn tiếng châm chọc: "Di? Tiểu bằng hữu, sư muội ngươi thế nào rồi? Ngươi đã tìm được nàng chưa?"

Hoa Lân sửng sốt, giận dữ quát lớn: "Uy! Các ngươi đừng có gọi ta là tiểu bằng hữu nữa được không?".

Tằng Lộ Vi vốn là cao thủ của một danh môn đại phái, cũng thấy lời chế diễu của Lương Thụy Câu có phần quá đáng nên trầm giọng nói: "Lương sư đệ, giữ miệng một chút..."

Nào ngờ lửa giận của Hoa Lân vẫn chưa nguôi, lập tức cất lời châm chọc lại: "Hừ! Chẳng phải các ngươi đã khuyên người khác không nên ham tìm bảo vật ư? Sao bản thân các ngươi lại mò tới đây?"

Lương Thụy Câu nổi giận đang định trả đũa thì Tằng Lộ Vi chợt ho khan hai tiếng, xen lời vào: "Sự việc là thế này! Bảo vật nơi đây thực sự rất tai hại, nếu

không rõ ngọn nguồn, nhất định còn có vô số người tu chân bỏ mạng vì nó. Cho nên chúng ta định đến đây điều tra, xem có thể giải trừ được nguy cơ này không. Cùng lắm thì chúng ta thu thập tất cả bảo vật, sau đó đem trả lại cho người thân của các nạn nhân đã thiệt mạng."

Hoa Lân lại sửng sốt, thắc mắc hỏi: "Người thân của các nạn nhân?"

Tằng Lộ Vi nghiêm nghị gật đầu nói: "Không sai, người thân của các nạn nhân. Thực Cốt Long đã sát hại chẳng biết bao nhiêu người tu chân, mà bảo kiếm cũng như bảo vật của những nạn nhân trên chẳng thấy tăm hơi đâu, chứng tỏ đều bị ma long đem hết về nơi này...Cho nên có thể nói Hắc Mang Tinh quả thật có bảo vật nhưng nhất định không phải "Ảo Quang Kính". Nếu "Ảo Quang Kính" xuất thế thật, ngươi cho rằng Thất Đại Thánh Môn chỉ phái chúng ta đến đây điều tra thôi sao?"

Hoa Lân giật mình hiểu ra bèn nói: "Hoá ra là như vậy, ta còn đang lo sáu người kia chia chác nhau một món "Ảo Quang Kính" thế nào, nguyên chân tướng sự việc như vậy!"

Nguyễn Thu Bình cả giận nói: "Tiểu đệ đệ! Chẳng phải ngươi bảo là đi tìm sư muội ư? Chẳng lẽ ngươi lừa ta?"

Hoa Lân thấy nàng ta tức giận đến vậy, vội vàng cười ha hả nói: "Tỷ tỷ chớ tức giận, ngươi không biết sao? Ta nói mười câu thì đến tám câu là giả, nếu ngươi cứ để bụng, cẩn thận một ngày nào đó bị ta làm cho tức khí đến nổ tung người! Ha ha ha..."

Tằng Lộ Vi cũng cười nói: "Tiểu huynh đệ quả nhiên mồm mép trơn tuột, ngay cả lời này cũng đem nói rõ với chúng ta, Tằng mỗ thật bội phục vô cùng!"

Lúc này, Nguyễn Thu Bình cũng ôn hoà trở lại, nói: "Ta cũng chẳng có hơi sức mà giận ngươi! Hừ!"

Hoa Lân gãi gãi gáy, lắp bắp nói: "Không giận thì tốt quá! Đúng rồi, các ngươi sao còn chưa đi điều tra. Một lúc nữa, sáu người kia sẽ xuống đây tìm bảo vật, xem các ngươi giải thích thế nào. Theo ta, ý định của các ngươi vĩ đại như thế, có lẽ bọn họ sẽ chẳng tin đâu!"

Tằng Lộ Vi chau mày nói: "Điều này...Chúng ta cũng định xông vào, nhưng bên trong có một bảo vật là

"Luyện Hồn Đỉnh", bao trùm cả "Long huyệt". Hơn nữa, "Luyện Hồn Đỉnh" này cùng với cấm chế của "Long huyệt" hoà làm một, cho nên không thể thăm dò được địa hình chỗ đó. Ngoài ra, còn sợ kinh động đến Thực Cốt Long vì vậy chúng ta còn chần chừ chưa ra tay."

Hoa Lân: "Cái gì? Luyện Hồn Đỉnh?"

Nguyễn Thu Bình cười híp mắt nói: "Đúng vậy! Tằng đại ca của ta nói, sau khi mặt trời khuất núi, cả khu vực này bị một màn hắc ám bao phủ, nhiều khả năng đó là ảnh hưởng của "Luyện Hồn Đỉnh""

Hoa Lân thấy nàng nói đến ba chữ "Tằng đại ca" kèm theo nụ cười ngọt ngào nên thầm nghĩ: quả nhiên vị tỷ tỷ này có tình ý với Tằng Lộ Vi. Vì thế hắn cười ha hả nói: "Vậy hả? Các ngươi cứ từ từ bàn tính biện pháp, bổn thiếu gia phải đi thu thập bảo vật đã. Hắc hắc...Lần này phát tài rồi, tất cả bảo bối trong kia đều là của ta, dù là ai cũng đừng hòng tranh đoạt với ta!"

"Ây?..." Ba người Tằng Lộ Vi, Nguyễn Thu Bình và Lương Thụy Câu nhất thời đều kinh ngạc, thầm nghĩ người này đúng là có lòng tham không đáy.

Nhưng không ngờ, Tằng Lộ Vi đột nhiên giữ Hoa Lân lại nói: "Được thôi! Ngươi mau vào lấy đi, ít nhất như thế sẽ không còn ai phải bỏ mạng vì bảo vật nữa. Chỉ có điều phải hết sức chú ý, lấy được "Luyện Hồn Đỉnh" rồi thì lập tức nhanh chóng bỏ chạy, nếu không Thực Cốt Long sẽ đuổi theo ngươi tính sổ đấy. Ha ha ha..."

Hoa Lân nghe vậy ngỡ ngàng, thầm nghĩ không ổn rồi, kế hoạch của mình chưa hề tính đến trường hợp này, nếu chạy không kịp, chắc chắn sẽ bị Thực Cốt Long ăn thịt mất. Hắn cúi đầu suy tính, trước mắt chỉ có hai cách để hành động:

Thứ nhất, dù có vơ vét hết bảo vật cũng phải chừa lại "Luyện Hồn Đỉnh", như vậy Thực Cốt Long mới không phát hiện được hang ổ nó bị người khác đột nhập. Chỉ có điều nếu thế, sau này sẽ còn nhiều người tu chân phải bỏ mạng vì bảo vật.

Thứ hai, sau khi lấy được "Luyện Hồn Đỉnh" lập tức triển khai kế hoạch đào tẩu "nguy hiểm", chỉ có điều không chắc được chiêu này có linh nghiệm hay không? Chẳng may sa cơ, lỡ vận thì có thể gọi là "chết vì tiền".

Tằng Lộ Vi thấy hắn tỏ ra lưỡng lự, liền hỏi: "Sao vậy?"

Hoa Lân do dự hồi lâu, ánh mắt hắn đột nhiên sáng ngời, cười vang mà nói: "Ta không vào địa ngục, thì còn ai vào địa ngục nữa?(dựa theo một câu nói của Phật Tổ-dịch giả). tất cả khó khăn cứ để mình ta gánh vác! Đương nhiên, bảo vật cũng do một mình ta thu nhận. Hắc hắc!"

Mọi người đều kinh ngạc, ban đầu còn tưởng hắn quyết định "ra tay nghĩa hiệp", giờ đây không ngờ hoá ra lại như thế...

Chương 28: LONG HUYỆT TRANH CHẤP

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: TuLaDaiDe

Biên tập: mayphieulang

Nguồn: 4vn.eu

Nội dung ẩn tại http://4vn.eu :

Chỉ thấy Hoa Lân cúi đầu suy nghĩ, miệng lẩm nhẩm: "Trước hết ta cứ thử chiêu này xem có thành công không đã!", nói xong một tay bắt thủ quyết, tay kìa

thò vào Phần Tinh Luân lấy ra ba khối Huyền Băng Tuỷ kích thước bằng nắm đấm. Không khí xung quanh bỗng trở nên lạnh giá vô cùng.

Ba người Tằng Lộ Vi đều sửng sốt, căn bản chẳng hiểu hắn định làm gì nữa. Lại thấy Hoa Lân ném Huyền Băng Tuỷ vào Hắc Long Đàm, lớn tiếng nói: "Kết!"

Huyền Băng Tuỷ lạnh buốt đến cực độ kia vừa rơi xuống nước, lập tức truyền đến một tràng "Ca băng ca băng" vang rền, mặt nước trong vắt đột nhiên đông kết lại thành một lớp hàn băng màu bàng bạc, sự tình diễn ra chỉ trong chớp mắt, thực khiến cho mọi người đều kinh ngạc.

Tằng Lộ Vi dáng vẻ nghi hoặc nói: "Điều này? Khối băng vừa rồi chẳng lẽ chính là Huyền Băng Tuỷ trong truyền thuyết? Người là đệ tử của Thánh Thanh Viện?"

Hoa Lân đang quan sát tốc độ ngưng kết của đầm nước, nghe vậy ngẩng đầu lên cười nói: "Ha ha! Quả nhiên có thể đóng băng cả đầm nước, giờ ta mới yên tâm được...Ách, vừa rồi ngươi nói gì nhỉ?"

Tằng Lộ Vi cực kì cao hứng, bật cười ha hả nói: "A? Không có gì, không có gì. Tính ra chúng ta cũng đều là đồng môn cả, xin hỏi sư tôn của ngươi là ai vậy? Chưa biết chừng, chúng ta quen mặt cũng nên!"

"A? Là Nhược Uyên dạy ta đó!", trong ánh mắt Hoa Lân loé lên tia xảo quyệt rồi lập tức nói lảng sang việc khác: "Thôi không tiếp chuyện với ngươi nữa, ta phải xuống vơ vét bảo vật đã. Hắc hắc..." đoạn chậm rãi hạ phi kiếm xuống, mặt băng màu bạc bỗng nứt toác ra.

Nguyễn Thu Bình lập tức kinh hãi hô lên: "Cẩn thận đó! Dưới đầm nước có kịch độc...", vừa dứt lời đã thấy mặt nước dưới chân Hoa Lân chìm xuống, toàn thân Hoa Lân bỗng hình thành một màn chân không trong suốt, tựa như cả người hắn lọt vào một cái phao đầy khí vậy. Trong nháy mắt, nước đầm xanh thẫm đã ngập đến đỉnh đầu hắn, nhưng nhờ có tác động của ý niệm hắn, nước độc vẫn chỉ dừng ở bên ngoài hai thước, không chạm được vào thân thể Hoa Lân chút nào.

Ánh mắt Nguyễn Thu Bình ngập tràn sự ngạc nhiên, quay lại nói với Tằng Lộ Vi nói: "Tằng đại ca! Hắn

mang theo Tị Thuỷ Châu bên người à? Bằng không sao chìm xuống nước mà chẳng hề hấn gì cả?"

Lương Thụy Câu từ nãy vốn kín tiếng, giờ mới cất lời: "Sư muội đoán sai rồi! Hắn có lẽ đúng là đệ tử của Thánh Thanh Viện, chiếc phao khí kia là do tác dụng của "Khống thuỷ đại pháp" mà thành".

Tằng Lộ Vi gật gật đầu, tỏ ý đồng tình với quan điểm của sư đệ mình. Nhưng Nguyễn Thu Bình vẫn cảm thấy thắc mắc nói: "Không đúng ư? Hắn mới tu luyện đến Nguyên Anh trung kì thôi mà, sao có thể học được "Khống thuỷ đại pháp". Do tác dụng của Tị Thuỷ Châu thì đúng hơn!"

Tằng Lộ Vi cùng Lương Thụy Câu đưa mắt nhìn nhau, chỉ còn biết lắc đầu.

Lại nói đến Hoa Lân, vừa chìm xuống dưới nước, thấy đầm nước này sâu thăm thẳm, mấy mảnh băng nhỏ đang dật dờ trên đỉnh đầu hắn, đây là kết quả của cuộc thí nghiệm Huyền Băng Tuỷ vừa rồi.

Cách đó không xa, trong "Long huyệt" hắc ám loé lên vài tia sáng yếu ớt, mang máng như là quang mang phát ra từ bảo vật nào đấy.

Bởi vì Hoa Lân còn phải duy trì "phao khí" nên cử động rất chậm chạp, phải mất quãng thời gian chừng uống xong một chén trà, mới vào được trong "Long huyệt". Giờ đây ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một cái động huyệt lớn, nửa dưới ngập trong nước, nửa trên bị kết giới chắn kín, cho nên hắn cười ha hả nói: "Thực Cốt Long ơi là Thực Cốt Long! Ngươi thực sự quá ngốc, chỉ che mỗi mặt trên thì có tác dụng gì?", vừa nói, hắn vừa xuyên qua dưới kết giới, đạp phi kiếm nổi lên.

Hắn vừa mới rời khỏi mặt nước, chợt phái hiện kết giới màu đen sau lưng, rung động một hồi, hiển nhiên có người đang công phá mạnh mẽ. Hoa Lân nhất thời cả kinh, hiểu ngay có thể Minh Kiếm cùng sáu gã cao thủ đang vận công thi triển Ngũ hành trận, vì vậy hắn không chần chừ, đạp phi kiếm nhanh chóng bay đi, xâm nhập vào trong "Long huyệt".

"Long huyệt" bề ngang rộng chừng bốn trượng, ăn sâu vào lòng núi. Hoa Lân bay sát ngay trên mặt nước, dựa vào lam quang yếu ớt mà xẹt nhanh qua đoạn đường khúc khuỷu. Vừa vượt qua một đoạn rẽ,

chỉ thấy trước mắt trở nên sáng sủa, "dòng suối" dưới chân chầm chậm đổ vào một cái ao. Đối diện cái ao này là một bậc thềm rất rộng rãi, trên đó có một chiếc giường bằng phỉ thuý, phát ra quang mang xanh biếc. Hoa Lân sững người lại, chẳng cần quan tâm đến cảnh sắc xung quanh, lao thẳng đến bảo vật trên chiếc giường phỉ thuý, chuẩn bị vơ vét.

Chỉ thấy trên chiếc giường kia hiện diện vài "món đồ" cổ quái, nào là nhẫn ngọc màu lam, nào là kim ấn đang lấp lánh kim quang, lại còn có cả phi kiếm sắc bén dị thường...Tóm lại trong đám đồ kia, nhìn thoáng qua nghe vẻ không giá trị lắm.

Đương nhiên, đáng chú ý hơn cả là chiếc "Luyện Hồn Đỉnh" nằm ngay chính giữa. Hoa Lân hiểu vật này rất khó nhằn nên định thu thập hết những thứ khác vào Phần Tinh Luân đã rồi tính sau.

Nhưng lúc này, Hoa Lân bỗng ngạc nhiên vô cùng khi phát hiện trong đám này còn có một tấm "Phồn Nghi Tinh" cũ nát, bẩn thỉu. Niên đại của nó có lẽ ít nhất cũng mấy trăm năm, mà bên cạnh nó còn có thêm có mảnh "ký ức tinh phiến" rất tinh xảo.

Sắc mặt Hoa Lân lộ ra vẻ hưng phấn, bây giờ đúng lúc bản thân đang còn thiếu "tâm pháp Tu Chân Giới", hy vọng ba mảnh "ký ức tinh phiến" này có thể giúp mình giải đáp một số nghi vấn. Ngoài ra, "Phồn Nghi Tinh" đối với mình quan trọng chẳng kém bí tịch tu chân. Từ đây về sau, có sự trợ giúp của "Phồn Nghi Tinh", mình rốt cục chẳng lo chạy đôn chạy đáo nữa.

Thật ra Hoa Lân đối với việc "săn lùng bảo vật" cũng chẳng hứng thú lắm, bởi vì cho dù là bảo vật gì chăng nữa cũng chẳng sánh được với "Phần Tinh Luân".

Nhưng nào ngờ, những loại bảo vật tầm thường này cũng có cái hữu dụng với mình nên Hoa Lân nhanh chân, nhanh tay, nhét tất cả bảo vật vào hết Phần Tinh Luân, dù cho cả miếng ngọc bội bình thường cũng chẳng bỏ sót. Ai ngờ, Phần Tinh Luân loé lên một bóng trắng, trong nháy mắt Tiểu Bạch từ bên trong lao ra.

Khi nhìn thấy bảo vật vương vãi đầy mặt đất, nó cũng hưng phấn rú lên "Hống hống...", bốn bộ móng vuốt tham lam vung lên thu thập bảo vật. Cuối cùng, nó nằm lên đống bảo vật trước mặt rồi hướng về

phía Hoa Lân kêu lên hai tiếng "Hống hống...", tựa như muốn nói: "Tất cả chỗ này đều là của ta!".

Hoa Lân chẳng thèm đếm x**** tới nó, vơ vét hết, bao gồm luôn cả Tiểu bạch, quăng vào Phần Tinh Luân. Lúc này chỉ còn trơ lại mỗi "Luyện Hồn Đỉnh", nhưng lại nhớ tới lời cảnh bảo của Tằng Lộ Vi nên nhất thời lưỡng lự, chưa quyết định lấy hay không.

Chỉ thấy chiếc đỉnh này cao chừng một thước, căn bản không nhận ra nó làm bằng chất liệu gì. Hoa Lân thầm nghĩ vừa hay bảo vật này rất thích hợp để chứa "Thực Cốt Huyết", mình đỡ phải tốn công chế luyện một món đồ khác, đoạn đưa tay phải ra, định tóm lấy "Luyện Hồn Đỉnh".

Nhưng lúc này, Hoa Lân chợt nhớ đến một vấn đề cực kì quan trọng nên dừng tay lại, xoay người lôi Tiểu Bạch từ Phần Tinh Luân ra. Chỉ thấy bốn bộ móng vuốt nó ghì chặt lấy một miếng ngọc bội, cặp mắt to tròn hướng về phía Hoa Lân với cái nhìn đáng thương.

Hoa Lân ôn nhu nói: "Tiểu Bạch ơi Tiểu Bạch! Hôm nay ta muốn nhờ ngươi ra tay hỗ trợ. Bởi vì tất cả bảo vật mà chúng ta vừa thu thập đều là tài sản của Thực

Cốt Long. Một khi chúng ta rời khỏi nơi này, Thực Cốt Long nhất định sẽ lập tức đuổi theo. Ngươi có thể giúp ta một chút được chăng? Sau khi thành sự, ta sẽ đưa cho ngươi hết số bảo bối này. Thế nào?"

Tiểu Bạch đáng thương kia vừa nghe Hoa Lân gạ gẫm, liền đưa mắt nhìn hắn, hưng phấn rống lên "Hống hống..."

"Tốt lắm, thống nhất như thế!" Hoa Lân cười hì hì, đặt Tiểu Bạch ngồi lên vai mình, thò tay vào Phần Tinh Luân, lấy ra một khối Huyền Băng Tuỷ, nói: "...Chốc nữa, khi Thực Cốt Long quay lại, ta sẽ cố ý dụ nó xuống nước, sau đó sẽ quăng ra một lượng lớn Huyền Băng Tuỷ. Cùng lúc đó, ngươi phải thi triển, phối hợp với hàn băng, nhất định sẽ làm Thực Cốt Long bị đông cứng dưới nước. Hiểu chưa?"

"Hống hống?"

Tiểu Bạch đáng thương căn bản chẳng hiểu được dụng ý của Hoa Lân là thế nào?

Thế nhưng Hoa Lân lại tưởng nó đã rõ, xoè tay nhấc "Luyện Hồn Đỉnh" lên. Trong phút chốc, chỉ cảm thấy một luồng rung động kín đáo lan toả ra bốn phía,

trong lòng Hoa Lân cả kinh, thầm nghĩ bây giờ phải nhanh chóng đào tẩu, chưa biết chừng Thực Cốt Long đang trên đường về cũng nên.

Nhưng vào thời điểm này, phía sau truyền đến một tiếng thét kinh hãi: "Di? Ngươi làm cách nào mà vào được đây?"

Hoa Lân hướng về nơi phát ra âm thanh này nhìn lại, hoá ra gã nam tử lạnh lùng họ Khang kia đã vào tới trong này, nhưng lại không hề thấy năm người còn lại đâu cả. Hoa Lân không kịp nghĩ ngợi, nói gấp: "Chúng ta mau chạy thôi! Thực Cốt Long đang trở về...", nói xong, đạp phi kiếm, đang định vượt qua người hắn, đã thấy trong mắt gã nam tử họ Khang đằng đằng sát khí, bất ngờ ra tay, thần tốc điểm tới bảy đại huyệt trên người Hoa Lân, với ý đồ lấy ngay mạng của đối phương.

Thân thể Hoa Lân rung lên, nhanh chóng nghiêng sang một bên, nhưng không ngờ như đã tính toán trước, tay phải của gã hoá thành đao, đánh mạnh vào ngực Hoa Lân.

Toàn thân Hoa Lân chợt bừng lên hồng quang, trên y phục hiện lên tầng tầng lớp lớp chú ngữ, mặc dù đã

triệt tiêu được hơn nửa lực của kình khí nhưng ngực hắn vẫn lĩnh dư chấn, cảm thấy cực kì khó chịu, hắn ho khan nói: "Khặc khặc...mau tránh ra! Còn không mau chạy đi, Thực Cốt Long sắp về đến nơi rồi".

Gã nam tử họ Khang rõ ràng lắp bắp kinh hãi, nhưng cặp mắt hắn sáng rực lên, lộ ra vẻ hưng phấn, kích động nói: "Tiểu bằng hữu, tốt nhất ngươi mau giao "Ảo Quang Kính" lại cho ta! Nếu không đừng hòng bước chân ra khỏi cửa!"

Hoa Lân sững người, hiểu ra đối phương tưởng nhầm "Sư Vương Thuẫn" của mình là "Ảo Quang Kính", đến nước này thì phiền toái rồi đây...

Chương 29: BĂNG ĐỐNG MA LONG

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: TuLaDaiDe

Biên tập: mayphieulang

Nguồn: 4vn.eu

Nội dung ẩn tại http://4vn.eu :

Điều này cũng chẳng có gì khó hiểu, đó là khi nam tử họ Khang kia tống cho Hoa Lân một chưởng, thế

nhưng Hoa Lân không hề thổ huyết, mà phía ngoài xiêm y còn hiện lên "chú ngữ", hiển nhiên đó là tác dụng phòng ngự của một bảo vật nào đó, cực giống với "Ảo Quang Kính", nếu không dựa vào tu vi của Hoa Lân làm sao có thể chống đỡ lại chưởng lực của mình?

Hoa Lân bị dư kình đánh dạt về phía sau một trượng, hắn lập tức thủ thế phòng ngự, đồng thời cố gắng đè nén khí huyết đang sôi trào trong huyết mạch, thuận tay đưa luôn "Luyện Hồn Đỉnh" vào trong Phần Tinh Luân. Tiểu Bạch trên vai cũng bắt đầu nhằm đối phương rống lên mấy tiếng "Hống hống...", Hoa Lân nghiêm mặt nói: "Bảo vật ở đây căn bản chẳng phải là "Ảo Quang Kính", Tằng Lộ Vi chưa giải thích rõ với ngươi sao? Ta khuyên ngươi nên mau tránh ra, nếu Thực Cốt Long về tới nơi..."

Nào ngờ còn chưa dứt lời, nam tử họ Khang kia thấy Hoa Lân tiện tay cho "Luyện Hồn Đỉnh" vào cơ thể, hiển nhiên có mang theo một pháp bảo không gian, càng làm cho lòng tham của hắn bùng lên. Tay trái hắn khẽ lật, lòng bàn tay xuất hiện một vầng chân

nguyên lấp lánh kim quang, đột nhiên nhằm Hoa Lâm xẹt tới.

Chỉ thấy trong phút chốc, kim quang lan toả xung quanh, cả thông đạo bừng sáng lên, vầng "chân nguyên" đó ngưng kết năng lượng cường đại, hơn nữa còn ẩn chứa vô số sợi tơ vàng óng, tựa như pháo hoa nổ tung, bắn ra bốn phía.

Hoa Lân bất đắc dĩ hét lớn một tiếng, tay phải đẩy ra, một ngọn hoả diễm mãnh liệt bùng lên, những sợi tơ vàng li ti kia nhất thời bị nóng chảy thành nước. Ngọn hoả diễm cường đại này chính là khắc tinh của thuộc tính Kim.

Nhân lúc đối phương còn đang ngạc nhiên, Hoa Lân phẫn nộ quát lên: "Nếu ngươi còn chưa biết điều, đừng trách ta không khách khí nữa.."

"Ha ha ha...Ta còn muốn xem ngươi có tài cán gì nữa đây?"

Nam tử họ Khang bốc lên ngùn ngụt, thần tốc xẹt đến sườn phải Hoa Lân, động tác cực nhanh, thật sự làm cho kẻ khác không kịp phản ứng.

Thực chất cảnh giới võ công của Hoa Lân vẫn kém hơn một bậc, phản ứng cũng như độ nhạy cảm thua xa đối phương. Thêm nữa, khoảng cách hai bên quá gần, căn bản không thể né tránh kịp. Cũng may, "Tuý Kiếm tâm pháp" của hắn rất nhuần nhuyễn, thấy đối phương nhoáng lên, hắn lập tức chuyển người, khó khăn lắm mới bảo vệ được những huyệt đạo trọng yếu, nhưng bụng hắn cũng dính một chưởng, thân thể Hoa Lân văng mạnh vào tảng đá sau lưng, khoé miệng trào máu tươi.

Nam tử họ Khang kia nào có ý định buông tha hắn, thân hình vụt tới, đánh thẳng vào "Thiên trung huyệt" của Hoa Lân, thủ đoạn cực kì tàn độc.

Cực chẳng đã, Hoa Lân hét lớn một tiếng: "Bài Sơn Đảo Hải!", đồng thời thân thể lộn ngược lại một vòng về phía sau, tay phải cách không đẩy ra.

Cùng lúc đó ngay cả Tiểu Bạch cũng đã nổi giận, "Hống!" lên một tiếng thịnh nộ.

Nam tử họ Khang thấy Hoa Lân đánh ra một chưởng này có vẻ yếu ớt, vô lực, đang định cười nhạo, ai ngờ dòng suối dưới chân "Oanh" một tiếng, trào dâng mãnh liệt, trong nháy mắt sóng to, gió lớn cuồn cuộn

nổi lên, cả thông đạo dường như bị cơn hồng thuỷ bao trùm.

Sắc mặt nam tử họ Khang tái nhợt đi vì sợ hãi, hắn ngàn vạn lần không nghĩ đối phương có thể thi triển "Khống thuỷ đại pháp". Hơn nữa con suối kia còn tiềm ẩn kịch độc, nếu không cẩn thận, chỉ cần dính một chút thôi thì chết mà không có chỗ chôn thây.

Nhưng giờ hối thì đã muộn, hắn đành phải dốc hết sức, ngưng tụ toàn bộ công lực nơi lòng bàn tay, hai tay đẩy ra, tạo thành một lớp phòng ngự dày đặc, vững chắc với hy vọng sẽ chặn được nước độc.

Nhưng....

Chiêu "Bài Sơn Đào Hải" này được phát động bởi ý niệm của Hoa Lân, lại thêm sự phối hợp cùng pháp lực siêu cường của Tiểu Bạch, cho dù Thánh Thanh Viện Nhâm Vi hiện diện nơi này cũng khó lòng ngăn nổi đợt "biển gầm" liên miên, cuồng bạo này. Huống hồ, nam tử họ Khang kia chẳng hiểu chút gì về "Khống thuỷ đại pháp".

Cho nên, chỉ thấy, con sóng lớn điên cuồng lao tới, không trụ vững nổi gã lập tức bị quấn vào sâu bên trong "Long huyệt", không kịp kêu lên tiếng nào.

Đương nhiên, Hoa Lân cũng nhanh chóng phát động "Sư Vương Thuẫn", tạo nên một tầng "phòng ngự tráo", che phủ lấy bản thân cùng Tiểu Bạch, chỉ thấy bọt nước vọt tới trước mặt liền bị dội ngược ra, toàn bộ độc thuỷ đều bị chặn đứng bên ngoài.

Hoa Lân vừa mới thở phào nhẹ nhõm đã thấy sau lưng xuất hiện hai bóng người, Nguyễn Thu Bình cùng với Lương Thụy Câu đồng thời thi triển "Độn địa thuật" từ trong nham thạch nhảy ra, khẩn trương nói: "Tiểu đệ đệ, chạy mau! Tằng đại ca không dụ nổi Thực Cốt Long, nó đang lao về hướng này đấy".

Nàng còn chưa dứt lời, sau lưng đã truyền đến "Hống..." một tiếng giận dữ, một bóng đen khổng lồ nhào tới. Nguyễn Thu Bình vốn định xông lên ứng cứu Hoa Lân, nhưng Lương Thụy Câu đã thi triển "Độn địa thuật" kéo mạnh nàng "trốn" vào trong nham thạch.

Trong phút chốc...

Con độc long hung bạo đã xuất hiện ngay trước mặt Hoa Lân, cái đầu xấu xí của nó tựa như chặn kín cả thông đạo, bỗng nhiên cặp long nhãn loé ra ánh mắt tà ác, răng nanh bén nhọn đang chảy ròng ròng dãi dớt, tướng mạo thập phần tàn khốc. Thêm vào đó, cái mình rắn của nó lớn đến mức có thể nuốt trọn một con voi, nếu ai nhìn thấy ắt đều không lạnh mà run.

Đây là lần đầu tiên Hoa Lân tiếp cận được gần và trông rõ chân tướng Thực Cốt Long, chỉ thấy trên đầu nó có một chiếc sừng duy nhất, vẩy đen trên mình toả ra quang mang sáng ngời, phảng phất như đang mặc một bộ khôi giáp mà đao thương bất nhập. Điều khủng khiếp nhất là hơi thở mang theo âm hưởng tà ác đến cực độ của nó, làm Hoa Lân sợ tới mức chân tay run lên lẩy bẩy, đến ý nghĩ chạy trốn cũng tiêu tan hết luôn.

Tiểu Bạch cũng choáng váng sợ hãi, bốn bộ móng vuốt của nó không ngừng run rẩy, bám chặt lấy vai Hoa Lân, chẳng dám cử động chút nào, đôi mắt to tròn mờ đi vì kinh hãi.

Vào giờ khắc này, Hoa Lân bắt đầu nảy ra ý định đối đầu với Thực Cốt Long. Hắn hiểu rõ, nếu hoảng loạn

chạy trốn, chắc chắn chỉ có đường chết, nhưng mà không chạy, sợ rằng cũng chẳng giữ được mạng sống.

Rơi vào tình huống này, Hoa Lân biết cho dù Nhược Uyên có đến đây cũng chẳng cứu nổi mình nữa rồi, bởi vì tốc độ hay phản ứng, ma long đều nhanh hơn người tu chân nhiều.

Thế là hết cả rồi! Bây giờ, trong tâm trí Hoa Lân lại đột nhiên một bóng người. Hắn thoáng nhận ra chỉ có Trữ Tiêm Tuyết mới đủ khả năng cứu mình, bởi vậy khuôn mặt kiều mị kia mơ hồ hiện ra trước mắt.

Ý nghĩ của Thực Cốt Long so với Hoa Lân thì đơn giản hơn nhiều lắm, khi này thấy "miếng ngon" đang cận kề, sớm mở rộng mõm, từng trận nước miếng màu xanh biếc "Ba kỉ ba kỉ" lòng thòng rơi xuống đất, đang định triệt hạ con mồi rồi từ từ thưởng thức.

Nhưng lúc này, từ góc sâu trong huyệt đông, vọng lại một tiếng gào thét thảm thiết: "A a...Ta phải giết ngươi, ta phải giết ngươi!"

Trong lòng Hoa Lân cả kinh, hình như đó là giọng nói của nam tử họ Khang, xem ra hắn đã trúng phải nước độc, sớm đã chìm vào trạng thái điên cuồng.

Cùng lúc đó, Hoa Lân còn đang nghĩ ngợi, Thực Cốt Long đã giận dữ gầm lên một tiếng, hung hãn đánh tới. Hoa Lân lập tức nghiêng người né tránh, vắt chân lên cổ, chạy nhanh tới vách đá đằng sau, chỉ thấy cái đầu khổng lồ của ma long tru lên rồi vọt đến mang theo một màn dãi dớt xanh biếc, áp sát tận chóp mũi Hoa Lân. Hắn thậm chí còn cảm thấy thấy một mùi hôi thối cực kì khó ngửi xộc lên tận não.

Tử thần lại một lần nữa thu thập hụt Hoa Lân. Về lý thuyết, Hoa Lân không thể sánh với Thực Cốt Long về độ linh hoạt. Nhưng tiếng gào thảm thiết phát ra từ góc sâu trong "Long huyệt" đã làm Thực Cốt Long nổi cơn thịnh nộ, Nó là thần thú ngàn năm, thông linh vô cùng, vì kho bảo vật của nó bị xâm phạm nên sinh ra tâm trạng cáu giận, lập tức nhanh như chớp lao vào sâu trong động.

Chỉ thấy một gã nam tử toàn thân bị thối rữa đang ở đó gào thét, chẳng để ý gì đến "mình" nên Thực Cốt Long không hề do dự, ngoạm lấy ngay miếng mồi ngon này. Khi nó quay đầu lại thì đã thấy bảo vật trên giường phỉ thuý đã mất tăm liền nhằm hướng cửa động vọt ra.

Lại nói Hoa Lân sớm đã trắng bệch mặt ra vì sợ, vừa trông Thực Cốt Long nhai nuốt gã kia, hắn lập tức ngự kiếm bỏ chạy ra ngoài động. Trong chớp mắt, kết giới tại cửa động đã hiện ra ngay trước mặt, chỉ cần thoát khỏi "Long huyệt", hy vọng giữ được mạng sẽ tăng lên nhiều. Thế nhưng lúc này, phía sau một trận cuồng phong mãnh liệt thổi đến, Tiểu Bạc trên vai hoảng quá gào tướng lên. Hoa Lân cũng chẳng dám quay đầu nhìn lại, phi kiếm bỗng hạ thấp xuống, ngụp ngay xuống thuỷ đạo dưới chân, bất chấp đầm nước có chứa kịch độc.

Chỉ thấy toàn thân hắn hiện lên hồng quang rực rỡ, "Sư Vương Thuẫn" lập tức phát huy tác dụng, tựa như một mũi tên lửa nóng bỏng bắn thẳng xuống nước, cuống cuồng bơi ra ngoài Hắc Long Đàm. Mà Thực Cốt Long lại bám sát Hoa Lân, răng nanh bén nhọn của nó thiếu chút nữa đớp được hắn. Nó tức giận gầm vang, "Phác xích" một tiếng, cũng thả mình vào dòng nước, nhanh chóng đuổi theo Hoa Lân. Tốc độ của nó như chớp giật, khí thế hung hãn, liên tục khuấy động cả mặt nước, thanh thế thật kinh nhân hãi tục.

Khi nghe thấy sau lưng có một tiếng nổ vang, Hoa Lân biết ngay Thực Cốt Long đã đuổi đến gần. Hắn cũng biết nếu còn tiếp tục nấn ná trong nước sợ rằng bản thân khó tránh khỏi lại làm mồi ngon cho ma long nên quyết định thực hiện ngay âm mưu đã định trước.

Hắn đột nhiên xoay người, hất tay, ném ra một tảng Huyền Băng Tuỷ lớn, quát to: "Kết.."

"Ca ca ca..."

Thoáng chốc, nhiệt độ của cả vùng nước đạt tới điểm đóng băng, có thể nói Huyền Băng Tuỷ là thứ lạnh nhất trên thế gian, danh bất hư truyền. Cả mặt Hắc Long Đàm bỗng vang vang lên thanh âm do kết tủa băng đá tạo ra. Tốc độ ngưng kết nhanh đến mức khó thể hình dung.

Khi Hoa Lân vừa tung Huyền Băng Tuỷ ra, lớp băng nhanh chóng khuyếch tán ra bốn phía, từ không trung nhìn xuống có thể thấy rõ ràng sắc trắng của băng đá trong nháy mắt đã lan đến quá nửa Hắc Long Đàm.

Hành động này của Hoa Lân tựa như một canh bạc mà vật đặt cược chính là tính mạng của hắn. Hắn quay đầu lại, chỉ thấy trong khi đầm nước vẫn nhanh chóng ngưng kết, Thực Cốt Long vẫn hung hãn đuổi theo, hơn nữa nó còn mở rộng mõm, chẳng hề khách khí mà táp tới.

Lúc này Hoa Lân mới phát hiện, khoảng cách với Thực Cốt Long chỉ còn gang tấc mà tốc độ đóng băng của đầm nước đang dần dần chậm lại, không đủ ngăn chặn sức tấn công của ma long, hắn hoảng hồn kêu lên: "Tiểu Bạch! Mau, mau thi triển "Ngưng băng đại pháp"!"

Tiểu Bạch đáng thương kia cũng đang trong cơn hãi hùng, toàn thân run run, nếu sớm biết Thực Cốt Long tàn ác đến vậy, nó ngàn vạn lần chẳng dám chấp nhận điều kiện trao đổi của Hoa Lân. Nhưng lúc này nguy hiểm đang ập tới, bất chấp tất cả, nó mở rộng cái yết hầu nhỏ nhắn, hướng về phía Thực Cốt Long lớn tiếng rống lên: "Ngao...".

Trong nháy mắt, trước mặt Hoa Lân bỗng hiện ra một lớp kính trong suốt, đồng thời Thực Cốt Long cũng há mõm đớp tới, chỉ còn nửa tấc nữa là cắn

xuống da thịt của Hoa Lân. Nhưng thật lạ, hết thảy đều đột nhiên ngừng trệ lại.

"Khống thuỷ năng lực" của Tiểu Bạch so với Hoa Lân còn cường đại hơn gấp mấy lần, đây là bản năng trời sinh của nó chứ chẳng cần học. Hoa Lân thở phào nhẹ nhõm, đang định khích lệ Tiểu Bạch một chút thì đã thấy Tiểu Bạch đảo tròn con ngươi, chợt quẫy đạp kịch liệt, lớp băng xung quanh truyền đến một tràng âm thanh vỡ nứt "Ca ca ca...", trên mặt hồ xuất hiện một vết rạn khổng lồ.

Mặc dù Thực Cốt Long chẳng hiểu chút gì về "Khống thuỷ đại pháp", nhưng nó có thần lực trời sinh, khối băng phàm trần này sao có thể đông cứng nó được?

Diễn biến này làm cho Hoa Lân sợ tái mặt, kêu lên thảm thiết: "Tiểu Bạch, Tiểu Bạch, ngươi mau đóng băng nó lại!". Giọng điệu tha thiết, tựa như Tiểu Bạch chính là cái phao cứu mạng hắn vậy.

Chương 30: SƠ THỨ KỊ LONG

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: TuLaDaiDe

Biên tập: mayphieulang

Nguồn: 4vn.eu

Nội dung ẩn tại http://4vn.eu :

Cuộc tranh đấu dưới nước diễn ra kịch liệt dị thường, toàn bộ Hắc Long Đàm đông kết lại thành một mảng băng dày đặc, mặt băng rộng lớn kia toả ra khí lạnh nhè nhẹ, đồng thời do phản kháng của Thực Cốt Long, cái khe sâu hun hút trên mặt hồ ngày càng hoác rộng ra, kéo dài về đằng xa, cảnh quan cực kì hoành tráng.

Nhận thấy vết nứt ngày càng nhiều trên mặt băng, Tiểu Bạch cũng hoảng hồn gào lên "Hống hống...", cả mặt đầm từ từ nhô cao lên, hiển nhiên chứng tỏ Thực Cốt Long sắp thoát khỏi sự kìm toả.

Lúc này Hoa Lân đành phải cùng Tiểu Bạch đồng thời dốc hết pháp lực trấn áp phần mặt băng đang "nhô lên".

Hoa Lân thấy tình hình có vẻ không ổn, vừa thở hổn hển, vừa phá tan chướng ngại vật trên đầu, nhảy lên mặt băng, vững chãi đứng ngay chỗ ma long, quát to: "Thiên Cân Truy...".

Phần mặt băng nhô lên lại bị Hoa Lân và Tiểu Bạch ép mạnh xuống, chỉ thấy Hoa Lân vung tay rút ra Hà Chiếu Kiếm, hét lớn một tiếng, dùng toàn lực đâm xuống vị trí của Thực Cốt Long. Ở vào tình huống thập phần nguy nan này, hắn còn muốn liều mạng lấy bằng được "Thực Cốt Huyết", hắn đúng là độc nhất vô nhị trong cõi Tu Chân Giới.

Hết thảy diễn biến sự tình đều đều lọt vào tầm quan sát của một gã cao thủ đang ngự kiếm trên không trung. Người này chính là Tằng Lộ Vi, giờ phút này cũng chỉ có hắn mới dám to gan hiện diện đương trường. Tận mắt nhìn thấy hết thảy, hắn không khỏi biến sắc nói: "Rốt cục hắn định làm gì đây?".

Vừa dứt lời, đã nghe bên vách núi bên trái có người cảm thán nói: "Hắn nói hắn muốn đối phó với Thực Cốt Long, chẳng ngờ là thật!"

Tằng Lộ Vi dõi theo giọng nói vừa rồi, thấy có một nam tử lưng đeo song kiếm, áp sát vào vách huyền nhai, bèn hỏi: "Ân! Còn bằng hữu của ngươi? Bọn họ không sao chứ?"

Minh Kiếm vội gật đầu nói: "Đa tạ Tằng đại hiệp vừa nãy đã dẫn dụ ma long giúp chúng ta. Bốn người bọn

họ bây giờ đều đã ẩn náu an toàn. Cho nên ta....định quay lại tìm Khang đại ca, chẳng hay hắn có trốn thoát được không nữa?"

Tằng Lộ Vi nhíu mày nói: "Ài! Ta từng tiếp xúc vài lần với Khang Lôi, tính cách hắn rất cứng nhắc, nếu chưa tìm được bảo vật, chắc chắn hắn chưa chịu dừng tay. Theo ta, ngươi cũng nên nhanh chóng rời khỏi đây, lớp băng phía dưới có lẽ cũng chẳng còn duy trì được lâu nữa đâu!"

Minh Kiếm nghe vậy cảm thấy ngạc nhiên, cúi đầu nhìn xuống Hắc Long Đàm, có thể thấy rõ ràng thân ảnh khổng lồ của Thực Cốt Long, cái khe trên mặt băng tại vị trí của nó càng ngày càng nới rộng ra, cứ đà này thì chừng khoảng thời gian một chén trà nữa thôi là nó sẽ thoát được ra ngoài.

Cùng lúc đó, chỉ nghe "Đinh" một tiếng vang chói tai, Hoa Lân đã khoét được thành một lỗ lớn trên lớp băng, trường kiếm đâm mạnh tới lưng của Thực Cốt Long. Thế nhưng mũi kiếm bị lớp vảy dày cứng chặn đứng lại, không tiến thêm được phân nào.

Ma long đau đớn, huy động sức mạnh toàn thân gào lên một tiếng lớn, lớp băng dày đặc cuối cùng cũng

rung động liên hồi, "Hoa lạp lạp" vỡ tan ra thành từng mảnh. Hoa Lân thấy vậy, sắc mặt tái nhợt đi, Tiểu Bạch trên vai càng rống loạn lên, tựa như đang khuyên hắn nên lập tức bỏ chạy.

Nhưng Hoa Lân đâu phải hạng người dễ dàng từ bỏ ý định, trong mắt hắn sáng bừng lên vẻ quyết tâm. Vào lúc Thực Cốt Long chuẩn bị thoát ra, hắn nắm chặt Hà Chiếu Kiếm trong tay mà hét lớn: "Liệt Diễm Trảm...". Toàn thân Hà Chiếu Kiếm lập tức bừng bừng hồng quang, chém thẳng xuống Thực Cốt Long.

Chỉ nghe Thực Cốt Long rống thảm một tiếng, máu tươi trên lưng nó phun ra ào ạt, điên cuồng phá tan lớp băng, phi lên không trung.

Mà thần thái của Hoa Lân cũng điềm tĩnh lạ thường, trường kiếm đã đâm sâu vào lưng ma long hơn nửa thước nhưng hắn vẫn chẳng hề rút kiếm ra, mà lại cứ để mặc cho nó cắm chắc tại chỗ. Ngay cả khi Thực Cốt Long quằn quại, đau đớn, vọt lên trên cao thì hắn vẫn không chịu buông tay, toàn thân dán chặt lên lưng ma long, thoáng nhìn ngỡ như một thiên thần đang cưỡi Hắc Long đằng không vậy.

Chẳng những thế, tay trái hắn vội vàng lấy ra "Luyện Hồn Đỉnh", đưa tới miệng vết thương của Thực Cốt Long, hứng lấy "long huyết" đỏ sậm, sắc mặt giờ đây cũng cực kì cuồng ngạo.

Thực Cốt Long lại gào lên một tiếng đau đớn, vọt thẳng lên bầu trời đêm, ngay cả Tằng Lộ Vi cũng hoảng hốt, tránh nhanh sang một bên, quan sát hành động khó hiểu của Hoa Lân, hắn buột miệng lẩm bẩm: "Tên tiểu tử này điên rồi chăng? Hắn định làm trò gì thế?"

Mặc dù Thực Cốt Long bá đạo vô cùng, thậm chí có thể xưng là chí tôn của vạn vật trong thiên hạ, thế nhưng Hoa Lân tựa như một chiếc gai nhọn, cắm chặt trên lưng nó, cho dù ma long có nhào lộn thế nào chăng nữa, hắn vẫn kè kè như hình với bóng, nhất quyết chẳng buông tha. Mặc cho cuồng phong gào thét bên tai, hắn thu lấy nửa đỉnh "Thực Cốt Huyết, sau đó vội vàng mở Phần Tinh Luân, dùng một khối Huyền Băng Tuỷ đóng băng "Thực Cốt Huyết" lại, cuối cùng đem cả Tiểu Bạch lẫn "Luyện Hồn Đỉnh" nhét vào không gian "Phần Tinh Luân".

Hắn chật vật lắm mới hoàn thành xong hàng loạt động tác vừa rồi, đã thấy rốt cục ma long không chịu nổi nữa, cuồng nộ lao xuống một toà núi dưới mặt đất với ý định "triệt hạ cái gai độc đáng ghét trên lưng"

Hoa Lân cảm thấy ma long đang hạ nhanh xuống, hắn nào có thể biết nguyên nhân? Vì vậy đành cắn răng, vận hết lực rút Hà Chiếu Kiếm ra. Nào ngờ, đám vảy màu đen cực kì thô cứng, làm thế nào cũng chẳng thể nhổ ra được. Hơn nữa giờ đây, máu của ma long đã ngưng kết cả lại, mũi kiếm của Hà Chiếu lại có điểm cong, cho nên muốn rút được ra thì thập phần khó khăn.

Lại thấy đã xuống gần mặt đất, thậm chí còn nhìn rõ được lớp nham thạch phía dưới, Hoa Lân quá đỗi nóng ruột, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, phẫn nộ quát lên: "Khởi..."

Bởi vì linh tính của hắn đối với Hà Chiếu Kiếm chẳng bằng được với Phần Tinh Luân nên tựa hồ hắn phải phát động toàn bộ chân nguyên, thân thể lại hiện lên một vầng hồng quang. Vào đúng thời điểm chạm đất

đến nơi, rốt cục Hà Chiếu Kiếm cũng được nhổ ra, nhưng lại có một mảnh vảy thô cứng bám theo.

"Phanh..." một tiếng nổ, khói bụi bay cuồn cuộn trên mặt đất, Thực Cốt Long điên cuồng lăn đi lăn lại, hòng tống khứ cái gai độc khỏi lưng nó.

Nhưng Hoa Lân đã dịch chuyển toàn thân đang phủ kín hồng quang, như một mũi tên lửa bay vọt lên không trung. Trên hết, hắn sợ Thực Cốt Long đuổi theo cho nên nhanh chóng quăng Phần Tinh Luân ra, hơn nữa lập tức chui vào, sau đó chẳng đếm x**** đến đường ngang, lối dọc, ngự Phần Tinh Luân phi thẳng lên trời cao chạy trốn.

Con ma long kia đang lăn lộn trên mặt đất, lúc này mới phát hiện cái gai trên lưng mình đã chẳng còn, ngẩng đầu lên trông thấy một đạo hồng quang cuống cuồng đào tẩu. Nó bỗng nổi cơn thịnh nộ, gầm lên "Hống" một tiếng như sấm, xung quanh đều rung động, chao đảo kịch liệt, sau đó nó vọt lên, lao thẳng đến Phần Tinh Luân.

Thật không ngờ trong cơn điên cuồng, tốc độ của Thực Cốt Long nhanh chẳng kém gì "Tốc Tinh Luân". Nó phát động pháp lực cường đại, thân hình hoá

thành một tia chớp đen, trong nháy mắt đã đuổi sát tới Phần Tinh Luân, há mõm nhằm Hoa Lân đớp tới.

Cũng may Hoa Lân sớm đã có phòng bị, điều khiển Phần Tinh Luân bất ngờ ngoặt sang mé trái, thoát khỏi trọng kiếp này trong gang tấc, hoảng hốt tăng tốc độ, xẹt về phía bầu trời đêm đằng xa. Hắn quay đầu lại quan sát, phát hiện Thực Cốt Long vẫn không hề buông tha, tốc độ của nó lúc này đúng là vượt xa trí tưởng tượng của hắn.

Hoa Lân sợ hãi cực độ, hét lớn một tiếng rồi hướng Phần Tinh Luân nhao lên khỏi khí quyển, nhằm về tinh không xa xa mà cuống cuồng chạy đi. Vì vậy, một người, một ma long, bên đuổi, bên trốn, trong nháy mắt hoá thành hai chòm sao băng, khuất dạng trong trời đêm bao la.

Bên bờ huyền nhai, Tằng Lộ Vi đang ngẩng đầu dõi theo sao băng đã dần xa, trong mắt ánh lên vẻ nghi hoặc, miệng lẩm bẩm: "Sao hắn lại có cả "Tốc Tinh Luân" nhỉ? Mà lại là "Tốc Tinh Luân" của hoả hệ, chẳng lẽ hắn là...thật sự như vậy ư?"

Tằng Lộ Vi lắc lắc đầu thầm nghĩ: nghe nói tội phạm mà Thất Đại Thánh Môn đang truy bắt là tuyệt đỉnh

cao thủ, từng trốn ra khỏi Huyền Băng Thiên. Nhưng tiểu bằng hữu này mới luyện đến Nguyên Anh Kì, hoàn toàn khác xa đại ma đầu trong lời đồn đại. Sao có thể là hắn được?

Nhưng một lát sau, toàn thân Tằng Lộ Vi bỗng chấn động, nhớ lại tiểu bằng hữu này thân mang "Thuỷ, Hoả" hai hệ tu chân đại pháp, hơn nữa ngay cả đến Thực Cốt Long hắn cũng dám dây dưa vào. Mà mình luôn đối xử với hắn như một tiểu bằng hữu miệng còn hơi sữa thì đúng thật là có mắt như mù.

Xem ra lời đồn có điểm thất thiệt! "Tuyệt đỉnh cao thủ" chưa chắc đã nhất định phải là cao thủ luyện tới "cảnh giới Thần Hợp", nói cách khác người thường mà có được tiên khí Phần Tinh Luân thì cũng được liệt vào hàng "Tuyệt đỉnh cao thủ" rồi.

Tằng Lộ Vi cười khổ mấy tiếng, lắc đầu nói: "Dĩ mạo thủ nhân, nhất chi vạn lí (nhìn vẻ ngoài mà đoán người, chắc chắn sẽ lầm)! Xem ra ta bị nhiễm thói này rồi!"

Hắn còn đang lẩm bẩm một mình, từ bên phải huyền nhai đã có hai bóng người lao ra. Nguyễn Thu Bình

nũng nịu hỏi: "Tằng đại ca! Sự tình sao rồi? Tiểu đệ đệ kia, hắn..."

Lương Thụy Câu phía sau hừ lạnh nói: "Hừ! Chẳng hiểu Thánh Thanh Viện thế nào nữa, ngay cả một ranh con mới ở Nguyên Anh Kì cũng chẳng quản nổi, để cho hắn tuỳ tiện chạy đến đây!"

Tằng Lộ Vi lắc đầu nói: "Điều này cũng chẳng trách được Thánh Thanh Viện! Bởi vì nào ai ngờ được Phần Tinh Luân lại nằm trong tay một tiểu bằng hữu Nguyên Anh Kì. Ngay cả ta cũng chắc gì đánh giá nổi thực lực của hắn?".

Nguyễn Thu Bình: "Đúng rồi đó! Lại nói...Tiểu đệ đệ đó cũng đâu giống hạng người xấu mà!"

"Điều này..." Tằng Lộ Vi cùng Lương Thụy Câu đều chẳng nhận ra được điểm đó.

Cuộc đàm luận về Hoa Lân của ba người đều lọt hết vào tai Minh Kiếm đang núp cạnh huyền nhai. Ánh mắt hắn sáng bừng lên, thầm nghĩ: phát hiện này thực sự rất quan trọng, ta phải mau chóng về bẩm báo với chủ toạ mới được!

Chương 31: TIÊN KIẾM SỒ HÌNH

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: TuLaDaiDe

Biên tập: tieu_thusinh

Nguồn: 4vn.eu

Nội dung ẩn tại http://4vn.eu :

Hoa Lân điều khiển Phần Tinh Lân rời khỏi Hắc Mang Tinh, mặc dù Thực Cốt Long đuổi sát theo nhưng nó chỉ dựa hoàn toàn vàp pháp lực phi hành của bản thân, xét cho cùng không thể hơn được Phần Tinh Luân. Khoảng cách giữa nó và Hoa Lân dần dần được nới rộng ra.

Sau hai canh giờ, Hoa Lân nghĩ nguy hiểm đã trôi qua nên quảnh đầu lại quan sát tinh lộ mé sau, chẳng những không thấy bóng dáng Thực Cốt Long đâu, mà đường về giờ cũng mất tung tích.

Hoa Lân đảo mắt một lượt xung quanh, ức vạn vì sao đang lấp lánh giữa tinh không bao la khôn cùng, hắn không khỏi cảm thấy sợ hãi liên hồi. Nhớ lại quãng thời gian vừa qua, mọi kế hoạch mà hắn định ra đều bị vượt ngoài ý muốn. Mặc dù đã nắm được lộ tuyến

truyện tống đến Phiêu Miểu Hà nhưng giờ đây lại lạc ngoài tinh không mênh mông, thế mới biết Tu Chân Giới rộng lớn nhường nào, lần này nếu muốn trở lại nhân gian, có lẽ còn khó hơn lên trời. Còn nói gì đến chuyện trở lại "Long Thần Tinh" cứu Trữ Tiêm Tuyết nữa, cuối cùng bản thân thực sự đã đánh mất tất cả rồi.

Hoa Lân thở hắt ra một hơi dài, cảm giác tay phải nặng chĩu, cúi đầu nhìn xuống mới rõ, thì ra bản thân vẫn đang nắm chặt Hà Chiếu Kiếm. Điều kì lạ chính là, trên mũi kiếm Hà Chiếu vẫn còn dính lại một mảnh vảy giáp vẫn bê bết máu của ma long, mặt ngoài toả ra hắc quang rờn rợn, diện tích chừng hai thước vuông, tựa như một tấm khiên thập phần chắc chắn. Chỉ có điều long huyết đỏ sậm vương xuống dưới chân , lập tức ăn mòn mặt sàn, tạo thành một lỗ sâu hoắm, chút nữa đã "**c thủng" cả Phần Tinh Luân.

Trong lòng Hoa Lân cả kinh, giờ mới nhớ ra "Thực Cốt Huyết" có thể "**c thủng" bất kì phạm chú nào, chính là khắc tinh của các loại kết giới. Cũng may sức phòng ngự của Phần Tinh Luân vô cùng cường đại,

hơn nữa độc huyết trên miếng vảy giáp đã đông kết lại, nếu không hậu quả thật khó lường.

Hoa Lân cười khổ một tiếng, căn bản chẳng hiểu được giá trị của vảy rồng, tuỳ tiện quăng sang một bên, quay đầu tìm Tiểu Bạch. Chỉ thấy nó đang nằm sóng soài một góc, bốn bộ móng vuốt ôm chặt lấy tất cả bảo vật, hơn nữa cặp mắt nó mở to tròn nhìn hắn, tựa như đang canh chừng tên trộm là hắn vậy.

Hoa Lân cảm thấy có phần thương hại, chậm rãi ngồi xuống bên nó, đã thấy Tiểu Bạch cuống cuồng thu đám bảo vật lại vì sợ hắn ra tay cưỡng đoạt mất. Hoa Lân bật cười ha hả nói: "Tiểu tử này, ngươi cũng nhỏ mọn quá đó!", nói xong khẽ khàng vuốt đầu nó rồi ôn nhu nói: "Được rồi, được rồi. Tất cả bảo vật này đều dành cho ngươi, ta chỉ lấy năm món thôi, được chứ?".

Tiểu Bạch cũng hiểu được thiện chí của hắn, thè lưỡi ra liếm liếm tay hắn, điệu bộ cực kì ngoan ngoãn. Vì vậy Hoa Lân lấy năm món từ đống bảo vật bên người nó: một chiếc "Luyện Hồn Đỉnh", một cái "Phồn Tinh Nghi", còn thêm cả ba mảnh "ký ức tinh phiến" nữa.

"Luyện Hồn Đỉnh" thì đương nhiên chẳng phải bàn, chứa bên trong là "Thực Cốt Huyết" mà hắn đã phải

lao tâm khổ tứ lắm mới thu thập được, phải được ưu tiên hàng đầu. Tiếp đến, Hoa Lân nhặt "Phồn Tinh Nghi" bắt đầu ngắm nghía, chỉ thấy niên đại của thuỷ tinh cầu này đã rất lâu năm, bên ngoài đã bám một lớp bụi bẩn dày, đã ngả vàng, cho nên hắn cẩn thận lau chùi sạch sẽ, khẽ phát động một đạo tinh thần lực tiến vào dò xét, bỗng mừng đến muốn điên lên: "Hắc hắc...quả nhiên còn dùng được! Giờ phải tập trung nghiên cứu mới được!".

Tiến vào thế giới của "Phồn Nghi Tinh", hắn phát giác bên trong kí hiệu về các tinh vực cực kì rõ ràng, chẳng những chỉ có vị trí cụ thể của "Tiên diên tinh vực", còn có cả "Long Thần Tinh", "Phiêu Miểu Hà", "Uý Lam Tinh".v.v...Nhưng điều chính yếu lại là Hoa Lân không biết vị trí hiện tại của mình thuộc địa phương nào, giương mắt quan sát khắp tinh không đầy sao nhưng rốt cục cũng chẳng xác định được phương hướng.

Cực chẳng đã, hắn đành tạm thời ném "Phồn Nghi Tinh" xuống, đồng thời cầm lên ba mảnh "ký ức tinh phiến" xem xét. Nhưng một lần nữa Hoa Lân lại thất vọng, trong ba mảnh "ký ức tinh phiến" này căn bản

chẳng có bí tịch tu chân hay bảo điển gì cả, mà chỉ lưu lại một chút bút kí rời rạc.

Hoa Lân bực mình nói: "Những kẻ này đúng là rỗi hơi thật, toàn ghi những thứ linh tinh. Thậm chí còn ghi chép lại cả thời gian một cuộc hẹn, rồi cả một cái sơ đồ loạn xạ...Di? Chờ chút nào!". Đột nhiên toàn thân Hoa Lân chấn động, chỉ thấy một mảnh tinh phiến ghi thế này: tháng riêng năm 6964 Tiên Diên Lịch, khởi hành từ "Long Thần Tinh" qua "Nạp Lan Tinh", sau đó là "Minh Tuệ Tinh", "Giáp Vị Tinh", "Hoả Vân Tinh"...trải qua hai trăm sáu mươi ba lượt truyện tống, rốt cục phát hiện tung tích của Thực Cốt Long tại Hắc Mang Tinh...

Hoa Lân đọc đến đây chợt giật mình, chăm chú dõi xuống, lại thấy bên dưới là một số phương pháp bố trí cơ quan cùng với vài trận pháp cao thâm và cả cạm bẫy nữa. Hắn vốn thông minh vừa nhìn thấy những thứ trên đã hiểu ngay kẻ này cũng định đối phó với Thực Cốt Long.

Quả nhiên, hắn thấy cuối cùng có ghi lại một câu cảm thán: "Đan mỗ đã tung hoành hơn ba trăm năm nay, chưa từng biết một thần thú nào như vậy. Chẳng

ngán pháp thuật, không sợ đao thương. Mấy trăm cạm bẫy đều trở thành vô dụng cả, có lẽ chỉ còn cách liều mạng may ra mới lấy được "Thực Long Huyết".

"Ha ha ha...!" Hoa Lân khoái trá cười nói: "Trữ Tiêm Tuyết ơi là Trữ Tiêm Tuyết! Trong vòng ba ngàn năm, ngươi mới gặp mặt bốn người, chẳng phải hầu hết đều đã nằm gọn trong bụng Thực Cốt Long rồi sao? Ha ha ha...Phải nói bổn thiếu gia lợi hại trên cả, đoạt được "Thực Cốt Huyết" đầu tiên!".

Ngoài miệng cười cợt không ngớt nhưng trong lòng Hoa Lân cũng bồi hồi cảm xúc. Dù kì ngộ lần này rất dị thường tuy nhiên đều có nguyên nhân sâu xa bên trong cả. Chẳng hạn như, vì "Thực Cốt Huyết", gã họ Đan này không gặp may, cuối cùng làm mồi cho Thực Cốt Long. Mà chính bản thân hắn, trước kia cũng định dùng cạm bẫy để tập kích ma long, nhưng hôm nay ngẫm lại thì ý định này quả thật quá ngốc nghếch. Nhớ lại khi nãy, mình phải huy động hoả diễm nội thể cực đại mới xuyên thủng được vảy giáp của Thực Cốt Long, mà toàn thân của con ma long này đao thương bất nhập, có lẽ tất cả các loại cạm bẫy đều vô dụng đối với nó.

Nghĩ vậy, Hoa Lân lau mồ hôi lạnh trên trán nói: "Sự việc thu thập Thực Cốt Huyết lần này quá đỗi nguy hiểm. Nếu không nhờ sự hỗ trợ của Tiểu Bạch, chưa biết chừng bổn thiếu gia...Ài!".

Hoa Lân đang miên man hoài cảm bỗng thấy có luồng khí tức phả vào tay mình bèn cúi đầu nhìn xuống. Hoá ra Tiểu Bạch đang liếm tay hắn, hiển nhiên tiểu tử này hiểu rõ những lời vừa rồi của hắn. Hoa Lân vươn tay ẵm lấy nó, nhìn về phía tinh không bao la mà nói: "Tiểu Bạch! Chúng ta lạc đường mất rồi, ài...".

Chỉ thấy Phần Tinh Luân cứ lao về phía trước một cách vô định, xuyên qua một đám tinh vân, xẹt ngang một tinh cầu hoang phế...Hoa Lân thầm nhủ: lần sau không nhất thiết phải dùng "Phần Tinh Luân" đào tẩu, có lẽ sử dụng "truyện tống trận" sẽ an toàn hơn.

Mùi vị của cảm giác lạc đường quả thực vô cùng khó chịu. Thoáng chốc đã năm ngày qua đi, Hoa Lân cùng Tiểu Bạch thay phiên nhau quan sát tinh lộ phía trước nhưng tuyệt nhiên vẫn chưa phát hiện được địa phương nào có người sinh sống. Bất đắc dĩ hắn

đành ngồi xuống, lấy "Thiên Cơ Đồ" ra bắt đầu nghiên cứu, hòng tự mình rèn lại Hà Chiếu Kiếm.

Hồi lâu sau, Hoa Lân bỗng khép "Thiên Cơ Đồ" lại, trong lúc đang bay qua một tinh cầu hoang vu thì hắn bất ngờ chuyển hướng, quyết định đáp xuống tinh cầu này. Dù sao bây giờ chưa tìm được nơi nào có người, chi bằng nhân dịp này luyện lại Hà Chiếu Kiếm một phen.

Vừa đặt chân xuống mặt đất, Hoa Lân đã thấy khắp nơi trên tinh cầu này đều hiện diện những hố sâu lớn, tựa như từng bị vô số sao băng oanh tạc. Nhưng hắn cũng chẳng quá lưu tâm, thu hồi Phần Tinh Luân, lấy ra Hà Chiếu Kiếm chuẩn bị chế luyện.

Qua mấy ngày nay trầm ngâm suy tính, Hoa Lân nhớ đến tuyệt kỹ "Kiếm luân chi vũ" của Nhâm Vi. Chiêu kiếm này quả thật lợi hại, hơn mười thanh kiếm bao vây quanh mình, làm cho mình vô phương tránh né. Nếu không có "Sư Vương Thuẫn" hỗ trợ phòng ngự, sợ rằng mình đã sớm bỏ mạng.

Cho nên lần luyện kiếm này, hắn hy vọng có thể lợi dụng đặc tính của "Hấp tinh thạch" để chế tạo một bảo kiếm khống chế hệ Kim. Sau đó lại lấy hơn một

trăm thanh "Phi quỷ kích" còn thừa đem ra đúc lại, để chúng trở thành phi kiếm phụ, hỗ trợ cho Hà Chiếu Kiếm (Tử Mẫu Kiếm).

Nếu thành công, chưa biết chừng có thể sử dụng Hà Chiếu Kiếm để điều khiển chúng, như vậy uy lực công kích sẽ cực kì khủng khiếp.

Người đời thường nói: "Thiên hạ vô nan sự, chích phạ hữu nhân tâm"(Trên đời chẳng có việc gì khó, chỉ sợ chí không bền)! Từ xưa tới nay, tất cả thần binh lợi khí đều từ "thử nghiệm" mà ra. Ngay cả "Thập đại tiên kiếm" của Tu Chân Giới cũng là thành quả của những cao thủ sau bao nhiêu nỗ lực "luyện thử" - Hoa Lân cũng chẳng phải ngoại lệ!

Từ khoảng khắc hắn nảy ra ý tưởng luyện Mẫu Tử Kiếm kia, sự quật khởi của Hà Chiếu Kiếm đã trở thành hệ quả tất yếu. Lúc này, Hoa Lân mạnh dạn tôi luyện Hà Chiếu Kiếm với một lượng lớn "Hấp tinh thạch", sau đó lại nung với "Phi quỷ kích".

(Dựa theo những chỉ dẫn trong "Thiên Cơ Đồ", nếu đem các phi kiếm luyện chung một lò thì thuộc tính của chúng sẽ rất giống nhau, thậm chí còn sinh ra linh tính với nhau). Cho nên Hoa Lân đem Hà Chiếu

Kiếm chế luyện cùng năm thanh "Phi quỷ kích". Khi hắn luyện xong đám "Phi kiếm kích" đầu tiên, không hề thu hồi Hà Chiếu Kiếm mà nhanh chóng thay năm thanh "Phi quỷ kích" khác vào. Cứ như vậy, hắn dự định luyện hoá bằng hết một trăm thanh "Phi quỷ kích", có thể nói là "nhân tâm bất túc xà thôn tượng"(lòng người chẳng biết đâu là đủ, cũng như rắn muốn nuốt chửng con voi).

Trong khi hắn đang luyện kiếm, cả bầu trời đều sáng rực lên một màu đỏ ửng. Hồng quang của Phần Tinh Luân vốn truyền đi rất xa, lập tức thu hút sự chú ý của Thánh Thanh Viện. Nhưng Hoa Lân không hề muốn dừng tay, bởi vì hắn biết nơi này không có "truyện tống trận", nếu muốn truy sát mình thì ít nhất cũng phải mất vài ngày mới có thể đuổi được đến nơi.

Vì vậy Hoa Lân dồn tâm trí vào việc luyện kiếm, chỉ thấy Hà Chiếu Kiếm đã kết hợp mỹ mãn với "Hấp tinh thạch", mũi kiếm cũng đã được rèn thẳng ra. Nhưng thật đáng tiếc, do năng lượng của Phần Tinh Luân không đủ nên Hoa Lân mới chế luyện xong hai mươi thanh "Phi quỷ kiếm" đã cảm thấy mệt mỏi.

Hoả diễm nội thể dường như tắt lịm, thậm chỉ còn làm hắn có cảm giác váng đầu, hoa mắt, nên đành phải dừng lại.

Ngoái đầu nhẩm đếm lại thì nhận ra mình đã làm xong hai mươi thanh "Phi quỷ kích", hắn phấn khởi nâng Hà Chiếu Kiếm lên, chỉ về phía "Phi quỷ kiếm" nằm dưới mặt đó mà hô to: "Khởi!".

Bởi vì Hà Chiếu Kiếm và "Phi quỷ kích" đều hàm chứa thành phần của "Hấp tinh thạch" bên trong nên "Phi quỷ kích" dưới đất lập tức lay động một hồi. Hoa Lân thập phần mừng rỡ, tưởng rằng tất cả chúng đều tuân theo triệu gọi của hắn mà bay lên. Nào ngờ thực tế lại làm hắn thất vọng một phen.

Chỉ thấy "Sưu sưu..." hai tiếng, có mỗi hai thanh kiếm vọt lên, số còn lại vẫn nằm im dưới đất, căn bản chẳng sinh ra chút linh cảm nào. Xem ra lần luyện kiếm này đã thất bại.

Hoa Lân bực mình, tiện tay vung lên một chiêu, hai thanh "Phi quỷ kiếm" lập trở bay trở lại, tay trái hắn nhẹ nhàng tóm lấy chúng, ngẫm nghĩ một hồi rồi lại bật cười ha hả: "Trên đời sao lại có sự tình thuận lợi

thế nhỉ? Mới lần đầu mà có thể luyện thành công hai thanh đã là may mắn lắm rồi, lần sau lại tiếp tục!".

Nếu người khác gặp phải tình huống này, nhất định sẽ thất vọng, khổ đau cùng cực. Bởi vì luyện kiếm phải luyện liền một mạch nếu không Hà Chiếu Kiếm chẳng thể cùng chúng sinh ra linh tính tương thông. Tỷ như, lần này luyện được hai thanh "Tử Mẫu Kiếm", lần sau nếu muốn tăng thêm số lượng thì lại phải một lần đưa toàn bộ chúng nó vào lò chế luyện, cứ như vậy muốn thành công thì phải tính toán lại.

Sao lại không thể luỹ tiến mà tiến hành? Bởi vì nếu Hà Chiếu Kiếm trải qua lần chế luyện thứ hai, thuộc tính của nó sẽ biến đổi, chính vì vậy hai thanh phi kiếm đã thành công trong lần đầu tiên sẽ không thể cảm ứng với Hà Chiếu Kiếm. Cho nên muốn tăng số lượng "Tử mẫu Kiếm" chỉ có cách là chế luyện liền mạch.

Cũng may, Hoa Lân vốn có tính lạc quan trời sinh, tính cách cực kì kiên cường. Mặc dù lần này chỉ luyện thành công hai thanh phi kiếm nhưng hắn vẫn thập phần cao hứng. Vừa cầm hai phi kiếm mới luyện thành hắn vừa nói: "Từ nay về sau, đặt cho các

ngươi tên là "Ảo ảnh kiếm". Vì các ngươi đều là kiếm ảnh của Hà Chiếu! Sau này, ta có thể từ từ tăng số lượng các ngươi, đến lúc đó, bổn thiếu gia có thể tung hoành thiên hạ. Ha ha..."

Chính vì thế, ngày sau, Hoa Lân ngẫu nhiên sáng tạo ra "Ảo ảnh thập lục kiếm" cùng với "Thiên trọng phân thân trảm". Hai chiêu này là tuyệt chiêu bí truyền của Tiên Kiếm Phái, khiến cho kẻ địch mới nghe đã khiếp đảm.

Chương 32: HỰU NHẬP HỔ HUYỆT

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: TuLaDaiDe

Biên tập: kedatinh1974

Nguồn: 4vn.eu

Nội dung ẩn tại http://4vn.eu :

Vạn vật đều yên tĩnh, ngàn sao toả sáng, làn tinh quang mỏng manh soi khắp chốn, cả tinh cầu hoang vu này chìm trong màn yên bình, như cảnh thiên đàng thượng giới trốn dương gian.

Lúc này một thiếu niên tập trung luyện kiếm, chỉ thấy thân ảnh phiêu dật của hắn lơ lửng giữa không trung, trường kiếm trong tay tựa ánh trăng, bọc chặt thân hình hắn vào bên trong. Nhìn kiếm quang lấp lánh kia, chỉ thấy bóng mà chẳng thấy hình, nếu căng mắt quan sát kĩ hơn sẽ nhận ra hắn đang huy động đồng thời ba thanh kiếm. Trong đó, hai phi kiếm không ngừng phi qua, xẹt lại bên người hắn, tốc độ nhanh tựa thiểm điện. Từng đạo kiếm quang đan xen vào nhau, tạo thành một màn lưới lạnh buốt, mới trông qua đã rùng mình, lạnh gáy.

Trong lòng Hoa Lân rất kích động, nhớ đến giờ đây con đường tương lai mờ mịt, chuyện sinh tử giữa cõi nhân sinh khó mà nói trước, hắn không khỏi bừng bừng nhiệt huyết, hét lớn một tiếng: "Sát!"

Hai đạo hàn quang hiện lên, phát ra "Tranh, tranh" hai tiếng, hai thanh trường kiếm sắc nhọn đồng thời cắm sâu xuống đất, nửa thân trên không ngừng rung động, kiếm khí mãnh liệt kia thấp thoáng hàn ý nhè nhẹ.

Hoa Lân ung dung trở lại mặt đất, tay trái phất nhẹ một chiêu, hai thanh kiếm đột nhiên vọt lên, tự động

quay lại tay hắn. Ánh mắt Hoa Lân không dấu được nét hài lòng, gật gật đầu, ngẩng lên nhìn bầu trời tối tăm rồi bỗng quăng Phần Tinh Luân ra, xoay người chui vào, trong nháy mắt hoá thành một chòm sao băng lao vào tinh không bao la.

Trải qua ba ngày tu luyện, Hoa Lân đã tiến vào hậu kì của cảnh giới Nguyên Anh, bên trong cơ thể đã hình thành một vũ trụ nhỏ, hỗn độn nhưng hắn vẫn chẳng nhận ra điều đó, vẫn theo ý đã định, tiếp tục ngao du về phía chân trời vô định.

Hắn không hay rằng, Phần Tinh Luân cũng đã biến chuyển theo sự tăng tiến tu vi của hắn. Ngọn thiên hoả nội thể bá đạo kia nhanh chóng định hình, dần dần rơi vào tình trạng không kiểm soát được. Nhưng đến giờ Hoa Lân vẫn không hề phát giác được, hơn nữa hắn chẳng mảy may biết đến điều cấm kỵ trong tu chân, thậm chí còn lâm vào cảnh "thuỷ hoả đồng luyện". Hơn nữa, hắn cũng quên luôn rằng, Trữ Tiêm Tuyết đã từng cảnh báo mình: một khi tiến vào cảnh giới Thanh Hư, đồng thời luyện hai hệ thuỷ, hoả sẽ có nguy cơ ảnh hưởng đến tính mạng hắn.

Điều này cũng khó trách được Hoa Lân, bởi Trữ Tiêm Tuyết cũng không gay gắt ngăn chặn hắn về điều này. Nàng ta tưởng rằng nếu Hoa Lân muốn đạt tới cảnh giới Thanh Hư ít nhất cũng phải mất cả trăm năm nữa, ngay cả trong cơ thể có "Trúc Cơ pháp bảo" thì cũng phải tốn năm mươi năm. Đó là theo tính toán thông thường, nhưng nàng ta ngàn vạn lần không ngờ tới, "Trúc Cơ pháp bảo" trong nội thể Hoa Lân chính là Phần Tinh Luân, một Phần Tin Luân thiên hạ vô song.

Cho nên, mới chưa được nửa năm, Hoa Lân đã luyện tới Nguyên Anh hậu kì, việc này khiến cho ai ai cũng không thể tin được.

.....

Không biết thực ra cũng là một điều khoái lạc, vì vậy Hoa Lân vẫn điềm nhiêm hưởng thụ cuộc sống vui vẻ.

Trải qua bảy ngày dài ròng rã phi hành, rốt cục hắn cũng thấy một tinh cầu màu lam. Không chút do dự, Hoa Lân tràn ngập niềm hưng phấn, nhanh chóng hạ xuống đó.

Từ trên không trung, hắn nhận ra tinh cầu này quả thực cực kì phồn hoa, bình nguyên phía tây trải rộng mênh mông, đó cũng là nơi toạ lạc mười toà thành siêu cấp. Nhưng hắn không dám quá chủ quan, quay ngược về hướng tây, đáp xuống một khu rừng rậm nguyên thuỷ, nhằm tránh sự theo dõi của Thánh Thanh Viện.

Đặt chân xuống đất, Hoa Lân thu lại Phần Tinh Luân, ngự phi kiếm, chậm rãi bay thấp sát ngọn cây mà đi. Chỉ thấy tài nguyên nơi này vô cùng phong phú, rừng cây xanh mướt, cành lá um tùm, núi non chen chúc kéo dài liên miên cả ngàn dặm, vách đá, thác nước hiện diện khắp nơi nơi. Mà động vật ở đây cũng hung dữ dị thường. Ví như đem mãnh hổ ở quê nhà đặt ở nơi này thì e rằng chưa đến nửa canh giờ đã trở thành mồi ngon cho các loài khác.

Hoa Lân cười cươi như nghĩ đến điều gì thập phần thú vị, rồi nhấc Tiểu Bạch từ Phần Tinh Luân ra ngoài, cười hắc hắc nói: "Tiểu Bạch! Ngươi nhìn con mãnh thú cường đại kia, một ngày ăn hết bao nhiêu thịt?"

Tiểu Bạch mới mơ màng ngủ dậy, bốn cặp móng vuốt vẫn như thường lệ quặp chặt một khối ngọc bội trong suốt, nó mở cặp mắt to tròn hết nhìn Hoa Lân rồi lại nhìn con mãnh thú. Đột nhiên, nó há rộng miệng, nhằm con mãnh thú đang nằm ngủ trên mặt đất kia rống lớn: "Ngao..."

Chỉ cảm thấy một trận ba động sâu kín toả xuống, con mãnh thú đang ngủ gà ngủ gật bỗng chồm lên, nhìn dáo dác xung quanh với vẻ kinh hoàng tột độ, thiếu chút nữa đã cụp đuôi bỏ chạy.

Tiểu Bạch cảm thấy không bằng lòng, lại "Hống..." rống lên một tiếng lớn nữa, con mãnh thú ở dưới lại nhảy "phốc" lên, ánh mắt hoảng sợ ngoảnh lên bầu trời.

Hoa Lân bực bội nói: "Ta chỉ hỏi ngươi là một ngày nó ăn hết bao nhiêu thịt thôi, ngươi xem ngươi đã doạ cho nó thành ra bộ dạng gì rồi kìa? Thật là vô ý quá đi!"

Tiểu Bạch hướng về phía hắn "Hống hống..." kêu lên hai tiếng, vươn đầu lưỡi liếm liếm hắn. Hoa Lân bất đắc dĩ đành ném nó lại trong Phần Tính Luân, lại thầm nghĩ: chẳng lẽ Tiểu Bạch chính là thuộc long

hệ? Ài...Dù gì đi nữa, mình cũng phải có trách nhiệm nuôi nấng nó thôi!

Phi hành chừng nửa canh giờ, Hoa Lân đưa mắt quan sát trước mặt, thấy cả vùng núi non trùng điệp, không thấy đâu bờ bến. Trong lòng hắn thoáng chút hối hận, trước đây đã sớm nếm mùi lạc trong rừng rậm là thế nào rồi, ài....

Trong lúc đang rầu rĩ, hắn đang phi qua, bỗng thấy một ngôi chợ hiện diễn ngay giữa miền sơn cước. Hoa Lân vui vẻ hẳn lên, đạp phi kiếm xẹt xuống.

Còn chưa đến gần, đã thấy kích thước ngôi chợ này khá rộng, nằm trên một khuôn viên khoảng mười hai dặm, xung quanh có tường gỗ bao bọc, tựa như một toà sơn trại. Bên ngoài còn có một căn hào sâu hơn hai trượng, cứ hai mươi thước lại mọc lên một toà tháp canh, trên đó còn có vài gã cung thủ đi lại tuần tra, thế trận phòng thủ của nơi này có thể nói cực kì vững chắc.

Hoa Lân ung dung bước tới cửa thành, sự xuất hiện của hắn lập tức thu hút sự chú ý của mọi người. Điều này cũng không quá khó hiểu, lúc này trang phục hắn đã tả tơi quá mức, cả bộ đồ văn sỹ rách nát thê

thảm, bên trên còn điểm xuyết vài lỗ thủng lớn, làm cho người ta cảm thấy vừa buồn cười lại vừa thương hại.

Nhưng mọi người nhìn đi nhìn lại, vẫn không hề cười nhạo hắn, thậm chí quan binh trên lầu canh cũng chẳng xuống tra hỏi nên Hoa Lân điềm nhiên rảo bước thẳng vào bên trong.

Vừa vào tới nơi, mọi thắc mặc nãy giờ của Hoa Lân đều được giải đáp. Chỉ thấy các gian hàng được bày ra đầy đường, đủ loại hàng hoá đến hoa cả mắt. Nào là đao kiếm, phòng cụ, thậm chí có cả sức phẩm dành cho nữ tử. Đương nhiên, được bày bán nhiều nhất là động vật quý hiếm, dược liệu và bảo vật.

Hoa Lân trơ trọi đứng giữa ngã tư, những tràng âm thanh ào ào vẳng đến tai, trong không khí thoang thoáng mùi dược liệu thô nào đó, cả khu phố xá này bao trùm một màn náo nhiệt phi thường. Mặc dù hai bên cửa hàng san sát nhau nhưng đường cái lại rộng lớn vô cùng, lại thấy một đoàn thương nhân đi lướt sát qua hắn, rất nhiều người trong đó có đeo đao kiếm trên lưng, hiển nhiên đó là các hộ vệ của

thương đội. Điều đó chứng tỏ võ học được thịnh hành ở nơi này như thế nào.

Hoa Lân đột nhiên trào dâng niềm hưng phấn do hắn vừa phát hiện có sáu gã cao thủ "Đan Thanh trung kì" đi qua, mà bọn họ thỉnh thoảng cũng ngoái đầu nhòm Hoa Lân, hiển nhiên cũng mang máng cảm giác hắn là một kẻ tu chân đồng đạo. Thế nhưng bọn họ tuyệt nhiên chẳng thể ước định được tu vi của Hoa Lân bởi vì thực lực của bọn họ còn kém xa hắn.

Chính vì vậy Hoa Lân không khỏi có chút dương dương tự đắc, tự nhận thấy mình như thiên hạ đệ nhất vậy. Trong nửa năm đào tẩu bên ngoài, toàn gặp những cao thủ từ Nguyên Anh hậu kì trở lên, dựa vào tu vi của hắn thì quá nhỏ nhoi. Vậy mà giờ đây, cả thế giới này đều chỉ thuộc hàng vãn bối đối với mình, bảo sao hắn không vui cơ chứ?

Vì vậy hắn vừa bước đi, vừa ngẫm nghĩ: số lượng người tu chân đã đông đến vậy, nơi này nhất định có "truyện tống trận, rốt cục mình nên đến luôn Phiêu Miểu Hà hay là về Long Thần Tinh cứu Trữ Tiêm Tuyết đây?

Trong lúc còn đang lưỡng lự thì thấy một gã dáng vẻ lẫm liệt đi ngang qua, trên vai hắn có đeo một thanh bảo kiếm cực kì tinh xảo, hiển nhiên xuất xứ từ danh gia. Hoa Lân lập tức tiến đến, chắp tay nói: "Uy! Mong huynh đệ dừng bước giây lát!"

"Ân..." thanh niên đằng trước khẽ quay đầu lại hỏi: "....Có chuyện gì vậy?"

Hoa Lân tiện tay chỉ vào một lỗ thủng trên xiêm y rồi nói: "Ta đang bị một bọn người xấu truy sát, định hỏi thăm vị trí "truyện tống trận" để mau chóng chạy trốn!"

Thiếu niên kia dò xét một lượt từ đầu tới chân Hoa Lân, thấy cả bộ xiêm y hắn đã nát tươm, quả nhiên giống với một kẻ tội nghiệp đang trốn chạy kẻ thù nên động lòng trắc ẩn mà hỏi: "Oh? Kẻ nào truy sát ngươi thế?"

Hoa Lân cũng chăm chú quan sát lại đối phương, không ngờ hắn đã đạt tới cảnh giới Nguyên Anh trung kì, cũng là long phượng giữa nhân giân. Cho nên hắn nghiêm mặt nói: "Ta vốn chỉ là một kẻ thư sinh, chẳng màng thế sự. Nhưng vô tình biết được một bí ẩn, vì vậy mới bị một đám người hắc y điên

cuồng đuổi bắt. Xin hỏi nơi này có "truyện tống trận" hay không? Mong được giúp đỡ!"

Thiếu niên kia nhất thời tỏ ra trịnh trọng, cố gặng hỏi: "A? Đám người hắc y truy sát ngươi có phải trên ngực áo thêu một thanh trường kiếm dựng ngược?"

"Ách...Sao ngươi lại biết?" Hoa Lân gãi gãi gáy.

Thiếu niên kia lập tức biểu lộ thần thái nhiệt tình, nói: "Như vậy đi! Ngươi cứ đi theo ta, ta sẽ dẫn ngươi đến bái kiến thủ toạ của Kiếm Cương Tông, bảo đảm ngươi sẽ vượt qua được kiếp nạn này. Tiện thể buông lưới bắt sạch bọn Hắc Ảnh Chi Môn".

"A?" Toàn thân Hoa Lân chấn động, trong tâm trí nhanh chóng hiện lên hai danh từ "Kiếm Cương Tông" cùng "Ám Ảnh Chi Môn" kia, lặng lẽ sinh ra một tia hàn ý. Hắn thầm nghĩ: thế nào lại chạy đến nơi này cơ chứ? Chẳng lẽ bất cẩn lại chui vào hang hổ rồi sao?

Thiếu niên kia trông bộ dạng hắn trầm ngâm, yên lặng thì tưởng hắn vẫn còn chưa hết sợ hãi Ám Ảnh Chi Môn nên nhẹ giọng nói: "Ta là Ấn Tâm, ngươi tên là gì?"

"Ách...Ta tên là Long Hiểu Hoa"

Ấn Tâm lại nói: "Ngươi theo ta đi thôi! Đúng lúc này ta đang hộ tống một thương đoàn về Đông Nguyên, sau khi hoàn thành nhiệm vụ, ta sẽ đích thân đưa ngươi lên Tật Phong Đỉnh."

"Tật Phong Đỉnh", trong đầu Hoa Lân liền hiện lên rất nhiều ý niệm, vốn định từ chối thẳng thừng hắn nhưng lại nhớ đến Kiếm Cương Tông có phân đàn tại nơi này, nếu mình tuỳ tiện đi hỏi những người khác, rất có thể sẽ bị bại lộ hành tung nên gật đầu nói: "Điều này ....Được rồi! Đa, đa, đa tạ ngươi!"

Ấn Tâm mỉm cười, hoà nhã nói: "Đối phó với tà môn đều là trọng trách của mọi người, không cần phải khách khí với ta!", nói xong hắn đi trước dẫn đường, dắt theo Hoa Lan bước vào một khách điếm xa xa.

Vừa mới vào trong khách điếm, chủ điếm - một gã trung niên béo mập, đã đùng đùng xông tới, hướng về phía Ấn Tâm nhiếc mắng: "Uy! Ngươi đi đâu từ sáng đến giờ? Chúng ta xuất phát được chưa hả?"

Tu vi của Ấn Tâm cũng chẳng vừa, không chút phật lòng, vội tươi cười nói: "Bệ lão bản, thật sơ suất quá,

vừa rồi ta ra ngoài giải quyết chút việc riêng. Mong lượng thứ cho! Ha ha..."

Hoa Lân "thận trọng" đảo mắt quan sát xung quanh, phát hiện Bệ lão bản kia có mười lăm hộ vệ, hiển nhiên bọn họ thập phần kính trọng với Ấn Tâm. Gã hán tử trung niên đội trưởng lập tức bước đến giải thích thêm: "Là do ta cử Ấn Tâm đi điều tra tình hình Song Long Quan, Bệ hội trưởng chớ nên giận dữ! Gần đây Song Long Quan rất nguy hiểm, ngay như Ám Ảnh Chi Môn cũng có người chiếm đóng ở đấy. Lần này trở về Đông Nguyên sợ rằng sẽ gặp không ít khó khăn"

Bệ hội trưởng xem chừng rất vị nể hán tử trung niên này nên gật gật đầu nói: "Hoá ra là như vậy ư? Còn nữa, thiếu niên này là ai?"

Hơn mười người đương trường lập tức chuyển sự chú ý sang Hoa Lân, Ấn Tâm đang định giải thích thì Hoa Lân đã nhanh hơn một bước, nói: "Ta nắm được một chút nội tình của Ám Ảnh Chi Môn, cũng vừa hay đang định về Đông Nguyên nên muốn cùng đi với các ngươi!"

Nhưng Bệ hội trưởng kia lại nhíu mày nói: "Chỉ có điều, gần đây chúng ta đã tăng cường thêm rất nhiều người rồi. Theo ta..."

Ấn Tâm vội ngắt lời: "Chi phí của hắn do ta lo hết, ngươi cứ khấu trừ vào tiền công của ta là được!"

Sắc mặt Bệ hội trưởng lập tức dãn ra, lớn tiếng quát: "Xuất phát, mọi người đi nào..."

Mọi người đồng thanh lĩnh mệnh, trở lại hậu viện, khiêng hơn hai mươi thùng hàng hoá ra ngoài cửa, mười lăm gã hộ vệ nhanh chóng tản ra, cưỡi ngựa đi hai bên thương hội, bảo vệ hàng hoá ra khỏi thành.

Bệ hội trưởng ngồi trên một xe hàng do trung niên đội trưởng dẫn đầu và Ấn Tâm phụ trách bọc hậu.

Cả đoàn người chậm rãi ra khỏi thành, Hoa Lân quay lại hỏi Ấn Tâm: "Song Long Quan là nơi nào vậy, có phải rất nguy hiểm không?"

Ấn Tâm gật đầu nói: "Phía tây đều là núi non trùng điệp, mà địa thế của Song Long Quan càng vo cùng hiểm trở, nó tựa như hai khe nứt, xuyên qua huyền nhai, kéo dài hơn sáu mươi dặm, hai thông đại song song nhau, địa hình rất phức tạp. Nó là con đường

duy nhất đi Đông Nguyên, trước đây thì chỉ có mãnh thú hoành hành, nhưng gần đây rất nhiều đội nhân mã mất tích ở đó. Cho nên chúng ta nghi ngờ có kẻ âm thầm tác quái, không chừng là do bàn tay của Ám Ảnh Chi Môn. Chúng ta nhất định phải cẩn thận..."

Hoa Lân cúi đầu nghĩ ngợi, miệng lẩm bẩm: "Rốt cục Ám Ảnh Chi Môn định giở trò gì đây? Ngay cả trên địa bàn của Kiếm Cương Tông cũng làm loạn ư? Xem ra sắp có màn kịch hay để xem rồi!"

Ấn Tâm thấy hắn lầu bầu một mình, thấp thoáng bốn chữ "Ám Ảnh Chi Môn" nên ngoảnh đầu lại hỏi: "Ngươi vừa nói gì cơ?"

Hoa Lân: "Ách...không có gì, không có gì!"

Chương 33: ÁM ẢNH CHI MÔN

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: TuLaDaiDe

Biên tập:AdamSmith

Nguồn: 4vn.eu

Nội dung ẩn tại http://4vn.eu :

"Tây hỗ sơn mạch" có địa thế hiểm trở, mặc dù trong núi ẩn chứa vô số mãnh thú, cây cối um tùm nhưng vị trí địa lý của nó lại phi thường trọng yếu. Phía đông tiếp giáp với thảo nguyên Đông Nguyên, phía nam áp ngay bình nguyên Uyển Nam trù phú, phía nam là khu buôn bán sầm uất Yến Kinh Tây Quận. Cho nên, "thương nhân chi lộ" chạy xuyên qua núi, trong vòng mấy trăm năm qua tấp nập vô cùng. Mà "Trung Nam tập thị" vừa rồi chỉ là một dịch trạm nho nhỏ, nhưng vì do hết năm này qua năm khác các thương đội dừng lại nghỉ chân, không ngờ dần dần trở thành một nơi giao dịch đông đúc.

Lúc này một thương đội chia làm ba hàng ra khỏi "Trung Nam tập thị", nhằm thẳng khu núi non ngàn dặm phía đông mà đi tới. Khu tập thị từ từ khuất dạng sau lưng, khi thương đội vượt qua một đỉnh núi thì đã không còn nhìn thấy thành lâu đâu nữa.

Hoa Lân cưỡi trên lưng tuấn mã, cùng với Ấn Tâm đi sau cùng đoàn người, ngó thấy cảnh vật xung quanh thập phần hữu tình, rừng cây kia một màu xanh thẫm, cành lá xum xuê, toà sơn đạo chạy cong cong

xuyên qua núi, dốc đá khi thì thoai thoải, lúc lại dốc ngược lên.

Qua được hơn mười dặm đường, lúc này tâm tình Hoa Lân rất tươi tinh, nhất thời quên đi mọi phiền não, hắng giọng cất lên một điệu gian ca quê nhà: "...Qua điềm ngẫu nộn thị viêm thiên, tiểu tả tình lang sấn thiểu niên, dạ bán oa thanh giai nhân túy, sa trù uyên chẩm song song miên. y nha y nha uy, y nha uy..."

Ấn Tâm bên cạnh không khỏi bật cười ha hả nói: "Long công tử là người nơi nào thế? Giai điệu này cực kì thú vị, ta chưa bao giờ được nghe qua. Ha ha ha..."

"Ách...Đây là tiểu khúc "Hí quán tối hồng", đương nhiên người tu chân các ngươi chưa có dịp được thưởng thức rồi"

"Điều này cũng có thể! Đúng rồi, ngươi chạm trán sát thủ của Ám Ảnh Chi Môn tại đâu?"

Hoa Lân sững người lại đôi chút rồi giải thích: "Cái này...cái này, chúng ta thế này cũng coi như hợp duyên, vậy ta nói thẳng luôn, ngươi ngàn vạn lần

không được tiết lộ cho kẻ khác đấy!", vừa nói, trong đầu vừa cố nghĩ cách để bịa chuyện.

Ấn Tâm lại tưởng Hoa Lân sẽ nói ra điều tuyệt mật gì đấy nên nghiêm sắc mặt nói: "Ngươi yên tâm đi! Ta chỉ một lòng giúp đỡ ngươi, tuyệt đối sẽ không gây phiền toái cho ngươi!"

Hoa Lân thiếu chút nữa đổ mồ hôi hột, đột nhiên trong tâm trí loé lên linh cơ, nhớ tới lần gặp mặt Á Lộ Phi, vì vậy hắn dõng dạc nói: "Ta...Long gia chúng ta vốn cũng thuộc Tu Chân Giới, nhưng thể chất thiên bẩm của chúng ta thuộc hoả hệ. Cho nên tháng trước, bị bọn người hắc y thình lình tấn công, đến giờ...đến giờ chỉ còn sót lại mỗi một mình ta phiêu bạt bên ngoài!"

Ấn Tâm kinh động: "Cái gì? Ngươi là...", bèn đột nhiên hạ thấp giọng nói tiếp: "Ngươi có thể chất hoả hệ?"

Hoa Lân hơi sửng sốt nhưng rồi cũng đáp: "Đương nhiên rồi! Điều này thực sự tai hại vô cùng!"

Ấn Tâm bỗng vỗ đùi nói: "Đúng rồi! Ta đã nghi ngờ Ám Ảnh Chi Môn kì thật là Phần Âm Tông đứng sau giở trò. Lần này có rất nhiều người đã mất tích ở

Song Long Quan, nhiều khả năng chính là chúng tiến hành "Huyết ma đại trận" gì đó. Hừ! Ngươi cứ yên tâm, ta nhất định sẽ giúp ngươi qua được kiếp nạn này!"

Hoa Lân gãi gãi gáy, miệng lắp bắp: "Ách...Thật ư? Nếu vậy thì đa tạ ngươi muôn phần!", trong lòng lại thầm mong hắn dự đoán chuẩn xác.

Thương đội chậm dãi men theo sơn đạo mà đi, Ấn Tâm hỏi han hắn đủ chuyện, bất đắc dĩ Hoa Lân đành phải ậm ừ trả lời, câu thì giả, câu thì thật, quả nhiên làm cho Ấn Tâm chẳng chút mảy may nghi ngờ.

Hoa Lân lau mồ hôi đang ướt đẫm trên trán nói: "Đúng rồi! Ta rất ít khi ra ngoài, chẳng hay nơi này có "truyện tống trận" không? Nếu gặp thời điểm nguy cấp ta còn dùng để trốn chạy, mong được chỉ điểm giúp, chỉ điểm giúp!"

Ấn Tâm vốn tính tình cũng thanh niên, lúc này tự thấy mình như một gã giang hồ lão luyện nên trịnh trọng giảng giải: "Ân! Nói đến "truyện tống trận" thì phải kể đến Kiếm Cương Tông. Ba ngàn năm trước, sáu tiên nhân đột nhiên hạ phàm xuống Tật Phong

Đỉnh, bọn họ phụng mệnh đến đó để giảng đạo cho các đệ tử huyền môn, ngoài ra còn truyền thụ cả nhiều tu chân pháp. Sau đó, họ còn dựng lên một ngôi thần miếu, thờ phụng "Kiếm Thần Lận Si". Bọn họ lo ngại Thiên Quận Tinh có thể sẽ rơi vào tay ma đạo nên kiến tạo một "truyện tống trận" tại đó rồi quy định tất cả người tu chân ra vào Thiên Quận Tinh đều phải qua lối này. Gần đây, chẳng hiểu Ám Ảnh Chi Môn cùng Phần Âm Tông đột nhập vào bằng đường nào?

"A?" Hoa Lân thực sự kinh ngạc, thầm nghĩ: vận khí của mình quá đen đủi, thế nào lại chui ngay vào địa bàn của Kiếm Cương Tông, cả Thiên Quận Tinh này lại chỉ có một "truyện tống trận" ư? Vì vậy hắn bực mình nói: "Vậy...vậy nếu chúng ta muốn sử dụng "truyện tống trận" thì có phải làm qua thủ tục gì không?"

Ấn Tâm vỗ mạnh vào ngực mình mà nói: "Ngươi chớ lo lắng! Có ta ở đây, đảm bảo sẽ đưa được ngươi lên Tật Phong Đỉnh. Mà chỉ cần tới đó, chẳng kẻ nào dám động đến lông chân ngươi đâu!"

Hoa Lân vã mồ hôi, nói: "Ngươi...ngươi là người của Kiếm Cương Tông?"

Ấn Tâm nghênh mặt nói: "Mặc dù bây giờ thì chưa, nhưng sang năm ta nhất định gia nhập! Ngươi cứ yên tâm, ta có một người sư thúc ở Khôn Hoà Đường, Kiếm Cương Tông nào dám chê bai xuất thân của ta"

Hoa Lân lại gãi gãi gáy, thầm nghĩ: sao vậy nhỉ? Ấn Tâm đã luyện tới Nguyên Anh sơ kì, thế nào lại chực muốn được gia nhập Kiếm Cương Tông? Xem ra chắc chắn Kiếm Cương Tông có tiềm lực đáng nể. Hắn chẳng hề biết, Kiếm Cương Tông đứng thứ nhì trong Thất Đại Thánh Môn, tất cả các đệ tử đều có thể chất hệ kim, lực công kích có thể nói thiên hạ vô song, ngay cả đệ tử Thánh Thanh Viện đều đối với bọn họ cực kì kính trọng.

Vừa đi vừa chuyện trò, nghỉ ngơi rồi lại lên đường, thương hội cũng đã trải qua hai ngày đường đi xuyên rừng núi. Trong lòng Hoa Lân lúc này đang rất lưỡng lự, có nên chăng sử dụng Phần Tinh Luân tiếp tục hành trình của mình, để tránh bị lộ diện với Kiếm Cương Tông?

Hoa Lân nghĩ: nếu mình hấp tấp phi hành lên tinh không, chưa biết chừng phải một thời gian dài nữa mới trở lại được nhân gian, rất có thể phải mất đến một, hai tháng trời. Hai ngày qua, mình đã nghe ngóng được nhiều chuyện, ví dụ như chuyện Kiếm Cương Tông không hề phong toả nghiêm ngặt "truyện tống trận", người tu chân ngoài phái cũng có thể tuỳ ý sử dụng. Ngoài ra, Tật Phong Điện cũng có một cái "Phồn Tinh Nghi" lớn, tha hồ tra cứu "truyện tống lộ tuyến" của Tu Chân Giới

Như vậy là đủ rồi! Hoa Lân sớm đã học được cách bố trí "truyện tống trận", hơn nữa bản thân cũng đang sở hữu một chiếc "Phồn Tinh Nghi". Bây giờ điều cốt yếu với hắn chính là đến Kiếm Cương Tông điều tra một chút về lộ tuyến, ghi nhớ vị trí tinh thể, sau đó tự mình tạo ra một "truyện tống trận" mà rời đi. Để thực hiện kế hoạch này chót lọt, trước tiên cần phải nghiên cứu kĩ lưỡng cách sử dụng "Phồn Tinh Nghi" rồi chọn đúng thời cơ mà tách ra khỏi thương đội.

Trong lúc hắn còn đang tính toán từng bước dự định của mình thì ai ngờ thương đội bất ngờ dừng lại, đầu lĩnh của đám hộ vệ cao giọng nói: "Phía trước đã là

Song Long Quan, đêm nay đoàn ta sẽ nghỉ ngơi ở đây, chờ thương hội khác ở phía sau đến, rồi sáng sớm ngày mai cùng lên đường"

Hoa Lân xuống ngựa, cảm thấy hai bên mông đau ê ẩm bèn nói: "Cưỡi ngựa thật khó chịu, áp tải hàng càng thêm phần khổ cực! Ài..."

Ấn Tâm cười cười nói: "Sẽ quen thôi mà!"

Hoa Lân quay đầu ngó nghiêng xung quanh, chỉ thấy thương đội đang dừng chân trên một đỉnh núi, xem ra gã đội trưởng có kinh nghiệm dày dạn trong việc hành quân, bố trí doanh trại. Hướng tầm mắt ra xa có thể quan sát rõ núi rừng bốn phía, đóng trên khu đất này công thủ đều thuận lợi, chẳng may gặp tình huống hiểm nghèo cũng có thể dễ dàng rút đi.

Lúc này. mặt trời đang ngả dần về đằng tây, hầu hết các hộ vệ đều đã căng lều trướng, vừa khéo vây kín lấy hàng hoá vào giữa. Hoa Lân nhận thấy cảnh trời hoàng hôn đẹp đến mê người, đang khi ngẩn ngơ ngắm nhìn thì Ấn Tâm đến sát bên người nói: "Ngươi xem huyền nhai phía đông kìa! Nơi đó chính là Song Long Quan, chỉ cần qua khỏi ải này, mặt trước sẽ là

thảo nguyên bằng phẳng, tốc độ sẽ được cải thiện hơn."

Hoa Lân dõi theo hướng ngón tay hắn đang chỉ, chỉ thấy địa thế toà núi đằng xa dốc thẳng đứng, xe ngựa thực sự rất khó vượt qua. Mà ngay giữa ở vùng dã sơn kia, xuất hiện một khe đá rộng rãi, hắn thầm hỏi: phải chăng đó chính là Song Long Quan?

Giờ đây, Hoa Lân hy vọng phía trước mà thực sự có thổ phỉ thì quá may, mình có thể nhân lúc loạn lạc mà bỏ đi, tránh được sự nghi ngờ của Ấn Tâm. Nhưng hắn lại nghĩ, nếu thương hội gặp phải Ám Ảnh Chi Môn, Ấn Tâm cùng đám thủ vệ phải căng sức chống chọi thì mình phải làm gì? Mình có nên hay không ra tay hỗ trợ? Ài...Điều này thật là khó xử!

Còn đang chưa hết ngơ ngẩn, Ấn Tâm đã vỗ vai hắn nói: "Dùng bữa chiều nào! Đi thôi, ta cùng ngươi ăn chút gì đã! Ta thấy mấy hôm nay ngươi ăn rất ít, nhỡ đâu gặp phải hiểm nguy, có khi chẳng còn chút khí lực nào mà chạy trốn. Hắc hắc..."

Hoa Lân đành phải gật đầu nói: "Được rồi..."

.....

Đêm xuống, mọi người nằm ngang dọc quây quanh đám lửa trại, chỉ chừa lại bốn phương hướng để cho người phụ trách cảnh vệ quan sát động tĩnh xung quanh. Tối này vừa đúng tới phiên canh của Ấn Tâm, hắn đang ngồi trên xe hàng cao nhất, rung rung hai chân, ung dung nghịch ngợm bảo kiếm trong tay, cặp mắt tinh anh đảo qua, đảo lại khắp miền sơn cước gần đó, có thể nói là thần mục rực sáng, chẳng chút sơ hở.

Hoa Lân trong lòng bất an, đột nhiên đứng dậy, bước tới bên cạnh chiếc xa mà Ấn Tâm đang toạ lạc rồi leo lên ngồi sát cạnh hắn, thấp giọng nói: "Ngươi có tin vào giác quan thứ sáu không? Ta linh cảm thấy hôm nay nhất định có biến sự phát sinh!"

Ấn Tâm sửng sốt, nghiêm nghị gật đầu nói: "Ta tin! Chẳng lẽ ngươi nhận ra có điều gì bất ổn ư?"

Hoa Lân gật gù, đang định giải thích cảm giác của mình, chỉ nghe thấy đằng đông truyền đến "Phanh" một tiếng nổ, đám hộ vệ đang ngủ dưới đất hoảng hốt bật hết dậy, cả đoàn người ngựa đều trở nên nháo nhác, hỗn loạn.

Hoa Lân cùng Ấn Tâm đồng thời "Hoắc" một tiếng đứng cả lên, dõi mắt nhìn về hướng đó, phát hiện có năm bóng người đang từ dưới sơn cốc phi lên, một nữ tử kiều mị bay trên không trung toàn lực đón đỡ thế tấn công của bốn bóng đen còn lại, chiếc quần của nàng bay phần phật trong gió, từ xa trông lại cực kì đẹp mắt.

Hoa Lân cùng Ấn Tâm đưa mắt nhìn nhau vì đều phát hiện tiên pháp của nữ tử kia thập phần lợi hại, rõ ràng xuất thân từ danh môn chính phái, sử dụng một loại pháp thuật hiếm thấy là "chân nguyên mộc hệ", chỉ thấy tay phải nàng vung trường kiếm lên, từ rừng cây vọt lên vô số phiến lá xanh, "Thu thu thu thu...." nhằm phía bốn bóng đen xẹt tới. Chiêu "Mạn thiên phi hoa" này được nàng thi triển ảo diệu vô cùng.

Trong nháy mắt đám lá cây kia đã thần tốc kích đến, nhưng bốn bóng đen vẫn chẳng hề luống cuống mà ngược lại còn bình tĩnh trực tiếp nghênh đón, từ móng tay của họ bỗng vươn dài ra, phát ra hắc khí mù trời, bắn thẳng đến nữ tử trên không trung. Hoa Lân chút nữa đã không kìm nổi bật lên một tiếng

kinh hô, nhưng cũng lúc này nữ tử kia khẽ quát: "Phụng hoàng phần thiên..."

Ngay tức khắc, chỉ thấy toàn bộ đám lá xanh bỗng bốc cháy bừng bừng, hoá thành một trận mưa sao băng đỏ rực, cảnh tượng trở nên cực kì hoành tráng. Bốn bóng đen kia nào ngờ tới lại phát sinh biến hoá này, liên tục gào thảm lên mấy tiếng, toàn thân bị diễm hoả quyện lấy, ngã nhào từ trên không xuống đất, một chiêu chí mạng này thật làm cho Hoa Lân và Ấn Tâm không thể ngờ tới.

Thần thái nữ tử kia thập phần tự tin, chẳng cần chú ý đến đối phương đang vắt chân lên cổ đào tẩu, xoay người bay về hướng này, từ xa quát lớn: "Nơi này đang vô cùng nguy hiểm! Các ngươi mau chạy đi!"

Tuyệt học "Lăng ba phi độ" ấy của nàng hoa mỹ phi thường, thoạt trông cứ ngỡ trước mắt đây chính là tiên nữ hạ phàm. Mới chiêm ngưỡng mỹ nhân, Hoa Lân cùng Ấn Tâm đã cảm giác tinh thần trở nên thư thái, quên hết sự đời. Chỉ thấy nữ tử này dung nhan như hoa, da thịt tựa tuyết, cặp mắt trong veo, phẳng lặng chẳng khác làn thu thuỷ, vận quần xanh biếc, eo thắt dải lụa đào, mỗi cử chỉ đều toát lên vẻ nhu tình,

hấp dẫn. Mọi người khẽ ngửi thấy mùi hoa lan thoang thoảng, nữ tử kia đã nhẹ nhàng đáp xuống trước mặt.

Mặc dù Ấn Tâm đã luyện tới cảnh giới Nguyên Anh sơ kì nhưng trong ánh mắt hắn vẫn nổi lên một trận ba động. Mà Hoa Lân cũng chẳng khác là bao, hắn chăm chăm ngó nghiêng đối phương với cái nhìn tựa muốn "xem rõ cả trong lẫn ngoài" nàng ta vậy.

Dưới ánh mắt săm soi của mọi người, nữ tử kia mấp máy môi như định nói điều gì rồi lại thôi, rõ ràng nàng ta cũng có phần ngạc nhiên, làn thu thuỷ dõi đến Hoa Lân. Hai người đồng thời sững người, mơ hồ như đã gặp nhau nơi nào đó rồi.

Hoa Lân tự nhủ: thường thì mình chỉ cần liếc mắt qua ai đó thì sẽ tuyệt nhiên không hề quên được, nhưng lần này vắt óc lần lại kí ức vẫn chẳng thể nhớ nổi đã gặp nàng ở đâu nên lại thầm nghĩ: Kì quái thật! Chẳng lẽ linh cảm vừa rồi của mình có liên quan tới nàng ta?", điều này càng làm cho hắn lâm vào trạng thái mờ mịt.

Nữ tử kia cũng lưỡng lự hồi lâu, vốn định chủ động hỏi vài câu nhưng rốt cục sực nhớ việc khác, lớn

tiếng nói với mọi người: "Ám Ảnh Chi Môn cũng thuộc ma đạo, các ngươi mau đi ngay, Xích Huyết thị vệ của bọn chúng đang trên đường tới đây..."

"Xích Huyết thị vệ?"

Chương 34: CÁCH NGOẠN QUAN HOẢ

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: bootbia

Biên tập:TuLaDaiDe

Nguồn: 4vn.eu

Nội dung ẩn tại http://4vn.eu :

Nữ tử kia gật đầu nói: "Đúng rồi! ... "Ma giới thị vệ" chia làm ba cấp bậc. Bốn gã nam tử vừa rồi chỉ là cấp thấp nhất gọi là "Lam Huyết thị vệ". Cao hơn là "Xích Huyết thị vệ", ít nhất so với mấy tên vừa rồi còn lợi hại hơn gấp bội. Nếu có "Ám Huyết thị vệ" đến đây, sợ rằng chúng ta hoàn không có được một cơ may nào chiến thắng! ... Các ngươi nhanh chóng rời đi, ta sẽ lại dùng trận pháp để che dấu đi khí tức, như vậy ta có thể ở lại đoạn hậu cho các ngươi. ..... nhanh lên!"

Mặc kệ nữ tử kia khuyên nhủ như thế nào, mọi người xung quanh vẫn còn đứng lại, xem ra cũng bọn họ không có ý định rời đi. Thật như nói đùa, kéo theo hàng hóa nhiều như vậy, làm sao có thể tránh được ma đầu truy tung?... nhưng nếu bỏ lại hàng hóa để đào thoát, thì cũng có thể có một chút cơ hội, nhưng mọi người đều là những hảo hán hành tẩu giang hồ, trách nhiệm đặt nặng trên vai không cho phép họ lùi bước. Vì vậy mọi người không nói gì, chỉ nắm chặt binh khí trong tay.....

Lão bản chủ hàng mặc dù sợ chết, nhưng chuyến hàng lần này hắn đã đầu tư vào hơn một nửa gia sản, vì lợi ích như vậy, hằn càng không dám lên tiếng. Nhưng Hoa Lân thì lại cúi đầu trầm ngâm, tự hỏi: chẳng lẽ Ám Ảnh Chi Môn cùng Phần Âm Tông cũng đều những môn phái thuộc Ma giới? Nếu như thế, Ma giới cũng rộng lớn như Tu chân giới hay sao?

Nữ tử đó thấy bọn họ người nào người nấy cũng không có một chuyển động, lập tức đoán được nỗi khó xử của bọn họ, liền dậm chân nói: "Ai! Thật là bị các ngươi làm cho tức chết. Các ngươi đứng lên đi thôi, để ta còn bố trí một tòa phòng ngự trận pháp!"

Nàng làm việc rất là quyết đoán, khẽ lấy tay bắt quyết, trong tay phải đột nhiên liền xuất hiện một cái chén bằng bạc, bên trong chứa toàn bụi phấn màu đen. Chỉ thấy nàng vung tay rãi phần trến mặt đất tạo thành một vòng tròn bao phủ tất cả mọi người, sau đó còn vẽ thêm mấy cái phù chú. Phương pháp bày trận này thập phần phức tạp... Đang khi bận rộn triển khai, nàng quay sang Ấn Tâm nói: "Các ngươi nhanh đi quan sát chung quanh, rồi giúp ta tạm thời ngăn địch tới, chỉ cần một chút nữa là xong..."

Ấn Tâm gật đầu, hướng qua Hoa Lân đang đứng bên cạnh thấp giọng nói: "Ngươi nên ở cạnh Bệ lão bản, phải nhớ chú ý cẩn thận..." Nói xong rút bảo kiếm từ sau lưng ra, ngự kiếm bay lên trời, từ trên cao cẩn mật quan sát, mắt dõi tìm động tĩnh từ bốn phía.

Hoa Lân vốn định không ra tay can thiệp, để tránh bị Kiếm Cương Tông phát giác. Vì vậy liền cúi đầu đi tới bên cạnh Bệ lão bản, còn chưa kịp trầm ổn, đã cảm nhận được một trận gió núi thổi tới, rừng cây đen nhánh xung quanh cũng bị ảnh hưởng, cành lá đung đưa theo gió , sơn cốc hắc ám liền có vẻ như quỷ ảnh tràng tràng xuất hiện.....

Mọi người mới đầu còn không có phát hiện cái gì không ổn, nhưng một lát sau, gió thổi càng ngày càng mạnh, cuồn cuộn nổi lên vô số lá héo úa bay lên trời không, ngay cả bụi phấn đen trong trận pháp cũng bị thổi bay lên đầy trời. Nữ tử tức giận tức giận đến luống cuống cả hai chân, nàng không thể làm gì khác hơn là vận khởi chân nguyên, dùng sức khắc thật sâu các đồ án trên mặt đất.

Cơn gió núi này thổi trúng gương mặt một số người xung quanh làm cho họ cảm thấy đau khó chịu, u ám âm lãnh khiến nhiều người cảm thấy rợn cả tóc gáy. Tuy nhiên xung quanh lại không có phát hiện tung tích gì của địch nhân, vì thế, thứ khuyếch trương thanh thế này làm cho mọi người đều một trận hoảng sợ.

Trung niên đầu lĩnh quát to: "Bày trận! Nghênh địch ....."

"Tranh tranh tranh ....." mười sáu gã hộ vệ đều đồng thời rút binh khí ra, hàn quang lạnh lẽo từ các thanh kiếm lóe ra trong bóng đêm, đập vào mắt làm cho mọi người càng thêm kinh tâm.

Đây là phòng ngự trận mà người hành tẩu giang hồ hay dùng, nhìn từ xa thấy bố trận rất chặt chẽ, một cơn gió cũng khó luồn qua.

Nhưng trung niên đầu lĩnh cũng cảm giác không yên tâm lắm, ngoái đầu về hướng Ấn Tâm kêu lên: "Ấn thiếu hiệp, sát khí quá nặng! .....chẳng lẽ ngươi không phát hiện địch nhân sao?"

Ấn Tâm đang đứng trên phi kiếm, liều mạng chịu đứng gió núi táp vào mặt, dõi mắt nhìn kỹ động tĩnh bốn phía, lớn tiếng trả lời: "Qua Nghệ đại ca! Ta hiện tại không phát hiện gì cả....."

Lúc này sắc trời càng ngày càng ám, gió thổi càng ngày càng mạnh mẻ. Đột nhiên, chỉ nghe hét thảm một tiếng, một gã hộ vệ trên cổ đột nhiên máu tươi phún xuất, trong nháy liền ngã xuống chết ngay lập tức. Các hộ vệ đứng bên cạnh liền tiến đến xem xét, phát hiện trên cổ người chết xuất hiện một lổ hổng. Vài người lập tức quay nhìn bốn phía, nhưng căn bản cũng không phát hiện tung tích của địch, lòng bàn tay không khỏi xuất ra mồ hôi lạnh, nghĩ thầm sát khí của địch nhân chẳng lẽ có thể giết người? Điều này

đúng là đáng sợ! Sao nữ tử áo xanh bày trận pháp lại không có thiết lập "phòng ngự trận" nhỉ?.....

Vậy mà nữ tử áo xanh vậy cũng dường như không để ý, một bên xử dụng kiếm trên mặt đất khắc xuất trận hình, một bên hô lớn: "Mọi người cẩn thận, các lá cây trong không trung đều là diệp nhận (lá cây sắc cạnh như dao) ....."

Lời còn chưa dứt, Ấn Tâm đang đứng trên cao cũng nhoáng thân hình, thoáng một cái, trên cánh tay nhất thời xuất hiện hai vệt máu, quả nhiên là bị lá cây sát thương. Nếu không phải hắn tức tốc phản ứng, phỏng chừng cũng phải nằm xuống như hộ vệ kia thôi.

Hoa Lân hai mắt đột nhiên mở to, thấp giọng nói: "Bọn chúng tới rồi....."

Nhưng Bệ lão bản đứng bên cạnh thi sợ hãi, sắc mặc trắng bệch, run lập cập nói: "Cái gì, cái gì tới?..... Ngươi, ngươi làm sao lại biết? Ngươi .....có phải ngươi tư thông với bọn chúng?"

Nguyên lai, lão bản thấy Hoa Lân lạnh lùng đứng yên tại chỗ, không chỉ có chút nào có sợ hãi, thậm chí toàn thân còn phát ra hàn ý, so với sát khí bên ngoài

còn mạnh hơn. Nhìn thấy tình hình như vậy, hắn tưởng rằng Hoa Lân là nội ứng của địch nhân.....

Nhưng Hoa Lân hoàn toàn không để ý đến hắn, chỉ là tay phải làm pháp quyết, lấy từ Phần Tinh Luân ra ba thanh phi kiếm, rồi giương lên. Chỉ thấy "Tranh tranh tranh ....." mấy tiếng, ba thanh phi kiếm đều chỉnh tề nằm ở trên mặt đất phía trước hắn. Động tác này làm cho Bệ lão bản sợ đến nhảy dựng lên, rung giọng nói: "Ngươi ..... ngươi muốn làm gì vậy?"

Hoa Lân cười nói: "Không có gì, ta lấy ra để dùng mà thôi ....."

Bệ lão bản đang muốn xoay người chạy trốn, bỗng từ trên cao Ấn Tâm đột ngột cuồng loạn thét lên: "Cẩn thận mé dưới! ..... trên mặt đất có rất nhiều bóng đen đang đến!"

Mọi người tất cả đều sửng sờ, còn chưa kịp phản ứng thì đã thấy trước mặt xuất hiện một đám bóng đen, thân mỏng manh như tờ giấy (Chỉ nhân), làm cho mọi người sợ đến kinh hãi hét lên chói tai.

Nhưng các bóng đen cũng không để ý bọn họ, chỉ thấy mỗi tên trong tay cầm một mảnh "Ám ảnh chi

nhận" đột nhiên cắm vào ngay ngực mấy tên hộ vệ, tốc độ cực nhanh, chiêu thế quỷ dị, thật sự làm cho người ta trong lòng run sợ.

Ấn Tâm đang ở trên bầu trời liền nổi giận gầm lên một tiếng, tay trái vung lên, một mảng lớn kim tiễn bắn thẳng tới ngay bọn "Chỉ nhân" này". Trong lòng hắn vừa cảm thấy đau khổ, vừa bi thống, bởi vì chính mình rõ ràng đứng ở trên cao, nhưng hết lần này lần khác cũng không phát hiện được tung tích địch nhân. Điều này là một sử đả kích lớn lao đối với hắn.

Trong phút chốc, "Tranh tranh tranh ....." truyền đến một trận kim thiết giao hưởng, lập tức lại thêm bốn gã hộ vệ ngã xuống đất bỏ mạng. Nếu không phải Ấn Tâm dùng kim tiễn ngăn trở sáu bóng đen, chỉ sợ người chết ngày càng nhiều. Nhưng Qua Nghệ đầu lĩnh tu vi cũng không kém, trường kiếm xuất ra liền đẩy lùi ba bóng đen, động tác thập phần nhanh chóng.

Hoa Lân vẫn chưa hề ra tay, bởi vì hắn cùng Bệ lão bản đều đứng ở trong vòng của hộ vệ, nguy hiểm cũng chưa tiến đến. Hơn nữa, Hoa Lân cũng đang do dự không biết có nên ra tay hay không.

Nhưng trước người hắn, ba thanh phi kiếm có dấu hiệu dường như không nhẫn nại được nữa, đang cắm trên mặt đất lại không ngừng run rẩy, phảng phất như tùy thời đều có thể vụt lên. Trong luc này thì các bóng đen xung quanh lại nhoáng lên, thoáng một cái, mười mấy "Chỉ nhân" đột nhiên nhào xuống đất, hóa thành những cái bóng trên mặt đất, hỗn loạn tản ra khắp mặt đất...

Ấn Tâm hoảng sợ kêu lên: "Mọi người cẩn thận! Cẩn thận dưới chân ....."

Hơn mười tên hộ vệ đều sợ đến sắc mặt tái nhợt, một trận loạn kiếm vung trên mặt đất, rõ ràng nhìn thấy bổ trúng cái bóng, nhưng...bọn chúng lại không bị ảnh hưởng gì, vẫn đang dán sát mặt đất di chuyển. Tình hình quái dị như thế làm cho mọi người rợn cả tóc gáy. Ngay cả Hoa Lân cũng nhíu mày, nghĩ thầm bọn họ thật đúng với tên gọi "Ám Ảnh Chi Môn".

Trong khi mọi người đang còn kinh hãi, liền nghe bên trái rừng cây đột nhiên truyền đến một tràng "Kiệt kiệt..." tiếng cười, rồi bốn thân ảnh u ám liền xuất hiện ở phía trước.

Chỉ thấy bọn họ toàn thân vận hắc y, phủ người bằng áo choàng màu đen, lại che mặt nhìn rất quỷ dị. Chỉ có binh khí trong tay là khác thôi. Tên Hắc y cầm đầu hai tay cầm theo hai thanh kiếm lập lòe lam quang, ba tên đứng phía sau địa vị hiển nhiên kém hơn một bậc. Tên thứ nhất tay cầm Lưu tinh chùy, tên thứ hai lại cầm Xuyên vân kích dài hơn hai trượng, tên còn lại trong tay cầm một thanh Loan nguyệt ngân câu.

Bọn họ vừa xuất hiện, mọi người đều cảm thấy một cổ hàn khí từ dưới đất dựng lên, hình như ngay cả sắc trời cũng đột nhiên trở nên ảm đạm, ánh sáng cũng dường như biến mất .....

Hắc y nhân cầm đầu tiện tay vung lên, lập tức các bóng đen trên mặt đấu đều đứng lên, liền khôi phục ngay hình dáng người, sắp thành một dãy đứng phía sau, Hoa Lân thử đếm cũng thấy hơn mười tám người. Hắc y nhân cầm đầu giương giọng nói: "Hắc hắc! ..... Chúng ta từ lên trời đến xuống đất, không chỗ nào là không thể, chính là "Ám Ảnh Chi Môn" sứ giả. Chỉ cần các ngươi đồng ý gia nhập tổ chức, bọn ta sẽ để cho các ngươi sống sót, sau này cũng sẽ vĩnh viễn sẽ không chết. Hơn nữa, các ngươi cũng có thể

mãi mãi thoát khỏi sáu đạo luân hồi. Thế nào, có...đồng ý gia nhập không?"

Ấn Tâm hùng dũng tiến lên, cười lạnh nói: "Hừ! chỉ là một đám chỉ biết ám toán, bại hoại, ta đại biểu cho chánh đạo kiên quyết cùng bọn ngươi thề bất lưỡng lập, cũng sẽ có ngày tận diệt hang ổ bọn ngươi, làm cho mọi người thấy được kết quả của lũ tiểu nhân hèn hạ là như thế nào."

Hắc y nhân cầm đầu trong mắt hiện lên một đạo hồng quang, ha ha cười nói: "..... Tốt, tốt, được lắm! Ta rất thích tính cách như thế này, bổn tọa hôm không thể không bắt ngươi về dạy dỗ! ..... ha ha ha ha. Còn vị... Tiểu cô nương kia! Ngươi bố trí trận pháp cũng được lắm, ngươi có dám đánh cuộc với ta không? Nếu ta trong vòng ba chiêu có thể phá vỡ kỳ môn đại trận của ngươi, ngươi phải gia nhập tổ chức bọn ta, thế nào?"

Nữ tử áo xanh nhất thời tức giận đến đôi mi thanh tú trừng lên, bởi vì nàng mất cả nửa ngày mới bày xong trận pháp, nhưng rồi các hắc phấn trên mặt đất đều bị cuồng phong cuốn bay mất, làm hại nàng phải sử dụng chân nguyên để khắc sâu các ấn ký mới xong.

Mắt thấy "phòng ngự trận" sẽ đại công cáo thành, không nghĩ tới địch nhân lại đình chỉ tấn công. Như vậy là quá khinh thường mình! Vì vậy, làm như không nghe thấy, tiếp tục khắc mấy đường cuối cùng hoàn tất "trận pháp". Rốt cuộc cùng cũng đã bố trí xong đại trận, lúc này mới ngẩng đầu mắng: "Chỉ bằng ngươi?..... hừ! Ngươi còn không có tư cách nói chuyện với ta. Bổn cô nương muốn đi thì đi, cho dù các ngươi đích thân "Xích Huyết Pháp Vương" đến đều không làm gì được ta, ngươi là cái thá gì? Chỉ bất quá là một loại chó giữ nhà cao cấp mà thôi."

Hắc y nhân sắc mặt tái nhợt, nhưng hắn cũng không một chút tức giận, chỉ là mập mờ cười nói: "Tiểu cô nương ngươi, không phải là người của "Thiên Quận Tinh" hay sao?..... Vậy ngươi cần phải ngàn vạn lần cẩn thận nhé, kẻo "Kiếm Cương Tông" tìm bắt ngươi, sau đó lột ngươi trần như nhộng, cho ngươi làm thánh nữ nối dõi tông đường, khi đó ..... hắc hắc! ta xem không bằng bây giờ đi theo ta còn có điểm tốt hơn".

"Không biết xấu hổ!" nữ tử áo xanh nộ quát một tiếng, tay phải giương lên, trên mặt đất những chiếc

lá héo úa đột nhiên trống rỗng mọc lên, "Thu thu thu ....." liền đồng loạt bắn về phía đối phương.

Hắc y nhân tay cầm "Xuyên vân kích" liền nhắc nhở: "Thủ tọa, cẩn thận, đó chính là "Phượng Hoàng Hỏa"!"

Hắc y nhân cầm đầu nhướng mày, hiển nhiên không thích người khác "vung tay múa chân". Vì vậy tay trái trường kiếm vung lên, lập tức khởi lên một mảnh hắc khí vô hình, lăng không phóng tới làm cho các chiếc lá đều đảo hướng bay về.

Nữ tử áo xanh sắc mặt cả kinh, ngọc chưởng dựng lên, nhất thời càng làm đống lá héo úa dừng lại ở giữa không trung, song phương dĩ nhiên cũng đều tận lực, làm cho lá héo úa trở thành các mũi tiễn, chậm rãi tiến đến hướng đối phương .....

Toàn trường tất cả đều hoảng sợ. Chiêu thức lăng không đối chiêu nhìn qua hình như rất đơn giản, nhưng nếu không có công lực thâm hậu thì đừng mơ mà thi triển, huống gì còn đang duy trì đối kháng?

Chỉ có Hoa Lân phát hiện được nguyên nhân bên trong. Nguyên lai đây là hai bên đang dùng "ý niệm"

cùng "chân nguyên" đối kháng, song phương cũng không phải hoàn toàn tận lực. Bởi vì nữ tử áo xanh chỉ sử dụng cường đại "Mộc hệ tâm pháp" để thôi động lá cây, bằng không, với công lực của cô ta đã không duy trì được bao lâu...

Chương 35: MỆNH PHẠM ĐÀO HOA?

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: bootbia

Biên tập:TuLaDaiDe

Nguồn: 4vn.eu

Nội dung ẩn tại http://4vn.eu :

Song phương giằng co chỉ được một chốc, đột nhiên từ sau lưng Hắc y nhân mọc lên năm đạo hắc khí, hơn nữa nhanh chóng tran lên tới đỉnh đầu hắn. Hắn lập tức từng bước tiến lên, một trận âm phong lập tức gào thét rồi như cơn lốc quét tới. Mọi người đều cảm thấy như thiên địa trở nên tối sầm, cuồng phong thổi làm cho mọi người vạt áo đều bay ra sau. Năm đạo hắc khí hơi chút dừng lại, rồi như tia chớp hướng nữ

tử áo xanh đánh tới, hơi thở âm hàn bốc lên làm cho người ta cảm giác hô hấp thập phần khó khăn.

Tất thảy mọi người đều cả kinh, Ấn Tâm cũng từng bước tiến lên, trên tay phải trường kiếm chấn động, đang chuẩn bị tinh thần sẵn sàng viện thủ. Chỉ nghe nữ tử áo xanh yêu kiều quát: "Phượng Hoàng Quyết ....."

Một chút hỏa tinh từ bàn tay nữ tử bắn đi ra, trong không trung những chiếc lá héo úa đột nhiên "Oanh ....." một tiếng rồi đều bốc cháy, cuống phong âm hàn lập tức bị lửa làm cho bốc hơi, hóa thành một cơn gió ấm áp, nhẹ nhàng, khe khẽ thổi qua trên mặt mọi người.

Nhưng lúc này, Hắc y nhân nọ, năm đạo hắc khí bị ngọn lửa đốt cháy thì bốn đạo đã biến mất, chỉ còn một đạo phá tan được tưởng lửa ngăn chặn, nhắm nữ tử đánh tới.

Song phương có thể nói đều đang tận lực đối phó. Nữ tử áo xanh, mặc dù ngọn lửa tạo ra đã đốt cháy âm phong thành làn gió ấm áp, nhưng cũng không ngăn được một đạo hắc khí. Vì vậy khi thấy đạo hắc khí này tiến đến, nàng chỉ có thể nâng kiếm bổ tới,

"Phanh" một tiếng, đạo hắc khí lập tức nổ tung, hóa thành một đoàn âm hàn hắc vụ.

Cũng may, hắc vụ do năng lượng đã bị ngọn lửa làm cho tiêu hao, nên uy lực giảm đi.

Nhưng Hắc y nhân cũng sửng sờ, phát hiện nữ tử áo xanh này pháp thuật là khắc tinh với chính mình. Tâm tư giao động, rốt cục đoán được lai lịch của nàng. Vì vậy cánh tay liền vung lên, lạnh giọng nói: "Bày trận! Nhiếp Tâm Đại Pháp ....."

Trong phút chốc, bóng đen tràng tràng chuyển động, gió mãnh liệt thổi qua mang theo sự bi thảm, thê lương. Mọi người hai mắt nhất thời hoa đi, cảm giác như mình đang tiến vào địa ngục, chung quanh toàn là lửa cháy và dung nham, không trung bay tới vô số bóng đen. Kinh khủng nhất, chính là dưới chân đột ngột bò đến rất nhiều hủ thi, liều mạng xông đến như muốn áp bức mọi người phải nhảy xuống vách núi hay các ghềnh đá cao.

Hoa Lân nhíu nhíu mày, cảm giác loại "Nhiếp tâm đại pháp"... này thật sự không có gì là mới, Tại sao quỷ giới cùng Ma giới đều thích sử dụng nhỉ.

Không biết rằng, chiêu này dùng đối phó với người bình thường là một công cụ sát thương rất hữu hiệu.

Mười tên hộ vệ còn lại sợ đến mặt mũi trắng bệch, mắt thấy chung quanh tất cả đều là các bóng đen phiêu đãng, bọn họ rút ra binh khí nhằm các hủ thì bên cạnh chém tới, nhưng binh khí lại vô tình lại nhắm vào "người của mình" giáng xuống.

"Đinh đinh đương đương ....." một chuỗi âm thanh binh khí truyền đến, tất cả các hộ vệ đều rối loạn.

Ấn Tâm đột nhiên lẻn đến bên cạnh Hoa Lân, tiện tay rút binh khí từ một gã hộ vệ bên cạnh, quát lớn: "Dừng tay ngay! Đều là người phe ta..."

Nhưng đến lúc này thì mấy tên "Ám Ảnh Chi Môn" lại lợi dụng ảo ảnh phòng hộ, thừa cơ giết từng người. Hoa Lân mắt thấy tình huống không ổn, nhanh chóng từ dưới mặt đất xuất ra Hà Chiếu, chuẩn bị ra tay. Nhưng Ấn Tâm lại xuất chiêu trước, một chiêu đánh ra hai mươi bốn kiếm, "Phác phác phác ....." tất cả đều đâm trúng năm bóng đen ở trước. Vậy mà, năm bóng đen đó cũng không thèm để ý đến các vết thương đang chảy máu, hung ác nhằm hướng Ấn

Tâm nhào tới, thật hoảng sợ, bọn họ đều là những kẻ bất tử.

Hoa Lân cả kinh, lập tức nhớ tới "Huyết Ma" cũng là hình thái như thế này, chẳng lẻ Huyết Ma cũng đã tiến nhập Tu chân giới? Chẳng lẽ "Ám Ảnh Chi Môn" do Lưu Thế Kiệt tạo dựng? Điều này cũng không phải là không thể sao?

Trong khi còn đang kinh hãi, Ấn Tâm thấy Hoa Lân mắt há hốc mồm, còn tưởng rằng hắn bị sợ quá mà choáng váng, Vì vậy kéo hắn đến đến sát sau lưng mình như hộ vệ cho hắn, liên tiếp bảy kiếm xuất ra làm cho các bóng đen liên tiếp bị bức lui, tranh thủ liền nói khẽ với Hoa Lân: "Đi theo ngay sau ta, cẩn thận tránh né ....."

"A?" Hoa Lân giật mình gãi gãi cái ót, thế mới biết, Ấn Tâm hoàn xem mình như là một thư sinh văn nhược. Vì vậy suy nghĩ một chút, mặc dù còn muốn tiếp giữ ý định lúc trước, nhưng bây giờ tình huống thập phần nguy cấp, nếu chính không ra tay, sợ rằng tất cả người của thương đội đều bị Ám Ảnh Chi Môn tàn sát. Vì vậy cũng tiến lên từng bước một, định thi triển kiếm thức vừa mới luyện thành là "Ảo Ảnh Song

Kiếm". Không ngờ lại nghe bên trái một âm thanh quát lên: "Hừ! Xem đây ..... Phượng Hoàng Cực Quang Trận!"

Vừa dứt lời, trên mặt đất phía trong trận đồ đột nhiên "Hô" một tiếng phát ra liền bốc lên một ngọn lửa đỏ sậm, phương viên mười trượng trên mặt đất lập tức xuất hiện một cửu cung đồ. Lúc này, mười mấy bóng đen đang tiến đến đều bị đốt cháy "oa oa" kêu loạn, trong nháy mắt tựu biến thành tro tàn.

Cũng kỳ lạ, trận pháp này đúng là dùng đối phó với "tà ma" vô cùng hữu hiệu, mà đối với người thường lại không hề thương tổn. Nhưng Hoa Lân lại không phải "người thường", cho nên hắn lập tức cảm thấy không ổn, trong cơ thể, "Phần Tinh Luân" cùng "Phượng Hoàng Cực Quang Trận" đột nhiên sinh ra cảm ứng kỳ diệu. Toàn thân hắn liền ánh lên chút hồng quang..., điều này làm cho hắn nhất thời nhảy dựng lên, vội vàng dùng ý niệm áp bức ngọn lửa trong cơ thể đi xuống. Quay đầu nhìn xung quanh, tình cờ lại thấy ánh mắt nữ tử áo xanh đang nhìn mình, chỉ thấy đôi mắt sáng ngời đang nhìn mình chăm chú như đang đánh giá..., trong mắt phảng

phất hiện lên một tia hưng phấn khó có thể che dấu .....

Nhưng tại lúc này, bởi vì "Phượng Hoàng Cực Quang Trận" đã phát huy tác dụng nên cảnh tượng trong trận lập tức khôi phục nguyên trạng. Các hộ vệ hai mắt đều mở rộng, lập tức đều dừng lại, mờ mịt quay nhìn về phía trước. Chỉ thấy ngoài trận vẫn đang cuồng phong tứ phía, bốn bề chung quanh đều là những vách núi, ghềnh đá cao vạn trượng, tại nơi đó lửa vẫn bốc cháy hừng hực, nhìn lại toàn cảnh, thấy không khác gì mười tám tầng địa ngục.

Cũng may, "Phượng Hoàng Cực Quang Trận" tựa như một tòa liệt hỏa, cô lập với bên ngoài, miễn cưỡng đem lại cho mọi người một chút cảm giác an toàn. Buồn cười nhất là có một bóng đen rút lui không kịp, nửa người đã chìm trong "Phượng Hoàng Cực Quang Trận", toàn thân nhất thời bốc cháy, nó cuống quýt, hoảng sợ chạy thoát đi ra ngoài.

Nữ tử áo xanh thu lại ánh mắt đang nhìn Hoa Lân,quay lại, cười khanh khách nói: "Rút lui sao?..... Bổn cô nương vẫn chờ các ngươi tiến lên đó! ..... hừ!" Nàng một tay chống eo, một tay che miệng cười trộm,

bộ dáng thập phần hài hước, cả Hoa Lân cùng Ấn Tâm đều nhìn sửng sờ.

Nhưng tiếng cười còn chưa dứt, bên ngoài trận đột nhiên cuồng phong mãnh liệt bộc phát, một tiếng cười lạnh truyền tới, nói: "Đồ chút tài mọn, xem ta trong vòng ba chiêu sẽ phá tan kỳ trận của ngươi..... "Sơn Băng Địa Liệt", khai!"

Mặt đất đột nhiên truyền đến một trận rung động, tất cả mọi người cảm giác rất khó trụ vững hai chân. Cúi đầu nhìn xuống, hoảng sợ thấy mặt đất đã vỡ ra thành một cái vực sâu vạn trượng, một gã hộ vệ không cẩn liền thận trượt chân rơi xuống, hắn hoảng sợ kêu thất thanh. Nhưng lúc này hắc khí từ bên ngoài lập tức theo cái vực tiến đến, nháy mắt đã bao phủ lấy gã hộ vệ, chỉ nghe kêu thảm thiết không ngừng, phút chốc, ở phía dưới người hộ vệ đã bị hút thành một cái xác khô.

Mọi người tất cả đều biến sắc, ngay cả nữ tử áo xanh cũng lấy làm kinh hãi, nàng không nghĩ tới đối phương lại sở trường "Thổ hệ tiên pháp", trực tiếp làm cho mặt đất tại "Phượng Hoàng Cực Quang Trận" nứt ra để tìm lối vào. Nàng đang định chạy lại để bổ

khuyết, thì ở bên ngoài lại truyền đến một tiếng: "Sơn Băng Địa Liệt ..... Khai!"

Quả nhiên, mặt đất lại một trận rung mạnh, một cái cái khe nhanh chóng mở rộng, nháy mắt đã hình thành hai đường chéo nhau đan thành một cái khe hình chữ thập. "Phượng Hoàng Cực Quang Trận" lại chớp chớp, thiếu chút nữa tựu mất đi bình phong che chở. Nữ tử mắt thấy không ổn, lập tức giận quát: "Bách Thụ Bàn Căn ....."

Tay nàng làm pháp quyết, toàn bộ tinh thần chăm chú nhìn vào cái khe chữ thập. Chỉ thấy trên mặt đất lập tức sinh trưởng xuất vô số rể cây, nhanh chóng che cái khe lại. Khó khăn lắm mới có thể duy trì "Phượng Hoàng Cực Quang Trận" hoạt động.

Nhưng là lúc này, nữ tử áo xanh cũng biết đối phương chỉ cần tái thi triển một lần "Sơn Băng Địa Liệt", chính,tự mình tuyệt đối không cách nào tái chống đở được.

Vì vậy, nàng đột nhiên giơ tay lên mặt, khẽ nhìn về phía Hoa Lân, hai mắt lại hiện lên một tia sáng kỳ dị, thân ảnh nhoáng lên, thoáng một cái đã xuất hiện trước mặt Hoa Lân, tay phải nhanh chóng nắm lấy cổ

tay Hoa Lân, rút lấy phi kiếm rồi bay lên cao. Bây giờ nàng dĩ nhiên cũng không thể quan tâm chuyện sống chết của mấy người kia, chỉ công nhiên đoạt một gã "văn nhược thư sinh" bỏ chạy, cử động này của nàng thật sự nằm ngoài ý muốn của mọi người.

Tất cả mọi người đều choáng váng, kể cả tên ma đầu "Ám Ảnh Chi Môn"! - Thông thường tại phàm gian, chuyện về những nữ tử bị bắt cóc là nhiều đếm không xuể, vì vậy người ta cũng không lấy làm kỳ quái.

Nhưng là, chuyện... mỹ nữ cướp tuấn nam, tuyệt đối là trăm năm khó gặp. Cho nên mọi người đều sửng sốt .....

Nhưng Hoa Lân cũng không phải người thường, hắn dĩ nhiên cũng không tỏ vè phản kháng, thậm chí còn tiện tay lấy lại hai thanh phi kiếm đang cắm trên mặt đất, ngoan ngoãn đi theo nữ tử. Đương nhiên, hắn trong lòng cũng có nhiều thắc mắc: Tiểu cô nương này thật sự muốn làm gì vậy ? Chẳng lẻ muốn dùng cách này để điệu hổ ly sơn, mở một đường sống cho thương đội? Như vậy thật là một cách rất hay! .....Hay là còn có ý gì khác, chẳng lẽ nàng ta coi trọng mình? -

Hoa Lân lắc đầu, cuối cùng nghĩ rằng bây giờ cứ mặc kệ theo nàng ta rời đi, dù sao mình cũng phải phối hợp với nàng một chút. Nếu thật là nàng "cướp sắc"!, vậy ta cũng tự nguyện mà thôi. Hắc hắc .....

Ấn Tâm cũng phản ứng phi thường nhanh chóng. Hắn đột nhiên bỗng "chợt hiểu ra": Bọn Ám Ảnh Chi Môn này chẳng lẽ là đang tìm kiếm tên "văn nhược thư sinh" này? Nhưng ý nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu hắn, chung quanh các Hắc y nhân cũng quả nhiên đình chỉ tiến công, tất cả đều bay lên trời, nhanh chóng truy theo hướng nữ tử áo xanh. Nhìn thấy loại...này tình huống, Ấn Tâm càng thêm xác thực nghi ngờ của mình. Vì vậy, hắn cũng quyết định thật nhanh, tức tốc ngự kiếm đuổi theo .....

Hắn không biết rằng, thủ lĩnh "Ám Ảnh Chi Môn" chính là rượt bắt nữ tử mà thôi, hơi đâu mà quản tên "thư sinh" đó!

Những sự việc này liên tiếp xảy ra quá đột ngột, làm cho những hộ vệ của thương đội cứ quay qua quay lại.

Hoa Lân cũng có chút quay qua quay lại, quay đầu khẽ nhìn "Ám Ảnh Chi Môn" ma đầu đang truy tới,

rồi lại nhìn nữ tử, định hỏi nàng lý do đưa mình đi. Đột nhiên phía trước xuất hiện hai mươi cao thủ đang ngự kiếm bay tới, Hoa Lân lấy làm kinh hãi, hoảng sợ kêu lên: "Thôi rồi, phía trước cũng có phục binh của Ám Ảnh Chi Môn , chúng ta mau trốn đi thôi!"

Nữ tử áo xanh cũng bị làm cho hoảng sợ, ngưng thần nhìn tới, rồi bỗng nhiên vui mừng nói nói: "Hì hì! Đó chính là Kiếm Cương Tông ....."

"A?" Hoa Lân lại càng khẩn trương hơn, bởi vì đối với hắn, "Kiếm Cương Tông" so với "Ám Ảnh Chi Môn" càng tệ hại hơn.

Quả nhiên, đối diện đã có người lớn tiếng quát: "Các ngươi là ai? phía trước xảy ra chuyện gì vậy?"

Hoa Lân không dám lên tiếng, nữ tử áo xanh thì nhõng nhẻo kêu lên: "Ngươi ..... các ngươi như thế nào bây giờ mới đến? Chính là bọn ma đầu "Ám Ảnh Chi Môn" đang truy sát ta, nhanh đi giết bọn họ ..... Hu hu hu!"

Nữ tử điệu bộ làm nũng, làm cho các đệ tử Kiếm Cương Tông đối diện đều động lòng, liền nhanh

chóng xẹt qua nữ tử, nhắm đến bọn "Ám Ảnh Chi Môn" đang truy tới.

Hoa Lân quay đầu lại nhìn lại, nghĩ thầm ma đầu "Ám Ảnh Chi Môn" nhất định sẽ cúp đuôi chạy trốn. Vậy mà, hoàn toàn không phải vậy. Mấy tên "Ám Ảnh Chi Môn" này dĩ nhiên cũng không sợ, ngạo nghễ đứng giữa không trung, tư thế như khiêu khích, đứng ở xa chờ người "Kiếm Cương Tông" đến một trận sống mái.

Hoa Lân một trận hưng phấn, quay đầu hướng nữ tử áo xanh nói: "Lúc này có kịch vui để xem, ta muốn xem là ai lợi hại hơn? Hắc hắc! ..... Uy, uy! Ngươi muốn mang ta đi đâu vậy? Uy! ..... ta muốn xem bọn hắn đánh nhau mà!"

Ai ngờ, nữ tử lại nắm chặt Tiểu Lân bay một mạch không dừng, ngự kiếm nhắm hướng đông bay đi. Một hổi lâu ngoái đầu lại ngọt ngào cười nói: "Ta có việc muốn hỏi ngươi, hì hì hi ....."

"A?..... không phải là việc tốt rồi." Hoa Lân cảm giác toàn thân đều rất êm dịu, đầu óc liền liên tưởng đến một bộ ngực trắng mềm mại, một eo lưng thon nhỏ.

Lại thêm mùi hương cơ thể nữ tử dịu nhẹ, làm hắn nhịn không được, hai mắt một mảnh mê mang ...

Chương 36: BỔN TÍNH NAN DI

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: Tepga

Biên dịch: MacVanDanh

Biên tập: Mayphieulang

Nguồn: 4vn.eu

Nội dung ẩn tại http://4vn.eu :

Bầu trời đêm đầy sao thật nhẹ nhàng khoan khoái, Hoa Lân bị thúy y thiếu nữ bắt cóc bay về phía đông .....

Lúc này, sau lưng phảng phất truyền đến tiếng đao kiếm giao tránh, nguyên lai "Ám Ảnh Chi Môn" rốt cục đã khai chiến với"Kiếm Cương Tông". Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy kiếm quang huyễn lệ cả nửa bầu trời, nhưng Hoa Lân càng ngày càng bay đi xa, rốt cục cũng không nhìn thấy gì nữa .....

Thúy y thiếu nữ thoải mái du ngoạn trên bầu trời, đem Hoa Lân xẹt qua một ngọn núi, bay qua một con sông. Trong bóng đêm, mặt đất có vẻ như rộng lớn hơn, khiến cho người ta quả muốn hát lên một vài câu.

Nhưng Hoa Lân dần dần có chút khó chịu. Vì sao?

- Bởi vì, hai người cùng đứng trên thân một thanh phi kiếm, dải áo của thúy y thiếu nữ đang đứng phía trước cứ theo làn gió thỉnh thoảng lại mềm mại mơn trớn hai gò má hắn, điều này khiến hắn thực sự nảy sinh tâm viên ý mã (lòng hươu dạ vượn)

Vì vậy, Hoa Lân bắt đầu miên man suy nghĩ.

Hắn đột nhiên hiểu được một đạo lý. Chính là các thiếu nữ của Tu Chân Giới đều là tuyệt sắc giai nhân! - bởi vì mặc kệ các nàng trước kia nhan sắc tầm thường thế nào, chỉ cần luyện theo tu chân phương pháp, vậy các nàng nhất định sẽ nhào nặn chính mình trở thành thiên tiên trong thiên hạ. Mà những nữ tử Hoa Lân nhìn thấy trong nửa năm gần đây, tuyệt đại đa số đều xinh đẹp phi thường, căn bản phàm phu tục tử không thể thưởng thức được, thực khiến cho khiếu thẩm mỹ của hắn có chút giảm

sút ..... Đương nhiên, trong các nàng cũng có người là tuyệt đỉnh trong thiên hạ. Ngay như khi lần đầu tiên Hoa Lân nhìn thấy Trữ Tiêm Tuyết, thiếu chút nữa đã bị nàng hấp dẫn đến thần hồn điên đảo, nếu không phải đúng thời khắc quan trọng chợt nhớ tới thân ảnh Thượng Quan Linh, có lẽ hắn cũng sẽ tùy ba trục lưu (xuôi theo dòng nước, dòng đời) rồi.

Nhưng thúy y thiếu nữ trước mắt này hiển nhiên cũng là một tuyệt thế giai nhân hiếm có. Thân hình hoàn mỹ, da thịt như tuyết, còn bộ ngực sữa đầy đặn nữa, khiến cho Tiểu Lân nhìn thấy không khỏi tục niệm khó nhịn nổi. Hiếm có nhất chính là nàng có một đôi con ngươi sáng ngời, khiến cho người ta có cảm giác lanh lợi dễ thương. Vì thế, nàng tuy không so được với nét cao nhã của Thượng Quan Linh, cũng không bì được Diệp Thanh ở nét thanh thuần, nhưng nàng đem lại cho Hoa Lân cảm giác phi thường gần gũi, dễ tiếp cận. Hết thảy đều có vẻ rất tự nhiên, nhịn không được đã nghĩ tới việc thân cận với nàng hơn một chút.

Vì thế, Hoa Lân bất tri bất giác xích lại gần sát thêm vài phần, nhắm hai mắt, tùy ý thưởng ngoạn mùi thơm u đạm của cơ thể, cảm giác thập phần thích ý.

Nhưng đúng lúc này, từ xa phía sau truyền đến âm thanh của một nam tử: "Các ngươi hãy chờ một chút ....."

Thúy y thiếu nữ sửng sốt quay đầu nhìn lại, nguyên lai là Ấn Tâm đuổi theo đến đây.

Nhưng nàng vừa quay đầu lại liền phát hiện Hoa Lân đang nhắm mắt lại ngửi mùi thơm của cơ thể của mình, vì vậy sẵng giọng: "Ngươi làm gì vậy?"

"A?" Hoa Lân mặt đỏ lên, ho khan nói: "Ừm ừm ..... ngươi, ngươi bay cao quá, ta trong lòng hơi sợ cho nên đành phải nhắm mắt lại!"

Ấn Tâm lại tưởng rằng thúy y thiếu nữ hỏi mình, cho nên hắn không giống Hoa Lân thẳng thắn hỏi: "Xin thỉnh giáo tên họ cô nương? Vì sao phải bắt Long công tử đi vậy?"

"Ừm? Ngươi có lẽ sai rồi." thúy y thiếu nữ hung hăng trừng nhìn Hoa Lân, lúc này mới hung hăng giải thích cho Ấn Tâm: "..... Vừa rồi ngươi cũng thấy rồi

đấy! Ta vừa đi khỏi, ma đầu của Ám Ảnh Chi Môn lập tức bỏ qua thương đội đáng thương đó, ta đây chính là cứu bọn họ đó, biết không?"

Hoa Lân thấy Ấn Tâm nghi hoặc nhìn mình, vì vậy vội vàng nói: "Đúng vậy đó! Tiên tử này đối với ta không có ác ý, ngươi c ứ yên tâm đi! A a a ....." hắn ngoài miệng thì nói như vậy nhưng trong lòng lại vô cùng thanh tỉnh: nghĩ thầm rằng thiếu nữ này có lẽ thật sự có chuyện, nói không chừng chính là vì "Phần Tinh Luân" mà tới.

Ấn Tâm thấy hắn bộ dạng sắc mê tâm khiếu, không khỏi hoài nghi hỏi: "..... Phải không vậy?"

Hoa Lân gãi gãi ót, nói: "Ách ..... Đúng thế! Ta thấy tiên tử này tốt lắm a, xinh đẹp quyến rũ, đối với ta lại rất ôn nhu tuyệt đối không có vẻ là người xấu!"

Bộ dạng của hắn thực sự yêu thích thiếu nữ kia, khiến cho Ấn Tâm tức giận đến mức thiếu chút nữa ngã từ trên phi kiếm xuống.

Thúy y thiếu nữ cũng không nhịn được, cười duyên một tiếng, thản nhiên nói: "Đúng thế! Ta thật sự không phải người xấu. Ta tên là Yến Thu Thủy, đến từ

Yến nam thế gia, trước kia đã gặp vị công tử này vài lần, cho nên ta cũng cứu hắn luôn. ..... Có phải vậy không?"

Hoa Lân thấy nàng giương đôi mắt to sáng ngời nhìn mình, vì vậy vội vàng gật đầu nói: "Đúng, đúng thế đấy ....."

Ấn Tâm buồn bực nói: "Long công tử! ..... chẳng phải ngươi nói muốn đi đến Kiếm Cương tông sao? Chẳng lẽ không định đi cùng ta sao?"

Hoa Lân nhìn Yến Thu Thủy bên cạnh, lại nhìn nhìn Ấn Tâm, sau đó lại quay đầu nhìn Yến Thu Thủy, rốt cục do dự hồi lâu mới nói: "Ta ..... ta, ta nghĩ sẽ cùng tiên tử đi đến Kiếm Cương tông!"

"Ngươi?" Ấn Tâm tắc nghẹn, cơ hồ đối với hắn đã hoàn toàn mất tin tưởng, nghiêm mặt nói: "Tốt lắm! ..... ngươi và nàng hãy đi đi, ta tự đi đến Kiếm Cương tông!" nói xong quay phi kiếm, chiếu theo đường cũ phản hồi.

Hắn vừa bay vừa than thở: Ngươi coi ta là cái gì, hỡi tên trọng sắc khinh hữu?

Ấn Tâm buồn bực bay được một lát, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Hoa Lân bị Yến Thu Thủy mang theo bay về phía đông. Chỉ thấy thân ảnh bọn họ càng ngày càng xa, rốt cục chỉ còn lại một hắc điểm nho nhỏ.

Đúng lúc này, Ấn Tâm đột nhiên toàn thân chấn động, chợt nhớ tới mục đích muốn lịch lãm thu lượm kinh nghiệm của mình, lại muốn từ Hoa Lân biết thêm một ít bí mật của "Ám Ảnh Chi Môn". Vì vậy, hắn cuối cùng cũng thở dài, đột nhiên điệu chuyển (quay lại, chuyển hướng) phi kiếm, đi theo sau.

Lại nói Yến Thu Thủy thấy Ấn Tâm đã đi xa, vì vậy quay đầu hỏi Hoa Lân: "Ngươi thật sự họ Long sao?"

Hoa Lân thấy nàng trong con ngươi nàng ẩn hiện một tia bực bội, nghĩ thầm rằng ngươi rốt cục cũng không kìm được tức giận, vì vậy gật đầu nói: "Đúng thế! Ta tên là Long Tiểu Hoa! ..... Ừm? Ta dường như đã gặp nàng ở nơi nào rồi thì phải! A a a ....."

Yến Thu Thủy thấy hắn cười như một đứa trẻ, lúc ấy chỉ nghĩ đánh cho hắn một chưởng rơi xuống. Nhưng nàng đột nhiên phát hiện nụ cười của Tiểu Lân tịnh không có vẻ gì là giả vờ. Vì vậy nàng cũng thấy mơ hồ, thì thầm nói: "Ai! ..... người nầy có phải là bị ai

đánh vào đầu không nhỉ?" nói xong, nàng chỉ có thể ngự phi kiếm, tiếp tục bay về phía đông, chuẩn bị tìm một cơ hội thử lại hắn một lần nữa.

Đương nhiên, Hoa Lân cũng đang đoán lai lịch của nàng. Nghĩ thầm rằng: nghe nói trong "Thất đại thánh môn", chỉ có tâm pháp của Vô Cực tông là "Mộc hệ tâm pháp". Mà khống mộc tài của Yến Thu Thủy lại cực kỳ siêu cường, hơn nữa còn biết bố trí "Diệt ma đại trận", tại Tu Chân Giới này có thể nói là cực kỳ hiếm có. Cho nên, nàng rất có thể đúng là đệ tử đích truyền của Vô Cực tông. Nhưng Hoa Lân cũng không dám hoàn toàn khẳng định như vậy, bởi vì nàng còn có thể ra chiêu "Phượng hoàng phần thiên" (phượng hoàng đốt trời), điều này không biết nàng có quan hệ gì với Phần Âm Tông không? nghĩ đi nghĩ lại, việc này thật sự khiến hắn có chút khó đưa ra được kết luận.

Nhưng ít ra còn một điểm có thể khẳng định, mặc kệ nàng là đệ tử "Vô Cực tông" hay "Phần Âm Tông". Một khi nàng biết thân phận của mình sẽ tuyệt đối bất lợi đối với mình. Cho nên chính mình cứ tiếp tục giả vờ, để xem nàng rốt cuộc muốn làm gì?

Hai người bay một lát, Hoa Lân thấy xa xa có một mảng đèn lửa sáng sặc sỡ, trông giống như phía dưới có thành thị phồn hoa.

Vì vậy, hắn chỉ xuống phía dưới nói: "Ta ..... ta mệt quá, muốn xuống đó ngủ. Còn nữa, ta phải mua một bộ quần áo mới! A a a ....."

Mục đích của Yến Thu Thủy vốn đúng là nơi này, vì vậy đem hắn hạ xuống.

Chỉ thấy một thành thị rộng lớn hiện ra, hơn nữa còn mở rộng ra vô hạn trước mắt bọn họ.

Hoa Lân không khỏi thở dài: "Thật là một thành thị phồn hoa a ....."

Trong khi nói chuyện, hai người đã hạ xuống. Phóng mắt nhìn, chỉ thấy hệ thống đường xá rộng rãi, lầu các cao san sát nhau chỉnh tề đứng hai bên đường, thành thị liên tiếp hơn mười dặm mắt nhìn không hết. Quy mô, kích thước của nó so với "Thành Biện Kinh" ở quê nhà xem ra còn hoành tráng hơn rất nhiều.

Nhưng lúc này đã gần sáng sớm, trên đường người đi cực kỳ thưa thớt, cả đường cái trống không, chỉ có thể

thấy ánh sáng của một số ít đăng hỏa từ cửa sổ nhà dân lộ ra. Mặc dầu vậy, những cùng khổ đại chúng (người dân cùng khổ) này lại bắt đầu một ngày mới.

Yến Thu Thủy dẫn Hoa Lân đi dọc theo một con đường vắng vẻ hướng về phía bắc thành. Khi bọn họ quay đầu nhìn về phía đông thì phát hiện thấy mây đen phía chân trời đã bắt đầu trắng dần, bắt đầu bình minh. Mặc dù lúc này bốn phía vẫn đang tối đen nhưng xa xa phảng phất truyền đến tiếng chó sủa, trên đường đã có người đi đường.

Hoa Lân đi theo sau nàng, nhìn thân thể mềm mại của nàng phía trước], đường cong hoàn mỹ kia khiến hắn cảm giác có điểm cháng váng đầu óc, không khỏi âm thầm nghĩ rằng mình bây giờ thật giống như là đã rất lâu rồi không có] kinh lịch chuyện nam hoan nữ ái, ai chà.....

Vì vậy, hắn lại nhớ tới Diệp Thanh và Thượng Quan Linh, trong lòng chợt thấy đau xót. Hắn đột nhiên bình tĩnh lại, lúc này mới phát hiện có một vài khách điếm hào hoa sát bên người, nhịn không được lên tiếng dò hỏi: "Tiên ..... tiên tử! ta thật sự mệt quá, cứ tùy tiện vào một tiểu điếm để trọ nhé?"

Yến Thu Thủy không trả lời, chỉ yên lặng tiếp tục đi trước.

Tiếp tục đi một lát nữa, Hoa Lân thỉnh thoảng lại nhìn ngó hai bên, bất tri bất giác, hắn phát hiện các phòng ốc ở hai bên đường càng ngày càng vắng vẻ, rõ ràng đã tới bờ của thành thị. Nghĩ thầm rằng, nàng mình tới nơi đây rốt cục là để làm chi?

Rốt cục, Yến Thu Thủy cũng dừng lại trước một ngôi miếu rách nát, thản nhiên nói với Hoa Lân: "Chúng ta tới nơi rồi! ..... ngươi hãy đi vào ngủ một giấc, ta còn phải chờ một bằng hữu nữa!"

"A?.....nàng còn muốn chờ bằng hữu sao?" Hoa Lân sửng sốt, đành phải nhíu mày, nhẹ nhàng đi sát bên người nàng, đẩy cánh cửa miếu, đi vào trong đại điện.

Chỉ thấy trong đại điện có bàn thờ một vị nữ thần, tay cầm trường kiếm, nhưng sơn nhũ trên người đã sớm bị bong ra, không còn có thể nhận ra ai được nữa. Nhưng trước mặt nàng vẫn cắm vô số nén hương, cho thấy nơi này hương khói vẫn còn rất cường thịnh, xem ra đây đều là nơi những người nghèo thường lui tới.

Nhưng lúc này, đèn nến trong đại điện đã tắt hết, cả thần miếu đắm chìm trong u ám, nhìn qua lại càng thêm bại lạc.

Hoa Lân vòng vo chung quanh một vòng, kỳ thật hắn căn bản không có ý định nghỉ ngơi gì. Vì vậy nhìn ra ngoài cửa, muốn nhìn xem có bình minh không. Đã thấy Yến Thu Thủy khẻ nâng quần lụa mỏng, duyên dáng đi đến. Nàng hé miệng cười nói: "Làm sao vậy? Ngươi không phải đang rất mệt nhọc sao? Tại sao lại không ngủ đi?"

Hoa Lân nhìn xuống, dùng chân chà chà mặt đất, lập tức một đám tro bụi lớn bốc lên, vẻ mặt đau khổ nói với Yến Thu Thủy: "Ta .....Chúng ta không ngủ ở khách điếm sao?"

Yến Thu Thủy thấy tro bụi trên mặt đất bốc lên, vội vàng dùng bàn tay nhỏ bé phẩy phẩy trước mũi, dậm chân nói: "Ai nha! ...Ngươi chờ một chút đi, một hồi nữa bằng hữu của ta sẽ đến đây mà!"

Hoa Lân buồn bực nói: "Ở đây ta ngủ không được, ta phải ngủ ở khách điếm!"

Yến Thu Thủy cố ý nghiêm mặt nói: "Ngươi tự nhìn mình đi, bây giờ bộ dạng như khất cái, khách điếm nào nhận ngươi chứ?...chờ tới trời sáng, ta lập tức sẽ mua cho ngươi một bộ đồ mới, sau đó cho ngươi ngủ một giấc thoải mái!"

Hoa Lân lớn tiếng nói: "Không! Bây giờ ta muốn ngủ ở khách điếm!"

Yến Thu Thủy nhướng mày, nhìn sắc trời bên ngoài, ôn nhu nói: "Đợi lát nữa thôi. Hắn đến ngay bây giờ đây ....."

"Không được, bây giờ ta muốn ngủ!" Hoa Lân ra vẻ một mực không chịu buông tha.

Yến Thu Thủy dậm chân nói: "Được rồi, ngươi đi ngươi đi đi! Dù sao ta cứ ở đây. Mặc kệ ngươi muốn đi đâu thì đi ....."

Hoa Lân ngẩng đầu nhìn vào mắt nàng, thấy nàng bộ dạng của nàng đúng là đang giả vờ.

Hắn tịnh không phải kẻ ngốc, bổn sự nhìn người của Hoa Lân cực kỳ xuất sắc, hiếm người theo kịp.

Hắn nhìn đôi mắt sáng ngời của Yến Thu Thủy phát hiện ra rằng, trong lòng nàng đã hiểu ý mình rồi.

Đặc biệt, câu cuối cùng kia "Mặc kệ ngươi muốn đi đâu thì đi!" thuần túy là làm nũng, nhưng đồng thời cũng là một sự tự tin. - Nàng tin tưởng rằng, Hoa Lân nhất định sẽ ở lại, chính vì mình mà ở lại. Nàng càng thêm tin tưởng rằng, Hoa Lân nhất định sẽ bám riết không chịu rời mình mà đi. Cho nên, nàng cho rằng cuối cùng thì Hoa Lân cũng sẽ phải thỏa hiệp .....

Nhưng Hoa Lân căn bản không còn muốn tiếp tục gần gũi nàng thêm nữa. Sự tình của mình còn rất nhiều, việc khẩn cấp đầu tiên là phải thay đổi bộ quần áo trên người, tránh để mọi người nhòm ngó.

Tiếp theo, mình còn muốn tìm hiểu một chút về địa chỉ của "Kiếm Cương tông". Cuối cùng, còn phải đi điều tra xem đây là hành tinh nào, cũng như lộ tuyến để truyền tống tới "Long thần tinh".

Qua mấy ngày cân nhắc, Hoa Lân cuối cùng cũng quyết định trước hết phải tới "Long thần tinh" để cứu Trữ Tiêm Tuyết. Bởi vì sự tình của nàng dù sao cũng có điểm rõ ràng. Ngược lại, Thượng Quan Linh bây giờ còn không biết thế nào, rốt cục nàng có ở "Phiêu

miểu hà" hay không cũng không thể xác định được! Cho nên, hắn đã có kế hoạch...

Vì vậy, Hoa Lân nhìn Yến Thu Thủy "do dự" một hồi, rồi xoay người đi về phía cửa miếu. Chân phải hắn vừa mới đóng cánh cửa lại, đã nghe ở phía sau có tiếng Yến Thu Thủy: "Ngươi, ngươi ....."

Hoa Lân mờ mịt quay đầu lạ, chỉ thấy Yến Thu Thủy dậm chân nói: "Ngươi ..... ngươi nếu ra khỏi..., vậy thì cũng không cần trở về nữa. Hừ!"

Hoa Lân ngây ngốc gãi gãi ót, đứng ở cửa nhìn nhìn ra bên ngoài, rồi lại nhìn nhìn Yến Thu Thủy, cố ý "Do do dự dự" mãi không bước nổi nửa bước. Rốt cục, hắn cứ "Lóng ngóng" ở cửa mất nửa ngày, lúc này mới nhấc chân đi ra.....

Nhưng Hoa Lân đã đi được hai bước rồi lại quay đầu nhìn "Yến Thu Thủy" xem ra giống như đang chờ nàng giữ mình lại...Chỉ thấy đôi mắt Yến Thu Thủy lập tức hiện lên một tia sáng kỳ dị, trong lòng nàng quả nhiên âm thầm đắc ý, nghĩ thầm rằng ngươi còn không ngoan ngoãn quay trở lại bên người ta sao?

Ai ngờ, Hoa Lân hết lần này tới lần khác không nghe nàng nói, "Chậm chạp" đi xuống bậc thang. Trong lòng âm thầm cười nhạo: Tử ny tử, ngươi cứ chậm rãi chờ đợi nhé! Bổn thiếu gia đi trước một bước đây!

Cho nên Yến Thu Thủy liên tưởng rằng Hoa Lân vì mình mà "trọng sắc khinh hữu" thì làm sao có thể đi được. Thậm chí ngay cả khi "Ấn Tâm" cầu khẩn mà hắn cũng không để ý tới. Loại biểu hiện này, cho dù kẻ ngu cũng biết là vì cái gì. ...Cho nên, nàng có thể khẳng định chắc chắn rằng, con mọt sách ngốc tử này nhất định đã si mê mình rồi.

Vì vậy, nàng thấy Hoa Lân đi ra khỏi đại môn, nàng cũng không hề nóng nảy một chút nào. Trong lòng ngược lại bắt đầu đếm, nghĩ thầm rằng: Chỉ cần bổn cô nương đếm tới năm mươi, con mọt sách ngốc tử này nhất định sẽ bò trở lại dưới gấu quần của mình!

Cho nên, nàng đứng ở đại điện bắt đầu đếm: 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9.....

Chương 37: KỲ DỊ BỆNH NHÂN

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: Tepga

Biên dịch: MacVanDanh

Biên tập: Mayphieulang

Nguồn: 4vn.eu

Nội dung ẩn tại http://4vn.eu :

Gió sớm mơn man, mặt trời lấp ló chiếu ánh sáng tà tà trên mặt đường, người đi đường mỗi lúc một đông, cảnh tượng phồn hoa dần hiện ra.

Lúc này, trong đám người có một gã lạc phách thư sinh chậm rãi bước đi. Chiếc áo trên người hắn bị rách nhiều chỗ, vạt áo còn lưu lại mấy vệt máu đen, nhìn qua thật sự không khác một tên khất cái là mấy. Hắn thỉnh thoảng quay đầu nhìn bốn phía, dường như cái gì xung quanh cũng cảm thấy hứng thú.

Bất chợt, hắn tình cờ phát hiện phía đối diện có một căn nhà, nhìn quy mô, kích thước thì đúng là một "Cửa hàng dụng cụ", ngoài cửa có hơn mười bộ bàn ghế làm bằng hồng mộc (gỗ tếch), đường nét cực kỳ tinh tế. Hắn nhất thời dừng cước bộ, lập tức nhớ ra "Phần Tinh Luân" của mình thật sự quá trống trải, nếu bố trí trong đó một vài cái giá sách, sau đó thêm

vào mấy bộ bàn ghế kia chắc chắn sẽ thoải mái hơn. Vì vậy, hắn tiếp tục đi.....

Nhưng hắn còn chưa đi vào trong điếm, tiểu nhị đứng trước cửa đã nhìn hắn bằng ánh mắt kinh bỉ, lớn tiếng quát: "Muốn xin cơm thì đứng sang một bên, đừng có làm ảnh hưởng tới sinh ý của chúng ta..."

Lạc phách thư sinh này đúng là Hoa Lân, tâm tình hắn vốn rất tốt, nhưng thấy tiểu nhị trước mắt này hơm hĩnh như thế, thật muốn dùng tiền đập cho cẩu nô tài này hôn mê ngay đương trường. Nhưng thật không may, hắn cũng biết trên người mình quả thật không có tiền tài gì, trừ phi sử dụng "tinh thạch" để đổi.

Vì vậy, hắn ngẩng đầu nhìn biển hiệu của điếm này, chỉ thấy điếm này tên là: Thần Mộc Cư. Hoa Lân không khỏi hừ lạnh nói: "Thật sự là mắt chó khinh người, Thần Mộc Cư có loại tiểu nhị như ngươi, điếm này phải sớm đóng cửa thôi. Hừ!" nói xong, hắn xoay người bước đi, rốt cuộc không nghĩ gặp loại nô tài hợm hĩnh này.

Nhưng tiểu nhị này đã nghe thấy được câu chửi của hắn, quát lớn: "Khiếu hoa tử chết toi kia, vừa rồi ngươi nói cái gì? Ngươi nói lại một lần nữa xem?" nói xong đuổi tới, dùng sức đẩy sau lưng Hoa Lân một cái.

Hoa Lân vốn định vận công chấn cho hắn hôn mê, nhưng lại không muốn động thủ với loại thường dân này, cho nên đành phải gồng mình đỡ một chưởng của hắn. Quay lại hỏi: "Ngươi muốn gì?"

Lúc này, chưởng quầy của "Thần Mộc Cư" cũng từ trong điếm đi ra, lớn tiếng hỏi: "Tiểu toàn tử, đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Tiểu nhị vội vàng hỏi: "Lục đương gia! ...Gia hỏa này đứng chắn ở cửa, chết cũng không chịu đi, cho nên ta bảo hắn đừng làm ảnh hưởng tới sinh ý của chúng ta, nhưng hắn không nghe, ta đành phải đẩy hắn ra ..."

Hoa Lân tưởng rằng chưởng quầy nhất định sẽ nói đạo lý, vì vậy nói: "Ta vốn định mua mấy bàn ghế và giá sách bằng hồng mộc, ai ngờ tiểu nhị của các ngươi chẳng những không cho ta vào, hắn lại còn động thủ đánh người. Chưởng quầy, ngươi nói cho ta xem, có cái loại sinh ý như vậy sao?"

Ai ngờ, chưởng quầy của Thần Mộc Cư cũng chỉ liếc mắt nhìn Hoa Lân, không thèm hỏi han gì, cũng xua đuổi Hoa Lân: "...Đi đi đi, đừng làm ảnh hưởng tới sinh ý của chúng ta!"

Hoa Lân sửng sốt, không ngờ rằng chưởng quầy cũng là người như thế, chẳng trách tiểu nhị dưới tay hắn cũng hung hăng như vậy. Trong lòng buồn bực, lớn tiếng nói: "Uy uy uy! ta chỉ định mua mấy bộ giá sách hồng mộc thôi mà, các ngươi..."

Sắc mặt chưởng quầy Thần Mộc Cư trầm xuống, phát hiện trên đường có rất nhiều người đang nhìn sang bên này, nghĩ rằng như vậy đối với danh dự Thần Mộc Cư rất là bất lợi, vì vậy quát lớn: "Xú khiếu hóa tử, hôm nay coi như toán ngươi may mắn đấy, đây là mười mai tinh tệ, cầm lấy rồi cút mau đi!"

Nói xong, hắn rút từ trong ngực ra một quả tinh tệ màu xanh biếc, ném về phía mặt Hoa Lân.

Hoa Lân lấy tay đánh bay tinh tệ của hắn, lớn tiếng nói: "Hừ! ..... Kiểu nhìn người của các ngươi như thế này, Thần Mộc Cư chẳng sớm thì muộn cũng sẽ phải đóng cửa!"

Chưởng quầy rất lo lắng, mặc dù rất muốn đấm cho hắn một quả nhưng lại sợ sẽ khiến càng nhiều người vây tới xem, chỉ có thể hung hăng nói: "Hảo hảo! ..... xú khiếu hoa tử, ngươi muốn mua đồ đạc gì, mau đưa tiền đây, ta sẽ vận chuyển miễn phí đến nhà của ngươi"

"Ách ..." Hoa Lân đương nhiên biết mình hiện giơ không có tiền trên người, vì vậy, hữu thủ bấm pháp quyết, chuẩn bị lấy vài khối tinh thạch ở trong "Phần Tinh Luân" ra để đổi tiền. Nhưng lúc đó, hắn đột nhiên cảm giác trong đám người xung quanh phảng phất có một ánh mắt đang nghiêm mật giám thị mình, giống như đang bị người ta theo dõi vậy. Vì vậy trong lòng hắn cả kinh, tay phải đang bấm pháp quyết lập tức thả ngay xuống, sờ sờ túi tiền của mình, vẻ mặt đầy xấu hổ.

Chưởng quầy Thần Mộc Cư thấy bộ dạng lần lữa của hắn, lập tức đoán được trên người hắn không có tiền, vì vậy cười lạnh nói: "Thế nào? Ngươi không phải định mua đồ sao?... Mọi người phải cẩn thận nha! Bọn khất cái bây giờ] càng lúc càng lớn lớn mật, thay đổi thủ đoạn để lừa gạt kiếm cơm. Hừ!"

Hoa Lân cả giận nói: "Nếu ta đưa được tiền ra thì ngươi làm sao bây giờ?"

Chưởng quầy Thần Mộc Cư cười lạnh nói: "Hừ! Ngươi đem ra bao nhiêu, ta liền giao miễn phí cho ngươi đồ đạc tương ứng với từng đó tiền. Thế nào?"

"Ách?" Hoa Lân thật sự rất muốn ngay tại đây cuồng ngạo xuất ra vài khối "tinh thạch", tin rằng ở đây chắc chắn có người đánh giá được giá trị của chúng. Nhưng sau lưng hắn, hết lần này tới lần khác vẫn có một ánh mắt chăm chú quan sát hắn. Nếu không cẩn thận để bại lộ "Phần Tinh Luân", có lẽ sẽ đưa tới không ít phiền toái.

Cho nên, Hoa Lân lại phải phát huy tài năng đóng kịch thiên phú của mình, bộ dáng như đang tìm tiền nhưng vẫn quay đầu nhìn mọi người chung quanh, rồi lại sờ túi tiền của mình, giống như đang muốn chạy trốn. Lúc này mới quay lại nói với chưởng quầy: "Này... này, tiền của ta vừa bị ăn cắp hết rồi, ta bây giờ phải đi đòi lại. Vừa rồi ngươi nói cái gì? Ta có thể xuất ra bao nhiêu tiền, ngươi liền giao miễn phí cho ta đồ đạc tương ứng với từng đó tiền phải không?...Tốt! Ngươi cứ chờ, ta sẽ quay lại ngay. Hừ!"

Chưởng quầy Thần Mộc Cư thấy hắn muốn chạy trốn liền cười to nói: "Khiếu hoa tử chết bầm này, lộ bí mật rồi nên muốn chạy trốn sao?...Hừ! Ta chỉ chờ một canh giờ, sau đó thì thôi đi nhé."

Hoa Lân vẹt đám người ra, quay đầu chạy trốn về phía đường cái phía đông. Trong lòng thầm nghĩ: Bổn thiếu gia chỉ cần tìm được một tiễn trang (cửa hàng đổi tiền) nào đó, đem "năng lượng tinh thạch" đổi thành tinh tệ, đâu cần đến cả một canh giờ?

Vì vậy, hắn đi theo đại lộ phồn hoa đi thẳng một lèo, đồng thời vừa để ý tìm kiếm tiễn trang, vừa tìm cách cắt đuôi kẻ đang theo dõi mình.

Lúc này, hắn đột nhiên đi qua một con đường lớn, quay đầu nhìn lại không phát hiện phía sau có người nào khả nghi. Vì vậy lẩm bẩm: "Ai, tính ra! Mặc kệ thế nào, đầu tiên phải tìm một tiễn trang để đổi tiền, sau đó đổi quần áo rồi quay lại Thần Mộc Cư lấy đồ đạc 'của ta'. Hắc hắc ...Lần này nhất định phải giáo huấn đích đáng gã chưởng quầy hợm hĩnh đó mới được!"

Hoa Lân chỉnh đốn lại trang phục của mình, bước nhanh qua con đường lớn, tiếp tục tìm kiếm nơi đổi tiền. Vừa mới đi được vài bước, hắn đã thấy xa xa

phía trước có một cao lâu rất phồn hoa, biển hiệu gắn trên đại môn có đề ba chữ lớn: "Tập bảo hiên". Còn phía dưới tấm biển, trong đại môn của "Tập bảo hiên" có treo rất nhiều quần áo sặc sỡ thu hút rất nhiều kẻ "giàu có" ra vào. Hơn nữa, ở đại môn còn có hai gã thiếu niên sáng sủa, vừa thấy có khách nhân tiến đến, bọn họ đều cúi đầu lễ phép vấn an, cử chỉ thập phần nhã nhặn, chu đáo.

Hoa Lân ánh mắt sáng ngời, cơ bản kết luận ở "Tập bảo hiên" khẳng định có phục vụ đổi tinh thạch. Vì vậy rảo bước đi lên cầu thang. Đương nhiên, Hoa Lân cũng biết bộ dạng của mình có điểm lạc lõng, cho nên hắn trực tiếp ngẩng đầu, dứt khoát bước thẳng vào đại đường, cố tình không để ý tới hai gã nghênh tân thiếu niên.

Mắt thấy hắn sắp sửa tiến vào đại đường, thiếu niên bên phải đột nhiên vươn tay đẩy hắn, lớn tiếng nói: "Tập bảo hiên! ...không được đi bừa!"

Hoa Lân lui một bước, đang muốn cố tình đi vào, nhưng sau lưng đã có một bàn tay đỡ lấy mình, một thanh âm hòa ái truyền đến: "Tiểu huynh đệ ...cẩn thận cầu thang này!"

Quay đầu nhìn lại, nguyên lai là một gã trung niên nam tử vẻ mặt cứng ngắc đang đứng ở sau lưng. Hoa Lân sửng sốt, thấy tướng mạo và thanh âm "hòa ái" vừa rồi quả thực đúng là quá khác biệt, nhìn kỹ lại, lúc này mới phát hiện người này thân mang tuyệt chứng, cơ nhục trên mặt lộ ra vẻ xanh xao, vẻ mặt do rét lạnh mà có vẻ cứng ngắc khác thường, vừa thấy đã biết đang bị nội thương do "hàn băng chưởng", hoặc là do luyện công đột nhiên bị tẩu hỏa nhập ma gây ra.

Ngoài trung niên nhân này, sau lưng hắn còn có hai gã thiếu nam và một thiếu nữ. Hoa Lân vừa mới liếc thấy trường kiếm trong tay bọn họ, đã nghe gã thiếu niên bên trái lớn tiếng quát: "Ngươi đi đường kiểu gì mà không thèm nhìn ngó vậy? Sao cứ chạy loạn lên thế?"

Trung niên nam tử cứng ngắc đó lập tức quát bảo ngưng lại: "Thiếu quân! ...không được lớn tiếng, người ta cũng không phải cố ý đâu!"

Hoa Lân nhất thời sinh ra hảo cảm đối với trung niên nam tử, vội vàng chắp tay nói: "A? Rất xin lỗi, vừa rồi thiếu chút nữa đã đâm vào các hạ, a a ....."

Trung niên nam tử cứng ngắc kia gật đầu với Hoa Lân, nói: "Không sao! ..... đúng rồi, ta thấy công tử mặc quần áo thư sinh, nhưng lại chắp tay lễ tiết tựa như nhân vật giang hồ, chẳng biết thiếu hiệp xưng hô thế nào?"

Hoa Lân vội vàng nói: "Ta họ Long, tên là Tiểu Hoa. Chưa thỉnh giáo, ngài xưng hô thế nào vậy?"

Trung niên nam tử cứng ngắc kia gật đầu nói: "Ai! Ngươi cứ gọi ta là lão Dịch, tính ra..." trong lời nói mang theo một sự bất đắc dĩ sâu sắc, phảng phất như tự biết mạng không còn dài, cho nên không muốn báo tính danh.

Hoa Lân trong lòng máy động, hòa nhã nói: "Xin thứ cho tiểu đệ mạo muội! ..... kỳ thật, Dịch đại ca cũng không cần phải nản lòng, trên đời này không có ngọn núi nào là không thể vượt qua, tin tưởng rằng bệnh ma của huynh nhất định có thể căn trừ."

Lão Dịch sửng sốt một lát, thở dài nói: "Việc này đã không còn khả năng nữa rồi, ngay cả phàm hạc thuật sĩ cũng nói hết thảy đều đã muộn! ...ai, chúng ta nói chuyện này làm gì nhỉ? Cùng vào xem đi!" nói xong

làm một tư thế mời, muốn cho Hoa Lân đi vào "Tập bảo hiên" trước.

Hai gã nghênh tân thiếu niên ở cửa lập tức cung kính hành lễ nói: "Dịch đại hiệp xin mời..."

Hoa Lân tịnh không thèm để ý tới việc chuyển biến thái độ của hai gã nghênh tân thiếu niên, bởi vì trong lòng hắn một mực lo lắng một chuyện: - đó là: bệnh tình của lão Dịch có lẽ mình có thể giúp hắn chữa khỏi. Nhưng sự tình của mình bây giờ cũng rất phức tạp, muốn lưu lại cứu hắn một mạng hay không? Ai ...thật sự là khó xử lý!

Phải biết rằng, Hoa Lân trước kia chịu đựng quái bệnh cũng mất cả chục năm, khiến cho hắn đối với thuốc men và các loại bệnh tình cũng có kiến thức. Hơn nữa hắn đã luyện "hàn băng chưởng" của Lãnh thị vệ, đối với loại bệnh chứng hàn thử xâm nhập này rất tinh tường. Hơn nữa, hắn có "Phần Tinh Luân" phụ trợ, nói không chừng thật sự có thể chữa trị hàn độc của lão Dịch.

Nhưng vấn đề là bản thân Hoa Lân đã có quá nhiều phiền não, rốt cục có muốn chữa bệnh cho lão Dịch

hay không? Việc này thật sự phải cân nhắc thật kỹ lưỡng

Chương 38: MẠO BÀI KHẤT CÁI

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: Tepga

Biên dịch: MacVanDanh

Biên tập: Mayphieulang

Nguồn: 4vn.eu

Nội dung ẩn tại http://4vn.eu :

Tập Bảo Hiên lâu cao ba tầng, nhìn từ bên ngoài thấy nó thập phần khí phái. Nhưng Hoa Lân trong khi rảo bước vào đại đường, trong lòng vẫn đang chấn động. Vừa đi qua cửa, chỉ thấy tả hữu hai bên có hơn mười pho tượng chỉnh tề, trong tay đều giơ trường kích sắc bén, trang trọng phi phàm. Còn dưới chân là một cái thảm đỏ xuyên qua chúng trải tới phía đối diện ở xa xa.

Lúc này, một gã thị giả quần áo chỉnh tề lập tức đi lên nghênh đón, nhưng hắn đột nhiên sửng sờ dừng lại

ngoài hai trượng, cứng lưỡi nói: "Dịch ... Dịch đại hiệp đến sớm a! Đây... đây là?"

Nguyên lai, Hoa Lân đang bước đi phía trước Dịch đại hiệp, hắn ăn mặc như một "tên khất cái" khiến cho mọi người đều chú ý.

Dịch đại hiệp vẫn đang giữ bộ mặt lãnh khốc, nhưng giọng nói lại thập phần hòa ái nói: "Đây là Long thiếu hiệp! Hắn là một du lịch cao nhân, đặc ý tới đây để đi thăm quan..."

Thị giả kia sao dám hoài nghi? vội vàng quay sang Hoa Lân cung kính: "A? Long thiếu hiệp xin mời, Long thiếu hiệp xin mời..."

Ba thiếu niên đi sau Dịch đại hiệp đã có điểm nghĩ khác, bọn họ đều nghĩ đi cùng với "tên khất cái" này thật sự quả là mất thân phận. Cho nên, thiếu nữ bên phải hừ lạnh một tiếng, nói: "Long thiếu hiệp có lẽ là cực kỳ xuất chúng! ... hắn đã từng du lịch qua vô số địa phương, từng giết chết ba ma đầu Phần Âm Tông, tự mình hàng phục một con ác long. Ngươi đừng nhìn hắn quần áo rách nát, trên người giống như không có chút tiền nào, nhưng một lúc sau, nói không chừng hắn có thể từ không có gì biến ra rất

nhiều bảo vật và linh khí đó. ... Thế nào? Hắn là khách hàng lớn của Tập Bảo Hiên các ngươi, ngươi còn không chạy mau gọi Hàn tổng quản đến nghênh đón?"

"A? Tốt, ta hiểu. Ta sẽ gọi Hàn tổng quản đến nghênh đón, thỉnh Dịch đại hiệp chờ một lát..." thị giả kia vội vàng thi lễ, quay người đi vào nội đường. Nhưng trước khi đi hắn chỉ chào cáo biệt duy nhất "Dịch đại hiệp", tịnh không hề có ý coi trọng Hoa Lân, dường như đã nghe ra ngữ điệu châm chọc của thiếu nữ kia.

Nhưng Hoa Lân cũng chẳng thèm để ý, ngược lại hắn tiếp tục giả bộ lờ đi. Thấy thị giả kia đã đi xa, vì vậy gãi gãi ót nói: "Ách? Như vậy không ổn?...Bổn thiếu hiệp toàn mua bán nhỏ lẻ, ngươi lại kêu tổng quản của bọn họ tự ra nghênh đón, ta thấy thật sự không ổn đâu?"

"Ha ha ha..." Dịch đại hiệp hiển nhiên rất sủng ái thiếu nữ phía sau kia, thấy bọn họ trêu chọc nhau, nhất thời tâm tình mừng rỡ, cười nói: "... Long thiếu hiệp là người ở nơi nào? Khi nào thì quay về cố hương?"

Hoa Lân cũng cười vang nói: "Làm Dịch đại ca cười chê rồi! Cũng vừa khéo, ta quả thật đang đi du lịch khắp nơi, cho đến bây giờ, ngay cả gia hương của chính mình ở đâu cũng quên mất rồi. A a a ...Tiểu cô nương phía sau kia tên là gì vậy? Nàng quả nhiên lợi hại, không ngờ lại đoán đúng."

Thiếu nữ ở sau lưng Dịch đại hiệp lập tức quay đầu phản ứng: "Hừ! Thật không biết xấu hổ ..."

Thiếu niên bên trái tên là Thiếu Quân lập tức an ủi nàng: "Minh Tuệ sư muội không cần để ý tới hắn, loại người như thế không đáng để tức giận."

Ngoại trừ hai thiếu niên này, thiếu niên còn lại có vẻ rất lão luyện, trầm giọng nói: "Thiếu Quân không được nhiều chuyện, hiếm khi tâm tình sư tôn vui như hôm nay, ngươi bớt tranh cãi đi ..."

"Khái khái ..." Dịch đại hiệp ho khan hai tiếng, quay đầu nói với Hoa Lân: "Bọn chúng đều là đệ tử của ta, lão đệ xin đừng bận tâm!"

Hoa Lân thấy lão Dịch đã gọi mình là "lão đệ", hiển nhiên đã coi mình cùng thứ bậc, vì vậy tâm tình rất

tốt, bèn trả lời: "Không sao, ta rất thích náo nhiệt mà!"

Dịch đại hiệp gật đầu, hai tay cầm tay phải của Hoa Lân nói: "Dịch mỗ từ khi sinh ra tới giò còn có thể kết giao với vị bằng hữu này, thật sự tam sinh hữu hạnh. ... a! Kìa, Hàn tổng quản của Tập Bảo Hiên đã đến rồi, đợi lát nữa ngươi muốn mua cái gì, cứ bảo hắn là được ..."

Hoa Lân sửng sốt, phát hiện trong tay chợt xuất hiện hơn hai quả tinh thạch màu xanh biếc, biết lão Dịch sợ mình gặp phải xấu hổ ở "Tập Bảo Hiên" cho nên đã đưa trước cho mình. Trong lòng rất cảm động, thấp giọng nói: "Dịch đại ca, kỳ thật ta có rất nhiều ..."

Còn chưa dứt lời, một thanh âm từ xa đã cắt ngang giọng hắn, cao giọng nói: "quả nhiên đúng là Dịch đại hiệp đến! Hàn phong không nghênh đón từ xa, xin ngài thứ lỗi."

Hoa Lân quay đầu nhìn lại, phát hiện Hàn tổng quản này nhìn qua giống như mới chỉ có khoảng hai mươi lăm tuổi, thân vận quần áo gấm thêu kim tuyến, diện mạo anh tuấn, có vẻ là một người lanh lợi trên

trường thương, hiển nhiên cũng là một người có tập luyện võ công.

Dịch đại hiệp gật đầu, nói: "Tối hôm qua Dịch mỗ nhận được thư của Hàn tổng quản, nghe nói quý quán có người rao bán hỏa thiềm thừ (con cóc lửa), chẳng biết có thật hay không?"

Hàn Phong vội vàng gật đầu nói: "Không sai! ... Nói ra cũng thật kỳ quái, tối hôm qua vừa mới có người rao bán hỏa thiềm thừ, nhưng sáng sớm hôm nay đã có người đòi mua rồi. Bởi vì ta muốn chờ ngươi tới, cho nên tự mình quyết định không bán ngay lập tức cho người ta... Ta thấy việc có điểm không đơn giản. Thế này, mời các ngươi cùng vào ngồi thương lượng một chút về giá cả nhé! Xin mời ..."

Hàn tổng quản làm tư thế mời, nhường Dịch đại hiệp đi trước. Lúc sắp đi, liếc mắt nhìn Hoa Lân bên cạnh, nghĩ thầm rằng một tên khất cái sao lại lọt vào đến đây được?

Hoa Lân nhếch miệng cười cười với hắn, nâng bước chuẩn bị đi theo Dịch đại hiệp, nhưng hai đồ đệ của Dịch đại hiệp đột nhiên từ hai bên tiến đến, nhất thời

chắn ngay phía trước hắn. Thiếu nữ kia còn quay đầu lại nhìn hắn làm bộ mặt quỷ.

Hoa Lân sửng sốt, chỉ thấy thiếu niên trầm ổn kia đã cười cười với hắn, nói: "Long thiếu hiệp xin lượng thứ, tính cách gia sư muội là thế đó. Ta là Cao Chánh Phong, là Đại sư huynh của Minh Tuệ, từ nay về sau xin ngài chỉ giáo nhiều hơn!"

"Ách ... không dám, không dám!" Hoa Lân khiêm tốn đáp lại, theo mọi người đồng loạt đi lên gác.

Trên lầu hai đã sớm có một gã thị giả đứng sau đại môn, cung kính mời Dịch đại hiệp và mọi người đi vào.

Hoa Lân đi sau mọi người, nhìn bốn phía, phát hiện các quầy bên phải tất cả đều được bố trí ngăn nắp. Tại mỗi quầy đều đặt một ít thương phẩm với những ánh sáng kỳ dị: có tị tà ngọc bội, có đai lưng trang sức của nữ tử, còn có mỹ kiếm, thậm chí còn có la bàn của đạo sĩ. Thật sự là ngàn kì trăm quái, cái gì cần có cũng đều có ...

Đây là lần đầu tiên Hoa Lân thấy những phẩm vật có thể được bày bán như vậy, cảm giác phong tục nơi

này thật sự khiến mình mở rộng nhãn giới. Quay đầu, lại phát hiện bên trái bày hơn mười bộ bàn ghế hoa lệ, một vài chiếc trong đó đang có những phú nhân cao quý ngồi. Bọn họ hoặc là đang bình phẩm trà, hoặc là đang nói chuyện phiếm, nhưng đều coi "Tập Bảo Hiên" là nơi bọn họ nhãn rỗi thư giãn.

Nhìn trái ngắm phải một hồi, Hàn tổng quản đã dẫn Dịch đại hiệp đi đến trước cửa một căn phòng trang nhã. Hắn tự mình mở cửa phòng, giơ tay mời: "Dịch đại hiệp xin mời ngồi ở đây một lát, ta đi hỏi xem hỏa thiềm thừ bây giờ bao nhiêu rồi. Sau đó ta sẽ xem đối thủ của ngài nguyện ý xuất bao nhiêu tinh tệ?... Nói thật, ta có chút lo lắng, nếu đối phương nhất định tranh mua hỏa thiềm thừ, chúng ta đành phải dùng hình thức phách mại (đấu giá) để định đoạt."

Dịch đại hiệp gật đầu nói: "Như vậy cũng tốt, ta thực cũng muốn xem đối phương là ai? Vì cái gì mà phải cố tranh đoạt hỏa thiềm thừ với ta ... hừ!"

Hàn tổng quản sửng sốt, trên mặt lộ ra vẻ khó xử, nói: "Dịch đại hiệp! Tập Bảo Hiên này của chúng tôi chỉ là nơi kinh doanh buôn bán, vạn nhất đối phương kia thật sự muốn đối đầu, ngài xem ..."

Dịch đại hiệp cười vang, nói: "Ngươi cứ yên tâm đi! Ta sẽ không làm khó cho ngươi, hết thảy cứ chờ sau khi ta rời khỏi đây rồi nói sau. A a ..."

Hàn tổng quản thư thở phào, nói: "Vậy là tốt rồi, Vậy là tốt rồi... cám ơn Dịch đại hiệp chiếu cố! Ta phải đi hỏi một chút đã." nói xong quay đầu muốn rời đi, Hoa Lân lại đột nhiên giữ chặt cánh tay hắn nói: "Hàn tổng quản hãy chờ một chút! Ta muốn đổi một ít tinh tệ, ngài xem có thể hỗ trợ một chút được không?"

Hoa Lân lật bàn tay, đưa "lục sắc tinh thạch" mà Dịch đại hiệp vừa mới đưa mình cho Hàn tổng quản, nói: "Ngươi xem hai khối tinh thạch này trị giá bao nhiêu tiền, ngươi cứ trực tiếp đổi cho ta. Ta không biết ..."

Hàn tổng quản nhận lấy tinh thạch, quan sát một lát, kinh ngạc nói: "A? Hai khối tinh thạch này của ngài đều là loại tốt! Không thể tưởng được các hạ cũng là một vị tu chân cao nhân, Hàn mỗ mắt kém, thật sự là thất kính, thất kính! ... Theo ta thấy, với tỷ giá hiện nay thì mỗi khối 'Sinh Mệnh Chi Thạch' ước chừng trị giá năm vạn tinh tệ, ngài còn là bằng hữu của Dịch đại hiệp, ta sẽ đi tìm giám định sư để giúp ngài định

giá, có thể sẽ bán được khoảng mười hai vạn... Ngài chờ ở đây một lát, ta trước hết phải đi xử lý sự việc của Dịch đại hiệp, sẽ lập tức quay về ngay."

Hoa Lân mặc dù sớm biết "năng lượng tinh thạch" bình thường đều có thể bán được mấy vạn tinh tệ, nhưng nghe được con số xác thực, hắn cũng nhịn không được, hai mắt sáng ngời. Nghĩ thầm rằng: mười vạn tinh tệ! Nếu mình mỗi ngày đều ăn chân gà, cũng đủ để ăn cả mười năm... ách? Dường như mấy năm liền không được ăn chân gà vậy! Hoa Lân gãi gãi ót, cảm giác như vậy là hơi nhiều.

Hàn tổng quản là ai? Lúc hắn sắp đi, tình cờ nhìn thấy hai mắt Hoa Lân lóe sáng, trong lòng liền đoán được: người này nhất định chẳng phải là người tu chân, làm gì có người tu chân nào nghe được hai chữ tinh tệ lại cuồng lên như thế? Xem ra, hai quả tinh thạch này có lẽ là của Dịch đại hiệp cho hắn? Ai ... Người này vận khí thật tốt quá!

Hoa Lân mặc kệ người khác nhìn nhận mình thế nào, trong đầu hắn bây giờ tất cả đều là tinh tệ lập lòe kim quang. Lúc này, hắn đưa mắt nhìn Hàn tổng quản đi xa dần rồi mới ung dung xoay người đi vào trong

phòng. Chỉ thấy Dịch đại hiệp và ba đệ tử của hắn đã ngồi xuống quanh bàn trà. Dịch đại hiệp thậm chí còn tự mình châm năm chén, mỉm cười ngoắc hắn lại, nói: "Long thiếu hiệp mời ngồi, thưởng thức thanh trà ở đây, bên ngoài rất khó tìm được hương vị thuần khiết như vậy!"

Hoa Lân ngồi xuống bên trái hắn, đang muốn nâng chung trà lên thưởng thức hương vị của "Khúc thanh trà", chợt nghe thiếu nữ bên cạnh bực bội nói: "Cha! Sao người lại tùy tiện đem 'Sinh Mệnh Chi Thạch' đưa cho người khác? nếu 'Tập Bảo Hiên' thật sự đem phách mại hỏa thiềm thừ, đến lúc đó nếu chúng ta không đủ tiền, chẳng phải ..."

Dịch đại hiệp nghiêm sắc mặt chậm rãi nói: "Tuệ nhi! ... hỏa thiềm thừ mặc dù có thể hóa giải hàn khí phát tác, nhưng nó nhiều nhất chỉ giúp ta bớt thống khổ vài năm thôi. Hiếm khi có được những ngày nắng đẹp như mấy hôm nay, chúng ta rất lâu rồi không được vui vẻ như vậy, đó là những vật ngoại thân, không cần phải để tâm! Đến đây ... Tuệ nhi uống trà đi!"

Hoa Lân thấy lão Dịch khoáng đạt, chính trực như vậy, vừa mới nâng chung trà lên lại đặt xuống, nghĩ thầm rằng lần này đành phải giúp hắn một hồi vậy. Liền hỏi: "Dịch đại ca! Làm sao hàn độc lại phạm vào huynh? Huynh cứ nói, không chừng ta có biện pháp đó!"

Vừa dứt lời, Minh Tuệ bên cạnh hiển nhiên đang có thành kiến đối với Hoa Lân, lớn tiếng nói: "Đều là do ngươi cả ... Không ngờ lại đem Sinh Mệnh chi thạch để đổi lấy tinh tệ. Hừ! Bây giờ lại còn giả nhân giả nghĩa nói hàn độc cái gì. Sau này, nếu chúng ta không mua được hỏa thiềm thừ, ta nghĩ ngươi..."

"Minh Tuệ! câm miệng cho ta..." Dịch đại hiệp lớn tiếng quát.

Dịch Minh Tuệ toàn thân run lên, cổ tay không cẩn thận làm đổ chung trà của mình loang cả ra bàn. Nàng hiển nhiên sợ hãi, đôi mắt nhất thời nổi lên vầng nước mắt, đã rất lâu rồi nàng rất ít khi thấy cha nghiêm khắc với mình như vậy. Cho nên nàng dẩu cái miệng nhỏ nhắn, có vẻ thập phần ủy khuất.

Còn lúc này, thiếu niên bên người nàng tên là Thiếu Quân giương mắt nhìn Hoa Lân đầy oán hận, phảng phất như hết thảy mọi sự đều do hắn mà ra

Nhưng Dịch đại hiệp không hề để ý tới con gái mình, cười với Hoa Lân: "Ai! ... Chúng ta đừng để chuyện này làm mất hứng. Tới đây ... uống vài chung trà nào!"

Hoa Lân đành phải nâng chung trà lên uống một ngụm nhỏ, đang muốn nói cái gì đó, ngoài cửa chợt truyền đến tiếng bước chân.

Nguyên lai Hàn tổng quản đã quay lại, chỉ nghe hắn vừa đi vào vừa giận dữ nói: "Dịch đại hiệp! Thật sự xin lỗi!... 'Hỏa Thiềm Thừ' đã bị nâng giá lên hai trăm vạn rồi. Một khách hàng khác giống như... giống như vì ngài mà tới vậy, xin ngài hãy cẩn thận!"

"Cái gì? Hai trăm vạn tinh tệ?... Hôm qua không phải nói năm mươi vạn sao?" Cao Chánh Phong đại đệ tử của Dịch đại hiệp bất ngờ giật mình.

Dịch Minh Tuệ cũng thiếu chút nữa là nhảy dựng lên, nhưng nàng chỉ sửng sốt một lát, ngược lại còn thở ra một hơi, nói: "May quá! May quá! Chúng ta vẫn có

thể mua được. Cha!... Chúng ta xuất hai trăm mười vạn tinh tệ nhé?"

Ai ngờ Dịch đại hiệp lại lắc đầu nói: "Tính ra, ta thấy lần này không chỉ đơn giản như vậy. ... Hàn tổng quản, ngươi có thể nói cụ thể tình huống được không? Khách hàng muốn mua hỏa thiềm thừ kia tên là gì? Hình dáng như thế nào?"

Hàn tổng quản nhíu mày, chậm rãi nói: "Theo quy định của chúng tôi, ta tuyệt đối không được tiết lộ thông tin của các khách hàng. Nhưng Dịch đại hiệp đã hỏi, ta đành phải ..."

Dịch đại hiệp ngắt lời hắn: "À, ta chỉ thuận miệng hỏi vậy thôi ..."

Nhưng Hàn tổng quản vẫn thập phần kính trọng nhân cách của Dịch đại hiệp, lập tức nói tiếp: "Kỳ thật, các ngươi đêm nay có thể thấy mặt hắn... Đối phương là một Hắc y nhân, cao ước chừng bảy thước ba tấc, thân hình cực kỳ bình thường, chỉ là khóe mắt bên phải có một nốt ruồi, từ xa nhìn lại thật sự không dễ phân biệt... Dịch đại hiệp, ta còn có một việc khó giải quyết muốn nhờ ngài chỉ điểm. Người bán hỏa thiềm thừ kia là một tu chân cao thủ, hắn nghe nói có

người săn đuổi hỏa thiềm thừ, cho nên hắn đột nhiên quyết định tạm thời không bán, đợi đến buổi tối sẽ tham gia công khai phách mại của 'Tập Bảo Hiên' chúng ta. Việc này... giá cả, đến lúc đó có lẽ càng thêm khó khống chế!"

"A?" lúc này ngay cả Hoa Lân cũng nín thở. Nghĩ thầm rằng, Dịch đại hiệp vì bảo trụ sinh mệnh bản thân, cho nên phải nhất định mua được hỏa thiềm thừ. Nhưng đối thủ chắc chắn nắm được nhược điểm này, vì mục đích "Mưu hại" được Dịch đại hiệp, đến lúc phách mại chắc chắn sẽ nâng giá lên rất cao. - Khó trách vừa rồi Dịch đại hiệp có nói đối phương không chỉ đơn giản có vậy, xem ra hắn đã sớm có dự cảm sẽ phát sinh sự tình này.

Mặc dù tình huống không lạc quan cho lắm nhưng Dịch đại hiệp vẫn cười vang, nói: "Không sao, không sao! Sinh tử hữu mệnh, Dịch mỗ đêm nay sẽ kiến thức một chút xem đối phương rốt cuộc là thần thánh phương nào? Để xem, chúng ta phải bắt hắn bỏ ra nhiều tiền gấp bội mới được. Hắc hắc ..." hắn nở một nụ cười, quay đầu nói với Hoa Lân: "Long thiếu

hiệp, ta thấy hôm nay trời nắng rất đẹp, không bằng chúng ta đi dạo một chút đi?"

Hoa Lân thấy Dịch đại hiệp cười sảng khoái như vậy, trong lòng cũng bị cảm nhiễm, lớn tiếng đáp: "Tốt lắm! Ta vừa lúc cũng có một việc cần phải làm, chúng ta cùng đi ra ngoài thôi. Tới buổi tối, chúng ta sẽ quay lại Tập Bảo Hiên, chắc chắn phải mua cho được 'Hỏa Thiềm Thừ' kia! ha ha ha ..."

Dịch đại hiệp và mọi người đều tưởng rằng Hoa Lân chỉ tán gẫu vậy thôi, ai ngờ tất cả những điều hắn nói đều phát ra từ nội tâm. Hắn thầm nghĩ: Các ngươi cứ yên tâm đi! Có bổn thiếu gia ở đây, hôm nay phải giúp các ngươi mua bằng được con hỏa thiềm thừ này!

Chương 39: PHÁCH MẠI PHONG VÂN (1)

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: Tepga

Biên dịch: MacVanDanh

Biên tập: Mayphieulang

Nguồn: 4vn.eu

Nội dung ẩn tại http://4vn.eu :

Mọi người đang đứng dậy, chuẩn bị ra ngoài ngắm mặt trời. Hàn tổng quản thấy bọn họ muốn rời đi vội vàng nhắc nhở Hoa Lân: "Này... xin mời vị thiếu hiệp này chờ một lát, hai khối 'Sinh Mệnh Chi Thạch' của ngài đã đưa tới cho chuyên gia xem xét, ta phỏng chừng ngay lập tức sẽ có người đưa tinh tệ tới cho ngài."

Hoa Lân kỳ thật đang chờ hắn nói những lời này, lúc này giả vờ giật mình đại ngộ, vỗ đùi nói: "Ai nha, thiếu chút nữa thì quên mất, còn cả mười vạn tinh tệ vẫn chưa cầm lấy..."

Thầy trò Dịch đại hiệp bất đắc dĩ đành phải ngồi xuống chờ đợi cùng hắn. Hoa Lân sợ bọn họ nhàn rỗi, vì vậy quay đầu hỏi Hàn tổng quản: "Phải rồi, 'Tập Bảo Hiên' các ngươi mỗi buổi tối đều có phách mại hội sao? Vì sao phải đợi cho tới buổi tối mới tiến hành vậy?..."

Hàn tổng quản gật đầu nói: "Đúng vậy, mỗi đêm đều có phách mại!... Tập Bảo Hiên chúng ta không chỉ là thương hội lớn nhất phía Đông thành, thậm chí cả toàn 'Thiên Quận Tinh' cũng có thể xem như không

đứng thứ hai. Ngoại trừ 'Ô Độ hắc thị' Yến Kinh tây quận thì nơi này của chúng ta là náo nhiệt nhất. Cho nên, thương lữ cả nước và các nơi phần lớn đều hội tụ mà đến, đèn vừa mới thắp lên, bên ngoài quầy cơ hồ ngay cả chỗ đặt chân cũng chẳng còn. Cho nên phách mại hội kia lại càng thêm náo nhiệt phi phàm!"

"Ồ?" Hoa Lân cúi đầu trầm ngâm một lát, thở dài nói: "Ô Độ hắc thị ở đây cũng có phân điếm à?... ai! Sự đạo thật sự thay đổi rồi, bọn người kia không ngờ dám mở hắc điếm xung quanh đây!"

Hàn tổng quản nghe vậy sửng sốt, lập tức trở nên tôn kính Hoa Lân, liên tục hỏi: "Ồ? Thiếu hiệp đã thấy Ô Độ hắc thị ở những đâu rồi?" - phải biết rằng, Thiên Quận tinh chỉ "Yến kinh tây quận" là có Ô Độ hắc thị. Ngoài ra, tất cả đều là phân điếm của Ô Độ hắc thị, tất cả đều để phục vụ Tu Chân Giới, không phải tu chân cao thủ, làm sao có được cơ hội gặp được? Cho nên Hàn tổng quản rất khiếp sợ...

Hoa Lân vốn định nói "Long Thần Tinh" có một, nhưng lập tức nhớ rằng chính mình không lâu trước đây mới từ "Huyền băng thiên" ở đó trốn tới đây.

Phỏng chừng lúc này Thánh Thanh Viện đã thông tri đến Kiếm Cương tông ở đây, nếu bị bọn họ biết họ "Long" đã chạy đến đây, có lẽ sẽ gây ra vô số vấn đề. Vì vậy ha ha cười nói: "A? Ta cũng chỉ đoán vậy thôi... Ô Độ hắc thị nổi danh như vậy, đương nhiên có rất nhiều phân điếm rồi! A a a..."

Ba đệ tử của Dịch đại hiệp căn bản là chưa hề nghe nói rằng "Ô Độ hắc thị" còn có phân điếm, cho nên Dịch Minh Tuệ lập tức phản bác: "Hừ!... Ô Độ hắc thị làm gì có phân điếm? Nó thuộc loại kinh doanh phi pháp, bọn họ chỉ có thể khai trương tại Yến kinh tây quận mà thôi. Giống như chúng ta ở phía đông, phía nam kiên quyết không cho phép bọn họ khai trương ở đó... Ngươi thật sự là một chút thường thức cũng không có, chỉ biết nhắm mắt nói bừa, thực đáng nghi rằng ngươi là tội phạm từ nơi nào trốn tới đây!"

"Ách?" Hoa Lân bắt đầu đổ mồ hôi trán, nghĩ thầm rằng tiểu muội muội này thật lợi hại, mấy lần đều tình cờ nói đúng sự tình của mình. So với lúc vừa mới tới "Tập Bảo Hiên", nàng đã từng đứng trước mặt thị giả châm chọc mình, nói rằng: "Tên khất cái này đã du lịch qua vô số địa phương, thậm chí còn hàng

phục một con ác long. Đừng nhìn hắn quần áo rách nát, trên người giống như không có chút tiền nào, nhưng một lúc sau, nói không chừng hắn có thể từ không có gì biến ra rất nhiều bảo vật và linh khí đó... vân vân." Ngoại trừ những chuyện đó, không ngờ nàng còn đoán được mình là đào phạm. Điều này làm cho Hoa Lân mặt không đổ mồ hôi sao được?

Dịch đại hiệp thấy Hoa Lân sững sờ, còn tưởng rằng hắn bị con gái mình nói cho không dám phản ứng, vì vậy nói: "Tuệ nhi, lần này ngươi nói sai rồi!... Ô Độ hắc thị ở ngoại giới quả thật còn có rất nhiều phân điếm, không tin ngươi có thể hỏi Hàn tổng quản."

Hàn tổng quản cũng sửng sốt, nghĩ thầm rằng nếu có ở ngoại giới thì cũng rất tuyệt vời, tránh cho người thường khỏi nhòm ngó "ngoại giới". Lúc này, hắn thấy Hoa Lân không hề tranh biện, thầm nghĩ vị thiếu hiệp này mới chính thức là cao thủ, đã đạt tới cảnh giới tâm như chỉ thủy. Vì vậy, hắn cũng đáp: "Việc này... Ta nghĩ Ô Độ hắc thị nổi danh như vậy, phải có rất nhiều phân điếm chứ?... Dịch đại hiệp, ngươi nói có phải không?"

Kỳ thật Hoa Lân vẫn chưa đạt tới loại cảnh giới này, hắn chỉ đang nghĩ cách phản bác lại Dịch Minh Tuệ. Nhưng bây giờ có thể nói mình đến từ Long Thần Tinh được sao? Như vậy chẳng phải sẽ làm bại lộ hành tung của mình sao? Cho nên hắn đành phải chọn cách im lặng.

Lúc này, Hoa Lân quay đầu nhìn Dịch đại hiệp, phát hiện tay phải hắn khẽ run, sắc mặt trắng bệch, phảng phất lộ ra một cỗ hàn khí, vẻ mặt càng thêm cứng ngắc. Nhưng hắn vẫn giả vờ không có việc gì, bưng chén trà lên ngửi rồi nhẹ nhàng uống một ngụm.

Hoa Lân biết hắn hàn độc sắp phát tác, nhưng hắn sợ con gái mình lo lắng, cho nên cố gắng ngăn chặn hàn khí. Vì vậy, Hoa Lân lập tức đứng lên, lớn tiếng nói: "... Này Hàn tổng quản, nếu ngươi tiện thì cứ đem đổi cho ta bảy, tám vạn tinh tệ, bọn có việc gấp cần đến. Phần còn lại coi như là thủ tục phí, ngươi thấy thế nào? Bởi vì ta còn có việc bên ngoài chưa kịp xử lý, đợi lát nữa đi có lẽ quá muộn."

Hàn tổng quản thực không phải người tham lam, nghiêm mặt nói: "Tốt lắm, ta phỏng chừng hai khối tinh thạch của ngươi có thể đổi được khoảng mười

hai vạn tinh tệ, ngươi hiện đang có việc gấp, ta tính cứ đưa trước cho ngươi vậy." nói xong cho tay vào trong ngực, lấy ra một cái hầu bao lớn rất đẹp, lấy từ trong đó ra mười hai khối tinh tệ màu tím, đưa luôn cho Hoa Lân.

Ai ngờ Hoa Lân lại nhìn thẳng vào hầu bao của hắn hỏi: "Mỗi lần ngươi đều mang nhiều hiện kim (tiền mặt) trên người như sao? không sợ bị người ta cướp à?"

Hàn tổng quản cười nói lớn: "Cướp tiền? Cho tới bây giờ ta thật sự vẫn chưa gặp... Hơn nữa, ta cũng thường xuyên phải mua các loại dị bảo, không mang theo nhiều hiện kim thì mua bán thế nào được?"

"Nguyên lai là như vậy!" Hoa Lân nhận tinh tệ trong tay Hàn tổng quản, quay đầu nói với Dịch đại hiệp: "Lão Dịch, sắp bị đóng băng đến chết chưa? Đi, chúng ta đi tắm nắng mặt trời nào! Hắc hắc..."

Đừng thấy Dịch đại hiệp "Bản mặt" lúc nào cũng lạnh lùng, hắn trời sinh cũng là người sảng, bèn lớn tiếng cười nói: "Như vậy mà cũng bị ngươi nhìn thấy? Ha ha ha... đi đi đi, Ánh nắng mặt trời hôm nay dường như đặc biệt dễ chịu đó!"

Năm người cáo từ Hàn tổng quản, đi ra khỏi căn phòng trang nhã đó, chỉ thấy cả lầu hai đã bắt đầu náo nhiệt, trước mỗi quầy đều đã có người bắt đầu tới mua bán, tất cả mọi người lựa chọn và mua bán thương phẩm của mình. Nhìn lại phía đông, phát hiện phòng trà ở đây cơ hồ cũng đã ngồi đầy khách.

Hoa Lân trước khi bước xuống lầu hai, trong khi đi qua đại sảnh không khỏi nhìn những pho tượng chỉnh tề ở hai bên vài lần, nghĩ thầm rằng loại khí thế quý tộc này quả nhiên lợi hại, người thường nếu không có vài đồng bản, có lẽ thật sự không dám mạo nhiên bước vào "Tập Bảo Hiên". - cũng may, bây giờ mình đã không còn là tên khất cái nữa, nghĩ vậy, Hoa Lân không khỏi bắt đầu có chút đắc ý...

Dịch đại hiệp thấy bộ dáng hắn ngẩng đầu bước đi hiên ngang, không khỏi cười thầm, hiểu rằng mình đã làm được một thiện sự. Nhìn thấy người khác vui vẻ, hắn đột nhiên cảm giác chính mình cũng ấm áp rất nhiều.

Nhưng con gái của hắn lại không rõ đạo lý trong đó.

Dịch Minh Tuệ thấy Hoa Lân kiêu ngạo, tiêu sái đi trước, nàng lập tức bước lên hai bước, đi trước ra

ngoài cửa, miệng hầm hừ: "Hừ!... Đúng là giống một tên giàu xổi!"

Nhưng Hoa Lân không thèm để ý, thậm chí còn chủ động nhường cho nàng đi trước một bước, cùng Dịch đại hiệp sóng vai đi ra khỏi "Tập Bảo Hiên".

Bọn họ vừa mới ra khỏi cửa, Dịch đại hiệp hít một hơi dài, ngửa đầu nhìn vầng mặt trời sáng lạn, lộ ra vẻ mặt quyến luyến, mặc cho ánh nắng mặt trời ấm áp sáng rỡ chiếu thẳng trên người...

Hoa Lân cũng rất cảm thông với cử động đầy cảm xúc của hắn, chính mình cũng đã kinh lịch loại bệnh ma này. Khi đó, hắn cũng thấy chính mình không còn nhiều thời gian lắm, bấy giờ mới phát hiện sao bầu trời lại xanh đến vậy, gió mát sao lại ôn nhu đến thế. Nhân sinh hết thảy đều rất quý giá, đáng yêu...

Cho nên Hoa Lân cũng sửng sốt, nhớ lại nỗi thống khổ của chính mình ngày xưa, hắn đột nhiên đưa ra một quyết định...

Đúng lúc đó, bên dưới cầu thang truyền đến một tiếng gọi dịu dàng, mọi người đi trên đường phảng phất tất cả đều an tĩnh, im lặng xuống. Hoa Lân và

Dịch đại hiệp cảm thấy khác thường, theo tiếng nhìn lại, hai người đều cùng sửng sốt.

Chỉ thấy một thúy y thiếu nữ khẻ nâng quần lụa mỏng, chậm rãi đi lên cầu thang. Khi nàng đi qua bên cạnh Hoa Lân, nàng đột nhiên dừng cước bộ, hai người nhìn nhau với khoảng cách rất gần.

Nguyên lai là Yến Thu Thủy cũng đến đây.

Nàng giống như tịnh không hề đợi bằng hữu, chỉ một mình đi vào "Tập Bảo Hiên". Đúng lúc đó, nàng đột nhiên nhìn thấy Hoa Lân ở ngay cửa "Tập Bảo Hiên". Vì vậy, nàng dùng ánh mắt oán hận nhìn gã gia hỏa trước mắt này, nhớ rằng hắn chẳng ngờ lại không bị sắc đẹp của mình hấp dẫn, không chịu ở lại cùng mình một lát... Cho nên, nàng nhìn chằm chằm vào mắt Hoa Lân, giống như muốn hỏi: không phải ngươi nói muốn đi đến khách điếm để ngủ sao? như thế nào mà chạy loạn khắp nơi vậy?

Hoa Lân cũng thấy có chút xấu hổ, bất tri bất giác lại đưa tay gãi gãi ót, tự giễu nói: "Ừm ừm... ta vốn đúng là muốn đi ngủ, nhưng trong tay lại không có tiền, cho nên đành phải đi đến đây để đổi tiền. A a a..."

Yến Thu Thủy hung hăng trừng mắt nhìn hắn, đột nhiên "hừ!" một tiếng, lúc này mới ngẩng đầu lên, duyên dáng đi vào "Tập Bảo Hiên".

Hoa Lân chỉ cảm thấy một làn dị hương nhàn nhạt bay tới, lập tức đưa mắt nhìn thân ảnh yểu điệu của Yến Thu Thủy dần dần đi xa, không khỏi kỳ quái hỏi: "Sao trên người nàng lại thay đổi mùi hương như vậy?"

Dịch đại hiệp ngắt lời: "Thế nào? Hương khí không đúng à? Ngươi nên cẩn thận đó, có khi bị nàng hạ mê hồn hương đấy! A a a..."

Hoa Lân cũng cười nói: "Yên tâm đi, ta không bị trúng mê hồn hương của nàng!... Bất quá, theo ta thấy, trên đường có rất nhiều người đều trúng độc của nàng rồi. Ngươi xem bọn họ kìa, ha ha ha..."

Dịch đại hiệp quay đầu nhìn ra đường, quả nhiên thấy vô số nam tử đang nghển cổ lên, hiển nhiên đều không dứt nổi thân ảnh xanh biếc kia, quả nhiên bọn họ đều trúng độc không nhẹ.

Dịch Minh Tuệ mất hứng, nhìn nhìn Hoa Lân rồi lại nhìn nhìn Dịch đại hiệp, bĩu môi nói: "Cha!... cô nàng

vừa rồi thiếu chút nữa đã đâm vào người Tuệ nhi, các ngươi đều chẳng thèm để ý tới người ta. Hừ!"

Dịch đại hiệp chỉ có thể lắc đầu nói: "Ai bảo ngươi đi nhanh như vậy làm gì?... Được rồi, được rồi, đợi lát nữa phụ thân sẽ mua bánh ngon cho con nhé."

Hoa Lân biết Dịch Minh Tuệ trên thực tế chỉ là do đố kị mỹ mạo của Yến Thu Thủy, cho nên cố ý nói: "Kỳ thật ta nghĩ thúy y nữ tử vừa rồi chẳng xinh đẹp chút nào, nếu nàng thay đổi trang phục, kiểu tóc, khẳng định là thua xa so với Minh Tuệ muội muội của chúng ta."

Dịch Minh Tuệ nghe vậy rất thích thú, ấn tượng đối với Hoa Lân đột nhiên thay đổi, nhưng nàng vẫn ương bướng, liếc mắt nhìn Hoa Lân nói: "Hừ!... ai là Minh Tuệ muội muội của ngươi? Thật không biết xấu hổ!"

Hoa Lân tâm địa thiện lương, vừa rồi chính là vì giải tỏa ấm ức của nàng mà thôi, cho nên nghe vậy chỉ cười cười, tịnh không nói gì. Nhưng không nghĩ rằng Dịch Minh Tuệ lại sinh ra hứng thú đối với hắn, ngạc nhiên hỏi: "... À, ngươi biết thúy y thiếu nữ vừa rồi à?"

"À..." Hoa Lân quay đầu nhìn Dịch đại hiệp và hai đệ tử của hắn, thấy ánh mắt bọn họ đều đang chú ý đến mình, cho nên đành phải nói: "À... ta và nàng ấy cũng không biết nhau nhiều lắm, nàng ấy chỉ là đã cứu ta một lần mà thôi. Bởi vì ta tự giác không nghĩ đến chuyện báo đáp, cho nên đành phải lén đi, đỡ phải để nàng sau này dĩ thân tương hứa! hắc hắc..."

"Thực không biết xấu hổ! Rõ ràng là nàng cứu ngươi, sao nàng có thể dĩ thân tương hứa cho ngươi được?...Lẽ ra là ngươi dĩ thân tương cho nàng mới đúng, ngươi nói chuyện thật sự là điên đảo a..." Dịch Minh Tuệ lập tức phản bác.

Hoa Lân lập tức gật đầu nói: "Đúng thế! Ta vốn cũng nghĩ dĩ thân tương hứa cho nàng, nhưng sau đó lại nghĩ như thế là có hại cho nàng, còn ta ngược lại lại chiếm được tiện nghi. Không có biện pháp cho nên ta đành phải bỏ đi, đỡ phải để người ta nói ta điếm ô sự trong sạch của nàng. Ha ha..."

"Ngươi..."

Dịch đại hiệp cũng ha ha cười một trận, phát hiện Long thiếu hiệp này mồm mép quả nhiên lanh lợi, thật sự đấu lại được với con gái mính. Đang định tiếp

tục đi xuống, nhưng năm người mình lại đang ngăn trở đại môn của "Tập Bảo Hiên", vì vậy vội vàng hỏi Hoa Lân: "Long thiếu hiệp, không phải ngươi vừa nói có việc cần phải làm sao? Không bằng chúng ta cùng đi một chuyến xem sao!"

Hoa Lân lúc này mới giật mình đại ngộ, vội vàng gật đầu nói: "Ai chà, thiếu chút nữa thì quên mất...Đi nhanh lên, nhanh lên!"

Vì vậy mang theo đi xuống bậc thang, chuyển sang đi trên con đường cái ở hướng tây, rẽ sang một con đường lớn, phút chốc đã thấy chiêu bài "Thần mộc cư" ở xa xa.

Đi được nửa đường thì, Dịch đại hiệp rõ ràng muốn biết Hoa Lân đang muốn làm chuyện gì. Vì vậy tò mò hỏi: "Không thể tưởng được từ khi cha sinh mẹ đẻ đến giờ, Dịch mỗ còn có thể gặp được náo nhiệt như vậy, nhất định phải đi xem một chút mới được. Hắc hắc..."

Chương 40: PHÁCH MẠI PHONG VÂN 2

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: bootbia

Biên tập: TuLaDaiDe

Nguồn: 4vn.eu

Nội dung ẩn tại http://4vn.eu :

Còn chưa đến gần Thần Mộc Cư, Cao Chánh Phong - đại đồ đệ của Dịch đại hiệp - liền cười nói: "A! .....Khởi bẩm sư phụ! Một chốc nữa thôi, người sẽ được xem một tràng hí sự. "Gia Câu Thương Hành" này hình như là sản nghiệp của Thất Long Hội , Đại quản gia của bọn này cũng từng được sư phụ chỉ điểm. Ha ha ha ....."

"A?" Dịch đại hiệp có chút sửng sờ, nói: "Đây đúng là đại hồng thủy tràn tới Long Vương Miếu đây."

Nhưng Dịch Minh Tuệ khước lại có chỗ bất đồng, trái lại còn nhảy nhót tung tăng hỏi: "Quản lý hắn là ai vậy, chúng ta trước tiên không nên khai báo danh tính, chỉ đứng bên cạnh xem náo nhiệt là được. Đến lúc đó xem ai đúng ai sai, chúng ta mới quyết định can thiệp. ..... Mọi người thấy sao?"

Dịch đại hiệp cũng thấy có lý nên cười nói: "Được rồi! không nên gây náo nhiệt quá lớn là được ..."

Nhưng lúc này, tại Thần Mộc Cư, đứng ở của đón khách, tên tiểu nhị Tiểu Toàn Tử đã sớm nhìn thấy năm người Hoa Lân, thấy bọn họ đứng ở giữa đường bàn bạc, thỉnh thoảng lại chỉ tay vào đây, trong đó lại có hai vị thiếu niên lưng đeo trường kiếm. Hắn biết tình huống có điều bất ổn, lập tức đi vào trong điếm, thông báo cho chưởng quỹ ra đối phó.

Hoa Lân cũng không nghĩ tới sẽ gặp trường hợp như thế này, lập tức nhìn sang Dịch đại hiệp nói: "Vậy ..... vậy chúng ta cứ đứng ở bên ngoài xem náo nhiệt. Nếu như muốn phân xử, bọn họ sẽ không có lý hơn chúng ta. Nếu phải động thủ, bọn họ càng không phải là đối thủ của chúng ta....."

"Khoác lác! Chỉ sợ lúc đó tình huống không tốt xảy ra, e rằng chúng ta cũng phải can thiệp? Hừ!" Dịch Minh Tuệ lập tức tỏ vẻ không tin những gì hắn nói.

Hoa Lân cười cười, nhấc chân đi vào Thần Mộc Cư. Chỉ thấy bên trong khách điếm vô cùng rộng rãi, thoáng mát, một dãy hàng gia dụng sắp xếp ngay ngắn, chỉnh tề, một chiếc giường gỗ chạm trổ hoa văn, một chiếc bàn ăn rất hữu dụng, một chiếc ghế

tựa rất chắc chắn. Còn có một dãy giá sách được làm rất tinh xảo ..... thật sự là những cái cần thiết đều có.

Lúc này, ngay giữa hành lang đang có vài khách quen đứng xem hàng hóa, qua đó thấy được nơi này buôn bán rất phát đạt.

Hoa Lân cũng không phải loại người thích bắt nạt kẻ khác, cho nên hắn chỉ là đứng ở một bên, cũng không có kinh động gì đến các khách nhân, yên lặng đợi chưởng quỹ ra đón.

Quả nhiên, điếm tiểu nhị tên là Tiểu Toàn Tử lập tức dẫn đến hai gã nam tử hừng hực khí thế ra đón. Chỉ thấy hán tử bên trái thân hình lực lưỡng, cao chừng tám thước bảy tấc, tay phải cầm một thanh Thiêu hỏa côn, bước đi rất trầm trọng, nhìn vào biết ngay là một mãng hán chuyên dùng sức mạnh. Hán tử bên phải hai tay cầm song kích, từ xa đã quát lớn: "Kẻ nào không có mắt không tròng vậy? dám chạy đến Thần Mộc Cư nháo sự?"

Hoa Lân ung dung tiến lên một bước, nhìn sau lưng bọn họ, rồi làm như kỳ quái nói: "Ô? Lục quản gia của các ngươi đi đâu rồi? Sao không thấy hắn ra đây?"

Hán tử lực lưỡng nói: "Hừ! đối phó với nhứng loại...khất cái này, đâu phải cần Lục quản gia ra mặt, có ta Thiết Đầu đây được rồi! Còn không mau cút đi cho ta....." Nói xong, Thiêu hỏa côn trong tay liền nện xuống đất một cái, bàn đá tức thì vỡ ra một mảng lớn.

Nhưng hán tử cầm song kích đưa tay ngăn lại Thiết Đầu, nhìn Hoa Lân cười lạnh nói: "Thấy các hạ dẫn người đến đây, chắc là muốn gây sự với Thất Long Hội chúng ta? Nếu ngươi nói rõ tên môn phái, Lục quản gia lập tức sẽ tới." Hắn cố ý nhấn mạnh ba chữ "Thất Long Hội" với vẻ đắc ý vô cùng, ý muốn nhắc nhở cho Hoa Lân: nơi này đích thị là địa bàn của Thất Long Hội, ngươi nên biết rõ để sau này khỏi gây chuyện.

Nhưng Hoa Lân lại không chút nào thèm để ý, cười nói: "Các ngươi hiểu lầm rồi, mấy vị cao thủ đi với ta không phải là ta mời tới để hỗ trợ. Ngược lại, bọn họ còn sợ ta tới vạch trần chiêu bài của Thất Long Hội các ngươi, cho nên đặc ý đến đây giúp các ngươi chủ trì công đạo. ..... Hắc hắc! đương nhiên, nếu thật sự là ta vô lý, bọn họ sẽ không nhúng tay vào can thiệp."

Dịch đại hiệp bốn người tất cả đều sửng sờ, họ đều không nghĩ tới Hoa Lân lại dùng đến cách đó, nghĩ thầm rằng tên tiểu khất cái mà cũng nói nghĩa khí, sợ bản thân mình đứng giữa sẽ xảy ra chuyện, cho nên đặt bốn người bọn họ ra ngoài.

Hán tử tay cầm song kích cười lạnh nói: "Nói lui nói tới, ngay cả ngươi cũng không dám khai báo sư môn. Đã như vậy, khuyên ngươi nên lập tức biến khỏi Thần Mộc Cư, để khỏi phải yểu mệnh."

Hoa Lân nhún vai nói: "Ai, các ngươi thật sự không biết tốt xấu! ..... Bổn thiếu gia chính là người khai sơn ra Kiếm Tiên Phái, chẳng qua ta sợ nói ra chỉ sợ dọa chết ngươi mà thôi. Ngươi còn tưởng rằng, bằng vào ba chữ "Thất Long Hội" này có thể dọa được ta sao?"

Các tiểu nhị tại Thần Mộc Cư đều biến sắc, chậm rãi tiến đến vây quanh lại. Trong khách điếm mấy vị khách cũng cảm thấy nơi này sắp phát sinh bất trắc, vì vậy nháy mắt đã bỏ đi.

Tựu tại đây, ngoài cửa truyền đến một tiếng hừ lạnh nói: "Khẩu khí thật lớn đấy! Ta cũng muốn nhìn xem

"Kiếm Tiên Phái" đến tột cùng là thần thánh phương nào!"

Hoa Lân quay đầu nhìn lại, chỉ thấy ngoài cửa cùng đi vào ba gã nam tử. Bên phải chính là Lục quản gia lúc sáng vừa mới gặp. Ngoài ra, bên trái là nam tử ước chừng ba mươi tuổi, đôi tròng mặt như hai hạt đậu, nhìn tổng thể đúng là đầu trâu mặt ngựa, trong tay cầm một cây Phân thủy xoa, nhìn vẻ ngoài quả thật không giống người tốt. Nhưng người đứng giữa thì tướng mạo đường đường, ấn đường rộng rãi, mắt sao mày kiếm, tay cầm một thanh cương kiếm màu xanh, nhìn qua cực kỳ chánh phái. Hoa Lân tựu không rõ, bọn họ như thế nào lại cùng đi với nhau? thật sự là kỳ quái .....

Người lên tiếng vừa rồi, chính là nam tử đứng ở giữa này, hắn vừa bước vào cửa cửa khách điếm lập tức liền sửng sốt dừng lại. Nguyên lai, hắn liếc mắt đã nhìn thấy bốn người Dịch đại hiệp cũng đang ở trong, hơn nữa, hình như là do đối phương mời đến viện thủ, cho nên hắn liền giật mình.

Dịch Minh Tuệ thấy thế, trong lòng cũng nảy sinh nhiều ý nghĩ. Quay đầu liếc mắt nhìn Hoa Lân một

cái, nghĩ thầm, rằng ngươi có phụ thân ta làm chỗ dựa, ai dám không giữ thể diện cho ngươi?

Dịch đại hiệp thấy đối phương đứng ở cửa không dám tiến đến nên vậy ha hả cười nói: "Không việc gì, không việc gì, ta vừa lúc đi ngang qua nơi đây, thấy nơi này có người nháo sự, cho nên muốn vào xem náo nhiệt. Ha ha ha... các ngươi chậm chút!" Hắn nói rất là thành tâm, nhưng do người mắc tuyệt chứng, cho nên khi nói vẻ mặt lại không nhúc nhích. Vì vậy làm cho người ta nghĩ là hắn cố tình châm chọc.

Ba người vừa bước vào cửa, chính là Nhị quản gia, Tứ quản gia cũng với Lục quản gia của "Thất Long Hội". Bọn họ tại Đông Nguyên thành đều là người có thân phận, đương nhiên tất cả đều nhận biết Dịch đại hiệp. Thấy hắn, Nhị quản gia lập tức tiến đến hành lễ, nói: "À ..... ngay cả " Trung Chánh Đường" Dịch đại hiệp cũng tới?..... Lão Lục! Ngươi có đúng là làm gì sai trái không mà không nhận ra người, còn không mau nhanh tiến lên tạ lỗi!"

Nhị quản gia phản ứng đúng là cực nhanh, lập tức lôi "Lục quản gia" đang đứng bên phải chất vấn. Hắn trong lòng đã nghĩ: chắc là Lục đệ đã phạm sai trái gì

lớn, bằng không như thế nào mà ngay Dịch đại hiệp cũng tìm đến tận của hỏi tội?

Mấy tên tiểu nhị tại Thần Mộc Cư đều chấn động, nghe được đích danh Dịch đại hiệp nổi tiếng, thiếu chút nữa sợ đến ngã trên mặt đất. Ngay cả tên Tiểu Toàn Tử càng sợ đến sắc mặt tái nhợt, nghĩ thầm: nguyên lai là Trung Chánh Đường Dịch đại hiệp tự mình đến hỏi tội, xem ra lúc này người nào cũng khó mà tự bảo .

Liền thấy Dịch đại hiệp cười khổ một tiếng, ngược lại, lại muốn hỏa giải, nói: "Ai! ..... Nhị quản gia nói quá lời rồi! kỳ thật, ta chỉ là trùng hợp đi ngang qua mà thôi, cũng không biết nơi này xảy ra chuyện gì. Theo ta thấy, không bằng như vậy đi? Mọi người đều là quang minh chính đại, cứ hợp tình hợp lý mà phân giải, ta tuyệt sẽ không thiên vị bên nào cả. Các gươi xem thế nào?"

Ngay cả lão đại của "Thất Long Hội" cũng phải còn nghe Dịch đại hiệp phân phó, ba vị quản gia này làm sao lại dám dị nghị? Vì vậy, bọn họ vội vàng gọi Lục quản gia cùng Hoa Lân đối chất. Song phương chỉ hỏi qua lại mấy câu, mới hay rằng nguyên nhân xuất

phát tức một việc rất nhỏ nhặt, nghĩ không ra dĩ việc này lại làm dính líu tới Dịch đại hiệp, như vậy bảo bọn hắn sao không khỏi kinh ngạc?

Hoa Lân cũng hiểu được mình có chút không ý tứ, hắn vạn lần không tưởng được Dịch đại hiệp tại Đông Nguyên thành lại có uy vọng như vậy, thế là cũng hiểu được chính mình cũng có chút làm lớn sự việc, vì vậy gãi gãi gáy nói: "Này ....., nói thật, ta thật sự chỉ muốn mua mấy cái giá sách và bàn ghế mà thôi, nhưng các ngươi không cho ta cơ hội. Bây giờ mọi người đã giải hòa, vậy ta nhờ các ngươi tính toán xem. Ta hiện có mười hai vạn tinh tệ, không biết có đủ không?"

Nhị quản gia liền vội hỏi ngay: "Ngươi muốn mua cái gì?"

Hoa Lân lúc này mới nói tiếp: "..... A, ta muốn mua sáu cái giá sách, hai cái bàn bát tiên, hai cái giường đôi bằng gỗ màu hồng, thêm sáu cái thùng gỗ tốt, à... còn thêm sáu cái tủ quần áo to lớn, hai cái ghế bành, sáu cái ghế tựa, hai mươi cái ghế..... Ách! các ngươi đều nhìn ta làm chi vậy?"

Hắn nói liền một hơi liệt kê các món đồ gia cụ, số lượng lại nhiều, thật giống như đang tranh mua hàng hóa vậy.

Nhị quản gia vô cùng sửng sờ, tưởng rằng Hoa Lân vẫn còn giận, nhớ tới hắn cùng Thần Mộc Cư vừa rồi đã xô va chạm nên ra vẻ hào phóng nói: "Lão Lục, còn không mau chuẩn bị hàng hóa cho người ta. Lần này ngươi phải nhớ kỹ bài học này, đã sai, tất không được lấy tiền người ta. ..... còn cái...tên tiểu nhị Tiểu Toàn Tử , cũng phải nhanh chóng cho hắn nghỉ việc. Xem hắn buôn bán như vậy, Thần Mộc Cư không dẹp tiệm mới là lạ ....."

Lục quản gia liền vâng dạ rối rít, nhanh chóng gọi người nhất nhất làm theo. Trong lòng lại âm thầm tính toán, đống hàng này cũng trị giá sáu vạn tinh tệ , thật sự làm cho hắn đau lòng không thôi. Nhưng cũng không còn cách nào khác, Dịch đại hiệp tự mình tìm đến cửa, không đưa liệu có thể hành nghề tiếp được không ? Vì vậy quay đầu vấn Hoa Lân nói: "Nnày ..... vị công tử này, ngươi nhà ở đâu? Để ta gọi người chở hàng đến cho ngươi."

"Ách?" Hoa Lân gãi gãi cái ót lắp bắp: "..... này, trước hết...trước hết cứ đặt ở hậu viện đi, ta lập tức sẽ đi kiểm kê. ..... Được rồi, những thứ này tổng cộng bao nhiêu tiền?" Hoa Lân cầm tinh tệ trong tay ước lượng, tỏ vẻ như sẵn sàng trả tiền.

Nhưng Lục quản gia đời nào dám nhận tiền của hắn, liền vội vàng nói: "Không cần, không cần, tất cả đều là tặng cho ngươi , toàn ..... toàn bộ miễn phí."

"Ha ha ha ..... Thế thì chẳng phải quá tiện nghi cho ta sao? Ngươi nói lại xem thử, lô hàng này tất cả là bao nhiêu tiền?"

Lục quản gia tưởng hắn lại muốn bán lại. Vì vậy vẻ mặt đau khổ nói: "Cũng ..... cũng không nhiều lắm, cũng... cũng chỉ có sáu vạn sáu ngàn tám trăm hai mươi hai mai tinh tệ mà thôi."

Hoa Lân nghĩ thầm, tên này tính toán cũng thẳng thắn, rõ ràng đấy chứ, nhưng ngoài miệng lại nói không rõ ràng, liền tiện tay đưa ba vạn mai tinh tệ cho hắn, nói: "Ngươi yên tâm! ..... bổn thiếu gia từ trước nay làm việc rất có nguyên tắc. Đây là ba vạn mai tinh tệ, ngươi ...trước tiên nhận lấy, coi như đây

là ngươi bán đồ gia cụ cho ta với giá tốt. Còn một nửa kia, xem như là bài học cho ngươi."

Nói xong, Hoa Lân cũng... không để ý tới hắn, tự mình chỉ huy các tiểu nhị trong khách điếm chuyển hàng ra hậu viện, nghĩ thầm lúc này "Phần Tinh Luân" rốt cục cũng có thể điền đầy, nếu như mình chưa thể trở về quê nhà được, không thể làm gì khác hơn là tạm thời xem nó như nhà của mình.

Dịch Minh Tuệ thấy hắn bận rội như vậy nên cũng vui mừng thở ra, liền hỏi: "Uy, tiểu khất cái! ..... ngươi đến tột cùng là ở nơi nào a? Nhiều như vậy đồ vật, nếu không gọi bọn hắn chuyên chở, ngươi làm sao mà mang đi đây?"

Hoa Lân nhìn nàng thần bí cười, nói: "Ngươi yên tâm đi, bổn thiếu gia hiểu được Thì Không đại pháp, có thể đưa đống đồ này qua không gian "Truyện Tống" trở về. hắc hắc ....."

"A? Quỷ mới tin ngươi!" Dịch Minh Tuệ hiểu được, người nầy nói thật sự không thể tin tưởng được một câu.

Dịch đại hiệp thấy Hoa Lân xử sự cũng phải đạo nên không nói thêm cái gì, chỉ là cùng ba vị quản gia của "Thất Long Hội" hàn huyên điển tích giang hồ. Đàm đạo được hồi lâu, hắn đột nhiên cảm giác toàn thân lại một trận lạnh buốt, vì vậy, bất đắc dĩ nói: "Ai! Dịch mỗ đích hàn độc lại muốn phát tác, bây giờ ta muốn đi phơi nắng, các ngươi cứ bận rộn công việc!" Nói xong chống hai tay đứng lên, chậm rãi đi ra ngoài khách điếm.

Dịch Minh Tuệ cùng hai vị sư huynh thấy thế, không thể làm gì khác hơn là cũng theo đi ra ngoài, chỉ còn Hoa Lân còn đang trong điếm miệt mài vận chuyển bàn ghế.

Rốt cục cũng xong, Hoa Lân đi tới hậu viện của Thần Mộc Cư, thấy mọi thứ đã sắp đầy trong sân, hướng về bọn tiểu nhị nói: "Uy uy uy ..... các ngươi tất cả đều mau tránh ra cho ta, ta chuyển bị thi triển Truyền tống đại pháp, cẩn thận kẻo các ngươi bị xé thành từng mảnh."

Các tiểu nhị tất cả đều sửng sờ, thấy hắn bộ dáng nói chuyện rất lạ lùng, nghĩ thầm trên đời chẳng lẻ có cái gì gọi là "Truyền tống đại pháp"?

Hoa Lân thấy bọn họ vẫn đứng yên không chịu tránh ra, cho nên không thể làm gì khác hơn là tiến tới từng tên xua chúng đi ra ngoài. Lúc này thấy xung quanh không còn người nào hắn lúc này mới mở Phần Tinh Luân, bắt đầu tống từng thứ một thu vào.

Lúc này, "Tiểu Bạch" đang ở Phần Tinh Luân thấy thế liền phát hoảng, nó tranh thủ có cơ hộ liền từ trong bay ra, nghiêng đầu, kỳ quái nhìn Hoa Lân đưa mấy thứ đồ gỗ từng thứ một đi vào, nó hoàn toàn không hiểu: chủ nhân lấy mấy đồ vật này làm gì vậy?

Hoa Lân đang bận thu vào đống bàn ghế đó, nên cũng không quản Tiểu Bạch, Vì vậy liền nhấc nó đặt lên vai. Lúc này, Lục quản gia không biết từ nơi nào đi ra, thấy hậu viện các thứ bàn ghế đều không còn, hoảng sợ nói: "A?..... mấy đồ vật này đi đâu rồi?"

Hoa Lân cười nói: "ta đã sớm nói cho các ngươi rồi, bổn thiếu gia có Truyện Tống Trận vô cùng lợi hại. Cũng may vừa rồi ngươi không tới, bằng không sợ rằng cũng bị ta "truyện" đi. hắc hắc ....."

"A?"

Hoa Lân nói xong, đã nhanh chóng đi ra ngoài. Thấy Dịch đại hiệp đang đứng ở ngoài phơi nắng, Vì vậy cất bước nhẹ nhàng đi tới, tiến lên chào hỏi: "Dịch đại ca! để ngươi chờ lâu, thật là không có ý tứ! ..... Này, ta còn muốn mua một ít quần áo mới,. các ngươi có muốn đi cùng hay không?"

Dịch đại hiệp vội vàng gật đầu nói: "Được rồi! hôm nay ta đã cùng các ngươi đi dạo rất tốt, sau này nói không chừng rất khó có loại... cơ hội này ..... Ai!"

Nếu như ngày thường, Dịch Minh Tuệ nghe được cha thổ lộ ra loại...này anh hùng khí đoản cảm khái, nàng nhất định buồn bã thương cảm. Nhưng hôm nay nàng đã có điểm thất thường, hai mắt đang nhìn chằm chằm nhìn sững sở Tiểu Bạch trên vai Hoa Lân, vô tình bị dáng điệu đáng yêu của Tiểu Bạch hấp dẫn.

Lúc này, Tiểu Bạch đang vung vẩy bốn móng vuốt, uể oải nằm trên vai Hoa Lân, mở to mắt nhìn lại Dịch Minh Tuệ, giống như đang cẩn thận cảnh giác.

Dịch đại hiệp cùng hai đệ tử đương nhiên sớm đã phát hiện trên vai Hoa Lân có một con vật, nhưng tưởng Thần Mộc Cư đưa cho hắn, nên cũng không có để ý.

Hoa Lân cũng không có để ý Minh Tuệ cô nương đang thất thố, chỉ là thuận miệng hướng Dịch đại hiệp hỏi: "Dịch đại ca! nơi nào có bán áo quần may sẵn vậy? Kiểu dáng phải đẹp nhất nha!"

Dịch đại hiệp gật đầu đạo: "Vòng sang phía đông thì có, ngươi cứ theo ta đến đó!"

Vì vậy đoàn người lại đi theo đường cái nhằm hướng đông đi đến. Dọc đường đi, chỉ thấy hai bên người đi đường bước chân nối tiếp nhau không ngừng. Hoa Lân phát hiện, nơi này không chỉ có dân cư đông đúc, mà có nhiều cửa hàng buôn bán đồ quý hiếm, so với kinh thành ở quê hương mình không biết sự phồn hoa còn gấp mấy lần.

Đi dạo một ngày, Hoa Lân một hơi mua liền năm mươi bộ quần áo, thề sau này cũng không bao giờ có bộ dạng của tên khất cái nữa. Mặt khác, hắn còn mua rất nhiều sơn hào hải vị, nghĩ thầm, nếu lần sau nếu còn gặp Thu Uyển Ly, mình sẽ không để nàng phải đói bụng.

Lúc này, Hoa Lân trên người đã thay một bộ võ trang màu trắng bó sát người, eo lưng thắt một sợi dây đai bằng bạc bảo vệ, cả người đột nhiên trở nên phong tư

ào ạt, hơn nữa hắn vốn có khí chất vương giả phong phạm, cho nên càng tăng thêm vẻ xuất chúng. Chuyển biến này, lập tức làm cho Dịch đại hiệp chấn động. Trong đó, Dịch Minh Tuệ là chuyển... biến nhiều nhất. Nàng đột nhiên trầm mặc, không dám...kêu Hoa Lân là tiểu khất cái. Thậm chí, ngay cả một cái liếc nhìn thì dũng khí cũng không biết bay đâu mất. Vì vậy, thầy trò bọn họ bốn người đều âm thầm nghĩ, hiểu được người nầy có thể thật sự xuất thân từ danh môn, sợ rằng cùng Kiếm Cương Tông cũng có chút quan hệ .....

Dù vậy, Hoa Lân vẫn là người dí dỏm, thỉnh thoảng lại làm những độc tác kỳ dị, tỷ như là cứ gãi gãi cái ót..., điều này làm cho mấy người Dịch đại hiệp vẫn cảm thấy dễ gần, thân thiết.

Năm người ăn xong bữa cơm, mọi người nhìn xem sắc trời, phát hiện mặt trời đã xuống núi. Chung quanh đèn đóm đã được đốt lên, phản chiếu Đông Nguyên thành như một mảnh phồn vinh hoa lệ.

Hoa Lân đột nhiên nói: "Dịch đại ca! chúng ta bây giờ nên đi Tập Bảo Hiên không? Coi chừng hỏa thiềm thừ bị người nhanh chân giành trước ....."

Dịch đại hiệp do dự chốc lát rồi nói: "Ai! ..... người khác đã có chuẩn bị mà đến, chỉ sợ đêm nay khó có thể mua được."

Hoa Lân cười nói: "Người hiền tự có trời phù hộ, Dịch đại ca làm người chánh trực như vậy, nói không chừng sẽ có người mua tặng cho ngươi luôn đó! Đi thôi, đi xem cái đã, rồi hãy nói ....."

Dịch đại hiệp mặc dù hiểu được hôm nay sự việc có chút xa vời mong manh, nhưng nhân sinh trên đời, ai chịu buông tha, bỏ qua một hy vọng cuối cùng? Vì vậy, hắn cũng đi theo Hoa Lân nhằm hướng Tập Bảo Hiên bước đi.

Chuyển quá mấy cái đường cái, Hoa Lân xa xa tựu nhìn thấy rõ "Tập Bảo Hiên" lầu các. Vì lúc này là ban đêm nên "Tập Bảo Hiên" tựa như một ngọn đèn lớn, từ trên xuống dưới một mảng sáng trong rực rỡ. Tại ngay trên bậc cấp đi vào, vô số đầu người chuyển động, quả nhiên so với ban ngày còn náo nhiệt muôn phần.

Bọn Hoa Lân năm người nhanh bước tới, rốt cục đã bước lên bậc cấp. Nhưng tại đây Hoa Lân lại đột nhiên ngừng lại, quay đầu nhìn về phía bên phải

nhìn lại, chỉ thấy một đạo tịnh lệ màu xanh phá lệ vô song, hoá ra Yến Thu Thủy cũng đã tới nơi.

Đương nhiên, nàng cũng phát hiện liễu Hoa Lân, nhưng trên mặt liền có chút ngạc nhiên,. hình như vẫn còn đang phân vân: người nầy chẳng lẻ ... , chính là cái... tiểu khất cái kia?

Hoa Lân cùng nàng nhìn nhau, phát hiện trong mắt nàng có một tia mê man, vì vậy hướng sang nàng làm một cái mặt quỷ, rồi mới quay đầu trở lại, bước nhanh đuổi theo Dịch đại hiệp .....

Chương 41: PHÁCH MẠI PHONG VÂN 3

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: bootbia

Biên tập: TuLaDaiDe

Nguồn: 4vn.eu

Nội dung ẩn tại http://4vn.eu :

Bước vào cửa lớn của Tập Bảo Hiên, chỉ thấy đại sảnh ở lầu một đang có nhiều người tập trung một chỗ nghị luận, hình như đang nói về cái gì đó gọi là "Kiền Khôn Quyển".

Dịch đại hiệp nhân duyên đúng là tốt phi thường, hắn vừa xuất hiện, lập tức có hai nhân vật võ lâm một già một trẻ bước tới đón. Lão giả ước khoảng năm mươi tuổi, vẫn giữ được bộ râu dài xoắn tít, hai mắt lấp lánh, cước bộ bình ổn. Bên cạnh lão còn có một thiếu niên ước chừng mười lăm mười sáu tuổi, mắt sáng trong suốt cứ nhìn mọi người chung quanh, trông có vẻ thấy bối rối ngượng ngùng.

Từ xa, chỉ thấy lão giả sửng sốt một chút, đột nhiên bước tới hai bước, hai tay nắm lấy tay phải của Dịch đại hiệp hỏi: "Dịch ..... Dịch lão đệ, ngươi ..... sao lại như thế này? Chẳng lẻ bị kẻ nào đó ám toán?"

Dịch đại hiệp ngăn lại xúc động đang dâng lên trong lòng, trầm ngâm nói: "Ai! ..... không nghĩ ra được ở nơi này lại có thể gặp được Trang lão ca, Dịch mỗ cảm thấy khuây khỏa nhiều lắm."

Sau lưng Dịch đại hiệp, Dịch Minh Tuệ cùng Cao Chánh Phong cũng đều lập tức tiến lên hành lễ nói: "Bái kiến Trang bá bá ....."

Lão này có lai lịch rất lớn, tên là Trang Nguyên Bặc, danh xưng là Thiết Đảm Thần Hậu. Ngày trước từng cùng Dịch đại hiệp liên thủ, sóng vai đại chiến "Song

Long quan" với hơn ngàn tên cướp. Võ công cũng không hề thua kém Dịch đại hiệp. Lão thấy sinh tử chi giao ngày trước giờ mắc tuyệt chứng, mà cũng không hề thông báo cho mình, vì vậy cả giận nói: "Dịch Liên Thành, cái này là ngươi không đúng rồi! Nếu bị người ám toán, vì sao không báo cho ta một tiếng?"

Hoa Lân theo Dịch đại hiệp đi dạo cả ngày, giờ mới biết hắn tên là Dịch Liên Thành, nghĩ thầm cái tên này cũng rất uy phong, không khỏi nghĩ đến câu "Giang sơn Dịch chủ, Liên hạ sổ Thành".

Lại nghe Dịch Liên Thành cười khổ nói: "Ai ..... lão ca có điều chẳng biết, tiểu đệ gần đây mới rảnh rỗi, lần này đi tới 'Tập Bảo Hiên', cũng là vì tranh mua một vật tầm thường mà thôi."

Trang Nguyên Bặc lập tức cũng gật gật đầu nói: "Đúng vậy! Khó mà có được một cái 'Càn Khôn Quyển' lưu lạc vào phàm gian, quả thật các môn các phái đều cố gắng tranh đoạt cho bằng được. Ta cũng định lại đây để xem náo nhiệt, hắc hắc ....."

Dịch Liên Thành sửng sốt, biết Trang Nguyên Bặc hiểu lầm mình, nghĩ thầm: Ta mặc dù cũng muốn

mua được "Càn Khôn Quyền", nhưng bây giờ làm gì có tâm tình mà tranh giành bảo vật? Chỉ là một cái Hỏa Thiềm Thừ, cũng làm cho mình cháy đầu bỏng trán rồi.

Hoa Lân cũng bị chuyện này làm cho hồ đồ, kỳ quái nói: "A? Càn Khôn Quyển là vật gì vậy?..... chúng ta không phải muốn mua Hỏa Thiềm Thừ sao?"

Trang Nguyên Bặc thấy hắn tuổi còn trẻ, còn tưởng rằng hắn là đồ đệ của Dịch Liên Thành, cho nên cũng không để ý tới. Liền kéo vị...thiếu niên rụt rè lên trước mặt Dịch Liên Thành nói: "..... đây là khuyển tử Lân nhi, mau chào Dịch thúc thúc!"

Thiếu niên rụt rè đó tiến lên hai bước, cúi đầu nói: "Dịch thúc thúc khỏe ạ ....."

Dịch Liên Thành nhìn thiếu niên cảm thán: "A? Đây là Lân nhi ư?..... cũng lớn như vậy rồi?" vừa nói vừa lấy ta xoa đầu hắn, giọng nói cực kỳ hòa ái. Nhưng thật đáng tiếc, Dịch Liên Thành trên gương mặt như thế nào cũng như "hóa trang", không ra vẻ mặt ôn hòa, ấm áp, vẫn là bộ mặt cứng nhắc, làm cho thiếu niên này sợ không dám cử động một chút.

Hoa Lân gãi gãi cái ót, nghĩ thầm người nầy cũng là Lân nhi? Nhưng đúng chỉ là "Ấu long" thôi, sao lại quá nhút nhát vậy? Thật sự là làm cho người cùng tên như ta mất thể diện quá!

Trang Nguyên Bặc cùng Dịch Liên Thành nào biết đâu Hoa Lân đang nghĩ gì, bọn họ chỉ lo hàn huyên về những câu chuyện của một thời oanh liệt, vẻ mặt cực kỳ hứng khởi.

Lúc này, đứng trên bậc cấp "Tập Bảo Hiên" có người lớn tiếng nói: "Đêm nay đại hội đấu giá sẽ bắt đầu , xin mời quý khách bắt đầu vào vị trí!"

Mọi người lớn tiếng vỗ tay, rồi đồng loạt bước lên cầu thang lên lầu.

Hoa Lân theo Dịch Liên Thành lần lượt bước lên, vì vậy mới biết phòng đấu giá của "Tập Bảo Hiên" thiết đặt ở lầu ba. Khi bọn hắn tiến đến của lớn nhìn vào, thấy bên trong có một sân khấu hình tròn rất lớn, trên đó có một cái bục đài rất nặng, tám gã người hầu oai dũng đứng ở hai bên, hiển nhiên để duy trì trật tự.

Phòng đấu giá này ít nhất cũng có thể dung nạp hơn một ngàn ...người. Nhưng lúc này, ở dưới đài cũng đã thấy ngồi đầy kín, chỉ còn hai dãy phía trước là còn thiếu người, hiển nhiên dành cho mấy nhân vật quan trọng. Hoa Lân phát hiện, tại mỗi chỗ ngồi ở phía trước cũng đều có một cái bàn tròn, ở bên trên có để mấy cái thẻ bài có sáu màu: vàng, lục, hồng, lam, đen, lục. Hoa Lân lần đầu tiên nhìn cách bày biện ... kỳ lạ như thế này, nên cũng không hiểu chúng có tác dụng gì.

Dịch Liên Thành đương nhiên là ngồi ngay chỗ gần nhất ở dãy trên, cho nên Hoa Lân cũng đi tới ngồi ngay cạnh bên trái. Nhưng vô tình, hắn phát hiện bên cạnh đã ngồi sắn một vị tuyệt sắc giai nhân, lúc này, nàng cũng đăm đăm nhìn hắn với đôi mắt trong suốt, chính...cô gái xinh đẹp như thiên tiên Yến Thu Thủy.

Hoa Lân bất giác rùng mình, liền vội vàng thay đổi chỗ ngồi. Quay đầu lại nhìn hai bên, vừa lúc thấy bên phải Dịch đại hiệp có một ghế trống. Vì vậy hắn liền bước tới ngồi xuống.

Nhưng hắn vừa mới ngồi xuống, Dịch Minh Tuệ đã tiến đến, tay chống eo đứng ngay sau hắn bỉu môi nói: "Ngươi ..... ngươi làm gì vậy? đây là chỗ của ta mà!"

Hoa Lân sửng sờ, ngẩng đầu nhìn Dịch Minh Tuệ, rồi lại quay đầu nhìn Yến Thu Thủy, liền cười hề hề rồi có vẻ thương cảm nói: "Tỷ tỷ tốt! Ngươi để cho ta ngồi ở chỗ này nha? ngươi xem ở bên trái kìa, đó là...một con cọp rất hung dữ, ta rất sợ hãi ....."

Dịch Minh Tuệ nhìn theo ánh mắt Hoa Lân, quả nhiên phát hiện cách không xa có một cô gái đang ngồi, chính là cô gái áo xanh đã gặp lúc sáng. Vì vậy xuống giọng nói: "Hừ! được rồi ... lần này ta nhường ngươi, nhưng không có lần sau nha!"

Hoa Lân vội vàng gật gật, nói: "tốt lắm, tốt lắm ..... không có lần sau, không có lần sau!"

Cách chỗ ngồi, Trang Nguyên Bặc lấy tay khẽ huých Dịch đại hiệp, hỏi: "Thiếu niên đó không phải là đồ đệ ngươi sao? Quả nhiên cũng là trang anh tuấn tài ba..."

Dịch đại hiệp lập tức mặt toát mồ hôi nói: "Ta thật sơ sót rồi, ta chỉ ham hàn huyên chuyện cũ với lão ca, nên cũng quên giới thiệu ... vị thiếu hiệp họ Long tên Tiểu Hoa, là bằng hữu của ta."

"A?" Trang Nguyên Bặc quả thực cảm thấy có điểm không thể hiểu.

Dịch đại hiệp lập tức xoay người sang Hoa Lân giới thiệu: "Đây ....., tiền bối này là Trang Nguyên Bặc, danh xưng là Thiết Đảm Thần Hậu, nếu ngươi đi lại trên giang hồ gặp cái gì phiền toái, có thể nhờ hắn giúp đỡ. Ta dám nói, bây giờ không có ai là không nể trọng ông ta."

Hoa Lân thấy Trang Nguyên Bặc có điểm xem nhẹ mình, cho nên cũng thuận miệng khách sáo nói: "Hân hạnh, hân hạnh ....."

Mọi người khách sáo vài câu, vừa mới ổn định chỗ ngồi, đã nghe trên đài "Ba" một tiếng vang rền, một gã anh tuấn chủ trì dùng chùy gõ vào mặt bàn, nói: "Xin mọi người chú ý, buổi đấu giá hôm nay chính thức bắt đầu. ..... Trước tiên, ta xin nói rõ một lần quy tắc đấu giá: Tại trên bàn trước mặt mọi người, thẻ bài màu vàng đại biểu cho một ngàn mai tinh tệ,

màu xanh đại biểu năm ngàn mai tinh tệ, màu đỏ đại biểu một vạn mai tinh tệ, màu lam đại biểu năm vạn tinh tệ, màu tím đích đại biểu mười vạn tinh tệ. Nếu sử dụng thẻ bài màu đen, đại biểu ngươi muốn tăng giá ngoại lệ..... Được rồi, mọi người nếu có chỗ nào không rõ, có thể hỏi các công tác viên ở bên cạnh! " Nói đến đây, gã lại gõ vào mặt bàn một cái, nói: "Đấu giá chính thức bắt đầu! Đệ nhất kiện vật - Chiếc sừng nhọn của Độc nhãn thú, giá đưa ra là hai vạn tinh tệ, mời mọi ngưởi ra giá!"

Hoa Lân nghi hoặc đạo: "Độc nhãn thú?"

Dịch đại hiệp thấy bộ dáng nghi hoặc của hắn, vì vậy thấp giọng giải thích: "Đây là một loại động vật cường tráng phi thường, nó chỉ có một mắt, trên đầu cũng chỉ có một cái sừng, cho nên xưng là độc nhãn thú. Sừng của nó cực kỳ cứng rắn, có thể chế tạo binh khí hoặc đồ trang sức, hoặc có thể sưu tâm để trang trí... Ngươi phải chú ý, những vật đấu giá đầu tiên thông thường chỉ là đồ bình thường, chỉ đoạn sau mới gặp phải tinh phẩm. Nếu ngươi muốn mua vật gì, có thể trực tiếp đấu giá, nếu không đủ tiền, ta có thể đưa cho."

"Tốt lắm, thật sự cám ơn đại hiệp!"

Hoa Lân quay đầu nhìn về cái bục đài trên sân khấu, chỉ thấy trên đó xuất hiện một cái khay bằng thủy tinh trong suốt, trên mặt có đặt một cái sừng nhọn vô cùng sắc bén, xem ra, chính là cái sừng của Độc nhãn thú.

Kiện vật phẩm này có hơn mười người tham gia, cuối cùng được giao ra với giá năm vạn sáu ngàn mai tinh tệ. Mặc dù mọi người cũng đều biết đoạn sau mới gặp được tinh phẩm, nhưng những vật đem đấu giá ở sau đều phần lớn quý hiếm, không có tài lực thì cũng chỉ trơ mắt mà nhìn thôi. Cho nên, những vật đem ra đấu giá đầu tiên cũng được nhiều người tranh mua.

Quả nhiên, kế tiếp lại có hơn mười loại vật phẩm được đem ra đấu giá, Hoa Lân nghĩ rằng mấy thứ này cũng không có tác dụng gì, vì vậy cũng không tham gia. Một lát sau, Hoa Lân phát hiện, giá cả các mặt hàng đem ra đấu giá ngày càng tăng lên, mặc dù người tranh đấu giá ngày càng ít, nhưng không khí đua tranh khước càng ngày càng ngưng trọng, hiển nhiên đang từ từ trào dâng.

Rốt cục, trên bục đài có một vật đấu giá khiến Hoa Lân rất hứng thú. Đó là một vật có hình quả tim bằng thủy tinh rất tinh xảo, nhân viên đấu giá nhẹ nhàng ấn một cái ngay giữa vật thủy tinh đó, lập tứ bên trong vật thủy tinh đột nhiên nhảy ra một hình ảnh, đó là một vị tiên nữ đang nhẹ nhàng nhảy múa ở bên trong. Cái "ảo ảnh thủy tinh" này được đưa ra giá ba mươi vạn.

Hoa Lân con mắt chợt bừng sáng, nghĩ thầm cái này nếu tặng cho Diệp Thanh hoặc Thượng Quan Linh là rất tuyệt ư? Vì vậy, hắn lần đầu tiên giơ lên thẻ bài màu xanh, đồng thời hô lên ba mươi vạn năm ngàn tinh tệ.

Nhưng hắn vừa mới đưa thẻ bài lên, phía sau đã có năm sáu người cũng đều giơ cao thẻ bài màu đỏ, thậm chí có người còn giơ lên thẻ bài màu lam, trực tiếp trả giá tới bốn mươi vạn.

Trên bục đài nhân viên đấu giá lập tức kêu lên: "Bốn mươi vạn lần đầu tiên, bốn mươi vạn lần thứ hai ..... không có ai tăng thêm sao?"

Hoa Lân rốt cục đã hiểu được phương pháp đấu giá, lập tức giơ lên thẻ bài màu đen rồi hô: "Ta xuất sáu mươi lăm vạn!"

Ở phía dưới đài một trận náo động, mọi người kỳ thật cũng muốn mua cái "ảo ảnh thủy tinh" này, nhưng bây giờ "Càn Khôn Quyển" còn chưa xuất hiện, ai dám đưa ra sáu mươi lăm vạn để mua một vật tầm thường?

Cho nên, toàn trường cả một hồi lâu cũng không có người ứng phách. Nhân viên đấu giá la lớn: "Vị khách số mười bảy đã ra giá sáu mươi lăm vạn, có ai còn đấu thêm không? Sáu mươi lăm vạn lần đầu, sáu mươi lăm vạn lần thứ hai, sáu mươi lăm vạn ..."

Tựu tại đây thì, một thanh âm trong trẻo uyển chuyển nói: "Ta xuất sáu mươi lăm vạn một ngàn mai tinh tệ ....."

Thật là muốn ngã, giá của nàng chỉ hơn Hoa Lân chỉ có một ngàn mai tinh tệ mà thôi, thiếu chút nữa làm cho Hoa Lân tức giận đến chết. Vì vậy quay đầu nhìn lại, rõ ràng chính là Yến Thu Thủy đã tăng giá. Hắn cả giận nói: "Ta xuất bảy mươi lăm vạn ....."

Yến Thu Thủy lại nói: "Ta xuất bảy mươi lăm vạn một ngàn ....."

Hoa Lân: "Ta xuất tám mươi lăm vạn ....."

Yến Thu Thủy: "Tám mươi lăm vạn một ngàn ....."

Hoa Lân thấy nàng mỗi lần chỉ tăng giá một ngàn mai tinh tệ, rõ ràng là có ý chơi khó mình, vì vậy lại giơ lên thẻ bài màu đen, cả giận nói: "Ta xuất một trăm vạn chẵn ....."

Yến Thu Thủy cũng,quả nhiên tiếp theo bồi tiếp: "Ta xuất một trăm vạn lẻ một ngàn ....."

Ai ngờ Hoa Lân đột nhiên đứng lên, lớn tiếng cười nói: "Được rồi! Ngươi lấy đi thôi, một trăm vặn nhường cho ngươi cũng tốt, ha ha ha ....."

Ở dãy sau lập tức có người nhẹ giọng cười nói: "Phỏng chừng bọn họ âm mưu đối khẩu để náo loạn giá, dĩ nhiên cũng là một trận náo nhiệt. Ha ha ha ....."

Ai ngờ Yến Thu Thủy một chút cũng không tức giận, cười một tiếng giòn tan rồi nói: "Bổn cô nương có rất

nhiều tiền, cho dù là giá gấp mười lần, ta cũng mua, chút nhỏ đó mà tính cái gì?..... hừ!"

"Ách?" Hoa Lân nhún vai, bất đắc dĩ ngồi xuống.

Hắn còn đang tức khí, lại nghe bên phải Thiểu Quân đang thì thầm nói cái gì. Hoa Lân quay đầu nhìn lại, lúc này mới phát hiện Cao Chánh Phong cùng Dịch Minh Tuệ sắn mặt rất khó coi. Lúc này mới chợt hiểu là bọn họ đang hiểu lầm hắn, bọn họ tưởng rằng mình ỷ vào tiền của Dịch đại hiệp mà tranh mua một thứ vô dụng, cho nên lộ ra vẻ mặt bất bình.

Hoa Lân quay đầu nhìn Dịch đại hiệp, nhưng thấy đại hiệp cũng không tức giận, ngược lại còn nhìn lại Hoa Lân rồi nói: "Không có gì đâu!"

Hoa Lân sửng sờ, nói: "Kỳ thật, ta cũng có chút ít tài sản dự trữ, các ngươi không cần phải lo lắng. Ha ha ....." trong lòng lại âm thầm nghĩ: Bổn thiếu gia ngay trong "Phần Tinh Luân" cũng có hai trăm mai tinh thạch, trong đó loại kém nhất cũng là màu xanh biếc còn gọi là "sinh mệnh chi thạch". Nếu đem tất cả quy đổi thành tiền, ít nhất cũng có thể đổi được một ngàn vạn tinh tệ! Bây giờ cùng lắm chỉ một trăm vạn tinh tệ thì so vào đâu?

Nhưng Dịch Minh Tuệ cùng hai vị sư huynh làm sao hiểu được hắn đang suy nghĩ gì? Bọn họ giờ đều nghi ngờ Hoa Lân, ánh mắt nhìn hắn cũng có phần thay đổi. Tuy nhiên, mâu thuẩn của bọn họ không ảnh hưởng gì đến cuộc đấu giá, phòng đấu giá vẫn tiếp diễn, rốt cục bắt đầu đến giai đoạn trọng yếu nhất. Chỉ nghe người chủ trì đấu giá lớn tiếng nói: "Bây giờ, chúng ta bắt đầu đấu giá với hai mươi sáu kiện vật phẩm, cũng là một trong những thứ giá trị nhất hôm nay. Đó là bảo khí hiếm có tại Tu chân giới - Càn Khôn Quyển."

Hoa Lân vận nhãn lực, cẩn thận nhìn lên trên bục đài, chỉ thấy người chủ trì nâng một khay thủy tinh, trên đó có một cái vòng kim quang lòe lòe, đường kính ước chừng nửa thước, ở mặt ngoài hai bên, có khắc một đồ án tinh xảo, mơ hồ có thể thấy được tại đó đồ hình có chút chuyển động. Quả nhiên không giống với vật bình thường.

Người chủ trì lại nói tiếp: "..... cái vòng này có thể co dãn được, mặc dù không rõ nó làm bằng chất gì, nhưng lại cứng rắn phi thường, đao kiếm bình thường căn bản không lưu lại một vết trên nó. Cho

nên, nó cũng có thể là một vòng kim hoàn dùng phòng ngự rất tốt. Hơn nữa, do nó có thể đàn hồi, nếu như gặp phải địch nhân, chủ nhân của nó có thể dùng nó như một ám khí phóng tới truy sát đối phương... Có thể nói rằng với việc phòng thủ, nó thật là một thần binh lợi khí tuyệt đối khó gặp. ..... Được rồi, vật này ra giá một trăm vạn tinh tệ, mỗi lần tăng giá tối thiểu cũng một vạn, bây giờ mời mọi người ra giá!"

Toàn trường liền "Oanh" một tiếng vỡ òa. Đối với người thường mà nói, nếu sở hữu được bảo vật này, có thể nhanh chóng bước vào hàng ngũ tuyệt đỉnh cao thủ. Đương nhiên, đối với người tu chân mà nói, bảo vật này cũng xem như là pháp bảo hiếm có, nếu như kết hợp giữa tu vi bản thân với năng lục của nó, thực lực tuyệt đối có thể tăng lên một bậc.

Cho nên, không kịp đợi mọi người phản ứng, lập tức có người đưa ra giá ba trăm vạn . Nhưng giá này lần lượt nhanh chóng bị phá bỏ. Vì vậy bốn trăm vạn ....., năm trăm vạn ....., sáu trăm vạn ....., vẫn tăng tiếp rồi đến tám trăm năm mươi vạn. Tới giá này, thanh âm ở xung quanh bắt đầu nhỏ dần.

Hoa Lân thì hoàn toàn không một chút động tâm, hắn quay đầu nhìn sang Yến Thu Thủy, vừa lúc cũng gặp nàng đang quay sang nhìn mình. Vì vậy hai người lại một trận đối nhãn. Nàng như tự vấn chính mình: Tại sao lại không tham gia nhỉ?

Hoa Lân liền quay đầu lại, không hề lý tới nàng, tỏ vẻ chính mình đối với bảo bối này không có hứng thú.

Lúc này, Hoa Lân phát hiện ở chỗ ngồi bên cạnh, Trang Nguyên Bặc cũng hoàn toàn im lặng, nghĩ thầm, hắn vốn là vì "Càn Khôn Quyển" mà tới, như thế nào mà lại không tham gia đấu giá nhỉ?

Nguyên lai, Trang Nguyên Bặc cũng không phải là không muốn, nhưng nghĩ mãi cũng thấy mình không đủ thực lực. Thậm chí hắn cũng chưa kịp đưa ra giá, thì giá cũng đã vượt quá tối đa khả năng cho phép của hắn rồi, cho nên không thể làm gì khác hơn là ngồi yên xem náo nhiệt.

Cuối cùng, "Càn Khôn Quyển" đã chuyển giao cho một vị trung niên phú thương vô danh đem mang về, thật sự là làm cho người khác mở rộng tầm mắt.

Lúc này, mọi người đều tưởng rằng buổi đấu giá hôm nay đến đây là dừng, chuẩn bị bỏ về, thì lại nghe trên sân khấu người chủ trì lớn tiếng nói: "Trước tiên, ta đại diện Tập Bảo Hiên, xin chúc mừng quý khách mang số ba trăm hai mươi bảy mua được 'Càn Khôn Quyển'. Kế tiếp, chúng ta còn có một kiện thương phẩm cuối cùng đem ra đấu giá, xin mọi người lưu ý. Nó chính là Hỏa Thiềm Thừ!"

Toàn trường lại một lần nữa sửng sốt, nghĩ đến: Hỏa Thiềm Thừ là vật gì vậy? chẳng lẻ là linh dược trường sanh bất lão? Sao lại đưa ra vào lúc cuối cùng?

Đương nhiên họ cũng không biết rằng, cái này là do Hàn tổng quản của "Tập Bảo Hiên" đã có ý "an bài" trước. - Hắn rất hy vọng Dịch đại hiệp mua được Hỏa Thiềm Thừ, cho nên ...trước tiên đưa các kiện vật kia ra để nhằm tiêu hao bớt tinh tệ của "địch nhân", như vậy, Dịch đại hiệp có cơ hội thành công rất lớn. - Nhưng thực sự có như vậy không?

Người chủ trì nâng lên một chiếc ***g nhỏ, bên trong là một con vật nhỏ đang nhảy lung tung, toàn thân đỏ bừng, chính là một con cóc.

Mọi người thấy nó toàn thân đỏ bừng, cũng tưởng rằng mang theo kịch độc, làm cho toàn trường sợ hãi kinh hô. Nhưng lại nghe người chủ trì giương giọng nói: " Hỏa Thiềm Thừ này có xua đuổi các loại côn trùng trong nhà, giúp cho gia đình các ngươi an bình hơn. Giá khởi bán - Hai trăm vạn!"

"Hoa" một tiếng, toàn trường người xem cũng đều sôi trào, có người quát: "Cái con cóc này mà cũng khai giá đến hai trăm vạn à? Có...nhầm lẫn không vậy?"

Lại có người mắng: "Đúng là thần kinh! tốn hao hai trăm vạn, nhưng chỉ rước về một con cóc? Chẳng lẻ là dùng xua đuổi côn trùng mà thôi? Thật sự là hoang đường!"

Tuy nhiên cũng có người bắt đầu đưa ra giá, mọi người đều nghe một thanh âm của nam nhân truyền đến nói: "Ta xuất hai trăm năm mươi vạn ....."

Toàn trường lập tức một mảnh yên tĩnh, mọi người đồng loạt nhìn theo tiếng nói phát ra, nguyên lai là một gã hắc y thiếu niên đang ngồi ở dãy sau vừa ra giá.

Đương khi Dịch đại hiệp nghe người ra giá như vậy, thân thể hắn liền chấn động một cái, sắc mặt càng thêm ảm đạm. Hơn nữa bây giờ đã là ban đêm, không có ánh mặt trời chiếu rọi, trên người hắn hàn độc phát tác, toàn thân bắt đầu có chút run rẩy. Cái loại hàn khí nhập vào xương cốt này, khiến cho nội tạng hắn một trận co giật, đau đớn, phảng phất như bị ngàn đao tùng xẻo. Nhưng hắn cũng cố kiên trì không rên một tiếng, thân thể vẫn ngồi thẳng đứng như cũ.

Hoa Lân đột nhiên giơ lên thẻ bài màu đen, lớn tiếng nói: "Ta xuất ba trăm năm mươi vạn!"

Lần này hắn trực tiếp tăng giá lên một trăm vạn, làm cho toàn trường một lần nữa kinh sợ liền kinh hô một trận. Ngay cả Dịch Minh Tuệ cùng hai vị sư huynh ngồi bên cạnh cũng cả kinh trợn mắt há hốc mồm, ngây ngốc sững sờ nhìn Hoa Lân, quả thực tưởng mình tai có vấn đề.

Ở hàng ghế sau, hắc y thiếu niên cũng có động tác chuẩn bị tăng giá, không ngờ ở phía trên Yến Thu Thủy đột nhiên giơ lên thẻ bài màu đỏ, cười nói: "Ta xuất ba trăm năm mươi mốt vạn ....."

Lúc này, toàn trường cũng lại thêm một trận sửng sờ, cho dù kẻ ngu cũng biết ngay vị cô nương này và Hoa Lân có thù oán.

Hắc y thiếu niên lại nhíu mày, nghĩ thầm một nam một nữ này nói không chừng đều là đồng bọn của Dịch Liên Thành, cố ý ở chỗ này kẻ tung người hứng, muốn cho chính mình tự rút lui, cho nên hắn liền nhấc thẻ bài màu đen, định chuẩn bị tăng giá. Không ngờ phía trước Hoa Lân cũng đã đứng lên, quay đầu trừng Yến Thu Thủy quát: "Ngươi làm cái gì vậy?..... ngươi cho rằng như vậy đáng đùa giỡn sao? Ngươi có biết hay không mục đích sử dụng của Hỏa Thiềm Thừ?"

Yến Thu Thủy nhìn Hoa Lân cười có vè khinh miệt, đang chuẩn bị phản bác, nhưng đột nhiên phát hiện bên cạnh Hoa Lân Dịch đại hiệp toàn thân tỏa ra hàn khí, hiển nhiên đã trúng đích hàn độc rất nặng. Nàng liền liên tưởng đến công dụng của "Hỏa Thiềm Thừ", nhất thời tỉnh ngộ, vội vàng xuống giọng nói: "Hừ! Hoá ra có kẻ định giả mạo người lương thiện?..... theo ta thấy, ngươi thật sự đang làm một việc vô ích. Xem lại đi, ta cũng không đùa với ngươi nữa ....." Nói

xong, khẽ nâng quần lụa mỏng, yêu kiều bước ra khỏi phòng đấu giá.

Hoa Lân đưa mắt nhìn bóng lưng Yến Thu Thủy dần dần khuất xa, lập tức quay đầu lại tăng giá nói: "Ta xuất ba trăm sáu mươi vạn mua Hỏa Thiềm Thừ ....."

Lúc này, ở dãy ghế sau, hắc y thiếu niên cũng liền tăng giá, nói: "Ta xuất ba trăm tám mươi vạn tinh tệ ....."

Chương 42: ÁM TÀNG HUYỀN KY

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: bootbia

Biên tập: TuLaDaiDe

Nguồn: 4vn.eu

Nội dung ẩn tại http://4vn.eu :

Toàn trường bỗng lại trở nên im lặng, chung quanh như một mảnh yên tĩnh. Bọn họ cũng nghi ngờ không biết cái Hỏa Thiềm Thừ này đến tột cùng có tác dụng gì, sao lại có người điên cuồng tranh giá?

Hoa Lân đứng đứng thẳng người lên, quay đầu lại nhìn về hắc y thiếu niên. Nghĩ rằng nếu cứ tiếp tục tăng giá như vậy, ngay cả mình cũng khó mà đeo theo được. Bởi vì mình còn phải đi Phiêu Miễu Hà tìm kiếm Thượng Quan Linh, số tinh thạch hiện có cũng không chắc là đủ lộ phí. Vì vậy, hắn vận nhãn lực, nhìn chằm chằm vào mặt hắc y thiếu niên, hy vọng có thể đoán được tâm ý đối phương, tìm hiểu hắn có khả năng nâng giá đến bao nhiêu.

Nhưng hắn thất vọng, bởi vì hắc y thiếu niên mặt lạnh như băng, ánh mắt kiên định, hoàn không có một cử động biểu lộ kinh hoảng nào. Hoa Lân nghĩ thầm rằng trong tay đối phương ít nhất cũng còn có một trăm vạn tiền. Vì vậy cúi xuống kề bên tai Dịch đại hiệp hỏi nhỏ: "Dịch đại hiệp, ngươi có thể xuất tối đa đươc bao nhiêu tinh tệ? Xem ra chúng ta chỉ còn cách liên thủ thôi."

Dịch Liên Thành mạnh mẽ ngăn chặn hàn khí đang bộc phát trong cơ thể, buồn bả nói: "Lần này thật sự cám ơn Long thiếu hiệp, nhưng tốn nhiều tinh tệ như vậy, chỉ để cứu cái mạng hèn này của ta, ngươi thấy có đáng không?"

Hoa Lân trịnh trọng gật đầu nói: "Mạng người há có lấy kim tiền để so sánh?..... Ta nghĩ rằng sinh mệnh là vô giá!"

Ở dãy sau, hắc y thiếu niên lộ vẻ cười đắc ý, bởi vì trên bục đài người chủ trì đã lớn tiếng hô lên: "..... ba trăm tám mươi vạn lần đầu tiên, có ai đưa ra giá nữa không?"

Hoa Lân thấy Dịch Liên Thành vẫn còn đang do dự, vội vàng hỏi: "chẳng lẻ ngươi thật sự chấp nhận thua sao?"

Dịch Liên Thành trong mắt hiện lên một trận cảm động, trầm giọng nói: "Kỳ thật, ta cho dù có mua được Hỏa Thiềm Thừ, cũng nhiều nhất cho ta sống thêm năm năm mà thôi. Ta thấy ngươi vì ta mà hao tổn tiền nhiều tinh tệ như vậy, ta thấy không đáng ....."

Lúc này, trên bục đài, người chủ trì lại thét lên: "ba trăm tám mươi vạn lần thứ hai, còn có ai tăng giá không? Nếu không ai cạnh tranh giá, Hỏa Thiềm Thừ sẽ thuộc về hắc y thiếu niên mang số bảy trăm bốn mươi ba ....."

Hoa Lân nhìn lên trên bục đài, thấy chỉ còn một cơ hội nữa thôi, vì vậy trầm giọng nói: "..... Dịch đại hiệp, ngươi chẳng lẻ không muốn biết ai là kẻ muốn hại ngươi sao? Hơn nữa, nhiều khả năng bọn chúng còn có thể gây nguy hại với Trung Chánh Đường của ngươi, thậm chí đối với nữ nhi của ngươi cũng vậy. Ngươi đã nghĩ tới điều này chưa...?"

Quả nhiên, Dịch Liên Thành sắc mặt lập tức trở nên buồn bả, dáng điệu định muốn nói lại thôi. Nhưng trên bục đài, người chủ trì không thể chờ đợi, liền hô: "Ba trăm tám mươi vạn đệ ....."

Giờ khắc này, Hoa Lân cũng hiện lên rất nhiều ý niệm trong đầu. Hắn cầm thẻ bài màu đen, lớn tiếng hỏi: "Dịch đại hiệp?"

Dịch Liên Thành ngẩng đầu hướng nhìn lên người chủ trì, thấy người chủ trì đã cầm lấy cây chùy, rốt cục gật đầu nói: "Ai! Ta tổng cộng mang theo hai trăm ba mươi vạn tinh tệ ....."

Thật ra, trong lòng Dịch Liên Thành đã muốn buông bỏ cho rồi. Bởi vì trên đài người chủ trì đã nói đến: "..... ba trăm tám mươi vạn lần thứ ba, chuyển giao!" trên tay định âm chùy cũng nhanh chóng hạ xuống.

Giờ khắc này, Dịch Liên Thành đột nhiên cảm thấy lòng nhẹ nhõm như trút được gánh nặng, bên tai phảng phất đã nghe được âm thanh véo von của tiếng chùy .....

Đột nhiên, đã thấy Hoa Lân ngón tay giữa bắn ra, một đường chỉ phong bắn thẳng đến trên bục đài, quát lớn: "Ta xuất sáu trăm vạn ....."

Động tác của hắn nhanh như thiểm điện, ngay cả định âm chùy trong tay người chủ trì chỉ trong nháy mắt sẽ đập xuống mặt bàn, rồi cũng nghe phát ra thanh âm "Ba" một tiếng cái chùy đã hóa thành bụi phấn.

Tất cả mọi người đều sửng sốt, bởi vì trong tay người chủ trì chỉ còn nửa cái chuôi gỗ, âm thanh của tiếng chùy gõ vào mặt bàn đã không phát ra. Toàn trường người xem cũng không biết chuyện gì xảy ra, người này nhìn sang người kia, trên mặt đều biểu hiện nghi hoặc .....

Bởi vì Hoa Lân phát ra chỉ phong cũng không có một tiếng động, ngay cả người ngồi ở hàng ghế thứ hai cũng không có nghe chút gì tiếng vang. Trong trường,

cũng chỉ có Dịch đại hiệp cùng Trang Nguyên Bặc là nhận thấy được động tác của Hoa Lân.

Trang Nguyên Bặc trong lòng một trận kinh hãi, tự nghĩ bằng võ công của mình, sợ rằng cũng phải gây ra tiếng gió rít. Thiếu niên họ Long này chẳng lẽ lại sử dụng yêu pháp?

Trong khi mọi người đang còn kinh ngạc, lại nghe Hoa Lân lặp lại, nói: "Ta xuất sáu trăm vạn ....."

"A?" toàn trường một trận kinh hô, lần này tăng giá, dĩ nhiên tăng thêm hai trăm hai mươi vạn. Bọn họ không khỏi nhịn được, lại nghĩ: chẳng lẻ "cái" Hỏa Thiềm Thừ này có thể huyễn hóa thành linh thú? Có khả năng hay không vậy?

Nhưng Dịch Minh Tuệ lại cao hứng thiếu chút nữa nhảy dựng lên, nàng tin tưởng rằng, với giá này có thể mua được Hỏa Thiềm Thừ.

Tại dưới đài vẫn một mảnh dao động, Hàn tổng quản bước lên sân khấu, lớn tiếng tuyên bố: "Bởi vì âm định chùy chưa gõ xuống! ..... cho nên, vị khách quý số mười bảy đưa ra giá là có hiệu lực! Người phục vụ

đâu? Nhanh đem ra một cây chùy khác, đấu giá lại tiếp tục tiến hành!"

Lúc này, rốt cục đến phiên Hoa Lân lộ ra nụ cười.

Nhưng Dịch đại hiệp lại thở dài, nghĩ thầm chỉ một con Hỏa Thiềm Thừ mà cũng đến giá sáu trăm vạn ngàn, sợ rằng lập tức sẽ làm vang động cả Thiên Quận Tinh. Ai .....

Nhưng rồi kế tiếp lại phát sinh chuyện, càng làm cho người đứng phía dưới như không thể chịu nổi nữa. Không đợi người chủ trì hô lên "Sáu trăm vạn lần đầu tiên", ở phía sau hắc y thiếu niên đột nhiên lớn tiếng nói: "Ta xuất giá bảy trăm vạn ....."

"A?"

Lúc này, mọi người miềng há ra cũng quên khép lại, toàn trường trở nên lặng yên không một tiếng động. Cơ hồ tất cả mọi người đều quay đầu nhìn lui phía sau, chỉ thấy hắc y thiếu niên vẻ mặt nghiêm túc, như là việc mua Hỏa Thiềm Thừ đối với hắn là tình thế bắt buộc.

Mọi người đang im lặng trầm mặc, lại nghe Hoa Lân đột nhiên cuồng thanh cười nói: "ha ha ha ha ..... Tiểu tử thúi, ta rút lui."

Hoa Lân thấy mọi người như không hiểu sự "kỳ diệu" cứ chăm nhìn mình, vì vậy chỉ vào hắc y thiếu niên nói: "Ngươi lợi hại lắm! Ta nhận thua ...Người đâu! lập tức điều tra cho ta tài sản hiện có của hắn, bổn thiếu gia cũng không tin hắn đưa ra được nhiều tiền như vậy!"

Hắc y thiếu niên trong mắt hiện lên một trận hàn quang hưng phấn, lớn tiếng cười nói: "Ngay bây giờ ..... ta sẽ cho ngươi thua tâm phục khẩu phục! ..... Các ngươi có thể kiểm tra, bổn thiếu gia tại 'Tập Bảo Hiên' cam đoan về tiền thì ta có hai trăm vạn chẵn, hơn nữa ta trong tay ta có miếng tinh thạch lớn này, ít nhất cũng có thể đổi ra bảy trăm năm mươi vạn tinh tệ, không tin các ngươi có thể lại đây đếm xem! Ha ha ha ....."

Hoa Lân thấy hắn trong tay cầm một cái túi vải bố, trên mặt tươi cười có chút hí hửng đắc ý, vì vậy rốt cục biết rằng lần đấu giá này đã thất bại. Nhưng Hoa Lân chính là Hoa Lân, mặc dù đấu giá thât bại,

nhưng vẫn vỗ tay cười nói: "Ha ha ha ..... tiểu tử thúi, ngươi bị mắc lừa rồi! ..... Bổn thiếu gia chính là muốn ngươi mất nhiều tiền như vậy để mua được Hỏa Thiềm Thừ." Nói xong, lấy ngón tay cái chỉ vào mình, cuồng tiếu nói: "..... bởi vì, lão tử sớm có bí pháp để loại bỏ hàn độc. Ngươi chờ coi!"

Nói xong, Hoa Lân lại quay nhìn những người xung quanh, rồi nhìn Dịch đại hiệp nói: "..... Dịch đại ca, ngươi nên phái người theo dõi người nầy, ta xem hắn chẳng phải hạng người tốt đẹp gì đâu. Hừ!"

"A?" Dịch Liên Thành lấy làm kinh hãi, nghĩ thầm: Cái chuyện...theo dõi người, đều là âm thầm tiến hành, sao lại nói ra một cách quang minh chính đại như vậy nhỉ? Bất quá, Dịch đại hiệp bây giờ cũng vô tình lây nhiễm tính của Hoa Lân, liền ha ha cười nói: "Tốt! lão ca ta tựu nghe ngươi một lần! ..... A Phong! Ngươi lập tức phái người theo dõi hắn, nói không chừng U minh sơn còn có hậu nhân ....."

Vốn dĩ Dịch đại hiệp làm người tuyệt sẽ không dễ dàng làm một người không quang minh. ..... Nhưng hiện tại không có biện pháp nào khác, hắn bây giờ cũng bị sinh tử tồn vong vây quanh. Nghĩ lại nếu

mình chết đi, "Trung Chánh Đường" chắc chắn sẽ bị địch nhân tấn công. Vì sự an toàn của nữ nhi cũng như các đệ tử, hắn đã làm rất nhiều việc để an bài. Cho nên hôm nay dù có xảy ra gì cũng không sao cả, nhân cơ hội này, đưa đối thủ ra ánh sáng, làm cho tất cả người chánh đạo đều chú ý bọn này, nói không chừng còn có thể uy hiếp địch nhân rất hiệu quả.

Quả nhiên, mọi người nghe thấy "U minh sơn" ba chữ thì rất nhiều người cũng quay đầu nhìn về phía hắc y thiếu niên, trên mặt đều lộ ra vẻ kinh hãi.

Hắc y thiếu niên lập tức phát hiện tình huống có chút không ổn, lớn tiếng nói: "U minh sơn đã không còn tồn tại, các ngươi nhìn ta làm gì?..... Thật chán!"

Hoa Lân cười nói: "Tiểu tử thúi, bổn thiếu gia không muốn chơi đùa cùng ngươi, vậy con cóc đó ngươi đem về ăn đi, giá trị bảy trăm vạn đấy, không nên ...lãng phí. ...ha ha ... Chúng ta đi thôi!"

Dịch Liên Thành cũng đứng lên, chắp tay hướng Trang Nguyên Bặc nói: "Trang lão ca, ngươi bây giờ ở lại đâu? không bằng về Trung Chánh Đường nghỉ tạm."

Trang Nguyên Bặc cười nói: "Tốt a, ta cũng đang định như vậy! ..... Nói thật, ban ngày ta có tới phủ đệ của ngươi, nhưng đáng tiếc Dịch lão đệ ngươi lại không có nhà. Bây giờ vừa lúc đang trở về. Huynh đệ chúng ta hai năm rồi không gặp, nhất định phải uống mấy trăm chén, phải thật náo nhiệt!"

Dịch Liên Thành gật đầu, vạch người xem chung quanh, dẫn đầu đi ra khỏi phòng đấu giá.

Trang Nguyên Bặc đứng chờ mọi người đi trước, chợt thấy Hoa Lân đột nhiên ngừng lại ở cửa, bởi vì hắn cảm giác sáu lưng có người đang theo dõi mình, nhưng khi quay đầu lui nhìn, lại không phát hiện ai cả.

Dịch Liên Thành bước xuống thang lầu, thấy Hoa Lân lạc ở phía sau, vì vậy quay đầu lại hỏi: "Tiểu huynh đệ làm sao vậy?"

Hoa Lân cười nói: "không có việc gì, không có việc gì ..... chúng ta đi thôi!"

Trang Nguyên Bặc đối với Hoa Lân thái độ thay đổi rất nhiều, tán thưởng nói: "Long thiếu hiệp thủ đoạn cũng quả nhiên lợi hại! vừa rồi mặc dù không mua

được Hỏa Thiềm Thừ, nhưng cũng gây nhiệt nào một trận làm cho đối thủ không yên, hiển nhiên giá bảy trăm vạn thật để cho hắn đau lòng không thôi."

Hoa Lân cười nói: "Hắn đau lòng không phải vì cái giá bảy trăm vạn đó, mà là đau khổ vì giá này đã tăng cao một cách hoàn toàn vô lí. Ha ha ha ....."

Mở miệng cười mấy tiếng, nhưng Hoa Lân lại phát hiện Dịch Minh Tuệ cùng hai vị sư huynh đều cúi đầu, lặng lẽ đi ở phía trước, bộ dáng ưu phiền, hiển nhiên là thập phần lo lắng cho sức khỏe của Dịch đại hiệp.

Hoa Lân âm thầm thở dài, nghĩ thầm, bổn thiếu gia lần này không cứu Dịch Liên Thành e là không được rồi.

Bảy người đi ra khỏi Tập Bảo Hiên, đại đồ đệ Cao Chánh Phong liền lặng lẽ ngừng lại. Dịch Liên Thành lập tức phát hiện không ổn, quay đầu lại hỏi: "Phong nhi ..... ngươi làm sao vậy?"

Chỉ thấy Cao Chánh Phong đứng ở xa bẩm báo: "Sư phụ! Đồ nhi ở chỗ này giám thị tên...kia, các ngài về trước đi!"

Dịch Liên Thành sửng sốt, đột nhiên hiểu được dụng tâm của đồ đệ, vì vậy nghiêm sắc mặt nói: "Không cần! ..... ngươi vị tất là đối thủ của hắn, chưa kể là sau lưng hắn nhất định có hậu viện, nếu không hắn làm sao có thể có tiền bạc hùng hậu như vậy? Vi sư sớm đã có an bài, nhất định có thể tra ra lai lịch hắn."

Cao Chánh Phong bi phẫn nói: "Nhưng là, sư phụ ....."

Dịch Liên Thành lập tức xen lời hắn: "Vi sư thời gian cũng không còn nhiều, bây giờ còn có một ít chuyện trọng yếu muốn nói, ngươi hãy cùng ta trở về ....." Nói đến đây thì Dịch Liên Thành trong cơ thể không khống chế được hàn độc, ngay cả môi cũng như đông cứng lại, tím tái.

Nhưng Cao Chánh Phong lại lần lữa không chịu nghe lệnh, "Thịch" một tiếng đã quỳ gối xuống nức nở nói: "Đồ nhi bất hiếu, đêm nay không cùng sư phụ trở về. ..... sư phụ nếu có cái gì muốn phân phó, con tin tưởng rằng nhị sư đệ cũng có thể đảm đương được....."

Hoa Lân cùng Trang Nguyên Bặc mặc dù là ngoại nhân, nhưng bọn hắn liếc mắt một cái cũng hiểu được việc này có thể liên quan đến việc thay đổi

chưởng môn của "Trung Chánh Đường" sau này. Chỉ là nghĩ không ra Cao Chánh Phong cũng muốn làm trọng trách của một chưởng môn, cố ý muốn đi hành thích hắc y thiếu niên.

Mắt thấy Cao Chánh Phong đang muốn dập đầu tạ tội, Hoa Lân đột nhiên thân ảnh nhoáng lên, thoáng cái, đã bước tới trước mặt Cao Chánh Phong, tay phải đỡ hắn đứng lên, nghiêm trang nói: "Vốn đây là chuyện nội bộ của 'Trung Chánh Đường', chúng ta ngoại nhân không nên nhúng tay. ..... nhưng bổn thiếu hiệp nhất định quản việc tốt của người khác, sư phụ ngươi bệnh tình để đó cho ta lo liệu."

Cao Chánh Phong bị hắn dùng tay kéo lên, trong lòng tự nhiên cảm thấy không thoải mái, đang chuẩn bị phản kháng, vậy mà toàn thân cũng không thể động đậy, không phải là huyệt mạch bị điểm, lại không giống trúng kịch độc, dù sao toàn thân vẫn không cử động được, trong lòng một trận kinh hãi.

Hoa Lân dẫn theo Cao Chánh Phong đi tới trước mặt Dịch Liên Thành, nói: "Thật là có lỗi, không được sự đồng ý của đại hiệp ngươi mà đưa đồ đệ ngươi trở lại. ..... hắc hắc, Dịch đại ca! Ta xem ngươi cũng đã

không thể chịu đựng nữa rồi, việc này không thể chậm trễ, nơi nào có dược điếm? Ta sẽ kê khai một phương thuốc, tin tưởng có thể cho ngươi qua được đêm nay."

Dịch Liên Thành cùng Trang Nguyên Bặc vẻ mặt đều kinh ngạc, thấy Hoa Lân động tác nhanh chóng, không khỏi tin tưởng vài phần. Dịch Liên Thành gật đầu nói: "Vậy được rồi! dù sao Dịch mỗ cũng phải chết, Long thiếu hiệp nếu có cái biện pháp gì, cứ kê ra toa thuốc. Vạn nhất dịch mỗ số trời đã định, thiếu hiệp cũng không cần tự trách!"

Hoa Lân thấy "Tập Bảo Hiên" ngay cửa lớn vẫn còn khách quen tuôn ra ào ạt, vì vậy gật đầu nói: "Được rồi, ngươi trước tiên dẫn đường, chúng ta bây giờ đi mua thuốc đã. ..... Chỉ có điều, ta cũng nói trước: Lục đạo luân hồi, sinh phát không ngừng. Ta xem Dịch đại ca cả đời tích đức không ít, nếu không cẩn thận bị ta làm chết, bọn hậu bối nhất định sẽ được sống an nhàn. Ha ha ha ....."

Mọi người đều sửng sốt, nghĩ thầm người này nói năng sao lại không có cân nhắc?..... Người chữa bệnh sao lại xem thường sanh tử như vậy? Đưa người

bệnh giao cho hắn, cho dù không có bệnh, cũng bị hắn hù dọa đến chết.

Nhưng Dịch Liên Thành cũng là ha ha cười, hắn sớm đã coi nhẹ chuyện sinh tử, cho dù có sao thì cũng thử một lần xem?

Ban đêm, Đông Nguyên Thành vẫn đang rực lên một mảnh đèn đóm lung linh, nơi cảnh sắc khói hoa này vẫn có người đến kẻ đi, không vì bóng đêm trầm lắng mà làm ảnh hưởng đến sức sống của nó.

Bảy người theo đường phía đông đi mấy trăm trượng, rốt cục đi tới một dược điếm lớn nhất Đông Nguyên Thành là "Nam Bắc Dược Hành"(*). Một trận gió đêm thổi tới, thân thể cứng ngắc của Dịch Liên Thành lập tức run run rùng mình mấy lần, đỉnh đầu hàn vụ càng ngày càng đậm, có dấu hiệu ngưng kết thành băng.

So ra, dược điếm cùng lầu xanh khác nhau thật lớn, một nơi thì chỉ hoạt động ban đêm, một nơi lại buôn bán ban ngày.

Cho nên, Cao Chánh Phong nhanh bước lên bậc cấp của "Nam Bắc Dược Hành", dùng sức đập vào cửa

lớn, vận lực hô: "Trung Chánh Đường ghé đến, xin Trịnh lão bản mở cửa bán thuốc."

Lát sau, cừa lớn dược điếm quản nhiên cũng kêu lên kẹt kẹt mấy tiếng mở ra, một trung niên béo phì tai to hoảng bối rối thò đầu ra, thấy bên ngoài khách đến chính là Dịch Liên Thành, hắn sợ quá vội vàng mở rộng cửa, lớn tiếng thét lên "Đại Thuận tử! ..... nhanh lên xuống tiếp đón khách."

Một gã thiếu nên thông minh lanh lợi lập tức từ hậu đường chạy vội ra, ngay cả ống tay áo ở tay trái cũng chưa mặc vào kịp. Vừa đốt đèn, vừa châm trà, quả nhiên cũng không một chút nào dám vô lễ.

Hoa Lân tiến lên hai bước, nói: "Cho ta giấy bút để ta kê đơn thuốc nào ....."

Trịnh lão bản tự mình mang tới giấy bút, hai tay cung kính đưa lên. Hắn không phải vì sợ Dịch Liên Thành mà cung kính với Hoa Lân. Mà bởi vì, đối với các lão chủ mở dược điếm mà nói, mỗi danh y đối với bọn họ cũng đều là thượng đế.

Chỉ thấy Hoa Lân cầm bút viết lên mười một tên thuốc: Nhân Tham bảy tiễn, Hoa Hồng ba tiễn,

Hương Phụ năm tiễn, Cẩu Lích ba tiễn, Ngũ Gia Bì bảy tiễn, Lạc Thạch Đằng hai tiễn, Thân Cân Thảo bốn tiễn, Trạch Lan sáu tiễn, Tang Ký Sanh một tiễn, Kê Huyết Đằng một tiễn, Tự Nhiên Đồng hai tiễn.

Trịnh lão bản thấy hắn ghi chép thần tốc, chỉ chốc lát đã viết xong, Vì vậy tự mình đưa tay đón lấy.

Khi hắn vừa nhìn vào đơn thuốc thì nhất thời cảm thấy choáng váng. Bởi vì chủ dược điếm sợ nhất một việc,đó chính là thiếu một hay nhiều vị trong đơn thuốc. Đặc biệt một ít người giới quý tộc tự mình đi mua thuốc, nếu thiếu một vị nào, lần sau sẽ không bao giờ ghé đến mua nữa. Cho nên Trịnh lão bản vừa nhìn phương thuốc, mặt liền tái xanh.

Hoa Lân cùng Dịch Liên Thành đương nhiên liếc mắt một cũng nhìn ra lão chủ đang khó xử, vì vậy đồng thời hỏi: "Sao vậy? Chẳng lẻ có cái vị thuốc gì không có hay sao?"

Trịnh lão bản vẻ mặt đau khổ nói: "Này ..... này, thật ra đến chín loại là có thể cung ứng, nhưng hai vị thuốc cuối cùng là "Tang Ký Sanh" và "Kê Huyết Đằng" thật sự là không có!"

Hắn sợ Dịch Liên Thành trách cứ, vội vàng nói thêm: "Mong ..... mong Dịch đại hiệp thứ tội! ..... Nhưng thật ra tại Đông Nguyên Thành, cũng chỉ có bổn điếm là đầy đủ các dược liệu nhất. Nếu ngay cả chúng tôi cũng không có, sợ rằng các dược điếm khác cũng khó mà tìm ra. Hai loại vị thuốc này, ta thật sự cũng chưa từng nghe qua ....."

Hoa Lân sửng sờ, nghi hoặc hỏi: "Ngươi có...lầm hay không? Tang ký sanh cùng kê huyết đằng xem như là một dược liệu bình thường, ngươi sao lại không có?"

Cao Chánh Phong lập tức nhìn Dịch Liên Thành khom người nói: "Sư phụ, xem ra chúng ta chỉ còn cách đi đến Bách thảo cư."

Dịch Liên Thành toàn thân đã đau đến phát run, đối với hắn giờ mà nói, dù nơi đó là cách xa ngàn dặm, hắn cũng đều tới. Cho nên gật đầu nói: "Ai! chỉ còn cách như vậy thôi ..... đã trễ thế này, chỉ hy vọng Hạc thần y sẽ không trách tội chúng ta."

Hoa Lân cũng đồng thời nói: "Được, chúng ta lập tức xuất phát." Quay đầu nhìn Trịnh lão bản nói: "Lấy cho ta mấy vị thuốc đó! mỗi vị cho ta tám cái, ta đỡ phải chạy tới chạy lui."

Tiểu nhị bên cạnh nhanh nhẹn đi lấy thuốc, cân đong..., trong nháy mắt đã làm xong.

Dịch Liên Thành quay đầu nhìn Trang Nguyên Bặc nói: "Trang lão ca, huynh có muốn đi hay là về trước Trung Chánh Đường nghỉ ngơi chốc lát? Tiểu đệ đi tìm thần y ....."

Trang Nguyên Bặc cố ý nghiêm trang nói: "Ta cũng từng muốn gặp Đan Hạc thần y đấy, lúc này rốt cục đã có cơ hội. ..... chỉ không biết hắn ở đâu?"

Dịch Minh Tuệ chỉ về phía trước đáp: "Chu gia gia ở tại núi Thanh Nguyên ở ngoại thành, làm bạn với sông núi, rất là thanh tĩnh, đi bộ ước chừng cần nửa canh giờ là tới." đang nói chuyện ánh mắt vẫn luôn nhìn chằm Hoa Lân, như sợ hắn không muốn đi.

Hoa Lân cười, nói: "Nếu gần như vậy, chúng ta đi thôi!"

Đoàn người lập tức đứng lên đi tìm thuốc, do Dịch Liên Thành dẫn đường, từ cửa lớn phía đông đi ra khỏi Đông Nguyên Thành. Chỉ thấy một đường lớn phủ bóng cây chạy vòng vèo theo hướng đông nam.

Trong bóng đêm, có thể thấp thoáng thấy được núi Thanh Nguyên cao cao, xem ra cũng không quá xa.

Mọi người đều là nhân sĩ vô lâm, thân nhẹ như chim yến, chỉ trong chốc lát đã tiến vào núi rừng. Xa xa phía trước xuất hiện một mảnh rừng trúc rậm rạp um tùm, một con đường mòn bằng đá chạy qua chạy lại như thoi đưa, cảnh quang chung quanh cũng quả nhiên thanh nhã vô song.

Theo đường mòn, đoàn người tiến tới mấy trăm trượng ở xa, chỉ thấy xa xa rừng trúc mơ hồ hiện ra một ngọn đèn, phút chốc, một dãy hàng rào bằng phên xuất hiện trước mắt mọi người.

Dịch Liên Thành chậm rãi nói: "Tốt quá, xem ra người ở Bách Thảo Cư chưa nghỉ, chúng ta đến thật vừa lúc."

Hoa Lân hỏi: "Đan Hạc Thần Y xưng hô như thế nào?"

Dịch Liên Thành thấp giọng nói: "Hắn vốn tên là Chu Thương Thai, ngươi gọi hắn một tiếng Chu tiền bối là được! ..... Nghe nói hắn trước kia là một vị thuật sĩ pháp lực cao thâm chuyên tróc quỷ. Nhưng tới lúc

tuổi già, hắn đột nhiên phong kiếm thoái ẩn, không giao tiếp với linh quỷ chi đạo, ngược lại chuyên tâm việc thiện như chữa trị, cung cấp thuốc cho mọi người. Hắn từng thu nhận ba đệ tử, trong đó một người học y, một người học kiếm, một người học đạo. Mỗi người chuyên tu một môn, đều là các cao thủ đứng đầu ở hạng trung."

Bảy người vừa mới đi tới dãy hàng rào ở ngoài cửa, đã nghe thấy trên cửa tiếng chuông gió phát ra "Đinh đinh đang đang" vang dội không ngừng, một thanh âm thiếu niên truyền đến: "Đã trễ thế này, lại có ai tới khám bệnh vậy?"

Trang Nguyên Bặc chấn động, đối với tiếng chuông gió vô cớ vang lên đã cảm thấy có chút cao thâm khó lường, rồi đột nhiên lại dâng tràn một cảm giác tôn kính.

Nhưng Hoa Lân thì lại bất đồng, cúi đầu nhìn trên mặt đất, quả nhiên phát hiện trên mặt đất có đặt hai tảng đá, xem ra Đan Hạc Thần Y chính là cao thủ tinh thông trận pháp.

Hoa Lân còn đang nghiên cứu trận pháp, cánh cửa trúc lại bị người giật ra, một thiếu niên khoảng mười

bảy tuổi thò đầu ra nhìn, thấy Dịch Liên Thành đứng ở ngoài cửa, không khỏi cười nói: "Chúc mừng Dịch đại hiệp mua được Hỏa Thiềm Thừ! ..... Đi vào đi, sư phó vừa có nhắc tới người đấy."

Dịch Liên Thành lập tức hành lễ nói: "Cám ơn Trầm thiếu hiệp quan tâm. Bất quá ..... Ài! Dịch mỗ thật sự là xấu hổ, lúc này vẫn chưa mua được Hỏa Thiềm Thừ."

Trầm thiếu niên sửng sốt, lo lắng nói: "Như vậy a? Vậy là phiền toái lớn rồi..... Nhân vì sư phó từng nói, bệnh của Dịch đại hiệp chỉ có thể dùng Hỏa Thiềm Thừ mới có thể trì hoãn được, ngài lần này đến đây, sợ rằng sư phó lão nhân gia cũng vô năng!"

Dịch Liên Thành gật đầu, nói: "Ta cũng biết ..... bất quá, vị...Long thiếu hiệp này, hắn muốn thử nghiệm chữa trị hàn độc cho ta, chỉ là thiếu hai vị thuốc, không biết Trầm thiếu hiệp có thể xem giúp, xem quý cư có thể có loại dược thảo này không?"

Hoa Lân lập tức tiến lên hai bước, mỉm cười nói: "Long mỗ y thuật thấp kém, chỉ biết y trì hàn độc mà thôi. Thật sự không dám "múa rìu trước cửa Lỗ Ban"! ..... Này, ta chỉ là muốn giúp đỡ Dịch đại ca mà

thôi, hoàn thỉnh Trầm thiếu hiệp giúp ta nhìn xem thử có hai vị thuốc này không?" Nói xong liền đưa đơn thuốc tới.

Trầm thiếu niên vừa tiếp nhận đơn thuốc, nhìn vào, nhất thời cười nói: "Đây là một phương thuốc dùng làm giãn kinh mạch rất tốt, các hạ quả nhiên cũng có biết y lý. Nhưng là ....." Trầm tính thiếu niên nhìn Dịch đại hiệp, rồi lại lắc đầu nói: "..... Nhưng là Dịch đại hiệp kinh mạch cũng không có vấn đề, huyết mạch cũng thông suốt phi thường. Đại hiệp chỉ là trúng một loại nội thương âm độc mà thôi, hàn khí đã nhập vào đan điền, dùng phương thuốc này, sợ rằng không làm nên chuyện gì."

Dịch Minh Tuệ lại một trận thất vọng, nghĩ thầm, nguyên lai phương thuốc này cũng không có tác dụng, thật sự là làm cho người ta mất đi cao hứng.

Lại nghe Hoa Lân cười nói: "Điều này vị tất như vậy! Long mỗ muốn thử một lần, chẳng biết Trầm thiếu hiệp có thể thành toàn cho không?"

Trầm thiếu niên chợt cảm thấy sửng sốt, có chút mất hứng nói: "Dụng dược phải đúng trường hợp, đúng người, đúng bệnh, những sự cố gắng tầm thường chỉ

gây hại người mà thôi, mong các hạ cân nhắc kỹ trước khi tiến hành ....."

"Cái này ....." Hoa Lân lặp lại nói: "Ta đã nói rồi, phương pháp ta sử dụng rất là đơn giản, nhưng ta tin tưởng nhất định có thể khu trục hàn độc trên người Dịch đại hiệp ..... Ngươi có thể hay không giúp ta thử nghiệm một lần?"

Trầm thiếu niên nhíu nhíu mày, nói: "Vậy được rồi! Ta cũng muốn nhìn một chút xem người có cái phương pháp gì kỳ lạ ..... Mời mọi người vào. Nếu đã đi tới Bách Thảo Cư, không bằng tiến vào nghỉ ngơi một đêm rồi hãy nói."

Chapter 7

Ngọc Tiên Duyên tập 7

Quyển 7: THIỆN ÁC CHI GIẢN

Chương 1: Kỳ Công Ngự Hàn

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: Matahari

Nguồn: 4vn.eu

Mấy người Hoa Lân theo thiếu niên họ Thẩm vào sân... Bách Thảo Cư hóa ra gồm ba dãy nhà, dãy phía đông và phía tây mỗi bên có mười gian, hậu viện gồm bốn phòng, trước mặt phía là hồ sen và mấy ngọn giả sơn. Trong vườn còn có hai giếng nước, một hàng hiên dài nối liền hai dãy nhà đông tây, kiến trúc

đơn sơ nhưng phong cảnh sơn thủy hữu tình, khiến lòng người thêm thư thái.

Chưa đến nội đường, mũi đã ngửi thấy mùi thơm dược liệu phảng phất trong không khí...

Thiếu niên họ Thẩm đẩy cửa, trước mắt mọi người hiện ra một lò thuốc lớn, một lão nhân râu tóc bạc trắng ngồi trước lò quan sát độ lửa, bên phải là một dược đồng khoảng mười bốn tuổi đang bận rộn cho củi, cả hai người đều hết sức chăm chú.

Mấy người đang toan tiến lên hành lễ, lão nhân đã phẩy tay: "Liên Thành đến đó à? Các ngươi hãy ngồi xuống một lát...!" đoạn quay sang nói với dược đồng: "Chân nhi, phải luôn luôn chú ý độ lửa, cứ giữ lửa nhỏ như thế này, đến khi còn hơn một bát là được rồi!"

Dược đồng luôn miệng vâng dạ. Lúc này lão nhân mới quay lại.

Thiếu niên họ Thẩm tiến lên phía trước một bước, khom người cung kính: "Sư tôn, Dịch đại hiệp vẫn chưa mua được hỏa thiềm thừ, nhưng lại mang tới một đơn thuốc. Sư tôn xem có thể chế thuốc cho ông

ta được chăng?" đoạn liền trình lên đơn thuốc của Hoa Lân.

Hoa Lân chăm chú quan sát lão nhân râu bạc, ông ta chắc đã quá sáu mươi từ lâu nhưng ánh mắt vẫn linh hoạt, sắc mặt hồng hào, da dẻ căng nhẵn, thực như cải lão hoàn đồng. Nhìn kỹ lão đã vượt qua cảnh giới Nguyên anh từ lâu, hắn thầm đoán lão chính là "Đan Hạc Thần Y" Chu Thương Thai.

Chu thần y nhìn chằm chằm vào đơn thuốc trên tay, chau mày: "Đơn thuốc này ai kê? Thế không phải là quá bừa bãi hay sao?"

Hoa Lân bước lên một bước, nhẹ giọng: "Là vãn bối kê... vì thấy Dịch đại hiệp sắp không thể cầm cự được nữa. Chu tiền bối có thể bốc thuốc trước, vãn bối phải trục hàn trị thương cho Dịch đại hiệp ngay..."

Chu thần y không để ý đến lời của Hoa Lân mà quay sang Dịch Liên Thành, hỏi: "Sao rồi? Ngươi không mua được hỏa tiềm thừ?"

Dịch Liên Thành đã toàn thân lạnh cóng, bước đến đứng bên lò thuốc, vừa đưa tay sưởi ấm, vừa run lẩy bẩy trả lời: "Kh... không, nhưng vị tiểu huynh đệ này

nói có thể trị được Hàn độc cho tại hạ, thiết nghĩ bệnh tình đã đến mức này rồi, chi bằng cứ để tiểu huynh đệ thử xem..."

Chu Thần Y có vẻ tức giận, trầm giọng: "Cho ta nói thẳng... Hàn độc trong người ngươi đã xâm nhập đến xương tủy. Nếu không có hỏa thiềm thừ hỗ trợ nguyên khí, e rằng có uống bao nhiêu thuốc cũng vô dụng!"

"Vậy ư?"

Dịch Liên Thành lặng người, ngoảnh nhìn Hoa Lân, rồi lại nhìn sang Chu thần y, trong lòng không khỏi lo lắng. Y thuật của Đan Hạc Thần Y võ lâm không ai sánh kịp, nói thế nào thì cũng cao minh hơn Hoa Lân rất nhiều.

Hoa Lân không ngờ cả hai đơn thuốc của mình xem ra đều vô ích, trong lòng không khỏi có chút thất vọng. Nhưng việc trị hàn độc là trọng, hắn đánh liều tiến lên hai bước, trình bày: "Chu tiền bối... vãn bối định dùng bài thuốc Thư Kinh Hoạt Lạc tăng lưu thông huyết mạch trong cơ thể Dịch đại hiệp, sau đó dùng nội công thuần dương của vãn bối ép hàn độc ra... như vậy thì đơn thuốc này chỉ có tác dụng bổ trợ

chứ không phải chủ trị, cầu xin tiền bối cho hai vị Tang Ký Sinh và Kê Huyết Đằng. Nếu không chỉ qua giờ Tý thì hàn độc trong người Dịch đại hiệp sẽ đại phát, lúc đó vẫn công càng khó hơn bội phần."

Chu thần y lắc đầu: "Vận công thì có tác dụng gì? Chỉ có thể điều chỉnh khí huyết, đả thông kinh mạch mà thôi.... Trong khi hàn độc trong người Dịch Liên Thành đã xâm nhập vào tận xương tủy, cho dù công lực có gấp đôi cũng không thể nào ép tới xương tủy được. Ngươi đừng gắng sức vô ích nữa, chỉ là hại mình hại người mà thôi... Ài, ta sẽ kê thêm hai đơn thuốc giúp y qua đêm nay vậy..."

"Còn... còn ngày mai thì sao?" Dịch Minh Tuệ biến sắc.

Hoa Lân thở dài: "Chu tiền bối, y thuật vãn bối tuy kém cỏi, nhưng chân nguyên nhất định sẽ hóa giải được hàn khí trong người Dịch đại hiệp. Chỉ cầu xin tiền bối cho thêm hai vị thuốc rồi hãy để vãn bối thử xem..."

Chu Thần Y lớn tiếng quở trách: "Đã nói y thuật thì không thể tính chuyện ăn may, lại càng không thể kê đơn bừa bãi... Ngươi đã không hiểu về dược lý, lại

càng không hiểu về nội công điều khí! Ta khuyên ngươi hãy dừng lại ở đây, đừng làm uổng phí mạng người..."

"Vãn bối không hiểu về nội công điều khí?" Hoa Lân lúc đó đã không kìm nổi tức giận, nhướn mày: "Uổng phí cho ngài đã luyện đến Nguyên Anh Sơ Kết, nhưng vẫn không thông đạo lý Luyện khí hoá thần, Luyện thần hoàn hư. Xem ra ta phải giải thích cho ngài các bước của Tu Chân Lục Pháp rồi... "

Nghe Hoa Lân mắng Chu thần y, thiếu niên họ Thẩm quát lớn: "Ngươi là ai? Lại dám mở miệng lý sự với sư tôn, Bách Thảo Cư chúng ta..."

Không ngờ Chu thần y lúc đó lại trầm ngâm suy nghĩ, xua tay ngăn đồ đệ rồi nói với Hoa Lân: "Được... nếu ngươi nhất định muốn thử thì hãy hỏi ý kiến Dịch Liên Thành trước đã!"

Chúng nhân đều quay sang nhìn Dịch Liên Thành, chỉ thấy y nhăn nhó cười khổ: "Thử thì thử, chết sớm hay muộn một ngày cũng có gì khác nhau đâu...!"

Tất cả đều thầm thở dài, biết Dịch Liên Thành đã nghĩ trước mọi chuyện rồi.

Chu thần y không còn thắc mắc gì nữa, bèn nói với thiếu niên họ Thẩm: "Được rồi, Minh Phong, con đi lấy thuốc ra đây, ta muốn xem người này làm thế nào có thể vận nội công thâm nhập đến xương tủy người ta!"

Hoa Lân hành sự xưa nay luôn biết mình biết ta, nói ngay: "Vậy vãn bối xin đa tạ tiền bối trước! Tốt hơn là cho vãn bối mượn một siêu sắc thuốc, vãn bối sẽ sắc thuốc ngay bây giờ..."

Thẩm Minh Phong trừng mắt nhìn Hoa Lân một cái rồi mới miễn cưỡng đi vào dược phòng bên phải, một hồi lâu sau mang ra hai cành "Kê Huyết Đằng" và "Tang Ký Sinh".

Hoa Lân nhận hai vị thuốc từ tay gã rồi quan sát, quả nhiên là hai vị thuốc mà hắn đang tìm. Thật kỳ lạ là tại sao "Nam Bắc Dược Điểm" lại không có hai loại dược thảo này?

Thực ra Hoa Lân không biết, hai loại cây này rất hiếm gặp, vì thế hiện nay hầu hết các đại phu không còn dùng nữa mà thay thế bằng Ba Kích Thiên và Tiên Mao, vì vậy Nam Bắc Dược Điểm không có cũng không phải là chuyện lạ.

Mười một loại dược liệu đã chuẩn bị đầy đủ, Thẩm Minh Phong cũng mang ra một ấm sắc thuốc. Hoa Lân cẩn thận cho thuốc vào ấm, lại bí mật thêm hai cành "Mị Nhi Quả", đoạn nổi lửa lớn đun sôi sùng sục. Dịch Liên Thành mấy người xem cách Hoa Lân quan sát lượng nước, nhìn thuốc rồi cho củi, xem ra có vẻ rất thành thục.

Nhưng Chu Thần Y thì chỉ lắc đầu lia lịa, bởi theo chính tông y đạo thì đối với thuốc bổ nhất thiết đầu tiên phải dùng lửa lớn đun sôi, sau đó rút bớt chỉ để lửa nhỏ sắc tiếp trong nửa canh giờ. Nhưng Hoa Lân lại không làm như vậy, từ đầu đến cuối hắn luôn ninh bằng lửa lớn, nước thì cứ cạn lại cho thêm vào...

Ngọn lửa trong lò vù vù đỏ rực, trước sau Hoa Lân đã cho đến năm lần nước, thật là dư thừa. Thang thuốc này mà dùng thì chỉ nửa canh giờ sau sẽ biết kết cục ngay!

Hoa Lân mở ấm ra xem, vì lửa nóng quá nên bã thuốc không còn mà tất cả gần như đã biến thành một nồi cháo, nhưng hắn không hề quan tâm. Dù gì cũng đâu phải là mình uống!

Hắn dốc ấm ra một bát "cháo thuốc" rồi đưa cho Dịch Liên Thành, căn dặn: "Được rồi, ngài uống đi. Vị sẽ hơi đắng hơi lạ một chút, nhưng phương thuốc của bổn thiếu gia là như vậy!"

Dịch Liên Thành quả không hổ danh là anh hùng hào kiệt, uống một hơi hết bát thuốc, không hề nhíu mày lấy một lần.

Hoa Lân chăm chú nhìn phản ứng của Dịch Liên Thành, không kìm được hỏi: "Sao? Có cảm giác gì không?" Trong lòng thầm nghĩ, ta đã lén cho thêm hai cành Mị Nhi Quả, nếu là người bình thường e rằng bây giờ toàn thân đã bốc hỏa rồi!

Nhưng Dịch Liên Thành không một chút gì tỏ ra là nóng nực, chỉ có yết hầu nhích lên nhích xuống như cố kiềm chế cảm giác buồn nôn, một lúc lâu sau mới lên tiếng: "Quả nhiên là rất đắng...!"

Hoa Lân gãi đầu: "Đắng là đúng rồi! Làm gì có thuốc nào lại không đắng!" Đoạn quay nhìn Chu thần y: "Chuyện này... Chu tiền bối, chỗ ngài có nơi nào giống như địa đạo không? Vãn bối sẽ đưa Dịch đại hiệp đến đó trị liệu."

Chu thần y ngạc nhiên: "Nếu ngươi chê phòng bệnh phía trước quá ồn áo thì có thể đến trái nhà ở hậu viện, tại sao lại nhất định phải xuống địa đạo?"

Hoa Lân bí quá nói bừa: "Đây là phương pháp đặc trị của vãn bối, trị hàn độc nhất định phải xuống một căn phòng dưới mặt đất mới được... Như vậy nhiệt khí mới không tản mát, cũng có kỳ năng nâng công lực lên gấp rưỡi..."

Thẩm Minh Phong giọng châm chọc xen vào: "Ta thì nghĩ ngươi sợ lộ chân tướng nên không muốn cho chúng ta quan sát chứ gì? Nói đi, ngươi đã lấy của Dịch đại hiệp bao nhiêu tiền? Có phải muốn lừa tiền rồi bỏ trốn đúng không?"

Mấy lời này cũng không phải vô lý, giang hồ lúc nào cũng có người trương bảng hiệu "trị được các loại tuyệt chứng", đi khắp nơi để lừa bịp thiên hạ. Một độc dược mà cả Chu thần y cũng phải lắc đầu mà gả tiểu tốt non choẹt này dám bảo ta trị được, khó trách Thẩm Minh Phong lại có suy đoán như vậy.

Hoa Lân lập tức phản bác: "Nói như vậy là sai rồi, ngươi cho rằng Dịch Đại hiệp là người thế nào? Có thể dễ dàng bị ta lừa gạt như vậy sao?"

Dịch Liên Thành thấy hai người chuẩn bị đôi co, hắng giọng ho hai tiếng toan xen vào can ngăn, nhưng đúng lúc ấy huyết dịch trong người cuồn cuộn trào lên, ***g ngực tức tối khó chịu, quả nhiên dược tính đã phát huy tác dụng.

Chu Thần Y nhãn quan sắc sảo, chỉ nhìn qua cũng biết tình trạng của Dịch Liên Thành, nói ngay: "Minh Phong... mau đưa hai vị này xuống địa phòng dưới hậu viện, cứ để thiếu hiệp thử đi!"

Thẩm Minh Phong chau mày nhưng vẫn dạ một tiếng, cầm chiếc đèn ***g trên bàn, nói với Hoa Lân: "Xem ra nếu không để ngươi thử thì sau này bao nhiêu trách nhiệm lại đổ hết lên đầu Bách Thảo Cư.... Được, theo ta!"

Trang Nguyên Bốc và Dịch Minh Tuệ nãy giờ không dám lên tiếng, thấy Hoa Lân và Dịch Liên Thành đi về phía hậu viện bèn đi theo, không ngờ Hoa Lân quay lại nói ngay: "Minh Tuệ muội, không cần theo xuống. Cứ yên tâm, cha muội không chết đâu!"

Minh Tuệ không nghe, cứ lẽo đẽo bám theo phía sau. Thẩm Minh Phong không nói gì thêm, dẫn cả đoàn đến một căn phòng bên trong hậu viện.

Hoa Lân nhìn xung quanh, căn phòng trống trơn, chỉ có một chiếc bàn ở giữa. Thẩm Minh Phong kéo chiếc bàn sang một bên, lộ ra một địa đạo.

Hoa Lân cười nhạt: "Ta biết mà, Bách Thảo Cư các ngươi nhất định phải có địa đạo, ha ha..."

Thẩm Minh Phong cau mày tức giận: "Ngươi chớ có nghĩ lung tung... Địa đạo này đều là chuẩn bị cho bệnh nhân, phòng khi đang trị thương lại có kẻ thù tìm đến. Tôn sư ta tấm lòng nhân hậu, cho dù bệnh nhân quá khứ có phạm sai lầm gì thì khi đến Bách Thảo Cư chúng ta vẫn phải có trách nhiệm... Hừ, có nói ngươi cũng không hiểu, mau xuống đi!"

Hoa Lân vẫn cười ha hả: "Những địa đạo này... chẳng lẽ ngoài những địa đạo này các ngươi không còn địa đạo nào khác?"

Thẩm Minh Phong bị hắn bắt thóp, thoạt tiên ngạc nhiên rồi nổi cơn tức giận: "Rốt cuộc ngươi có xuống hay không? Ta không có thời gian đùa giỡn, tùy ngươi muốn làm gì thì làm!" Nói rồi hầm hầm bỏ đi.

Dịch Minh Tuệ đang định giành vào địa đạo trước, Hoa Lân giang tay ngăn lại: "Dịch đại tiểu thư, mọi

người hãy ở ngoài trông chừng cho thúng ta! Khi ta hành công trị thương không được để bất cứ ai vào, nếu không e rằng tính mạng cả ta và Dịch đại hiệp đều khó giữ.."

Dịch Minh Tuệ trề môi: "Ta chỉ sợ huynh không thể liên tục vận công trị thương, có thêm chúng ta ít nhiều gì cũng có thể hợp lực trợ giúp..."

Hoa Lân nghiêm mặt: "Một mình ta là đủ. Nhớ, không được để người khác vào!" Dứt lời kéo ngay Dịch Liên Thành đi xuống địa đạo.

Dịch Minh Tuệ vẫn toan theo xuống, Cao Chính Phong liền ngăn lại: "Đã sắp đến giờ Tý rồi, chúng ta hãy cứ ở ngoài này canh chừng. Dù sao thì hắn ở dưới đó cũng không thể chạy đi đằng nào được..."

Dịch Minh Tuệ bực tức giậm chân: "Nhưng...nhưng...thôi được, thế thì thúc canh trước đi, Tuệ nhi đi ngủ..."

.....

Lại nói về Hoa Lân và Dịch Liên Thành đi xuống địa đạo...

Hoa Lân kéo tấm đá đóng cửa, đoạn quay về phía Dịch Liên Thành: "Dịch đại hiệp xin yên tâm, tại hạ chắc chín phần có thể giải trừ hàn độc trong người ngài. Nhưng tại hạ có một yêu cầu nho nhỏ, không biết ngài có thể đáp ứng hay không?"

Không để Dịch Liên Thành kịp suy nghĩ, hắn nói ngay: "Nội công của ta thuộc về Hỏa Hệ Nhất Mạch, vô cùng đặc biệt trong Tu Chân Giới, ngài không được nói cho bất kỳ ai biết. Yêu cầu nho nhỏ như vậy, mong Dịch đại hiệp giữ kín cho!"

Dịch Liên Thành bừng tỉnh: "Thì ra thiếu hiệp là cao thủ trong Tu Chân Giới, khó trách Chu thần y lại không hình dung ra... Thiếu hiệp yên tâm, chuyện này ta tuyệt đối không nói cho người khác biết!"

Hoa Lân gật đầu: "Vậy thì tốt rồi, chúng ta xuống thôi!"

Dịch Liên Thành đi vài bước, đột nhiên lên tiếng: "Thiếu hiệp, ta có quen biết một vị bằng hữu cũng là người thuộc Hỏa Hệ, tên Tôn Kính Viêm. Hai tháng trước Tôn bằng hữu chẳng may bị người ta bắt, thiếu hiệp có biết chuyện gì đã xảy ra không?"

Hoa Lân lặng người, thận trọng hỏi: "Lẽ nào Phần Âm Tông đã đến đây?"

Dịch Liên Thành thở phào một hơi, cười nói: "Ta cứ sợ Long thiếu hiệp cũng là người của Phần Âm Tông.... Thực ra thì gần đây vùng Đông Nguyên không yên ổn chút nào, nghe nói Phần Âm Tông đã phái người tới đó, thậm chí còn ra mặt chống đối với Kiếm Canh Tông. Long thiếu hiệp phải cẩn thận hơn mới được..."

Hoa Lân lắc đầu, thầm nghĩ Phần Âm Tông này ngày càng to gan lớn mật, cả địa bàn của Kiếm Canh Tông mà cũng dám đến bắt người?

Chưa hết chuyện, hai người đã xuống tới địa phòng. Gian mật thất này hóa ra khá rộng rãi, góc kê một chiếc giường đá, giữa phòng là một chiếc bàn uống trà, rất tiện nghi.

Hoa Lân lo để lâu dược tính của thuốc trong người Dịch Liên Thành sẽ giảm, liền bước ngay đến ngồi xếp bằng trên giường, ra hiệu: "Chúng ta hãy bắt đầu Ta nói trước sẽ rất đau, lúc nào không thể chịu nổi nữa thì đại hiệp hãy bảo tại hạ..."

Dịch Liên Thành không nói gì, thầm nghĩ, cho dù đau đến thế nào thì cũng dễ chịu hơn hàn độc công tâm, bèn quay lưng về phía Hoa Lân, chầm chậm khoanh gối ngồi xuống giường...

Đang định hỏi sẽ bắt đầu như thế nào thì hai bàn tay Hoa Lân đã áp tới sau lưng, tức thời một luồng chân nguyên ấm nóng từ từ đi vào cơ thể. Dịch Liên Thành phút chốc thư thái vô cùng, vừa toan lên tiếng khen ngợi thì ngay lập tức chân nguyên ấm áp chuyển sang nóng bỏng như thiêu như đốt...

Cảm giác nóng bỏng từ tay Hoa Lân khó chịu không kém gì hàn băng công phạt. Dịch Liên Thành nhăn mặt, không kìm được phải hự lên một tiếng. Đây mới đích thực là tình trạng "Thủy Thâm Hoả Nhiệt".

.....

Chú thích: "Luyện khí hoá thần", "luyện thần hoàn hư":

Theo ghi chép trong "Đạo giáo tinh hoa", "Luyện Khí Hoá Thần", "Luyện Thần Hoàn Hư" là bước thứ ba và bước thứ tư trong quá trình tu đạo, nửa trước có thể

nói là nội công chính thống, nửa sau mới thực sự đạt tới Tu Chân cảnh giới.

Theo tài liệu khác, tại sao trong Tu Chân giới, không hề nhắc tới hai chữ "nội lực"? Bởi vì khi đã bước vào hàng Tu Chân thì nội lực trong cơ thể sẽ chuyển hoá thành "Nguyên Chân", không nhất định phải kinh qua "Kỳ kinh bát mạch" mà có thể trực tiếp phát ra từ Đan Điền. Do đó, tốc độ phản xạ của những người tu chân có thể nâng cao lên vô cùng.

Chương 2: Lưỡng Mỹ Tương Ngộ

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: Matahari

Nguồn: 4vn.eu

Nội dung ẩn tại http://4vn.eu :

....

Theo lẽ thường, vận công trị thương cho người khác là vô cùng hao tổn nguyên khí, nếu không phải thân bằng chí hữu thì e rằng không ai chịu ra sức cả, bởi không những khó khăn vất vả mà còn ảnh hưởng đến tu luyện của chính người trị thương.

Nhưng Hoa Lân trong trường hợp này lại không như vậy, vì chân khí mà hắn đang vận hành chính là Hoả Diệm của "Phần Tinh Luân". Sau mười mấy năm tu luyện, hỏa lực của Phần Tinh Luân trong cơ thể hắn đã vô cùng hung dữ. Để tránh cho Dịch Liên Thành bị "nướng chín", thậm chí Hoa Lân còn phải cố sức kiềm chế chân nguyên, chỉ dùng năm phần công lực từ từ truyền Hoả diệm vào cơ thể bệnh nhân. Lúc này hắn mới nhận ra, khống chế chân nguyên còn khó hơn nhiều so với "toàn lực hành sự".

Lúc ấy phương thuốc Hoa Lân cho Dịch Liên Thành uống mới phát huy hiết hiệu lực, khiến huyết dịch trong người ông ta tuần hoàn nhanh đến gấp đôi bình thường, khiến cho chân nguyên của Hoa Lân càng dễ dàng xâm nhập...

Đúng như tục ngữ "bệnh đến như bão lũ, bệnh đi như rút tơ". Nếu hàn độc mới chỉ xâm nhập vào da thịt Dịch Liên Thành, Hoa Lân dám chắc chỉ một lần truyền công là có thể hóa giải. Nhưng không may toàn bộ xương cốt trong người ông ta đã chuyển sang màu xanh nhạt, nếu chỉ dựa vào sự vận hành của kinh mạch thì tuyệt không thể làm được gì.

Chẳng trách Chu thần y lại nói, nếu không mua được Hỏa thiềm thừ thì e Dịch Liên Thành sẽ phải chịu mấy năm cuối cùng đầy đau đớn.

Hoa Lân xếp bằng ngồi thẳng, hai tay thúc đẩy chân nguyên, vận hành chầm chậm theo kinh mạch của Dịch Liên Thành. Cảm giác lúc này của hắn là có thể nhìn thấy rõ tất cả trong cơ thể Dịch Liên Thành, giống như chính hắn đã đi vào cơ thể ông ta, hơn nữa còn tự do phiêu du trong đó, thậm chí ngoài hàn độc hắn còn phát hiện một số chứng bệnh khác trong cơ thể họ Dịch.

Hoa Lân chợt tỉnh ngộ, nghĩ thầm: "Chẳng trách những cao thủ trong Tu Chân Giới đều có thể sống đến nghìn năm, nguyên nhân là tất cả các chứng bệnh đều có thể từ từ trị khỏi... Những nữ nhân Tu Chân Giới đều nắm vững nguyên lý này, từ đó có thể thay đổi bản thân, dần dần đạt đến tầm giai nhân tuyệt sắc..."

Đang trong lúc hắn suy nghĩ lan man thì Dịch Liên Thành kêu lên: "Dừng dừng dừng lại! Cho ta nghỉ một lát, hừ...hừ..."

Hoa Lân hơi giật mình, thu tay về. Nhìn Dịch Liên Thành mặt tái nhợt vì đau, mồ hôi vã như tắm, hắn gãi đầu: " Chuyện này... vừa hay hàn độc trong người ngài đã hoá giải phần lớn. Đại hiệp hãy nghỉ ngơi một chút, lát nữa tôi sẽ giúp ngài Quát cốt khu hàn. Lúc đó có lẽ sẽ còn đau hơn, ngài nên chuẩn bị tinh thần trước..."

Dịch Liên Thành líu lưỡi : "Cái gì? Thiếu hiệp vẫn còn phải Quát cốt khu hàn nữa sao?"

Hoa Lân gật đầu nghiêm nghị: "Đúng! Nếu chậm nhất tối nay mà không Quát cốt khu hàn, bao nhiêu cực khổ ngài chịu nãy giờ sẽ ra mây khói cả. Bởi trước khi trời sáng thì hàn độc trong xương cốt ngài sẽ lại công phạt ra ngoài, ngài thử nghĩ mà xem!"

Dịch Liên Thành cắn răng: "Chuyện này... vậy thì phải cần mấy lần mới có thể hóa giải hết hàn độc?"

Hoa Liên trả lời ngay: "Tại hạ nghĩ ít ra cũng phải năm sáu lần Quát cốt khu hàn mới xong!"

Dịch Liên Thành không khỏi biến sắc mặt nhớ lại những đau đớn ban nãy, thậm chí lúc này toàn thân

ông ta vẫn vô cùng khó chịu, đến mắt cũng không thể cử động nổi, chỉ có thể thở ngắt quãng từng hơi.

Hoa Lân nhìn thân thể suy nhược của Dịch Liên Thành, biết ông ta bị mất nước quá nhiều, bèn bước tới xốc họ Dịch dậy mang ra ngoài mật thất. Vừa nhấc phiến đá đã thấy Cao Chính Phong và Thiếu Quân đang đứng canh, thấy Hoa Lân ôm sư phụ của mình đi ra, hai người xúm lại hỏi thăm: "Long thiếu hiệp, sư phụ chúng ta sao rồi?"

Hoa Lân ngạo nghễ: "Có bổn thiếu gia ra tay, đương nhiên mọi chuyện đều ổn cả...Đúng rồi, Dịch đại hiệp bị mất nước, các ngươi mau đi tìm nước cho đại hiệp uống!"

Cao Chính Phong vội vã chạy đi, Hoa Lân đưa Dịch Liên Thành lúc này đã hôn mê lên giường. Lại gần giường hắn mới thấy Dịch Minh Tuệ đang nằm ngủ say sưa, vậy mà cứ tưởng cô ta nhất mực lo lắng cho bệnh tình của cha mình chứ?

Hoa Lân đá vào thành giường: "Dậy ngay cho ta, để cha cô ngủ ở đây!"

Dịch Minh Tuệ giật mình choàng tỉnh, hai tay dụi mắt, lúc bấy giờ mới nhìn thấy cha mình đang bất tỉnh trong tay Hoa Lân. Nghĩ đến cơn ác mộng ban nãy nàng òa khóc: "Cha ta sao rồi?... Ngươi đã làm gì cha ta?".

Hoa Lân quát lớn: "Tránh ra! Cha cô ngủ rồi, dưới mật thất quá lạnh, ta phải mang ông ấy lên đây..."

"Hức...!" Dịch Minh Tuệ nấc một tiếng, lặng lẽ ra khỏi giường, hai mắt ngân ngấn nước mở to vẻ không tin nhìn vào Dịch Liên Thành, quả nhiên nhận ra cha nàng chỉ là đang hôn mê mà thôi.

Hoa Lân đặt Dịch Liên Thành nằm xuống, kéo chăn đắp cho ông ta rồi đứng thẳng dậy, hỏi: "Bây giờ là giờ gì? Tại sao vẫn chưa sáng?"

"Hừ, sao không có ai trả lời ta?" Hoa Lân quay lại nhìn. Thiếu Quân đang phục trước giường chăm chú quan sát sắc mặt Dịch Liên Thành. Dịch Minh Tuệ thì nước mắt đầm đìa, đứng ngây người nhìn phụ thên, không biết sao cứ thút thít mãi không thôi.

Hoa Lân kỳ lạ, nhăn mặt: "Cô khóc cái gì mà khóc? Cha cô chưa chết, khóc bây giờ còn sớm quá đấy...!"

Không ngờ Dịch Minh Tuệ lại bật khóc to hơn: "Hu hu... cha ta bao lâu rồi chưa được chợp mắt một lần, hu hu..."

Hoa Lân rốt cuộc cũng mủi lòng, hạ giọng an ủi: "À chuyện này... cô yên tâm, sáu ngày nữa cha cô nhất định khỏi!"

"Thật chứ?" mắt Dịch Minh Tuệ bừng sáng, long lanh mấy giọt lệ, trong đó vẫn ẩn giấu một chút nghi ngờ. Nàng sợ Hoa Lân chỉ nói cho qua chuyện, sợ hy vọng của nàng sẽ lại sụp đổ một lần nữa...

.....

Trời vẫn tối đen...

Gió đêm nhẹ thổi xào xạc cây lá. Hoa Lân để Dịch Liên Thành cho ba đồ đệ nhi tử của ông ta trông nom, ra khỏi nhà bước nhanh tới bên hồ. Ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao, trong lòng hắn bỗng trào dâng muôn ngàn cảm xúc, trước mắt như hiện ra hình bóng của Diệp Thanh và Thượng Quan Linh...

"Thanh Thanh, Linh Nhi... các muội đang ở đâu?"

.....

Cũng trong đêm ấy, ở Úy Lam Tinh xa xôi...

Cũng là trời sao trên đầu, nhưng không giống với bầu trời sao nơi Hoa Lân đang ngắm.

Từ khi Hoa Lân bị truy sát trong cuộc bạo loạn phải trốn đi, Thu Uyển Ly càng không có ai thân thích. Cuối cùng nàng chỉ có thể quay về Thần Kiếm Sơn Trang, sau đó còn miễn cưỡng gia nhập "Tiên Lăng Cung"...

Còn may cho Thu Uyển Ly, vì được Hoa Lân nhờ cậy nên Cầm Quan Vận đồng ý chăm sóc cho nàng. Cuộc sống của Thu Uyển Ly do đó không đến nỗi tệ, thậm chí trong Thần Kiếm Sơn Trang nàng còn là người tự do nhất.

Nhưng Thu Uyển Ly cũng không phải vì vậy mà thỏa mãn trong lòng. Những lúc môn nhân Thần Kiến Sơn Trang nghỉ ngơi thì nàng lại một mình lên Liêu Vọng Đài phía bắc hướng mắt nhìn ra xa, nhưng cũng chỉ thấy Thần Kiếm Sơn Trang đến ngút tầm mắt. Ba phía Tây Đông Nam đều đã dựng lên thêm ba tòa Liêu Vọng Đài hoàn toàn giống nhau, gữa mỗi vọng đài đều có những màn sáng nhạt nối liền, tạo thành

bức tường phòng thủ kiên cố bao bọc Thần Kiếm Sơn Trang bên trong.

Chỉ trong vòng mười ngày, Tiên Lăng Cung không những đã sửa sang một lượt Thần Kiếm Sơn Trang mà còn xây thêm một đài tế lớn ở phía bắc, chính giữa tế đàn này đặt một Truyền Tống Trận kiến trúc rất trang nhã. Xong xuôi, Tiên Lăng Cung tuyên bố với Tu Chân Giới rằng "Úy Lam Tinh" đã nằm trong phạm vi thế lực của họ.

Hành động này đương nhiên làm các lộ nhân sĩ Tu Chân Giới không hài lòng, nhưng họ cũng không còn cách nào khác. Với thực lực Tiên Lăng Cung hiện nay, đã sớm trở thành Tu Chân Đại phái thứ tám bên cạnh Thất Đại Thánh Môn rồi, đa số mọi người đều không dám dị nghị gì.

Ngay cả Thất Đại Thánh Môn cũng không biết phản ứng ra sao, rốt cuộc họ cũng đâu thể vô cớ tấn công Tiên Lăng Cung được? Cho nên cuối cùng chỉ mắt nhắm mắt mở cho qua...

Lại nói lúc này, Thu Uyển Ly đang ngẩn người ngắm trời sao, thầm nói: "Cư phó, người mau mau quay về đi, Uyển nhi sẽ rất ngoan, sẽ nghe lời mà..."

Nàng vừa dứt lời, trên tế đàn phía bắc đột nhiên lóe lên một tia sáng trắng, quả nhiên có một người từ bên ngoài vừa đến Úy Lam Tinh.

Những ngày vừa qua, dưới sự dạy dỗ của Tiên Lăng Cung, Thu Uyển Ly đã hiểu ra nhiều điều. Nàng đã biết thế giới Tu Chân bên ngoài rất rộng lớn, hành tinh hiện nàng đang sống chỉ là một chấm nhỏ xíu trong biển cả mà thôi. Trong quãng thời gian hơn mười ngày này, Thu Uyển Ly đã tận mắt chứng kiến hơn mười vị Tu Chân Giả đến từ bên ngoài, mượn đường qua Úy Lam Tinh rồi lại bay vào thinh không vô tận...

Cho nên khi phát hiện Truyền tống trận có tia sáng, Thu Uyển Ly nhìn ngay sang Liêu Vọng Đài phía bắc, hy vọng người vừa tới chính là Hoa Lân...

Tuy biết hy vọng này là rất mong manh, nhưng Thu Uyển Ly vẫn không ngừng nhìn lên Truyền tống trận, hy vọng hình bóng Hoa Lân sẽ xuất hiện trong vòng tròn nhỏ đó...

Đương nhiên, lần này cũng như mọi lần khác, nàng lại thất vọng.... Bởi vì bóng người xuất hiện kia là một

người con gái, chỉ nhìn chiếc váy trắng tinh tha thướt cũng biết đó là một trang giai nhân.

Thu Uyển Ly thất vọng cúi đầu, nghĩ thầm người này không phải Tín sứ của Tiên Lăng Cung, đơn giản vì mọi đồ đệ Tiên Lăng Cung đều mặc y phục xanh nhạt... Cho nên nàng lại ngẩng đầu, chăm chú nhìn nữ nhân trên đài tế.

Thật không ngờ, mỹ nhân đang đứng thẳng đột nhiên gục đầu, nôn mửa đầy trên mặt đất...

Đây là lần đầu tiên Thu Uyển Ly thấy một Tu Chân Giả nôn mửa, không nhịn được khẽ bật cười một tiếng, nhưng ngay lập tức nàng nhận ra mình đã thất thố, bèn vội đưa tay che miệng.

Quả nhiên, trong màn đêm tịch mịch, chỉ một tiếng cười nhỏ cũng vô cùng rõ ràng. Nữ nhân trên đài tế lập tức ngẩng mặt hoa nhìn về hướng phát ra âm thanh, đôi mắt chỉ hơi nhướn lên đã thấy hình dáng Thu Uyển Ly.

Nhất thời hai người đều đứng lặng...

Thu Uyển Ly nhận ra, dưới tà áo trắng kia là một thiếu nữ vô cùng diễm lệ, thậm chí còn khiến con

người ta sinh ra cảm giác thoát tục. Quan sát kỹ hơn một chút, diện mạo và khí chất nàng đều không thua kém Cầm Quan Vận làm Thu Uyển Ly vô cùng kinh ngạc.

Tấn cả các thiếu nữ trong Tiên Lăng Cung đều rất xinh đẹp, nhưng hiếm có ai bì được với bạch y thiếu nữ đang đứng trước mặt nàng... chỉ vì cái khí chất trời sinh hay vẻ thanh khiết không thể che giấu đó, bọn họ sẽ không bao giờ học được...

Bạch y tiên tử kia cũng vô cùng ngạc nhiên, nàng không thể ngờ phía xa xa lại có một Liêu Vọng Đài, dường như cố ý dựng lên để bắt quả tang sự xấu mặt của nàng...

Ngoài ra, điều làm nàng kinh ngạc hơn nữa là, dưới chân tế đàn là một loạt nhưng cung loan lầu các trùng trùng điệp điệp, hơn nữa lại được bao phủ bởi những màn ánh sáng nhạt kỳ dị. Chắc chắn là nàng đã tới một danh môn đại phái nào đó, Truyền tống trận dưới chân e rằng là sở hữu riêng của họ...

Nàng tập trung nhìn về phía Liêu Vọng Đài trước mặt, chỉ thấy trong màn đêm tối đen bảy chữ lớn

sáng lấp lánh "Tiên Lăng Cung - Thần Kiếm Sơn Trang"

Lúc này trên vọng đài đang có một thiếu nữ mặc y phục xanh nhạt, đôi mắt hiếu kỳ mở to nhìn nàng, một vẻ đẹp vô cùng đáng yêu.

Chương 3: Âm Soa Dương Thác

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: Matahari

Nguồn: 4vn.eu

Nội dung ẩn tại http://4vn.eu :

.....

Thu Uyển Ly và bạch y thiếu nữ đang nhìn nhau, đằng sau chợt vang lên tiếng gọi: "Uyển Nhi muội, ta biết là muội đang ở đây... Quan Vận tỉ muốn giúp muội củng cố nền tảng, đang tìm muội khắp nơi đó!"

Thu Uyển Ly quay lại, thấy một thiếu nữ đang ngự kiếm bay tới cạnh mình, liền hỏi: "Cầm Dĩnh tỉ, tỉ nói... củng cố nền tảng gì cơ?"

Cầm Dĩnh rõ ràng rất quý mến Thu Uyển Ly, thấy đôi mắt to tròn của nàng nhìn mình liền bật cười: "Ngốc ạ, đương nhiên là cho muội bảo bối để luyện tập Lôi Điện Pháp rồi. Quan Vận tỉ đã mất hai ngày nghĩ ra để dành riêng cho muội đó... còn không mau đi?"

"Dạ...!" khi Thu Uyển Ly cùng Cầm Dĩnh đang chuẩn bị rời đi, bạch y thiếu nữ bỗng nhẹ cất giọng thỉnh cầu: "Xin hai vị tỉ tỉ dừng bước, ta muốn hỏi thăm một chuyện..."

Thu Uyển Ly và Cầm Dĩnh đều dừng lại, quay đầu nhìn sang. Cầm Dĩnh hỏi Thu Uyển Ly: "Uyển Nhi muội, cô ta là ai vậy?"

Thu Uyển Ly sững người: "Muội... muội cũng không quen! Cô ấy vừa đi ra từ Truyền tống trận..."

Cầm Dĩnh gật đầu: "Hả? Vậy thì ta biết... Muội hãy về gặp Quan Vận tỉ trước, chuyện ở đây cứ để ta!"

Thu Uyển Ly ứng tiếng, một mình bước xuống Liêu Vọng Đài về phía đai điện Thần Kiếm Sơn Trang... Nàng không nghe thấy Cầm Dĩnh và thiếu nữ áo trắng đã nói với nhau những gì.

Hai thiếu nữ mảnh dẻ đang đứng chờ trước cửa đại điện, thấy nàng liền thúc giục: "Uyển Nhi, muội lại chạy đi đâu đó? Quan Vận tỉ đợi muội rất lâu rồi... còn không mau vào đi?"

"Muội... muội vào ngay đây!" Thu Uyển Ly cúi đầu, rón rén bước vào.

Sau cửa đại điện dựng lên một bình phong bạch ngọc cao chín tấc, ngăn không cho ai nhìn vào bên trong. Thu Uyển Ly vòng qua bình phong đi vào, thấy chính giữa đại điện đặt một lư hương lớn, khói nhè nhẹ bay lên, ẩn hiện mùi trầm hương thoang thoảng...

Cầm Quan Vận ngồi khoanh chân trên một tấm đệm hương bồ, đang lặng yên chờ nàng đến. Thu Uyển Ly chợt cảm thấy trong người Cầm Quan Vận phát ra một luồng tiên khí, càng không dám nhìn trực diện.

Đứng bên trái Cầm Quan Vận là một thiếu nữ xinh đẹp lạnh băng, hình như chưa bao giờ mỉm cười. Ngoài cái tên Giáng Tuyết thì nàng không hề biết gì thêm về cô ta.

Cầm Quan Vận thấy Thu Uyển Ly, chợt mỉm cười: "Uyển nhi ngồi xuống đi... Muội có biết tại sao ta gọi muội đến không?"

Thu Uyển Ly rụt rè: "Uyển nhi không biết ạ..."

Cầm Quan Vận nhìn vẻ đáng yêu của nàng, chợt tươi cười: "Muội vào Tiên Lăng Cung cũng được một thời gian rồi, vốn dĩ thế này cũng là ổn thỏa. Nhưng sư phó thúi của muội đã gửi gắm, nếu Quan tỉ này không dạy muội cho tốt, e rằng hắn lại trách ta... Đương nhiên cũng vì muội là một tỉ muội trong Tiên Lăng Cung, nếu Tiên thuật của muội quá kém thì người khác sẽ cho rằng chúng ta bên trọng bên khinh, tổn hại đến uy danh của bổn cung. Vì thế ta quyết định sẽ truyền thụ Dẫn Lôi Quyết cho muội, hy vọng muội sẽ chăm chỉ nghiên cứu, đừng để chúng ta thất vọng, cũng đừng để sư phó thúi của muội thất vọng...!"

Thu Uyển Nhi gật đầu ngoan ngoãn, làm sao mà dám không nghe chứ? Trong Tiên Lăng Cung tất cả đều xưng hô với nhau bằng tỉ muội, không hề có những ngôi thứ khác... Nhưng thân phận của Cầm Quan Vận lại đặc biệt, bởi nàng không chỉ là người đứng đầu

Thần kiếm Sơn Trang, hơn nữa Tiên Pháp của đại đa số tỉ muội ở đây đều do nàng truyền thụ. Cho nên tất cả tỉ muội đều coi nàng như sư phụ, không ai dám vô lễ nửa lời.

Tả thủ Cầm Quan Vận khẽ chuyển động, trong lòng bàn tay chợt xuất hiện một tử sắc quang cầu (khối ánh sáng tròn màu tím), dần dần trên mặt quang cầu hiện ra những đường vân sáng trắng, rõ ràng là một kết tinh năng lượng rất đặc biệt.

Thấy Thu Uyển Ly tròn xoe mắt nhìn quang cầu trong tay mình, Cần Quan Vận cả cười: "Muội nhắm mắt lại trước đã, ta sẽ bắt đầu trao truyền đây... Lúc mới đầu sẽ hơi đau một chút, nhưng chỉ một lát thôi là muội sẽ không cảm thấy gì nữa đâu..."

Thu Uyển Ly vâng lời nhắm nghiền mắt, nghĩ thầm chẳng lẽ vật này là để nuốt vào bụng? Không biết mùi vị thế nào chứ?

Nàng còn đang băn khoăn về mùi vị của quả cầu thì Cầm Quan Vận đã khởi một thủ quyết, chầm chậm đẩy về phía Thu Uyển Ly...

Quang cầu chợt thay hình đổi dạng, từ hình khối tròn kéo dài ra thành một đường sáng, theo không khí bay về phía Thu Uyển Ly. Khi đường sáng vừa chạm vạt áo nàng, Cầm Quang Vận lập tức bắt quyết ấn mạnh xuống...

Tử sắc quang đoàn như thần vật, chui tọt gọn ghẽ vào người Thu Uyển Ly. Một dòng điện mạnh lập tức làm nàng tê rần, phải la lên sợ hãi. Cơ thể Thu Uyển Ly rung lên liên miên, cảm giác vừa đau lại vừa tê, một lúc lâu sau vẫn chưa thể hồi phục được.

Cầm Quan Vận không dám thu công, hai tay lắc lư cách không chống giữ cơ thể Thu Uyển Ly, đồng thời quay sang nói với thiếu nữ lạnh lùng: "Giáng Tuyết, muội ra ngoài trông chừng, không cho bất cứ ai vào đây... Ta phải đả thông huyền quan cho Uyển muội, chắc cũng phải mất nửa ngày..."

Giáng Tuyết cúi người đáp: "Tuân lệnh!" đoạn nhanh chóng đi ra cửa...

.....

Lại nói lúc đó, trên tế đàn của Thần Kiếm Sơn Trang, Cầm Dĩnh đang quan sát bạch y thiếu nữ vừa đến,

nhẹ nhàng hỏi: "Sư phụ cô nương hà môn hà phái? Sao cô nương đến đây? Có cần chúng ta giúp gì không?"

Bạch y thiếu nữ do dự một hồi mới nói: "Ta là Diệp Thanh, thuộc Tiên Kiếm Phái. Ta đến đây chỉ muốn tìm một người. ... Cho ta hỏi đây có phải là Úy Lam Tinh không?"

Cầm Dĩnh gật đầu: "Đúng, đây chính là Úy Lam Tinh.... Cô nương đến tìm tỉ muội trong Tiên Lăng Cung ư? Cần gặp ai ta sẽ giúp cô nương thông báo..."

Diệp Thanh lắc đầu: "Ta...ta đến tìm công tử nhà ta, huynh ấy tên là Hoa Lân... Ta nghe nói mấy tháng trước ở đây đã từng xảy ra một trận kịch chiến, có phải không?"

Cầm Dĩnh ngạc nhiên: "Tiên Lăng Cung chúng ta đến đây mới hơn một tháng, cũng chưa hề nghe thấy người nào tên là Hoa Lân... xin lỗi!"

Diệp Thanh thất vọng, mơ hồ nhìn khung cảnh xa lạ xung quanh rồi lại quay lại nhìn Truyền tống trận phía sau, trong lòng bắt đầu do dự.

Mấy ngày này nàng đã dùng Truyền tống trận không dưới trăm lần rồi, cảm giác sợ đến mức hễ nhìn thấy Truyền tống trận là lại cảm giác chóng mặt...

Cầm Dĩnh nhìn bóng dáng lẻ loi phía dưới, dường như là một thiếu nữ đáng thương không biết đi về đâu, thâm tâm bỗng động lòng trắc ẩn, nhẹ nhàng lên tiếng: "Diệp cô nương... Tiên Lăng Cung chúng ta có Thất muội làm nhiệm vụ tín sứ, từng đi qua rất nhiều nơi, nói không chừng có biết về công tử nhà cô. Chi bằng ngày mai cô nương lại tới, ta sẽ dẫn cô đi gặp..."

Diệp Thanh do dự chốc lát, đoạn khẽ thở dài: "Đa tạ cô nương... nhưng ta còn phải đi những nơi khác hỏi thăm xem sao. Công tử nhà ta thích những chỗ náo nhiệt, nói không chừng lại đến Kinh thành chơi rồi... À, ở đây có một bức chân dung của công tử, nếu cô nương không phiền thì có thể hỏi Thất muội của cô nương giúp ta... Ba ngày nữa ta phải mượn đường từ đây để đi, đến lúc đó lại tìm cô được không?"

Cầm Dĩnh gật đầu: "Vậy cũng được! Cô cứ đợi ở đó, ta xuống..."

Tay phải Diệp Thanh bắt pháp quyết, từ trong Không gian pháp bảo lấy ra bức chân dung Hoa Lân, cẩn

thận buộc lại bằng một dải lụa trắng. Cầm Dĩnh bay xuống Liêu Vọng Đài, bước nhanh về phía bức tường phòng ngự, khoát nhẹ mấy lần... Diệp Thanh kinh ngạc nhìn bức tường phòng ngự đột nhiên tách làm đôi, Cầm Dĩnh từ bên trong đủng đỉnh bước ra.

Diệp Thanh vội đưa bức chân dung cho Cầm Dĩnh, lễ phép: "Vị tỉ tỉ này nên xưng hô thế nào? Diệp Thanh thực vô cùng cảm kích..."

Cầm Dĩnh nhận bức tranh rồi xưng tên. Nàng lo Diệp Thanh không hiểu tình hình ở đây liền chỉ về phía Đông Nam: "Diệp cô nương... Kinh đô của Tân Hạ ở đằng kia, cách khoảng hai trăm dặm..."

Diệp Thanh cảm động: "Ra vậy... đa tạ tỉ tỉ!" Cầm Dĩnh cười nói: "Đừng khách khí, Tu Chân Giả vốn nên giúp đỡ lẫn nhau mới có thể chống lại Tâm ma... Phải rồi, muội có tin vào số mệnh không?"

Diệp Thanh kỳ lạ, thoáng ngẩn người: "Tỉ tỉ sao lại nói tới chuyện này?"

Cầm Dĩnh bật cười: "Ta nghe nói ở đô thành có một người xem tướng rất giỏi, là Quốc sư của Tân Hạ. Ông ta đã tiên đoán chính xác việc hạ phàm của Tiên

Lăng Cung chúng ta, thậm chí cả thời gian cũng không sai lệch... Nếu muội tin vào tướng thuật, chi bằng hãy để ông ta xem một lần, biết đâu lại tìm ra tung tích của công tử nhà muội... Tiện thể cũng kiểm tra giúp ta xem sao, không biết những lời ông ta nói có thật không?"

Diệp Thanh hơi ngạc nhiên, không ngờ Tu Chân Giả cũng tin vào thuật bói toán, điều này nằm ngoài sự tưởng tượng của nàng. Nhưng nhớ tới những người như Quỷ Thần Trắc ở quê nhà, Diệp Thanh thầm nhủ đúng là một vài người họ vẫn có khả năng thực sự mà, liền gật đầu: "Được rồi, muội sẽ đi thử xem sao... Cầm tỉ, ông ta tên là gì vậy?"

Cầm Thanh cố nhớ lại, chau mày: "Hình như gọi là Hàn cái gì Ly đó... Ây dà, ông ta là Quốc sư Tân Hạ, muội cứ hỏi là biết ngay mà!"

Diệp Thanh vui mừng: "Tốt quá, muội sẽ đi tìm ông ta..."

Cầm Dĩnh nhìn đôi mắt long lanh của Diệp Thanh, không nén được tò mò, hỏi: "Nhan sắc của muội thật nghiêng nước nghiêng thành, sao công tử nhà muội lại nỡ rời xa muội chứ?"

Diệp Thanh thẹn thùng: "Muội còn kém xa tỷ mà... vả lại bên cạnh công tử còn có người đẹp hơn muội nhiều!"

Cầm Dĩnh ngạc nhiên: "Công tử nhà muội không phải cũng là Tu Chân Giả ư? Sao lại còn muốn vợ này thiếp nọ...?"

Diệp Thanh tức thì đỏ mặt, vội vã: "Người ta không nói chuyện với tỉ nữa, muội phải đến Kinh thành xem sao..." Cầm Dĩnh hiểu ra, cũng gật đầu: "Vậy muội đi đi... khi nào quay lại nhớ báo cho ta một tiếng."

"Được mà tỉ...!" Diệp Thanh khẽ vẫy hữu thủ, Huyền Thiên bảo Kiếm hiện lên giữa không trung. Nàng nhún mình từ từ bay lên, nhự thân trên thanh phi kiếm, quay lại vẫy tay với Cầm Dĩnh...

Ngự kiếm phóng thẳng về phía đông nam. Cầm Dĩnh nhìn theo cho đến tận khi Diệp Thanh khuất hẳn...

Nàng cúi đầu nhìn bức họa cuộng tròn trong tay, vừa toan mở ra xem lại chợt nghĩ, từ trước đến nay ta chưa từng đi xa, chắc chắn không quen biết người

trong bức họa này, chi bằng sớm mai mang tới chỗ Thất muội là xong!

Cầm Dĩnh không hề nghĩ đến, đúng một tháng trước nàng và mấy vị tỉ muội đã cùng liên thủ, tiến hành cuộc Lôi Điện chi tranh có một không hai với người trong bức họa này...

Chương 4: Tiên Tử Vấn Quẻ

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: Matahari

Nguồn: 4vn.eu

Nội dung ẩn tại http://4vn.eu :

....

Mặt trời dần ló rạng, gió sớm nhẹ thổi.

Tục ngữ có câu "Dưới chân Thiên tử vạn vật đủ đầy", Kinh đô Tân Hạ quả nhiên vô cùng phồn hoa náo nhiệt. Từ khi "Hòa Thân Vương" Thu Thiên Cẩn giết huynh đoạt vị thì nước Cao Hạ nguyên thủy đổi quốc hiệu thành Tân Hạ. Thu Thiên Cẩn lên ngôi vua liền cho thi hành chính sách "ngoài chống ngoại xâm, trong yên dân chúng" chỉnh đốn đất nước từ trên

xuống dưới, khiến Lãnh Nguyệt Quốc vốn lăm le ở phương bắc không dám quấy nhiễu nữa.

Đất nước thái bình, lòng dân tự nhiên quy thuận. Phố xá tưng bừng tấp nập, nơi đâu cũng nô nức tiếng cười.

... một bạch y thiếu nữ từ phía nam đang từ từ tiến tới, khiến cho tất cả khách nhân trên phố đều xôn xao ngắm nhìn.

Nhìn kỹ, thiếu nữ này mời khoảng mười bảy tuổi, mình mặc váy trắng tinh, eo thắt một chiếc dây lưng trong suốt, bước chân nhẹ nhàng thanh thoát, dung sắc thật như tiên nữ giáng trần.

Thiếu nữ ấy đương nhiên chính là Diệp Thanh. Từ khi luyện Tu Chân Chi Pháp, dáng vẻ nàng ngày càng hoàn thiện, bầu ngực đầy đặn, vòng eo nhỏ nhắn thanh mảnh, những đường cong nữ tính dần trở nên tinh tế.... Không chỉ khiến người phàm mê mẩn mà đứng trước mặt nàng, những người trong giới Tu Chân cũng không khỏi phải tự thẹn không bằng...

Sau lưng Diệp Thanh bỗng vang lên tiếng vó ngựa, khách nhân trên phố lập tức tản ra hai bên đường.

Diệp Thanh quay lại nhìn, chỉ thấy một đoàn kỵ binh đang hùng dũng phi tới, dẫn đầu là một thiếu niên dángvẻ vô cùng ngạo nghễ, nhìn dung mạo có lẽ chừng hai mươi tuổi...

Chớp mắt đoàn kỵ binh đã đi xa, phía sau chợt có ngườì nói: "Thất hoàng tử lại đi rút thẻ rồi, ta nghĩ cả đời cũng đừng mong rút trúng..."

Một văn sĩ trẻ tuổi mỉm cười: "Ha ha...xem Hoàng tử rút đi rút lại kiểu này, chắc cũng có ngày rút trúng thôi!" Người trước đó phản đối ngay: "Cũng chưa chắc... bởi vì lần nào hắn cũng mang cả một đám người ngựa ầm ầm đi theo nên ta nghĩ, Quốc sư chắc đã làm phép, cố ý không muốn chỉ điểm cho hắn thôi!"

Văn sĩ lắc đầu: "Quốc sư quả là có thể làm phép, nhưng huynh có nghĩ, nếu Hoàng tử mang tất cả thân binh đi để rút thẻ, hơn nữa các thẻ đều được gói kín, thử nói xem có rút trúng được không?"

"Chuyện này..." người đầu tiên quả nhiên không biết nói gì hơn.

Bên ngoài chợt vang lên tiếng một nam nhân: "Quốc sư các vị có thực sự lợi hại như vậy không? Các ngươi cứ coi ông ta như thần thánh, ta không tin lắm..." Tất cả mọi người quay lại nhìn, hóa ra là sáu lái buôn ăn mặc kỳ dị, người vừa lên tiếng chính là người dẫn đầu, thân hình to béo bộ mặt đầy râu ria.

Người đầu tiên lên tiếng khi nãy trả lời ngay: "Đúng là ếch ngồi đáy giếng... Chẳng lẽ ngươi không biết, Quốc sư của chúng ta vốn là Thiên hạ đệ nhất Thần toán... cách đây không lâu lại được các vị tiên nữ trong Thần Kiếm Sơn Trang tặng cho một cuốn Thiên Tự Thiên Thư. Vì thế đến bây giờ thuật xem bói của Ngài đã vô cùng cao thâm, hầu như không còn một chút thiếu sót nào.... Nên mới đặt ra quy định mỗi ngày mười quẻ, muốn thử xem Thiên Tự Thiên Thư có chính xác hay không... Nếu không tin, các vị cứ lên đó mà thử, nhất định Ngài sẽ làm cho các vị khâm phục khẩu phục. Nhưng ta nghĩ các vị không có phúc phận đó, bởi mỗi ngày chỉ có mười người được may mắn, nhưng ngày nào cũng có hơn vạn người đến rút thẻ, đâu đến lượt các vị!"

Diệp Thanh bị cuốn hút vào câu chuyện, thầm nghĩ đã gọi là Quốc sư lẽ nào lại vẫn xem quẻ cho dân thường, quả là chuyện kỳ lạ trong nhân gian! Vừa hay ta đang muốn tìm công tử, chi bằng hãy đi rút một thẻ xem, tin rằng nếu thi triển "Sưu Thần Thuật" thì nhất định sẽ rút trúng thẻ thần...

Nàng nghe ngóng những người xung quanh xem nơi rút thẻ ở đâu, biết là tại Thiên Sư Đài phía bắc thành, bèn khẽ mỉm cười, nhanh chóng khởi thân bay đi.

Cuối cùng cũng đã đến nơi, Diệp Thanh vô cùng kinh ngạc...

Thiên Sư Thành hóa ra là một tòa sài đàn hùng vĩ dựa vào lưng núi, bậc thềm thăm thẳm chia làm ba chặng, tính gộp lại có đến hơn nghìn bậc, trông chẳng khác gì đường lên trời.

Lúc này trên đài đã có hơn một nghìn người tụ tập, xếp thành hàng dài chuẩn bị rút thẻ xem may mắn...

Diệp Thanh chau mày, nàng vốn định đến rút thẻ ngay nhưng nhìn người xếp hàng đông như vậy, thầm nghĩ vị Quốc sư này chắc quả thật có chút bản

lĩnh, phải đi thử ông ta một chút! Vậy là nàng bước lên bậc, nối theo sau hàng người.

Cũng may việc rút thẻ diễn ra khá nhanh, chỉ một lát đã đến lượt Diệp Thanh bước lên đài tế.

Vừa đặt chân lên nàng nhận ra ngay, đài tế này không những rất rộng mà địa thế rất có chủ ý, quay lại phía sau có thể nhìn bao quát cả Kinh thành. Lúc này phía trước đài đặt mười chiếc bàn Bát Tiên, trên mỗi bàn lại đặt hai mươi hộp thẻ, mỗithẻ bài đều được dám vô cùng cẩn thận, số lượng không dưới mười vạn chiếc. Ngoài ra, phía sau mỗi bàn còn có bốn cận vệ mang kiếm giữ gìn trật tự. Mấy kiếm thủ này tay đặt hờ trên chuôi kiếm, dáng vẻ đằng đằng sát khí khiến người ta phải nể sợ.

Diệp Thanh nhìn ra phía sau lưng mấy cận vệ, nhận ra trên mặt đất chính giữa đài tế là hình khắc một Bát quái trận đồ cực lớn, quanh trận pháp còn đặt cờ bát sắc. Một trận gió mạnh thổi tới, tất cả những lá cờ đều phần phật tung bay theo gió.

Ở giữa đám cờ bát sắc đó là một nam nhân tuấn tú nhưng lãnh đạm, ngồi khoanh tròn trên một tấm bồ

đoàn, trước mặt ông ta một người xem quẻ đang kính cẩn cúi mình như đang chờ nghe lời dạy dỗ...

Sắp đến lượt Diệp Thanh rút thẻ, bỗng nhiên hàng người phía trước nàng trở nên hỗn loạn. Một gã thanh niên mặc hoàng bào xô đẩy đám đông, miệng la bai bải: "Các người tránh ra, ta muốn gặp Quốc sư....Tại sao ta mang nhiều người rút thẻ như vậy mà không lúc nào trúng? Ta không tin, nhất định các ngươi đã giở trò gì rồi... Mau cút đi cho ta!"

Một cận vệ nhếch mép cười: "thì ra là Thất hoàng tử... Tại hạ đã sớm nói với ngài rồi, rút thẻ là phải xuất phát từ tâm thành, thế mà mỗi lần ngài đến đây đều mang một đám thân binh đi rút thẻ hộ, chỉ như vậy cũng đã hỏng rồi. Ngài lại không giữ quy tắc, nhất định giành xếp hàng trước người ta. Với kiểu cách này của ngài thì Thượng thiên nhất định sẽ không cho ngài cơ hội đâu..."

Thất hoàng tử tái mặt vì tức giận, thét lớn: "Ngươi là cái thá gì? Một tên thống lĩnh Huyền Binh Vệ cỏn con mà dám lên mặt dạy dỗ ta như vậy? Ngươi có tin ta giết ngươi ngay bây giờ không?"

Thống lĩnh Huyền Binh Vệ đó chắp tay: "Hạ thần đáng chết! Nhưng hạ thần còn có lời này, muốn liều chết khuyên Hoàng tử một câu, không biết ngài có muốn nghe hay không?"

Thất hoàng tử đã giận đến điên người, chỉ phẩy tay lớn tiếng: "Bổn vương không rảnh nghe mấy lời thừa thãi của ngươi! Mau gọi Quốc sư ra đây gặp ta, hoặc để bọn ta rút thẻ thêm một lần nữa..."

Thống lĩnh Huyền Binh Vệ thấy gã không thèm nghe lời ngay, cười nhạt bước ra, không để ý đến Thất hoàng tử nữa.

Thất hoàng tử được mẫu hậu nuông chiều thành ra ngông cuồng, lập tức kéo người đến trước bàn bát tiên chuẩn bị thanh rút thẻ trước. Đang hùng hổ đột nhiên gã dừng lại, ánh mắt chằm chằm nhìn về phía bóng váy áo trắng tinh phía trên.

Nguyên lai cuối cùng đã đến lượt Diệp Thanh rút thẻ. Nàng khẽ nhấc chân, thanh nhã bước lên trước dãy bàn bát tiên, chăm chú nhìn vào hộp thẻ trên bàn, nhẹ nhàng hỏi bốn Huyền Binh Vệ phía sau bàn: "Các vị đại ca...tiểu nữ có thể sang bàn bên cạnh rút thẻ được không?"

Bốn Huyền Binh Vệ đằng đằng sát khí lúc ấy đều lặng người, ngẩn ra một lúc mới đồng thanh lên tiếng: "Gì cơ....được được được! Chỉ cần Tiên tử đến rút thẻ thì bàn nào cũng được!"

Thất hoàng tử lúc bấy giờ cũng bừng tỉnh, bước nhanh đến bên Diệp Thanh, trơ mặt nói: "Này tiểu cô nương, có biết ta là ai không?"

Diệp Thanh không nhìn sang lấy một lần, đi vòng qua gã đến chiếc bàn bát tiên bên cạnh, cuối cùng duỗi tay ngọc lấy ra một tấm thẻ từ thùng thẻ thứ bảy.

Chiếc thẻ vừa bóc ra, tất cả mọi người đều kinh ngạc ồ lên, dưới chân tấm thẻ có mấy chữ viết bằng sơn vàng "số chín"! Ai ai cũng kinh ngạc, thầm nghĩ Tiên tử này lẽ nào lại là một tiên nhân thực sự? Nếu không tại sao như đã định sẵn, cứ đi thẳng đến chiếc bàn kia, rút một cái là trúng ngay một thẻ?

Chỉ có Thất hoàng tử là không hề bận tâm đến chuyện Diệp Thanh đã rút trúng thẻ trúc, bởi đôi mắt gian tà của gã còn đang bận đảo qua đảo lại trên ngực mỹ nhân, cuối cùng không nhịn được nữa, nói lớn: "Này tiểu cô nương, để ta nói cho nàng biết... Bổn vương là Thất hoàng tử của đương kim Hoàng

thượng, một trong những Hoàng tử có khả năng kế vị lớn nhất. Sao? Chi bằng theo ta về dinh, ta đưa nàng lên làm chính phi, tương lai sẽ là Thái tử phi, Đông cung Hoàng hậu..."

Không ngờ Diệp Thanh vẫn không thèm để ý, hai tay nâng thẻ trúc hỏi Thống lĩnh Huyền Binh Vệ: "Đại ca, ta đã rút được tấm thẻ số chín... Huynh xem ta có thể vào được chưa?"

"Hả? Cô nương làm sao mà..." Thống lĩnh Huyền Binh lặng người chốc lát mới gật đầu: "Được rồi, cô nương hãy vào hỏi quẻ. Huyền Nhất, ngươi dẫn cô nương đây vào đi!"

Một Huyền Binh Vệ đáp nhanh: "Tuân mệnh" Đoạn bước tới ra hiệu cho Diệp Thanh. Diệp Thanh đang chuẩn bị bước đi thì Thất hoàng tử không kiên nhẫn nổi nữa, đưa tay toan nắm lấy tay nàng...

Chúng nhân tại trường đều thất kinh, những người bình thường nghĩ thầm Diệp Thanh lần này không hay rồi... các cao thủ Huyền Binh Vệ lại cho rằng Thất hoàng tử hôm nay quá đen đủi... Không ngờ kết cục lại nằm ngoài dự liệu của tất cả mọt người.

Thất hoàng tử chỉ nắm được không khí, hình bóng Diệp Thanh vụt biến, như một cơn gió bay vào Bát quái trận.

Thất hoàng tử toan đuổi theo, Thống lĩnh Huyền Binh Vệ đã bước tới ngăn lại, trầm giọng: "Xin Hoàng tử hãy tự trọng!"

Nhìn không thấy Diệp Thanh đâu nữa, thất hoàng tử lòng như lửa đốt, quát lớn: "Người đâu, giết hết chúng nó cho ta!"

Thần Vệ Binh từ phía sau ùa lên, nhưng Huyền Binh Vệ cũng không chịu thua. Hai bên đứng gườm nhau, tay lăm lăm chuôi kiếm.

Hàng người xếp chờ lấy thẻ lập tức hỗn loạn, chúng nhân dạt ra thi nhau bỏ chạy.

Diệp Thanh đâu cần để ý sau lưng đang diễn ra chuyện gì, vẫn nhẹ nhàng bước đến trung tâm Bát quái trận đồ. Huyền y nam nhân vẫn ngồi yên trên tám bồ đoán, toàn thân phát ra một khí lực lạnh lẽo đến ghê người...

Diệp Thanh bỗng thầm sợ hãi, thầm nghĩ công lực ông ta có lẽ còn cao hơn nàng, xem ra cũng là một Tu Chân Giả!

Nam nhân đó chính là Hàn Chấn Ly, lúc đó đang chuẩn bị xem cho người rút trúng thẻ trước nàng. Nghe tiếng động ông ta quay về phía Diệp Thanh, mắt bỗng sáng lên: " Xem ra tiên tử lần này đặc biệt đến tìm Hàn mỗ, người hãy đợi một lát, ta xem một quẻ cho tiên tử trước!"

Diệp Thanh không nói gì, thầm nghĩ "Xem ông nói có đúng hay không!"

Hàn Chấn Ly nhón tay tính toán, đoạn phẩy bằng lớp cát mỏng trên mặt đất, dùng một chiếc thẻ gỗ đào vẽ mấy hình thù kỳ quái, ngắm nghía một lúc mới ngẩng lên: "Ta tưởng cô nương là tiên nữ trong Tiên Lăng Cung nên mới mạo muội xem trước cho một quẻ... Nhưng quẻ tượng này lại nói cô nương đã trốn khỏi sư môn, hơn nữa hiện nay chưa hề gia nhập một môn phái nào... không biết ta đoán có đúng hay không?"

Diệp Thanh không khỏi phải trợn mắt kinh ngạc. Quả nhiên nàng vừa rời khỏi Sơn Kiếm Phái. tuy hiện tự

nhận mình là người Tiên Kiếm Phái nhưng thực tế, "Tiên Kiếm Phái" của công tử còn chưa chính thức thành lập. Hơn nữa sắp tới ta sẽ đi theo công tử với thân phận là phu nhân của chàng, nếu như vậy thì quan hệ giữa ta và Tiên Kiếm Phái cũng không thực rồi...

Nghĩ đến đó nàng khẽ gật đầu: "Tiền bối quả là tài giỏi, ta cũng tin một chút rồi... Chi bằng như thế này, ta hỏi tiền bối vài chuyện trước, xem tiền bối có đoán trúng hay không. Nếu trúng thì hãy gieo một quẻ cho ta, vậy có được không?"

Hàn Chấn Ly lắc đầu, xoa vài cái trên mặt đất, những hạt cát nhỏ đột nhiên bay lên chui vào trong một chiếc đỉnh vàng. Xong xuôi ông ta mới quay lại, bình thản: "Hàn mỗ xưa nay có một quy định, phàm là những người đến bốc quẻ thì ta chỉ có thể giải đáp ba điều. Nếu đã qua ba lần hỏi thì phải đợi đến duyên tái ngộ lần sau... Mong Tiên tử hãy suy nghĩ cho kỹ rồi hãy hỏi, đừng lãng phí cơ hội này..."

Diệp Thanh ngạc nhiên cười: "Thật sao? Nếu tiền bối quả thực có quy định như vậy thì ngày nào ta cũng sẽ

đến hỏi ba câu... Bởi vì ngày mai ta cũng sẽ rút trúng thẻ thần!"

Hàn Chấn Ly không ngờ lại bình tĩnh lắc đầu: "Tiên tử sai rồi, đối với ta ngày mai chỉ là một thời điểm mơ hồ... Hoặc giả ngày mai ta sẽ không lập đàn nữa, hoặc giả ngày mai trước khi tiên tử đến đã có mười người rút trúng thẻ thần trước rồi, hay là nhỡ ngày mai ta không hề bỏ thẻ thần vào thùng thẻ... Nghĩa là còn lâu tiên tử mới có cơ hội thứ hai. Tiên tử nói xem có đúng không? Còn nếu không tin thì chúng ta có thể thử!"

Diệp Thanh cười nhạt: "Vậy được rồi...ta vẫn không tin là ta không thể rút trúng thẻ của tiền bối!" Thực ra trong lòng nàng đang nghĩ, ta không tin ông có thể đoán được ta nghĩ gì. Đừng khoác lác vội, bổn cô nương sẽ đi, cho ông cứ từ từ mà đợi...!

Hàn Chấn Ly như nhìn thấu tâm tư của nàng, mỉm cười: "Nếu tiên tử thực muốn thử, Hàn mỗ sẽ đánh cược với nàng... Nhưng, theo suy đoán của ta thì e rằng Tiên tử không có thời gian lưu lại lâu. Chi bằng thế này, chúng ta sẽ đi vào chủ đề chính... Tiên tử muốn hỏi quẻ gì?"

Diệp Thanh nghĩ một lát, đoan ngước lên nhìn Hàn Chấn Ly: "Ta muốn hỏi chuyện này, công tử nhà ta không biết ở đâu, tiền bối có thể đoán được tên huynh ấy không?"

Hàn Chấn Ly hơi giật mình, bật cười lớn: "Ha ha... Tiên tử thật lợi hại, câu hỏi đầu tiên này rõ ràng là muốn thử ta..."

Chương 5: Dự Trắc Kinh Biến

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: Matahari

Nguồn: 4vn.eu

Nội dung ẩn tại http://4vn.eu :

....

Diệp Thanh hờ hững: "Tiểu nữ sắp lên đường đi tìm người thân xa xôi vạn dặm, nếu quẻ tướng của tiền bối không đủ độ tin cậy, tiểu nữ làm sao có thể bền lòng được... Cho nên vẫn mong tiền bối hiểu cho!"

Hàn Chấn Ly gật gù: "Thì ra là như vậy... tuy nhiên đoán danh tính không thuộc phạm vi của xem tướng mệnh. Nếu cô nương vẫn muốn thử đạo hạnh của

Hàn mỗ thì ta cũng cố gắng xem sao... Thế này nhé, Hàn mỗ sẽ đoán cho cô nương một chữ rồi giúp cô nương gieo một quẻ liên hoàn, cô nương thấy sao?"

Diệp Thanh ngờ vực: "Quẻ liên hoàn... là như thế nào?"

Tả thủ Hàn Chấn Ly trải ra trên mặt đất một lớp cát mỏng, miệng nói: "Do chuyện cô nương muốn hỏi không liên quan đến vận mệnh bản thân cô, Hàn mỗ lại cũng chưa từng được thấy tướng mạo của công tử nhà cô nên cũng không còn cách nào khác... Cô nương phải cho ta một chút manh mối, hãy tùy ý viết một chữ lên mặt đất. Hàn mỗ sẽ gieo một quẻ trên chữ đó rồi giải đáp cho cô nương... Từ đó có thể tìm ra danh tính công tử nhà cô, cô nương thấy sao?"

Diệp Thanh gật đầu, không nói thêm gì nữa, nhẹ nhàng cầm chiếc thẻ bằng gỗ đào lên, do dự một lát rồi từ từ viết ra một chữ "Lân".

Thực ra nàng rất muốn viết ra một chữ khác, bởi vì chữ "Lân" này rất có thể sẽ làm lộ danh tính của công tử. Nhưng trong đầu nàng bây giờ chỉ có một chữ "Lân" này thôi, sau khi dừng bút Diệp Thanh còn

ngẩn ngơ đứng nhìn, dường như đang thấy hình bóng của công tử vậy.

Dù sao thì nếu chỉ dựa vào nột chữ "Lân" cũng không thể đoán ra toàn bộ danh tính được, cho nên Diệp Thanh cũng không đổi nữa.

Hàn Chấn Ly nhìn chăm chăm vào chữ "Lân" trên mặt đất, tay trái bấm độn, nhắm mắt tính toán một lát rồi lại mở trừng mắt ra, vẽ xung quanh chữ Lân rất nhiều những họa tiết kỳ quái, một lúc lâu sau mới trầm giọng: "Cô nương, cho phép ta nói thẳng! Theo suy đoán của ta thì e rằng số mệnh của công tử nhà cô rất long đong, cuối cùng sẽ đến chỗ mất mạng. Cô xem chữ Lân này có thể tách thành ba chữ Lộc, Mễ, Suyễn ..." Hàn Chấn Ly lấy chiếc thẻ gỗ chỉ vào chữ "Lộc", nói: "Hươu là động vật ăn cỏ, tính tình nhu nhược, hễ gặp khó khăn liền chạy ngay đến nơi có cỏ tươi tốt khác. Đương nhiên, tính tình quý công tử không nhất định nhu nhược, thậm chí còn là một người lương thiện và can đảm, nếu không cô nương sao có thể vì công tử mà bôn ba vạn dặm được!" Lại chỉ vào chữ "Suyễn", nói: "Nhìn chữ Suyễn này, vốn dĩ biểu hiện cho một số mệnh bôn ba gập ghềnh, khi

hợp với chữ Lộc tất ra nghĩa Đào Mệnh (chạy thoát thân). Nhưng chữ Mễ này, vị trí của nó lại vừa hay giống với chữ Suyễn, xem ra bản thân quý công tử cũng không biết tại sao mình lại phải chạy thoát thân đó... Được rồi, đây chính là vận mệnh của quý công tử, bây giờ ta có thể kết luận công tử nhất định mang họ Hoa tên Lân, không biết ta đoán có đúng không?"

Diệp Thanh giật nảy mình, lắp bắp: "Tiền bối... sao ông lại biết huynh ấy tên là Hoa Lân? Huynh... huynh ấy bây giờ không sao chứ?"

Hàn Chấn Ly cả cười: "Cô nương xin đừng lo lắng... Từ chữ mà suy thì Lân quả là một chữ không may mắn, nhưng cũng nhìn từ ngụ ý của chính chữ Lân này thì nó không phải là một vật bình thường, mà là một trong Tứ Linh nhân gian hiếm có. Thiên hạ có câu, tu đắc đạo thành chính quả, phải trải qua chín chín tám mươi mốt nạn mới công đức viên mãn. Công tử nhà cô vừa hay lại tên là Hoa Lân, khi hợp âm lại nghĩa sẽ thành Hóa Lân, cho nên..."

Trong mắt Hàn Chấn Ly bỗng lóe lên tia nhìn kỳ lạ, đoạn nhấn từng chữ: "Kỳ Lân há thị phàm gian vật, phong vân giáng lâm phi thăng thì..." lão cắm chiếc

thẻ gỗ đào lên mặt đất, giọng khuyên nhủ: "Công tử nhà cô nương không những gặp dữ hóa lành, khi bị cường địch vây khốn, lại càng tỏ rõ bản lĩnh Thần Long, ngững đạt được trong tương lai e rằng khó ai sánh kịp... Ta khuyên cô nương đừng vất vả tìm kiếm, chỉ cần ở nhà kiên nhẫn chờ đợi là được, bởi sẽ có một ngày người đó nhất định sẽ quay về bên cô, không ai có thể ngăn cản được, xin cô nương hãy suy nghĩ cho kỹ!"

Đôi mắt long lanh của Diệp Thanh bừng lên hạnh phúc, khẽ hỏi: "Nếu... nếu tiểu nữ ở nhà chờ đợi, bao lâu bữa huynh ấy mới quay lại?"

Hàn Chấn Ly im lặng một lát, lại giơ tay tính toán, một lúc lâu sau trầm giọng: "Chuyện này... cũng không phải là quá dài, bởi vì với những Tu Chân Giả như chúng ta, tám mươi tám năm cũng không là gì cả..."

"Cái gì?" Diệp Thanh thiếu chút nữa nhảy dựng lên, vội vã: "Được rồi, bây giờ tiền bối thử xem, nếu như tiểu nữ đi tìm thì mất bao nhiêu thời gian mới gặp được công tử?"

Hàn Chấn Ly đang định bốc quẻ cho nàng, đột nhiên ngẩng đầu lên: "Cô nương, đây là câu hỏi cuối cùng, chắc chắn cô muốn hỏi câu này chứ?"

"Sao cơ?" Diệp Thanh tất nhiên không phải câu hỏi này mà tới đây, bèn ngẩng mặt lên buồn bã nhìn trời, giọng chầm chậm: "Thôi bỏ đi, ngài hãy bốc giúp ta một quẻ xem bây giờ huynh ấy đang ở đâu? Ta phải làm sao mới có thể tìm được huynh ấy?"

Nhìn vẻ ai oán của Diệp Thanh, dung sắc mỹ miều thật ai cũng không thể không rung động, đôi mày cong vút và cặp môi đỏ mọng kia, cả bậc cao nhân như Hàn Chấn Ly cũng phải thoáng sững người. Hàn Chấn Ly thầm thở dài, nữ nhân dung mạo tuyệt thế này rõ ràng đã vượt qua cảnh giới Nguyên anh, tại sao lại si tình như vậy chứ? Ây dà... xem ra gã Hoa Lân nào đó khó mà cưỡng nổi mỹ sắc tiên tử rồi, e rằng phải trải qua một tình kiếp lao đao mới có thể thành chính quả...!

Hàn Chấn Ly không biết, đại đạo há lại có cõi Niết Bàn? Thăng thiên chưa phải là giai đoạn cuối cùng... y có thể đã ngộ ra Thiên đạo, cũng có thể đã nếm trải sinh lão bệnh tử của người phàm, nhưng vì chưa

từng gặp Ninh Tiêm Tuyết nên vẫn cố chấp cho rằng "phi thăng" mới là chính quả.

Nhìn vẻ buốn rầu của Diệp Thanh, Hàn Chấn Ly lòng không nỡ, vội an ủi: "Cô nương... rốt cuộc cô muốn biết bây giờ Hoa Lân đang ở đâu, hay muốn biết làm cách nào để tìm được Hoa Lân?"

Lúc này Diệp Thanh mới giật mình tỉnh lại, nhìn Hàn Chấn Ly vẻ không hiểu: "Hai điều đó có gì khác nhau sao?"

Hàn Chấn Ly cười nhăn nhó: "Đương nhiên là có! Công tử nhà cô đang bị người truy sát, hiện giờ không dám lưu lại chỗ nào quá lâu. Cô nương vừa tìm đền e rằng công tử đã chuyển đi chỗ khác, rất khó theo kịp. Xem ra chuyến đi này của cô nương sẽ rất vất vả đó, để Hàn mỗ gieo một quẻ cho cô nương xem sao!"

Diệp Thanh cảm động, nhẹ gật đầu: "Đa tạ Quốc sư!"

Tay trái Hàn Chấn Ly lại bắt đầu tính toán, tay phải cầm chiếc thẻ gỗ đào vẽ đầy lên mặt đất, phải sau thời gian một bữa cơm lão mới đột nhiên hào hứngi: "Cô nương, theo phán đoán của ta, công tử nhà cô sẽ đến ba nơi nguy hểm, cô nương định đến đâu trước?"

Diệp Thanh giật mình, vui mừng: "Xin Quốc sư chỉ cho!"

Hàn Chấn Ly đột nhiên lộ ra vẻ kinh ngạc: "Thật không ngờ... Hàn mỗ vốn chỉ định bốc một quẻ cho cô nương, tình cờ lại phát hiện ra một biến cố kinh thiên động địa... Nội trong vòng ba tháng nữa, hai Huyền môn chính phái của Tu Chân Giới sẽ trải qua một kiếp nạn, hơn nữa kiếp nạn lại có liên hệ chặt chẽ với công tử nhà cô nương... Chà, do ta không có chút manh mối nào, lại thêm học thuật nông cạn nên không thể tìm ra tên hai môn phái này... Nhưng cô nương đừng lo, cô có thể đi hỏi Tiên Lăng Cung. Chỉ cần hỏi họ Huyền Môn Chính Tông là để chỉ hai môn phái nào là có thể suy ra thôi mà!"

Diệp Thanh im lặng, một lát sau mới hỏi nhỏ: "Quốc sư muốn nói... công tử nhà ta đi đến hai môn phái đó?"

Hàn Chấn Ly gật đầu khẳng định: "Công tử nhất định tới đó!"

Diệp Thanh từ từ đứng dậy, vòng tay: "Đa tạ Quốc sư chỉ giáo, ta sẽ đên Tiên Lăng Cung..." Nàng đang toan

quay người rời đi thì Hàn Chấn Ly giật giọng: "Cô nương xin đợi một lát...!"

"Còn chuyện gì nữa, Quốc sư?" Diệp Thanh vội vã hỏi dồn. "Chuyện này..." Hàn Chấn Ly do dự nhìn nàng: "... công tử nhà cô còn có thể..."

Diệp Thanh nhìn vẻ chần chừ của lão, chợt lo lắng: "Huynh ấy có thể làm sao?"

Không ngờ giọng Hàn Chấn Ly đột nhiên thay đổi, nhạt nhẽo: "Không có gì, Hàn mỗ chỉ muốn nhắc nhở cô nương phải liên tục theo dõi những biến động trong Tu Chân giới. Bởi nếu công tử nhà cô chỉ đến một phân đà của Huyền Môn Chính Tông nào đó, trong khi cô thì lại đến tổng đàn của họ thì sẽ lỡ mất cơ hội tốt. Cô nương cần chú ý chuyện ấy!"

Diệp Thanh hơi ngẩn người, không ngờ Hàn Chấn Ly lại chu đáo như vậy, quả thực nếu thế thì đúng là phiền phức rồi! Nàng cảm động hành lễ: "Đa tạ Quốc sư, tiểu nữ xin cáo từ...!" Nàng chỉ tiếc không thể lập tức ngự lên phi kiếm, lập tức quay về Thần Kiếm Sơn Trang tìm Cầm Dĩnh hỏi tin tức, nên không chần chừ lướt ngay ra khỏi Bát quái trận.

Hàn Chấn Ly nhìn theo bóng nàng tuyệt mỹ, thở dài: "Ài...ta vốn định nói công tử nhà cô còn đến một nơi chí tà nữa, nhưng không ngờ cô lại vội vàng như vậy... Thế cũng tốt, một nơi như vậy cô quả là không nên đến!"

Diệp Thanh đương nhiên không nghe được mấy lời ấy, nàng đã hòa vào dòng người bên ngoài.

Thần Vệ Binh và Huyền Binh Vệ vẫn đang đứng gườm gườm nhìn nhau. Vừa thấy Diệp Thanh bước ra, Thất hoàng tử liền lớn tiếng nghênh hỏi từ xa: "Tiểu cô nương định đi đâu? Bổn Thân Vương sẽ đích thân đưa cô về nhà!" Gã cũng chẳng để ý đến việc Diệp Thanh có đồng ý hay không, quay lại quát đám Thần Vệ Binh tùy tùng: "Hồi phủ!"

Vừa bảo đưa Diệp Thanh về nhà, vừa hô thuộc hạ hồi phủ, ngốc đến mấy cũng hiểu dụng ý của gã. Đám Thần Vệ Binh chỉ hô lên một tiếng, chớp mắt đã vây chặt lấy Diệp Thanh.

Trên mặt Thất hoàng tử lộ rõ vẻ dâm tà, trong mắt lóe lên ánh nhìn lạnh lùng nhưng hưng phấn, thầm nghĩ con cừu non này cuối cùng cũng rơi vào tay ta rồi!

Tưởng tiểu mỹ nhân sẽ hoảng sợ cuống cuồng, không ngờ nàng đột nhiên quay lại nhìn, dịu giọng: "Hoàng tử điện hạ, có chuyện này ta muốn nói với ngài... thực ra Quốc sư đã bí mật xem cho ngài một quẻ, thấy rằng ngài sống không quá mười năm nữa đâu! Ngay cả Hoàng vị ngài cũng vô phương với tới nên ông ấy không muốn gặp ngài! Bổn cô nương thương hại ngài nên thành tâm tặng một câu: mau về mà xây lăng mộ đi kẻo sau này phải phơi thây ngoài đồng... Hãy nhớ cho kỹ...!"

Thoạt tiên thấy Diệp Thanh bỗng trở nên dịu dàng, Thất hoàng tử nhất thời quay cuồng, chắc mẩm sắp được ôm ấp mỹ nhân, nhưng không ngờ những lời nàng nói lại khó nghe như vậy... Lặng đi một lúc gã mới sực tỉnh, tức giận quát lớn: "Người đâu, mang ả đi cho ta, bổn vương gia phải..."

Câu nói của gã mới phát ra một nửa thì bỗng nhiên dừng lại, bởi tiểu mỹ nhân trước mặt đã biến mất, biến hẳn như tan trong không khí... Thất hoàng tử ngơ ngác nhìn xung quanh...

Một tên Thần Vệ Binh bỗng hô lớn: "Cẩn cáo Thất Vương, nữ nhân đó biết yêu pháp, hình như đã xuống núi rồi..."

Thất hoàng tử chồm lên, vẹt đám thuộc hạ xung quanh, nhìn xuống. Quả nhiên tiểu mỹ nhân đã ở dưới chân núi, bóng váy áo trắng dường như rất thong thả, nhưng chỉ chớp mắt đã bước đến bậc cuối cùng của đường lên tế đàn. Gã không kìm được cơn thịnh nộ, quay sang bạt tai mấy tên Thần Vệ Binh: "Một lũ ăn hại...!"

Mấy Thần Vệ Binh không hiểu tại sao mình lại bị tát, hâm hực cúi đầu, mắt ánh lên vẻ lạnh lẽo, thầm nghĩ Tiên tử lúc nãy nói quả không sai, Thất hoàng tử này không thể nào ngồi lên Hoàng Vị được, hơn nữa tất gặp phải họa sát thân! Xem ra mình phải tính kế khác thôi, không thì đến chết cũng không biết tại sao...

...

Lại nói về Diệp Thanh, sau khi xuống Thiên Sư Đài liền thi triển thân pháp Thu Địa Độn Hình, nháy mắt đã ra khỏi Kinh thành. Đến một nơi hoang vắng,

nàng liền ngự kiếm bay thẳng tới Thần Kiếm Sơn Trang.

Mây khói mịt mù giữa từng không, sông núi điệp trùng dưới hạ, bóng hình tha thướt như tiên nữ lướt gió phác một đường nhấn ưu mỹ trên bức tranh trời đất mênh mông, khiến cả đất trời thêm rực rỡ....

Chương 6: HỒN KHIÊN MỘNG OANH

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: Matahari

Nguồn: 4vn.eu

... ...

Cuối cùng thì Diệp Thanh cũng về đến Thần Kiếm Sơn Trang.

Nàng ngự kiếm lướt nhanh tới, hạ xuống bậc tam cấp Nam phương đại môn. Dưới ánh mặt trời rực rỡ, những lâu đài đình các nối tiếp vô cùng vô tận, tòa cung điện chính ẩn hiện trong một giải mây trắng, nhìn từ xa ngỡ như tiên cảnh giữa nhân gian. Thật khó có thể tưởng tượng nổi, tất cả những kiến trúc

này lại được thực hiện trong vẻn vẹn có một tháng thời gian!

Diệp Thanh vừa đặt chân xuống đã có ngay ngay hai cung nữ bay tới nghênh đón. Thiếu nữ bên trái hơi gầy hơn tiến lên trước, lễ phép: "Xin hỏi, chẳng hay cô nương đến Tiên Lăng Cung chúng ta vì chuyện gì vậy?"

Diệp Thanh xoay người, thu Huyền Thiên Bảo Kiếm lại, đoạn lễ độ đáp: "Nhờ hai vị tiểu thư thông báo hộ, ta đến tìm Cầm Dĩnh cô nương."

"Xin phép hỏi quý danh, để chúng ta tiện bẩm báo với Tứ tiểu thư!"

"Ta tên Diệp Thanh..."

"Xin tiểu thư đợi một lúc!" Thiếu nữ quay người đi ngay về phía Thần Kiếm Sơn Trang.

... ...

Lại nói lúc này, bức vẽ của Diệp Thanh đã làm tâm trí Cầm Dĩnh xáo trộn kịch liệt.

Vốn Cầm Dĩnh định bụng đem bức vẽ đi hỏi Thất muội Đoàn Như Tự, nhưng lại phát hiện ra người

trong tranh chính là sư phụ của Thu Uyển Ly, bất giác không khỏi sững sờ.

Nàng không biết Hoa Lân là phạm nhân bị truy nã của Thánh Thanh Viện, chỉ nhìn bức tranh băn khoăn: "Kỳ lạ thật, sư phụ của Thu Uyển Ly rõ ràng làm chức gì như là Long tại trần, Diệp cô nương thì nói tướng công mình là Hoa Lân, lẽ nào lại không phải là một người? Ta phải đi hỏi Uyển Ly muội xem thực hư thế nào đã..."

Cầm Dĩnh nâng bức họa trên tay, đi nhanh tớ phòng Thu Uyển Ly. Cửa phòng cài chặt, nàng chợt nhớ ra Uyển nhi đang ở Thần Điện tiếp thu Trúc Cơ Pháp Bảo của đại tỉ, bèn rảo bước chạy tới Thần Điện...

Từ xa Cầm Dĩnh đã cất tiếng hỏi tỉ muội thị vệ: "Uyển nhi muội có ở trong điện không?"

Thiếu nữ bên trái gật đầu: "Thưa có! Nhưng Uyển tiểu thư vừa hấp thu Ngọc Tử Lôi, e phải sau nửa canh giờ mới tỉnh được!"

Cầm Dĩnh gật đầu: "Tốt, để ta vào xem thế nào!"

Một thị vệ tiến ra mở cửa cho nàng, Cầm Dĩnh đi thẳng vào trong điện, dừng lại bên ngoài bức bình

phong, hỏi vọng vào: "Quán tỉ, Cầm Dĩnh có chuyện muốn hỏi Uyển nhi muội, có thể vào được không?"

Cầm Quán Vận vừa ngơi tay, lúc này đang xem xét sắc mặt Thu Uyển Ly, thấy chân mày nàng giãn rộng, rõ ràng là đã hoàn toàn hấp thu Ngọc Tử Lôi, vui mừng đáp: "Tứ muội vào đi!"

Giáng Tuyết im lặng từ nãy giờ chợt lên tiếng: "Tỉ vừa vận công , nên nghỉ ngơi một chút..."

Cầm Quán Vận nhẹ lắc đầu, thấy Cầm Dĩnh tay nâng một bức vẽ đi vào mới cả cười: "Tứ muội cầm gì trong tay vậy? Hay định tặng cho Uyển nhi bức danh họa nào?"

Cầm Dĩnh liến thoắng: "Lại còn không ư! Đêm qua có một nữ tử đến đây tìm tướng công, muội thấy đáng thương mới định bụng hỏi Thất muội giúp xem thế nào. Ai ngờ cô ta đưa ra bức vẽ này, chính là sư phụ của Uyển nhi. Cô ta nói tướng công cô ta là Hoa Lân, muội mới đến hỏi Uyển nhi cho rõ chuyện..."

"Cái gì? Hoa Lân?" Cầm Quán Vận và Giáng Tuyết đưa mắt nhìn nhau, đoạn Cầm Quán Vận quay lại, nghiêng đầu: "Nào, muội cho chúng ta xem!"

Cầm Dĩnh đi vòng qua Uyển Ly, ngồi xuống, trải bức vẽ ra trước mặt Cầm Quán Vận.

Cầm Quán Vận chăm chú xem bức vẽ, đoạn nhìn Giáng Tuyết: "Kỳ thực ta đã nghi ngờ cái tay Long Tại Trần đó chính là Hoa Lân, tiếc rằng lúc đó lại không có chứng cờ gì khẳng định. Phải rồi, phía Phiêu Diểu Hà có tin gì mới không?"

Giáng Tuyết lắc đầu: "Đã sắp một tháng, nhưng Vệ Nữ Điện bên đó không thấy tung tích gì của Hoa Lân, lẽ nào dọc đường đã xẩy ra chuyện gì?"

Đôi mày duyên dáng của Cầm Quán Vận nhíu lại, gật khẽ: "Cũng có khả năng lắm chứ!"

Mấy câu đối đáp này chứng tỏ, tỉ muội nhà họ không hiểu gì về Hoa Lân cả.

Khi Thu Uyển Ly đến Tiên Lăng Cung, không hề kể gì chuyện sư phụ mình bị người ta đánh cho chạy trối chết, bởi trong lòng nàng danh tiếng của sư phụ còn quan trọng hơn cả tính mạng bản thân, vì thế nên Cầm Quán Vận không hề biết thực hư câu chuyện.

Cầm Dĩnh lại càng không biết gì, hỏi: "Quán tỉ, Hoa Lân rốt cuộc là người thế nào? Vì sao các tỉ lại có vẻ rầu lòng như vậy?"

Cầm Quán Vận thở dài: "Chuyện dài lắm, không chỉ liên quan đến Tiên Lăng Cung chúng ta mà còn dính líu tới cả Thánh Thanh Viện và Phần Tinh Tông nữa. Tên Hoa Lân này còn là đối tượng truy nã của cả Tu Trân Giới... chẳng trách lại qua mặt được chúng ta. Xem ra lần này, cơ hội của Phần Tinh Tông đã đến rồi..."

Cầm Dĩnh thông minh hơn hẳn Giáng Tuyết, đoán ra ngay: "Lẽ nào Phần Tinh Luân trong truyền thuyết lại ở trong tay Hoa Lân?"

Hai chữ Hoa Lân cuối cùng Cầm Dĩnh nói khá to, khiến Thu Uyển Ly tỉnh giấc.

Tại Tiên Lăng Cung trước đó chỉ Thu Uyển Ly là biết tên thật của Hoa Lân, giờ đây trong giấc ngủ mơ hồ nghe thấy người nhắc đến tên hắn, khiến nàng thức giấc ngơ ngác hỏi dồn: "Sư phụ của ta đã về ư? Sư phụ ở đâu? Ở đâu?"

Cầm Quán Vận, Giáng Tuyết, Cầm Dĩnh đưa mắt nhìn nhau, nghĩ thầm không hiểu tiểu nha đầu này si mê hắn vì cớ gì, lẽ nào lại yêu đương mù quáng mất rồi?

Thu Uyển Ly nhìn thấy ba người đưa mắt cho nhau, lập tức hiểu bản thân vừa rồi đã thất thố, bèn cuòi khỏa lấp: "Đa tạ, đa tạ các tỉ đã... hì hì..."

Cầm Quán Vận thấy nàng có vẻ không thật lòng, liền giơ bức vẽ ra trước mặt Uyển Ly: "Muội hãy nhìn đi! Không phải là ta trách gì muội, loại sư phụ như thế này thì có gì phải lưu luyến cơ chứ? Muội hãy nhìn hắn ta đi, hắn ta vương vãi tình ái khắp nơi, giờ đây lại càng hơn thế nữa. Người ta đã từ xa đến tìm rồi đó!"

Thu Uyển Ly lặng người, đón bức vẽ Hoa Lân, mắt chợt sánglên: "Ấy, vẽ giỏi thật, giống lắm! Uyển nhi muốn... hì hì..." Nàng vội cuộn bức vẽ lại, toan cất đi...

Cầm Quán Vận bực tức trừng mắt: "Muội... Ta xem muội không còn ra sao nữa cả!"

Ba người Cầm Quán Vận, Cầm Dĩnh và Giáng Tuyết đang ngao ngán, bên ngoài chợt vang tiếng bẩm báo:

"Trình Quán tỉ, ngoài đại môn có cô nương họ Diệp, nói là muốn gặp Cầm Dĩnh tỉ!"

Cầm Quán Vận cười: "Thế ư? Thật là may, vừa nhắc cô ta thì cô ta đã tới. Đi, chúng ta đi xem thế nào!"

Thấy mấy người tập trung chú ý ra bên ngoài, Thu Uyển Ly bèn giấu bức vẽ ra sau lưng, ngước cặp mắt tròn xoe lên, thỏ thẻ: "Nào đi, muội cũng muốn xem... hì hì..."

Bốn tỉ muội rời Đại điện, Thu Uyển Ly cố ý tụt lại phía sau, vừa định nhét bức vẽ Hoa Lân vào một góc bờ tường thì giọng nghiêm khắc của Cầm Quán Vận vọng tới: "Uyển Nhi, mang bức vẽ hình sư phụ muội lại đây. Đó là đồ của người khác, phải trả lại cho người ta!"

"Ối!" Thu Uyển Ly giật mình suýt ngã, buồn bực cầm bức họa chạy lên.

Diệp Thanh đợi một lúc lâu bên ngoài, cuối cùng cũng nhìn thấy bốn nữ nhân đi đến.

Người đi đầu quả là quốc sắc thiên hương, dáng vẻ thần tiên thoát tụ, khiến cho cả Diệp Thanh cũng sững sờ ghen tị. Đương nhiên rồi, nàng đã tưởng ở

chỗ này thì tiểu cô nương nàng gặp đêm qua là xinh đẹp nhất...

Cầm Quán Vận khi nhìn thấy Diệp Thanh cũng giật mình thẫn thờ, cảm giác trong lòng không khác gì Diệp Thanh khi nhìn thấy nàng...

Hai người đang yên lặng nhìn nhau, không ngờ Thu Uyển Ly bước lên trước một bước, giọng chua ngoa: "Ái chà! Thì ra tỉ đến tìm sư phụ cơ đấy!"

Diệp Thanh ngỡ ngàng: "Sư phụ? Ai là sư phụ?"

Thu Uyển Ly dẩu môi: "Đương nhiên là sư phụ của muội chứ còn ai nữa!"

Diệp Thanh tự hỏi thế này là thế nào? Bèn lên tiếng: "E rằng muội nhầm rồi! Sư phụ muội là ai ta không biết, ta đến đây là để tìm tướng công..."

Thu Uyển Ly sững sờ: "Tướng công? Lẽ nào tỉ là..." nét mặng nàng đầy vẻ háo hức.

Mấy người Cầm Quán Vận đều lắc đầu im lặng, thầm nghĩ để xem chuyện này đi đến đâu.

Diệp Thanh buồn bực: :Tướng công của ta là Hoa Lân, sư phụ của tiểu muội là ai?"

Thu Uyển Ly tỉnh bơ: "Sư phụ muội đương nhiên cũng là Hoa Lân! Sư phụ còn nói sư phụ là đệ tử khai sơn của Tiên Kiếm Phái... hì hì..."

Diệp Thanh cảm thấy nhói đau nơi ngực, tay phải đặt nhanh lên phía tim, nhìn sang Thu Uyển Ly, ánh mắt tỏ rõ vẻ kích động.

Phong thái nàng thay đổi hết sức đột ngột. Diệp Thanh không ngờ Hoa Lân đã lưu lại nơi này, còn nhận một tiểu cô nương làm đồ đệ...

Đương nhiên nàng tin lời Thu Uyển Ly, bởi vì hiện tại Tiên Kiếm Phái vẫn chưa chính thức thành lập, lời bàn về đệ tử khai sơn không phải là vô cớ...

.....

Thu Uyển Ly thấy vẻ thất vọng của Diệp Thanh, cảm tưởng địa vị của mình đã cao hơn quá nửa, hí hửng: "Hì hì... việc gì tỉ phải buồn? Muội chẳng qua chỉ là đồ đệ của sư phụ thôi!"

Diệp Thanh thấy tiểu cô nương đắc ý mà quên đi thân phận của mình, giọng bực bội: "Tiểu muội cao hứng vì nỗi gì? Lẽ nào huynh ấy không lúc nào nhắc gì tới ta?"

Thu Uyển Ly lặng người cố nhớ, một lúc sau mới à lên: "Đúng rồi... Sư phụ không đả động gì cả, chỉ một lần nói tới hai vị phu nhân... Mà muội cũng chẳng việc gì phải hỏi sư phụ!"

Toàn thân Diệp Thanh run bắn lên, mắt thoáng vẻ nghi ngại, truy hỏi: "Có thật chàng đã nói như thế? Chàng có hai vị phu nhân?"

Bởi Diệp Thanh nghĩ đến thân phận của mình. Nàng luôn luôn nghĩ, chỉ cần được ở bên cạnh chàng đã là mãn nguyện lắm rồi. Nhưng hôm nay nghe từ miệng người khác, tình cờ biết công tử sớm đã xem mình là phu nhân của chàng. Thế là nàng thập phần vừa ý, bởi nàng vốn đã tự xem mình là phu nhân của chàng rồi...!

Cái hạnh phúc này... sao mà đường đột đến thế, mãnh liệt đến thế!

Diệp Thanh nghĩ rồi lại nghĩ, trong con mắt của công tử chàng có hai phu nhân, thế thì người thứ hai kia nhất định phải là "Tiểu sư thúc" rồi. Dù Diệp Thanh khôgn thể không thừa nhận địa vị của Thượng Quan Linh, nhưng không rõ vì cớ gì, khi nhìn họ bên nhau là nàng luôn cảm thấy con tim mình đau nhói.

Thu Uyển Ly thấy Diệp Thanh cứ liên tiếp hỏi như truy bức thì đã hiểu ngọn ngành, thầm nghĩ thì ra con người bằng xương bằng thịt kia là sư mẫu của mình! Thật là phiền toái!

Vốn nàng nghe từ chính miệng sư phụ nói ra, ngàn vạn lần cũng không được vượt rào, lại càng không được để cho các sư mẫu biết chuyện, nếu không thì khó lòng mà giữ được tiểu mạng...

Nghĩ tới đây, Thu Uyển Ly bất giác hoang mang: "Điều này... điều này... Muội cũng không biết... Sư phụ có nhắc đến tỉ, mà không chỉ nhắc có một lần thôi đâu! Uyển nhi... Uyển nhi chỉ là đồ đệ của sư phụ thôi, không có vấn đề gì với nhau cả...!"

Diệp Thanh nghe mà lặng cả người...

Tiểu cô nương lại hết sức thanh minh, như thế thì có phải đã tự công nhận rồi không? Nàng lắc đầu thở dài, lòng thầm oán thán cái thói trăng hoa của công tử lại tái diễn!

Cầm Quán Vận không thể nhìn thêm nữa, chen vào: "Diệp cô nương, cô nương đến là để tìm công tử của mình phải không? Thật không may anh ta đi đã một

tháng, hiện tại tỉ muội chúng ta cũng không biết đang ở đâu."

Diệp Thanh không hề ngạc nhiên, chỉ mỉm cười: "Dù sao muội cũng đa tạ các tỉ. Muội thật thất lễ, còn chưa kịp hỏi quý danh của các tỉ! Không ngờ Diệp Thanh lại được gặp bao nhiêu tuyệt thế giai nhân ở nơi này, thật vinh hạnh..."

Chẳng hiểu từ lúc nào nàng đã học được cách nói xã giao của Hoa Lân? Mấy lời nói ra, cả ba tỉ muội Cầm Quán Vận đều hả lòng hả dạ, cười vui vẻ: "Ta là Cầm Quán Vận, thật vinh hạnh được gặp Diệp cô nương, chẳng hay cô nương tính toán sao này thế nào?"

Diệp Thanh thấy thời cơ đã đến, bèn đáp: "Đa tạ Cầm cô nương đã quan tâm. Chuyện đã rõ là công tử của ta đã đi đến một trong hai nơi khác, nơi đó được gọi là Huyền Môn Chính Tông. Có điều Thanh Thanh không biết có hai môn phái nào được ghép với nhau thành tên gọi như thế không? Xin mạo muội hỏi Cầm cô nương?"

Mắt Cầm Quán Vận không tỏ vẻ gì vui mừng, truy hỏi: "Vì sao cô nương lại đoán tướng công mình đi đến Huyền Môn Chính Tông?"

Diệp Thanh đem chuyện xem quẻ ở chỗ Hàn Chấn Ly kể lại một lượt. Cầm Quán Vận nghe mà không khỏi thất vọng, thầm nghĩ bói toán chỉ là trò bịp bợm trong giang hồ, cớ sao Diệp Thanh lại tin làm gì? Nghĩ là vậy nhưng nàng không nói ra lời, lại còn nhỏ nhẹ khuyên: "Trong con mắt người đời, Huyền Môn được coi là cả Tu Chân Giới, Tu Chân Giới của chúng ta được gọi là Thất Đại Thánh Môn. Trong bảy phái lớn đó, Thánh Thanh Viện và Kiếm Cương Tông là đỉnh cao. Có phải cô nương muốn hỏi hai phái này không?"

Diệp Thanh vui mừng: "Chính là vậy rồi, tạ ơn tỉ! Phải rồi, muội còn muốn hỏi một điều nữa, hai môn phái này rốt cuộc là tọa lạc nơi nào? Muội muốn đến đó xem xem...

Chương 7: TU CHÂN BẠI LOẠI

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: Matahari

Nguồn: 4vn.eu

... ...

Nghe đến hai cái tên "Thánh Thanh viện" và "Kiếm Cương tông", nỗi vui mừng lộ rõ trên mặt Diệp Thanh, bởi trước đó nàng đã nghe Hoa Lân nói ra "Thánh Thanh viện", hơn nữa nàng cũng biết công tử từng bị phái này bắt đi. Có thể thấy Hoa Lân ắt là đã đi đến nơi này

Lời tiên đoán của thầy tướng quả là linh thông.

Nghĩ tới chuyện đã có tung tích của công tử, Diệp Thanh chỉ hận không mọc ngay đôi cánh để bay đến bên cạnh Hoa Lân. Cầm Quán Vận thấy thái độ háo hức của Diệp Thanh liền đoán ra ngay sự tình, không khỏi lấy làm kinh ngạc.

Nghe Diệp Thanh truy hỏi địa chỉ của Thánh Thanh viện, nàng giải thích cặn kẽ: "Thực ra thì Thất Đại Thánh Môn đều tọa lạc ở Tiên Diên Tinh Hệ, kể cả Thánh Thanh viện và Kiếm Cương tông. Tiên Diên Tinh Hệ này nằm lệch về phía tây Tu Chân Giới. Dường như tất cả tinh hệ có cứ trú đông đúc đều dùng Tiên Diên làm tham chiếu, chỉ cần là Tu Chân Giả thì ắt biết vị trí cụ thể của nó. Phải rồi, Diệp cô nương có mang theo Phàn Tinh Nghi không? Có cần ta vẽ sơ đồ để biết đường đi không?"

"Đa tạ tỉ tỉ!" Diệp Thanh đương nhiên là có Phàn Tinh Nghi, hơn nữa đã biết trước vị trí của Tiên Diên Tinh Hệ, nhưng thấy thái độ tận tình của Cầm Quán Vận liền vờ làm ra vẻ không hề mang gì theo người...

Tay phải Quán Vận bắt một thủ quyết, cổ tay xoay nhẹ, chợt xuất hiện một Ký ức tinh phiến. Nàng dồn một chút nội công phát ra luồng hào quang trên ngón tay, nháy mắt trên mảnh Ký ức tinh phiến hiện rõ các đường đi lối lại hết sức tỉ mỉ. Lúc này Diệp Thanh mới tròn mắt ngạc nhiên.

Cầm Quán Vận mỉm cười: "Diệp cô nương, trong Ký ức tinh phiến này có chỉ dẫn đường đến Tiên Diên Tinh Hệ, còn thêm cả một số Tu chân tâm đắc nữa, ta tặng cô nương!"

Diệp Thanh vốn không lạ gì Ký ức tinh phiến, vì trong người nàng đang mang theo những hai bản, một bản có tên "Tu chân mật tịch" của công tử, bản kia gọi là "Truyền tống đồ giải" do Huyên Dĩ Thừa tặng cho. Thấy Cầm Quán Vận lại muốn đưa Tu chân mật tịch cho mình, lòng nàng nghĩ thầm, lẽ nào loại sơ đồ này ở Tu chân giới lại có nhiều như thế, mà sao mọi người lại cứ muốn tặng cho mình thứ này nhỉ?

Nhìn bản tinh phiến vẽ rõ ràng đẹp đẽ, phía sau lại còn khắc họa hình một tia sét, Diệp Thanh ngẩng đầu lễ phép: "Đa tạ Quán Vận tỉ tỉ!"

Nàng không hề hay biết, Ký ức tinh phiến thực ra vô cùng quý giá, cả Tu Chân Giới này chỉ có bốn tấm mà thôi. Tấm sơ đồ này có thể phát ra tín hiệu âm chấn thông báo tung tích, ngay cả Không gian pháp bảo cũng không thể ngăn cách nổi. Và Diệp Thanh cũng không ngờ là Hoa Lân cũng đang có một tấm Ký ức tinh phiến này.

Cầm Quán Vận thấy Diệp Thanh cất tấm tinh phiến cẩn thận, vui vẻ nói: "Ta không giúp được gì hơn cho cô nương, chỉ có thể ở đây cầu cho cô được bình an. Mong cô nương gặp hung hóa cát, sớm tìm thấy phu quân của mình!"

Diệp Thanh đang nóng lòng lên đường, vội đáp: "Cầm tỉ đã giúp muội nhiều quá rồi, muội xin ghi lòng tạc dạ. À phải rồi, muội có thể nhờ Truyền tống trận của tỉ được không?"

Cầm Quán Vận gật đầu: "Ở phía bắc, hãy đi theo ta!"

Thu Uyển Ly chợt bật thốt lên: "Sư mẫu tỉ tỉ... Uyển nhi cũng muốn đi theo tỉ!"

Diệp Thanh ngỡ ngàng dừng phắt lại, tròn mắt: "Tiểu muội, muội vừa xưng hô với ta là gì?"

Thu Uyển Ly rụt đầu lại không dám nhìn Diệp Thanh, lắp bắp: "Uyển... Uyển nhi muốn đi tìm sư phụ, híc..."

Lúc Thu Uyển Ly cúi xuống mới nhìn thấy trong tay mình vẫn cầm bức vẽ Hoa Lân, bèn giấu nhanh ra sau lưng rồi ngước lên nhìn Diệp Thanh. Không ngờ hai mắt Diệp Thanh lại đang chiếu thẳng vào nàng, lại vội vàng cúi mặt xuống.

Diệp Thanh làm sao không nhìn thấu những ý nghĩ trong đầu Uyển Ly, tiểu nha đầu tu luyện cao nhất chỉ đến đệ tứ cấp "Thai tức cảnh giới", còn quá non nớt. Nàng lắc đầu: "Mức độ tu luyện của tiểu muội còn thấp lắm, thậm chí cả Truyền tống trận cũng chưa chịu nổi đâu. Công tử không đem theo tiểu muội cùng là có lý đấy!"

Thuy Uyển Ly vội vã: "Không phải vậy! Vốn sư phụ muốn đem muội đi cùng. Nhưng vì... nhưng vì..."

"Nhưng vì cái gì?" Diệp Thanh gặng hỏi.

Thu Uyển Ly không thể trả lời, chẳng nhẽ nói ra sư phụ mình bị người ta đánh đuổi phải tháo chạy? Nếu người trong Tiên Lăng Cung biết điều đó, há chẳng sẽ sinh chuyện hay sao?

"Nhưng ... nhưng sư phụ... sư phụ dặn rằng..."

Diệp Thanh thấy Uyển Ly nhíu mày trợn mắt, tay trái gãi gãi gáy y hệt dáng vẻ Hoa Lân, bất giác bật cười: "Thế sư phụ dặn những gì?"

Cặp mắt Thu Uyển Ly lóe sáng, láu lỉnh: "Sư phụ bảo muội ở lại đây đợi sư mẫu tỉ tỉ, vì sư phụ biết đằng nào sư mẫu tỉ tỉ cũng đi tìm, hì hì..."

Diệp Thanh sầm mặt làu bàu: "Hừ, võ công còn chưa biết, sư phụ nhà cô biết gì về võ công?"

Thu Uyển Ly ngước lên cãi ngay: "Không phải thế! Sư mẫu tỉ tỉ, cho muội đi cùng đi mà!"

Cầm Quán Vận đột nhiên gắt lên: "Uyển nhi không được quấy! Diệp cô nương nói đúng rồi, muội đến ngồi Truyền Tống Trận cũng không nổi thì làm sao có thể đến Tu Chân Giới!"

Thu Uyển Ly bĩu môi: "Uyển nhi không tin!"

Cầm Quán Vận nghiêm mặt: "Được! Muội không tin thì ta cho muội thử. Nào đi!" Dứt lời quay sang nói với Diệp Thanh: "Diệp Thanh cô nương, mời! Ta và Uyển nhi tiễn cô nương một đoạn."

Diệp Thanh gật mạnh đầu: "Xin nhờ Cầm tỉ!"

Cả năm người ra khỏi đại môn Thần Kiếm Sơn Trang, tới Truyền Tống Tế đài phía cửa bắc.

Diệp Thanh lúc này mới nhận ra, tất cả kiến trúc nơi đây đều vô cùng tráng lệ, hơn nữa lại rất mới, dường như vừa được xây cất cách đây chưa lâu. Nàng không khỏi cảm thấy kỳ lạ nhưng không dám cất tiếng hỏi...

Lên đến tế đài, Cầm Quán Vận giơ tay phải ra, vận chân nguyên Tinh Khiết Lăng khởi động Truyền tống trận. Chỉ giây lát xuất hiện một viên "Năng lượng tinh thạch", một tiếng soạt vang lên, xuất hiện một Truyền tống trận hình máng. Luồng ánh sáng trắng phát ra, một đường thông rõ rệt xuất hiện trước mặt ba người.

Cầm Quán Vận khoan thai: "Diệp cô nương, từ đây đến Tiên Diên Tinh Hệ phải mất đến bảy mươi ba lần truyền tống. Trước hết để ta và Uyển nhi tiễn cô

nương một đoạn, chặng đường tiếp theo ta đã viết rõ trên Ký ức tinh phiến, hi vọng cô nương không đi nhầm hướng..."

Diệp Thanh gật đầu, Cầm Quán Vận nói với Uyển nhi: "Uyển nhi, ta dẫn muội đi thử để xem cảm giác Truyền tống trận thế nào, sau này trở về hãy chăm chỉ tập luyện, không thì mãi cũng không đi được đâu!'

Nàng dắt tay Uyển nhi, gật đầu với Diệp Thanh, đoạn ba người ngồi lên Truyền tống trận. Một luồng ánh sáng lóe lên, còn lại hai người Giáng Tuyết và Cầm Dĩnh...

.....

Trong Truyền tống trận...

Trước mắt Thu Uyển Ly là vực sâu thăm thẳm, thân thể lại dường như bị lực hút xé thành muôn mảnh, nàng kinh hãi kêu la rối rít.

Một lát thấy xuất hiện ánh sáng phía trước, đã đến đầu bên kia. Ba người ra khỏi Truyền tống trận, đi đến đỉnh một ngọn núi rất dốc. Một luồng gió mạnh

thổi đến mang theo sương mù bồng bềnh, cảnh vật thật trong lành đẹp đẽ.

Có điều Thu Uyển Ly vì quá sợ hãi mà không còn tâm trí đâu thưởng thức cảnh đẹp, không ngừng khom lưng nôn ọe. Nếu Cầm Quán Vận không đỡ một bên thì e nàng đã lăn tuốt xuống núi rồi.

Diệp Thanh và Cầm Quán Vận cùng cười: "Lần này thì tin rồi chứ?"

Thu Uyển Ly đâu còn lòng dạ nào trả lời, chỉ nghe thấy tiếng híc híc..

Cầm Quán Vận dịu dàng: "Vừa nãy ta còn dùng cả chân nguyên bản thân tiếp sức cho muội đấy, nếu không muội đã rơi xuống từ lâu rồi! Uyển nhi à, cũng chẳng cần nóng lòng làm gì, nếu luyện tập tốt thì mười hai năm nữa muội nhất định sử dụng được Truyền tống trận mà!"

Thật không ngờ, Thu Uyển Ly ngẩng phắt lên: "Những mười hai năm nữa cơ à? Oẹ... ai mà chờ được?"

Cầm Quán Vận cười: "Có lâu gì đâu! Ấy à, muội quả là không biết gì hết!"

Dứt lời nàng ngoái lại nói với Diệp Thanh: "Diệp Thanh cô nương! Chúng ta tiễn cô nương đến đây thôi. Dường phía trước còn dài, xin bảo trọng! Cô nương hãy nhớ câu dục tốc bất đạt, dọc đường đi có rất nhiều nơi bất trắc, không khéo nguy hiểm đến tính mạng..."

Diệp Thanh cảm động nhìn Cầm Quán Vận, nhè nhẹ gật đầu, đoạn lấy tấm Ký ức tinh phiến ra xem kỹ, hóa ra nơi nàng vừa đến gọi là "Thiên Động Tinh". Diệp Thanh ngồi xuống, cẩn thận đối chiếu các nét khắc ở trên Truyền tống trận, một tia sáng lóe lên, lại một đường thông trong suốt xuất hiện...

Cầm Quán Vận gỡ bức vẽ Hoa Lân trên tay Uyển nhi toan trao cho Diệp Thanh, nào ngờ Thu Uyển Ly khóc tướng lên: "Không, không...! Muội muốn có bức vẽ của sư phụ! Bức vẽ sư phụ là của Uyển nhi...!"

Diêp Thanh và Cầm Quán Vận đều giật mình sững sờ, nhìn vẻ thành khẩn đến tội nghiệp của Thu Uyển Ly, không khỏi thở dài não nuột. Mắt Diệp Thanh cũng rưng rưng lệ, hiểu rõ nỗi lòng Thu Uyển Ly lúc này, đành vỗ về: "Uyển nhi đừng khóc nữa, ta cho muội

bức vẽ này. Muốn gặp sư phụ thì hãy gắng luyện tập võ công, thời gian trôi nhanh lắm. Thôi, ta đi đây!"

Dứt lời, nàng chào từ biệt Cầm Quán Vận, hơi ngạc nhiên nhận ra trên khuôn mặt Cầm Quán Vận lại lộ nét buồn man mác, dường như đang nghĩ về quá khứ...

Diệp Thanh không thể nói nhiều hơn, bước vội lên Truyền Tống trận.

.....

Tu Chân Giới quả là bao la vô cùng tận...

Lại một lần nữa, Diệp Thanh lên đường đi vào cõi mông lung. Nàng dùng một mạch mười một lần truyền tống, kết quả là không thể chịu nổi nữa, bèn dự định qua chặng sau là sẽ nghỉ lấy sức một ngày.

Lúc này đang là giữa đêm, Diệp Thanh cẩn thận điều khiển Truyền tống trận tiếp tục một chặng mới. Không ngờ sợi thiết ti trên tay trái nàng bỗng lóe sáng, Tôn Yên Nhiên xuất hiện ngay trước mặt...

Hai năm qua, Tôn Yên Nhiên đã nhiều lần hiện lên an ủi nàng, quan hệ giữa hai người giờ đây vô cùng thân thiết.

Vừa xuất hiện, Tôn Yên Nhiên liền quở trách: "Thanh Thanh, chân khí trong cơ thể muội đang rất rối loạn, phải nghỉ ngơi ngay lập tức. Ta không đồng ý để muội tiếp tục đi nữa!"

Diệp Thanh van nài: "Hảo tỉ tỉ, cho muội đi tiếp một chặng nữa được không? Đây là chặng cuối cùng mà..."

Tôn Yên Nhiên bực dọc: "Không được! Muội không thấy là giữa đêm rồi sao? Sao lại không chịu nghe lời ta? Phía trước là gì muội không hề biết, sao lại khinh suất như vậy?"

Diệp Thanh đành phải vâng lời, thở dài: "Thôi vậy! Muội chỉ muốn đi thật nhanh đến gặp công tử. Yên Nhiên tỉ, tỉ nói muội có thể tìm thấy chàng không?"

Tôn Yên Nhiên ngồi xuống cạnh Diệp Thanh, khẽ khàng: "Muội nhất định sẽ tìm thấy chàng, tỉ tin là như thế!'

Diệp Thanh chỉ mong được ai đó an ủi, nghe mấy lời vỗ về đó tâm trạng nhẹ hẳn đi. Nàng ngước cặp mắt lên nhìn trời, miên man nghĩ ngợi: "Hai năm rồi đấy! Nếu quả thật tìm thấy chàng, tỉ nói đi, muội phải tặng chàng cái gì đây?"

Tôn Yên Nhiên cười khúc khích: "Đồ ngốc! Khi ấy chỉ cần muội sà vào lòng chàng là đủ lắm rồi, việc gì phải bận tâm đến quà tặng! Muội đã là quà tặng lớn nhất rồi còn gì?"

Khuôn mặt Diệp Thanh đỏ bừng lên: "Tỉ mới là đồ ngốc! Em không tin là tỉ không thích công tử, rồi một ngày muội sẽ bảo chàng gom tỉ vào một thể..."

Nhìn thấy vẻ cao hứng của Diệp Thanh, Tôn Yên Nhiên hoảng hốt: "Ấy chớ! Trên người chàng có Thuần dương hỏa, chị không muốn bị thiêu trụi...!"

"Hì hì..."

Diệp Thanh chống hai tay xuống đất, ngửa mặt nhìn trời, nhớ lại những quen thuộc của thân thể Hoa Lân...

Đã quá lâu rồi...

Hai tỉ muội tâm sự trọn một đêm, sáng hôm sau Diệp Thanh đã phần nào hồi phục, bèn tiếp tục hành trình đến Tiên Diên Tinh Hệ.

Truyền tống trận lại lóe lên sáng trắng, Diệp Thanh đã đến địa phận "Thiên Úc Tinh". Khi nàng còn chưa nhận ra cảnh vật bốn xung quanh thì đã nghe tiếng đao kiếm chát chúa...

Tiếng ai đó hét lớn: "Tam Trụ Hương! Của cải hãy chia đôi cho ta một nửa, bằng không lão tử sẽ liều mạng với ngươi..."

Diệp Thanh ngoái đầu lại nhìn, thấy hai hắc y hán tủ đứng trên không, dường như đang tranh cướp đồ vật gì đó. Nàng bỏ qua, đi vòng quanh một lượt, mới biết mình đang đứng trên một đỉnh núi cao, ở dưới chân ngay sát Truyền tống trận có một thi thể máu tươi đang chảy, chắc là vừa bị giết hại.

Nghĩ đến câu nói vừa rồi, Diệp Thanh gật mình đoán ra ngay sự việc, thầm hỏi Tu Trân Giới mà cũng có chuyện bại hoại cướp của giết người ư?

Nàng ngửa mặt nhìn lên trời.

Không ngờ hai hắc y hán tử không còn tranh nhau nữa mà đều chằm chằm nhìn về phía nàng. Hai cặp mắt hau háu lướt qua khuôn ngực Diệp Thanh, toát lên vẻ tà dâm thèm khát...

Chương 8: THẦN CUNG CHI BIẾN

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: Matahari

Nguồn: 4vn.eu

.....

Khuôn mặt ngọc ngà của Diệp Thanh thoáng qua nét kinh hãi. Nàng hơi né mình, thủ thế phòng ngự, bàn tay phải nắm hờ, sẵn sàng ra chiêu.

Những động tác của nàng không có tác dụng gì với hai hắc y hán tử, ngược lại còn khiến cho bốn con mắt dâm tà càng đỏ ngầu lên. Dải lụa thắt ngang lưng ong Diệp Thanh bay dập dờn theo gió, tư thế phòng bị càng làm cho tấm thân xinh đẹp uốn lượn. Những đường cong mềm mại, bộ ngực căng tròn và đôi mày ngà cong vút làm mờ hết sát khí trên người nàng.

Chỉ nghe thấy tiếng cười man rợ của người cao gầy bên trái: "Ha ha! Từ đâu đến một tiểu mỹ nhân hấp dẫn vậy? Có phải để nộp mạng cho ta không? Ta tên Tam Trụ Hương, đồ đạc của mỹ nhân ta không cần, chỉ cần con người cô nương thôi!"

Hai mắt Tam Trụ Hương nhìn chằm chằm vào Diệp Thanh, miệng tuôn ra những lời thô tục: "Đáng tiếc, người đẹp như tiên mà đã không còn là trinh nữ nữa rồi! Không biết thằng khốn kiếp nào đã hớt tay trên ta vậy? Đợi lão tử đây tra xét rồi nhất định sẽ cho nó một trận!"

Diệp Thanh chưa bao giờ phải nghe những lời như vậy nên lập tức tái mặt, "soạt" một tiếng rút kiếm khỏi vỏ, giọng sắc lạnh: "Hai kẻ đốn mạt muốn chết!"

Cổ tay nàng uốn nhẹ, mũi kiếm vạch lên không gian một hình tam giác, không khí xung quanh tức thì đông lại thành băng. Diệp Thanh vận lực đẩy ra vô vàn dòng điện lạnh, chính là tâm pháp thượng thừa của Thánh Thanh Viện.

Dưới ánh mặt trời, băng quang lãnh lãnh lấp lóa, chiêu đầu chưa dứt chiêu thứ hai đã nối tiếp, Diệp Thanh nhún mình vút lên, thanh trường kiếm vạch

một đường màu tím quét qua trước mặt hai kẻ bại hoại.

Mấy hắc y hán tử không khỏi thất kinh, nghĩ thầm nữ tử này nhìn thì giỏi lắm chỉ luyện đến "Đan thanh hậu kỳ", làm sao lúc ra tay lại lợi hại đến như thế? Nhìn những đường kiếm hoàn hảo của Diệp Thanh, bọn chúng vội vàng né tránh, đao kiếm trong tay tung ra đón đỡ...

Chẳng ngờ kiếm pháp của Diệp Thanh đã luyện đến mức phản phác quy chân, người chưa đến kiếm đã đến. Chỉ nghe thấy hai tiếng keng keng chói tai, thanh kiếm trong tay một tên hắc y rung bần bật, thủ lực chợt giảm đi quá nửa...

Trường kiếm của Diệp Thanh tức khắc mượn thế khoa nhanh, đẩy cả hai tên lùi lại đến gần một trượng.

Không thể nghĩ ra thân mình uyển chuyển của Diệp Thanh, khi lâm trận lại nhanh nhẹn đến thế, thêm một đường kiếm nhanh như chớp đâm vào mạng sườn tên bên phải. Tư thế Diệp Thanh đẹp mê hồn nhưng kiếm thuật thì không chút sai sót.

Gã áo đen mang tên Tam Trụ Hương sắc mặt kinh hãi, tay trái tung ra một tấm lưới tơ nhằm đầu Diệp Thanh chụp xuống, miệng hét to: "Trúng này!"

Tấm lưới tỏa rộng phạm vi cả sáu thước, khiến người khó lòng trở tay...

Cùng lúc đó, tên thứ hai cũng tung ra bảo bối của mình, một chiếc "Hắc hồn phàn" nhằm Diệp Thanh bổ tới, "Rụp" một tiếng xòe rộng, tỏa ra một màn khói đen ngòm, trong đó như có cả khí độc.

Tuy các Tu Chân Giả vốn không cần hít thở nhưng Diệp Thanh cũng không muốn lấy thân mình thử độc, bèn vung tay áo trái xua bạt không khí, thân mình dịch sang phải hai thước, nhanh nhẹn tránh khỏi tấm lưới của Tam Trụ Hương.

Nhưng hai kẻ bại hoại này đã quen hợp công, không đợi Diệp Thanh kịp đứng vững đã cùng lúc ập tới. Tam Trụ Hương như đoán được phương hướng né tránh của Diệp Thanh, giơ ngón tay cách không điểm ra một chỉ, động tác nhanh như điện.

Tấm Hắc phàn của tên thứ hai vừa đánh hụt, lập tức xếp lại rồi bung ra chiêu thứ hai, nhìn tốc độ và khí thế cũng không thua kém gì Tam Trụ Hương.

Đây là lần đầu tiên Diệp Thanh giao đấu với Tu chân giả, chỉ thấy các chiêu tung ra đều cực kì nhanh hiểm, thực tình rất khó đối đầu. Toàn thân nàng toát mồ hôi lạnh, lòng nghĩ khó mà thoát nổi, chỉ còn cách giở ra chiêu cuối cùng:

"Thần... Kiếm...Biến!"

Trong nháy mắt...

Một luồng hào quang sắc tím bùng lên, liên tiếp hai tiếng "oanh oanh", Diệp Thanh bất thần thoát khỏi vòng tấn công của hai hắc y hán tử. Hai tên bại hoại đều sững sờ, nhìn lại đã thấy Diệp Thanh lùi về sau đến hơn một trượng, trường kiếm bên tay phải nhòe đi một bóng dáng hư vô, miệng niệm chú:

"Lâm... binh... đấu... giả... giai..."

Mỗi tiếng hô của nàng, thân hình chập chờn lúc ẩn lúc hiện rồi hoàn toàn mất bóng dáng. Giữa u u minh minh, từ giữa tầng trời bỗng xuất hiện một đạo hào quang màu tím, rọi xuống hai kẻ hắc y.

Hai tên lúc đoómới tỉnh ra, Tam Trụ Hương sợ hãi: "Ái, chạy nhanh... Là Tru ma kiếm pháp!"

Nhưng lúc đó đã quá muộn. Tam Trụ Hương còn kịp tránh, tên thứ hai tên Vị Tỏa còn định bụng giơ kiếm lên đón đỡ, khi nghe được ba tiếng "Tru ma kiếm" thì đã không còn kịp nữa, hai mắt trợn trừng, mặt lộ vẻ kinh hãi. Hắn vốn hiểu rõ ý nghĩa "Tru Ma kiếm" là gì.

Chỉ còn nhìn thấy tử sắc quang mang lóe lên, Tam Trụ Hương kịp thoát khỏi phạm vi của kiếm pháp, đầu không dám ngoái lạin, "vù" một tiếng lướt qua đồng bọn, kinh hoàng chạy xuống núi.

Còn hán tử tên Vị Tỏa đó thì đờ người ra giữa không trung, khuôn mặt không giấu nổi kinh hoàng, đôi mắt trắng dã như mắt cá chết. Một luồng gió núi thổi tới, toàn thân y rã thành tro bụi, đến một giọt máu tươi cũng không kịp rơi xuống...

Diệp Thanh ngạc nhiên: "Thì ra là người trong Ma đạo, chết là đáng rồi!"

Dứt lời, tấm thân ngọc ngà của nàng như luồng ánh sáng loáng qua, bắt quyết khai chiêu "Cửu tự kiếm

quyết", thấy ngay chân nguyên đã không còn liên tục nữa.

Diệp Thanh hiểu, mỗi lần xuất một chiêu Cửu Tự kiếm thì sẽ hao đi một phần chân nguyên, tu vi của nàng vì thế khó có thể đủ sức tung ra đến chiêu thứ sáu. Nếu muốn tăng thêm một tầng chân nguyên, bản thân Diệp Thanh phải luyện thêm ít nhất hai mươi năm...

Còn nếu muốn đỡ được "Cửu quyết liên hoàn", e là nàng phải mất cả nghìn năm tu luyện mới có thể thành công được.

Chuyện đó là đương nhiên, bởi chỉ riêng Cửu tự kiếm quyết, e rằng cả Tu Chân Giới cũng chẳng có được bao nhiêu người địch nổi. Bởi đây là Tru Ma Kiếm!

Diệp Thanh hạ xuống đất, lòng vẫn băn khoăn: "Cớ sao nơi này lại có người trong Ma đạo? Lẽ nào Tu Chân Giới lại sắp xảy ra biến cố trọng đại?"

Ánh mắt Diệp Thanh bắt gặp thi thể nằm sát Truyền tống trận. Nhìn sắc mặt kinh hoàng của người đó, trong tay lại không có bất cứ thứ gì phòng vệ, Diệp Thanh đoán người này vừa từ Truyền tống trận bước

ra, còn chưa kịp quan sát xung quanh thì đã bị bọn Tam Trụ Hương hạ thủ, chết mà không hiểu đầu đuôi là thế nào.

Diệp Thanh thở dài, nghĩ may mà mình đến chậm chân một chút, nếu không thì cũng giống như người đó rồi. May mà đêm qua nàng nghe Tôn Yên Nhiên nghỉ ngơi qua đêm, bằng không nếu phải lam trận cũng sẽ không địch lại với hai kẻ Tam Trụ Hương.

Diệp Thanh ngồi xuống, định bụng kiểm tra thi thể tìm ra di vật nào đó đặng thông báo với tông môn của người chết. Đáng tiếc mọi thứ trên người tử thi đều đã bị bọn Tam Trụ Hương cướp hết, thạm chí y phục cũng xé rách tả tơi. Diệp Thanh đoán ngực áo tử thi có lẽ thêu biểu trưng của tông phái, bây giờ không thấy gì cả, càng tốt đỡ phải liên lụy!

Nàng đứng thẳng lên nghĩ ngợi, đột nhiên giật mình, tại sao bọn Tam Trụ Hương phải xé biểu trưng tông phái trên người nạn nhân? Như thế là có ý gì?

Diệp Thanh bị câu hỏi đó làm cho day dứt. Nếu quả thật như vậy, thi thể trên mặt đất nhất định là đệ tử của một đại phái nào đó không thuộc phe cánh của bọn Tam Trụ Hương. Nếu không bọn chúng việc gì

phải sau khi giết người cướp của còn cố giấu xác dưới Truyền tống trận?

Câu chuyện này e là còn có liên quan rất rộng...

Trong khi Diệp Thanh đang do dự có nên chôn thi thể người này không, Truyền tống trận sau lưng nàng lại phát sáng. Một nam tử khôi ngô tuấn tú đi đến khiến nàng phải ngoái đầu lại nhìn...

Trang nam tử đó toàn thân vận bạch y, lưng đeo hai thanh trường kiếm, ngực áo thêu một bông hoa thủy tiên rất đẹp. Chỉ một cái nhìn tùy tiện của gã mà Diệp Thanh cảm tưởng một áp lực ghê gớm đè nặng lên tâm trí.

Bạch y nam tử xem ra cũng rất ngỡ ngàng, nghi ngờ nhìn thi thể nằm trên mặt đất: "Này tiểu sư muội! Người này là do sư muội giết chết?"

Diệp Thanh sững người, chau mày vẻ bất bình: "Ai là sư muội của ngươi?"

Bạch y nam tử cười ha hả: "Đương nhiên ra với muội là đồng môn rồi, ta hẳn còn là bề trên của muội đó, xưng hô như thế lẽ nào lại không được?"

Diệp Thanh lạnh lùng: "Xin lỗi, ta không hề quen biết ngươi!"

Bạch y nam tử thoáng thất sắc: "À à... ta..."

Gã ngỡ khi nói câu vừa rồi thì Diệp Thanh sẽ phải sợ đến thót tim, bởi gã là đệ tử đời thứ ba của Thánh Thanh Viện mà Diệp Thanh cao nhất mới là đời thứ tư, cho dù thế nào thì khi nhìn thấy mình thì nàng phải lễ phép tôn kính.

Nào ngờ Diệp Thanh không biết gã là ai, chỉ nghi ngờ hỏi: "Có phải ngươi là..."

Bạch y nam tử đắn đo giây lát, đoạn trả lời: "Ta là Nhiệm Vi... Nhưng thôi, chẳng trách cứ cô nương làm gì. Ta biết cô nương mới nhập môn ở Huyền Băng Thiên, có phải là thường ngao du bên ngoài, rất ít khi đến tổng đàn Thánh Thanh Viện chúng ta?"

Lúc này Diệp Thanh mới sững sờ: "Ồ, thì ra huynh là người của Thánh Thanh Viện?" Trong lòng nàng tự hỏi ngay, Thánh Thanh Viện với công tử liệu có thù hận gì không nhỉ?

Đã biết rồi, nàng gật đầu nhỏ nhẹ: "Huynh là đệ tử của ai? Vì sao trước ngực lại không hề có biểu trưng gì cả?"

Diệp Thanh nhìn ngực nam tử cũng chẳng có biểu trưng gì, không khỏi tự hỏi vì lẽ gì mà gã nghĩ ngay mình là đồng môn? Con người này thật kỳ quặc! Lại còn thái độ kẻ cả cao ngạo, mà cũng chỉ nói ra được bấy nhiêu lời thôi, quả thật là một chuyện hoang đường!

Diệp Thanh nghĩ thầm, cớ gì mà không cho gã mất mặt một phen! Bèn làm ra vẻ gặng hỏi: "Này! Ngươi nói ngươi là người của Thánh Thanh Viện?"

Nhiệm Vi suýt đứng không vững nữa, tại Thánh Thanh Viện ta tu luyện đã có tới mấy trăm năm, cớ gì lại có đồng môn nghi ngờ tung tích là nghĩa làm sao? Như thế chẳng phải là thất bại rồi ư?

Gã thu ngay vẻ cao ngạo lại, lạnh lùng: "Ta xin hỏi cô nương một câu. Cô nương là đệ tử của ai vậy?"

Vốn gã định bụng phản kích truy hỏi cho đến nơi, nhưng rốt cuộc lời lẽ lại hết sức ôn tồn, dáng vẻ mỹ miều của Diện Thanh đã làm gã mềm lòng. Mỹ nhân

tuyệt thế nhường ấy, ở Thánh Thanh Viện mấy khi gã được gặp!

Diệp Thanh nghi ngờ hồi lâu, cuối cùng cũng đoán được chút ít. Nàng nghĩ tới chuyện mình đã tu luyện "Tu chân mật tịch" mà Nhược Uyên dạy cho Hoa Lân, hẳn Nhược Vi đã nhận ra trong cơ thể nàng tiềm tàng tâm pháp chính tông của Thánh Thanh viện.

Diệp Thanh không biết thế nào, nhành trả lời bừa: "Là... là Nhược Uyên dạy cho ta. Nhà ngươi có biết Nhược Uyên không?"

Nhiệm Vi sửng sờ: "A... Nhược Uyên? Là đệ tử của Thất sư thúc! Như thế thì là sư muội của ta rồi! Đúng mà, ta không thể nhầm được!"

Lòng Nhiệm Vi vẫn không khỏi thắc mắc, từ lúc nào mà Nhược Uyên lại có một đệ tử thế này chứ? Thật kỳ quái! Dẫu sao hắn thấy khẩu khí của mình có phần nặng nề, bèn chuyển đề tài: "Phải rồi, người này bị ai giết chết vậy?"

Diệp Thanh nhìn thi thể trên mặt, đáp: "Là một bọn có tên Tam Trụ Hương. Phải rồi sư huynh, muội có

việc về Thánh Thanh Viện trước, mọi chuyện sư huynh giải quyết nha!"

Trong lòng nàng chỉ nghĩ tới Hoa Lân, không thích trò chuyện với nam tử nào nữa. Vừa dứt lời, nàng đi ngay đến Truyền tống trận. Đang chuẩn bị khởi hành thì Nhiệm Vi chợt bực bội: "Sư muội, người này hình như là đệ tử của Kiếm Cương Tông, cùng nhánh với Thánh Thanh Viện chúng ta, không thể bỏ lại được... Mà muội vừa nãy nhìn thấy những gì?"

Diệp Thanh không nhẫn nại nổi nữa, chỉ khẽ quay đầu lại đáp: "Xin lỗi, muội cũng vừa đến, chỉ nhìn thấy hai gã hắc y tranh nhau đồ vật và chạy đi rồi, không còn thấy gì thêm nữa!"

Nhược Vi cảm nhận Diệp Thanh đang muốn tránh mặt mình, chỉ còn biết lắc đầu chịu thua. Hắn ngồi xuống cạnh tử thi quan sát, lẩm bẩm: "Kiếm Cương Tông đã có chuyện gì xẩy ra ư?"

****

Diệp Thanh không muốn đi cùng Nhược Vi, liền cưỡi Truyền tống trận bay trước, thoáng chốc đã mất hút. Nhiệm Vi ở lại sau, lòng nghĩ xem ra Kiếm Cương

Tông đã xẩy ra chuyện gì thật, ta phải nhanh nhanh về Tiên Diên Tinh xem sự thể thế nào...

Thực ra Diệp Thanh chỉ muốn tránh mặt Nhiệm Vi, đi được một chặng liền xuống lánh tạm nửa ngày. Khi nàng tiếp tục lên đường, chỉ thấy Truyền tống trận phía trước cứ đi cùng một hướng, liền đoán Nhiệm Vi cũng đang tiến về Tiên Diên Tinh. Như thế cũng tốt, Diệp Thanh đỡ phải điều chỉnh hướng đi...

Hai ngày sau, trải quả mười lăm ngày vất vả, Diệp Thanh cuối cùng cũng đến được tận cùng Tu chân giới, Tiên Diên Tinh.

Tiên Diên Tinh quả là tiên cảnh đúng như trong mộng, không gian mênh mông, vô vàn núi cao trập trùng với những kiến trúc nguy nga bao trùm sườn non khe suối. Cả Thất Đại thánh Môn bao gồm Thánh Thanh Viện, Kiếm Cương Tông, Không Tốc Phái, Trường Phong Điện, Tinh Tật Tông và Vô Cực Tông đều đặt Tổng đàn ở đây. Khoảng cách giữa Thánh Thanh Viện và Kiếm Cương Tông chỉ là vài trăm dặm, đứng trên đỉnh núi có thể nhìn thấy nhau. Bốn đại tông phái khác thì Tổng đàn cách nhau những hàng

ngàn dăm, thậm chí xa xôi muôn trùng không ước lượng được khoảnh cách.

Thánh Thanh Viện là tông phái có Tổng đàn tráng lệ nhất, chia ra thành mười tám viện, tất cả các viện đều cao thủ như mây, mười tám Thủ tọa càng là những đầu lĩnh võ công trác tuyệt, hầu hết đều tu luyện Thần hợp cảnh giới đến thập thành.

Diệp Thanh xuất hiện ở một tòa bình đài xa xôi nhất của Thánh Thanh Viện. Nàng định thần nhìn ngắm, thấy bốn bề mười mấy ngọn núi hùng vĩ mây trắng vây quanh, ngỡ như từng mười mấy hải đảo giữa trùng khơi. Mỗi một Tổng đàn phân viện đều bơi dập dờn trên sóng nước, khó mà nhìn thấy rõ được trọn vẹn diện mạo, quả là tiên cảnh chốn hạ giới.

Mắt Diệp Thanh hoa lên bởi muôn trùng lâu đài nguy nga tráng lệ, lòng ngạc nhiên khôn tả, cảm giác kình địch đối với Thất Đại Thánh Môn bỗng chốc suy giảm đi mấy phần.

Đang lúc nàng tràn đầy xúc cảm, một thiếu niên đeo trường kiếm đi tới, ngạo nghễ hỏi: "Cô nương tìm đến Thánh Thanh Viện có việc gì?"

Diệp Thanh lúc này mới giật mình, nghĩ ra Truyền tống bình đài này đều có người canh chừng đón khách, bèn vội vã cúi chào: "À, ở đây là Thất Đại Thánh Môn... là nơi ta vô cùng sùng kính, có ý định đến bái kiến. Hơn nữa, ta nghe nói Kiếm Cương Tông hình như vừa xẩy ra chuyện gì thì phải? Không rõ thiếu hiệp có nghe được chuyện gì không?"

Thiếu niên này có địa vị thấp nhất ở Thánh Thanh Viện, chỉ là đệ tử tứ đại vừa nhập môn, công việc không có gì khác ngoài đón khách. Mấy năm lại đây gã đón rước không biết bao nhiêu Tu chân giả đến ngưỡng vọng Thánh Thanh Viện, vô tình ngỡ mình cao hơn hẳn khách thập phương nên dáng bộ lúc nào cũng giương giương tự đắc:

"Ấy cô nương, cho dù là đến vì ngưỡng mộ, cớ sao lại hỏi Kiếm Cương Tông xẩy ra chuyện gì? Cô nương chớ có tung tin đồn nhảm!"

Diệp Thanh nhìn điệu bộ hùng hổ của gã mà cố nén cơn bực bội, bản thân nàng đang cầu người giúp đỡ nên đành nhẹ nhàng: "Vậy thì huynh biết Kiếm Cương Tông đi lối nào, xin chỉ giáo vậy!"

Thiếu niên không trả lời, nhìn Diệp Thanh từ đầu tới chân, lòng xáo động kịch liệt. Nhưng gã vẫn ý thức được thân phận của mình nên cố chất vấn: "Lý do gì mà cô nương bảo Kiếm Cương Tông vừa xẩy ra chuyện? Cô nương là người của tông phái nào vậy?"

Diệp Thanh biết gã né tránh không định chỉ đường, những muốn giáng cho vài chưởng, đột nhiên nghe trên không trung vọng xuống một giọng ôn tồn: "Niệm Vi không được vô lễ! Cô nương là sư thúc của ngươi đó, lại còn không nhanh bái kiến?"

Diệp Thanh và thiếu niên cả hai đều sững sờ, nhìn Nhược Uyên và Nhiệm Vi cùng lúc từ trên không bước xuống.

Diệp Thanh thấy Nhược Uyên đi đến trước mặt, hoảng hốt: "Ông... ông..."

Nàng quá căng thẳng, không biết nên xưng hô thế nào mới phải. Còn thiếu niên thì run như chẽ: "Thất thúc tổ, Nhiệm sư thúc... làm sao lại biết mà đến đây được?"

Nhiệm Vi cười: "Đồ trẻ ranh ngươi biết gì. Sư thúc đến phải nói cho ngươi biết sao?"

Nhược Uyên cũng chêm vào: "Đồ bỏ đi!" đoạn quay nhìn Diệp Thanh, mỉm cười: "Đồ đệ, cuối cùng thì con cũng đã đến nơi. Hôm qua Nhiệm Vi báo con sắp tới Thánh Thanh viện, làm ta khổ sở đợi mãi cả một đêm. Thế nào? Dọc đường vất vả lắm phải không?"

Đôi mắt với hàng mi cong vút của Diệp Thanh lướt khắp người Nhược Uyên: "Cái này..."

Nàng nghĩ thầm, hôm trước chỉ là buột miệng nói ra cái tên Nhược Uyên, bảo ông ta là sư tôn của mình, thật không ngờ Nhược Uyên đến thật, lại còn nhận mình là đồ đệ nữa! Như thế nghĩa là thế nào?

Diệp Thanh lúc này thật dở khóc dở cười, lí nhí: "Nhưng mà... Nhưng mà... ta không phải là đồ đệ của tiền bối!"

Nhược Uyên cắt đứt ngay: "Con tuy không phải là đệ tử chính tắc của ta nhưng lại từng luyện Chính tông tâm pháp mà ta để lại, thế thì cứ gọi ta là sư phụ có sao đâu! Yên tâm đi, kể từ hôm nay con là tam đại đệ tử của Thánh Thanh Viện. Nào theo ta, ta có một số việc muốn hỏi con cho rõ!"

Nhiệm Vi chen vào: "Thất sư thúc, chuyện của Kiếm Cương Tông, sư thúc không muốn đến xem xem thế nào ư?"

Nhược Uyên gật đầu: "Con cứ đi trước đi!"

Nhiệm Vi đành phải vâng lời: "Thế thì sư điệt xin đi trước!" Dứt lời ngự kiếm nhằm hướng Kiếm Cương Tông bay đi.

Nhiệm Vi đi rồi, Nhiệm Vi nhanh nhảu đến trước mặt Diệp Thanh quỳ xuống: "Tiểu điệt đáng chết, không biết sư thúc giá lâm, xin sư thúc xét tội!"

Nhược Uyên cười: "Được rồi, lần sau phải chú ý đó!"

Đói đoạn quay sang Diệp Thanh: "Đồ đệ, chúng ta đi! Ta dẫn con đến Tử Vi Viện, nơi đó toàn là nữ đệ tử. Con đến đó nghỉ ngơi cho khỏe, ta còn phải đến Kiếm Cương Tông có việc, không thể chăm sóc con được."

Diệp Thanh chần chừ, lòng bồn chồn bởi việc xẩy ra quá ư đột ngột, không biết nên ở lại hay đi theo Nhược Uyên...

Nhược Uyên thấy vẻ lúng túng của nàng lại tưởng Diệp Thanh không biết cách ngự kiếm, bèn rút ngay

kiếm của mình ra, nghiêng đầu làm hiệu: "Lên đi! Khi về ta sẽ dạy cho con Ngự kiếm thuật."

Diệp Thanh cắn răng suy nghĩ, bây giờ thì khôgn thoát khỏi rồi, đành cam chịu đến Thánh Thanh Viện xem rốt cuộc họ sẽ giở trò gì! Nghĩ đoạn nàng rút "choang" Huyền thiên bảo kiếm ra, tự tin: "Đa tạ tiền bối, đồ đệ tự bay được!"

Nhược Uyên nhíu mày nhìn thanh kiếm dưới chân Diệp Thanh, kinh ngạc: "Cái gì? Tru ma kiếm?"

Diệp Thanh làm ra vẻ không để ý, níu tay Nhược Uyên: "Tiền bối theo con, con có nhiều chuyện muốn hỏi lắm!"

Diệp Thanh chỉ còn cách cưỡi kiếm bay theo nàng đến một ngọn núi cao hoang vu. Đến lưng chừng trời, Nhược Uyên dừng lại ngoái đầu hỏi: "Nữ oa oa, tên con là gì?"

Diệp Thanh trầm giọng: "Con là Diệp Thanh! Tiền bối nhận con là đệ tử, rốt cuộc có mục đích gì? Con đi tìm Hoa Lân, bây giờ công tử ở đâu?"

Nhược Uyên đảo mắt chung quanh, thấy trái phải đều không có ai mới hạ giọng: "Con yên tâm đi, tiểu

tử Hoa Lân đã sớm rời khỏi Huyền Băng Thiên rồi, đang khiến cho đệ tử khắp Tru Ma viện bổ đi tìm. Con không được để lộ thân phận, đặc biệt là trước mặt Nhiệm Vi, hiểu chưa?"

Diệp Thanh nghi ngờ: "Vì lẽ gì vậy, tiền bối?"

Nhược Uyên cười: "Nhiệm Vi là thủ lĩnh Mậu Tinh Vệ chuyên canh giữ tội phạm của Huyền Băng Thiên, hiểu chưa? Tiểu tử Hoa Lân của con đã ba lần trốn khỏi tay Nhiệm Vi rồi... ha ha... Tiểu tử đúng là ranh mãnh ra trò...!"

Nhìn vẻ hài hước của Nhược Uyên, lòng Diệp Thanh nhẹ nhõm hẳn, bèn hỏi: "Vì lẽ gì mà tiền bối lại muốn giúp đỡ con?"

Nhược Uyên hơi khựng người, đoạn cười xòa: "Tất nhiên là ta có lý do riêng, giờ thì chưa thể nói ra được. Hơn nữa con và Hoa Lân có thể coi là nửa đồ đệ của ta, đã là sư phụ thì không thể mở to mắt nhìn đồ đệ của mình chết được!"

Diệp Thanh hồ nghi nhìn Nhược Uyên, lòng nghĩ thầm lời ông ta tin được mấy phần đây?

Nhược Uyên nãy giờ cứ nhìn thanh kiếm dưới chân Diệp Thanh, cuối cùng không nhịn nổi nói: "Ta cảm thấy câu chuyện càng ngày càng thú vị đấy! Nữ oa oa biết không, Thánh Thanh Viện bao gồm mười tám phân viện, trong đó xếp hàng thứ năm chính là Tru Ma Viện của chúng ta. Cây Tru Ma Kiếm dưới chân con không chỉ là sở hữu của Thánh Thanh viện, mà còn là bảo kiếm của Thủ toạ đời mười bẩy của Tru Ma Viện đó. Ta thật thắc mắc cớ làm sao nó lại ở trong tay con?"

Diệp Thanh vận lực tăng tốc độ, trả lời: "Thanh kiếm này là... Con cũng không rõ nữa, công tử đã tặng lại cho con? Mà cho dù thế nào thì nó bây giờ là của con rồi!"

Nhược Uyên cười sảng khoái: "Đúng là nữ oa oa! Ta còn chưa đòi con phải giao kiếm lại, thật là... Nhưng thôi, thế cũng là tốt rồi, con giờ đây đã có thể danh chính ngôn thuận gia nhập Thánh Thanh Viện của chúng ta, chưa chừng nay mai còn có thể cứu được mạng cho Hoa Lân. Thế nhé, hãy ghi nhớ lờ ta, sau khi vào Thánh Thanh Viện nhớ giữ miệng, hiểu không?"

Diệp Thanh giờ đây đi một bước là phải tính toán một bước, mới hỏi dò: "Nhược... Nhược Uyên tiền bối, con vừa nghe nói Kiếm Cương Tông xẩy ra chuyện, là chuyện gì vậy?"

Nhược Uyên gật đầu: "Chính là chuyện Kiếm Cương Tông có đệ tử bị giết. Trách nhiệm chính của Tru Ma Viện chúng ta là truy nã người trong Ma đạo, ta nghe lời Nhiệm Vi rằng con đã tận mắt nhìn thấy hai hắc y nhân giết hại đệ tử của Kiếm Cương Tông. Làm sao con lại biết một trong hai kẻ đó là Tam Trụ Hương chứ?"

Diệp Thanh ngẩn người một lúc mới trả lời: "Chỉ là con nghe thấy một kẻ gọi tên của kẻ kia thôi, hắn đòi Tam Trụ Hương phải chia đôi của cải cướp được, thế thì sao thưa sư phụ?"

Nhược Uyên gật đầu: "Thì ra chuyện là như thế!"

Diệp Thanh thắc mắc: "Lẽ nào đệ tử của Kiếm Cương Tông ấy trên người lại mang theo báu vật? Vì lẽ gì mà Kiếm Cương Tông lại coi trọng việc này như vậy?"

Nhược Uyên lắc đầu: "Con không hiểu đâu, đệ tử Kiếm Cương Tông bị giết đó chỉ là tên đưa thư thôi.

Nghe nói Kiếm Cương Tông phái hắn đến Thiên Quận Tinh, không có lý do gì mà sinh sự với Ám Ảnh Môn cả. Nào ngờ, Ám Ảnh Môn đã nhân loạn mà cho người cướp đi Kinh Thần Cung của Kiếm Cương Tông..."

Kinh Thần Cung?

"Không hiểu bọn chúng cần Kinh Thần Cung để làm gì? Hay là muốn làm lại đường thông đến Ma giới? Ài... giờ ta dẫn con đến tổng đàn Thánh Thanh Viện đã, sau đó sẽ đi hỏi rõ chuyện Kiếm Cương Tông là thế nào!"

Diệp Thanh không biết cái gì là "Kinh Thần Cung", chỉ nghĩ sự tranh giành của hai phái Kiếm Cương Tông và Ám Ảnh Môn đâu có liên quan tới Hoa Lân, cớ gì mà quẻ bói của thầy tướng Hàn Chấn Ly lại nói công tử đã bị cuốn vào trong cuộc? Xem ra, trong chuyện này vẫn còn có nhiều rắc rối chưa hiểu được. Nàng nhất thiết phải điều tra rõ, nếu không càn gnày sẽ càng mất đi liên hệ với công tử.

Thế là Diệp Thanh, với sự sắp xếp của Nhược Uyên, đã u u minh minh gia nhập Thánh Thanh Viện.

Diệp Thanh mang theo cả Tru Ma Kiếm nhưng các môn đồ khác lại không chút để ý, thậm chí còn ngỡ nàng chính là hậu duệ mà tiền bối đã không khéo léo gì để lại đời sau.

... ...

Cho đến nay, hai vị hồng nhan của Hoa Lân, một thì gia nhập Thánh Thanh Viện, một bị bắt đến Phần Âm Tông. Sự sắp xếp oái oăm của ông Trời này, e sẽ là duyên cớ để Hoa Lân sứt đầu mẻ trán.

Chương 9: ĐOẠT MỸ KỲ BINH

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: Matahari

Nguồn: 4vn.eu

Lại nói về "Kinh Thần cung" và "Liệt Thiên Kiếm", hai bảo vật này là hai vũ khí lợi hại của Tu Chân Giới thời đại Tiên Ma chiến, có khả năng làm tan vỡ không gian, tàn phá hết thảy mọi thứ trên đời.

Từng nghe sau thời Tiên Ma đại chiến, Liệt Thiên Kiếm được Thánh Thanh Viện cất giữ, để tại Huyền Băng Thiên nhằm canh chừng Ma Long. Còn Kinh

Thần Cung thì về tay Kiếm Cương Tông, được bảo quản tại Tật Phong Đỉnh để uy hiếp Quần Ma. Hai binh khí kinh người này không được cất giấu tại tổng đàn cả hai phái, nghe đâu bên trong còn có chuyện gì đó...

Sau khi mất Kinh Thần Cung, tình hình Thất Đại Thánh Môn trở nên hết sức căng thẳng, ai cũng cho rằng Ma Giới ắt sẽ gây loạn nên lập tức triệu tập các cao thủ Thất môn thương thảo bàn tính. Từ Tiên Diên Tinh, phong ba bắt đầu khởi...

Loạn lạc nhanh chóng lan ra các nơi, cả Thiên Quận Tinh xa xôi cũng xảy ra chuyện giết người đoạt vật.

Ngay bấy giờ Hoa Lân còn chưa bị cuốn vào trong phong ba ấy, bởi hắn còn ở xa hàng vạn dặm bên ngoài "Đông Nguyên Thành".

Hai ngày nay, Hoa Lân giúp đỡ Dị Liên Thành vận công trục độc. Đáng thương cho họ Dị, bởi cơ thể chịu rất nhiều hàn độc nên sức lực giảm sút nghiêm trọng, lại bị chân nguyên chí nhiệt của Hoa Lân nung đốt đến mức không còn ra hình hài. Chỉ trong hai ngày ngắn ngủi, y đã mất hơn hai mươi cân, đầu tóc từ đen biến thành bạc trắng, ngỡ như chỉ trong một đêm đã

già đi mất ba bốn mươi tuổi. Có thể thấy nhiệt hỏa của Hoa Lân cũng không phải quý giá gì!

Ngày hôm đó trời thập phần quang đãng, ánh nắng chiếu chan hòa.

Sau khi Hoa Lân "hành hạ" Dị Liên Thành xong, đi từ trong phòng bệnh ra, đang toan hít một hơi dài lấy lại sức, đột nhiên có một người từ hành lang đối diện đi thẳng đến.

Hóa ra là đệ tử Thẩm Minh Phong của Chu thần y. Chỉ nghe thấy hắn nói vẻ khích bác: "Long đại phu, sư phụ bảo ta đến trước xem bệnh tình của Dị đại hiệp. Một lúc nữa sư phụ mới đến bắt mạch cho đại hiệp, không hiểu có tiện chăng?"

Hoa Lân lười biếng ngáp dài, đoạn trả lời vẻ thờ ơ: "Bây giờ thì không tiện, đợi Dị đại hiệp hồi phục hãy nói vậy!"

Thẩm Minh Phong lập tức nghiêm sắc mặt, hạ giọng: "Theo lý mà nói, Dị đại hiệp đã vào Bách Thảo Cư thì tức là bệnh nhân của chúng ta, nhưng lần này sư phụ cho ngươi đóng cửa chữa trị nên Người rất lo lắng, hôm nay mới bảo ta đến xem sự thể thế nào!"

Hoa Lân nghe Thẩm Minh Phong đưa câu chuyện đến nghiêm trọng như vậy, đành đứng sang một bên nhường lối: "Lẽ ra trước khi chưa chữa lành bệnh cho Dị đại hiệp thì dứt khoát ta không để cho ai quấy rầy, nhưng Chu thần y bảo ngươi tới thì cứ vào bắt mạch cho đại hiệp vậy!"

Thẩm Minh Phong tự cho y thuật của mình là giỏi nên không hề khách khí, sải chân bước nhanh vào trong.

Chỉ thấy ba người Dị Minh Huệ, Cao Chính Phong và Thiếu Quân đều đang đứng trước giường, chăm chú theo dõi bệnh tình của Dị Liên Thành.

Dị Minh Huệ thấy Hoa Lân đi vào, vội vã tiến đến vẻ lo lắng: "Long đại ca, cha ta vì sao già nhanh như thế? Liệu có chuyện gì không?" Không trách được nàng, thấy phụ thân chỉ qua một đêm mà đầu thành bạc trắng, ai lại không lo lắng cho được.

Hoa Lân rõ nội tâm của nàng, dịu giọng an ủi: "Không sao đâu! Đợi đại hiệp qua khỏi thì sẽ dần dần bình phục thôi mà!"

Thẩm Minh Phong lách qua hai người đến ngồi xuống giường. Nhìn sắc mặt Dị Liên Thành, hắn tức thì chau tít mày: "Hả! Các người làm gì ông ấy rồi? Đời nào lại có cách chữa bệnh thế này?"

Thẩm Minh Phong cầm cổ tay của Dị Liên Thành chẩn mạch, chỉ thấy mạch đập rất yếu, hư hỏa cực vượng, mạch tượng quả là vô cùng phức tạp. Hắn đứng bật dậy, quở trách: "Long công tử, thế này thì công tử giết người ta mất rồi! Có phải là công tử đã cho Dị đại hiệp uống Cực dương khốc viên? Chứ không thì Dị đại hiệp sao lại tàn tạ nhanh như thế? Không ổn rồi, ta thấy đại hiệp khó mà trụ nổi nữa, nhanh bốc mấy thang hạ hỏa thanh nhiệt!"

Hoa Lân sững người, đưa tay gãi gáy: "Đây có lẽ là... ta đã bồi cho đại hiệp quá liều một chút...! Thế thì phải dùng mấy thang hạ nhiệt thì mới ổn?"

Mọi người thấy Hoa Lân trị bệnh như trò đùa, sắc mặt ai náy đều đại biến. Thẩm Minh Phong thấy Hoa Lân đã hạ mình nhận sai nên cũng không thèm đấu lý nữa, nói to: "Ta vốn đã khuyên các người cẩn thận rồi mà! Tình trạng này mà không dùng ngay thanh nhiệt, ta xem Dị đại hiệp e khó qua nổi hôm nay. Ta

phải về bẩm báo với sư phụ, mời người đích thân đến chữa trị!" Dứt lời bỏ đi luôn.

Hoa Lân cũng không ngăn hắn lại, chỉ vội kê thêm mấy thang thanh nhiệt hạ hỏa. Thẩm Minh Phong hùng hổ đi ra, miệng còn lắp bắp gì đó nhưng không ai để ý nữa. Dị Minh Huệ bíu chặt tay Hoa Lân, hớt hải: "Huynh... huynh... cha ta không việc gì chứ?"

"Tiểu thư cứ yên tâm! Cha tiểu thư chỉ hôn mê mà thôi, chứ đại hiệp là người trong võ lâm, sức khỏe không tầm thường, qua chiều nay sẽ lại ổn thôi! Tiểu thư đã quên rồi ư, hôm qua đại hiệp đã mất hết sức lực nhưng đến chiều lại tỉnh táo, phải không?"

Dị Minh Huệ nghĩ lại chiều hôm qua khi ngủ dậy cha mình đúng là cười nói như thường, xem ra không có chuyện gì, lúc đó mới yên tâm, cả Cao Chính Phong cũng an ủi: "Huệ muội yên tâm đi! Ta không hiểu về y thuật nhưng xem chiều qua sư phụ rất tỉnh táo vui vẻ, ta nghĩ cách chữa của Long thiếu hiệp không có vấn đề gì đâu!"

Dị Minh Huệ cúi đầu nhìn phụ thân nằm thiêm thiếp trên giường, bĩu môi: "Ai mà biết được?"

Đang trong lúc nàng bất an, Dị Liên Thành chợt mở mắt, trở mình toan ngồi dậy. Dị Minh Huệ hoảng hốt bổ đến: "Cha! Cha cứ nằm đi, đừng cử động nhiều!"

Chỉ nghe thấy giọng yếu ớt của Dị Liên Thành: "Ta... Ta muốn ra...tắm nắng, nhanh đỡ ta dậy!"

Hoa Lân lúc này mới hít sâu một hơi, chỉnh sắc rồi sai phái bọn Dị Minh Huệ: "Cao đại ca, huynh mang cao liên tử đến cho đại hiệp ăn. Thiếu Quân bê ghế đặt ở giữa sân cho đại hiệp tắm nắng. Minh Huệ tiểu thư chuẩn bị dìu đại hiệp ra, hà hà..."

Phụ tử Trang Nguyên Bộc ở bên cạnh cũng chạy tới góp vui: "Nhìn sắc mặt của Dị lão đệ không tồi, lần này thì ta yên tâm rồi!"

Dị Liên Thành nhìn Trang Nguyên Bộc gật đầu, nhưng không đủ sức trả lời. Mấy người chung tay khiêng Dị Liên Thành ra ngoài tắm nắng, ai nấy đều vô cùng hoan hỉ.

Chớ thấy Dị Liên Thành không còn sức lực mà coi thường, nên biết cách chữa bệnh của Hoa Lân không phải chủ vào thuốc mà là dùng chân nguyên trục độc. Phương pháp này hết sức khó áp dụng, nhưng lại

khiến người bệnh phục hồi nhanh chóng, bởi vậy Dị Liên Thành chỉ cần sau vài khắc thì đã có thể xuống giường đi lại.

Thẩm Minh Phong không hiểu được phương pháp chữa trị này nên hết sức coi thường, hùng hổ đi nhanh vào đại sảnh toan bẩm báo với sư phụ Chu thần y. Vừa bước qua của lớn hắn nhận ra bên trong lại có thêm một người, một nam nhân trung tuổi, lưng đeo trường kiếm.

Chu thần y vẫn đang chăm chú sắc thuốc, vừa quan sát vừa ra lệnh cho dược đồng thêm củi thêm lửa...

Nam nhân trung tuổi cất tiếng: "Sư phụ, sư môn gặp khó, lẽ nào chúng ta thật sự làm ngơ không không hỏi gì?"

Thẩm Minh Phong nhận ra đại sư huynh, định bụng tiến lên để thi lễ, nhưng nghe hai chữ "sư môn" liền khựng lại, trong lòng kinh ngạc vô cùng. Lẽ nào bên trên Bách Thảo Cư lại còn có "sư môn" nào đó?

Chu Thần y lại như không nghe thấy lời nam nhân, ngoái đầu nhìn về phía Thẩm Minh Phong, hỏi: "Con về rồi à? Bệnh tình của Dị đại hiệp thế nào?"

Thẩm Minh Phong nhìn sư phụ rồi lại nhìn đại sư huynh, không hiểu đã xảy ra chuyện gì. Đang toan bẩm báo tình hình Dị Liên Thành thì hắn lại nghe tiếng đại sư huynh cầu cứu: "Sư phụ, Kinh Thần Cung của sư môn đã bị Ma giáo cướp đi, cả Tập Phong Điện đều đang hoang mang. Đồ đệ vừa từ Tây Vực về liền không quản mệt mỏi tới yết kiến, chờ sư phụ cho ý kiến."

Chu Thần y nghe Kinh Thần Cung bị cướp liền giật nẩy mình, sắc mặt đang thờ ơ lập tức đại biến.

Tuy lão đã không còn là người Kiếm Cương Tông, nhưng chuyện này liên quan đến danh dự của sư môn. Kẻ khác cướp mất Trấn phái chi bảo, chẳng lẽ giờ lại khoanh tay đứng nhìn?

Chu thần y vô cùng âu lo nhưng lại nhanh chóng vờ như không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục nhìn lửa sắc thuốc.

Thẩm Minh Phong cố nén, mãi không nhịn được mới bật ra câu hỏi: "Đại... đại sư huynh, Kinh Thần Cung hình như là báu vật của Kiếm Cương Tông mà? Lẽ nào chúng ta cũng là đệ tử của Kiếm Cương Tông?

Đại sư huynh đang định trả lời, Chu thần y đột nhiên quát lớn: "Minh Phong câm miệng! Chúng ta không phải là người của Kiếm Cương Tông, đừng có đoán mò! Dị Liên Thành thế nào rồi? Đưa ta đi xem!"

Đoạn lão quay sang dược đồng: "Phải thật chú ý giữ lửa cho đều, ta đi thăm bệnh nhân!"

Dược đồng nhanh nhảu ứng tiếng. Thẩm Minh Phong cố nén hiếu kỳ, bẩm báo bệnh tình của Dị Liên Thành lên. Chu thần y nghe xong hừ nhạt, phất áo đứng dậy đi về phía hậu viện. Thẩm Minh Phong theo sau, được mấy bước lại ngoái đầu nhìn...

Chỉ thấy đại sư huynh cười khổ, lẽo đẽo đi sau không dám nói một lời nào nữa.

Ba người đã đến hậu viện...

Dưới giàn nho, Dị Liên Thành đang nửa nằm nửa ngồi phơi nắng, sáu người Hoa Lân vây xung quanh, bảy người vừa nói vừa cười dường như đã quên hết bệnh tình.

Chu thần y kinh ngạc, quay lại nhìn Thẩm Minh Phong rồi bước thêm hai bước, quan sát kỹ sắc mặt Dị Liên Thành. Chỉ thấy râu tóc y đã bạc trắng, thân

hình tong teo, trông đã già đi đến ba chục tuổi. Lúc đó Chu thần y chợt hiểu ra, trong lòng nghĩ cũng khó trách ba nay tên đồ đệ nói Dị Liên Thành khó lòng mà qua khỏi...

Hoa Lân và Trang Nguyên Bộc nhìn thấy Chu thần y đến, vội hành lễ: "Bái kiến Chu tiền bối!"

Hoa Lân nhãn quan sắc sảo, chú ý ngay nam nhân trung tuổi đeo trường kiếm đi phía sau. Hắnnhận ra kiếm khách này dường như đã đạt đến Nguyên qnh kỳ rồi, chỉ sợ tu luyện còn trên cả Dị Liên Thành và Trang Nguyên Bộc.

Quả nhiên, Trang Nguyên Bộc vừa nhìn thấy nam nhân đó thì lập tức vòng tay: "Lạc Gia Phong đại hiệp đã về, Trang mỗ thật vô cùng vui mừng!"

Thì ra ba đồ đệ đầu tiên của Chu Thần y đều là những người nổi tiếng. Đại đồ đệ Lạc Gia Phong, tinh thông kiếm đạo, hai mươi năm trước đã lừng danh võ lâm. Nhị đồ đệ Mộ Phi, chuyên tu luyện thuật kỳ môn diệt yêu, được gọi là Phi Vân thuật sĩ. Tam đồ đệ cũng là một đại phu cao tay tên là Bạc Nhược Văn, y thuật không kém thầy bao nhiêu. Còn như Thẩm

Minh Phong trước đây chỉ là một dược đồng theo hầu, vừa được cho phép bái thầy nhập môn.

Lạc Gia Phong và Trang Nguyên Bộc trước đây đã từng gặp nhau, vội vàng đáp lễ: "Thì ra Thiết đởm thần y cũng ở đây, thật thất lễ, thất lễ!"

Mấy người đang khách sáo với nhau, Chu thần y đã bắt đầu bắt mạch cho Dị Liên Thành. Hoa Lân một mặt lưu ý hành động của Chu Thần y, một mặt lắng tai nghe câu chuyện giữa Trang Nguyên Bộc và Lạc Gia Phong. Lúc đó mới biết Lạc Gia Phong vẫn là đệ tử của Chu thần y, điều này làm hắn vô cùng kinh ngạc.

Thầy trò này thật kỳ quái, đã luyện đến cảnh giới Nguyên anh sơ kết rồi mà vẫn phân cao thấp, thật là thú vị!

Hắn không biết những chuyện như thế rất hay gặp ở Tu Chân Giới. Ví như chính bản thân Hoa Lân, thực lực bây giờ so với sư tôn Kiều Truy Phong e rằng còn lợi hại hơn nhiều...

Khi Hoa Lân đang suy nghĩ lan man thì Thẩm Minh Phong lên giọng trách móc: "Long công tử, ta đã bảo

không được dùng thuốc linh tinh rồi, sao ngươi không nghe? Nhìn đi, đến sư phụ ta cũng phải nghĩ ngợi rồi kìa!"

"Thật thế à?" Hoa Lân nhìn về phía Chu thần y, chỉ thấy lão nắm chặt cổ tay trái của Dị Liên Thành, hai mày cau tít vẻ suy tư, bèn hỏi: "Chu tiền bối, tiền bối xem có cần phải kê cho Dị đại hiệp một thang thanh nhiệt giải độc không?"

Hắn vừa dứt lời, tất cả mọi chú ý đều hướng vào Chu thần y. Thẩm Minh Phong lại quát lớn: "Giờ ngươi mới nghĩ đến chuyện đó à, có biết muộn rồi không?"

Chu thần y đột nhiên xua tay: "Minh Phong không được vô lễ, phương pháp của Long thiếu hiệp có hiệu quả đấy!"

"Vậy sao sư phụ?" Thẩm Minh Phong ngẩn người, tưởng mình nghe nhầm.

Chu Thần y chầm chậm đứng lên, nhìn Hoa Lân lắc đầu: "Theo ta thấy, thiếu hiệp cũng không cần phải kê đơn thanh nhiệt cho Dị đại hiệp nữa. Ta chỉ lạ là hàn độc trong người đại hiệp vì sao lại giảm đến tám

phần như vậy? Phải chăng thiếu hiệp cho ông ấy uống loại kỳ dược nào?"

Hoa Lân nhún vai: "Tiểu bối nói rồi, bệnh của Dị đại hiệp không nhất thiết phải dùng thuốc. Hàn độc trong người đại hiệp chưa phải đã giải trừ hoàn toàn, khả năng phải bốn lần trị liệu nữa mới xong. Vấn là hiện nay cơ thể của đại hiệp rất yếu, không biết có thể chịu được bằng ấy lần vận công trục độc nữa không, nhưng nếu kéo dài thời gian thì e rằng tình hình ngày càng phức tạp. Tiền bối xem có cần kê đơn giải nhiệt trợ giúp, hay là tiểu bối cứ thế tiếp tục?"

Phương pháp chữa bệnh của Hoa Lân rõ ràng là khác người, khiến cả Chu thần y cũng phải lắc đầu:

"Độc tính của Ma phí tán rất mạnh, chỉ được dùng một lần rồi thôi. Nếu dùng hai lần, e ông ta sẽ không chịu nổi. Nên nhớ sau khi dùng Ma phí tán thì phải mất ba ngày mới hồi phục... hmm, nếu ngươi có việc gấp thì... xem có thể nhờ ai đi hộ không?"

Tâm tình của Hoa Lân lúc này, chúng nhân không ai có thể hiểu được.

Trước hết, hắn cần đi đến Long Thần Tinh để cứu Trữ Tiêm Tuyết, sau đó còn phải đến Phiêu Diểu Hà tìm Thượng Quan Linh. Chuyến đi Long Thần Tinh này không biết sẽ mất bao nhiêu thời gian, trong khi chuyện tìm Thượng Quan Linh cũng không thể trì hoãn, vì thế mà Hoa Lân lúc nào cũng như ngồi trên đống lửa. Lại nữa, Cầm Quán Vận ở Tiên Lăng Cung còn nhờ hắn đem một bức thư tới Lôi Thiên Vực, nam nhi đại trượng phu một lời hứa giá ngàn vàng. Giờ thì Hoa Lân đã bận bịu đến mức không thể gỡ nổi rồi.

Hoa Lân ngập ngừng: "Việc này... tiểu bối có việc phải đến Kiếm Cương Tông, không thể nhờ ai thay được."

Chu thần y ngạc nhiên: "Ồ!"

Lạc Gia Phong sau lưng Chu thần y há miệng ngạc nhiên: "Huynh đi Kiếm Cương tông có việc quan trọng gì bậy?"

Hoa Lân nhìn phản ứng có phần thái quá của hai người, không khỏi chột dạ: "Thế là thế nào? Ta đi Kiếm Cương Tông thì sao?"

Thần y trầm ngâm, Lạc Gia Phong do dự hồi lâu, cuối cùng lên tiếng: "Lẽ nào huynh không biết, Kiếm Cương Tông vừa xẩy ra biến cố?"

Hoa Lân ngạc nhiên: "Kiếm Cương tông xẩy ra biến cố?"

Lòng hắn nghĩ thầm, biến cố nào thì cũng liên quan gì đến ta? Nhìn thái độ các người, chừng như định đổ lên đầu ta chắc?

Lạc Gia Phong cau mặt khổ sở: "Báu vật trấn phái của Kiếm Cương Tông chúng ta, Kinh Thần Cung đã bị cướp mất. Huynh đi đến đó bây giờ e rằng có điều bất tiện."

Hoa Lân nghĩ ngợi một lát, trả lời: "Ta chỉ mượn Truyền Tống Trận của Kiếm Cương Tông thôi, như thế thì có vấn đề gì? Còn chuyện Kinh Thần Cung thì liên quan gì đến ta? Mà, Kinh Thần Cung bị cướp mất thật ư?"

Lạc Gia Phong kinh ngạc: "Xem ra huynh cũng biết rõ chuyện Kinh Thần Cung?"

Hoa Lân lắc đầu: "Thật xin lỗi, tại hạ chỉ cảm thấy cái tên này nghe quen quen nên có phần kinh ngạc. Phải

rồi, suy cho cùng thì ai lại to gan đến như thế? Dám gây sự với cả Kiếm Cương Tông?"

Lạc Gia Phong "hừm" một tiếng: "Có lẽ là Ám Ảnh Chi Môn! Bọn chúng hẳn có âm mưu từ trước rồi. Nghe nói chúng có thể tàng hình, âm thầm luồn vào tận nơi ăn trộm. Huynh biết những chuyện đại loại như thế phải không?"

"Ám Ảnh chi môn..."

Hoa Lân lẩm bẩm trong mồm, bỗng dưng vỗ đùi đánh đét: "Ây dà, ta hiểu rồi!"

Lạc Gia Phong giật mình hỏi dồn: "Huynh hiểu cái gì? Có phải là Ma Giới rắp tâm khuynh đảo giang hồ?"

Tất thảy mọi người trong Thất đại phái đều đoán, Ám Ảnh Môn trộm đi Kinh Thần Cung là nhằm đánh thông Ma Giới chi đạo, nhưng ý của Hoa Lân lại hoàn toàn khác.

Nhờ cơ duyên may mắn, hắn biết Kinh Thần Cung còn có một công dụng khác là có thể giải trừ cấm chế của bia Phong Thần, đưa Trữ Tiêm Tuyết ra. Tất cả những điều này đều là do Ninh Tiêm Tuyết nói cho hắn biết.

Kinh Thần Cung hiện giờ đã bị Ám Ảnh Môn trộm đi, tuy không chắn chắn là để cứu Trữ Tiêm Tuyết nhưng cũng không nên loại bỏ khả năng này.

Nếu Trữ Tiêm Tuyết thực sự được Ám Ảnh Môn cứu ra, thế thì nàng sẽ đáp ứng một điều kiện của Ma Giới, thậm chỉ là gia nhập vào Ám Ảnh Môn, điều này thì khó lòng tưởng tượng nổi...

Tâm trí Hoa Lân hiện ra nụ cười tươi như hoa của Trữ Tiêm Tuyết, những lời nàng nói với hắn: "Chỉ cần huynh cứu được ta ra, ta sẽ chiều huynh một ngày một đêm, cho dù huynh muốn ta làm gì thì ta cũng làm cho được!"

Nhớ lại câu nói đó, lòng Hoa Lân chợt rạo rực, sức cuốn hút của mỹ nhân đúng là khó có gì ngăn nổi. Không hiểu Ám Ảnh Chi Môn đã có cam kết gì với nàng chưa? Toàn thân Hoa Lân giật bắn lên khi nghĩ đến một chuyện nữa, đó là Truyền tống trận của Hắc Mang Tinh đã bị người ta chuyển đi, mà "Thực Cốt Long" lại đang ở trong đó. Không hiểu có phải Ám Ảnh Chi Môn có ý định thu hết Thực Cốt Huyết không?

Những thông tin dần dần hợp lại khiến Hoa Lân hiểu rõ hơn sự việc, bởi vậy khi vỗ đùi thì sắc mặt hắn đã đại biến.

Cuối cùng hắn đã quyết định lập tức khởi hành, không thể để Trữ Tiêm Tuyết có quan hệ gì với Ám Ảnh Chi Môn...

Chương 10: THIỀN ẢNH TRIỀN THÂN

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: Matahari

Nguồn: 4vn.eu

... ...

Tuy Hoa Lân chỉ muốn đi ngay đến Long Thần Tinh cứu Trữ Tiêm Tuyết, nhưng hiện tại hàn độc trong người Dị Liên Thành vẫn chưa trừ hết. Hai việc quan trọng cùng phải làm khiến hắn xuất hạn khắp mình, đắn đo một lúc hắn chợt nghĩ ra cách.

Dị Liên Thành sống hay chết thì cũng chỉ là một sinh linh, còn Trữ Tiêm Tuyết nếu rơi vào vòng khống chế của Ma Giáo thì nguy hại đến không biết bao nhiêu sinh linh? Hàng ngàn, hàng vạn, hàng ức?

Nghĩ đến đó, Hoa Lân quay đầu nói với Chu thần y: "Chu tiền bối, tiểu bối nếu hành công một lần nữa thì có thể cơ bản trục hết độc trong người Dị đại hiệp, sau đó tiền bối có cách gì giúp đại hiệp hoàn toàn khỏi bệnh không?" Nói tới đây, biểu tình hắn có chút ngượng nghịu.

Mắt Chu thần y lóe sáng, cười nhạt: "Phải có chứ! Có điều ta phải đi tìm mấy loại thảo dược chí dương đã."

Nghe đích thân Thần y nói có cách chữa khỏi cho Dị Liên Thành, Hoa Lân phấn chấn cười vang: "Hà... thế thì hau quá rồi! Tiền bối muốn thảo dược chí dương, may mà tiểu nhân còn nhiều lắm..."

Nói rồi lật tay một cái, hiệt ra một hòm gỗ, trong đó chứa rất nhiều "Mị nhi quả":

"Đấy là Mị nhi quả, hái ở chỗ chí âm, dược tính rất mạnh. Người thường chỉ cần ăn một quả là nóng ra ba ngày không hết.

Toàn thân Chu thần y giật bắn lên, không thể tin nổi: "Ngươi nói gì? Tất cả đây là Mị nhi quả?"

Hoa Lân gật đầu: "Phải rồi!"

Dứt lời toan dốc cả hòm cho Chu thần y, không ngờ Dị Minh Huệ đi lại nhìn hắn kinh ngạc: "Long... Long đại ca, những thứ này của huynh từ đâu ra? Ta vốn không thấy huynh mang theo gì cả mà?"

Hoa Lân gãi tai: "À, chẳng phải mấy hôm trước tiểu thư đã đoán ra sao? Đoán ta có thể biến ra vô vàn bảo bối, lẽ nào đã quên rồi?"

Dị Minh Huệ nghĩ ngay Hoa Lân nói đùa, ngắt lời: "Nhưng mà... nhưng mà huynh..."

Hoa Lân được thể làm già: "Tiểu thư đoán đều đúng phóc! Ta không chỉ biến ra được đồ vật, còn tay không hạ cả một con Thần Long..."

Thực ra thì hắn cũng không hoàn toàn bịa đặt. Giả dụ Tiểu Bạch là một con Thần Long thì Hoa Lân sẽ hạ phục được ngay. Càng hơn thế nữa là, Hoa Lân còn có thể liều chết để đoạt lấy "Thực Cốt huyết". Xét trên mặt ý nghĩa nào đó, thì Hoa Lân đã cùng lúc hạ phục được hai "Thần Long" chứ không phải là một.

"A...!" Di Minh Huệ kinh ngạc nhìn Hoa Lân, mãi cũng không nói thêm được câu gì.

Hoa Lân dốc hết Mị nhi quả trao cho Chu thần y, nói: "Tiểu bối nghĩ ở đây có hơn chín mươi quả, tiền bối xem đã đủ để chữa trị chưa?"

Chu thần y hết sức cảm kích, những thứ này đối với lão còn quý hơn cả vàng ròng. Một lát không nén được mới hỏi: "Long thiếu hiệp, những thứ này thiếu hiệp lấy từ đâu? Nếu ta nhớ không nhầm thì Mị nhi quả chỉ mọc ở Hắc Long Đàm. Lẽ nào thiếu hiệp hạ phục được cả Thần Long?"

Hoa Lân cười: "Tiểu bối chỉ muốn hỏi, có số quả này thì Thần y có thể chữa hết bệnh cho Dị đại hiệp không?"

Chu thần y mau mắn gật đầu: "Được chứ! Nếu thiếu hiệp ra tay trục độc một lần nữa thì ta đảm bảo chữa khỏi bệnh cho Dị lão!"

Hoa Lân thở phào, biết người như Chu thần y đã nói được thì ắt là được. Hắn nói ngay: "Tốt lắm, đêm nay tiểu bối sẽ hành công trục độc, sáng mai lên đường sớm."

Lạc Gia Phong vẫn cho rằng Hoa Lân có ý đồ gì đó, lúc ấy lại hỏi vẻ khách sáo: "Long thiếu hiệp, thiếu

hiệp hình như là Tu chân giả. Không biết thiếu hiệp đi Tật Phong Đỉnh làm gì? Có phải liên quan đến Kinh Thần Cung không?"

Hoa Lân nghĩ thầm liên quan quá đi chứ! Nhưng ngoài mặt vẫn bình thản trả lời: "Huynh không nên suy đoán vô căn cứ, khi Kinh Thần Cung bị trộm đi ta vẫn còn ở đây chữa bệnh cho Dị đại hiệp mà. Chuyện Kinh Thần Cung thì liên quan gì đến ta? Ta chỉ lo là khi Kinh Thần Cung bị mất thì Tật Phong Điện sẽ phong tỏa Truyền tống trận, thế thì ta hết đường đi lại rồi, đúng không?"

"Phải rồi!" Lạc Gia Phong đáp, nhưng lòng vẫn hoài nghi. Chu thần y không quan tâm tới chuyện đó, lạnh nhạt nói với đồ đệ: "Gia Phong, chớ vô lễ với Long đại hiệp!"

Dứt lời, lão nhìn Hoa Lân: "Long đại hiệp xin đừng bực tức, đệ tử này của ta cũng vì hết lòng với sư môn thôi. Nếu có gì đắc tội, xin đại hiệp bỏ qua cho!"

Hoa Lân bỗng được Thần y phong lên thành đại hiệp, giật mình lắc đầu: "Không sao không sao, tiểu bối đâu dám bực bội... hà hà..."

Vốn Chu thần y đã quan sát cách Hoa Lân chữa trị cho Dị Liên Thành, biết phải đạt đến cảnh giới Nguyên Anh sơ kết thì mới có thể vận dụng chân nguyên trục độc như vậy. Từ đó lão đã có phần kính nể Hoa Lân hơn.

Và thế là, ngoài Lạc Gia Phong lúc nào cũng khổ não thì chúng nhân đều nói cười vui vẻ. Dị Liên Thành cũng dần dần phục hồi, nhìn đã khỏe khoắn hơn hẳn.

... ...

Đêm hôm đó, Hoa Lân lại lần nữa giúp Dị Liên Thành trục độc theo bí thuật "Phần cốt trục hàn", hắn dùng Ma phì tán gây mê nên việc trục độc diễn ra rất yên ả. Làm xong việc đã là rạng sáng, Hoa Lân không đánh thức Dị Minh Huệ nữa mà lặng lẽ ra khỏi phòng đến thẳng đại sảnh. Thấy Chu thần y vẫn cặm cụi sắc thuốc, hắn bèn đến trước bái chào: "Chu tiền bối, tiểu bối có việc phải đi, đành cáo lỗi với ngài vậy. Bệnh tình của Dị đại hiệp xin trông cậy ở tiền bối!"

Chu thần y nghi hoặc: "Nghe khẩu khí của đại hiệp, lẽ nào đại hiệp không chào từ biệt mấy người đó?"

Hoa Lân lắc đầu: "Tiểu nhân không muốn gây phiền não, nhờ thần y chuyển lời là được rồi!"

Chu thần y nghiêm mặt, trịnh trọng: "Long đại hiệp quả có phong thái bậc hiệp sĩ. Thi ân xong là rũ áo ra đi, nhưng như thế mới được người mến phục!"

Hoa Lân cảm thấy toát mồ hôi lạnh, vội xua tay: "Chu tiền bối quá quan trọng rồi! Tiểu bối chỉ vì có việc cần kíp nên mới phải đi trước...!"

Chu thần y nhìn vẻ thành thật của hắn, cảm mến: "Đại hiệp đi đi! Ta sẽ chuyển lời hộ."

Hoa Lân chắp tay bái chào: "Đa tạ tiền bối!" Đoạn quay người đi vội.

Ra khỏi Bách Thảo Cư hắn mới để ý, thời tiết sáng nay không thuận tiện một chút nào, từ phía đông mây đen đang ùn ùn kéo tới, xem ra chẳng mấy chốc sẽ có mưa to.

Một cơn gió mạnh nổi lên, chuông gió trong Bách Thảo Cư "tinh tang tinh tang" hỗn loạn. Nhìn hai khối đá khảm trên mặt đất, Hoa Lân nghĩ thầm trận pháp báo động này quả có tác dụng. Hắn dừng lại xem xét hồi lâu, tự bảo mình hẵng cẩn thận giữ gìn.

Phát hiện ra sự tuyệt diệu của "Cảnh linh trận pháp", hắn tỉ mỉ ghi nhớ xong mới lên đường.

Tới con đường nhỏ trong rừng trúc, Hoa Lân đang định ngự kiếm bay đi thì chợt cảm giác bên phải có người mai phục, bèn quay đầu nhìn. Một trận gió mạnh thổi tới làm hàng trúc rào rào nghiêng ngả, từ trong rừng một người nam nhân đeo trường kiếm chậm rãi đi tới, thì ra là đại đệ tử của Chu thần y - Lạc Gia Phong.

Hoa Lân kinh ngạc: "Lạc đại hiệp ở đây đợi ta?"

Lạc Gia Phong gật đầu, lạnh lùng hỏi: "Thiếu hiệp định đi theo hướng nào? Sao phải vội vã như vậy?"

Hoa Lân trầm giọng: "Lẽ nào không thể đi khỏi Bách Thảo Cư? Hay còn phải nộp lệ phí gì nữa chăng?"

Lạc Gia Phong giơ tay nắm hờ chuôi kiếm, mắt lóe hàn quang: "Ta nghe nói Ám Ảnh Chi Môn có vô vàn tai mắt, thuật giấu mình càng cao siêu hơn, thường thì trông như không mang theo vũ khí gì. Lạc mỗ đã đi nhiều nơi, nghe khẩu khí của người không giống với người Thiên Quần Tinh, càng không giống người

trong Thánh Môn. Bởi vậy mới mạo muội hỏi một câu, rốt cuộc thì người là người tông phái nào?"

Hoa Lân nhìn Lạc Gia Phong một lượt từ đầu đến chân, cười gằn: "Nhìn ngài ra bộ như thế, định ép ta nói ra lai lịch ư? Có phải muốn thăm dò võ công của ta? Nếu vật cần gì phải lãng phí lời nói. mời!"

Vừa nói hắn vừa khoát tay nhún mình, điệu bộ hết sức kiểu cách.

Lạc Gia Phong không nhiều lời, "soạt" một tiếng rút kiếm đâm thẳng về phía Hoa Lân.

Chớ coi chiêu này của Lạc Gia Phong là tầm thường, một chiếu đẫm ra có vẻ đơn giản nhưng mũi kiếm lại hư hư thực thực, dường như nhằm vào tất cả các huyệt trên người đối phương. Hoa Lân mỉm cười, lùi lại nửa bước, tay phải xoay chuyển lập tức ngưng khí tỏa ra, đánh thẳng vào mặt Lạc Gia Phong.

Vòng quang mang nhàn nhạt bắn ra không khác gì một màn kiếm khí, quả là tuyệt đỉnh võ công. Lạc Gia Phong lập tức biến chiêu, trường kiếm bật lên, "Cheng" cắt đứt màn kiếm khí của Hoa Lân, sau đó còn dư lực lướt tới, bổ thẳng vào mi tâm hắn. Chiêu

kiếm kỳ diệu, thế kiếm mãnh liệt không thua kém gì chiêu vừa rồi của Hoa Lân.

Thì ra, kiếm pháp của Lạc Gia Phong bắt nguồn từ Kiếm Cương Tông, vốn là khắc tinh của "Tuyệt trần thất thập nhị thức" của Thượng Quan Linh.

Nhìn thế kiếm dường như vô tận của Lạc Gia Phong, Hoa lân không khỏi lạnh người, cảm tưởng mình đã nằm trọn trong phạm vi khống chế của đối phương, nên "Vù" một tiếng vọt lên không trung.

Nào ngờ, Lạc Gia Phong đã đoán trước phản ứng đó của hắn, trường kiếm tức khắc xoay tròn, từ dưới ép lên bắt Hoa Lân phải hạ xuống.

Đến lúc này hắn mới chân chính ngộ ra câu thiên ngoại hữu thiên!

Không thể chịu rơi trở lại mặt đất, Hoa Lân chỉ còn cách lên cao thêm, giữa lưng chừng trời hắn lật tay phải lấy ra Hà Chiếu Kiếm.

Tức thời vang lên một loạt tiếng "tinh tinh tang tang" đao kiếm giao nhau. Hoa Lân ra tay chậm hơn một chút nên dần dần yếu thế. Sau hơn mười chiêu, thấy Lạc Gia Phong càng đánh càng hăng, đe dọa phá vỡ

thế phòng ngự, Hoa Lân không đành được phải từ từ hạ xuống, hét to một tiếng: "Gãy!"

Thanh kiếm trong tay hắn rực lên, nghe thấy một tiếng "Choang" cụt ngủn, trường kiếm của Lạc Gia Phong quả nhiên gãy làm đôi rơi xuống đất.

Lạc Gia Phong mặt tái mét, vội vàng xoay người tránh né, lùi lại mấy bước phòng Hoa Lân truy đuổi. Nào ngờ Hoa Lân thu kiếm vọt lên trên cao, nói lớn:

"Trên tay ngươi là bảo kiếm gì vậy?"

Không trách Lạc Gia Phong lại kinh ngạc đến như thế. Bởi hầu hết kiếm của Kiếm Cương Tông đều cứng rắn vô song, cả Tu chân giới đều cho là tuyệt thế. Lạc Gia Phong học kiếm pháp Kiếm Cương Tông, kiếm trong tay cũng là từ Kiếm Cương Tông mà ra, nào ngờ Hoa Lân bảo gãy là gãy, bản thân vận công chống đỡ đều vô ích. Như thế đủ thấy, phi kiếm đó nhất định phải được luyện chế từ một cao thủ nào mà Lạc Gia Phong không hề biết.

Hoa Lân lại thích trên chọc kẻ khác, "Hây" một tiếng, bốn chân tay cùng chạy, ngốc ngếch bò lên trên cao. Ở trên cao đó, Hoa Lân cười cợt: "Kiếm của thiếu gia

tên là Hà Chiếu, chỉ cần Mặt trời lên là sắc vô cùng, kiếm nào cũng chém đứt, ha ha!"

Nói xong hắn mới bất chợt giật mình, hôm nay làm gì có Mặt trời? Thậm chí còn sắp mưa to nữa, bèn khoát tay: "Cũng không cần nắng, cứ ban ngày là sắc rồi.. hà hà..."

Lạc Gia Phong đau xót nhìn nửa thanh kiếm trong tay, lòng vô cùng hối hận. Trận giao đấu vừa rồi, y biết đối thủ không phải là thích khách của Ám Ảnh Chi Môn, nếu không thì bây giờ y cũng không toàn mạng đứng đây nữa, bèn vòng tay: "Thanh sơn không đổi, sông xanh luôn chảy, sẽ có dịp khác gặp lại!"

Hoa Lân cưỡi lên phi kiếm, cũng vòng tay đáp lễ: "Vậy thì cáo biệt, thứ cho không tiễn!"

Lạc Gia Phong không trở về Bách Thảo Cư mà phi thân đi luôn, chừng như vội vàng luyện chế cây kiếm khác.

Hoa Lân nhìn theo bóng y khuất dần, cười hà hà: "Không biết xấu tốt! Bảo kiếm của bản thiếu gia, thứi thép tầm thường của các ngươi sao đọ nổi!"

Lời Hoa Lân vừa dứt, trong rừng chợt vọng ra tiếng cười rinh rích: "Ái dà, nô gia hôm nay mới được mở mắt, hóa ra võ công của tiểu khiếu hóa lại dọa được người nha...!"

Hoa Lân ngoái trông, chỉ thấy một luồng nhã phong màu xanh biếc đang phất phơ bay đến, thì ra là Yến Thu Thủy. Hắn ngẩn người kinh ngạc, cố đoán vì cớ gì mà nàng ta lại tìm tới? Nhớ lại lúc ở Tập Bảo Huyên đã ngửi thấy mùi hương của nàng rồi, thì ra nàng đã truy tìm được tung tích của hắn.

Yến Thu Thủy không một chút lúng túng, trái lại còn cười vẻ thích thú: "Huynh tinh ý lắm, không ngờ lại nhớ được cả mùi hương của ta... "

Hoa Lân chỉ còn biết thở dài: "Thế thời thay đổi rồi, nữ nhân đã nắm vai chủ động. Ây dà... xem ra tam cung lục viện tương lai là của nam nhân mất...!"

Yến Thu Thủy không lấy thế làm mếch lòng, ngự kiếm bay lên, cặp mắt ướt rượt nhìn Hoa Lân chăm chăm, đột nhiên cong ngón tay bật "tách" một tiếng...

Một luồng quái lực bỗng công thẳng vào thanh kiếm dưới chân Hoa Lân, miệng nàng ta lại kêu lên: "A! Huynh làm sao mà rơi vậy?"

Hoa Lân đâu có ý gì đề phòng, chỉ cảm giác thấy đôi chân nhói lên, cả người lẫn kiếm rơi thẳng xuống đất, cách nhau đến mấy trượng...

Đợi khi hắn nhặt lại kiếm, Yến Thu Thủy cười như nắc nẻ giữa không trung: "Ây a... hay chưa kìa... có mỗi đứng cũng không vững. Có cần người ta dạy lại cách phi kiếm không? Người đâu mà ngốc đến thế chứ...!"

Hoa Lân trừng mắt: "Ngươi..." thâm tâm chỉ muốn phi lên cho cô nàng một trận, nhưng rốt cuộc cố nén lại: "Đại trượng phu không thèm chấp con gái!"

Hắn thu kiếm, thở một hơi dài cho hả cơn bực tức.

Chương 11: ÁM TÀNG SÁT KY

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: Matahari

Nguồn: 4vn.eu

Hai người nhìn nhau một lúc, Yến Thu Thủy cười khẽ: "Huynh chuẩn bị đi đâu vậy?"

Hoa Lân chau mày lầm bầm: "Ta đến Kiếm Cương Tông, còn cô?" Vừa nói hắn vừa quan sát biểu hiện của Yến Thu Thủy, hy vọng có thể nhìn ra đầu mối gì.

Không ngờ Yến Thu Thủy nheo mắt cười vẻ vui thích: "Hay lắm, ta cũng đang đến Kiếm Cương Tông, chúng ta đi cùng nhau vậy?"

Hoa Lân nghĩ thầm: "Xem cô ta hưng phấn như vậy, hiển nhiên không sợ gì Kiếm Cương Tông, nữ tử này phải là Vô Cực Tông mới đúng!" Hắn tương kế tựu kế, gật gù: "Hay! Không giấu gì cô, ta vẫn chưa biết Tật Phong Đỉnh ở đâu, hay là cô dẫn ta đến đó?"

Nhãn thần Yến Thu Thủy sáng lên như nhớ ra chuyện gì, gật đầu: "Được, chúng ta đi!"

Hai người bay vút lên cao, tiến thẳng về hướng bắc.

Họ vừa đi được chưa lâu, hai bóng đen khác từ rừng trúc hiện ra, một người hạ giọng: "Nhanh đi thông báo cho thủ toạ, Thủy cô nương phải đến Kiếm Cương Tông!"

Người kia không nói nhiều, chỉ khẽ phất tay trái, một luồng lam quang từ bàn tay y chiếu lên không trung, cách truyền tin này trước giờ chưa hề có...

.....

Lại nói đến chuyện Hoa Lân theo Yến Thu Thủy đến Kiếm Cương Tông, hai người vừa bay qua một dãy núi thì Yến Thu Thủy chợt thở dài: "Ôi, sắp mưa rồi, hay là chúng ta xuống trú đi!"

Đúng là trên trời đang dày đặc mây đen, từ trong các hẻm núi mây cuồn cuộn tỏa ra, một trận gió mạnh thổi qua, cảm giác như đất trời đều biến sắc.

Yến Thu Thủy vừa nói xong, một luồng sét chợt đánh xuống, tiếng vang ầm ầm bên tai, chỉ nghe tiếng Hoa Lân hưng phấn: "Con bà nó... thoải mái thật!"

Nhưng Yến Thu Thủy lại giật mình, mặt trắng bệch: "Ối, Yến Nhi không chơi nữa, đi xuống đây...!" Nói đoạn tức thì chuyển hướng, bay xuống dãy núi dưới chân.

Hoa Lân mỉm cười hét to: "Sợ cái gì, có ta ở đây mà!"

Nhưng Yến Thu Thủy đã xuống sâu mấy chục trượng, Hoa Lân nheo mắt nhìn theo bóng cô nàng, lại nhìn những đám mây đen xung quanh. Cảm giác mình như một cánh buồm lẻ loi giữa đại dương khiến hắn vừa hưng phấn vừa sợ hãi.

Đương nhiên Hoa Lân không sợ gì gió mưa hay sấm sét, chính hắn cũng có thể tạo ra những cảnh đó, nhưng những Tu chân giả khác thì không có khả năng ấy. Nghĩ đến gió mưa sấm chớp thì hầu hết đều chỉ muốn trú ẩn, Yến Thu Thủy cũng không phải ngoại lệ.

Chớp mắt mưa lớn đã ầm ầm trút xuống, Hoa Lân đành thở dài, chuyển mình bay theo hướng Yến Thu Thủy. Hóa ra nàng đang đứng trên một tảng đá, vẫy tay gọi hắn lại. Toàn thân Yến Thu Thủy phủ một vầng hào quang trắng bạch, mưa rơi không ngớt bên ngoài, bên trong vẫn hoàn toàn khô ráo, nhìn từ xa quang cảnh đẹp khác thường.

Nhưng Hoa Lân thì lại khác, hắn không dám dùng Sư vương thuẫn để che mưa nên bị ướt khắp người, chỉ một lát là không khác gì con gà trong nồi canh.

Yến Thu Thủy lại bịt miệng cười: "Này, sao người không vận công che mưa? Thật ngốc quá!"

Hoa Lân đưa tay vuốt nước mưa ròng ròng trên mặt, thản nhiên: "Không có cách gì, công lực của ta còn kém, để vậy cho mát cũng được!"

Yến Thu Thủy lườm hắn một cái dài cả trượng: "Chưa thấy ai ngốc như ngươi, rõ ràng có một Không gian pháp bảo mà không biết lấy một cái ô ra dùng, hừ... ngốc chết đi được!"

Hoa Lân chỉ cười, bàn tay ngọc ngà của Yến Thu Thủy chợt vẫy nhẹ lấy ra một chiếc ô xanh nhạt đưa cho hắn, giọng bỗng nhiên dịu dàng: "Xem ra mưa còn lâu lắm, hay chúng ta tìm một chỗ trú đi!"

Nhìn cánh tay trắng ngần mềm mại như tuyết, động tác đưa ô thật thân thiết, Hoa Lân chút nữa không kìm nổi mà ôm chầm nàng vào lòng, may mà hắn vẫn còn chút lý trí kịp dừng lại. Thân phận của nữ tử này chưa rõ, hành động lại càng mập mờ, không cẩn thận hậu quả sẽ khó lường...

Yến Thu Thủy thấy hắn chợt ngây ra, vội giục: "Này, có nghe thấy ta nói không vậy?"

Hoa Lân sực tỉnh, vội vàng đáp: "Được, được, đi tìm một chỗ trú mưa đi!"

Yến Thu Thủy nhăn mặt xì một tiếng: "Đúng là khúc gỗ!"

.....

Hoa Lân nhận chiếc ô từ tay Yến Thu Thủy, lúc này mới nhận ra đâu phải đồ che mưa mà chỉ là cái ô hoa cho bé gái chơi đồ hàng, nhỏ nhắn xinh xắn, bên trên còn thêu một bông mẫu đơn...

Khắp mặt hắn nóng bừng, may mà đang ở nơi thanh vắng, nếu có thêm người thứ ba là hắn chỉ còn cách vứt vội cái ô đi...

Hai người đi bộ kiếm một chỗ tránh mưa, Yến Thu Thủy nhìn Hoa Lân từ đầu tới chân, đột nhiên bật cười khúc khích.

Hoa Lân tức giận trừng mắt: "Cười gì mà cười?"

"Hì hì... ta phát hiện ngươi rất giống tiểu muội của ta..."

Hoa Lân lập tức thu ô lại, buồn bực: "Thôi không trú mưa nữa, ta còn có việc gấp phải làm. Chi bằng như

vậy đi, chúng ta tiếp tục đến Tật Phong Đỉnh, chỉ cần bay thấp một chút thì sẽ không bị sét đánh. Cô xem thế nào?"

Yến Thu Thủy cong môi, quay đầu bốn phía chỉ thấy toàn là mưa gió mù mịt. Khắp nơi đều mênh mang một màu xám trắng, đâu thể phân biệt được đông tây nam bắc? Nàng nói to: "Ngươi chưa nghe câu dục tốc bất đạt sao? Mưa to thế này, chỉ cần trăm mét là nhìn không rõ rồi, ta không muốn lạc đường đâu!"

Hoa Lân chỉ về phía trước, phản đối: "Ai nói là không nhìn rõ? Cô xem cái cây trên đỉnh núi trước mặt kia... A, cái gì vậy?"

"Ngươi nói cái gì?" Yến Thu Thủy nhìn theo ánh mắt Hoa Lân nhưng không phát hiện ra sự cố nào.

Hoa Lân thấp giọng: "Vừa rồi hình như ta nhìn thấy mấy bóng người, bây giờ lại không thấy nữa..."

Yến Thu Thủy lập tức bật cười: "Thực ra ta sớm đã phát hiện mấy kẻ vận bạch y bám theo rồi. Lẽ nào ngươi không thấy gì?"

Hoa Lân lắc đầu: "Nhưng vừa rồi ta nhìn ra mấy bóng đen!"

Chỉ nghe Yến Thu Thủy thuận miệng: "Vậy nhất định là đồng bọn của lũ áo trắng!"

Hoa Lân lắc đầu, nhìn lên trời, đột nhiên từ trên không một bóng người vận bạch y bay xuống. Yến Thu Thủy chỉ vào hắn, hỉnh mũi: "Chính là tên này sao, hì hì..."

Hoa Lân nhận ra Ấn Tâm, đang định tiến lên chào thì Ấn Tâm vội vàng giục: "Đi mau, hai người đang bị Ám Ảnh Môn bao vây, đi mau!"

Hắn vừa dứt lời, xung quanh bỗng xuất hiện mười ba bóng đen, kẻ đứng đầu cười vẻ tự đắc: "Muốn chạy ư, muộn rồi!"

Ba người nhìn quanh, chỉ thấy toàn thân những người đó đều mang màu đen, đầu đội nón rộng vành đen che hết mặt, nhìn vừa kỳ dị vừa khủng bố, chính là ma đầu đã gặp ở Song Long Môn cách đây không lâu.

Tuy nhiên lần này có chút không giống, hắc y thủ lĩnh vẫn hai tay hai kiếm nhưng ba tên thủ hạ hôm ấy chỉ có một tên cầm Xuyên vân kích đi cùng, hai

tên sử Loan nguyệt câu liêm và Lưu tinh trùy không thấy đâu, mười một tên còn lại thì không đáng ngại.

Yến Thu Thủy cười: "Này Ám huyết thị vệ, ba thủ hạ của ngươi đi đâu mất hai vậy? Có phải bị Kiếm Cương Tông giết rồi không? Hì hì... hay là đang bù khú ở lầu xanh rồi?"

Hắc y đầu lĩnh không chút tức giận, ngược lại còn ra vẻ tự hào: "Tuy chúng ta mất nhiều người nhưng mục đích đã đạt được, các ngươi cũng đừng có mừng vội, đối phó với ba trẻ ranh các ngươi chỉ cần một mình ta là đủ. Người đâu, bày trận trói chúng lại cho ta!"

Thì ra hắn đã bị mắc bẫy một lần nên lần này chỉ cho thủ hạ bày trận giam hãm, không có ý bao vây tấn công.

Hoa Lân, Yến Thu Thủy và Ấn Tâm, ba người đều không coi đối phương vào đâu. Bao vây lần này chỉ có hai cao thủ, cứ cho là một đấu một thì họ vẫn còn dư một người đối phó với bọn lâu la, bởi vậy không ai có ý chạy trốn.

Nhưng Yến Thu Thủy và Ấn Tâm đã đánh giá thấp khả năng của Ám huyết thị vệ, cũng giống như đánh giá thấp thực lực của Hoa Lân vậy...

Chỉ nghe tên đầu lĩnh cười một cách kỳ quái, chớp mắt biến mất trong không trung, hai luồng gió lớn đan vào nhau thành một con hắc long che kín cả bầu trời đang mưa, thổi mạnh về phía ba người Hoa Lân.

Trời đất biến sắc, luồng bạo vũ đen ngòm khiến cả ba người cùng chột dạ. Yến Thu Thủy bước lên một bước, tay ngọc chỉ thẳng vào con hắc long hét lớn: "Vạn Mộc Trầm Bích!"

Từ bàn tay nàng nhô ra một cành cây nhỏ, phút chốc mặt đất đột nhiên mọc lên vô số thực vật, làm thành hàng rào ngăn luồng khí đen lao tới. Gió lớn quả có yếu đi vài phần, Yến Thu Thủy không dám ngừng, lại hét lớn: "Phụng Hoàng Quyết!"

"Rào" một tiếng, hàng rào cây cối hốt nhiên bùng cháy khiến cả bầu trời đỏ rực lên. Tuy trời đang mưa nhưng do kỳ lực của Phụng Hoàng Quyết mà những ngọn lửa không hề tắt mà chỉ yếu đi vài phần.

Nhưng tên đầu lĩnh kia rõ ràng là cao tay hơn, luồng khí hình rồng đen vẫn dễ dàng vượt qua tường lửa, chỉ thấy hỏa tinh văng tung tóe bốn phía, cành gãy lá bay. Yến Thu Thủy thấy diễn biến không như mình dự đoán, liền giơ cả hai tay chém mạnh vào không trung, hét lên: "Đứng im!"

Tâm pháp Không vật của nàng quả nhiên có hiệu quả, những đám lửa đang văng tung tóe đột nhiên dừng lại giữa không trung, con rồng đen trúng đòn yếu đi đến một nửa. Dù vậy thì ba người Hoa Lân vẫn phải lúi ra sau mấy bước vì gió mạnh táp đến.

Cả ba người đều không khỏi kinh ngạc đến thất sắc.

Từ đầu đến giờ, hai bên đều dùng pháp thuật tấn công lẫn nhau. Mục kích cảnh giao tranh kinh hồn động phách đó Hoa Lân mới biết, khi những cao thủ Tu chân giới giao đấu, đầu tiên thường dùng pháp thuật áp chế đối phương, sau đó mới thừa thắng đuổi đánh, một lần tấn công có thể lấy mạng. Nhưng nếu chỉ dùng pháp thuật giao chiến thì sẽ mất nhiều thần lực, mà chiêu thức cũng chậm hơn vài phần, rất khó có thể giết chết đối thủ.

Bởi vậy mà tên đầu lĩnh cuối cùng cũng phải dùng đến võ công, tay phải giơ kiếm quét ra một nhát, không gian xung quanh lập tức im lìm, nước mưa trên trời ngưng lại thành những đợt sóng hùng vĩ, kèm theo bóng thiên binh vạn mã bay xuống đầy sát khí khiến cho Hoa Lân cảm giác nghẹt cả thở.

Đến lượt Ấn Tâm ra tay, Kim Quang Bạo Trướng dài đến ba trượng bay lên đối diện với bóng hắc y, chỉ nghe một tiếng "đinh" nhức óc vọng đến, khí lực rung chuyển núi rừng, nước mưa trên không trung toé ra như cơn hồng thủy.

*****g ngực Ấn Tâm dội lên như bị trực tiếp trúng đòn, phải lùi lại liền ba bước, không ngờ thực lực của đối phương lại mạnh đến vậy. May lúc đó Yến Thu Thủy cùng ra tay, đoản kiếm bay lên thành một luồng sáng bạc tấn công vào ngọn sóng, cả hai người liên thủ xuất chiêu nhanh chóng dồn tên hắc y đầu lĩnh vào thế yếu, trong lòng lại bắt đầu run sợ.

Chớp mắt y đã lui ra cách ngoài hai trượng, từ xa vận lực công vào. Yến Thu Thủy bất đắc dĩ phải cùng Ấn Tâm liên thủ ngăn cản, mười mấy chiêu nhanh chóng trôi qua, chỉ thấy bóng đao kiếm hòa lẫn nước mưa

quyện chặt lấy nhau, bóng ba người không ngừng bay lên lộn xuống, nhất thời chưa phân rõ được thắng bại.

Trong lúc đó Hoa Lân lại lùi mấy bước, vuốt nước mưa trên mặt, đứng quan sát như đang xem một trò chơi hấp dẫn. Nhìn xung quanh chỉ thấy bóng đen khắp nơi, hiện trường sớm đã bị bao vây chặt, tên thuộc hạ thân tín tay cầm Xuyên Vân kích đang nhìn hắn chăm chăm, vẻ hằm hằm tức tối như Hoa Lân đang nợ hắn cả triệu ngân lượng vậy.

Hoa Lân lại vuốt nước mưa trên mặt, giơ tay chỉ vào gã thuộc hạ: "Lên đi, ngươi sợ hả?"

Gã thuộc hạ quả biết nghe lời, lập tức giơ trường kích xông về phía Hoa Lân. Hắn chạy đến đâu nước mưa dạt ra đến đấy, công lực thật cũng không phải tầm thường.

Ánh sáng trong tay Hoa Lân lóe lên, đang chuẩn bị ra tay thì gã thủ lĩnh đột nhiên chen vào: "Hắc Lang, dừng lại cho ta, một mình ta là đủ rồi!"

Gã thuộc hạ tên Hắc Lang liền quay ngay lại, thi lễ: "Thuộc hạ tuân lệnh!" Nói rồi nhanh chóng lùi lại chỗ cũ.

Hoa Lân cụt hứng, bèn cười nhạt quay đầu nhìn về phía Yến Thu Thủy. Chỉ thấy ba người vẫn quần thảo không ngừng. Gã đầu lĩnh trước sau vẫn giữ khoảng cách hai trượng, hai bên đều xuất chiêu vào không trung. Cảnh tượng nhìn không có vẻ khốc liệt nhưng thực ra hung hiểm vô cùng, trong không gian đao kiếm giao tranh không thể phân biệt được kiếm khí, chỉ cần không cẩn thận một chút là trúng chiêu mất mạng.

Gã đầu lĩnh thân pháp nhanh như quỷ mị, dù Yến Thu Thủy và Ấn Tâm liên thủ hợp công mà vẫn ung dung không loạn. Ngược lại Yến Thu Thủy và Ấn Tâm không ngừng bay lên lượn xuống, tuy công thủ toàn diện nhưng hiển nhiên là mất rất nhiều sức, e chỉ trăm chiêu nữa là không tri trì được.

Hoa Lân nhìn rõ tình hình, tay trái giơ lên, sau lưng đột nhiên xuất hiện hai thanh trường kiếm, chuẩn bị ra tay giúp đỡ.

Hành động của hắn đương nhiên không thể qua mắt Hắc Lang, kỳ lạ là trong mắt gã lại lộ ra vẻ hưng phấn. Thì ra gã phát hiện hai thanh phi kiếm của Hoa Lân có thể tránh được mưa lớn, dù gió mạnh đến đâu cũng an nhiên đứng giữa không trung. Nhìn thế kiếm thì thậm chí còn vững chắc hơn ý chí chủ nhân của nó.

Hiện tượng kỳ lạ này chỉ có thể thấy ở Hoa Lân.

Chương 12: PHI KIẾM HÀN MANG

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: Matahari

Nguồn: 4vn.eu

Vốn Hoa Lân cho rằng phải hơn trăm chiêu nữa mới có thể phân thắng bại, ai ngờ thực lực của gã đầu lĩnh Ám huyết hùng hậu khác thường, đột nhiên xuất liền bốn chiêu đẩy Yến Thu Thủy và Ấn Tâm tách khỏi nhau, tình hình đột nhiên trở thành bất diệu...

Gã đầu lĩnh chợt hét lớn: "Thiên Ảnh Tung Hoành!"

Người gã quay về bên trái, tức khắc xuất hiện hàng chục hư ảnh cùng vung kiếm, dũng mãnh lao về phía

Yến Thu Thủy và Ấn Tâm. Thiên Ảnh Tung Hoành, ánh kiếm như cầu vồng bao phủ cả một vùng rộng hàng chục trượng, uy lực dù ở bất cứ hướng nào cũng không thể tránh khỏi.

Thấy cảnh đó, hai tay Hoa Lân vung khẽ như toan xuất chiêu ngăn lại, nhưng hắn không ra tay ngay mà nheo mắt nhìn một lượt, cố phát hiện ra thực ảnh của thủ lĩnh Ám huyết, bởi hắn biết chỉ thực ảnh mới thật sự có khả năng giết người, nếu ra tay bừa bãi chỉ khiến cho hai người Yến Thu Thủy hỗn loạn mà thôi.

Đúng lúc đó, Hoa Lân chợt phát hiện Yến Thu Thủy vẫn giấu diếm thực lực. Trong lúc khẩn cấp nàng cuối cùng cũng không giữ nổi, đành vung tay cắm ngập đoản kiếm xuống đất, giận giữ hét lên: "Thiên Cực Xung Quang trận!"

Chỉ nghe một tiếng "ầm" lớn, thân hình mềm mại của Yến Thu Thủy lóe lên một quầng hồng sắc quang mang, một vòng tròn rộng sáu trượng trên mặt đất bỗng bốc lửa phần phật, ngọn Phụng Hoàng chi hỏa mà các ma đầu đều sợ hãi...

Nhưng những bóng đen của thủ lĩnh Ám huyết vẫn lao tới, xen vào giữa những ánh kiếm hỗn loạn, điên cuồng công đến Yến Thu Thủy.

Ấn Tâm tức khắc bước lên đứng chắn trước mặt nàng, "đinh đinh tang tang" đỡ liên tiếp mười ba nhát kiếm. Đó là vì Thiên Cực Xung Quang trận đã đốt cháy hầu hết các hư ảnh, làm cho thực ảnh của thủ lĩnh Ám Huyết phải hiện ra, nếu không thì dựa vào thực lực của Ấn Tâm, e rằng một kiếm cũng không đỡ nổi.

Mắt Hoa Lân nhìn khắp nơi, Phần Tinh Luân trong người hừng hực chỉ chực trào ra. Khi Yến Thu Thủy phát Phụng Hoàng chi hỏa, Phần Tinh Luân cảm ứng trỗi dậy suýt nữa khiến hắn không khống chế nổi. Cố gắng lắm Hoa Lân cũng nén được kích động trong lòng, quan sát tiếp diễn biến. Vốn cho rằng thủ lĩnh Ám Huyết nhất định đã thọ thương phải chạy trốn, không ngờ lại thấy Yến Thu Thủy thở gấp, thân hình loạng choạng nghiêng ngả, còn thủ lĩnh Ám Huyết dường như đã đoán trước một chiêu Thiên Cực Xung Quang của nàng, sớm đã lùi ra ngoài mười trượng.

Từ xa gã cười phá lên điên cuồng: "Nha đầu kia, ngươi mắc bẫy rồi. Hôm nay ta sẽ cho ngươi thấy lợi hại của ta, cho ngươi thấy Ám Ảnh Môn chúng ta đã sớm có cách đối phó với tuyệt chiêu của các ngươi!"

Nói xong, gã rút song kiếm bên mình, nói dằn từng tiếng một:

"Ám... Ảnh... Nhiếp... Tâm... Kiếm!"

Chỉ thấy hai thanh đoản kiếm bỗng rung lên, phát xạ những luồng sáng đen xa cả ngàn trượng, trong cơn mưa lớn trông lại càng dị thường.

Bỗng nhiên khí đen vần vũ đầy trời, biến thành vô số những thanh kiếm màu đen, khí thế khủng bố khiếp người.

Đầu lĩnh Ám huyết thấy thời cơ đã đến, vung mạnh hữu thủ, hàng ngàn thanh kiếm phủ kín trời đất liền ồ ạt xông tới, trùm lên Hoa Lân, Yến Thu Thủy và Ấn Tâm, uy lực khiến người ta phải nghẹn thở.

Yến Thu Thủy ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một trời mưa kiếm lẫn mưa nước dày đặc phủ kín cả không gian. Trong vùng đen khủng bố đó không thể phân

biệt được đâu là mưa đâu là kiếm, đừng nói những nguy hiểm chết người tiềm ẩn trong đó.

Đầu lĩnh Ám Huyết đắc ý cười, mắt lóe lên tia lãnh khốc, dường như đã nhìn thấy máu tươi kẻ thù bắn ra tứ phía...

Đúng lúc đó... "keng keng" hai tiếng kim loại vang lên như từ ngoài trời vọng đến, ngay cả tiếng gió rít ù ù cũng không át được vẻ dũng mãnh của âm thanh. Mười mấy thị vệ Ám Huyết đều giật mình nhìn vào, chỉ thấy hai thanh kiếm loé sáng vạch một đường giữa trời, xé tan không trung khiến cho màn mưa dày đặc chợt phân thành hai nửa, kỳ dị đến lạnh người...

Tiếng Hoa Lân hét lớn: "Trúng!"

Quả nhiên "keng" một tiếng chấn động, hai thanh hắc sắc đoản kiếm của đầu lĩnh Ám huyết bị Hoa Lân bắn trúng, nổ tan ngay trên đỉnh đầu Yến Thu Thủy và Ấn Tâm. Hai lần va chạm mà chỉ phát ra một âm thanh, có thể thấy Hoa Lân ra tay chuẩn xác đến mức nào.

Tất cả chúng nhân đều biến sắc, nhìn theo hữu thủ của Hoa Lân phất ra. Ánh hào quang từ tay hắn nhanh chóng vạch ra một áp lực kinh người, khiến

nước mưa trong không trung tức khắc ngưng tụ thành một lưỡi đao lớn bằng nước, lao nhanh về phía tên đầu lĩnh Ám huyết. Không chỉ có thế, hai thanh trường kiếm trên không cũng chuyển động, vạch ra hai luồng sáng cũng phi thẳng đến gã ta.

Chiêu tam kiếm hợp nhất này, chiêu thức xem ra có vẻ đơn giản nhưng sự tinh tế trong đó lại khiến tất cả những ai có mặt đương trường đều biến sắc. Bởi vì họ đã nhận ra phi kiếm trong không trung có thể điều chỉnh riêng rẽ, tự động chỉnh hướng bắn về phía địch thủ như hai người cùng ra tay, nhưng tất cả chỉ là do một người điều khiển, không làm người kinh hãi sao?

Tuy nhiên phải biết rằng, hai thanh kiếm này của Hoa Lân chính là Hà Chiếu Kiếm, nguyên thủy chúng là Phi Quỷ Kích đầy linh tính được Hoa Lân chế luyện nên có cảm ứng với nhau. Chỉ cần Hà Chiếu định ra mục tiêu thì chúng sẽ tự động điều chỉnh lao tới không thương tiếc, bí quyết đó người ngoài đương nhiên không thể biết, do đó mà không khỏi kinh hãi.

Đầu lĩnh Ám huyết sợ hãi lắc mình tránh được hai thanh phi kiếm, không ngờ Hà Chiếu trong tay Hoa

Lân lại chiếu thẳng vào đầu hắn. Hai thanh phi kiếm công trượt đột nhiên quay mũi lại, một lần nữa xông đến. Biến hóa như thần không những làm cho tên đầu lĩnh sợ đến sắc mặt trắng bệch, còn khiến cho Yến Thu Thủy và Ấn Tâm cũng há miệng kinh ngạc.

Hoa Lân hứng khởi quên bẵng xung quanh, ngự kiếm bay vút lên, từ trong không trung hét lớn: "Ảo Ảnh Song Long kiếm... giết!"

Hai thanh phi kiếm quả nhiên vạch ra hai đường thẳng tắp, lao vào giữa ngực tên đầu lĩnh, chiêu thức lợi hại, tốc độ kinh người làm cho cả kẻ bị tấn công lẫn người quan chiến đều tê liệt.

Phi kiếm của Hoa Lân đâm xuyên qua ngực đối phương, một tiếng "phập" vang lên, Ấn Tâm đứng bên cạnh bất giác hét lớn: "Hay!"

Nhưng chữ "hay" của hắn đã phát ra quá sớm. Đầu lĩnh Ám Huyết bỗng dừng lại, máu đen từ trong ngực túa ra, lúc này hắn mới ngẩng đầu lên, mắt lóe một tia hàn quang, trầm giọng: "Đừng quên ta là người không thể chết!"

Hoa Lân chuyển mình thu kiếm, mở to mắt nhìn, quả nhiên thấy vết đâm trước ngực gã nhanh chóng liền lại, đúng là một người bất tử!

Ấn Tâm sợ hãi: "Tại... tại sao lại thế được?"

Yến Thu Thủy dường như đã sớm biết chuyện này, thở dài: "Đáng tiếc, nếu nhát kiếm đó do tiểu thư ta chính tay đâm ra thì hắn nhất định phải chết!" Ý trong lời nói là kiếm pháp của Hoa Lân không có hiệu quả diệt ma.

Đầu lĩnh Ám huyết trừng mắt nhìn Hoa Lân, gằn giọng: "Xú tiểu tử, xem ngươi còn có bản lĩnh gì khác không, nộp mạng đi!" Nói chưa xong bóng người đã vút lên, một bàn tay đen khổng lồ chợt xuất hiện giữa trời, chụp thẳng xuống đỉnh đầu Hoa Lân.

Thật không ngờ, Hoa Lân trước tình cảnh đó lại không có ý tránh né. Yến Thu Thủy và Ấn Tâm kinh hãi kêu lớn, khôgn hẹn mà cùng xông ra, xuất chiêu chặn lại.

Hoa Lân lúc đó mới chầm chậm ngẩng đầu, ánh mắt lóe lên một luồng sáng kỳ lạ, thậm chí khóe miệng còn nở một nụ cười...

Đầu lĩnh Ám huyết liền cảm thấy bất thường, nhưng đã không kịp thu tay về nữa, chỉ còn cách gia tăng tốc độ. Bàn tay đen đột nhiên nhanh hơn, móng tay sắc nhọn dài thêm hai thốn, móc thẳng vào mắt Hoa Lân.

Đúng vào lúc đó, gã mới sợ hãi phát hiện ra nước mưa phía trước Hoa Lân đã ngưng tụ lại biến thành một bức tường nước, chính là Khống Thủy Đại pháp của Tu Chân Giới, mật tịch bí truyền của Thánh Thanh viện.

Đầu lĩnh Ám huyết thấy bất lợi toan thu chiêu, nhưng nước mưa phía trước Hoa Lân đã đông kết thành băng, bàn tay màu đen của gã nháy mắt bị giam cứng trong đó. Chỉ nghe Hoa Lân cười lạnh lùng: "Ai nói ta không giết được ngươi? Chết đi!"

Lời vừa dứt, hào quang trong tay đã bùng ra xuyên thẳng vào người địch thủ.

Hoa Lân cho rằng một chiêu này nhất định có thể giết chết tên ma đầu, ai ngờ đầu lĩnh Ám huyết đã tự cắt đứt cánh tay, nhanh chóng bay ngược về phía sau...

Hà Chiếu kiếm "keng" một tiếng, để lại trên bụng đối phương một vệt máu sâu, thậm chí cả nội tạng cũng lộn ra ngoài... Nhưng gã đầu lĩnh vẫn không chết, nhanh chóng lùi lại hơn năm trượng, tay trái nắm lấy đầu cánh tay phải đã cụt, các cơ trên mặt giật giật từng cơn, chừng như vẫn toan phản công lại Hoa Lân...

Không ngờ nước mưa giữa hai người lại một lần nữa ngưng kết, nháy mắt biến thành những mũi dao sắc nhọn, chỉ nghe thấy Hoa Lân hét lớn: "Băng Phong Trụy!"

Hàng ngàn mũi dao bằng băng ào ào lao tới, dù cho ai có tấm thân bất tử, nếu bị thủng như tổ ong thì sắt thép cũng phải chết.

Gã đầu lĩnh Ám huyết vội vã vung ra một luồng khí đen chống trả, đồng thời cả người lùi tiếp về phía sau. Chỉ nghe "vù vù" hoàng loạt như tiếng tên bay, phút chốc người gã đã trở thành con nhím...

Lúc này tên đầu lĩnh mới hiểu ra, một khi trời mưa và địch thủ dùng Khống thủy đại pháp xuất kỳ chiêu, dù có tấm thân bất tử thì mình cũng chỉ có con đường chết. Nghĩ đến đó, gã lập tức biến thành một

luồng khói đen nhanh chóng chuồn đi, từ xa hét lại: "Chạy!"

Chỉ nghe tiếng Hoa Lân cười ha hả: "Chưa chết mà, không dám đùa nữa hử?"

Trên mặt đất vẫn còn đám ma đầu của Ám ảnh môn, nhưng không thấy tên cầm Xuyên Vân Kích. Tên này tinh thông hơn thuộc hạ, đã nhanh chóng tháo chạy từ trước rồi.

Quả nhiên Ấn Tâm và Yến Thu Thủy lập tức hét lớn: "Diệt ma vệ đạo!" Trong chốc lát đám ma đầu đã bị họ giết sạch.

Hoa Lân thu lại phi kiếm, trong lòng nghĩ thầm: "Chờ khi Hà Chiếu luyện thành sáu ảo ảnh, thiếu gia hẳn có thể một mình đi khắp thiên hạ, lại thêm lửa của Phần Tinh Luân, đừng nói là thủ lĩnh Ám huyết, có là Ma tôn thì thiếu gia cũng đánh cho vỡ đầu. Xem ra việc luyện kiếm là không thể chậm trễ, đó mới là phương pháp tốt nhất nâng cao thực lực..."

Cách nghĩ thì đúng đấy, có điều hắn không biết... cứ muốn luyện kiếm là có thể luyện được sao? Nếu

không có chân nguyên thâm hậu, tinh thần mạnh mẽ, e chỉ càng khó khăn hơn.

Khi Hoa Lân tĩnh trí quay lại, Yến Thu Thủy và Ấn Tâm đã giết sạch lũ ma đầu, đang nhìn hắn vẻ dò xét. Do Hoa Lân đã giấu Hỏa Hệ Chân Nguyên nên không bị lộ thân phận, Ấn Tâm không ngờ hắn là gã tội phạm chạy trốn khỏi Thánh môn.

Yến Thu Thủy lại không có ý gì, chỉ nhìn Hoa Lân bằng ánh mắt sáng rực: "Đa tạ huynh!"

Nhan ra sự chân thành trong ánh mắt nàng, lòng Hoa Lân bất giác cũng cảm động, không kìm được nụ cười ngây ngô. Trong lòng hắn nghĩ, cô nàng cũng là người tu chân hệ hoả, bởi vậy với ta cũng cùng một loại, đáng để tin tưởng. Đây là lần thứ hai Hoa Lân kết luận về thân phận của nàng.

Chỉ nghe thấy Yến Thu Thủy cười sảng khoái: "Huynh còn phải đi đến Kiếm Cương Tông không?"

Hoa Lân thấy trong câu nói có ý, cũng trả lời: "Đi, còn cô?"

Yến Thu Thủy nhìn Hoa Lân, khẽ gạt đầu: "Muội cũng đi."

Ấn Tâm chợt nói to: "Nếu hai người đều đi thì ta đành phải dẫn đường một chuyến. Dù thế nào thì Kiếm Cương Tông cũng là sư môn một nửa của ta, để ta một lần được làm chủ đi! À đúng rồi, hai người đến Tật Phong Đỉnh có việc gì?"

Hoa Lân tự nhủ: "Có Ấn Tâm đi cùng, tìm Tinh tiêu nhất định dễ dàng hơn!" Bèn trả lời ngay: "Không có việc gì! Ta chỉ cảm thấy Ám Ảnh Môn không đơn giản như vậy, đã cướp được Kinh Thần Cung rồi vì sao chúng không chạy hết, vẫn lưu lại một số nhân thủ dọc đường?"

Yến Thu Thủy lặng người, Ấn Tâm trầm ngâm: "Đám ma đầu lưu lại này có lẽ để ngăn chúng ta đuổi theo, đặng cho chúng thuận lợi mang Kinh Thần Cung đi. Được, chúng ta khởi hành, ta cũng muốn lên Tật Phong Đỉnh xem thế nào!"

"Vậy ư?" Hoa Lân cúi đầu ngẫm nghĩ.

Chương 13: DỮ MỸ ĐỒNG HÀNH

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: Matahari

Nguồn: 4vn.eu

Đỉnh Tật Phong nằm ở phía bắc dãy "Thiên Hoàn Sơn", là đỉnh cao nhất của cả dãy núi, cách "Đông Nguyên Thành" vừa vặn một ngàn năm trăm dặm, ngự kiếm phải mất chừng nửa ngày mới đến.

Lòng Hoa Lân ngổn ngang dự định nên không thể chờ cho mưa tạnh, bèn giục Yến Thu Thủy và Ấn Tâm vội vã lên đường. Khi ba người đặt chân đến Thiên Hoàn Sơn, mưa đã ngừng, trời cũng bắt đầu tối. Nhìn ra xa chỉ thấy núi non trùng điệp vô cùng tận...

Ấn Tâm dẫn đường, cưỡi kiếm nhằm thẳng ngọn núi cao nhất giữa muôn vàn đỉnh núi trập trùng. Không gian bao la, gió bắc càng lúc càng mạnh khiến kiếm dưới chân không ngớt lắc lư, xiêm áo tung bay phần phật, cả người chao đảo...

Ấn Tâm giới thiệu: "Tật Phong Đỉnh bốn bề dốc đứng, phía bắc quanh năm tuyết phủ, trên đỉnh cũng băng giá lởm chởm nên người thường khó lòng mà lên đến nơi. Kiếm Cương Tông dựa vào bản lĩnh quỷ thần xây mới xây Thần điện đồ sộ, cung phụng Kinh Thần Cung ở đó. À... Long đại hiệp, ta muốn mạo muội hỏi

một câu, huynh có phải là đệ tử Thánh Thanh Viện không?"

Hoa Lân hơi khựng người, ỡm ờ: "Chuyện này... Ấn Tâm huynh đoán thế nào?"

Ấn Tâm ngượng nghịu: "Ài... tiểu đệ âm thầm bám theo đại hiệp đã lâu rồi, nghĩ lại thật xấu hổ. Vừa nãy thấy đại hiệp thể hiện Khống thủy tâm pháp, lại đối đầu với Ám Ảnh Chi Môn nên đoán đại hiệp là sư huynh của Thánh Thanh Viện, không hiểu có đúng hay không?"

Da mặt Hoa Lân quả thật dày cả thước, giọng thản nhiên: "À, huynh đoán đúng rồi đó. Giờ thì ta nguyện làm đệ tử của Thánh Thanh viện rồi. Vốn ta bí mật theo chân một ma đầu đến đây, đang định điều tra xem chúng có mưu mô gì, nào ngờ giữa chừng lại để tuột mất. Giờ đây bị chúng đi trước một bước cướp mất Kinh Thần Cung, thật mất mặt. Ta về bây giờ nhất định sẽ bị đồng môn chê cười, ài..."

Ấn Tâm sững sờ: "Thế ư? Nghe nói Thánh Thanh Viện có Giáng Ma Điện, đệ tử điện này chuyên phụ trách dò tìm dấu vết của Ma tông. Lẽ nào huynh là một

trong số đó? Phen này thì đệ quả là có mắt như mù rồi!"

Hoa Lân gãi gáy: "À... huynh cũng biết cả chuyện này..."

Yến Thu Thủy chợt cười khẩy "xì" một tiếng, Hoa Lân quay sang trách móc: "Cười cái gì? Đáng cười lắm hả?"

Yến Thu Thủy đưa tay bịt miệng, vẫn không giấu nổi tiếng cười: "Không, không phải thế! Muội chỉ muốn nói phen này huynh quả là mất mặt rồi... Thánh Thanh Viện nhất định không buông tha cho huynh đâu... hì hì..."

Hoa Lân chỉ muốn cho Yến Thu Thủy một đạp nhưng may mà kìm được, quay sang nói với Ấn Tâm: "Huynh đệ, liệu huynh đệ có thể giúp ta một việc không?"

Ấn Tâm cẩn thận: "Việc gì vậy? Huynh nói thử xem!"

Hoa Lân vờ nghiêm mặt: "Điều này... người không được để lộ thân phận của ta, đặc biệt là ở trước mặt Kiếm Cương Tông! Bởi cái mặt của ta nếu lộ ra thì sẽ muối chết mất. Còn chuyện nữa... Phàn Tinh Nghi

của ta hỏng rồi, ta muốn mượn Kiếm Cương Tông một chiếc để tra tìm mấy hành tinh. Ngươi xem có thể giúp ta việc này không?"

Ấn Tâm sốt sắng: "Huynh yên tâm, chuyện vặt ấy mà! Sư thúc của đệ nhậm chức ở Khôn Hòa Đường, để đệ dẫn huynh đi Truyền tống trận cho gần..."

Hoa Lân cả mừng: "Hay lắm, thế thì đa tạ huynh đệ!"

Ấn Tâm bỗng nghĩ tới chuyện khác: "Mà này... lẽ nào huynh lại chẳng đã cưỡi Truyền tống trận đến đây là gì?"

Hoa Lân vội vã lắc đầu: "Không phải, ta dùng Tốc tinh luân đến chứ. Dọc đường bám theo một gã mặc hồng y nên lạc đến đây, vì thế mới không phân biệt được vị trí của Tật Phong Điện..."

Cả Ấn Tâm và Yến Thu Thủy cùng sững sờ: "Cái gì? Huynh còn có cả Tốc tinh luân à?"

Toàn thể Tu chân giới chỉ chừng mươi người sở hữu Tốc tinh luân, thế mà Hoa Lân lại có một, chẳng phải là kỳ lạ lắm ru?

Hoa Lân vội vàng khỏa lấp: "Giáng Ma Điện chúng ta có nhiệm vụ truy lùng tung tích Ma Tông, không có Tốc tinh luân làm sao có đuổi theo Ma tông được đây? Các ngươi nói xem, có phải thế không nào?"

Ấn Tâm nghi ngờ gật đầu: "Quả là như vậy!"

Vừa đi vừa trò chuyện, cuối cùng ba người đã đến phía nam Tật Phong Đỉnh. Đúng theo lễ, họ dừng lại dưới chân núi, thu phi kiếm rồi đi bộ về phía Kiếm Cương Tông.

Chỉ thấy một đường bậc cấp dài mất hút trong mây, nhìn lên không thấy được đỉnh núi, nhưng giữa lưng chừng trời lâu đài ẩn hiện cao lớn hùng vĩ, có thể thấy được khí thế của Tật Phong Điện, ước chừng có đến sáu ngàn đệ tử.

Ba người theo bậc cấp trèo lên. Mãi một lúc mới đến trước một đại môn có treo biển. Hoa Lân ngước nhìn, tấm biển treo ngang trước cửa lầu cao tới ba trượng, bên trên đề ba chữ lớn "Kiếm Cương Tông", kiểu dáng nét sắc sảo khỏe khoắn, ý tứ sâu sắc.

Hai bên cửa, mỗi bên có hai đệ tử trẻ tuổi đứng canh. Thấy bọn Hoa Lân đi đến, một người phía trái tiến

lên trước, hỏi: "Đây là Kiếm Cương Tông, không hiểu ba vị đến có việc gì?"

Ấn Tâm bước ra, cung kính: "Ấn Tâm bái kiến các vị sư huynh, tại hạ là nhị công tử của Kính Hồ Sơn Trang, sư thúc của tại hạ là Ấn Hiền Tư của Khôn Hòa Đường, hôm nay đến muốn..."

Một thiếu niên bên phải gật đầu: "Thì ra là người trong nhà, có điều sư thúc của huynh đang truy theo ma đầu Ám Ảnh Chi Môn, sợ là hôm nay khó về kịp."

"Ồ!" Ấn Tâm có chút thất vọng nhưng vẫn vòng tay lễ phép: "Ấn Tâm đến đây chỉ hy vọng có thể dốc chút sức mọn cho sư môn..."

Hoa Lân nghe câu chuyện của hai người dài dòng, vội tiến lên trước tranh lời: "Làm phiền các vị sư huynh, tại hạ có việc cần kíp muốn mượn nhờ Truyền tống trận của quý vị, không hiểu có quá phiền phức không?"

Thiếu niên phía trước ngẩn người, quay đầu nhìn Ấn Tâm, hỏi: "Vị này là..."

Ấn Tâm cười: "Họ là bằng hữu của ta."

Thiếu niên "À" một tiếng nhỏ, nhìn hai người một lượt, gật đầu: "Muốn dùng Truyền Tống trận cũng được, nhưng Kiếm Cương Tông vừa xảy ra chuyện không hay, ngay cả người của Kiếm Cương Tông muuốn sử dụng Truyền tống trận e cũng phải kiểm soát kỹ mới được dùng. Xin hỏi huynh đài thuộc đệ tử phái nào? Sẽ đi đến đâu?"

Hoa Lân nghe mấy câu hỏi kỹ càng, hơi chột dạ, trả lời: "Tại hạ là Long Hiểu Hoa ở Thần Kiếm Sơn Trang. Tuy chúng ta chỉ là một tông phải nhỏ của Tu Chân Giới nhưng tại hạ nghe nói Kinh Thần Cung mới bị cướp nên vội vàng quay về sư môn, thông báo cho chư vị tiền bối và môn đệ biết được lời hiệu triệu của tông phái, kiên quyết làm tốt việc canh chừng chống đỡ Ma đạo trà trộn vào."

"À ra vậy..!"

Hoa Lân mồm miệng linh lợi, mấy lời nói ra khiến cho đối phương ù ù bên tai, thật giả khó đoán nhưng nghe đều rất có lý. Có điều mấy gã thiếu niên không nghĩ đến, chuyện Kinh Thần Cung bị cướp cả Tu Chân Giới đều đã biết, lẽ nào bây giờ vẫn có người phải chạy đi thông báo?

Nhưng với mấy đệ tử canh cổng này, những lời liến láu của Hoa Lân lại hết sức hữu dụng, không chừng còn nghĩ Hoa Lân chính là tín đồ kiên trinh nhất của Thánh Môn cũng nên.

Gã gật đầu lia lịa "Thế thì tốt quá! Theo ta, ta dẫn các vị đến Truyền tống trận!"

Theo đệ tử canh cổng, ba người Hoa Lân tiến vào sơn môn Kiếm Cương Tông. Sau mấy chục trượng xuất hiện một ngã ba, cả bọn rẽ sang phải theo con đường ghép đá, đi tiếp đến một thạch bàn phẳng lì.

Yến Thu Thủy đi sau cùng, thích thú nhìn ngắm quang cảnh hùng vĩ. Bây giờ nàng mới phát hiện ra, cái gã Hoa Lân này ngỡ là ngốc nghếch nhưng thực ra tính toán đâu vào đấy. Nàng nhủ thầm từ giờ ta phải chú ý từng câu nói của hắn, nếu không có ngày hắn bán mình mất mà còn phải đếm tiền cho hắn nữa.

Hoa Lân tất nhiên không thể biết Yến Thu Thủy nghĩ gì, chỉ chăm chú quan sát mọi kiến trúc trong Kiếm Cương Tông. Hắn phát hiện ra Tật Phong Đỉnh chia làm nội viện và ngoại viện, nội viện là chốn thâm sâu, người ngoài đương nhiên khó vào được, nhưng

ngoại viện thì quản lý lại có phần lỏng lẻo, có thể nói Truyền Tống Đài chỉ cần hỏi han vài lời là dùng được, có điều hôm nay bảo vệ có phần nghiêm túc hơn, bởi Kiếm Cương Tông đang gặp sự biến.

Bốn người đi đến Truyền Tống Đài, hóa ra là một bãi rộng lát đá bày tổng cộng sáu cỗ Truyền tống trận, không gian hết sức rộng rãi thoáng đãng.

Lúc này có tám thiếu niên đeo kiếm đứng thành hai hàng bên trong, canh giữ rất nghiêm ngặt. Ngoài ra phía tây còn kê một chiếc bàn đá lớn, trên bàn có một quả cầu pha lê trong suốt, chừng như là một cỗ Phàn Tinh Nghi ngoại cỡ.

Sau bàn là một bia đá đồ sộ và một chiếc ghế lớn, ngả người trên ghế là một lão nhân áo màu tro, phong thái ung dung tự tại, khí phách không thường.

Lão nhân nhìn bọn Hoa Lân đi đến, chậm rãi hỏi: "Có phải ba vị muốn sử dụng Truyền tống trận?"

Hoa Lân bước nhanh lên trước, bái chào: "Trình tiền bối, vãn bối muốn mượn nhờ Truyền tống trận của Quý tông... trước hết muốn nhìn Phàn tinh nghi xem về Nạp Lan Tinh theo hướng nào..."

Lão nhân gật đầu, đôi mắt chăm chú nhìn Hoa Lân: "Tiểu hữu người môn phái nào?"

Hoa Lân bỏn cũ soạn lại, nghiêm túc bẩm báo: "Vãn bối là Long Hiểu Hoa của Thần Kiếm Sơn Trang, chỉ là một môn phái nhỏ trong Tu chân giới. Nhưng vãn bối nghe Kinh Thần Cung bị Ma Giáo cướp đi nên muốn lập tức quay về sư môn thông báo cho các trưởng bối, hưởng ứng lời hiệu triệu diệt ma vệ đạo của Thánh môn..."

Lão nhân từng trải tinh nhanh thế mà vẫn bị đánh lừa, gật đầu lia lịa: "Tốt, tốt lắm! Nếu Tu chân giới ai cũng lo lắng cảnh giác như tiểu hữu, Ma đạo ắt phải cúp đuôi bỏ chạy sớm!"

Hoa Lân vờ như một kẻ trung thành, lớn tiếng: "Lũ Ma đạo đáng nguyền rủa! Cám ơn tiền bối quá khen."

Lão nhân vuốt râu hài lòng: "Hay lắm, tiểu hữu cứ đền Phàn tinh nghi mà xem!" Dứt lời, chỉ tay về phía chiếc quả cầu lớn.

Gã đệ tử Kiếm Cương Tông bên cạnh tiến lên, rụt rè: "Trung sư thúc, không cần kiểm tra gì sao?"

Lão nhân cau mày: "Lão phu nhìn người không có sai. Người này khí phách lẫm liệt đàng hoàng, nhất định là đệ tử chính phái. Ta bảo không cần soát, tuyệt đối không cần soát!"

Hoa Lân cười thầm, cố hết sức cung kính: "Tạ ơn tiền bối tin tưởng, đệ tử đi tra đường trong Phàn tinh nghi.." Nói đoạn đàng hoàng đi về phía Phàn tinh nghi, lòng ngầm tự đắc: "Nói đến chuyện bịp người, thiếu gia ta chỉ tự nhận bậc hai thôi, nhưng thiên hạ này kẻ bịp bợm hàng đầu vẫn còn chưa sinh ra nha!"

Tuy nhiên hắn không biết mình vốn là người đàng hoàng. Bản chât Hoa Lân chính nghĩa lương thiện nên dù nói hay làm gì hắn vẫn tỏ rõ là người quang minh chính đại. Cho dù Hoa Lân bôn ba nhiều nơi, chưa từng có ai tỏ thái độ xấu, càng không có ai nghĩ hắn là ma đầu...

Hoa Lân không bận tâm đến những chuyện rối rắm đó, đi đến trước Phàn tinh nghi, giơ tay phải đặt lên bề mặt pha lê, khẽ dồn vào một ít tinh lực.

Nháy mắt chỉ còn thấy không gian mênh mông, hiện rõ vị trí của từng hành tinh một, Hoa Lân không mấy vất vả khi xác định vị trí của mình. Hoa Lân nhăn

mày khi nhận ra vị trí của mỗi tinh hệ đều cách nhau rất xa, đến Tiên Diên Tinh Hệ chí ít cũng phải mấy trăm lần truyền tống, với Long Thần Tinh ít ra cũng phải một trăm năm mươi lần.

Hắn cười gượng gạo, lấy bút ghi tỉ mỉ những đường đi, lẩm bẩm: "May quá, không cẩn thận là phải đi đường vòng rồi, ài..."

Đang lúc Hoa Lân đang đắc chí, Yến Thu Thủy sau khi làm thủ tục tra xét, đến bên Hoa Lân hỏi: "Huynh chuẩn bị đi những đâu vậy?"

Hoa Lân giật nẩy mình, trả lời hững hờ: "Ta định về sư môn một chuyến, còn cô nương định đi đâu?"

Yến Thu Thủy thản nhiên: "Muội nghe nói Nạp Lan Tinh có một người Ly Tán Chân, muốn đến đó bái kiến, như thế là cùng đường với huynh rồi!"

Hoa Lân kinh ngạc: "Ồ, cô nương sao biết Nạp Lan tinh có người Ly Tán Chân?"

Yến Thu Thủy cười thần bí: "Ông ta là cao thủ nhất trong Tu Chân Giới, muội đương nhiên là biết rồi!"

Hoa Lân cúi đầu cố nén tiếng thở dài, quả là phiền toái với cô nàng này. Yến Thu Thủy cứ bám riết lấy hắn, mãi cũng không có cách gì dứt ra được. Hắn nhủ thầm, trước hết hãy rời Thiên Quần Tinh chết tiệt này cái đã, việc thế nào về sau lại tính vậy, chẳng nhẽ dọc đường lại không thể cắt đứt được cái đuôi này ư?

Hắn quan sát tỉ mỉ lần nữa Phàn tinh nghi, trong lòng rộn rã, bởi cuối cùng thì cũng làm chủ được cách dùng cỗ mãy định vị không gian này.

Kỳ thực, chỉ cần phân biệt hình dáng đại để của các tinh hệ thì có thể phán đoán ra được vị trí hiện giờ của bản thân. Ví như nói mỗi một tinh hệ đều lớn bé không giống nhau, hình dáng cũng khác. Tuy đều xếp thành hình xoáy ốc nhưng các khu vực và số lượng hành tinh lại khác nhau xa. Bởi thế, chỉ cần so sánh một chút là có thể nhận ra vị trí của mình...

Hoa Lân chợt nhĩ ra một cách, phấn khởi nói: "Thế thì tốt quá, chúng ta cùng xuất phát!"

Ấn Tâm có chút lưu luyến: "Long huynh đệ, dọc đường hãy bảo trọng!"

Hoa Lân cũng nhè nhẹ gật đầu: "Đa tạ huynh, đa tạ mấy ngày đã bảo vệ ta!"

Nói rồi hắn quay về phía lão nhân, thi lễ bái biệt: "Vãn bối muốn xuất phát bây giờ, không hiểu còn phải làm những thủ tục gì nữa?"

Lão nhân cầm lên một quyển sách dày và cây bút: "Rất đơn giản, đăng ký vào đây là xong!"

Hoa Lân đón hồ sơ Truyền tống trận, viết: "Long Hiểu Hoa Thần Kiếm Sơn Trang, đi ngang qua đến Nạp Lan Tinh".

Yến Thu Thủy viết: "Yến Nam Thế gia Yến Thu Thủy, đi ngang qua đến Nạp Lan Tinh".

Đoạn đặt bút xuống nhoẻn cười lặng lẽ, nhìn Hoa Lân, không thể hiểu lòng nàng ta nghĩ ngợi tính toán gì.

Hoa Lân có giữ vẻ mặt đạo mạo, rủa thầm trong bụng: "Hừm, nếu dọc đường mà thiếu gia ta không cắt được cái đuôi nhà ngươi, ta thà đổi quách sang họ Yến!"

... ...

Để xem Hoa Lân có thực hiện nổi chuyện đó không...?

Chương 14: LONG HỔ CHI TRANH

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: Matahari

Nguồn: 4vn.eu

Từ biệt Ấn Tâm, Hoa Lân cùng Yến Thu Thủy cưỡi Truyền tống trận lên đường. Chỉ thấy một ánh sáng trắng lóe lên, cả hai đã thoát khỏi Thiên Quần Tinh sào huyệt Kiếm Cương Tông.

Yến Thu Thủy cứ nghĩ Hoa Lân sẽ đi thong thả lại, nào ngờ hắn cứ tăng tốc Truyền tống trận một cách điên cuồng, suốt đường không nói không rằng, cứ như trong mắt Hoa Lân nàng chỉ là không khí.

Nàng không ngờ được rằng, lòng Hoa Lân đang lo lắng cực độ. Kinh Thần Cung đã bị cướp đi ba ngày rồi, nếu không kịp đến Long Thìn Tinh thì Ám Ảnh Chi Môn rất có thể sẽ cứu được Ninh Tiêm Tuyết ra. Nếu đúng như vậy, "Thực cốt huyết" của Hoa Lân sẽ trở thành vô ích. Đây đâu phải là chuyện tầm

thường? Nghĩ tới việc này là lòng Hoa Lân như có lửa đốt, chỉ mong nháy mắt là đến nơi...

Nhưng khổ nỗi, lúc này bên mình hắn lại thừa ra một Yến Thu Thủy, xem cách hành xử mấy ngày nay thì làm sao hắn tin tưởng được cô nàng? Vì thế mà Hoa Lân nóng ruột dứt bỏ cái đuôi bám riết bên cạnh mình...

Hoa Lân làm một hơi hơn bốn mươi lần truyền tống, định bụng cho Yến Thu Thủy không thể chịu nổi hành trình mà phải tự nguyện rút lui. Nào ngờ rốt cuộc chính hắn là người khó chịu trước, mặt mày nhợt nhạt, bước đi lảo đảo không vững. Xem ra sức chịu đựng của Yến Thu Thủy còn cao hơn cả Hoa Lân.

Lòng Hoa Lân xấu hổ, nhắm nghiền hai mắt ngồi lấy lại sức. Yến Thu Thủy thấy Hoa Lân đi như điên cuồng như vậy, không khỏi ngạc nhiên nhìn hắn: "Huynh làm cho muội mệt lử ra rồi, việc gì mà cứ phải chạy bán sống bán chết như vậy?"

Hoa Lân không thèm trả lời, ý định là không thèm đếm x**** gì tới nàng ta. Lòng hắn nghĩ, chỉ cần truyền tống một trăm lần nữa thì nhất định Yến Thu

Thủy sẽ khó mà chịu đựng được, ắt phải chủ động rời khỏi Truyền tống trận. Thực ra như vậy thì thật tội nghiệp nàng, nhưng chỉ có cách đó mới cắt được cái đuôi bám chặt này.

Hoa Lân không ngoái đầu lại. Yến Thu Thủy lẩm bẩm một mình: "Huynh biết không, Kiếm Cương Tông đem Kinh Thần Cung để trên Tật Phong Đỉnh, đó là kết quả thương thảo của Thất Đại Thánh Môn. Bởi bọn họ biết rõ, nếu Ma giới định xâm nhập thì sẽ phải mở được thông đạo giữa Ma giới và Tu Chân giới, hiểu chưa? Nếu như cứ dựa vào mỗi một thông đạo Binh hồn giải thần, họ sẽ không thể nào đưa đại quân đến được. Nếu Ma Giới cướp đi Kinh Thần Cung, như thế tức là Ma Giới đã khôi phục được nguyên khí bị suy giảm trong Tiên Ma đại chiến mấy vạn năm trước, đủ sức kháng cự lại Tu Chân Giới. Bởi thế, chuyện mất Kinh Thần Cung đã gây sự cảnh giác cho Thất Đại Thánh Môn, bây giờ họ hết sức cảnh giác, bố trí lực lượng sẵn sàng công kích. Muội dám khẳng định, cả một vùng Phiêu Diểu Hà đã tập kết một lực lượng đông đảo cao thủ, sẵn sàng đấu lại Ma giới. Huynh có tin không?"

Dù đang vờ không nghe Yến Thu Thủy nhưng nghe đến đó Hoa Lân phải giật thót mình. Câu chuyện của nàng thực rất có giá trị, bởi Kinh Thần Cung là Thần khí mà Kiếm Cương Tông dùng để trấn an tông phái, vốn phải để tại Tiên Diên Tinh thì mới gọi là an toàn. Tuy canh giữ ở Tật Phong Đỉnh rất cẩn mật, nhưng trước sau cũng không thể hơn được Tiên Diên Tinh. Chuyện này hẳn có ẩn tình gì đó bên trong...

Yến Thu Thủy hẳn đã nhận ra biểu tình thay đổi của Hoa Lân, đắc chí nói tiếp: "Bởi thế, nếu huynh vì chuyện Kinh Thần Cung mà vội vã như vậy, thế thì thà đến Phiêu Diểu Hà một chuyến chẳng hơn sao? Muội đoán là họ sẽ tụ tập tại đó."

Nói đoạn nàng lại nở một nụ cười khó đoán, có lẽ chờ câu trả lời của Hoa Lân mới bộc lộ thái độ.

Yến Thu Thủy quả là không hề đơn giản chút nào. Qua mấy chục lần truyền tống nàng biết đường đang đi là về hướng Nạp Lan tinh, thế có nghĩa là Hoa Lân không nói dối nên nàng càng mơ hồ. Vì cớ gì mà hắn phải vội vàng như thế? Bởi không đoán ra lý do nên Yến Thu Thủy đành dùng đòn thăm dò công kích khiến Hoa Lân phải tự nói ra mời thôi.

Nhưng Hoa Lân lại không mảy may bị kích động, chỉ nhắm mắt ngồi yên. Yến Thu Thủy thấy Hoa Lân không buồn lên tiếng, lại nhẫn nại thăm dò: "Sao huynh chẳng chịu nói chuyện vậy? Phải chăng có điều gì đó khó nói quá?"

Hoa Lân nghĩ thầm, im lặng thế này có khi chưa phải là cách hay. Nếu mình không nói thì rõ ràng là đang cố ý giấu diếm điều gì! Hắn hít một hơi sâu, từ từ ngẩng lên nhìn Yến Thu Thủy vẻ ân tình:

"Kỳ thực... kỳ thực thì ta vô cùng thích nàng, thích ngay từ khi nhìn lần đầu tiên. Nhưng ta đã có hai nữ nhân rồi nên không dám mơ mộng gì nữa, cả trò chuyện với nàng cũng không dám. Về Nạp Lan Tinh lần này chính là ta muốn trốn tránh nàng đấy... ta sợ không thể kìm nén được mình."

"Á...!" Yến Thu Thủy đưa tay bụm miệng, hai má đỏ ửng, nghĩ thầm đầu óc con người kia có phải là đã bị loạn hết lên rồi không? Hoa Lân nhìn vẻ hoảng hốt của nàng, cười thầm trong bụng, nếu cô nàng là người đàng hoàng thì sẽ phải tự nguyện cuốn gói. Còn nếu cô em vẫn tình nguyện theo ta thì rõ ràng là có mưu đồ gì rồi!

Vốn từ nhỏ đã nhìn thấy cái sống và cái chết, Hoa Lân lời lẽ thế nào cũng dám nói ra, cũng nghĩ những điều mà người khác không dám nghĩ tới.

Trong hoàn cảnh này, trước mặt Yến Thu Thủy chỉ còn có hai con đường đi, một là mặt dày chấp nhận làm vợ cho Hoa Lân, hoặc là mau mau mà cao chạy xa bay.

Một chiêu của Hoa Lân quả ư ác hiểm khiến cho mặt Yến Thu Thủy lúc tái nhợt đi, lúc lại đỏ bừng. Bất giác nàng lắp bắp: "Huynh... huynh... huynh bị bệnh rồi!"

Hoa Lân giả đò thiểu não: "Phải rồi, ta có bệnh nhưng chẳng cách nào chữa trị cả. Lần này ta cố hết sức để nói ra lời tự đáy lòng, nếu nàng chịu làm thiếp của ta, ta thề... thề suốt đời này quan tâm chăm sóc cho nàng..!"

Yến Thu Thủy tức giận: "Ta... ta đánh chết ngươi!" trông điệu bộ có vẻ đúng là sẵn sàng cho Hoa Lân một cước.

Hoa Lân thất vọng: "A... thì ra... thì ra nàng không thích ta! Thế thì còn gì để nói nữa!"

Nối đoạn qoay người loay hoay khởi động lại Truyền tống trận, miệng lầm bầm: "Ta biết mà, nàng không thích gì ta, thế thì một mình ta về nhà vậy."

Ánh sáng lóe lên, đường thông Truyền tống trận hiện rõ trước mắt, Hoa Lân vẫn quay người lại hỏi: "Nàng... không dành cho ta cơ hội cuối cùng ư?"

Yến Thu Thủy tay chống vào eo thon: "Ngươi... cút ngươi đi thì có!"

Hoa Lân lập tức quay người: "Ài... thì ta cút vậy!"

Hắn nặng nề leo vào Truyền tống trận, "vù" một tiếng bay vút vào không gian. Yến Thu Thủy vẫn đứng sững sờ tại chỗ ngắm nhìn trời đất mênh mông, mắt đăm chiêu nghĩ ngợi.

Trong Truyền tống trận, Hoa Lân đập tay liên hồi, cười gập cả người lại: "Ha ha... cô em mắc bẫy ta rồi! Cuối cùng thì cũng cắt được cái đuôi lẵng nhẵng...!"

... ...

Hoa Lân thay đổi hướng đi, tăng tốc phóng nhanh vào Long Thìn Tinh, mục đích là giành lại quyền xuất quan ải cho Trữ Tiêm Tuyết.

Hắn không biết, tại Tiên Diên Tinh xa xôi, có một người cũng nghĩ ra rằng Kinh Thần Cung và Phong Thần Bảng có mối liên quan với nhau, người này không ai khác chính là sư huynh của Hoa Lân - Nhược Phong.

Nhược Phong là sư phụ của Nhiệm Vi, từng là đầu lĩnh Mậu Tinh Vệ, chuyên trách canh giữ phạm nhân của Huyền Băng Thiên. Về sau y được tham gia Giáng Ma Điện nên giao trọng trách quản lý Mậu Tinh Vệ cho Nhiệm Vi đảm nhận.

Vì thế y hiểu chuyện Trữ Tiêm Tuyết rõ ràng như hiểu bàn tay mình. Hơn nữa Nhược Phong còn biết tường tận một việc khác, chính là Kinh Thần Cung có thể bắn vỡ cấm chế của Phong Thần Bảng.

Thế là, trong khi Thất Đại Thánh Môn đang tập trung tất cả môn nhân về Phiêu Miểu Hà chống lại sự xâm lược của Ma đạo, Nhược Phong đột nhiên triệu tập một cuộc họp nhỏ ở Giáng Ma Điện. Cả thảy chỉ có năm người tham dự, trong đó có môn sinh đắc lực nhất của y, Nhiệm Vi.

Giáng Ma Điện trong Thánh Thanh Viện có vị trí thập phần quan trọng, thậm chí không chỉ được sự tôn

kính của đồng môn mà còn hiển hách khắc cõi Tu chân giới. Nội dung lần triệu tập này được Nhược Phong hoàn toàn giữ kín, cả bốn người kia đều không hề hay biết.

Nhược Uyên là nhân vật trọng yếu của Giáng Ma Điện, đương nhiên có tham gia nghị sự, hơn nữa còn luôn luôn nêu câu hỏi cho Nhược Phong:

"Sư huynh, huynh muốn chúng ta chia ra một cánh đi đến Huyền Băng Thiên chờ lệnh?"

Nhược Phong gật đầu: "Đúng, phải biết mọi chuyện đều có khả năng. Huyền Băng Thiên cũng là căn cứ của Thánh Thanh Viện chúng ta, vì thế quyết không thể để mất!"

Nhược Uyên nghi ngờ: "Nói như thế, Phệ Hồn Cốc quả thực đã xuất hiện cả Vạn Niên Ác Linh? Vậy thì sao huynh chưa bao giờ nói ra với chúng ta?"

Nhược Phong giải thích: "Sư đệ, không phải chúng ta nhất bên trọng nhất bên khinh, chỉ vì chuyện này chỉ có mấy vị trưởng môn và thủ lĩnh của Mậu Tinh Vệ biết được thôi. Bây giờ ta tiết lộ với các vị là muốn nhờ các huynh đệ đi một chuyến Long Thần Tinh, bởi

chỉ dựa vào lực lượng Huyền Băng Thiên thì e địch không lại Ám Ảnh Chi Môn và Vạn Niên Ác Linh!"

Vị sư đệ ngồi bên trái bất chợt thốt lên hoài nghi: "Đại sư huynh, Ác Linh lợi hại thật vậy sao?"

Nhược Phong nghiêm nghị: "Không tồi! Mà hôm nay bàn chuyện này, các vị nhất định không được tiết lộ cho các đệ tử khác biết, nếu không thì tất cả đều bị tước bỏ tư cách Giáng Ma Điện!"

Câu này của Nhược Phong quá nghiêm trọng, khiến chúng nhân nghe xong đều cảm thấy bất an.

Trong năm người này, ngoài Nhược Uyên, Nhược Phong và Nhiệm Vi, hai người còn lại cũng đều là cao thủ họ Nhược, hàng sư thúc của Nhiệm Vi. Với thân phận của họ tất nhiên không thể tùy tiện phát ngôn được, thế mà Nhược Phong còn nhắc đi nhắc lại, đủ thấy chuyện này là vô cùng quan trọng bí mật.

Khi mấy người đang ngẩn ra nhìn nhau, Nhược Phong đột ngột quay sang hỏi Nhiệm Vi: "Nhiệm Vi , đệ tử là thủ lĩnh của Mậu Tinh Vệ, việc này lại liên quan đến chức trách của đệ tử. Đã nhận rõ vai trò và có sách lược chu toàn chưa?"

Nhiệm Vi nghe hỏi giật mình, vội vã lắc đầu: "Đệ tử... đệ tử còn chưa nghĩ đến mức độ đó, chưa có được quyết sách nào cả..."

Nhược Uyên thì nghĩ trong việc này có gì đó kỳ quặc. Lẽ nào Vạn Niên Ác Linh lại nguy hiểm đến thế? Hay Nhược Phong còn có mưu đồ khác?

Nhược Phong cũng đã phát hiện ra Nhược Uyên có vẻ khác lạ, bèn trịnh trọng: "Các vị cần biết rằng, chuyện này có ý nghĩa rất hệ trọng, đến cả các Viện trưởng cũng không được cắt cử, chỉ có Giáng Ma Điện chúng ta cẩn thận giải quyết. Chúng ta cùng đến Long Thần Tinh, khởi động toàn bộ Tuyệt tiên trận pháp. Nếu vận may tới, rất có thể sẽ lấy lại Kinh Thần Cung về tay. Các vị nói đi, nên thế nào?"

Dứt lời, Nhược Phong nhìn khắp ba người Nhược Uyên vẻ thăm dò. Ba người chỉ gật đầu: "Nghe theo sư huynh sắp đặt thôi!"

Nhược Phong vừa ý: "Được, thời gian gấp gáp, các vị mỗi người dẫn theo mười hai đệ tử tin cậy, chúng ta lập tức lên đường!"

Thế là, lại thêm một đoàn cao thủ kéo về Long Thần Tinh.

Chương 15: CÔ THÂN PHẠM HIỂN

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: Matahari

Nguồn: 4vn.eu

Quyết định của Giáng Ma Điện tới Long Thần Tinh, chỉ có một số ít người ủng hộ.

Diệp Thanh mới gia nhập Thánh Thanh Viện hôm qua, dĩ nhiên với những chuyện này còn hoàn toàn xa lạ. Lúc này nàng đang một mình đứng trên "Nghênh phong đài" dốc đứng, nhìn mười tám đỉnh núi sừng sững xa xăm, lòng ngổn ngang ý nghĩ.

Dưới chân nàng là vực sâu không thấy đáy nhưng Diệp Thanh không hề sợ sệt, còn ngửa mặt lên đón những làn gió mang sương mù phả tới, giải thắt lưng buộc ngang lưng ong bay phần phật. Khuôn dáng mỹ miều đó như tỏa ra mọt niềm khát khao mãnh liệt, tưởng chừng tất cả nàng là một nỗi mê hoặc dịu dàng.

Thánh Thanh Viện có tổng cộng mười tám phân viện, có thực lực nhất, xếp hàng đầu chính là Tru Ma viện hay còn gọi là Giáng Ma Điện, tiếp đến là Thần Dụ Viện, Thánh Kinh Viện, sau đó mới là Chính Luật Viện, Tử Vi Viện...

Mỗi một phân viện của Thánh Thanh Viện đều chiếm cứ một đỉnh núi chót vót, phiêu sa giữa không gian vời vợi, chúng quanh mây vờn giữa không đường đi lối lại, khiến người ta nhìn mà lòng tràn đầy nỗi khâm phục vô biên.

Nơi Diệp Thanh ở là phân viện thứ năm, Tử Vi Viện.

Tử Vi Viện sở dĩ được xếp bậc thứ năm, bởi lẽ nơi đây toàn là nữ cư ngụ. Thử nghĩ mà xem, đem tất thảy nữ đệ tử gom hết cả vào trong một phân viện, sức mạnh nhất định hơn bất cứ phân viện nào khác...

Khi Diệp Thanh đến Thánh Thanh Viện, tự nhiên nàng đã trở thành đệ tử đời thứ ba, sư môn tặng cho nàng chữ "Nhiệm" ngang hàng với Nhiệm Vi. Bởi thế vô số đệ tử đời thứ tư đều phải gọi nàng là sư thúc, thậm chí nàng còn có cả một thiếu nữ hầu cận...

Thiếu nữ đó giờ đây đang e dè: "Diệp sư thúc, đệ... đệ tử vừa hỏi kỹ. Ba ngày trước, Kiếm Cương Tông bị cướp mất Kinh Thần Cung, chỗ đó gọi là Thiên Quần Tinh cách rất xa nơi đây. Đệ tử lại còn nghe nói, hiện tại tất thảy các sư bá sư thúc đều phải đi đến tụ họp ở Phiêu Miểu Hà, nghe đâu là chuẩn bị đánh nhau với Ma giới..."

Ngừng giây lát, thiếu nữ hỏi tiếp: "Sư thúc! Có phải sư thúc dự định đi Thiên Quần Tinh không? Hay là đi Phiêu Miểu Hà?"

Diệp Thanh chầm chậm quay người, do dự giây lát mới hỏi: "Phiêu Miểu Hà ở nơi nào vậy?"

Thiếu nữ đi đến trước mặt nàng, giương to đôi mắt, chân thật: "Ôi... Phiêu Miểu Hà lại càng xa nữa, đệ tử nghe là hơn một trăm lần truyền tống mới đến nơi..."

Diệp Thanh nghe nói phải hơn trăm lần đổi Truyền tống trận thì không khỏi ngợp cả người. Bởi với thực lực tu luyện hiện giờ của nàng, một ngày giỏi lắm chỉ chịu được chừng hai mươi lăm lần truyền tống. Nếu đi Phiêu Diểu Hà phải mất những mười hai ngày, như thế chưa đủ làm nàng đau đầu đấy ư?

Nhưng vì tìm Hoa Lân, nếu phải truyền tống đến năm ngàn lần thì nàng vẫn quyết gắng một phen. Diệp Thanh thầm quyết định, đoạn lật tay làm phép, từ trong Không gian chi hoàn lấy ra Phàn tinh nghi, tay phải vận công truyền vào, xem xét đường đi đến Thiên Quần Tinh và Phiêu Miểu Hà.

Thiếu nữ thấy nàng có Phàn tinh nghi thì vô cùng ngưỡng mộ, giương to mắt nhìn Diệp Thanh thán phục: "Sư thúc à, có thể mang theo cả Minh nhi đi cùng để rèn luyện không?"

Nên biết Thánh Thanh Viện không ngăn cấm đệ tử đi lại, nhưng điều kiện phải là có ít nhất một đệ tử đời thứ ba đi cùng, nếu không sẽ không được rời khỏi phạm vi Tiên Diêu Tinh. Thiếu nữ này nhân tình thế, quyết ra khỏi tổng đàn đi du ngoạn một phen.

Có điều Diệp Thanh mới tu luyện được Đan Thanh cảnh giới đến bậc sáu, còn lâu mới đạt đến Nguyên anh sơ cấp, đành lắc đầu: "Ta chỉ mới luyện đến lục cấp Đan thanh, chưa đủ để giữ nổi thân mình, làm sao có thể mang ngươi đi cùng được!"

Thiếu nữ thất vọng xịu mặt: "Nhưng... đệ tử nghe các tỉ muội nói... thanh Tru Ma Cửu Kiếm của sư thúc vô

cùng lợi hại mà. Ngay đến bọn ranh Thanh hư cảnh giới tu luyện đầy đủ mà vẫn e dè. Đệ tử nghĩ là không sao đâu!"

Diệp Thanh nhìn ánh mắt đầy sùng bái của thiếu nữ, lòng cảm động đành hạ giọng: "Mính Căng, ta có việc cần kíp không thể ở lại Thánh Thanh Viện lâu được. Ta tính em còn phải theo học Hân Bình tỉ, ta không thể dạy gì cho em đâu!'

Mắt Mính Căng đầy vẻ thất vọng: "Ôi a!" Nét mặt buồn rượi rượi, nhìn Diệp Thanh cầu khẩn.

Vốn trong hệ thống đào tạo của Thánh Thanh Viện, đệ tử từ bậc ba trở lên thì sẽ được mang theo vài đệ tử mới, vừa là để chăm sóc ăn ngủ cho sư thúc, bản thân cũng có điều kiện tu luyện trưởng thành lên. Có điều Diệp Thanh hiện tại chẳng hơn gì nửa thùng nước, làm sao có đủ năng lực truyền thụ kiến thức cho ai được?

Mà Mính Căng cũng có phần hồ đồ. Thiếu nữ có trách nhiệm chăm sóc nơi ăn chốn ở cho Diệp Thanh mà thôi, còn nếu muốn học võ nghệ kỹ năng thì... tu luyện cả hai chênh lệch không bao nhiêu, Diệp Thanh có muốn cũng chẳng thể giúp gì được.

Thế nhưng Mính Căng lại vô cùng sùng bái Diệp Thanh. Kể từ khi gặp nàng, thiếu nữ đã nhìn Diệp Thanh với con mắt vô cùng nể phục, cho rằng nàng rất lợi hại. Chí ít thì khuôn mặt nàng đã có thể nói là đẹp nhất trong thiên hạ rồi!

Diệp Thanh đang trong cảnh riến thoái lưỡng nan, chợt nghe tiếng từ dưới bậc cấp vọng lên: "Diệp sư thúc, thất sư tổ tìm sư thúc, muốn sư thúc đi một chuyến Tử Vi Các!"

"A!" Diệp Thanh giật mình, biết "Thất sư tổ" là chỉ Nhược Uyên.

Nàng không biết Nhược Uyên tìm mình để làm gì, bèn cao giọng đáp: "Biết rồi, ta đến ngay!"

Dứt lời nàng nhỏ nhẹ nói với Minh Quan: "May quá, em chẳng phải đã nói Nhược Uyên vốn là người rất hòa thiện, là người từ ái nhất ở Thánh Thanh Viện phải không? Chi bằng thế này, ta cùng em đi gặp ông ấy, xin ông ấy truyền cho em mấy kỹ năng tu chân, được không?"

Mính Căng ngỡ ngàng: "Sư thúc, sao lại gọi thẳng tên Nhược... Chẳng phải là sư thúc tổ của chúng em ư?"

Diệp Thanh nhìn vẻ ngỡ ngàng của Minh Quan, bèn cười xòa: "Sư thúc tổ là thế nào? Vốn tên ông ấy là Nhược Uyên mà, đi thôi!"

Nói đoạn kéo Mính Căng đi cùng, nhằm thẳng hướng Tử Vi Các phía bắc.

Mính Căng sợ hãi theo sau, vừa đặt chân lên bậc tam cấp của Tử Vi Các, còn chưa vào tới cửa lớn thì đôi chân của thiếu nữ như không còn vững nữa.

Diệp Thanh trái lại xuất thân từ Hoa phủ, gan lớn cũng chẳng kém gì Hoa Lân, cầm tay Mính Căng kéo vào thẳng Tử Vi Các.

Trong Tử Vi Các chỉ có một mình Nhược Uyên đang khoanh tay trước ngực, đứng giữa đại điện quay lưng về phía Diệp Thanh. Nhìn Nhược Uyên quả là phong độ mẫu mực của một bậc đại hiệp, Diệp Thanh không biết sợ, dắt Mính Căng đi vào, hành lễ: "Sư... sư phụ cho gọi Thanh nhi ạ? Không hiểu có chuyện gì quan trọng?"

Hai chữ "Sư phụ" sao mà khó nói ra đến thế, mỗi khi gọi cứ tắc lại nơi miệng...

Nhược Thanh quay lại, nheo mắt: "À, ta có việc đặc biệt muốn trao đổi với ngươi, cớ gì còn kéo theo đệ tử tới nữa?"

Diệp Thanh cười: "Minh nhi còn chưa chịu tôn con là sư phụ, làm gì gọi được là đệ tử ạ? Thưa sư phụ, đệ tử cũng đang muốn phiền tới sư phụ một chuyện."

"Có chuyện gì thế?" Nhược Uyên ngạc nhiên.

Diệp Thanh cung kính: "Diệp Thanh nghe người ta nói, sư phụ không chỉ danh tiếng vang dội trong Tu chân giới, mà ở Thánh Thanh Viện này cũng vô cùng có vao trò. Lại nữa, sư phụ rất tha thiết dạy dỗ đệ tử nên nghĩ là sư phụ muốn truyền cho Mính Căng một ít tuyệt chiêu. Sư phụ xem có phải không ạ?"

Nhược Uyên chau mày vẻ khó xử: "Cái gì? Đệ tử của ngươi giao lại cho ta? Vậy thì ngươi làm gì?"

Diệp Thanh mỉm cười: "Thanh nhi dự định đi một chuyến đến Thiên Quần Tinh, mong sư phụ cho phép!"

Nhược Uyên đoán ra ngay ý định của nàng. Thấy Mính Căng đứng cạnh, lão đành dùng Truyền âm thuậtnói với Diệp Thanh: "Ngươi định đi tìm Hoa Lân

tiểu tử? Trước hết, ta không rõ tại sao ngươi có thể biết Hoa Lân nhất định đến Thiên Quần Tinh? Nhưng hẵng nghe ta một câu, có thể Hoa Lân đã đến Thiên Quần Tinh nhưng hiện tại thì chắc chắn không còn ở đấy nữa. Bởi Kinh Thần Cung đã bị cướp đi, hắn ta phải lập tức truy theo chứ? Nếu bây giờ ngươi khởi hành đến đó, chẳng phải mất công không ư?"

Diệp Thanh sững người, thầm công nhận điều này có lý. Nàng nghĩ tới quẻ bói của thầy tướng Hàn Chấn Ly, phán Hoa Lân nhất định là đi đến hai Thánh môn đại phái. Theo đó nếu hắn đã đi Kiếm Cương Tông thì nơi tiếp theo sẽ là Thánh Thanh Viện. Nhưng... lẽ nào hắn lại tự tìm đến Tiên Diên Tinh Hệ để chết? Như thế là vẫn còn có khả năng...

Diệp Thanh bật thốt: "Nhược tiền bối, Thánh Thanh Viện chúng ta ngoài Tiên Diên Tinh Hệ ra không còn nơi nào khác nữa ư? Nơi sắp xẩy ra chiến sự lớn ấy... Xin sư phụ chỉ giáo!"

Diệp Thanh quá căng thẳng nên buột miệng gọi Nhược Uyên thành tiền bối, nhưng ngay sau đó đã sửa sai, gọi trở lại là sư phụ.

Nhược Uyên lại không phát hiện ra sự nhầm lẫn này của Diệp Thanh, bởi câu hỏi của nàng khiến lão giật nẩy mình. Vốn Giáng Ma Điện đang có ý định đến Huyền Băng Thiên ngăn chặn sự quấy nhiễu của Ma đạo, mà Diệp Thanh lại gián tiếp nói tới địa danh này. Lẽ nào Diệp Thanh nghĩ là Hoa Lân đang ở nơi này? Không xong rồi!

Huyền Băng Thiên là tuyệt mật hành động của Thánh Thanh Viện, Nhược Uyên không thể tùy tiện nói ra địa điểm này được. Sự thực là nếu Ma giới muốn gây chuyện ở Huyền Băng Thiên thì Diệp Thanh có đến cũng chỉ là nộp mạng mà thôi.

Nhược Uyên suy nghĩ một lúc, lại dùng Truyền âm thuật nói: "Diệp cô nương, chi lưu của Thánh Thanh Viện chí ít có tới hơn bảy chục nơi. Câu hỏi của Diệp cô nương quả khó trả lời, thôi thì như thế này đi. Đợi thêm một chút thời gian nữa, nếu có tin tức gì của Hoa Lân ta sẽ thông báo cho."

Diệp Thanh cắn môi đứng im, đầu óc ngổn ngang dự tính. Nàng cũng cảm thấy không cần đến Thiên Quần Tinh nữa, bởi Hoa Lân chắc đã không còn ở đó. Vấn đề bay giờ là phải thăm dò xem Thánh Thanh Viện sẽ

phát sinh sự cố nơi nào, nàng phải đến đó ngay lập tức, nếu không sẽ có lỗi với Hoa Lân.

Trong khi Diệp Thanh đang muôn mối tơ vò, Nhược Uyên lấy từ trong người ra một tấm Ký ức tinh phiến, nhỏ nhẹ: "Thanh nhi, tốt nhất hãy ở lại đây tập luyện theo mật tịch này. Mấy ngày tới Nhiệm Vi sẽ dẫn đệ tử đi chống Ma đạo ở Phiêu Diểu Hà. Ngươi hãy nhớ rõ, trước khi Nhiệm Vi trở về tuyệt đối không được đi lại lung tung, bằng không sẽ gây ra rất nhiều sai lầm đó!"

Mấy lời đó Nhược Uyên nói ra cho cả Mính Căng cùng nghe.

Ánh mắt Diệp Thanh càng lộ rõ sự hoảng loạn. Hoa Lân bây giờ không biết đang ở đâu, nếu đồng ý với Nhược Uyên thì khác nào là há miệng chờ sung? Nàng do dự chưa dám quyết định...

Minh Quan nhìn Diệp Thanh có vẻ không muốn đón nhận Tu chân mật tịch trên tay Nhược Uyên, khôgn khỏi lo lắng thay cho nàng. Nhược Uyên thì ngỡ ngàng mất một lúc, hiểu ra ngay dự định trong đầu Diệp Thanh. Lão phân vân, tự hỏi lẽ nào đã có ai đó

nói với nàng chuyện Hoa Lân bị bắt? Như thế liệu có phải không?

Nhược Uyên lại dúi tấm Ký ức tinh phiến vào tay nàng, nghiêm giọng: "Hãy nhớ kỹ, hiện tại Tu chân giới đang ngày một hỗn loạn, phải có tin tức chính xác ngươi mới được đi tìm, nếu không vừa mất thời gian vừa nguy hiểm..."

Lão chỉ tấm Ký ức tinh phiến trong tay Diệp Thanh: "Tinh phiến này ghi lại các chiêu thức và quyết pháp của Băng hệ pháp thuật, ta đã để tâm vào đấy không ít. Hãy nghiên cứu thật kỹ, tương lai mới có thể đối mặt được với tất cả mọi biến cố."

Diệp Thanh ngước lên nhìn Nhược Uyên ngờ vực, không hiểu vì lẽ gì mà Nhược Uyên lại thịnh tình với mình như thế. Nhưng nàng vẫn nhận lấy Mật Tịch, đầu chợt nghĩ ra một chuyện khác: "Sư phụ, Thánh Thanh Viện chúng ta không có phân đàn nào ở Phiêu Miểu Hà ư?"

Nhược Uyên thoáng lặng người, nghĩ thầm nữ tử này quả là ương ngạnh, bèn lắc đầu: "Địa hình của Phiêu Miểu Hà tương đối phức tạp, mà Phần Tinh Tông cũng hoạt động ở đó nên chúng ta không bố trí phân

đàn. Đương nhiên là chúng ta cũng cần giám sát hành động của Phần Tinh Tông và Ma giới, nhưng đây là hai việc khác nhau. Lần này Thất Đại Thánh Môn tụ họp ở Phiêu Miểu Hà, mục đích chỉ là ngăn cản hành động của Ma đạo. Ta lệnh cho ngươi không được khinh suất mà tới đó, lại làm ta thêm lo lắng!"

Diệp Thanh cúi đầu trầm ngâm nghĩ ngợi hồi lâu, tuy tâm thần nàng đang bấn loạn nhưng cũng phải công nhận lời Nhược Uyên là có lý. Bản thân nàng tu vi chưa được bao nhiêu, hành động mù quáng e sẽ phải chịu thiệt thòi. Còn như ở lại Thánh Thanh Viện, có động tĩnh gì thì cũng sẽ biết được ngay lập tức để đối phó...

Diệp Thanh đâu biết nàng đang ở rất gần Hoa Lân. Thế mà Nhược Uyên lại không hề nói ra cho nàng, chỉ dặn dò vài câu rồi nói cho Diệp Thanh biết là sự cố sắp xẩy ra ở Huyền Băng Thiên.

... ...

Sau khi dặn dò Diệp Thanh xong, Nhược Uyên lập tức rời Tử Vi Các, về Tru Ma Viện gọi mười hai đệ tử tinh anh, lặng lẽ khởi động Truyền tống trận lên đường. Lần điều động này, Thánh Thanh Viện xuất ra toàn là

cao thủ tuyệt đỉnh, hành sự lại vô cùng bí mật, đến đồng môn cũng không hề hay biết.

Sau khi Nhược Uyên đi rồi, Diệp Thanh đi nghe ngóng tin tức mọi nơi. Tiếc rằng mọi động tĩnh ở Tru ma Viện đều được giữ kín, khiến nàng cũng không biết gì hơn...

... ...

Thánh Thanh Viện như vậy là nhanh hơn Hoa Lân mấy ngày, xuất phát không những sớm hơn mà quáng đường từ Tiên Diên Tinh đến Long Thần Tinh cũng chỉ phải truyền tống có bảy mươi hai lần.

Còn Hoa Lân khởi hành ở Thiên Quần Tinh, trở lại Long Thần Tinh phải truyền tống những một trăm năm mươi tán lần. Với tu luyện vốn có của hắn, mỗi ngày Hoa Lân chỉ truyền tống được sáu mươi lần, vì thế mà hành trình đương nhiên chậm đi vài ngày. Bởi vậy, khi Hoa Lân đang một mình miệt mài với truyền tống thì Thánh Thanh Viện đã đặt chân lên Long Thần Tinh rồi.

Hôm đó, Hoa Lân lại khởi động Truyền tống trận. "Vù" một tiếng, truyền tống trận khởi hành. Lòng hắn

đang vô cùng căng thẳng, bởi chỉ cần năm lần truyền tống nữa thì đã có thể đến được Long Thần Tinh. Hoa Lân thầm đoán, không hiểu Lộ Á Phi có trở lại Thiên Hồ Thành không? Nếu như y trở về rồi thì có thể trợ giúp đi đến Long Thần Tinh cứu Trữ Tiêm Tuyết. Trữ Tiêm Tuyết mà giúp Hoa Lân và Lộ Á Phi nâng thêm hai cảnh giới tu luyện thì hẳn sẽ thập toàn thập mỹ!

Đang suy nghĩ lan man, trước mặt bỗng lóe sáng lên, Truyền tống trận đã đưa hắn đến nơi...

Đang lúc Hoa Lân với ló đầu ra, chưa kịp nhìn thấy gì xung quanh thì hai hán tử áo xanh lưng đeo trường kiếm đi đến, người bên trái cất tiếng: "Chào huynh đài, ta là Cố Thành của Kiếm Cương Tông, theo lệnh Thánh Môn trực ở đây đón tiếp người lui tới. Xin hỏi huynh đài dự định đi đến đâu?

Hoa Lân ngoái đầu nhìn bốn phía, bất chợt hít sâu một hơi lạnh.

Hắn nhận ra bên cạnh Truyền tống trận đã bố trí "Cửu môn liên tinh trận" ngoài hai người trước mặt còn có hơn mười thanh y hán tử nữa phía sau, kiếm trong tay chưa tuốt khỏi vỏ nhưng vị trí đã được sắp

xếp cẩn mật khiến Hoa Lân không khỏi nghĩ tới chuyện phải đánh một trận...

Hoa Lân kinh hãi nghĩ thầm, Kiếm Cương Tông hẳn phải biết chuyện Phệ Hồn Cốc giam cầm Ninh Tiêm Tuyết, nếu không làm sao lại bày ra thủ tục kinh người thế này?

Đương nhiên hắn không hề biết, toán hán tử này toàn là tinh anh của Kiếm Cương Tông, theo điều động đang bày thiên la địa võng ở Long Thần Tinh này, một lòng cản ngăn sự xâm lấn của Ám Ảnh Chi Môn.

Càng bất hạnh hơn nữa, với Kiếm Cương Tông thì Hoa Lân đã trở thành ma đầu chống lại Thất Đại Thánh Môn. Lần đi này, không cẩn thận là sa vào chỗ chết...

Chương 16: SÁT NHẬP TRỌNG VI

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: Matahari

Nguồn: 4vn.eu

Hoa Lân làm ra vẻ như không, thậm chí còn hưng phấn à lên một tiếng: "A, thì ra các vị đều là nhân sĩ Kiếm Cương Tông! Tại hạ là Long Hiểu Hoa của Nạp Lan Tinh, được gặp gỡ người nhà ở đây thì thật là may mắn!"

Mắt hắn sáng lên, chủ động tiến sát hán tử bên trái, nghiêng đầu nói: "Vị đại ca này... ta vừa may luyện đến cảnh giới tu chân vi thượng nhưng Nguyên anh cứ chập chờn không rõ, vốn là không hiểu làm thế nào để tiến nhập Thanh hư cảnh giới! Huynh xem có thể chỉ giáo cho ta được không? Này vị đại ca kia, huynh nghe ta nói hết đã!

Hán tử kia không chờ nghe Hoa Lân nói hết đã quay sang bên, nhận từ tay gã đứng sau chiếc mâm ngọc, giơ ra trước mặt hắn: "Xin lỗi, chúng ta có nhiệm vụ phải thi hành, không rỗi thời gian để trả lời câu hỏi của huynh đài. Đây là Ngũ hành thạch dùng xác định chân nguyên, huynh đài ấn bàn tay lên trên cho chúng ta xem."

Hoa Lân vờ ra vẻ thất vọng: "Nhưng... huynh còn chưa nghe ta nói hết mà..."

Nhận ra hán tử không bị phân tâm, hắn đành cúi đầu nhìn Ngũ hành thạch, nghi ngờ: "Cái này... ta chỉ cần ấn bàn tay lên trên là xong chứ?"

Trong lòng hắn quả thật có chút chột dạ, thầm nghĩ hòn đá này liệu có gì bất tường không? Chẳng hạn như câu rút nguyên lực hay báo động thân phận? Liệu có thể phát hiện ra được điều gì?

Tuy nhiên tình hình đã không cho phép Hoa Lân chần chừ nữa. Hắn giơ tay phải đặt nhẹ lên phiến đá, kiềm chế Phần Tinh Luân trong người, tập trung tinh thần vận hành Thủy Hệ Chân Nguyên của Thánh Thanh Viện, đoạn ấn nhanh tay xuống.

Ngũ hành thạch bỗng lóe sáng, chân nguyên trong người Hoa Lân chợt sôi lên khiến cho hắn được một phen kinh hồn. Cũng may là Hoa Lân đã cố kìm nén ngọn lửa Phần Tinh Luân, nếu không thì lộ tẩy lên tất cả.

Hán tử nhìn Hoa Lân gật đầu: "Thì ra huynh tu luyện Thủy Hệ Chân Nguyên! Tốt rồi, huynh có thể đi!"

Hoa Lân khua khua cánh tay, lẩm bẩm: :Thế là xong rồi à? Thật sự xong rồi à? Được, ta đi trước đây!"

Đang chuẩn bị khởi động lại Truyền tống trận, từ xa chợt vang lên tiếng hét: "Huynh đợi chút đã!"

Hoa Lân ngoái lại nhìn, không khỏi giật mình đánh thót...

Thì ra, một đệ tử Kiếm Cương Tông khác đang cầm tới một cuộn tranh lớn, đến gần trải ra vừa nhìn vừa ngắm nghía Hoa Lân. Nguyên lai đó hầu hết đều là những bức vẽ Thông tập lệnh.

Hoa Lân nghĩ thầm hỏng bét cả rồi! Nhưng hắn không hổ là kỳ tài trong Tu chân giới, trong hoàn cảnh đó nghĩ ngay ra cách ứng phó, lại một lần nữa sáng mắt lên: "A! Huynh định tặng ta Tu chân mật tịch phải không? Đưa ta xem nào!"

Nói rồi ""soạt" một tiếng bay tới ngay trước mặt người kia, giơ tay chủ động giúp hắn ta giở các bức vẽ.

Tấu xảo làm sao, ngay bức thứ hai hắn lật ra là là chân dung của chính mình. Hoa Lân lật tay che đi, đè luôn lên một hình khác, mặt lộ vẻ thất vọng: "Những thứ này... sao toàn hình người như vậy? Không phải là Tu chân mật tịch..." Nói rồi lật tiếp sang trang khác.

Thường có câu mưu sự tại nhân thành sự tại thiên. Nhưng trong một thời khắc nào đó, mưu trí người ta mới là quyết định sự sống chết của bản thân.

Suy tính của Hoa Lân quả thực là tuyệt hảo, hắn hiểu rằng hình vẽ của mình thì đương nhiên mình nhận ra ngay lập tức, còn đệ tử Kiếm Cương Tông thì vốn chưa biết mặt hắn nên phản ứng trì trệ hơn nhiều. Chính vì vậy mà Hoa Lân kịp thời xử trí tình huống, giấu đi được bức vẽ hình hắn!

Hoa Lân lật trang thứ hai lên, đệ tử Kiếm Cương Tông gạt tay hắn ra: "Huynh đài làm gì vậy? Tất cả đây đều là lệnh truy nã, không phải Mật tịch đâu. Tránh ra đi!" Nói đoạn toan lật trở lại xem kỹ hơn.

Nào ngờ Hoa Lân thật quỷ quái, chỉ ngay vào trang cuối: "Ấy, sao cái này lại giống ta? Kỳ lạ thật, ta có phạm sai lầm gì đâu?"

Đệ tử Kiếm Cương Tông ngẩn người, nhìn kỹ một lúc rồi càu nhàu: "Đây đâu phải là huynh đài? Nhìn thế mà cũng nhìn!"

Hoa Lân xem còn sốt sắng hơn cả hắn ta, chỉ tay: "Ấy, bên dưới còn có mấy tờ nữa! Để xem có ta có nhận ra ai không?"

Đệ tử Kiếm Cương Tông loay hoay lật xuống đến trang gần cuối cùng, thấy không có bức vẽ nào giống hắn mới cuộn tất cả lại, hầm hừ: "Huynh đài giống một chút với bức vẽ đầu tiên, nhưng còn chưa có nổi tư cách đó đâu!"

Hoa Lân đưa tay gãi gáy, tiện thể lau sạch mồ hôi lạnh, vờ vịt: "Ta cứ nghĩ huynh có Tu chân mật tịch chứ! Thật là một phen mừng hụt, hì hì..."

Tất thảy đệ tử Kiếm Cương Tông được một phen cười thoải mái, nghĩ thầm tiểu tử này đúng là mặt dày. Người thường thấy lệnh truy nã thì lo lắng không yên, đằng này thì trơ trẽn chủ động hết mức, gã đệ tử đứng trước xua tay lia lịa: "Huynh đài tới đâu thì đi nhanh lên, đừng đứng đây làm phiền phức nữa!"

Hoa Lân làm ra vẻ thất vọng, trở về khởi động lại Truyền tống trận. Những đệ tử Kiếm Cương Tông không cản trở gì hắn, một luồng sáng lóe lên, Hoa Lân thở dài một hơi bay đi...

Vừa tới trạm kế tiếp, tay chân hắn bỗng bủn rủn, tim đập dữ dội, vội ngồi yên thở dốc: "Mẹ ơi! Thật sợ đến chết mất!"

Nào ngờ, sau lưng hắn chợt vang lên tiếng hỏi: "Thế nào? Ngươi đã làm gì khuất tất hả?"

Hoa Lân sợ hãi quay lại nhìn, thì ra hai bạch y hán tử đã đứng cạnh từ lúc nào.

Hắn nhìn kỹ, trước ngực hai người đều thêu hình hoa thủy tiên, lưng đeo trường kiếm, đương nhiên là cao thủ Thánh Thanh Viện.

Lại một lần nữa Hoa Lân toát mồ hôi hột, thầm than sao vừa thoát khỏi hang hổ đã rơi vào tổ gấu thế này? Thật là trời không thương người mà!

Hán tử bên trái ánh mắt rực lửa chằm chằm nhìn vào Hoa Lân, giọng lạnh băng: "Ngươi từ đâu đến? Vừa nãy gặp sự cố gì?"

Hoa Lân lau mồ hôi: "Chuyện này..."

Lòn hắn nghĩ thầm, nếu lại bị tra xét thì xem như xong đời rồi. Nhìn khắp xung quanh thấy chỉ có hai người họ, Hoa Lân kín đáo thở một hơi, nghĩ bụng

đánh không được may ra còn có thể chạy! Đoạn bịa ngay ra một chuyện: "Hai vị thánh tiên có biết không? Vừa rồi Kiếm Cương Tông đánh nhau với Ám Ảnh Môn, tại hạ đi qua chút nữa thì bỏ mạng... May mà Truyền tống trận còn khởi động được nên thoát khỏi, chứ không thì đã thành ma rồi..."

"Thật hả? Đánh nhau chỗ nào?"

Hoa Lân nhìn hai người biến sắc, tiện tay chỉ bừa một hướng: "Chính là phía đó, các vị đến thì biết!"

Nhìn vẻ sợ sệt của Hoa Lân, hai cao thủ Thánh Thanh Viện tin ngay. Hai người nhìn nhau gật đầu rồi sát vai đi đến Truyền tống trận, khởi động chi viện cho Kiếm Cương Tông.

Ánh sáng lóe lên, bóng hai người mất hút trong không gian. Hoa Lân thở phào một hơi, cúi đầu nhìn Truyền Tống trận lầm bầm: "Thế mà các người cũng tin được, đồ ngốc!"

Nói rồi rút Hà Chiếu Kiếm, "binh binh bang bang" băm nát Truyền tống trận, miệng lảm nhảm một mình: "Thì ra đến Long Thìn Tinh đã bị chặn hết lối rồi, chỗ nào cũng canh phòng nghiêm ngặt, nếu lại

mạo hiểm truyền tống thì chết là cái chắc. Ái chà, hết rồi... đường còn những ba chặng nữa, thiếu gia ta chỉ còn cách sử dụng Phần Tinh Luân thôi!"

Hoa Lân hít sâu một hơi, hữu thủ giơ lên, một luồng hồng sắc hào quang tỏa ra, Phần Tinh Luân xuất hiện trước mặt.

Hắn bước vào trong, thấy quang cảnh loạn như vừa qua một trận hỗn chiến.

Thì ra Hoa Lân mua không ít đồ vật ở Thiên Quần Tinh, vứt bừa bãi vào đây không hề sắp xếp, khiến cho cả chỗ đặt chân cũng không còn. Chỉ tội nghiệp cho Tiểu Bạch bị dồn lại một góc, nhìn thấy Hoa Lân đi vào lập tức hú lên một tiếng mừng rỡ, chạy bổ đến kéo gấu quần rách toạc ra một mảng...

Hoa Lân khom người nắm gáy Tiểu Bạch giơ lên, Tiểu Bạch "gâu gâu" rối rít như muốn bày tỏ điều gì đó.

Hoa Lân thở dài: "Tiểu Bạch à, không phải ta bỏ rơi mày đâu, mà là bị người ta truy đuổi khắp nơi, không có thời giờ để chăm sóc mày, ài..."

Tiểu Bạch chừng như hiểu ý chủ, mở to cặp mắt nhìn Hoa Lân không quấy quả gì nữa.

Hoa Lân gật đầu, đặt Tiểu Bạch xuống bên cạnh, lái Phần Tinh Tuân bay lên không trung.

Lần này hắn đã nắm vững cách sử dụng Phần Tinh Luân nên tìm ngay được nơi đến. Hoa Lân quan sát kỹ bầu trời hành tinh dày đặc, vạch một đường thẳng băng trên Phàn tinh nghi, sau đó điều khiển Phần Tinh Luân bay thẳng hướng Long Thìn Tinh.

Mất sáu canh giờ, cuối cùng thì Hoa Lân cũng đến nơi.

Hắn dừng Phần Tinh Luân trên không trung, định bụng bay xuống mặt đất bằng phi kiếm. Nhìn từ trên cao, chỉ thấy được phía bắc vùng ngoài Huyền Băng Thiên. Hoa Lân biết nếu tiến nhập Phệ Hồn Cốc bây giờ sẽ đánh động ngay đệ tử Thánh Thanh Viện, bởi Phệ Hồn Cốc chỉ cách Huyền Băng Thiên không bao xa.

Hắn quay nhìn về phía Kỳ Long Thành, nghĩ trước hết nên đến Cấm Phong quán mới phải. Bởi Hoa Lân đã hẹn với Lộ Á Phi, nếu thất lạc nhau thì nhất thiết phải đến Cầm Phong quán để lại tin nhắn.

Nghĩ tới nữ chủ quán Cầm Phong, lại nhớ tới Lộ Á Phi, nhận ra thời gian đã qua đi nửa năm, không hiểu Lộ Á Phi đã tu luyện thêm được những gì? Còn Hoa Lân không những đã chế ra Ảo Ảnh Song Long Kiếm, đồng thời còn học được Khống thủy đại pháp và Khống hỏa đại pháp, thực lực hiện thời lợi hại hơn nhiều so với Lộ Á Phi xưa kia.

Nghĩ tới đây mắt Hoa Lân sáng lên, "choang" một tiếng xuất ra phi kiếm, nhằm hướng Kỳ Long Thành lướt đi.

Chương 17: TUYỆT THẾ ĐĂNG LỤC

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: Matahari

Nguồn: 4vn.eu

Cuối cùng thì Hoa Lân đã xuống đến Kỳ Long Thành.

Trên phố người qua lại vẫn nườm nượp, nhưng nhìn kỹ thì thấy bước chân ai nấy đều rất vội vã, Hoa Lân còn phát hiện thêm nhiều nơi không còn cảnh tượng nhộn nhịp thường ngày, thay vào đó là không khí khẩn trương như sắp có biến.

Vốn biến cố của Tu chân giới không liên quan gì tới trăm họ phàm nhân, nhưng vì sức ảnh hưởng to lớn của Thánh Thanh Viện mà dân chúng những ngày này đều xét nét theo dõi các Tu chân giả lai vãng, ai có việc đều đi thật nhanh đặng về nhà cho sớm.

Trong dân gian bắt đầu lưu truyền những tin đồn, nói rằng Ma Giới chuẩn bị đánh nhau với Huyền Băng Thiên khiến cho dân chúng trong khắp thành đều hoang mang.

Hoa Lân không muốn làm người ta chú ý, vội vã khoác lên người bộ đồ thư sinh, tay phe phẩy chiếc quạt nan, tiến vào Thanh Phong Hành Quán phía nam thành.

Dịp này Thanh Phong Hành Quán đang kinh doanh phát đạt, ba tầng lầu lúc nào cũng đông khách, cả quầy trà tại đại sảnh cũng chật ních người. Hoa Lân bước vào phòng lớn, thấy hầu hết thực khách đều mang kiếm, rõ ràng là cao thủ Tu chân giới.

Phía bên phải gần cửa sổ là một bàn tám người, đang sôi nổi tranh luận chuyện gì đó, chỉ nghe một gã thanh niên lớn tiếng: "Đại sư huynh, sao chúng ta không đi chi viện cho Huyền Băng Thiên? Lẽ nào cứ

ngồi ở đây giương mắt nhìn Liệt Thiên Kiếm bị người ta cướp đi? Ma giới đã cướp Kinh Thần cung của Kiếm Cương Tông, với thực lực của chúng rất có khả năng lại thò tay sang cả Liệt Thiên Kiếm của Thánh Môn nữa. Đại sư huynh nhớ lại đêm qua đi, bầu trời phía bắc rực đỏ tức là Ma Giới đã bắt đầu cuộc chiến với Huyền Băng Thiên rồi. Chúng ta phải mau đến đó chi viện cho họ!"

Đại sư huynh là một nam nhân trung tuổi chậm rãi lắc đầu: "Sư đệ, hãy bình tĩnh một chút đi, Thánh Môn đã có lệnh truyền ra bảo chúng ta ở đây chờ lệnh. Còn chuyện vầng sáng hồng đêm qua, có khi là người ta khởi động đại trận Phệ Hồn Cốc thôi. Đại trận này là trận phòng ngự dưới chân Huyền Băng Thiên, Ma Giới khinh suất chui đầu vào thì chỉ e sẽ thương vong ghê gớm..."

Hoa Lân nghe chuyện bừng tỉnh, thầm nghĩ Ám Ảnh Chi Môn quả nhiên là vì Ninh Tiêm Tuyết mà đến, nhưng Thánh Môn lại đang cố giấu mình. Cái gọi "bày trận câu dẫn ma đầu" chỉ lừa nổi người ngoài, nếu như thế thì hắn nên đi ngay tới Phệ Hồn Cốc mới

là đúng, còn không nếu để Ám Ảnh Môn nẫng tay trên thì hỏng hết cả!

Nhưng hắn còn phải liên lạc với Lộ Á Phi đã. Có Lộ Á Phi bên mình thì mới có thể thuận lợi xông vào Tử vong cấm khu trong Phệ Hồn Cốc.

Hoa Lân đi sâu vào đại sảnh, đưa mắt nhìn quanh, thấy một nữ nhân mỹ miều đang đứng sau quầy, đôi mắt đảo nhanh quan sát thực khách, đích thị là lão nương Cầm Phong rồi.

Hoa Lân gập quạt bước đến, một tiểu nhị nhanh nhảu tới trước mặt hắn: "Quan khách, có phải quan khách muốn trọ lại đây? Hay là dùng cơm?"

Hoa Lân không trả lời, đi thẳng đến trước mặt Cầm Phong. Ánh mắt mỹ nhân quét khắp người Hoa Lân, đầu tiên là ngỡ ngàng, dần đổi qua vẻ thất vọng.

Cầm Phong hẳn đã đoán ra chuyến đi của Hoa Lân là vô ích, chắc chắn Lộ Á Phi chưa trở lại.

Do dự hồi lâu, Cầm Phong nhẹ giọng: "Chàng đâu?"

Ánh mắt nàng mang đầy vẻ u sầu.

Hoa Lân nhún vai, cười khì: "Ta còn đang định hỏi nàng câu đó! E là phải thất vọng mất rồi, hà hà..." Hắn cố làm trò để giảm nhẹ không khí căng thẳng: "Ta với Á Phi mất liên lạc, cứ nghĩ rằng hắn ắt sẽ đến đây! Xem tình hình thì Á Phi vẫn vòn ở Thần Hất Tinh Vực tu luyện rồi! Hà, ta phải đến đó một chuyến vậy, muội chớ lo...!"

Dứt lời Hoa Lân quay người đi thẳng, chỉ nghe tiếng Cầm Phong đuổi theo: "Này, rốt cuộc thì các huynh là..."

Hoa Lân hơi dừng lại, quay đầu trả lời: "Ta nghĩ nửa năm nữa nhất định Á Phi sẽ trở về. Nếu hắn về sớm hơn ta thì nàng hãy nói với hắn, ta đã đến đây, hiện giờ đang sống rất tốt. Bảo Á Phi đừng lo gì cho ta cả." Nói xong đi một mạch không hề ngoái đầu lại.

Cầm Phong toan đuổi theo hỏi rõ chuyện, nhưng lại nghĩ sẽ hỏi chuyện gì đây? Cuối cùng cứ đứng nhìn theo bóng Hoa Lân khuất dần. Còn Hoa Lân sau khi đi khỏi Thanh Phong Hành Quán thì ngẩng đầu nhìn trời, bất giác thở dài một hơi, tự nhủ giờ ta chỉ có thể một mình đi đến Phệ Hồn Cốc thôi. Không có Lộ Á Phi đi cùng, trận pháp Phệ Hồn Cốc hẳn sẽ rất khó vượt,

lần đi này không biết được có thể tìm thấy bia đá thứ mười ba không nữa?

Nghĩ đến đó, Hoa Lân lắc đầu cười khổ, rảo bước ra khỏi thành.

Chưa đến cổng thành, đột nhiên ba đệ tử Thánh Thanh Viện đi đến trước mặt. Quả là không may rồi! Phía sau hắn còn có cả một tốp lính canh của Kỳ Long Thành, mà trong số đó lại có một người quen, chính là đầu lĩnh đội bảo vệ Phục Cảnh Huyên.

Hoa Lân nghĩ thầm lần này thì hết thật rồi, làm sao còn kịp ẩn trốn nữa chứ, chỉ đành cứ thản nhiên đi thẳng tới, lòng thầm cầu khẩn Phục Cảnh Huyên bỏ qua xem như không hề quen biết...

Hai phía đi gần lại phía nhau, mấy cặp mắt đệ tử Thánh Thanh Viện quét khắp người Hoa Lân, cứ như hắn là chỗ quen biết. Sống lưng Hoa Lân bất giác lạnh toát, nhưng mặt vẫn cố tỉnh khô, đi thẳng lên phía trước.

Mỗi một bước chân tự nhiên nặng đến cả vạn cân, cảm giác bứt rứt như đang lõa lồ trước bàn dân thiên hạ. Càng bất hạnh hơn là Phục Cảnh Huyên đã quyết

nhận ra Hoa Lân, nhanh chân đuổi lên chào hỏi: "Ấy huynh đệ, đi đâu vậy?"

Hoa Lân sững người, vội vã khom lưng chào: "A, thì ra Phục đại ca! Vừa nãy đệ không nhìn thấy, thật là thất lễ!"

Đám đệ tử Thánh Thanh Viện chỉ còn cách trước mặt hắn vài trượng, vẫn đưa mắt dò xét mãi không thôi. Hoa Lân cảm thấy khắp lưng mồ hôi ướt đẫm, đang chuẩn bị tư thế ứng chiến...

Không ngờ Phục Cảnh Huyên lại nói: "Ta cứ nghĩ huynh thấy gần đây không yên ắng nên ít lui tới chỗ ta, hay là nán lại đến nhà ta ăn chút gì đã? Ta dẫn ba vị Thánh tiên đi đến Truyền Tống Đài rồi quay lại ngay."

Hoa Lân gật đầu lia lịa: "Phải, phải, ta sẽ đến mà!"

Hai người "hàn huyên" mấy câu, ba đệ tử Thánh Thanh Viện lần lượt đi ngang qua Hoa Lân không gây sự gì nữa, cả Phục Cảnh Huyên cũng đi thẳng không hề ngoái đầu nhìn lại một lần.

Chỉ thương cho cái đầu Hoa Lân bấy giờ mồ hôi ướt đẫm, có bày cả núi cao lương mỹ vị chắc hắn cũng

không thể ăn nổi lấy một miếng, nhìn quanh không thấy ai để ý vội vã rời khỏi Kỳ Long Thành.

Hoa Lân vừa đi vừa nghĩ, lẽ nào Phục Cảnh Huyên vừa rồi là chủ ý giúp đỡ hắn? Nếu không thì sao giọng điệu của y thành thục đến như vậy? Vừa đi vừa nghĩ ngợi, Hoa Lân vào sâu trong Hắc Sâm Lâm lúc nào không biết. Hắn cố quên sự việc vừa xẩy ra, dùng thân pháp bay nhanh về phía Phệ Hồn Cốc.

Hoa Lân vốn không định dùng Ngự kiếm thuật, sợ Thánh Thanh Viện phát hiện ra hành tung của mình, nhưng vì Kỳ Long Thành cách Phệ Hồn Cốc những hơn hai ngàn dặm, không có đường đi mà chỉ toàn rừng cây rậm rạp, thú dữ hoành hành, ngoài ngự kiếm cũng không còn cách nào khác.

Hơn nữa, hiện giờ Ám Ảnh Chi Môn lại đang rải người khắp Phệ Hồn Cốc, nếu không dùng Ngự kiếm thì sẽ mất rất nhiều sức lực, nhỡ phải ứng chiến thì thật bất lợi. Suy tính xong xuôi, Hoa Lân quyết định dùng ngự kiếm, luồn qua rừng cây bay qua những nơi nguy hiểm, nhằm thẳng đến Phệ Hồn Cốc.

Lần này thì vận khí của Hoa Lân quả không tồi. Vốn Thánh Thanh Viện đã cắt người chặn tại Hắc Sâm

Lâm làm nên một thiên la địa võng, hễ có ai bay về phía Phệ Hồn Cốc là chặn lại khám xét. Nhưng Ám Ảnh Chi Môn lại nhanh chân hơn, đêm qua đã thâm nhập được vào Phệ Hồn Cốc, bởi thế mà Thánh Thanh Viện đã rút toàn bộ lực lượng cánh giữ Hắc Sâm Lâm đến trận đầu nghênh địch, bởi thế mà Hoa Lân không vấp phải sự khám xét hỏi han của bất kỳ phái nào.

Sau ba canh giờ, mặt trời bắt đầu lệch về tây. Hoa Lân hết lức lo lắng, bởi khi màn đêm buông xuống là lúc bia đá thứ mười ba xuất hiện, khi đó Ám Ảnh Chi Môn sẽ thừa cơ thâm nhập... Hắn nghiếm răng tăng tốc phi kiếm, "soạt" một tiếng xé tan không gian, tốc độ tựa tên bay.

Bởi Hoa Lân phi thân quá nhanh, cây cối dưới chân dạt sang hai bên khiến cho động vật hoảng loạn chạy nháo nhác. Mặc cho tốc độ của hắn nhanh đến mức nào thì cũng không thể đuổi theo kịp mặt trời, chẳng mấy chốc màn đêm buông xuống, nháy mắt bao phủ toàn bộ không gian. Lúc đó hắn vẫn không biết Phệ Hồn Cốc còn cách bao xa.

Mãi rồi Hoa Lân cũng tới nơi, chưa hạ thân đã thấy thế trận giăng khắp.

Tuy Thánh Thanh Viện đã bố trí cao thủ bao vây, nhưng Phệ Hồn Cốc diện tích hàng trăm dặm, phong tỏa cũng không dễ dàng gì. Lại thêm Ám Ảnh Chi Môn đã có mặt từ trước, cử người nghi binh quấy rối khắp nơi khiến tình hình trong cốc hết sức náo nhiệt.

Phệ Hồn Cốc lúc này gồm có ba lực lượng. Một là Thánh Thanh Viện bảo vệ Phong Thần Bi, một là Ám Ảnh Chi Môn đang rắp tâm phá bia đoạt người, ngoài ra là lực lượng chủ nhân của Phệ Hồn Cốc, vô số Ác Linh...

Phía ngoài cốc là đệ tử của Thánh Thanh Viện bủa vây nơi nơi. Nhưng đó chỉ là các thuộc hạ võ không không đáng để ý, chỉ vì không đủ công lực tiến vào Phệ Hồn Cốc nên mới được cắt đặt canh giữ vòng ngoài...

Trên đỉnh núi phía tây lúc đó, có bốn mươi cao thủ đệ tử Thánh Thanh Viện chia nhau theo dõi mọi diễm biến tại Phệ Hồn Cốc dưới núi. Khí thế của đội quân này hết sức hùng hậu, ngay đến kiếm đeo trên lưng cũng là loại hảo hạng hình dáng kích thuớc đồng

nhất, nhìn từ xa tới cứ như những bức tượng giống hệt nhau, khiến người ta phải ngưỡng mộ kính nể.

Một người trong số đó cất tiếng: "Nhiệm Trắc sư huynh, chúng ta có phải tiến vào chi viện không? Đệ chỉ sợ Ám Ảnh Chi Môn bắt tay với lũ Ác Linh trong đó, như thế thì nhị sư bá khó lòng chống đỡ được!"

Một đệ tử dáng vẻ trầm tĩnh lắc đầu trả lời: "Đệ biết trận pháp không? Mười hai thế trận pháp của Tuyệt Tiên đều đã được sử dụng, trong đó giờ đây vô cùng nguy hiểm, chúng ta mạo hiểm xông vào thì chỉ tự chuốc họa vào thân thôi. Lại nói Ác Linh với Ma đầu vốn là nước với lửa, làm gì có thế bắt tay nhau được?"

Mấy người nghe phân tích như vậy thì đầu gật đầu tán thưởng, cho là lời Nhiệm Trắc hoàn toàn có lý. Thế rồi tất cả cứ đứng như trời trồng theo dõi thế trận dưới chân núi...

Chỉ thấy khắp nơi đêm đen bao phủ, cây cỏ ở Phệ Hồn Cốc xanh tốt um tùm, cao đến cả mấy trượng, gió núi không ngớt xào xạc, nhìn như có quỷ kế gì trong đó, lại thêm sương mù chập chờn dày đặc khiến càng nhìn càng có cảm giác lạnh gáy...

Đúng lúc đó, một đệ tử Thánh Thanh Viện bỗng hét to: "Các vị nhìn đi, tấm bia thứ mười ba hiện ra rồi kìa!"

Mọi cặp mắt đều chăm chú dõi theo, quả nhiên giữa muôn trùng núi non đã xuất hiện một tấm bia đá cực lớn. Tuy nhiên cự ly quá xa, hơn bốn chục người đương trường dù căng mắt nhìn cũng không phân biệt được rõ ràng.

Giữa lúc tập trung vào tấm bia đá, một cảnh vệ đằng xa bỗng chạy bổ tới: "Trắc sư huynh, theo như báo cáo của cảnh vệ trên không, phía nam có một đạo bạch quang bay đến với tốc độ cực nhanh. Chúng ta có cần chặn lại không?"

Nhiệm Trắc quả là quyết đoán, rút phắt bảo kiếm hạ lệnh: "Nhiệm Canh, Nhiệm Nhiếp, Nhiệm Không, các đệ dẫn theo tiểu tổ của mình theo ta. Còn lại tiếp tục canh giữ, xuất phát!"

Bốn mươi đệ tử nhanh chóng chia làm hai tốp, động tác thành thạo gấp gáp, không hổ là cao đồ của danh môn.

Nhiệm Trắc dẫn theo mười lăm người vọt lên không gian, ngự kiếm tiến đến rừng cây rậm rạp tối om. Cả bọn chưa kịp dàn đội hình thì từ phía xa có một bóng người bay tới với tốc độ nhanh hơn tên bắn. Những nơi bóng dáng đó đi qua, cây cối chao đảo như trong cơn lốc.

Nhiệm Trắc nhìn tốc độ ngự kiếm kinh người, dõng dạc ra lệnh: "Chú ý, kẻ đến có công lực rất ghê gớm. Chuẩn bị dàn trận!"

Mấy chục đệ tử lập tức rút kiếm, bày ra thế trận nghênh đón trên không. Nhiệm Trắc lia mắt nhìn lại, yên tâm lớn tiếng: "Người đến kia là ai?"

Người bay đến đương nhiên là Hoa Lân rồi!

Người khác nếu nhìn thấy thế trận phía trước thì hoặc dừng lại hoặc quay đầu bỏ chạy, nhưng Hoa Lân thì khác, hét lớn từ đằng xa: "Người của ta! Người của ta! Nhanh nhường lối, ta có việc cần kíp bẩm báo!"

Vừa nói vừa tăng tốc lao về phía thế trận của Thánh Thanh Viện, cùng lúc tay phải giơ lên một tấm Băng Phong Trụy che trước mặt, chính là tâm pháp chánh tông của Thánh Thanh Viện.

Hoa Lân nghe nói Băng Phong Trụy là chiêu bài pháp thuật của Thánh Thanh Viện, không dại gì mà không đem ra lúc này!

Mục đích của hắn chỉ là mê hoặc kẻ địch, bởi Hoa Lân hiểu khi thân phận chưa rõ ràng thì đối phương tuyệt không dám gây thương tích cho "người mình". Thời gian đã hết sức gấp gáp, hắn cũng đánh liều dùng chiêu hoãn binh này để lao qua trận tuyến.

Hoa Lân phán đoán chính xác, phía sau trận tuyến quả là Phệ Hồn Cốc, đệ tử Thánh Thanh Viện thì không dám ra tay, nhất loạt tránh sang bên. "Soạt" một tiếng, hắn đã lướt qua mấy chục người.

Đệ tử Thánh Thanh Viện lúc này mới có phản ứng, lớn tiếng hỏi: "Ngươi thuộc phân viện nào?"

Hoa Lân không ngoái đầu, vừa bay vừa hét lại: "Ta là... là Tru Ma Điện..."

Nhiệm Trắc giật mình gầm lớn: "Á, mắc lừa rồi! Mau đuổi theo!"

Cả bọn rùng rùng đuổi theo Hoa Lân, nhưng xem ra đã muộn rồi!

Nhiệm Trắc chính là đại đệ tử của Nhược Uyên, Đường chủ Tân Nhuệ Đường của Tru Ma Điện, đương nhiên phải biết Tru Ma Điện cơ bản không có nhân vật như Hoa Lân. Tuy nhiên lúc này mới phản ứng thì Hoa Lân đã cách xa lắm rồi, gã chỉ còn cách ra lệnh cho thuộc hạ: "Nhanh báo cho người phía trước!"

Nhưng tốc độ bay của Hoa Lân quá nhanh, chưa ai kịp làm gì thì hắn đã tới tốp canh phòng phía trước. Hoa Lân nhìn thấy trên núi có hơn ba mươi đệ tử Thánh Thanh Viện thì hối hả thúc giục: "Các vị sư huynh, phía sau e không đánh lại nổi rồi, nhanh đi chi viện đi!"

Những đệ tử trên núi đang sững sờ, Hoa Lân đã lướt qua trên đầu họ. Mãi một lúc sau Nhiệm Trắc mới tới nơi, tức tối: "Tại sao các ngươi không ngăn lại? Nhanh đuổi theo! Hắn có khi là tội phạm chúng ta đang truy nã!"

Cả bọn lại được một phen sững sờ người lên, phía sau là biên giới của Phệ Hồn Cốc. Đuổi theo ư? Không phải là trái lệnh sao?

Hoa Lân dễ dàng vượt qua trế trận bố phòng, tâm trạng dương dương tự đắc, ngự kiếm bay khắp một lượt trên đầu các phái. Đang cao hứng, bỗng dưng cảm thấy mắt tối sầm lại...

Ý nghĩ loáng qua đầu, phi kiếm đã không còn tác dụng nữa rồi. Cái miệng của hắn tự động hét lên một tiếng: "Ái à!"

Tiếng hét của Hoa Lân kéo dài thê thảm, toàn thân mất thăng bằng rơi thẳng xuống, vang lên một tiếng uỵch rõ to.

Lần hạ cánh này, hắn làm bẹp cả một bãi cỏ rộng, còn bới tung lên một đống đất lớn. Thậm chí Hắc Linh vốn hoành hành trong lòng đất còn kinh sợ trốn chạy, cho rằng Thiên tinh từ trên trời rơi xuống sắp phá hủy cả cốc rồi...

Đây là lần thứ hai Hoa Lân rơi xuống Phệ Hồn Cốc, đau hơn nhiều so với lần thứ nhất...

Chương 18: PHONG THẦN ĐẠI TRẬN

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: Matahari

Nguồn: 4vn.eu

Phệ Hồn cốc tối đen, cỏ hoang mọc cao quá đầu người. Hoa Lân lồm cồm bò dậy, ngước đầu nhìn bốn phía, chỉ thấy cây lá lay động không ngừng, không gian lạnh lẽo mênh mông. Trong màu sắc nhờ nhờ của màn đêm, Phệ Hồn Cốc càng thêm mù mịt.

Hoa Lân xoa xoa những chỗ bị đập xuống đất, tập tễnh bước đến trước Hà Chiếu Kiếm, chưa rút kiếm ra khỏi đất đã cảm thấy xung quanh vô số luồng khí lạnh thổi tới. Hắn tức thì rút phắt thanh kiếm, quay người...

Nếu như là hôm qua, thanh kiếm này nhất định đã quét hết chỗ cỏ dại năm trượng xung quanh, nhưng hôm nay hắn không những không thể phát ra kiếm khí mà còn cảm thấy Hà Chiếu trong tay nặng trĩu...

Hoa Lân bất giác chau mày, khí lạnh xung quanh càng lúc càng dày đặc, từ trong đám cỏ dại chợt xuất hiện những bàn tay đen sì, trườn tới như muốn chụp lấy tay hắn. Hoa Lân nhăn mặt, vung tay phát ra hỏa diệm Phần Tinh Luân...

Một luồng sáng quét ra, ba trượng xung quanh cỏ dại đều bị phạt bằng, mấy chục cánh tay đen cũng bị chém làm hai đoạn, nhanh chóng thiêu thành tro bụi. Có thể thấy sức mạnh của Phần Tinh Luân ghê gớmn dến mức nào.

Hoa Lân chống kiếm đứng lên, toàn thân phát ra một quầng hồng sắc hào quang, ngang nhiên nhìn bốn phía. Những bóng đen từ dưới đất lại đua nhau mọc lên, lần này Hoa Lân không trốn tránh mà đứng ngay tại chỗ, những bàn tay đen một lần nữa lao đến người hắn...

Đột nhiên người Hoa Lân bốc cháy, bên ngoài thân thể ngọn lửa bốc rừng rực, tất cả những gì chạm đến đều bén lửa, chớp mắt bị thiêu thành tro bụi.

Những Ác Linh kế tiếp đều sợ hãi dừng bước, kinh sợ nhìn Hoa Lân, cũng không dám liều lĩnh tìm cái chết nữa.

Trong lòng Hoa Lân thầm thở phào may mắn, Phần Tinh Luân trong sự khống chế của Tuyệt Tiên Trận vẫn phát huy được ba thành công lực, nếu lũ Ác Linh cứ không ngừng tấn công thì e Phần Tinh Luân cũng không tri trì được lâu. May mà những Ác Linh ngu

ngốc không hiểu điều đó, bị đốt cháty một lần là hết thảy đều sợ hãi đứng cách xa năm trượng không dám đến gần.

Hoa Lân thấy vậy thừa cơ ra lệnh: "Các ngươi nghe đây, gọi Trác Vô Ảnh ra gặp ta!"

Hắn vẫn nhớ Quỷ Vương của Phệ Hồn Cốc có tên là Trác Vô Ảnh, Trác Vô Ảnh và Lộ Á Phi là hai kẻ thù đối đầu, nhưng không sao. trước hết hãy dụ hắn ra, sau đó nghĩ cách để hắn đưa mình đến trước Phong Thần Bảng thứ mười ba... Tính toán như vậy quả không tồi, nhưng những Ác Linh kia đều là các hồn phách không đầy đủ, làm sao hiểu được câu nói của hắn, tất cả đều chỉ đứng cách xa lom lom nhìn vào...

Hoa Lân thấy chúng cứ đứng một chỗ như vậy thì ngao ngán nhìn lên trời, đành phải bước nhanh khỏi vòng, đi thẳng về phía trước.

Tuy hắn biết cứ vội vàng đi tìm Phong Thần Bảng như vậy thì cơ hội là rất ít, nhưng trong lòng đã nóng hơn chảo rang, bởi dù là Ám Ảnh Môn hay Thánh Thanh Viện, chỉ cần có được Phong Thần Bi sớm hơn một bước thì bản thân Hoa Lân chắc chắn sẽ rất khó xoay sở tiếp, làm sao mà không sốt ruột được!

Nhưng sự đời cứ vội vàng là thất bại, Hoa Lân trong lúc nôn nóng không phân biệt được đông tây nam bắc, đi một lúc đã sa vào một đại trận kỳ lạ. Phía trước cỏ dại um tùm, Hoa Lân giơ kiếm phạt cỏ tiến lên, nhưng chân phải vừa bước lên một bước thì thất kinh thấy trước mắt đột nhiên bay đến một bức tường đá cao hàng chục trượng...

Hoa Lân kinh ngạc vội vàng lùi lại, vừa quay đầu thì đằng sau đã sớm có một bức tường đá khác ngăn đường. Dường như có một bóng đen ở phía trên bay qua, Hoa Lân giơ tay chém một kiếm... "Vụt" trường kiếm như chém vào hư không, lưỡi kiếm sắc nhọn chém qua tường đá không hề gặp cản trở nào.

Rõ ràng những tường đá này là do tưởng tượng mà thành. Hoa Lân thở phì một hơi, nghĩ thầm loại trận pháp này sao có thể ngăn cản được thiếu hiệp ta. Nhưng ý nghĩ chưa dứt thì "vụt" một tiếng, một luồng kiếm quang như tia sét bổ đến.

Hoa Lân theo phản ứng vội vàng né tránh, luồng kiếm quang đó bay qua đỉnh đầu cắm phập vào bức tường đối diện. Lúc này hắn mới biết đó là kiếm khí thật chứ không phải ảo giác.

Hoa Lân đứng thẳng người lên, không ngờ luồng kiếm khí đó kêu "đinh" một tiếng va vào bức tường đá phía sau, rồi "vụt" bay ngược lại, tốc độ còn tăng lên vài phần hướng thẳng đến Hoa Lân. Hắn lại nép người để tránh, chỉ thấy luồng kiếm sạt qua mặt mang theo một hàn khí lạnh lẽo khiến cho hắn phải giật mình.

Hoa Lân cho rằng có người nấp trong bóng tối, tức giận hét: "Có bản lĩnh thì ra đây cho ta, mờ mờ ám ám sao gọi là..."

Chưa nói hết câu, luồng kiếm khí lại đập vào bức tường hư vô rồi quay lại tấn công. Hoa Lân không nghĩ gì thêm, lập tức giơ kiếm chém vào luồng kiếm khí. Nào ngờ luồng kiếm bị cắt làm hai đoạn nhưng vẫn lao đến từ hai bên, không chỉ vậy, Hà Chiếu Kiếm của Hoa Lân không cẩn thận đã chém vào bức tường đá, sau đó xảy ra một hiện tượng kỳ lạ, kiếm khí Hà Chiếu đập lại từ bức tường đối diện chính là kiếm khí do chính mình phát ra...

Hoa Lân hoảng sợ đến thất thanh, lúc này mới biết bức tường đá đó là do một loại cấm chế tạo thành, bởi vậy có thể phản lại các hình thức công kích.

Lúc này đã có đến ba luồng kiếm khí công kích hắn, ba luồng ánh sáng không ngừng đập vào tường rồi bật lại, tốc độ ngày càng nhanh. Hoa Lân lập tức triển khai công phu Thiết bản kiều tránh né, rốt cuộc bò qua được bức tường đá hư vô.

Nhưng chưa kịp nghỉ ngơi thì hắn nhận ra mình đã bước vào một trận pháp khác. Trước mắt cảnh vật bỗng đổi màu, một tiếng "bùng" vang lên, Hoa Lân chìm vào một vũng bùn lầy...

Hắn lặng người, thân thể nhanh chóng chìm xuống, chẳng mấy chốc bùn đã ngập đến bụng.

Hoa Lân vận lực định bay lên, nhưng dưới chân không có điểm nào để tựa. Tốc độ lún mỗi lúc một nhanh hơn, chớp mắt đã ngập đến ngực. Rõ ràng hắn biết mình vẫn đang ở trong Phệ Hồn Cốc, nhưng cái đầm lầy này lại từ đâu mà ra?

Hoa Lân dùng lực đánh vào mặt nước, hy vọng có lực đẩy để bay lên, nhưng toàn thân lại càng ngập sâu. Dù là hư hay là thực thì cảm giác đúng là đang ngập trong bùn, nghẹt thở, vướng víu...

Càng vùng vẫy thì càng lún nhanh, sau một lúc đã ngập đến cổ. Hoa Lân dùng tay đập lên mặt nước, cảm thấy cánh tay ngập trong bùn, không hề đơn giản như tưởng tượng.

Nếu là ngày thường thì bùn lầy thế nào Hoa Lân cũng có thể bay lên, nhưng hôm nay thật kỳ lạ, hắn thấy mình như một phiến đá nặng. Bùn đã ngập qua đỉnh đầu, hai mắt tối đen, thân thể vẫn tiếp tục chìm xuống như rơi vào một hố sâu không đáy...

Dần dần, áp lực xung quanh ngày càng lớn, Hoa Lân rất muốn cử động hai tay, nhưng cả người dường như đã bị trói chặt, không cái gì nghe theo ý định của hắn nữa. Cùng với việc ngày càng lún sâu, áp lực xung quanh cũng tăng lên, thậm chí còn nghe thấy xương *****g ngực kêu răng rắc...

Sư vương thuẫn trên người đã phát huy đến cực điểm, xem ra không thể chống đỡ được áp lực vô tận đó, Hoa Lân vẫn không nghĩ ra cách thoát ra.

Dần dần hắn bắt đầu tuyệt vọng, nhớ lại lần trước vào trong Phệ Hồn Cốc bình yên vô sự, xem ra có người đã cố ý sắp đặt trận pháp này. Hoa Lân thử một cách cuối cùng, đem hỏa diệm Phần Tinh Luân

tụ lại ở Đan điền, "hừ" một tiếng nhanh chóng phát ra, chỉ thấy một ngọn lửa rừng rực bắn ra tứ phía, cháy cuồn cuộn xung quanh.

Vốn hắn cho rằng mình đã đến bước đường cùng, hỏa diệm Phần Tinh Luân có lẽ không hiệu quả. Nào ngờ ngọn lửa của hắn như châm vào thùng thuốc nổ, "ầm ầm" bắn tung tứ phía, áp lực bên ngoài bỗng biến mất không còn thấy gì, trên người hắn phát ra hào quang chiếu sáng cả một vùng trời trên đỉnh đầu.

Hoa Lân nhìn kỹ, quả nhiên vẫn ở trong Phệ Hồn cốc, cái làm hắn tưởng là bùn lầy vừa rồi hóa ra là một tầng cỏ dại dày đặc, giờ đây đã bị lửa thiêu thành tro.

Lại nói lúc đó ở một phía khác của Phệ Hồn Cốc, mười tám cao thủ Thánh Thanh Viện cũng đang tìm Phong Thần Bi thứ mười ba. Chợt thấy bầu trời phía đông sáng rực, họ cùng ngẩng đầu nhìn lên...

Nhược Uyên kinh ngạc: "A, lẽ nào là Phần Tinh Luân? Hắn cũng đến rồi sao?"

Nhược Phong cười lạnh lùng: "Đến vừa đúng lúc, chúng ta có thể một mẻ lưới bắt gọn!"

Nhiệm Vi là đồ đệ của Nhược Phong, lại là đứng đầu Mậu Tinh Vệ, đương nhiên có đủ bản lĩnh đi vào Phệ Hồn cốc. Lúc này hắn ngẩng đầu nhìn trời, tự nói với mình: "Nguy rồi, mỗi lần gặp hắn đều có thể dễ dàng thoát ra, hôm nay cũng như vậy... Lẽ nào đều là ý trời?"

Nhược Uyên không hiểu: "Điệt nói ý trời gì?"

Nhiệm Vi gượng cười: "Bẩm sư thúc, theo điệt được biết, ai vào trong Phệ Hồn Cốc thì chân nguyên cũng đều bị Phong Thần Bảng trói chặt, nhưng Phần Tinh Luân lại cao hơn Phong Thần Bảng một bậc, có thể phá vỡ cấm chế này. Chỉ sợ hiện giờ chúng ra ở đây không ai đánh lại tên ma đầu này, ôi..."

Nhược Uyên cười: "Không nhất định thế, hay là ngươi bị hắn đánh cho sợ mất mật rồi?"

Nhiệm Vi gượng gạo, trong lòng nghĩ nếu dùng bản lĩnh thật sự thì Hoa Lân có Phần Tinh Luân cũng không cự nổi ba chiêu của mình. Nhưng Nhược Uyên là sư thúc nên không thể phản bác, hắn đành cau mày: "Điệt chỉ lấy làm lạ, tên này vào đây làm gì?"

Nhược Uyên và Nhược Phong đều lặng người.

Nhược Uyên không thể đoán ra Hoa Lân vào đây làm gì, vì lão không biết chuyện của Phong Thần Bảng.

Nhưng Nhược Phong thì không như vậy, trong lòng thầm thở dài, thầm nghĩ nếu Hoa Lân thật sự vì Trữ Tiêm Tuyết mà đến, vậy thì Thất Đại Thánh Môn sau này sẽ gặp nhiều tai ương rồi. Cứ cho là lần này có thể chặn được Ám Ảnh Môn và Hoa Lân, nhưng chuyện Trữ Tiêm Tuyết nhất định đã lọt ra ngoài thì tính sao đây?

Chương 19: ANH HÀO HỘI TỤ

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: Matahari

Nguồn: 4vn.eu

Lại nói Hoa Lân sau khi phóng ra Phần Tinh Hỏa thì đứng giữa lửa cháy, nhìn đám cỏ hoang bị thiêu xung quanh, trong mắt bất giác lộ ra hưng phấn.

Vốn cho rằng ngọn lửa này nhất định có thể thiêu sạch Phệ Hồn Cốc, ai ngờ lửa chỉ lan ra được một khoảng mười trượng thì phụt tắt. Hoa Lân nheo mắt nhìn ra, chỉ thấy sơn cốc tràn đầy khí âm hàn, trong

đám cỏ rậm rạp xuất hiện rất nhiều bóng đen, xem ra Phân tinh hỏa đã bị những Ác Linh dập đi rồi.

Hoa Lân vô cùng kinh ngạc, chợt thấy đất dưới chân rung động. Cúi đầu nhìn xuống thì phát hiện mặt đất vừa bị thiêu cháy đã mọc mầm xanh, từng đám cỏ dại theo nhau trồi lên, chốc lát đã phủ qua bàn chân, hiện tượng này thật sự rất đáng sợ.

Hoa Lân cười gượng một tiếng, nhấc Hà Chiếu trong tay lên, vạch cỏ dại tiếp tục đi tới. Từ xa hắn nhìn thấy có một bóng đen đồ sộ, trong lòng thấy vui mừng đoán nhất định là một tấm bia, chân bất giác bước nhanh hơn...

Quả nhiên đó là một tấm bia đá lớn, phía trên nổi rõ mười bốn chữ: "Là người chớ vào Nhiếp Hồn Cốc, nửa đêm đừng ra khỏi miệng hang!"

Hoa Lân thất vọng lắc đầu, đáng nhẽ trên bia đá thứ mười ba phải viết mười chữ: "Kinh thiên động địa giới, Phong thần sẽ xuất hiện."

Xem ra tấm bia trước mặt chỉ là giả.

hắn thở hắt một hơi dài, tiếp tục đi về phía trước, hy vọng có thể may mắn tìm thấy tấm bia thứ mười ba...

Nhưng chưa được bao xa thì khí lạnh xung quanh bỗng tăng lên, bầu trời hoàn toàn bị sương mù bao phủ. Đúng vào lúc này, Phần Tinh Luân trong cơ thể Hoa Lân yếu hẳn đi, rõ ràng vừa rồi năng lượng bị tiêu hao quá mức.

Hoa Lân biết mình đã rơi vào thế bất lợi, dừng lại toan nghĩ cách đối phó, đột nhiên một tiếng cười từ bên trái vọng lại: "Ha ha ha... tiểu bằng hữu, lần này không có Lộ Á Phi bảo vệ, xem ngươi hôm nay chết như thế nào!'

Hoa Lân ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một bóng người mờ nhạt từ bên trái bay tới, chính là chủ nhân Phệ Hồn Cốc Trác Vô Ảnh.

Không ngờ Hoa Lân lại vui mừng, cũng cười vang: "Ha ha... cuối cùng ngươi cũng đến, ta tìm ngươi lâu lắm rồi!"

Trác Vô Ảnh đang chuẩn bị tấn công, nghe nói vậy lặng người, ngạc nhiên hỏi: "Ngươi tìm ta làm gì? Lẽ nào muốn chết mà không được?"

Hoa Lân cố làm ra vẻ nghiêm túc: "Ngươi là chủ nhân ở đây, sự việc xảy ra ngươi phải rõ hơn ta, có biết vì

sao Thánh Thanh Viện và Ám Ảnh Môn lại đến không?"

Trác Vô Ảnh sắc mặt trắng bệch, lập tức xuất hiện một luồng sát khí, lạnh giọng: "Hừ, chúng chẳng phải là vì Phong Thần Bảng mà đến sao?"

Hoa Lân gật đầu: "Đúng thế, chúng vì muốn Phong Thần Bảng của ngươi mà đến, nhưng ngươi có biết không, bên trong Phong Thần Bảng nhốt một vị tiên tử vô cùng xinh đẹp!"

Mắt Trác Vô Ảnh càng thêm lạnh lùng, giận dữ: "Cái đó ta phải đợi ngươi chỉ cho chắc? Nói mau, có phải chúng là do ngươi dẫn đến không?"

Hoa Lân thấy Trác Vô Ảnh kích động vì nhất thời hiểu nhầm, nhưng vẫn chầm chậm trả lời: "Ngươi xem ta có ngu ngốc như vậy không? Việc tốt như vậy sao có thể để cho người khác cướp đi, hì hì... ta vẫn nhớ vị tiên tử đó từng nói, chỉ cần ta có thể cứu nàng ra thì sẽ hầu hạ ta cả một ngày, nhưng ta..."

Trác Vô Ảnh trừng mắt, giọng nói vang như sấm: "Câm mồm! Không cho phép ngươi làm ô uế sự trinh bạch của nàng!"

Hoa Lân nhún vai, mắt càng lộ sự vui vẻ, ngắt lời Trác Vô Ảnh: "Ngươi đừng vội, ta chưa nói hết mà! Thật ra trong lòng ta chỉ lo tu luyện, không dám có chút ý nghĩ bậy bạ nào với nàng. Nhưng... bọn Ám Ảnh Môn lại không nghĩ như ta, vì vậy ngươi xem có thể..." Hắn cố ý ngừng lại xem phản ứng của Trác Vô Ảnh.

Quả nhiên Trác Vô Ảnh tò mò hỏi dồn: "Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?"

Hai tay Hoa Lân xòe ra, khẽ nói: "Rất đơn giản, chỉ cần ngươi dẫn đường, ta nhất định sẽ cứu nàng ra, sau đó chỉ cần nàng giúp ta nâng cao hai cảnh giới tu luyện, không có ý đồ gì khác. Đương nhiên ngươi có thể cùng đi với ta, đảm bảo nàng sẽ đối đãi với ngươi như ân nhân cứu mạng, lúc đó ngươi chỉ cần ra điều kiện, lo gì nàng không đồng ý?"

Trác Vô Ảnh kích động trong lòng, ngước mắt nhìn Hoa Lân, đột nhiên hỏi: "Lẽ nào ngươi đã tìm thấy Thực cốt huyết?"

Hoa Lân nhìn nụ cười tà ý của y, biết đối phương chuẩn bị giết người, bèn lạnh lùng hừ lên một tiếng: "Tiểu Trác Tử, không phải ta coi thường ngươi. Dựa

vào thực lực hiện nay của ngươi, muốn đấu với thiếu gia thì chỉ có con đường chết, cả Thực Cốt Long ta cũng giết được, còn có thể một mình vào trong Phệ Hồn Cốc của ngươi, lại dễ dàng tiến đến đây, lẽ nào ngươi không thấy kỳ lạ?"

Trác Vô Ảnh lặng người, nghi ngờ: "Ngươi... luồng hồng quang vừa rồi lẽ nào là do ngươi phát ra?"

Hoa Lân hỉnh mũi: "Hừ, nói ngươi ngốc ngươi cũng không thừa nhận sao? Rõ ràng ngươi vì luồng hồng quang mà đến, ngươi dám nói là không đúng không?"

Trác Vô Ảnh dò xét Hoa Lân một lượt, thấy xung quanh hắn bao phủ một lớp hồng quang nhàn nhạt, kinh hãi: "Làm sao ngươi có thể triển khai chân nguyên trong Tuyệt Tiên Trận? Điều này... điều này là không thể!"

Hoa Lân lật tay, lòng bàn tay chợt bốc lên một ngọn lửa, cười nhạt: "Có gì mà không thể! Ta hỏi lần cuối, ngươi có dẫn đường hay không? Đừng để đến khi bọn Ám Ảnh Môn vào được Phong Thần Bi, lúc đó ngươi hối hận cũng không kịp, hừ..."

Trác Vô Ảnh quả nhiên bị Hoa Lân thuyết phục, lặng người nhìn ngọn lửa trong tay hắn, hồi lâu mới nói: "Vậy... vậy nếu ta đưa ngươi đến chỗ Phong Thần Bảng, ta được lợi gì?"

Hoa Lân thấy y đã động lòng, bèn cười nhẹ: "Ta không có cái gì cho người, nhưng Trữ Tiêm Tuyết thì có. Ngươi là chủ nhân ở đây, phải hiểu rõ hơn ta chứ... ha ha..."

Hoa Lân biết Trác Vô Ảnh nhất định đã gặp Trữ Tiêm Tuyết, nếu không thì y sẽ không quan tâm như vậy.

Trác Vô Ảnh cúi thấp đầu, nghĩ ngợi: "Nếu mình không đưa hắn đến chỗ Phong Thần Bảng, nhỡ Trữ Tiêm Tuyết thật sự bị Ám Ảnh Chi Môn cứu ra thì mình lúc đó sẽ không được gì, không chừng còn bị nàng giết đê trút giận, vậy thì nguy...!"

Do dự hồi lâu, cuối cùng y gật đầu: "Vậy thì được, vốn ta không cho phép người khác cứu Trữ Tiêm Tuyết, nhưng sự việc đến nước này thì ta sẽ dẫn ngươi đi gặp nàng. Nhưng ngươi phải đồng ý với ta một việc, trước mặt Trữ Tiêm Tuyết ngươi phải nói là ta dẫn ngươi đến cứu nàng, đồng ý không?"

Trong lòng Hoa Lân cười thầm, miệng thúc giục: "Được, ngươi muốn thế nào thì làm thế, giờ thì đừng có kỳ kèo nữa, đi nhanh!"

Không ngờ Trác Vô Ảnh lại đắc ý: "Ngươi yên tâm, ta sớm đã có thu xếp, ít nhất phải hai ngày chúng mới phá được Liên hoàn trận!"

Hoa Lân lặng người, trong lòng hoang mang, thầm nghĩ Trác Vô Ảnh là chủ nhân ở đây, đương nhiên có thể tùy lúc mà khống chế hành tung của người khác. Cũng may mình còn chưa ra tay với hắn...

Thế là hai người cùng đi, vòng đi vòng lại một lúc khiến đầu óc quay cuồng, đúng là một mê trận hại người...

Trên đường đi, Hoa Lân và Trác Vô Ảnh cười nói như đã trở thành đôi bằng hữu. Trác Vô Ảnh hết sức tự tin, cho rằng Ám Ảnh Môn đã bị mình giữ chân, không ngờ chúng sớm đã tìm đến địa giới của Phong Thần Bảng...

Khi Hoa Lân và Trác Vô Ảnh đến nơi thì bên trái vọng đến tiếng chân hỗn loạn, tiếp đó là mười ba bóng đen đồng thời xuất hiện, hai người Hoa Lân và đối

phương đều ngây ra nhìn nhau, trong lòng nghĩ sao mà đúng lúc vậy!

Định thần nhìn sang, chỉ thấy phía bên kia là một thanh niên rất tuấn tú, ánh mắt sáng ngời, người khoác tấm áo bào tím. Hoa Lân thấy tóc gã màu đỏ nhạt, lông mày hơi dựng lên, ẩn chứa khí chất không giận mà uy, lại nhìn những gã áo đen xung quanh dường như rất e dè, đứng đằng sau đến thở mạnh cũng không dám, xem ra người này không phải là một tên ma đầu bình thường.

Đương nhiên thanh niên cũng đang dò xét Hoa Lân, nhìn Hoa Lân giữa đám Ác Tinh vẫn bình an vô sự, bất giác cũng xem trọng hơn vài phần.

Sự việc diễn ra trong chớp mắt, tử bào thanh niên bỗng vung tay, mười hai bóng đen đằng sau lập tức xông tới Phong Thần Bảng, chuẩn bị hành sự.

Hoa Lân đâu lại chịu kém cạnh, trường kiếm trong tay lập tức lóe lên một luồng sáng hồng, chiếu ra ngoài một trượng, đồng thời thân mình bay vút lên không, vung một lúc bảy nhát kiếm, chặn cả mười hai gã áo đen lại.

Tử bào thanh niên thấy Hoa Lân có thể triển khai được chân lực, bất giác chau mày: "Phần Tinh Luân?"

Vừa dứt lời, Hoa Lân đã đáp xuống mặt đất. Mười hai gã đen xúm lại vây lấy hắn, đang hầm hè thì Trác Vô Ảnh chen vào, tay phảivung lên, vô số Ác Linh đột nhiên từ trong cỏ xông ra, chớp mắt hợp thành vòng vây bao kín mười hai gã áo đen.

Hai bên đều đứng im, đều không dám ra tay. Trác Vô Ảnh lo Hoa Lân bị lây đòn nên ngăn Ác Linh chưa cho tấn công, còn ma đầu Ám Ảnh Chi Môn thì e sợ nên cũng đứng im. Chỉ có Hoa Lân là may mắn được Trác Vô Ảnh giúp, không thì tối nay hẳn đã lành ít dữ nhiều.

Chỉ thấy tử y thanh niên đột nhieê bước tới, tách thủ hạ của mình ra, đến trước Hoa Lân hai trượng, trầm giọng: "Ta tự hỏi ai mà to gan như vậy, thì ra lại là người của mình!"

Hoa Lân ngạc nhiên: "Người của mình? Ta quen ngươi lúc nào vậy?"

"Ngươi đương nhiên không nhận ra ta, nhưng ta lại nhận ra ngươi. Hiện giờ cả Tu chân giới đều coi

ngươi là giặc, chỉ có Ám Ảnh Môn chúng ta mới xem ngươi là bạn. Nếu gia nhập Ám Ảnh Môn, ta hứa sẽ cho ngươi làm Phó giáo chủ, quyết không nuốt lời, thế nào?"

Hoa Lân giương mày, cười nhạt: "Phó giáo chủ? Ta hỏi các ngươi tổng cộng có bao nhiêu Phó giáo chủ?"

Tử bào thanh niên điềm nhiên: "Hiện giờ chúng ta chưa có chức Phó giáo chủ nhưng ta nhận thấy ngươi là một nhân tài, lại thấy ngươi lâm vào cảnh chỉ có thể gia nhập Ám Ảnh Môn chúng ta mới yên ổn được, lúc đó ta sẽ truyền cho ngươi Di Tương Đại pháp để ngươi có thể ngạo nghễ với người đời. Đương nhiên, nếu có gì bất mãn với Ám Ảnh Môn thì ngươi có thể tùy ý rời khỏi. Thế nào, thành ý của ta như vậy đã đủ chưa?"

Hoa Lân bất giác có chút động lòng, thầm nghĩ nếu được Ám Ảnh Chi Môn giúp đỡ, không những sẽ được che chở mà thậm chí còn có thể mượn thế lực ứng cứu Thượng Quan Linh. Nhưng bản tính hắn lương thiện, đương nhiên không thể vì lợi ích mà bán rẻ nhân cách của mình, bèn quay đầu nhìn những gã áo đen xung quanh, chuẩn bị ra tay thoát vây.

Không ngờ tử bào thanh niên dường như vẫn cố tỏ thành ý, đột nhiên vung tay ra lệnh: "Tất cả trở về đội hình!"

Hoa Lân lặng người, nhìn mười hai gã áo đen triệt thoái lui về phía sau, xếp thành một trận thế phòng ngự.

Áp lực xung quanh hắn phút chốc tan đi, Trác Vô Ảnh chợt tiến lên, nói nhỏ: "Hoa Lân, đằng sau bia đá còn có một đám người, hình như là đệ tử Thánh Thanh Viện."

Hoa Lân ngạc nhiên, thầm nghĩ giờ thì phiền phức rồi, không ngờ tất cả đều quy tụ ở đây. Do dự một lúc, hắn thấp giọng nói với Trác Vô Ảnh: "Chờ nếu có đánh nhau ngươi hãy lệnh cho thuộc hạ cản đường, chúng ta tìm cơ hội xông vào Phong Thần Bi. Có lẽ thuộc hạ của ngươi sẽ phải hy sinh một chút, ngược lại sau khi Trữ Tiêm Tuyết được cứu ra, Phệ Hồn Cốc nhất định sẽ được giải phóng, ngươi sẽ tự do..."

Trác Vô Ảnh nghe vậy, ánh mắt lóe lên một thần thái phức tạp, một mặt rất muốn ra ngoài, mặt khác lại sợ phải thay đổi, bởi vậy mà do dự không quyết định.

Nhưng tình thế đã đến mức phải lựa chọn, Hoa Lân bật cười ha hả, nói với người mặc áo tím: "Cũng tốt, gia nhập Ám Ảnh Môn cũng không phải việc gì to tát, ngược lại ta còn rất cần có người giúp đỡ. Như vậy đi, các ngươi cứ lo việc của mình trước, ta gia nhập với các ngươi lúc nào cũng được, Tiểu Trác nhường đường!"

Trác Vô Ảnh lặng người, kinh ngạc: "Cái gì? Sao ngươi lại để chúng qua?"

Vừa nói xong thì y hiểu ra, Thánh Thanh Viện nhất định không để Ám Ảnh Môn vào trong Phong Thần Bảng, bởi vậy Hoa Lân mới nhường cho hai bên đánh nhau trước, thế là trong lòng vui mừng vung tay về phía các Ác Linh: "Tất cả lùi ra!"

Chương 20: HỖN THỦY MẠC NGƯ

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: Matahari

Nguồn: 4vn.eu

Những Ác Linh quả nhiên lùi ra tạo thành một lối đi, Hoa Lân quay lại nói với tử bào thanh niên: "Vẫn chưa kịp hỏi huynh đệ tên gì?"

Tử bào thanh niên ánh mắt kỳ quái nhìn Hoa Lân, đáp nhỏ: "Ta là Cận Vân, ngươi là Hoa Lân đúng không?"

"Đúng, gọi ta là Hoa Thiếu được rồi!"

Hoa Lân cảm thấy cái tên Cận Vân đã nghe qua ở đâu đó nhưng nhất thời không nghĩ ra, chỉ đành cười trừ. Hắn không biết rằng cái tên Cận Vân Ma Thần đã vang danh thiên hạ, đã giết rất nhiều tu luyện giả, mỗi lần xuất hiện đều mang đến tai ương.

Chỉ thấy Cận Vân gật đầu: "Tốt, rất tốt, ngươi thật sự quyết định gia nhập Ám Ảnh Môn?" Trong mắt lóe lên tia vui mừng.

Hoa Lân không hề lúng túng, chỉ gật đầu: "Đương nhiên, nhiều lợi ích như vậy tội gì ta không gia nhập? Cận Vân đại ca cứ làm việc của mình trước, để lâu Thánh Thanh Viện đến thì phiền phức!"

Trác Vô Ảnh bên cạnh toát mồ hôi, lòng nghĩ hai người này đều không tin tưởng được, người như Hoa Lân mình không nên có hứa hẹn gì thì mới đúng!

Ánh mắt Cận Vân có chút khác thường, nhìn thẳng Hoa Lân nói: "Ngươi đã gọi ta là huynh đệ, chi bằng hãy cùng vào, thế nào?"

"Cũng được, Cận đại ca, mời!" Hoa Lân nhanh nhảu, đoạn quay đầu nói với Trác Vô Ảnh: "Tiểu Trác muốn vào xem không?"

Trác Vô Ảnh gượng cười, biết rõ đi tiếp nhất định sẽ phiền phức, nhưng chỉ có thể gật đầu: "Cũng được, chúng ta đi!"

Tất cả các Ác Linh đều nhìn Trác Vô Ảnh một cách kỳ quái, dường như đang chờ hiệu lệnh của y. Nhưng trong lòng Trác Vô Ảnh cũng có tính toán của riêng mình, cùng Hoa Lân, Cận Vân đi từng bước đến trước Phong Thần Bảng...

Mười hai hắc y hán tử của Ám Ảnh Môn theo sát phía sau, tay nắm chặt đao kiếm đề phòng bất trắc.

.....

Lại nói đến phía bên kia Phong Thần Bảng, đệ tử Thánh Thanh Viện đúng là đang âm thầm trốn trong cỏ. Nhược Phong không động thủ, chờ Hoa Lân và Ám Ảnh Môn đánh nhau, không ngờ hành tung của mình đã sớm bị Trác Vô Ảnh nắm rõ, càng không ngờ Hoa Lân lại đồng ý gia nhập Ám Ảnh Môn, điều này khiến cho tất cả các đệ tử Thánh Thanh Viện đều kinh ngạc.

Lần này các đệ tử đời thứ hai của Thánh Thanh Viện vào Phệ Hồn Cốc, ngoài Nhược Phong và Nhược Uyên ra còn có hai cao thủ hàng chữ Nhược, một là trưởng lão Nhược Minh của Tru Ma Viện, một người nữa là hộ pháp Nhược Hạo. Tay phải Nhược Minh đột nhiên nắm chặt chuôi kiếm chuẩn bị ra tay, nhưng Nhược Phong kịp thời cản lại, thấp giọng: "Đừng động thủ, ta không tin Ám Ảnh Môn thật sự liên thủ với tiểu ma đầu!"

Nhược Uyên cũng cho rằng Hoa Lân không thể nào liên thủ với Ám Ảnh Môn nên cố nén sự kích động trong lòng, chờ xem diễn biến tiếp theo.

Mấy người ngẩng đầu nhìn về phía Phong Thần Bảng, chỉ thấy Hoa Lân đúng là đi cùng Ám Ảnh Môn.

Tới trước bia, hắn đột nhiên quay người hành lễ với Cận Vân: "Cận Vân đại ca, huynh đích thân mở hay để đệ làm thay?"

Cận Vân khoát tay vẻ thoải mái: "Đệ mở ra là được rồi!"

Hoa Lân nghe vậy liền chầm chậm giơ tay, đang chuẩn bị vận công thì Cận Vân ngăn lại: "Trước khi khai bia ta muốn hỏi một chuyện, tại sao đệ lại đến Phệ Hồn Cốc? Có tâm nguyện gì cần làm không?"

Hoa Lân sớm đã có đối sách, không do dự đáp: "Huynh thấy rồi đó, đệ một mình lưu lạc khắp nơi, hiện đang muốn tìm một chỗ dựa, lại thêm tu luyện của đệ còn kém, nghe nói Trữ Tiêm Tuyết có thể tăng cao cảnh giới nên mới liều chết thử xem. Đương nhiên đệ còn có hai tâm nguyện khác muốn nhờ Trữ tiên tử giúp, chuyện này đệ không nói ra được, sẽ khiến huynh cười chê mất..."

Cận Vận cười vẻ mãn nguyện, lòng thầm nghĩ người ta ai cũng ích kỷ tự lợi, cả Hoa Lân này cũng không ngoại lệ, bèn gật đầu: "Yên tâm đi, tâm nguyện của đệ ta nhất định sẽ giúp hoàn thành. Chờ lát nữa ta cứu Trữ Tiêm Tuyết ra đệ cứ đứng bên quan sát là được."

Hoa Lân gật gật đầu, giơ tay phải lên, một luồng sáng đỏ rời tay hắn bắn vào bia Phong thần, miệng hét lớn: "Kinh thiên động địa giới, Phong thần sẽ xuất hiện!'

Thật ra trong lòng Hoa Lân đang như có lửa đốt, thầm nghĩ tại sao mấy tên Thánh Thanh Viện vẫn chưa ra tay, lẽ nào Trác Vô Ảnh đã nhầm?

Đương nhiên Trác Vô Ảnh không thể nhầm, chỉ là Nhược Phong vẫn không tin Ám Ảnh Môn lại liên thủ với Hoa Lân nên án binh bất động, còn Nhược Uyên lại cho rằng Hoa Lân không dễ dàng đi vào con đường ma đạo nên chỉ quan sát biến động. Chỉ đến lúc thấy Hoa Lân vận công mở Phong Thần Bảng thì hai lão phải thừa nhận là mình đã phán đoán sai, đồng thanh hét lớn: "Xông lên!"

"Keng, keng, keng, keng!"

Tất cả đao kiếm đều ra khỏi vỏ, xông về phía Phong Thần Bảng, đồng thời hai luồng bạch quang sắc như nước xẹt vào tay Hoa Lân.

Thực ra bọn họ không ngăn Hoa Lân lại thì hắn cũng không mở Phong Thần Bảng vì hắn thực hiện theo

trình tự đảo ngược, điều này thì Trác Vô Ảnh và Cận Vân ở đó nhìn rất rõ.

Đương nhiên sau đó Hoa Lân có thể giải thích, nói là mình quên, hoặc không cần giải thích gì cả vì Thánh Thanh Viện nhất định sẽ ra tay.

Chớp mắt vố số đao kiếm đã xông tới, hầu như toàn bộ đều hướng vào Hoa Lân, đây chính là hậu quả của việc to gan dám mở Phong Thần Bảng.

Hoa Lân biết rõ điều này, chờ cho đao kiếm đến gần thì lạng người né tránh, phi xuống dưới bậc, la lớn: "Nguy hiểm quá, các ngươi từ từ mà chơi đùa, ta không vào nữa!'

Đệ tử Thánh Thanh Viện không vì thế mà bỏ qua, hai luồng kiếm khí vẫn hung hãn lao tới, một trong đó đương nhiên là của Nhiệm Vi. Lúc đó Thánh Thanh Viện, Ám Ảnh Môn và Ác Linh Phệ Hồn Cốc đã bắt đầu giao tranh, ba bên sức mạnh đều không tần thường, chỉ thấy đao kiếm lóe lên không ngớt, ngươi đến ta đánh, không chịu nhường một ly.

Trong đám hỗn loạn đó, đáng chú ý nhất là trận chiến giữa Cận Vân và Nhược Uyên Nhược Phong.

Trong tay họ có lợi khí, có thể triển khai chân nguyên trong Phệ Hồn Cốc.

Phút chốc tất cả đều bị cuốn vào vòng chiến, chỉ có Hoa Lân là yên ổn, một mình tách ra, không để ý đến sống chết của kẻ khác, quay người chạy khỏi tầm đao kiếm.

Nhưng Nhiệm Vi vẫn không bỏ qua, "vụt vụt vụt" phóng ra ba đường kiếm truy sát Hoa Lân.

Hoa Lân chạy rất nhanh, loáng một cái đã thoát ra khỏi phạm vi Phong Thần Bảng, chớp mắt đứng giữa đám cỏ hoang.

Nhiệm Vi đương nhiên cũng truy theo không rời, dường như hắn và Hoa Lân có mối thù không đội trời chung, một khi đã gặp là phải đánh đến phân sống chết mới xong.

Chạt thêm mấy chục trượng, Hoa Lân chợt quay người, "keng" một tiếng rút ra Hà Chiếu, hét to: "Xem kiếm!"

Hai bên quần nhau liền một lúc sáu mươi tư chiêu, Nhiệm Vi đột nhiên trầm giọng: "Đứt!"

"Tang" một tiếng, hai ngươi lùi lại ba bước, Hoa Lân cười khẩy: "Tự nói mình à?"

Nhiệm Vi mắt sáng lên, ngang nhiên: "Vậy sao, xem kiếm trong tay ngươi đi!"

Hoa Lân lặng người, giơ Hà Chiếu trong tay lên, chỉ thấy mũi kiếm đã có mấy vết sứt, trong đó một vết chút nữa đã khiến kiếm gãy làm đôi. Hắn tức giận ngẩng đầu nhìn sang, đang thủ thế chờ đánh tiếp, bỗng phá lên cười: "Cẩu tạp chủng, ngươi cũng có giỏi gì đâu, ha ha ha ha..."

Nhiệm Vi cúi đầu nhìn trường kiếm trong tay, mặt bỗng biến sắc: "Kiếm của ngươi là kiếm gì?"

"Hà... Chiếu...!" Hoa Lân quay mũi kiếm xuống đất, trường kiếm bỗng lóe lên một ánh sáng hồng, dằn giọng: "Cẩu tạp chủng, dám đuổi theo ta mấy vạn dặm, hôm nay cho ngươi chết ở Phệ Hồn Cốc, xem kiếm đây!"

"Keng" một tiếng, kiếm của Hoa Lân biến thành một luồng hồng quang, bắt đầu công kích Nhiệm Vi. Khí thế của hắn khiến cho cỏ hoang xung quanh phút

chốc bị phân làm hai, tạo thành một đường lao thẳng về phía đối phương.

Nếu là ngày thường thì Nhiệm Vi đã dễ dàng hoá giải, không chừng còn giết chết được Hoa Lân, nhưng sự khống chế của Phệ Hồn Cốc quá lớn, không thể sử dụng chân nguyên, chỉ dựa vào bảo vật trong tay e rằng khó có thể đánh lại. Thấy luồng kiếm của Hoa Lân đâm tới, Nhiệm Vi không khỏi lo lắng, lắc người tránh khỏi rồi lập tức quay đầu chạy, chớp mắt đã trở về cạnh Phong Thần Bảng.

Hoa Lân không vội vàng đuổi theo, chỉ cao giọng: "Hừ, đến địa bàn của ta thì chỉ tự tìm cái chết, có phải là ngươi không muốn sống nữa không?"

Nhiệm Vi đã chạy xa ngoài mười trượng, nghe Hoa Lân mắng chửi lại sôi máu lên, muốn lập tức quay lại đánh tiếp. Nhưng tự nghĩ mình không thể thắng được bảo kiếm trong tay đối phương, hơn nữa các âm hồn trong cốc đã tụ tập dày đặc, nếu không có lý trí thì e rằng chỉ tự chuốc lấy tai họa.

Tất cả những điều này đều không lọt khỏi mắt Trác Vô Ảnh. Y vừa thoát khỏi vòng chiến chạy đến, thấy Hoa Lân và Nhiệm Vi đánh nhau nên nấp trong cỏ

quan sát, hy vọng có thể dễ dàng ra tay thu thập cả hai người. Sau khi nhìn thấy kiếm khí của Hoa Lân thì trong lòng y lại kinh hãi, nghĩ thầm may mà mình không hồ đồ gây sự với hắn, không thí đã chết chắc rồi!

Thấy Nhiệm Vi đã bỏ chạy, Trác Vô Ảnh mới bước lên gọi: "Hoa Thiếu, kiếm khí lợi hại quá! Có thể triển khai công lực như vậy trong Phệ Hồn Cốc, đúng là khiến người ta bái phục."

Hoa Lân lại không hề có chút ý đắc thắng nào, hiểu rõ hỏa công trong cơ thể đã tiêu hao rất nhiều, may mà giao chiến chỉ đến đó là chấm dứt. Hắn nâng Hà Chiếu Kiếm lên, nhẹ xoa vào chỗ sứt ở mũi kiếm thở dài: "Chà, e phải luyện kiếm lại từ đầu rồi. Đúng rồi, đây là địa bàn của ngươi mới đúng, vừa rồi ta nói bừa, thật ngại quá!"

Trác Vô Ảnh thầm nghĩ: "Trong lòng ngươi mà nghĩ thế thì tốt!" Miệng lại nói: "Không sao, giữa chúng ta thì còn so đo ai với ai làm gì, đây vốn là địa bàn của huynh mà, ha ha ha..."

Hoa Lân ngẩng đầu nhìn về phía Phong Thần Bảng, chỉ nghe xa xa vẫn vọng lại tiếng "keng keng" kịch

liệt, bèn cả cười: "Chúng ta qua đó xem, thời cơ cũng sắp đến rồi!"

Trác Vô Ảnh gật đầu, lập tức bước nhanh theo...

Chương 21: NGƯ ÔNG CHI LỢI

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: MacVanDanh

Biên dịch: Tepga

Biên tập: Tepga

Nguồn: 4vn.eu

Hoa Lân, Trác Vô Ảnh lặng lẽ quay về phục bên bờ Phong Thần Bảng, cách một bãi cỏ dại nhìn lại; chỉ thấy Ám Ảnh chi môn và Thánh Thanh viện vẫn như cũ, đánh nhau bất phân thắng bại, mà bộ hạ của Trác Vô Ảnh đang lui về phía bãi cỏ.

Trong cuộc chiến này thực lực của Ám Ảnh chi môn hơn hẳn đối phương một bậc, đối với cấm cố của Phong Thần Bảng nhờ vào bất tử chi thân mà miệng vết thương lập tức liền da, thực lực thật không thể xem thường.

Nhưng Thánh Thanh viện lại chiếm thượng phong về nhân số, cứ mười hai tên đệ tử kết thành một phòng ngự trận, bên ngoài lại do Nhược Phong, Nhược Uyên, Nhược Minh, Nhược Hạo - bốn gã cao thủ tiền bối hang chữ "Nhược" bố trí chỉ đạo ứng phó, song phương lần này có thể nói là tung hết khả năng, thế cùng lực tận.

Còn Cận Vân ma tôn trong tay cầm một thanh huyết sắc cự kiếm, toàn thân phát tán khí tức màu đỏ sậm một mình nghênh chiến cả Nhược Phong và Nhược Uyên hai người, mười hai tên hắc y nhân thủ vệ dưới tay hắn lao vào hàng ngũ của Thánh Thanh viện đệ tử điên cuồng chém giết, tà khí bức nhân tỏa ra trong từng chiêu thức.

Hoa Lân trong lòng cảm thấy buồn cười, trông thấy tất cả các cao thủ tai Phệ Hồn Cốc này đều biến thành phàm nhân, chiêu thức xuất ra phần nhiều thuần túy chỉ là kiếm pháp mà thôi, chỉ có Cận Vân ma tôn đại chiến với Nhược Phong và Nhược Uyên là còn có đôi chút đặc sắc.

Chỉ thấy Nhược Uyên tay trái xuất ra một chuỗi Hàn Băng châu, mỗi viên lam châu tỏa ra quang mang chí

hàn chí cực, mỗi lần bay ra không khí xung quanh tựa như bị đóng băng lại hết, giở tay nhấc chân đều kéo theo từng đạo khí vụ màu trắng. Có thể tưởng tượng nếu không có cấm chế của Phong Thần Bảng thì Hàn Băng Châu của hắn nhất định có thể gọi ra băng chùy cực kì cường đại, nếu cùng hắn so chiêu chỉ trong chốc lát là bị đóng thành khối băng.

Còn Nhược Phong ngoại trừ trong tay cầm một thanh Băng Kiếm trong suốt ra thì không có thêm bất kì một bảo vật gì. Có điều Băng kiếm trong tay hắn cũng thập phần lợi hại, kiếm này giống như không có hình dáng cố định, tựa như làn nước mềm mại lưu chuyển, khi thì hóa thành một thanh trường kiếm, khi thì hình thành một băng chùy. Chỉ cần Nhược Phong chém ra Băng kiếm trong tay lập tức hóa thành một mảnh băng nhận vô cùng sắc bén chém thẳng vào chính diện Cận Vân ma tôn, lực công kích có thể nói là vượt hơn Nhược Uyên một bậc.

Nhưng Hoa Lân cũng phát hiện công lực của Cận Vân ma tôn tuyệt không dưới Hiên Dĩ Thừa, trong tay cầm một thanh huyết sắc trọng kiếm có thể ngăn cản được sự liên thủ tiến công của Nhược Phong và

Nhược Uyên. Kiếm xuất kì chiêu đại khai đại hợp, nhuệ khí không ngừng tăng lên, đáng ngạc nhiên là trong chiêu kiếm không có một chút tà khí. Cảnh tượng kì quái này cùng với bọn hắc y nhân hình thành một tràng đối chiến bất khả tư nghị.

Thấy hắn càng đánh càng dũng mãnh, Hoa Lân cũng phải kinh hãi, nghĩ thầm rằng mình còn may mắn chưa cùng hắn chính diện giao phong, nếu không cho dù mình có sở hữu Phần Tinh Luân và được Phệ Hồn Cốc phụ trợ chỉ sợ cũng khó có thể thắng được hắn.

Hoa Lân đang tìm kiếm sơ hở của Cận Vân ma tôn thì Trác Vô Ảnh ở bên cạnh không nhịn được nói:

- Bọn này không biết định đánh nhau đến bao giờ nhỉ? Ta xem chừng có đánh đến hừng đông thì cũng khó phân thắng bại lắm...

Hoa Lân cũng sững sờ, lúc này mới phát hiện Thánh Thanh viện đệ tử chỉ chăm chú phòng thủ, cho dù có cơ hội giết địch bọn họ cũng không mạo hiểm tiến lên xuất chiêu. Quan sát nửa ngày cũng không giải thích được, khó hiểu nói:

- Thật kì quái, rốt cuộc họ muốn làm gì? Chẳng lẽ bọn họ còn có hậu viện?... ân? Còn Nhâm Vi đâu? Trong số họ dường như còn thiếu một người... Tiểu Trác! Ngươi có thấy cái tên vừa bị ta đuổi đánh không?

Trác Vô Ảnh mờ mịt lắc đầu nói:

- Ta nãy giờ vẫn ở bên cạnh ngươi mà, làm sao biết được hành tung của hắn?... Chờ chút, để ta gọi người đến hỏi xem.

Nói xong Trác Vô Ảnh liền triệu một tên ác linh tới, phân phó với nó vài câu, quả nhiên ác linh kia lập tức quay người đi. Trong chốc lát ác linh kia phản hồi, Trác Vô Ảnh nhìn Hoa Lân giải thích:

- Tên kia là Nhâm Vi, từng có xung đột với thủ hạ của ta ở phía bắc, trước mắt hắn chỉ có một mình, tịnh không có mang theo hậu viện như ngươi nói!

Hoa Lân kì quái nói:

- Tại sao hắn lại hành động một mình? Chuyện này thật kì lạ, Thánh Thanh viện rốt cục đang muốn làm cái quỷ gì vậy?

Người ta thường nói: thông minh qua nên bị thông minh hại, Hoa lân thật có điểm quá tự tin! Kì thật kế hoạch của Thánh Thanh viện là chỉ cố thủ hòa đến khi trời sáng, khi đó đệ tử bên ngoài cốc có thể đồng loạt tiến vào, sau đó khống chế Phệ Hồn Cốc, thậm chí có thể tháo gỡ Phong Thần Bảng đem về Tiên Diên tinh hệ. Mặc dù hai phương pháp này đều có thể làm lộ bí mật của Trữ Tiêm Tuyết nhưng bọn họ đã không còn sự lựa chọn nào khác!

Sau một lúc nghĩ ngợi Hoa Lân cũng thông suốt được đạo lí này, ở trong vạt cỏ đã gần hai canh giờ, thấy lúc này đã gần canh bốn, trời sắp sáng đến nơi, không nhịn được quay sang Trác Vô Ảnh lo lắng hỏi:

- Ngươi nghĩ có nên mạo hiểm một phen không....

Không ngờ Trác Vô Ảnh còn nóng vội hơn cả hắn, lập tức tiếp lời:

- Được, ta đồng ý!

Hoa Lân lấy làm kinh ngạc, gật đầu nói:

- Tốt lắm! Xem ra chúng ta chỉ còn cách bất chấp tất cả để tiến vào mà thôi!... Ngươi đi bảo bọn môn hạ phối hợp cho tốt, nói bọn chúng tấn công vào mặt sau

của Thánh Thanh viện, sau) ngăn trở⏪đó phát động chiến thuật biển người (giống chiến thuật ruồi bu quá tầm mắt bọn chúng, ta và ngươi thừa cơ tiến vào Phong Thần Bảng!

Trác Vô Ảnh căn bản là không muốn thủ hạ thương vong quá nhiều, hỏi:

- Vừa rồi ta thấy ngươi hình như ngộ ra phương pháp mở Phong Thần Bi, có muốn thử không...?

Hoa Lân cười nói:

- Ngươi cũng xem thường ta quá rồi?... hắc hắc!

nói xong thương lượng với Trác Vô Ảnh một lát, rồi tập trung tất cả các ác linh của hắn lại. An bài ổn thỏa mọi chuyện thì cũng đã đến canh năm. Chỉ thấy các đệ tử của Ám Ảnh chi môn và Thánh Thanh viện đánh nhau cũng đã đến lúc mệt mỏi, Hoa Lân thấy thời cơ đến, dứt khoát đi ra khỏi bụi cỏ quát lớn:

- Cận đại ca... Ta đến giúp huynh! Các huynh đệ, sát...

Hoa Lân tay phải vung lên, mặt sau vô số ác linh điên cuồng lao ra. Nhưng bọn chúng lại không phân biệt được đều coi cả hai phe là địch nhân, thấy người là

đánh, căn bản là không để Cận Vân ma tôn vào trong mắt. Hoa Lân cùng Trác Vô Ảnh đi thẳng tới chỗ dặt cấm chế Phong Thần Bảng. Dưới áp lực mạnh mẽ của lũ ác linh, Thánh Thanh viện đệ tử bị công kích cả hai mặt, nhất thời trận cước đại loạn.

Đệ tử Ám Ảnh chi môn cùng Cận Vân ma tôn trong lòng vui mừng, nghĩ rằng đã có thể công phá phòng ngự của Thánh Thanh viện, không ngờ vô số ác linh đột nhiên bỏ Thánh Thanh viện quay lại động thủ. Ba phương đánh nhau loạn xạ, khắp nơi đều là đao quang kiếm ảnh, lúc này Hoa Lân đã thuận lợi tiến sát vào trong cấm chế.

Thánh Thanh viện thấy không ổn lập tức tập hợp một nửa nhân thủ đuổi giết Hoa Lân, lúc này mới phát hiện bên cạnh Hoa Lân còn có một bóng người màu trắng, chính là Trác Vô Ảnh dẫn theo hơn hai mươi tên ác linh theo sát Hoa Lân.

Ba Phương đánh nhau thành một trường hỗn loạn, Hoa Lân cũng biết Hắc Linh môn không thể kéo dài thời gian, liền lập tức niệm lớn:

- "giới động thiên địa kinh, phong thần mạc bất xuất....."

Trong thời khắc mấu chốt đột nhiên nghe thấy "Tranh..." một tiếng kiếm ngân vang, một đạo hồng quang phá tan tầng tầng ngăn trở chém thẳng vào bên phải Hoa Lân. Nhưng hắn giống như không thấy không động, ngón tay nhanh chóng xẹt qua tấm bia đá trấn giữ Ngũ Hành trận. Đột nhiên cả tấm bia đá phát ra ánh sáng màu trắng chói mắt, thời gian giống như dừng lại, Hoa Lân cảm thấy hai má đau nhức giống như chính mình vừa trúng phải một kiếm trong nháy mắt vậy, Phong Thần Bảng cuối cùng cũng bị khải động Bị một luồng ánh sáng trắng chói lóa đập thẳng vào mặt khiến Hoa Lân tối tăm mặt mũi, chỉ cảm thấy một trận trời xoay đất chuyển, thời gian và không gian giống như bị đảo lộn hết cả. Trong đầu trống rỗng, vạn vật giống như ngừng lại...

Sau một lúc thất thần hắn đã tiến vào Phong Thần Bi, nhưng vẫn bảo trì tư thế đó, cảm giác giống như vừa trải qua cả một thế kỉ vậy. Chỉ nghe một giọng nói thanh tao ngân vang giống như từ trên trời truyền xuống:

- Các ngươi cuối cùng cũng đã đến?

Các ngươi? Hoa Lân lập tức cảm thấy ngoài mình còn có mấy người nữa, trong lòng chấn động vội quay lại nhìn, chỉ thấy Trác Vô Ảnh đang đứng ở bên phải mình, bộ dáng cực kì cung kính, cả người hơi khom, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên. Ngoài ra còn có một tên ác linh cũng đang tiến đến. Lá gan của nó cũng không nhỏ, chính là vì không hiểu sự kì diệu của không gian cấm chế này, giống như là tiến vào một thế giới khác.

Hoa Lân hiểu được cảm thấy buồn cười, mới phát hiện hai má nổi lên một cơn đau nhức, cảm giác có một dòng chất lỏng đang chảy xuống, vội đưa tay phải ra lau thì thấy một tay đầy là máu, khiến hắn sợ tới mức thiếu chút nữa hồn phi phách tán.

Chẳng biết là vì cái gì, lần đầu tiên Hoa Lân đột nhiên lo lắng dung mạo của hắn bị người ta hủy hoại, lo lắng hình tượng của mình đối với Trữ Tiêm Tuyết bị phá vỡ, cho nên trong lòng nổi lên một cảm giác tự ti mãnh liệt. Vì vậy kinh hoảng đưa tay chà vết máu tươi trên mặt, ai ngờ càng lau càng ra nhiều, khiến cả mặt đầy những máu.

Ngoài xa chợt có một âm thanh u oán vọng đến hỏi:

- Ngươi làm sao vậy? Tại sao lại chảy nhiều máu thế kia?

Hoa Lân nghe thế liền tỉnh táo lại, thở dài một hơi nói:

- Ai... còn không phải là vì ngươi! Vừa rồi ta mới liều mạng với người ta ở bên ngoài!

Hoa Lân khẽ nâng vạt áo lau qua một chút vết thương trên mặt, lộ ra ánh mắt sáng ngời nhìn lại phia Trữ Tiêm Tuyết ở ngoài xa.

Ai ngờ Trữ Tiêm Tuyết không trả lời. Nàng ta bị giam giữ mấy ngàn năm đột nhiên nghe Hoa Lân thổ lộ tâm tình, không khỏi sinh ra một loại cảm giác kì dị không nói thành lời, không biết làm sao cho phải đành trầm mặc nhìn hắn.

Hoa Lân nổi lên một trận thất vọng, hiểu ra nàng đối với mình tịnh không có tình cảm đặc biệt, liền thu liễm tinh thần, nhanh chóng tiến đến "Phạm chung" (chuông nhốt tù phạm) ở ngoài xa.

Trác Vô Ảnh vẫn cúi đầu, cước bộ chậm rãi đi theo Hoa Lân tiến lên. Chỉ thấy "Phạm chung" xa xa ngày càng gần, Hoa Lân đột nhiên tăng cước bộ, không nói

gì, tay phải đột nhiên bắt ấn quyết, lập tức từ Phần Tinh Luân lấy ra Luyện Hồn Đỉnh. Chỉ thấy Thực Cốt Huyết đã bị đóng băng thành một khối, hắn đi đến trước mặt Trữ Tiêm Tuyết , ngẩng đầu hỏi:

- Hảo tỷ tỷ, ta phải bôi Thực Cốt Huyết lên chỗ nào của "Phạm chung"?

Nở một nụ cười duyên, Trữ Tiêm Tuyết sẵng giọng hỏi:

- Ngươi gọi ta là gì?

Hoa Lân nhìn vào ánh mắt trong suốt như nước ấy, cười nói:

- Đương nhiên là gọi tỷ tỷ rồi, không lẽ gọi khác?... chẳng lẽ gọi ngươi là tiền bối? hay là cô nương?

Loạn... Trữ Tiêm Tuyết cũng bị hắn làm cho hồ đồ, thân thể mềm mại không ngừng rung lên, trong con ngươi lóe lên một loại ánh mắt thật động lòng người.

Hoa Lân âm thầm cố gắng trấn định tinh thần đang nổi loạn, khắc sâu hình ảnh đẹp đẽ của nàng vào trong trí óc. Nhưng khi hắn nhìn lại thì thấy thân thể hoàn mĩ của Trữ Tiêm Tuyết khẽ động, da thịt sáng

ngời ẩn hiện. Tâm tư vốn bình thản như mặt nước nhất thời nổi sóng. Chỉ thấy trong con ngươi Trữ Tiêm Tuyết hàm chứa một loại nghiêm trang không chút ý cười, điều này làm cho Hoa Lân nổi lên một trận đầu choáng mắt mờ, không khỏi thắc mắc trong tim nàng có mình hay không ?

Chương 22: KIỆT LỰC NHẤT CHIẾN

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: MacVanDanh

Biên dịch: Tepga

Biên tập: Tepga

Nguồn: 4vn.eu

Hoa Lân đang gửi hồn theo mây gió, thấy sắc mặt Trữ Tiêm Tuyết trở nên chánh sắc đột nhiên lạnh lùng nói với Trác Vô Ảnh ở phía sau:

- Tiểu Trác!... Lần này sao ngươi lại xuống đây?

Hoa Lân ngẩng đầu lên nhìn thì thấy vẻ mặt của Trữ Tiêm Tuyết rất là băng lạnh, giống như đột nhiên thay đổi cả con người. Nghe nàng nói thế Trác Vô

Ảnh toàn thân run lên, căng thẳng đi đến trước Phạm chung, cúi đầu nói:

- Sư tôn... sư tôn....

Âm thanh cứ mắc trong cổ họng không dám nói ra, càng cố nói càng run lại càng không nói nên lời.

Hoa Lân cũng nổi lên một trận kinh ngạc, lắng nghe Trữ Tiêm Tuyết lạnh lùng nói:

- Ta không phải sư tôn của ngươi, bất quá hình như ngươi đã quên một lời hứa hẹn...

Trác Vô Ảnh mặt mày tái nhợt, thận hình không giữ được bình tĩnh run rẩy nói:

- Ta... ta. Kì thật lần này ta đến là...

Hoa Lân mặc dù đối với Trác Vô Ảnh cũng không có hảo cảm gì đặc biệt nhưng đối với sự tương trợ lần này của hắn cũng rất hữu dụng , vì vậy hắn hạ giọng nói:

- Lần này nhờ có Tiểu Trác cùng ta tiến đến, nếu không ta cũng không tìm được tòa Phong Thần Bi này.

Trác Vô Ảnh lập tức nhìn Hoa Lân đầy vẻ cảm kích, nhưng Hoa Lân lại không để ý. Hắn đang lo lắng chúng đệ tử Ám Ảnh chi môn từ bên ngoài có thể tiến vào bất cứ lúc nào, bất an nhìn vào cấm chế Phong Thần Bi, nhìn Trữ Tiêm Tuyết hỏi:

- Này, hảo tỷ tỷ... ta đổ Thực Cốt Huyết trực tiếp lên Phạm chung cấm chế có được không?

Lần này Trữ Tiêm Tuyết có vẻ đặc biệt tĩnh lặng, nhàn nhạt nói:

- Đúng rồi!

Hoa Lân thấy nàng lạnh nhạt như thế trong lòng sững sờ, nghĩ thầm đàn , như thế nào mà với cả ta cũng trở nên lãnh đạm vậy◀◀bà thật là nhanh thay đổi chứ? Lập tức vận công khai mở Luyện Hồn Đỉnh, đang định lấy Thực Cốt Huyết ra rải lên Phạm chung cấm chế, đột nhiên Trữ Tiêm Tuyết ngăn lại nói:

- Chậm đã!... Ngươi có tâm niệm gì cần ta hoàn thành không, chẳng lẽ cứ như vậy cứu ta sao?

Hoa Lân ngẩng đầu lên nhìn thì thấy thái độ của nàng lại có chuyển biến. Lần này nàng lại dùng ánh mắt tràn đầy tiếu ý nhìn mình, đôi mắt đẹp một trận

lưu chuyển, ngàn vạn kiều mị thu hết vào trong đáy mắt. tâm thần Hoa Lân không khỏi run lên, nhớ tới việc nàng đã từng nói, chỉ cần cứu nàng ra ngoài thì thậm chí nàng có thể cho mình tùy ý trong mười hai canh giờ , vừa nghĩ đến huyết mạch đã như sôi lên, hai bàn tay bắt đầu cũng run lên nhè nhẹ.

Nhưng Hoa Lân biết tình hình lúc này không thích hợp để hắn lãng phí thời gian, vội vàng ổn định lại tinh thần, nhưng lại không thể khống chế được ánh mắt. Chỉ thấy dưới làn lụa mỏng thân thể mềm mại thật là mê người (sặc, ta chảy máu mũi mất), đôi môi đầy đặn, bộ ngực sữa cao vút câu hồn động phách khiến cho hắn chút nữa mất đi lí trí. Liếm môi khô cố kiềm chế cơn khao khát đang trào dâng trong cổ, nói:

- Đúng vậy, ta có hai tâm nguyện nhưng bây giờ thời gian gấp gáp, cứu ngươi trước rồi nói sau. Sau này có đồng ý giúp hay không hoàn toàn tùy ngươi quyết định!

Hoa Lân lần này nói như vậy thực ra là vận hết tâm tư vào trong đó. Bởi hắn biết rõ một khi Trữ Tiêm Tuyết được mình cứu ra, tuyệt sẽ không vì ân tình này mà hạn chế việc giết người. Cho nên Hoa Lân đối

với nàng chuẩn bị dĩ tình chế ngự (lấy tình để hạn chế, ngăn cản), sau này cố gắng khuyên nàng đi vào chính đạo. Hắn không nói thêm nữa lấy ra một cây ngân châm chích vào khối Thực Cốt Huyết rải lên Phạm chung cấm chế.

Phía sau Trác Vô Ảnh vội vàng nhắc nhở:

- uy... cẩn thận! thực cốt huyết có độc, ngươi đừng để dính lên người đấy!

Hoa Lân vừa hóa giải cấm chế vừa nói:

- Ngươi yên tâm, Thực Cốt Huyết chỉ có hữu hiệu với Phạm chú, còn với vật chất thì độc tính không lớn!

Hoa Lân hành động đã nhanh chóng phi thường nhưng không nghĩ tới chúng nhân Ám Ảnh chi môn cũng không chậm, làm cho hắn không kịp phản ứng. Chỉ thấy ở ngoài xa bạch quang chợt lóe, một tử y nhân (người áo tím) đột nhiên xuất hiện tại lối vào, Hoa Lân thầm kêu khổ trong lòng "không xong", thầm hối hận không thôi. Nếu vừa rồi để Trác Vô Ảnh thủ giữ tại lối vào, khi có người xâm nhập lập tức giết chết không tha thử hỏi làm) đã quên mất chuyện đại

sự⏪sao có chuyện này. Chỉ trách mình ý loạn tình mê (này.

Cũng may là hắn lập tức nghĩ ra phương pháp bổ cứu, tay trái run lên, một nửa Thực Cốt Huyết rải đều lên trên Phạm chung, nghĩ thầm thế cũng đủ phân lượng để hủ thực hết cấm chế trên phạm chung rồi?

Tử Y nhân ở ngoài xa cũng không chậm, chỉ nghe "Băng" một tiếng cung huyền chấn động, một đạo bạch quang như tia chớp bắn thẳng đến trái tim Hoa Lân, hắn hoảng sợ nhận ra đó chính là Kinh Thần cung phát ra. Chiếu theo lẽ thường mà nói, với uy lực của Kinh Thần Cung, Hoa Lân căn bản không thể kịp phản ứng lại càng không thể ngăn cản. Nhưng Hoa Lân đã đoán được đối phương sẽ sử dụng Kinh Thần Cung hạ sát mình, cho nên hắn đột nhiên nghiêng người Hà Chiếu trong tay phải nhanh chóng bắn ra. "Đương" một tiếng nổ vang, cả cánh tay nhất thời tê dại, nửa người chết lặng. Nhưng cũng may là mũi tên kia cũng bị chấn văng đi.

Kết quả này khiến cho tất cả mọi người đều chấn động. Còn chuyện nữa, tử y nhân trước khi tiến vào Phong Thần Bi đã bị Nhược Phong và Nhược Uyên

chém hai kiếm (côn đồ quá), lúc này người đang bị trọng thương, hơn nữa trong lòng lại vội vàng nên không thể tụ lực, nên Kinh Thần Cung không thể có uy lực như bình thường, nếu không làm sao Hoa Lân còn mạng mà đứng đó?

Mặc dù là vậy nhưng uy thế của Kinh Thần cung cũng thật kinh người, Hoa Lân chỉ cảm thấy thân thể như bị vạn thú cắn xé, không thể động đậy, tay phải lại càng buông thõng vô lực.

Tử y nhân ở ngoài xa xa cũng cả kinh, nói:

- Hảo thân thủ! Ta nhìn nhầm ngươi rồi... hừ!

Người này chính là giáo chủ của Ám Ảnh chi môn- Cận Vân ma tôn.

Mà Hoa Lân thì đã toàn thân đổ mồ hôi lạnh, trong lòng vạn phần lo lắng, nghĩ thầm nếu đối phương bổ khuyết thêm một tiễn thì cho dù mình có chết một vạn lần cũng còn ít.

Nhưng mà Cận Vân ma tôn thấy Hoa Lân đánh bay một mũi "Lãnh tiến", như vậy mũi tiễn thứ hai hắn cũng có thể đối phó như vậy. Liền thu hồi Kinh Thần

cung, "Tranh" một tiếng rút ra Xích Huyết kiếm từ ngoài xa đánh tới.

Lúc này Hoa Lân đã cảm giác được sự uy hiếp cường đại của đối phương, uy thế trực chỉ vào hắn mà ép đến, không khí bị dồn nén ép về phía ngực làm hắn cảm thấy rất khó chịu, thân thể cứng ngắc lùi về sau một bước, chỉ nghe "Phanh" một tiếng đã để lại dấu tích trên Phạm chung. Trong lòng không khỏi kinh ngạc, thế mới biết mình không thể cùng hắn ngạnh tiếp.

Bởi vì Cận Vân ma tôn thống hận Hoa Lân giả ý kết giao với mình cho nên xuất kiếm không chút lưu tình, Huyết Kiếm run lên, hồng quang tăng vọt, huyết sắc lập tức nhiễm hồng cả không gian, tinh quang lóa mắt lao thẳng tới người Hoa Lân.

Trác Vô Ảnh thấy kiếm chiêu hung hiểm vội hóa thành một luồng khói trắng, "Sưu" một tiếng chạy ra ngoài mười trượng.

Đáng thương cho Hoa Lân nửa người không thể nhúc nhích. Cũng may ý chí của hắn không vì thế mà ảnh hưởng, hắn biết nếu để Cận Vân ma tôn tới gần thì mình chỉ còn con đường chết mà thôi. Tay trái liền

bắt thủ quyết, trước mặt đột nhiên xuất ra hai thanh phi kiếm cực sắc bén, khẽ chỉ tay hai thanh phi kiếm lập tức nhanh như điện xạ bắn thẳng đến ngực Cận Vân ma tôn.

Xem ra thực lực hai bên thật quá cách biệt, phi kiếm của Hoa Lân mới bay được nửa đường đã nghe "đương đương" hai tiếng bị ma tôn đánh bay không biết đến nơi nào. Hoa Lân không kịp triệu lại, lại thấy hồng quang đầy trời đang áp xuống, căn bản là không thể ngăn cản. Đến lúc này thì Hoa Lân cũng biết cho dù mình sở hữu Phần Tinh Luân hộ thể cũng không thể bình an vô sự, may mà hắn vẫn bảo trì được sự thanh tĩnh, đột nhiên quát to:

- ... Dừng lại cho ta!

Nói xong vận khởi toàn thân công lực, trường kiếm trong tay hàn quang tăng vọt nhằm Cận Vân ma tôn bổ tới. hắn xuất chiêu ngạnh chiến phảng phất như muốn cũng Cận Vân ma tôn phân chia cao thấp. Trữ Tiêm Tuyết và Trác Vô Ảnh thấy thế không khỏi lắc đầu, nghĩ thầm rằng làm thế không phải tự đi tìm chết hay sao? Trong óc thậm chí đã xuất hiện cảnh kiếm hủy nhân vong của Hoa Lân.

Cận Vân ma tôn tự thị công lực cao tuyệt, trong tay lập tức hình thành một thanh cự đại huyết kiếm, đón chiêu của Hoa Lân chém thẳng vảo đỉnh đầu như muốn chẻ hắn làm hai nửa vậy.

Nhưng trong một sát na khi hai kiếm sắp giao nhau, Hoa Lân đột nhiên triệt chiêu, hơn nữa lại còn thoái lui, chật vật lùi ra ngoài hai trượng. Chỉ nghe "Đương" một tiếng, Cận Vân ma tôn đột nhiên mất mục tiêu, Huyết kiếm bổ thẳng lên Phạm chung...

Thấy thế Trữ Tiêm Tuyết không khỏi nở ra một nụ cười duyên, nhất thời hiểu được dụng ý của Hoa Lân. Chỉ thấy Cận Vân ma tôn mặt cũng biến sắc, mặt ngoài Phạm chung lập tức xuất hiện trận trận chú văn, sau đó là một trận bạch quang chói mắt, một cỗ chấn lực khổng lồ theo kiếm mà đến. Cận Vân chỉ cảm thấy tay phải tê dại, Huyết Kiếm cũng rời tay bay đi, thân thể cũng bị phản lực cường đại chấn bay về sau, kình khí còn bắn ra xung quanh, uy lực thật sự kinh nhân.

Đột nhiên, Hoa Lân đang chật vật khó khăn trên mặt đất chợt bạt không mà dậy, trường kiếm trong tay "Tranh" một tiếng ngân vang, hóa thành một đạo

kiếm quang lăng lệ bắn thẳng đến bụng của Cận Vân ma tôn.

Vài biến hóa xảy ra chỉ trong chớp mắt bức Cận Vân ma tôn luống cuống chân tay. Lần nay hắn cảm thấy nửa thân bên phải chết lặng, vội cuống quýt đưa tả chưởng hướng Hoa Lân bổ ra một phách...

Cận Vân ma tôn công lực thật khiến người ta kinh sợ không thôi, cho dù hắn đã trọng thương mà chưởng phong lăng lệ cũng có thể bức Hoa Lân không thể lại gần. Hoa Lân thấy hắn muốn đào thóat khỏi phạm vi công kích trong lòng nổi lên một trận lo lắng, biết nếu lần nay không nhân cơ hội hắn bị thương mà trừ đi, chờ đến khi hắn bình phục khẳng định mình sẽ gặp kiếp nạn ngay. Vì vậy tay phải tái khởi, Hà Chiếu trong tay lập tức bay ra, quát lớn:

- Đi!

Một đạo bạch quang lóe lên, tốc độ của Hà Chiếu thật quá kinh người, nửa người bất động Cận Vân ma tôn không thể tránh né. Chợt nghe "Phác" một tiếng, Hà Chiếu đã cắm vào bụng của ma đầu này. Nhưng hắn thật sự là một cao thủ hiếm thấy trên đời, tay trái xuất ra một trảo giữ chặt lấy mũi Hà Chiếu không cho

phi kiếm xuyên thêm vào cơ thể mình. Trong lúc nhất thời Hoa Lân cũng không thể thu hồi được phi kiếm.

Hoa Lân cả kinh thấy ma đầu kia chậm rãi ngẩng đầu lên cười lạnh nói:

- Ngươi quên rằng ta là bất tử chi thân. Bằng vào bổn sự của ngươi tuyệt không thể giết được ta!... Lần nay để ta xem ngươi còn có thủ đoạn gì?

Chương 23: GIAI NHÂN XUẤT QUAN

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: MacVanDanh

Biên dịch: Tepga

Biên tập: Tepga

Nguồn: 4vn.eu

Cận Vân ma tôn trong mắt tràn ngập sát khí, khí thế cường đại ép thẳng về phía trước khiến cho Hoa Lân không thể di động dù chỉ nửa bước. Hoa Lân có cảm giác mình giống như đang chồm về phía trước, không thể đứng thẳng. Trong mắt hiện lên một tia bối rối,

hiểu ra ma đầu này đã khôi phục trạng thái bình thưởng, vội vàng kêu lớn:

- Hà Chiếu... mau trở về!

Cận Vân ma tôn thấy hắn còn muốn đoạt lại phi kiếm từ trong tay mình, đang thấy buồn cười không ngờ phi kiếm trong tay đột nhiên "ngâm..." một tiếng chấn động, thân kiếm trong nháy mắt nổi lên một tầng điện lưu, Cận Vân lập tức run lên, tay trái lại càng siết chặt hơn nữa, nhưng phi kiếm của Hoa Lân đã "Sưu" lên một tiếng bay trở về.

Song phương đều sững sờ, Hoa Lân mừng như điên cầm ngang thanh kiếm đối diện với Cận Vân. Ở phía kia ma đầu đã thực sự bị chọc giận, lửa giận thiêu đốt rừng rực trong mắt, thân thể nhoáng lên, hữu trảo nhanh như chớp hướng thẳng đến chỗ Hoa Lân công kích.

Vốn dĩ với công lực của ma tôn thì căn bản là Hoa Lân không thể kịp phản ứng. Nhưng Hà Chiếu lại án ngữ sẵn trước người, phi kiếm trong tay khẽ run lên, kiếm phong như tia chớp phá không bắn thẳng vào cổ tay phải của ma tôn, phản ứng cũng không chậm. Thuận thế phi kiếm trong tay hắn xuất ra hai mươi

sáu đạo tinh quang "Tranh, tranh, tranh..." bắn ra bảo vệ trước người.

Nhưng Cận Vân ma tôn là người thế nào? Chỉ thấy tay phải hắn khẽ chuyển, bàn tay dừng lại đột nhiên lăng không ấn thẳng vào hướng ngực Hoa Lân. Trong phút chốc Hoa Lân đã cảm thấy một trận ám kình xuyên thấu qua màn kiếm quang của mình, "Phanh" một tiếng đánh thẳng lên ngực.

May mắn là Sư Vương Thuẫn lập tức phát huy tác dụng, toàn thân hồng quang lóe sáng, cuối cùng cũng triệt tiêu được bảy phần kình lực, nhưng chỉ với ba phần kình lực cũng đủ để buộc Hoa lân phải lùi về sau vài bước. Hà Chiếu trong tay "Tranh" một tiếng chống thẳng xuống mặt đất giữ cho thân hình không lùi lại nữa. Không ngờ kình lực thật sự quá mạnh mẽ, chỉ nghe sau lưng "Phanh" lên một tiếng, hắn đã chạm vào Phạm chung kết giới. Lập tức Hoa Lân cảm thấy một trận khí huyết nhộn nhạo, vội vàng cường hành áp chế thương thế.

Còn Cận Vân ma tôn thấy hắn trong tay có cả Phần Tinh Luân và Sư Vương Thuẫn hai loại chí bảo, không khỏi giật mình, tụ tập công lực quát lớn:

- ... Luyện... ngục... hỏa!

Chỉ thấy bên ngoài thân thể hắn nhất thời bị ma hỏa bao quanh, chiêu thức chưa xuất mà khí lưu xung quanh không ngừng bị đốt nóng một cách mãnh liệt. Điều này khiến cho Hoa Lân cảm thấy thân thể một bước cũng khó dời, chân khí của đối phương tập trung trói chặt lên người mình, chỉ thấy trên dưới không đường, trái phải không lối, trong lòng thầm nghĩ: "Nguy rồi, chẳng lẽ hắn thi triển toàn lực?"

Bất đắc dĩ cũng không chậm trễ ngưng tụ toàn thân công lực, lớn tiếng quát:

- Liệt... Diễm ... Trảm!

Chỉ thấy thân thể Hoa Lân bao trùm trong hùng hùng liệt hỏa, Hà Chiếu trong tay lại càng đỏ hồng. Đây cũng là lần đầu tiên hắn bị buộc phải toàn lực sử dụng Phần Tinh Luân, chỉ thấy chân khí trong cơ thể mãnh liệt lưu chuyển, giống như đang nằm ngoài tầm kiểm soát của hắn vậy. Nhưng hắn vạn vạn lần không nghĩ đến trong lúc khẩn yếu quan đầu này chân nguyên trong cơ thể lại phát sinh dị biến....

Khi hắn đề thăng công lực tới cực trí, trong cơ thể Hoa Lân hai loại chân nguyên Thủy- Hỏa mất đi sự cân bằng vốn có, ngọn lửa phá tan đi mọi chướng ngại, trong phút chốc bốc lên, vì vậy trong cơ thể hắn Thủy- Hỏa đột nhiên giao hội. Chỉ trong một sát na chân khí trong thân thể hắn nổ mạnh, chân nguyên mãnh liệt bành trướng, hắn lập tức mất đi sự khống chế. Hai mắt Hoa Lân đột nhiên trở nên đỏ ngầu khiến người ta sợ hãi, vẻ mặt trở nên méo mó, rồi đột nhiên cuồng hô một tiếng, nhấc Hà Chiếu đang nóng cháy hướng tới Cận Vân ma tôn hung hăng chém xuống...

Hoa Lân bị mất đi lí trí, hiển nhiên là đã tẩu hỏa nhập ma. Ở phía kia Cận Vân ma tôn không khỏi nhíu mày do dự một chút, cuối cùng cũng hét lên một tiếng bên người lập tức xuất hiện bảy ảo ảnh đồng thời hướng tới Hoa Lân công kích.

Chỉ nghe "Phanh" một tiếng nổ vang...

Hoa Lân mặc dù công lực đại tăng nhưng tu vi thủy chung vẫn còn kém Cận Vân ma tôn quá xa, chưởng kiếm tương giao, Hoa Lân lập tức bị chưởng phong chấn lùi bảy bước, há miệng phun ra một ngụm máu.

Đồng thời Cận Vân ma tôn cũng bị kiếm khí cường đại của hắn làm chấn động thân thể, trong lòng không khỏi hoảng hốt nghĩ thầm: người này công lực cao tuyệt, thật ngoài ý liệu của mình.

Đã thấy Hoa Lân lại đánh thẳng vào Phạm chung cấm chế "Phanh" một tiếng vang lên. Nếu là người bình thường thì lúc này phải tranh thủ điều tức một lát để áp chế thương thế; nhưng vì Hoa Lân bị tẩu hỏa nhập ma, chân không dừng bước, mượn lực phản hồi quay trở lại giương cao trường kiếm hung mãnh bổ xuống đầu Cận Vân ma tôn.

Cận Vân ma tôn thấy Hoa Lân bất kể sống chết như thế, hừ lạnh một tiếng nói:

- Ngươi đã muốn chết, để ta thành toàn cho ngươi...

Nói xong thân hình nhoáng lên lập tưc phân ra làm mười ba phân thân đồng loạt hướng Hoa Lân xuất chiêu.

Chưởng lực của ma tôn thật kinh thế hãi tục, mặc dù thương thế làm suy giảm vài phần nhưng trong thiên hạ chỉ sợ chẳng có mấy người có thể ngăn cản. Đáng tiếc Hoa Lân đã mất đi lí trí, bất chấp tất cả mãnh

tiến về phía trước, không biết rằng tử thần đang chờ đón sẵn.

Chỉ nghe nổ một tiếng "Phanh"...

Ở ngoài xa Trác Vô Ảnh thấy phảng phất như Hoa Lân bạo tạc (nổ mạnh) mà chết. Hắn vốn có thể thỉnh cầu Trữ Tiêm Tuyết ra tay cứu Hoa Lân một mạng nhưng hắn không làm vậy. Sau khi tiếng nổ vang lên một lúc, Trác Vô Ảnh lúc này mới có chút hối hận nhưng cũng đồng thời thở nhẹ ra một hơi.

Nhưng thật ngoài ý muốn, Hoa Lân tịnh không có nổ chết mà ngược lại Cận Vân ma tôn liên tục lùi lại hơn ba bước. Nguyên lai... rốt cục Trữ Tiêm Tuyết cũng ra tay.

Không biết Trữ Tiên Tuyết đã đột phá cấm chế từ khi nào, hơn nữa lại còn tiếu mị đứng giữa Hoa Lân và Cận Vân ma tôn, ngọc thủ nhẹ nhàng đưa ra lập tức dễ dàng chế ngự Hoa Lân đang điên cuồng, đồng thời triệt tiêu công thế của Cận Vân ma tôn.

Cận Vân ma tôn dấy lên một trận hoảng sợ, ngẩng đầu lên nhìn lại thì chỉ thấy tuyệt sắc mĩ nữ Trữ Tiêm Tuyết đang ung dung đứng cách hắn hơn trượng,

dưới làn lụa mỏng làm cho người ta mơ tưởng khôn cùng, nhưng lại toát ra khí thế uy nghiêm làm cho người khác không dám nhìn thẳng. Cận Vân ma tôn căm hận nói:

- Ngươi... ngươi chẳng lẽ đã quên ước định của chúng ta rồi sao?

Trữ Tiêm Tuyết quay lại nhìn Hoa Lân ở phía sau, chỉ thấy hắn vẫn đang nhếch miệng nhìn mình giống như muốn cùng mình liều mạng không khỏi lộ ra tiếu ý, liền quay đầu đối diện với Cận Vân ma tôn nói:

- Ngươi thật ép người ta quá!... Ta không quên ước định giữa chúng ta, cho nên vẫn đứng một bên khoanh tay nhìn. Nhưng mà hắn lại nhanh hơn ngươi cứu được ta ra, cho nên ước định của chúng ta cũng chỉ đến đấy thôi.

Cận Vân ma tôn biến sắc, lúc này mới nhớ lúc tiến vào Phong Thần Bảng đã phát hiện trên cấm chế có một ít huyết tích, chắc chắn là Thực Cốt Huyết của Hoa Lân đã có tác dụng. Không nghĩ tới tất cả kế hoạch đều hỏng vào phút chót, thật không cam lòng, vì vậy nhẹ giọng nói:

- Chuyện này... mặc dù ta không thể... nhưng chuyện hợp tác của chúng ta vẫn có thể tiến hành. Nếu ngươi muốn đối phó với thánh môn thì liên thủ với ta là lựa chọn sáng suốt nhất. Ta tin rằng một khi chúng ta liên thủ thì nhất định có thể...

Trữ Tiêm Tuyết gật đầu nói:

- Ta biết, ngươi yên tâm, ta sẽ suy nghĩ cẩn thận, dù sao chuyện này đối với cả ta và ngươi đều có lợi. Chỉ là...

Trữ Tiêm Tuyết quay đầu nhìn lại Hoa Lân vẫn đang cuồng giận, lạnh nhạt nói:

- Ngươi cũng thấy rồi, bây giờ hắn đã tẩu hỏa nhập ma, tình thế hết sức nguy hiểm. Hắn lại nhiều lần có ân với ta... chờ ta chữa trị cho hắn xong rồi sẽ tìm ngươi thương lượng, được không?

Cận Vân ma tôn thấy nàng tuy vẻ mặt cực lạnh lùng nhưng giọng nói lại mềm mại nhu nhuyễn, hiển nhiên cơ hội hợp tác là rất lớn, vì vậy vui mừng ha ha cười nói:

- Tốt lắm! không bằng chúng ta liên thủ phục hồi thương thế cho hắn rồi nói chuyện sau. Ngươi thấy thế nào?

Trữ Tiêm Tuyết trầm ngâm một lát, cuối cùng cũng gật đầu nói:

- Chuyện này... ta chưa nghĩ đến!

Cận Vân ma tôn nhất thời mất hứng nói:

- Thế nào? Ngươi sợ ta nhân cơ hội giết hắn sao?

Trữ Tiêm Tuyết đột nhiên thay đổi thái độ nghiêm trang lạnh lùng nói:

- Ta tịnh không có ý này!... Chỉ là người này đối với ta có ơn, bây giờ ta còn chưa biết hắn có tâm nguyện gì chưa hoàn thành, vạn nhất có chuyện gì khó khăn, ngươi lại đứng một bên giám sát ta cảm thấy thật không ổn, ngươi hiểu không?

Cận Vân ma tôn nhìn nhìn Hoa Lân, trên mặt lộ ra vẻ phức tạp. Trữ Tiêm Tuyết thấy vậy liền nói:

- Ngươi đi trước đi! Ta chữa lành thương thế cho hắn rồi ra sau.

Cận Vân ma tôn bất đắc dĩ dụng đôi mục quang đầy ngụ ý nhìn nàng, muốn nói lại thôi, sau một lúc cuối cùng cũng ôn nhu nói:

- Cũng tốt, ta sẽ chờ ngươi...

Nói xong liền xoay người bước đi, được vài bước đột nhiên quay lại dặn dò:

- ... còn chuyện này, khi ra ngoài phải cẩn thận, bên ngoài tất cả đều là người của Thánh môn!

Trữ Tiêm Tuyết gật đầu, Cận Vân ma tôn rốt cuộc cũng không thể lưu luyến thêm nữa, "Sưu" một tiếng bay thẳng ra ngoài. Trữ Tiêm Tuyết quay đầu nhìn lại Hoa Lân vẫn đang cuồng loạn, không khỏi suy tư một hồi, nghĩ thầm: "không hiểu hắn sau khi tỉnh lại muốn ta làm gì đây?"

Chương 24: GIAN NAN QUYẾT TRẠCH

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: MacVanDanh

Biên dịch: Tepga

Biên tập: Tepga

Nguồn: 4vn.eu

Hoa Lân lần này tẩu hỏa nhập ma là kết quả tất yếu, Phần Tinh Luân trong cơ thể hắn dĩ nhiên là pháp bảo Hỏa hệ, nhưng hắn hết lần này đến lần khác không ngừng tu luyện thủy hệ chân nguyên. Lúc mới bắt đầu thì xung đột còn chưa biểu hiện ra, nhưng một khi tu chân giả bước vào cảnh giới thứ tám Thanh Hư cảnh giới thì chân nguyên trong cơ thể sẽ được dung hợp lại một lần, hơn nữa tại đan điền lại hình thành một tràng "khí phủ" hỗn độn, lúc đó chân nguyên mới có thể tuần hoàn luân chuyển, củng cố thủy nguyên, nên mới xưng là Thanh Hư cảnh giới.

Nhưng bất hạnh là Hoa Lân lại song tu hai loại công pháp Thủy- Hỏa xung khắc lẫn nhau, lúc này hai loại chân nguyên đối lập được dung hợp lại một chỗ, nếu không sinh ra xung đột mới là kì tích. Điều không may nhất là hắn lại đột phá Thanh Hư cảnh giới quá nhanh.

Mà tình trạng của Hoa Lân bây giờ, phóng mắt ra cả tu chân giới liệu mấy ai có đủ can đảm để động thủ cứu chữa? Còn may là bình sinh Hoa Lân tích đức không ít, Trữ Tiêm Tuyết cũng là một trong số những

người chịu ân tình của hắn. Chỉ có điều bây giờ Trữ Tiêm Tuyết đang rất do dự, trong lòng nàng đã có sẵn hai phương pháp cứu chữa cho hắn, nhưng bất luận là cách nào cũng đều rất nguy hiểm, nửa lợi nửa hại, cho nên mãi vẫn chưa dám động thủ.

Sau một hồi suy nghĩ, cuối cùng Trữ Tiêm Tuyết cũng quyết định để Hoa Lân tự mình làm chủ. Vì vậy khởi thủ bắt quyết, vận khởi tiên linh lực đưa thân thể Hoa Lân nổi lên giữa không trung, sau đó ngăn chặn chân nguyên trong cơ thể hắn, cuối cùng giúp hắn tỉnh lại từ trong cuồng loạn.

Hoa Lân từ từ mở mắt, hình ảnh đầu tiên đập vào mắt chính là một khuôn mặt hoàn mĩ vô khuyết. Nhưng lúc này hắn đầu óc trống rỗng, chỉ si ngốc chăm chú nhìn vào cặp con ngươi trong sáng như nước kia, thật lâu mà vẫn chưa bình tĩnh lại.

Trữ Tiêm Tuyết thấy hắn đã tỉnh liền khởi ngọc thủ đánh lên trán hắn một phong ấn khiến cho chân nguyên trong cơ thể hắn không thể vận chuyển, sau đó nhẹ giọng hỏi:

- Ngươi có biết tình trạng của ngươi bây giờ rất nghiêm trọng không?

Chỉ thấy Hoa Lân mở to đôi mắt vô thần thì thào:

- Đẹp quá...

Trữ Tiêm Tuyết thấy hắn không chịu trả lời liền sẵng giọng nói:

- Ta đang hỏi ngươi đó!

Hoa Lân rốt cục cũng có phản ứng, nhưng ánh mắt vẫn lộ ra một chút trì trệ, ngốc nghếch hỏi:

- Cái...cái gì?

Đôi mi thanh tú của Trữ Tiêm Tuyết không khỏi cau lại, nghĩ thầm hắn có phải là bị thiêu hỏng não rồi không? Nếu vậy thì thật là phiền toái lớn rồi. Vì vậy lại hỏi:

- Ngươi đã tẩu hỏa nhập ma rồi, bây giờ ngươi có hai lựa chọn. Ngươi có muốn nghe không?

- Ta... ta tẩu hỏa nhập ma?

Ánh mắt ngốc trệ của Hoa Lân rốt cuộc cũng khôi phục được chút linh quang, suy nghĩ một hồi cuối cùng cũng nhớ lại một ít chuyện, khôi phục lại bình thường. Hắn liền quay đầu nhìn bốn phía mới phát

hiện mình đang nằm giữa không trung, toàn thân đau đớn, khó hiểu hỏi:

- Ta... ta bị làm sao vậy?

Bất đắc dĩ Trữ Tiêm Tuyết phải đem sự tình trước đó nói qua một lần, sau đó nói:

- Bây giờ ngươi có hai con đường để lựa chọn. Thứ nhất, ta có thể giúp ngươi hủy tán toàn bộ chân nguyên trong cơ thể, sau này ngươi không phải chịu nỗi khổ thủy hỏa tương xung nữa, như vậy có thể an nhàn mà sống. Nhưng từ nay về sau phải tái tu luyện lại từ đầu...

Cái gì? Hoa Lân thiếu chút nữa nhảy dựng lên nhưng lại không thể động đậy, chỉ có thể lớn tiếng nói:

- Cách này vạn vạn lần không được, cách thứ hai thế nào?

Trữ Tiêm Tuyết đột nhiên nghiêm mặt lạnh lùng nói:

- Hừ, ngươi thật là suy nghĩ quá thiển cận!... Cách thứ hai là ta tạm thời phân cách Thủy - Hỏa hai loại chân nguyên ra làm hai đường, như vậy ngươi có thể tiếp tục tu luyện, nhưng chính là để lại một chỗ yếu chí

mạng. Cuối cùng đến một ngày nào đó ngươi sẽ lại tẩu hỏa nhập ma, hơn nữa công lực càng cao càng nguy hiểm, cho đến một ngày không thể khống chế rồi sẽ tự nổ mà chết. Cho nên ta khuyên ngươi...

Hoa Lân dĩ nhiên không thèm để ý nói:

- Mặc kệ, ta chọn cách thứ hai!

Trữ Tiêm Tuyết cả giận nói:

- Ngươi... ta còn chưa nói xong mà!

A? Hoa Lân đành phải truy vấn:

- Thế... Còn có chuyện gì nữa à?

Ngữ khí của Trữ Tiêm Tuyết trở nên cực kì lãnh đạm nói:

- ...Nếu ngươi chọn cách thứ hai. Từ nay về sau dù có khẩn cấp đến đâu cũng không được dốc toàn lực so chiêu với địch nhân. Nếu không chân khí bị kích động lập tức tẩu hỏa nhập ma, đến lúc đó chỉ sợ không ai có thể cứu ngươi....Hơn nữa cho dù ngươi cố gắng thế nào, tu vi của ngươi cũng không thể đạt tới cảnh giới đăng phong tạo cực, bởi vì ngươi tuyệt

không thể vượt qua Bàn Niết kì, càng không mơ đến chuyện phi thăng. ...thế đó, ngươi rõ ràng chưa?

A? Hoa Lân như bị chẹn ngang họng, trong ngực nổi lên một cỗ áp lực.

Từ khi Hoa Lân biết tu chân có thể Phi thăng thì tại tiềm thức của hắn đã cho Phi thăng là mục tiêu theo đuổi (đương nhiên đây cũng là mục tiêu của tất cả những người tu chân). Cho nên nghe thấy nàng nói thế đối với hắn mà nói chẳng khác nào sét đánh ngang mày. Trong lòng kích động, đối với sự lựa chọn của mình bắt đầu có chút do dự.

Trữ Tiêm Tuyết lắc đầu nhàn nhạt truy vấn:

- Thế nào? Ngươi vẫn quyết định chọn cách thứ hai chứ?

Ách... Hoa Lân bối rối, thiếu chút nữa quên hết những chuyện đã xảy ra. Sau nửa ngày suy nghĩ đột nhiên hỏi:

- Liệu... còn có cách thứ ba không?

Trữ Tiêm Tuyết cả giận nói:

- Ngươi làm cái gì vậy? Ngươi nghĩ ta và ngươi đang mua bán à?

Hoa Lân muốn gãi ót một cái nhưng lại phát hiện mình không thể nhúc nhích, vì vậy lộ ra vẻ mặt đau khổ nói:

- Nhưng... Thôi, ta cuối cùng vẫn chọn cách thứ hai!

Trữ Tiêm Tuyết có chút giật mình, bất quá chỉ suy nghĩ một chút lập tức hiểu được nỗi khổ trong lòng Hoa Lân. Đối với tình trạng trước mắt của hắn thoáng lộ ra một tia đồng tình, liền ôn nhu nói:

- Vậy bây giờ ngươi ngủ một giấc nhé, chờ ngươi tỉnh lại thì đã là một con người khác rồi!

Hoa Lân nghe thế thì cảm thấy không ổn, nghĩ thầm rằng ta như thế nào khi tỉnh lại lại là người khác được? Nhưng lại không kịp đề xuất nghi vấn thì Trữ Tiêm Tuyết đã đột nhiên thi pháp. Hoa Lân chỉ cảm thấy cả người giống như rơi xuống vạn trượng vực sâu, ngay cả linh hồn cũng thoát li thể xác, nhất thời mất đi tri giác....

Cũng không biết đã trải qua bao nhiêu lâu ...

Hoa Lân mang máng nhớ mình giống như vừa bị lôi vào trong địa ngục, xung quanh tất cả đều là ma hỏa mãnh liệt thiêu đốt mình không còn chỗ chạy. Sâu trong trí nhớ từ nhiều năm trước giống như ma bệnh đang ở bên người, hơn nữa lại tàn nhẫn tấn công mình. Loại cảm giác này phi thường chân thật, rốt cuộc hắn cùng không nhịn được đau đớn quanh thân, đột nhiên từ trong mộng tỉnh dậy.

Lúc này mới phát hiện so với mộng cảnh sự thật cũng có nhiều khác biệt, quanh thân không ngừng dấy lên những cơn đau đớn, giống như đang khảo sát sức chịu đựng của mình vậy. Nhưng nỗi đau đớn này cũng không phải là không tốt, nhờ đó mà hắn bảo trì được sự thanh tĩnh tuyệt đối. Cho nên lần này Hoa Lân cũng không phí nhiều khí lực, lập tức trở lại với thực tế.

Quay đầu nhìn lại chỉ thấy Trữ Tiêm Tuyết đang nhàn hạ ngồi ngoài một trượng, toàn thân linh khí bao bọc, giống như là đang đả tọa luyện công vậy. Ý niệm vừa hiện lên trong đầu chợt nghe âm thanh lạnh như băng của nàng hỏi:

- Tỉnh lại chưa?

Hoa Lân vốn đã quen với sự biến đổi thất thường của nàng, thấy lúc này nàng ngữ khí nghiêm túc, liền cố nén đau đớn trên thân thể, cố tỏ ra bình thản nói:

- Cảm ơn ngươi...

Trữ Tiêm Tuyết chậm rãi mở mắt nói:

- Ngươi không cần cảm ơn ta!... ta đã từng nói ai có thể cứu ta xuất quan, nhất định ta có thể thỏa mãn ba nguyện vọng của người đó. Hôm nay cứu ngươi một mạng cũng là tính vào một trong đó, cho nên bấy giờ ngươi có thể nói luôn ra hai nguyện vọng còn lại của mình.

Hoa Lân có chút bất đắc dĩ, hiểu được khoảng cách giữa mình và Trữ Tiêm Tuyết đã tăng lên rất nhiều. Chuyện này ban đầu mình cũng không có để ý kĩ, liền vội vàng hỏi:

- Chỉ cần ngươi làm được thì ngươi đều đáp ứng ư?

- Gần như vậy!... bất quá phải hợp tình hợp lí mới được, nếu không ta sẽ lập tức tự sát, ngươi đồng ý không?

Hoa Lân gật gật đầu ngưng thần nhìn nàng, muốn từ thần thái của nàng thu hoạch một chút thông tin, chỉ thấy trước mắt Trữ Tiêm Tuyết giống như được hơi nước bao phủ làm cho người ta nhìn không thấu, không thể biết nàng đang nghĩ gì. Hoa Lân khẽ rung động nói:

- Tốt lắm... Ngươi còn nhớ thiếu niên lần trước đến đây cùng ta không? Hắn là Lộ Á Phi!

Trữ Tiêm Tuyết cảm thấy có chút kì quái, khó hiểu nói:

- Ngươi nói hắn à? Đương nhiên nhớ rõ!... Hắn còn hứa đáp ứng ta ba chuyện, ngươi có nghĩ là chuyện gì hay không? Hắc hắc hắc...

Hoa Lân thấy nàng đột nhiên trở nên kiều mị không thể không mơ hồ, chỉ cảm thấy một trận rung động, toàn thân đau đớn không thôi, ý nghĩ lập tức thanh tĩnh lại một chút, liền cười theo nói:

- Ta thật sự muốn biết! Ta nghĩ chỉ cần là nam nhân đều thế cả!... Bất quá, chuyện này không tính là một trong hai tâm nguyện chứ?

Hoa Lân nói làm Trữ Tiêm Tuyết cũng phải bật cười vui vẻ, ít nhất vẻ mặt xinh đẹp đang tươi tắn cũng đã "chứng thật" cho hắn. Liền truy vấn:

- Rốt cục tâm nguyện thứ nhất của ngươi là gì? Tại sao lại nhắc đến hắn?

Hoa Lân lúc này mới trầm tư một lát rồi nói:

- ...ta nhớ ngươi từng nói qua, ngươi tùy thời có thể đề thăng tu vi cảnh giới của chúng ta lên. Mà tên huynh đệ của ta đối với tu chân thập phần chuyên chú, nếu ngươi thật sự làm được có thể giúp hắn đề thăng một hai cảnh giới được không?

Trữ Tiêm Tuyết sửng sốt một lúc, có đôi chút mất hứng nói:

- Ngươi thật là kì quái! Tự nhiên lại lãng phí một tâm nguyện đem lợi ích cấp cho người khác. ... ta có thể giúp các ngươi đề thăng cảnh giới nhưng ngươi cũng phải hiểu là làm như vậy ngược lại còn có thể hại hắn. Bởi vì tu chân phải tuần tự nhi tiến (tiến từ từ theo từng bước), nếu giác ngộ của hắn không đủ thì khả năng khống chế chân nguyên cũng có giới hạn, đến lúc đó không khống chế được nội tức vận hành,

khác nào ở bên bờ vực thẳm... Hôm nay sở dĩ ta giúp ngươi đột phá Thanh Hư cảnh giới là bởi vì công lực của ngươi cũng đã tiếp cận đến cảnh giới đó, cho nên ta mới có thể phóng tâm mà thi thuật... Thế nào? Ngươi tưởng chuyện này dễ dàng lắm sao?

A? Hoa Lân lắp bắp kinh hãi, vội vàng hỏi:

- Ta đã đột phá Thanh Hư cảnh giới rồi ư? Tại sao ta lại không cảm thấy nhỉ?

Nghe thế, Trữ Tiêm Tuyết che miệng cười nói:

- Hắc hắc hắc... bởi vì bây giờ ngươi toàn thân đau đớn tận xương cốt, không thể vận công đương nhiên không thể cảm nhận được sự ảo diệu đó.

A? Hoa Lân nghĩ thầm nguyên lai Trữ Tiêm Tuyết đã biết trước mình đang chịu khổ, nhưng lại không chịu giúp mình tìm biện pháp, nghĩ lại thật bực mình mà. Nhưng bây giờ lại không thể chủ động cầu nàng ta giúp mình thi thuật, nói không chừng nàng ta lại coi đó là một trong hai tâm nguyện thì hỏng hết.

Hoa Lân nhớ tới mục đích cuối cùng của mình còn chưa hoàn thành, đành phải chịu khổ một chút vậy, liền tiếp lời nói:

- Được rồi, đến lúc đó chúng ta chỉ cần hỏi Lộ Á Phi một câu xem hắn có nguyện ý hay không thôi, a a! ... Tốt lắm, bây giờ ta nói ra tâm nguyện cuối cùng, ngươi nhất định làm được chứ?

Trữ Tiêm Tuyết sắc mặt biến đổi, biết Hoa Lân muốn làm khó dễ mình. Bởi vì bất kể là ai một tâm nguyện cuối cùng đều phi thường nan giải, cho nên nàng không khỏi có chút khẩn trương, sợ Hoa Lân sẽ xuất cho mình một nan đề quá khó khăn.

Thật bất hạnh, Hoa Lân lúc này lộ ra vẻ mặt cực kì nghiêm trọng, hỏi:

- Tuyết nhi tỷ! ...Ta nhớ ngươi từng nói chỉ cần có thể cứu ngươi ra, ngươi thậm chí có thể cho ta tùy ý trong mười hai canh giờ, chuyện này có thật hay không?

A? Trữ Tiêm Tuyết lập tức sửng sốt, kinh hãi nhìn Hoa Lân, nghĩ thầm không biết hắn đang nghĩ gì, hắn có phải là người tu chân hay không đây?

Chương 25: ÁC MA TIÊN NỮ

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: MacVanDanh

Biên dịch: Tepga

Biên tập: Tepga

Nguồn: 4vn.eu

Hoa Lân khoanh chân ngồi đối diện với Trữ Tiêm Tuyết, vẫn nhìn nàng với ánh mắt nóng rực chằm chằm, chợt phát hiện thấy mặt nàng đột nhiên có chút ửng hồng, lúc này mới hiểu được sự lo lắng của nàng, tâm tình không khỏi có chút vui sướng.

Còn Trác Vô Ảnh ở ngoài xa đến lúc này đã không còn chịu nổi nữa, giận giữ hét:

- Xú tiểu tử! Có phải là ngươi hết muốn sống rồi không? Bằng vào mấy câu vừa rồi ngươi có chết một vạn lần cũng không đủ...

Nhưng Hoa Lân vẫn không thèm để ý đến hắn, lại nhìn Trữ Tiêm Tuyết nói:

- Này... kì thật ngươi cũng không cần khó xử như vậy, bởi vì ta còn có một tâm nguyện, ngươi không cần lo lắng...

Cũng không để Trữ Tiêm Tuyết kịp nghĩ lại, tiếp tục trầm giọng nói:

- ...Ta hi vọng ngươi sau khi rời khỏi đây có thể không cần đại khai sát giới, càng không được hợp tác với các nhân vật của ma giới. Nếu ngươi muốn báo thù có thể trực tiếp tìm Thất đại chưởng môn mà động thủ, ngàn vạn lần không được khi dễ đệ tử của họ, có được không?

- Cái... cái gì?

Trữ Tiêm Tuyết cảm thấy kinh ngạc, đôi mắt đẹp không ngừng tìm tòi biểu hiện trên gương mặt của Hoa Lân, tưởng như vừa rồi mình nghe nhầm.

Hoa Lân chánh nghĩa lẫm lẫm nói:

- Đúng thế! Ta hi vọng từ nay về sau ngươi không giết người lung tung là được!

Trữ Tiêm Tuyết thản nhiên đứng dậy, thân thể mềm mại chuyển động quay người nhìn về phương xa nói:

- ... không thể tưởng được ngươi lại vĩ đại như vậy! Nói đi nói lại, tâm nguyện cuối cùng cũng là vì người

khác. Ta thật hoài nghi ngươi có phải là được người khác sai khiến rồi mới đến cứu ta không...?

Hoa Lân cảm thấy bị thương tổn nặng, kích động nói:

- ngươi... ngươi tại sao lại nghĩ vậy? Ngươi... ngươi có biết ta vì cái gì mà tới cứu ngươi không?

Nhìn thân thể tuyệt mĩ của Trữ Tiêm Tuyết, tâm tình Hoa Lân lại bị kích động nói kịch liệt:

- ... bởi vì ta sợ, ta sợ ngươi gia nhập vào ma đạo, càng lo lắng ngươi hy sinh bản thân mình, để cho bọn bại hoại chiếm tiện nghi. Ngươi cũng biết rõ, trong lòng ta ngươi mãi là tiên tử mĩ lệ nhất. Ta không nghĩ đến cũng không muốn thấy ngươi hai tay nhuốm đầy máu tươi. Ngươi hiểu chưa?

Hoa Lân lời vừa nói ra, là thật là giả ngay cả chính mình cũng có chút không phân biệt được.

Nhưng mà Trữ Tiêm Tuyết đột nhiên phát ra một chuỗi cười trong sáng, cả người lộ ra thần thái mị nhân, quay đầu cười nói:

- A a a... nếu ngươi nhất định muốn vậy, ta sẽ coi như mới thỏa mãn tâm nguyện thứ nhất cho ngươi có được không?

"Ách..." Hoa Lân chỉ cảm thấy một trận mơ hồ. Thấy Trữ Tiêm Tuyết mi mục hàm xuân (chứa đựng cả mùa xuân, ở đây nghĩa là xuân tình), giống như thật sự muốn cho mình tùy ý xếp đặt. Liền cảm thấy trong đan điền một luồng hỏa dục xông lên não, thân thể lập tức sinh ra biến hóa, nỗi đau đớn toàn thân dường như đã quên hơn phân nửa.

Mà ở ngoài xa sắc mặt Trác Vô Ảnh cũng trở nên vô cùng khó coi, thân thể run lên, phảng phất giống như đang chịu một nỗi thống khổ cực kì lớn lao.

Hoa Lân thiếu chút nữa mất đi lí trí, run giọng nói:

- Ngươi, ngươi đừng có bức ta! Ta... ta thật sự không nhịn được đâu!

Trong lòng liên tục nổi loạn, thân thể mềm mại mê người của Trữ Tiêm Tuyết đang ở trước mặt, chỉ cần bước lên vài bước là có thể tận hưởng mùi hương mê người trên thân thể kia...

Hai người nhìn nhau một trận, Hoa Lân lúc này đang ở bên bờ huyền nhai, chỉ cần Trữ Tiêm Tuyết ép tới vài bước, hắn tuyệt đối có thể tiêu thất lí trí. Hơn nữa trong lúc tiêu thất lí trí hắn không chừng có thể vứt bỏ toàn bộ tín ngưỡng trong lòng, đi theo Trữ Tiêm Tuyết triệt để gia nhập hoang dâm ma đạo!

Trữ Tiêm Tuyết tu luyện mấy ngàn năm đương nhiên có thể nhìn ra tâm cảnh lúc này của Hoa Lân. Nàng có chút do dự, phảng phất thấy lại một hiệp sĩ thiện lương bị chính mình dẫn dụ vào lốc xoáy, sau một lúc suy nghĩ, nàng rốt cục cũng thỏa hiệp, ôn nhu nói:

- Ta cũng biết, tất cả những gì ngươi làm là đều vì ta. Ngươi lo lắng là ta không thể đối kháng với cả chánh đạo phải không?... Thôi được rồi, ta đáp ứng ngươi, sau khi rời khỏi đây tuyệt không loạn sát người tốt. Nhưng nếu Thánh môn chủ động ra tay với ta, xuất thủ tự vệ điều này ta không cam đoan được.

Hoa Lân hít một hơi thật sâu, trong lòng không khỏi có chút thất vọng. Liền nói:

- Nhưng ta nghĩ Thánh môn nhất định sẽ coi ngươi là đại địch. Ta chỉ hi vọng ngươi hạ thủ lưu tình một chút. Dù sao với công lực của ngươi hoàn toàn có thể

ngạo thị cả tu chân giới. Có phải vậy không? Ha ha ha...

Hoa Lân nét mặt không đổi, cố tỏ ra vẻ đĩnh đạc ngẩng cao đầu đi ra ngoài.

Trữ Tiêm Tuyết đối với hắn thật sự cũng không có biện pháp, quay đầu lại nhìn nhìn cảnh vật quen thuộc nhiều năm, ảm đạm nói:

- Được rồi! Ta cũng không nghĩ là đã ở nơi này lâu như vậy, chúng ta ra ngoài thôi?

Hoa Lân gật đầu, Trữ Tiêp Tuyết xoay người nói với Trác Vô Ảnh ở phía sau:

- Tiểu Trác!... mặc dù ngươi không tuân thủ ước hẹn, nhưng hai ngày nay thấy ngươi cũng nghe lời. Vậy chuyện trước kia ta cũng không truy cứu nữa.

Nói xong tay ngọc khẽ chuyển, trong bàn tay xuất hiện một mảnh kí ức tinh phiến trong suốt, nhẹ nhàng bắn ra, kí ức tinh phiến chậm rãi bay tới trước mặt Trác Vô Ảnh, tiếp đó lại nói:

- ... Đây là bộ Tu La tâm pháp, ngươi quay về cố mà luyện tập cho tốt, từ nay về sau ta cũng không muốn gặp ngươi nữa.

Trác Vô Ảnh nổi lên một trận kích động không thôi, hai tay run rẩy cuống quýt tiếp lấy mảnh Kỉ ức tinh phiến. Đang định lạy tạ thì Trữ Tiêm Tuyết đã duyên dáng xoay người đi mất, không chút để ý đến hắn. Trác Vô Ảnh cũng không lấy đó làm bực mình, cầm mảnh tinh phiến đến một góc xa bắt đầu nghiên cứu.

Hoa Lân thấy Trữ Tiêm Tuyết chuẩn bị ra ngoài, vội vàng nói:

- Khoan đã, hiện bên ngoài nhất định rất đông đệ tử Thánh Thanh viện, ngươi chẳng lẽ đã quên lời hữa hẹn giữa chúng ta rồi ư?

Trữ Tiêm Tuyết liền đáp:

- Cái gì? Phải không vậy?... ngươi cũng biết rõ, Phong Thần Bảng là một món tiên khí chưa dược khai mở, chỉ cần sử dụng đúng cách, trong chiến đấu có thể dễ dàng cầm tù địch nhân. Bổn cô nương cũng phải chịu khổ sở vì nó, tiên khí này nhất định ta phải xử lí. Nếu

ai muốn ngăn cản, ta sẽ tuyệt không hạ thủ lưu tình. Ha ha ha...

Hoa Lân cả giận nói:

- Ta thấy là ngươi cố ý tìm lí do trút giận mới đúng, ngươi đừng có làm loạn nữa đi!

Trữ Tiêm Tuyết giậm chân nói:

- Phiền chết người ta đi, sau này ta cũng không muốn gặp ngươi nữa!

Hoa Lân sửng sờ, hiểu được sát tâm của nàng vẫn còn rất trầm trọng. Nghĩ thầm chuyện này thật là phiền toái, mình từ đây về sau không thể mỗi ngày đều đi theo quản nàng ta, bởi mình còn có nhiều việc quan trọng hơn cần làm. Mà tu chân giới lại đang loạn như vậy, cho dù nàng ta có tiêu diệt đi vài thánh môn sau này cũng rất khó tìm nàng ta hỏi cho ra lẽ. Làm thế nào bây giờ?

Trữ Tiêm Tuyết tự nhiên biết mình thất ngôn, vội vàng nói:

- Ngươi công lực chưa hồi phục, cứ ở trong Phong Thần Bảng! Ta ra ngoài đuổi cái bọn bại hoại này đi chỗ khác là được. hì hì hì...

Hoa Lân cả giận:

- Không được! Ta phải cùng ngươi đi ra ngoài, ai mà biết ngươi có nhân cơ hội mà làm loạn hay không?

- Hừ... ta đã biết là ngươi sẽ nói như vậy mà!

Hoa Lân thấy Trữ Tiêm Tuyết đang tỏ vẻ giận dỗi, con ngươi sáng ngời đang nhìn hắn lộ ra thần thái mị hoặc dụ nhân, hiển nhiên đối với việc tái tự do thập phần mong chờ. Bởi vậy không đành lòng để nàng phật ý, chỉ có thể than thầm trong lòng mà thôi.

Bên ngoài Phong Thần Bảng, cầm đầu bởi Nhược Phong, Thánh Thanh viện đệ tử vẫn đang thủ cứng tại cửa vào Phệ Hồn Cốc. Mặc dù Cận Vân ma tôn đã đào thoát thành công nhưng Nhược Phong phát hiện tiểu ma đầu Hoa Lân thủy chung chưa xuất ra khỏi cốc, hơn nữa còn có Vạn niên ác linh cũng chưa thấy xuất hiện, vì vậy điều binh khiển tướng bố trí hơn ba trăm đệ tử của Huyền Băng Thiên bao vây chặt Phong Thần Bi đến nỗi một giọt nước cũng không lọt.

Lúc này đã đến thiên thứ ba tức chánh ngọ (từ 11h sáng->1h chiều) thì Thánh Thanh viện đệ tử cũng đã bố trí xong một đại trận quanh Phong Thần Bảng, thiếu chút nữa biến Tuyệt Tiên trận thành Thiết Dũng trận. Thậm chí còn bố trí hơn năm mươi cung tiễn thủ tại vòng ngoài, tất cả đều nhắm vào Phong Thần Bi, có thể tùy thời mà phóng tiễn. Trận pháp thế này có thể nói là ngàn năm khó gặp.

Tại mặt trước trận, Nhược Phong, Nhược Uyên, Nhược Minh, Nhược Hạo - tứ đại cao thủ sóng vai mà đứng, không biết là bọn họ đang thương lượng chuyện gì?

Chỉ nghe Nhược Uyên nói?:

- Sư huynh, cứ như vậy cũng không phải là biện pháp! Theo ta thấy Phong Thần Bảng đã bị phù chú trấn trụ, đã lâu rồi mà không thấy có động tĩnh gì. Chúng ta có nên động thủ đào nó lên không?

Nguyên lai Phong Thần bi khổng lồ đã bị Nhược Uyên thiếp đầy phù chú, cho nên ban ngày mà vẫn hiện ra nguyên hình. Mà Thánh Thanh viện cuối cùng cũng quyết định đào Phong Thần Bi lên, sau đó mang về

Tiên Diên tinh hệ để bảo quản, đây cũng được coi là biện pháp trong lúc không có biện pháp.

Nhược Phong gật đầu nói:

- Xem ra cũng chỉ có thể làm như vậy!... Nhược Minh sư đệ, ngươi chỉ huy chúng đệ tử đào bới, những người khác tiếp tục cảnh giới.

Ở bên phải Nhược Minh là một trung niên kiếm khách, y phục toàn màu trắng, hai mắt lộ ra thần thái sáng quắc, pha chút tiên phong đạo cốt. Hắn lập tức tiến lên lĩnh mệnh, xoay người đối mặt với chúng đệ tử kêu lớn:

- Niệm Trần và Niệm Không các ngươi chỉ huy... còn lại lập tức bắt đầu đào bới!

- Vâng!

Hai gã đệ tử trẻ tuổi lập tức tiến lên, sau đó chỉnh tề đội ngũ chọn lựa trong đó hơn hai mươi người, tiếp theo tất cả đều cầm bảo kiếm trong tay đi vào bên bờ Phong Thần Bảng. Nhất thời vang lên tiếng đào đá đinh đinh đương đương không ngớt.

Nhược Phong thủy chung vẫn giương mắt nhìn vào Phong Thần Bảng đề phòng, thì thầm lẩm bẩm:

- Chẳng lẽ Cận Vân ma thần lúc rời đi lại nói sai?

Nhược Uyên gật đầu nói:

- Ta nghĩ điều này cũng có thể hiểu được. Hắn vì muốn đào thoát khỏi tay chúng ta mới nói chúng ta đến hồi mạt vận, chính là để khai dẫn chú ý của chúng ta sang hướng khác. Ta còn hoài nghi ở đây tịnh không có cái gì gọi là Vạn niên ác linh, sư huynh rốt cục là ngươi đã tự thân thấy qua chưa?

Nhược Phong nhíu mày lắc đầu nói:

- Ta mặc dù chưa thấy qua nhưng sư tổ từng có nói nên chắc là không giả, nếu không cũng sẽ không phải mấy lần dặn dò như vậy.

- Phải không đó?

Nhược Uyên thủy chung vẫn có điểm hoài nghi, ngay cả Nhược Minh và Nhược Hạo cũng có chút dao động. Bọn họ trong lòng đều nghĩ rằng: đã ba ngàn năm qua, nếu có quỷ quái thì cũng phi thăng lên Tu la giới

hết rồi, còn nếu là người thì cũng phi thăng lên tiên giới chứ còn đâu nữa.

Nhưng bọn họ chỉ nghĩ mà không dám nói ra, sợ làm Nhược Phong mất mặt.

Thế nhưng hơn bốn trăm đệ tử Thánh Thanh viện vẫn nghiêm lệnh giữ vững đội hình, khắp nơi chỉ có tiếng đào đá đinh đinh đương đương vang lên không dứt.

Không biết từ khi nào sự yên lặng của Phệ Hồn cốc bị gió thổi phá vỡ, có người thấy đồng cỏ dại như sóng vỗ chập chùng, giống như là một biển cỏ đang cuộn sóng vậy.

Gió nhẹ mơn man lên mặt, Nhược Phong đột nhiên tinh mục lóe sáng quát lớn:

- mọi người cẩn thận... đệ tử đang đào bới lập tức quay lại cho ta!

Mọi người kinh ngạc nhìn nhau, không hiểu chuyện gì đã xảy ra. Rốt cục cũng có một người phát hiện chuyện lạ, kinh hô:

- A? ... Phệ Hồn Cốc từ khi nào lại có gió vậy?

Lần này mọi người đều bắt đầu cảm thấy khẩn trương, bởi vì họ biết rằng trong Phệ Hồn Cốc, tất cả các loại năng lượng đều ở trạng thái tĩnh, từ trước đến này chưa từng có chuyện này xảy ra.

Cũng không biết là ai mở đầu, tất cả đang tử đang đào đất đều "Hô" lên một tiếng cấp tốc lùi lại. Chỉ thấy thế gió trong Phệ Hồn cốc mạnh dần lên, ngay cả các phù chú trên Phong Thần Bảng cũng bị thổi bay phất phơ. Ngẩng đầu lên thì thấy vầng mặt trời vẫn đang rực rỡ chiếu lên Phong Thần Bi, trong trận còn mờ ảo xuất hiện từng chùm ánh sáng đủ màu.

Phút chốc cả Phong Thần Bảng trần ngập một tầng sương trắng nhàn nhạt mờ ảo, dưới sự phản chiếu ánh mặt trời ẩn hiện tạo ra thất thải quang sắc (cầu vồng bảy sắc), giống như một tầng phật quang mĩ lệ vậy...

Tất cả đệ tử Thánh Thanh viện đều hiểu chuyện này có chút không bình thường, căn bản là không hề giống với hiện tượng ác quỷ xuất thế.

Nhược Uyên cũng nhẹ giọng hỏi:

- Sư huynh! Đây là hiện tượng ác linh xuất thế àh? Chẳng lẽ nó không sợ ánh sáng ban ngày sao? Không sợ ánh mặt trời à?

Nhược Phong không trả lời, quay đầu nhìn mọi người quát lớn:

- Mọi người cẩn thận đề phòng...

Tiếng gió đột nhiên dừng lại, xung quanh đột nhiên trở nên yên tĩnh lạ thường, khiến cho chúng đệ tử Thánh Thanh viện có cảm giác như trên ngực đang bị một khối đã lớn đè lên vậy, rất khó chịu.

Chỉ yên lặng được một lát, đột nhiên một tiếng nổ "Oanh" vang lên, tất cả các phù chú trên Phong Thần Bảng đều bị thổi bay ra xung quanh, không có chút tác dụng nào, ngay sau đó một cột sáng từ từ phóng lên cao, từ Phong Thần Bảng xuyên thẳng đến tận trời cao, giống như tạo ra một thông đạo với thượng thiên vậy, hơn nữa còn duy trì hồi lâu không tắt....

Mọi người đều nhìn Phong Thần Bảng không nháy mắt, bàn tay cầm kiếm đã đổ đầy mồ hôi. Đột nhiên một vầng sáng chói lóa bừng lên, hai thân ảnh nhoang nhoáng, rồi trước Phong Thần Bảng chợt

xuất hiện hai thiếu niên nam và nữ. Chợt nghe Nhược Phong gào to, ra lệnh:

- Bắn!

"Sưu sưu sưu..."

Vô số mũi tiễn phá không bắn thẳng đến chỗ hai người vừa xuất hiện. Không ngờ thiếu nữ kia vừa nhấc tay, một màn hào quang nhàn nhạt lập tức xuất hiện, tất cả mũi tên đều dừng lại trên không trung. Thánh Thanh viện đệ tử không khỏi kinh hô, chỉ thấy thiếu nữ kia nhẹ vung tay ngọc tất cả mưa tên lập tức quay ngược trở về...

Tiếng kêu kinh hoảng vang lên loạn xạ, Thánh Thanh Viện đệ tử nhất thời tạo thành một trường hỗn loạn. Trong đó còn có người kêu lớn:

- A? là ... là tiên tử...

Cũng khó trách, Thánh Thanh Viện tu chân môn phái thường có những sấm ngôn của những nhân vật được coi là từ tiên giới. Thấy Trữ Tiêm Tuyết như vậy rất giống tiên tử, tự nhiên đều mày loạn mắt hoa...

Chương 26: TỬ ĐỊA HỒI XUÂN

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: MacVanDanh

Biên dịch: Tepga

Biên tập: Tepga

Nguồn: 4vn.eu

Chỉ thấy xung quanh Trữ Tiêm Tuyết là một vầng tiên khí nhàn nhạt, mặc dù cấm chế Phệ Hồn cốc đã làm thuyên giảm một phần công lực của nàng, nhưng nàng vẫn như cũ bảo trì một ít tiên linh khí, như vậy cũng đủ khiến đệ tử Thánh Thanh viện sợ hãi vô cùng. Bọn họ không hẹn mà cùng nghĩ trong lòng: Vì sao Tuyệt Tiên trận trong truyền thuyết lại không có tác dụng với nàng ta chứ?

Toàn trường chỉ có Nhược Phong vẫn đang còn giữ được bình tĩnh, hắn thấy tình hình không ổn, lập tức tiến lên một bước, lưỡng chỉ khép lại, chỉ vào Trữ Tiêm Tuyết nói:

- Yêu nữ, khá lắm! Không ngờ dám giả mạo thần tiên, bổn tọa tuyệt không để cho ngươi đắc ý... mọi người nghe lệnh, nàng ta là thiên niên hồ yêu hóa thành,

tuyệt không được để nàng ta chạy thoát khỏi Tuyệt Tiên trận... Liệt trận!

Chỉ thấy âm thanh vang vọng mãi không thôi, nguyên lai khi nói Nhược Phong đã phổ vào đó bảy thành công lực, Thánh Thanh viện đệ tử lập tức có vài phần thanh tĩnh lại. Nhược Phong lao lên trước tiên, "tranh" một tiếng rút bảo kiếm cầm ở tay, mũi kiếm như mang theo một bức tường nước thật lớn, chém thẳng vào thân thể mềm mại của Trữ Tiêm Tuyết.

Kiếm này của Nhược Phong tên là Lô băng, là một trong các kì bảo của Thánh Thanh viện, kì kiếm như nước vô hình, thông thể bích ba lân động, linh lực hoàn toàn có thể sử dụng trong Phệ Hồn cốc. Hắn lần này tiên phát tấn công là muốn tạm thời ngăn cản Trữ Tiêm Tuyết, để cho mấy trăm đệ tử phía sau kịp phát động Phong Linh trận pháp.

Quả nhiên chỉ nghe tiếng kiếm như rồng ngâm "tranh tranh tranh...", phía sau chúng đệ tử lập tức giương kiếm chỉ xéo lên bầu trời, vô số kiếm quang lập tức che kín Phong Thần Bi giữa không trung. Lập tức hình thành một "tán" (lọng, ô dù) che phủ lên cả Hoa Lân và Trữ Tiêm Tuyết vào trong đó. Kiếm trận

này chính là độc môn pháp chế của Tru Ma viện là Ngự Ma kiếm trận. Lại được Nhược Phong tinh tâm bố trí cho nên tại Phệ Hồn Cốc vắng lặng này đang phát huy tác dụng hết sức mạnh mẽ.

Hoa Lân công lực vốn chưa phục nguyên, khi trận pháp được phát động hắn lập tức cảm thấy máu huyết trong cơ thể giống như bị đóng băng, toàn thân lạnh lẽo, không khỏi nghĩ thầm đây là loại trận pháp cổ quái gì? Tại sao lại có thể giam cầm chân nguyên của mình? Nghĩ thầm nếu lúc này Trữ Tiêm Tuyết bỏ mặc mình thì chết là cái chắc rồi. Đang miên man suy nghĩ thì Trữ Tiêm Tuyết cũng tùy thủ chấn tan kiếm khí của Nhược Phong, mà trận pháp của Thánh Thanh viện đệ tử lúc này cũng đã phát huy tới cực trí.

Chợt nghe một tiếng ra lệnh "Đốt!", lớp đệ tử thứ hai lập tức bắt đầu xoay tròn, trong phút chốc vô số lưu tinh từ bốn phương tám hướng điện xạ mà đến, chung quanh đều là bạch quang sáng lòa.

Hoa Lân đột nhiên bị vây trong Băng thiên tuyết địa, trong mắt đều là lưu tinh, khắp nơi đều là phi kiếm. Trong lòng không khỏi căng thẳng, chỉ cảm thấy kiếm trận này thật sự rất lợi hại, đầu tiên là khống chế

chân nguyên của người khác, khiến cho hắn vô lực phản kháng, sau đó vạn kiếm tề xuất; một khi người bị khốn không thể khống chế công lực nhất định sẽ bị vạn kiếm xuyên tâm mà chết.

Nhưng Hoa Lân còn chưa biết là Phong linh trận này mới chỉ là thức thứ nhất của Hàng Ma cửu trận mà thôi.

Chỉ nghe ở xa xa một thanh âm quát lên:

- Băng Sơn trận!

Trong phút chốc, võng kiếm trên bầu trời đột nhiên hạ xuống, Hoa Lân cảm thấy nhiệt độ không khí xung quanh đang giảm xuống, ngẩng đầu lên nhìn chỉ thấy một tòa băng sơn đang từ trên trời giáng xuống, phủ trời che đất, phảng phất như muốn chôn sống chính mình vậy.

May mắn là tất cả đều không chỉ phát sinh trên người mình. Chỉ thấy Trữ Tiêm Tuyết song thủ nhanh chóng xoay tròn, bắt ấn quyết, hai ngón tay chỉ thẳng lên hét lớn:

- Kình Thiên Kiếm!

Hoa Lân ánh mắt hoa lên, Trữ Tiêm Tuyết rốt cục cũng xuất kiếm, một thanh trường kiếm trong suốt tú mĩ dựng đứng ở trước người, không ngừng lớn lên nhanh chóng hình thành một trụ kiếm cao hơn mười trượng, trực chỉ bầu trời bắn thẳng băng sơn đang rơi xuống. Đồng thời thân thể Trữ Tiêm Tuyết phát ra từng đoàn bạch quang nhu hòa nhanh chóng bao trùm phạm vi một trượng xung quanh nàng, đem Hoa Lân bao trùm luôn vào trong đó. Vô số lưu tinh sắc bén trước mặt dường như gặp phải lực cản cực đại, không thể tiến thêm một chút nào.

Hoa Lân đột nhiên thấy Trữ Tiêm Tuyết toàn thân hàn ý toát ra ngút ngàn, trong lòng cảm thấy không ổn. Quả nhiên Trữ Tiêm Tuyết nắm chặt thủ quyết, thân thể mềm mại khẽ tiến lên nửa bước, song thủ lăng không đánh ra. Hoa Lân cảm giác một vùng không gian xung quanh đang bị co rút lại, hình thành một vùng chân không trong suốt, vốn định khuyên Trữ Tiêm Tuyết hạ thủ lưu tình, nhưng lại nhanh chóng chuyển đổi ý niệm giữ im lặng.

Chỉ trong nháy mắt chiêu thức của Trữ Tiêm Tuyết bộc phát, Thánh Thanh viện đệ tử như cảm thấy

ngực bị giáng một đòn. "oanh..." một trận nổ vang, từng vòng khí lãng (sóng khí) tràn ra ngoài, đẩy phi kiếm, băng thạch bay loạn xạ, bóng người trôi nổi, Các đệ tử Thánh Thanh viện đứng gần đều bị thổi bay.

Chỉ có vài vị cao thủ tu vi thâm hậu khi đặt chân xuống đất là còn có thể đứng thẳng, nhưng khóe miệng đã rỉ máu tươi, tu vi thấp hơn đã sớm nằm la liệt trên mặt đất, âm thanh rên rỉ vang lên khắp nơi. Nhược Phong miễn cưỡng ổn định thân hình, chỉ vào Trữ Tiêm Tuyết quát lớn:

- Yêu nữ! ta khuyên ngươi nên bó tay chịu trói, nếu cứ đối chọi với cả thiên hạ thì ngươi không có kết cục tốt đâu...

Chỉ nghe Trữ Tiêm Tuyết cười rộ một tràng:

- Ha ha ha... Thật không? Một lũ phế vật, bổn cô nương nhất định phải cho bọn danh môn chính phải luôn tự cao tự đại nếm hậu quả mới được...

Nói xong tay bắt ấn quyết đang định tiếp tục "giỡn chơi"với bọn chúng một lúc thì đã nghe Hoa Lân nhẹ giọng khuyên nhủ:

- Tuyết nhi tỷ! ta thấy thế cũng đủ rồi, giết bọn xuẩn ngốc này cũng chỉ làm ô uế ngọc thủ của ngươi mà thôi.

Hoa Lân thấy phi kiếm tản mát, Thánh Thanh viện đệ tử thương vong thảm trọng, không đành lòng cho nên mới khuyên nhủ. Nhưng lại thấy Trữ Tiêm Tuyết có vẻ không bằng lòng, liền cười lớn:

- ...Vừa rồi không phải ngươi nói là phải thu thập Phong Thần Bảng hay sao? Ta xem cái này cũng rất lớn đây, ta thật không tin là ngươi có thể làm được!

Trữ Tiêm Tuyết thản nhiên xoay người, đôi mắt đẹp lướt qua một chút thấy Thánh Thanh viện quả nhiên đa số đều thương vong, liền cười duyên nói:

- Hì hì... ta còn tưởng rằng ngươi sẽ ngăn cản ta chứ! Thôi hôm nay mới xuất quan, tâm tình cũng tốt, tha cho bọn chúng một lần, ngày sau sẽ tính sổ.

Hoa Lân thấy nàng cười như hoa đào nở rộ, chỉ có thể cười khổ nói:

- Quả thật ta cũng muốn giáo huấn bọn ti bỉ này một chút, nhưng võ công ta hiện nay quá thấp kém, ta tha

cho họ lần này chính là để có ngày sau bắt bọn họ phải ở dưới chân ta mới được.

- Ha ha ha...Chuyện này cũng tốt! Cho nên ta khuyên ngươi đừng có rời ta đó.

Hoa Lân không nói gì, nghĩ thầm rằng đương nhiên là ngươi không hi vọng ta luôn ở bên cạnh ngươi rồi.

Quả nhiên Trữ Tiêm Tuyết cũng không động thủ nữa, chỉ xoay người nhìn thẳng vào Nhược Phong nói:

- Bổn cô nương hôm nay để lại cho các ngươi một sinh lộ. Trở về nói với chưởng môn các ngươi bảo hắn chuẩn bị sẵn quan tài, bởi vì sớm muộn bổn cô nương sẽ đến đưa hắn thăng thiên... hừ!

Nhược Phong tức giận đến sắc mặt trắng bệch, đang định tái chiến một trận, quay đầu nhìn lại mới phát hiện trận pháp đại loạn, nghĩ thầm cấm chế của Phệ hồn cốc phản phệ thành ra cấm chế luôn cả mình. Mặt khác thực lực đối thủ quá cường hãn, ngay cả Hàng Ma cửu trận chưa xuất hết ba chiêu đã bị phá. Nếu còn tiếp tục chỉ sợ toàn quân không một ai có thể sống sót. Mà những người ở đây đều là tinh anh của

Thánh Thanh viện, vạn nhất ngộ hại thì thực lực của Thánh Thanh viện lập tức đại giảm.

Đã thấy Nhâm Vi lau máu tươi trên khóe miệng phẫn nộ quát:

- Yêu nữ! nếu hôm nay không thể bắt ngươi...

Lời còn chưa nói ra hết đã bị Nhược Uyên lôi lại, lắc đầu không cho hắn nói nữa.

May mắn là Trữ Tiêm Tuyết cũng không tức giận, chỉ quay đầu nhìn Hoa Lân nói:

- Thể theo ý ngươi đi, hôm nay ta tha cho họ. Được rồi, bây giờ ta bắt đầu thu hồi Phong thần bi đây...

Khẽ vén quần lụa mỏng, bước qua bên người Hoa Lân, chậm rãi bước xuống thai giai (bậc thang).

Phía dưới, đệ tử Thánh Thanh viện đều dùng ánh mắt phức tạp nhìn nàng, trong lòng đầy những phân vân.

Hoa Lân vẫn đang đứng trên thai giai, thoảng nghe mùi hương từ trên cơ thể của nàng bay qua, trong lòng nổi lên tâm sự thầm mưu tính: nếu nhờ được Trữ Tiêm Tuyết giúp mình cứu Thượng Quan Linh

thì quá tốt, đối với Phần Tinh Tông cũng không cần cố kị nhiều. Nhưng mà ba nguyện vọng của mình đều đã dùng hết, không biết có biện pháp làm cho nàng giúp ta thêm một lần không?

Hoa Lân đang chìm đắm trong suy nghĩ, đột nhiên cảm thấy dưới chân rung động kịch liệt, thiếu chút nữa là đứng không vững. Cúi đầu nhìn xuống thì thấy dưới thai giai tấc tấc chấn động, đại địa vang rền tiếng nổ: "Oanh long long...". Liền nhìn lại chỗ Trữ Tiêm Tuyết, chỉ thấy nàng nghiêng người về phía mình, tay phải giữ "Lan Hoa quyết", đối diện với Phong Thần Bảng quát:

- Lên...

Hoa Lân nhìn kĩ xuống chỉ thấy Phong Thần Bảng cực kì to lớn đang từng tấc từng tấc bay lên, bùn đất bám xung quanh bị thổi bay quay cuồng, đáng sợ là Trữ Tiêm Tuyết lại lăng không thi pháp.

Chúng đệ tử Thánh Thanh viện cũng tròn xoe mắt kinh ngạc, bọn họ hiểu rõ rằng, "Khống vật đại pháp" cao thủ cho dù cường thịnh đến đâu cũng có giới hạn. Nếu người tu chân có thể bằng ý niệm nâng một vật nặng nghìn cân tuyệt đối có thể xưng là "Tuyệt

thế cao thủ". Nhưng Phong Thần Bảng này ước chừng hơn mười ngàn cân, lại bị chôn sâu trong đất đá đến mấy trượng. Tính ra ít nhất cũng đến hai mươi ngàn cân, đã nằm ngoài khả năng của niệm lực. Con người làm sao có thể đạt tới mức đó được? Trừ phi nàng thật sự là tiên nhân!

Chỉ thấy Phong Thần Bảng chậm rãi trồi lên, rốt cục cũng hoàn toàn thoát li khỏi mặt đất. Thần Bảng vừa nổi lên khí tỏa liên miên, linh khí đột nhiên tăng vọt, phát ra tầng tầng quang mang khiến cho Hoa Lân không khỏi cảm thấy một trận áp lực ép lên ***g ngực. Trữ Tiêm Tuyết lập tức chuyển cổ tay khẽ giọng quát nhẹ:

- Thu!

Cự đại thần bảng đột nhiên thu nhỏ vô số lần, chỉ còn chừng hơn một thước vuông mà thôi, khiến mọi người cả kinh trợn mắt há mồm. Trữ Tiêm Tuyết thu lấy thần bảng vào trong tay, hướng tới Hoa Lân kêu:

- Được rồi! Thần bảng đã thu rồi, chúng ta cũng đi thôi?

Thần bảng vừa thu lại Thánh Thanh viện lập tức cảm thấy chân khí trong cơ thể vận chuyển trở lại, cỏ dại trong Phệ Hồn cốc nhanh chóng khô tàn, trong nháy mắt để lộ ra một sơn cốc trống trải. Nhìn ra xa một chút lúc này mười hai tấm bia đá đều có thể thấy rõ ràng, đối diện là vời vợi núi xanh đập vào mắt mọi người. Bầu trời trên đầu cũng trở nên quang đãng dị thường....

Chương 27: THIÊN CỰC CỬU CHUYỂN

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: MacVanDanh

Biên dịch: Tepga

Biên tập: Tepga

Nguồn: 4vn.eu

Cấm chế trên Phệ Hồn cốc vừa tiêu trừ, Thánh Thanh viện đệ tử lập tức tinh thần đại chấn; Nhược Phong, Nhược Uyên và ba vị cao thủ lập tức tiến lên vài bước, trường kiếm trong tay thấp thoáng hàn quang nhàn nhạt, đang chuẩn bị tái khởi thế công.

Trữ Tiêm Tuyết vẫn như cũ, trong mắt lộ ra tia khinh miệt, không thèm để ý, nói với Hoa Lân:

- Chúng ta trước tiên hãy tìm một chỗ bế quan ba ngày đã, được không? Ta phải truyền cho ngươi một ít tâm pháp, đợi ngươi phục hồi công lực rồi nói sau.

Hoa Lân cũng cảm thấy toàn thân đau đớn, có lẽ phải nghỉ ngơi vài ngày mới được, vì vậy gật đầu đồng ý. Trữ Tiêm Tuyết cũng không phí thêm lời, ngọc thủ khẽ vung lên, một quầng sáng trong suốt bao bọc lấy Hoa Lân, nàng đột nhiên bay lên khỏi mặt đất, "Sưu" một tiếng mang theo Hoa Lân bay lên trời cao.

Trên mặt đất, Thánh Thanh viện đệ tử một trận chấn động, chỉ biết ngẩng đầu nhìn hai đạo lưu tinh dần xa phía chân trời, Trữ Tiêm Tuyết có thể tay không mang theo người khác phi hành, công lực này thật khiến người ta bất khả tư nghị. Đệ tử Thánh Thanh viện không khỏi lộ nét mặt băn khoăn suy nghĩ, không biết có phải cô nương này là tiên nữ trên Thiên giới hay không, nếu không làm sao có thể có được công lực tinh thuần tới cỡ đó? ...Chẳng lẽ sư môn còn che giấu điều gì đó chưa nói ra với bọn họ?

Lại nói Trữ Tiêm Tuyết mang theo Hoa Lân giống như hai khỏa lưu tinh bay xuyên qua mây mù, tốc độ càng lúc càng nhanh, Hoa Lân chỉ cảm thấy một cơn chóng mặt kéo đến, trong mắt hiện lên một tia hư ảnh, có thể nói tốc độ này tuyệt không kém hơn tốc độ bình thường của Tốc Tinh Luân. Trong chớp mắt Long Thần tinh đã biến thành một điểm nhỏ xíu, rồi cuối cùng cũng biến mất khỏi tầm mắt.

Hoa Lân thầm nghĩ nếu bổn thiếu gia có thể đạt tới cảnh giới này thì trong tu chân giới có thể Duy ngã độc tôn (chỉ có ta là nhất). Nếu ai dám ngăn cản ta, bổn thiếu gia lập tức lột da hắn. Đang hồ tư loạn tưởng đột nhiên toàn thân run lên, trong lòng nghĩ thầm với tu vi như vậy Trữ Tiêm Tuyết nhất định khó có thể khống chế lòng thù hận, mà đã báo thù thì tuyệt sẽ không có gì phải cố kị. ...nghĩ đến đây hắn nhìn lại Trữ Tiêm Tuyết, chỉ thấy nàng chăm chú nhìn về phương xa, trên mặt phủ đầy một tầng sương lạnh, con ngươi thỉnh thoảng lóe ra thần thái sáng quắc. Hoa Lân cả kinh trong lòng, lại không thể nói ra, chỉ có thể âm thầm thở dài.

Bay được một hồi lâu rốt cục Trữ Tiêm Tuyết cũng mang theo Hoa Lân dừng lại tại một hành tinh hoang vu. Nghỉ ngơi một lát, nàng liền bố trí một Phòng ngự trận, quay lại bảo với Hoa Lân:

- Ngươi kiêm tu hai loại nội đan Thủy Hỏa là đã phạm vào đại kị của tu chân. Ta hỏi ngươi lần cuối, ngươi thật không muốn tái luyện lại từ đầu sao?

Hoa Lân mắt không ngừng đảo như rang lạc, cố ý do dự nói:

- Ta. .. cũng là trăm lần bất đắc dĩ a. Bởi vì... bởi vì Thánh môn với Phần Âm tông đều cùng ta đối địch. Nếu ta phế công trọng tu khẳng định sẽ là tử lộ... Huống hồ ta còn có một muội muội bị Phần Âm tông bắt giữ, vô luận thế nào ta cũng phải cứu nàng ra đã, chuyện khác nói sau... Tuyết nhi tỷ tỷ, ngươi có biết Phần Âm tông giam giữ phạm nhân ở đâu không? Ta cần phải lập tức cứu nàng mới được.

Trữ Tiêm Tuyết làm sao biết được nơi giam giữ phạm nhân của Phần Âm tông? Nàng cũng chỉ vừa xuất quan mà thôi. Hoa Lân biết rõ nhưng vẫn hỏi mục đích chẳng qua là muốn nhờ nàng viện thủ cứu Thượng Quan Linh mà thôi.

Không ngờ Trữ Tiêm Tuyết lại không tỏ thái độ gì, chỉ bình thản gật đầu nói:

- Nguyên là thế!... Ta chưa từng đi qua Phần Âm tông bất quá cũng đoán được họ có pháp môn thủy hỏa kiêm tu, sao ngươi không thử hỏi xem, không chừng lại có cách cũng nên.

Cái gì? Hoa Lân cười khổ một trận, nghĩ thầm ngươi đã không muốn giúp thì thôi, còn nói cái gì Phần Âm tông có pháp quyết Thủy Hỏa kiêm tu chứ? Nếu mình ngu ngốc đến trước môn hộ của chúng, bổn thiếu gia không lập tức bị bắt trói, kết liễu tiểu mệnh mới là lạ, còn nói gì đến chuyện chỉ điểm cho mình? Vì vậy nói:

- Ai... ta cũng tính một mình thử xâm nhập Phiêu Miễu hà xem sao, thật không ngờ lại đến bước này!

Trữ Tiêm Tuyết phảng phất không hiểu ý hắn, cố ý nói:

- Ta còn có một việc rất quan trọng cần làm, ngươi chuẩn bị xong chưa? Ta bây giờ sẽ dạy cho ngươi một bộ Thiên Cực Cửu Chuyển tâm pháp. Nó có thể giúp ngươi bình hành (cân bằng) hai loại chân nguyên trong cơ thể.

Hoa Lân miễn cưỡng chấn chỉnh tinh thần trả lời:

- Cũng tốt rồi, ngươi bắt đầu đi!

Trữ Tiêm Tuyết trợn mắt nhìn hắn cả giận:

- Ngươi... ngươi thật không muốn học hả? Người ta là chuẩn bị tâm pháp tốt nhất truyền thụ cho ngươi, ngươi lại lấy cái bộ dáng nửa sống nửa chết đó đáp lại. Hừ!

Hoa Lân gãi ót lắp bắp nói:

- Lợi hại như vậy sao? Ta muốn học, ta nhất định phải học!

Trong lòng thì lại nghĩ: có phải là đang gạt ta hay không? Tâm phát này chỉ là để bình hành nội tức mà thôi, chẳng lẽ còn có khả năng thăng thiên?

Chợt thấy Trữ Tiêm Tuyết dường như đang nhớ tới cái gì đó, ngẩng đầu nhìn tinh không, u oán nói:

- Thiên Cực cửu chuyển tâm pháp vốn dĩ là bí pháp bất truyền của Trữ gia, từ trước tới giờ chưa từng truyền cho ngoại nhân. Nhưng... nhưng...

Hoa Lân thấy thân thể mềm mại nhu nhược của nàng có chút run rẩy, cặp mắt đẹp đầy vẻ thê lương nhìn ra

phía xa, trong lòng không khỏi đau xót, lại nhớ tới thân thế của nàng. Hôm nay xem như nàng chỉ còn lại một thân một mình, Trữ gia bể dâu mấy ngàn năm cũng chỉ sợ đã hoàn toàn diệt môn, nếu luận về thân thế, có thể nói nàng là thảm cảnh thê lương nhất mà hắn từng gặp. Hoa Lân nhẹ nhàng đến bên cạnh nàng, cùng nàng nhìn lên bầu trời đêm, nhẹ giọng nói:

- Tuyết nhi tỷ! Đều tại ta không tốt, ta nhất định sẽ học thật tốt. Nếu trong lòng còn có tâm sự có thể nói hết với ta, ta nhất định sẽ giúp ngươi toại nguyện... Sau này lời ngươi nói chính là thánh chỉ, mệnh lệnh của ngươi cũng chính là thiên mệnh, nguyện vọng của ngươi là mục tiêu sinh tồn của ta, ngươi...

Bật ra một nụ cười duyên Trữ Tiêm Tuyết quay đầu lại bảo:

- Sao ta lại nghe ra hình như ngươi còn có ý khác?

Nàng cũng hiểu được Hoa Lân nói có chút khuyếch trương, nhưng mệt nhọc mấy ngàn năm, được nghe những lời như thế cũng cảm thấy ấm lòng.

Đã thấy Hoa Lân chỉ tay lên trời thề:

- Ta thề, lời nói vừa rồi tuyệt không phải hư ngôn, nếu như có nửa câu không thực, liền bị ngũ lôi giáng đầu, khiến ta...

- Dừng dừng!... Cứ thấy ngươi là ta đã không yên tâm rồi. Mau thu liềm tâm thần, ta bắt đầu giảng giải đây!

Hoa Lân quả nhiên dừng lại, Trữ Tiêm Tuyết dùng ánh mắt sắc lạnh liếc hắn (trời, sao giống tình nhân quá vậy, ta cũng muốn), chánh sắc nói:

- Ngươi có biết là, trong Phong Thần Bảng ta có thể kiên trì đến giờ này tất cả đều là nhờ vào Thiên Cực cửu chuyển tâm pháp này chống đỡ. Nó không chỉ giúp chúng ta tân thần đa dụng, lại còn có thể tụ tập thiên địa linh khí xung quanh lại, thật sự rất hữu dụng. Nếu đang cùng địch nhân đánh nhau sống chết thì còn có thể mượn lực của kẻ địch mà đánh hắn, có thể mượn linh khí của thiên địa vạn vật để chế địch cầu thắng. Hy vọng tiểu đệ ngươi chú ý một chút, chỉ cần cảnh giới và tâm pháp của ngươi đạt đến một mức độ nhất định, ngươi thậm chí có thể thi triển lực công kích gấp đôi ra ngoài... Bất quá trước mắt ngươi phải học Phân Thần Quyết cùng Chân Nguyên Hóa Giải cho tốt đã, còn Tá Vật Phản Kích tâm pháp sau

này sẽ học sau.. Nghe cho kĩ nhé, Thiên Cực cửu chuyển tổng cộng chia là chín tầng, đệ nhất tầng là Phân Thần Quyết, ý là nhất tâm đa dụng. Khẩu quyết là: vô cực vô ngã, nội tức bất diệt, vạn vật vu tâm....." (không cực (trời đất) không ta, nội tức liên miên không dứt, vạn vật ở trong tâm...)

Hoa Lân vốn dĩ rất thông minh, nhất tâm nhị dụng cũng từng thử qua. Chỉ có điều đối với Cửu Chuyển Thần công này vẫn còn có điểm bất đồng, nó vừa luyện công vừa muốn lưu ý đến thế gian vạn vật, không phải là muốn người ta tẩu hỏa nhập ma chứ? Trong lòng đầy hồ nghi, nhưng nghe Trữ Tiêm Tuyết giảng giải một lúc cũng dần hiểu được. Nguyên lai là nguyên anh luyện thành vốn có sẵn ý thức, duy trì chân nguyên trong cơ thể cũng không quá khó khăn. Cho nên học một lần là hiểu.

Trữ Tiêm Tuyết thấy hắn có vẻ nghe hiểu được Đệ nhất tầng tâm pháp, liền tiếp tục giảng giải:

- ... Đệ nhị tầng là Dẫn Linh Quyết, ý chỉ dẫn dụ linh lực của ngoại giới tập hợp lại, không phải cao thủ không thể dùng. Khẩu quyết là: hư hoài nhược cốc, cảm thụ càn khôn, tẫn thu khí phủ...

Tấu xảo là khi Hoa Lân bị giam giữ tại Huyền băng thiên, đã mất một tháng trời để lĩnh ngộ phương pháp hấp thụ hàn băng linh khí, cho nên vừa nghe đã hiểu, chỉ tập là thành. Điều này khiến cho Trữ Tiêm Tuyết bị dọa đến phát khiếp, kinh ngạc hỏi:

- Ngươi... ngươi làm sao mà mới chỉ một nén hương đã học xong?

Hoa Lân gãi ót, nghiêm mặt nói:

- Ai mà biết được, có thể là do ngươi giảng giải thập phần tỉ mỉ, cho nên ta vừa nghe đã hiểu.

Trữ Tiêm Tuyết mặc dù biết hắn đổ thừa cho mình, nhưng cũng cảm thấy rất mãn ý, liền nói tiếp:

- Tầng thứ ba so ra có chút khó khăn, tênlà Quy Nguyên Quyết. Ý chỉ thu hút linh khí vào trong cơ thể, dần dần chuyển hóa thành chân nguyên. Nếu không linh lực thủy chung vẫn là ngoại lực không thể cùng chân nguyên vận hành trong cơ thể, càng không thể công kích địch nhân. Mà tối quan trọng chính là tầng tâm pháp này có thể giúp bài trừ sự bất đồng giữa chúc tính (bổn tính) của các loại linh lực. Đây chính là tâm pháp ngươi cần luyện trước nhất, bởi vì

nó có thể giúp ngươi chia nội đan trong cơ thể thành hai phần, lại khiến chúng bất khả xâm phạm lẫn nhau...

Hoa Lân giật mình đại ngộ, tâm pháp tầng thứ ba này có thể giúp mình chia chân nguyên trong cơ thể thành hai loại thủy - hỏa, hai trường chân khí đối lập, khiến cho chúng không tiếp xúc được với nhau. Xem ra quả nhiên là Trữ Tiêm Tuyết có biện pháp, chiêu này nhất định có thể tạm thời bảo toàn tính mạng cho mình.

Chỉ là nếu có thể một lần lĩnh ngộ hết cả Cửu chuyển tâm pháp, nói không chừng khi cũng địch nhân giao thủ có thể đánh bật tiến công của đối phương trở lại, chỉ cần có thể lợi dụng được năm thành công lực cộng với công lực của mình nữa, nhất định có thể khiến địch nhân kêu cha gọi mẹ. Nghĩ vậy, hai mắt Hoa Lân sáng ngời, lúc mày mới hiểu được giá trị chân chính của bộ Tâm pháp này, có thể kết hợp với chiêu thức càng thêm lợi hại, không hổ là bí mật bất truyền của Trữ gia...

Chương 28: NHƯ HỘI QUÁN THÔNG

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: MacVanDanh

Biên dịch: Tepga

Biên tập: Tepga

Nguồn: 4vn.eu

Đệ tam tầng tâm pháp quả nhiên khó khăn hơn nhiều, Hoa Lân nghe cũng chỉ hiểu được có một nửa. Trữ Tiêm Tuyết thấy trên mặt hắn lộ ra nét hoài nghi liền dặn dò:

- Từ từ thôi, ngàn vạn lần không được vội vã... Đây là toàn bộ công pháp của Thiên cực cửu chuyển, ngươi giữ lấy, có gì không rõ cứ hỏi ta.

Hữu thủ nhẹ đưa ra, một mảnh kí ức tinh phiến từ tay nàng bay thẳng vào tay Hoa Lân.

Hoa Lân đưa tay nhận lấy, đột nhiên nhớ tới một chuyện, thấp giọng hỏi:

- Tuyết nhi tỷ! ...Thiên cực cửu chuyển với Phạm Mật tâm kinh liệu có xung đột không vậy? Ta tất cả đều là hồ loạn tu chân (loạn xị ngậu), bây giờ ta cũng thấy sợ rồi.

Trữ Tiêm Tuyết hé miệng khẽ cười nói:

- Chuyện này ngươi không cần lo lắng. Thiên Cực cửu chuyển là nội công tâm pháp, còn Phạm Mật tâm kinh lại là tu chân tổng quyết, nó có thể xem như một loại chiêu thức, cho nên giữa chúng không tồn tại xung đột... Thế Phạm Mật tâm kinh ngươi luyện đâu rồi?

Hoa Lân một trận tắc tị, ấm ớ nói:

- Chuyện này... ngươi chỉ cho ta mười hai chương Phạm Mật tâm kinh ta mới học xong có năm chương. Nhưng... lúc ấy ngươi truyền thụ tâm pháp quá gấp gáp, cho nên ta... ta bây giờ cũng không nhớ hết được. A a a...

Trữ Tiêm Tuyết mỉm cười nói:

- Kì thật học được năm chương cũng tốt lắm rồi. Phạm Mật tâm kinh là tiên giới chí bảo, người thường làm sao có thể hiểu được sự huyền bí trong đó. Đương nhiên chuyện này và cảnh giới của ngươi cũng có quan hệ không nhỏ. Ví như Phân Thân thuật từ Thanh Hư kì trở xuống, có lẽ là rất khó lĩnh ngộ...

Nguyên lai là như thế, chả trách ta suy nghĩ tám chương đầu đến đầu váng mắt hoa, hóa ra là cảnh giới chưa đủ. Ai... Hoa Lân thầm tiếc trong lòng.

Trữ Tiêm Tuyết cầm một mảnh kí ức tinh phiếntrong tay nói:

- Đây là mười hai chương Phạm Mật tâm kinh, ngươi hãy luyện tập một chút đi. Ta cần nghỉ ngơi một lúc, đừng quấy rầy ta!

Nói xong khẽ nâng quần lụa nhẹ nhàng bước qua trước mặt Hoa Lân. Ánh mặt Hoa Lân bám chặt theo thân ảnh nàng mà nhìn, chỉ thấy nàng vén quần lụa lên ngồi xuống ở một góc xa, chậm rãi bắt đầu tọa công tĩnh tu.

Không có cách nào khác, Hoa Lân cũng đành phải trước hết khôi phục công lực đã, chuyện khác nói sau. Cúi đầu nhìn lại tay trái cầm Thiên Cực cửu chuyển tâm pháp, tay phải lại cầm Phạm Mật tâm kinh. Trong lòng không khỏi nghĩ thầm: không ngờ vận khí của mình lại tốt đến thế, trước mắt chỉ là không có thời gian tu luyện mà thôi. Nếu có ngày cso thể lĩnh ngộ hết hai loại thần công này cũng chính là ngày tung hoành tu chân giới rồi.

Thu hồi Phạm Mật tâm kinh, Hoa Lân cầm Cửu chuyển tâm pháp khoanh chân ngồi xuống, xuất ra một tia tinh thần lực, tham chiếu phương pháp tu luyện cửu chuyển thần công này. Dần dần rồi cũng chìm vào không minh cảnh giới...

Trong không minh, Hoa Lân kinh ngạc phát hiện trong cơ thể mình có hai khỏa nguyên anh hoàn toàn bất đồng đang phiêu đãng. Cụm màu đỏ chính là nguyên anh được tạo thành từ Phần Tinh Luân, còn nguyên anh màu trắng chính là bổn mệnh nguyên khí của mình. Nhìn kĩ một tí thì thấy nguyên anh của Phần Tinh Luân lớn mạnh hơn nhiều, nguyên anh màu trắng thậm chí không bằng một phần ba của nó.

Hoa Lân lấy làm kì quái, nghĩ thầm tại sao mình lại có đến hai khỏa nguyên anh nhỉ? Cẩn thận quan sát mới phát hiện Phần Tinh Luân nguyên anh so ra trì trệ hơn bạch sắc nguyên anh rất nhiều. Như vậy Phần Tinh Luân tự nó hình thành một nội đan. Còn nguyên anh màu trắng mới là nguyên anh của chính mình.

Quãng đường tu chân đã qua Hoa Lân đều là hồ loạn tu càn. Lần này có được Cửu Chuyển tâm pháp, con

đường phía trước mới trở nên sáng sủa đôi chút, trong lòng kích động liền tập trung bắt đầu luyện theo Cửu chuyển tâm pháp.

Lúc mới bắt đầu hai khỏa nguyên anh luôn phiêu đãng không phương hướng, khiến Hoa Lân có cảm giác không thể điều khiển, lực bất tòng tâm. Sau một hồi nghiên cứu cẩn thận mới hiểu ra phải toàn lực cảm thụ linh khí ngoại giới, sau đó mới dụng pháp quyết dẫn thu vạn vật linh khí được.

Đột nhiên một tia hàn vụ màu đen bị hút vào trong cơ thể, Hoa Lân kinh ngạc không biết xử trí thế nào. Cũng may là hắn đã học xong Phân Thần quyết, liền phân ra một chút thần thức, cùng lúc xem xét bí tịch Cửu Chuyển tâm pháp, đọc một lúc cũng hiểu ra là phải dùng nguyên anh của mình tế luyện hàn vụ màu đen đó.

Hắn liền thúc giục nguyên anh màu trắng lại gần hấp thu, không ngờ hàn vụ màu đen đó thủy chung vẫn phiêu hốt không ngừng, luôn lướt qua ngoài mặt bạch sắc nguyên anh, hiển nhiên là không có khả năng bị hấp thu. Nhưng Hoa Lân tịnh không bỏ cuộc, vì vậy lại thúc dục Phần Tinh Luân nguyên anh tiến

đến hấp thu, hắn ngạc nhiên phát hiện khi Phần Tinh Luân tiếp cận hắc vụ nọ liền nhanh chóng xoay tròn, chỉ một chốc đã hình thành một vùng xoáy, từ từ hút hắc vụ vào trong đó.

Hoa Lân nhất thời hưng phấn nhưng rồi lại lo lắng. Bởi vì hỏa hồng nguyên anh so với bạch sắc nguyên anh mà nói, đã quá mạnh mẽ rồi. Nếu chỉ tu luyện nó, có lẽ có ngày nó thôn tính luôn cả bạch sắc nguyên anh cũng nên...

Hoa Lân không biết rằng ngọn lửa của Phần Tinh Luân cực kì bá đạo, thậm chí còn vượt thoát khỏi mọi quy luật thông thường của Tu Chân giới. Nó cơ hồ có thể hấp thu tất cả các loại linh khí trên thế gian, còn bạch sắc nguyên anh lại có vẻ khó khăn khổ sở hơn, nó chỉ có thể hấp thu một loại linh lực thủy hệ mà thôi- Bởi nó chính là Thánh Thanh viện thủy hệ chân nguyên.

Suy nghĩ một lúc Hoa Lân cũng quyết định đình chỉ hấp thu hắc sắc hàn vụ. Bởi vì mặc dù nó có thể khiến Hỏa Diễm Nguyên Anh lớn mạnh hơn, nhưng cứ để thế này chỉ sợ sớm muộn Thủy hệ nguyên anh cũng có chuyện. Linh cơ vừa động, trong tay Hoa Lân

lập tức xuất ra một viên năng lượng tinh thạch xanh biếc, hắn biết loại năng lượng này nguyên anh nào cũng có thể hấp thu. Hắn liền thúc dục Thủy Hệ Nguyên Anh nhanh chóng xoay tròn, quả nhiên hình thành một vùng xoáy màu trắng trong cơ thể...

Cũng không biết là chế luyện được bao lâu, trong cơ thể Hoa Lân hai khỏa nguyên anh không ngừng trùng động, phảng phất như giữa chúng có thù không đội trời chung vậy, giữ khoảng cách nhất định giằng co lẫn nhau. Tình huống này chính là kết quả mà Hoa Lân đang mong chờ. Hắn cảm thấy thế là đã có tiểu thành, chỉ cần sau này tái tu cẩn thận là được, chậm rãi mở mắt...

Chuyện quan trọng như vậy, nhất định phải nói cho Trữ Tiêm Tuyết biết thành quả của mình mới được, để cho nàng biết Tiểu Lân chính là thiên hạ đệ nhất thiên tài!... Nhưng đáng tiếc là phóng nhãn ra cả khoảng không hoang dã rộng lớn tịnh không có bóng dáng Trữ Tiêm Tuyết đâu cả. Hoa Lân liền đứng bật dậy bắt đầu cố tìm kiếm xung quanh, thủy chung vẫn không thấy một mảy may bóng dáng nàng.

Hoa Lân gãi đầu bứt tóc nói:

- Chẳng lẽ nàng bỏ đi một mình?... Làm sao nàng có thể bỏ mặc ta mà đi một mình được?

Trong lòng không thể chấp nhận sự thật này.

Cuối cũng hắn cũng rút phi kiếm, chuẩn bị bay lên không trung tìm kiếm. Nhưng đột nhiên trên mặt đất quang mang lóe sáng, một khối quang tường trong suốt bắt đầu hiện ra ngay trước mắt Hoa Lân. Hắn ổn định tinh thần nhìn lại chỉ thấy trên tường đầy những văn tự, chính là một phong thư.

Trên đó viết: "Chịu ân cứu mạng, Tiêm Tuyết suốt đời không quên. Chỉ là ngàn vạn tâm sự trong lòng, trên vai còn gánh vác vô số việc, chỉ có thể cố từng chút một. Gia môn từng có minh ước với ma giới, lại cùng Tiên Lăng cung kết minh. Không ngờ lại bị ngươi kiềm chế gia thân, phải đi trước để xử lí. Sợ chậm sẽ sinh biến!... Trữ Tiêm Tuyết thủ bút"

Hoa Lân sững sờ, lẩm bẩm nói:

- Tiên... Tiên Lăng cung? Chẳng lẽ Trữ Tiêm Tuyết là người của Tiên Lăng cung? Chuyện này... sao có thể? Nếu ta nhớ không nhầm Tiên Lăng cung cũng chỉ có

khoảng hơn ngàn năm lịch sử thôi! Chẳng lẽ trong đó còn ẩn giấu sự tình gì?

Hoa Lân nghĩ một lúc đột nhiên cảm thấy một trận thoải mái.

May mắn là mình đi trước một bước cứu được Trữ Tiêm Tuyết, bằng không như lời của Trữ Tiêm Tuyết, thiếu chút nữa nàng xúc tiến cũng Tiên Lăng cung và Ma giới liên thủ. Chuyện này khiến mình vô tình ngăn chặn được âm mưu của Ma giới, đây thật sự là công đức vô lượng, là một đại sự kiện đây. Hắc hắc... cuối cùng thì vận khí của bổn thiếu gia cũng không tồi!

Nhưng Trữ Tiêm Tuyết bỏ đi cũng khiến Hoa Lân hẫng hụt không thôi, hắn còn nhiều lời chưa kịp nói với nàng. Sau này trong tu chân giới mênh mông này biết đi đâu để tìm nàng? Hoa Lân thở dài, nghĩ thầm hôm nay chỉ có thể dừng sự tình của Trữ Tiêm Tuyết tại đây. Chuyện của Thượng Quan Linh còn chưa giải quyết được, lúc này cũng không thể để mặc như vậy được.

Chủ ý đã định, Hoa Lân xuất ra Phồn Tinh nghi tham tường một trận, cuối cùng cũng xác định dược vị trí

của mình. Vốn định sử dụng Truyền Tống trận đi Phiêu Miễu hà nhưng Năng lượng tinh thạch cũng chỉ còn lại hơn tám mươi khỏa, chừng ấy là không đủ lộ phí. Bất đắc dĩ đành phải lục lọi trong Phồn Tinh nghi, vạch ra một lộ tuyến ngắn nhất, quyết định trực tiếp khống chế Phần Tinh Luân mà đi.

Nhưng mà liếc mắt nhìn lại khoảng cách đến Phiêu Miễu hà, Hoa Lân trong lòng trầm xuống. Nếu chỉ dùng Phần Tinh Luân cực tốc phi hành ước chừng cũng phải mất thời gian hai tháng có lẻ. Xem ra lần này không thoát khổ được rồi...

Bất đắc dĩ nở một nụ cười khổ, Hoa Lân khẽ vẫy tay phải, Phần Tinh Luân lập tức xuất hiện ngay trước mặt hắn. Quay đầu nhìn lại quang tường trên mặt đất, khắc ghi những lời trong thư của Trữ Tiêm Tuyết thêm lần nữa, mới chịu bay lên trời, dứt khoát tiến vào trong không gian Phần Tinh Luân.

Hoa Lân vừa tiến vào trong Phần Tinh luân thì một bóng trắng chợt lóe lên, cúi đầu nhìn xuống mới thấy hóa ra Tiểu Bạch đang cắn vào ống quần hắn mà kéo , miệng rống giận một trận: "Ân..." giống như trách hắn không quan tâm đến mình.

Hoa Lân nổi lên một cơn xúc động, nâng niu bế nó lên, đột nhiên phát hiện thể tích của nó lớn thêm gần gấp rưỡi, liền cười nói:

- Nào! Để xem ngươi có nặng thêm chút nào không! Hắc hắc...

Tiểu Bạch lập tức kêu lên loạn xạ "Hống hống hống" tỏ vẻ nghiêm chánh kháng nghị. Hoa Lân chỉ có thể nghiêm mặt nói:

- Ai... không có biện pháp. Ta cũng tưởng sẽ mang được ngươi trở lại thiên nhai, không ngờ mấy ngày trước chút nữa lại chết trong tay người khác, cho nên đành ủy khuất ngươi thêm một thời gian...

Hoa Lân nguyên tưởng rằng Tiểu Bạch như trước kia sẽ hiểu cho nỗi khổ của mình, không ngờ lần này nó lại không chịu thuận theo, liên tục kêu loạn, giống như đang cố yêu cầu gì đó với mình. Hoa Lân mới đầu có chút không để ý, nhưng đột nhiên linh quang lóe lên, nghi hoặc nói:

- Chẳng lẽ ngươi muốn từ này về sau cùng ta đối mặt với hiểm nguy?

Tiểu Bạch nghe vậy liền gật đầu liên tục. Hoa Lân bị dọa một trận kinh hãi, nghĩ thầm không lẽ vừa rồi mình hiểu được ý tứ của nó? Hoặc là nó sắp thoát thái hoán cốt, có thể nói chuyện được? thật là dọa người mà.

Nhưng mặc kệ thế nào, Tiểu Bạch trước mặt vẫn đáng yêu như thế, Hoa Lân đặt nó lên vai mình rồi nói:

- Thôi được rồi! ta có thể đáp ứng ngươi nhưng trước hết ngươi phải đánh bại ta đã! Hắc hắc hắc...

Tiểu Bạch đương nhiên kháng nghị mãnh liệt nhưng Hoa Lân giả bộ làm nghơ không nghe, tập trung điều khiển Phần Tinh Luân nhằm hướng Phiêu Miễu hà cực tốc bay đi...

Đẩu chuyển tinh di...

Lại nói ở Tiên Diên tinh hệ xa xôi, Thánh Thanh viện tổng bộ!

Mặc dù Thánh môn cực lực phong tỏa tin tức, nhưng Long Thần tinh phát sinh biến cố cũng phải hơn nửa tu chân giới biết. Trong tu chân giới chợt có lời đồn, nói Ám Ảnh chi môn mặc dù không có khả năng công

hạ Huyền Băng Thiên nhưng bọn họ dễ dàng đột phá vòng phòng thủ của Thánh Thanh viện, hơn nữa còn tự nhiên ra vào, thực lực có thể thấy được. Nhưng mọi người cũng cảm thấy kì quái, không rõ Ám Ảnh chi môn có thực lực như vậy sao không thừa cơ tiến lên?

Nhưng vào lúc này Diệp Thanh lại đang ở tận Vân Tiêu Phong thăm dò, phỏng chừng nghe được Thánh Thanh viện phát sinh đại sự.

Mây trôi lững lờ trên Vân Tiêu Phong cảnh sắc thập phần mê người. Tại đây Thánh Thanh viện xây dựng cơ sở trên huyền không của mười tám ngọn núi cao chọc trời. Nếu chỉ xét diện tích thao trường Thánh Thanh viện nơi này cũng đủ để cùng lúc dung nạp mấy vạn người. Từ đông sang tây không thể thấy được biên giới của nó. Chỉ thấy ở giữa thao trường có một thanh thiên kiếm khổng lồ cắm sừng sững trên một thạch đài, khiến cho chúng nhân đều hiểu là tiêu kí, là trung tâm của Thánh môn.

Tại đây sương mù mê man giăng mắc khiến cho phong cảnh ở phía dưới lại càng trở nên huyền ảo. Một bạch y thiếu nữ tuyệt sắc đang đứng bên bờ

huyền nhai, thản nhiên nhìn sương mù ở phía xa, từng làn gió thổi qua làm mái tóc tung bay. Phía sau nàng còn có một thiếu nữ khác đang im lặng nhìn về phía nàng, ước chừng thiếu nữ này khoảng mười bốn tuổi, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hảo, hai mắt trong trẻo, bộ dáng cực kì lương thiện và đáng yêu.

Chỉ nghe thiếu nữ đang khép nép phía sau nhẹ nhàng nói:

- Sư... sư phụ... sao người không nói gì?

Diệp Thanh cả giận nói:

- Đã bảo ngươi bao nhiêu lần rồi, không được gọi ta là sư phụ... phải gọi ta là tỷ tỷ, biết không?

Ai ngờ nàng càng nói lại càng làm cho thiếu nữ kia thêm khiếp sợ, nhỏ giọng nói:

- Chẳng lẽ... chẳng lẽ người không thích Mính nhi a? Có phải là Mính nhi không ngoan? Lần sau Mính nhi sẽ không thế nữa...

Diệp Thanh bị một trận choáng váng...

Chương 29: TIÊN TỬ QUANG MANG

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: MacVanDanh

Biên dịch: Tepga

Biên tập: Tepga

Nguồn: 4vn.eu

Diệp Thanh trong lòng âm thầm cảm khái, chăm chú nhìn những đệ tử tu chân thánh địa. Nhưng đệ tử của Thánh Thanh viện phải chịu một áp lực vô cùng lớn, chế độ luyện công thường ngày của họ so với các môn phái khác thì nặng nề hơn rất nhiều. Nếu không Thánh Thanh viện làm sao có thể đứng đầu trong tu chân giới?

Mà minh đồ ắt phải có minh sư chỉ dạy, như vậy mới có thể mau chóng đạt thành quả, cho nên tôn sư trọng đạo luôn được đặt lên ở mức đầu. Mính Căng này nhập môn cũng được nửa năm, hằng ngày đều nghe thấy, nhìn thấy người ta không ngừng thuyết giảng, tự nhiên trong lòng cũng hình thành chấp niệm, đối với Diệp Thanh vô cùng tôn kính.

Nhưng từ trước tới giờ Diệp Thanh vốn cũng chỉ định tạm trú tại Thánh Thanh viện một thời gian mà thôi,

đối với chuyện thu đồ không để tâm, liền ổn định tinh thần, quay người lại nói:

- Hảo muội muội! ... Thanh tỷ mới chỉ luyện tới Nguyên anh sơ kết, tại Thánh Thanh viện này cũng chỉ ngang bằng với lớp đệ tử mới nhập môn. Như vậy đi! Đợi Nhược Uyên trở về ta lập tức nói hắn thu ngươi làm đồ đệ, để hắn cấp cho ngươi vài bộ tâm pháp, so ra còn hiệu quả hơn ta truyền dạy rất nhiều.

"Á..." Mính Căng dùng ánh mắt đáng thương nhìn Diệp Thanh, cảm giác mình giống như bị bỏ rơi không ai đoái hoài. Mà Diệp Thanh dám trực tiếp nói thẳng tên Nhược Uyên càng làm cho nàng thêm kinh hãi.

Diệp Thanh thấy nàng ngây ngốc nhìn mình, bất đắc dĩ nói:

- Được rồi, chúng ta cùng xem các sư huynh luyện kiếm đi?

Mính Căng cũng chỉ có thể gật đầu, Diệp Thanh liền dắt nàng trở lại thao trường, ngẩng đầu lên nhìn chỉ thấy trên bầu trời có hơn mười đạo lưu tinh đuổi nhau cực nhanh, trong không trung còn lưu lại một

chuỗi hư ảnh mờ *****c. Đây là thông lệ mỗi ngày đều ngự kiếm xuất quan của Thánh môn. Mà trên mặt đất lại có mấy trăm đệ tử đang không ngừng ma luyện, môn phái phồn vinh thế này trong tu chân giới thật hiếm thấy.

Mà lúc này ở ngoài xa đang có mười mấy tên đệ tử đang quây lại thành một vòng tròn, bọn họ không biết là đang tranh luận chuyện gì đó...

Diệp Thanh và Mính Căng thấy thế liền từ từ rảo bước, chậm rãi đi về phía bọn họ. Chỉ thấy trong đó có một vị thiếu niên thật sự nổi bật, giống như hạc giữa bầy gà, xem ra trong bọn chúng uy tín cũng không nhỏ. Hắn đang đắc ý nói:

- Các ngươi biết không? Thánh Thanh viện chúng ta tại Huyền Băng Thiên đang có tám con Thần Long, hắc hắc... bọn chúng thật sự kinh người, thân thể khổng lồ cao lớn tận trời, mà chỉ cần một hơi thở của nó cũng đủ làm chúng ta thiếu sống thừa chết.

Mấy người xung quanh ánh mắt sáng bừng , sợ hãi hỏi:

- Thần... Thần Long? Trên đời này thật sự có Thần Long?

Còn có người cả kinh kêu lên:

- Niệm Ngộ sư huynh, ngươi đã tự mắt thấy qua chưa?

Lại một tên khác khó hiểu nói:

- Huyền Băng Thiên rốt cục là lớn tới mức nào? làm sao có thể có tám con Thần Long ở một chỗ được? ... còn nữa, Huyền Băng Thiên rốt cục là để làm gì? Tại sao lại luôn thần bí như vậy chứ?

Thiếu niên đang đắc ý đúng là người ngày trước đã đi đến Huyền Băng Thiên - Niệm Ngộ, hắn từng đứng cách băng trụ xa xa mà nhìn Hoa Lân, thấy các sư đệ không ngừng thắc mắc, nhất thời đắc ý lớn tiếng nói:

- Hắc hắc... Các ngươi không biết à? Huyền Băng Thiên liên miên ngàn dặm, bên trong quan áp (giam dữ) mấy vạn tên... ài ài, ách!

Hắn đột nhiên dừng lại rốt cục cũng nhớ tới bí mật này không thể nói bừa, cho nên đành phải im lặng.

Tên sư đệ cao gầy kì quái hỏi:

- Làm sao vậy... ở đó có mấy vạn tên làm cái gì?

Niệm Ngộ lập tức lau mồ hôi chuyển sang chuyện khác nói:

- Ai da... không thể nói được... các ngươi có nghe bên ngoài người ta bàn luận hay không, nói Thánh Thanh viện chúng ta gặp phải sự tình bất lợi?

Đa số đệ tử đều ta nhìn ngươi, ngươi nhìn ta, chẳng biết là đã phát sinh chuyện gì. Chỉ có tên đệ tử cao gầy kia gật đầu nói:

- Hôm qua ta có nghe một sư huynh của Kiếm Cương tông nói về việc này. Chẳng lẽ ngươi biết nội tình ư?

Niệm Ngộ gật đầu dột nhiên phẫn nộ nói:

- Kì thật lần này cũng không trách được chúng ta, trận pháp của Phệ Hồn cốc thật sự qua lợi hại, không bị ma đầu của ma giới bắt giết cũng đã là tốt lắm rồi. Các ngươi biết không? Ta cũng có qua đó một lần, bất luận là ai đến đó thì toàn thân công lực sẽ lập tức biến mất vô tung vô ảnh. Hơn nữa chung quanh còn âm trầm kinh khủng, bóng đen phủ đầy mặt đất, nơi nào cũng nghe tiếng ma tru quỷ khóc, cảnh vật thật

giống như là địa ngục vậy. Nghĩ lại, chúng ta có thể trở về cũng đã là rất tốt rồi...

Có người kinh hô:

- Thế... thế Niệm Ngộ sư huynh làm sao mà đến được đó?

Lại có người hỏi:

- Ngươi có kháng cự nổi âm hàn ở đó không hả?

Niệm Ngộ thấy họ hỏi loạn cả lên vội nói:

- Đừng có hỏi loạn thế có được không? ... ta phải đi cùng Nhâm VI sư thúc truyền tin. Đợi ta đi Huyền Băng Thiên về xong sẽ kể tiếp cho các ngươi nhé...

Niệm Ngộ này chính là một trong bốn đệ tử trọng điểm bồi dưỡng của Thánh Thanh viện, trong chúng đệ tử đương nhiên coi Niệm Ngộ như là một thần tượng nhân vật, đều vây lấy hắn hỏi đông hỏi tây. Mà Diệp Thanh cũng là lần đầu tiên được nghe nói đến Huyền băng thiên cùng Long Thần Tinh hai địa phương này, không khỏi mất tự chủ tiến lên vài bước, muốn hỏi thăm chút tin tức của Hoa Lân.

Diệp Thanh lại nghe được Thánh Thanh viện tại Long Thần Tinh bất lợi, thầm đoán chuyện này ắt có liên quan đến Hoa Lân, cho nên lại tiến thêm vài bước...

Niệm Ngộ đang nói trời nói đất đột nhiên phát hiện hai nữ đệ tử xinh đẹp đang đi tới, ánh mắt cũng hết sức ngạc nhiên.

ĐI tới hiển nhiên là Mính Căng cùng Diệp Thanh, đều là đệ tử mới, cho nên Niệm Ngộ liền cười nói"

- A? hai tiểu muội muội này ta chưa từng thấy qua, có phải là mới nhập môn không?

Đại đa số đệ tử ở đây đều chưa biết Diệp Thanh, lại thấy trước ngực nàng không có Thủy Tiên tiêu kí của Thánh Thanh viện nên đồng loạt gật đầu nói:

- Có lẽ vậy?... ngươi đi tu nghiệm nửa năm thì dư môn cũng chiêu lãm được không ít đệ tử mới, có lẽ bọn nàng là hai trong số đó.

Niệm Ngộ cảm thấy thú vị, thản nhiên đến trước mặt Diệp Thanh nhìn nàng từ trên xuống dưới dò xét một trận, nói:

- A a... hai vị sư điệt là môn hạ của ai?

Mặc dù Thánh môn đệ tử phần lớn đều tu thân quả dục, đối với tình cảm nam nữ có phần nhạt nhẽo. Nhưng gặp gỡ loại tuyệt sắc mĩ nữ như Diệp Thanh tâm không cầm được cũng phải nổi sóng.

Mính Căng vốn nhát gan nhưng thấy có người dám bất kính với sư tôn liền lập tức tiến lên, chống tay vào eo (chống nạnh) nói:

- Ngươi... ngươi nói cái gì? Nhìn thấy sư thúc còn không mau hành lễ?

Niệm Ngộ ha ha cười nói:

- Không sai, không sai! Bất quá ngươi nói ngược, tại sao ngươi thấy lại sư thúc mà không hành lễ? có phải là tĩnh tu nhiều quá nên lầm lẫn không? Hắc hắc hắc...

Nguyên lai trong Thánh Thanh viện bối phận của mỗi người đều thể hiện rõ trên Thủy Tiên tiêu kí đeo ở trước ngực. Đệ tử đời thứ hai thì đeo tiêu kí màu bạc, đời thứ ba là màu tím, đời thứ tư là màu lam, đời thứ năm là màu lục. Còn đệ tử mới nhập môn thì không được đeo thứ gì. Lúc Diệp Thanh nhập môn thì Nhược Uyên lại vội vã đi tới Long Thần Tinh, cho nên

hắn chưa kịp xác nhận thân phận cho nàng. Hơn nữa Diệp Thanh và Mính Căng bối phận có điểm không rõ ràng, không bị hiểu nhầm mới là lạ.

Kì thật bối phận của Diệp Thanh cũng ngang hàng với Nhâm Vi, cùng là đệ tử đời thứ ba. Mính Căng lúc này tức giận đến hai má đỏ bừng. Vốn trời sanh nhút nhát, nhất thời không thể nói cho rõ ràng được. Mà Diệp Thanh đối với thân phận của mình tại Thánh Thanh viện lại lơ là không để ý, lại càng không để nó vào trong lòng, nhẹ giọng hỏi:

- Vị sư huynh này, ta muốn hỏi một chút!... vừa rồi ngươi nói đến Long Thần Tinh, rốt cuộc ở đó xảy ra chuyện gì vậy? Dường như là rất nghiêm trọng thì phải?

Diệp Thanh tùy miệng ai cũng có thể gọi là sư huynh, kể cả Nhược Uyên cũng vậy, không có gì phân biệt.

Nhưng Thánh Thanh viện lại đề cao đạo lí tông sư trọng đạo, cho nên Niệm Ngộ mới hết lần này đến lần khác cố ý đề cao thân phận của mình, hắn liền dùng khẩu khí trưởng bối nói:

- Những chuyện vừa rồi đều thuộc loại cơ mật của Thánh môn, tân đệ tử không được hỏi nhiều... mà các ngươi là môn hạ của ai, sao lại không ai giám sát các ngươi tu luyện? ...như vậy đi, ta đang rảnh rỗi, bây giờ khảo sát các ngươi một chút.

Mính Căng chống nạnh nói:

- Tốt a! thật chẳng biết trời cao đất rộng, lại dám cùng sư tôn ta động thủ?... hừ!

Nói xong lại níu lấy tay áo Diệp Thah nũng nịu:

- hảo tỷ tỷ, mau giáo huấn hắn đi, hì hì hì...

Mối quan hệ giữa hai người thật quá rối loạn, lúc thì là sư tôn, lúc lại là tỷ tỷ, mà bọn họ dường như cũng không để ý đến mâu thuẫn trong đó.

Diệp Thanh lại không muốn ra tay, liền lắc đầu nói:

- không cần... ta không muốn động thủ. Ta muốn hỏi Long Thần Tinh...

Đã thấy Niệm Ngộ rút phi kiếm ra, "Tranh"một tiếng phi kiếm đã cắm trước mặt Diệp Thanh, nói:

- Ngươi tạm dùng phi kiếm của ta, cùng ta so chiêu không cần lưu tình, đến đây đi...

Bên cạnh chúng đệ tử một trận nhốn nháo, chỉ vì công lực của Niệm Ngộ cũng thuộc nhóm người đứng đầu, đều muốn biết sau khi hắn trải nghiệm trở về có gì khác biệt không?

Diệp Thanh nhìn nhìn phi kiếm trước mặt, rồi ngẩng đầu lên nhìn Niệm Ngộ nói:

- Sư huynh... ta chỉ muốn hỏi một chút...

Niệm Ngộ cả giận nói:

- Thế nào? Sư thúc nói ngươi cũng không nghe hả?

Diệp Thanh thấy hắn không nói lí lẽ, bất đắc dĩ nói:

- Được rồi! nếu ta thắng ngươi phải trả lời vấn đề đó cho ta?

Niệm Ngộ quát:

- Cái gì?... nếu ngươi có thể tiếp được mười chiêu của ta, ta sẽ...

Hắn còn chưa kịp nói tiếp thì tên đệ tử cao gầy ở phía sau đã giật áo hắn nói nhỏ: "Ngươi cẩn thận đấy, tiểu muội muội này đã luyện đến Nguyên Anh sơ kết, chẳng lẽ ngươi không thấy?"

Niệm Ngộ gật đầu, tỏ ý mình đã sớm phát hiện rồi, nghĩ mình nắm trong tay phần thắng... Đột nhiên hắn thấy có chút không ổn, đệ tử mới nhập môn làm sao luyện được tới Nguyên Anh sơ kết? Chẳng lẽ nàng học nghệ rồi mới nhập môn? Ai... mặc kệ nàng thế nào, dù sao mình cũng đã luyện tới Nguyên Anh hậu kì, so với nàng còn cao hơn nửa tầng. Hơn nữa mình còn có khả năng khống chế thủy hệ, trong lớp đồng môn có thể xem như là vượt trội về tư chất, có thể nắm chắc phần thắng trong tay.

Kể từ ngày Niệm Ngộ bị đưa đến Huyền Băng Thiên ma luyện, thì hắn đã học được Khống Thủy đại pháp, tuổi trẻ mà có tư chất cao tất nhiên phải là trọng điểm bồi dưỡng của Thánh Thanh viện. Cho nên hắn chưa bao giờ nghĩ mình ngang hàng với những đồng môn khác, luôn cho rằng địa vị của mình phải cao hơn hẳn bọn họ, sau này sẽ là nhân vật trọng yếu giữ chức vụ quan trọng của môn phái.

Nhưng lần này hắn thật sự tìm sai đối thủ. Diệp Thanh là truyền nhân duy nhất của Tru Ma kiếm, mặc dù cảnh giới có kém hắn một chút nhưng cửu tự kiếm quyết từ xưa đến này đều là kiếm pháp tối cao

trong truyền thuyết của Thánh Thanh viện, đâu dễ để người ta khinh thị?

Chỉ thấy Diệp Thanh lui lại một bước tịnh không có cầm phi kiếm đang cắm trên mặt đất

Chúng đệ tử xung quanh lập tức tản ra tạo thành một khoảng đất trống, để cho bọn họ thoải mái thi triển

Không khí lập tức trở nên sôi nổi, mười mấy tên khán giả vây quanh bắt đầu luận bàn ầm ĩ, chúng đều muốn xem Khống Thủy đại pháp uy lực kinh người như thế nào.

Niệm ngộ sững sờ chỉ vào trường kiếm dưới đất, ôn nhu nói:

- Sư điệt, ngươi rút kiếm lên đi!

Nhưng Diệp Thanh lại lắc đầu. Niệm Ngộ đang định khuyên tiếp, chỉ nghe từ trên bầu trời xa xôi truyền đến một tiếng cười khẽ:

- Niệm Ngộ, ngươi cẩn thận đấy, công lực của nàng không dưới ngươi đâu.

Mọi người đồng loạt ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy Nhâm VI hai tay để sau lưng, lơ lửng ở giữa không

trung. Thấy vẻ mặt của hắn giống như không ngăn cản bọn họ tỷ thí.

Niệm Ngộ sửng sốt hành lễ nói:

- Cảm ơn sư thúc nhắc nhở!

Rồi quay đầu lại nói:

- Cô nương, mời!

Diệp Thanh gật đầu, ngọc thủ chỉ xéo xuống mặt đất, đột nhiên "tranh"một tiếng ngân vang, một thanh trọng kiếm màu tím đột nhiên xuất hiện, cảnh tượng thật dọa người. Chúng đệ tử đều nghĩ thầm không biết có phải là thanh kiếm này lớn quá không?

Đương nhiên mọi người cũng hiểu ở đây có điểm không ổn, bởi vì Không gian pháp bảo chỉ có tứ đại đệ tử mới được cấp. Nhưng Niệm Ngộ lại gọi nàng là sư điệt, xem ra có phần hố to.

Chương 30: TRU MA CỬU KIẾM

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: TuLaDaiDe

Biên tập: mayphieulang

Nguồn: 4vn.eu

Diệp Thanh thanh với Huyền Thiên Kiếm nặng nề, nghiêng người thủ thế theo "Ngự Tự Quyết", đây là chiêu thức mở đầu, cũng là kiếm pháp của Thiên Sơn kiếm phái.

Đệ tử Thánh Thanh Viện hết thảy kinh ngạc, phát giác chiêu thế nàng đâu phải kiếm pháp bổn môn, đều thầm cảm thấy kì lạ.

Diệp Thanh vẫn bình thản, cặp thu thuỷ trong veo nhìn Niệm Ngộ, nói: "Ngươi cẩn trọng nhé, ta sắp xuất chiêu đây!".

Niệm Ngộ ngán ngẩm quá chừng, cũng may đám người đang vây quanh xem quát lên: "Mau...mau bắt đầu tỷ thí đi!"

Diệp Thanh chẳng hề khách khí, mũi chân khẽ điểm, nhân kiếm hợp nhất, đâm thẳng tới vai phải của Niệm Ngộ, chiêu thức này thoạt trông có vẻ tầm thường nhưng thực tế bảy đại huyệt trên người Niệm Ngộ đều rơi vào vòng công kích.

Niệm Ngộ phát động tinh thần lực, hai ngón tay chỉ xuống phi kiếm dưới đất quát: "Lên..."

Phi kiếm vốn đang nằm sát mặt đất kia lập tức "Tranh" một tiếng, bắn thẳng tới vai phải của Diệp Thanh, tốc độ cũng thập phần kinh khủng.

Diệp Thanh đảo tay, trường kiếm của nàng bỗng phất ra bảy đoá kiếm hoa, "Đương" một tiếng đánh bay phi kiếm Niệm Ngộ. Còn chưa dứt chiêu, nàng đã thuận thế vọt thẳng lên trời, phạt ngang một kiếm, một luồng kiếm quang tím ngắt chụp xuống Niệm Ngộ đang đứng dưới đất.

Khán giả đang xem trầm trồ ngạc nhiên, nhận thấy chiêu này ít biến hoá, chẳng giống tiên thuật, phảng phất như kiếm pháp từ viễn cổ nhưng uy lực mãnh liệt, thật hiếm thấy trong cõi Tu Chân Giới.

Mà Niệm Ngộ cũng chẳng ngờ được kiếm pháp của Diệp Thanh lại tinh tế đến vậy, chỉ còn biết lăng không bay lên, nhanh chóng triệu hồi phi kiếm của mình, ngự kiếm phi lên không trung, chuẩn bị giao chiến với đối phương.

Sau một chiêu đánh hụt, thân hình Diệp Thanh xoay tròn, dáng vẻ càng tăng thêm vẻ mĩ miều, trường kiếm vung ra, một đạo kiếm quang nữa lại nhanh chóng công kích tới Niệm Ngộ. Chợt nghe Niệm Ngộ

nói: "Cô nương cẩn thận, ta bắt đầu phản kích đây...Tế Vũ Trù Mâu!"

Hắn vừa nhận biết kiếm pháp của Diệp Thanh cũng chẳng kém cạnh mình cho nên không hề nhân nhượng, trường kiếm vẽ thành một hình chữ "Z" ngay giữa không trung, không những đánh bật được kiếm khí của đối phương mà còn thừa thế ập tới thân hình yêu kiều của Diệp Thanh.

Diệp Thanh cảm thấy vô số điểm kiếm quang hợp thành một trận mưa phùn ào đến trước mặt, quả nhiên đúng với cái tên "Tế Vũ", cho nên chẳng dám chần chừ, đanh giọng quát: "Định Kiếm Thức!". Huyền Thiên Bảo Kiếm trong tay nàng thần tốc lao đi, mũi kiếm phát ra một vầng tử quang chói mắt, hình thành nên một lớp phòng ngự tuyệt luân.

Chỉ nghe "Đinh đinh đang đang..." một tràng âm thanh hỗn loạn, "mưa kiếm" của Niệm Ngộ nhất thời bị chặn đứng lại.

Mọi người chứng kiến kiếm pháp của Diệp Thanh linh động, bóng trắng phiên vũ nhường vậy, quả thật được mở rộng tầm mắt, cho dù võ công có cao thấp

tới đâu, chỉ xét riêng phong thái kiều mị như kia thì chẳng hề thua kém Nhược Thuỷ của Tử Vi Viện.

Niệm Ngộ không hề chậm trễ, lập tức đánh tiếp liền một lúc ba chiêu "Hoàng giang tiệt cồn", "Băng nhận tam thức", "Mạn thiên băng tuyết", một lớp quang vụ dày đặc xé gió lao tới hông Diệp Thanh. Ba chiêu này nằm trong liên hoàn thức "Lưu quang kiếm pháp" của Thánh Thanh Viện với uy lực cực lớn, trong hàng ngũ tứ đại đệ tử chỉ có ít người luyện thành. Nhưng hàng ngày Niệm Ngộ được Nhược Uyên tận tình chỉ điểm cho nên miễn cưỡng có thể thi triển được. Tứ đại đệ tử lập tức vỗ tay rào rào, tán thưởng kiếm pháp xuất chúng của Niệm Ngộ.

Diệp Thanh cảm giác trước mắt tối sầm lại, bỗng quát lên: "Hàn Băng Thuẫn!", ngọc thủ phách không đánh ra một chưởng một lớp băng bạc bạc hiện ra, chặn ngay phía trước nàng. Trận quang vụ ập đến, chợt nghe "Bàng" một tiếng sắc nhọn, "Hàn Băng Thuẫn" tựa như một chiếc bàn thuỷ tinh bị người ta đập vụn. Chỉ có điều cũng may, chiêu này rốt cục cũng miễn cưỡng ngăn được liên hoàn thức của Niệm Ngộ, Diệp

Thanh không dám do dự, chớp lấy thời cơ, bảo kiếm xẹt ra một đạo kiếm khí, chém thẳng vào Niệm Ngộ.

"Khống thuỷ đại pháp" chưa dứt thì kiếm khí đã kích tới, Niệm Ngộ chỉ còn cách thu chiêu, né tránh, đồng thời trong lòng cũng dấy lên niềm sợ hãi. Hắn nào ngờ Diệp Thanh có thể thi triển được "Khống thuỷ đại pháp", mặc dù đạo hạnh của nàng so với hắn còn kém xa, nhưng nếu so với lớp đệ tử mới nhập môn thì nàng đúng là nhân tài kiệt xuất.

Nhâm Vi cùng đám đệ tử xung quanh cũng đều kinh ngạc, không khỏi vỗ tay rào rào cất tiếng khen ngợi. Nhưng bản thân Diệp Thanh cũng thầm hoảng hồn, thực ra chiêu "Khống thuỷ đại pháp" này, nàng cũng mới lĩnh hội được mà thôi, vừa rồi lúc trước khi đi khỏi Nhược Uyên mới giao cho nàng bí tịch. "Khống thuỷ đại pháp" trong quyển bí tịch đó hết thảy đều chỉ là tâm pháp cơ bản của "Băng hệ tiên thuật". Tất cả đều là vì tu vi của Diệp Thanh ngày càng tinh tiến cũng như bí tịch của Nhược Uyên có ghi chú đầy đủ nên khoảng thời gian chưa đến mười ngày, nàng đã lĩnh ngộ đến cảnh giới này.

Lại nói Niệm Ngộ đánh xong ba chiêu mà chưa đắc thủ, bèn lùi về phía sau một trượng rồi nói: "Không ngờ cô nương cũng thi triển được "Khống thuỷ đại pháp", tu vi quả không vừa. Xin hãy cẩn trọng, "Băng Phong Truỵ"!"

Tay trái hắn nâng lên, không khí xung quanh như bị ngưng tụ lại, giữa không trung hiện lên một ngọn băng lăng thập phần sắc bén, hắn lập tức phất tay ra, băng lăng kia liền bắn thẳng tới Diệp Thanh, toàn bộ phạm vi hơn ba trượng gần người nàng đều nằm trong diện sát thương của chiêu này.

"Băng Phong Truỵ" có thể nói là pháp thuật thông thường của Thánh Thanh Viện, tất cả tam đại đệ tử đều học được. Mà Niệm Ngộ dường như cũng liệu trước được không thể dựa vào chiêu này mà thủ thắng được nên lập tức biến chiêu, giương giọng khẽ quát: "Băng phong liên tuyên!"

Diệp Thanh đang định thi triển "Thất tinh kiếm quyết" để nghênh đón, bỗng phát hiện bản thân mình bị một màn băng nhận trong suốt, toả sáng đến chói mắt vây kín. Chiêu "Băng phong liên tuyên" này vốn thuộc tiên thuật bậc bốn, với tu vi hiện tại của

Diệp Thanh mà nói thì khó thể kháng cự. Mọi đồng môn đang chứng kiến đều thất thanh hô lên kinh hãi, không ai ngờ được Niệm Ngộ đã sớm lĩnh hội được tiên thuật cấp bốn. Tới lúc này mọi người đều thầm lo cho Diệp Thanh khó tránh được bại trận, ngay cả niềm tin tưởng của Mính Căng cũng đã bắt đầu dao động.

Niệm Ngộ không khỏi cảm thấy đắc ý, chỉ cần lần này thủ thắng được, khẳng định địa vị của mình sẽ được nâng lên một bậc trong hàng ngũ tứ đại đệ tử, thanh danh bản thân cũng nhờ đó sẽ nổi lên như cồn. Nhưng đúng khoảng khắc này, lại nghe thấy một âm thanh thuần khiết vang lên: "Niệm Ngộ mau chú ý...Nàng ta chuẩn bị thi triển "Tru ma cửu kiếm" đó!"

Toàn thân Niệm Ngộ chấn động, quả nhiên một tiếng quát nhẹ truyền đến: "Lâm..."

Trong phút chốc, mắt mọi người hoa lên, thân ảnh Diệp Thanh đột nhiên biến mất, lại chợt nghe "Tranh tranh tranh...", một luồng tử quang xé gió phạt ngang đến, ngọn băng lăng đang lơ lửng trên không trung bị chém nát. Nhâm Vi đã đoán chẳng lầm, rơi vào tình

thế này, Diệp Thanh chỉ còn cách sử dụng "Cửu tự kiếm quyết" mới mong thủ thắng được.

Niệm Ngộ hồn vía bay lên mây, chợt nghe thấy Nhâm Vi nhắc nhở: "Lưu ý đề phòng chiêu thức thứ hai của "Tru ma cửu kiếm...". Mà cũng thật nực cười, một khi tuyệt học "Tru ma cửu kiếm" đã xuất ra thì chủ tâm phòng bị liệu có ích gì?

Bàng hoàng khôn xiết, Niệm Ngộ vung kiếm lên hòng hoá giải kiếm pháp đối phương, nào ngờ chiêu thứ hai còn chưa xuất hiện đã thấy bóng trắng loé lên, tấm thân kiều mị của Diệp Thanh đã trở lại mặt đất, thản nhiên dắt tay Mính Căng rẽ đám đông mà bỏ đi.

Tất cả mọi người còn đang ngơ ngác, chẳng hiểu sao Diệp Thanh lại đáp xuống, chỉ nghe thấy Nhâm Vi đằng xa xa cười nói: "Sư muội quả nhiên lợi hại, tâm kiếm hợp nhất, thu phát tuỳ ý. Vi huynh tự thẹn không bằng, chỉ có điều thật đáng tiếc là chưa được tận mắt chiêm ngưỡng chiêu thứ hai của "Tru ma cửu kiếm", ài!"

"Ách...", Niệm Ngộ đứng sững như trời trồng giữa không trung, chân đạp phi kiếm mà trong dạ rối bời. Nhâm sư thúc rõ ràng gọi cô nương kia là sư muội,

như vậy nàng ta cũng chính là sư thúc của mình. Nghĩ đến đây, hắn cảm thấy hai mang tai nóng bỏng lên, chỉ chực muốn tìm cái hố nào mà chui xuống cho đỡ thẹn.

Lại nói Diệp Thanh không thích bị người khác chú ý nên chiêu thứ hai của "Tru ma cửu kiếm" bị nàng đột ngột thu hồi giữa chừng. Nhưng nàng chợt phát hiện một điều, chiêu khởi đầu của "Cửu tự kiếm quyết" đã trở nên quá đỗi đơn giản, thậm chí giờ đây tốc độ thi triển của mình đã vượt trội so với trước đây. Bởi vậy có thể nói, uy lực của "Cửu tự kiếm quyết" còn lợi hại hơn cả tưởng tượng của nàng rất nhiều. Chỉ tiếc công lực của bản thân còn hạn chế, chỉ có thể miễn cưỡng lắm mới đánh ra được năm chiêu, bằng không thì tung hoành thiên hạ dễ như trở bàn tay.

Diệp Thanh đưa Mính Căng về tới Tử Vi Viện, sực nhớ Nhâm Vi gọi "Cửu tự kiếm quyết" của mình là "Tru ma cửu kiếm", xem ra Huyền Thiên Kiếm quả là có quan hệ mật thiết với Thánh Thanh Viện. Nói như vậy, nên chăng từ đây về sau đổi tên nó thành "Tru Ma Kiếm"? Nhưng sao nó lại lưu lạc tới tận Trung

Nguyên được nhỉ? Xem ra điều này vĩnh viễn chỉ là một ẩn số không lời giải...

Diệp Thanh vốn chẳng ưa náo nhiệt, trở lại phòng của mình rồi nhẹ giọng nói với Mính Căng: "Mính nhi, ngươi làm giúp tỷ tỷ một việc nhé?"

Mính Căng mở to mắt, gật đầu nói: "Ác! Chuyện gì vậy?"

Diệp Thanh nói: "Ngươi đi tìm gặp vị Niệm Ngộ sư huynh vừa nãy được không? Hỏi hắn xem rốt cục trên Thần Long Tinh đã xảy ra chuyện gì. Sau này, ta sẽ sao chép lại một phần "Băng tuyết tiên thuật" của Nhược Uyên, hướng dẫn ngươi tu luyện. Ngươi bằng lòng chứ?"

"A?" Ánh mắt Mính Căng sáng bừng lên, bởi vì nàng ta biết được quyển bí tịch đó là do đích thân Nhược Uyên thúc tổ trao cho Diệp Thanh, nếu mình có được một phần, từ nay về sau khẳng định tu vi của mình sẽ nhờ đó mà tăng tiến vượt bậc nên mừng rỡ nói: "Hay quá, hay quá! Con nhất định sẽ đi...Hì hì hì"

Diệp Thanh cũng mỉm cười nói: "Nhân tiện ngươi hỏi hắn thêm câu này nữa, xem có ai tên là Hoa Lân xuất

hiện ở Long Thần Tinh không? Ta cần tìm hiểu tung tích của người này! Ngươi đi đi!"

Mính Căng gật đầu lia lịa, tung tăng chạy ra ngoài, Diệp Thanh lấy ra quyển "Băng hệ tiên thuật" của Nhược Uyên rồi chép lại sang một mảnh tinh thạch. "Băng hệ tiên thuật" này chia làm chín bậc, mỗi bậc lại có chín loại pháp thuật, hợp lại thành chín lần chín, tám mươi mốt chiêu. "Băng phong liên tuyên" mà vừa rồi Niệm Ngộ thi triển cũng nằm trong số đó, nhưng nó chỉ là chiêu đầu nằm ở tiên thuật bậc thứ tư mà thôi. Càng về cuối, chiêu thức lại càng thêm phức tạp, đòi hỏi ý niệm cũng như công lực cực kỳ thâm hậu. Lúc này Diệp Thanh mới phát giác, mọi chú thích của Nhược Uyên chỉ dừng lại ở chiêu thứ nhất và thứ hai của bậc chín thôi, còn bảy chiêu cuối cùng chẳng hề thấy diễn giải chi cả, như vậy có lẽ bản thân Nhược Uyên cũng chưa tham ngộ được chúng. Điều này cho thấy, "Băng hệ tiên thuật" này thật khó luyện vô cùng.

Cũng chẳng biết bao nhiêu thời gian đã trôi qua, cuối cùng Diệp Thanh đã chép xong bộ "Băng hệ tiên thuật" này, ngẩng mặt nhìn lên, chỉ thấy Mính Căng

đã sớm quay về nên hỏi luôn: "Mính nhi, Niệm Ngộ bảo sao?"

Mính Căng đáp: "Niệm...Niệm Ngộ sư huynh nói, điều...điều này là bí mật của Thánh môn, không thể tuỳ tiện tiết lộ ra ngoài. Hắn nói, tại Long Thần Tinh có một nơi gọi là Phệ Hồn Cốc, ở đó có phong ấn một ác linh ngàn năm, Thánh Thanh Viện chúng ta đã phái tới đó mấy trăm đệ tử nhằm trấn áp sứ giả của Ma giới nhưng cuối cùng vẫn thất bại. Con cũng dò hỏi hắn về Hoa Lân, hắn liền trả lời, có một gã ma đầu tên gọi Hoa Lân từng xâm nhập Phệ Hồn Cốc, liên thủ cùng Ma giới, đồng loạt xông vào Phong Thần Bảng..."

"A..." Diệp Thanh đứng bật dậy, tinh phiến đang nằm trong tay "Ba" một tiếng rơi xuống đất, nàng hỏi gấp: "Rồi sau đó thế nào?"

Chương 31: HẮC BẠCH THIÊN SỬ

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: TuLaDaiDe

Biên tập: mayphieulang

Nguồn: 4vn.eu

Mính Căng: "Sau...sau đó, Niệm Ngộ cùng Nhâm Vi sư thúc trở về thu thập món bảo bối băng phong gì gì đó, sự tình kia diễn biến tiếp thế nào hắn cũng chẳng rõ."

Diệp Thanh dậm chân nói: "Hắn...hắn đã đến Thần Long Tinh ư? Vì sao...vì sao Nhược Uyên không nói lại cho ta hay? Vì sao cơ chứ?"

Mính Căng thấy cặp mắt quyến rũ của nàng ta lộ vẻ bối rối nên rụt rè nói: "Sư..sư tôn? Người...người sao thế?"

Lúc này Diệp Thanh mới khôi phục lại được thần trí, vội nhặt mảnh "kí ức tinh phiến" dưới đất lên, đặt vào tay Mính Căng mà nói: "Hảo muội muội! Ta phải tức tốc đến ngay Thần Long Tinh, trước tiên ngươi cầm lấy cái này. Khi nào Nhược Uyên trở về, ngươi nói lại là ta đi Thần Long Tinh tìm tung tích của Hoa Lân, từ giờ về sau hắn khỏi cần quản ta nữa!"

"Nhưng...nhưng....", tâm tư Mính Căng bỗng trở nên bị hụt hẫng, vốn định xin cho mình cùng đi theo

nhưng lại biết sẽ chẳng được nên lo lắng quá đến mức ấp úng mãi chẳng lên lời.

Đã thấy thân ảnh của Diệp Thanh nhoáng lên, nháy mắt đã dời khỏi Tử Vi Viện, ngự Tru Ma Kiếm, nhằm về phía "truyện tống trận" đằng tây. Vừa phi hành, Diệp Thanh vừa luôn miệng nhiếc mắng Nhược Uyên, nếu chẳng phải hắn dấu diếm sự tình trên Thần Long Tinh, có lẽ giờ này mình đã được nằm trong ***g ngực ấm áp của công tử, vậy bảo sao nàng không tức giận cho được?

Rốt cục đã đến "truyện tống trận", người trấn thủ nơi này vẫn là NiệmVi. Thấy Diệp Thanh từ đằng xa phi lại, hắn bèn nhanh nhảu, bước lên hành lễ nói: "Giờ sư thúc muốn đi đâu? Để ta đi phát động trận pháp cho người."

Diệp Thanh chẳng buồn đếm x** đến hắn, lôi ra "Phồn tinh nghi" tiến hành tra cứu, phát hiện từ "Tiên diên tinh hệ" tới "Long Thần Tinh" tổng cộng phải trải qua năm mươi bảy lần truyện tống. Vì vậy, nàng chẳng nhiều lời, rảo bước vào trong "truyện tống trận", khom người chỉnh lại tỷ lệ, bạch quang loé lên, "Sưu" một tiếng đi phát động.

Nàng thẳng một lèo đến lần truyện tống thứ bảy, lại thấy bạch quang loé lên, đã tới một trạm trung chuyển có tên là "Quang Tử Tinh". Chẳng cần nàng chủ tâm quan sát địa hình xung quanh, cảnh tượng đầu tiên đập ngay vào mắt nàng là một bóng trắng lập loè. Diệp Thanh nghiễm tưởng có mai phục đón đầu, nên "Tranh" một tiếng, rút phăng bảo kiếm thủ thế trước người. Định thần nhìn kĩ, nàng mới phát hiện có khoảng bảy mươi, tám mươi bóng người đang án ngữ hai bên "truyện tống trận", thật làm cho nàng sợ thót tim.

Chợt nghe có người thốt lên: "Di? Nàng ta hình như là sư muội của chúng ta?"

Lại có người khác nói: "Hình như là vậy, sao ta chưa gặp mặt bao giờ nhỉ?"

Diệp Thanh chăm chú nhìn qua, hoá ra tất cả những người này đều vận bạch y, đều đeo trường kiếm trên lưng, đồng thời trước ngực có thêu một đoá thuỷ tiên, đúng là trang phục của Thánh Thanh Viện.

Bọn họ thấy Diệp Thanh nghiêng người thủ thế, trường kiếm đưa ngang án ngữ trước mặt, không chỉ dung mạo thanh lệ thoát tục mà nét yêu kiều còn

mang theo thần thái anh tư phi thường, nên bọn họ đều không khỏi buột miệng tán dương: "Di? Nàng ấy là môn hạ của ai vậy? Lợi hại thật đó!"

Nhược Uyên chẳng biết từ nơi nào bước đến, ho khan hai tiếng, cất lời: "Thanh nhi! Ngươi đi đâu thế?"

Một gã đệ tử ngạc nhiên hô lớn: "A?...Nàng ta là đệ tử của thất sư thúc ư?"

Diệp Thanh nhìn lại phía Nhược Uyên, giận dữ nói: "Ta đâu khiến ngươi quản đến!"

"Ách...", Nhược Uyên liếc mắt qua đám đệ tử hai bên, thực sự có chút xấu hổ.

Quả nhiên, lập tức có người khẽ cười: "Ha ha ha...Đúng là nàng ta lợi hại thật!"

Nhược Minh cũng đến bên Nhược Uyên, cất tiếng cười vang, nói: "Thất sư huynh! Rốt cục lần này xem ta tóm gáy được huynh không? Tự ý thu nhận đệ tử, tội này phải diện bích một năm đó!"

Hoá ra sư huynh của Nhược Uyên là Nhược Phong cùng với Nhược Minh, Nhược Hạo, mấy cao thủ thuộc hàng chữ "Nhược" đều có mặt ở đây. Bọn họ vốn định

thống lĩnh toàn bộ đệ tử trở về Thánh Thanh Viện, nào ngờ trên đường đi lại tình cờ gặp Diệp Thanh. Lúc này Nhược Uyên chỉ còn nước cười khổ mà thôi...

Mà Diệp Thanh cũng không khỏi bối rối, nàng ngàn vạn lần không nghĩ tới việc lại chạm mặt đám đệ tử của Tru Ma Viện đang trên đường về, nhất thời chẳng biết phải xử sự thế nào.

Thủ lĩnh là Nhược Phong ho khan hai tiếng, chậm rãi bước đến trước mặt Diệp Thanh, dò xét nàng một hồi, sau lại liếc nhìn Nhược Uyên, tựa hồ như hỏi: "Thế này là sao?"

Nhược Uyên lập tức thi triển "truyền âm thuật", nói với Nhược Phong: "Sư huynh! Chuyện này nội tình khá phức tạp, sau này sẽ giải thích rõ với người!"

Nhược Phong sớm phát hiện trong tay Diệp Thanh chính là Tru Ma Kiếm, không khỏi kinh hãi, thầm nghĩ: gã sư đệ mình chẳng hiểu giở trò quỷ gì đây? Tru Ma Kiếm mà nữ hài tử kia đang cầm chính là thần binh đã thất lạc cả ngàn năm nay của bổn môn, thế nào lại nàng ta lại sở hữu được?

Diệp Thanh thấy bọn họ đều im lặng bèn thu hồi Tru Ma Kiếm, xoay người lại, bắt đầu điều chỉnh "truyện tống trận", định lẻn đi luôn. Nhược Uyên thấy vậy, bất đắc dĩ lại gần sau lưng nàng mà hỏi: "Thanh nhi! Ngươi định đi đâu?"

Diệp Thanh rất muốn trút ngay cơn giận lên đầu Nhược Uyên nhưng lúc này tình thế không cho phép nên đành quay lại, hành lễ nói: "Hồi bẩm sư phụ! Tại Thánh Thanh Viện, Thanh nhi tự cảm thấy kém cỏi bởi vậy định một mình tới Thần Cật Tinh Vực trải nghiệm, mong sư phụ cho phép!"

Nhược Uyển sửng sốt vô cùng nhưng cũng gật đầu nói: "Chuyện này...Cũng được, ngươi đi đi!"

Diệp Thanh thầm thở phào nhẹ nhõm, chẳng ngờ Nhược Uyên lại dễ dàng buông tha cho mình đi như vậy, cho nên vội vàng chỉnh lại "truyện tống trận", mặc cho trạm tiếp theo là nơi nào, "Sưu" một tiếng đã truyện tống đi mất.

Diệp Thanh đi khỏi, Nhược Phong lúc này mới hướng sang Nhược Uyên hỏi: "Sao ngươi lại cho nàng ta đi thế?"

Nhược Uyên vã mồ hôi hột, đáp: "Nếu không thì thế nào? Sư huynh, người bằng lòng thu nhận nàng ta làm đệ tử chăng?" đoạn lại thi triển "truyền âm thuật", nói tiếp với Nhược Phong: "..Xin sư huynh cứ yên tâm, trên người nàng ta có đeo theo một "truy tung tinh phiến", ta có thể tuỳ ý nắm được hành tung mà....Khặc khặc khặc...."

Lại nói sau khi Diệp Thanh cuống cuồng dùng "truyện tống trận" bỏ đi, mới phát hiện nơi đến không nằm trên lộ trình đến Long Thần Tinh, cũng may nàng còn mang theo "Phồn Tinh Nghi", đối chiếu hồi lâu, vòng vòng vèo vèo, cuối cùng trở lại được lối cũ.

Hai ngày sau, rốt cục Diệp Thanh đã đến được Long Thần Tinh. Ra khỏi "truyện tống trận", thấy ngay một toà thành lơ lửng trên mặt hồ - "Thiên không chi thành". Nơi này chính là thánh địa của tu chân - Thiên Hồ Thành.

Chỉ có điều đây đã là lần thứ hai Diệp Thanh tới Thiên Hồ Thành. Lần trước là theo sự chỉ dẫn của Hiên Dĩ Thừa tới nơi này tìm Hoa Lân, cho nên đối với Thiên Hồ Thành cũng không lạ lẫm cho lắm.

Nhưng lần này quay lại Long Thần Tinh, Diệp Thanh đã lên sẵn kế hoạch hành động. Trước tiên qua Kì Long Thành, sau đó tiến đến Huyền Băng Thiên, dùng thân phận là tam đại đệ tử của Thánh Thanh Viện để dò la hành tung của Hoa Lân. Mặc dù hy vọng rất mong manh, nhưng ít ra có thể điều tra rõ biến cố đã phát sinh trong Phệ Hồn Cốc, dựa vào đó mà đoán được hướng đường của Hoa Lân.

Chủ ý đã quyết, Diệp Thanh lại đi vào "truyện tống trận", trong nháy mắt đã có mặt tại Kì Long Thành.

Nàng vừa mới bước xuống đài truyện tống, chợt nghe trên đường có âm thanh ồn ào, hơn ba mươi người tu chân lăm lăm binh khí đi theo vài tên thành viên của "Liệp ma vệ đội" mặc trang phục hắc y, đang vội vàng hướng về phía bắc thành.

Diệp Thanh nhất thời kinh ngạc, chứng kiến mỗi lúc một đông người kéo nhau đi, cảnh tượng như sắp xảy ra chiến tranh vậy. Mặc dù Diệp Thanh chẳng ưa gì náo nhiệt nhưng Kì Long Thành ngay sát Huyền Băng Thiên, nơi này mà phát sinh sự tình gì thì rất có thể liên quan đến công tử hoặc Thánh môn, nghĩ vậy liền bám sát đám đông này, mau chóng đến bắc thành.

Chưa đi được xa, đám người huyên náo kia đã dừng trước cửa một khách điếm, cả ngã tư rộng lớn nhường vậy giờ ách tắc cả lại, trên bầu trời còn có thêm vài gã tu chân đang ngự không, ai nấy đều bừng bừng căm phẫn, tựa như nơi đây đã xảy ra án mạng.

Đột nhiên, "Hoa lạp" một tiếng nổ vang phát ra từ lầu hai của khách điếm, cửa sổ bị người ta chấn nát, hai gã nam tử miệng thổ máu tươi, đồng thời nhào xuống. Mọi người ào lên một tràng kinh hô, có người phẫn nộ quát lên: "Yêu nữ! Có gan thì ra đây, ẩn núp trong đó đâu phải là hảo hán?"

Chỉ nghe thanh âm lạnh lùng của một nữ tử nói: "Ra thì sao nào, chẳng lẽ ngươi chán sống rồi sao?", chưa dứt lời, chỉ nghe "Phanh" một tiếng, bức tường gỗ phía mặt đường đổ ập xuống, cảnh tượng trên lầu hai lập tức hiển hiện rõ trước tầm quan sát của mọi người.

Diệp Thanh chăm chú nhìn lại, chỉ thấy một nữ tử vận hắc y khoan thai ngồi tại bàn trà ngay sát cửa sổ. Che mặt bằng tấm hắc sa, toàn thân vận xiêm y đen tuyền mà trong suốt, phiêu dật vô cùng, làm người ta

có cảm giác vừa đoan trang, lại vừa lạnh lùng khôn tả.

Tuy không nhìn rõ được dung mạo nàng kia nhưng chỉ bằng với thân hình hoàn mỹ nọ, có thể khẳng định đây là một nữ tử tuyệt sắc vô song. Điều hiếm thấy ở đây là, toàn thân nàng không hề dùng bất cứ một món đồ trang sức nào, vẫn toát lên vẻ kiêu sa kèm theo nét hấp dẫn xiêu lòng người, chỉ cần một cử chỉ nhỏ của giai nhân cũng khiến người khác hồn xiêu phách tán, ngay cả đến như Diệp Thanh cũng không khỏi tự sinh ra một cảm giác kì lạ.

Đến lúc này, tất cả có mặt đương trường đều ồn áo bàn tán, ngoài ra còn có mấy người đang khẩn trương trị thương, hình như đã có bảy, tám người tu chân thọ thương, nằm dài dưới đất. Khi tình hình nơi này trở nên ào ào, hỗn loạn, đằng nam lại có thêm ba gã hắc y ngự phi kiếm bay đến. Có người bỗng hoan hô: "May quá, may quá, rốt cục Phục Cảnh Hiên cũng ra mặt rồi!"

Người vừa tới không ai khác, chính là thủ toạ của "Liệp ma vệ đội" - Phục Cảnh Hiên.

Hắn vừa xuất hiện tại hiện trường, lập tức đưa mắt quan sát lên bàn trà ở lầu hai, chỉ thấy nữ tử hắc y kia, khẽ nâng nửa tấm khăn che mặt lên, nhẹ nhàng nhấm nháp, thưởng thức chén trà, thần thái cực kì mỹ miều chẳng lộ vẻ gì là khẩn trương cả.

Diệp Thanh thấy hiện thời mặt đất quá chật chội bèn lấy Tru Ma Kiếm ra, ngự kiếm bay lên khoảng không đối diện với căn phòng kia, nàng muốn nhìn xem rột cục chuyện gì đã xảy ra tại đây.

Phục Cảnh Hiên chắp ta hành lễ, nói với nữ tử hắc y: "Danh tính của cô nương là gì? Sao lại tới Kì Long Thành này gây rối?"

Phục Cảnh Hiên vừa mới cất lời thì đã có người căm phẫn nói: "...Phục đại ca chẳng cần phải nhiều lời với nàng ta, yêu nữ này không những phế đi nội đan của Vĩnh Thắng Kiếm Khách cùng Vấn Tâm Chân Nhân mà còn đả thương rất nhiều người khác nữa, chúng ta nhất định báo thù cho họ!"

Lại có người nhiếc mắng: "Yêu nữ này còn lớn tiếng sằng bậy, dám phỉ báng Thánh Thanh Viện...Hừ! Theo ta, nàng này chán sống rồi!"

Nhưng Phục Cảnh Hiên hít một hơi dài, thầm nghĩ: nàng ta có thể tuỳ tiện phế bỏ nội đan của người tu chân, nhất định ít nhất tu vi đã đạt tới tầng thứ chín là cảnh giới Chứng Ngộ. Nếu điều đó là sự thật thì quả là khó để giải quyết ổn thoả chuyện này. Vì vậy, hắn chú tâm quan sát nữ tử hắc y kia hòng nhận ra được chân tướng tu vi của nàng ta. Nhưng rốt cục cũng đành thất vọng, toàn thân nàng ta dường như chẳng mang chút linh khí nào cả, căn bản hoàn toàn giống người thường, nói chi đến việc xác định được cảnh giới tu chân?

Mà nữ tử hắc y kia chẳng màng gì tới Phục Cảnh Hiên, ngược lại chỉ giương mắt ngó về hướng đối diện rồi đột nhiên hỏi: "Tiểu muội muội! Ngươi là người của Thánh Thanh Viện đúng không?"

Diệp Thanh thấy nàng ta đang hỏi mình nên gật gật đầu rồi lập tức lại lắc lắc đầu, sở dĩ vậy vì đến chính bản thân nàng còn chẳng hiểu nổi rốt cục mình có phải là thuộc Thánh Thanh Viện hay không nữa.

Tất cả người tu chân có mặt nơi này đều choáng váng, không thể tin vào mắt mình. Diệp Thanh cùng nữ tử hắc y kia như ở hai thế giới đối lập nhau: một

bên là nữ tử thần bí mang vẻ đẹp mê người, đại diện cho thế lực ma quỷ; bên kia là một tiên nữ thuần khiết, thanh lệ thoát tục, vận bạch y toát lên vẻ mỹ miều.

Phục Cảnh Hiên cũng sớm đã phát hiện ra sự hiện diện của Diệp Thanh, vốn định bước đến hỏi han nhưng cuối cùng lại đưa ánh mắt về phía nữ tử hắc ý mà quát lớn: "Cô nương dám ngang nhiên đả thương người, chẳng lẽ đến báo danh tính cũng chẳng có gan?"

Nữ tử hắc y kia rốt cục cũng thu hồi lại ánh mắt vừa dò xét Diệp Thanh về, lạnh lùng cất giọng: "Nào phải không dám, mà với thân phận của ngươi thì chưa đủ tư cách mà thôi..."

Phục Cảnh Hiên cười lạnh nói: "Hừ! Thật ư?"

Nhưng chẳng ngờ, nữ tử hắc y đột nhiên nũng nịu cười nói: "Lạc lạc lạc...Chỉ có điều dựa vào chân nguyên nội thể của ngươi, dường như còn có một thân phận khác nữa. Vậy cứ cho là đủ tư cách đi, bổn cô nương là Trữ Tiêm Tuyết!".

Diệp Thanh nhận ra thân hình Phục Cảnh Hiện tựa hồ khẽ chấn động. Không rõ là do tác động của ba từ "Trữ Tiêm Tuyết" hay do thân phận hắn bị người khác phát giác nữa....

Chương 32: THÁNH MÔN KINH BIẾN

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: TuLaDaiDe

Biên tập: mayphieulang

Nguồn: 4vn.eu

Nội dung ẩn tại http://4vn.eu :

Trữ Tiêm Tuyết là ai? Tất cả mọi người tại đương trường đều hoàn toàn mơ hồ. Mà hôm nay, tâm tình Trữ Tiêm Tuyết đang phiền muộn, vừa mới thoát khỏi quản chế của Hoa Lân, vốn định quay lại Thần Long Tinh ra tay huỷ diệt băng lao của Huyền Băng Thiên hòng trút đi nỗi oán hận bấy lâu.

Nhưng do đã rời xa nhân gian quá lâu rồi, nàng chủ tâm thay đổi trang phục, muốn ở lại Thanh Phong Hành Quan thư thái một chút. Bỗng nghe thấy bên kia vách có kẻ đang bàn tán về ác linh ngàn năm

trong Phệ Hồn Cốc với những lời lẽ khó nghe vô cùng, nàng ta mới bừng bừng giận dữ, ra tay đả thương gã hỗn xược kia. Ai ngờ, lại có người can thiệp vào, Vĩnh Thắng Kiếm Khách cùng Vấn Tâm Chân Nhân tự phụ công lực mình đã là tuyệt đỉnh không chỉ nhục mạ nàng đủ đường mà còn hết lời ca tụng Thánh môn như thể thần linh. Cứ thế, cơn giận này chưa dứt thì uất ức khác lại đến, Trữ Tiêm Tuyết mới ra tay phế bỏ tu vi của bọn họ, cũng may do có lời khuyên nhủ của Hoa Lân với nàng, chứ không họ có mười cái mạng thì cũng đã đi chầu Diêm Vương rồi.

Một gã nam tử cẩm y chắp ta nói với Phục Cảnh Hiên: "Ta cùng với Vĩnh Thắng Kiếm Khách đang dùng trà, chẳng hiểu sao yêu nữ này đột nhiên nổi giận, chẳng những đả thương người vô tội mà còn buông lời bất kính với Thánh môn, nói gì đó như là: chỉ cần là đệ tử của Thánh môn thì nàng ta nhất định không buông tha."

"A? Thật vậy ư?", Phục Cảnh Hiên quay về phía Trữ Tiêm Tuyết hỏi: "Vì sao cô nương đối với Thánh môn lại oán hận như thế?"

Trữ Tiêm Tuyết thầm nghĩ: bổn sự của ta há để cho ngươi quản ư? Vì vậy nàng tỏ ra khinh miệt, không thèm trả lời một câu, chỉ ung dung đứng thẳng dậy, đến bên "ban công" của lầu hai mà nói: "...Nửa canh giờ đã trôi qua, chẳng phải các ngươi nói cao thủ của Thánh môn sẽ kéo tới ư? Thật khiến bổn cô nương thất vọng. Bây giờ ta không còn rảnh rỗi đùa giỡn với các ngươi nữa, đã vậy ta sẽ phá tan Huyền Băng Thiên, huỷ diệt tường thành của Thánh môn. Hừ!"

Tất cả những người tu chân đương trường nghe vậy đều hết thảy "Tranh tranh tranh..." rút ra bảo kiếm, nam tử cẩm y vừa nãy quát lớn: "...Vĩnh Thắng Kiếm Khách nói chẳng sai! Yêu nữ này đúng là yêu vật bị phong ấn trong Phệ Hồn Cốc, mọi người cùng tiến lên nào, giết!"

Trữ Tiêm Tuyết lập tức ngó lại, nam tử cẩm y kia bỗng như lĩnh phải đòn chí mạng, "Phác" một tiếng, hộc ra bãi máu tươi lớn, ngã quỵ ngay xuống đất. Lúc này Trữ Tiêm Tuyết mới lạnh lùng liếc mắt đảo qua mọi người rồi nói: "Đã xem đủ kịch vui chưa? Cút!", một trận cuồng phong đột nhiên nổi lên mãnh liệt, tà áo mọi người tung bay phần phật, tất cả đều ngấm

ngầm vận công chống đỡ. Lại thấy Trữ Tiêm Tuyết vung tay lên, một luồng chân nguyên trong suốt thần tốc bạt không ào ra xung quanh. Hết thảy người người đang đứng xem trên đường đều gào lên đau đớn, bị kình khí quật nhào về phía sau, chỉ còn có vài người tu chân đạt cảnh giới Thanh Hư Kì trở lên mới chật vật đứng vững được, thế nhưng phòng ốc phía đối diện lại chẳng chịu được sức công phá, "Oanh" một tiếng, đổ sụp xuống, tro bụi bốc lên cuồn cuộn, uy thế thật quá sức tưởng tượng.

Mấy gã cao thủ đang ngự kiếm trên không trung cũng bị kình khí thổi bạt đi hơn mười trượng. Diệp Thanh lấy tay phẩy phẩy mũi nói: "Khắc khặc khặc...làm gì thế? Hôi hám quá đi!"

Khi bụi bẩn lắng xuống thì cũng là lúc chẳng thấy bóng dáng Trữ Tiêm Tuyết đâu nữa. Chợt có người cất giọng chửi bới: "Khặc khặc khặc...Pháp thuật của yêu nữ này cường đại nhường này, chắc chắn là do yêu hồ ngàn năm hoá thành, mọi người mau đi thông báo với Thánh môn, nhất định không được buông tha ả ta."

Phục Cảnh Hiên vẫn một mực chú ý đến Diệp Thanh, ngự kiếm tới bên nàng hành lễ nói: "Tại hạ là Phục Cảnh Hiên, xin hỏi cô nương có phải là đệ tử của Thánh môn?"

Diệp Thanh lắc lắc đầu nói: "Không phải vậy đâu! Chẳng cần nhiều lời ngươi cũng biết đấy, nữ tử vừa rồi thập phần lợi hại, nhiều khả năng chính là xuất thân từ Phệ Hồn Cốc. Giờ ta phải tới Huyền Băng Thiên. Cáo từ!", dứt lời đạp phi kiếm, "Sưu" một tiếng nhằm hướng Huyền Băng Thiên mà bỏ đi.

Trong khi đang phi hành trên không trung, Diệp Thanh không khỏi thầm nghĩ: nếu yêu nữa vừa rồi thực sự trốn ra từ Phệ Hồn Cốc, vậy nàng ta nhất định biết được hành tung của Hoa Lân, nghĩ đến đây bất giác vội đẩy nhanh tốc độ hơn nữa, dốc toàn lực vọt tới Huyền Băng Thiên với hy vọng lên này có thể đến kịp thời.

Diệp Thanh đạp phi kiếm đằng không, chỉ thấy mây trắng phấp phơ thổi qua người, đưa mắt nhìn cảnh vật, nhận ra khu rừng phía dưới rộng lớn phi thường, căng mắt ra mà chẳng thể thấy đâu là bờ rừng.

Phi hành ròng rã năm canh giờ, mặt trời đã khuất sau núi, nhưng phía dưới vẫn chỉ là một màn rừng rậm đen kịt, nàng không khỏi hoài nghi: liệu có phải mình đã lạc đường rồi hay không? Còn đang băn khoăn, thì thấy một sơn cốc hoang vu đột nhiên vọt vào tầm mắt. Sơn cốc này thoáng đãng vô cùng, bên trong không có lấy một nhành cây, ngọn cỏ. Từ trên cao nhìn xuống, trông nó mường tượng như một chiếc "bánh dày"(nguyên văn là "lạc bính", tức là một cái bánh ngọt làm bằng bột mì, nhưng xin tạm dùng "bánh dày" để độc giả dễ hình dung - dịch giả). Tâm tư Diệp Thanh tức thời dao động, thầm nghĩ: lẽ nào nơi này lại là Phệ Hồn Cốc trong truyền thuyết? Mình nên xuống đó hay không đây?

Đang lưỡng lự chưa biết xử lí thế nào, nàng lại phát hiện ngay giữa sơn cốc hình như có một điểm hoả quang. Đúng vậy, đúng là hoả quang.

Đến đây, nội tâm Diệp Thanh đấu tranh tư tưởng quyết liệt, thầm nghĩ: liệu có khả năng công tử vẫn còn trong Phệ Hồn Cốc không? Bởi vậy, rốt cục nàng chuyển hướng phi kiếm, nhanh chóng đáp xuống.

Vẫn còn lơ lửng trên không, Diệp Thanh phát hiện có tổng cộng mười hai tảng đá lớn án ngữ tại sơn cốc phía dưới, thấp thoáng như chúng được bài trí theo một loại trận pháp nào đấy, mà giữa sơn cốc quả nhiên hiện diện hai đám lửa, bên cạnh là một bóng đen đang nằm dài trên đất, cũng không rõ sống chết thế nào?

Sự xuất hiện bất ngờ của Diệp Thanh làm cho bóng đen kia choàng tỉnh. Hắn nhanh chóng bật dậy, ngửa đầu lên quát: "Ai đấy?". Nhưng khi hắn nhận thấy đối phương là một "tiên nữ hạ phàm" thì ngẩn người thiếu chút nữa thì quên cả khép miệng lại.

Diệp Thanh nhẹ nhàng đáp xuống đất, thấy thiếu niên này chừng hai mươi hai tuổi, tay cầm một trường kiếm màu vàng, tu vi vượt trên mình, tướng mạo có phần anh tuấn, dáng vẻ không giống hạng người xấu, liền hỏi: "Sư huynh! Ngươi có biết Huyền Băng Thiên cách đây bao xa không?"

Thiếu niên kia cứ ngơ ngẩn, nhìn chằm chằm Diệp Thanh, lúc này mới hồi phục lại thần trí, hỏi vặn lại nàng: "Khuya vậy rồi cô nương còn đến Thánh Thanh

Viện ư? Phải chăng ngươi cũng là người của Thánh Thanh Viện?"

Diệp Thanh lắc đầu đáp: "Không phải! Ta cùng Thánh môn có thể coi có chút quan hệ, chỉ là có việc gấp cần tới Huyền Băng Thiên mà thôi!"

Thiếu niên kia gãi gãi gáy, lắp bắp: "Ngươi có việc gấp gì thế? Có cần ta giúp một tay không?"

Diệp Thanh chỉ muốn tống cho hắn hai cước, chỉ có điều phát giác động tác gãi gáy của hắn rất giống Hoa Lân nên nhẫn nại giải thích. Hôm nay ta thấy một nữ tử thủ đoạn tàn bạo, làm loạn ở Kì Long Thành. Nàng ta còn nói sẽ phá tan tường thành của Huyền Băng Thiên, mà ta có việc gấp muốn nhờ nàng nên mới đuổi theo...Xin hỏi Huyền Băng Thiên còn xa lắm không?"

Nào ngờ thiếu niên kia đã chẳng trả lời, lại còn tiếp tục vặn vẹo: "Thực chứ? Rốt cục là ai cả gan khiêu chiến với Huyền Băng Thiên nhỉ? Nàng đó tên gọi là gì?"

Cơn giận của Diệp Thanh cuối cùng cũng bùng lên: "Uy! Ngươi còn chưa giải đáp vẫn đề của ta đó!"

"Ách...", thiếu niên kia nhất thời sửng sốt, lập tức chỉ về hướng bắc mà nói: "À...à...Huyền Băng Thiên cách nơi này khoảng năm trăm dặm, cứ nhằm thẳng hướng bắc là tới nơi!"

Diệp Thanh rút phi kiếm ra , "Sưu" một tiếng ngự kiếm xẹt đi, đến một câu cảm tạ cũng chẳng kịp nói.

Thiếu niên kia oang oang kêu lên: "Uy uy uy, tiên tử! Ngươi còn chưa trả lời ta mà!" đoạn hắn cũng ngự kiếm đuổi theo.

Diệp Thanh chẳng lưu tâm đến hắn, thần tốc nhằm hướng bay đi, nhưng không ngờ với tốc độ phi phàm của Tru Ma Kiếm thế mà nàng cũng bị thiếu niên kia đuổi kịp. Chỉ thấy hắn nghiêm mặt nói: "Uy uy...Tiên tử, vừa rồi thực sơ suất! Tiểu danh ta là Lộ Á Phi, những vấn đề của ngươi, ta đã giải đáp xong, bây giờ ngươi nói cho ta biết là ai đã khiêu chiến Thánh Thanh Viện?"

Diệp Thanh không muốn hắn tiếp tục làm phiền, lạnh lùng nói: "Trữ Tiêm Tuyết!"

"A?" Lội Á Phi chút nữa thì ngã nhào từ trên phi kiếm xuống, chợt đẩy nhanh tốc độ, lại vượt lên Diệp

Thanh hỏi tiếp: "Đúng thật là Trữ Tiêm Tuyết ư? Ngươi có chắc không?"

Diệp Thanh cả giận: "Bổn cô nương từ trước đến nay chưa nói hai lời bao giờ!"

Lộ Á Phi lập tức thốt lên: "Ai nha nha! Tin này thực sự rất quan trọng đây. Xem ra ta cũng phải khẩn cấp đến Huyền Băng Thiên. Hắc hắc....chúng ta vừa đúng cùng đường"

Nhưng Diệp Thanh bỗng "Sưu" một tiếng dừng lại, Lộ Á Phi không kịp thu thế, chớp mắt đã vượt ra ngoài năm, sáu trượng. Chỉ có điều hắn nhanh chóng quay lại, thắc mắc hỏi: "Ngươi sao thế?"

Diệp Thanh chỉ về phương bắc, tức giận nói: "Ngươi đi đường ngươi, ta đi đường ta! Hừ..."

"Ách..." Lộ Á Phi nhất thời câm nín, trố mắt ngắm nghía mỹ nữ tuyệt sắc này, thầm nghĩ: lẽ nào tất cả nữ tử tuyệt sắc trong thiên hạ đều vô tình vậy ư? Hay là tài ăn nói của ta quá kém?

Diệp Thanh lại chẳng màng đến hắn, ngự phi kiếm, tăng hết tốc lực lao về phía trước. Lộ Á Phi cũng tự ý

thức được, chỉ đi theo đằng sau giữ khoảng cách thật xa.

Cự ly năm trăm dặm không quá xa xôi, Diệp Thanh phi hành được nửa khắc, đã thấy xa xa lộ diện một vùng sơn cước phủ đầy tuyết trắng, rốt cục cũng đã tiếp cận Huyền Băng Thiên, ánh sáng dưới chân ngày càng sáng tỏ, cho dù sắc trời giờ là ban đêm nhưng vẫn có thể quan sát rõ ràng cảnh sắc trong cốc.

Lúc này, Lộ Á Phi lại vọt lên rồi nói: "Cô nương! Dường như ngươi đã đi trệch hướng rồi đó. Ngươi nhìn đằng kia xem, có ánh sáng mờ mờ cuối chân trời, nơi đó mới là địa điểm toạ lạc của Thánh Thanh Viện."

Kỳ thật, Diệp Thanh vốn định nhằm hướng đó bay đi, Lộ Á Phi này chẳng hiểu ăn phải bùa mê, thuốc lú gì mà hết lần này đến lần khác cứ nằng nặc nói nàng đi sai đường. Diệp Thanh vẫn một mực nín thinh, thậm chí chẳng thèm đưa mắt nhìn hắn một cái.

Nhận thấy ngày càng tiến gần Huyền Băng Thiên, Lộ Á Phi đột nhiên kinh hô: "A? Ngươi nhìn kìa! Trên bầu trời xuất hiện một đạo hào quang trong suốt, bề mặt thấp thoáng hàn quang, chẳng lẽ Trữ Tiêm Tuyết

đã bắt đầu công phá tường thành chăng?". Bản thân Lộ Á Phi đã bị lây nhiễm thói quen của Hoa Lân lúc nào chẳng hay.

Diệp Thanh cũng định thần nhìn lại, quả nhiên trông thấy xa xa có một "phòng ngự tráo" trong suốt đang ngày càng gần hơn, tường thành cùng lầu các của Huyền Băng Thiên cũng đã hiện rõ trong tầm mắt....

Chương 33: BĂNG THANH TỰ THUỶ

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: TuLaDaiDe

Biên tập: mayphieulang

Nguồn: 4vn.eu

Thế phòng ngự này của Huyền Băng Thiên có thể nói là đệ nhất thiên hạ. Tại đỉnh ngọn băng sơn, một lớp hàng rào cao bảy trượng được thiết lập ngay trên huyền nhai. Bên trong vô số cung điện kia, hiện diện bảy mươi hai toà tháp phòng ngự hợp thành một toà "Chân Long Định Tinh Trận". Ngay trên không trung, một toà lầu bạch ngọc to lớn phiêu lãng trong trùng trùng mây mù, phối hợp với bên dưới tạo thành một

tam giác vững chãi. Nhưng hôm nay cũng chính pháo đài bất khả xâm phạm này sẽ phải nếm trải một phen loạn lạc.

Hoa Lân cũng như Thánh Thanh Viện chẳng thể nào ngờ được Trữ Tiêm Tuyết bất ngờ một mình quay lại, hơn nữa mục tiêu khai đao lại là Huyền Băng Thiên. Đầu tiên, nàng thi triển "Độn hình đại pháp", với một thân tu vi siêu việt lặng lẽ vượt qua bảy lớp phòng ngự bên ngoài, đương nhiên chẳng kẻ nào phát hiện được.

Cuối cùng nàng dũng mãnh xông vào "Luyện tâm thần điện", đánh trọng thương cả bảy tên hộ pháp trấn thủ thông đạo. Cả Huyền Băng Thiên lập tức lâm vào cảnh tượng hỗn loạn. Bảy mươi hai toà tháp phòng ngự cũng nhanh chóng mở ra hòng vây khốn kẻ đang đột nhập Huyền Băng Thiên. Vô số bạch quang mà Diệp Thanh nhìn thấy chính là quang mang của tháp phòng ngự.

Diệp Thanh chẳng rõ sự tình thế nào, đứng từ xa xa nhìn lại, chỉ nghe Lộ Á Phi nói: "Thánh môn đã lâm vào địa loạn, sao cô nương không mau đi hỗ trợ!"

Diệp Thanh lắc lắc đầu, chăm chú nhìn tình trạng hỗn loạn của Huyền Băng Thiên rồi nói: "Ta chỉ định đến thám thính tình hình, chứ không phải muốn tìm cái chết. Được rồi, ta với ngươi chẳng hề quen biết, xin cáo từ!", đoạn ngự phi kiếm hạ xuống Huyền Băng Thiên.

....

Dứt lời, Diệp Thanh ngự phi kiếm, đột nhiên hạ xuống Huyền Băng Thiên.

Lộ Á Phi vẫn chưa nhận ra thân phận thực sự của Diệp Thanh, sau một hồi do dự cũng quyết định bám theo nàng ta. Lúc hắn trở lại Long Thần Tinh, đúng là có nghe nói đến biến sự tại Phệ Hồn Cốc làm cõi lòng hắn bất an. Sau khi đi vào Phệ Hồn Cốc, thấy Phong Thần Bảng đã bị người ta nhổ lên, đem đi thì cảm thấy ngực như bị cả toà Thái Sơn đè xuống, nỗi thất vọng trào dâng trong tâm trí.

Không ngờ sau đó, lại được Diệp Thanh báo cho hắn tin tức về Trữ Tiêm Tuyết, để chứng thực chỉ còn cách theo sát nàng ta mà nắm bắt tình hình.

Diệp Thanh thấy Lộ Á Phi đuổi theo thì dừng phi kiếm lại mà nói: "Ngươi sao vậy? Đã nói ta không quen ngươi, vậy thế nào mà cứ nhằng nhẵng bám theo?"

Lộ Á Phi ho khan hai tiếng, nói: "Khặc khặc....Ta...kì thật ta với Thánh môn cũng như cùng Trữ Tiêm Tuyết có ít nhiều quan hệ sâu xa. Quay lại Phệ Hồn Cốc lần này còn định tìm một người nữa. Chi bằng ta cùng ngươi đi tìm hiểu xem?"

Trong đầu Diệp Thanh đột nhiên nảy ra một ý niệm, dò hỏi: "Ngươi quen Trữ Tiêm Tuyết? Ngươi nói xem, rốt cục nàng ta là cao nhân phương nào?"

Lộ Á Phi lưỡng lự một hồi, cẩn thận đánh giá lại Diệp Thanh rồi nói: "Điều này...Nàng từng bị nhột tại Phong Thần Bảng, ta và hắn đã có duyên gặp mặt nàng một lần!"

Diệp Thanh vốn thông tuệ, lập tức nhớ tới một việc, vội vàng hỏi gấp: "Nghe nói chừng nửa năm trước, có hai thiếu niên bị Phần Âm Tông truy sát nhưng cuối cùng bọn họ sử dụng "truyện tống trận" của Liên Hợp thương hội trốn thoát, chẳng lẽ ngươi là một người trong đó?"

Lộ Á Phi vụt ngẩng mặt lên, kinh hãi nhìn Diệp Thanh, lạnh lùng nói: "Ngươi hỏi chuyện này nhằm mục đích gì?"

Diệp Thanh đã điều tra tung tích của Hoa Lân, đương nhiên ghi nhớ rất rõ chuyện này, thấy hắn phát ra sát khí nhàn nhạt, tựa như chuẩn bị hạ thủ, dáng vẻ không chút gian trá nên nói: "Hoa Lân là công tử nhà ta...Ngươi biết chàng chứ? Người đó sử dụng loại kiếm nào?"

Toàn thân Lộ Á Phi chấn động, bật cười ha hả nói: "Hà Chiếu Kiếm! Ha ha ha...Không thể tượng tưởng nổi chúng ta lại là người một nhà cả. Hắn từng nói với ta, hắn có hai người hồng nhan tri kỉ, một người rơi vào tay Phần Âm Tông, lẽ nào ngươi là người còn lại?"

Diệp Thanh cũng mừng rỡ muôn phần, thầm nghĩ: xem ra công tử cũng không phải chịu cảnh đơn côi, thật làm cho người ta yên tâm. Nghĩ thì như vậy nhưng Diệp Thanh vẫn hừ lạnh nói: "Hừ...Ai là người một nhà với ngươi chứ?"

Sau khi biết rõ thân phận của Diệp Thanh, Lộ Á Phi thu lại vẻ mặt cười cợt, nghiêm trang nói: "Đúng rồi,

ngươi cũng định tìm Trữ Tiêm Tuyết để lần ra tung tích của Hoa Lân ư? Chi bằng chúng ta cùng đi một thể?"

Diệp Thanh thấy hắn quan tâm đến Hoa Lân như vậy nên thoáng chút do dự rồi gật đầu nói: "Được rồi! Trong khi ta đang hỏi thì chớ có lên tiếng, hiểu chưa?"

"A" Lộ Á Phi cười khổ nói: "Điều này....không sao, chúng ta xuất phát thôi!"

Hai người lại nhằm hướng Huyền Băng Thiên bay đi, thế nhưng hành tung của bọn họ đã bị kẻ khác phát hiện, bốn gã đệ tử Huyền Băng Thiên chặn đứng họ lại giữa không trung, đồng loạt quát lên: "Là người phương nào tới? Vì sao nửa đêm khuya khoắt lại xông vào Huyền Băng Thiên?"

Diệp Thanh thấy trên ngực bốn người này đều thêu kí hiệu màu lam nên bước lên một bước nói: "Tử Vi Viện Tam đại đệ tử - Diệp Thanh có tin tức khẩn cấp muốn thông báo với thủ toạ của các ngươi!"

Cả bốn gã đệ tử Thánh Thanh Viện đều sửng sốt, dò xét cẩn thận một lượt đối với Diệp Thanh, gã đứng

ngoài cùng bên trái nói: "Hoá ra như vậy, sao trên ngực ngươi không có thêu kí hiệu?"

Diệp Thanh lãnh đạm nói: "Sư phụ tại hạ - Nhược Uyên, là hộ pháp của Tru Ma Viện, ngươi nói xem tại sao ta chẳng có kí hiệu?"

"A" Bốn gã đệ tử Thánh Thanh Viện đồng loạt kinh hãi, thầm nghĩ: danh tiếng của Tru Ma Viện chấn động thiên hạ, mọi thành viên đều là cao thủ, tiểu cô nương này cũng là một trong số đó? Cái này....

Chỉ có điều Diệp Thanh tu luyện chánh tông tâm pháp của Thánh Thanh Viện, hoàn toàn chính xác, đương nhiên bốn gã đệ tử này hiểu được. Tên chỉ huy vội vàng hành lễ nói: "Thì ra là sư thúc giá lâm, ta là Mậu Tinh Vệ - Niệm Không, để ta đi thông báo!"

Nhưng Diệp Thanh chẳng muốn tuỳ tiện xông vào, nếu nhất thời bất cẩn, sợ rằng sẽ bỏ mạng dưới tay Trữ Tiêm Tuyết, như vậy thì thật oan uổng. Vì vậy ngẩng đầu quan sát tường thành đằng xa, nàng thở dài nói: "Có phải ta đã tới chậm mất rồi không? Trữ Tiêm Tuyết đã hạ thủ chưa?"

Gã cầm đầu Niệm Không vội cười khổ nói: "Sư thúc! Ài...Huyền Băng Thiên chúng ta...vào canh ba đã bị kẻ địch công kích, tạm thời chưa biết được đích xác đối phương có bao nhiêu nhân mã, Luyện Tâm Điện giờ đây đã hỗn loạn. May thay, "Định Tinh Trận" đã được chúng ta phục hồi kịp thời nên tạm thời có thể vây khốn kẻ địch, chúng ta chỉ mong..."

Còn chưa dứt lời, đang nghe sau lưng "Oanh" một tiếng nổ vang lên, toàn bộ phòng ngự trận của Huyền Băng Thiên rung chuyển kịch liệt, những bóng người bên trong trận trở nên hỗn độn, từng tràng tiếng kêu hãi hùng cất lên không ngừng.

Mọi người kinh hoàng quay ngoắt lại, thầm nghĩ: pháp lực của Trữ Tiêm Tuyết lại khủng khiếp đến vậy ư? Thế nào mà "Thần Long Định Tinh Trận" cường đại vô song cũng bị huỷ dưới tay nàng?

Ý niệm này mới thoáng qua đầu, lại nghe "Oanh" một tiếng nổ tiếp theo vang lên, một toà tháp trấn thủ Luyện Tâm Điện đột nhiên sụp đổ, nhất thời mảnh đá vụn văng tung toé, khói bụi mù trời, cảnh tượng quá đỗi kinh thiên động địa. Ngay sau đó, một đạo bạch quang vọt lên không trung, một con băng long khổng

lồ xuất hiện, dường như đang truy đuổi gắt gao một vầng hắc quang nhỏ bé.

Diệp Thanh từ đằng xa nhìn lại, bị thân hình đồ sộ của nó làm cho khiếp vía, hoảng sợ kêu lên: "A? Thần long..."

Niệm Không cũng nói: "Không xong rồi! Yêu nữ kia định mượn sức mạnh của thần long để đột phá lớp phòng ngự. Mọi người cẩn thận!". Nhưng tất cả đã quá muộn....

Chỉ nghe "Ba" một tiếng nổ kinh hồn, lớp phòng ngự trên bầu trời đã bị *****c thủng một lỗ lớn. Cả không trung bị thần long kia làm cho chao đảo.

Nào ai nghĩ lại có kẻ dám trêu chọc đến thần long. Mặc dù trận pháp của Huyền Băng Thiên lợi hại phi thường nhưng đối với thần long thì lại chẳng thấm tháp gì. Chính vì vậy, chỉ trong chốc lát, trận pháp đã bị phá huỷ phân nửa. Mà lần này, Trữ Tiêm Tuyết cũng sớm đã có chuẩn bị trước, nàng cũng hiểu được nếu chỉ dựa vào mỗi tu vi của bản thân thì không thể công phá nổi toàn bộ thế phòng ngự của Huyền Băng Thiên, nên chủ động chọc giận một con băng long rồi dùng thân pháp tuyệt thế của mình dẫn dụ nó đuổi

theo. Cuối cùng lợi dụng sức mạnh của thần long phá huỷ lớp phòng ngự kia một cách toàn diện. Có thể nói phương án này của nàng hết sức điên rồ.

Mọi người hoảng hốt ngẩng đầu lên, chỉ thấy Trữ Tiêm Tuyết hoá thành một đạo hắc mang, lập tức vọt qua khe hở vừa được tạo ra, thần tốc bay về phía chân trời. Con thần long kia không ngừng gào rống, vẫn đang đuổi sát theo nàng, khạc ra một đám long tức trăng trắng, tựa hồ quyết ăn sống nuốt tươi nàng ta.

Một gã Thánh Thanh Viện trông vọng lên trời cao, nghẹn ngào nói: "Thiết tưởng phòng ngự của Huyền Băng Thiên là thiên hạ vô song, nào ngờ hôm nay lại bị sụp đổ chính dưới tay thần long của mình. Hức hức hức..."

Lại nói thân pháp của Trữ Tiêm Tuyết đã đạt tới cảnh giới "Hư ảnh thần tuỳ", siêu việt vô cùng, có thể sánh ngang với tiên nhân, người tu chân bình thường không đủ khả năng thấy rõ được. Đương nhiên, loại thân pháp này với "Thuấn di thuật" là hai khái niệm khác nhau, , một bên là độn thuật, một bên chỉ là thân pháp thuần tuý. Nhưng vì sao Trữ Tiêm Tuyết

lại không thi triển "Thuấn di thuật"? Nguyên là nàng đã có chủ đích riêng.

Nàng thấy quả nhiên thần long đuổi theo sát bên nên lắc động thân hình, đột nhiên phân thân thành mười tám bóng ảo ảnh, khẽ kêu lên: "Diệt Thiên Thức!"

Tất cả mọi người ngạc nhiên, trợn tròn mắt, bởi gì từ trước tới nay, chưa bao giờ nghe nói có người dám cả gan gia chiến với thần long. Nàng này có lẽ cũng chính là người đầu tiên.

Nói thì chậm, chỉ thấy thần long đớp nát hai bóng ảo ảnh của Trữ Tiêm Tuyết thế nhưng mười sáu bóng kia cũng đã định hình, đồng loạt nâng chưởng, hội tụ hàng vạn đạo bạch quang tạo thành một cột sáng chói loá, nhằm đầu của thần long chém thẳng tới.

Thần long không kịp tránh né, chỉ hơi nghiêng đầu đi, cột sóng khổng lồ kia đâm ngay vào bụng nó, làm nó rống lên "Hống..." một tiếng đau đớn. Nhưng nó cũng không hổ là thần long chốn thiên giới, đuôi nó nhanh chóng quét ngang phản kích, "Phác phác phác..." tám bóng ảnh của Trữ Tiêm Tuyết tức khắc nát tan.

Ảo ảnh còn lại lập tức nhập lại chủ thể, nàng ta lúc này cũng hổn hển không ngớt. Trong khi bọn họ giao chiến trên không, các đệ tử của Thánh Thanh Viện bên dưới không thể khoanh tay đứng nhìn, vô số thân ảnh trắng phau phóng vọt lên cao, mỗi người phảng phất như một chòm sao băng bắn nhanh lên bầu trời, quanh cảnh cực kì đẹp mắt.

Thế nhưng hành động của bọn họ cũng không nằm ngoài kế "Điệu hổ ly sơn" đã định trước của Trữ Tiêm Tuyết. Vốn là nàng đã giải thoát cho sáu tên ma đầu trong Luyện Tâm Điện, bọn chúng nhân cơ hội này, mau chóng lợi dụng lỗ thủng vừa nãy trốn đi, hơn nữa còn áp sát mặt đất nhằm hướng chân núi mà đào tẩu.

Tất cả biến động trên cũng không qua mắt được Diệp Thanh. Nực cười là Lộ Á Phi vẫn một mực chăm chú trông lên không trung, bỗng quay sang nói với Diệp Thanh: "Chúng ta lên đó theo dõi, há có thể bỏ qua cuộc đại chiến hoành tráng hiếm thấy này?"

Nhưng Diệp Thanh chẳng màng đến hắn, hạ thấp phi kiếm, hạ dần xuống mặt đất. Lộ Á Phi lập tức kêu lên: "Uy! Ngươi đi đâu vậy?"

Diệp Thanh cũng đã dời xa, lúc này mới thấp thoáng truyền lại âm thanh của nàng: "Muốn biết thì mau lại đây, chớ có gào tướng lên vậy!"

Lộ Á Phi trông lên bầu trời, chỉ thấy Trữ Tiêm bay về đằng xa hướng bắc, dẫn dụ theo vô số đệ tử Thánh Thanh Viện, xem ra mình rất khó có thể thao kịp. Lại quay sang Diệp Thanh phía dưới, nàng ta cũng đã hạ thấp xuống hơn trăm trượng, nếu không chạy theo ngay, e rằng cũng sẽ sớm mất dạng nốt. Rốt cục hắn cũng quyết định lập tức bám sát Diệp Thanh.

Mặc dù hành vi kì quái của Lộ Á Phi khiến cho một gã đệ tử Thánh Thanh Viện chú ý nhưng giờ đây Huyền Băng Thiên đã loạn nháo cả lên nên gã này cũng không lưu tâm.

Diệp Thanh cuối cùng cũng đáp xuống dưới sơn cốc, bỗng phát hiện đã không thấy thân ảnh lúc trước đâu, mà cơ trí của nàng cũng nào kém cạnh gì Hoa Lân, lập tức biết ngay mình đã rơi vào tính thế nguy hiểm nên khựng lại.

Cùng lúc Lộ Á Phi đuổi kịp đến nơi, chẳng hiểu chuyện gì bèn cất giọng hỏi: "Ngươi sao thế?"

Diệp Thanh lạnh lùng đáp: "Nếu ngươi còn muốn gặp Trữ Tiêm Tuyết thì chớ nhiều lời!"

"A?" Lộ Á Phi bực bội trong lòng, thầm nghĩ tu vi của nữ hài nhi này còn kém mình một bậc nhưng hết lần này đến lần khác mình lại cảm giác nàng này cao thâm khó lường nhỉ?

Diệp Thanh nào hay ý nghĩ của Lộ Á Phi, đột nhiên dùng giọng điệu nhẹ nhàng, êm ái mà nói: "Uy...! Chúng ta đều là người một phe cả, xuất hiện đi nào!"

Lộ Á Phi thắc mắc hỏi: "Ngươi đang nói chuyện với ai thế?"

Diệp Thanh tuyệt nhiên không đáp lời, hướng cặp mắt trong veo hương về phía trong sơn cốc quan sát, nhưng chẳng thể phát hiện một thân ảnh nào. Một ý nghĩ thoáng qua đầu, nàng lại nhẹ giọng cười nói: "Đã như vậy, ta cứ ngồi đây nghỉ ngơi hồi lâu, dù sao kẻ cần gấp gáp đào tẩu không phải là ta. Hì hì hì....", nói xong liền tìm một khoảng đất sạch sẽ, ung dung ngồi xuống.

Lộ Á Phi dù mơ hồ những cũng đến bên, ngồi cạnh cách chừng hai thước mà nói: "Vừa rồi ngươi nói với ai thế?"

Diệp Thanh trừng mắt liếc hắn, thân hình lùi ra xa hai trượng, nói: "Ngươi nên cách xa ta một chút đi, ngươi chưa bao giờ nghe câu "Nam nữ thụ thụ bất thân" à?"

Lộ Á Phi bực mình nói: "Ngươi...ngươi sao vậy?"

Điều khắt khe của Diệp Thanh làm sao Lộ Á Phi có thể hiểu được nguyên nhân? Nàng không để ý tới hắn nữa, giương giọng nói với đám người đang ẩn nấp trong bóng tối: "Uy...! Các ngươi nghe đây! Nếu ta là đệ tử Thánh Thanh Viện thì đã sớm gọi người tới đây bắt giữ các ngươi. Còn không thò mặt ra, để tới lúc bọn họ đuổi tới nơi này thì đừng trách ta nhé!"

Lộ Á Phi ngạc nhiên vô cùng, chỉ nghe một giọng nói âm lãnh vọng tới: "Tiểu cô nương quả nhiên thủ đoạn chẳng vừa! Ngươi rốt cục là môn hạ của ai?"

Lộ Á Phi quay đầu nhìn lại, thấy sáu bóng đen từ nhiều phương hướng xông ra, vừa rồi nếu Diệp Thanh xông bừa lên phía trước thì nhất định sẽ rơi

vào vòng vây của bọn họ. Khi đó chắc chắn thê thảm, lành ít dữ nhiều.

Diệp Thanh nhẹ nhàng đưa tay vuốt lọn tóc trên trán, nói: "Nghe nói, công tử nhà ta cũng đã từ Huyền Băng Thiên trốn thoát. Xem ra chúng ta đều là người một phe cả. Hì hì hì..."

Bộ dạng đáng yêu, thập phần kiều mị của nàng làm mọi người có mặt tại đương trường một phen chết lặng...

Chương 34: TƯ TƯ BẤT QUYỆN

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: TuLaDaiDe

Biên tập: mayphieulang

Nguồn: 4vn.eu

Nội dung ẩn tại http://4vn.eu :

Tên "phạm nhân bỏ trốn" thứ nhất là một gã nam tử mắt sâu, mũi cao, thân hình gầy dơ xương. Hắn thấy Diệp Thanh dung mạo mỹ miều, dáng vẻ thanh nhã, cặp mắt hấp dẫn đến mê người, không khỏi dâm đãng cười nói: "Sách sách sách...Tiểu muội muội đúng

là một trang quốc sắc thiên hương, chi bằng hãy cùng ta thoải mái một chút? Bổn tôn nhất định sẽ giúp nàng chìm trong cõi hoan lạc đê mê, thế nào?" đoạn từ từ bước tới.

Diệp Thanh nén lại cơn giận, cười nhạt nói: "Nếu ngươi đã chán sống rồi, ta thực ra có thể giúp ngươi tống tiễn"

"Thật ư?", nam tử cao gầy kia nở một nụ cười, tay phải giấu sau lưng, lòng bàn tay phát ra một ngọn lam diễm, từng bước lại gần Diệp Thanh.

Diệp Thanh thấy hắn chẳng có hảo ý nên khẽ chuyển cánh tay, đưa Tru Ma Kiếm án ngang trước ngực, thân kiếm lập tức bùng phát một vầng tử quang.

Nhưng lúc này một gã nam tử mặc trường bào xanh trước mặt Diệp Thanh, lạnh giọng cảnh cáo nam tử cao gầy kia: "...Mặc dù bổn nhân và ngươi giờ đây đều chung cảnh ngộ nhưng Vệ Phong ta tuyệt đối sẽ không hợp tác với ngươi. Đợi sau khi thoát hiểm, ta sẽ phải quyết chiến với ngươi một phen. Chỉ có điều chưa phải bây giờ".

Tất cả những kẻ phạm nhân khác đều sửng sốt, không ngờ trong số sáu người lại có một một người trượng nghĩa như vậy. Điều này thật sự kì quái, ngay cả Diệp Thanh cũng cảm thấy hoài nghi, thầm nghĩ: chẳng lẽ Thánh Thanh Viện có thể đã bắt nhầm người chăng?

Da mặt của gã nam tử dâm tà co giật từng hồi, hắn chỉ vào người áo xanh mà nói: "Ta nghĩ ngươi chẳng thiết sống nữa rồi, đúng không?"

Diệp Thanh lạnh lùng nói: "Theo ta, ngươi mới là kẻ chán sống. Đã đang trong cảnh hiểm nguy mà ngươi còn dám định vô lễ với ta. Nếu không nể mặt Trữ Tiêm Tuyết, ta đã trói ngươi đem lại Thánh Thanh Viện rồi!"

Một gã nam tử thâm trầm, từ nãy vốn chỉ im lặng đứng đằng xa, rốt cục lúc này mới lên tiếng: "Tất cả mọi người đừng có tranh cãi nữa! Nơi đây không nên ở lâu, chúng ta nên khẩn trương đến điểm hẹn."

Lộ Á Phi cũng thầm kinh ngạc, tự nhủ: Diệp Thanh cô nương này thực sự chẳng hề đơn giản, không chỉ cơ trí hơn người mà còn đoán được Trữ Tiêm Tuyết chắc chắn sẽ trở lại thu nạp đám phạm nhân này, chỉ

dựa vào điểm này thôi cũng đủ làm cho người khác phải bội phục. Còn đang cảm thán, hắn đã nghe thấy có người nhẹ giọng hô lên: "Cẩn thận, phía trên có người!"

Mọi người gật nảy mình nhanh chóng tản ra xung quanh mà ẩn nấp, quả nhiên thấy cao cao trên không trung có bốn điểm sáng lướt qua, cũng may là đối phương không phát hiện được sự tình bên dưới, nếu không tất cả có chạy cũng chẳng thoát.

Gã nam tử thâm trầm lại nói tiếp: "Nếu không đi ngay e rằng sẽ muộn mất, chúng ta xuất phát thôi!" nói xong áp sát theo sơn đạo, dẫn đầu đoàn người nhằm hướng tây của sơn cốc chạy đi.

Diệp Thanh cùng Lộ Á Phi đưa mắt nhìn nhau, đành phải bám theo sau bọn họ. Tám người nhanh chóng vượt qua tám dặm đường, Diệp Thanh và Lộ Á Phi bỗng phát giác công lực của sáu gã phạm nhân này đều vượt xa so với bản thân, hai người dốc toàn lực thi triển "Ngự Kiếm Thuật" miễn cưỡng lắm mới đuổi kịp họ, trong lòng đồng thời kinh hãi. Chỉ có điều lại nghĩ, điều đó cũng chẳng mấy khó hiểu, phạm nhân

của Thánh Thanh Viện đương nhiên sẽ không phải là những kẻ lai lịch tầm thường.

Chỉ thấy cả vùng băng sơn kéo dài cả ngàn dặm, dường như vô hạn, tuy đang là ban đêm nhưng cảnh vật vô cùng sáng sủa. Trong màn băng tuyết, ngay cả sơn thạch ở ngoài tám trượng vẫn có thể trông thấy rõ ràng, do vậy tám người nuối đuôi nhau thành một hàng dọc, không dám chủ quan ẩn ẩn nấp nấp mà đi.

Lúc này mây đen đằng đông đã chuyển dần sang sắc trắng, cảnh vật xung quanh cũng sáng dần lên. Rốt cục một ngày mới chuẩn bị bắt đầu.

Nhưng mọi người nào dám ngưng nghỉ, họ vẫn cuống cuồng trốn chạy như cũ, hòng đi càng xa càng tốt. Nào ngờ vừa mới tiến vào một sơn cốc, đã nghe thấy phía trên có tiếng người quát: "Sao các ngươi bây giờ mới tới đây?"

"A?" Đoàn người đang trong cảnh lẩn tránh bĩ cực giật nảy mình, ngẩng đầu trông lên, chỉ thấy bên cảnh gờ đá phía trên xuất hiện một bóng người phong tư trác tuyệt, dáng vẻ yểu điệu, tao nhã đứng cạnh bờ huyền nhai. Dải đai lưng dài mà thanh mảnh của nàng ta bay phần phật trong gió, mảnh khăn che

mặt trong suốt càng làm tăng thêm vẻ huyền bí, cùng với thân hình mềm mại, gợi cảm làm cho người ta cảm giác kích thích vô cùng.

Mọi người rốt cục cũng thở phào nhẹ nhõm, đã có mặt nàng ở đây, cho dù Thánh Thanh Viện có đuổi đến nơi thì tính mạng của mình cũng được bảo đảm.

Trữ Tiêm Tuyết bỗng che miệng cười nói: "Ai nha! Kia chẳng phải là Lộ công tử ư? Đến đây để đòi nợ cũ chăng?"

Lộ Á Phi nhất thời ngượng ngùng, chắp tay nói: "Không ngờ tiên tử vẫn còn nhớ rõ tại hạ như vậy, thực sự làm cho tại hạ cảm kích muôn phần. Kể từ ngày chia tay, tiên tử có được mạnh khoẻ hay không?"

Trữ Tiêm Tuyết mỉm cười, gật gật đầu, sau đó đưa cặp mắt mĩ miều hướng tới Diệp Thanh mà nói: "Có phải ta nhìn lầm chăng? Sao lại có một đệ tử Thánh Thanh Viện tự đến đây tìm lấy cái chết thế này?"

Lộ Á Phi vội chắp tay nói: "Tiên tử hiểu nhầm rồi, nàng ta là..."

"Ta là nha hoàn của Hoa Lân! Hì hì...Quả nhiên tiên tử phong tư trác tuyệt, chẳng hay công tử nhà ta có sinh ra vọng tưởng gì với người hay không?"

Sắc mặt của Trữ Tiêm Tuyết trở nên lạnh lẽo, lãnh đạm nói: "Thật là "thượng lương bất chính hạ lương oai". Lại nói đến công tử nhà ngươi, hắn tuy đúng là háo sắc nhưng lại chẳng có đảm lượng. Suốt ngày giả bộ đạo mạo, trượng nghĩa, lại đem thiên đạo chết tiệt kia để khống chế ta, thực là..."

Diệp Thanh sững người, giọng có vẻ kích động nói: "Không...không được nói xấu công tử nhà ta. Nếu chẳng phải tâm địa ngươi không...., dù sao cũng là ngươi không đúng, chứ sao hắn lại vô cớ khống chế ngươi làm gì?". Diệp Thanh vốn định nói tâm địa nàng ta bất chính, mê hoặc công tử nhà mình nhưng lại sợ rước hoạ vào thân nên vội vàng sửa lời.

Trữ Tiên Tuyết cũng có chút sửng sốt, tự thấy bản thân quả là hơi quá lời. Bởi vì dùng bốn trữ "giả bộ đạo mạo" kia để gán cho Hoa Lân thì cũng hơi oan khuất. Cho nên nàng cũng không để trong lòng lời lẽ phản bác của Diệp Thanh. Lúc này Trữ Tiêm Tuyết

thôi không lưu tâm đến Diệp Thanh nữa, lập tức quay sang nói với Lộ Á Phi: "Ngươi chờ một lát nhé..."

Lộ Á Phi gật gật đầu, mà Diệp Thanh lại tưởng Trữ Tiêm Tuyết định tranh luận tiếp với mình nên thầm chuẩn bị lí lẽ để kháng cự lại, nào ngờ chẳng phải vậy, Trữ Tiêm Tuyết hướng sang sáu gã phạm nhân bỏ trốn mà khuyên dụ: "Tốt lắm! Các ngươi đã chịu ơn của ta, coi như bây giờ báo đáp. Ta cho các ngươi hai cách để lựa chọn, cách thứ nhất: nguyện trọn đều vâng lệnh của ta, sau này không những có thể tiếp bước trên con đường tu chân mà còn có thể lĩnh hội được tiên pháp thượng thừa. Còn lại cách thứ hai: nếu các ngươi có ý không phục thì đương nhiên có thể rời đi nhưng trước đó hãy tự phế công lực của mình đi đã....Thế nào?"

Tất cả đều đưa mắt nhìn nhau, chỉ có bốn người đáp lại: "Nguyện vì tiên tử mà xông vào nước lửa cũng không chối từ!"

Còn hai người còn lại vẫn im bặt, một là nam tử áo xanh, còn lại là gã áo đen diện mạo thâm trầm. Trữ Tiêm Tuyết chẳng chút giận dữ, ngược lại ngó hai

người kia, khẽ cười nhạt mà nói: "Các ngươi định thế nào?"

Nam tử áo xanh chắp tay nói: "Ơn cứu mạng của người, ta nào dám quên. Về lý thuyết, Thánh môn vô cớ giam ta vào ngục tù, ta phải nguyện thề theo người chống chọi lại Thánh Thanh Viện. Nhưng ta không muốn cộng tác với những hạng người gian ác, lại càng không muốn lạm sát người vô tội, vì vậy xem ra chỉ còn nước chọn cách thứ hai mà thôi!"

Trữ Tiêm Tuyết gật gật đầu nói: "Nói hay lắm, nói hay lắm. Chỉ có điều ta đang cần một người làm nhiệm vụ liên lạc, nếu không bức ngươi lạm sát người vô tội thì ngươi có thuận lòng gia nhập không?"

Nam tử áo xanh lưỡng lự hồi lâu, thầm nghĩ: nếu chẳng phải lạm sát chúng sinh, chỉ là một người liên lạc thôi ắt chẳng làm áy náy lương tâm mình nên quay đầu quan sát năm gã ma đầu bên cạnh rồi lại nhớ tới sự bạo ngược của Thánh môn, quyết định nói: "Được, ta chấp thuận. Thực lòng ta cũng muốn được thấy Thánh môn bị báo ứng."

Trữ Tiêm Tuyết nghe vậy, hoan hỉ vô cùng bởi vì nàng biết chỉ có kẻ hào kiệt trung nghĩa mới có thể

nói là làm, những người như thế này sẽ không dễ dàng từ bỏ. Thấy hắn đã đồng ý, nàng lại quay sang gã áo đen thâm trầm còn lại hỏi: "Giờ tới ngươi. Muốn yêu cầu điều gì?"

Nam tử thâm trầm kia cũng phải đơn giản, nói: "Đương nhiên ta nguyện ý phụng sự cả đời cho ngươi nhưng thế lực của Thánh môn cường đại như vậy, nếu ngươi không có khả năng khôi phục công lực chúng ta như cũ, không thể đảm bảo an toàn cho chúng ta thì ta cũng xin chỉ làm phàm nhân...Điều quan trọng nhất là, ta hy vọng được tiếp tục tự do, tự tại, mong rằng ngươi đừng can thiệp sâu vào cuộc sống của bọn ta"

Trữ Tiêm Tuyết khúc khích cười nói: "Được thôi, ta có thể...", đang định nói là "ta có thể đáp ứng cho ngươi" thì đột nhiên Diệp Thanh cắt lời nói: "Không được, thiên có thiên đạo, môn có môn quy, cho dù các ngươi là người trong tà giáo thì cũng phải tuân theo giáo quy. Nếu mà hắn làm điều xằng bậy, chẳng lẽ ngươi cũng dung túng hay sao?"

Trữ Tiêm Tuyết cả giận nói: "Sao ngươi với công tử nhà ngươi giống nhau như đúc thế, chỉ chực làm

phiền người khác? Đây là bổn sự của ta, không khiến ngươi quan tâm!"

"Nhưng..." Diệp Thanh còn muốn cự nự, nào ngờ Trữ Tiêm Tuyết đã quát lên: "Ngươi câm miệng lại cho ta!" đoạn tay nàng chớp động, đã thấy đang nắm một quyển lụa trắng, nói tiếp: "...Sự vụ của ta không cần ngươi phải nhắc nhở, ta đã viết ra chín điều giới luật, ngươi mau tránh sang một bên!"

Diệp Thanh hì hì cười nói: "Hoá ra tỷ tỷ sớm đã có chuẩn bị trước rồi, xem ra ta đã quá đa tâm rồi"

Trữ Tiêm Tuyết chẳng hiểu sao cảm thấy có điểm ghen ghét với Diệp Thanh nên chẳng buồn để ý đến nàng ta nữa, nói với Lộ Á Phi: "Tính ra người huynh đệ của ngươi cũng được lắm, hắn nhờ ta giúp ngươi một việc. Tốt rồi, tất cả các ngươi đi theo ta nào!", nói xong tay ngọc vung lên, bảy người đều bị một đạo bạch quang trùm lấy, duy chỉ có Diệp Thanh bên ngoài.

Diệp Thanh nhất thời sửng sốt, lại thấy "Sưu sưu sưu..." bạch quang kia loé lên, tất cả mọi người đều bất ngờ biến mất, kể cả Lộ Á Phi cũng chẳng còn thấy đâu.

Cũng may phản ứng của Diệp Thanh cũng không tồi, lập tức "Tranh" một tiếng xuất ra Tru Ma Kiếm, nhanh chóng phóng lên không trung. Chỉ thấy tám đạo bạch quang đang nhằm một ngọn núi hướng tây bay đi, nàng nào dám do dự thêm, vội vàng ngự kiếm đuổi theo.

May thay, khoảng cách đến ngọn núi kia cũng chẳng bao xa. Khi Diệp Thanh ngự kiếm đến nơi đã thấy một "truyện tống trận" được kiến tạo ngay trên đỉnh núi, trong khi đó bọn người Trữ Tiêm Tuyết cũng chưa kịp rời đi.

Diệp Thanh thả người xuống, dậm chân cất giọng mắng Trữ Tiêm Tuyết: "Ngươi thật là nhỏ nhen! Hừ!"

Trữ Tiêm Tuyết cũng trừng mắt nhìn nàng nói: "Cũng chỉ tại da mặt ngươi dày thôi!"

Diệp Thanh mặt đỏ bừng lên, mắng: "...Đáng ghét!"

Hai nàng đấu khẩu làm cho bảy gã nam nhân bên cạnh đều cảm thấy tâm hồn xao xuyến, phát giác các nàng dù giận dữ đến mấy đều trông rất xinh đẹp. Bất chấp tất cả, Diệp Thanh cứ bước vào phạm vi "truyện

tống". Bạch quang chợt lấp lánh, chín người đồng thời biến mất.

.....

Bước tới một quán trọ xa lạ, sau một hồi dò hỏi, Diệp Thanh rốt cục cũng biết được Hoa Lân đã đi Phiêu Miểu Hà, nàng lại tiếp tục xuất phát, thân gái dặm trường đi tìm công tử mình.

Đồng thời, Lộ Á Phi, theo lời nhờ vả của Hoa Lân, được Trữ Tiêm Tuyết "nhào nặn" lại chân nguyên nội thể, đột phá thẳng tới cảnh giới Chứng Ngộ. Với tu vi hiện nay của hắn có thể nói là một trong những cao thủ hàng đầu trong Tu Chân Giới.

Hắn vốn còn muốn thừa thế đột phá mạnh mẽ vào cảnh giới Thần Hợp, nhưng sau khi nghe giải thích của Trữ Tiêm Tuyết thì hắn hoảng hồn vội thay đổi chủ ý. Bởi vì vượt qua cảnh giới Thần Hợp, hắn sẽ phải đối diện với cửa ải sanh tử trong tu tiên: Niết Bàn Kì. Nếu bây giờ nóng vội mà tăng nhanh tu vi thì đến Niết Bàn Kì hắn sẽ bỏ mạng tức thì. Bất đắc dĩ, Lộ Á Phi đành dừng tại cảnh giới Chứng Ngộ, mặc dù có đôi chút tiếc nuối, nhưng thực ra, lúc này, tại Long

Thần Tinh, hắn đã có thể xưng danh là đệ nhất cao thủ rồi.

Hơn nữa Lộ Á Phi cũng đã đạt được mục đích của mình, rốt cục hắn cũng đủ khả năng để chính thức theo đuổi "Bí Oánh Tiên Tử" trong mộng rồi...

Chương 35: TAO NGỘ TÀ GIÁO

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: Tepga

Biên dịch: MacVanDanh

Biên tập: Mayphieulang

Nguồn: 4vn.eu

Tinh không rộng lớn, Tu Chân Giới vô tận, chỉ thấy một hỏa hồng Lưu Tinh, "Sưu" một tiếng xẹt qua, bay vào không gian mênh mông.

Hoa Lân ở trong "Phần Tinh Luân", thoải mái ngồi trên ghế thái sư, hai mắt nhìn thẳng về tinh không phía trước, nghiễm nhiên có dáng vẻ của một thuyền trưởng. Nhưng thuyền trường này thật sự không xứng với chức danh của mình bởi hắn cho tới bây giờ vẫn bất động, không hề thao tác, chỉ ngơ ngác nhìn

một viên vân thạch đang lao đến, rồi lại nhìn một tinh vân vừa bay sát bên người...

Trước mặt hắn là một chiếc bàn bát tiên rất rộng, bên trên còn có một chích "Phồn Tinh nghi" cổ kính. Tiểu Bạch ngồi bên cạnh Phồn Tinh, thỉnh thoảng lại dùng móng vuốt nhỏ nhắn của mình đùa nghịch thủy tinh cầu của Phồn Tinh nghi, như thể đó là một món đồ chơi vậy.

Nếu lúc này có người đi vào "Phần Tinh Luân", sẽ ngạc nhiên phát hiện rằng nơi đây quả thực đúng là một ngôi nhà di động: sáu hàng giá sách to tạo thành một gian thư phòng. Hai chiếc ghế thái sư rộng lớn, hai mươi cái ghế và hai chiếc bàn bát tiên làm thành một gian phòng khách. Điều kỳ quái nhất chính là trong phòng ngủ lại có hai chiếc giường đôi bằng hồng mộc, trên giường có chăn, nệm và một cái áo ngủ bằng gấm, thật không hiểu trong lòng Hoa Lân suy nghĩ điều gì nữa ...

Cũng không biết đã bay bao lâu, Hoa Lân thủy chung vẫn chưa thấy Phiêu Miểu Hà, vì vậy hữu khí vô lực hỏi: "Tiểu Bạch! ... có còn xa lắm không? Có vẻ như đã bay mấy tháng rồi nhỉ?"

Tiểu Bạch lại giương móng vuốt nghịch ngợm Phồn Tinh nghi, dùng thanh âm non nớt, ngẩng đầu nhìn hắn "Hống hống hống ..." kêu lên vài tiếng, phảng phất như đang trả lời: "... Ngươi sốt ruột cái gì vậy?"

Hoa Lân chỉ có thể thở dài. Mười ngày trước, hắn sốt ruột đến mức bay loạn cả đường, nhưng bây giờ ngay cả khí lực để lo lắng cũng còn chẳng đủ.

Đang lúc buồn bực, cuối cùng thì hoàng thiên bất phụ hữu tâm nhân, Tiểu Bạch đột nhiên hưng phấn kêu gào loạn một trận. Hoa Lân ngẩng đầu lên, chỉ thấy "Phần Tinh Luân" nhanh chóng xuyên qua một mảnh tinh vân, phía trước trở nên sáng sủa, chỉ thấy phía xa xa đột nhiên có một trường hà màu trắng rất hoành tráng. - Một tinh hệ vô cùng vô tận từ đông sang tây, căn bản không thể thấy được điểm cuối của nó. Vô số tinh cầu cấu tạo nên nó khiến cho người ta có cảm giác nó đúng là một dải sương, một khi tiến vào e là sẽ lập tức bị lạc mất phương hướng.

Hoa Lân vội đứng lên, cuống quít dừng "Phần Tinh Luân" lại. Bởi vì hắn biết quang mang do Phần Tinh Luân phát ra có thể khiến "Phần Âm Tông" đuổi giết tới, đó chính là tự tìm tử lộ vậy.

Hoa Lân nhìn tinh hà liên miên vô tận, cảm thấy tâm tình rung động. Tại ức vạn tinh thể trước mặt, thật không hiểu nên đột nhập từ đâu. Nhưng mặc kệ thế nào, bây giờ tuyệt không thể mạo nhiên làm được, bởi vì nơi này chính là địa bàn của Phần Âm Tông, hơn nữa ma giới tại Phiêu Miểu Hà có thể nói cũng hung hiểm vạn phần.

Bất đắc dĩ để che dấu thân phận của mình, Hoa Lân bước nhanh đến trước tủ quần áo, cởi bỏ bộ trang phục thư sinh trên người, thay một bộ y phục dạ hành màu đen. Sau đó dùng một miếng vải đen che khuôn mặt đi, chỉ để lộ ra một mắt với thần thái sáng láng, sau lưng đeo ba thanh trường kiếm, trông giống như một thích khách. ...

Trong lòng chợt nghĩ: Nghe nói Phiêu Miểu Hà chính là thiên đường của tội phạm, với bộ dạng hiện tại của mình, có thể sẽ không bị ngăn trở?

Bất quá, trước mặt Hoa Lân vẫn còn một vấn đề nan giải. Đừng tưởng Phiêu Miểu Hà giống như đang gần ngay trước mắt, trên thực tế nếu ngự kiếm thuật để bay tới, chỉ sợ cả đời cũng không đến nơi. Nhưng nếu

dùng "Phần Tinh Luân" để tiến vào thì sẽ làm bại lộ hành tung của chính mình.

Binh pháp có câu: "xuất kỳ bất ý mới có thể công kì bất bị". Muốn cứu Thượng Quan Linh, chỉ có thể âm thầm hành động.

Hoa Lân suy nghĩ rồi quay đầu nói với Tiểu Bạch: "Tiểu Bạch à! Ngươi nhìn Phồn Tinh nghi xem, xung quanh tinh hệ này có thể tìm được một truyền tống lộ tuyến không? Chúng ta phải từ đó, quang minh chính đại tiến vào Phiêu Miểu Hà."

"?" Tiểu Bạch mở to đôi mắt, ngẩng đầu nhìn Hoa Lân, cuối cùng cũng vươn móng vuốt đặt lên trên Phồn Tinh nghi. Chỉ chốc lát, nó đã kêu lên "Hống hống hống", phảng phất như đã tìm được đáp án rồi.

Hoa Lân đặt tay phải lên trên Phồn Tinh nghi, quả nhiên phát hiện ở chỗ Tiểu Bạch vừa đặt liên tiếp có một lộ tuyến. Cuối cùng trong đó là một quang điểm, không ngờ đó là một hành tinh màu xanh biếc, trên có ghi chú: "Cuồng sa tinh! - muốn đến Phiêu Miểu Hà trước hết phải đi trên con đường này!"

Hoa Lân rất đỗi vui mừng, lập tức đối chiếu vị trí của chính mình, điều khiển "Phần Tinh Luân" bay tới tinh không phía bên trái.

Để che dấu hành tung của chính mình, Hoa Lân chỉ có thể hạ xuống một hành tinh hoang vu, rồi thu hồi Phần Tinh Luân, quả nhiên phát hiện trên đỉnh núi có một tòa "Truyền tống trận". Sau đó lại dựa theo lộ tuyến của Tiểu Bạch mà đi, qua ba lượt truyền tống, rốt cục cũng tới "Cuồng sa tinh".

Bạch quang chợt lóe, Hoa Lân phát hiện mình đang đứng trên một đỉnh núi trọc, chung quanh tất cả đều là huyền nhai, căn bản không hề có thực vật màu xanh nào. Vì vậy hoài nghi chẳng biết mình có phải là đi nhầm không?

Hoa Lân tùy thủ mở Phần Tinh Luân, nắm lấy gáy Tiểu Bạch, đem nó ra hỏi: "Ngươi có lầm không? Ở đây mà có người ở sao?"

Tiểu Bạch vô tội nhìn hắn rống lên hai tiếng, thực như muốn bấu lấy hắn mà không được. Hoa Lân gãi gãi ót, lại để nó vào trong "Phần Tinh Luân".

Lấy "Phồn Tinh nghi" ra đối chiếu một hồi, Hoa Lân phát hiện mình tịnh không hề đi nhầm. Vì vậy cúi xuống, cẩn thận điều chỉnh truyền tống trận dưới chân. Đột nhiên phát hiện, truyền tống trận này chỉ có thể đi tới một nơi mà thôi, đó chính là lộ tuyến hắn vừa mới đi tới đây. Còn phía trước, rốt cuộc không thể tới được một hành tinh nào khác. Xem ra, đây đã tới điểm cuối cùng.

Vì vậy Hoa Lân không rõ vì sao ở đây đã thông tới "Phiêu Miểu Hà" mà lại không có "Trạm" kế tiếp?

Suy nghĩ hồi lâu, Hoa Lân cho rằng có một đáp án. - Đó chính là "Cuồng sa tinh" còn có một truyền tống trận khác, nối thẳng tói Phiêu Miểu Hà!

Hoa Lân đứng thẳng lên, rút Hà Chiếu Kiếm từ sau lưng, quăng ra ngoài, sau đó ngự kiếm bay lên trời cao.

Chỉ thấy ngàn dặm không có mây, gió nhẹ thổi vào mặt. Hoa Lân phát hiện trong phương viên trăm dặm, tất cả đều là sa mạc liên miên không dứt, khắp nơi đều là nham thạch cứng rắn, không có thực vật nào sinh sống.

Đang buồn bực, đột nhiên nghe thấy xa xa phảng phất truyền đến âm thanh của đao kiếm. Tinh thần Hoa Lân dao động, lập tức điệu chuyển mũi kiếm, nhanh chóng bay tới phía bên phải. Vừa mới bay qua một ngọn núi cao, đã thấy năm thân ảnh đang đánh nhau tới thiên hôn địa ám ở bên bờ huyền nhai, không hề phát hiện được mình đã đến.

Hoa Lân luôn ưa náo nhiệt, vì vậy ngự kiếm dừng lại ở giữa không trung, phát hiện bọn họ đánh nhau đã sắp tới hồi kết thúc. Bốn gã tu chân giả mặc khôi giáp màu lam, liên thủ tiến công một gã thiếu niên. Thiếu niên kia trông dáng vẻ đã không thể chống đỡ được nữa, lúc này khắp người đều là máu tươi. Nhìn quang cảnh đó, không cần tới một nén hương sẽ mệnh tang hoàng tuyền.

Hoa Lân rốt cục quát: "Uy! ... Tất cả dừng tay cho ta!"

Binh binh bàng bàng ... Bốn tên phía dưới ngược lại càng thêm tận lực chém giết, giống như sợ Hoa Lân sẽ ra tay ngăn cản, vì vậy càng gia tăng thế công.

Nhưng lúc này, thiếu niên kia đã bị buộc vào tuyệt lộ. Tất cả các đường thoát đều bị phong tỏa, tất cả các con đường phía trước đều bóng kiếm loang loáng, rõ

ràng đã tới thời điểm sống chết. Bất đắc dĩ, Hoa Lân hét lớn một tiếng, hai thanh phi kiếm sau lưng đồng thời thoát ra khỏi vỏ, "Tranh tranh ..." hai tiếng, bắn thẳng đến hai bên tả hữu của thiếu niên kia. Đồng thời, Hoa Lân cũng tự mình nhân kiếm hợp nhất bổ trúng hai gã áo lam. - Nếu bọn họ không biến chiêu, chính bọn họ cũng sẽ bị một kích trí mạng.

Phải biết rằng, tu vi của Hoa Lân đã tới "Thanh Hư cảnh giới", cả kiếm pháp và tốc độ đều rất tăng tiến. Chợt nghe "Tranh tranh" hai tiếng, hai thanh phi kiếm đã cắm xuống mặt đất, vừa kịp hóa giải nguy cấp của thiếu niên kia. Còn Hoa Lân cũng lập tức chỉ kiếm, nhất thời sợ rằng bốn gã áo lam sẽ trốn mất.

Một người trong đó phẫn nộ quát: "Là ai? mau nói tên ra, ngay cả việc của Thần Kham Môn chúng ta mà cũng dám quản à?"

Thân ảnh Hoa Lân nhoáng lên, đã đứng trước mặt thiếu niên kia, tay đặt lên ngực cười lớn: "Thần Kham Môn? Chưa từng nghe qua!"

Bốn gã áo lam liếc mắt nhìn nhau, trong miệng đột nhiên như đang thì thầm. Hoa Lân sửng sốt, phảng mất nghe được vài câu, hình như là: "... Ảm Thần lão

tổ, hộ ta kim thân, xx tá pháp, chân thần phụ thể! ... sách ách mật!"

Lúc này, thiếu niên đang bị trọng thương phía sau lưng chợt hoảng sợ nói: "Cẩn thận! ... Bọn chúng muốn thi triển thỉnh thần chú, mau động thủ!"

Nhưng đã chậm, chú ngữ của bọn họ đã niệm xong. Ánh mắt bốn người đột nhiên trở nên đỏ bừng, giống như bị ma nhập vậy. Hoa Lân còn chưa kịp xuất chiêu, lam y nhân bên phải đã cử kiếm chém tới.

Đương một tiếng, một mảnh khí lãng trong suốt bắn ra bốn hướng. Lam y nhân không khỏi lui một bước, nhưng Hoa Lân cũng cảm thấy cổ tay phải run lên. Trong lòng kinh ngạc nghĩ thầm tu vi của đối phương rõ ràng chỉ là "Nguyên anh trung kỳ", sao công lực lại thâm hậu như vậy?

Ý niệm này vừa mới hiện lên trong đầu, ba gã lam y nhân đã đồng loạt cử kiếm chém tới, vẻ mặt cực kỳ cuồng bạo, hai mắt phát ra hồng quang nhìn không giống như con người nữa khiến cho người ta phải sợ hãi...

Chương 36: KINH DIỄM BẤT ĐOẠN

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: Tepga

Biên dịch: MacVanDanh

Biên tập: Mayphieulang

Nguồn: 4vn.eu

Nội dung ẩn tại http://4vn.eu :

Tình hình lúc này khá quái dị, ba cuồng nhân đồng thời ra tay chung quanh lập tức gió bão nổi lên, đất đá bay mù trời, quang cảnh chợt trở nên hôn ám.

Hoa Lân thong thả bước tới, trường kiếm bắn ra hai mươi sáu đóa tinh quang, "Đinh đinh đương đương" miễn cưỡng chế trụ thế công của địch nhân. Thế nhưng đối phương không sợ sinh tử, vẫn không ngừng nghỉ, cử kiếm tiếp tục công tới. Lúc này lam y nhân thứ nhất cũng đã hồi phục, giương trường kiếm chém tới, lực đạo cực kỳ kinh người.

Hoa Lân phấn chấn tinh thần để kháng cự, bất đắc dĩ để lực đạo của đối phương truyền tới cổ tay mình, rốt cục "Đương" một tiếng, trường kiếm thoát khỏi tay bay ra. Mắt thấy hàn quang đã tới gần, Hoa Lân

nhanh chóng nhảy về phía sau, ôm lấy thiếu niên kia, lăng không bay lên. Cùng lúc, hai ngón tay Hoa Lân bấm quyết, hướng về hai thanh phi kiếm trên mặt đất quát: "... Lên!"

"Sưu sưu sưu sưu ..." hai thanh phi kiếm xoay tròn rất nhanh, vừa lúc chặn tới trước mặt bốn gã lam y nhân, rốt cục hắn cũng có cơ hội để thở một chút.

Hoa Lân bình ổn chân trái, tay phải lăng không hư trảo, "Hà Chiếu Kiếm" ở trên không trung hoa xuất một quỹ đạo hoàn mỹ, "Tranh" một tiếng bay trở về. Hoa Lân tay cầm kiếm, lập tức bay lên trời, phẫn nộ quát: "Thiên ... kiếm ... trảm!"

Nhưng lúc này thì, bốn gã lam y nhân đã đánh rơi hai thanh "phi kiếm" của Hoa Lân, đang giương kiếm đánh tới. Đột nhiên Hà Chiếu trong tay Hoa Lân hàn quang tăng vọt, hình thành một thanh thiên kiếm thật lớn, còn chưa tới gần bọn chúng, kiếm khí mãnh liệt đã đánh xuống, một màn kiếm quang thật lớn lao tới bốn người dưới mặt đất.

Hoa Lân vốn nghĩ, chiêu "Thiên kiếm trảm" này đủ để đào tẩu, không ngờ bốn gã lam y nhân lại giương kiếm đón đở. Đã nghe "Đương" một tiếng nổ, khí lãng

mạnh mẽ cuồn cuộn bắn ra chung quanh, ngay cả dưới chân huyền nhai cũng kịch liệt rung lên, vô số đá vụn rơi xuống đáy vực.

Tuy vậy nhưng bốn gã lam y nhân chỉ lui một bước ngắn, rồi lại tiếp tục tiến lên. Hoa Lân nâng Hà Chiếu, đang muốn thi triển "Phân Thân Trảm", nhưng không ngờ rằng thiếu niên phía sau kia đã bị khí lãng đánh ngã lăn ra trên mặt đất, há mồm phun ra một ngụm máu tươi. Bất đắc dĩ, Hoa Lân chỉ có thể cười khổ một tiếng, gọi phi kiếm trở về, lập tức quay người ôm lấy thiếu niên kia, ngự Hà Chiếu kiếm bay lên trời.

Bốn gã lam y nhân lập tức ngự kiếm đuổi theo, trong tay bắn ra những ám khí màu lam, cũng may Hà Chiếu của Hoa Lân bay nhanh vô cùng, tuy mang theo một người nhưng tốc độ phi hành vẫn rất nhanh chóng, không hề chậm đi bao nhiêu.

Hoa Lân phát hiện không thể cắt đuôi được truy binh, vì vậy bèn hỏi gã thiếu niên: "Xung quanh đây có thành thị nào không? Ta nghĩ bọn chúng không dám phóng túng trong thành đâu."

Không ngờ thiếu niên kia lắc đầu nói: "Ặc ặc ... chúng, chúng nó có thế lực rất lớn ở Hàm Phụ thành, chi... chi bằng đi tới Tiên Trì thành ở phía đông để lánh nạn. Mặc dù hơi xa nhưng ta vẫn có thể chịu đựng được."

Hoa Lân không quen thuộc nơi này, nghe hắn nói muốn đi Tiên Trì thành, vì vậy đành phải y theo lời hắn. Lập tức đột nhiên chuyển hướng, ngự kiếm bay thẳng đến hướng Tiên Trì thành.

Bốn gã lam y nhân thủy chung vẫn đuổi sát phía sau, thiếu niên kia thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn lại. Phát hiện phía sau còn có hai thanh phi kiếm bay sát sau người, không khỏi kinh hãi nói: "Đây... đây là gì thế này? Ngươi ... ngươi chẳng lẽ có ba thanh phi kiếm?"

Hoa Lân quay đầu nhìn lại, nguyên lai là hai thanh "phân quang kiếm" của Hà Chiếu Kiếm, chúng nó tựa như cái bóng của Hà Chiếu, hộ vệ hai bên mình. Vì vậy cười nói: "Chúng chỉ là tử mẫu kiếm của ta, tịnh không phải do ta trực tiếp khống chế."

"A?... không phải do ngươi khống chế, vậy là ai khống chế?"

Hoa Lân nhất thời không muốn nói rõ, vì vậy nói lảng đi: "... À, ta muốn hỏi một chút, ở đây có truyền tống trận tới Phiêu Miểu Hà không?"

Thiếu niên kia kỳ quái hỏi: "Ngươi ... ngươi không phải người của Phần Tinh Tông sao? Sao lại còn hỏi ta?"

Hoa Lân buồn bực nói: "Ai nói với ngươi... ta là người của Phần Tinh Tông?"

Thiếu niên kia lúng túng nói: "Ngươi ăn mặc rất giống ... khái khái khái!"

Hoa Lân sờ sờ cái khăn đen che mặt, giật mình hiểu ra, nói: "À! ... Ta vừa mới gia nhập Phần Tinh Tông, cho nên vẫn chưa đi qua. ... khái khái khái!"

Thiếu niên kia cũng giật mình hiểu ra, nói: "Nguyên lai là như thế!...Ngươi yên tâm, từ Tiên Trì thành có truyền tống trận đi 'Phiêu Miểu Hà', nhưng Thánh Thanh Viện bố trí rất nhiều nhãn tuyến trong thành, ngươi ăn mặc như vậy cũng cần thật sự cẩn thận."

Hoa Lân thuận miệng hỏi: "Ở trong thành có nhiều người ăn mặc giống như ta đây không?"

Thiếu niên lắc đầu nói: "Không nhiều lắm!... bất quá thỉnh thoảng ngươi có thể thấy vài người như vậy!"

"Ồ? Vậy thì ta an tâm!" Hoa Lân nói xong, quay đầu nhìn lại, phát hiện truy binh phía sau đã bị bỏ lại rất xa, tốc độ bọn chúng rõ ràng không bằng hắn.

Thiếu niên kia giọng căm hận mắng: "Hừ!... bọn người kia dùng 'Thỉnh Thần chú' đã sắp tới mức cùng cực, nếu ngươi xuống tay với bọn chúng, chỉ vài lượt là chúng chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ."

Hoa Lân nghe vậy liền ngừng lại, thấy đám lam y nhân phía sau quả nhiên không dám đuổi theo, một người trong đó đang rất hoảng hốt, chao đảo, giống như có chút chân lực không liên tục.

Hoa Lân cười nói: "Ha ha ha... Xem ra Thỉnh Thần chú làm nguyên khí bị thương không nhẹ a, lần tới nhất định phải xem bọn chúng thế nào."

Tuy nói vậy nhưng Hoa Lân cũng không định giáo huấn chúng ngay bây giờ, bởi vì thiếu niên kia thương thế quá nặng, phải được nghỉ ngơi thật tốt. Vì vậy ngự phi kiếm, tiếp tục bay theo hướng Thiên Trì thành.

Dọc theo đường đi, Hoa Lân biết được thiếu niên này tên là Nho Tử Quân. Theo lời hắn nói, biến cố lần này tất cả đều là bởi vì trong lúc vô tình nghe được bí mật của "Thần kham môn", cho nên bị đuổi giết theo cả ngàn dặm. Nhưng Hoa Lân từ trong ánh mắt hắn phát giác thấy lời nói của hắn không thực, có thể ngay cả tên hắn cũng là giả.

Mặc dù có chút tức giận, nhưng Hoa Lân liền thay đổi suy nghĩ, cái tên "Long Tiểu hoa" của mình cũng là tên giả, như vậy miễn cưỡng xem như hòa vậy.

Ngự phi kiếm bay qua sa mạc, rốt cục cũng tới điểm cuối, phía trước đột nhiên xuất hiện một thảo nguyên rộng lớn khôn cùng. Mặc dù không thấy rừng cây nhưng ít nhiều cũng mang đến một ít màu xanh tươi mát.

Bay được nửa canh giờ, Hoa Lân thấy phía dưới bắt đầu lác đác có các phòng xá rồi trong chốc lát một tòa thành thị khổng lồ xuất hiện trước mắt. Từ trên cao nhìn xuống toàn thành phố, chỉ thấy giữa thành thị phồn hoa còn có một hồ nước trong vắt, từ xa nhìn lại không khỏi dịu mát lòng người. Giữa hồ còn có

một hòn đảo nhỏ, trên đó mọc lên một cung điện mỹ lệ, phảng phất giống như nhân gian tiên cảnh vậy.

Hoa Lân đang muốn bay ngang qua bầu trời thì nghe thấy Nho Tử Quân vội vàng ngăn cản: "Cẩn thận! Đây là địa bàn Tiên Lăng cung, chúng ta dừng lại ở phía tây thành thì hơn."

Tiên Lăng cung? Hoa Lân chợt sửng sốt. Từ vẻ mặt của Nho Tử Quân có thể biết, thế lực Tiên Lăng cung lúc này thật không nhỏ, nếu không Nho Tử Quân sẽ không thận trọng như thế. Vừa nghĩ vừa chuyển phi kiếm, hạ xuống phía tây thành.

Vừa hạ xuống mới phát hiện tòa thành thị này so với tưởng tượng còn có vẻ náo nhiệt hơn. Trong thành, mỗi một nút giao đều do năm con đường tạo thành. Mặt đường rộng đủ cho tám con chiến mã có thể sóng vai nhau mà phi, đường ngang ngõ tắt lần lượt thay đổi khắp nơi, cực kỳ phồn hoa, thực chẳng thua gì kinh thành nhà Hoa Lân cả.

Nhà cửa mọc san sát bên đường với đầy đủ các loại cửa hàng cửa hiệu, các loại trang sức, binh khí, cái gì cần thì đều có cả. Còn người đi đường đa số mang trường kiếm, đều là người tu chân cả, người nào

người nấy khí vũ hiên ngang, xem ra đúng là một tòa tu chân chi thành.

Hoa Lân giúp Nho Tử Quân đi tới trước cửa "Tiên duyên khách sạn" thì dừng lại, chỉ thấy "khách sạn" này cao năm tầng, cầu thang trước cửa có mười hai bậc, mặt tiền cực kỳ rộng lớn. Cả kiến trúc đều do thanh ngọc tạo thành, cột trụ điêu khắc họa tiết rất tinh tế, khí phái phi phàm. Nếu không phải trên biển có hai chữ "khách sạn" thì Hoa Lân đã chẳng dám xông vào.

Chợt nghe Nho Tử Quân do dự nói: "Long đại ca này, chúng ta thật sự dễ bị chú ý, ta thấy cũng nên tùy tiện chọn một khách sạn mà ở cho sớm."

Ai ngờ vừa dứt lời, chợt nghe một thanh âm sang sảng cười nói: "Tiểu huynh đệ không cần lo lắng! Ai dám gây náo loạn ở Tiên Duyên khách sạn? Hắn đúng là không còn muốn sống nữa rồi! ... Phải biết rằng, Tiên Duyên khách sạn chúng ta và Ô Độ hắc thị đều nổi tiếng khắp cả Tu Chân Giới. Đương nhiên, giá phòng của chúng ta cũng không rẻ... Hắc hắc!"

Hoa Lân ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một gã thư sinh anh tuấn đứng ở trên bậc thang, trong tay cầm một

cây sáo ngọc. Tinh mục sáng ngời đang mỉm cười, vừa nhìn đã biết là một tu chân cao thủ.

Nho Tử Quân đương nhiên biết thực lực của Tiên Duyên khách sạn, nhưng bởi vì hắn biết Tiên Duyên khách sạn là đầm rồng hang hổ cho nên càng thêm cẩn thận. Nhưng Hoa Lân lại không biết hắn đang lo lắng cái gì, nghe thấy vậy liền ha ha cười nói: "Nguyên lai là tị nan sở?... Thật đúng lúc, chúng ta rốt cục có thể nghỉ ngơi an ổn mấy ngày rồi."

Nho Tử Quân cười khổ một hồi, nhất thời không thể phản bác, vì vậy bị Hoa Lân đưa vào trong.

Hai người vừa mới đi vào đại sảnh, lập tức khiến nhiều người chú ý. Có người nhẹ giọng nói: "Các ngươi xem, lại có hai kẻ tị nan đến đây. Các ngươi nhìn và đoán xem, bọn họ rốt cục là ai?"

Một tên khác vỗ vai hắn nói: "Ta không có hứng thú đối với nam nhân. Nhưng thật ra vừa rồi có hai mĩ nhân, nếu ngươi biết thông tin của các nàng, ta nguyện ý ra giá năm mươi vạn."

Hoa Lân âm thầm buồn cười, nghĩ thầm rằng trong những người tu chân xem ra còn có không ít kẻ khó

nhịn được tục niệm, tịnh không phải chỉ có mỗi mình có nhiều dục vọng đến như vậy.

Đi vào đến quầy, Hoa Lân phát hiện chưởng quầy đang nhìn chằm chằm vào mình dò xét, vì vậy cũng cúi đầu nhìn lại chính mình. Hắn toàn thân hắc y cùng với Nho Tử Quân toàn thân đầy máu, quả nhiên đúng dáng vẻ đang bị kẻ khác đuổi giết. Vì vậy lớn tiếng nói: "Nhìn cái gì mà nhìn? Bao nhiêu tiền một đêm?"

Chưởng quầy trả lời: "Ở một đêm chỉ có năm vạn tinh tệ thôi!"

Hoa Lân nhìn Nho Tử Quân, thấy hắn vẫn cúi đầu, giống như đang lo lắng bị người khác nhận ra. Vì vậy cười cười, định bố trí cho hắn ổn thỏa xong sẽ lập tức đi "Phiêu Miểu Hà". Cho nên tạm thời không cần đến sự bảo hộ của "Tiên Duyên khách sạn" này.

Thật vất vả khi chỉ dùng tay trái để làm thủ tục, Hoa Lân giúp đỡ Nho Tử Quân đi lên cầu thang bên trái, chuẩn bị lên lầu nghỉ ngơi. Lại sợ Nho Tử Quân lo lắng về mức độ an toàn của nơi này, vì vậy nói: "Giá phòng ở đây quả nhiên rất cao, một ngày mất năm vạn tinh tệ, trông có vẻ còn hơn cả Ô Độ hắc thị. Bất

quá chúng ta ăn mặc như thế này nhưng cũng không thấy ai hỏi, xem ra thực lực rất tốt! ... Ngươi nói xem?"

Nho Tử Quân chỉ cúi đầu, tịnh không đáp lại.

Hoa Lân bất đắc dĩ tiếp tục giúp đỡ hắn đi lên lầu. Đúng lúc đó, từ trên lầu đột nhiên thoang thoảng truyền tới một làn gió thơm, một thân ảnh xanh biếc duyên dáng đi tới sát bên người. Hoa Lân không khỏi chấn động toàn thân, phát giác mùi hoa lan trên người nàng quen thuộc phi thường, lại thấy dải đai lưng phấn hồng bên hông nàng. - Đúng rồi, nàng hình như là Yến Thu Thủy.

Nhưng Hoa Lân không muốn trêu chọc nàng, vì vậy cũng không quay đầu lại, chỉ giúp đỡ Nho Tử Quân đi nhanh hơn. Tuy nhiên, Yến Thu Thủy đã phát hiện sự tồn tại của hắn, đột nhiên dừng lại, nhanh chóng quay đầu nhìn lại quát: "Long tiểu hoa!"

Hoa Lân giả vờ không nghe thấy, nhưng Nho Tử Quân đã quay đầu nhìn lại rồi lấy tay huých Hoa Lân một cái, nói: "Uy! Nàng..."

"Khặc khặc!" Hoa Lân giả vờ ho để cắt lời hắn, rồi giục Nho Tử Quân: "... Thương thế của ngươi vẫn chưa đỡ, không nên suy nghĩ nhiều... khặc khặc!"

Chợt nghe Yến Thu Thủy ở phía sau lưng mắng: "Hừ! Giả vờ giống lắm. Bất quá ngươi đã quên rằng, ánh mắt con người không thể thay đổi được. Ngươi dù có hóa thành tro, ta cũng nhận ra ngươi."

"Ách" Hoa Lân nhún vai, cũng không quay đầu lại, tiếp tục giúp đỡ Nho Tử Quân đi lên lầu. Đúng lúc đó chợt nghe trên lầu có một thanh âm mềm mại hỏi: "... Thu Thủy! Ngươi đang nói chuyện với ai vậy?"

Hoa Lân ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một nữ tử duyên dáng mặc quần lụa mỏng màu trắng đang đứng trước mặt mình. Vừa liếc mắt thấy nàng, Hoa Lân chợt thấy trong lòng đau xót, phát hiện nàng ăn mặc rất giống Thượng Quan Linh, chiếc quần lụa cùng với chiếc đai lưng khiết bạch kia, quả thực giống nhau như đúc so với trang phục của Linh nhi.

Đương nhiên khí chất của nữ tử này và Thượng Quan Linh có bản chất khác nhau.

Thượng Quan Linh hơn ở nét tuyệt trần mỹ mạo, vô luận ai lần đầu tiên nhìn thấy Thượng Quan Linh đều sẽ bị vẻ đẹp băng tuyết của nàng chấn trụ... Còn nữ tử trước mắt này, mặc dù cũng có những nét rung động lòng người nhưng nàng thuộc loại người cực kỳ văn tĩnh ưu nhã. Nhưng nhìn nàng da thịt trắng như tuyết khiến người ta nghĩ nàng thường xuyên ở rất lâu trong khuê phòng, rất ít khi đi ra ngoài. Mỗi động tác của nàng đều mang theo nét tinh tế và cao quý, hai mắt có một tia sầu bi nhàn nhạt. Trong mắt mọi người, nàng tựa như một công chúa chẳng bao giờ ra khỏi cửa vậy.

Hoa Lân và Nho Tử Quân ngây ngốc nhìn thiếu nữ tuyệt sắc trước mặt, chợt nghe Yến Thu Thủy ở phía sau nói: "Cung chủ, người về phòng trước, ta một mình đi mua bích ngọc trâm là được..." nói xong, nàng đột nhiên phát hiện Hoa Lân đang "Sắc mê mê" nhìn cung chủ của mình, không khỏi nổi giận quát lớn: "Long tiểu hoa! ... ngươi có phải là không muốn sống nữa chăng? Tại sao ngươi lại nhìn nữ hài tử người ta như vậy?"

Chương 37: TAO NHÂN THÂU TẬP

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: Tepga

Biên dịch: MacVanDanh

Biên tập: Mayphieulang

Nguồn: 4vn.eu

Hoa Lân cảm thấy xấu hổ, gật gật đầu với bạch y thiếu nữ rồi đỡ Nho Tử Quân đi sát bên người nàng.

Bạch y thiếu nữ kia thong thả nghiêng người nhìn bóng Hoa Lân đi xa dần, lúc này mới hỏi Yến Thu Thủy hỏi: "Hắn... hắn cũng là người Phần Tinh Tông phải không?"

Yến Thu Thủy lập tức lắc đầu nói: "Không phải, bất quá người này không sớm thì muộn cũng sẽ gia nhập Phần Tinh Tông thôi!"

Bạch y thiếu nữ khó hiểu hỏi: "Sao ngươi biết?"

Yến Thu Thủy: "A!...Người này không phải đến đây để nhập môn sao?"

...

Hoa Lân và Nho Tử Quân đi lên lầu ba, rốt cục cũng tìm được phòng của mình. Chỉ thấy phòng này chia làm hai buồng, nội thất bài trí cực kỳ xa hoa. Nhưng ánh mắt Hoa Lân đã dừng lại ở trên tường, lấy tay nhẹ nhàng vạch một cái, chợt thấy xung quanh ngón tay có một vầng sáng giống như vằn nước đẩy ra, phảng phất hiện ra vài câu chú ngữ, cả phòng không ngờ lại được phòng ngự trận che kín, khách sạn này quả nhiên có chút môn đạo.

Hoa Lân cười nói: "Nho huynh! Nơi này xem ra an toàn phi thường, ngươi hãy ở đây dưỡng thương, ta đi nghe ngóng vấn đề truyền tống trận một chút. Nếu tối nay ta không trở về có nghĩa là ta đã đi Phiêu Miểu Hà rồi..."

Nho Tử Quân: "Ngươi đi luôn bây giờ à?"

Hoa Lân đã ra tới cửa, bèn nghiêng người trả lời: "Không sai, ta có việc rất gấp! Thực áy náy quá..."

Nho Tử Quân gật đầu, nhàn nhạt nói: "Truyền tống tế thai ở tại bắc diện, cứ đi theo đường chính là gặp. Bất quá, mỗi ngày đều có hạn chế thời gian đi tới Phiêu Miểu Hà, nếu hôm nay không đi được thì nhớ trở về nghỉ ngơi nhé!"

Hoa Lân ứng thanh rồi đi ra khỏi phòng.

Ra khỏi Tiên Duyên khách sạn, chỉ thấy bên ngoài đã là cuối buổi chiều, người đi đường đang hối hả trở về nhà, các cửa hàng, cửa hiệu hai bên đường đã bắt đầu thắp đèn.

Hoa Lân đi thẳng một mạch theo hướng bắc, đi qua hai giao lộ, chợt phát hiện mình như đang bị người theo dõi. Trong lòng chấn động, thầm nghĩ sao lại thế này, mình vừa mới đến đây, chẳng lẽ đã bại lộ thân phận sớm vậy sao? Hoặc là bọn người kia do theo dấu Nho Tử Quân mà tới?

Vì muốn tìm hiểu rõ chân tướng sự tình, Hoa Lân trong lòng vừa động, thấy cách đó không xa có một ngã tư đường liền tiêu sái đi tới, sau đó thân ảnh nhoáng lên, nhanh chóng nép vào một góc, muốn nhìn xem ai dám can đảm truy tung mình.

Nhưng thực ngoài ý muốn, người theo dõi này hiển nhiên là một cao thủ, Hoa Lân chờ hết thời gian ăn cả bữa cơm cũng không thấy ai khả nghi. Vì vậy chỉ có thể uể oải lắc đầu, nghĩ thầm rằng có thể mình bị ảo giác chăng?

Lại tiếp tục trên con đường chính, Hoa Lân nhắm theo hướng "Truyền tống tế thai" ở phía bắc thành để đi đến.

Rốt cục bước đến tế thai, đã thấy một cái sàn lớn trống vắng, trên đó chỉ có năm, sáu thân ảnh, Hơn nữa nhìn bộ dạng bọn họ đều là những nhàn nhân. Nhưng cũng may, bên phải tế thai có một cái ghế thái sư và một cái bàn bát tiên, một gã trung niên nam tử đang ngồi vắt chân, mắt lim dim. Hoa Lân hướng tới hắn chắp tay nói: "Đại ca, xin hỏi làm sao để có thể đi Phiêu Miểu Hà vậy?"

Gã gia hỏa kia vươn vai nói: "Ngươi đến muộn rồi!... Truyền tống trận ở phía bên kia đã bị đóng cửa, ngươi nếu muốn đi Phiêu Miểu Hà phải đợi từ bảy giờ đến chín giờ sáng ngày mai hãy tới."

Hoa Lân buồn bực nói: "Vì sao phải chờ tới ngày mai, đây không phải có truyền tống trận rồi sao? Chẳng lẽ không thể sử dụng?"

Gã gia hỏa kia rung đùi nói: "Không có biện pháp. Ở phía bên kia, Phần Tinh Tông vì đảm bảo an toàn cho bản thân nên mỗi ngày chỉ mở cửa truyền tống trận

có hai canh giờ thôi, bằng không thánh môn đã sớm tấn công rồi. Hắc hắc..."

"A?" Hoa Lân gãi gãi ót hỏi: "Vì sao ở đây không có thánh môn đệ tử canh gác vậy?" (vì đang ở địa bàn của Phần Âm Tông nên thánh môn chính là Phần Âm Tông - tepga)

Gã gia hỏa kia he hé mắt nhìn Hoa Lân một chút, bực bội nói: "Trông ngươi ăn mặc như vậy rõ ràng là Phần Tinh Tông đệ tử, tại sao ngay cả việc này cũng không biết?... Thế này, ta nhắc lại với ngươi, từ bảy giờ đến chín giờ sáng ngày mai hãy tới."

Hoa Lân thật sự muốn tẩn cho hắn ngã lăn ra trên mặt đất, nhưng biết làm như vậy thật sự là vô bổ. Vì vậy đang định xoay người chuẩn bị rời đi, ai ngờ gia hỏa kia miễn cưỡng nói "... Thế này nhé, ngươi phải đến sớm một chút mới được, nếu không mọi người đến đông, ngươi sẽ không tới lượt mà đi đâu!"

Hoa Lân quay lại liếc mắt nhìn hắn, nhưng thật sự không có tâm tình để đạo tạ hắn, vì vậy chán nản đi xuống dưới tế thai. Thấy ven đường có hai con sư tử đá nhỏ bèn vung cước đá tới, "Oanh" một tiếng đá đổ con sư tử bên phải. Người đi đường xung quanh

hoảng sợ nhìn hắn nhưng không ai dám tiến lên trách vấn vì lo sợ hắn chính là ma đầu "Phần Âm Tông"...

Đương nhiên có không ít người chỉ trỏ về phía hắn, cũng không biết là họ bàn luận điều gì.

Đang đi, đột nhiên ven đường có một bóng người nhoáng lên, một bạch y thư sinh đứng chắn giữa đường, quát lớn: "Cẩu tặc, ta phải giết ngươi!" nói xong cử kiếm lao tới. Phải nói kiếm pháp khá "lăng lệ", hiển nhiên là được cao nhân chỉ điểm.

Hoa Lân quả thực rất buồn bực!

Chỉ đá đổ một cái đầu sư tử thôi mà! Có cần thiết phải kêu gào giết chết ta không? Vì vậy tránh một kiếm của hắn, bực bội hỏi: "Bao nhiêu tiền?"

Bạch y thư sinh kia hơi bị sửng sốt, đột nhiên chuyển kiếm pháp, trường kiếm trong tay xuất ra từng đạo hư ảnh, phẫn nộ quát: "Ta muốn lấy mạng ngươi!"

Hoa Lân càng thêm buồn bực, nghiêng người tránh kiếm thứ hai của hắn, quát: "Ngươi sao lại vô lý vậy? Cho dù ta đốt nhà của ngươi thì cũng có thể thảo luận

về giá cả cơ mà. Tại sao ngươi lại nổi giận như vậy? Cứ như ta vừa giết chết cha ngươi vậy?"

Những lời này lập tức khiến cho bạch y thư sinh càng thêm nổi giận, "A..." một tiếng cuồng khiếu, lại tiếp tục lao tới, kiếm pháp trong tay nhất thời không có chương pháp. Hoa Lân lại nghiêng người, khó khăn lắm mới né được kiếm thứ ba của hắn, nhấc chân đá hắn bay ra ngoài hai trượng, "Phác" một tiếng, chổng cả bốn vó lên trời.

Hoa Lân mắng: "Nhìn ngươi cũng là một kẻ đọc sách, không ngờ chẳng có chút tình lý nào. Còn muốn tiếp tục nữa không... a? Ngươi thật sự vẫn muốn?"

Nguyên lai, thư sinh kia vừa mới đứng lên quả nhiên lại giương trường kiếm bổ nhào tới.

Hoa Lân đang muốn tiếp tục đá cho hắn chổng cả bốn vó lên trời, chợt nghe xa xa có người nói: "... a, thư sinh này thực đáng thương! Hàng năm đều đứng ở đây để chờ trả thù cẩu tặc Phần Âm Tông, nhưng lần nào cũng đều bị đánh cho chổng cả bốn vó lên trời. Ai chà!"

Người còn lại nói: "Ta nghe người ta nói, Phần Âm Tông giết cả nhà hắn gồm bốn mươi hai người, để tiến hành cái gì gọi là huyết ma đại trận, chỉ còn mỗi mình hắn cô độc. Thật sự là đáng thương a!"

"...?"

Hoa Lân đã vươn chân phải chạm tới vạt áo đối phương, nhưng rồi lại rụt trở về. Nghiêng người né tránh kiếm thứ tư của hắn. Nghĩ thầm rằng thôi, mình không phải cẩu tặc Phần Âm Tông, tính ra cũng nên tha cho hắn. Vì vậy thân ảnh nhoáng lên, đứng ra xa ngoài mười trượng, cao giọng mắng: "Coi như ta sợ ngươi vậy..."

Người xem ở ven đường đều không thấy là kỳ quái, giống như đã thấy loại tràng diện này nhiều lần rồi. Điều này làm cho Hoa Lân âm thầm thở phào.

Trên đường quay lại "Tiên Duyên khách sạn", Hoa Lân vẫn nghĩ về thư sinh đáng thương vừa rồi, nghĩ thầm rằng Phần Âm Tông quả nhiên tác ác đa đoan, vì sao trên đời lại không có ai nguyện ý cam đảm đứng ra nhỉ?

Đang suy nghĩ, bên phải đường đột nhiên có hai thân ảnh lăng không đánh tới, trường kiếm trên tay nhanh như thiểm điện, nhắm vào trái tim hắn.

Hoa Lân còn tưởng rằng màn kịch vừa rồi lại tái hiện, đang muốn mở miệng mắng, ai ngờ một thanh trường kiếm đã chạm tới vạt áo trên ngực, kiếm pháp kinh thế hãi tục. Hoa Lân nhất thời toát mồ hôi lạnh, thân hình đổ về phía sau, nhanh chóng thi triển công phu "Thiết Bản Kiều". Không ngờ tên thích khách thứ hai đã bổ nhào vào, trường kiếm rời khỏi tay bắn thẳng vào bụng Hoa Lân, phối hợp cực kỳ chính xác. Hoa Lân vội vàng dùng chân phải đá văng thanh kiếm lên trời, lại né tiếp một kích trí mạng. Tuy nhiên, vạt quần đã bị lợi kiếm cắt mất một mảnh lớn.

Hoa Lân biết đối phương nhất định sẽ không dừng tay, cho nên không dám chậm trễ, tay phải chống xuống mặt đất, thân thể lăng không bay lên, ba thanh phi kiếm sau lưng đồng thời thoát ra khỏi vỏ, "Đinh đinh đinh đinh..." cuối cùng cũng ngăn trở được chiêu thứ ba của địch nhân. Nhưng bầu trời đột nhiên tối sầm lại, lộ ra một cự võng từ trên trời giáng xuống, Hoa Lân thân đang ở giữa không trung, rốt

cuộc không thể né tránh, phía sau lại xuất hiện thêm ba nhân ảnh, đồng thời bổ nhào vào. Sự phối hợp như thế này chắc chắn phải trải qua vô số lần luyện tập, có thể nói thiên y vô phùng (áo trời không lọt).

Cũng may "Hà Chiếu Kiếm" thông linh vô cùng, Hoa Lân ý niệm vừa động, Hà Chiếu đã "Sưu" một tiếng bay trở về, "Tranh tranh tranh" đánh cho cự võng trên bầu trời thành nát bấy. Lúc này hai thanh "Phân quang kiếm" cũng bay trở về theo, đinh đinh đương đương đánh chặn ba gã thích khách phía sau.

Trong nháy mắt, Hoa Lân đã cầm lấy Hà Chiếu, hoành ngang thanh kiếm, quát: "Người nào?"

Tất cả năm tên thích khách đều mắt hoa đầu choáng váng, động tác Hoa Lân thật sự quá nhanh, không những thoát được thiên la địa võng mà còn thoát ra ngoài một trượng. Điều không thể tưởng tượng được nhất chính là hắn lại có ba thanh phi kiếm, sử dụng linh thông tuyệt hảo. Còn cơ trí của hắn cũng thật sự làm cho người ta phải sợ hãi.

Hoa Lân rốt cục hạ xuống mặt đất, chân phải đạp khôn vị, đứng theo tư thế phòng ngự, lúc này mới cẩn thận nhìn năm tên thích khách. Chỉ thấy các nàng

cũng ăn mặc giống mình, toàn thân vận trang phục màu đen, hơn nữa còn đeo khăn bịt mặt, nếu không có làn hưu hương nhàn nhạt trên người các nàng, Hoa Lân thật không thể nhận ra các nàng là nam hay là nữ.

Năm tên thích khách vừa lúc bố thành một ngũ hành trận, bao vây lấy Hoa Lân, thích khách cầm đầu dịu giọng quát: "...Chuyển!"

Nhất thời trận pháp vận chuyển, bóng người tung bay, Hoa Lân chỉ cảm thấy hoa cả mắt, cũng hét lớn một tiếng: "... Cút ngay!"

"Sưu sưu" hai tiếng, hai thanh "phân quang kiếm" nhanh chóng bắn ra, Hoa Lân lập tức bay theo, mũi chân điểm nhẹ lên một thanh "phân quang kiếm", mượn lực lại bay tiếp lên không.

Trận pháp của năm tên thích khách quả nhiên lợi hại, cũng bay theo lên không truy đuổi, cùng giơ tay trái lên, mỗi người vãi ra một cây hắc ti, trên không trung kết thành một cái lưới nhện chụp xuống Hoa Lân.

Nhưng Hoa Lân đã sớm tính rằng thích khách sẽ bay lên trời theo mình, vì vậy quét ngang trường kiếm, quát: "Đãng nguyệt thức..."

Đây là Tuyệt Trần Kiếm Pháp của Thượng Quan Linh, bởi vì nó không cần ngưng tụ nội lực cho nên ra chiêu nhanh như thiểm điện. Chỉ thấy một mảnh kiếm khí xoay ngang nhanh chóng phát ra, chém thẳng vào bụng hai gã thích khách.

Các nàng quả nhiên chấn động, lập tức hoành kiếm ngăn cản, hắc ti trong tay trái nhất thời chậm mất nửa bước. Hoa Lân thấy các nàng lộ ra một khe hở, vì vậy trường kiếm từ trong khe hở bắn ra ngoài, hơn nữa lại thiêu khởi một màn kiếm quang giữa không trung, quát: "Ta phải giết các ngươi..."

Một gã thích khách đang đuổi tới thấy phía trước đột nhiên bay tới một mảnh kiếm quang sắc bén, vì vậy chỉ có thể nghiêng người né tránh, đã thấy Hoa Lân chạy ra khỏi vòng vây, ngự kiếm giữa không trung, mắng: "***, các ngươi là ai? Vì sao lại xuống tay với ta?"

Năm tên thích khách liếc mắt nhìn nhau, lại đồng thời ra tay nhằm thẳng vào Hoa Lân.

Nhưng Hoa Lân đã không còn muốn đùa nghịch với các nàng nữa, bởi vì đây là tiền trạm của Phiêu Miểu Hà, việc để bại lộ thân phận của mình tuyệt không phải là hành động khôn ngoan. Vì vậy nhảy xuống mái nhà đối diện, "Sưu sưu sưu..." nhanh chóng bỏ chạy về hướng "Tiên Duyên khách sạn", ngay cả ngự kiếm thuật cũng chẳng dùng đến.

Năm tên thích khách không kịp truy đuổi, thấy Hoa Lân mặc dù vội vã chạy trốn nhưng vẫn có hai thanh phi kiếm theo sát phía sau, trong lòng cảm thấy một trận kinh hãi dị thường. Lại thấy tất cả những người đi đường đều ngẩng đầu nhìn mình, vì vậy hướng xuống mặt đất hé ra phù chú, "Phanh" một tiếng nổ, một màn khói dày bung ra, các nàng cũng dùng tá ky độn bỏ đi.

Chỉ để lại vô số người đi đường đứng nhìn lên bầu trời, đối với trận giao chiến vừa rồi cảm thán mãi không thôi. Trong đó có một gã nam tử lưng đeo trường kiếm nói: "Kiếm pháp thật là lợi hại..."

Thiếu niên đồng hành cùng hắn phản bác: "Ta thấy bọn họ cũng không có gì!... so với 'Lưu Quang kiếm pháp' của Thánh Thanh Viện thì thua xa."

Nam tử lưng đeo trường kiếm lắc đầu nói: "Ngươi sai rồi! 'Lưu Quang kiếm pháp' của Thánh Thanh Viện có hàm chứa tiên thuật, cho nên uy lực cực kỳ lớn. Còn vừa rồi có vài tên Hắc y nhân đánh nhau tất cả đều ẩn giấu tu vi bản thân, theo ta thấy, bọn họ vẫn còn có tuyệt chiêu lợi hại nhưng không dùng đến, có lẽ sợ bị bại lộ thân phận chăng?... Tóm lại mà nói, võ công của bọn họ tuyệt không dưới tam đại đệ tử của Thánh Thanh Viện."

Thiếu niên kia bĩu môi nói: "Ta cũng biết Nhâm Vi có võ công rất cao cường mà"

Nam tử lưng đeo trường kiếm buồn bực nói: "Đó là điều đương nhiên, hắn là thủ tọa của Mậu Tinh Vệ, vừa là đại đệ tử của Nhược Phong. Hơn nữa trong tay còn cầm 'Liệt Thiên Kiếm'. Trong thiên hạ mấy người có thể gặp được kỳ ngộ như vậy?"

"Hừ! Ngươi không được dạy kiếm pháp cho người khác, bằng không ta cũng có thể bay!

"Ai..."

Chương 38: TIÊN BẢO CHI DUYÊN

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: QUAtiensinh

Biên dịch: Tepga

Biên tập: Tepga

Nguồn: 4vn.eu

Hoa Lân bay xẹt qua nóc nhà bên đường, rốt cuộc cũng trở lại Tiên Duyên khách điếm. Vừa mới hạ xuống tam cấp thì nghe một tiếng cười trong trẻo cất lên:

- Công chúa, nhanh lên đi mà, sắp bắt đầu rồi....

Một bóng người xinh đẹp màu xanh nhạt lướt đến, Hoa Lân vội vàng né tránh, thiếu chút nữa là bị cô gái kia lao vào lòng rồi.

Yến Thu Thủy phản ứng cũng rất nhanh, lập tức dừng lại. Lúc này giữa hai người chỉ còn không đầy nửa thước khoảng cách. Nàng đứng chống nạnh cả giận nói:

- Uy! Ngươi làm cái gì mà lao từ trên nóc nhà xuống? Chẳng lẽ ngoài đường không đi được hay sao?

- Ách... đi được! Nhưng trên kia mát hơn. (nguyên văn: rộng rãi hơn)

Hoa Lân trả lời ngay tức khắc.

Yến Thu Thủy giơ ngón tay chỉ vào mũi hắn, dứ dứ vài cái nói:

- Nhìn ngươi này, lượn lờ ngoài đường cả ngày, bây giờ bộ dạng lại lấm lét như vậy, có phải lại vừa đi ăn trộm gì về phải không?.....nói mau.

nói đến đây lại phát hiện ra quần của Hoa Lân bị rách một miếng to đùng, nàng lại cười lạc lạc vài tiếng:

- .....Sao thế này? Chẳng lẽ bị người tóm được?

Hoa Lân chỉ cảm thấy vô số ánh mắt đang nhìn mình, trong lòng thấy xấu hổ, nghĩ thầm không biết ta đã đắc tội gì với ngươi? .....suy nghĩ một lát, rốt cục cũng minh bạch, nhất định là lần trước làm lơ nàng, cho nên hôm nay mới trả thù mình. Nghĩ vậy hắn liền nói:

- Không tính toán với ngươi...Giai ngon không đấu với gái, ta không đôi co với ngươi nữa!

nói xong đi thẳng đến cầu thang của khách điếm.

Bỗng thấy một vị tiên tử đi từ hướng đối diện tới, hai người đi sát vai, tịnh không liếc mắt nhìn nhau, nhưng đều cảm nhận được một cảm giác kỳ lạ.

Hoa Lân đi được vài bước lại quay đầu lại nhìn, đã thấy Yến Thu Thủy kéo cô gái kia đi ra khỏi khách điếm. Hắn lẩm bẩm:

- Sao lại thấy nàng có điểm giống Linh nhi được nhỉ? Ai....

Trở lại phòng trọ của mình, thấy phòng Nho Tử Quân đóng cửa im ỉm, hắn đi đến nhẹ nhàng đẩy cửa phòng, lúc đấy mới phát hiện cửa đã bị khoá trong. Chẳng lẽ hắn tự trị thương?

Trở lại phòng mình, Hoa Lân nằm trên giường, gối đầu lên hai tay nghĩ: hôm nay mấy hắc y nhân đánh lén mình hình như tất cả đều là nữ tử. Nếu các nàng đều là người của "Phần Âm Tông", thì "Phần Âm Tông" đã nắm được hành tung của mình, nếu đúng là như thế thì nguy to, không chỉ khó mà cứu được Thượng Quan Linh mà chính mình cũng lâm vào hiểm cảnh.

Nghĩ đi nghĩ lại, Hoa Lân thực sự vô kế khả thi. Cuối cùng đành liều một phen, gặp phải nguy hiểm thì dùng Phần Tinh Luân bỏ trốn, sau đó âm thầm quay lại, chỉ phiền toái hơn một chút thôi.

Nghĩ một lát, Hoa Lân đã mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Trong lúc ngủ, mơ màng thấy hình ảnh Thượng Quan Linh trước mắt phiêu hốt bất định, còn đọng lại trong đầu hình ảnh một nụ cười mãi không tan biến. Đang mơ mơ màng màng, dường như nghe thấy tiếng đập cửa, Hoa Lân mở mắt ngồi dậy nhìn ra ngoài cửa sổ thấy ánh đèn đã lên rực rỡ. Hắn đứng dậy mở cửa phòng, lúc này mới biết tiếng đập cửa là từ hành lang bên ngoài truyền đến, có một thanh âm trầm thấp hỏi:

- .....Tiểu nhân là điếm tiểu nhị, khách quan có muốn đổi ga trải giường không?

Hoa Lân lấy ngón tay đẩy lỗ cửa nhòm ra, đang muốn nói chờ, thấy Nho Tử Quân từ phòng bên đi ra lớn tiếng nói:

- ...không cần thay đổi

Hoa Lân quay đầu nhìn lại thấy Nho Tử Quân tinh thần hơn rất nhiều liền hỏi:

- Thương thế của ngươi thế nào rồi?

- Không đáng ngại, chỉ là bị thương ngoài da thôi...không lo, Long đại ca trở về khi nào thế ?

Hoa Lân trả lời:

- Khoảng hai canh giờ

Nho Tử Quân gật đầu, đang định hỏi điều gì đó lại nghe điếm tiểu nhị lại nói:

- Khách quan, hàng đêm ta phải đến mỗi phòng thay ga trải giường, bằng không sẽ bị chưởng quầy trách phạt, mong khách quan mở cửa.

Nho Tử Quân chậm rãi rút kiếm ra, nhìn qua lỗ nhòm ra ngoài, thấy bên ngoài quả thật là điếm tiểu nhị, trong tay cầm ga trải giường, trông như không có gì bất ổn cả.

Hoa Lân âm thầm lắc đầu, nghĩ thầm Nho Tử Quân có phải là quá cẩn thận không? Hắn hạ giọng nói:

- Hay là để ta mở cửa, ngươi ở bên cạnh đề phòng.

Nho Tử Quân gật đầu đồng ý.

Hoa Lân mở cửa, gỡ bỏ đặc thù cấm chế, nhìn điếm tiểu nhị ngoài cửa nói:

- Khuya như vậy còn....

Chưa nói hết, hắn lập tức có cảm giác không ổn, tên điếm tiểu nhị này thế nào mà tu vi đạt đến Nguyên Anh trung kỳ? Thân thủ đến cỡ này làm sao lại khuất thân ở đây? ..... Từ bóng tối bên ngoài bỗng nhiên tiến đến hai tên hắc ám tế ti tay cầm chiêu hồn phiên hướng về phía Hoa Lân lầm rầm tụng:

- Ô y tảng....!

Một cơn gió đen thổi qua, hai bóng đen hung mãnh giương nanh múa vuốt tiến đến, há mồm xông thẳng vào mặt Hoa Lân, chúng chính là ác linh bị người điều khiển.

Cùng lúc đó, điếm tiểu nhị hai tay đẩy ra, cầm vải trải giường quét tới, không chỉ che tầm mắt Hoa Lân mà còn che hết hành động của bọn chúng.

Nhưng bọn chúng không nghĩ đến Nho Tử Quân lại nấp cạnh cửa. "Tranh" một tiếng hắn cầm kiếm chém

thẳng vào đầu một tên thầy cúng. Tên kia hoảng sợ, đưa chiêu hồn phiên lên ngăn cản, chỉ nghe một tiếng "Tranh" trong trẻo vang lên. Cây chiêu hồn phiên bị gẫy làm hai. Một đoạn khói đen nhẹ nhàng bay ra khỏi lá cờ. "Hô hô hô..." vô số bóng đen bay loạn thoát ra, tất cả đều là ác linh oán khí ngập trời.

Tên điếm tiểu nhị giả mạo phản ứng rất nhanh, hắn cầm một cây hàn thiết xử (cái chầy sắt) vung lên ngăn kiếm chiêu của Nho Tử Quân. Đồng thời một tên thầy cúng khác nhanh chóng đóng cửa đề phòng người khác nghe thấy

Hai bên động tác đều nhanh như chớp. Hoa Lân lần đầu tiên thấy người có thể điều khiển ác linh, trong lòng biết bọn kia chắc chắn không phải là người hiền lành. Đang muốn đại khai sát giới bỗng phát hiện tất cả phi kiếm của mình đều để trong phòng chứ không mang theo người. Lúc này hai con ác linh đã bổ nhào vào người, bất đắc dĩ chỉ có thể âm thầm khởi động Phần Tinh Luân trong cơ thể, lòng bàn tay đỏ rực lăng không phách tới ác linh.

Hai con ác linh dường như biết lợi hại, nhanh chóng hóa thành hai luồng khói đen, dạt ra xa hai thước. Hoa Lân nhân cơ hội này, hai ngón tay chỉ thẳng hô:

- ...Xuất kiếm!

- Tranh tranh tranh....

Ba cây phi kiếm đồng thời từ trong phòng bay đến, bắn thẳng đến trước mặt ác linh. Hoa Lân tay phải giơ ra cầm lấy Hà Chiếu kiếm vào tay.

Cũng lúc đó, trong nháy mắt, Nho Tử Quân chém gẫy chiêu hồn phiên, từ đó phóng ra vô số bóng đen, đảo mắt nhìn khắp phòng đều là ác linh đang gào thét, ngay cả chỗ đặt chân cũng không có. Nho Tử Quân cảm giác không khí xung quanh dường như ngưng kết, khí âm hàn rót vào trong cơ thể, cảm thấy thân thể lạnh ngắt, tay chân nhất thời chậm đi vài phần.

Tên điếm tiểu nhị giả mạo chớp lấy cơ hội, "Đương" một tiếng đánh tung trường kiếm của Nho Tử Quân ra, dí một đầu sắc nhọn trên cây hàn thiết xử vào cổ họng hắn quát:

- Mau đưa Thiên Cơ Đồ ra đây, nếu không...

Đúng lúc đó thì một thanh Phân Quang Kiếm đột nhiên bắn tới, "Đương" một tiếng, đẩy tung hàn thiết xử của điếm tiểu nhị., Hoa Lân thân ảnh nhoáng lên xuyên qua tầng tầng bóng đen đi đến trước Nho Tử Quân cầm ngang Hà Chiếu kiếm trong tay nói:

- Các ngươi là người phương nào?

Trả lời Hoa Lân là một đạo phù chú nhẹ nhàng phóng tới, "Phanh" một tiếng, một luồng sương độc lan ra. Tên thầy cúng hắc ám nhân cơ hội này, lầm rầm niệm chú, cây chiêu hồn phiên trong tay xuất hiện một vòng sóng gợn màu đen, vô số bóng đen bị hắn gọi về đứng im giữa không trung. Chỉ thấy tên thầy cúng vung chiêu hồn phiên chỉ vào Hoa Lân, vô số bóng đen từ bốn phương tám hướng bổ nhào đến, cảnh tượng đúng là dọa khiếp người

Nhưng bọn chúng đã chọn nhầm người gây sự, Hoa Lân vốn không ngán ác linh, hắn cười lạnh nói

- Phượng hoàng hỏa...

cây trường kiếm trong tay quét ngang, một mảng kiếm khí đỏ rực phóng ra, hắc ảnh tránh không kịp,

bị thiêu cháy mất một mảng lớn. Đúng là khắc tinh của ác linh

Thực ra Phượng hoàng hỏa là bí mật không truyền ra ngoài của Yến nam thế gia, Hoa Lân làm sao mà biết được? Hắn chẳng qua mượn tên chiêu thức người khác che giấu Phần Tinh Luân của mình mà thôi.

Hai tên thầy cúng hắc ám thấy vậy sắc mặt đại biến, thấy chiêu thức như vậy vội vàng rụt về. Lần đầu tiên nhìn thấy Hoa Lân, chúng đã hoài nghi Hoa Lân là "Phần Âm Tông" đệ tử, lúc này lại thấy hắn dùng hỏa hệ chân nguyên, đương nhiên lại càng bán tín bán nghi.

"Thần kham môn" mặc dù độc bộ Tu chân giới nhưng tuyệt đối không dám đối đầu cùng "Phần Âm Tông", nếu không, có mười "Thần kham môn" cũng bị tiêu diệt. Tên thầy cúng vội vàng vung tay lên ngăn cản những người khác tấn công, hắn nói:

- Nguyên lai thượng tôn là đệ tử thần tông, chúng ta đã đắc tội, mong ngài tha lỗi!

hắn quay đầu ra phía sau nói với hai tên đi cùng:

- ...Chúng ta đi

Tên điếm tiểu nhị giả mạo tuy không cam lòng nhưng thủ lĩnh đã nói bọn chúng chỉ có thể lui ra. Ra đến ngoài thấy bên ngoài vẫn yên tĩnh, hiển nhiên là đánh nhau ở đây không làm ai chú ý cả. Chắc là phòng ngự trận trên tường đã phát huy tác dụng.

Hoa Lân thực sự rất muốn đuổi theo, nhưng phía sau Nho Tử Quân vẫn bị ảnh hưởng âm hàn của ác linh, toàn thân phát run, nếu tiếp tục chắc không chịu nổi. Vì vậy đành phải ở lại.

Hoa Lân quay đầu nhìn Nho Tử Quân hỏi:

- Bọn chúng vì cái gì? Chẳng lẽ là vì thiên cơ đồ?

Nho Tử Quân ngực như bị tắc lại, nói không ra hơi:

- Quyển...quyển sách kia không ở trên người ta. Nếu....nếu Long đại ca muốn, ta có thể đưa ngươi đi lấy!

Hoa Lân phiền muộn nghĩ thầm, té ra ngươi là đi cướp đồ bị người ta đuổi giết. Mà ngươi lại nói cho ta biết để bổn thiếu gia phải bảo vệ ngươi. Ai... định sáng mai rời đi, cuối cùng lại có lợi cho ngươi!...Hoa Lân lại nghĩ, Thiên Cơ Đồ này mình cũng có một

quyển. Chẳng lẽ trên đời này còn có quyển thứ hai? Hắn nghi hoặc hỏi:

- Này... ta muốn hỏi một chút, Thiên Cơ Đồ này có phải là Thiên Cơ Đồ của Tiêu gia không?

Nho Tử Quân mặt xám như tro, nghĩ rằng Hoa Lân cũng có lòng đoạt bảo, hắn cứng lưỡi đáp:

- Quyển...quyển sách này, hình như...hình như đúng là của Tiêu gia. Long...Long đại ca có muốn đi cùng ta tầm bảo không?

Ha ha ha ha... đúng không? Đúng là kỳ diệu. Hoa Lân không nghĩ Tu Chân Giới lại nhỏ thế, tại đây không ngờ lại gặp dấu vết tìm bảo vật của Tiêu gia.

Hoa Lân cười to như vậy, dọa cho Nho Tử Quân chết khiếp.

Chương 39: BẤT MINH TRUY SÁT

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: QUAtiensinh

Biên tập: tepga

Nguồn: 4vn.eu

Hoa Lân thấy Nho Tử Quân mặt mũi tái nhợt, tưởng hắn vì bị âm khí xâm nhập thành ra như thế nên hắn nói:

- Ngươi ngồi xuống trước đã, ta giúp ngươi khu trục hàn độc.

Nho Tử Quân còn dám từ chối? Hắn ngồi trên mặt đất, bộ dạng khủng hoảng, trong lòng thoáng nghĩ: người này nhất định cố ý thi ân với mình, làm ta cảm động, sau đó lại ra tay cướp đoạt bảo tàng của ta....hừ! Ta không mắc mưu ngươi đâu!

Hoa Lân nào biết hắn nghĩ gì? Khoanh chân ngồi xuống sau lưng, hữu chưởng đặt lên lưng hắn, chậm rãi rót vào một tia chân nguyên. Phát hiện ra hắn chỉ bị lạnh một chút, tuyệt không có dấu hiệu đã bị khí âm hàn ăn mòn. Vì vậy nhanh chóng giúp hắn khu trục hàn khí, đứng lên nói:

- Bây giờ không đáng ngại nữa, ngươi nghỉ ngơi sớm một chút

nói xong đi về phòng của mình.

Điều này có phần nằm ngoài ý nghĩ của Nho Tử Quân, thấy Hoa Lân không để ý đến mình, hơn nữa

ngay cả sự tình của "Thiên Cơ đồ" cũng không thèm hỏi đến. Nghĩ thầm tên này nhất định muốn để đến đêm động thủ với mình, không được, ta phải nhanh chóng chạy trốn mới được.....

Lại nói Hoa Lân trở lại phòng mình, đột nhiên nhớ tới "Thiên Cơ đồ" của Tiêu gia có ghi lại, trong thập đại tiên khí, đứng thứ bảy là "Huyễn quang kính" được giấu sâu trong "Phiêu Miểu Hà". "Thiên Cơ đồ" xuất hiện ở chỗ này, có khả năng là tổ tiên của Tiêu gia từng đến đây tầm bảo nhưng sau lại gặp chuyện ngoài ý muốn nên mới thất lạc mất "Thiên Cơ đồ".

Hoa Lân lắc đầu nghĩ thầm, mình bây giờ không có tâm tình đâu mà đi tìm bảo vật, chuyện gấp gáp nhất là cứu Thượng Quan Linh ra. Nghĩ đến đây, hắn lấy "Phạm Mật tâm kinh" của Trữ Tiêm Tuyết cho mình ra, chuẩn bị nghiên cứu mười hai chương tiên thuật, nhằm chuẩn bị đối phó với các nguy cơ.

Từ hai tháng lại đây, Hoa Lân đã xem hết các chương: nhập chủ, kết tâm, tham hư, độ thần, thiên di, đằng phi, khống vật, luyện hóa. Chỉ còn có bốn chương cuối cùng là: dẫn hồn, na di, hộ thân, phân thân là chưa có khả năng học được.

Hôm nay may mắn nhìn thấy mấy tên "thầy cúng hắc ám" điều khiển ác linh, điều này làm cho Hoa Lân lóe ra một tia sáng, nhất thời hiểu được "Dẫn hồn" phải có ý niệm cường đại phối hợp với chú ngữ mới có thể chế ngự ác linh. Vì vậy cẩn thận tham tường "Phạm Mật tâm kinh", chỉ thấy có nói mấy câu quan trọng:"....ác linh vốn có ba hồn bảy phách, nối liền với nhau bằng dục vọng, dẫn đầu là chủ hồn, chúng không sợ sinh tử, hung ác dị thường. Khi thi triển, cần có pháp bảo khống chế, nếu không sẽ bị chúng bất ngờ phản phệ....."

Hoa Lân vỗ đùi đánh đét một cái, khó trách hôm nay chiêu hồn phiên của tên thầy cúng kia vừa gẫy, ác linh lập tức không thể khống chế, thậm chí còn muốn quay lại cắn chủ. Nếu không có một tên thầy cúng ngăn cản, có lẽ ngay cả chủ nhân của mình cũng không buông tha. Hoa Lân nghĩ ngợi một lúc, nhất thời hiểu rõ, "Dẫn hồn thuật" này tự nhiên cũng thông suốt

Mặc dù đã học được một chiêu nhưng Hoa Lân hết lần này đến lần khác vẫn có chút ủ rũ. Bởi vì "Dẫn

hồn thuật" vô cùng tà ác, đâu phải là thuật của nhân sĩ chính phái sử dụng?

Không cam lòng, Hoa Lân lại tiếp tục phát khởi tiến công vào cửa khó khăn tiếp theo, "Phạm Mật tâm kinh chương thứ chín-hộ thân!"

Chương này không chỉ đơn giản nói về "hộ thân" mà nó chủ yếu nói về cách vận công chống lại cách thức công kích của địch nhân, nhằm mang đến thương tổn ít nhất. Trên "Phạm Mật tâm kinh" này có ghi lại giải thích, nói là nếu luyện đến tột cùng, có thể làm tiêu được của đối phương năm thành thương tổn. Chủ yếu có hai phương thức: một là lấy vật giảm bớt lực, hai là mượn lực phản chấn.

Hoa Lân đột nhiên cả kinh, hai phương pháp này cùng với "Thiên cực cửu chuyển thần công" của Trữ Tiêm Tuyết vô cùng tương tự. Mặc dù có hơi kém một tí nhưng đây đúng là bộ phận quan trọng nhất của cửu chuyển thần công. Hoa Lân lại lấy ra "Thiên cực cửu chuyển thần công", đem hai loại thần công tham chiếu, trong đầu bỗng xuất hiện một ý nghĩ, mừng như điên nói:

- Ha ha.....ta hiểu rồi, cửu chuyển thần công đệ tứ trọng nguyên thì ra là vậy

Hoa Lân trong lúc vô ý hiểu thấu "Thiên cực cửu chuyển thần công" đệ tứ trọng, học xong được hộ thân, cao hứng từ trên giường bắt đầu. Lập tức vận khởi hai khỏa Nguyên Anh trong cơ thể, thôi động chúng , biến chúng thành hai vũng xoáy thật lớn, sau đó dùng ý niệm của mình mang lực công kích của địch nhân hút vào trong cơ thể, dùng vũng nước xoáy đó để tiêu hao, cuối cùng toàn lực phản kích trở lại. Hoa Lân tâm tùy ý phát, hữu chưởng lăng không đánh ra, mặc dù không có chưởng phong phát ra nhưng phát hiện chiêu này quả nhiên đã hiểu được. Trong lòng mừng như điên, không ngừng lại, tiếp tục làm lại hết lần này đến lần khác, bỗng nghe thấy bên ngoài có tiếng gõ cửa.....

Hoa Lân bất đắc dĩ xuống giường mở cửa phòng, thấy Nho Tử Quân sắc mặt tái nhợt đứng giữa cửa, người đầy máu, tai trái còn quấn một cái băng vải, giống như mới từ chiến trường trở về vậy. Hoa Lân tò mò hỏi:

- Ngươi làm sao vậy? Mới không gặp trong chốc lát làm thế nào bị thương như vậy?

- Khụ... khụ....

Nho Tử Quân dựa vào cửa vô lực nói:

- Ta...ta vừa ra ngoài một chuyến, ai....ai ngờ có người phục kích. Mấy tên này đúng là âm hồn bất tán, khụ khụ khụ.....

Hoa Lân kỳ quái hỏi:

- Không thể nào, chỉ có một tí thời gian thôi ngươi lại đi đâu vậy?

Nho Tử Quân buồn bực nói:

- Cái gì mà một tí? Bây giờ sắp sáng đến nơi rồi!.....Long đại ca, ta cầu xin ngươi một chuyện cuối cùng được không? Mong ngươi mang ta đi Phiêu Miểu Hà, ta muốn rời khỏi đây!

Hoa Lân lắc đầu cười khổ nói:

- Ngươi đi theo ta càng thêm nguy hiểm, bởi vì ta cũng bị người đuổi giết, chỉ sợ không thể lo được cho ngươi.....

Nhưng Nho Tử Quân cướp lời nói:

- Không không không... cho dù là nguy hiểm, chẳng lẽ so với ta bây giờ còn nguy hiểm hơn sao? Ta cầu xin ngươi.....

Hoa Lân cười hắc hắc nói:

- Điều này thì không chắc, ta thấy ngươi nên ở chỗ này nghỉ ngơi vài ngày, bằng không...

Nho Tử Quân:

- Không không không! Ngươi vừa đi, bọn chúng chắc chắn sẽ kéo tới giết ta, chuyện hôm nay là chứng minh tốt nhất!

Hoa Lân thấy không thể lấy lý mà nói với hắn được bèn nhìn trộm qua khóe mắt, nghĩ thầm ngươi chẳng qua là lo lắng bảo tàng của mình bị cướp đi thôi... nhưng nếu ngươi muốn đi theo ta chịu chết, ta đây cũng không ngăn cản, đỡ phải nói ta vô tình vô nghĩa. Nghĩ vậy, hắn liền nói:

- Được rồi, đợi trời sáng, chúng ta sẽ xuất phát, tới "Phiêu Miểu Hà" chúng ta sẽ lại chia tay. Ta thật sự có

chuyện quan trọng cần làm, từ đó về sau có thể không chiếu cố ngươi được nữa!

Nho Tử Quân ngay cả nói ra lời cảm ơn cũng chỉ lí nhí trong mồm.

Hoa Lân giúp hắn băng bó vết thương, lại vận công giúp hắn điều trị nội tức. Lúc thu công đã thấy ngoài trời sáng rõ, thấy vậy hắn liền nói:

- Tốt lắm, chúng ta đi thôi!

Hai người vội vàng thu thập hành lí, gọi chưởng quầy thanh toán tiền. Nhưng Hoa Lân vừa mới đi ra khỏi cửa khách điếm đã phải dừng bước lại. Hắn cảm thấy dường như phía trước có một luồng sát khí nhàn nhạt lan tới.

Nho Tử Quân cũng thấy thế, quay mặt nhìn ra phía trước. Chỉ thấy trời sáng rõ, trên đường người đi lại đã đông đúc, nhưng không phát hiện ra điều gì bất ổn. Hắn nghi hoặc nói:

- Sao vậy Long đại ca? Có phải kẻ thù của ta đang mai phục phía trước?

Hoa Lân lắc đầu nói:

- Có lẽ bây giờ là chúng đến tìm ta, ngươi còn muốn đi cùng ta nữa không?

Nho Tử Quân không tin vào chuyện ma quỷ của hắn, gật đầu nói:

- Mặc kệ, chỉ cần chúng ta đi được đến truyền tống tế đài, ta tin là bọn chúng không dám làm loạn.

Hoa Lân bất đắc dĩ, đảo ánh mắt lạnh lẽo quét qua đám người đi lại trên đường. Mặc dù không phát hiện tung tích kẻ địch nhưng loại cảm giác này không sai được. Hắn đành nói:

- Đi.....chúng ta bay lên trời mà đi....

Nói song, "Tranh" một tiếng, rút Hà Chiếu Kiếm ra, mang theo Nho Tử Quân cùng bay lên trời, bắn thẳng đến "Truyền tống tế đài" ở hướng bắc.

Đến lúc này chỉ thấy hai bên nóc nhà"Sưu sưu sưu...." Bay lên bảy bóng đen, nhằm thẳng theo hướng Hoa Lân đuổi theo. Cầm đầu là một thân ảnh mềm mại, tốc độ của nàng đặc biệt kinh người, trong nháy mắt đã cách Hoa Lân ngoài năm trượng.

Nho Tử Quân cũng là cao thủ ngự kiếm nhưng bị Hoa Lân mang theo, hắn cảm thấy đầu hoa mắt váng. Bởi vì tốc độ của Hoa Lân lúc này so với hắn nhanh hơn ít nhất là một nửa, trong lòng dấy lên một trận kinh hãi. Quay đầu nhìn lại phía sau, phát hiện ra bóng đen phía sau còn nhanh hơn một bậc, hắn nghĩ thầm sao lại thế này, chẳng lẽ toàn bộ hộ pháp của "Thần kham môn" đều xuất hiện sao? Xem ra "Thiên Cơ đồ" của mình rất quan trọng đối với bọn chúng. Điều này có thể như vậy sao?

Chương 40: KẾ HOA HỮU BIẾN

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: QUAtiensinh

Biên tập: tepga

Nguồn: 4vn.eu

Nhìn thấy không thể chạy thoát, Hoa Lân đột ngột xoay chuyển, trên không trung xuất hiện một hình bóng đơn độc, tưởng như kéo dãn khoảng cách. Hắn quay đầu lại gấp giọng nói với Nho Tử Quân:

- Ngươi đi nhanh lên, bọn chúng tới tìm ta, sẽ không làm gì thương tổn ngươi hết.....đi mau lên!

Nho Tử Quân do dự, nghĩ thầm rõ ràng là những người này tới là vì "Thiên Cơ đồ", ta một mình bỏ chạy càng khó thoát thân. Nghĩ vậy hắn liền nói:

- Không không không... chúng ta nhanh chóng chạy tới truyền tống tế đài, tới đấy bọn chúng nhất định chắc sẽ không dám động thủ.

Hoa Lân lại nghĩ: điều này chưa chắc, nữ sát thủ này dám giữa thanh thiên bạch nhật giết người, cho dù chạy tới truyền tống tế đài thì cũng có tác dụng gì?

Vừa nghĩ vậy lại vừa muốn thoát khỏi địch nhân phía sau. Nhưng mag theo Nho Tử Quân này nặng nề quá, thật sự không thể thi triển toàn lực. Tới lúc này phía trước có hai bóng đen bay lên, như đã mai phục sẵn rồi vậy. Nhìn thấy Hoa Lân thì không nói không rằng, lập tức ra tay, lưỡng đạo tử quang nhằm vào mặt Hoa Lân xông tới.

Hoa Lân thấy trước có mai phục, sau có truy binh, trong chốc lát đã hình thành thế bao vây. Bất đắc dĩ hắn đành phải đem Nho Tử Quân cùng hạ kiếm

xuống, mượn lực của mình né sang bên phải, nhanh chóng bạt không mà bay

Nho Tử Quân cũng từ không trung bay thẳng xuống, vung tay múa chân, cả kinh kêu lên

- A.....

Hoa Lân sau khi bỏ Nho Tử Quân ra, thân pháp quả nhiên nhanh hơn rất nhiều, thân hình bắn tới, không chỉ có tránh khỏi tử quang đối diện mà còn từ đỉnh đầu các nàng lật qua. Hà Chiếu Kiếm xẹt qua một đường tuyệt đẹp, lại trở lại dưới chân Hoa Lân.

Nhưng Hoa Lân vừa mới bước lên phi kiếm, đã có cảm giác phía sau có đạo chưởng phong sắc bén đánh tới. Hoa Lân biết không thể tránh né đành phải khởi động "cửu chuyển thần công" mới học được ngạnh đỡ một chưởng. Chỉ nghe "Phanh" một tiếng trầm *****c, trên người Hoa Lân lóe lên hồng quang, "Sư Vương thuẫn" trong cơ thể đã hóa giải một tiểu bộ phận chưởng phong, cùng lúc đó chân khí trong cơ thể Hoa Lân nhanh chóng xoay tròn, hóa giải thêm vài phần chưởng lực, tuy là như vậy nhưng phần chưởng phong còn lại vẫn đánh cho hắn lảo đảo, thiếu chút nữa thì từ trên phi kiếm rơi xuống đất.

Hắc y nữ tử này rõ ràng đã đạt tới Thanh Hư cảnh giới. Nàng không đợi Hoa Lân hoán khí, lập tức đuổi tới phía sau, ngọc chưởng vung lên, lại phách chưởng vào lưng Hoa Lân.

Hoa Lân xoay người lại hữu chưởng vung lên đánh lại "Phanh" một tiếng, song phương đối diện tiếp nhau một chưởng. Nhưng "cửu chuyển thần công" lập tức phát huy tác dụng, chân khí sau một vòng đi trong cơ thể, mang một thành chưởng lực của đối phương phản kích lại.

Nữ tử che mặt kia thân ảnh nhoáng lên, rõ ràng đã ăn một đòn nhẹ, ngẩng đầu nhìn Hoa Lân hỏi:

- Đây là pháp thuật gì?

Hoa Lân không trả lời, bay lên, chuẩn bị bỏ trốn. Nhưng không dược như ý, một luồng kiếm quang từ phía bên đánh tới, vừa đúng ngăn trở đường đi của hắn. Hoa Lân lập tức dừng thân lại, chỉ thấy bóng người chớp động, chín bóng đen đã xuất hiện rốt cuộc không còn chỗ mà chạy nữa.

Dưới tình huống này, Hoa Lân tỉnh táo tiếp nhận, cúi đầu nhìn về hướng Nho Tử Quân dưới đất, thấy hắn

bình an vô sự. Hắn liền quay đầu nhìn các nử tử che mặt đứng xung quanh cười nói:".....Nói thật, bình sinh ta đây là lần đầu tiên bị nhiều tiên tử như vậy truy đuổi, trong lòng thấy thật vinh hạnh.....không biết các vị tiên tử có chuyện gì cần phân phó? Nếu như Long mỗ có thể làm được nhất định đem toàn lực thực hiện" nói xong Hoa Lân tiêu sái phất tay phải, nhẹ nhàng hất mấy sợi tóc trên trán, ra vẻ phong cách của một lãng tử.

Các cô gái thấy hắn trước khi chết còn muốn làm dáng, không khỏi sửng sốt một chút. Hắc y nữ tử cầm đầu lạnh lùng nói:

- Không có gì, chúng ta chỉ là thỉnh các hạ quay về uống trà, sau đó hỏi vài việc. Chỉ có thế mà thôi...

Hoa Lân thấy các nàng quả nhiên trúng kế hoãn binh của mình liền cười nói:

- Ta còn tưởng rằng mời ta đi làm phò mã.....hắc hắc!

vừa nói ánh mắt tiện đà quét một lần xung quanh. Chỉ thấy "Truyện tống tế đài" phía bắc còn cách khoảng hai trăm trượng nữa, mặc dù rất xa, nhưng nếu thừa cơ các nàng không phòng bị, vẫn có thể

chạy tới được....trong lòng hắn bắt đầu lập kế hoạch, nếu có người mở "Truyện tống tế đài", mình nhất định phải chạy trước một bước chui vào trong trận, như vậy mơi có thể chạy trốn thành công được.

Kế hoạch của hắn đúng là không sai, nhưng ả cầm đầu không mắc mưu hắn, đột nhiên quát:

- Động thủ...

Hoa Lân lập tức xua tay nói:

- Ai.....từ từ, từ từ!.....ta đi cùng các ngươi là được rồi chứ gì?

Người ta thường nói: không đánh kẻ đang cười

Các cô gái quả nhiên sững sờ, ả áo đen cầm đầu cười lạnh nói:

- Được! .....nhưng chúng ta trước hết phong trụ kinh mạch ngươi lại mới được. Thế có được không?

Hoa Lân cười nhăn nhở đưa hai tay ra nói:

- Được, lại đây, ta và các ngươi đi một chuyến, các ngươi muốn làm gì ta cũng được...

trong lòng lại cười lạnh: Muốn phong trụ kinh mạch của ta? Hừ hừ Hiên Dĩ Thừa còn không làm được gì bổn thiếu gia, các ngươi đã là cái gì?

Ả cầm đầu cũng cẩn thận, hướng đến đồng bọn xung quanh đưa mắt ra hiệu, bảo các nàng tùy thời mà động thủ. Lúc này ả mới tự mình tiến đến phong trụ ba chỗ kinh mạch của Hoa Lân, lại âm thầm rút ra một sợi "Tỏa hồn ti", chuẩn bị mang Hoa Lân trói lại.

Hoa Lân biểu hiện rất phóng túng, nhìn bóng lưng phía xa của Nho Tử Quân , thở dài một hơi nói:

- Ai .....còn nói là huynh đệ cái gì, lúc gặp chuyện chỉ biết bỏ chạy.

Các ả nghe vậy đều buồn cười, bởi vì Nho Tử Quân quả thật là chuồn rất nhanh.

Lúc này ả cầm đầu đã cầm "Tỏa hồn ti" bước tới Hoa Lân. Hoa Lân không thể tiếp tục được nữa, đột nhiên quát:

- Uy.....các ngươi có biết Trữ Tiêm Tuyết không?

Đây là tín hiệu động thủ của Hoa Lân

Bởi vì không cần biết các ả là ai, chỉ cần nghe một tên người đều phải ngỡ ngàng một chút, thậm chí còn hỏi:

- Trữ Tiêm Tuyết là ai?

đây là thói thường của con người. Huống chi nếu các ả là Thánh Thanh Viện đệ tử, nhất định các nàng phải biết tung tích bây giờ của Trữ Tiêm Tuyết.

Quả nhiên mấy cô gái này đều ngớ người ra một chút, hơn nữa xem phản ứng của các ả thấy còn có nhận biết Trữ Tiêm Tuyết.

Cơ hội không thể để mất, Hoa Lân thân thể đột nhiên trầm xuống, rơi thẳng xuống đất. Hắn nhằm góc nhà phía mặt bắc "Truyện tống tế đài" phóng tới.

Ả áo đen cầm đầu căn bản không biết hắn làm thế nào đả thông kinh mạch, lúc này cuối cùng cũng tỉnh lại, tất cả đều ngự kiếm truy đuổi.

Hoa Lân vừa bay nhanh vừa nhìn lại "Truyện tống tế đài" trong lòng gấp rút cầu nguyện: Mau mau, mau mau....mở truyền tống trận ra! ..... thế nào còn không mở? mất thời gian quá.

Cuối cùng hắn cũng chạy tới trước mặt "Truyện tống tế đài" thấy người đi trên đường đều mặc đồ đen, cảnh tượng rất hoành tráng. Bọn chúng xếp thành một hàng dài. Nói vậy, đây tất cả đều là cao thủ đi "Phiêu Miểu Hà" sao?

Hoa Lân không kịp nhìn kỹ, bởi vì chín ả quả nhiên không sợ gì hết, cứ thế từ không trung xông thẳng tới, căn bản không để người đi đường vào mắt

Bất đắc dĩ Hoa Lân "Sưu" một tiếng đã xẹt qua bầu trời phía trên"Truyện tống tế đài", đáng chết, truyền tống trận mãi vẫn không mở ra. Hoa Lân trong lòng buồn bực, phát hiện kế hoạch của mình đến phút cuối tan vỡ, hắn lớn tiếng chửi:

- Mẹ nó, rõ ràng đã qua một thời thần, thế quái nào lại không có ai mở truyền tống trận hết vậy? ..... Vận khí thật sự tệ vậy sao?

Hết lần này đến lần khác hắn không dám dừng lại, chỉ có thể ngự kiếm bay thẳng về phía trước

Sưu sưu sưu sưu sưu ..... chính là tiếng gió cường đại của bọn truy đuổi, làm cho dưới đất người đi đường lảo đảo, cảnh tượng xem cũng hoành tráng.

Nho Tử Quân nấp trong đám người lúc này cũng lặng lẽ quay đầu lại, nhìn Hoa Lân dần dần đi xa, xoa xoa mồ hôi trên trán nói:

- Quả thật là không phải là đến tìm ta, bằng không thì ta chết chắc!

Lại nói Hoa Lân bị buộc vào thế không còn đường nào nữa, chỉ có thể ngự kiếm chạy như điên, tựa như tên bắn khỏi cung, trong nháy mắt đã phi ra khỏi phạm vi của "Tiên trì thành". Mặt sau chín bóng người cũng như hình với bóng, so với Hoa Lân thì không chậm hơn chút nào.

Hoa Lân đột nhiên đổi hướng, chuẩn bị quay về "Tiên trì thành". Nhưng hắn không ngờ tới mấy ả gia hỏa phía sau giống như là phá được "âm mưu" của mình, chín bóng người phía sau đột nhiên tách thành hai hướng, hình thành một cái lưới, vô luận mình chạy hướng nào, mấy ả cũng có thể ngăn lại.

Bất đắc dĩ, Hoa Lân chỉ có thể một đường chạy thẳng như điên. Trong đầu hiện lên vô số mưu kế, nhưng chẳng có cái nào dùng được.

Mắt thấy "Tiên trì thành" càng xa, dưới chân thì cuối cùng cũng nhìn thấy thảo nguyên.

Chạy được một lát, phía trước đột ngột xuất hiện một sườn dốc, phía trước nó là một mảng sa mạc vô cùng vô tận.

Hoa Lân nhìn từ xa lại chỉ thấy bầu trời lờ mờ, bên tai còn thấy dường như truyền đến tiếng gió gào thét. Nhưng hắn cũng chẳng còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể đâm đầu vào đấy.

Mảnh sa mạc vô biên, liên miên bất tận này, từ xa nhìn lại giống như một đại dương màu vàng, làm cho lòng người mê say.

Hoa Lân lúc này chả còn lòng dạ đâu mà ngắm cảnh, hắn vẫn cưỡi trường kiếm cắm đầu cắm cổ chạy, không biết qua bao nhiêu thời gian, rốt cục phát hiện chín ả phía sau ngừng lại, nhưng đột nhiên lại nhanh chóng bay thẳng lên trời. Hoa Lân thầm nghĩ, mấy ả này định làm gì đây? Chẳng lẽ lại có quỷ kế gì sao?

Chỉ trong chốc lát Hoa Lân hiểu được vì sao mấy ả lại phải bay lên như vậy

Hắn chỉ thấy bầu trời phía trước mờ mịt, một đám cát bụi cao mấy trăm trượng cuồn cuộn bay tới, nhằm thẳng vào mình. Mờ trời tối đất, thanh thế kinh người. Gió cũng mạnh dần lên, thổi thẳng vào làm hai má cảm thấy đau nhức.

Hoa Lân đang chuẩn bị quay đầu, bỗng phát hiện một cơn lốc tốc độ kinh người, trong nháy mắt đã chỉ còn cách có ngoài năm mươi trượng. Hoa Lân biết, trên cao gió còn mạnh gấp mấy chục lần so với dưới đất. Hắn liền liều mạng, lao thẳng xuống đất.

Còn chưa xuống đến đât, hắn đã phát hiện phía sau lưng có một đợt cuồng sa lao tới. Xa xa, một gò cát bỗng nhiên biến mất tăm mất tích, hiển nhiên chúng đang trong tình trạng "Di sơn" Hoa Lân bây giờ mới hiểu vì sao nơi đây được gọi là "Cuồng sa tinh".

Xuống tới mặt đất, Hoa Lân chỉ có cảm giác xung quanh hôn ám vô cùng. Vô số cát bụi bắn khắp người mình, nhanh chóng phủ từ đầu tới chân, chỉ trong chốc lát, bị vùi dưới một gò cát.

HẾT QUYỂN 7

Chapter 8

Ngọc Tiên Duyên tập 8

QUYỂN 8: Phiêu Miểu Phong Vân

CHƯƠNG 1: TUYỆT THẾ THẦN BINH

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: Tạm giấu tên

Biên dịch: vandai79

Biên tập: dangxuan

Nguồn :tangthuvien.com

Chôn mình trong cát thật thoải mái, ít nhất cũng không phải ngăn cản cuồng sa lao tới. Tuy vậy Hoa Lân cũng có chút tiếc nuối, đó là đã không học "độn

thuật", nếu không có thể dựa vào nó mà di chuyển trong bão cát. Đương nhiên lúc này Hoa Lân vẫn có thể di chuyển trong cát được, chỉ tiếc quá chậm, mất đến nửa ngày mới đi được khoảng hơn ba mươi trượng.

Phía trên đầu hắn, cuồng sa vẫn đang tiếp tục bay loạn. Từ trên cao, chín hắc y nữ tử vẫn ngưng trọng đứng nhìn xuống cuồng sa bên dưới, một người vội la lên: "Trận gió này sao mãi không ngừng vậy? Ta sợ là tên kia sẽ trốn mất."

Nữ tử cầm đầu bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Thế nhưng cũng chẳng có cách nào cả. Bão lớn thế này, e là chúng ta khó có thể hành động. Đành phải chờ khi gió ngưng, chúng ta sẽ lập Sưu Hồn trận, rồi lại dùng Cửu Thiên Thần Lôi vây khốn gã đó. Lần này chúng ta không thể khinh địch, hiểu chưa?"

Chúng nữ tất cả đều đáp: "Vâng". Một nữ tử nhỏ nhất trong đó nói: "Thật sự, kẻ này rất giống với cá chạch, đáng ghét chết đi được."

Trong lúc đang nói chuyện, trận gió bên dưới đã suy yếu đi rất nhiều, cát bụi cũng dần dần hướng phía

tây rời đi. Lúc này toàn cảnh dưới đất cũng đã lộ ra, nữ tử cầm đầu lập tức quát: "... Bày trận."

Chúng nữ đồng thời tản ra, hướng bốn phía ngự không bay đi, nháy mắt đã hình thành một trận hình cửu cung thật lớn, đều hướng phía dưới hạ xuống. Các nàng làm thành vòng tròn, vây lấy bãi cát trong phương viên ba dặm, sau đó rút ra phi kiếm cắm xuống đất rồi sau đó lầm rầm. Chín thanh trường kiếm kì diệu hô ứng, chuôi kiếm lập tức phát ra điện quang chói mắt, bắt đầu tích điện.... Đột nhiên nghe nữ tử cầm đầu hô: "... Chuẩn bị... Sưu Hồn Lôi, phóng!"

Sau mệnh lệnh, chín lôi điện lao thẳng lên trời cao dệt thành một cái lưới, sau đó đột nhiên một đạo lôi điện chém thẳng xuống đất...

Lại nói Hoa Lân đang ở bên dưới liều mạng di chuyển, đột nhiên nghe 'oanh' một tiếng, thân thể hơi bị chấn động. Một đạo lôi điện cường mạnh truyền vào làm cơ thể hắn giật nhẹ lên vài cái theo bản năng. Tuy nhiên, chỉ vài cái giật nhẹ đó cũng làm hắn bị bại lộ hình tích. Chín hắc y nữ tử cùng phi kiếm như điện xẹt tới. Hoa Lân biết là bất diệu, nhanh

chóng lao lên khỏi đám cát, bạt không mà lên, 'khoát' một tiếng, đã treo mình trên trường kiếm ở độ cao năm trượng, chỉ tay vào các nàng quát: "Đừng tưởng bổn thiếu gia sợ các ngươi, chọc giận ta, đừng trách ta thi triển tuyệt chiêu!"

Hoa Lân nói thế cũng đúng một nửa. Vì sợ bại lộ hành tung nên hắn phải lẩn trốn dưới cát chứ nếu phải buông tay đánh một trận, thì chỉ cần bức ra năng lượng của Phần Tinh Luân, mặc dù không nhất định thủ thắng, nhưng chạy trốn không phải là vấn đề lớn. Vừa nói, Hoa Lân âm thầm ngưng kết ngọn lửa Phần Tinh Luân trong cơ thể, Hà Chiếu kiếm trong tay nhất thời đỏ sậm.

Vì Hoa Lân trong lòng cố ky, sợ hồng quang của mình khiến cho Phần Tinh Tông chú ý, nên tập trung toàn bộ tinh thần, gom ngọn lửa Phần Tinh Luân vào hữu chưởng, nhiệt độ cao lập tức khiến Hà Chiếu kiếm trở nên trong suốt. Đúng lúc này, một hiện tượng kỳ quái độc nhiên sảy ra...

Hồng quang trong tay Hoa Lân đột nhiên tăng vọt làm Hà Chiếu kiếm bị ngọn lửa hòa tan. 'Hô' một tiếng, thân kiếm khuếch đại lên vô số lần, một thanh

Hỏa Diễm kiếm khủng bố dài hơn mười trượng xuất hiện trong tay hắn. Cự kiếm dài như thế, nếu đem nó sử thành vũ khí, công kích lực tuyệt đối kinh người. Biến hóa này khiến cho Hoa Lân lại càng hoảng sợ, vì thế nâng lên Hà Chiếu kiếm trong tay lên, như muốn nhìn xem rốt cục xảy ra chuyện gì.

Không ngờ thân kiếm dài mười trượng chạm vào mặt đất 'hô' một tiếng, hỏa diễm rạch ra một vết kiếm lớn trên mặt cát, thân kiếm không ngừng bốc lửa, tựa như một con độc xà, nơi bị nó đi qua, tạo thành một vết rộng lớn. Cùng lúc đó, mấy hắc y nữ tử thiếu chút nữa bị hỏa kiếm đánh trúng, khó khăn lắm tránh qua một bên. Các nàng còn tưởng rằng, đây là Hoa Lân hướng các nàng khai chiến vì thế hắc y nữ tử cầm đầu quát: "Động thủ... Lôi Động Cửu Thiên."

Các nàng cũng không thể nào nghĩ rằng trường kiếm của Hoa Lân lại có uy lực lớn đến thế, vì thế lập tức thi triển tuyệt chiêu của bổn môn nghênh địch. Tất cả đều giơ trường kiếm, điện quang tỏa sáng, đúng là một trong những tuyệt chiêu của Tiên Lăng Cung, Cửu Thiên Lôi trận.

"Cái gì?" Hoa Lân kinh hãi, thật không nghĩ rằng các nàng đều là đệ tử của Tiên Lăng Cung, vì vậy quát lớn: "Chờ một chút, đều là người mình mà!"

Nhưng các nàng đâu có chịu nghe hắn nói chuyện ma quỷ, cổ tay nâng lên, mũi kiếm bắn ra những tia chớp chói mắt, điện quang hỗn độn đan xen, nhanh chóng hướng Hoa Lân bắn tới. Đồng thời các nàng nhanh chóng lui lại phía sau mười trượng, thoát khỏi phạm vi công kích của Hỏa Diễm kiếm.

Hoa Lân không dám đả thương các nàng vì sợ rằng không biết sau này nói chuyện với Trữ Tiêm Tuyết thế nào. Hắn lập tức thu hồi hỏa diễm trên Hà Chiếu, liên tục quay cuồng, thoát qua điện quang. Các hắc y nữ tử không có ý dừng tay, nữ tử cầm đầu quát: "Cửu Thiên Thần Lôi... đánh!".

Trường kiếm trong tay các nàng lại bắn ra điện quang, hơn nữa đan lại thành lưới trong không trung, hạ xuống, hướng Hoa Lân thắt lại. Hoa Lân một trận khổ não, lập tức hét: "... Phong Vân Ngự Lôi thuật." Hà Chiếu kiếm lập tức giơ lên, lưới điện lập tức bị Hà Chiếu kiếm dẫn dắt hướng về mũi kiếm của hắn. Trận pháp của chín nữ tử lập tức bị kéo lệch,

Hoa Lân quyết định rất nhanh, mũi kiếm hướng lưới điện nhắm vào một núi cát bổ tới... Chỉ nghe 'oanh' một tiếng, Cửu Thiên Thần Lôi đã bị Hoa Lân một chiêu kích phá.

Chúng nử tử lập tức biến sắc, nhưng Hoa Lân cũng thầm kinh ngạc. Vừa rồi chính hắn thi triển Phong Vân Ngự Lôi thuật, vì sao lần này không có dẫn tới sấm chớp. Chín nữ tử kia thấy Cửu Lôi trận không vây khốn Hoa Lân được, nên lập tức có người quát: ".... Ảo Ảnh Khốn Long trận!" Trong chớp mắt, các nàng vây lấy Hoa Lân rồi bắt đầu xoay tròn. Chỉ thấy bóng người trùng trùng, chung quanh tất cả đều là hư ảnh, tốc độ nhanh khiến người ta hoa mắt, căn bản không cách nào phát hiện tung tích các nàng.

Hoa Lân cầm kiếm quét ngang, đẩy ra một màng kiếm quang bằng phẳng, chợt nghe tiếng chém "tranh tranh tranh..." vào hư ảnh chung quanh, tất cả đều bị phản lại. Trong cơn giận giữ, Hoa Lân sử dụng ngọn lửa Phần Tinh Luân, mạnh mẽ ngưng kết tại hữu chưởng, Hà Chiếu kiếm kêu 'tranh' một tiếng, lại hình thành một thanh Hỏa Diễm kiếm dài mười

trượng. Hoa Lân hai tay cầm lấy cự kiếm, giận dữ chém về phía trước...

Chợt nghe một chuỗi âm thanh 'choang choang' vang dội, vòng tròn xung quanh chợt hiện ra hoa lửa chói mắt. Chín nữ tử đồng thời xuất kiếm ngăn cản, dĩ nhiên chống lại được đòn tấn công của Hoa Lân, có điều Khốn Long trận của các nàng cũng bị Hoa Lân bức mở ra vài thước, lúc này xuất hiện vết rách.

Hoa Lân mừng như điên, hai tay cầm kiếm trực sáp vào vết rách. Chợt nghe một chuỗi tiếng kêu kinh hãi, các nàng đều né tránh, rốt cục Hoa Lân một kiếm phá vây lao ra.

Nhưng hắn mặc dù thành công phá tan Khốn Long trận nhưng phía sau cũng vang lên tiếng gió. Hắc y nữ tử cầm đầu quả là lợi hại, một chưởng lặng lẽ chém vào hậu tâm của hắn, động tác hết sức nhanh chóng. Hoa Lân lập tức xoay người vận khởi Cửu Chuyển thần công, 'phanh' một tiếng cùng nàng đối một chưởng, chân khí trong cơ thể lập tức xoay tròn một vòng, tương một thành công lực phản chấn trở lại. Chỉ thấy một luồng khí trong suốt đẩy ra xung quanh, nữ tử hoảng loạn, hiển nhiên là kém một

chút, ... mặc dù như thế, Hoa Lân lại bị chín cô gái vây lại.

Song phương một trận giằng co, đang muốn lại giao thủ, phía đông đột nhiên nổi lên một trận gió, cát bụi lại cuồng bạo đánh tới. Mọi người đều vận công ngăn cản, nhưng nữ tử đứng đối diện với Hoa Lân lại xoay lưng về phía bão cát, phản ứng không kịp, bị cuốn về phía Hoa Lân. Lúc này mọi người vô tâm tái chiến, đều muốn hạ xuống đất ngăn cản bão cát, Hoa Lân bất đắc dĩ thuận tay nắm lấy eo nhỏ của nữ tử kia.

Đột nhiên nghe 'ý' một tiếng, nữ tử chia chủ động lao vào lòng hắn. Cuồng sa bay loạn, lại tiếp tục vận động 'tạo sơn', vây lấy Hoa Lân cũng chín hắc y nữ tử. Bão cát rốt cục cũng đình chỉ. Tám nữ tử phủi cát trên mình xuống, bay lên.

Lúc điểm lại nhân số, tám nữ tử cuống quýt tìm kiếm xung quanh thế nào lại thiếu mất một người. Nhìn lại thì thấy một hắc y nữ tử vẫn bị Hoa Lân ôm trong lòng, vẫn còn đang bị chôn trong cát, khuôn mặt tựa hồ như đang hưởng thụ thân thể ôn nhu. Tám nữ tử lập tức đỏ mặt, đều chỉ kiếm vào mũi Hoa Lân: "Mau thả nàng ra!"

Nhưng trả lời không phải là Hoa Lân mà là hắc y nữ tử đang nằm trong lòng kia. Nàng thẹn thùng nói: "Ai nha... nhìn cái gì mà nhìn, hắn bị nhân gia chế trụ rồi!"

'Hả?' Chúng nữ sửng sốt, chỉ chốc lát lại phát ra một trận cười duyên. Tất cả đều vui vẻ. trong đó một nữ tử che miệng cười to nhất nói: "Vậy... Vậy tiểu sư muội ngươi còn nằm trong lòng hắn làm chi?" Chung quanh lại nổi một trận tiếng cười như chuông bạc. Cô gái nọ cả giận: "Nhân gia nào dám rời đi? ... Chỉ cần ta buông tay, hắn sẽ thoát ra... ô ô ô!"

Chỉ nghe tiếng khóc, nhưng lại không thấy một giọt nước mắt mà là bộ dáng thẹn thùng. Chúng nữ chợt hiểu ra, chỉ có Hoa Lân âm thầm buồn bực, nghĩ thầm sau này không thể phụ nhân chi nhân. Ai, lần này tuyệt đối là mệnh phạm đào hoa...

QUYỂN 8 - CHƯƠNG 2: NGỘ TỎA CUỒNG PHONG

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: Tạm giấu tên

Biên dịch: vandai79

Biên tập: dangxuan

Nguồn:tangthuvien.com

Mắt thấy không ổn, Hoa Lân liên thanh nói: "Chờ một chút! Ta là Hoa Lân, cùng Trữ Tiêm... ân!"

Nữ tử cầm đầu lại chế trụ ba kinh mạch của hắn, khiến cho hắn không thể nói tiếp, sau đó rút ra ba ngân châm, cắm hết vào trong cơ thể Hoa Lân rồi mới nói với nữ tử trong lòng hắn: "Tiểu sư muội! Ngươi có thể buông hắn ra được rồi."

Quay đầu lại đối với các tỷ muội, nàng nói: "... Lấy bao bố trùm hắn lại, chúng ta hồi cung."

Hoa Lân đây là lần đầu tiên bị người ta dùng bao bố trùm lấy, thiếu chút nữa tức đến hộc máu, trong lòng nảy sinh ác độc thầm nói: "Để khi thoát được, hãy xem ta đối với Tiên Lăng cung các ngươi thế nào?"

Trong lúc tức giận, hắn cảm nhận được mình bay lên trời. Một lúc lâu sau, chúng nữ rốt cục từ không trung hạ xuống. Hoa Lân mặc dù không thấy gì, nhưng lỗ tai linh mẫn vẫn biết được các nàng hình như nói về phân điện của Tiên Lăng cung. Xa xa thanh âm của một nữ tử truyền đến: "Ai nha, Giáng

Tuyết tỷ tỷ thật lợi hạ! Chính người bắt được hắn sao?"

Nữ tử cầm đầu cười nói: "Hắn không phải ta bắt được, tất cả đều là công lao của Tử Linh sư muội. Tốt lắm, chúng ta đi vào rồi nói chuyện..."

Hoa Lân cảm thấy các đi vào một tòa đại điện, thanh âm nói chuyện lớn hơn một chút, xa xa thì có hồi âm truyền đến, chỉ nghe nữ tử tên Giáng Tuyết nói: "Tam muội cùng Ngũ muội!... Phiền các ngươi đi một chuyến tới Phần Tinh Tông, nói chúng ta đã bắt được người bọn họ cần, bảo bọn họ lập tức mang đồ tới đây. Ngữ khí cần cứng rắn một chút... Thất muội cùng Tử Linh muội muội! Các ngươi mang người này giam vào Cửu Tinh Tuyệt Quang trận. Phải dụng Hàn Băng châm phong bế kinh mạch của hắn, tất cả các phòng ngự trận đều mở ra, phòng ngừa bất kì kẻ nào tới gần!" Hai cô gái vội vàng nói "vâng!" rồi tiến lên mang Hoa Lân đi ra khỏi đại điện.

Sau khi đi loạn một vòng, dường như đã đi tới hậu viện, cuối cùng dĩ nhiên mở ra một cửa ngầm, mở ra cơ quan, mang Hoa Lân vào sâu trong đó.

Thông đạo thâm sâu dường như không kết thúc, hai nàng vừa đi vừa cười nói, nữ tử tên là Tử Linh hỏi: "Được rồi Minh Quyên tỷ tỷ, chúng ta bắt người này để trao đổi lấy vật gì với Phần Tinh Tông vậy?" Nữ tử được gọi là Thất tỷ nói: "Ta cũng nghe Giáng Tuyết tỷ tỷ nói, muốn bắt hắn để Phần Tinh Tông trao ra bộ Phạm Mật Tâm Kinh thứ hai. Nếu có thể thành công, thực lực Tiên Lăng cung chúng ta nhất định có thể vượt qua Thành Thanh viện. Đến lúc đó ngươi cùng ta đều có thể tu luyện tiên thuật."

"Hả? Thật vậy sao?" Tiểu cô nương tên Tử Linh lập tức nói: "Nếu vậy.. chúng ta chẳng phải có thể tung hoành khắp tu chân giới sao?"

"Đương nhiên là vậy rồi. Chính vì thế nên hắn trọng yếu phi thường, phải dùng Tuyệt Quang trận phòng bị."

Tử Linh suy nghĩ một chút, đột nhiên lại nói: "Nhưng... Minh Quyên tỷ tỷ? Phạm Mật Tâm Kinh trọng yếu như vậy, chỉ dùng một mình hắn mà có thể đổi sao? Chẳng lẽ Phần Tinh Tông lại nghe chúng ta bài trí sao?"

Minh Quyên cười nói: "Nếu là người khác thì đương nhiên là không thể. Có điều Liệt Không đại trận của Phần Tinh Tông chỉ có ba người có thể thi triển, mà kẻ trong tay chúng ta kia, chính là mấu chốt quan trọng nhất... Ta thấy hắn hoàn toàn có giá trị để trao đổi Phạm Mật Tâm Kinh. Nhưng ta nghĩ Giáng Tuyết tỷ tỷ quá bảo thủ, lại chỉ đòi bộ thứ hai, như thế thật là quá tiện nghi cho Phần Tinh Tông."

Hoa Lân lại nghe đến da đầu tê dại, thầm nghĩ sao lại muốn bắt bản thiếu gia trao đổi Phạm Mật Tâm Kinh chứ, nếu thật sự lạc vào tay Phần Tinh Tông, sợ rằng chính mình lập tức hồn tan thịt nát, phải làm thế nào đây? Thật không thể nghĩ là Tiên Lăng cung lại toàn người như thế, khiến cho người ta thật sự thất vọng.

Đang nghĩ ngợi, hai cô gái đã mở một phiến cửa đá lớn, đưa Hoa Lân đi vào. Trong bóng tối, Minh Quyên tiện tay mở bao bố cho Hoa Lân. Còn Tử Linh nhanh chóng mở ra tất cả trận pháp phòng ngự. Bạch quang chợt lóe, một cái vòng sáng đầy chú ngữ bốn phía rực lên, vây Hoa Lân ở giữa. Hắn rốt cuộc đã khôi phục thị giác, nhưng miệng vẫn không thể nói, cảm giác vô cùng khó chịu. Minh Quyên thấy hắn mở to hai mắt,

chợt hoảng sợ nói: "Chà, sao hắn lại còn tỉnh táo được thế này?'

Tử Linh cười ngọt ngào: "Người này thật lợi hại, Giáng Tuyết tỷ tỷ rõ ràng phong trụ kinh mạch của hắn, nhưng vẫn thiếu chút nữa là hắn chạy thoát, hì hì..."

Nói xong ngọc thủ của nàng đột nhiên xuất hiện một cây Hàn Băng châm, nói: "...Hừ! Bất quá có Hàn Băng châm phong bế, hắn không cách nào thoát được."

Nói xong nhẹ phách lên lưng Hoa Lân, Hàn Băng châm lập tức chui vào cơ thể Hoa Lân, nhanh chóng hòa tan, lợi khí phong ấn thật khủng bố. Hoa Lân hận các nàng vô cùng, nghiến răng, thầm mắng: "Bọn tiểu hồ ly tinh này, bề ngoài thanh thuần đáng yêu, không ngờ nội tâm lại âm hiểm như thế." Minh Quyên thấy sắc mặt Hoa Lân thập phần thống khổ, trong tâm không đành lòng, vì vậy bật một căn ngân châm, giúp hắn giải khai á huyệt, ôn nhu nói: "Ngươi hãy tạm chịu ủy khuất vài ngày đã, mấy hôm nữa là ổn thôi."

Ai ngờ Hoa Lân lập tức quát: "Mau thả ta ra! Các ngươi biết ta là ai không? Ta biết Trữ Tiêm Tuyết của các ngươi, nàng là do ta tự thân cứu ra. Nếu không

thả ta ra, để xem các ngươi giải thích thế nào với nàng ấy!"

Minh Quyên quả nhiên lấy làm kinh hãi, thật tình hỏi: "Ngươi thật sự biết Trữ Tiêm Tuyết?"

Tử Linh lại nói: "Đừng nghe hắn! Tuyết Nhi tỷ vừa mới quay về, cái dạng hắn thế này thì làm sao quen biết được tỷ ấy? Nhất định là hắn nghe nói rồi muốn gạt chúng ta thả hắn ra đấy mà. Hừ... ta không bị lừa đâu."

Nói xong nắm tay Minh Quyên, đồng loạt ra khỏi ám thất, mặc cho Hoa Lân hô to gọi nhỏ, cũng không quay đầu. Các nàng đi rồi, cánh cửa đá nặng nề 'phành' một tiếng đóng lại, chung quanh lập tức an tĩnh hơn rất nhiều, chỉ có một vòng quang hoàn chói mắt giam Hoa Lân. Điều này khiến hắn lập tức khôi phục thần trí, trong lòng nổi lên ý nghĩ: "Không được! Nếu Phần Âm Tông mà đến, mình chết chắc, nhất định phải nghĩ biện pháp nhanh chóng thoát đi."

Hoa Lân đang muốn vận công, nhưng ngực lại đau nhức, Hàn Băng châm trong cơ thể quả nhiên lợi hại, chỉ cần thoáng có một tia chân nguyên, lập tức có một cơn đau đớn như vạn tiễn xuyên tâm. Bất đắc dĩ,

Hoa Lân bắt đầu giãy giụa đứng dậy, tiến tới quang hoàn chói mắt phía trước, tay hướng ra phía ngoài chậm rãi tìm kiếm. Chỉ thấy bạch quang chợt lóe, một màng quang thuẫn đột nhiên xuất hiện trước mặt, sờ tay vào tựa như sờ vào một tường sắt, làm cho người ta có một cảm giác lạnh lẽo. Hoa Lân nhìn hướng ra xa, hoảng sợ phát hiện trên mặt đất cứ cách hai thước lại có một quang hoàn đồng dạng, cái lớn bao lấy cái nhỏ, tổng cộng có tới chín tầng. Dĩ nhiên dùng chín tầng phòng ngự ngăn chặn một phế nhân hoàn toàn không còn võ công, phải chăng là quá ư thừa thãi?

Hoa Lân ngồi trên mặt đất, trong đầu lại đột nhiên nghĩ tới một vấn đề đáng sợ khác. Hành tung của hắn phiêu hốt không ngừng, hơn nữa ngay cả Thánh Thanh viện cùng Phần Tinh Tông đều không thể đuổi theo bén gót, vậy Tiên Lăng cung dựa vào cái gì bắt được? Chẳng lẽ đây đều là ý của Trữ Tiêm Tuyết? Hoa Lân rùng mình một cái, hình như chỉ có giả thuyết này mới phù hợp. Chính vì thế hắn đột nhiên thấy thất vọng cùng cực đối với Trữ Tiêm Tuyết. Nằm trên mặt đất mà trong đầu Hoa Lân đều là bóng ảnh của nàng và thấy trên ngực như bị một khối cự thạch đè

xuống, khiến cho hắn cảm thấy u uất, cả nửa ngày đều không thể tỉnh táo lại. Hình ảnh Trữ Tiêm Tuyết đang cười liên tục xuất hiện trong đầu, khiến cho tâm hắn như vỡ vụn vì cảm giác bị người thân bán đứng. Lúc này, nghĩ đến Trữ Tiêm Tuyết gây cho mình thương tổn khiến hắn tạm quên đi Diệp Thanh, càng quên đi Thượng Quan Linh. Hắn thật không rõ có phải là ông trời an bài, cố ý để nàng hành hạ mình.

Mang tâm trạng thống khổ, Hoa Lân rốt cục cũng chìm vào trong giấc ngủ, chỉ có điều lại gặp ác mộng làm cho tỉnh giấc. Hắn thật hy vọng tất cả chỉ là một giấc xuân thu đại mộng, khi tỉnh lại chính mình lại có thể trở lại quê hương ấm áp, mỗi ngày cùng Diệp Thanh thượng nhai thính khúc, cuộc sống khi đó đẹp cỡ nào! Nhưng sự thật tàn khốc khiến hắn nhanh chóng tỉnh lại.

Hắn nghĩ phải nhanh chóng tìm cách trốn đi kẻo muộn vì thế ngồi dậy tìm cách phá giải Hàn Băng châm, tuy nhiên chuyện Trữ Tiêm Tuyết lại khiến hắn không cách nào bình tâm mà suy nghĩ được. Hoa Lân cắn răng, giải thích cho chính mình: "... Nàng có

thể vô tội, nàng có thể không giúp cho Tiên Lăng cung bắt được mình. Đúng! Nhất định là như vậy!"

Vì chứng minh sự trong sạch của nàng, Hoa Lân đột nhiên tạo ra rất nhiều lí do, cuối cùng linh quang chợt lóe lên, nghĩ đến một vấn đề, vì vậy đột nhiên lớn tiếng nói: "...Nhất định đây không phải là chủ ý của Trữ Tiêm Tuyết, bởi vì nàng không chỉ giúp mình tăng tiến tu vi tới Thanh Hư cảnh giới mà thậm chí còn dạy mình một bộ Thiên Cực Cửu Chuyển Thần Công. Phải biết rằng đây chính là 'Trữ gia' bí mật bất truyền, nàng không thể dễ dàng truyền tâm pháp này cho người khác. Nếu nàng thật sự xuống tay với mình, thì nàng cần gì phải truyền tâm pháp này cho mình làm gì." Nghĩ tới đây, Hoa Lân hơi run lên, gật đầu chắc chắn: "...Không sai! Nàng nhất định không biết mình bị Tiên Lăng cung bắt được. Nếu biết, nàng nhất định sẽ cứu mình thoát ra."

Hoa Lân thoát khỏi bóng ma ám ảnh, lập tức khôi phục thần trí. Vì thời gian đã gấp, hắn nghĩ ra một biện pháp, đó là mạnh dạn đưa Hàn Băng châm bức vào huyện Kiên Tỉnh, sau đó bế kín huyệt này lại. Mặc dù nửa người không thể cử động, nhưng chỉ cần

có thể vận động được, hẳn là có thể nghĩ ra một biện pháp thoát đi, vì thế Hoa Lân nhịn đau vận khởi ngọn lửa Phần Tinh Luân. Đau đớn thật sự khó có thể chịu được, linh cơ Hoa Lân vừa động, đã thấy đau đớn gấp bội vì thủy hỏa tương phùng. Hắn đành giải tán Hỏa hệ chân nguyên, một lần nữa điều động Thủy hệ trong cơ thể. Đúng là, dĩ hàn chế hàn, quả nhiên tốt hơn một chút, có điều cấm chế của Hàn Băng châm vẫn hết sức kinh khủng, tựa như một kim châm trong cơ thể xuyên hành, có thể tượng tượng được, đau đớn khủng khiếp thế nào.

Chỉ vận công được nửa canh giờ, Hoa Lân đã đau tới mức vã mồ hôi. Cũng may Hàn Băng châm rốt cục cũng bị ép tới phụ cận huyệt Kiên Tỉnh, chỉ cần thời gian hơn phân nửa chén trà, nhất định có thể đạt được mục đích.

Lúc này hắn chợt nghe thấy tiếng cửa mở, một thân ảnh đi tới. Hoa Lân lập tức thu công, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một nữ tử với vẻ đẹp lạnh lùng đi tới trước mặt kmình. Áo nàng mầu xanh bó lấy eo thon, hiện lên thân thể hoàn mỹ, váy dài sát trên mặt đất, mỗi bước đi đều toát ra vẻ đẹp khôn cùng. Dung mạo

nàng, có thể nói khuynh quốc khuynh thành, mặc dù có chút lạnh lẽo nhưng khiến người ta dấy lên dục vọng chinh phục nàng. Nàng chậm rãi ngồi xuống truớc mặt Hoa Lân, con ngươi lạnh lùng nhìn thẳng vào hắn, nói: "Lần này thật sự có chút đắc tội. Ta đại biểu Tiên Lăng cung xin lỗi ngươi, bất quá chúng ta..."

Hoa Lân đột nhiên cắt đứt lời nàng: "Chờ một chút... Hình như ta gặp qua ngươi ở đâu rồi?"

"Hừm!" Nữ tử áo xanh sửng sốt hỏi lại: "Thật không? Ngươi nói xem gặp ta ở nơi nào?"

Hoa Lân nhìn thẳng mặt nàng, nói: "Ngươi còn nhớ Thần Kiếm sơn trang không? Ta và chín tỷ muội các ngươi từng đấu Lôi Điện thuật. Hình như ngươi đứng bên người cầm oản vận. Không biết có đúng không?

Nữ tử áo xanh có chút bối rối, gật đầu nói: "Quả nhiên là lợi hại! Chẳng lẽ ngươi cứ gặp người nào là không quên được sao?"

Hoa Lân lắc đầu nói: "Không phải vậy. Kỳ thật là... do ngươi quá xinh đẹp. So với ngươi, người cầm oản không bằng quang thải của ngươi. Ta lúc ấy cảm giác

trong mắt chỉ có mình ngươi, cho nên rất nhớ kĩ. Chỉ tiếc không biết phương danh của ngươi, ngươi có thể cho ta biết không?"

Trình độ nói dối của Hoa Lân đã đạt đến đăng phong tạo cực. Kỳ thật đã hắn sớm phát hiện nữ tử Tiên Lăng cung đều là mặc quần áo màu thanh thúy, chỉ có cô gái này là ngoại lệ. Nàng mặc quần áo màu xanh nhạt mặc dù cũng là màu xanh, nhưng sao có thể giấu được con mắt của Hoa Lân? Lần này, Hoa Lân nói dối cũng là bất đắc dĩ, bởi vì sợ nàng biết mình vận công, lại cấp thêm cho mình một châm nữa thì chết chắc.

Nữ tử áo xanh không nghĩ tới Hoa Lân nói chuyện thẳng thắn như vậy, mặc dù có chút đường đột, nhưng nghe lại hết sức dễ chịu. Nghĩ đến Phần Tinh Tông không kỵ nữ sắc, nàng không khỏi đỏ mặt lên, nói: "Mọi người đều gọi ta là Giáng Tuyết, hy vọng ngươi sau này không hận ta..."

Hoa Lân thầm nghĩ rằng không hận ngươi mới là lạ, chờ sau khi lão tử rời khỏi đây, nhất định lột hết quần áo của ngươi để phát tiết hỏa nộ của mình. Nghĩ vậy nhưng miệng hắn lại nói: "Giáng Tuyết, hoa

hồng lạnh như băng, đã có thơ rằng 'thụ xanh xanh lá ướt ướt, cánh hoa bay bay tự Giáng Tuyết, cho nên lại có ý bông tuyết phấn hồng' tên cô nương quả nhiên thanh nhã thoát tục... khà khà khà..."

Giáng Tuyết lại sửng sốt, nàng tự mình cô độc lạnh như băng, chưa từng nghe qua có người dùng thơ ca ngợi mình, liền hỏi: "Bài thơ này là của ai, sao ta lại chưa từng nghe qua?"

Hoa Lân thầm nghĩ, đây là bổn thiếu gia tự mình biên ra, ngươi đương nhiên chưa từng nghe qua, nhưng miệng lại trịnh trọng nói: "Đây là một vị thi nhân nổi tiếng ở quê ta, vì ngươi chưa qua nơi đó nên đương nhiên không biết."

Giáng Tuyết thấy trên trán hắn vẫn lưu lại vài giọt mồ hôi lạnh, muốn nói tiếp lại thôi, nhưng cuối cũng nhịn được lại tiếp tục nói: "Không nói chuyện này nữa. Kỳ thật lần này cũng là do ta vâng mệnh mà làm. Hy vọng ngươi có thể lượng giải. Theo ta đoán, chỉ cần hai ngày nữa ngươi có thể rời đi, hy vọng sau này ngươi không hận Tiên Lăng cung chúng ta. Hơn nữa ngươi cũng không bị tổn thất gì nặng nề. Mà dù chúng ta có cái gì không phải với ngươi thì chúng ta

hứa sẽ chăm sóc tốt đồ đệ của ngươi là Thu Uyển Lý tại Thần Kiếm Sơn Trang, được không?"

Hoa Lân cả giận: "Còn nói ngày sau cái gì! Chờ Phần Âm Tông tới thì ta đã chết rồi, nói lời này còn có tác dụng gì?"

Giáng Tuyết ngạc nhiên nói: "Tại sao? Chẳng lẽ ngươi cùng Phần Tinh Tông có vấn đề gì?"

Hoa Lân tức giận nói: "Lại còn phải hỏi lại ta. Ngươi hẳn là còn rõ hơn ta mà."

Thấy nàng nói vậy, Hoa Lân nhanh chóng chuyển chủ đề vì bây giờ là cơ hội tốt, không nói ra, chỉ sợ sau này không có cơ hội. Hắn nhìn thẳng Giáng Tuyết nói: "Ngươi cũng biết ta gọi là Hoa Lân đúng không? Vậy ngươi hẳn biết, Trữ Tiêm Tuyết chính là do ta cứu ra. Nếu nàng ta thật là người của Tiên Lăng cung các ngươi, ta chính là ân nhân cứu mạng của nàng, các ngươi lại bắt ân nhân của nàng cùng Phần Tinh Tông đáng chết giao dịch, ngươi không sợ nàng ta sau này sẽ trách tội sao?"

Giáng Tuyết nghi hoặc nói: "Tiêm Tuyết tỷ tỷ là ngươi do cứu ra sao? Ta sao lại không nghe tỷ ấy nói qua?"

Hoa Lân buồn bực, cả giận nói: "Ngươi gọi nàng là cái gì? Tỷ tỷ? ai... lúc này thật sự xong hết rồi!" Hắn nghĩ thầm tại sao Trữ Tiêm Tuyết lại không nói về điều này chút nào? Chẳng lẽ Tiên Lăng cung đã đuổi nàng ta rồi sao?

Đang lúc buồn bực lại nghe Giáng Tuyết nói: "Đúng vậy! Chúng ta ngoại trừ Cung chủ, thì đều xưng hô tỷ muội, cũng không có bối phận thầy trò. Thế thì làm sao?"

Hoa Lân tức giận "Chẳng lẽ Trữ Tiêm Tuyết nhắc đến ta với các ngươi sao?"

Giáng Tuyết lạnh lùng nói: "Đúng vậy, Trữ Tiêm Tuyết quả là một trong những người sáng lập Tiên Lăng cung chúng ta, hơn nữa nghe Cung chủ cũng nói sẽ nhượng cho nàng làm Cung Chủ. Nhưng chúng ta cho tới bây giờ không nghe nàng nhắc qua ngươi, chỉ biết là nàng được Ám Ảnh Chi Môn cứu ra. Ngươi nếu tưởng rằng chỉ bằng vài câu hoang thoại, chúng ta có thể thả ngươi sao? Vậy là sai lầm lớn rồi!"

"Cái gì?" Hoa Lân vội la lên: "Vậy sao ngươi không hỏi đi hỏi nàng ta một chút? Chờ Phần Âm Tông đến thì đã muộn hết cả rồi. Nếu nàng ta biết ta chết tại đây,

ai biết Tiên Lăng cung các ngươi có thể phát sinh việc gì?"

Giáng Tuyết lạnh lùng nói: "Hừ, tưởng rằng có thể cùng ngươi nói chuyện vui vẻ, không ngờ ngươi ba bốn lần muốn gạt ta..." Nói xong, nàng đứng lên, xoay người đi ra.

Hoa Lân biết nàng còn đang tức giận lần trước đánh nhau đã lừa nàng, quát lên: "... ngươi không hỏi rồi sẽ phải hối hận!"

Giáng Tuyết chỉ dừng lại một chút, cũng không quay đầu lại nói: "Tốt lắm, ta cũng muốn thử xem..."

CHƯƠNG 3: THIÊN Ý NAN VI

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: Tạm giấu tên

Biên dịch: vandai79

Biên tập: dangxuan

Nguồn: tangthuvien.com

Giáng Tuyết đi rồi, Hoa Lân lại ngưng tụ Thủy hệ chân nguyên, quyết định đưa Hàn Băng châm trong

cơ thể bức đến huyệt Kiên Tỉnh. Hắn không ngờ chỉ mới dừng lại một lúc thì Hàn Băng châm đáng chết lại quay trở về ngực, khiến Hoa Lân cảm thấy vô cùng tuyệt vọng, thầm nghĩ lại phải làm lại lần nữa, lại phải trải qua đau đớn khôn cùng, thật sự là khốn khổ. Hắn bất đắc dĩ lại vận công, vừa cắn răng chịu đau bức châm, vừa mắng: "Giáng Tuyết...! Chờ khi ta thoát khỏi đây sẽ nhất định lột hết quần áo ngươi!"

Ý nghĩ độc ác này hóa ra lại có tác dụng, nửa canh giờ sau Hoa Lân đã bức Hàn Băng châm tới huyệt Kiên Tỉnh bên trái. Hắn lập tức phong bế huyệt đạo, khiến cho Băng châm không cách nào nhúc nhích. Sau khi thành công, Hoa Lân cảm thấy choáng váng như bị thoát lực, một nửa thân bên trái cứng nhắc, chứng đau nhức vẫn tiếp tục.

Hoa Lân vô lực nằm trên mặt đất, nhìn thạch bản trên đỉnh đầu, lẩm bẩm nói: "Tiên Lăng Cung, các ngươi nhớ kỹ cho ta. Còn Giáng Tuyết nữa... Ta nhất định khiến cho các ngươi đẹp mặt."

Hít thở mấy lần, rốt cục cảm giác tốt hơn một chút, hắn ngồi dậy, vận khởi chân nguyên, phát hiện quả nhiên có thể vận công. Huyệt Kiên Tỉnh không phải

nơi giao nhau của tất cả kinh mạch, cho nên sẽ không chạm đến Hàn Băng châm. Nghĩ đây, Hoa Lân nhìn chín đạo quang hoàn xung quanh, lòng nghĩ làm thế nào mới có thể đột phá cả mấy tầng phòng ngự này?

Đột nhiên linh cơ vừa động, Hoa Lân mở Phần Tinh Luân lấy ra Luyện Hồn Đỉnh. Chỉ thấy trong đỉnh còn lưu lại một lớp băng Thực Cốt huyết. Lần trước, khi cứu Trữ Tiêm Tuyết thì hắn đã lấy ra một nửa, sau đó lại bị Cận Vân Ma tôn đánh vào Luyện Hồn Đỉnh nên Thực Cốt huyết vẫn còn đọng lại. Hoa Lân dùng ngân châm lấy ra một khối Thực Cốt huyết, muốn đem nó đặt lên trên tầng trọng quang thứ nhất, nhưng phát hiện Thực Cốt huyết đã mất đi tác dụng. Chính vì thế, hắn tự cắn ngón trỏ của mình, dùng máu tưới tích trong Luyện Hồn Đỉnh, thầm nghĩ chỉ cần hỗn hợp này có chút hiệu quả, hắn có thể thoát khốn. Rất nhanh, Luyện Hồn Đỉnh có tiếng động phát ra, Hoa Lân kinh hãi, cúi đầu nhìn xuống thấy Thực Cốt huyết đọng lại bắt đầu tan ra, phản ứng càng ngày càng mãnh liệt. Cuối cùng, Thực Cốt huyết rốt cục biến thành trạng thái lỏng. Hoa Lân vội dùng ngân châm lấy một giọt Thực Cốt huyết phết lên quang tường. Cửu Tinh Tuyệt Quang Trận mặc dù lợi hại,

nhưng sao so với Tiên Chung giam cầm Trữ Tiêm Tuyết được? Hoa Lân chỉ dùng một giọt, quang tường lập tức hiện ra một lỗ thủng, hơn nữa càng lúc càng lớn, rốt cục có thể cho một người chui qua.

Hoa Lân động thủ động cước đi ra, lại bắt đầu phá giải đệ nhị trọng quang tường... Một lúc sau Cửu Tinh Tuyệt Quang Trận đã bị hắn dễ dàng phá giải. Hắn thầm đắc ý, nghĩ rằng Tiên Lăng cung nho nhỏ sao có thể khốn trụ được ta sao? Bổn thiếu gia chính là thiên hạ đệ nhất thiên tài chạy trốn. Có điều hắn cao hứng quá sớm, khi hắn đi tới của ngục thất, lại phát hiện cánh cửa không phải bằng kim loại cũng không phải đá, cơ quan để mở lại ở bên ngoài. Hắn bắt đầu tìm kiếm nhưng dù một dấu vết nhỏ cũng không thấy.

Hắn thử dùng Phần Tinh Luân thiêu đốt, nhưng cũng không thấy có một phản ứng. Sau gần nửa ngày thử đi thử lại, Hoa Lân thủy chung không cách nào thoát ra khỏi cửa được, hơn nửa người bên trái căn bản không dùng lực được vì vậy đành dừng lại.

Đang lúc buồn bực, hắn đột nhiên linh cơ máy động, quyết định ôm cây đợi thỏ, trốn ở sau cửa, nếu có

người tiến đến mở sẽ bất ngờ chế trụ người đó, rồi đào tẩu. Đã có chủ ý, Hoa Lan dùng quần áo bố trí tại trung tâm thạch thất thành bộ dạng mình đang ngủ sau đó lại trốn bên cạnh cửa, chuyên tâm chờ đợi địch nhân xuất hiện. Lúc này hắn chỉ mong đệ tử Tiên Lăng cung nhanh chóng tiến đến, nếu không khi Phần Tinh Tông đến thì có làm gì cũng không kịp. Tựa ở cạnh cửa hồi lâu, Hoa Lân vô cùng nhàm chán, lại bắt đầu tu luyện Thiên Cơ Cửu Chuyển tâm pháp và nghĩ thầm rằng nhân cơ hội này có thể đề cao tu vi bản thân một chút.

Chờ đợi tuyệt đối là một loại hành hạ, nhất là khi vừa chờ đợi vừa lo lắng. Một ngày đã trôi qua, nhưng cũng không ai đến xem hắn. Hắn nghĩ thầm thế này là xong rồi, chỉ sợ Phần Âm tông đã tìm tới cửa. Có điều Hoa Lân không biết là, lúc này tu chân giới đã xảy ra biến cố kinh thiên...

Ngay trước khi hắn bị bắt một ngày. Trữ Tiêm Tuyết rốt cục đã bắt đầu thực hiện kế hoạch báo thề, thiêu cháy Tinh Tật Tông, giết chưởng môn, đoạt Ngự Không kiếm, sát thương vô số đệ tử.

Lục đại thánh môn của Tiên Diên Tinh hệ thậm chí không kịp trợ giúp và Trữ Tiêm Tuyết đã dễ dàng thoát đi. Về phần đệ tử Tinh Tật Tông căn bản không biết vì sao họa từ trên trời rơi xuống? Kỳ thật Trữ Tiêm Tuyết có mục đích rất đơn giản. Nàng tuân thủ ước định với Hoa Lân, chỉ giết chưởng môn Tinh Tật Tông, còn Ngự Không kiếm, vì nó được liệt vào hạng sáu trong Thập Đại Tiên kiếm có lực lượng xuyên qua thời không nên Trữ Tiêm Tuyết thuận tay thu lấy. Với thực lực của nàng, tay cầm Ngự Không kiếm, muốn đi đâu đều có thể ngay lập tức tới.

Lại nói bên này, tin tức Giáng Tuyết bắt được Hoa Lân đồng thời đưa tới, lợi dụng đặc thù của Truyền Tống trận, nhất nhất bẩm báo cung chủ Tiên Lăng cung. Lúc này, thực lực Tiên Lăng cung đã đạt đến đỉnh cao mà trước đó chưa từng có.

Lúc này, Giáng Tuyết yên lặng ngồi ở đại điện, nghe chúng tỷ muội nghị luận về sự tích của Trữ Tiêm Tuyết. Nàng không hay nói chuyện, cho nên tới bây giờ cũng không có mở miệng. Mọi người nói chuyện tới cao hứng thì nàng lại có chút vẻ ưu tư, mặc dù không tin chuyện ma quỷ của Hoa Lân, nhưng chẳng

biết vì sao tâm thần có chút dao động. Bát muội bên cạnh thấy nàng có chút bất an, liền hỏi: "Giáng Tuyết tỷ, người làm sao vậy? Chẳng lẽ có gì không thoải mái sao?"

Giáng Tuyết ngẩng mặt, lắc đầu nói: "Ta chỉ đang suy nghĩ... sao Ngũ muội cùng Tam muội đi Phần Tinh Tông lâu thế mà sao còn không có tin tức gì. Ta lo có chuyện xảy ra."

Bát muội phi thường sùng bái Giáng Tuyết, nên rất tin vào dự cảm của nàng, nghe vậy liền chấn động nói: "Tỷ nói Phần Tinh Tông đối với các tỷ ấy có gì không ổn sao?"

Giáng Tuyết lắc đầu: "Không phải! Ta lo lắng về kẻ mà chúng ta bắt về kia. Hắn..."

Nói chưa dứt lời, chợt nghe ngoài cửa có người hoan hô: "Ai nha! Ngũ tỷ đã về rồi! Ngũ tỷ tỷ đã về rồi! Mọi người nhanh ra đón nào..."

Một cô gái lưng đeo trường kiếm từ cửa bước vào. Nữ tử này đúng là một trong hai đệ tử do Giáng Tuyết đã phái ra ngoài liên lạc với Phần Tinh Tông. Giáng

Tuyết thấy nàng một người trở về, lập tức đứng lên, gấp gáp hỏi: "Tam... Tam muội đâu?"

Ngũ muội cảm động, thấy nàng lo lắng cho an nguy của hai người như thế, ngay cả chuyện Phạm Mật Tâm Kinh đều cũng tạm thời đặt sang một bên, vì vậy tiến lên nói: "Tỷ tỷ không cần lo lắng. Tam tỷ không có việc gì, tỷ ấy còn đang cùng người Phần Tinh Tông đàm phán và muốn ta quay về trước thông báo một tiếng."

Giáng Tuyết nghe vậy mới yên lòng, hỏi: "Nguyên lai như thế. Vậy... chuyện làm sao rồi? Chẳng lẽ bọn họ không chịu trao đổi?"

Ngũ muội lắc đầu, mỉm cười nói: "Không phải vậy..."

Giáng Tuyết thấy mặt nàng ta tươi cười, không hiểu vì sao lại vui vẻ thế, liền hỏi: "Vậy thì như thế nào? Không phải bọn họ muốn trao đổi người sao?

Con mắt của ngũ muội lóe lên một tia sáng kỳ dị, hưng phấn nói: "A... Chuyện là thế này, nghe nói ba tháng trước, cao thủ của Thất đại thánh môn đi trước tới Phiêu Miễu Hà chống đỡ Ma đạo xâm lấn, ai ngờ bọn họ gặp chuyện, vì thế đột nhiên thay đổi kế

hoạch, quyết định thuận đường tới tấn công Phần Âm Tông. Khách... khách.. khách... chuyện hấp dẫn đây... Thánh môn sẽ khai chiến với Phần Âm Tông."

Tất cả các cô gái ở đây đều ồ lên, hỏi lại: "Cái gì? Bọn họ khai chiến lúc này sao?"

Tử Linh ít tuổi nhất lập tức vỗ tay nói: "Oa!... lúc này náo nhiệt rồi"

Giáng Tuyết cũng đứng lên, cười nói: "Xem ra lão thiên cũng giúp Tiên Lăng cung chúng ta... Được rồi! Vậy bọn họ có muốn trao đổi người hay không? Chuyện Phạm Mật Tâm Kinh bọn họ có đồng ý không?"

Ngũ muội gật đầu nói: "Bọn họ đương nhiên là muốn trao đổi! Phần Tinh Luân trong tay chúng ta, bọn họ dám không đổi sao? Trừ phi bọn họ buông bỏ Liệt Không đại trận... Chỉ tiếc chúng ta đi không đúng lúc, thất Đại thủ tọa của thất Đại Thần điện bọn họ đều đi thăm dò binh lực của Thánh Môn, phải đợi Hiên Dĩ Thừa trở về mới có thể chính thức bắt đầu hiệp đàm."

Giáng Tuyết đột nhiên chấn động thân thể mềm mại, hình như nhớ tới cái gì, thất vọng ngồi xuống. lẩm

bẩm nói: "Thế này thì nguy rồi! Mấu chốt là lúc ma đầu không có ở nhà? Chẳng lẽ... Chẳng lẽ đây là mệnh của Tiên Lăng Cung?"

Chúng nữ đều đắm chìm trong cười vui, thấy Giáng Tuyết đột nhiên tâm sự trùng trùng, tất cả đều lấy làm kinh hãi, không hiểu tại sao nàng lại như vậy. Phải biết rằng Thất Đại Thánh Môn cùng Phần Tinh Tông khai chiến, đối với Tiên Lăng cung là một đại cơ hội để đẩy thực lực lớn mạnh hơn rất nhiều, thế mà sao Giáng Tuyết lại không vui? Chúng nữ đều không rõ. Chỉ thấy Giáng Tuyết đứng lên nói: "Các ngươi lưu ý tin tức từ tổng bộ, xem có chỉ thị gì... ta đi tới địa lao xem tù phạm, cho thêm phần yên tâm."

Chúng nữ đều sửng sốt, nghĩ thầm đã bị Cửu Tinh Tuyệt Quang Trận trấn trụ, phạm nhân há có thể thoát ra? Hơn nữa hậu viện phòng bị sâm nghiêm, địa lao lại thâm sâu xuống đất đến mấy chục trượng, ngoại trừ đại quân vây công, thật sự không có gì phải lo lắng. Giáng Tuyết cũng biết điểm này, nhưng nàng có loại dự cảm bất an, thầm nghĩ rằng Tiên Lăng cung đối với Phạm Mật Tâm Kinh đã khát cầu đã mấy ngàn năm rồi, mắt thấy sẽ có được bộ thứ hai, ai ngờ

hết lần này tới lần khác phát sinh việc ngoài ý muốn, chẳng lẽ đây là thiên ý?

Giáng Tuyết đi tới hậu viện, chỉ thấy bốn phía phi thường tĩnh lặng, chỉ có vài tên trực ban đệ tử ngồi ở lương đình nhàn nhã, cũng không xuất hiện điểm nào bất ổn. Vì vậy nàng đi tới thư phòng bên trái, cùng nữ tử thủ trận nói chuyện, sau đó mở cơ quan, lộ ra một cái mật đạo, nhẹ vén quần lụa mỏng, bước xuống dưới....

Chương 4 - Thạch thất hàm xuân

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: Tạm giấu tên

Biên dịch: vandai79

Biên tập: Juariaii

Hoa Lân cơ hồ tuyệt vọng, đã là ngày thứ ba, nhưng Tiên lăng cung dĩ nhiên cũng không có một người xuống tìm mình. Bây giờ mà có người xuống nhất định là ma đầu Phần Âm Tông. Lần này sợ rằng thật sự trở thành vật hi sinh cho "Liệt Không Trận" của bọn họ. Cúi đầu nhìn vai trái, hắn "hàn băng châm"

đã bức ra, vết thương cũng đã khép lại. mặc dù có chút chết lặng, nhưng vận công không có chuyện gì. Ngay lúc này, phái sau cửa đá truyền lại một tiếng "ca tháp", cơ quan bị người mở ra. Hoa luôn hơi rung lên, lập tức nhảy dựng cả, lặng lẽ rút ra Hà Chiếu Kiếm, lẳng lặng thu mình sau cánh cửa. cửa đá mở ra, một thân ảnh nữ tử mềm mại tiến đến. nàng đầu tiên chú ý chính là người giả của Hoa Lân tại mật thất cho nên không phát hiện ra hắn sau cánh cửa. đang lúc cảm giác không ổn, thì Hoa Lân đột nhiên ra tay. Với khoảng cách này, công lực của Giáng Tuyết tuy cao, nhưng sao có thể tránh khi bị hắn làm cho bất ngờ? chỉ nghe "ân.." một tiếng kêu ngâm, thân thể mềm mại lấp nức nhu nhuyễn té xuống, ma thủ Hoa Lân ôm lấy eo nhỏ nhắn của nàng, hà chiếu kiếm đồng thời hướng ra ngoài cửa, đề phòng có người đi theo. Ai ngờ lần này chỉ có Giáng Tuyết một người đi xuống, Hoa Lân mừng như điên, liên tiếp phong bế mười sáu kinh mạch của nàng, khiến nàng không thể kêu lên gì. Quay đầu hướng hành lang nhìn một chút, phát hiện không ai, lúc này hắn mới nhìn Giáng Tuyết cười âm hiểm nói:

"Tiểu hài nữ, nghĩ không ra ngươi cũng có ngày hôm nay sao? chờ ta một lát cởi sạch quân áo ngươi ra thì ... hắc hắc..."

Khuôn mặt tươi cười của Giáng Tuyết quả nhiên có biến hóa, vẻ mặt sáng ngời lộ vẻ kinh hoảng. Nghĩ thầm người này sao lại thoát khỏi tuyệt quang trận, ngay cả hàn băng châm cũng bức ra, tự trách mình có chút bất cẩn. Chỉ là không nghĩ tới, người thả hổ về rừng dĩ nhiên là mình, thự sự là quá sai rồi, tạo hóa trêu ngươi, nghĩ tới đây, nàng sâu kín khép lại hai mắt, mặc hắn làm việc. Lòng thầm nghĩ chỉ cần mình không nói ra cách mở cơ quan, không nói cách thoát đi, hắn cũng không có cách nào chạy thoát. Nếu hắn không tìm ra cơ quan, hắn nhất định nằm tại chỗ. Hoa Lân cũng không nghĩ nhiều như vậy. lúc này chạy trối chết còn quan trọng hơn, phong bế kinh mạch của nàng, lúc gần đi, còn áp sát mặt nàng, hôn một cái, cười thật dâm đãng rằng :

"Bổn thiếu gia bây giờ thoải mái, tạm thời cho ngươi một chút tiện nghi. Vừa hôn vừa lấy lợi tức, ngày sau cùng ngươi động phòng..."

Nói xong đặt nàng lên mặt đất, xoay người kiểm tra thạch thất...

Thông đạo bên ngoài hết sức dài, hai bên vách tường khám một viên thủy tinh phát sáng, ánh sáng coi như cũng tỏ. Hoa lân phát hiện, ngoài trừ ngoài tù thất, cứ cách mười trượng đều có tù thất giống nhau. Nhìn quang cảnh, tù thất này được kiến tạo đã phi thường lâu, có thể không phải do Tiên Lăng Cung kiến tạo nên. Hoa Lân vốn tưởng thoát ra khỏi tù đồ, nhưng vòng vo một hồi, lại phát hiện cả địa lao chỉ có duy nhất mình là phạm nhân, thật sự là lãng phí lớn lao. Theo thông đạo, trường kiếm của Hoa Lân chậm rãi đi, tùy cơ phòng bị biến hóa đột ngột xảy ra. Đi được thời gian một tuần cơm, thông đạo buồn chán phảng phất như vô tận cùng, cuối cùng cũng gặp một thạch bích chắn trước mặt. mặt ngoài bóng loáng như kính, hình như không có dấu hiệu cơ quan.

Hoa lân trầm tư chốc lát, nghĩ thầm cửa ngầm này hẳn là có thể mở ra từ bên trong mới đúng, nếu không Giáng Tuyết làm sao tự do xuất nhập?

Chủ ý đã định, vì vậy thi triển "sưu thần thuật" hướng ra phía ngoài tìm kiếm, muốn nhìn tình

huống đội diện một chút. Ai ngờ sưu thần thuật ở chỗ này dĩ nhiên cũng không linh, căn bản không cách nào xuyên thấu thạch bích bóng loáng, giống hệt tình huống trong địa lao. Lấy tay sờ trên thạch bích Hoa Lân chỉ cảm thấy lạnh như băng, phi thường cứng rắn. nghĩ thầm rằng đây là chất liệu gì? Tại sao sưu thần thuật đều không thể dung thấu ? Vì vậy đột nhiên phát lực, bàn tay phanh một kích trên thạch bích, dĩ nhiên cũng bất động, ngược lại tay bị phản chấn cảm thấy đau. Hoa Lân bất đắc dĩ, chỉ có thể tìm bốn phía hi vọng tìm được cơ quan, đột nhiên, ánh mắt của hắn dừng trên thạch bích bên phải. chỉ thấy mặt trên có dấu tay nhàn nhạt, trong lòng vừa động, thầm nghĩ đây hẳn là cơ quan. Vì vậy muốn ấn xuống, nhưng đột nhiên lại rụt bàn tay trở về, bởi vì hắn phát hiện, dấu tay che kín tro bụi, hiển nhiên thời gian lâu không ai sử dụng. chính mình ấn xuống, không chừng phát sinh biến cố gì đó. Khả năng quan sát nhạy bén của hoa lân lại cứu hắn một mạng, vì vậy quay đầu bốn phía nhìn lại, chỉ thấy bốn bức thạch bích bóng loáng, ngoại trư mấy viên thủy tinh phát sáng, cũng không có gì kì lạ. Hoa Lân đi tới một quả thủy tinh, dùng ngón tay đè xuống, nhưng lại

phát hiện nó bất động, thầm nghĩ đồ vật này có lẽ là cơ quan. Vì vậy rút ra phi kiếm, lại khiêu, án , xoay tròn... thử vô số lần, vẫn không cách nào mở ra. Thời gian không đợi người, Hoa lân gấp đến độ mò mẫm loạn cả lên. Thiết nghĩ nếu tiếp tục không tìm ra thông đạo, Phần Âm Tông tùy thời đều có thể xuống tới. hơn nữa Giáng Tuyết lại bị mình chế trụ, nàng mất tích dám chắc khiến cho Tiên Lăng Cung hoài nghi. Suy nghĩ một chút, Hoa Lân đột nhiên dùng sức vỗ đầu một chút mắng :

"Ta thật ngôc, sớm động thủ một chút trên người giáng tuyết. bức cung nàng, nhất định nàng phải nói ra,..." nghĩ tới đây, Hoa :ân lập tức triển khai thân pháp, nhanh chóng quay về trở lại tù phòng của mình, chỉ thấy Giáng Tuyết vẫn ôn nhu nằm trên mặt đất. Hoa Lân hạ xuống bên người nàng, dụng ngón tay điểm vào lưng nàng hỏi: "Uy! Thông đạo mở ra như thế nào?

Giáng tuyết đương nhiên biết hắn đã trở lại, nhưng nàng chỉ giật giật, cũng không để ý tới hắn. Hoa Lân gãi gãi đầu, thầm nghĩ nên làm gì bây giờ? tâm niệm vừa động, mắng thầm:

"Ai... chưa từng giải á huyệt cho nàng, nàng làm sao trả lời?" Vì vậy hắn giải khai á huyệt, hỏi:

"Uy, thông đạo mở ra thế nào?'

Giáng Tuyết vẫn nhắm mắt giả bộ ngủ, hoa lân trong lòng lo lắng quát:

"Uy! Ta hỏi ngươi đấy."

Thấy nàng vẫn không phản ứng, Hoa Lân lật thân thể mềm mại của nàng lại, nhìn thẳng vào mặt nàng nói:

"Ngươi còn không nói, ta thoát quan ngươi đó."

Giáng tuyết tiếu lệ ngược lại lộ ra vẻ mặt kiên định. Trong lòng nghĩ:"Tiên lăng cung" có thể thông xong "Phậm mật tâm kinh", có thể chính mình phải kiên trì. Hoa lân giơ tay phải, rất muốn cắt một lỗ tai của nàng. Nhưng biết như vậy, nàng rất có thể càng thêm bất hợp tác. Vì vậy ôn nhu nói: "Như vậy đi! Ngươi dẫn ta ra ngoài, chúng ta cùng đi cướp "Phạm mật tâm kinh". Chỉ cần chúng ta liên thủ, nhất định có thể làm được. ngươi nói đi?"

Hoa Lân nói tư lộ, nhưng Giáng Tuyết không không tỏ ra hợp tác một chút nào. Trong lúc giận giữ, Hoa lân cởi áo nàng ra, quát:

"Ngươi .. ngươi đừng tưởng rằng ta thật sự không có biện pháp bắt ngươi nói ra. Mở mắt cho ta, nếu không ta lột sạch quần áo của ngươi!" Giáng Tuyết vẫn nhắm mắt không nói, Hoa Lân trong lòng quyết định, "tê" một tiếng, thật sự đã lột quần áo nàng ra. Da thịt tuyết trắng nhất thời hiện ra trước mặt Hoa Lân, chỉ còn khỏa y trong suốt, nhưng lại càng khiến lòng người rung động. Quả nhiên, thân thể Giáng Tuyết lập tức bắt đầu có chút run rẩy, đôi môi đỏ mọng ướt át càng run rẩy không thôi. Hoa lân thấy nàng không để ý tới bản thân, liền cởi đai lưng của nàng, tất cả quần áo của nàng đều bị lột ra, quát:

"Tacho ngươi cơ hội cuối cùng, đừng ép ta thoát quang hết quần áo của ngươi."

Vừa nói, tay phải cầm lấy khỏa y của nàng, làm bộ xé ra, trong miệng quát:

"Tađếm ba tiếng. một, hai... hai rưỡ... "

"ách..."

Hoa lân lau mồ hôi chính mình. Nghĩ thầm rằng nữ nhân này thật quật cường, chết cũng không nói, làm sao bây giờ? Nhìn lại Gáng Tyết, nàng dần dần bình tĩnh trở lại, hình như căn bản không có lo lắng quần áo chính mình bị Hoa Lân thoát quang, điểm này khiến cho Hoa Lân lửa giận bốc cao đến ba trượng, "lả tả" cởi quần áo, mắng:

"Tiện nhân, đừng tưởng rằng ta thật sự khong dám xuống tay!"

Giáng tuyết "A"! một tiếng kêu sợ hãi, da thịt tuyết trắng hoàn toàn bại lộ không bỏ sót, ngọc thể trận trận run rẩy, con ngươi rốt cục mở ra một nửa, lộ ra vẻ kinh hãi. Hoa Lân cảm thấy một trận khoái ý, thấy thân thể hoàng mĩ của nàng hoàn toàn hiện ra trước mắt mình. Chân ngọc tuyết trắng gất không ti vệt, ở giữa tư xử cấp trụ. Tư sắc của nàng, không dưới Cầm Oản Vận. Hoa Lân nhất thời cảm thấy huyết mặch căng phồng, vội vàng quay đi chỗ khác, trong lòng lớn tiếng thì thầm:

"Vạn ác dâm đứng đầu, không thể thiền định. Con đường giải thoát, rời xa dục tam giới. hỏa khanh ngũ

dục hà, không phạm dâm giới... quân tử hảo sắc, thủ chi hữu đạo! ... ách, hình như niệm sai rồi."

"Bất dâm kinh" cũng quả nhiên hữu hiệu, hoa lân mạnh mẽ trấn định tâm thần, thấy Giáng Tuyết toàn thân run rẩy, biết không thể thất thố, vì vậy ngồi bên người nàng ôn nhu nói:

"Ngươi nếu đưa ta ra ngoài, ta sẽ mặc quần áo cho ngươi. Việc hôm nay ta sẽ không nói cho bất kỳ ai. Thế nào?

Bộ ngựa sữa của Giáng Tuyết phập phồng, nhắm mắt quát:

"Dâm tặc! Ngươi sẽ không đựoc chết tử tế... ta ... ta ...cho dù chết, cũng không nói cho ngươi."

"Ngươi?" Hoa Lân như bị tắc tiếng. Vì vậy mà tà niệm đột khởi, tay trái mơn trớn bộ ngực sữa của nàng, mơn trơn theo da thịt của nàng, ma thủ tiến xuống, hơn nữa mơn trớn cả thân thề mềm nhũng của nàng một lần. thân thể mềm mại của Giáng Tuyết chấn động, nàng hơi thở dồn dập. Hoa Lân lập tức hướng môi nàng hôn xuống, tay trái tiếp tục tìm kiếm xuống phía dưới, chỉ cảm thấy thân thể mềm mại của nàng

đột nhiên rúng động, Hoa Lân lập tức cảm thấy tai trái bị một mảnh ấm áp noãn lưu nhấp nhấp. đầu Hoa Lân oanh một tiếng như nổ đạn, rốt cục không kiềm chế được xuân phong một lần ... Sau nửa canh giờ.... Hoa Lân nhặt quần áo của nàng lên, nhanh chóng mặc lại, sau đó lau đị lạc ấn của mình lưu lại, ôn nhu nói:

"Cái này... lúc này ngươi làm sao?"

Giáng Tuyết toàn thân vô lực, chậm rãi nhắm hai mắt lại, nhưng trên mặt tán đi nét đỏ ửng. Thân thể mềm mại run rẩy, nhưng dần dần bình tĩnh lại, nhìn Hoa Lân cả giận nói:

"Ngươi... ngươi ... nếu ta không nói, người định làm một lần nữa?"

Hắn là hỏa hệ thể chất, đối với nam hoan nữ ái khó có thể khống chế. Trước còn kém nên không có xảy ra quan hệ với Thu Uyển Ly, vì trách nhiệm nên không dám loạn lai. Nhưn Giáng Tuyết bất đồng, nàng là địch nhân của mình. Hoa lân không càn thủ đoạn với nàng. Mặc dù có chút không có đạo lý, nhưng loại việc trong giới "vương hầu quý tộc" lại rất bình thường. Nhưng Hoa Lân thấy nàng lộ ra bộ

dáng phản kháng, rốt cục thở dài. Từ trong "Phần tinh luân" lấy ra một bộ quần áo, động thủ ma thủ thay cho nàng. Bộ quần áo này, vốn định dưa cho Diệp Thanh, nhưng lúc này lại mặc trên người Giáng Tuyết. Hoa Lân bất đắc dĩ, chỉ có thể buồn bã đứng lên, lại quay đi về thông đạo xa xa, một mình lục lọi tìm phương pháp mơ cửa. Hoa Lân đi rồi, Giáng Tuyết trên mặt đất sâu kín thở dài, ngọc thủ ôm lấy quần áo, trong mắt một mảnh bối rối. nàng không nghĩ Hoa Lân dĩ nhiên tâm tà trỗi lên, ma trảo động đến mình, mà hắn cũng phải chánh nhân quân tử nào? Bất quá, nàng càng không nghĩ tới, xuân phong một lần giải mở kinh mạch chính mình, điều này khiến nàng cmả thấy thẹn thùng... bởi vì bản thân nàng cũng không biết mình từ lúc nào đã khôi phục hoạt động. Nếu kinh mạch mình sớm khôi phục trước "cơn xuân tình ", vậy mình thật sự đã ... nghĩ tới đây, mặt ửng hồng...

Chương 5: Thất Túc thiếu niên

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: Tạm giấu tên

Biên dịch: vandai79

Biên tập: Juariaii

Nguồn: tangthuvien.com

Hoa Lân đối với "cơ quan học" nhất khiếu bất thống (một chút cũng không biết - giống mù chữ), thông đạo đáng chết này, hết lần này tới lần khác bóng lóng như kính, ngay cả chỗ gồ ghề cũng không có, đá thủy tinh trên vách tường cũng bị hoa lân hai ba lần đánh xuống, nhưng cũng không tìm đựoc đường ra, trong cơn tức giận, Hoa Lân cũng mặc kệ có thể bị bại lộ hành tung bản thân, ngưng tụ ngọn lửa Phần tinh luân, Hà Chiếu kiếm trong tay nhất thời dấy lên liệt hảo trùng trùng, hình thành một thanh hỏa diễm kiếm thật lớn. hắn hai tay cầm kiếm, ngưng tụ lực lượng, hét lớn một iếng:

"Khai!" Kiếm quang cuồng liệt, điên cuồng phát xuống, liệt bắn ra bốn phía, nổ tung, khí lưu mạnh mẽ chấn Hoa Lân thối lui hơn năm bước. Thách bích đối diện, rốt cục cũng bị khảm ra một vết kiếm thật sâu. Đúng vậy, chỉ có một vệt kiếm mà thôi, nhưng văn phong bất động. Hoa Lân sau khi sử một kiếm này, rốt cục hiểu đựoc độ dày của thạch bích, tuyệt đối vượt quá năm trượng.

Nếu không có lực lượng của Phần Tinh Luân, cho dù là hai trượng cương bản cũng không thể bị đánh rách. Cuối cùng, Hoa Lân cho ra một kết luận, độ dày của cửa đá thật sự quá kinh khủng... Hoa Lân đối với phế địa cúi đầu, mang theo Hà chiếu Kiếm, buồn bã ủ rũ trở về. Nghĩ thầm rằng không bằng trở về xử ra "nhuyễn ma nghạnh phao" với Giáng Tuyết, dùng thêm một chút thời gian có lễ còn có cơ hội. hắn lại không biết, một kiếm của hắn đã kinh động tới thủ vệ phía trên, cả tiên lăng cùng đều bị hoảng loạn. đoàn đoàn nhân thủ bay ra vây quanh. Chỉ vì Giáng Tuyết còn đang ở bên trong, các nàng cũng không dám tự tiện xông vào, sợ mang đến cho nàng nguy hiểm. Hơn nữa, các nàng không lâu cũng tiếp đến lệnh của tổng bộ "Tiên Lăng Cung", nói là phái người đến đây hiệp phòng, chờ sau này thượng cấp quyết định. Lại nói Hoa Lân trở lại tù phòng, chỉ thấy Giáng Tuyết vẫn nằm trên mặt đất, nhìn qua dường như đang ngủ. Hoa Lân đi tới bên nàng, nhẹ giọng kêu:

"Uy! Ngươi đang ngủ sao?"

Hoa lân đưa tay chạm vào thân thể mềm mại của nàng, nhưng đột nhiên cảm giác không ổn, vì vậy vội

vàng nhảy lùi lại, cũng quả nhiên, trong tay Giáng Tuyết đột nhiên xuất hiện một thanh trường kiếm "tranh" một tiếng đam thẳng vào bụng Hoa Lân, dù Hoa Lân phản ứng thần tốc, những vẫn bị nàng đam trúng vạt áo, cũng lưu lại vài giọt máu tươi. Giáng Tuyết cắn môi, trong mắt tràn đầy vẻ u oán, cầm kiếm lao lên " lat tả.." lại là ba kiếm. Chiến thương biến hóa, thân thể mềm mại đột nhiên xoay tròn, trở tay một kiếm, một mảnh kiếm quang chém ngang hướng hoa Lân lao tới, kiếm chiêu vừa nhanh vừa chuẩn. Hoa Lân lập tức bay lên, khó khăn lắm mới tránh thoát bốn kiếm của nàng. Đoạn kích trường kiếm chém xuống, trúc ngọc oản của Giáng Tuyết, song phương nhanh như thiểm điệm, nháy mắt đối công hơn mười kiếm. thân thể bên trái Hoa Lân có chút máy động, gọi về hai thanh "phân quang kiếm", tại không trung xoay tròn. nhìn thoáng qua, ba thanh kiếm tề phát, kiếm pháp phiêu dật, thật khiến cho người ta hoa cả mắt. công lực của Giáng Tuyết tịnh cũng không dưới Hoa Lân. Chỉ cần Hoa Lân không dùng ngọn lửa của "phần tinh luân", nàng cũng có thể miễn cưỡng đánh ngang tay với hắn. vì vậy, hai người trong thạch thất bốc lên, kiếm phía chém ra

bốn phía, đánh đến khó phân thắng bại... hai người đang đánh ác liệt. đột nhiên cửa thạch thất xuất hiện mấy thân ảnh, một tiếng cười như chuông bạc: "a... hai ngươi đang làm gì vậy? hoa cả mắt a..." nhưng tiếng cười ngoài cửa đột nhiên dừng lại.

"Nguy rồi..." Hoa Lân hoảng sợ thất sắc, vội vàng dừng tay, thối lui năm bước, hoành kiếm phòng bị. Giáng Tuyết cũng thối lui hai bước, quay đầu nhìn về phía cửa. mọi người đều sửng sốt, người nói chuyện dĩ nhiên là Trữ Tiêm Tuyết, Hoa Lân vừa nhìn thấy thân ảnh của nàng, lập tức mừng rỡ vạn phần, hoan hô : " Hảo tỷ tỷ! ngươi cuối cùng cũng tới..."

Nhưng trữ tiêm tuyết không có trả lời Hoa Lân, mà lặng lặng nhìn dưới chân Giáng Tuyết. Đôi mi thanh cau lại, phảng phất thấy được gì đó khoái trá. Mọi người theo ánh mắt của nàng nhìn lại. chỉ thấy mặt đất một ít quần áo lăng loạn, một khỏa y trong suốt tinh mĩ, dĩ nhiên còn có vài giọt máu đỏ tươi. Thân thể mềm mại của Giáng Tuyết lập tức đại thất , thiếu chút nữa đứng không nổi, mặt càng đỏ bừng. Nàng vốn định chế trụ Hoa Lân, ngược lại còn bị người khác thấy được. thẹn muốn đào hố mà chui xuống

đất, lập tức cúi mặt, khóc lóc chạy vội ra ngoài. Trữ Tiêm Tuyết giật mình nhìn Hoa Lân, thất vong nói:

"Ngươi làm gì với nàng vậy?

Đối mặt với sự trách vấn của Trữ Tiêm Tuyết, Hoa Lân cũng choáng váng. Bất tri bất giác đưa tay gãi đầu, con mắt mở thật to, nhìn Trữ Tiêm Tuyết nói:

"Không... không có gì! Cương... vừa rồi đánh nhau, nàng bị thương, ta cùng nàng tái chiến."

Nói xong, Hoa Lân lập tức nói sang chuyện khác:

"Sao ngươi lại tới đây? ... sao lại nhanh như vậy?"

Trữ Tiêm Tuyết lòng tức giận, bộ ngực sữa phập phồng, quay đầu lại nói với ba nữ tử bên cạnh:

"Việc hôm nay, các ngươi một chữ cũng không được nói ra ngoài! Ta còn muốn cùng tên hỗn đản này nói chuyện, lui ra !"

Ba nữ tử phía sau quả nhiên "căng thẳng" lui ra ngoài. Thân ảnh Trữ Tiêm Tuyết chợt lóe "ba" một tiếng tát tai Hoa Lân, đánh đến hắn không rõ phương hướng nữa.

Bị đánh vào mặt, Hoa Lân tức giận nói:

"Ngươi sao lại đánh ta?"

Ngẩng đầu thấy Trữ Tiêm Tuyết hận hận trừng mắt nhìn mình, Hoa Lân lập tức nhìn lại, hai người nhìn nhau một lúc lâu... Trữ Tiêm Tuyết run giọng nói:

"Ngươi ... ngươi luôn miện nói cái gì nhân nghĩa đạo đức, muốn ta không lạm sát kẻ vô tội. nhưng chính ngươi thì sao? ngươi xem ngươi đã làm gì?"

Tiếp theo ngón tay chỉ phương hướng Giáng Tuyết thoát đi, lớn tiếng trách mắng:

"Ngươi biét không? Nàng là cháu gái của Tiên lăng cung cung chủ, ngươi có đúng hay không muốn cùng Tiên Lăng Cung khai chiến?... ngươi, ngươi có đúng hay không cũng muốn cả ta?"

Trữ Tiêm Tuyết cnàg nói càng giận, lại càng lớn tiếng:

:" Ta thật hối hận, hối hận là từ "Tiên Lăng Tinh Vực" xa xôi tới cứu ngươi. ..." nói xong, nàng xoay người đi ra, cũng không để ý tới Hoa Lân. Cả thạch thất chỉ còn Hoa Lân ngây ngốc đứng tại chỗ, nghĩ thầm rằng ta đây làm sao vậy? lần đầu tiên phạm dâm giới, như một tòa núi nửa phát hỏa, chuyện cười này có đúng là quá lớn không. Giáng tuyết cũng thiệt là, nàng tại

sao lại hết lần này tới lần khác ... là cháu gái của Tiên Lăng Cung cung chủ? Ai... kỳ thật, có rất nhiều dấu hiệu nói rằng thân phận của "Giáng tuyết" có chút đặc biệt, nhưng Hoa Lân cũng không có chú ý. Đầu tiên: Hoa lân lần đầu thấy nàng, nàng đứng ở bên Cầm oản Vận xem cuộc chiến, cũng không có tiến lên tham chiến. Thứ hai, màu quần áo của nàng cùng đệ tử khác bất đồng, phải biết rằng, nếu một "môn phái" thống nhất phục sức, vậy nàng nếu không có thân phận đặc thù thì sao có thể, nàng cơ bản không cố ý, cũng không dám mặc một loại thứ ba, Hoa Lần lần trước cùng nàng đối một chưởng, nàng lập tức hỏi:

"Ngươi dụng là pháp thật gì?"

Rất hiển nhiên nàng đối với "Thiên cực cửu chuyển thần công" có hiểu biết nhất đinh. Chiêu tuyệt học này là độc môn tâm pháp của Trữ Tiêm Tuyết, người thường làm sao nhận thức ? Nhưng nàng chi tiết cũng không rõ ràng, hơn nữa nàng cố ý che dấu thân phận của mình, cho nên người thường căn bản không nghĩ ra. Mặc dù Hoa Lân thông minh tuyệt đỉnh, nhưng hắn chỉ gặp Giáng Tuyết vài lần, chỉ dựa vào mặt ngoài nhận thức, sao có thể đoán được hơn

chứ? Khiến cho hắn khó chịu chính là, hôm nay đúng là bị Trữ Tiêm Tuyết đánh tại chỗ, thầm nghĩ rằng xong hết việc này, hình tượng của mình sợ rằng trong mắt nàng từ nay về sau là một vật không đáng giá mới là điểm chết người. Về phần có muốn cùng Tiên Lăng Cung đối nghịch hay không, cùng với bản thân là vấn đề "đúng như vậy". Điều này không trọng yếu, Hoa Lân đứng lặng một hồi, rốt cục nhớ tới vài câu cuối cùng của "bất dâm kinh":

"... Nếu không giữ được thanh minh, tất rơi vào a tị ngục!" nhìn đến bản thân không cách nào thành tiên, sau đó nhất định phải vào a tị ngục suy nghĩ một chút, hoa lân đột nhiên cười nói: "Mặc kệ nó! ... chính mình vốn không có hy vọng thành tiên. Trữ Tiêm Tuyết không phải nói sao? Ta thủy hỏa đồng luyện, căn bản không cách nào vượt qua Bàn niết kỳ, xem ra sau này có thể tốt đẹp yêu Thanh Thanh cùng Linh Nhi... hắc hắc.

Chương6: phi thuờng thủ đoạn

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: Tạm giấu tên

Biên dịch: vandai79

Biên tập: Juariaii

Hoa Lân đi ra khỏi tù thất, đã thấy thông đạo dài lê thê không có một bóng người, vì vậy cả kinh nói:

"Các nàng sẽ không giam ta ở chỗ này chứ?"

Nói xong, nhanh chóng hướng cửa thông đạo chạy ra. Xa xa, hoa lân thấy cuối thông đạo có sáu cô gái, lúc này mới thở ra một hơi. Đến gần vừa nhìn, mới phát hiện các nàng đang sửa chửa vách tường, đây đều là dấu vết vừa rồi mình lưu lại. trong đó một cô gái tức giận dậm chân:

"làm gì vậy? hắn tại sao lại đánh rớt tất cả các cơ quan trên tường, hại chúng ta lại tốn lần nữa ba mươi mảnh thủy tinh... hừ."

Những lời này rõ ràng nói cho Hoa Lân, bởi vì các nàng sớm phát hiện hắn đến. Hoa Lân cười dài tiến lên hành lễ:

" Vị tỷ tỷ này thật xinh đẹp.."

Nữ tử nọ mặt trắng không còn chút máu liếc mắt nhìn hắn, cả giận:

" Ngươi làm gì vậy? ta không nhận ra ngươi?"

Nói xong, nàng cảnh giác nhìn Hoa Lân. Hoa lân nghiêm mặt nói:

"... Ach, có thể giúp ta mở ra thông đạo không? Ta muốn đi ra ngòai."

Cô gái vừa nghe vậy phách xích cười duyên, mới biết người này nguyên lai có điều cầu mình. Quả thực là một kẻ khác người, bất quá lại khiến người ta thích thú. Lại không biết, Hoa Lân xuất thân từ quốc công phủ, nói chuyện không khỏi mang theo vài phần quan khang, tập tính này muốn thay đổi cũng không được. Cô gái nọ vươn ngọc thủ, chỉ về phía sau Hoa Lân nói:

"ngươi đi về hai mươi trượng, bên trái có một thạch thất mở rộng đó sao?... noi đó là cửa ra."

Hoa lân sửng sốt, không giải thích được hỏi:

"vậy gian thạch thất, hình như chỉ là một gian tù phòng mà thôi sao?

Chúng nữ cười nói:

:cửu uyên địa lao chỉ có một cửa ra, ngay trong gian thạch thất nọ... cơ quan đều đã bị nguơi phá hủy, cho nên vẫn mở, ngươi đi vào có thể thây."

"a"

Hoa Lân gãi gãi đầu, hỏi:

"chúng ta phái trước có thông đạo, nó đi thông đâu vậy?"

Chúng nữ cùng cười lên:

:noi này chỉ là một ngõ cụt, ngươi muốn đi từ nơi này ra ngoài, vậy phải đào ra mới được! hì hì..."

Hoa Lân buồn bực nói:

"ngươi, ngươi nói cái gì? Nơi này là ngõ cụt? ... bà nội nó, thật xấu xa, đến tột cục là ai kiến tạo? hại bổn thiếu gia mất cửu ngưu nhị hổ lực ghê, ghê tởm."

Chúng nữ tất cả đều vui, đều cười loạn lên, nữ tử bên trái nói: "ta cũng như ngươi, chính là chuyên môn xắp xếp cho loại ngốc . hì hì..."

Hoa Lân thiếu chút nữa hôn mê, tự trách mình một kiếm chém vào mặt trên, ngược lại chấn cho hai tay tê dại. nguyên lai cửa đá là giả. Hoa lân có lọai cảm

giác bị người kí lộng, không cam lòng, vì vậy chỉ vào dấu tay nhàn nhạt trên tường hỏi: "vậy dấu tay dùng làm gì?" nói xong hắn khẽ ấn xuống, chợt nghe tất cả nữ tử hét to:

"ai nha! Không nên lộn xộn a..."

Hoa Lân lại càng hoảng sợ, vội vàng rụt tay về, quay lại hỏi:

"a? cái... cái gì?"

Nữ tử bên trái thở ra một hơi, nói:

"kỳ thật cũng không có gì, nếu ngươi ấn xuống, ngõ cụt này sẽ bị bế kín, đến lucs đó chờ người khác đến cứu chúng ta... ta lấy làm kỳ quái, ngươi lúc ấy sao không có ấn xuống?"

Hoa Lân nhún vai nói:

:mặt trên đầu là tro bụi, kẻ ngu mới ấn."

Nữ tử bên trái gật đầu nói:

"kỳ thật chúng ta biết dây là sơ hở duy nhất, nhưng chúgn ta cũng không dám lau tro bụi trên mặt. bởi vì lần trước có người đã bị nhốt ở đây. Hì hì..."

Nói xong, khóe mắt nàng liếc nữ tử bên phải, hình như nói với nàng. Cũng quả nhiên, cô gái nọ lập tức xoay eo thon nhỏ nói;

"cũng đều là ngươi? Muốn làm cho nơi này không một hạt bụi, nếu không đã bị giam ở đây? Hừ... ta cả đời đều nhớ ngươi."

Chúng nữ lập tức rôm rả lên, hoa lân cũng cười. nghĩ thầm, may mắn mình cơ trí, nếu không lại muốn làm đứa ngốc một lần nữa. nháo loạn một trận, Hoa Lân cùng các nàng cáo biệt, theo đừong phản hồi. đi hai mươi trượng, quả nhiên phát hiện gian tù phòng bên trái có cửa đá cót hể dẩy ra, vì vậy đi vào. Chỉ thấy vách tường dối diện còn có một bí đạo, Hoa Lân thoe bí đạo mà đi, đẩy ra một cửa đá, trước mắt trở nên sáng sửa... đây là một gian đại sảnh dưới đất rộng rãi. Trên vách tường lộ ra các dạng phi kiếm, cả một kho vũ khí khổng lồ. Trong đại sảnh, dang có mười cô gái đi đến, cũng đang tán gẫu các loại thú sự. các nàng thấy Hoa Lân từ bí đạo đi ra, lập tức có người đi lên tiếp đớn:

"thật xin lỗi! chúng ta không biết ngươi là bằng hữu của tiêm tuyết tỷ, lần trước đắc tội, mong rằng ngươi bao tha thứ."

Hoa Lân cả giấn;

"ta thật sự thiếu chút bị cá ngươi hại chết. hù! ... quên đi, ta cũng không phải người hẹp hòi, lanà này sẽ không truy cứu. được rồi, Tiêm Tuyết của các ngươi ở nơi nào? Ta muốn đi gặp nàng."

Vừa dứt lời, chỉ thấy phía trên, bốn nữ tử thân đeo trường kiếm sóng vai đi xuống, người cầm dầu nói;

"ngươi chính là Hoa Lân>?'

Hoa Lân mờ mịt nhìn lại, gật đầu nói:

:không sai, sao vậy?"

Nữ tử nọ lạnh lùng nói;

"thật đúng lúc, Tiêm Tuýet tỷ cũng muốn gặp ngươi. Theo chúng ta đi."

Hoa Lân buồn bực nói:

"xem hình dáng các ngươi, hình như coi ta là phạm nhân?"

Nữ tử nọ lạnh lùng nói

;"điều này ta cũng không rõ lắm, dù sao Tiêm Tuyết tỷ muốn gặp ngươi. Ngươi có đi hay không?"

Hoa Lân nhún vai, nói:

"Ta có lựa chọn sao?"

Nói xong đi lên trước, bốn cô gái lập tức đi theo, năm người đi theo một cái hành lang vô hạn, thậm chí vươn dài lên cao. Hoa Lân ngẩng đầu nhìn lại, hành lang phía dưới liếc mắt không thấy cuối, đi nửa ngày cuối cùng cũng tới. thầm nghĩ "cửu uyên địa lao" thật là sâu. Đang nghĩ ngợi, trước mặt xuất hiện một cửa đá nặng nề, nữ tử cầm dầu ấn vào cơ quan phía bên phải một chút, giương giọng nói;

:ta là vệ nữ điện tố tâm, thỉnh mở cửa."

Cửa đó "oan long long" mửo ra, một tia thiên quang lậpt ức chiếu xạ đến, hoa lân hít một hơi thật sâu, cảm giác phảng phất như sống lại. đi ra, mới phát hiện bên ngaòi là một gian thư phòng. Hoa Lân thầm nghĩ, thật không rõ địa lao này làm gì, lại sâm nghiêm như thế. Ngoài cửa, đang lúc canh ba buổi trưa. Hoa lân bị người khống chế, theo hành lang mà

đi. Đi tới hậu viện, lại đi mấy vòng, lại xuyên qua một đạo môn, trước mắt cảnh sắc đột nhiên biến đổi. phía trước, xuất hiện một hoa viên xinh đẹp. tại hộ nước trong trẻo phía trước có một thủy thượng các tinh xảo. một hoa lang trên mặt nuớc, lầu các cùng bờ tạo nên một cảnh hết sức ưu nhã. Mà ở đây, trong tòa đình lý trên mặt hồ, có một thân ảnh phong tư trác tuyệt, như ỷ lan đứng đó, nhìn ánh sáng lấp lánh mặt hồ. giai nhân cảnh đẹp bậc này, thật sự nhân gian hiếm thấy, không khỏi khiên hoa lân hơ sửng sốt, cước bộ khỏi ngừng lại đôi chút. Tứ nữ phía sau đẩy hắn, nói;

"sao? sợ à?"

Hoa lân cả giấn:

:các ngươi sao lại không biết thưởng thức cảnh đẹp chứ? Thường ngôn nói: ý cảnh đẹp, tại tùy tâm. Bị các ngươi nháo đôngj, lần sau chỉ sợ khó thấy được."

Thân ảnh trong đình, đúng là Trữ Tiêm Tuyết, nàng hình như nghe được Hoa lân ca ngợi, từ trong trầm tư tỉnh táo lại, xa xa nói:

"các ngươi đều lui ra!"

Tứ nữ quả nhiên cũng thối lui, Hoa Lân hướng Trữ Tiêm Tuyết tiến đến. xa xa hỏi:

"tỷ tỷ tìm ta có chuyện gì?'

Hoa Lân đi tới trước mặt nàng, dùng ánh mắt nóng bỏng, nhìn nàng một lượt từ đầu tới chân. Chỉ thấy một thân trữ tiêm tuyết quần lụa mỏng mềm nhẹ, lụa mỏng nửa trong suốt khong có che hết đường cong lả lướt của nàng. Điều này không khỏi khiến người khác liên tưởng. Trữ Tiêm Tuyết thấy thế, nhẽ nâng ngọc thủ, chính lào áo mình, sẵng gióng :

"nếu người khác nhìn ta như vậy, ta nhát định giết hắn."

Hoa Lân cười nói:

:những lời này không đúng rồi... thích đẹp thì ai cũng có lòng, có thiên tư tuyệt sắc bậc này, nên là người hào phóng. Nếu không đối kính tự liên, lại có ý gì?'

Trũ Tiêm Tuyết cả giấn:

"hừ... ngươi quả nhiên cũng không có gì tốt đẹp. Đắc ngung vọng toàn, kiến dị tư nhiên.

... ta hỏi ngươi, ngươi định thế nào với Giáng Tuyết, nàng khóc đến bây giờ chưa dừng, vừa rồi thiếu chút nữa còn muốn khong ra."

Hoa Lân thấy Trữ Tiêm Tuyết hận hận nhìn mình, vì vậy nhún vai nói:

" ta thừa nhận, chuyện này là ta không đúng. Nhưng kết quả này, cùng là bị gaín tuyết bức ép. Thiết tưởng, ta một người trốn chết, vì sinh tồn, thủ đoạn gì đều thi triển ra. Hơn nữa, ta căn bản không biên nàng cùng ngươi..."

Trữ tiêm tuyết quay mặt đi chỗ khác, cả giận nói:

"đủ rồi, ta không muốn nghe lý do của ngươi. Ta baya giừo chỉ muốn biết, ngươi định thế nào ovưi snàng?'

Hoa lân thấy bộ ngực sữa của Trũ Tiêm Tuyết phập phồng, thầm nghĩ vấn đề này có thế khó trả lời, nói không chừng Trữ Tiêm Tuyết thậ sự trở mặt với mình. Suy nghĩ một chút, lại hỏi:

:trong lòng ngươi, ta thật là một kẻ kiến dị tự thiên sao?'

Không đợi Trữ Tiêm Tuyết đáp lại, Hoa Lân lại tiếp tục nói:

".. kỳ thật, ta đã có người trong lòng, hơn nữa, ta còn có hại vị thê tử. cho nên, nếu tiếp tục nạp thêm giáng Tuyết, ta cho rằng có chút quá thể. Hoặc nói, ta cũng không có tư cách tiếp nhận nàng!.. ta cũng không muốn nghĩ vậy, nhưng bây giừo ngươi dù muốn giết ta, ta cũng không hứa hẹn gì với nàng."

Trữ Tiêm Tuyết ngẩn đầu nhìn Hoa lân, hai người một lần đối nhãn... Trữ Tiêm Tuyết muốn tìm trong ánh mắt hắn, tìm ra vài phần có thể tin. Nhưugn Hoa Lân lại cố ý làm bộ dáng kiên định. Kỳ thật tron glòng nói thầm: nếu ngươi muốn lấy mạng nhỏ của ta để uy hiếp, vậy bổn thiếu gia chịu thiệt vậy, cưới nàng làm vợ. theo lý thuyết, với tu vi của Trữ Tiêm Tuyết, chỉ cần quan sát qua có thể phát hiện thật giả của Hoa Lân. Nhưng nàng không biết vì sao, không nhìn ra quỷ kế của Hoa lân. Nàng tin là thật, tưởng rằng Hoa Lân thật không thể. Có lẽ trữ tiêm tuyết không muốn xuống tay với Hoa Lân sao? nếu vậy có lẽ đương cục giả mê, dù sao nàng cũng đã do dự cả nửa ngày. Hỏi lại:

"vậy ngươi bây giờ định làm sao?"

Hoa Lân cười khổ nói;

:ta có thể làm sao bây giờ?"

Nói xong, con măt shoa lân đột nhiên sáng ngời, nói:

"... được rồi, ta múon hỏi ngươi một vấn đề."

Trữ tiêm tuýet:

"ngươi nói di!"

Hoa Lân chánh sắc nói;

"nếu ta trúng một kiếm, ngươi có thể cứu sống ta không?"

Trữ Tiêm Tuyết lấy làm kinh hãi, hỏi:

:"ngươi hỏi đẻ làm gì?"

Đột nhiên, angnf hiểu được dụng tâm của Hoa lân, cười nói:

;...chỉ cần không chết tại chỗ, ta hẳn có biện pháp khiến ngươi sống lại. ngươi muốn làm gì?"

Hoa Lân nhún vai vô tội nói:

"vậy để ta chết một lần đi!... giáng tuyết ở đâu? Để ta đi gặp nàng."

Trữ Tiêm Tuyết do dự một lát, thầm nghĩ người này thật sự điene rồ, nếu Giáng Tuyết thật sự muốn giêt shắn, sợ rằng tự mình không cứu kịp. vì vậy lắc đàu nói;

'ta hiểu đựoc, nhưng hình như không ổn..."

Hoa Lân cừoi nói:

'sao? ngươi lo ta chết sao?"

Trữ Tiêm Tuyết cả giận snoi:

"ta lo lắng cái gì? Ta phải lập tức đi tới quỷ môn quan báo tử cho ngươi. Hừ."

Nói xong, nàng chỉ vào lầu các giữa hồ nói:

"giáng tuyết ngay lầu hai, ngươi tới đó có thể tìm đựoc nàng.

Hoa lân gật đầu, xoay người hướng lầu các đi đến. Trữ Tiêm Tuyết lại lộ bộ dáng muốn nói lại thôi, nhưng cuối cùng không có lên tiếng, chỉ đưa ắmt nhìn Hoa lân hướng "thính thủy các " đi tới...

Gải thích

Đắc ngung vọng toàn: một bộ phận vừa mới xong, rồi lại nhìn hết toàn bộ. cùng "đắc lũng vọng thục" đồng nghĩa. Trữ tiêm tuyết không phải người trung nguyên, đương nhiene khôn gbiết điển cố "đắc lũng vọng thục" (trong tam quốc, có đựoc lũng tay nhòm ngó tây thục.) (mẹ giải nghĩa của dịch giả cùi bép)

Chương 7: tính không chút sơ hở

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: Tạm giấu tên

Biên dịch: vandai79

Biên tập: Juariaii

Mặt hồ yên lặng, ánh sáng lấp lánh, khiến người yêu thích. Hoa Lân đi tới trước mặt "Thính Thủy Các", cước bộ dừng lại, ngẩng đầu nhìn lâu thai tinh xảo, do dư một hồi, lúc này mới từ đông trắc chậm rãi đi lên lầu hai. Cửa lâu khép hờ, mơ hồ bay ra một làn hương thơm say đắm lòng người. Hoa Lân đứng trước cửa, đưa tay chuẩn bị gõ cửa, nhưng động tác đột nhiên dừng lại, cải thành một tiếng ho nhẹ, trực

tiếp đẩy cửa đi vào. Bình phong bằng nhiễu tinh mỹ(nhiễu là một loại vãi dùng để che cửa, ..., có nhiễu điều che bàn thờ và các công năng nơi khác nhau dùng vãi khác nhau, cái này từ cổ nha, ko có gọi nó là rèm cũng hổng sao), khuê phòng Giáng Tuyết hiện ra trước mắt. vệt ra châu liêm màu phán hồng, Hoa Lân đánh bạo đi vào. Chỉ thấy trong trướng nội một màu xanh, một kiều ảnh nhu nhược đang nức nở không thôi. Hoa lân đi tới trước giường, ôn nhu nói:

"ta biết lần này là ta không đúng, vốn là tới tạ tội. thế nhưng trong lòng còn có tâm nguyện, ngày khác nếu có thể còn sống trở về, tất mặc ngươi tùy ý xử trí. Thế nào>?"

Giáng Tuyết đang khóc lóc quay đầu nhìn lại, trong mắt lệ ngân chưa thu lại. Hoa lân thấy thế, tâm thần dĩ nhiên cũng hơi bị run lên. Hắn phát hiện, da thịt Giáng Tuyết so với tưởng tượng càng thêm nộn hoạt, phảng phất dung mạo trước kia chỉ là tầm thường. hơn nữa, một mặt nàng nhu nhược, so với dung nhan lãnh diễm càng động lòng người. có lẽ, đây mới là phương dung chính thức của nàng. Hoa Lân đang kinh ngạc, chợt nghe "tranh" một tiếng, Giáng Tuyết

quả nhiên rút phi kiếm ra, phản thân đâm lại. biến cố này, Hoa lân sớm đoán trước. cho nene, hắn ngược lao lao lên đón nhận... tại lúc này thì, kiếm phong của Giáng Tuyết đột nhiên di đi tam thốn, từ ngực trái hoa lân nhập vào cơ thể, chỉ kém nửa thốn nữa có thể chặt đứt tâm mạch của hắn. mà Giáng Tuyết tự mình lại không thu được, hơn nữa Hoa Lân đột nhien tiến lên trước một bước, chỉ thấy hắn "Y nha" một tiếng đâm vào ngực hắn, phảng phất như chủ động đầu hoài nhập bão. Hết thảy, đương nhiên là Hoa Lân sớm có dự mưu kết quả. Giáng Tuyết giương mắt, nhìn hắn run gióng hỏi:

"ngươi... ngươi sao không tránh?"

Hắn neeus tránh, vậy hắn không phải là Hoa Lân rồi! hết thảy phát sinh nơi này, đều bị Trũ Tiêm Tuyết ở dưới lầu "xem" nhất thanh nhị sở(rõ ràng từng li từng tí). Nàng không nhịn được than thở trong lòng:

"Khá lắm Hoa Lân, lại một nữ hài tử bị ngươi lừa."

Về phần mình, trong đầu trữ tiêm tuyết cũng xuất hiện một màn tình cảnh như vậy: Hoa lan nắm eo nhỏ nhắn của Giáng Tuyết, thâm tình khoản khảon nói:

"ta cùng đều nói, mặc cho ngươi xử trí!"

Có thể tưởng tượng ra, kế tiếp Giáng Tuyết nhất định sẽ ý loạn tình mê, chẳng biết nên làm thế nào thì tốt. như thế, một đôi si nam oán nữ, chung thành quyến phúc-đuơng nhiên, đây đều là Trữ Tiêm Tuyết đoán! Nhưng sự thật thì, Hoa lân lại làm được quá tuyệt. hắn vừa rồi cũng không xuất hiện cái gì, hẳn là phản ứng, đứng thẳng, khóe miệng chảy ra máu tươi, nói:

"ngươi.. ngươi tại sao không một kiếm giết ta đi? Khách khác... ta đã có người yêu, nhưng lại có hai vị thê tử quá môn, ta xin lỗi các nàng, càng xin lỗi ngươi. Ngươi hẳn là... khách khách... ngươi hẳn là một kiếm..."

Giáng Tuyết chết lặng, ôm mặt, trong con mắt một mảnh hỗn loạn. Nàng nguyên tưởng rằng Hoa lân vừa rồi sẽ nắm lấy eo nhỏ nhắn của mình, nói một ít lời phụ trách việc mình làm. Ai ngờ người này tất cả đều là một kẻ dị loại(khác người), giáng Tuyết trong cơn giận giữ, "tranh" một tiếng, từ trên người hắn rút ra trường kiếm, giọn căm hận nói:

'vậy... tốt lắm, ta sẽ giết ngươi."

Nói xong nàng lại cầm kiếm đâm tới.

Có lẽ là bởi vì nước mắt che làm tầm mắt mư hồ, một kiếm của nàng dĩ nhiên cũng lại lệch đi

"phác!" một tiếng, mặc dù đâm vào cơ thể xuyên ra sau lưng, nhưgn vẫn không vào tâm tạng. kỳ thật, cho dù giáng tuyết không có đâm lệch, hoa lân cũng sẽ lặng lẽ tránh các bộ vị trọng yếu. bởi vì hắn biết, mặc kệ là ai, ngay cà mình chịu hai kiém, cái gì oán hận đều cũng tan thành mây khói. Giáng Tuyết cho dù có thống hận mình, kiếm thứ ba nhất định sẽ không còn tâm thái hận nữa. bởi vì, nàng cũng chính mình có da thịt chi thân.. thủ đoạn của Hoa Lân người thường làm sao có thể giải thích? Kết quả này, cũng là biện pháp bất đắc dĩ hắn bị buộc phải sử dụng. nếu không, bản thân sẽ phụ trách với giáng Tuyết? vậy "Tiên Lăng Cung" nói không cùng sẽ bắt mình, đến lúc đố sợ rằng có cươi thượng quanh linh cùng Diệp Thanh đều là chuyện không có khả năng. Huống chi, thế lực của Tiên Lăng Cung thật lớn, không muốn mất đi tự do bản thân. Hơn nữa hoa lần còn có "định" của bản thân, cho nên vạn vạn không thể phụ trách với Giáng Tuyết. như vậy, hoa lân ngay

cả trúng hai kiếm, cũng thật sự là ăn khôn gtiêu. Thân thể hoảng hoảng, chỉ cảm thấy thiên toàn địa chuyển. trữ tiêm tuyết dưới lầu cũng sợ đến mặt mày thất sắc, thấy hoa lân mất máu quá nhiều, sợ rằng cũng không chống đỡ nổi. vì vậy nhanh chóng đi lên, cầm máu cho hắn, quay đầu ôn nhu nói với Giáng Tuyết:

"Hắn thật sự sắp chết, tuyết nhi có chỉ huyết dược hay không? Chậm sẽ không kịp!"

Giáng tuyết một trận bối rối, vội vàng đi đến tủ dược, luống cuống tay chân bắt đàu tìm dudược. Kỳ thật thực lực của Trữ Tiêm Tuyết, đâu cần cái gì chỉ huyết dược? nàng chỉ là cố ý để cho giágn tuyết có chuyện để làm thôi, thuận tiện xem tâm ý của nàng đối với Hoa lân. Ai ngờ Giáng Tuyết lại thật sự rối loạn trận cước, chúng quanh bối rối tìm thuocó. Trữ tiêm tuýet thấy thế, âm thầm lắc đầu. nghĩ thầm nữ nhi dù sao tâm địa quá yếu mềm, một khi nỗ lực, nhưng vẫn không có cách nào chạy thoát số mệnh. Tuyết nhi mặc dù thân là thiếu chủ của Tiên Lăng Cung, nhưng nàng cũng không ngoại lệ. chờ Giáng Tuyết tìm được chỉ huyết dược, Trữ Tiêm Tuyết đã sớm cầm máu cho

Hoa Lân. Lúc này hoa lân đã sớm hôn me, trúng phải hai kiếm, nếu đổi lại là thường nhân, bây giừo sớm đã phún huyết hít thở khong thông mà chết. Giáng Tuyết chủ động mang hắn tới trên giường của mình, đứng một bên hỏi:

"hắn... hắn sẽ không... sẽ không..."

Trữ tiêm tuyết lắc đầu nói:

"tạm thừoi còn không chết được. nếu ngươi lại cho hắn một kiếm, vậy có thể tống hắn đi đầu thai rồi."

Dừng lại motọ chút, lại hỏi:

"tuyết nhi sau này định làm sao?"

Giáng Tuyết bối rối một lục, mắt lại hống lên, nghẹn ngào nói:

"ta, ta cung không biết! ô ô ô..."

"ngươi đừng khóc nữa, kỳ thật cũng không có gì không được. Tiên Lăng cung tất cả đều là nữ đệ tử, đã bao giờ có nam tử gia nhập đâu? Hơn nữa, cung chủ các ngươi vị thế đại tương truyền, tổ mẫu ngươi cùng tổ phụ không giông như lộ thủy uyên ương sao? vội vã từ biệt, rốt cụng cũng chưa thấy mặt nhau."

Nói xong, trữ tiêm tuyết nhịn không đựoc phác xích nở nụ cười. mặt giáng tuyết đỏ bừng, dậm chân nói:

:"ngươi... ngươi sao lại có thể giễu cợt tổ mẫu của nhân gia? Ta muốn nói nãi nãi đó!"

Trữ Tiêm Tuyết cười nói:

"cho dù nhìn thấy nãi nãi ngươi, ta cũng nói như vậy."

"hanh, nhân gia cũng không để ý tới ngươi nữa."

Giáng Tuyết mắc cỡ hai gò má ửng hồng, dậm chân chạy ra ngoài. Trũ tiêm tuyết thấy nàng chạy thoát, lúc này mới quay đầu lại nhìn hoa lân trên giường, thì thào nói:

"ai... ta thật sự muốn giết ngươi."

Nói tới nói lui, nàng lại vận khởi chân nguyên mờ ảo, chậm rãi rót vào trong cơ thể hoa lân, cẩn thận trị thương cho hắn. đột nhiên, nàng phát hiện trong cơ thể hoa lân có hia khỏa chân nguyên dĩ nhiên cũng tự động xoay tròn một vòng, chân nguyên của mình bị phản chấn quay về. hiển nhiên, nguời này đã

luyện "thiên cực cửu chuyển tâm pháp" tới tầng cảnh giới thứ tư. Trữ tiêm tuyết không khỏi cả kinh nói;

"mới không tới ba thắng, hắn sao lại luyện đến đệ tứ trọng tâm pháp? Chẳng lẽ hắn luyện lệch?"

Không dám khinh thường, trữ tiêm tuyết một bên chữa thương cho hắn, một bên lại kiểm tra tu vi của hắn. cuối cùng xác định, người này luyện phi thường chính xác. Bởi vì, đế tứ trọng của "cửu chuyển tâm pháp", chính là hút chân lực của địch nhân vào trong cơ thể, sau đó xoay một vòng tròn, phản chấn lại đối phương. Nếu luyện tới đệ lục trọng, có thể trong cơ thể xoay tòn ba vong, phản chấn ra ngaòi. Cho nên, mỗi một vòng xoay tròn, có thể phản chân một phần thực lực đối phương, xoay tròn ba vòng, có thể phản chấn ba thành chân thực lực. đương nhiên, nếu xoay một vòng phi thường khó khăn. Thiết tưởng, cùng địch nhân liều mạng đánh bừa thì chưởng phong giao tiếp, nhanh như thiểm điện, có thời gian xoay tròn một vòng sao? cho nên, có thể xoay tròn hai vòng đều là cao thủ trong cao thủ rồi. về phần trữ tiêm tuyết bản thân, nàng ucngx chỉ luyện tới để cửu trọng là cảnh giới cao nhất. nàng đã có thể phản chấn

một nửa công lực của địhc nhân. Đạt tới trình độ này, sớm đà thành danh phù kì thật thiên hạ vô địch. Thiết tưởng, cùng nàng so chiêu bị nàng phản chấn một nửa công lực, hơn nữa côn lực bản thân của nang, thiên hạ có ai có thể cản? dù là tiên sĩ của thiên giới cùng nàng so chiêu sợ cũng không phải là đối thủ. Thấy hoa lân luyện tới đệ tứ trọng, trữ tiê tuyết không khỏi phá lệ vui vẻ. ít nhất, mình không có dạy nhầm người.

CHƯƠNG 8: THỦY HỆ LINH KIẾM

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: Tạm giấu tên

Biên dịch: vandai79

Biên tập: dangxuan

Lần hôn mê này, Hoa Lân cảm thấy như đằng vân giá vũ, toàn thân thư thản không nói nên lời. Bất tri bất giác, mặt trời đã mọc ở phương đông, một luồng ánh sáng rạng đông từ cửa sổ hắt đến, vừa lúc xạ vào hai mắt hắn.

Hoa Lân chậm rãi mở mắt, mơ mơ màng màng ngồi dậy, thấy một chút hương thơm nhàn nhạt bay vào mũi, cảm thấy mùi thơm say lòng người, vừa quen thuộc, lại vừa có chút xa lạ. Đột nhiên, Hoa Lân từ trên giường đứng phắt dậy, sờ vào ngực, phát hiện vết thương ở đó không cánh mà bay, ngoại trừ có chút nhộn nhạo, không phát hiện một chút đau đớn nào. Hắn quay lại nhìn giường, lẩm bẩm nói: "Chết thật! Ta đã ngủ cả ngày trong khuê phòng của Giáng Tuyết, may mà nàng không có ở đây!"

Cuống quít sửa sang lại quần áo chính mình, hắn mở cửa phòng, chỉ thấy Trữ Tiêm Tuyết đang đứng bên lan can gỗ của hành lang, nhìn mặt hồ xa xa. Một vòng ánh sáng mặt trời hồng rực lấp lánh trên mặt nước, cảnh sức đẹp đẽ. Hoa Lân đi tới bên cạnh, nhìn theo ánh mắt nàng về phía mặt trời đỏ ở phương đông nói: "Ai, lần này lại phải cảm ơn người..."

Trữ Tiêm Tuyết không quay đầu lại, chỉ thản nhiên nói: "Mặt trời mọc rồi lại lặn, tuần hoàn không ngừng, ân oán cũng như vậy. Người khác kính ta một thước, ta hoàn lại một trượng, có lẽ, cũng là một loại thiên đạo luân hồi?"

Hoa Lân ngắm mặt khuôn tuyệt mỹ của nàng, một trận thần phong thổi tới mái tóc nàng, một sợi tóc theo gió bay đến, mang theo một mùi thơm say lòng người. Hoa Lân cũng có nhiều điều muốn hỏi nàng, nhưng hết lần này tới lần khác lại không biết nói thế nào, vì vậy trống không nói: "Nhân lúc Giáng Tuyết không có đây, ta cần phải đi trước một bước. Giờ ta định đi Phiêu Miễu hà, còn người thì sao? Ngày sau định làm gì?

Trữ Tiêm Tuyết nhẹ nhàng vén mái tóc trên trán, hồi lâu thản nhiên nói: "Vậy ngươi đi đi! Bất quả phải cẩn thận Thánh môn, bọn họ đã bố trí một lượng lớn cao thủ tại Phiêu Miễu hà. Còn ta có thể phải đi xem Tiên Diên Tiên hệ, bây giờ đúng là lúc báo thù."

Hoa Lân phát hiện giọng Trữ Tiêm Tuyết mang theo một tia hàn ý, biết nàng đang trong lúc lạnh lùng, nên nói: "Người cũng bảo trọng nhé, ta đi trước đây..."

Nói xong lấy ra phi kiếm, mượn lực binh lan, phi kiếm bay lên trời cao. Quay đầu nhìn lại thấy Trữ Tiêm Tuyết còn đang đưa mắt nhìn mình, nhưng thân ảnh càng ngày càng nhỏ, không thể nhận ra.

o0o

Trở lại Thiên Trì thành, đúng lúc canh ba, truyền tống trận ở bắc nhai đã mở, Hoa Lân trả lộ phí, bạch quang chợt lóe, hướng Phiêu Miễu hà truyền tới...

Trong tưởng tượng của hắn, địa bàn của Phần Âm tông nhất định phi thường âm u, nhưng lại có trọng binh thủ hộ, ai ngờ vốn không phải như vậy. Trước mắt sáng ngời, chỉ thấy bầu trời trên đỉnh đầu một mảnh xanh biếc, mây trắng nhàn nhã rong chơi bay về phương xa, không khí cực kỳ thanh tân. Hơn nữa, truyện tống trận mặc dù bị vây giữa thành thị, nhưng dĩ nhiên không thấy có nhân thủ Phần Âm tông thủ hộ, đúng là khác thường.

Nhưng càng như thế này, Hoa Lân càng thêm bất an. Ngay lúc này thì một gã trung niên thương nhân đi lên, thấp giọng hỏi: "Tiểu huynh đệ, ngươi là lần đầu tới Phiêu Miễu hà sao?"

Hoa Lân sửng sốt , hỏi lại: "Sao ngươi lại biết?" Trung niên thương nhân nọ cười nói: "Tới nơi này rồi, đệ tử Phần Tinh tông sẽ không che mặt. Ngươi mặc trang phục thế này, trông khá giống phạm nhân chạy trốn".

"A? Hóa ra là như vậy?"

Trung niên thương nhân nọ lại nói tiếp: "Tại Phiêu Miễu hà, ngươi phải nhớ kỹ ba sự kiện. Thứ nhất xưng Phần Tinh tông là Thần tông, bởi vì dân chúng nơi đây đều cho rằng nhờ Phần Tinh tông bảo vệ mới khiến cho bọn họ không bị ma giới tao nhiễu. Chính vì thế bọn họ đều tín phụng Hỏa Diễm thần, là tín đồ của Phần Âm tông. Nếu ngươi lỡ mồm, rất có thể mang họa sát thân..."

Hoa Lân con mắt khẽ chớp, nghĩ thầm Phần Âm Tâm cũng thật lợi hại đi? Khiến bình dân dân chúng đều theo lý niệm tà ác, khó trách Thánh môn đều đề phòng bọn họ. Lại nghe trung niên thương nhân nọ nói tiếp: "Thứ hai, ngươi ở đây ngàn vạn lần không nên xưng là người Thánh môn, bằng không, tùy thời đều có thể bị xử. Thứ ba, đệ tử Thần tông trong mắt con người là thần minh không thể xâm phạm. Ngươi không quen biết Phần Âm tông, nếu tiếp tục mặc trang phục này, chỉ sợ là tiết độc thần minh."

Hoa Lân đối với hắn cảm kích rơi nước mắt hỏi: "Đại ca họ gì? Xin chân thành cảm tạ."

Trung niên thương nhân nọ cười nói: "Cần gì phải đa tạ với không đa tạ chứ? Ta họ Dư, đơn danh một chữ

Cù. Mọi người xuất môn ra ngoài, đều không dễ dàng, có thể giúp đỡ một chút. Thành nam có Dị Hương tửu lâu, có rất nhiều thương lữ dị hương, nếu ngươi không quen thuộc với phong tục nơi này thì có thể tới đó mà học tập. Chu chưởng quỹ ở đó thật sự cực kỳ nhiệt tình, nói không chừng còn có thể tìm cho ngươi bằng hữu đồng hành đó."

Hoa Lân vô cùng cảm tạ, cũng quả nhiên hiểu được tại sao người đi đường xung quanh đều có ánh mắt khắc thường, rốt cục chịu không được, thu hồi phi kiếm trên lưng, nói: "Cảm tạ Dư đại ca!... Ta bây giờ phải đi đổi một bộ trang phục khác. Bộ trang phục này quả nhiên có chút không ổn."

Dư Cù quả thật quá nhiệt tình, chỉ lối rẽ vào đường thành đông nói: "Muốn đổi trang phục sao? Ngươi có thể đến hai cái nhai khẩu phía trước, bên trái có một nhà dịch dung, đảm bảo khiến ngươi hài lòng!'

Hoa Lân lập tức cáo biệt, theo sự chỉ dẫn của hắn, đến đông nhai quả nhiên tìm được "Dịch Dung hành". Hắn thầm nghĩ Dư Cù hình như đối với nơi này rất quen thuộc, hắn tại sao lại nhiệt tình khi mà chưa quen biết? Đang nghĩ ngợi, chân đã bước vào Dịch

Dung hành. Lão bản trong đó lập tức đi lên tiếp đón, hỏi: "Khách quan, muốn dùng gì?"

Hoa Lân cho tới bây giờ chưa có thử qua thuật dịch dung, vì vậy nói: "Ta muốn thay đổi trang phục thành bộ dáng một nhiêm tu khách(khách mày râu), ngươi có thể làm được không?"

Lão bản của Dịch Dung hành vội vàng gật đầu: "Đây là đơn giản nhất đó, ta đương nhiên có thể. Ngươi chờ một chút ..."

Chỉ chốc lát, hắn lấy ra hai râu mép giả, đưa cho Hoa Lân nói: "Đây là Thiên Ẩn thuật sĩ thân thủ làm ra, vừa thoáng khí, vừa thoải mái, có thể dán trên mặt cả năm, bây giờ giá bán là năm vạn tinh tệ."

Hoa Lân gật đầu, tiện tay lấy ra tinh thạch màu xanh biếc cho hắn nói: "Khỏi phải trả lại! Xin hỏi, nơi này có quần áo thay đổi không?"

Lão bản dịch dung hành tiếp nhận tinh thạch, nhất thời mặt mày hớn hở nói: "Có có có... Xin mời vào bên trong." Nói xong giật một phiến cửa gỗ phía sau, nhường cho Hoa Lân đi vào.

Phút chốc, Hoa Lân đã thay đổi trang phục, đứng trước gương soi, chỉ thấy một nam tử đứng trước mắt, ngay cả bản thân cũng nhận không ra.

Suy nghĩ chốc lát, Hoa Lân làm bỏ tóc buộc của mình, cố ý làm rối lên. Lúc này hắn thật sự thành một lãng tử danh phù, lúc đi ra, lão bản của Dịch Dung hành luôn miệng tán dương: "Ha ha!.. Khách quan quả nhiên lợi hại, nếu có thêm một thanh tàn kiếm, nhất định là giống hơn. Đây... chuôi tàn kiếm này coi như là ta tặng cho người."

Nói xong từ dưới quầy lấy ra một thanh trường kiếm cũ, đưa cho Hoa Lân. Hoa Lân liếc mắt, phát hiện thanh kiếm này ngay cả võ cũng đã cũ nát , vì vậy cười nói: "Không cần đâu, ta có rồi." Nhưng rồi hắn lại chuyển ý vì vỏ kiếm này có thể dùng cho Hà Chiếu kiếm, nên nói : "Vỏ thì được còn trường kiếm thì bán sắt vụn thôi! Ha ha..."

Lão bản Dịch Dung hành có chút hơi giận, nhưng vẫn 'tranh' một tiếng rút tàn kiếm ra, đưa vỏ kiếm cho Hoa Lân nói: "Cầm lấy đi!" Hoa Lân tiếp nhận võ kiếm nhưng ánh mắt lại dừng trên thanh tàn kiếm. Hắn là người luyện kiếm, đương nhiên liếc mắt một

cái nhìn ra thanh trường kiếm này có chút chấn động rất nhỏ, dường như không nỡ rời đi võ của mình. Hoa Lân trong lòng vừa động, thầm nghĩ thanh trường kiếm này mặc dù cũ một chút, nhưng có linh tính, mình vẫn nên nhận cả lấy, vì vậy sửa lời nói:

"Thôi, thân kiếm ta cũng lấy vậy!"

Hắn không ngờ là lão bản Dịch Dung hành cũng là người biết hàng, cũng đã phát hiện ra rung động của thân kiếm khi chia lìa vỏ nên vội vàng lắc đầu nói: "Không được! Ta cũng đã nhìn ra, thanh kiếm này dĩ nhiên có linh tính, biết ngươi muốn mang võ kiếm đi, ta thật sự là phí đi thiên vật a. tội quá tội quá."

Hoa Lân sửng sốt, do dự một lát nói: "Cũng được! Ngươi lưu nó cho ta, nhớ là đối tốt với nó một chút."

Nói xong xoay người rời đi, ai ngờ lão bản sau lưng đột nhiên kêu lớn:

"Đại hiệp chờ một chút, người hãy cầm lấy đi."

Nguyên là lúc Hoa Lân mang theo vỏ kiếm rời đi, lão bản Dịch Dung hành đột nhiên phát hiện trường kiếm trong tay có điểm không chịu khống chế, sợ quá

vội vàng lên tiếng gọi. Hoa Lân quay đầu nhìn lại, khó hiểu nói:

"Có chuyện gì vậy?"

Lão bản hai tay mở ra, chỉ thấy hàn quang chợt lóe, tàn kiếm đã 'tranh' một tiếng về với vỏ kiếm. Lão đành cười khổ nói: "Không có biện pháp! Linh kiếm đã chọn chủ, có bắt buộc cũng không được!"

"Hả? Linh kiếm nhận chủ?" Hoa Lân nhất thời nhớ tới Thiên Cơ Đồ của Tiêu gia, quả thật nhắc tới tình huống này, vì thế hắn giơ trường kiếm trong tay lên quan sát một lúc rồi khó hiểu nói: "Ta đã có một thanh linh kiếm sao, đây là chuyện gì vậy?"

Lão bản Dịch Dung hành nói: "Đại hiệp có tinh thông thuật luyện kiếm không?"

Hoa Lân mờ mịt gật đầu, lão bản Dịch Dung hành chợt hiểu ra nói: "Vậy là được rồi! Kiếm này đã yên lặng mấy ngàn năm, có thể nó hy vọng có người giúp nó một lần nữa tỏa sáng?"

Hoa Lân nhún vai nói: "Thật không? Muốn ta giúp nó tỏa sáng?". Hắn nói vậy nhưng trong lòng lại không đồng ý với quan niệm của lão bản, nghĩ thầm: có thể

là Hà Chiếu kiếm của mình có sức mạnh cường đại, nên chuôi phi kiếm này mới bị gọi lại đây. Mặc kệ, thế nào thì mình cũng phải nghiên cứu tỷ mỷ một chút mới được.

CHƯƠNG 9: SƠ KHUY MA TÔNG

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: Tạm giấu tên

Biên dịch: vandai79

Biên tập: dangxuan

Hoa Lân vốn không biết hắn là Thủy, Hỏa lưỡng hệ nguyên anh, cho nên trên lý luận có thể đồng thời khống chế hai phi kiếm. Hắn lại luyện Cửu Chuyển thần công, có thể phân thân phi kiếm, nên mới khiến một thanh phi kiếm khác tìm đến mình.

Đúng vậy, kiếm này cùng Hà Chiếu kiếm hoàn toàn trái ngược. Hà Chiếu kiếm là Hỏa Hệ linh kiếm, còn nó là Thủy Hệ Linh kiếm, âm dương tương sinh tương khắc, Hoa Lân không chỉ có nguyên anh trong cơ thể nghịch hành, mà ngay cả phi kiếm cũng đối đầu...

Đi ra khỏi Dịch Dung hành, Hoa Lân ngẩng đầu nhìn sắc trời, phát hiện thời gian còn sớm, thầm nghĩ bây giờ việc gấp nhất là hỏi nơi hạ lạc của Phần Âm tông. Tuy nhiên nếu tùy tiện tìm người trên đường hỏi, chỉ sợ bọn họ chưa chắc đã biết được mà ngược lại có thể bại lộ hành tung Nghĩ vậy nên Hoa Lân rốt cục quyết định đi đến Dị Hương tửu lâu, hỏi chưởng quỹ ở đó, may ra có kết quả.

Chủ ý đã quyết, hắn rời khỏi đường lớn, theo hẻm nhỏ đi tới nam nhai, theo đường đã biết tới Dị Hương tửu lâu, chung quanh hẻm nhỏ, đều thấy những điểm dâng hương nho nhỏ, dường như mỗi hộ gia đình đều thờ phụng thần vị của Hỏa Thần Đẳng Tinh Sí tại đại sảnh. Quy mô như thế, thật sự khiến cho người ta phải sợ hãi. Hoa Lân trong lòng không ngừng tự nhủ, nơi đây là Phiêu Miễu hà, mình nhất định phải cẩn thận ngôn từ, không thể thất ngôn.

Đang lúc đi tới, cảm thấy trên đỉnh đầu xẹt qua một bóng đen, hắn ngẩng đầu thấy trên trời cao lại xuất hiện một đạo bóng đen bay qua, như thể bóng đen thứ hai đang đuổi giết người phía trước. Đang kinh ngạc, xa xa đã vang lên tiếng đao kiếm, chợt nghe

một tiếng nổ "phanh", không khí nhộn nhạo, ngọn lửa mạnh mẽ khuếch tán ra, đất bụi rơi xuống nóc nhà người dân.

Mũi chân Hoa Lân lập tức điểm vào tường, mượn lực, nhảy lên mái hiên, liền nhìn thấy trên bầu trời hai hắc y nhân đánh đến khó phân thắng bại. Kiếm pháp sắc bén, kình khí hơn người. trong đó quang thân quanh một người toàn màu đỏ sẫm, quang thuẫn quanh thân kẻ còn lại là kim quang. Ngực trái bọn họ đều có một đồ hình ngọn lửa màu đó, từ đó có thể biết họ đều là đệ tử Phần Tinh tông mới đúng.

Hoa Lân mắng: "Nguyên lại là chó cắn chó, không biết đang làm gì?" Hắn còn đang nghi hoặc thì không trung lại vang lên một tiếng nổ lớn, hai hắc y nhân lại liều mạng nghạnh tiếp một chưởng, kình phong cường đại đẩy ra chung quanh, song phương đều thối lui hơn hai trượng. Không đợi đối phương kịp thở, bọn họ lại lần lượt ra chiêu, chỉ nghe 'đinh đinh đang đang' một trận loạn hưởng, vạt áo song phương đều lưu lại vài vết kiếm.

Hắc y nhân bên trái kiếm pháp cao hơn một bậc, 'tranh' một tiếng, đánh cho đối phương rơi một khối

ngọc xuống. Hắc y nhân bên phải tự biết không cách nào thủ thắng, không dám ham chiến, tay trái giương lên, hơn mười đạo hàn quang cản trước tầm mát đối phương, quay đầu bỏ chạy.

Hắc y nhân bên trái thấy thế, lớn tiếng mắng: "Mạc Thức Tùng, ngươi là tên phản đồ! Đây là Phiêu Miễu hà, ta muốn xem ngươi có thể chạy đi đâu?" Nói xong ngự kiếm truy đuổi, tay trái giương lên, một đạo hỏa quang bay lên trên trời, "phanh" một tiếng nổ ra, hiển nhiên là thông tri cho đồng môn tới chi viện...

Hoa Lân thấy bọn họ đã đi xa, lúc này mới đứng dậy, thấy một mảnh Ngọc thiêm từ trên không chậm rãi rơi xuống. Cách đó không xa có một đường tắt, Hoa Lân biết đây là yêu bài của hắc y nhân, thấy bọn họ đã đi, liền nhanh chóng chạy trên các mái nhà, hướng chỗ Ngọc thiêm rơi xuống đuổi theo. Đi tới trên nóc nhà đó đã thấy mặt đất đã tụ tập rất nhiều dân chúng, mỗi người đều nghĩa phẫn điền ưng, đang nghị luận về cuộc chiến sinh tử vừa rồi, trong đó một trung niên nam tử vừa cúi xuống nhặt lên Ngọc thiêm, cầm trong tay, miệng lẩm nhẩm đọc: "Sí Dương điện - Mạc Thức Tùng"

Bên cạnh lập tức có một trung niên phụ nhân, khuyên nhủ: "Ngô đại ca, đây là yêu bài Thần tông, ngươi không nên **ng vào!"

Hoa Lân từ trên nhảy xuống, nghênh ngang quát: "Tại hạ là Trấn Thiên điện - Long Chấn Thiên! Mau giao yêu bài cho ta!" Nói xong liền đưa tay chờ.

Thấy hắn đột nhiên xuất hiện, khiến mấy chục dân chúng bị dọa, trung niên nam tử cầm Ngọc thiêm, tay run run, thiếu chút nữa là quỳ tại chỗ, đầu cũng không dám ngẩng, hai tay dâng lên. Chỉ vì, theo lời Hoa Lân, hắn là người của Trấn Thiên điện, đúng là phân điện mà Hiên Dĩ Thừa quản hạt. Điện này tại Phần Âm tông có thể nói là tiếng tăm cực cao, ngoại trừ Thánh Nữ điện, thanh vọng của nó là cao nhất.

Hoa Lân tiếp nhận Ngọc thiêm, 'sưu' một tiếng bay lên trời, phút chốc bóng dáng biến mất, để lại một đám dân chúng trung thành, hướng phía hắn quỳ lạy, xưng tụng.

Hoa Lân cầm theo Ngọc thiêm, phóng qua mấy hẻm nhỏ, một lúc không có chuyện gì sảy ra mới dừng lại, thong thả đi tới nam nhai. Thấy Dị Hương tửu lâu trong tầm mắt, Hoa Lân cầm thanh tàn kiếm, nghênh

ngang đi vào. Trông bộ dạng hắn như hung thần ác sát, điếm tiểu nhị cũng không dám đến đón khách. Nhìn bốn phía, thấy Dị Hương tửu lâu này bày biện khá cũ kỹ nhưng quy mô lại cực kỳ khổng lồ. Đại sảnh lầu một, tổng cộng có hơn ba mươi cái bàn, lúc này đã có đến tám phần bị khách nhân chiếm cứ. Lầu hai cùng lầu ba đều là những hành lang trên không tạo thành đều rất tao nhã.

Hoa Lân dùng thái độ coi trời bằng vung, đi nhanh tới bên chưởng quỹ, dùng sức vỗ quầy, quát: "Chưởng quỹ, cho ta một phòng hảo hạng!"

Động tác của Hoa Lân thập phần thô lỗ, cùng với tướng mạo râu ria quả nhiên ấn tượng. Chưởng quỹ sửng sốt, vội vàng cười nói: "Khách quan muốn phòng hảo hạng? Có có có..."

Gã quay đầu nhìn tiểu nhị phía sau quát: "Tiểu Hứa, mau chuẩn bị phòng cho khách quan." Nói xong gật đầu với Hoa Lân khom lưng cười nói:

"Thỉnh mời chi trước tám trăm tinh tệ và ghi danh tại đây..."

Hoa Lân ấn dấu tay, trở về khách phòng. Trong căn phòng hảo hạng, hắn lấy ra yêu bài của Phần Tinh tông, cầm trong tay vận lực, chỉ thấy Ngọc thiêm hết sức tinh xảo, chất liệu đặc biệt, từ trước tới giờ chưa có thấy qua. Suy nghĩ một chút, hắn lấy ra mấy thứ dụng cụ, đặt hết trên bàn, bắt đầu tiến hành gia công cải tạo Ngọc thiêm. Lúc này hắn có thể sử dụng ngọn lửa Phần Tinh luân tập trung cao độ, ngưng tụ thành một điểm nhỏ, khiến nó thải ra một quang mang chói mắt, sau đó lợi dụng nhiệt độ cao, tiến hành điêu khắc Ngọc thiêm.

Sau hồi lâu, mọi việc đã hoàn thành, hắn đã sửa tên trên Ngọc thiêm thành ba chữ Long Chấn Thiên, lúc này mấy chữ trên Ngọc thiêm chính là Sí Dương điện - Long Chấn Thiên!

Hoa Lân thầm nghĩ, quy mô của Phần Âm tông lớn như thế, chí ít cũng có mấy vạn người, bổn thiếu gia chỉ cần tùy tiện lấy một cái tên, giả mạo một tên vô danh tiểu tốt, bọn họ nhất định tra không ra, thời khắc mấu chốt, nói không chừng có thể vượt qua kiểm tra, bản thân đang muốn điều tra nên sử dụng Ngọc thiêm này thật tiện.

Hoa Lân luôn luôn tâm tư kín đáo, trước khi hành động đương nhiên chuẩn bị đường lui. Biết lần này lẻn vào mà không có yêu bài, chỉ sợ khó có thể tiến vào trung tâm của Phần Âm tông. Nhìn yêu bài trong tay, hắn cười cười hài lòng.

Quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, hắn thấy lúc này trời đã tối, đã tới giờ ăn. Hắn biết, bây giờ là thời gian tửu lâu náo nhiệt nhất trong ngày, tại đại sảnh nhất định có thể thám thính được tin tức của Phần Âm tông, vì thế lững thững đi ra cửa phòng, đi tới lầu một đại sảnh.

Chỉ thấy khắp nơi tiếng nói chuyện ồn ào, tửu khí tận trời, thật sự là loạn hết sức. Điếm tiểu nhị căng thẳng đi tới trước mặt hắn, cứng lưỡi nói: "Khách... Khách quan có muốn một gian phòng yên tĩnh hay không? Lúc này chỉ sợ khó có thể tìm được."

Hoa Lân hung hăng trừng mắt nhìn hắn, quát: "Ông nội ngươi thích náo nhiệt, cút ngay cho ta."

Tiểu nhị sợ hãi ôm đầu trốn mất như chuột. Thật vất vả mới tìm được một bàn trống, Hoa Lân đặt kiếm ngồi xuống, dỏng tay lên, thám thính tin tức chung quanh. Lập tức thấy nhất cử nhất động của mọi

người đều rõ trong đầu hắn, trong tiếng người huyên náo, cũng quả nhiên có rất nhiều tin tức liên quan đến Phần Âm tông. Có người nói thất Đại Thánh môn từ phía bắc tiến đến nhập, đã sát tới thần hoàn biên cảnh, song phương giằng co không thôi, tử thương vô số; có người nói bên trong Thần tông có nhãn tuyết của Thánh môn, bọn họ có bản đồ Phiêu Miễu hà, lúc này nhiễu loạn nhãn tuyến dân chúng; có người còn nói Ma giới rục rịch, chuẩn bị ngư ông thủ lợi... Nói chung là rất nhiều lời nhưng đều là xung quanh cuộc chiến của Thánh môn và Phần Tinh tông.

Hoa Lân rốt cục biết được, sào huyệt của Phần Âm tông là ở trung tâm Phiêu Miễu hà, cũng là cửa ra khỏi Ma giới, bên cạnh Binh Hồn Giải Thần trận, thế còn Binh Hồn Giải Thần trận cụ thể ở chỗ nào thì không ai biết, bọn họ chỉ biết, đó là một nơi độc lập rất xa Chân tu giới, tựa như một lúc địa rộng lớn khôn cùng, vĩnh viễn phiêu phù tại tinh không. Nghe nói, nó là một tòa thượng cổ di tích, sương mù vô số, là một trong những chiến trường ngàn năm trước Tiên Ma đại chiến. Hơn nữa mọi người còn nói, người tu chân nếu mạo nhiên xông vào Binh Hồn Giải Thần trận thì ngàn người chỉ có một người có thể còn sống

trở ra, quả thực so với phi thăng thiên giới còn khó khăn hơn. Ngay cả Phần Tinh tông cũng có minh văn quy định, vị kinh hứa khả, đệ tử của môn phái không được đi vào, nếu không giam cầm ngàn năm, vì vậy, trong một ngàn năm tại đây, Phần Tinh tông và Ma giới không có thăm dò được một phần trăm trong đó. Có thể tưởng tượng được, Binh Hồn Giải Thần trận hung hiểm thế nào, lớn thế nào.

CHƯƠNG 10: KỲ KẾ LIÊN HOÀN

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: Tạm giấu tên

Biên dịch: vandai79

Biên tập: dangxuan

Hoa Lân căng cái lỗ tai lắng nghe hết thảy chung quanh, nửa ngày cũng không ai dám đến ngồi chung cùng chính là vì chân phải hắn gác lên, trên bàn còn để một thanh phá kiếm, ngồi vững như thái sơn hỏi ai còn dám cùng hắn ngồi chung cộng ẩm? Có điều, Dị Hương tửu lâu sớm đã đông đúc, muốn tìm chỗ ngồi thật khó như lên trời, rốt cục, một gã nam tử trung niên y phục màu đen đi vào tửu lâu, phía sau

còn có hai gã thương nhân đi theo. Bọn họ liếc thấy được bàn của Hoa Lân còn trống, vì vậy tiến đến trước mặt Hoa Lân, ngửa đầu nói: "Huynh đệ! Cũng là người chung đường hả?"

Hoa Lân chậm rãi nâng chung trà lên, nhẹ nhàng uống một ngụm, ngẩng đầu nói: "Muốn ngồi thì ngồi, bớt nói nhàm đi."

Hắc y nhân nọ nhíu mày, dựng kiếm của Hoa Lân lên đùi phải nói: "Thế ngồi của ngươi có chút không đẹp!" Trong lúc nói chuyện, trên tay lại sử ra ám kình. Hoa Lân làm bộ không nhận ra, chân phải gác trên mặt bàn bị đẩy dịch đi, thân thể khẽ nghiêng thiếu chút nữa ngã ra một bên, làm tửu khách bên cạnh đều mắng to. Nghĩ thầm người này thật sự không có bản lĩnh, xiêm áo có thế khí, nhưng ngay cả một chiêu đều đã không chịu được, hắc y nhân nọ cười cười, quay đầu lại hai thương nhân phía sau nói:

"Các ngươi ngồi xuống đi, chúng ta nói chuyện chánh sự!"

Hoa Lân vô ý quay đầu đi chỗ khác nghe chuyện lạ, bắt đầu ngưng thần lắng nghe tin tức chung quanh.

Chuyện ba người ngồi cùng bàn đang thương lượng, đúng là một tin tức phi thường hữu dụng với hắn. Chỉ nghe thuơng nhân bên trái nói: "Thù đại hiệp! Cuối cùng người cũng tới. Nếu lâu thêm một chút, dược tài này chắc đã hỏng mất. Lần trước bởi vì khẩu lệnh không đúng, thiếu chút nữa bị các ngươi giết chết, hại ta kinh hồn, lần này cũng không dám tự mình đưa hàng."

Một thương nhân khác cũng gật đầu nói: "Đúng vậy! đổi khẩu lệnh cũng không cho chúng ta biết, như vậy thật sự là hại chết người." Hắc y nam tử bất đắc dĩ nói: "Cũng chẳng có chuyện gì đâu! Lúc này Thần tông chính đang đề phòng nghiêm mật, khẩu lệnh phải thường xuyên biến hóa. Tỷ như hôm nay, vừa xuất hiện một phản đồ. Khẩu lệnh này, ai... lại không an toàn."

Thương nhân bên trái gật đầu nói: "Đúng vậy! Thần tông đệ tử đông đến mấy vạn, nếu không có khẩu lệnh cùng ám hiệu, thật sự quá nguy hiểm... Được rồi, các người sáng sớm hôm nay có phát hiện ra phản đồ, bây giờ vẫn chưa bắt được phải không?"

Hắc y nam tử xấu hổ lắc đầu, nói sang chuyện khác: "Dược tài của các ngươi có sao không? Bây giờ để ở đâu? Thần Ma Cảnh đang chờ sử dụng đấy."

Thương nhân bên trái đáp: :"Tết thảy thỏa đáng, đã đặt ở giáp loại thương khu nam, vị trí trong khố là tám mươi chín. Số lượng thật sự quá lớn, các ngươi ít nhất phái đi hai trăm người áp tải mới được."

Hắc y nam tử gật đầu nói: "Ta tự có cách thu xếp, các ngươi mau dùng cơm..." Nói xong, bọn họ không nói tiếp nữa.

Hoa Lân trong lòng vừa động, mặc dù không biết Thần Ma Cảnh ở nơi nào, nhưng hẳn là cách tổng đàn Phần Âm tông không xa, bản thân sao không cẩn thận phòng xa đi trước, thứ nhất có thể ẩn dấu hành tung, thứ hai có thể tránh bị người phát hiện gây phiền não. Hơn nữa thương nhân bên trái không phải nói rồi sao? Số lượng dược tài tương đối lớn, có thể cần nhiều xe mới được, nói như thế, có lẽ có thể "lần" vào. Chủ ý đã định, Hoa Lân làm bộ cơm no rượu đủ, lau miệng, chậm rãi đứng lên. Quay đầu quát điếm tiểu nhị: "Tiểu nhị, tính ... tính tiền."

Ra khỏi Dị Hương tửu lâu, sắc trời đã tối, trên đường đã thắp đèn. Hoa Lân như làn gió thổi, lập tức đi, vội vã hướng người trên đường hỏi mã đầu thương khố thành nam. Nương theo bóng đêm, thẳng đường đi tới, rốt cục tới được mã đầu khu nam. Trong bóng đêm, chỉ thấy một sông lớn ngay trước mặt, mã đầu đang có vô số bốc vác cật lực chuyển hàng từ một thuyền lớn. Hoa Lân vừa chuyển, tiến vào khu thương khố bên phải, một hán tử cao lớn lập tức đi nhanh đến quát: "Tiểu tử! Ngươi tới đây làm gì?

Hoa Lân lập tức giơ lên yêu bài Phần Âm tông, để trước mặt hắn, quát lớn:

"Ta là đệ tử Thần tông, lập tức điều tra hóa vật ở thương khố thứ tám mươi chín, dẫn dường cho ta mau!"

Hán tử cao lớn hoảng hốt, thấy rõ yêu bài trong tay Hoa Lân, hoảng sợ nói:

"Tiểu... Tiểu nhân đáng chết! Ngài... Ngài muốn điều tra kho tám mươi chín sao? Nhưng chỗ hóa thương này..."

Hoa Lân quát : "Lão tử không muốn nói hai lần, lập tức dẫn dường cho ta!"

Hán tử kia trán đổ mồ hôi, vội vàng xoay người nhường đường. Hoa Lân đi theo hắn tiến vào khu thương khố, chỉ thấy chung quanh một mảnh đen kịt, thương khố chỉnh tề phân liệt thành hai, nếu không có ai dẫn đường, thật sự là tìm không được hóa thương thứ tám mươi chín. Một lúc sau, đại hán dẫn đường dừng lại, chỉ vào một thương khố trống rỗng nói: "Hồi bẩm đại nhân, đây là thương khố tám mươi chín. Nhưng... nhưng mà..."

Rất rõ ràng, cửa lớn thương khố tám mươi chín mở rộng, bên trong căn bản không có hàng hóa. Hoa Lân gãi gãi đầu, lập tức chỉ vào vách thương khố hỏi: "đống này có đúng là thương khố tám mươi bảy không?"

Hán tử kia run run nói: "Cũng... Cũng không phải. Đống này là tám mươi chín. Ngài muốn tìm tám mươi bảy sao? Đó là đống bên trái."

Hoa Lân chợt nói: "Hừm! Như vậy hả?... Ngươi lập tức mở thương khố tám mươi bảy cho ta, ta muốn đi vào xem xét."

Hán tử kia nào dám chậm trễ, lập tức mở thương khố tám mươi bảy, cùng Hoa Lân đi vào dò xét một lần, nhưng căn bản không phát hiện. Hoa Lân tìm thật kĩ, nhưng thậm chí không tìm thấy một vật đáng lưu ý, sau đi đi ra, hắn nói với đại hán: "Tình báo sai lầm! Ta đi trước, việc hôm nay không cho nhắc tới với bất kỳ ai, nếu không coi chừng cái đầu chó của ngươi"

Nói xong, Hoa Lân phi thân, vượt lên nóc nhà, phút chốc liền biến mất không thấy tăm hơi, để lại đại hán ngây ngốc, nhìn trời cao lầm bẩm: "Hách... Làm ta sợ muốn chết."

Hoa Lân vòng vo nửa vòng, len lén trở lại cửa sau thương khố tám mươi chín, hắc hắc cười: "Bà nội nó, ngàn lần phải cẩn thận."

Nói xong, hắn thi triển Sưu Thần thuật, lặng lẽ dò xét. Thương khố số tám mươi chín cũng không có dị trạng gì, Hoa Lân rút ra phi kiếm, cắm vào khe hở cửa sau, nhẹ nhàng mở cửa, "cách" một tiếng đã mở ra. Tiến vào thương khố, chỉ nghe không trung phiêu đãng, nồng mùi dược vị. Dược thảo sắp xếp chỉnh tề, cao hơn một thân người, chiếm một nửa không gian thương khố. Hoa Lân tay phải cầm kiếm, cẩn thận đi

vào, tìm một cái rương để ẩn thân. Tại kho hàng này, Hoa Lân mơ hồ cảm thấy mùi máu tanh nhưng lại bị mùi dược vị làm nhiễu loạn. Hắn lập tức thi triển sư thần thuật tìm tòi, nhưng thủy chung không thấy bóng người. Không hiểu sao, Hoa Lân vẫn có cảm giác không ổn, vì vậy 'tranh' một tiếng rút ra kiếm, quát: "... Xem kiếm"

Quả nhiên là một bóng đen tù trong đống dược bay ra. 'Tranh tranh tranh...' Liên tiếp mười tám kiếm, hướng Hoa Lân bổ tới.

Hoa Lân chợt gặp địch, nhưng tâm trí lại thanh tĩnh như gương, quát: "Ngưng Băng Trụy!" Một chiêu này cũng là Hoa Lân cố ý thử thân phận của định nhân. Bởi vì Ngưng Băng Trụy là Thủy hệ tiên thuật của Thánh Thanh viện, Tu chân giới cơ hồ ai cũng biết, mà người này ẩn thân ở đây, thân lại bị thương nặng, hẳn là Mạc Thức Tùng buổi sáng mới đào tẩu. Hoa Lân có được yêu bài của hắn, đương nhiên đoán là hắn ra hắn trước.

Hoa Lân làm như định liệu, vừa xuất Ngưng Băng Trụy của mình, vừa hô to: "Là người mình đây!"

Hoa Lân phán đoán phi thường đúng, chỉ tiếc là bóng đen không có ý dừng tay, 'tranh tranh tranh...' Liên tiếp bổ ra chín kiếm, kiếm khí như hồng, không chỉ phá Ngưng Băng Trụy mà lại có thể phản kích. Hai người 'keng keng keng' nháy mắt đã đánh ba chiêu, đôi bên còn chưa xuất toàn lực, nhưng không biết sao, song phương không dám thả tay, nếu không thương khố sớm đã sập.

Đến lúc này, hắc y nhân mới nhớ tới ra gì đó, đột nhiên lui ra sau hai trượng quát: "Ngừng lại, ta là người mình!"

"Hắc hắc..." Hoa Lân cũng lui về sau hai trượng, kiếm trong tay tiêu sái chuyển động, 'tranh' một tiếng trở vào bao. Khóe miệng thản nhiên cười nói: "Ngươi là Mạc Thức Tùng?"

Hắc y nhân đối diện vội nói: "Không sai! Ngươi là ai?'

Trong bóng tối, song phương dừng ở mắt đối phương... Hoa Lân nói từng chữ: "Ta là đệ tử của Nhược Uyên, ngươi nói ta là ai?"

Mạc Thức Tùng trầm mặc một lúc, do dự cả nửa ngày, rốt cục mở miệng nói: "Được rồi... ta bị thương nặng,

lần này chỉ có thể tin ngươi. Đây là một quyển khẩu lệnh đại toàn của Phần Tinh tông, còn có bản đồ của bọn họ, ngươi tự mình giao cho Nhược Uyên, hiểu chưa?"

Hoa Lân kinh hoàng, nghĩ thầm rằng quả thật là trời giúp ta, vận khí mình cũng thật là quá tốt, thật khiến người ta có chút không dám tin tưởng. Trong lòng mặc dù nghĩ vậy, nhưng ngoài miệng Hoa Lân cũng không dám lộ ra, đại nghĩa lẫm liệt nói: "Ngươi làm tốt lắm, ta nhất định tự mình giao cho sư tôn."

Mạc Thức Tùng do dự một chút, chậm rãi lấy một quyển "Thủ Soa Bổn". Hoa Lân đang chuẩn bị tiếp, nhưng Mạc Thức Tùng lại rút tay về, đột nhiên hỏi: "Chúng ta ở Thánh Thanh viện không có đệ tử nào râu dài, có phải là ngươi dán râu giả không? Có thể cho ta nhìn một chút không?"

Hoa Lân sửng sốt, ngẩng đầu nhìn lại, nhưng thấy vẻ mặt Mạc Thức Tùng thập phần ngưng trọng, không giống làm bộ. Trong tình huống này, Hoa Lân ngược lại thở ra một hơi, bản đồ là phi thường trọng yếu, vì vậy gật đầu nói: "Được, cho ngươi xem sao?"

Nói xong, hé bộ râu giả của mình, nhưng lại nhanh chóng dán lại, nói:

" Còn nghi ngờ nữa không?"

Mạc Thức Tùng rốt cục cũng thở ra một hơi, đưa Thủ Sao Bổn, nói: "Ngươi cầm lấy đi!" Hoa Lân tiếp lấy, mở bản đồ ra nhìn một chút, chỉ thấy mặt trên quả nhiên sáng tỏ lộ tuyết tới Binh Hồn Giải Thần trận, cùng ghi lại khẩu lệnh cùng ám hiệu của Sí Dương điện cùng Trấn Thiên điện của Phần Âm tông. Trời ạ! Đối với mình thật sự trọng yếu.

Hoa Lân thu hồi bản đồ, ngẩng đầu đang muốn nói vài câu, lại nghe Mạc Thức Tùng nói: "Dược tài này vận chuyển tới Thần Ma Cảnh của Phần Âm tông rất gần Binh Hồn Giải Thần trận, ngươi có muốn cùng ta đi trước?"

Hoa Lân lập tức lắc đầu nói: "Không cần, ta lập tức trở về bẩm với sư tôn. Ngươi đứng lên đi, ta giúp ngươi dọn sạch dấu vết, còn có mùi máu..."

Mạc Thức Tùng cười cười, gật đầu nói: "Đa tạ sư huynh! ... còn chưa thỉnh giáo sư huynh xưng hô thế nào?"

Hoa Lân ngạo nghẽ nói: "Thật không phải nhưng thân là thám tử Tru Ma viện, không thể tiết lộ tên thật. Mong rằng sư huynh thứ lỗi."

Mạc Thức Tùng lại gật đầu nói: "Không sao, là ta cảnh giác!'

Hai người lại khách sáo một phen, Hoa Lân giúp hắn ẩn tàng hành tung, lại giúp hắn khủ mùi máu, sau đó mới từ của sau thương khố đi ra. Trên đường, Hoa Lân nhìn bầu trời đêm, cười thỏa mãn: "Đúng là ông trời có mắt! Mặc dù không có thuận theo xe, nhưng trong lúc vô ý lại có được tin tình báo quan trọng, ha... ha... ha... ha..."

Chương 11 kích tình nhất chiến

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: Tạm giấu tên

Biên dịch: vandai79

Biên tập: Juariaii

Trở lại tửu lầu, Hoa Lân lấy bản đồ Phiêu Miễu Hà ra xem xét. Mới biết được đi tới Giải Hồn Trận còn phải hai mươi bảy lần truyền tống nữa. Trong đó, muốn

qua tám lần kiểm tra, người thường tuyệt đối không có khả năng. Hoàn hảo, Hoa Lân trong tay có khẩu lệnh cực kỳ tường tận, bên trong không chỉ giải thích các loại ám hiệu, mà còn chỉ rõ những việc chú ý mà Phần Âm Tông không muốn người ngoài biết, cho nên hẳn vượt ải là không có chuyện gì. Sáng sớm này hôm sau, Hoa Lân ra khỏi Dị Hương tửu lâu, lập tức khởi trình, bước nhanh tới truyền tống Tế Thai ở thành bắc. bởi vì thời gian còn sớm, truyền tống chưa mở, mặt trước truyền tống lãnh tanh, chỉ có tám hắc y thủ trận. Ngoài ra, trên đài cũng không có khách lữ hành. Hoa lân thầm nghĩ, có lẽ hôm qua xuất hiện phản đồ, cho nên nơi này tăng thêm phòng thủ, mà người thường không dám mạo nhiên rời đi. Hoa lân đi ra phía trước, nói:

"Kim Vệ tinh!'

Tám thủ vệ lạnh lùng gật đầu, cũng không đi lên bàn, chỉ dùng ánh mắt lăng lệ dò xét Hoa Lân. Hắn cũng không nói nhiều, lấy ra một tinh thạch, thân thể ngồi xổm xuống, chuẩn bị truyền tống. Lòng bàn tay lại toát ra mồ hôi, bởi vì Hoa Lân biết, người nơi này phải tự mở ra truyền tống trận, hơn nữa mỗi lần phải

chỉnh sửa, nếu không chậm tay chân, thủ vệ sẽ hỏi thân phận, điểm này chính là một quy tắc của Phần Âm Tông. Bởi vì có quy tắc này tồn tại, Phần Âm Tông mới có thể cản trở ngoại nhân hữu hiệu. Quả hoàn hảo, thủ sao bổn của mạc thức tùng cực kỳ tường tận, đương nhiên sẽ không bỏ sót tiểu tiết này. Bạch quang chợt lóe, Hoa Lân đã thành công vượt đệ nhất quan.

Đi tới "Kim Vệ tinh", chỉ cảm thấy một trận gió lốc tới, phát hiện mình đang đứng ở trên một ngọn núi. Hoa lân ngồi xuống, sờ soạng truyền tống trận bên dưới, phát hiện truyền tống trận chỗ này không có chuyển bàn, cho nên chỉ có thể vào, không thể ra.

Không sai, đây là một truyền tống trận đơn hướng, nếu muốn rời đi, chính mình phải tìm một tòa truyền tống trận khác mới được.

" Ai... phần âm tông thật sự là giảo hoạt! " Hoa Lân đứng thẳng, ngắm nhìn quần sơn trùng điệp. Đang chuẩn bị rời đi, đột nhiên phía sau bạch quang chợt lóe, năm nhân ảnh xuất hiện. Hoa Lân quay đầu nhìn lại, phát hiện phục sức bọn họ có chút quen mắt, ngoại trừ người áo xanh cầm dầu, bốn người phía

sau đều một thân lam bào, trên mặt mang theo một tia tà khí, hình như là trang phục của Thần Kham môn. Cũng quả nhiên, người áo xanh cầm đầu quay lại hỏi:

"Các ngươi thật xác định Nho Từ đã chạy về Kim Vệ tinh?"

Một gã lùn lập tức tiến lên trả lời:

"Đúng vậy, hộ pháp đại nhân. Chúng ta tận mắt chứng kiến."

Người áo xanh cầm đầu nhíu mày nói:

"ta chỉ hy vọng hắn không đi tới Giải thần trận, nếu không chúng ta sẽ gặp phiền toái."

Tên lùn quả thực là một kẻ miệng mồm không biết tự chủ, lãng thanh nói:

"Điều này cũng không sao, nếu hắn thật sự tới Giải Thần trận tầm bảo, vậy hắn nhất định thông qua tám tầng Tiếu Cương của thần tông. Mà chúng ta có thể giữa đường ngăn cản hắn .. . Ai ! Ách ! Ngươi muốn ta làm gi?"

Nguyên lai hai gã đồng bọn đá cho hắn một cước, chỉ khẽ Hoa Lân ở phía xa xa, muốn hắn câm miệng. Hoa Lân gãi gãi đầu, nghĩ thầm người này thảm rồi, trở về nhất định sẽ bị đồng bọn cho ăn đủ.

Ý niệm trong đầu vừa mới hiện lên, lại không nghĩ năm yêu nhân đều hướng ánh mắt về phía mình. Chỉ thấy sát ý đột khởi, thật không biết bọn họ suy nghĩ cái gì. Hoa lân tỏ vẻ mờ mịt, nghĩ thầm điều này cũng không phải cái gì tuyệt đại bí mật, chẳng lẽ bọn họ thật sự định giết người diệt khẩu?

Vẻ mặt Hoa Lân rơi vào mắt người khác, lại trông dạng si ngốc, năm tên yêu nhân Thần Kham môn liếc mắt nhìn nhau, hiểu được vẻ mặt người này mơ hồ, tu vi nhất định không cao. Huống hồ phá kiếm trong tay hắn cơ hồ không có mũi kiếm, liếc mắt là biết nhặt được.

Mấu chốt nhất chính là người này đứng ở vách đá, hiển nhiên sẽ không biết ngự kiếm, bằng không đã sớm rời đi. Vì vậy, năm người chậm rãi bức tới... Hoa Lân lui từng bước, mũi chân lại chạm vào bên bờ vách đá. Một mảnh đá vụn "lộp cộp" rơi xuống vực

sâu, phảng phát như bị người ta bức vào tuyệt cảnh. Hắn làm vẻ hoảng sợ hỏi:

"Ngươi... Các ngươi định làm gì?"

Người áo xanh cầm đầu khuyên nhủ :

"Nhân sinh khổ đoản, sao không nhảy ra khổ ải, cho ta sở dụng hắc hắc... "

Nói xong, mặt lộ vẻ dữ tợn, tay phải giơ lên Chiêu Hồn kỳ, từng bước bức lại. Hoa Lân ngưng thần nhìn lại, chỉ thấy hắc kỳ của đối phương ngưng tụ một đoàn hắc sắc chí khí khó có thể trông rõ.

Hướng hắn tiến gần, chung quanh lập tức âm phong trận trạn, đúng là tà ác vô cùng. Hoa Lân âm thầm cười lạnh : " Bổn thiếu gia không có tìm các ngươi phiền toái là tốt lắm rồi, nghĩ không ra các ngươi chính mình lại chạy tới tìm chết ! "

Bất quá, Hoa lân cũng biết "Tỉnh thần chú" của bọn họ thập phần lợi hại, hơn nữa thần bí áo xanh lại toát lên vẻ thâm sâu khó lường, cho nên không dám kinh thường. Vì vậy, Hoa Lân đầu tiên kỳ địch dĩ nhược, âm thầm ngưng tụ ngọn lửa Phần Tinh Luân trong tay phải, chuẩn bị giết hắn lúc không chú ý. Nhưng

không nghĩ tới Chiêu Hồn kỳ trong tay yêu nhân áo xanh thật sự hung sát quá mức.

Từng bước bức lại, lại có lực đoạt phách diệt hồn, Sư vương thuẫn trong cơ thể Hoa Lân trong lúc vô ý kích khởi phản kháng, hồng quang chợt lóe, bão hộ nguyên thần của hắn. Biến hóa này, thật sự có chút ngoài dự đoán. Bất đắc dĩ, Hoa Lân ra tay trước, hét lớn một tiếng:

"Liệt Diễm Trảm"

Giơ tay chém xuống, phá kiếm trong tay hắn đột nhiên thành lớn, hình thành một thanh Liệt Diễm Kiếm dài tới bốn trượng. Từ trái sang phải, chém ngang phía trước năm người. Kiếm quang xuất động, Hoa Lân lại bay lên trời quát lớn:

"Phi phong thức..."

Kiếm quang loạn chuyển từ trên trời giáng xuống, chiêu này đúng là Tuyệt Trần kiếm pháp của Thượng Quan Linh. Nếu ngày xưa, chiêu "Phi Phong Thức" này nhất định không cách nào tạo thương tổn đối với người tu chân. Nhưng hiện tại, hỏa kiếm dài bốn trượng có thừa trong tay hoa lân, uy lực thế nào chứ?

Năm tên yêu nhân vạn vạn lần cũng không nghĩ tới, người này lại hung mãnh như thế, vì vậy vội vàng hoành kiếm ngăn cản.

Thế nhưng kiếm chiêu của Hoa Lân giống như lũ Trường Giang phá đê, chiêu sau nhanh hơn chiêu trước, tựa hồ không biết mệt mỏi. Yêu lam bên trái tránh né không kịp, cánh tay trái không cánh mà bay, miệng vết thương như bị lửa đốt, thoang thoảng truyền đến mùi thơm của da thịt bị nướng lên.

Mặc dù chém đi một cánh tay của yêu nhân, nhưng Hoa Lân lại thầm than. Bởi vì phá kiếm trong tay căn bản không cách nào thừa nhận ngọn lửa của mình, hiểu được không có thuận tay hơn hà chiếu kiếm. Hơn nữa, cũng không thi triển được toàn lực, điểm chết người là, chính mình đang ở không trung, không cách nào ngự kiếm phi hành. Vì vậy Hoa Lân hét lớn một tiếng, phá kiếm thoát thủ phi không, hóa thành đạo lưu tinh, bắn thẳng đến tên áo xanh cầm đầu.

Năm tên yêu nhân lại sửng sốt, không nghĩ tới hắn chủ động quăng kiếm, việc này thật sự là kỳ lạ. Chờ bọn yêu nhân tránh thoát chuôi phi kiếm nóng bỏng, đã thấy Hoa Lân đột nhiên xoay tròn, "tranh" một

tiếng, trong tay đột xuất một thanh trường kiếm. Kiếm này vừa ra, ngọn lửa càng bức người, kiếm khí cháy bỏng khiến kẻ khác hơi thở cũng không thông. Bọn họ nhất thời hiểu được Hoa Lân vì sao quăng kiếm... Hoa Lân sử dụng Hà chiếu, công lực phảng phất tăng vọt gấp đôi, trường kiếm lăng không chém xuống, cuồn thanh cười nói :

" Yêu nhân, nạp mạng!"

Kiếm quang dài đến mười trượng từ trên trời giáng xuống, năm tên yêu nhân hoảng sợ tản ra, đồng thành ngâm:

" Ấm thần lão tổ, hộ kim thân của ta, huyền âm tá pháp, chân thần phụ thế!... sách sách mật!'

Cùng lúc đó, người áo xanh giờ lên chiêu hồn phiến, trực chỉ Hoa Lân, một màn hắc khí khồng lồ mãnh liệt ập tới, cấp cho bốn gã phía sau tranh thủ thời gian. Hoa Lân với một kiếm xuất ra bức bọn họ thi triển "Thỉnh thần chú", trong lòng biết không ổn, quát to :

"Phân quang kiếm..." "tranh.. tranh.." hai tiếng, hai thanh phân quang kiếm từ sau lưng bắn ra, trực chỉ

trước mặt yêu nhân áo xanh. Hắn mượn cơ hội lướt ngang hai trượng, tránh thoát âm chú của yêu nhân, Hà Chiếu trong tay phóng xuất một mảnh kiếm quang, giống như cuồng phong, liên miên không dứt bổ vè phía năm người phía trước. "Chiêu hồn phiến" của yêu nhân áo lam nhất thời đỡ không nổi, ca sát một tiếng gẫy đoạn.

Ai ngờ yêu nhân nọ ngược lại vui vẻ, lập tức quát:

"Phệ hồn chú" bầu trời đột nhiên tối sầm lại, chỉ thấy vô số hắc ti thét gào mà tới, lao thẳng tới Hoa Lân. Nhưng hắn cao hứng quá sớm, kiếm khí của Hoa Lân bao hàm ngọn lửa Phần Tinh Luân. Mỗi đạo kiếm quang, tựa nhu một lưỡi dao sắc bén nóng cháy, cắt khai hắc vụ, nhanh chóng phản phác trở về. Yêu nhân đại kinh thất sắc, khó khăn lắm mới tránh thoát vài "hỏa nhẫn" phẫn nộ quát :

"Các ngươi còn chờ cái gì? Còn không mau ngăn cản?"

Kỳ thật không cần hắn nói, bốn người phia ssau đã rút ra trường kiếm ra sức phản kháng nếu người áo xanh chống đỡ không đuợc kiếm khí của Hoa Lân. Giờ khắc này, Hoa Lân phát huy " Tuyệt trần kiếm

pháp " đến đỉnh cao, cách ba trượng khoảng cách, lăng khong bổ ra một tảng kiếm quang loạng chuyển. kiếm khí giống như một khỏa lưu tinh, đánh cho năm tên yêu nhân cuống quít lui thoái lui, khiến bọn chúng cảm giác chính mình tựa như đang trong một đại giang hồng lưu nước sông mãnh liệt mà đến, tránh cũng không kịp. Hoa Lân đối mặt năm tên yêu nhân, dĩ nhiên bằng vào một thân lực lượng ép cho bọn họ không thở nổi. sự thật này là một chuyện kinh thiên động địa. vì vậy hắn rốt cục hiểu được chính mình đã bước vào hàng ngũ cao thủ.

Chương 13: tự địch tự hữu

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: Tạm giấu tên

Biên dịch:

Biên tập:

Tên cầm đầu nghe hoa lân nói cũng có một quyển thiên cơ đồ, do dự chốc lát, đưa tay nói:

"thât không? Xuất ra xem."

Hoa lân đưa tay vào ngực sờ một hồi lâu, rốt cục lấy thiên cơ đồ ra. Nói:

"thật không có ý tứ, chỉ có một nửa. đáng tiếc bộ phận trọng yếu nhất, đã bị người đoạt rồi..."

Thủ lãnh nọ tiếp nhận thiên cơ đồ, xem qua, quả nhiene thiên cơ đồ thiếu một nửa, nhíu mày, nhưng tra lại cho Hoa lân, cừoi nói:

"nói vaỵa, ngươi cũng là người đi tầm bảo?"

Hoa lân thu hồi thiên cơ đồ, cười nói:

"cũng có thể nói như vậy."

Nho tử quâm một mực ở bên cạnh quan sát Hoa Lân, lúc này đột nhiên đi tới trước mặt, hỏi:

"ta hình như gặp ngươi ở đâu rồi."

Hoa lân biết không thể gạt hắn, vì vậy ha ha cười nói:

"tiểu tử thúi ngươi, nhìn thấy ân nhân cứu mạng cũng không quỳ tạ. quên đi, coi như ta cho tới bây giờ không có cứu qua cái mạng ngươi."

"a? ngươi.. ngươi thật sự là long tiếu hoa?'

Nho tử quân chợt hiểu ra. Nhưng lập tức nhớ tới chuyện một mình chạy thoát, hiểu được lương tâm có chút bất an. Vì vậy quay đầu đối với hắc y thủ lĩnh nói:

"kim đại ca, ta xem để hắn đi cùng chúng ta đi? Hơn nữa... hơn nữa "thượng cổ di tích" hung hiểm vạn phần, thêm một người cũng thêm một phần lực lượng."

Hắc y nhân cầm đầu lo lắng cả nửa ngày, nhíu mày nói:

"có thể, bất quá vì an toàn, hắn phải nghe lệnh ta. Thế nào?'

Hoa lân lấy ra nguyệt quang kiếm, cười dài nói:

"tốt lắm, một lời đã định! Nếu chúng ta có thể thành công tiến vào thương cổ di chỉ. Vậy các ngươi tìm huyễn quang kính, ta tìm hàng ma châu của ta. Mọi người ngàn vạn lần không nên tranh đoạt của nhau, bảo vật bên trong có nhiều, cần bao nhiêu tiên khí đều có"

Bay tên hắc y nhân nghe vậy hai mắt tỏa sáng. Bởi vì nho tử quân cũng nói qua cho bọn họ, bên trong bảo

vật nhiều vô số, mà hoa lân lại chứng thật."lời ấy không giả"

Hoa lân ha ha cười nắm bả vai hắc y nhân hỏi:

"vị đại ca này họ gì?'

"ta họ kim, tên cửu dương."

Nói xong hắn xử kiểm mở tay hoa lân. Hoa lân vẻ mặt thành khẩn nói:

"hạnh ngộ hạnh ngộ. tiểu đẹ tên thật long tiếu hoa, sau này xin chiếu có nhiều hơn. Hắc hắc hắc..."

Kim cửu dương lạnh lùng nói:

"điểm ấy ngươi yên tâm, ta cũng tương đối chiếu cố người khác. Đặc biệt nghe lời tiểu tử, ta sẽ đặc biệt chiếu cố."

Nói xong, khinh miệt nhìn hoa lân một cái. Bởi vì trong mắt hắn, hoa lân thật sự không giống cao thủ, người tu chân lại có thể có vẻ mặt bỉ ổi hèn mọn như thế sao? hoa lân lại nhún vai, không nói thêm gì. Kim cửu dương lập tức phất tay nói:

"chúng ta đi...'

Hoa lân cũng ngự nguyện quang kiếm did theo bọn họ cùng lên tường, trong lòng nghĩ, bọn họ nhân số mặc dù ít, nhưng với việc ẩn dấu thân phanạcủa mình có chỗ tốt lớn lao, so với việc đi một mình an toàn hơn. Vì vậy, nhóm chín người ngự khiến phi hành, nhanh chóng bước trên con đường tầm bảo. bọn họ không ngừng trải qua mười chín lần truyền tống trận, tiến vào lục cương tiếu của phần âm tông, bất tri bất giác đã đi đến giải đất trung tâm của Phần Âm Tông, .. cách trung tâm phiêu miễu hà chỉ có ba trạm lộ trình. Trên đường, hoa lân chú ý, bảy tên hắc y nhân đánh cho một mảnh hỏa diễm, biết được kim cửu dương cầm đầu thật sự là đệ tử "Phần Âm Tông". Không chỉ hắn, còn có đõ thiên lãnh khốc, thân phát đạt, cùng với người lùn viên linh tinh, bọn họ đều là chân chánh đệ tử phần âm tông. Về phần ba vị đồng hành còn lại là người tu chân bản địa tại phiêu miễu hà. Đoàn người này, ít nhất cũng luyện đến nguyên anh hậu kỳ, có thể nói là cao thủ như mây. Đương nhiên, trong đó tu vi kim cửu dương là thâm hậu nhất, bởi vì hoa lân nhìn không ra cảnh giới của hắn, xem ra so với mình cao hơn một bậc. bạch quang chợt lóe, chín người đã tới một tinh vực tên tĩnh hà.

Bốn phía, hoa lân phát hiện mình đang đứng trên huyền nhai, một đại giang rộng lớn ở phía dưới chậm rãi chảy qua. Dõi mắt nhìn lại, chỉ thấy khói sóng bay bay, xa xa bờ bên mơ hồ nhìn không rõ núi sông tráng lệ khiến người ta có cảm giang yên lặng. hoa lân đột nhiên hiểu được mình đã rời xa giết chóc, rời xa ân oán. Nghĩ không ra "phần âm tông' cúng có nơi yên bình như thế. Bay tên hắc y nhân cùng hoa lân giống nhau, nhìn mặt sông phía xa ngơ ngác xuất thần. kim cửu dương than thở:

"noiư đây đã là nội khu của Phần Âm tông. Chúng ta chỉ cần đi ba lân truyền tống, có thể tới trước "binh hồn giải thần trận". mọi người phải chú ý, phía trước kiểm tra nhất định nghiêm mật, vạn lần không lộ ra mã cước."

Nói xong, hắn quay đầu lại nhìn hoa lân nói:

"còn có ngươi nữa long tiếu hoa!... ta không biết ngươi từ nơi nào tới, cũng không biết ngươi làm sao có được yêu bài. Nhưng tới nơi này, ngươi ph**** hoàn toàn phục tùng mệnh lệnh của ta. Nếu không ngươi chết không lo, còn có thể hại chết chúng ta."

Hoa lân vô tội nhún vai, tỏ vẻ kháng nghị. Bất quá, hoa lân vẫn hiểu đựoc kim cửu dương khôg giống đệ tử phần âm tông. Bởi vị bọn họ thiếu việc chia ra âm vụ, cũng ít hung ác. Thầm nghĩ rằng, có lẽ những người này chính là không quen tác phong của phần âm tông, cho nên chuẩn bị tạo phản. ngọai trừ giải thích này, hoa lân thật sự không nghĩ ra còn lý do gì khác. Nhìn sông rộng, đõ thiên luôn luôn câm lặng, đột nhiên cảm khái nói:

"ai.. tay phong phúc tẫn sa trường huyết, nhất mạt hồng tươi nhiễm tiền khâm. Cũng không biết khi nào mới óc thể có cuộc sống an ổn."

Hoa lân nghe hắn tang thương cảm thán, nghĩ thâm fngười này chẳng lẽ xuất thân binh lính? Trong lòng không khỏi đối với hắn có chút thân thiết. ải nhân viênt inh linh chợt có sở cảm hỏi:

"kim đại ca, ngươi nói thất đại thánh môn khi nào có thể công tới đây? Chẳng biết chúng ta có kịp mở ra thần tích?"

kim cửu dương lắc dầu nói:

"ta cũng không biết. ta chỉ hi vọng còn sống quay về là đủ rồi!

Nói xong, hắn rút phi kiếm ra, nói:

'chúng ta đi thôi, đứng cảm thán chỗ này cũng vô dụng!'

Chín người ngự kiếm bay lên, theo bờ vách núi một đường bay nhanh. Xa xa, chỉ thấy một tòa kỳ phong ở phía trước, vừa lúc đi đường tắt. bất đắc dĩ, mọi người không thể làm gì hơn là bay lên cao, chuẩn bị lướt qua đỉnh núi. Tại đây thì, hoa lân phóng mắt, chỉ vào đỉnh núi nói:

"mắt trước hình như có người!'

Mọi người ngưng thần nhìn lại, quả nhiên có thân ảnh ba người đang đứng trên đỉnh núi, hình như có hai nam một nữ. song phương ngày càng gần, chỉ thấy trên vách dá một bạch y nữ tữ đứng, ngắm nhìn biển mây nơi xa. Gió nui thổi bay quần lủa mọng như tuyết trắng của nàng, đình dịnh ngọc lập, giống như phù dung xuất thủy, mang theo một loại tiên khí siêu phàm thoát tục. mà bên cạnh nàng, một nữ tử yểu điệu mặc motọ chiếc quần lụa mỏng xanh biếc đang

đứng. không cần nhìn kỹ đã biết các nàng nhất định xinh đẹp như thiên tiên. Sau lưng các nàng, lại có motọ tử y nam tử đúng. Hắn khoanh hai tay, thân như thiết thương, khí như đình uyên. Trên đầu mang thúc kim quan, tựa nhưu giám thị hai vị tuyệt sắc nữ tử che mặt. lúc này, hoa lân nhất thời kích động, bật thotó ra, cao giọng kếu:

"Linh nhi'

Dưới chân đột nhiene gia tốc, hướng các nàng ngự kiếm lao đi. Nhưng bay đến nửa đường, hắn lại ngừng lại. bởi vì lý trí nói cho mình, thượng quan linh không có khả năng xuất hiện ở đây. Mặc dù cô gái ngày cực giống thượng quan linh, nhưng khí chân lại mơ hồ khác biệt. mà thúy ảnh bên người nàng lại rất quen thuộc., dúng là âm hồn bất tán thu thủy. hoa lân thât thố, khiến cho đám người kim cửu dương chấn động, đang định tránh ne nhưng đã không kịp. bất đắ dĩ, kim cửu dương chỉ có thể tiếng lên, lúc qua ngừoi hoa lân, hung hăng liếc mắt nhìn hắn mọt cái. Hoa lân không để ý, vội vàng đưa tay kếu:

'uy... kim đại ca! chúng ta tiếp tục đit hôi, ta nhận lầm người."

Kim cửu dương lại thầm thở dài, trực tiếp đi thẳng tới trên núi, đi tới trước mặt bạch y nữ tử, cung kính khom lưng nói:

"đêh tử kim cửu dương, ra mắt thánh nữ."

Chỉ chốc lát, hấn lại quay dầu lại đối với tử y nam tử khom lưng nói:

"ra .. ra mắt thần binh vệ."

Hoa lân thầm kêu không xong, nho tử quân cũng đã sợ đến mặt mũi trắng bệch, nghĩ không ra chỗ này dĩ nhiên gặp đại ma đầu. chỉ thấy bạch y nữ tử phất tay nói:

'không cần đa lễ, ta chỉ ở đây thưởng thức phong cảnh. Ngươi có chuyện quan trọng bên mình, xin tự hành rời đi thô."

Kim cưử dương trong lòng vui vẻ, đang muốn cáo lui, nhưng thần binh vệ bên cạnh đột nhiên hỏi:

"các ngươi là người thuộc phân điện nào? Vì sao ở đây?"

Kim cửu dương rung động, đầu không dám ngẩng nói:

"chúc... thuộc hạ là chấp sự đệ tử vệ tinh điện, phụng mệnh thủe toạn, áp phản đồ hồi tổng bộ. king động thần vê, mong thứ tôi..."

"a... thật không?"

Tử y nam tử lạnh lẽo đảo mắt qua mọi người, cuố cùng lại dừng trên người hoa lân, hỏi:

"ngươi tên là gì? Hiện nhậm chức ở đâu?"

Hoa lân tự trấn định nói:

"tiểu nhân long chấn thiên, nhậm chức tại sí dương điện. đây là yêu bài."

Nói xong đang muốn đưa ra yêu bài của mình, đã thấy trong mắt tử y nam tử hiện lên hàn hang, tiếp theo một trận sát y khó có thể phát hiện quét tới. hoa lân chấn động, thật sự không rõ mình lộ liễu ở điểm anò, đang muốn rút kiếm chạy, lại nghe thu thủy đột nhiên cười duyên nói:

"vị long chấn thiên này ta biết, hắn trước kia là mật thám tại trấn thiên điện, sau lại bị hiên dĩ thừa cấp bùi liệt sử dụng. hì hì... có đúng không a?c ông chúa?"

Nàng quay đầu hướng bạch y nữ tử cầu trợ, nàng hỗ trợ làm chứng. bạch y nữ tử cho tới giờ chưa quá hoảng, lúc này sửng sốt, rồi lập tức gật dầu nói:

'a?.. dúng, ta lần trước hình như gặp qua hắn."

Bạhc y nữ tử nói lời này xong phi thường bình thản, nàng chỉ nói là hình như gặp qua hoa lân, về phần ở nơi nào gặp qua ko rõ, vậy tốt rồi. hoa lân lại bị dọa một thân mồ hôi lanh, dưa tay sờ sờ bộ râu giả, nghĩ thầm thu thủy chẳng lẽ lại nhận ra hắn? nữ nhân thạt là lợi hại, bất quá nàng tại sao phải giúp ta? Đối với nàng có gì tốt đẹp?

Chương 14 thân phận bại lộ

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: Tạm giấu tên

Biên dịch:

Biên tập:

Tử y nhân dùng ánh mắt lãnh lẽo thẩm tra hoa lân, phảng phất như biết hắn giả mạo đệ tử, nhưng thánh nữ lại tự mình biện hộ co hắn, cho nên do dự không quyết. một hồi lâu, rốt cục nói với hoa lân:

"ngươi gọi là long chấn thiên phải không? Đi vào địa giới, ngươi làm theo quy củ, đừng để cho ta bắt được ngươi."

Kim cửu dương âm thầm nắm chặt tay, thầm nghĩ nếu hoa lân bại lộ, nói không chừng chính mình cũng xong, sao không khiến bọn họ lo lắng. trong lòng hoa lân cũng tràn ngập nghi hoặc. chẳng biết vì sao tử y nhân lại phát giác thân phận của mình, cũng không biết thu thủy hồ đò làm gì nữa, lại càng không biết bạch y "thánh nữ' vì sao lại giúp mình. Tóm lại hoàn toàn hồ đồ, dang miên man suy nghĩ, chỉ nghe thấy tử y nhân nói:

"bẩm thánh nữ, hôm nay chính trị phi thường bất ổn, không bằng để thuộc hạ hộ tống người hối cung, được không?"

Bạch y nữ tử chưa đáp lại, thu thủy bên cạnh đã xoa eo thon nhỏ, cả giận:

"lam thiên linh! Ta nhịn ngươi lâu rồi đó. Ngươi không nên bắt chúng ta trở thành phạm nhân có được không? Công chúa bất quá chỉ đi tám tâm mà thôi, ngươi như âm hồn bất tán đuổi theo. Cũng

không chính xác, cho phép đi lại nhưng lại không cho đi, rốt cục chúng ta còn có một chút tự do không?"

Bạch y nữ tử sợ bọn họ bắt đầu cái nhau, ưu nhã nói:

"thu thủy quên đi, chúng ta cũng du lãm qua, liền hồi cung đi?'

Yến thu thủy lập tức chu cái miệng nhỏ, dậm chân ói:

'công chúa..."hoa lân thấy các nàng nổi lên nội hồng, thầm nghxi công chúa này sao lại cho người ta môt jloại cảm giác nhu nhược, chẳng lẽ nàng bị phần âm tông nhuyễn cấm? thật sự là không rõ. Tử y nhân lập tức khom người:

"thỉnh thánh nữ khởi trình>'

Nói xong, hắn quay đầu lại nhìn hoa lân một cái, trong mắt tinh quang chợt lóe, mưo hồ mang thoe hàn ý khó có thể phát hiện. yến thu thủy cũng quay đầu hướng hoa lân nhìn một chút, trong mắt hiện lện bộ dáng cười cợt, phảng phát nói: ngươi lại thiếu ta một lần, các nàng rút ra phi kiếm, đang muốn ngự kiếm hồi cung, nhưng lúc này, phái bầu trời xa xôi đột nhiên xẹt qua ba đạo bạch quang, sưu motọtiếng đánh về phía moi người trên đỉnh núi. Tốc độ cực

nhanh, chỉ có tốc tinh luân có thể làm được. tử y nhân mắt thấy bất lợi, lập tức trường kiếm che ở trước mặt thánh nữ, quát lớn:

"bảo vệ thánh nữ!"

"trnah tranh tranh tranh...

" một loạt âm thanh đao kiếm rút ra khỏi vỏ truyền đến. kim cửu dương mọi người đều rút ra trường kiếm vây quanh thánh nữ, trong nhay mắt bố thành một trận hình phòng nự, đúng là đã được huấn luyện. lúc này hoa lân có vẻ không cùng bọn với họ, đứng cách một chút. Hắn một mình đứng một bên, ngơ ngác nhìn bầu trời lẩm bẩm:

"đây là chuyện gì? Chẳng lẽ nhâm vi của thánh thanh viện sát tới đây rồi?

Nói thì chậm, chỉ thấy ba "tốc tinh luân"" đã thu lại, bạch quang tan hết, bốn thân ảnh mầu den từ tốc tinh luân bay ra. Bọn họ mặc trang phục cảu Phần âm tông, nhưng hoa lân liếc mắt lại nhìn ra hắc y nhân cầm đầu đúng là nhược phong. Mà nam tử cao gầy bên cạnh hắn, đương nhiên chí là nhâm vi lòng dạ độc ác. Trừ những người này, còn có hai hắc y

nhân đồng hành, xem vóc người bọn hộ, cũng không có thân ảnh Nhược Uyên. Hoa Lân cảm gaíc có chút không đúng, bởi vì Nhược Phong cùng Nhâm Vi thủy chugn nhìn chằm chằm vào mình, hiển nhiên không phải vì thánh nữ, mà là vì mình mà tới. cho nên điều này càng làm cho Hoa Lân kinh hãi, không rõ bọn họ làm sao tìm được mình. Hoa lân lặng lẽ lui về phía sau, hy vọng có thể chạy khỏi trận doanh của phần âm tông, khiến cho hai phái tàn sát, chính mình mới có thể mượn thời cơ thoát đi. Nhưng cử động của hắn, sớm bị người khác nhìn thấu. Nhâm Vi đột nhiên ra tay, trường kiêm sau lưng tranh một tiếng ra khỏi vỏ, bầu trời lập tức xuất hiện chín phi kiếm, tranh tranh hướng hoa lân bắn tới. Hoa Lân lập tức lộn ngược người ra sau, khó khắn lắm tránh thoát, chỉ thấy "đoạt đoạt đoạt..." liên tiếp chín tiếng, chín thanh phi kiếm tất cả đều cắm trên mặt đất, khiến người ta hêt sức sợ hãi. Mà "vạn kiếm xuyên tâm" đúng là thức thứ nhất trong Tuyệt sanh kiếm của nhâm vi. Hắn vừa động thủ, liền sử ra tuyệt học bản thân, hiển nhiên chuẩn bị tốc chiến tốc thắng. hoa lân biết nhâm vi tuyệt sẽ không dừng tay, cho nên quyết định thật nhanh, quát lớn:

"bọn họ thành lánh thanh viện, mọi người mau lên."

Thực ra khôgn phải hoa lân hàm hồ li gián, nhược phong đã tấn công phần âm tông trước. công lực của hắn hùng hậu nhất, trường kiếm quét ngang, lô băng kiếm trong tay một trận, hình thành một lãng hoa mênh mông, chém thẳng vào trận doanh phần âm tông. Kiếm quang đi qua, hàn khí bức người, không khí bị đông lại. đây chỉ là một kiếm bình thường phổ thông, hắn hoàn toàn không thi triển tiên thuật gì, có thể thấy được chỗ bá đạo. cùng lúc đó, hai gã cao thủ khác của Thánh Thanh Viện cũng gia nhập chiến đoàn. Bọn họ đều rút kiếm, bả tất cả đệ tử phần âm tông đều quấn vào trận chiến. chợt nghe "đinh đinh đương đương" hưởng thanh một loạt, song phương đã hỗn chiến. Bón người thánh thanh viện tu vi đều đạt tới ngoài "thần hợp cảnh giới". trong đố nhược phòng đã bước fvào "thần hợp cảnh giới" hậu kỳ. qua trăm năm nữa, hắn sẽ gặp hạo kiếp "bàn niết hồi sinh". Mà nhâm vi, hẵn cũng vừa bước vào "thần hợp cảnh giới sơ kỳ" cho nên Thánh Thanh viện mặc dù chỉ có bốn người, nhưng thực lực so với đệ tử phần âm tông trên mặt đất cao hơn gấp hai có thừa. song phương giao chiến, đệ tử phần âm tông dưới đất bị

đánh cho tay chân luống cuống. nhưng, vô luận nhược phong cường công thé nào, trận pháp của Phần Âm Tông thủy hcung chịu đựng được. điều này làm nhược phong khó hiểu. nhìn kỹ, mới phat shiện trong đó một tử y thiếu niên công lực dĩ nhiên cũng kém mình không bao nhiêu. Mặc kệ mình cường công thế nào "tử y thiếu niên" thủy chung có biện pháp hóa giải chiêu thức chính mình. Vì vậy, nhược phong rốt cục đoán được thân phận tử y nhân. Nhược phong toàn lực tiến công, khiến người nhìn qua, mục tiêu của thánh thanh viện hình như là bắt "bạch y thánh nữ". song thực chất, hung hiểm nhất lại là trận đấu giữa hoa lân cùng nhâm vi. Nhâm vi lấy hoa lân làm mục tiêu, đối với hắn triển khai tiến công hung mãnh. Đương nhiên bọn hắn đã đặc ý an bài. Trong ý nghĩ của nhược phong, nhâm vi hắn có thể trong năm chiêu chế trụ hoa lân, song sự thật cũng không phải như thế. Nhâm vi liên tục công mấy chiêu, làm hoa lân cuống quyết lui về phía sau. Cuối cùng motọ chiêu "kiếm luân vũ", nhâm vi đã buộc hoa lân rơi vào tuyệt cảnh. Một chiêu này, chẳng những khiến hoa lân lửa giận tận tỏiừ, đồng thời khiến tiềm lực của hoa lân hoàn toàn bức ra. Hắn

thối lui, rồi đột nhiên sử dụng toàn thân chân lực, quát lớn:

"liệt... diễm ... trảm!"

"nguyện quang kiếm" trong tay hắn đột nhiên tăng vọt, hình thành một thanh liệt diễm kiếm dài tới năm trượng, đẩy "kiếm luân chi vũ" của nhâm vi ra. Chiêu vừau ra, lập tức khiến một mảnh kinh hô. Người thi triển chiêu "liệt diễm trảm" cùng tâm pháp Phần Âm Tông cực kỳ tương tự. một chiêu này, mạnh mẽ dùng chân nguyên trong cơ thể ngưng tụ thành trên trường kiếm, cư snhư vậy, có thể đưua lực công kích đề cao mấy lần. mà người thi tuật công lực càng thâm hậu, mũi kiếm trong tay càng khổgn lô. Hoa lân một kiếm bổ ra, kiếm đạt tới năm trượng, ở phần âm tông ma fnói, đã tinh là cao thủ. Song càng làm cho bọn họ giật mình sau đó, nguyện quang kiếm trong tay hoa lân không cách nào thi triển toàn lực, vì vậy lại ném nó đi, bay thẳng đến mắt Nhâm Vi. Nhâm vi dễ dàng né qua, không rõ hoa lân vì sao quăng kiếm. lại tháy tay trái hoa lân chấn đông, tranh một tiếng, hà chieúe kiếm đột nhiên ra khỏi vỏ, không đợi nhâm vi tỉnh ngộ, hoa lân lại giơ kiếm bổ tới. một kiếm này, liệt

diễm càng đạt hơn mười trượng, một trận nóng mênh mông lao vào mặt, nhâm vi ở xa xa chấn động, vội vàng biến chiêu, đoạn quát:

"... kiền khôn nhất kiếm".

Nhâm vi do sớm phải bắt hoa lân, lại phát huy "tuyệt sanh kiếm" tới cực hạn. chiêu này vừa ra, thiên địa hơi bị tối sầm lại, một kiếm của hoa lân cũng tùy thời thát bại. hoa lân chỉ cảm thấy thiên địa đảo chuyển càn khôn lệch vị, căn bản là không thấy rõ thân ảnh của địch nhân. Chỉ có khôn cùng vô tận hắc ám từ bốn phương tám hướng đè xuống. chiêu càn khôn nhất kiếm này, hoa lân từng lãnh giáo qua tại "dong nham đại địa", lúc ấy chính mình bằng vào "bài sơn đảo hải" nham tương cuối cùng mới miễn cưỡng đứng vững. bây giờ chung quanh không có hỏa diễm để lợi dụng, thật sự có cảm giác không có cách nào. Vạn bất đắc dĩ, hoa lân chỉ có thể ngựa chết tìm đường sống, cao gióng quát:

"phogn vân ngự lôi thuật..."

Trong lòng hoa lân thật sự không có tin tưởng cái gì, trong lòng liều mạng cầu khẩn, hi vọng lần này có thể thanh không đưa mây đen tới tương trợ, tịnh

cũng hi vọng có thể che dấu thân hình của mình. Cuối cùng ông trời có mắt, sương trắng trên đỉnh núi vốn phi thường nông hầu, cho nên mây đen lập tức cuồn cuộn mà đến, lần này không có để cho hắn thất vọng. nhưng, "càn khôn nhất kiếm" của Nhâm Vi so với Phong Vân Ngự Lôi thuật của Hoa Lân nhanh hơn một bậc, một đạo bạch quang xẹt qua, từ bên trái chém thẳng vào Hoa Lân. Kiếm quang bất thình lình, nếu ngày thường, hoa lân nhất định rất khó phát hiện. nhưng dưới hiệu quả của Phong Vân Ngự lôi thuật, kiếm quang sắc bén phá vụ thủy(hơi nước), lưi lại một loại ánh sáng lờ mờ, dĩ nhiễn trong lúc vô ý hoa lân phát hiện phương pháp phá giải. vì vậy hắn vận khởi chân lực taòn thân, liệt diễm kiếm thật lớn nghênh tiếp. "đương" một tiếng nổ, hỏa quang bắn ra bốn phía, mây đen quay cuồng. một cỗ kình khí cuờng đại lan ra, chấn cho mọi người ngực mọi nguời khó chịu. Khóe miệng hoa lân lập tức rỉ ra máu tươi, mà Nhâm Vi cũng bị kình khí chấn lui nửa bước. trong lòng thầm giật mình, không rõ công lực của Hoa lân tiến bộ thế nào mà thần tốc vậy? ngay cả kiếm pháp đều có biến hóa kinh người. ở nơi này liều mạng đánh bừa, khiến cho mọi người một trận kinh

ngạc. nhược phong mơ hồ biết bất diệu, dựa theo tốc độ tu luyện của Hoa Lân như vậy, chỉ sợ không quá vài năm, ngay cả bản thân đều không bắt được hắn. mà Tử y nhân cùng kim cửu dương đờ người, cũng không nghĩ tới thực lực của Hoa Lân lại hùng hậu như thế, nhìn đến thật sự là không thấu. mọi người đang kinh ngạc, xa xa lại đột nhiên truyền đến một loạt tiếng thanh khiếu, lại có hai bóng đen hướng bên này phóng tới rất nhanh. Trong lòng hoa lân cả kinh, quay đầu nhìn lại, Hiên Dĩ Thừa đáng sợ của Phần Âm Tông đang chạy tới. trong lòng biết không ổn, biết bản hành tung của bản thân đã hoàn toàn bại lộ, vì vậy quyết định lập tức thoát đi hienẹ trường. may là, phong vân ngự lôi thuật của Hoa Lân rốt cục thành hình, sắc trời tối samà lại, mây đen rậm rạp, năm đạo thiểm điện phá nát không trung, trực thẳng mũi kiếm của hắn mà đến. biến hóa này, lại ngoài ý liệu của mọi người. nói thì chậm, hoa lân không để ý tới thương thế bản thân, nhanh chóng dẫn lôi điện hướng Nhâm Vi. Đồng thời lập tức lấy ra Phần Tinh Luân. Đang muốn chạy, nhưng nhược phong lại một mực chú ý tới nhất cử nhất động của hắn, thấy hoa lân muốn chạy, nhược phong lập tức xuống tay cản

địch nhân, thân ảnh chợt lóe, giơ kiếm hướng hoa lân bổ tới. với công lực của nhược phong, nếu bị hắn đánh trúng, hoa lân dù có sư vưỡng thuẫn hộ thể, cũng sẽ mất mạng tại chỗ. Hoa lân biết rõ điểm này, vì vậy hoành kiếm ngăn cản, âm thầm thi triển "cửu chuyển thần công", hy vọng có thể chống đỡ một kiếm này. Chợt nghe đương một tiến nổ, hoa lân đón đỡ một chiêu của Nhược Uyên, chỉ thấy trong miệng ngòn ngòn, nhất thời phun ra một ngum máu tươi. Nhược Phong đang muốn bổ thêm một kiếm, nhưng Hiên Dĩ Thừa đã chạy tới. người chưa đến mà kiếm đã phát ra trước, một màng hồng quang mãnh liệt đánh tới, căn bản không để cho nhược phong có đường xuống tay. Trong chớp mắt, hoa lân rót cục chạy vào phần tinh luân. Nói xác thực, hắn bị nhược phong một kiếm chấn vào. Đang lúc hoa lân suất tiến Phần Tinh Luân, chỉ thấy tiểu bạch lập tức xuât shiện trước mặt, 'hò hét" kêu lên vài tiếng, phảng phất hỏi làm sao vậy?

Hoa lân vô lực nói:

"đi mau..."

Nói xong ngất đi. May là Tiểu Bạch thông linh, biết chuyện không ổn, lập tức ngự "phần tinh luân' nhắm phía bầu trời. tốc độ cực nhanh, so với hoa lân tự mình ngự còn nhanh hơn một bậc....

chương 15: ngộ nhập thần tích

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: Tạm giấu tên

Biên dịch: vandai79

Biên tập: Langtu_000

Hoa lân vừa đi, Nhược Phong cùng Nhâm Vi há có thể lưu lại, đồng thời quát:

"Chúng ta đuổi...."

Phân biệt bước trên Tốc Tinh Luân, trực đuổi Hoa Lân. Hiên Dĩ Thừa cùng một hắc y nhân khắc lúc lao đến, thủy chung chậm hơn bọn họ một bước. Hiên Dĩ Thừa quyết định thật nhanh, nhanh chóng lấy ra Tốc Tinh Luân, quay đầu ra lệnh:

"Lôi Bân, ngươi lập tức mang nàng trở về, không thể chậm trễ!"

Nói xong, hồng quang chợt lóe, bóng người biến mất, sớm đã đi xa. Mấy người dưới đất tất cả đều ngây ngốc nhìn bầu trời. Một hắc y nhân khẽ hạ xuống mặt đất. Tử y nhân lập tức tiến lên chào hỏi:

"Nguyên lai là Lôi Tổng quản, chẳng biết vị Long Chấn Thiên vừa rồi đến sau cùng là người phương nào?"

Lôi Bân thở dài:

"Ngươi đừng nói ra, hắn là thánh vật chúng ta muốn tìm. Lần này chúng ta mất vô số tinh lực, cuối cùng dẫn dụ hắn tới nơi này rồi, ai ngờ lại bị Thánh Thanh Viện phá hư. Xem ra, bên trong chúng ta thật sự có gian tế, nếu không Thánh Thanh Viện làm sao biết được hành tung của hắn, lại có thể bất tri bất giác tiềm nhập không coi ai vào đâu? Ai... Thật sự là khó phòng bị a."

Tử y nhân động dung nói:

"A? hắn chính là người mang Phần Tinh Luân sao?"

Nói rồi đột nhiên nhớ tới cái gì, quay đầu lại hướng Yến Thu Thủy hỏi:

",,, Nói như vậy, Thu Thủy ngươi đã sớm biết thân phận của hắn?"

Yến Thu Thủy kiêu ngạo ngẩng mặt nói:

"Đương nhiên! Không chỉ có thế, hành tung của hắn là do ta phát hiện. Chỉ tiếc bị Thánh Thanh viện làm cho rối loạn kế hoạch, cuối cùng vẫn thất bại trong gang tấc."

Lôi Bân vội vã rút ra phi kiếm, ngự kiếm bay lên, nói:

"Ta về tổng bộ trước. Lần này có thể phải dùng tới nàng ta mới được. Ai..."

Tử y nhân không gải thích được khó hiểu hỏi:

"Nàng ta là ai vậy?"

Lại nói Hoa Lân đang trong trạng thái hôn mê, Tiếu bạch liều mạng ngự Phần Tinh Luân bay lên bầu trời. Chợt nghe "sưu sưu sưu" liên tiếp mấy tiếng, mặt sau có hai toán địch nhân lập tức đuổi tới. Tiểu bạch tuy hoảng nhưng không loạn, vội vã đạp vào tình không đen nhánh.

Trước sau ba toán nhân mã truy đuổi nhau, tựa như lưu tinh xẹt qua phía chân trời, hướng về phía tinh

không vô định lao đi. Chẳng biết bằng cách nào, tại tinh lộ xa xôi, lại đội nhiên hiện ra một mảnh tinh vân khổng lồ kéo dài từ nam tới bắc, quả thực nhìn không tới điểm cuối.

Tiểu Bạch lại hưng phấn một trận, tinh vân này tương tự như mây trắng, có thể ẩn núp hành tung bản thân, vì vậy tốc độ càng nhanh, tiếp tục lao tới phía trước.

Hiên Dĩ Thừa truy đuổi cuối cùng, đột nhiên phất hiện không ổn, ngự Tốc Tinh Luân ngừng lại một lát. Nhưng hắn cắn răng, vẫn tiếp tục truy theo

. Tinh vân xa xa càng ngày càng gần, Tiểu Bạch ngự Phân Tinh Luân rốt cục cũng đã tiếp cận được nó. Còn chưa tiến vào, chỉ thấy trước mắt một mảng mê mang, Phần Tinh Luân nhanh chóng tiến vào phía trong.

Đột nhiên, Phần Tinh Luân chấn động mãnh liệt, sương trắng phía trước tựa như một dòng sông chảy xiết, bên trong dĩ nhiên cũng vận hành ở tốc độ cao. Phút chốc, cấm chế của Phần Tinh Luân phát ra hồng quang chói mắt do phải chịu ma sát lực cực lớn, hơn nữa Phần Tinh Luân cũng rời xa quỹ đạo vốn có cả

ngàn dặm theo dòng khí lưu, hướng về phía dưới bay đi.

Tiểu Bạch kinh hãi, với tốc độ của Phần Tinh Luân cũng không thể chống lại được dòng chảy này, có thể tưởng tượng phiến sương trắng này có tốc độ kinh người ra sao. Mắt thấy sương mù phía trước vẫn không nhìn thấy điểm cuối cùng, mà tốc độ của Phần Tinh Luân càng ngày càng chậm, Tiểu Bạch biết một khi Phần Tinh Luân dừng lại, chính là lúc mình và Hoa lân lâm vào tuyệt cảnh.

Lưu lại một lúc ở chỗ này, cấm chế của Phần Tinh Luân nhất định sẽ không chống nổi dòng công kích kinh khủng, đến lúc đó chính mình nhất định sẽ bị cường đại công kích xé thành mảnh nhỏ. Tiểu Bạch quay đầu nhìn lên, thấy bóng dáng truy binh sớm đã biến mất, nói vậy thì bọn họ cũng bị lạc giống mình.

Chấn động kịch liệt vẫn còn đang tiếp tục, cũng không biết trải qua bao lâu, Hoa Lân đang hôn mê rốt cục cũng đã thức tỉnh, đôi mắt mông lung từ từ mở ra hỏi:

"Tiểu Bạch, chúng ta đang ở nơi nào vậy ?"

Tiểu Bạch thấy hắn tỉnh lại, lập tức hống loạn lên một lúc. Hoa Lân lắc lư đứng lên, chỉ thấy xung quanh một màu trắng mênh mang, Phần Tinh Luân tựa như vẫn thạch bị thiêu đốt, hướng về phía trước dũng mãnh lao tới.

Chung quanh chấn động mãnh liệt, làm cho người ta có một loại cảm giác sắp bị hủy diệt, Hoa Lân sợ đến tâm thần tê liệt. Phần Tinh Luân đang chuẩn bị dừng lại, ngay thời khắc quan trọng đó, trước mắt lại đột nhiên sáng ngời, rốt cục đã ra khỏi tầng khí lưu đó.

Trong phút chốc, hết thảy xung quanh lại khôi phục lại như bình thường, nhưng Hoa Lân cùng Tiểu Bạch lại ngơ ngác nhìn phía trước, đều bị cảnh sắc phía trước chấn trụ...Tại bầu trời xa xa, xuất hiện một mảng lục địa phiêu phù. Từ xa nhìn lại, nó chỉ có một tầng bàng bạc, tựa như hé ra một phiến không trung phiêu đãng.

Song Hoa Lân biết, diện tích của nó nhất định phải rất kinh người. Bởi vì Phần Tinh Luân bay được thời gian một chén trà nhỏ, nó cũng chỉ khoách lớn trái phải một nửa, phải biết rằng, với tốc độ của Phần Tinh Luân, cho dù là một hành tinh cũng chỉ chợt lóe

lên là qua khỏi. Nhưng lục địa nay lại dần dần phóng lớn, cuối cùng quả thực là vô cùng vô tận...

Nói thì chậm, Phần Tinh Luân đã tiến vào khoảng không của nó, tựa như một viên vẫn thạch, tà tà rơi xuống mặt đất. lục địa không cùng vô biên, hoa lân lại lặng như con gà gỗ, lẩm bẩm nói:

"Xong hết rồi! Chẳng lẽ, đây là Binh hồn giải thần trận?"

Đang kinh ngạc, lại nghe Tiểu Bạch đột nhiên hống loạn một trận, gấp đến độ như bị một con kiến leo lên mình. Hoa Lân nghe hiểu ý tứ của nó, trong lòng rùng mình, vội vàng làm chậm Phần Tinh Luân. Nhưng lúc này lại phát hiện, Phần Tinh Luân sớm đã mất khống chế, tựa như một vẫn thạch, hướng về phía mặt đất cứng rắn rơi xuống...

Hoa Lân hoảng sợ nói:

"Tiểu Bạch! Bình tĩnh..." Lời còn chưa dứt, chợt nghe phanh một tiếng nổ, Phần Tinh Luân đã chạm vào một ngọn núi, lại bắn lên. Cứ như vậy liên tiếp mấy lần, rốt cục oanh một tiếng chui thẳng xuống đất. Cát bụi mù mịt, mặt đất dĩ nhiên cũng bị nó tạo ra một

cái hố lớn, chung quanh nóng cháy, hiển nhiên lực va chạm cực kỳ kinh người.

Còn may là lực phòng ngự của Phần Tinh Luân tuyệt cao, mặc dù khoan sâu vào đất nhưng cũng không tan rã. Trong Phần Tinh Luân, tất cả đều bị chấn động. Hoa Lân nằm ở trong, kêu vài tiếng, lại há mồm hộc ra một đoàn ứ huyết. trên thân lại mang thương thế, khiến cho hắn đến một điểm khí lực cũng không còn.

May mắn là Tiểu Bạch hết sức linh xảo, cắn áo hắn, mạnh mẽ lôi hắn ra. Tiểu Bạch phát hiện ra mỗi lần Hoa Lân ho khan, kết giới Phần Tinh Luân lại chợt lóe, cấm chế chung quanh cũng trở nên cực kỳ yếu ớt. Tiểu Bạch dù sao cũng là thần thú, biết Phần Tinh Luân là Trúc Cơ pháp bảo của Hoa Lân, không có nó trợ giúp, Hoa Lân khó có thể phục như cũ.

Vì vậy cắn áo hoa lân, kéo hắn từ Phần Tinh Luân ra bên ngoài, vừa rời đi Phần Tinh Luân, Tiểu Bạch cùng Hoa Lân chưa kịp thở dốc, chỉ thấy hồng quang chợt lóe, Phần Tinh Luân tự động hóa thành một ngọn lựa, hơn nữa ngừng trước mặt Hoa Lân một lúc, đột nhiên nhập vào cơ thể hắn.

Hoa Lân lại ngất đi, chỉ còn lại có Tiểu Bạch bất lực ngẩng đầu. Chỉ thấy mình hãn tại một cái hố thật sâu cách mặt đất cũng hơn hai mươi trượng. Bất đắc dĩ, Tiểu Bạch cắn áo hoa lân, từng bước từng bước, khó khăn kéo hắn lên mặt đất, mất rất nhiều sức lực, rốt cục kéo hắn lên. Nhìn về bốn phía, chỉ thấy đây là một mảnh sa mạc hoang vu, không chỉ khắp nơi quái thạch dày đặc, phương xa mơ hồ truyền đến tiếng gầm của các loại dã thú.

Phiến đất đai này, thật sự là nơi bị lời nguyền, chỉ cảm thấy tiếng gầm xa xa tràn đầy linh lực, hiển nhiên không phải quái vật bình thường. Tiểu Bạch cả kinh nhìn chung quanh, mặc dù nó là thần thú, nhưng nó thật sự quá nhỏ, một khi gặp linh thú trưởng thành, tất trở thành thức ăn của chúng.

Đột nhiên, chỉ nghe xa xa truyền đến tiếng sạt sạt. Tiểu Bạch lập tức cảm thấy hơi thở tử vong bức đến, nó sợ hãi vội vàng cắn ống tay áo Hoa Lân, hống với hắn vài tiếng. Nhưng Hoa Lân thân bị thương nặng, Phần Tinh Luân trong cơ thể đang tiến hành trị liệu, vô luận Tiểu Bạch kêu gọi thế nào, hắn thủy chung đều không mở được hai mắt.

Chỉ nghe liếng sạt sạt càng đến gần, Tiểu Bạch đột nhiên bình tĩnh trở lại, cảnh giác nhìn nơi phát ra thanh âm. Nhưng vào lúc này, chung quanh ngược lại trở nên vắng ngắt. Tiểu Bạch kinh hoảng, biết đây là thời điểm trước cơn gió bão, nhưng nó lại không dám rời Hoa Lân nửa bước, chỉ có thể lẳng lặng đứng một bên, ngay cả loạn động cũng không dám.

Cũng không biết vì sao, chính mình bất động , song phương lẳng lặng giằng co một lúc lâu. Chẳng biết khi nào, chỉ thấy bầu trời đột nhiên xẹt qua ba đạo lưu tinh màu trắng, chúng mất đi khống chế, nhìn phương hướng lưu tinh rơi xuống, nhất thời quên đi nguy hiểm, hưng phấn hống lên vài tiếng. Bởi vì nó biết, ba lưu tinh nọ nhất định là lũ bại hoại đuổi giết chính mình, nghĩ không ra bọn họ cũng rơi xuống hoang nguyên này, điều này làm cho Tiểu Bạch có loại hưng phấn khoái cảm.

Nhưng thanh âm Tiểu Bạch vừa vang lên, lập tức cảm thấy một loại áp lực từ bên trái áp bức đến khó thở. Nó sợ hãi vội vàng nhìn lại, chỉ thấy một con mãng xà thật to lớn, phun ra cái lưỡi đỏ hồng dài hơn hai xích, đầu tuyệt đối có thể nuốt cả người sống.

kinh khủng nhất là, thân rắn thô lớn chừng hai người ôm, nếu bị nó cuốn lấy, chỉ sợ nham thạch cũng bị nát thành phấn.

Tiểu Bạch kinh hoảng hống lên vài tiếng, phảng phất nói:

"Người đừng lại đây, cẩn thận ta ăn thịt ngươi."

Tiểu Bạch hô lên vài tiếng không có dọa được cự mãng. Nhưng chẳng biết vì sao, cự mãng này cũng không hạ độc thủ với Tiểu Bạch, tựa hồ có linh tính, nhìn Tiểu Bạch một chút, lại thè ra lưỡi đỏ tươi, chỉ là "tê tê tê" kêu vài tiếng, đột nhiên quay đầu rời đi, Tiểu Bạch cũng không hiểu được điều kỳ diệu gì? Ngơ ngác nhìn hướng cự mãng biến mất, Tiểu Bạch một lúc lâu mới phục hồi tinh thần.

Nó rốt cục cảm thấy mệt mỏi, vì vậy lao đến bên Hoa Lân, nằm trên bụng hắn, chậm rãi nhắm hai mắt, cũng không biết ngủ bao lâu. Hoa Lân còn đang chữa thương nhưng Tiểu Bạch đột nhiên bừng tỉnh. Chỉ cảm thấy mặt đất rung động, tiếng bước chân kinh thiên, từ phương xa đi tới...

chương 16 bị lạc thế giới

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: Tạm giấu tên

Biên dịch: vandai79

Biên tập: Langtu_000

Tiểu Bạch theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy cột đá bên trái đột nhiên "rắc rắc" đổ xuống. Một con quái thú đầy thân lân giáp như nham thạch từ phía sau "ầm ầm" đi ra. Tiểu bạch đột nhiên hiểu được, tự mình trước mặt nó không đáng là một con kiến, tùy thời đều có thể bị nó một cước đạp chết. Quái thú nọ há lớn cái miệng, đột nhiên lao tới trước.

Tiểu Bạch nổi giận gầm lên một tiếng, đá vụn chung quanh lập tức rơi xuống, một trận gió thổi qua ,Tiểu Bạch, chấn nó trựon mắt há mồm. Kỳ thật với thực lực của Tiểu Bạch, mặc dù không đánh lại quái thú, nhưng tự bảo vệ mình lại không có vấn đề gì lớn. Nhưng nó thật sự quá nhỏ, lại được Hoa Lân nuông chiều, cho tới bây giờ không có kinh nghiệm chiến đấu.

Lúc này, nó gặp phải quái thú thật lớn, lại là kim giáp thú trưởng thành. Nó thuộc về kim hệ linh thú, lân

phiến quanh thân lại khiến nó đao thương vô tổn. Vốn, nó cũng không có ý đồ tấn công Tiểu Bạch, nhưng trên người Tiểu Bạch toát ra linh khí cường đại khiến nó sinh địch ý. Bởi vì nó biết, Tiểu Bạch lớn lên tuyết đối sẽ là thiên địch của mình, Cho nên nhân lúc nó còn nhỏ yếu, đem tiêu diệt đi.

Vì vậy kim giáp thú rống giận, mở cái miệng rộng, lộ ra hàm răng sắc bén, từng bước bức lại. Tiểu Bạch thấy thế, kinh hoảng cắn ống tay áo của Hoa Lân, gấp đến độ "ô ô ô" kêu loạn. Nhưng hoa lân đang trong thời khắc luyện công mấu chốt, căn bản không phát hiện ra sự bất lực của Tiểu Bạch.

Nguy hiểm từng bước tới gần, song lúc này thì, đột nhiên bên trái lại truyền đến một loạt tiếng "tê tê". Một con mãng xà cự đại bơi lại, nó ngẩng đầu lên, mở ra miệng rộng đỏ như bể máu, đối với kim giáp thú phát ra tín hiệu nguy hiểm. Tiểu Bạch đột nhiên hiểu, cự mãng này hết sức thân thiết, ít nhất nó cùng Băng Long ở Huyền Băng thiên có chút giống nhau.

Một xà một thú giằng co, Tiểu Bạch ngược lại thành một bàng quan giả. Nhiều lần, hai con quái thú rốt cục cũng triển khai đả đấu, tinh phong huyết vũ, cát

bay đá chạy. Tiểu Bạch cũng không nhàn nhã, lập tức kéo Hoa Lân tới nơi an toàn, đối với hắn kêu loạn.

Một lúc lâu, Hoa Lân rốt cục từ trong ngủ say tỉnh dậy, mở hai mắt, hắn bị tình cảnh trước mắt dọa đến ngây người. Vì vậy, hắn nhanh chóng lùi lại mấy trượng, chỉ thấy Tiểu Bạch "ô ô ô" lao vào lòng mình, hiển nhiên vừa rồi thật sự bị dọa hãi. Hoa Lân tự nghĩ thương thế chưa lành, không dám ở lâu, vì vậy xuất Hà Chiếu kiếm, ôm Tiểu Bạch, lập tức ngự kiếm bay lên.

Ai ngờ vừa rời mựat đất, trên không trung có một loại áp lực vô hình bức bách xuống, càng lên cao, áp lực càng lớn. Ở mười trượng trên không trung, Hoa Lân cảm giác ngự kiếm phi thường phi thường cố sức. Lúc này mới liên tưởng tới, Phần Tinh Luân vô duyên vô cớ mất đi khống chế, vậy phiến đại lục này cùng Phệ hồn cốc giống nhau, đều bị trận pháp vây khốn.

Cũng may là chân nguyên trong cơ thể cũng không có chịu ảnh hưởng, điều này khiến cho Hoa Lân thoáng có chút an tâm. Bất đắc dĩ, Hoa Lân cố nén đau, triển khai thân pháp, mang Tiểu Bạch chạy vội trong sa

mạc. nhưng lại phát hiện Tiểu Bạch vẫn lưu luyến quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một xà một thú còn đang dây dưa khôgn thôi, từ xa nhìn lại, chỗ đó vẫn đang bụi mù cuồn cuộn.

Càng đi càng xa, rốt cục trốn thoát khỏi nơi nguy hiểm. lại chạy vội một lúc lâu, phía trước xuất hiện một hạp cốc, giữa đường càng thấy bình thản. Nhưng không biết vì sao, dã thú trên đường ngược lại ngày càng thưa thớt. đang lúc kinh ngạc, đột nhiên phát hiện ven đường phương xa có một đoạn tàn phá, mặc dù sắm đá phá lạn, nhưng mơ hồ do con người tạo ra.

Trong lòng Hoa Lân đột nhiên chấn động, nghĩ thầm chẳng lẽ nơi này có người đã đi qua? Vì vậy vội vàng tiến tới, càng đi càng gần, mới phát hiện đây là một viễn cổ phế khu, mặc dù loạn thạch khắp nơi trên mặt đất, nhưng rõ ràng là dấu vết con người lưu lại. Chính đang sững sờ, Tiểu Bạch đột nhiên từ trên vai nhảy xuống, hứng phấn lao vào phế khu, hơn nữa hống lên kêu loạn một hồi. Hoa Lân vội vàng đuổi theo.

Chỉ thấy trên một đống tường đất, có cắm một thanh tàn kiếm, chứng cớ rõ ràng, hoàn toàn chứng thật ý

nghĩ trong lòng. Hoa Lân đi tới trước cây kiếm, cúi người lôi trường kiếm ra, nhưng không cảm thấy nặng. Cúi đầu nhìn, trường kiếm trong tay đã nát vụn, cầm trong tay xem, một trận gió nhẹ thổi qua, ngay cả chuôi kiếm đều hóa thành bột. Hoa lân bị dọa nhảy lên, nhìn bốn phía một chút. Nghĩ thầm khu phế khư này cũng có đến mấy ngàn năm lịch sử nếu không sao kim thiết có thể biến thành bụi đất?

"Ai..., cũng không biết phía trước còn có vật gì đang chờ chúng ta."Tiểu Bạch mở to mắt, nghiêng đầu suy nghĩ một chút, tựa hồ nó tự hỏi. Hoa Lân thấy thế, cúi người nâng nó lên, cười nói:

"ngươi hình như càng ngày càng nặng, đặt trên vai khiến cho ta cố hết sức mới chịu được. Từ nay về sau, ngươi phải tự mình bước đi."

Nói xong, lật qua lật lại quan sát, tựa hồ coi nó như đang xem một kiện vật phẩm. Tiểu Bạch lập tức kêu loạn với hắn, mặc dù tỏ vẻ như vậy nhưng trong tâm lại không có ghét hắn. Hoa Lân quan sát nó cả nửa ngày, trong lòng rốt cục đưa ra một đáp án. Đó chính là Tiểu Bạch chính là một tiểu bạch long, nó đang từ từ hình thành hình thái điều đó có thể thấy được. \

Nhưng, trên đầu nó không có long giác, cho nên điều này khiến cho Hoa Lân lại có điểm chưa tin. Nhưng mặc kệ thế nào, trong lòng hoa lân đã hạ một quyết định, từ hôm nay bắt đầu triển khai huấn luyện Tiểu Bạch. Nếu không một khi nó lớn lên mấy lần, mình mang nó không được, khi đó muốn huấn luyện cũng đã muộn. Hoa Lân quay đầu lại nói:

"Tiểu Bạch, chúng ta đi!"

Nói xong bước đi, chạy về phía trước. Tiểu Bạch sửng sốt, theo phía sau kêu "ô ô ô", hiển nhiên không có thói quen rời đi bả vai Hoa Lân. Nó một đường nhõng nhẽo, vốn dịnh tại chỗ không đi, nhưng lại sợ Hoa Lân bỏ chính mình, cho nên miễn cưỡng theo phía sau. Hoa Lân quay đầu nhìn lại, trong lòng tê rần, vốn định lại ôm nó. Nhưng lại chuyển ý. Rốt cục bỏ qua ý nghĩ này.

Tiểu bạch một đường kêu "ô ô ô", một người một vật theo một đường đá vụn rộng lớn chạy về phía trước, bất tri bất giác đã qua nửa canh giờ. Tại lúc này, Hoa Lân chậm bước, cảnh sắc phía trước đột nhiên nhộn nhạo, đường lớn vốn trải dài thẳng tắp, đột nhiên lại

biến mất không thấy tăm hơi. Thay vào đó, một mảnh thảo nguyên khôn cùng vô tận.

Hoa Lân cùng Tiểu Bạch đồng thời ngừng lại, hoảng sợ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy sau lưng vẫn là thảo nguyên vô cùng như cũ, sa mạc vừa rồi dĩ nhiên cũng không cánh mà bay... Hoa Lân suy nghĩ một chút, cẩn thận lui một bước, chỉ thấy không gian nhộn nhạo, cảnh sắc trước mắt quả nhiên trở lại sa mạc. biến hóa cực nhanh, chuyển đổi thần kì, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Tiểu Bạch sửng sốt, dĩ nhiên mất đi bóng dáng Hoa Lân, sợ hãi kêu loạn, vội vàng vui về. May mắn thay nó thấy Hoa Lân ngay bên người mình. Vì vậy cũng không quản tất cả, nhảy vào lòng Hoa Lân, ô ô kêu loạn. Hoa Lân thở dài, định nghỉ ngơi. Vì vậy ngồi xuống tại chỗ. Đặt Tiểu Bạch trong lòng, nhấc móng vuốt nó nhìn, chỉ thấy móng vuốt quả nhiên bị tróc mất một lớp, hiển nhiên nó chưa bao giờ chạy một khoảng xa như vậy. Hoa Lân trong lòng tê rần, ôn nhu nói:

"Tiểu Bạch! Ngươi là một thần thú, ngày sau chờ ngươi lớn lên, ta còn muốn ngươi bảo vệ ta mà."

Hoa Lân nói những lời này phi thường tình thản, quả nhiên, Tiểu Bạch lấp tức ô một tiếng, mắt mở to yên lặng nhìn Hoa Lân, tựa hồ hiểu được chính mình đột nhiên lớn lên, thật sự là một chuyện phi thường khó tin. Hoa Lân lại nhìn móng vuốt của Tiểu Bạch một chút, phát hiện nó căn bản không thích hợp để chạy đi như vậy, đột nhiên linh cơ động, nói:

"Ta nghe nói long tộc cùng loại chim giống nhau, trời sanh có thể bay lượn. Tiểu Bạch... linh lực ngươi mạnh như vậy, hẳn là có thể bay trên mặt đất mới đúng. Ngươi tính sao?"

Tiểu bạch nghe vậy, lại nghiên đầu dùng đôi mắt thật to nhìn Hoa Lân, phảng phất có chút không dám tin tưởng. Hoa Lân thấy nó không tin như vậy, vì vậy nói:

"Mặc kệ như thế nào, ta biết ngươi nhất định có thể tự dạy mình bay lên cùng lượn vòng. Cho nên, ngươi phải dựa vào bản thân lĩnh ngộ mới đuợc. Ta hiểu được, cái này là bản lĩnh cầu sanh của ngươi, ngươi tuyệt không thể dễ dàng bỏ qua năng lực này."

Tiểu Bạch nghe Hoa Lân nói xong như chém đinh chặt sắt, rốt cục tin tưởng nửa thành. Nhưng muốn

bay lượn dễ vậy sao? Nghe nói, ngay cả cha mẹ của chim cũng phải tự mình dạy con cái bay lượn, bản thân mình lại tự lực cánh sinh, thật sự không có thiên lý. Hoa Lân nào biết ý nghĩ của Tiểu Bạch? Ôm nó ngồi nghỉ tại chỗ một hồi lâu, đột nhiên phát hiện bầu trời và mặt đất thủy chung ở giữa không trung. Thầm nghĩ, chẳng lẽ mặt trời đều không xuống núi? Cái này chẳng phải muốn mệnh sao....

Chương 17: Kiếp nạn trọng trọng

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: Tạm giấu tên

Biên dịch: vandai79

Biên tập: Langtu_000

Nhìn mặt trời trên đỉnh đầu một chút, phương hướng hoàn toàn không rõ ràng. Hoa Lân thầm nghĩ rằng, nơi đây tuyệt đối là Binh hồn giải thần trận trong truyền thuyết. Nếu không tu chân giới làm sao có địa phương quỷ dị như vậy được? Từng nghe người ta nói, Phần Âm Tông ở ngay nam phương của thần trận mở ra một khối tịnh thổ, nhưng trăm ngàn năm qua, ngay cả bọn họ cũng không dám xâm nhập vào trong.

Có thể tưởng tượng trận này hung hiểm như thế nào. Hoa Lân vỗ vỗ tro bụi, đứng lên nói với Tiểu Bạch:

"đi ra nào.." Nói xong đi nhanh, theo con đường đá vụn tiến vào thảo nguyên, không gian ba động, thảo nguyên rộng lớn vô cùng hiện ra trước mắt. Bởi vì không rõ phương hướng, Hoa Lân chỉ có thể mang theo Tiểu Bạch tiến thẳng về phía trước. Chỉ một lúc sau, liền tiến vào trung tâm. Tiến vào trung tâm, Hoa Lân luôn hiểu được tâm có chút bất an, phóng nhãn nhìn lại, thảo nguyên bình thản vừa rồi vô cùng, căn bản không có gì hung hiểm.

Cho nên hoa lân không rõ, Binh hồn giải thần trận hẳn là không có kỳ danh mới đúng, nếu không người ở Phiêu Miễu hà làm sao lại biến mất? Bất tri bất giác, Hoa Lân cùng Tiểu Bạch lại đi nửa canh giờ. Có lẽ trong lòng Hoa Lân khẽ động, hắn mơ hồ nhìn sơn khẩu phương xa có chút vặn vẹo, nhưng lập tức lại khôi phục bình thường.

Tiểu Bạch chạy phía trước Hoa Lân, khi thì chạy như bay, khi thì lại không đứng lên được. đang ở không trung, nó dĩ nhiên cũng học tập tư thế của chim nhỏ, liều mạng phe phẩy bốn chiếc móng vuốt nhỏ, hy

vọng có thể mượn lực bay lên trời. Đương nhiên, nó không phải loại chim, cho nên rớt xuống, bị quăng quật như một con chó con. May là cỏ rất mềm mại, nó ngã một trăm lần cũng không chết. Hoa Lân rốt cục nhìn không nổi, nhịn không được nói:

"Tiểu Bạch, ngươi không phải loài chim, trên người không có lông mao, sao có thể bay lượn giống chúng nó? Ngươi thử dùng linh lực xem, hoặc là ý niệm ngự phong phi hành. Bằng không, ngươi theo phương pháp đó bay lượn, chỉ sợ khắp thiên hạ cười ngươi."

Tiểu Bạch phía trước hơi bị sửng sốt, quay đầu lại dùng hai mắt thật to nhìn Hoa Lân, nhưng đột nhiên lại cúi đầu, có vẻ uể oải. Hoa Lân cười nói:

"Chúng ta là người tu chân, dùng ý niệm khống chế phi kiếm, treo nó trên không trung, như vậy có thể mượn lực phi hành. Ta hình nghe nghe người ta nói qua, thần long có thể thi vân bố vũ, ngự phong phi hành. Nói vậy ngươi phi hành cùng ngự phong có chút quan hệ. không bằng ngươi ngẫm nghĩ phương diện này xem?"

Con mắt Tiểu Bạch sáng ngời, hống kêu lên hai tiếng, tựa hồ thật sự coi Hoa Lân như mẹ mình. Chỉ thấy nó

nộ ra bộ dáng có vẻ yếu mềm. không khí trước mặt đột nhiên ngưng kết lại, nhanh chóng hình thành một tấm gương trong suốt, nhưng càng lúc càng lớn. Chiêu ngưng băng thuật này, tuyệt đối so với nhị đại cao thủ của Thánh Thanh viện còn mạnh hơn gấp trăm lần.

Hoa Lân kinh ngạc trước năng lực không thủy của Tiểu Bạch, còn chưa kịp hồi phục tinh thần, chỉ thấy Tiểu Bạch hưng phấn nhảy lên mặt huyền băng phù, ngự miếng băng mỏng này, tại không trung lượn vòng hai vòng. Hoa Lân thấy thế cười khổ nói:

"Ta chỉ nghe qua có người có thể đằng vân giá vũ, chưa có nghe nói có ai ngự khối băng phi hành... Bất quá Tiểu Bạch ngươi cũng thật thông minh, mặc dù không tính là chính thức phi hành, nhưng ít ra khiến ngươi có thể bay lên trời. ha ha ha..."

Tiểu Bạch hưng phấn ngự băng bay đi, giữa không trung chậm rãi đi theo Hoa Lân. Linh lực của nó siêu cường, dĩ nhiên chưa phát cảm thấy mệt mỏi, cũng coi như là chuyện kì lạ bậc nhất. Bất tri bất giác, Hoa Lân cùng Tiểu Bạch đi vào một thung lũng cỏ. Hoa

Lân đột nhiên dừng lại, mắt lạnh lẽo hướng ra bốn phía nhìn lại.

Trong lầm thầm cảm thấy kì quái, vừa rồi phía trước mình rõ ràng một mảnh trống trải, nhưng bây giờ đột nhiên tiến vào một sơn cốc? Lúc này, Hoa Lân hoảng sợ phát hiện, cỏ chung quanh sơn khẩu đang chậm rãi bay lên. Chúng nó tựa như có tính mạng, động đậy, từng thốn, từng thốn sinh trưởng. Phút chốc, chính mình đã bị hãm vào một sơn cốc. hoa lân kinh hô:

"Tiểu Bạch! Đi mau.."

Nói xong rút ra Hà Chiếu kiếm, mũi chân đạp trên mặt đất mượn lực, lập tức thi triển Thảo thượng phi, liều mạng chạy trốn khỏi khối cốc núi quỷ dị. Nhưng cử động của hắn, lại kích thích phản ứng thật kinh hãi... Chung quanh sơn khẩu kịch liệt ba động như sóng biển. Hoa Lân đi sang trái, chúng cũng sang trái, vô luận Hoa Lân di động như thế nào, thủy chung đều bị vây trong sơn cốc.

Tiểu Bạch càng bị dọa đến loạn lên, bởi vì nó ở trên cao, rõ ràng nhìn thấy sơn khâu chuyển động. Chúng nó tựa như động vật, đột nhiên có tính mạng. Hoa

Lân bất đắc dĩ, mạnh mẽ ngự kiếm bay lên, hy vọng có thể lướt qua sự vây khốn của sơn khẩu. Song sơn khẩu chung quanh chịu kích thích của hắn, đột nhiến sống lại, giương nanh múa vuốt, phun ra vô số răng sắc một mảng đen kịt, phong bế hoàn toàn Hoa Lân trên bầu trời.

Cùng lúc đó, sơn khẩu này hình thành một bức tường xanh cao hơn hai mươi trượng, bài sơn hải đảo đánh tới, muốn đem Hoa Lân cắn nuốt. Một mặt hung tàn, nhất thời bại lộ tất cả, mắt thấy châm đầy trời hùng dũng lao tới. Hoa Lân dứt khoát bạt không bay lên, tùy ý châm bắn vào người. Bởi vì hắn biết, một khi mình bị bức tường xanh cắn nuốt, tuyệt đối là tử lộ. nhưng châm phóng tới lại không giống, có lẽ căn bản không gây tổn thương tới chính mình.

Quả nhiên, hồng quang chợt lóe trên người Hoa Lân, Sư Vương thuẫn lập tức phát huy tác dụng. Châm màu xanh biếc đều bị cản ở bên ngoài cơ thể. Mắt thấy có thể chạy khỏi phạm vi sơn khẩu, hết lần này tới lần khác Tiểu Bạch tại không trung hoảng loạn, dĩ nhiên chống đỡ không nổi,bắt buộc phải hạ xuống.

Chỉ thấy mặt đất phía dưới chợt lõm xuống tạo thành một miệng rộng tà ác, tựa hồ chờ Tiểu Bạch hạ xuống chịu chết. Hoa Lân tức giận quát lên một tiếng, lướt ngang mấy trượng, rốt cục ôm được Tiểu Bạch lên. Nhưng lúc này, sơn khẩu lại cuồn cuồn lổi lên sóng biển, ập xuống đỉnh đầu bọn họ, mạnh mẽ đánh xuống bọn họ. Hoa Lân hoảng sợ nói:

"Đây là đồ yêu vật gì?"

Lập tức không dám chậm trễ, trong nháy mắt ngự kiếm thuật đạt tới cực hạn, song không trung đã có một áp lực vô hình, khiến Hoa Lân không cách nào ngự kiếm bay lên. Mắt thấy không cách nào chạy thoát khỏi bức tường xanh cắn nuốt, Tiểu Bạch đột nhiên rống giận, không trung nhanh chóng "phiêu" một khối băng, Hoa Lân quyết định thật nhanh, mũi chân điểm nhẹ mượn lực, thân thể bay lên trời.

Tiếp theo, hắn làm như vậy mấy lần, khó khăn lắm mới thoát khỏi bức tường xanh. Không dám dừng lại, lập tức cướp đường chạy như điên. Tiểu bachj quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một bức tường xanh cao tới hai mươi trượng, truy đuổi theo ở phía sau. Chúng nó

tựa như song biển gầm phẫn nộ, thề cắn nuốt hết thảy...

Hoa Lân cũng không dám quay đầu, đặt Tiểu Bạch lên lưng, nhanh như lưu tinh. Bức tường xanh phía sau vẫn gắt gao đuổi theo, không chịu chậm nửa phần. Hết lần này tới lần khác, thương thế Hoa Lân chưa lành, sau nửa canh giờ rốt cục cảm thấy lực bất tòng tâm. Mà khoảng cách với lục tường phía sau đang thu hẹp, mắt thấy sẽ bị nó cắn nuốt. không gian phía trước Hoa Lân đột nhiên ba động.

Hắn chỉ cám thấy trước mặt bạch quang chợt lóe, hoàn cảnh chung quanh đột nhiên biến đổi. phóng mắt nhìn lại, cả thế giới dĩ nhiên cũng biến thành băng thiên tuyết địa. "phanh" một tiếng, Hoa Lân không chịu đựoc, ngã ở trên mặt băng tuyết. Quay đầu nhìn lại, lục tường phía sau rốt cục không có theo tới, nếu không mình hẳn phải chết không sai. Hoa Lân ngẩng đầu nhìn bốn phía, chỉ thấy một thế giới băng tuyết, vì vậy cười khổ:

"Rốt cục cũng chạy qua được một kiếp nạn!... Bất quá, nơi này sợ rằng cũng không quá an toàn, cũng không biết phía trước rốt cục có vật gì đang chờ chúng ta."

Tiểu Bạch cũng kinh hồn, nhìn chung quanh, chỉ thấy tuyết trắng mênh mông, phô thiên cái địa (đầy trên mặt đất). Tại xa xôi phía trước, chỉ có một tòa sơn phong cao đến tận trời cô lập trong thiên địa ,ngoài ra không có vật gì khác. Hoa Lân cùng Tiểu Bạch đều là cao thủ hệ thủy, nhìn thấy phiến băng thiên tuyết địa, ngượi lại dần dần trấn định. Nghĩ thầm, cho dù nơi này có hung hiểm, nhưng năng lực của mình cùng Tiểu Bạch có thể phùng hung hóa cát.

Chương 18: Đánh Lầm Gặp Mặt

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: Xin update sau

Biên dịch:

Biên tập:

Hoa Lân nhìn một chút sắc trời, chỉ thấy đỉnh đầu mặt trời vẫn không có chút biến hóa. Vì vậy cười khổ nói: "Nơi này quả nhiên không có ngày đêm, này khả như thế nào nhìn rõ phương hướng ? Ai....."

Thở dài, Hoa Lân đột nhiên linh cơ vừa động, thì thào lẩm bẩm: tại ngắn ngủn một ngày thời gian , bổn

thiếu gia tựu kinh nghiệm ba loại địa hình. Đầu tiên là sa mạc, sau đó là thảo nguyên, bây giờ là băng thiên tuyết địa. Nếu như bản đồ nói và chú thích địa hình . Nếu dựa theo chúng nó thuộc tính sắp xếp, còn lại là: thổ, mộc, thủy ba loại vật chất. Sẽ không biết trong đó lại có cái gì huyền bí ?

Hoa Lân lấy ra một quả ký ức tinh phiến, sơ lược đơn giản bản đồ. Nghĩ thầm,mặc kệ như thế nào, chính mình chỉ cần về phía trước, nhất định có thể đi ra này đáng chết đại trận. Duy nhất vấn đề là chính mình có thể hay không vẫn thuận lợi đi xuống , chỉ cần thất bại một lần, vậy rốt cuộc không có cơ hội lần nữa.

Đồng thời, Hoa Lân cũng hiểu được một việc. Cần phải là "Binh hồn giải thần trận" này năm chữ ý tứ. Danh như ý nghĩa, binh hồn hai chữ không cần giải thích. Nhưng "Giải thần" này, đương chỉ thần tiên rơi vào trận này sẽ bị đánh thành tám khối. Nghĩ vậy , Hoa Lân chỉ có thể cười khổ một tiếng. Nghĩ thầm chỉ có một chút lực nhỏ bé , như thế nào chạy đi ni?

Nghĩ nghĩ, cảm thấy có chút mỏi mệt, Vì vậy tại tuyết trên mặt đất nằm xuống. Nhìn lên xanh thẳm bầu

trời, nghĩ rằng trước mắt chỉ có thể đi từng bước tính từng bước .

Tiểu Bạch thấy Hoa Lân thong thả ung dung nằm trên tuyết , Vì vậy nó cũng học dạng, mở ra bốn chích móng vuốt, ngửa mặt lên trời mà ngủ. Nhưng nó tư thế có chút quái dị, tứ chi hướng lên trời, căn bản không cách nào triển khai. Cho nên, móng vuốt nó tựa như bốn cọc gỗ, cứng rắn mọc ở nơi này Nếu có thần long từ bên cạnh nhìn qua, nhất định hội tức giận đến hộc máu mà chết.

Cũng không biết ngủ bao lâu, Hoa Lân vỗ vỗ mông đứng lên, quay đầu lại vừa nhìn, chỉ thấy Tiểu Bạch cứng ngắc nằm trên mặt đất, Vì vậy cười mắng: "Nhân có người nói, xà có loại xà. Ngươi này tiểu quỷ, chẳng lẻ tưởng biến thành Tứ bất tượng?" Nói xong xách nó đứng lên.

Tiểu Bạch lập tức chống đối hống hống kêu hai tiếng, ra vẻ đáp lại.

Một người một rồng lại bước trên hành trình. Lần này, bọn họ đã có mục tiêu, một đường hướng xa xôi băng sơn đi đến.

Hoa Lân cầm trong tay trường kiếm, kinh hãi đi ở Tiểu Bạch phía trước. Sau canh giờ, bọn họ rốt cục đi tới chân núi băng. Hoa Lân quay đầu lại đối với Tiểu Bạch hỏi: "Chúng ta bay qua băng sơn ? Hay là đi bộ qua ?"

Tiểu Bạch ngửa đầu cao nhìn không thấy đính băng sơn, "Hống hống hống" kêu ba tiếng. Hoa Lân hội ý, gật đầu nói: "Tốt lắm ! Chúng ta đi bộ qua....."

Hai người quay đầu đi hướng phía bên phải, chuẩn bị đường vòng mà đi. Nhưng ngay lúc này, đỉnh núi đột nhiên truyền đến một tiếng kinh thiên động địa tiếng hô, Hoa Lân vội vàng giựt lại tư thế, trường kiếm đứng lên, chuẩn bị chống đở quái thú công kích.

Đã thấy mây mù tán đi, một màu trắng ngân long chợt từ trên trời giáng xuống, hướng mặt đất Hoa Lân mà đến.

Hoa Lân hơi bị chấn động, trong lúc nhất thời cũng đã quên phản kháng. Bởi vì hắn biết, tại thần long trước mặt, chính mình thật sự chỉ là phàm nhân đạo không đủ. Nếu không có tiên nhân thực lực, tuyệt đối không cách nào chống lại. Cho dù muốn chạy trốn,

như thế cũng phải đến Thần Hợp cảnh giới mới có thể làm được. Hơn nữa, nhớ tới " Thực Cốt Long " cường đại, Hoa Lân cơ hồ tựu mất đi tin tưởng.

Mắt thấy cự long đáp xuống, sẽ nuốt chững chính mình. Ngay lúc này, bên người là Tiểu Bạch đột nhiên một trận "Hống hống hống" kêu loạn, nó động thân ra, lại cứu Hoa Lân một mạng.

Như thế thần long mạnh mẻ hướng đến cũng dừng lại, cũng nói tựu dừng lại nhưng cũng không bị chấn động và theo quán tính, nó mang đến trận cuồng phong thét gào thiếu chút nữa làm Hoa Lân cả người té ngã.

Thần long mở to tinh quang lòe lòe mắt thần, cẩn thận nhìn Tiểu Bạch bộ dáng, đối với Hoa Lân ngược lại không nhìn thấy.

Hoa Lân thấy thế, gãi gãi cái ót , cúi đầu lại nhìn một chút bên chân Tiểu Bạch , khom lưng xách nó bế lên. Nói: "Hắc hắc, hắc hắc..... chính mình nhân, chính mình nhân!"

Như thế thần long lại tại Tiểu Bạch trên người ngửi ngửi, nhẹ nhàng rống lên một tiếng. Tiểu Bạch lập

tức "Hống hống hống" đáp lại. Hoa Lân thấy trợn mắt há hốc mồm. Trong lòng ẩn ẩn biết, này hai điều long hẳn là tiến hành nói chuyện với nhau ? Khả chính mình , đứng gần mà cũng kg nghe được nói chuyện, bởi vì căn bản nghe không hiểu chúng nó nói cái gì đó.

Nhiều lần, thần long đột nhiên vươn một chích móng vuốt, đưa tới Hoa Lân trước mặt, phảng phất yếu cầu hắn bả vật này giao ra đây.

Hoa Lân sửng sốt, căn bản không rõ cho nên. Tiểu Bạch lại gấp đến độ vây quanh loạn chuyển, lại cùng cự long "Hống hống hống" thương lượng.

Hoa Lân trố mắt nhìn, cũng không biết xảy ra chuyện gì. Ngay lúc này, điều cự long đột nhiên mở miệng nói chuyện, Hoa Lân sợ đến thiếu chút nữa hôn mê đi.

Chỉ nghe thần long lạnh lùng nói đến: "..... Tiểu Bạch là thiên giới thần minh, nhưng ngươi chỉ một giới phàm nhân. Ngươi có thể nào để thượng đẳng thần tiên làm nô dịch ? Niệm ngươi lần đầu vi phạm, lần này có thể không truy cứu. Nhưng phải lập tức rời đi Tiểu Bạch , nếu không bổn tôn đối với ngươi không chút lưu tình."

Hoa Lân tại cự long trước mặt, tựa như một chích nhỏ bé con kiến, lúc này lại nghe thần long mở miệng nói chuyện, càng thêm sợ đến trợn mắt há hốc mồm.

Hoa Lân cử động xuống thần long trong mắt, càng thêm trở thành một chữ không đáng giá. Vì vậy nổi giận gầm lên một tiếng, chấn động Hoa Lân tóc dựng đứng thẳng lên.

Nhưng này một hống, rồi lại nắm Hoa Lân huyết tính cấp rống lên trở về. Đối mặt như thế đe dọa, Hoa Lân hỏa bốc lên ba trượng nói: "Chờ một chút! ..... không để cho ngươi hủy chúng ta cảm tình. Tiểu Bạch ở trong mắt ta giống như huynh đệ, bả ta chọc giận, như thường tiêu diệt ngươi."

Thần long phẫn nộ "Hống" lên một tiếng, nói: "Phải không? Vậy bớt phiền đi, ta cũng không muốn cùng ngươi loại này phàm nhân nói nhảm. Động thủ đi!"

Hoa Lân rốt cục phát hiện, thần long kỳ thật cũng không nói tiếng người. Nó sở dĩ có thể cùng chính mình nói chuyện với nhau, chỉ là bởi vì nó ý niệm cực kỳ cường đại, có thể xuyên thấu qua chính mình đại não,bắt nó ý tứ nhắn nhủ cấp chính mình. Cho

nên tại chính mình trong đầu, tựu nghe được nó giọng nói.

Hiểu được điểm này, Hoa Lân ha ha cười nói: "Ta còn tưởng rằng thần long có gì đặc biệt hơn người, nguyên lai chỉ bất quá là cá tưởng tượng tên. ..... phật viết: chúng sanh ngang hàng. Ngay cả phật tổ cũng thuyết chính mình cùng chúng ta phàm nhân giống nhau, hắn đều không dám tự nhận cao nhân nhất đẳng, nhưng ngươi bất đồng. Xem ra, ngươi là không bả phật tổ để vào mắt ?"

Cự long giận dữ hét: "Ngươi nói cái gì? Nói một lần nữa."

Hoa Lân nhún vai, lãnh đạm nói: "Ta cho tới bây giờ chỉ nói một lần. Chánh vị sáu đạo luân hồi, hạ một đời chúng ta hội biến thành cái gì, này căn bản không phải do ngươi làm chủ. ..... về phần Tiểu Bạch , hắn có muốn hay không ở lại ta bên người, phải để cho hắn chính mình quyết định."

Hoa Lân nhìn một chút trong lòng là Tiểu Bạch , đột nhiên lại buồn bả nói: "..... ai, kỳ thật ta cũng hiểu được. Tiểu Bạch ở lại ta bên người chỉ biết nguy nan trùng điệp. Nhưng nếu muốn ta bả hắn lẻ loi ở lại nơi

này, nhưng trong lòng ta không đành . Mặc dù, hắn ở chỗ này có thể an hưởng cả đời. Nhưng ta lại cho rằng, nơi này tựa như một cái tù lao, nhìn không tới bên ngoài đại ngàn thế giới, cảm thụ không được nhân gian vui,buồn,nộ,giận. Mặc dù có thể suốt đời, nhưng cũng vô vị, bất kể cái gì cũng chưa trãi qua." Nói đến chỗ này, Hoa Lân đột nhiên ngẩng đầu, đối với thần long lại nói: "..... ngươi không trở thành như thế chứ?"

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người sửng sốt . Tiểu Bạch ngây ngốc nhìn Hoa Lân , đôi mắt to đột nhiên nổi lên nước mắt. Nó rốt cục hiểu được, lúc trước đi theo Hoa Lân đi, đúng là bởi vì chính mình quá mức cô độc. Mà Hoa Lân vừa vặn tựa như chính mình thân nhân, cho chính mình ấm áp, hoàn cho chính mình tin cậy.

Cự long cũng sửng sốt . Bởi vì Hoa Lân đại nghịch bất đạo ngôn nói hoàn toàn "Bấn khí" thiên giới quy củ. Phải biết rằng, cự long tồn tại tựu là vì trấn thủ một phương, cũng ngăn cản tà ác xâm lấn. Đây là chúng nó tất cả chức trách, ngoại trừ Thực Cốt Long .

Tuy nhiên trong tâm chúng nó, cũng suy nghĩ tự do tự tại bay lượn. Chính là loại này ý nghĩ, nhưng vì gánh vác long tộc tín ngưỡng, tuyệt không thể trái. Mà Tiểu Bạch , nó đúng là một cái ngoại lệ.

Tiểu Bạch thất lạc tại phàm nhân, cho nên nó cũng không có trấn thủ địa bàn. Đến nỗi, nó không có trách nhiệm thực hành như đồng lứa trách nhiệm. Đối mặt tự do, nó có thể vui mừng vượt qua cả đời này. Mà chính mình, nhưng,lại yếu cầu đoạt Tiểu Bạch tự do, này có nhẫn tâm quá không? Cho nên thần long cũng sửng sốt .

Hoa Lân thấy thế, cười nói: "Như thế nào? Chúng ta để cho Tiểu Bạch chính mình làm chủ, lưu không lưu lại, này muốn xem nó ý nguyện!"

Tiểu Bạch nghe vậy, lập tức "Hống hống hống" kêu loạn. Không nói nhiều lời, nó dám chắc nguyện ý đi theo Hoa Lân .

Thần long không nói gì , nhưng lại không chịu thỏa hiệp, do dự sau nửa ngày, rốt cục mở miệng nói: "..... cho các ngươi rời đi cũng được. Bất quá, ngươi trước mắt thực lực, còn không có tư cách nuôi dưỡng bạch long. Còn nữa, ngươi có thể hay không còn sống xuất

trận, cái này ta có thể tính được. Cho nên ta có một nho nhỏ điều kiện, nếu ngươi có thể làm được, tựu nói ngươi có thể an toàn xuất trận. Nếu không, ta tuyệt không cho phép ngươi mang ấu long xuất đi mạo hiểm....."

Hoa Lân buồn bực nói: "Cái gì điều kiện?"

Thần long trầm ngâm lchỉ chốc lát, trịnh trọng nói: "Rất đơn giản. Này binh hồn giải thần trận, do vô số tiên trận sở tạo thành. Cách nơi đây ước chừng mười chín khoảng cách, có một 'Liệt Diễm Phần Tiên Trận'. Tại tiên trận trung tâm, có một hòn đảo cô độc . Tại sườn dốc đỉnh hòn đảo, là chỗ ở của liệt hỏa chân long. Cùng bổn tôn giống nhau, nó cũng là trấn thủ tiên trận thần minh. Ngươi cần hướng thỉnh cầu huyễn quang kính, ta để cho ngươi bả ấu long mang đi."

"Cái gì? Huyễn quang kính?" Hoa Lân một tiếng thét kinh hãi.

Cự long ngạc nhiên nói: "Như thế nào? Ngươi cũng gặp qua huyễn quang kính?"

Chương 19 : Bị Bách Tầm Bảo

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: Xin update sau

Biên dịch:

Biên tập:

[Hoa Lân] nói: "A? Không phải..... ta chỉ là nghe người ta nói quá mà thôi." Nói xong, đột nhiên lại vẻ mặt đau khổ nói: "Ta như vậy lỗ mãng sai lầm trước kia, nhân gia rồng lửa bằng lòng đưa huyễn quang kính cho ta sao?"

Thần long cao thâm khó lường cười nói: "Nếu trước kia, ngươi đương nhiên lấy không được. Bất quá gần nhất, huyễn quang kính linh lực đã trở nên cực kỳ bạc nhược. Tái quá mấy năm, sợ rằng nó sẽ tự mở phong ấn . Cho nên, ngươi cần đối với 'Rồng Lửa Chân Quân' lay động tình cảm, long quân hắn nhất định hội đưa huyễn quang kính cho ngươi . ..... chỉ cần có huyễn quang kính, ngươi có thể tung hoành 'Binh Hồn Giải Thần Trận', đến lúc đó, ta mới có thể yên tâm đưa [Tiểu Bạch] phó thác cho ngươi."

[Hoa Lân] sửng sốt, hiểu được thiên hạ hữu như vậy chuyện tốt chờ chính mình? Sợ rằng này chích ác

long tưởng chính mình giữ lấy huyễn quang kính mới đúng ? [Hoa Lân] suy nghĩ một chút, phỏng chừng nó sợ liệt hỏa, cho nên muốn ta đến thế nó chịu chết. Thật sự là ức hiếp người.

[Hoa Lân] càng nghĩ càng giận, hiểu được cái này có thể. Nghĩ thầm, như thế nào mới có thể chiếm điểm tiện nghi lại đây?

Đột nhiên, [Hoa Lân] linh cơ vừa động, ngẩng đầu hỏi: "Được rồi, đã muốn ta đi mượn huyễn quang kính, như thế ngươi nên cho ta hé ra bản đồ mới được. Nếu không ta một mình ra đi, tại thần trận lạc đường làm sao bây giờ? Chuyện này đối với ta không công bình, ngươi thấy sao?"

Cự long sửng sốt, cũng thấy [Hoa Lân] yêu cầu không toán quá phân. Vì vậy, nó cũng tìm kiếm 'Huyễn Quang Kính' lộ tuyến giảng giải một lần. Cuối cùng lại dặn dò nói: "Trong thần trận , nếu như không cẩn thận lạc đường, ngươi có thể lấy một nhánh cây cấm trên mặt đất. Bóng râm của nó sẽ chỉ phương hướng, chính là phương bắc. Cố gắng hết sức, có thể hay không còn sống trở về, tựu nhìn ngươi tạo hóa ."

[Hoa Lân] trong lúc vô ý biết được phương hướng huyền bí, lập tức tinh thần đại chấn. Trong lòng âm thầm buồn cười, chính mình quanh đi quẫn lại, cuối cùng chính là bước trên con đường tầm bảo . Có thể nói là tạo hóa trêu người.

Y theo cự long nói, [Hoa Lân] thô sơ giản lược bức họa "Tầm bảo đồ". Mặc dù mặt trên chỉ ghi lại hơn mười cá bản đồ, nhưng chính mình có phương hướng, chỉ cần có nghị lực, nhất định có thể chạy ra thần trận. Nói không chừng, [Thượng Quan Linh] đã bị "[Phần Âm Tông]" nhốt tại nam phương địa phương nào đó.

Hết thảy sắp xếp xong, cự long đột nhiên vươn thật lớn móng vuốt, yêu cầu [Hoa Lân] lập tức giao ra [Tiểu Bạch].

[Hoa Lân] nhẹ nhàng vuốt ve [Tiểu Bạch] đầu, mặc dù trong lòng hết thảy không chịu. Nhưng lúc này không phải do chính mình, chỉ có thể cẩn thận đưa [Tiểu Bạch] đến cự long bàn tay.

[Tiểu Bạch] liều mạng giãy dụa , một trận "Hống hống hống" kêu loạn, tưởng lại trở về [Hoa Lân] trong lòng.

[Hoa Lân] thấy thế, cảm thấy ngực một trận đau nhức. Nước mắt thiếu chút nữa bừng lên. Chỉ có thể nức nở nói: "[Tiểu Bạch] ngoan! ..... ta đi vài ngày thời gian mà thôi. Nếu đi nhanh, chỉ cần hai ngày có thể trở về. Thừa..... thừa này cơ hội, ngươi kêu thần long tiền bối dạy ngươi mấy chiêu lợi hại pháp thuật. Tỷ như 'Phi Hành Thuật', ngươi không phải vẫn đều muốn bay lượn sao? Này đại cơ hội tốt, bây giờ tựu xảy ra ngươi trước mặt. ..... [Tiểu Bạch]!"

[Tiểu Bạch] vẫn đang liều mạng giãy dụa, "Hống hống hống" kêu, không muốn xa rời lời nói tình cảm tràn đầy .

[Hoa Lân] nhịn đau quay đầu đi chỗ khác, đột nhiên chỉ cự long quát: "Tử bạch long! Ngươi cho ta hảo hảo chiếu cố [Tiểu Bạch], nó nếu rớt một cây tóc gáy, ta tựu với ngươi liều mạng. Hừ....." Nói xong, [Hoa Lân] quay đầu bỏ chạy, trong mắt nhất thời nổi lên một tầng nước mắt. Sợ [Tiểu Bạch] phát hiện, cho nên [Hoa Lân] ngay cả đầu đều không dám quay lại một chút.

[Hoa Lân] tại tuyết trên mặt đất nhảy vọt đi, chỉ để lại [Tiểu Bạch] cô độc "Hống hống" kêu, thật lâu quanh quẩn, thật lâu không giảm.

Cự long có chút cảm động, cúi đầu đối với [Tiểu Bạch] một trận hòa ái trấn an. Nhưng khuyên nửa ngày, [Tiểu Bạch] vẫn đang không chịu im lặng xuống . Bất đắc dĩ, cự long không thể làm gì khác hơn là mang theo [Tiểu Bạch] bay lên trời, long vĩ vẫy động, bay lên mây.

Lại nói [Hoa Lân] tại giữa mênh mông tuyết phóng như bay, trong lòng muôn vàn suy nghĩ. Tương lai quá mức hung hiểm, hắn thật sự không có gì nắm chặc. Cho nên, bả [Tiểu Bạch] lưu lại có lẽ cũng là không sai lựa chọn.

Nói không chừng, cự long còn có thể dạy [Tiểu Bạch] rất nhiều sinh tồn chi đạo, tương lai cũng không tất chính mình lo lắng liễu. Về phần "Huyễn quang kính", nếu chính mình thuận lợi mang về, có lẽ có thể bả vật ấy hiến cho cự long, đổi lấy "Xuất trận" phương pháp. Ngọai trừ cái này, [Hoa Lân] thật sự không có tốt biện pháp. Đối mặt khôn cùng vô tế thần

trận, quỷ biết chính mình có thể hay không toàn vẹn ra đi trong một trong vạn phần khu vực.

Chạy vội không lâu, sắc trời dần dần âm u, một trận gió lạnh thổi qua, bầu trời đột nhiên tuyết rơi nhiều.

Thê lương gió lạnh cùng bông tuyết, thổi qua đại địa, giống như vỡ ra thế gian hết thảy.

Lúc này, tại tuyết trắng trên mặt đất, lại có một đạo thân ảnh phảng phất [Lưu Tinh], hoa phá phong tuyết, lưu lại một đạo xinh đẹp quỹ tích.

[Hoa Lân] chạy như bay, thì thào mắng: "Này địa phương quỷ quái, tự dưng rơi cái gì nhiều tuyết? Dám chắc thật là tử bạch long giở trò quỷ!" Vừa nói một bên hướng trắng xoá mênh mông phía trước, dũng cảm tiến lên.

Cũng không biết chạy vội bao lâu, phía trước thủy chung nhìn không tới điểm cuối. [Hoa Lân] nghĩ thầm, chẳng lẻ chính mình lạc đường sao ? Nếu không chính mình sớm tiến vào kế tiếp thần tiên trận. Chánh nghi hoặc , phía trước không gian đột nhiên một trận ba động, [Hoa Lân] một trận mừng như điên, bước nhanh đi.

Chỉ thấy trước mắt sáng ngời, ánh mặt trời chiếu khắp, mênh mông trắng xóa bông tuyết sớm mất đi bóng dáng. [Hoa Lân] dừng lại cước bộ, ngẩng đầu nhìn mặt trời đọng ở trên không, có vẻ hết sức nắng, loại bỏ vừa rồi khói mù.

Tại ánh mặt trời bắn thẳng xuống, xa xa cảnh sắc thu hết vào mắt. Nhưng [Hoa Lân] trái tim đột nhiên vừa nhảy, không ngờ trở nên trầm trọng lên.

Chỉ thấy ngàn dặm bằng phẳng, cũng không có nửa điểm màu xanh biếc. Dõi mắt nhìn ra xa, trước mắt lộ ra vẻ tử khí sâu nặng hoang tàn.

Nơi đây phảng phất trải qua một hồi kịch liệt chiến tranh. Một chút sụp đổ phòng xá , cắm đầy dấu vết loang lỗ đao kiếm rỉ sét. Trên đường, mũi tên và đao thương tùy ý có thể thấy được. Này bi tráng cảnh tượng, để cho [Hoa Lân] vô luận như thế nào cũng cao hứng không nổi.

[Hoa Lân] lấy ra "Tầm bảo đồ", so sánh cự long cấp chính mình lộ tuyến, biết nơi này hẳn là "Thần binh trận". Dựa theo ngũ hành nói đến, nơi đây thuộc loại "Kim" hệ trận pháp. Trừ này ở ngoài, cự long cũng

không có nói minh trận này có gì nguy hiểm, cũng như phá trận phương pháp .

[Hoa Lân] chậm rãi rút ra [Hà Chiếu Kiếm], cảnh giác chung quanh nhìn quanh, cẩn thận dè dặt di động cước bộ, chậm rãi đi vào đống hoang tàn.

Rất hiển nhiên, nơi này từng là một tòa phồn hoa trấn nhỏ. Nhưng hôm nay đã tan hoang, chỉ có thể mơ hồ nhận biết từng ngã tư đường. Xuyên qua một loạt phòng xá sắp xếp, [Hoa Lân] thấy rõ tất cả đều là tường và mái ngói đỗ vỡ . Chung quanh im lặng giống như quỷ vực, chỉ có thể nghe thấy chính mình sồn soạt tiếng bước chân.

Xuất ra ngoài, [Hoa Lân] bất tri bất giác đã xuyên qua trấn nhỏ, cũng không có gặp được gì nguy hiểm. Vì vậy, hắn lại theo đường lớn, hướng khu vực đi đến.

Quẹo qua một đoạn ngoằn ngèo, chỉ thấy phía trước một mảnh nhìn vô tận gò cát. Tại gò cát, cũng cắm đầy khắp nơi trên đất binh khí.

Trừ này ở ngoài, phương xa cũng còn có nhiều thi thể. [Hoa Lân] trái tim mạnh vừa nhảy, nghĩ thầm

nơi đây ít nói cũng có mấy ngàn năm lịch sử , cho dù là hài cốt, giờ phút này cũng nên hóa thành bụi đất.

Mang theo hoài nghi , [Hoa Lân] phóng người lên mấy cái, đã hạ xuống thi thể bên cạnh.

Khom lưng cẩn thận kiểm tra, mới phát hiện bọn họ bộ mặt một mảnh đen nhánh, sờ qua cảm giác cứng ngắc phi thường, có thể dụng lạnh lẻo tê buốt hình dung. [Hoa Lân] dụng trường kiếm gõ gõ, cũng hoàn phát ra "Đương đương đương" kim thiết có tiếng. Nhìn kỹ, mới phát hiện cổ thi thể đúng là huyền thiết đả tạo, khó trách có thể thời gian dài bảo tồn .

[Hoa Lân] đứng thẳng thân thể, không rõ này "Kim nhân" sao gặp phải tại chiến trường . Suy nghĩ một chút, giật mình hiểu ra nói: "Chẳng lẻ bọn họ bị tiên nhân điểm kim thuật? Ai..... tên này đáng thương."

Nhìn quanh bốn phía, cũng không có đáng giá đặc biệt chú ý địa phương. Vì vậy lắc lắc đầu, bước đi nhanh, tiếp tục hướng hoang vu gò cát đi đến.

Chánh đi tới, sau lưng đột nhiên truyền đến sột soạt thanh. [Hoa Lân] lập tức quay đầu lại, nhưng ngoại trừ chính mình dấu chân, không có phát hiện gì

không ổn. Bất đắc dĩ , lại bước đi nhanh, tiếp tục đi trước.

Nhưng lúc này đây đi chưa được mấy bước, sau lưng lại truyền đến sồn soạt thanh. [Hoa Lân] lúc này nghe được rõ ràng, này tuyệt không phải chính mình tiếng bước chân. Vốn tưởng lập tức quay đầu lại, nhưng suy nghĩ rõ ràng giả trang làm cái gì chưa từng nghe thấy, vẫn đi nhanh mà đi.

Mặc dù như thế, [Hoa Lân] chính là cảm thấy sau lưng một trận trận tê dại, có loại mủi nhọn tại sau lưng cảm giác.

Vừa được vài dặm, sau lưng sồn soạt thanh ngược lại càng lúc càng lớn, này quả thực tựu thành một loại khiêu khích. [Hoa Lân] nhẫn không thể nhẫn, mạnh quay đầu lại, không khỏi đảo hút một ngụm,cái lãnh khí.....

Phía sau vẫn không ai.

Nhưng là, tại hai mươi trượng ngoài, ngạc nhiên cắm vô số trường kiếm rỉ sét. [Hoa Lân] hoảng sợ nói: "Cái gì..... phi quỷ kích ?"

Phải biết rằng, [Hoa Lân] một đường đi tới, cũng không có thấy trên mặt đất cắm như thế kiếm rỉ xét. Nhưng lúc này, chúng nó lại xảy ra chính mình trước mặt. Hiển nhiên, này kiếm lai lịch không rõ.

[Hoa Lân] hiểu được da đầu tê dại, Vì vậy giương giọng nói: "Các ngươi muốn làm gì ? Ban ngày ban mặt đã nghĩ ăn nhân huyết?"

Bởi vì hắn biết, phi quỷ kích là chú kiếm người chết trận, thanh kiếm cũng được gửi đến. Cho nên chúng nó phệ huyết như cuồng. Nhưng đồ sộ xem phi quỷ kích xảy ra chính mình trước mặt, cái này có điểm không đúng . Hơn nữa, phi quỷ kích phải buổi tối mới có thể xuất động, khả trước mắt này kiếm rỉ sét, tựa hồ không sợ ánh mặt trời. Điều này làm cho [Hoa Lân] trăm tư không được kỳ giải.

Ngay lúc này, trong tay [Hà Chiếu Kiếm] đột nhiên một trận rung động. Nó phảng phất nhận thấy được nguy hiểm đã tới. Quả nhiên, chung quanh kiếm rỉ sét tất cả đều lên phía trời cao, mũi kiếm chỉnh tề nhắm ngay [Hoa Lân], giống như tên đã lên dây, sát khí bức nhân.

Chương 20 Quỷ Dị Chiến Trường

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: Xin update sau

Biên dịch:

Biên tập:

Tại cường đại uy thế , [Hoa Lân] bất tri bất giác lui lại mấy bước. Mắng: "Hắn***, chẳng lẻ muốn lão tử xuất tuyệt chiêu sao ?"

Chung quanh phi kiếm đột nhiên phát ra một mảng lớn "Ông ông" thanh, phảng phất đây là đối với [Hoa Lân] đáp lại. Ra vẻ dừng lại, chúng nó đột nhiên vạn mũi tên như nhau, cùng nhau bắn tới.

Trong phút chốc, bóng kiếm như mặt trời che kín, dày như mưa to. [Hoa Lân] nhanh chóng trong miệng niệm chú ngữ, bay nhanh từ [Phần Tinh Luân] lấy ra "Hấp tinh thạch", dùng sức phất hướng không trung.

Này hấp tinh thạch tựu ngay cả phi kiếm đều có thể hấp trụ, có thể tưởng tượng nó lực lượng thuộc loại bá đạo. Tức khắc trên không trung tất cả phi kiếm đều biến hóa phương hướng, "Đinh đinh đương đương" tất cả đều bắn về phía hấp tinh thạch.

[Hoa Lân] một trận đắc ý, đang định ngửa mặt lên trời cười dài, nhưng không nghĩ tới, hấp tinh thạch lực lượng cũng có cực hạn. Phút chốc, nó bị vô số đao kiếm khỏa thành một cái thật lớn hình cầu, đường kính đạt ba trượng có thừa. Song, chung quanh kiếm rỉ còn đang rất nhanh hội tụ mà đến. Phảng phất như bướm bay đỏ nghẹt, chẳng biết mỏi mệt.

Dường như, cả chiến trường đao kiếm đồng loạt bay tới, số lượng hướng tới rất nhiều, há một khối hấp tinh thạch có thể khống chế?

[Hoa Lân] rốt cục biến sắc, phát hiện hấp tinh thạch rốt cuộc không cách nào hấp thu phi kiếm, Vì vậy hét lớn một tiếng, thu hồi hấp tinh thạch, quay đầu ba chân bốn cẳng bỏ chạy.

Bốn phương tám hướng phi kiếm còn đang cực nhanh phóng tới, [Hoa Lân] trường kiếm vẹt ra phía trước như mũi tên, lớn tiếng mắng: " ông nội nó ! ..... này đến tột cùng thị người nào Tang môn tinh bày quỷ trận, đợi bổn thiếu gia biết được, nhất định chính tay đào phần mộ tổ tiên lên."

May là, [Hà Chiếu Kiếm] bên trong cũng chứa một ít "Hấp tinh thạch". Cho nên [Hoa Lân] mỗi lần bổ ra

một kiếm, đều có thể dẫn khai chung quanh mũi tên. Hơn nữa lúc này, chung quanh đại đa số phi kiếm đều bị hấp tinh thạch chiếm được, cho nên nối tiếp phóng tới phi kiếm, đã không có vừa rồi như thế dày đặc. Nếu không [Hoa Lân] cho dù sanh có tám chín cánh tay, cũng không pháp ngăn cản mũi tên ùn ùn kéo tới.

[Hoa Lân] nhất thời cướp đường chạy như điên, tại kỳ phía sau, hoàn gắt gao đi theo vô số mũi tên, chỉ cần chậm nửa bước, liền hội lâm vào trùng điệp vây quanh.

Dĩ [Hoa Lân] trước mắt tu vi, mặc dù đạt không tới "Trong nháy mắt di động" cảnh giới, nhưng chạy trốn tốc độ, lại phi thường nhân khả so với. Tăgn thêm phía sau phi kiếm cũng không phải chánh thức mũi tên, cho nên tốc độ chậm một bậc. Kể từ đó, [Hoa Lân] mới có thể sống đến bây giờ.

Mang theo mũi tên đông nghẹt, bay qua cồn cát, lướt qua thung lũng. [Hoa Lân] một bên trốn, một bên huy kiếm rời ra phía trước mũi tên. Nhưng kỳ phía sau, mũi tên nhưng càng ngày càng nhiều, bất đắc dĩ chỉ có thể bỏ mạng chạy như điên.

[Hoa Lân] quên tính toán chính mình trước mắt vị trí, phỏng chừng đã bước vào cồn cát trung tâm giải đất. Nếu muốn chạy trốn đến kế tiếp "Tiên trận", vẫn phải cần chạy như điên nửa canh giờ . Song, phía trước phi kiếm càng ngày càng nhiều, điều này làm cho hắn cảm giác cánh tay phải đã chết lặng, rốt cuộc vô lực chống đở.

Mắt thấy sẽ vô lực ngăn cản, ngay lúc này, [Hoa Lân] bay qua một cồn cát, phía sau phi kiếm lại đột nhiên ngừng lại. [Hoa Lân] sửng sốt, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy tất cả phi kiếm tất cả đều lẳng lặng treo ở không trung, cũng không biết chúng nó xảy ra chuyện gì.

[Hoa Lân] hiểu được sự tình kỳ quặc, Vì vậy cẩn thận dè dặt tiếp tục về phía trước đi đến. Vừa mới trèo lên cồn cát, đột nhiên toàn thân chấn động.....

Chỉ thấy phía trước, là một mảnh rộng lớn thung lũng. Để cho [Hoa Lân] giật mình chính là phía dưới đứng đông nghẹt một tảng lớn quân đội. [Hoa Lân] thật sự không có nghĩ đến, ở chỗ này cũng gặp phải loài người, nhưng lại hơn vạn binh lính. Này thật sự có chút quỷ dị.

[Hoa Lân] một trận do dự, quay đầu lại nhìn một chút sau lưng, suy nghĩ đường vòng mà đi. Chính là đã chậm, ngoại trừ phía trước, không còn đường khác.

[Hoa Lân] hung hăng cắn răng, bước đi xuống cồn cát, hướng xa xa quân đội đi đến. Nói đến cũng kỳ quái, mấy vạn binh lính cũng không có có một chút tiếng động, vẫn không nhúc nhích, tựa như một tòa pho tượng. Phút chốc, [Hoa Lân] chạy tới gần bọn họ , cách hai mươi trượng, xa xa quát: "Các ngươi là người nào quốc gia quân đội?"

Nhưng không ai trả lời, chỉ có chính mình hồi âm tại trong sơn cốc một lần biến quanh quẩn.

[Hoa Lân] cẩn thận dè dặt đi, tại một gã binh lính trước mặt ngừng lại. Ngẩng đầu vừa nhìn, mới phát hiện chúng nó tất cả đều là kim chúc đả tạo. Khuôn mặt xanh đen, hoa văn khác nhau biến đổi, này không phải pho tượng, chứ là cái gì?

Nhớ tới Tần Thủy Hoàng từng sử dụng vô số binh mã đầy tớ chôn cùng, [Hoa Lân] không nhịn được hoài nghi chúng nó cũng là của đế vương nào đó chôn cùng . Nhưng quay đầu hướng hai bên cạnh nhìn ,

chỉ thấy đông nghẹt một mảnh, không ngớt âm thanh khen : "Ngoan ngoan ! ..... ít nói cũng có mười vạn pho tượng, này tuyệt đối là bàn tay to."

Như thế khổng lồ pho tượng, xếp đặt cũng là phi thường chỉnh tề. Phóng nhãn nhìn lại, chúng nó đứng ở thung lũng hoàn toàn phủ kín. Nếu muốn xuyên qua thung lũng, tựu phải từ chúng nó chính giữa xuyên qua.

[Hoa Lân] mặc dù không tin tà ma, nhưng lúc này lại hai tay hợp thành chữ thập, thì thào nói: "Các vị đại ca hoàn xin, mời thứ lỗi! ..... Hoa mỗ muốn mượn đường mà đi, mong chư vị cho qua....trước cám ơn nhiều, cám ơn....." Nói vưà xong, lại đối với chúng nó cúi mình vái chào, sau đó hít sâu một hơi thật sâu, lấy dũng khí, đi vào.

Phút chốc, [Hoa Lân] đã xâm nhập bên trong. Chung quanh chỉnh tề pho tượng phảng phất không có cuối, xuyên hành ở trong đó, tựa như đi vào một tòa mê cung giống nhau. [Hoa Lân] thời khắc kinh hãi bên người biến hóa, nhưng chung quanh một mảnh tĩnh mịch, ngoại trừ chính mình" phác 嗵 phác 嗵 âm

thanh tim đập vang ra ngoài, cũng không có nghe thấy gì động tĩnh.

Chánh đi tới, xa xa đột nhiên truyền đến 咣lang" một tiếng vang dường như là binh khí của ai rơi rớttrên mặt đất. [Hoa Lân] lập tức cảm thấy rợn cả tóc gáy. Nghĩ thầm, tức nhiên là pho tượng, lại như thế nào không cầm trong tay binh khí?

Tìm theo tiếng nhìn lại, nhưng không có phát hiện gì không ổn.

Thật sự không có gì không ổn ? Này chỉ là [Hoa Lân] không có phát hiện mà thôi.

Kỳ thật mặt sau pho tượng, lúc này tất cả đều quay đầu nhìn [Hoa Lân], tất cả ngạc nhiên sống lại. Chính là [Hoa Lân] không hay biết, vẫn đang lục lọi về phía trước đi đến.....

Đi không xa, [Hoa Lân] rốt cục cảm thấy có điểm không đúng . Hắn đột nhiên quay đầu lại, lúc này đây, hắn rốt cục phát hiện vô số binh lính đều đang nhìn chính mình. Hơn nữa, chúng nó trên mặt hoàn lộ ra quỷ dị nụ cười.

[Hoa Lân] một tiếng kêu sợ hãi, đột nhiên gia tốc, mủi chân trên mặt đất dùng sức một điểm, thân thể bay lên trời. Nhưng lúc này, bên người pho tượng đã sống lại, hai tay túm ở [Hoa Lân] chân phải, trong tay binh khí hung hăng bổ tới. Cùng lúc đó, chung quanh pho tượng chen chúc tới, huy vũ các thức binh khí, hung tàn nhào tới.

[Hoa Lân] chân phải bị cầm, bị nắm trên không trung hạ xuống. Nhưng hắn phản ứng nhanh chóng, [Hà Chiếu Kiếm] lập tức ngang dọc, chợt nghe "Đương đương đương....." Một trận giòn tan tiếng vang, chung quanh pho tượng đều bị một kiếm đánh văng ra.

Nhưng [Hoa Lân] lại âm thầm kinh ngạc, bọn người kia đao thương không vào, một kiếm đi xuống, gần tại chúng nó trên người lưu lại một đạo dấu vết mà thôi. Cùng này chung quanh, tên nắm được chính mình vẫn không chịu buông tay, [Hoa Lân] giận dữ , ngưng tụ chân lực, lại bổ về phía nó cánh tay, chỉ nghe "Tranh" một tiếng giòn vang , cánh tay rơi xuống. Nhưng chung quanh pho tượng lại tiến đến ,

đao kiếm huy vũ, như tuyên thệ phải giết chính mình.

[Hoa Lân] một tiếng rống giận, bả trong cơ thể ngọn lửa bức tại lòng bàn tay, trong tay [Hà Chiếu Kiếm] lập tức bành trướng, hình thành một thanh dài đến mười trượng liệt diễm. [Hoa Lân] trường kiếm cắt về bốn phía, chợt nghe 咣 lang 咣 lang" một mảnh kim chúc rơi xuống đất thanh truyền đến, chung quanh pho tượng tất cả đều đồng thời gãy đoạn. Có giây phút rảnh rỗi, [Hoa Lân] mủi chân một điểm, lại bay lên trời. Đang ở giữa không trung, cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy dưới chân vô số pho tượng hội tụ mà đến, tràng diện sát khí kinh người.

[Hoa Lân] tưởng rằng, chỉ cần thoát trên mặt đất, là có thể an toàn. Nhưng không nghĩ tới, lãnh lẹo bất ngờ bên trái một đạo bóng đen bay lên không. [Hoa Lân] nhất thời khinh thường, bị cánh của nó ôm lấy phần eo.

Chợt nghe "Oanh" một tiếng nổ, [Hoa Lân] và nó trùng lặp ngã trên mặt đất. Trong nháy mắt, chung quanh pho tượng như thủy trào vọt tới, huyết quang hiện lên, [Hoa Lân] trên người nhất thời hơn vài đạo

vết thương. Hoàn hảo hắn có "[Sư Vương Thuẫn]" hộ thể, trong cơ thể "Cửu chuyển thần công" lại giúp hắn tiêu đi một thành vết thương. Nếu không dĩ pho tượng lực đạo, Voi cũng muốn bị chúng nó chém thành hai nửa.

Mắt thấy vô số pho tượng hung hăng đánh tới, [Hoa Lân] phấn dũng ngăn cản, đá ra bên người pho tượng, trường kiếm quét ngang, kiếm phong lướt qua, chung quanh lại một khối đất trống.

Thế nhưng địch nhân giống như đại giang vỡ đê, liên miên không ngừng đánh tới, căn vốn không chỉ có chốc lát không rảnh rỗi thời gian. [Hoa Lân] nộ quát một tiếng, lại dẹp tan chung quanh pho tượng, rốt cục được một chút rãnh rỗi, lập tức bay lên trời, vội vàng ngự kiếm bay về phía trời cao.

Chính là vì chờ hắn tạm nghĩ, xa xa tựu vang lên dày đặc âm thanh dây cung , vô số mũi tên trước mặt mà đến. [Hoa Lân] đang ở giữa không trung, vừa vặn là cái bia. Nghe được mũi tên mạnh mẻ tiếng gió, [Hoa Lân] biết chúng nó lực đạo cực kỳ kinh người, so với bình thường cung tiến thủ bắn ra còn muốn nhanh gấp đôi có thừa. [Hoa Lân] không kịp tránh , chỉ có

thể huy kiếm ngăn cản. Chính là cuối cùng chậm từng bước, "Phác" một tiếng, một mủi tên hung hăng xạ vào vai trái. Vì vậy, [Hoa Lân] lại từ không trung hạ xuống.

Nhưng vì rơi xuống đất, mặt đất lập tức nhảy lên năm sáu đạo bóng đen, lao thẳng tới [Hoa Lân] thân thể.

[Hoa Lân] thật sự không nghĩ tới, chúng nó cũng nhảy lên được năm trượng cao, điều này làm cho hắn thiếu chút nữa tim và mật vỡ ra. Mắt thấy trên trời dưới đất tất cả đều là bẫy, bất đắc dĩ , trường kiếm run lên, đón phía dưới pho tượng chém tới. Chỉ nghe "Đinh đinh đương đương" một trận giòn giã âm thanh, rốt cục bắt bọn nó chấn động mặt đất.

Mắt thấy mặt đất tất cả đều là đông nghẹt địch nhân, nếu hiển nhiên rơi xuống, chỉ có đường chết . Bất đắc dĩ , [Hoa Lân] mủi chân tại một chích pho tượng mượn lực một điểm, thân thể lại bay lên trời. Nhưng lại sợ hãi không trung mũi tên, cho nên chỉ có thể thi triển "Thảo thượng phi" khinh công, dán pho tượng đỉnh đầu, đề khí liều mạng chạy như điên.

Mặt đất, thỉnh thoảng có bóng đen nhảy lên, tưởng bả [Hoa Lân] từ không trung nắm lấy. Song phương nhất thời binh khí giao tiếp, kiếm quang chớp động, [Hoa Lân] toàn bắt bọn nó bức xuống. Một đường chạy vội, [Hoa Lân] tại pho tượng đỉnh đầu mở một đường máu, nhưng trên vai, lại vẫn đang cắm mũi tên. Máu tươi nhỏ giọt chảy xuôi xuống, khả hắn căn bản không bận tâm, bởi vì cuồn cuộn không ngừng đao kiếm, đã để cho hắn mệt mỏi.

Thời gian tại một chút trôi qua, máu tươi cũng tại một chút một giọt ra ngoài. [Hoa Lân] một trận chóng mặt, đầu nhất thời truyền đến "Ông ông ông" tiếng vang. Đây là dấu hiệu mất máu quá nhiều , cũng là hôn mê trước cảnh báo. Dần dần chung quanh hết thảy phảng phất đột nhiên im lặng xuống , chỉ có trong óc ông ông âm thanh còn đang tiếp tục. Đương nhiên, [Hoa Lân] trong tay trường kiếm còn đang ra sức ngăn cản , hắn cảm giác, chính mình tựa như một cái xác không hồn, máy móc khua tay binh khí, đã thành điều kiện phản xạ.

Ngày này, hắn rốt cục thân thể cảm giác chiến tranh .

Nhớ kỹ Lãnh thúc thúc từng đối chính mình nói qua. Trong chiến tranh binh lính, sở dĩ hội quên mất sanh tử hết thảy, chính là bởi vì bọn họ biết, chỉ có không ngừng chém giết mới có thể chính mình sống sót. Cao nhất cảnh giới, chính là đầu một mảnh nổ vang, cái gì đều nghe không được, cái gì đều cảm giác không tới, chỉ có trong tay binh khí chưa từng dừng lại. ..... xem ra chính mình đã đạt tới này cảnh giới.

Nhưng [Hoa Lân] cũng không phải chiến thần, cho nên hắn trên người vết thương càng ngày càng nhiều. Nhưng hắn không cảm giác được miệng vết thương đau đớn.

Chẳng biết qua bao lâu, hình như không gian một trận ba động, chung quanh hết thảy rốt cục yên tĩnh trở lại. [Hoa Lân] trước mắt đột nhiên trở nên trống rỗng, đột nhiên mất đi mục tiêu, cũng mất đi ý thức. Nhất thời hai chân mềm nhũn, ngã sấp xuống trên mặt đất .

Chương 21: Thế ngoại đào nguyên

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: viruslove

Biên dịch: Xin update sau

Biên tập: Xin update sau

Trong bóng tối, Hoa Lân thấy mình phiêu phù tại không trung, không ngờ đã về tới quê quán lâu rồi. Đột nhiên thân người rung lên, bản thân nhớ tới mười lăm năm trước, về lại cái thuở còn ngây thơ năm xưa.

Xa xa truyền đến tiếng hoan hô cười nói, một thanh âm ôn hòa vang lên: "Lân nhi, xem thúc thúc mang đến cho ngươi cái gì nè?"

Hoa Lân đang cắn đầu ngón tay, ngây ngốc nhìn con ngựa gỗ trong tay Lãnh thị vệ, giả giọng ngây thơ tức giận hỏi: "Ô... cái này là vật gì vậy?"

Lãnh thị vệ đặt con ngựa gỗ xuống, ôm Hoa Lân đặt lên trên lưng ngựa. Đu qua đu lại, cảm giác như đằng vân giá vũ (cưỡi mây đạp gió) rất vui vẻ.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên Lãnh thị vệ biến mất, bên cạnh lại có một người thiếu nữ lanh lợi (tinh khôn). Diệp Thanh cười rất duyên, hai tròng mắt long lanh, nàng nũng nịu nói: "Lân ca, Thanh Thanh cũng muốn ngồi..."

Trong tất cả nha hoàn, Hoa Lân không có cách nào kháng cự nhất chính là yêu cầu của Diệp Thanh. Vì vậy hắn lóng nga lóng ngóng leo xuống ngựa gỗ, đỡ Diệp Thanh ngồi lên ngựa. Đang chuẩn bị đu qua đu lại để Diệp Thanh thể hội cảm giác đằng vân giá vụ ra sao. Ai ngờ con ngựa gỗ đột nhiên cũng biến mất, Hoa Lân gấp đến độ khóc lớn, la hét muốn tìm về con ngựa gỗ yêu thích của mình. Cuối cùng, hắn linh cơ vừa động, gọi người viết một tờ cáo thị, cùng với Diệp Thanh tự thân dán tờ cáo thị tại cửa kinh thành.

Chỉ chốc lát, dân chúng xung quanh lập tức tụ tập lại, chỉ chỉ trỏ trỏ vào tờ cáo thị. Một gã thư sinh cũng tới xem, tập trung nhìn vào, chỉ thấy tờ cáo thị chỉ vẽ duy nhất một ngựa gỗ, bên cạnh có vài dòng giải thích. Trong đó ghi: 'Lân Nhi Hoa phủ, bị mất một con ngựa gỗ. Nếu có người tìm thấy, thưởng hai trăm lạng bạc trắng.' Ở phần ký tên, là một dòng chữ xiêu xiêu vẹo vẹo - Lân Nhi. Ngoài mấy thứ trên, còn con dấu của quan phủ, Cửu Môn Đề Đốc phê duyệt. Có thể nói đầy đủ mọi thủ tục thông thường.

Thư sinh nhìn cáo thị, cười ha ha nói: "Tuyệt, quả thật là thiên hạ nhất tuyệt! Ha ha ha ha..."

Lúc ấy, Hoa Lân cùng Diệp Thanh đứng ở bên cạnh cáo thị. Thấy thư sinh giễu cợt bản cáo thị này, Hoa Lân lập tức giơ cánh tay nhỏ bé, bỉu môi nói: "Không cho cười, cẩn thận ta đánh ngươi à..."

Chuyện cũ trong quá khứ, lần lượt hiện lên...

Nhưng đột nhiên tất cả đều biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, chỉ nghe có người ở bên tai hô: "Uy! Ngươi đang cười cái gì thế, cười chuyện gì mà vui vẻ đến như vậy?"

Hoa Lân dường như bị người kéo từ quỷ môn quan trở về, lúc này mới phát hiện, vừa rồi chỉ là một hồi mộng đẹp.

Bên cạnh có một thanh âm của cô gái truyện đến nói: "Người này có phải bị điên không? Miệng thì phun một bụm máu tươi mà còn cười khúc khích như vậy?"

Còn có một âm thanh non choẹt của thiếu niên nói: "Ai biết được, có thể đầu của vị đại ca này có vấn đề rồi?"

Hoa Lân mở to hai mắt, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy bản thân nằm trên một cái giường trúc, bên người có

một nam một nữ đang nhìn mình không dời mắt. Hoa Lân mở miệng hỏi: "Ta đang ở chỗ nào? Ngươi... Các ngươi là ai?"

Cô gái kia lập tức đáp lời: "Ta còn muốn hỏi ngươi trước? Ngươi là ai? Như thế nào lại một mình đi tới Giải Thần trận?"

Hoa Lân toàn thân chấn động, muốn ngồi dậy, nhưng lại toàn thân cảm giác vô cùng đau đớn. Cô gái lập tức ấn ngực hắn xuống, mạnh mẽ đè hắn trở về giường. Hoa Lân lúc này mới phát hiện, cô gái này xấu vô cùng. Hai lỗ mũi cao lên trời, vành môi cong, khoảng cách hai mắt giống như cách nhau một thiên hà. Tổng quát mà nói, ngũ quan đều phát triển lệch lạc.

Hoa Lân sững sờ, cô gái kia lại lớn tiếng trách mắng: "Ngươi làm gì mà nhìn người ta như vậy? Ngươi từng nghe mọi người nói chưa? Nam nữ thụ thụ bất thân!"

"Ách..." Hoa Lân nghĩ thầm, ta không có động một sợi lông tơ trên người ngươi, tại sao lại nói thụ thụ bất thân? Trái lại là ngươi mới đúng, một tay đè bổn thiếu gia, không trách ngươi phi lễ là may rồi.

Đang sầu muộn, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng ho khan của nam nhân. Cửa gỗ cót két một tiếng rồi mở ra. Một trung niên nam tử đi đến, thấy Hoa Lân đã thanh tỉnh, liền hỏi: "Thiếu hiệp tỉnh rồi ư?"

Hoa Lân gần như đồng thời hỏi: "Đây là nơi nào?"

Trung niên nam tử kia cười cười, đưa tay sờ mạch đập của Hoa Lân, dò xét một hồi mới nói: "Nơi này là Mê Tiên trận. Chúng ta là cư dân ở chỗ này, chẳng biết thiếu hiệp như thế nào lại tới nơi này?"

Hoa Lân hoảng sợ thất sắc, kinh hô: "Mê Tiên trận? Nói như vậy, ta vẫn còn ở trong Binh Hồn Giải Thần trận?"

Trung niên nam tử kia gật đầu nói: "Không sai!"

Nói xong, hắn phát hiện Hoa Lân đã không có gì đáng ngại, vì vậy buông cổ tay hắn ra.

Hoa Lân mê mang một hồi, khó hiểu hỏi: "Nhưng... nhưng, các ngươi như thế nào lại ở chỗ này?"

Trung niên nam tử cười khổ một tiếng, nói: "Ai... ngươi không nên hỏi vấn đề này. Từ nhỏ ta lớn lên ở

chỗ này. Ba ngàn năm qua, đời này qua đời khác chúng ta đều muốn thoát khỏi nơi này. Thế nhưng Tiên trận quá mức lợi hại, đến nay vẫn chưa thành công. Ai..."

Hoa Lân giương mắt nhìn hắn nói, đầu còn chưa chuyển động tới. Lúc này, ngoài cửa có người thét lên: "Chu đại ca, điện chủ kêu ngươi tới."

Trung niên nam tử lập tức đáp: "Được rồi, lập tức đến đây." Quay đầu lại nhẹ giọng nói với Hoa Lân: "Ngươi trước tiên nghỉ ngơi cho tốt, có thể không lâu sau điện chủ muốn gặp ngươi."

Hoa Lân dường như chưa từng nghe thấy, vẫn còn đang suy tư về những điều mà trung niên vừa nói. Nghĩ thầm, nếu tổ tông họ ba ngàn năm nay cũng không đi ra khỏi Tiên trận này, chính mình dựa vào cái gì có thể đi ra ngoài? Đây đơn giản là một trò cười.

Trung niên nam tử cũng tưởng rằng đầu Hoa Lân có vấn đề, vì vậy lắc đầu, mở cửa đi ra bên ngoài.

Thiếu nam thiếu nữ bên cạnh ánh mắt lập tức càng tập trung trên người Hoa Lân hơn. Trong đó nam hài

tử tương đối nhỏ tuổi hỏi: "Đại ca ca!... Thế giới bên ngoài có phải rất lớn hay không? Có phải có rất nhiều người đúng không?"

Hoa Lân lúc này mới phục hồi tinh thần, cười khổ nói: "Vậy ở chỗ này các ngươi có bao nhiêu người chứ?"

Thiếu niên kia ước chừng khoảng mười tuổi, trông cực kỳ thanh tú. Nghe được Hoa Lân đặt câu hỏi, dường như được ưu ái mà kinh, vội vàng trả lời: "Hình như có hơn một trăm người?"

Thiếu nữ bên cạnh lập tức bổ sung nói: "Không đúng! Tổng cộng có một trăm sáu mươi lăm người. Hơn nữa cộng thêm ngươi vừa mới tới thì có một trăm sáu mươi sáu người."

Nàng hình như xem Hoa Lân cực kỳ không vừa mắt, vì vậy vừa chống nạnh, vừa lớn tiếng chất vấn: "Vấn đề của đệ đệ ta ngươi còn không có trả lời? Bên ngoài tổng cộng có bao nhiêu người?"

Hoa Lân cười khổ một hồi, nghĩ thầm vấn đề này bảo ta như thế nào trả lời được? Vì vậy hỏi lại: "Ngươi cho rằng bên ngoài có bao nhiêu người chứ?"

Cô gái còn chưa trả lời, tiểu nam hài bên cạnh lại uốn uốn (bẻ) đầu ngón tay, giành nói: "Đệ phỏng chừng ít nhất cũng có hơn một vạn? Có đúng hay không?"

Hoa Lân thấy hắn hai mắt tỏa sáng, hiển nhiên chưa bao giờ rời khỏi nơi này, vì vậy âm thầm thở dài.

Lúc này ở ngoài của đột nhiên truyền đến thanh âm khiêu khích của một thiếu niên: "Uy! Chu Định Phong, ngươi không phải nói hôm nay tỷ thí pháp thuật với ta lại phải không? Tại sao rúc đầu ở nhà không dám ra ngoài?"

Tiểu nam hài ở bên người Hoa Lân đang bẻ đầu ngón tay, nghe vậy miễn cưỡng thét lên một tiếng nói: "Ai nói ta không dám?... Ta đến đây!" Nói xong mở cửa, bước nhanh đi ra bên ngoài.

Cô gái xấu xí lo lắng cho đệ đệ xảy ra chuyện gì, vì vậy cùng đi theo ra ngoài, chỉ còn lại có Hoa Lân trơ trọi nằm trên giường trúc.

Chung quanh đột nhiên yên tĩnh, Hoa Lân nhớ tới rất nhiều chuyện cũ. Đặt biệt giấc mộng hồi nãy hết thảy làm cho hắn không thể quên. Tiếp theo, hắn lại nhớ tới Thượng Quan Linh, nhớ tới cái lạnh lùng mà ôn

nhu, cảm giác đó thật đặc biệt, rất không giống với mọi người. Không khỏi cảm thấy buồn bã, lẩm bẩm nói: "Linh nhi... Nàng rốt cuộc là ở nơi đâu?"

Một lúc sau, Hoa Lân vô tri vô giác mở to hai mắt, trơ ra nhìn lên trần nhà. Cũng không biết qua bao lâu, cửa gổ "Ken két" một tiếng. Tiểu nam hài Chu Định Phong mới gần 10 tuổi đi đến, chán nản ngồi ở bên giường.

Hoa Lân quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trên mặt hắn đen một mảng, hình như bị lửa đốt qua. Liền hỏi: "Ngươi làm sao vậy? Có phải thua hay không?"

Chu Định Phong kia đột nhiên cả giận nói: "Còn không phải đều tại ngươi hết! Hu hu hu hu..."

Hoa Lân cảm thấy kỳ quái, không nhịn được hỏi: "Như thế nào lại đổ trách nhiệm lên đầu ta?"

Tiểu nam hài lại khóc, hỏi ngược lại: "Ngươi... ngươi có phải tại Trần Phong Trận được phụ thân ta cứu trở về phải không?"

Hoa Lân chỉ có thể gật đầu nói: "Có lẽ là vậy, ta cũng không rõ ràng lắm!"

Tiểu nam hài lại càng khóc to hơn, nói: "Vậy thì đúng rồi, ngươi ngay cả Trần Phong Trận đều không thể vượt qua, còn nói gì là tuyệt đỉnh cao thủ chứ. Hu hu hu..."

Hoa Lân cảm thấy muốn xỉu, khó có thể giải thích được, nói: "Ta quả thật không phải là tuyệt đỉnh cao thủ. Như vậy, có quan hệ gì không?"

Chu Định Phong khóc càng thương tâm, nói: "Nhưng chính phụ thân nói, ngươi khẳng định là một tuyệt đỉnh cao thủ, ta còn muốn bái ngươi làm thầy nữa. Hu hu hu..."

Hoa Lân càng thêm buồn bực, hỏi: "Cái đó... cái đó cùng kết quả ngươi tỷ thí hình như không có quan hệ trực tiếp à?" Nói tới đây, Hoa Lân đột nhiên rõ ràng hơn, vì vậy nói: "...Như vậy đi, ngươi kể lại trận tỷ thí vừa rồi diễn ra như thế nào, có lẽ ta biết phương pháp phá giải hắn."

Chu Định Phong kia nức nở nói: "Nhưng mà... nhưng mà Khang Soái cười nhạo nói. Nói ngươi ngay cả Trần Phong Trận cũng vượt không qua. Hu hu hu..."

Hoa Lân tâm địa mềm xuống, ôn nhu nói: "Nói về phép thuật, ta quả thật không biết nhiều. Bất quá ta từng nghe người ta nói qua, pháp thuật công kích từ xa, nếu thân pháp của ngươi đủ nhanh, ngươi có thể dễ dàng tránh thoát. Nếu có người chỉ học một mặt pháp thuật thôi, thân pháp của hắn sẽ rất kém. Cho nên tại tu chân giới, tất cả thay đổi trở thành tinh tu kiếm đạo. Có lẽ, ngươi nên thử luyện tập mấy chiêu kiếm pháp xem."

Trong lời Hoa Lân nói, nói đúng nhược điểm của bọn họ. Phải biết rằng mấy ngàn năm trước, một ít môn phái vẫn trầm mê trong cái đẹp mỹ lệ của pháp thuật. Chưa ý thức được, mấy ngàn năm qua tu chân giới sớm ý thức được pháp thuật chỉ có tác dụng phụ trợ công kích, nếu chỉ tu luyện mỗi mặt pháp thuật, chỉ sợ không đỡ nổi một chiêu nửa thức của cao thủ kiếm đạo.

Nhưng Hoa Lân không nghĩ tới, nơi đây cùng với thế giới ngăn cách, cho nên vẫn còn đang tu luyện pháp thuật là việc chính, thật là làm người kinh ngạc.

Tiểu nam hài kia mặc dù có chút không tín nhiệm Hoa Lân, nhưng nghe hắn nói cũng có lý, trong lòng

nổi lên tia hy vọng. Vì vậy bỉu môi hỏi: "Vậy... Vậy ngươi không thể không dạy ta à?"

Hoa Lân sửng sốt, rốt cục thở dài một hơi: "Ai... lúc ở quê hương, ta cũng từng thu một đồ đệ, hắn gọi là Phong nhi. Chỉ tiếc, ta chưa từng dạy hắn một chiêu nửa thức. Xem ra chúng ta có duyên, vậy dạy ngươi mấy chiêu thử xem sao!"

Chương 22: Chí Đồng Đạo Hợp

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: viruslove

Biên dịch: Xin update sau

Biên tập: Xin update sau

Hoa Lân xuất thần một hồi, đột nhiên quay lại nói với tiểu nam hài: "Ta có thể gọi ngươi là Phong nhi được không?"

Chu Định Phong nghe vậy, vội vàng gật đầu nói: "Có thể, người ta đều gọi ta như vậy mà!"

Hoa Lân cười cười, lại hỏi: "Ngươi biết cái gì là kiếm không?"

Phong Nhi bỉu môi nói: "Không phải là binh khí dài khoảng ba thước, bề rộng chừng hai tấc, hai lưỡi vô cùng sắc bén đúng không!"

Hoa Lân lắc đầu nói: "Ngươi nói, chỉ là một loại hình thái của kiếm mà thôi. Kiếm! Là tổ của binh khí, luyện thì dễ, muốn tinh lại khó. Có người viết: Sử kiếm tất phải dùng tâm để quán thông, dĩ thân tuỳ hình, nhưng mà ta không đồng ý với cảnh giới nhân kiếm hợp nhất!... Ta cho rằng vạn vật đều có thể thành kiếm, phải là trong lòng không có kiếm, dĩ khí ngự kiếm, ý phát tức thì kiếm phát, một khúc cây cũng có thể dùng làm kiếm! Ngươi nghĩ sao?"

Phong nhi sửng sờ, bỉu môi không nói gì, hắn cảm giác Hoa Lân đang gạt mình.

Hoa Lân thấy thế, thờ dài một hơi, nói: "Như vậy đi, ngươi lấy một cây kiếm lại đây cho ta coi!"

"Vâng!" Phong nhi cực kỳ không tình nguyện đi ra ngoài, phút chốc, hẳn quả nhiên cầm một cây tinh cương kiếm rất tốt trở về, đưa tới trước mặt Hoa Lân nói: "Đại ca ca, kiếm lấy tới rồi, người xem cây kiếm này thế nào?"

Hoa Lân khinh miệt nhìn thoáng qua, nói: "Đây là kiếm trong tâm ngươi đó sao? Ta còn tưởng rằng, ngươi lấy một khúc gỗ cho ta chứ... Bỏ đi, ta coi nó là một cây kiếm tốt, ngươi lấy một tờ giấy ra đây cho ta!"

Phong nhi cả giận nói: "Ngươi lấy cái đó để làm gì?"

Hoa Lân buồn bực nói: "Không có gì, ta chỉ muốn cho ngươi thấy cái gì là kiếm!"

Phong Nhi sửng sốt, đứng yên tại chỗ không động đậy, lại tưởng rằng Hoa Lân đùa bỡn mình.

Hoa Lân cũng cả giận nói: "Ngươi cái gì cũng không tin, bảo ta như thế nào dạy ngươi?" Nói xong ho khan hai tiếng, cảm giác nơi ngực buồn bực. Lúc này, cô gái xấu xí đột nhiên từ ngoài cửa tiến đến, đoạt lấy cây trường kiếm trong tay Phong nhi, hỏi: "Đệ đệ! Người cầm đao kiếm làm gì? Bị phụ thân biết được, đến lúc đó lại chửi ta."

Phong nhi vô tội nói: "Là đại ca ca bảo ta lấy kiếm tới."

Cô gái xấu xí chống hông đứng ở bên giường nói: "Uy! Ngươi lại muốn làm gì?"

Hoa Lân thấy nàng mặc dù mới chỉ khoảng mười bảy tuổi, nhưng giọng nói dường như lớn hơn mình mười tuổi. Vì vậy cười khổ nói: "Không có gì, chỉ là muốn dạy đệ đệ ngươi luyện kiếm thôi."

Cô gái xấu xí: "Hắn còn nhỏ như vậy, vạn nhất bị thương thì làm sao?"

Hoa Lân rất tức giận, bắt đầu ho khan, nói: "Ai, quên đi. Có thể cho ta nghỉ ngơi một chút được không? Khái khái khái..."

Cô gái xấu xí mặc dù còn muốn trách vài câu nữa, nhưng thấy sắc mặt Hoa Lân không tốt, vì vậy dắt Phong nhi đi ra ngoài. Nàng một bên đi, một bên trách cứ Phong nhi, nói: "Ngày hôm qua phụ thân không phải dạy ngươi pháp thuật hay sao? Như thế nào lại học kiếm pháp gì đó?... Hơn nữa, ngươi xem hắn. Bản thân còn không có khí lực nói chuyện, làm gì có bản lãnh dạy ngươi luyện kiếm?"

Phong nhi phản bác: "Nhưng chính phụ thân nói, từ hai trăm năm nay, hắn là người tu chân duy nhất còn sống sót đi đến nơi này, hắn tất nhiên là cao thủ mới đúng."

Cô gái xấu xí thuận miệng nói: "Nhưng phụ thân cũng nói, người này chỉ có khoảng chừng hai mươi tuổi, như thế nào cũng khó có khả năng là cao thủ!"

Âm thanh của hai người nói ngày càng xa, chỉ chốc lát sau đã không còn nghe thấy.

Hoa Lân bực mình nằm ở trên giường, nhàm chán lấy ra "Tầm bảo đồ" từ trong Phần Tinh Luân ra, đặt trước mặt nhìn một chút, tự nhủ: "Ai... ta chắc là bị trọng thương trong "Thần Binh Trận" mới đúng, tại sao bọn họ lại nói ta được người cứu tại "Trần Phong Trận". Trần Phong Trận... Trần Phong Trận là ở chỗ nào? Con cự long đáng chết, nó hình như cũng chưa có nói về Trần Phong Trận. Chẳng lẽ ta lạc đường rồi sao? Lần này thảm rồi!"

Hoa Lân nhìn kỹ tầm bảo đồ một lần nữa, khẳng định Trần Phong Trận không có ở trong. Xem ra mình đúng là lạc đường rồi. Chờ thương thế mình tốt hơn, phải trở lại "Trần Phong Trận" mới được, nếu không là không tìm lại được Tiểu Bạch đáng thương rồi...

Thu hồi tầm bảo đồ, Hoa Lân kiểm tra thân thể mình, đột nhiên phát hiện Hà Chiếu Kiếm đã không thấy

đâu. Mở Phần Tinh Luân ra nhìn, bên trong cũng không thấy cái bóng của Hà Chiếu Kiếm. Trong lòng lạnh như băng, vội vàng đứng dậy. Nhưng toàn thân vô cùng đau nhức, vai trái tê liệt không có cảm giác, "Phanh" một tiếng ngã lại xuống giường.

Thở hổn hển một hồi, lúc đó mới cảm giác tốt một chút. Lúc này ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, một gã trung niên đẩy cửa vào. Hoa Lân biết hắn chính là cha của Phong nhi, liền hỏi: "Phải rồi, ngươi... ngươi có thấy trường kiếm của ta không?"

Nam tử trung niên đầu tiên phát hiện chính là bả vai của Hoa Lân lại chảy ra máu tươi, vì vậy đè miệng vết thương hắn lại rồi nói: "Đừng khẩn trương, trường kiếm của ngươi bây giờ ở trong tay Điện chủ. Chờ thương thế của ngươi tốt hơn, ta dẫn ngươi đi lấy." Nói xong, đắp thuốc vào vết thương của Hoa Lân.

Biết được tung tích của Hà Chiếu Kiếm, Hoa Lân mới hơi an tâm. Lúc này mới hỏi: "Vị đại ca này, cám ơn ngài đã cứu ta một mạng. Không biết xưng hô ngài như thế nào?"

Trung niên nhân cười sang sảng nói: "Ngươi... ngươi đừng cám ơn ta, kỳ thật cứu mạng ngươi gồm có tám người. Chỉ là ta hiểu một ít y thuật cho nên ngươi tạm thời ở tại nhà ta... Được rồi, ta họ Chu, tên có một chữ là Hạo. Sau này cứ gọi ta là Chu đại ca là được."

"Tám người?" Hoa Lân có chút giật mình.

Chu Hạo kia cười cười, lập tức giải thích: "Đúng vậy, tổ thăm dò chúng ta tổng cộng có tám người. Đang định thăm dò phía Tây Nam của Tiên Trận, đang đi qua Trần Phong Trận, thì thấy ngươi nằm ở ven đường, cho nên cứu ngươi trở về." Nói xong, hắn đột nhiên vô cùng cao hứng, còn nói: "...ở chỗ này, có thể gặp được người ngoài, ngươi có biết chúng ta cao hứng như thế nào không? Trải qua ba ngàn năm, tổng cộng chúng ta chỉ thấy được mười hai người, cho nên vừa nhìn thấy ngươi, chúng ta lập tức quay trở về. Một hồi sau, điện chủ có thể đích thân tới hỏi sự tình của ngươi. Mong ngươi không cảm thấy phiền là được."

Hoa Lân cười nói: "Vậy cũng tốt, ta cũng có rất nhiều chuyện hỏi điện chủ các ngươi. Không biết lúc nào hắn có thể tới đây?"

Lời còn chưa nói xong, chỉ nghe bên ngoài truyền đến tiếng bước chân hỗn tạp. Chu Hạo cười nói: "Không cần chờ, điện chủ đã tới."

Chu Hạo xoay người ra mở cửa, chỉ thấy một nữ tử tuyệt mỹ đứng ở ngoài cửa, nàng gật đầu, khẽ nâng quần lụa mỏng, chậm rãi tiến vào phòng. Chu Hạo lập tức khom người nói: "Ra mắt điện chủ..."

Hoa Lân không nghĩ tới điện chủ lại là một nữ nhân, vì vậy ánh mắt đều tập trung trên người nàng.

Chỉ thấy nữ tử này có một loại khí chất cao quý. Mặc một bộ áo màu tím, mái tóc trước trán để xoã, da thịt trắng như tuyết, đúng là tuyệt sắc nhân gian hiếm có. Tuy chưa bằng được vẻ đẹp của Thượng Quan Linh, nhưng lại hơn được một phần đoan trang, khiến ngươi nhìn vào không khỏi tâm tình sướng khoái.

Hoa Lân hiểu nhất là tâm tư của nữ nhân, vì vậy lớn tiếng tán dương: "Thật đẹp!... nếu không phải ta bị thương, còn tưởng rằng mình đang ở tiên cảnh chứ."

Những người đồng hành cùng nàng tất cả đều hoảng sợ. Một gã nam tử cao lớn quát: "Hỗn láo, dám đối điện chủ vô lễ, xem ta..."

Nữ tử kia thản nhiên cười, chặn lại nói: "Trác hộ pháp không được vô lý! Hắn là khách nhân của chúng ta..."

Nam tử có thân hình cao lớn hậm hực lui xuống, quả nhiên không dám phát tác.

Hoa Lân lại không hề sợ hãi chút nào. Ngay cả Trữ Tiêm Tuyết hắn còn dám đùa giỡn, vị điện chủ này đương nhiên sẽ không để vào mắt. Vừa cười vừa nói: "Tiên tử mời ngồi, Hoa mỗ trong người có thương tích, không cách nào hành lễ, mong tiên tử thứ lỗi."

Nữ tử kia phất tay nói: "Không sao!... thật ra là Hinh Đình thất lễ, vốn chờ vết thương của công tử tốt hơn rồi đến viếng thăm. Nhưng trong lòng mong mỏi, vì vậy đến sớm. Hi vọng công tử tha thứ."

Hoa Lân thấy môi son của nàng hé mở, thổ ra những lời có ôn nhu, quả nhiên là có mị lực câu phách lòng người. Lòng nghĩ, khó trách mọi người đều coi nàng là người cầm đầu, xem ra tu vi không thấp hơn mình bao nhiêu. Lập tức hỏi: "Hinh Đình là nhũ danh của nàng phải không? Quả nhiên người cũng như tên, nhìn qua một lần là nhớ ngay... khái khái, ngoài lề rồi, kỳ thật trong tâm lý ta, ta càng nôn nóng muốn

gặp nàng hơn. Bởi vì ta cũng có nhiều chuyện muốn hỏi nàng."

Nữ tử kia khuôn mặt hơi đỏ, nhưng chỉ lát là mất. Lập tức nghiêm mặt nói: "Được rồi, Tạ trưởng lão chúng ta có chuyện muốn thỉnh giáo các hạ, mong rằng thiếu hiệp có thể chỉ điểm nhiều hơn."

Hoa Lân thấy nàng bảo thủ hạ tới hỏi, cảm thấy có chút thất vọng, vì vậy nói: "Không quan hệ, muốn hỏi cái gì thì hỏi đi."

Một lão già áo xám tiến từng bước đến, thi lễ với Hoa Lân rồi hỏi: "Lão hủ tên là Tạ Nguyên Hà. Xin thỉnh giáo, trước khi tiến vào trận này, thiếu hiệp đi một mình hay là người trong đoàn bị thất lạc?"

Hoa Lân đánh giá hắn một hồi, thấy trong tay cầm giấy và bút, chuẩn bị ghi chép, vì vậy nghiêm mặt nói: "Ai... đừng nói nữa, ta bị người đuổi giết, không cẩn thận chạy lạc tới nơi này. Thật sự xấu hổ."

Lão già áo xám quay đầu nhìn điện chủ một chút, chỉ thấy tiên tử kia gật đầu khe khẽ, vì vậy hướng Hoa Lân hỏi tiếp: "Xem thiếu hiệp toàn thân bị thương, không biết thiếu hiệp vượt qua mấy đại trận?"

Hoa Lân: "Bốn cái."

"Hoa" một tiếng, xung quanh lập tức truyền đến một hồi kinh hô, hình như xông qua bốn đại trận chính là sự kiện rất khó tin.

Hoa Lân cảm giác được có chút xấu hổ, vì vậy lập tức sửa lời nói: "Cái này, cái này xác thực mà nói, trong đó chỉ có hai trận pháp tương đối nguy hiểm mà thôi! A a..."

Hắn càng giải thích nhiều hơn càng làm cho mọi người hiểu sai ý hắn, ấn tượng đối với hắn hạ xuống ngàn trượng. Chung quanh nhất thời có rất nhiều âm thanh nghị luận. Nghĩ thầm, nếu chỉ hai cái tiên trận, chính mình cũng có thể miễn cưỡng xông qua.

Lão già áo xám do dự một hồi, lại hỏi: "Thiếu hiệp có thể miêu tả rõ ràng hơn một chút được không, ngươi xông qua bốn cái tiên trận có cái đặc thù gì?"

Hoa Lân biết bọn họ muốn vẽ một tấm bản đồ đầy đủ, vì vậy nói chi tiết hơn: "Thứ nhất là sa mạc Qua Bích, bên trong có rất nhiều quái thú, muốn vượt qua cũng không có gì khó khăn. Thứ hai là Thảo Nguyên, đồi núi biết di động, trận pháp này cực kỳ kinh

khủng. Thứ ba là Băng Thiên Tuyết Địa, ở trên núi có con cự long màu trắng, nhưng không biết vì sao, nó cũng không có thương tổn ta. Thứ tư là Thần Binh Trận, bên trong có thiên quân vạn mã binh lính làm bằng kim loại, trận pháp này vô cùng lợi hại, các ngươi vạn lần phải cẩn thận, ta còn suýt chết dưới tay bọn họ. Ách... các ngươi có ai đã từng đi qua đó chưa?"

Tất cả mọi người xung quanh đều lắc đầu, hiển nhiên chưa từng đi qua.

Chương 23: Vây Ngụy Cứu Triệu

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: viruslove

Biên dịch: Xin update sau

Biên tập: Xin update sau

Lão già áo xám cầm lấy giấy và bút, ngẩng đầu hỏi: "Vấn đề cuối cùng, ngươi từ phía nào tiến đến 'Trần Phong Trận'?"

Hoa Lân im lặng, một hồi lâu sau mới nói: "Ta chỉ lo chạy trối chết, căn bản không rõ phương hướng lắm. Ai..."

Chung quanh lập tức có người nói: "...Hắn cũng không rõ phương hướng, hỏi cũng như không."

Lại có người nói: "Ta xem hắn xông qua bốn trận pháp, hình như chưa gặp cái gì khó. Chúng ta có lẽ nên thử lần nữa xem, nói không chừng có thể kiếm được đường ra!"

Hoa Lân nghe vậy, cảm giác tự tôn bị tổn thương, hình như máu tươi của mình rơi vô ích. Vì vậy nói bổ sung: "Các ngươi ngàn vạn lần không nên muốn trở lại vào lần nữa. Binh lính bên trong Thần Binh Trận thật sư vô cùng lợi hại. Hơn nữa đao thương bất nhập, còn có thể nhảy lên hơn năm trượng. Căn bản chúng ta không thể chống đỡ. Hơn nữa trên không trung còn có vô số phi kiếm, nếu mạo hiểm đi vào, chỉ sợ..."

Rất đáng tiếc, mọi người căn bản không có quan tâm tới lời nói của Hoa Lân, bọn họ vẫn đang sôi nổi bàn luận, định phái người đến thực địa thăm dò một lần nữa. Đại đa số cho rằng Hoa Lân xông qua cái bốn

đại trận cũng tương đối bình thường, hắn có thể còn sống đi ra, rõ ràng vấn đề không lớn.

Lúc này, điện chủ xinh đẹp tuyệt sắc kia đột nhiên nói xen vào: "Ta còn một vấn đề..."

Hoa Lân đang buồn bực, nghe thấy con mắt liền sáng ngời, nói: "Tiên tử xin mời nói..."

Điện chủ kia thản nhiên cười, nói: "Khi mà ngươi bị người đuổi giết, vậy bọn họ hẳn là cũng ở gần đây, đúng không?... Vậy ta muốn hỏi, bọn họ rốt cục là ai chứ? Là chánh đạo hay là tà đạo?"

Nụ cười trên mặt Hoa Lân lập tức cứng ngắc, nghĩ thầm chính là gián tiếp hỏi thân phận của mình. Hết lần này tới lần khác mình không muốn trả lời vấn đề này, bởi vì Thánh Thanh Viện được công nhận là chánh đạo, nếu nói bọn họ đuổi giết mình, như thế không phải nói mình là tà ma ngoại đạo ư? Hoa Lân suy nghĩ một hồi, vì vậy hỏi lại: "Cái này... các ngươi đều là người của Phần Tinh Tông hay sao?"

Điện chủ kia lại cười nói: "Ngươi cho rằng thế nào?" , nói xong, đôi mắt đẹp chăm chăm nhìn Hoa Lân không chớp.

Hoa Lân đột nhiên lại cười: "Ha ha ha... truy sát có rất nhiều người, người của Phần Tinh Tông cũng tính trong đó, cũng có người của Thánh Thanh Viện. Nếu ta đoán không sai, bọn họ tổng cộng có năm người, mỗi người đều là tuyệt đỉnh cao thủ."

Câu trả lời nước đôi mơ hồ này, làm cho người ta không rõ chi tiết trong đó. Lão già áo xám nghe vậy cũng cười nói: "Thiếu hiệp đa tâm rồi! Thật ra cho dù ngươi là ai, nếu đi tới nơi này, xấu hay tốt đều không sao cả. Chỉ cần không phải người trong Ma giới tới đây, chúng ta đều vui vẻ hoan nghênh."

Hoa Lân nhẹ nhõm hẳn, nói: "Nếu như vậy, ta đây yên tâm." Nói xong, đột nhiên nhớ tới một chuyện, nói: "...úc! Đúng rồi, ta cũng có một chuyện muốn nhờ, không biết các vị có vui lòng giúp đỡ một chút hay không?"

Lão già áo xám cùng điện chủ liếc mắt nhìn nhau, gật đầu nói: "Thiếu hiệp xin mời nói."

Hoa Lân chỉ trỏ vào tấm bản đồ trong tay lão già nói: "Tấm bản đồ các ngươi đã thu gom được, có thể cho ta nhìn một chút được không?"

Lão già áo xám sửng sốt, nói có vẻ khó khăn: "Cái này..."

Nhưng điện chủ bên cạnh lão lại vô cùng hào phóng, cười khanh khách nói: "Chỉ nhìn một lát đúng không? Được rồi, Tạ trưởng lão, đưa cho hắn nhìn xem."

Hoa Lân luôn miệng cám ơn, cẩn thận tiếp nhận tấm bản đồ trong tay lão già áo xám, lập tức tìm vị trí của Trần Phong Trận. Giật mình nói: "...Trời ạ, nguyên lại Trần Phong Trận chỉ cách nơi đây có hơn hai mươi dặm." Nói xong, lại phát hiện tấm bản đồ của bọn họ cong cong lệch lệch, không phải đi theo đường thẳng. Vì vậy không nhịn được hỏi: "...Còn nữa, đường đi trong tấm bản đồ của các ngươi sao không đi theo đường thẳng chứ?"

Lão già áo xám lắc đầu nói: "Cũng không có biện pháp nào khác, có một số trận pháp quá lợi hại, chúng ta căn bản không có cách nào thông qua. Cho lên chỉ có thể đi đường vòng."

Hoa Lân chợt hiểu ra, rất nhanh nhớ rõ lộ tuyến của Trần Phong Trận, tiện tay đưa tấm bản đồ trả lại cho lão, cười nói: "Xem ra ta cũng không đi ra được. ha ha..."

Lão già áo xám nói: "Nói trắng ra là mặc kệ ngươi là đệ tử của Phần Tinh Tông hay là của Thánh Thanh Viện. Tới nơi này, đã không còn quan trọng nữa."

Hoa Lân nghĩ thầm: "Không nhất định à, bổn thiếu gia cùng thần long có ước định, nếu không chừng có thể mượn sức nó giúp ta thoát ra khỏi nơi này!"

Mọi người đâu biết Hoa Lân có kế hoạch khác? Thấy trong người hắn có thương tích, cũng không tiện hỏi nhiều, trong chốc lát, cũng dần dần tản đi. Lúc gần đi, điện chủ đột nhiên quay đầu hỏi: "Trường kiếm của ngươi đang ở chỗ ta, chờ một lát sẽ có người đưa tới."

Hoa Lân thấy nàng phải đi, nói to: "Uy!... Nàng thật sự rất đẹp!"

Điện chủ đó lườm hắn một cái, lúc này mới dời đi.

Mọi người tản đi hết, xung quanh lại yên lặng. Hoa Lân nằm một mình ở trên giường, đột nhiên mở miệng nói: "Ai đang đứng ở ngoài cửa đó? Có việc gì thì tiến vào đi!"

Phong nhi nhẹ nhàng đẩy cửa gỗ vào, chần chừ đi tới bên giường hắn, hỏi: "Đại ca ca!... Cái Thần Binh Trận kia thật sự lợi hại như vậy không?"

Hoa Lân vươn tay vuốt đầu hắn, nói: "Thật sự rất lợi hại, sau này ngươi lớn lên, ngàn vạn lần không nên khinh xuất mà tới đó."

Phong nhi dùng sức gật đầu, nói: "Ta tin tưởng người."

Hoa Lân cười cười, nghiêng đầu nhìn lại, thấy hắn đang cầm chặt giấy bút, vì vậy cảm động nói: "Sao rồi, còn muốn học kiếm pháp của ta không?"

Phong nhi đỏ mặt nói: "Ngươi đã nói, học kiếm có thể đề cao tốc độ phản ứng của chúng ta, cho nên ta muốn học."

Hoa Lân thuận miệng nói: "Đâu chỉ tốc độ phản ứng?" Nói xong, tay niết một cái thủ quyết, từ trong Phần Tinh Luân lấy trường kiếm hàn quang bắn ra bốn phía: "Ngươi xem đây là cái gì?"

Phong nhi thấy tay hắn đột nhiên có một cây trường kiếm, con mắt sáng ngời, hưng phấn nói: "Oa... Đại ca ca ngươi cũng có không gian pháp bảo à?"

Hoa Lân không trả lời hắn mà tiếp tục hỏi: "Trong mắt ngươi cây kiếm này mới chính thức là cây trường kiếm. Đúng không?"

Phong nhi mù mờ gật đầu nói: "Đúng vậy, thanh kiếm của ngươi rất sắc bén nha."

Hoa Lân từ tay của Phong Nhi lấy tờ giấy ra, nói: "Nhưng ở trong mắt ta, trang giấy mỏng của ngươi cũng là một cây kiếm..."

Nói xong, hai ngón tay cầm tờ giấy, tay phải giơ lên, chém xuống trường kiếm làm bằng sắt tinh luyện.

Phong nhi mở thật to con mắt, hưng phấn nhìn tờ giấy trong tay Hoa Lân. Nghĩ thầm, chẳng lẽ hắn có thể dùng tờ giấy chặt đôi cây kiếm? Điều này có thể hay sao?

Mắt thấy Hoa Lân giơ tay chém xuống, lúc này thì cửa gỗ lại "cót két" một tiếng. Cô gái xấu xí đang bưng một chén cháo trắng, đột nhiên xuất hiện trước mặt hai người. Nàng sửng sốt một hồi, vội vàng đoạt trường kiếm trong tay Hoa Lân, lớn tiếng hỏi: "Uy! Ngươi muốn làm gì hả?"

Nhưng Phong nhi lại hưng phấn nói: "Được rồi tỷ tỷ, để hắn chặt đôi đã!"

Hoa Lân cười khổ nói: "Còn chặt cái gì mà chặt, chờ ta cơm nước ăn xong rồi hãy nói tiếp."

Phong nhi không thuận theo nói: "Không được, ta muốn nhìn xem ngươi thật sự có thể dùng tờ giấy..."

Hoa Lân lập tức xen lời hắn: "Xuỵt... Đó là bí mật của chúng ta, không nên nói cho người khác." Nói xong, len lén thu tờ giấy trở về.

Cô gái xấu xí cả giận: "Nói cái gì bí mật của các ngươi? Tóm lại đệ đệ ta còn nhỏ, không cho phép ngươi dạy nó múa đao múa kiếm". Nói xong bỏ chén cháo xuống, kéo Phong nhi ra ngoài.

Bên trong phòng chỉ còn lại có Hoa Lân, không còn cách nào nữa, hắn miễn cưỡng đứng dậy, một hơi húp sạch chén cháo, liếm liếm môi, cảm thấy còn chưa đủ, nguyên muốn kêu nàng ta mang thêm một phần nữa, nhưng lại không tiện mở miệng, cho nên chỉ đành bỏ qua.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Hoa Lân tĩnh lặng nằm một mình, nhưng như thế nào cũng không ngủ

được. Bởi vì cái mặt trời đáng chết, mãi mà không chịu xuống núi, khiến hắn không quen được. Lúc này nghĩ thầm, cho dù thiếu nữ xấu xí ở bên cạnh cũng tốt, tối thiểu có thể cùng nàng ta nói chuyện phiếm.

Đợi một lúc lâu sau...

Cửa gỗ vang lên một tiếng "rầm", bị người đẩy mạnh vào. Phong nhi như một cơn gió nhào tới bên giường Hoa Lân, lớn tiếng kêu lên: "Đại ca ca, đại ca ca... không hay rồi!"

Hoa Lân sửng sốt, hỏi: "Có chuyện gì? Hoảng hốt như vậy làm gì?"

Phong nhi vội la lên: "Cha ta... cha ta, người và mấy người khác đã cùng đi vào thăm dò 'Sát nhân trận' rồi. Lần này bọn họ lại muốn đi Thần Binh Trận. Hu hu hu..."

Hoa Lân nhớ tới bức tượng của 'Thần Binh Trận', toàn thân không kìm được phát run, hơn nữa trên không trung còn có vô số phi kiếm, những người này sợ rằng đã đi nạp mạng rồi.

Phong nhi thấy hắn sững sờ, càng thêm khóc to, nói: "Đại ca ca, ngươi nhanh nghĩ biện pháp đi. Hu hu

hu... trước kia mẹ ta cũng đi ra ngoài đó thăm dò, sau đó cũng không có quay trở về nữa. Hu hu hu..."

Hoa Lân buồn bã một hồi, nói: "Bọn họ muốn đi chết, ta lại có biện pháp gì?" Nói xong, Hoa Lân linh cơ chợt động, nói: "...A? Có rồi, ngươi nhanh đi thông báo cha ngươi, nói rằng vết thương của ta đột nhiên vỡ ra, tánh mạng đe dọa, nhanh đi, nhanh đi..."

Phong nhi sững sờ, cảm thấy không rõ ràng cho nên nói: "Như... như vậy được không?"

Tay phải của Hoa Lân dùng sức vỗ lên ngực trái mình, vết thương quả nhiên vỡ toác, nhất thời máu tươi chảy ròng ròng, trong nháy mắt nhuộm đỏ cả vạt áo. Phong nhi sợ đến mắt muốn rớt cả ra ngoài.

Hoa Lan đẩy mạnh Phong nhi ra, nói: "Sự việc hôm nay, ngàn vạn lần không được nhắc tới trước mặt người khác, biết không? Nếu không sẽ không linh nghiệm nữa!... Mau đi đi, gọi cha ngươi lại cứu ta." Nói xong thi triển ích cốc thuật, nín thở, ngã đầu xuống ngủ.

Phong nhi sớm đã bị dọa chạy ra khỏi cửa phòng, lớn tiếng kêu to: "Phụ thân... phụ thân không hay rồi! Thương thế của đại ca ca lại tái phát rồi. Phụ thân...

Chiêu này của Hoa Lân là vây ngụy cứu triệu, cuối cùng cứu cái mạng cha của Phong nhi. Nhưng cũng chỉ có thể cứu được một người đó mà thôi...

Chương 24:Trọng Phản Sát Trận

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: viruslove

Biên dịch: Xin update sau

Biên tập: Xin update sau

Lại nói lúc này, cha của Phong nhi chuẩn bị xuất phát, cùng với bảy người khác cầm theo đao kiếm, đang muốn lên đường. Đã thấy Phong nhi hoảng hốt chạy vội tới, sau đó hỏi mới biết được thương thể của Hoa Lân đột nhiên phát tác. Đang do dự, Si Chánh Minh ở bên cạnh vừa cười vừa nói:"Chu Hạo huynh đệ, nếu người bệnh chưa khỏi hẳn, ngươi không cần tham gia cuộc thăm dò lần này 'Thần Binh Trận' chỉ có vài tên người sắt yếu như khúc gỗ, chúng ta có bảy

người liên thủ, không cần sợ hãi thiên quân vạn mã của chúng nó? Ngươi cứ yên tâm, chúng ta có thể ứng phó được."

Chu Hạo ngẫm lại cũng đúng, võ công của mình không bằng người khác, chỉ là y thuật cao hơn một chút mà thôi. Vì vậy gật đầu nói:"Được rồi, nhưng các ngươi phải cẩn thận nhiều hơn. Bình thuốc này các ngươi nên mang theo....." Nói xong đưa bình thuốc của mình cho Si Chánh Minh.

Còn lại có bày người, vẫn giữ nguyên kế hoạch đi thăm dò trước bản đồ Thần Binh Trận.

Chu Hạo bị Phong nhi cuống quít thúc giục, không thể làm gì khác hơn là vội vã trở về nhà. Chuẩn bị dược cứu trị Hoa Lân.

Buốn cười chính là Hoa Lân đang nhắm mắt dưỡng thần, chuyên tâm tu luyện "Ích cốc thuật". Tùy tiện cho Chu Hạo cứu trị, hắn thủy chung một chút hít hở cũng không có.

Chu Hạo dò xét mạch đập của Hoa Lân, thấy hơi thở của hắn không còn, nhịp tim cũng đình chỉ. Bất quá thân thể vẫn ấm, ôm một tia hy vọng, Chu Hạo lấy ra

Hồn Thân Giải Số, bắt đầu cấp cứu. Nhưng ông đâu có biết rằng, Hoa Lân đang trêu cợt mình.

Mất rất nhiều công phu, Hoa Lân rốt cục đã bị ông " Làm" tỉnh lại. Mờ mịt nói:"Ta đây bị làm sao vậy?"

Chu Hạo kiên nhẫn giải thích nói:"Ngươi mất máu quá nhiều, nguyên khí khô kiệt, không thể chịu được chuyện quá vui quá buồn, do đó khiến cho việc hít thở không thông. Ngày sau ngươi nên chú ý nhiều hơn, trong lòng không nên có nhiều băn khoăn." nói xong, xoay người viết một phương thuốc bổ huyết dưỡng thần, đưa cho Phong nhi đứng ở bên cạnh nói:".....Phong nhi ngươi nhanh đi bốc những vị thuốc tốt, đưa cho vị thiếu hiệp này uống. Ta đi tới chỗ Điện chủ phục mệnh, sau nửa canh giờ mới trở về."

Phong Nhi tiếp nhận phương thuốc, nhưng vẫn hoảng hốt chưa yên. Lúc này thấy Hoa Lân nháy mắt với mình, trong lòng thư thái, vội càng cầm phương thuốc chạy vội đi ra ngoài....

Vì vậy, Hoa Lân an tâm bắt đầu khôi phục vết thương.

Nhưng lần này hắn bị trọng thương, có thể nói là lần bị thương nặng từ trước đến nay. Trước là bị Nhược Phong đánh một chưởng hộc máu, sau lại điều khiển Phần Tinh Luân từ trên không trung rớt xuống, cuối cùng chiến đấu đẫm máu tại 'thần binh trận'. khiến cho hắn cùng bị nội ngoại thương khắp người, phải nằm đúng nửa tháng mới khôi phục được nguyên khí.

Lúc này, hắn đứng dậy khỏi giường bệnh. Đẩy cửa phòng ra, dùng quải trượng, lửng thửng đi ra khỏi phòng bệnh.

Ngẩng đầu lên nhìn ánh nắng rực rỡ, lúc này mới phát hiện cảnh sắc xung quanh vô cùng mê người. Có rừng trúc xanh biếc, con đường đá bằng phẳng, một con sông nho nhỏ róc rách chảy qua. Hoa Lân thật sự không dám tin tưởng, nơi này lại là trung tâm của tử vong tiên trận.

Trong viện, Phong nhi và thiếu nữ xấu xí đang sắc thuốc, thấy Hoa Lân ra khỏi nhà, bọn họ đều bỏ thuốc xuống, bước nhanh tới dìu Hoa Lân.

Hoa Lân chậm rãi ngồi xuống ghế đá trong viện. Phong nhi rốt cục không nhịn được, đứng ở bên cạnh

hỏi:" Đại ca ca! Hôm nay ngươi không thể không dạy ta kiếm pháp nha? Ta muốn xem ngươi thật sự có thể dùng tờ giấy mỏng chặt đôi cây kiếm sắt không ?

Thiếu nữ xấu xí rõ ràng đã nghe qua Phong nhi đề cập tới việc này rồi. Vì vậy nói:" Đệ đệ ngàn vạn lần không được mắc lừa. Kỳ thật chỉ cần chúng ta dùng một ít pháp thuật, động chân động tay tí cũng có thể dùng tờ giấy chặt đôi kiếm sắt.... Không tin? Ta có thể làm cho ngươi xem."

Hoa Lân sửng sốt, cả giận nói:"Uy....Ta chỉ là muốn dạy đệ đệ ngươi mấy chiêu kiếm pháp mà thôi, cũng không phải là dạy nó tà môn ngoại đạo gì hết."

Thiếu nữ xấu xí lớn tiếng nói:".....Được rồi! Ta lấy một cây kiếm sắt tới đây, nhìn xem ngươi có thể chặt đôi hay không?"

Hoa Lân nhún vai nói:"Được thôi, tùy ý ngươi!"

Thiếu nữ xấu xí nghe vậy, nhảy lên mừng rỡ liền chạy vào sương phòng. Ở xa xa nói:".....Được lắm, ngươi chờ ở đó." Nói xong đã không còn thấy bóng dáng ở đâu nữa.

Phong nhi đột nhiện khục khục cười to, nói:"Đại ca ca, ngươi mắc lừa rồi. Tỷ tỷ ta cố ý tìm một thanh bảo kiếm, muốn làm ngươi xấu mặt đó. Hì hì hì....."

Hoa Lân giật mình nói:"Không phải như thế chứ? Ta với nàng không có cừu oán mà."

Đang nói, thiếu nữ xấu xí ôm một thanh bảo kiếm đi ra, cười nói:"Đúng vậy, chúng ta không có cừu oán gì. Bất quá ngươi muốn dạy đệ đệ ta kiếm pháp, nếu võ công quá kém, chẳng phải là hại đệ tử ư?" Nói xong, nàng rút bảo kiếm ra "Cong" một tiếng, đưa cho Hoa Lân nhìn xem : " Nè !... Xem ngươi như thế nào chặt đôi được."

Hoa Lân lấy làm kinh hãi, thấy bảo kiếm trong tay nàng vừa rút ra khỏi vỏ, hàn quang lập tức bắn ra bốn phía, hiển nhiên không phải vật phàm. Vì vậy cười khổ nói:"Kiếm này là do hàn thiên sa (một loại vật liệu) tạo thành, vốn không phải là huyền thiết kiếm. Ngươi cố ý chơi ta phải không?

Thiếu nữ xấu xí cười khanh khách nói:"Như vậy à? Ta không hiểu kiếm lắm, làm gì biết huyền thiết kiếm như thế nào?.....Vậy ngươi còn muốn thử kiếm nữa hay không ?"

Hoa Lân thấy bộ dáng tiểu nhân đắc chí của nàng, giận là không đập được một cái, vươn tay lên đoạt lấy kiếm:"Thử thì thử, xem ai sợ ai nào?"

Thiếu nữ xấu xí cả kinh, có chút lo lắng. Nhưng lại suy nghĩ, rồi vô cùng tự tin nói:"Ta cũng không tin ngươi có thể dùng tờ giấy có thể chặt đôi nó.....Hừ!" Trong giọng nói, nàng cố ý nhấn mạnh chữ"giấy", để chặt đôi cây kiếm này.

Hoa Lân tiếp nhận trường kiếm trong tay nàng, vẻ mặt bắt đầu dần dần trở nên ngưng trọng. Bởi vì " Chú kiếm bí tịch" của Tiêu gia đã từng nói qua, hàn thiên sa là tài liệu thượng đẳng chế tạo bảo kiếm, nghe nói chế tạo xong nó có thể chém sắt như chém bun, có thể biết được độ cứng kinh người như thế nào rồi.

Bất quá, Hoa Lân không tin không chể chặt được. Hắn đặt kiếm nằm ngang, để ở trước mắt cẩn thận quan sát, đột nhiên con mắt sáng ngời, cười nói:"Lấy tờ giấy tới đây. Hơn nữa, phải lấy tờ giấy bằng phẳng, nếu mà nhăn nhúm thì có thể không làm được....."

Thiếu nữ xấu xí cả kinh, nói:"Ngươi thật sự muốn chặt đôi?"

Hoa Lân không đáp mà nói tiếp:"Đúng rồi.....cây kiếm này là của ai? Nếu bị gẫy sẽ không trách ta chứ?"

Cô gái xấu xí thấy Hoa Lân không nói vào vấn đề chính, nhất thời cười nói:"Rõ ràng không chặt gẫy được, lại lập tức tìm cớ che dấu. Ngươi cứ yên tâm đi, nếu ngươi có thể chặt gẫy được cây kiếm này, hết thảy hậu quả do ta gánh chịu."

"Ồ? Có đúng vậy không? Hoa Lân không nói nhảm nữa, vươn tay quát:"Lấy giấy tới đây....."

Thiếu nữ xấu xí vào nhà lấy ra một tờ giấy trắng thẳng thớm, đưa cho Hoa Lân nói:"Ta càng muốn xem ngươi như thế nào chặt gẫy .....Phong nhi chú ý nha, cẩn thận hắn ăn gian(lừa gạt)

Hoa Lân dùng hai đầu ngón tay kẹp lấy trang giấy, chậm rãi đứng lên, híp hai mắt, dừng lại bảo kiếm trước mặt. Đột nhiên nói khẽ với Phong nhi:".....Phong nhi, ngươi thấy rõ rồi chứ. Kiếm pháp của ta là Tuyệt Trần bảy mươi hai thức, đặc thù của nó là kiếm theo ý mà hành động, nhanh như thiểm điện. Mỗi đường kiếm chém ra, dùng quỹ tích nhanh nhất để cắt đứt không gian..... Tỷ như nói tờ giấy

này, ngươi tùy tiện thả xuống thì nó sẽ thuận theo gió bay xuống. Nhưng nếu như thuận theo mặt cắt của nó chém xuống, chỉ cần ngươi đủ nhanh, đủ bình hành, nói không chừng tờ giấy cũng có thể tan vàng nát ngọc. Tuyệt Trần bảy mươi hai thức chính là theo đạo lý này !... ...Xem kiếm!"

Nói xong giơ tay chém xuống,"Coong" một tiếng, tờ giấy mỏng đột nhiên chém xuống, nhanh như một tia chớp, khiến người ta hoa cả mắt. Chỉ thấy hàn thiên kiếm kia đột nhiên gãy làm hai, nửa đoạn kiếm lập tức rơi xuống

Phong nhi và thiếu nữ xấu xí nhất thời cả kinh trợn mắt há mồm, trong lúc nhất thời quai hàm cũng quên không đóng lại.

Hoa Lân thở phào nhẹ nhõm, niết tờ giấy trắng trong tay mình, nhẹ nhàng nói:"Phong nhi, thấy rõ rồi chứ? Ngươi phải nhớ kỹ, vạn vật đều có thể thành kiếm. Tờ giấy cũng vậy, mà khúc gỗ cũng như thế.

Thiếu nữ xấu xí lập tức khom người cầm đoạn kiếm lên, kinh hãi quan sát. Chỉ thấy bề mặt gẫy trên thân kiếm phẳng như gương, giống như do dao cắt bình thường. Quả nhiên là một đao tạo ra, tuyệt không có

động tay động chân trước. Vì vậy hoảng sợ hỏi: "Ngươi... ...Ngươi như thế nào làm được?"

Hoa Lân lạnh nhạt trả lời:"Vừa rồi ta đã nói, tất cả là do tốc độ và góc độ tạo nên...." Nói xong, cổ tay vung lên, tờ giấy trắng trong tay "Sưu" một tiếng bay đi ra ngoài, xa xa chỉ truyền đến tiếng"sát sat sát" . nhất thời trong rừng trúc những cây trúc ngã thành một mảnh.

Phong nhi kích động kêu lên:"Ta đã biết rồi, ta đã biết rồi.....Mỗi một kiếm phải vung ra ngoài, dùng quỹ tích nhanh nhất cắt đứt không gian. Cho dù trong tay là một tờ giấy trắng, nhưng chỉ cần theo mặt cắt chém ra, nếu như đủ nhanh, là có thể đạt tới hiệu quả như bảo kiếm. Đúng hay không Đại ca ca?"

Hoa Lân gật đầu tán dương:" Xem ra Phong nhi đã lĩnh ngộ được rồi. Bất quá xuất kiếm và thu kiếm, muốn làm được mấy đểim này phải vô cùng khó khăn. Cho nên nói luyện kiếm là chuyện rất khổ cực. Một ngày hai ngày tuyệt đối không thể học được. Ta xem như thế này, ta dạy các ngươi một bộ thất tinh kiếm pháp trước, các ngươi có thể luyện tập tốc độ xuất kiếm một chút, cùng với sự chuẩn xác khi rút

kiếm." Nói xong, Hoa Lân từ trên mặt đất lượm hai khúc gỗ, tiện tay gọt thành hai thanh mộc kiếm, đưa cho Phong nhi và cô gái xấu xí mỗi người một cây. Sau đó hướng bọn họ giải thích kiếm quyết của Thiên Sơn thất tinh kiếm quyết. Chậm rãi dẫn bọn họ vào trời đất của kiếm đạo.

Ba người đang lúc luyện kiếm, cha của Phong nhi lại đột nhiên từ bên ngoài viện đi vào.

Hắn thấy nữ nhân mình đang luyện kiếm, mặc dù có chút ngoài ý muốn, nhưng cũng không có hỏi đông hỏi tây. Trái lại đối với Hoa Lân vô cùng lễ phép nói:"Hoa thiếu hiệp, ta có thể lại đi xa một chuyến. Phong nhi và Minh Châu nhờ ngươi chiếu cố nhiều hơn."

Hoa Lân sửng sốt, đang ngồi ghế đá bật dậy nói:"Ngươi nói sai rồi, kỳ thật cho tới nay, đều là bọn họ chiếu cố ta mới đúng.....Được rồi, ngươi muốn đi đâu, bao lâu mới có thể quay trở về ?"

Chu Hạo đang thu thập lại túi thuốc,, nói:"Ước chừng khoảng mười ngày ?"

Hoa Lân là loại nhân vật nào, thấy ông sắc mặt trầm trọng, vừa lại không muốn nói đi đâu. Liền hỏi:"Ta hiểu rồi, các ngươi lại muốn đi Thần Binh Trận cứu người phải không?"

Chu Hạo sừng sờ, quay đầu lại hỏi:"Sao ngươi biết?"

Hoa Lân thở dài một hơi, cười khổ nói:"Ai.....Ta đã từng nghe nói qua, nữa tháng trước điện chủ đã từng phái người đi tới Thần Binh Trận. Cho nên ta suy đoán một chút, quả nhiên đoán trúng... ...Ta xem không bằng như vậy đi, ngươi trước không nên vội vã lên đường. Trước chờ ta đi gặp điện chủ của các ngươi, ta có vài lời muốn nói với nàng. Đương nhiên, còn có Hà Chiếu Kiếm trong tay của nàng, bây giờ cũng nên lấy trở về, ngươi nói đúng không?"

Kỳ thật ! Hoa Lân cũng biết không có khả năng nào ngăn cản hành động của bọn họ. Cho nên dứt khoát quyết định, muốn cùng bọn họ đi vào Thần Binh Trận. Trong trường hợp đó, thời khắc mấu chốt nói không chừng mình cũng có thể cứu bọn họ ra. Ngoài trừ mấy điều trên, Hoa Lân cũng có kế hoạch của mình. Đó là thuận tiện tìm ra lộ tuyến trên "tầm bảo đồ". Đây mới là chuyện quan trọng nhất...

Chương 25:Thiên Lý Cứu Viện

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: viruslove

Biên dịch: Xin update sau

Biên tập: Xin update sau

Chu Hạo suy nghĩ một chút,cảm giác Hoa Lân nói rất có đạo lý. Hà Chiếu Kiếm vẫn còn trong tay điện chủ, mình tiện thể trước khi đi có thể giúp hắn thu hồi kiếm. Vì vậy gật đầu nói:"Được rồi, ta dìu ngươi đi ! Bất quá khi gặp Điện chủ, hy vọng thiếu hiệp có thể cẩn trọng lời nói." |

Hoa Lân hiểu rõ dụng ý của hắn, cười nói:"Ngươi yên tâm đi, ta sẽ chú ý mà."

Phong nhi đột nhiên vọt tới, lôi kéo tay của Hoa Lân nói:"Đại ca ca, ngươi ráng khuyên nhủ điện chủ nha, bảo nàng không nên phái người đi chịu chết nữa. Phong nhi rất sợ, rất sợ mất đi người thân....."

Hoa Lân vuốt đầu nhỏ của hắn nói:"Ai, chờ ngươi trưởng thành, ngươi sẽ biết cái gì là thân bất do kỷ.

Có lẽ trong tương lai, ngươi cũng sẽ đi trên con đường này."

Hoa Lân theo sau Chu Hạo, đi đến nơi của Điện chủ.

Trong đoạn đi tới, chỉ thấy khắp nơi đều là chim hót hoa nở, cảnh sắc làm ngươi vui vẻ. Dõi mắt nhìn quanh, tụm năm tụm ba lầu các đều ẩn trong núi rừng tĩnh mịch, trong mỗi hộ gia đình đều có hậu viện và hoa viên. Hoa Lân nghĩ thầm, nếu như có thể cùng Diệp Thanh và Thượng Quan Linh cùng nhau ẩn tích ở chỗ này, thì là chuyện vui vẻ đến chừng nào! Nhưng thế sự điên đảo, bản thân muốn ẩn cư, nhưng mọi người ở đây hết lần này tới lần khác lại muốn đi ra ngoài. Quả thật là cực kỳ buồn cười.....

Đang nghĩ ngợi, Chu Hạo đã dừng bước chân. Hoa Lân ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy một tòa lầu các hoa lệ, tấm hoành phi ở trên viết ba chữ lớn -"Khổng tước các"

Chu Hạo tiến lên chỗ hai cô gái thủ vệ ở cạnh cửa nói:"Chu Hạo cùng Hoa thiếp hiệp có việc muốn diện kiến Điện chủ, mong rằng thông báo một tiếng."

Cô gái kia lại nói:"Điện chủ đã sớm đoán các ngươi sẽ đến, tất cả vào đi thôi!"

"Ô, vậy sao ?"

Hoa Lân cùng Chu Hạo đang đi vào, đi vòng qua bình phong, chỉ thấy đại sảnh rất thanh nhã, một thân ảnh tuyệt mỹ đứng ở phía trước cửa sổ. Trong tay nàng đang niết một chung trà tinh xảo, nhẹ nhàng uống một hớp, lúc này mới khoan thai xoay người lại, cười khanh khách nói:" Hai vị có muốn uống trà không?"

Hoa Lân ngây người, thấy nàng mặc một bộ quần áo màu tím, lộ ra bên ngoài vóc người mê hồn. Mà trên eo nhỏ nhắn của nàng có móc hai đoản kiếm, dường như muốn đi xa. Hoa Lân ngạc nhiên nói:" Tại sao ? Nàng cũng muốn đi cứu người sao?"

Chu Hạo ở một bên lập tức cướp lời:"Hoa thiếu hiệp có điều không biết... ... Điện chủ thật ra thường thường theo chúng ta ra bên ngoài trải qua nguy hiểm. Lần này hàng động cứu người là do đích thân nàng dẫn đầu.

Hoa Lân gật đầu nói:"Cô nương quả nhiên là lãnh tụ tốt. Có một Điện chủ vừa xinh đẹp lại vừa hiền lành như vậy, thực đúng là Hoa mỗ bình sinh hiếm thấy".

Điện chủ kia thản nhiên cười nói:"Những người bên ngoài các vị nói không giống như ở đây, làm cho người ta nghe xong nở ruột nở gan à....."

Hoa Lân cũng cười nói:"Những lời ta nói đều thật tình. Chẳng lẽ nói, các ngươi ở nơi này ngay cả lời nói thật cũng không dám nói ư?"

Chu Hạo âm thầm xấu hổ. Nghĩ thầm, người này rõ ràng đáp ứng mình tại trước mặt Điện chủ sẽ không nói lung tung, nhưng trong nháy mắt hắn lại quên không còn một mảnh.

May là, Điện chủ chỉ cười nhạt, đột nhiên chuyển vào chánh đề nói:"Được rồi, Hoa thiếu hiệp lần này đến đây là muốn thu hồi bảo kiếm đúng không?" Nói xong ngọc thủ chỉ xuống đại sảnh.

Hoa Lân theo cánh tay nhỏ của nàng nhìn lại, quả nhiên Hà Chiếu Kiếm của mình đang treo trên tường. Vì vậy gật đầu nói:"Cứ coi như là vậy đi. Bất quá

ngoài trừ vấn đề này ra, ta còn có chuyện muốn nhờ, hi vọng điện chủ nghe xong có thể đồng ý.

Điện chủ nghe vậy, cau đôi lông mi thanh tú, nói:"Chẳng lẽ ngươi muốn cùng đồng hành với chúng ta?"

Hoa Lân ngây người, nói:" Điện chủ quả nhiên liệu sự như thần, Hoa mỗ thán rồi ..... Nói thật, bản thân đã từng đi qua Thần Binh Trận, cho nên đối với hành động của quí vị có ít nhiều trợ giúp, còn nữa, ta còn thất lạc một món đồ trọng yếu, phải đích thân đi thu hồi trở về".

Điện chủ lắc đầu nói:"Nhưng ta cho rằng có chút không ổn. Thương thế của thiếp hiệp chưa khỏi hẳn, thật sự không tiện cùng đi. Theo ta thấy, chờ lần sau chúng ta....."

Hoa Lân lập tức cắt lời nàng nói:"Điểm này không cần lo lắng. Kỳ thật thương thế của ta sớm đã khỏi hẳn, sở dĩ hành động trì hoãn, bởi vì khí huyết còn chưa thông. Điểm này, Chu thần y có thể làm chứng cho ta." Nói xong, quay đầu nói với Chu Hạo bên cạnh:"Chu đại ca, ta nói có đúng hay không?"

Điện chủ cũng quay đầu nhìn về phía Chu Hạo, trong mắt mang theo ý tứ muốn hỏi.

Chu Hạo trầm mặc trong chốc lát, nói:"Khải bẩm điện chủ, thương thế của hắn xác thực đã khỏi hẳn. Nhưng nguyên khí vẫn ....."

Hoa Lân lập tức xen vào lời hắn:"Nếu khỏi hẳn, vậy có ra đi rồi. Chỉ có đi vài dặm đường, nói không chừng còn giãn gân giãn cốt. Chờ chúng ta đến Thần Binh Trận, ta đã sớm mạnh như rồng như hổ rồi. Các người nói có đúng không?"

Chu Hạo nghe vậy, nhất thời không có gì để nói thêm.

Điện chủ thấy thế, chỉ có thể gật đầu nói:"Được rồi! Sau sáu canh giờ nữa chúng ta bắt đầu xuất phát." Nói xong nàng đi đến đại điện, từ trên tường gở Hà Chiếu Kiếm xuống, rảo bước tiến đến, đi tới trước mặt Hoa Lân nói:" Hinh Đình hết sức kỳ quái, cây bảo kiếm của thiếu hiệp linh lực kinh người. Có một ngày kia nó chủ động phóng ra điện, làm hại chúng ta không dám cầm nó. Cho nên mạo muội hỏi một chút, kiếm này do vị danh gia chi thủ nào tạo ra?"

Hoa Lân tiếp nhận Hà Chiếu Kiếm, gãi cái ót lắp bắp :"Cái này... ...Cái này ta cũng không rõ ràng lắm. Kiếm này là của người khác đưa cho ta, cho nên không biết nó là của ai".

Điện chủ có một chút thất vọng, thở dài nói:"Ai..... Hinh Đình làm cho thiếu hiệp chê cười rồi. Thật ra thật lâu về trước, mê tiên trận chúng ta cũng có một chú kiếm danh gia, người cũng từng làm mấy cây điện kiếm uy lực cường đại. Chỉ tiếc sau khi hắn chết, thuật chú tạo kiếm cũng thất truyền theo. Bây giờ thấy được bảo kiếm của thiếu hiệp, Hinh Đình còn nghĩ các ngươi có chút nguồn gốc(quan hệ).

Hoa Lân chợt hiểu ra, nghĩ thầm khó trách nàng "Cầm giữ" bảo kiếm của mình lâu như vậy.

Chu Hạo thấy mọi việc đã xong xuôi, vì vậy tiến lên hành lễ với Điện chủ nói:" Bẩm điện chủ, mọi việc đã thương lượng xong, vậy hai người thuộc hạ cáo lui trước!"

Điện chủ gật đầu, nhìn Hoa Lân nói:"Theo ta thấy thương thế của thiếp hiệp vẫn chưa khỏi hẳn, không bằng sớm trở về nghỉ ngơi. Sáu canh giờ sau, tại Phong Vũ Pha lại gặp nhau. Như thế nào?"

Hoa Lân gật đầu nói, chỉ có thể cùng Chu Hạo lui ra ngoài.

Trở về đến nhà, Phong nhi lập tức chạy vội ra, lôi kéo tay trái của Hoa Lân hỏi:"Đại ca ca, ngươi có khuyên nhủ Điện chủ không? Phụ thân ta có phải đi Thần Binh Trận nữa không?"

Chu Hạo ở bên cạnh đột nhiên quát lớn:" Phong nhi, không cho phép hồ đồ."

Hoa Lân có chút áy náy, vuốt đầu của Phong nhi, nói:"Ta đã nói với ngươi, có đôi khi chúng ta đều thân bất do kỷ. Chờ ngươi trưởng thành rồi, sẽ hiểu được dụng tâm của mọi người." Nói xong, Hoa Lân sợ Phong nhi thương tâm, vì vậy vội vàng nói chuyện khác:" Tới đây, chúng ta trở lại luyện kiếm... ...nói không chừng trong tương lai ngươi có thể tung hoành tu chân giới đấy."

Hôm nay, Hoa Lân vô cùng để tâm dạy Phong nhi rất nhiều kiếm pháp, sau đó lại tặng một mảnh "Ký ức tinh phiến" cho hắn. Trên tinh phiến , tất cả đều là kiếm pháp của Thiên Sơn do Hoa Lân ghi chép, cùng với các loại yếu quyết khing công. Dụng ý là muốn

cho Phong nhi đắm chìm trong võ học, miễn cho hắn lo lắng nhiều.

Sáu canh giờ thoáng một cái đã trôi qua, trong nháy mắt đã tới thời khắc lên đường.

Phong nhi vẫn đang còn luyện võ công, Hoa Lân cầm một cây nến đến, đi tới trước mặt Phong nhi nói:"Phong nhi dừng lại một chút! Hiện tại ta đang suy nghĩ khảo nghiệm ngươi, xem ngươi đạt tới mức gì rồi. Trong thời gian ta đi khỏi đây, ngươi phải luyện kiếm cho tốt, hy vọng ngươi có thể một kiếm chặt đôi cây nến này. Đồng thời, ngươi phải đảm bảo cây nên một li cũng không động, hơn nữa ngọn lửa trên cây nến cũng không cho phép để tắt. Ngươi có thể làm được hay không?"

Phong nhi ngẩn người nhìn cây nến, hồn nhiên nói:"Này không phải quá dễ dàng ư? Bây giờ ta chém thử cho ngươi xem!" Nói xong một kiếm xuất ra, nhưng cây nến lại bị một kiếm của hắn đánh bay, liền sửng sốt, giờ mới biết việc này không dễ chút nào.

Hoa Lân đứng ở bên cạnh nói thêm một câu:"Nhớ kỹ, phải dụng mộc kiếm chém, không được dụng kiếm sắt....."

Lúc Hoa Lân và Chu Hạo rời khỏi nhà, Phong nhi vẫn còn đang thử chém cây nến. Đã quên sự việc Hoa Lâm rời khỏi nhà.

Lúc trên đường, Chu Hạo cười to:"Hoa huynh đệ, ta phát hiện ngươi rất biết cách gạt tiểu hài tử à. Nếu lần này chúng ta còn sống quay trở về, hy vọng ngươi có thể làm nghĩa phụ của Phong nhi, ngươi thấy như thế nào?"

Hoa Lân lại dương dương tự đắc nói: "He he... ...Ta đối với trẻ con nào chỉ có một chiêu đó ? Ngươi còn chưa hiểu rõ ta".

Chu Hạo lắc đầu, phát hiện da mặt của người này cực dày, cái gì cũng dám nói ra miệng. Hết lần này tới lần khác Điện chủ đối với hắn thập phần tán thưởng, chẳng lẻ nói đàn bà đều thích người như thế sao? Thật sư làm cho người ta không hiểu nổi.

Trong khi nói chuyện, hai người bất tri bất giác đã tới địa điểm tập hợp. Chỉ thấy trên "Phong Vũ Pha", lúc

này đã có chín thân ảnh lẳng lặng chờ. Xem ra Điện chủ còn chưa có tới.

Chín người trên sườn dốc, thấy Hoa Lân không ngờ cũng tới, hơn nữa thương thế trên người cũng chưa có khỏi hẳn, tại đáy lòng cũng có ít nhiều kỳ quái.

Một gã nam tử thon gầy tiến lên hỏi:"Chu Hạo, không lẽ ngươi muốn dẫn hắn cùng đi tới Thần Binh Trận sao ?"

Chu Haọ bất đắc dĩ nói:"Không còn biện pháp nào, Hoa thiếu hiệp chủ động muốn đi, lại được Điện chủ đồng ý cho nên....."

Thon gầy nam tử kia hờn giận nói:"Quả thật quá hồ đồ. Đoạn đường này vô cùng hung hiểm(hiểm ác), nếu dẫn theo hắn theo chỉ sợ phiền toái, chỉ sợ còn chưa tới Thần Binh Trận thì đã bị hắn hại chết rồi. Không được, ta muốn Điện chủ đuổi hắn trở về."

Hoa Lân lạnh nhạt nói:"Cái gì phiền hay không phiền? Nói thật khó nghe, chờ tới Thần Binh Trận, còn không biết ai liên lụy ai nữa."

Nam tử thon gầy kia khinh thường nói:"Hừ! Chỉ được cái to mồm ! Trước không nói ngươi có pháp thuật

hay không, từ dọc theo đường đi hành quân, ngươi sẽ làm giảm tốc độ của chúng ta. Chờ lúc ngươi đến được, chỉ sợ chúng ta không phải đi cứu ngươi mà là chạy đi nhặt xác ngươi rồi."

Hoa Lân cảm giác được cái tên này nói chuyện quá cay nghiệt, vì vậy hừ lạnh một tiếng, cũng không thèm để ý tới hắn nữa.

Chu Hạo thấy thế, vội giảng hòa nói:"Như vậy đi, dọc theo đường đi do ta phụ trách dẫn hắn. Hẳn là sẽ không liên lụy mọi người."

Nam tử thon gầy vẫn không đồng ý nói:"Không được! Chờ Điện chủ tới, ta nhất định muốn người lập tức đuổi hắn trở về."

Lúc này ở chỗ xa xa truyền đến thanh âm kiều mỵ của Điện chủ nói:"Xin Mạc hộ pháp bớt giận. Ta quyết định vẫn cho Hoa thiếu hiệp cùng đi là tốt nhất. Nói như thế nào đi nữa, hắn cũng có tấm lòng thiện ý, hơn nữa hắn cũng quen thuộc hoàn cảnh của Thần Binh Trận. Vạn nhất chúng ta không tìm được người của Si Chánh Minh, hắn cũng có dẫn chúng ta tới tiên trận khác tìm. Các ngươi nói có đúng không?"

Thon gầy nam tử cả giận nói:"Được rồi, đến lúc đó các ngươi không nên hối hận

Chương 26 tư hạ minh ước

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: viruslove

Biên dịch: Xin update sau

Biên tập: Xin update sau

Đoàn người chuẩn bị xong, Hoa Lân lặng lẽ quan sát chín người đồng hành. Phát hiện động tác rất thành thục, trang bị trên người rất đầy đủ. Ngoài trừ mỗi người đeo một thanh kiếm còn mang theo một chủy thủ. Ngoài ra còn deo bên hông một túi vô cùng tinh xảo, bên trong căng phồng không biết chứa cái gì. Nhìn sơ cũng biết bọn là một đám cao thủ đã được huấn luyện kỹ càng, nói cho cùng bọn họ cũng vì ba ngàn năm tình thế dồn ép.

Hoa Lân cúi đầu nhìn lại bản thân, một thân trơ trọi , đi chung với bọn họ quả nhiên không hợp nhau. Khó trách bọn họ nhìn mình với ánh mắt đó, giống như mình là một người khách qua đường vô dụng.

Xuất thân gia giáo, Hoa Lân vẫn chắp tay hướng tới những người khác:" Tại hạ Hoa Lân, mong mọi người chiếu cố nhiều hơn."

Trong những người đồng hành chỉ có ba người đáp lại Hoa Lân. Trong đó dĩ nhiên có nữ tử anh tư táp táp, nàng gật đầu một cái nói:"Ta gọi là Lý Mộng Lan, trên đường mong Hoa thiếu hiệp chiếu cố nhiều hơn."

Hoa Lân thấy nàng trả lời thân thiện vì vậy gật đầu, Chỉ thấy bên cạnh có một gã nam tử thân lùn chắp tay nói:"Tại hạ là Ô Tòng Dương, mong thiếu hiệp chiếu cố."

Một vị nam tử cao lớn giọng ồm ồm nói:" Giới thiệu thì có gì hay? Chúng ta chỉ cần ở lâu một chút, trên đường nhận biết là được rồi. Ta đây là Đỗ Bôn Lôi, thiếu hiệp nếu thật sự đi không nổi nữa, ta có thể cõng ngươi, không cần khách khí với ta".

Điện chủ bên cạnh cũng giới thiệu cho Hoa Lân:"Đỗ đại ca này tính tình tương đối ngay thẳng, đối đãi với người vô cùng nhiệt tình, Hoa thiếu hiệp có thể cùng hắn thân cận nhiều hơn".

Hoa Lân nghe vậy, nhanh gật đầu với Đỗ Bôn Lôi, đang muốn tiến lên cùng hắn nói chuyện nhiều hơn, Chẳng hiểu sao mạc hộ pháp thon gầy lớn tiếng nói : "Được rồi được rồi, mọi người nhanh lên một chút. Không nên lãng phí thời gian ở chỗ này....." Nói xong nâng bảo kiếm lên, đi trước mở đường.

Điện chủ thấy thế, lại bên người Hoa Lân thấp giọng nói:"Hoa thiếu hiệp không nên tức giận, Mạc hộ pháp chính là người như thế. Mặc dù không quen nói tình lý, nhưng xử sự vô cùng quyết đoán." Nói xong, nàng bước lên trước mặt mọi người, cao giọng nói:"..... Tốt lắm, mọi người lên đường được rồi. Lần này do Mạc hộ pháp mở đường, phía sau do Đỗ đại ca lo liệu. Lý Mộng Lan cùng Ô Tử Dượng phân chia hai bên hỗ trợ. Chu Hạo phụ trách chăm sóc Hoa thiếu hiệp, nếu như đi theo không kịp, nhanh chóng thông báo. .....Mọi người hiểu chưa?"

Mười hai người cùng vâng, bắt đầu đi về phía trước, hướng kỳ môn đại trận hung hiểm mà tiến.

Thương thế của Hoa Lân mới khỏi, khí huyết có chút không thông, hành động cảm thấy hơi vất vả (mệt

mõi). Bất đắc dĩ chỉ có thể nhờ Chu Hạo thỉnh thoảng dẫn hắn tiến lên.

Xuất phát từ "Mê tiên trấn",nơi xảy ra chuyện cự li cách Thần Binh Trận đúng 23 dặm. Hơn nữa, diện tích của mỗi tiên trận vô cùng rộng lớn, chiều dài khoảng hơn hai trăm dặm. Cho dù bọn họ toàn lực thi triển khing công, cũng phải mất hai canh giờ mới xuyên qua một tiên trận. Bởi vậy có thể biết khoàng cách của chuyến đi này xa hơn bốn ngàn dặm, tương đương với khoảng cách từ quê quán của Hoa Lân là "kinh thành" tới Thiên Sơn kiếm phái. Có thể tưởng tượng được "Binh Hồn Giải Thần Trận" này rộng lớn như thế nào.

Trên đường trèo đèo lội suối, Điện chủ nhu mì kia dẫn đầu mọi người đi về phía trước. Tay nàng cầm bản đồ, chỉ huy định liệu , năng lực thủ lĩnh tương đối trác việt。 Hoa Lân thấy mà ngấm ngầm bái phục.

Liên tiếp xuyên qua ba tiên trận, Hoa Lân cảm giác kiên trì không nổi nữa. Ngay lúc này, Điện chủ ở phía trước tuyên bố hạ trại. Hoa Lân âm thầm thở phào một hơi, quay đầu lại nhìn mọi người, sắc mặt đều uể

oải không chịu nổi, xem ra không phải chỉ có mình có vấn đề.

Nói đến cũng kỳ quái, ba tiên trận này cũng không có gặp cái gì nguy hiểm. Hoa Lân thừa dịp nghỉ ngơi, lặng lẽ hỏi Chu Hạo :"Chu đại ca, vì sao chúng ta đi một đoạn đường dài, mà ba tiên trận này lại yên lặng như thế?"

Chu Hạo đang xoa bóp bắp chân của mình, nghe vậy nói:"Ngươi có điều không biết, nơi đây cách "Mê Tiên Trấn" không xa, tổ tiên chúng ta ba ngàn năm trước đã không ngừng khai phá, chung quanh năm dặm đã bị dọn dẹp toàn bộ. Bằng không, chúng ta có thể nào bình yên vô sự như vậy?"

Hoa Lân chợt hiểu nói:"Nguyên lai là như thế. Nói vậy cư dân Mê Tiên trấn các ngươi đã chịu rất nhiều khổ cực phải không?"

Chu Hạo gật đầu, đột nhiên cười nói:"Hoa lão đệ, không phải ta không nói với người. Cho đến bây giờ, đệ sao vẫn còn nói Mê Tiê Trấn của các ngươi ? Có vẻ như đệ không phải là một thành viên trong chúng ta. Ta cũng biết, đệ có khả năng muốn một mình ra đi. Nhưng mà đệ biết không ? Trăm ngàn năm qua,

chúng ta chưa bao giờ nghe qua có người thoát ra được... ... Nói thí dụ như, trước đệ chúng ta cũng từng cứu qua 12 người, nhưng đến cuối cùng, bọn họ cũng đều bỏ thây trong tiên trận. Xương cốt của bọn họ, hiện giờ còn lạc lõng nơi hoang dã, nói không tin, ta có thể dắt đệ đi xem".

Hoa Lân trầm mặc một hồi, đột nhiên thấp giọng nói:"Chu đại ca, ta có một chuyện, xem ra bây giờ phải nói rõ cho ngươi."

Chu Hạo sửng sốt, hỏi:"Chuyện gì?"

Hoa Lân quay đầu nhìn xung quanh, thấy những người khác đang nghỉ ngơi, đều không có chú ý tới mình. Vì vậy thấp giọng nói:"Kỳ thật ta có một phương pháp có thể thoát ra ngoài. Nhưng phương pháp này vô cùng vô cùng nguy hiểm, ta cũng không nắm chắc được bao nhiêu phần. Cho nên, nếu một ngày nào đó đột nhiên mất tích, các ngươi cũng không cần tìm ta nữa. Ai....."

Chu Hạo ngẩn người, lớn tiếng nói:"Như thế sao được? Ngươi chẳng lẽ còn muốn....."

Hoa Lân vội vàng bịt miệng hắn lại, nhưng lúc này, tất cả mọi người xung quanh đều quay đầu lại nhìn, còn chưa biết họ thì thầm cái gì.

Hoa Lân thấy thế, lập tức đứng dậy, lớn tiếng nói với những người khác:"Các ngươi tiếp tục nghỉ ngơi, không cần quan tâm chúng ta. A a a....."

Thấy mọi người xung quanh tiếp tục nghỉ ngơi, Hoa Lân nhỏ giọng nói với Chu Hạo:"Ngươi nghe ta nói trước đã ! Thiệt là!"

Chu Hạo nhíu mày nói:"Tại sao lại không tin lời nói của chúng ta ?"

Hoa Lân bất đắc dĩ, cổ tay vừa động, lòng bàn tay đột nhiên xuất hiện một tấm bản đồ. Sau đó bày ra trên mặt đất nói:"Ngươi xem..... Đây là một tấm bản đồ vô cùng nguy hiểm. Ta đã từng cùng với một người có một ước hẹn. Muốn thay hắn làm một việc. Hắn nói với ta, nếu ta làm xong việc này, ta có thể bình an rời khỏi đây. Mặc dù ta không hiểu rời đi bằng cách nào, nhưng hắn nói ta có thể rời đi, thì chắc không phải gạt ta."

Chu Hạo hoảng sợ nói:"Hắn là ai? Chẳng lẽ ngoại trừ ngươi ở đây còn có những người khác?"

Hoa Lân lắc đầu nói:"Ai, ta không thể nói. Ta sợ các ngươi mạo hiểm đi tìm cái chết. Điều ta có thể nói chỉ là lời hắn nói tuyệt đối tin được. Cho nên ta định thử một lần, nếu có thể rời đi, ta sẽ trở về thông tri cho các người đồng thời đi. Khi mà chuyện này còn không có chắc chắn, ta không dám nói trước cho Điện chủ. Cho nên thông báo cho ngươi một tiếng, nếu ta không có trở về, vậy các ngươi không phải tìm ta nữa."

Chu Hạo cúi đầu nhìn bản đồ của Hoa Lân, phát hiện trận pháp trên đó được vẽ rõ ràng, cơ bản có thể tin tưởng được. Vì vậy ngẩng đầu hỏi:"Những quan trọng như thế này, ta cũng không dám làm chủ. Việc này nhất định phải báo cho Điện chủ mới được. Nếu vạn nhất ngươi không trở về, chẳng lẽ chúng ta lãng phí một cơ hội tốt này?"

Hoa Lân ngẩn người, khó xử nói:"Uy! Ngươi là huynh đệ của ta, cho nên ta mới nói cho ngươi. Chẳng lẻ ngươi định đi tố giác?"

Chu Hạo trầm mặc một hồi, đau khổ nói:"Huynh đệ tốt, Chu mỗ há phải là người như thế. Nhưng việc này đối với dân chúng Mê Tiên trấn thập phần trọng yếu. Cho dù Chu mỗ phải chết, cho dù Chu mỗ bị mang tiếng xấu ngàn năm, cũng phải vì Mê Tiên trấn cống hiến một phần sức lực. Cho nên ta phải nói cho Điện chủ....."

Hoa Lân cả giận nói:" Ngươi sẽ không bức ta giết người giệt khẩu chứ?"

Chu Hạo cười khổ nói:"Huynh đệ tốt, nếu ngươi muốn giết thì cứ giết. Bây giờ ta liền thông tri cho Điện chủ....." Nói xong, hắn đột nhiên ngẩng đầu, lớn tiếng kêu lên:"Điện chủ, Điện chủ, người mau tới đây một chút! Thuộc hạ có chuyện quan trọng cần bẩm báo!"

Hoa Lân kinh hãi, đột nhiên đứng lên cười nói:".... Coi như ngươi lợi hại ! Hoa mỗ thật sự nhìn lầm ngươi rồi."

Chu Hạo đau khổ một hồi, Điện chủ ở chỗ xa xa đã tiến gần đến, hỏi từ phía xa:"Làm sao vậy?"

Hoa Lân chỉ có thể thở dài một hơi, quyết định thật nhanh nói:"Điện chủ, ta có một việc cần thẳng thắn nói với ngươi. Như vậy đi, chúng ta ra chỗ kia nói chuyện....." Nói xong, Hoa Lân liền nói với Chu Hạo đang cúi đầu xuống mặt đất:" Đã như vậy, ngươi cũng đi theo ta! Chúng ta giải quyết việc riêng luôn, không nên ảnh hưởng đến người khác nghỉ ngơi."

Chu Hạo sửng sốt, rõ ràng Hoa Lân muốn cùng Điện chủ một mình bàn bạc. Nghĩ thầm việc này mình đã làm hết sức, còn lại xem bọn họ thương nghị thế nào. Vì vậy cúi đầu nói:"Hoa huynh đệ, thật sự xin lỗi....."

Điện chủ căn bản không biết bọn họ đã xảy ra chuyện gì, cười không ngớt hỏi:"Các người đang làm cái quỷ gì? Không phải vừa rồi còn tốt lắm sao?"

Hoa Lân bực mình nói:"Đúng vậy, vừa rồi chúng ta rất tốt. Chủ yếu là vị Chu đại hiệp đối với các ngươi thật sự quá mức trung thành, chuyện gì cũng muốn báo cáo cho ngươi. Điều này làm cho ta hết sức thương tâm....."

Điện chủ quay đầu nhìn Chu Hạo hỏi:" Chuyện gì?"

Chu Hạo cười khổ nói:"Chính là để cho Hoa thiếu hiệp nói vẫn hay hơn?"

Hoa Lân lườm hắn một cái, chỉ vào sườn ở chỗ xa xa nói:"Điện chủ, chúng ta hay là đi đến đó nói chuyện tương đối thích hợp. Chúng ta đi thôi....."

Điện chủ nhìn theo ngón tay của Hoa Lân, đột nhiên cười ngọt ngào, nói:"Tốt lắm, chúng ta đi tới đó bàn bạc."

Hoa Lân buồn bực một hồi, bước đi đến sườn núi ở chỗ xa xa. Điện chủ cùng Chu Hạo đi theo phía sau.

Ba người đột nhiên rời đi đội ngũ, làm cho chín người cảm thấy quái lạ, ngươi nhìn ta, ta lại nhìn ngươi, đều không biết đã xảy ra chuyện gì.

Đi tới sườn núi, Hoa Lân lạnh lùng nói:"Được rồi, Chu Hạo ngươi nói rõ ràng đầu đuôi câu chuyện cho Điện chủ đi."

Chu Hạo âm thầm áy náy, nhưng vẫn nói hết sự việc hồi nãy.

Điện chủ vốn tưởng rằng đây chỉ là ân oán trong nhất thời giữa Hoa Lân và Chu Hạo, muốn mình làm

người phân xử công bằng giúp bọn họ. Nhưng lúc này nghe được Hoa Lân có biện pháp rời khỏi "Giải Thần trận", không khỏi có vui mừng lẫn sợ hãi, luôn miệng hỏi tới:" Hoa công tử, ngươi thật sự có biện pháp rời khỏi trận pháp này?"

Hoa Lân buồn bực nói:"Việc này ta cũng không có nắm chắc được bao nhiêu phần. Ta vốn định trước thông báo Chu Hạo, nếu ta đột nhiên mất tích, các ngươi cũng không cần tìm ta nữa. Nếu có thể làm xong việc này, tự nhiên ta sẽ dẫn mọi người cùng rời đi. Nhưng là .....nhưng là.....quên đi, ta nói tất cả đầu đuôi câu chuyện cho các ngươi. Tránh cho các ngươi nói ta hẹp hòi, chuyện là như thế này....."

Hoa Lân gặp được Thần Long, tiểu Bạch bị giam giữ, sau đó bị ép đi "Tầm Bảo" ,tất cả chuyện đều nói ra một lượt. Cuối cùng giang hai tay nói:".....Các ngươi có tưởng tượng xem, chuyện nảy ta có thể nắm được bao nhiêu phần? Cho nên, việc này chưa hoàn thành. ta sao dám tuyên bố khắp nơi? Vạn nhất thất bại, Hoa mỗ ta có thể đứng ở tu chân giới nữa sao ?"

Điện chủ hoảng sợ nói:"Cái gì? Ngươi nói ngươi đã từng nuôi dưỡng một con Thần long? Này.....điều này sao có thể?"

Hoa Lân nhún vài nói:"Chuyện ngươi không biết còn nhiều, ta cũng không thích giải thích nữa. Dù sao chuyện này phải do ta đi làm, cho dù các ngươi có tấm bản đồ này, cũng không có ích lợi gì. Nếu có thể thành công, ta nhất định trở về một chuyến, xem thử có thể mang các ngươi rời khỏi được không. Cho nên vấn đề này không thể để cho người khác biết được, nếu không Mê Tiên trấn các ngươi có thế phát sinh rối loạn."

Điện chủ cúi đầu trầm tư một hồi, đột nhiên ngẩng đầu lên hỏi:"Ngươi có thể cho ta xem một chút tấm bản đồ ngươi cầm trong tay ?"

Hoa Lân gật đầu, lấy tấm bản đồ đưa cho nàng.

Điện chủ nhìn cẩn thận, cảm giác tấm bản đồ này không phải giả mạo, vì vậy ngẩng đầu nói:"Không được!.....Nếu ta biết được việc này, ta tuyệt đối không thể tùy tiện bỏ qua như vậy, ta dẫn vài người cùng đi với ngươi một chuyến, đồng thời đi tầm bảo

trước. Nếu như vậy, cơ hội của ngươi có thể lớn hơn một chút."

"Cái gì?" Hoa Lân nhảy dựng lên, oán giận nói:".....Không được, ta đã biết sớm ngươi sẽ phái người cùng đi với ta, cho nên mới không chịu nói cho ngươi. Nói thật, các ngươi đi chỉ có thể chịu chết."

Điện chủ nghiêm mặt nói:"Ngươi quá xem thường chúng ta rồi. Đã ba ngàn năm qua, chúng ta đã phá giải mấy trăm cái tiên trận, chẳng lẻ mười chín trận pháp này có thể làm khó chúng ta?"

Hoa Lân cười lạnh nói:"Không phải ta xem thường các ngươi, mà là chuyến này đi vô cùng nguy hiểm, đường đi của tấm bản đồ này không giống bình thường. Mặc dù các ngươi có pháp thuật, nhưng thể lực có hạn. Nếu thật sự gặp được trận pháp lợi hại, sợ rằng một người cũng không sống nổi."

Sắc mặt của Điên chủ biến đổi, chống ta lên chiếc eo nhỏ nói:"Ngươi nói cái gì? Ngươi dám xem thường chúng ta hả?"

Chu Hạo lần đầu tiên chứng kiến Điện chủ tức giận đến như thế, nhưng bộ dáng của nàng, hết lần này

tới làn khác làm cho người ta có một loại cảm giác mắc cười. Nghĩ thầm tính tình của Điện chủ hình như thay đổi không ít.

Hoa Lân mới không chịu được bộ dạng này của Điện chủ, đang muốn phản bác, Điện chủ đột nhiên ôn nhu nói:"Mặc kệ như thế nào, ta vẫn phái người cùng đi với ngươi. Chẳng lẽ ngươi không thấy thêm vài người, cơ hội thành công của ngươi sẽ lớn hơn một chút sao?.....Không cần phải nói nữa, việc này cứ quyết định như vậy đi. Cho dù võ công của chúng ta quá kém, nếu không cẩn thận chết ở giữa đường, chúng ta tuyệt không vì thế mà thương tâm. Bởi vì đây là vì tự do mà dâng hiến, cũng là vì di ngôn của người đi trước. Đồng thời cũng vì đời sau của chúng ta, cho nên chúng ta phải hy sinh....."

Hoa Lân rất cảm động, đột nhiên hiểu được quyết tâm của nàng. Vì vậy nói:"Được rồi! Ngươi có thể phái người cùng đi, nhưng nhiều nhất cũng chỉ có thể phái ba người theo ta. Nếu mang theo nhiều người, không có thành công ngược lại rất dễ mắc sai lầm".

Điện chủ nhìn Hoa Lân, trên mặt nhất thời tươi cười nói:"Tốt lắm, ta tới chọn vài người."

Hoa Lân gật đầu, đột nhiên nói thêm:"Nếu có công lực thâm hậu, lại tương đối nghe lời thì mang theo. Nếu không đi giữa đường lại tự nhiên cãi cọ, chỉ sợ mọi người đều chết trên đường đi. Còn có, chuyện này nhất định phải chờ hành động cứu viện của chúng ta chấm dứt xong, ngươi mới có thể thông báo cho bọn họ. Nếu bây giờ nói ra, chỉ sợ nội bộ Mê Tiên trấn các ngươi lập tức sẽ rạn nứt."

Điện chủ ngây người một hồi, đột nhiên thản nhiên cười, nói:"Thật không nghĩ ra Hoa công tử đã thông thạo binh pháp, lại hiểu thấu đáo nhân tình thế thái. Tương lai nhất định là một Đại tướng tài ba."

Hoa Lân nghe xong thì cảm thấy dễ chịu vô cùng. Hắn lập tức thoải mái cười nói: "Hắc hắc, điện chủ có chỗ không biết. Bản thiếu gia từ nhỏ đã được sinh ra trong gia đình tướng soái, một chút binh pháp và đạo dùng người này đối với ta chỉ là chuyện trẻ con. Không giấu ngài chứ, gia gia ta thống soái binh lực toàn quốc, thủ hạ ít nhất cũng có mấy chục vạn binh mã. Chỉ đáng tiếc bản thiếu gia đã bước vào con đường tu chân, đối với những chuyện phàm tục của nhân gian thì cảm thấy rất nhạt nhẽo...

Điện chủ thấy Hoa Lân tự biên tự diễn, vì vậy hé miệng cười trộm. Nói:"Được rồi ! Cứ như vậy mà làm. chúng ta cũng nên trở về thôi....."

Trở về lại đội ngũ, Mạc hộ pháp lập tức tiến lên hỏi:"Vừa mới xảy ra chuyện gì vậy?"

Hoa Lân cướp lời nói:"Không có gì, thương thế của Hoa mỗ chưa lành, liên lụy mọi người. Xin mọi người thứ lỗi."

Mạc hộ pháp kia lập tức nghiêm mặt nói:"Hừ.... Ta sớm đã nói rồi, nếu ngươi về nhà sớm một chút. Bây giờ hối hận rồi chứ gì?"

Hoa Lân ghét nhất là người này, quay người lại không để ý tới hắn nữa.

Ai ngờ, Mạc hộ pháp lại cố ý làm khó Hoa Lân, cũng không cho hắn nghỉ ngơi chốc lát, đột nhiên lớn tiếng nói:"Được rồi, mọi người lên đường thôi.Thời gian không còn sớm nữa rồi....."

Chương 27: QUYẾT LIỆT NHẤT CHIẾN

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: Halos

Biên dịch: Halos

Biên tập: dangxuan

Tuy Hoa Lân vẫn còn mệt mỏi nhưng thấy mọi người đã thu nhặt hết mọi thứ, nên cũng không đòi nghỉ thêm nữa. Dù sao thì cứu người như cứu hỏa, bản thân không thể làm chậm chân bọn họ. Cũng may, trên đường đi, Hoa Lân cảm thấy chân nguyên trong thể nội đã khôi phục lại như bình thường, các kinh mạch cũng đã thông suốt, thầm nghĩ chắc có thể tiếp tục đi rồi.

Đúng lúc này Điện chủ tới, nhìn Hoa Lân nói: "Hoa thiếu hiệp! Ta thấy sắc mặt thiếu hiệp không được tốt, có muốn nghỉ ngơi thêm một lúc không?"

Hoa Lân lắc đầu đáp: "Không cần đâu, sắc mặt ta vốn không được tốt nhưng chẳng phải ta cũng đã đi tới đây rồi sao?"

Mạc hộ pháp thấy Điện chủ hỏi han Hoa Lân ân cần như thế liền cảm thấy trong lòng cuộn lên, chỉ hy vọng tên gia hỏa này lập tức ngã xuống để mình có thể mang hắn về lại Mê Tiên trấn ngay. Giờ đây hắn thấy Hoa Lân mặt mày ủ rũ, trong lòng thầm đắc ý.

Hắn nghĩ thầm nếu đi qua thêm sáu cái tiên trận nữa thì ta không tin rằng ngươi có thể trụ nổi?

Hoa Lân chẳng biết gì. Hắn tịnh không có ý đồ gì với Điện chủ, ngờ đâu Mạc hộ pháp lại nhằm vào mình?

Mọi người vừa đi vừa nghỉ, lại xuyên qua bảy tám tiên trận, ước tính theo thời gian thì đã đi khoảng hai ngày. Giờ đây sát ý của tiên trận càng lúc càng dày, nguy hiểm gặp phải càng lúc càng khó ứng phó.

Tất cả mọi người đều toàn tâm toàn ý phá trận pháp, duy chỉ có Mạc hộ pháp lúc nào cũng quan sát Hoa Lân. Hắn thấy Hoa Lân rõ ràng là không trụ nổi nhưng mãi chẳng chịu ngã xuống làm hắn chẳng thể nào hiểu nổi.

Vốn hắn không biết thực lực chân chính của Hoa Lân còn trên đám người của Mê Tiên trấn cả một bậc. Tuy hiện tại hắn rất mệt, dường như không chịu nổi nhưng kinh mạch trong thể nội sớm đã thông suốt, vì thế mới có thể miễn cưỡng đi theo. Nhưng Mạc hộ pháp ở bên cạnh lại cho rằng Hoa Lân tối đa chỉ có thể duy trì thêm sáu tiên trận nữa, đến lúc đó nhất định sẽ ngã xuống không dậy nổi. Thậm chí hắn còn

nghĩ sẵn phương án, chỉ cần Hoa Lân ngã xuống là hắn lập tức đem Hoa Lân quẳng về Mê Tiên trấn.

Nhưng mà hắn lại thất vọng lần nữa. Trong lúc bất tri bất giác mọi người đã lại xuyên qua mười hai tiên trận nhưng Hoa Lân trước sau vẫn không ngã xuống. Mạc hộ pháp lúc này mới biết mình đã quên mất một chuyện quan trọng là lúc mình nghỉ ngơi thì Hoa Lân cũng nghỉ ngơi!

Cả ngày nay, Điện chủ đi đầu đội hình, đột nhiên ngừng bước bảo: "Được rồi, mọi người dựng trại ở đây đi!... Bốn ngày nay mọi người đều vô cùng khổ cực, qua thêm hai tiên trận trước mặt nữa thì chúng ta sẽ đến Trần Phong trận. Nhưng cái tiên trận tiếp theo vô cùng nguy hiểm, nếu thể lực không đủ thì sợ khó mà ứng phó. Vì thế hôm nay nghỉ ngơi ở đây cho khỏe và lấy lại tinh thần chuẩn bị cho trận chiến ngày mai."

Mọi người đều thở phào. Hoa Lân hoan hô xong ngã ngay xuống đất, trong chớp mắt đã ngáy o o. Hắn thực sự quá mệt, bốn ngày nay liều mạng đi, trên đường chỉ nghỉ được vài thời thần, sớm đã cảm thấy không trụ nổi.

Điện chủ thấy Hoa Lân ngã xuống đột nhiên cao giọng hô: "Uy! Hoa thiếu hiệp, ta còn có một chuyện cần bàn với thiếu hiệp mà! Uy... Hoa thiếu hiệp?"

Hoa Lân nằm dài trên đất cả nửa ngày không trả lời. Chu Hạo cúi xuống nhìn, lắc đầu bảo: "Khải bẩm Điện chủ. Hoa thiếu hiệp mệt nhọc quá độ, lúc này đã hôn mê. Tôi thấy tốt nhất là để cho thiếu hiệp nghỉ ngơi một lúc đã."

Mạc hộ pháp nhìn không thuận mắt liền chen vào: "Tên gia hỏa này sớm đã không chịu nổi, ta thấy hay là để hắn nghỉ ngơi ở đây thì an toàn hơn. Nếu không ngày mai lên đường nhất định sẽ bị hắn kéo tụt lại."

Điện chủ mơ hồ biết rằng Mạc hộ pháp có thành kiến với Hoa Lân, vì thế nàng vờ như không nghe thấy đề nghị hắn, đột nhiên nói lớn: "... Mọi người chú ý! Tiên trận tiếp theo tên là Thủy Kính trận. Trước hết ta nói qua đặc điểm của nó: Trận này bóng loáng như gương, trên mặt hồ có rất nhiều khối băng trong suốt lập lờ, đi trên đó có cảm giác như bản thân đang đạp lên nước. Nhưng nếu đi sai một bước sẽ rơi ngay xuống nước, ở dưới nước có vô số cá ăn thịt người đang bơi lội, tốc độ của bọn chúng nhanh như thiểm

điện, trong chớp mắt có thể ăn tươi mọi người. Hơn nữa nếu chúng ta phản kháng mà gây tiếng động quá lớn thậm chí còn thu hút quái thú hung mãnh tới..."

Lý Mộng Lan chưa từng đi quá Thủy Kính trận, nghe Điện chủ nói thế lập tức kinh hãi kêu lên: "Trong nước lại có cả quái thú? Thế thì chúng ta đi đường vòng chẳng hay hơn sao?"

Điện chủ lắc đầu ngay: "Không được!... Nếu đi đường vòng thì chúng ta lại phải đi qua thêm ba tiên trận còn nguy hiểm hơn. Thủy Kính trận này bình thường chẳng có gì nguy hiểm, chỉ cần chúng ta đi vòng qua dải đất trung tâm sẽ không làm linh thú dưới nước chú ý. Ở đây mọi người cần phải chú ý, vạn nhất chúng ta không cẩn thận thu hút sự chú ý của linh thú dưới nước thì phải nhanh chóng chạy trốn, nếu không thì không có may mắn đâu... mọi người rõ chưa?"

Mọi người đồng thanh đáp. Trừ Lý Mộng Lan ra, trong lòng những người khác đều đang nghĩ: "Thủy Kính trận này lại có thể đạp lên nước mà đi, cảnh sắc nhất định vô cùng đẹp đẽ, thật muốn đi xem ngay bây giờ. Còn có nguy hiểm hay không? Chỉ cần đi

chầm chậm là được, chắc chắn không gặp phải linh thú dưới nước."

Mọi người thương thảo xong đều cảm thấy vô cùng mệt mỏi nên tất cả đều đi ngủ.

Mặt trời trên đỉnh đầu vẫn đang chiếu sáng.

Cả đoàn mười hai người nằm ngổn ngang dưới đất, chỉ có một người ngồi trên tảng đá lớn, cảnh giới mọi sự chung quanh.

Tám thời thần sau, Hoa Lân tỉnh lại đầu tiên. Hắn vặn lưng, từ từ mở mắt ra, cảm giác đầu tiên là thấy vô cùng sung sức, thần thanh khí sảng, mỏi mệt trên người mất sạch. Sau khi nhẹ nhàng phủi bụi bặm trên người, hắn từ từ đứng lên nhìn chung quanh, thấy mọi người đang ngáy o o, chỉ có Đỗ Bôn Lôi ngồi trên khối nham thạch đằng xa, cảnh giác nhìn bốn phía.

Đỗ Bôn Lôi thấy Hoa Lân tỉnh lại liền hạ giọng hỏi: "Còn hai thời thần nữa sẽ lên đường, vì sao Hoa thiếu hiệp không nghỉ thêm chút nữa?"

Hoa Lân đi về phía hắn câng câng bảo: "Ta đã ngủ đủ rồi, trước giờ chưa cảm thấy thoải mái như lúc này. Đỗ đại ca cũng đi ngủ đi, ta sẽ thay huynh canh gác."

Đỗ Bôn Lôi lắc đầu đáp: "Không được! Ta không mệt, vẫn kiên trì được, ngươi đi ngủ thêm chút nữa đi!"

Hoa Lân thấy hắn mắt lõm sâu, rõ ràng hết sức mỏi mệt nhưng vẫn gắng gượng, do đó cười ha hả bảo: "Đi ngủ đi, cứ yên tâm, ở đây có ta..." Nói rồi tay phải giơ lên, đột nhiên điểm vào huyệt ngủ của hắn, đỡ hắn nằm xuống đất.

Hoa Lân nhẹ nhàng nhảy lên tảng đá lớn ngồi xuống, nhìn cảnh sắc bốn phía lẩm bẩm: "Ai... cảnh sắc ở đây đẹp thế này, nào ngờ lại nguy hiểm đến thế. Thật đáng tiếc..."

Đang than thở thì phía sau đột nhiên truyền tới một thanh âm nhu hòa yêu kiều: "Ai... người của Mê Tiên trấn bọn ta đã bị vây khốn hơn ba ngàn năm. Dù cảnh sắc ở đây tựa như tiên cảnh nhưng trong lòng bọn ta làm sao thấy đẹp được? Hoa công tử có biết sự chua xót đó không?"

Hoa Lân không quay đầu lại cũng biết Điện chủ đã tỉnh lại nên hỏi: "Vì sao nàng không ngủ đi?"

Hình bóng Điện chủ loáng lên, duyên dáng bay lên tảng đá lớn. Nàng đứng bên cạnh Hoa Lân nhẹ giọng than: "Ai... Nếu nhờ ơn công tử mà bọn ta thực sự ra khỏi trận này, Hinh Đình nguyện bái Hoa công tử làm thầy, vĩnh viễn theo hầu bên cạnh!"

Hoa Lân sửng sờ, lập tức cười khổ bảo: "Ai!... Ta biết là nàng không tin ta lắm, sợ ta bỏ đi một mình phải không? Nàng cũng quá xem thường ta rồi! Hoa mỗ đầu đội trời chân đạp đất, ta nhất định sẽ đưa toàn bộ các ngươi theo. Căn bản không cần Điện chủ phải hy sinh như thế."

"Nhưng mà..." ĐIện chủ muốn nói lại thôi, đột nhiên thở dài, đôi mắt xinh đẹp nhìn xa xăm, cảm thấy tự do còn quá xa xôi, chưa thể với tay đến được.

Hai người đều trầm mặc. Gió nhẹ từ từ thổi tới làm dây lưng của Điện chủ phất phơ, đem làn hương thân thể nhàn nhạt của nàng thổi vào trong mũi Hoa Lân. Hai người một đứng một ngồi hình thành nên một cảnh tuyệt mỹ.

Nhưng trong lòng Hoa Lân lại không có chút cảm giác nào với Điện chủ ở bên cạnh. Bởi vì hắn đang nhớ tới Diệp Thanh, nhớ tới Thượng Quan Linh. Đương nhiên, hắn còn nhớ tới Ninh Tiêm Tuyết và Thu Uyển Ly, lại còn có Giáng Tuyết vô tội kia...

Mắt Hoa Lân đột nhiên có cảm giác ươn ướt. Bản thân chưa từng dừng lại ở đâu quá một tháng. Trên đường đi mưa gió bão bùng, những bằng hữu đã kết giao có thể đời này kiếp này không có ngày gặp lại. Hoa Lân thầm quyết định, đời này tuyệt không được phụ lòng Diệp Thanh, cũng không thể phụ lòng Thượng Quan Linh. Những nữ tử khác trong đời đành phải vĩnh viễn đau khổ vì mình...

Giữa người với người thường có cảm ứng thần kỳ. Điện chủ phảng phất như cảm thấy sự dao động trong tâm tình của Hoa Lân, nhưng nàng tuyệt không hỏi nhiều, chỉ yên lặng đứng đó, cùng Hoa Lân nhìn về 'tương lai'.

Người phá tan sự im lặng đầu tiên lại là Mạc hộ pháp vừa tỉnh lại ở phía sau.

Hắn thấy Hoa Lân và Điện chủ cùng nhau ở trên tảng đá lớn nhìn ra xa, đột nhiên cảm thấy trong lòng tức

tối, lớn tiếng quát: "Mọi người dậy cả đi, bây giờ phải lên đường rồi!"

Thân phận của Mạc hộ pháp vô cùng đặc biệt, hắn nói phải lên đường thì mọi người không ai dám dị nghị. Hầu hết mọi người đều vội vàng đứng lên, thu thập đao kiếm, chuẩn bị xuất phát bất cứ lúc nào.

Nhưng lúc này lại có một người vẫn đang ngáy pho pho - đó chính là Đỗ Bôn Lôi.

Đỗ Bôn Lôi này cũng thật oan uổng. Hắn bị Hoa Lân điểm thụy huyệt ngã xuống, căn bản chẳng nghe thấy bất kỳ động tĩnh gì bên ngoài. Nhưng Mạc hộ pháp lại đem toàn bộ sự tức giận trút lên, đi tới tát vào mặt hắn nói: "Uy! Vì sao ngươi còn ngủ?"

Hoa Lân lúc này mới tỉnh ngộ, vội vàng nhảy xuống giải huyệt cho Đỗ Bôn Lôi nói: "Ai nha, áy náy quá! Hắn bị ta điểm thụy huyệt. A a a..."

Đỗ Bôn Lôi mơ màng tỉnh lại, mê muội hỏi: "Đã... đã phát sinh chuyện gì thế? Vì sao ta lại ngủ?"

Mạc hộ pháp lạnh lùng nói: "Thật xấu hổ cho ngươi! Là cao thủ của Mê Tiên trấn mà bị người ta điểm huyệt cũng không biết. Nếu thực sự gặp phải nguy

hiểm, toàn bộ chúng ta đang ngủ chẳng phải đều đi báo danh nơi Quỷ giới?"

Đỗ Bôn Lôi nhìn Hoa Lân, chẳng giải thích gì, tình nguyện gánh chịu một mình.

Nhưng Hoa Lân không nhịn nổi nữa, lập tức chen vào: "Huynh ấy bị ta điểm huyệt, ngươi muốn mắng thì mắng ta đây này, đi trách người ta làm cái gì?"

Mạc hộ pháp cười lạnh: "Ta trách hắn chỗ nào? Ta chỉ muốn hắn nâng cao cảnh giác, như thế mà cũng bị người ta chế ngự, lần sau làm sao bọn ta dám yên lòng đi ngủ?"

Hoa Lân nghe thấy đang muốn phản bác nhưng Điện chủ đã giành lấy quát lên: "Mạc hộ pháp!... Lần này không trách bọn họ được. Là Hoa công tử thấy Đỗ đại ca quá khổ cực nên đột nhiên ra tay để Đỗ đại ca nghỉ ngơi một lúc. Ngươi không nên chuyện bé xé ra to..."

Mạc hộ pháp cả giận: "Điện chủ! Người thật sự đã thay đổi rồi, vì sao lại nói giúp tên này chứ? Điều này làm ta vô cùng thất vọng... Nên biết, bây giờ chúng ta đang ở một thời điểm đặc biệt. Nhân khẩu của Mê Tiên trấn càng ngày càng ít, chỉ còn lại một số tàn

binh nhược tướng. Chúng ta không thể có thêm tổn thất nào nữa. Vì thế cần phải có kỷ luật nghiêm minh mới có thể sống sót quay về! Không lẽ người đã quên hết rồi?"

Điện chủ hết sức khổ sở, quay đầu đi bảo: "Thôi được, ta không muốn tranh luận với ngươi... Mọi người thu thập binh khí xong xuối chúng ta lập tức lên đường!" Nói xong đi lên dẫn đầu một cách dứt khoát.

Mạc hộ pháp nhìn bóng lưng của Điện chủ, lại quay đầu nhìn Hoa Lân, sắc mặt càng thêm âm trầm.

Hoa Lân quay lại giữa đội ngũ, đi sánh vai với Chu Hạo. Hắn thầm nghĩ: "Mạc hộ pháp này lòng dạ hẹp hòi, mình ít tiếp xúc với hắn là hơn. Cũng may kế hoạch của mình chỉ có một vài người biết, nếu không đội ngũ chẳng phải sẽ phân rã ngay bây giờ sao?"

Chu Hạo hạ giọng hỏi: "Hoa công tử! Các ngươi vừa rồi rút cuộc là đã xảy ra chuyện gì?"

Hoa Lân lắc đầu hạ giọng đáp: "Không có gì, bọn ta chỉ làm sai một chút các luật lệ của Mạc hộ pháp."

Cả đoàn người vội vã lên đường, chỉ thấy không gian phía trước dao động, rốt cuộc đã bước vào Thủy Kính

trận. Mọi người ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy hồ nước vô bờ bến, mặt hồ gợn sóng, ánh sáng lập loè. Mọi người sửng sốt, lập tức ngừng bước.

Hoa Lân cúi đầu nhìn, kinh hãi phát hiện mình đang đứng trên mặt hồ trong suốt. Ở dưới chân, trong làn nước xanh thẫm thỉnh thoảng có một đàn cá ăn thịt người bơi qua. Bọn chúng há cái miệng rộng, dáng vẻ cực kỳ xấu xí.

Mạc hộ pháp đột nhiên xoay người ra lệnh: "Đỗ Bôn Lôi! Ngươi phụ trách dìu tiểu tử họ Hoa. Hắn không biết sự nguy hiểm ở đây, vạn nhất rơi xuống sợ rằng sẽ làm hỏng đại sự của chúng ta."

Hoa Lân bực tức bảo: "Ta đã khôi phục thể lực, không cần người khác dìu."

Mạc hộ pháp có thành kiến với hắn, lúc này đột nhiên lạnh lùng nói: "Chuyện này không phải do ngươi quyết định! Đỗ Bôn Lôi, còn không mau dìu hắn?"

Hoa Lân còn muốn nói nữa, nào ngờ Đỗ Bôn Lôi cầu khẩn: "Hoa công tử! Huynh chịu ủy khuất một chút nhé, ta cũng chỉ theo lệnh mà làm thôi!"

Hoa Lân thở dài, đành phải để Đỗ Bôn Lôi dìu mình.

Mạc hộ pháp lớn tiếng bảo: "Mọi người nhất định phải đi theo dấu chân của ta, ngàn vạn lần đừng bước sai. Nếu không bản thân chết đi cũng chẳng sao nhưng nếu thu hút linh thú dưới nước thì toàn bộ bọn ta đều mất mạng." Nói xong hắn nhảy lên không, dẫn đầu xông vào Thủy Kính hồ, biểu tình trên mặt cực kỳ nghiêm túc.

Đoàn người đi theo sát nút, giống như một con rồng dài uốn éo, đạp lên hồ nước trong mát, đi về phía đối diện.

Dưới nước, từng bầy cá ăn thịt người tụ lại, càng lúc càng nhiều, thoáng chốc đã dày đặc. Bọn chúng hiển nhiên là thấy trên mặt hồ có người đi qua vì thế liều mạng đuổi theo bên dưới. Bị những mảnh băng trong suốt chặn bọn đã làm bọn chúng phát cuồng lên, nhe răng cắn xé hy vọng có thể phá thủng tầng ngăn cách này.

Lại nói mọi người đi trên mặt nước, thấy đám cá ăn thịt người kết đàn dưới nước thành một mảng đen kịt, không khỏi lo lắng bản thân bước chệch khỏi mảng băng ngăn cách đột nhiên rơi xuống hồ. Khi đó

khẳng định sẽ lập tức biến thành một bộ xương trắng.

Đáng sợ nhất là càng đi xa thì số mảnh băng nổi lập lờ càng ngày càng thưa. Sau cùng cứ hai trượng mới có một khối băng trong suốt lập lờ. Nếu không quan sát cẩn thận, quả thực rất khó để nhìn rõ. Chỉ cần không lạc bước thì vạn sự đều tốt.

Hoa Lân thầm buồn bực, thầm nghĩ bản thiếu gia võ công cao tuyệt, thế mà phải có người dìu qua sông, điều này là chuyện đáng cười. Nhưng Đỗ Bôn Lôi phụng mệnh mà làm, nếu mình không đáp ứng chỉ sợ bọn họ lại sinh sự. Mắt thấy mỗi lần Đỗ Bôn Lôi nhảy thì khối băng dưới chân lại chìm xuống, tạo cảm giác rất kinh người. Hoa Lân thực sự lo lắng gã làm băng vỡ ra, thế thì bản thân sẽ rơi xuống hồ làm mồi cho cá...

Để đảm bảo an toàn, Hoa Lân bí mật mở Phần Tinh Luân, lấy ra một khối Huyền Băng Tủy nhỏ nắm trong tay. Nếu chẳng may có rơi xuống hồ thì Huyền Băng Tủy có thể nhanh chóng làm đông cứng nước hồ lại trong đó có cả đám cá ăn thịt người này, có thế mới tránh bị chúng ăn thịt.

Nhưng không ngờ khinh công của Đỗ Bôn Lôi lại thập phần phi phàm. Hắn dìu theo Hoa Lân, nhảy nhót cực kỳ chuẩn xác. Tuy thở phào nhưng Hoa Lân không dám thu hồi Huyền Băng tủy trong tay, sợ làm người khác gặp phải nguy hiểm.

Mọi người nối thành một chuỗi nhảy như bay trên mặt nước. Dưới nước lại có một đám đen đặc cá ăn thịt người đi theo sát nút. Bọn chúng đang hy vọng có người rơi xuống nước liền nhào tới.

Đi được hơn nửa thời thần, Đỗ Bôn Lôi đột nhiên hỏi: "Uy!... Ta bảo này Hoa thiếu hiệp, sau lưng ta tại sao lại mát lạnh như băng thế. Thiếu hiệp đang làm cái quỷ gì đó?"

Hoa Lân cười bảo: "Để đảm bảo an toàn, bản thiếu gia còn có pháp bảo để phòng khi rơi vào trong nước."

Đỗ Bôn Lôi buồn bực nói: "Thiếu hiệp không tín nhiệm khinh công của ta?"

Hoa Lân cười đáp: "Không phải thế, ta sợ người khác rơi vào trong nước nên chuẩn bị cho bọn họ thôi."

Đỗ Bôn Lôi nghĩ thầm: "Quỷ mới tin ngươi!"

Ngay lúc này dị tượng đột nhiên phát sinh. Hoa Lân nói thế mà đúng...

Mạc hộ pháp đang dẫn đường ở phía trước đột nhiên ngừng lại. Bởi vì hắn kinh hãi phát hiện phía trước chẳng tìm ra nơi nào để đặt chân, băng nổi trên mặt nước đột nhiên chẳng còn mảnh nào, vì thế phải dừng lại.

Hắn dừng lại cũng chẳng sao, nhưng mọi người phía sau lại không ngừng được, vẫn cứ thế tiến lên rồi kinh hãi la lên: "Mạc hộ pháp! Mau tránh ra, ông dừng lại làm gì thế?"

Nói thì chậm, nhưng 'viu viu viu' xuất hiện ngay ba người, toàn bộ đều nhào về phía Mạc hộ pháp...

Chỉ nghe 'tõm, tõm', Lý Mộng Lan và Ô Tòng Dương đồng thời rơi vào trong nước. Còn Mạc hộ pháp và Điện chủ coi như phản ứng nhanh, lập tức nhảy lên không, miễn cưỡng thi triển ngự kiếm thuật lơ lửng trên không trung.

Ở nơi này ngự kiếm thuật vốn không thể bảo trì được lâu. Tuy bọn họ biết điều này nhưng nhìn thấy một đàn cá ăn thịt người lớn đang điên cuồng xông về

phía Lý Mộng Lan và Ô Tòng Dương ở dưới nước, lập tức kinh hãi đến mặt mày trắng bệch.

Ngay lúc này Hoa Lân đột nhiên từ trên trời hạ xuống, lớn tiếng quát: "... Ngưng!"

Mắt mọi người hoa lên, một khối Huyền Băng tủy trong tay Hoa Lân nhanh chóng bắn vào trong nước. Nước hồ trong chu vi năm trượng kêu lên một tiếng 'soạt', trong chớp mắt hóa thành băng. Đám cá ăn thịt người trong nước tức khắc không thể động đậy.

Nhưng Hoa Lân vẫn chậm một bước. Ở trong nước Ô Tòng Dương sớm đã bị cắn nát mặt, máu tươi nhuộm hồng cả một mảng nước lớn. Tuy Lý Mộng Lan tốt hơn một chút nhưng chân phải cũng đã bị trọng thương. Trong lúc nàng đang kinh hãi cũng bị Hoa Lân nhốt vào trong băng.

Mặt hồ đột nhiên kết băng, mọi thứ trong nước vẫn có thể nhìn vô cùng rõ. Hoa Lân 'viu' một tiếng đã hạ xuống mặt băng, đưa tay phải ra nhanh chóng đưa xuống, nung chảy băng để lôi Lý Mộng Lan và Ô Tòng Dương ra.

Ô Tòng Dương đáng thương, chút nữa đã bị ăn sạch, toàn thân cơ hồ chỉ còn lại bộ xương, tình trạng thảm khốc làm người khác không đành lòng nhìn. Tuy hắn là tu chân giả nhưng thân thể đã bị hủy lập tức toi mạng. Còn Lý Mộng Lan tuy còn sống nhưng chân phải đã bị cạp trơ xương làm nàng kinh hãi kêu ré lên, lập tức ngất đi.

Có thể thấy được sự hung tàn của đám cá ăn thịt người này qua việc đó.

Hoa Lân cúi xuống bắt mạch Ô Tòng Dương, ảm đạm nói: "Hảo huynh đệ! Thật xin lỗi, ta tới quá muộn!"

Những người khác thấy mặt hồ kết thành băng dày, tất cả đều hạ xuống. Điện chủ lập tức chỉ huy: "Chu Hạo, ngươi mau tới cứu tỉnh Lý Mộng Lan." Nói xong nàng đi tới trước mặt Hoa Lân hỏi: "Ngươi... Ngươi vì sao không ra tay sớm một chút?"

Hoa Lân buồn bực bảo: "Điều này sao lại trách ta? Mạc hộ pháp của các người bắt Đỗ Bôn Lôi phải dìu ta qua sông... Hồi nãy Đỗ Bôn Lôi lại đi sau cùng, chuyện phát sinh phía trước ta làm sao tới cứu viện kịp. Đó là ta còn chuẩn bị trước, nếu không ngay cả Lý Mộng Lan cũng không qua khỏi."

Mạc hộ pháp ở bên cạnh mặc dù có chút áy náy nhưng hắn không phục, nói ngược lại: "Ngươi đã biết Ngưng Băng thuật thì phải nói sớm cho ta biết chứ. Vì sao ngươi lại không nói?"

Hoa Lân giận dữ bảo: "Ta làm sao biết sẽ phát sinh chuyện này? Hơn nữa ngươi bắt Đỗ đại ca dìu ta, nếu ta không nghe lời chẳng phải ngươi sẽ trách phạt Đỗ đại ca sao?"

Mạc hộ pháp nghe thế xấu hổ quá hóa giận nói: "Ta thấy là người tâm thuật bất chính, cố ý ẩn giấu thực lực."

Hoa Lân cả giận: "... Xin thứ cho ta nói thẳng. Ta cho rằng ngươi không hề thích hợp với việc chỉ huy đội ngũ. Lòng dạ ngươi hẹp hòi, không chút độ lượng, nếu ta là cư dân của Mê Tiên trấn thì sẽ là người đầu tiên không phục ngươi!"

Thế là Mạc hộ pháp giận dữ rống lên: "Xú tiểu tử! Ta nói cho ngươi biết, bọn ta không có hoan nghênh ngươi đâu. Từ hôm nay trở đi, không cho phép ngươi quay lại Mê Tiên trấn! Cút được bao xa thì cút đi!"

Hoa Lân trước giờ nói chuyện nhẹ nhàng, nhưng hôm nay bị chọc giận nên cười như điên bảo: "Ha ha ha... ta còn phải bổ sung thêm một câu. Ngươi không những lòng dạ hẹp hòi mà còn cuồng vọng tự đại, tự cho rằng cả Mê Tiên trấn là do ngươi định đoạt. Nói thật, ta xấu hổ thay cho ngươi... con người Hoa mỗ vốn không để ý tới thân phận Mê Tiên trấn. Nhưng hôm nay, bản thiếu gia phải ở lại Mê Tiên trấn không đi đâu cả, ta muốn xem xem ngươi sẽ làm khó dễ ta thế nào?"

Mạc hộ pháp giận đến toàn thân phát run, lớn tiếng quát: "Được! Đã như vậy bây giờ ta chính thức phát sinh tử giản với ngươi. Người thua lập tức cút khỏi Mê Tiên trấn, vĩnh viễn không được quay lại. Ngươi có can đảm tiếp chiến không?"

Mạc hộ pháp tưởng rằng chỉ cần Hoa Lân rời khỏi Mê Tiên trấn tuyệt đối không sống được bao lâu. Vì thế hắn muốn đuổi Hoa Lân ra, bắt hắn phải chết cô độc trong tiên trận vô tận.

Nào ngờ Hoa Lân vốn chẳng thèm để ý tới Mê Tiên trấn, chỉ cười lớn: "Muốn đánh nhau với ta? Ha ha ha... người quả thực muốn chết?"

Mấy người Điện chủ, Chu Hạo và Đỗ Bôn Lôi bị doạ nhảy dựng lên. Bởi vì pháp thuật của Mạc hộ pháp quán tuyệt Mê Tiên trấn, nếu quả thực phải quyết chiến chỉ sợ Hoa Lân không có cách nào chống đỡ. Do đó bọn họ đồng thanh ngăn lại: "Không được! Mọi người có việc gì nên thương lượng, hà tất phải động đao động thương?"

Nhưng Mạc hộ pháp lại kiên quyết làm điều đó, đột nhiên quát lớn: "Các ngươi tránh cả ra, đây là chuyện riêng của ta và Hoa Lân! Tất cả mau tránh ra cho ta!"

Hoa Lân khoanh tay trước ngực cười khinh miệt, thờ ơ bảo: "Nói thực với ngươi!... Bản thiếu gia tung hoành cả tu chân giới, ngay cả Thánh Thanh viện và Phần Tinh tông đều chẳng có cách nào bắt ta. Chỉ bằng vào ngươi mà muốn thắng ta, thế thì Hoa mỗ cũng chẳng cần lăn lộn bên ngoài nữa. Các ngươi tránh cả ra, để ta dạy dỗ tên ếch ngồi đáy giếng này, cho hắn biết cái gì gọi là thiên ngoại hữu thiên!"

Chương 28: HỒ DIỆN TRANH PHONG

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: Halos

Biên dịch: Halos

Biên tập: dangxuan

Hai người ngưng thần nhìn nhau, khí thế cường đại bức mọi người lùi lại.

Điện chủ chẳng biết vì sao cũng thầm muốn xem trận chiến của bọn họ, do đó lùi về phía sau năm bước. Đám người đứng xem thấy thế cũng lần lượt lùi lại, dành ra một khoảng trống cho hai người bọn họ.

Khí kình trong trường đấu đã âm thầm dâng lên, Hoa Lân rút Hà Chiếu kiếm, còn Mạc hộ pháp tay trái thì cầm kiếm hoành phía trước, tay phải thò vào trong Phiêu Nang nơi hông, cả hai đều đã sẵn sàng.

Hà Chiếu kiếm của Hoa Lân chỉ xéo xuống mặt đất, hàn quang nơi mũi kiếm bắn ra bốn phía, sắc bén kinh người. Hắn ung dung cười bảo: "Mạc hộ pháp! Sao còn chưa ra tay? Nếu đợi ta xuất kiếm chỉ sợ ngươi chẳng đỡ nổi một chiêu."

Người ta thường bảo cao thủ đối đầu phân tâm sẽ thua. Mạc hộ pháp thấy Hoa Lân nói như thế lập tức ra tay trước, tay phải vung lên, một đám bụi phấn màu trắng bạc nhanh chóng bắn về phía Hoa Lân.

Mọi người đồng thanh kêu lên kinh hãi vì thấy Hoa Lân lại chẳng thèm né tránh, thật sự là muốn chết ư.

Chỉ nghe một tiếng 'oành' lớn, hỏa quang bắn ra bốn phía, mọi người chung quanh bị ngọn lửa nóng bỏng bức lùi lại hơn một trượng còn nơi Hoa Lân đứng đã biến thành biển lửa.

Mạc hộ pháp không dám khinh thường, tay phải vung lên, một đám bụi phấn lại bắn về phía Hoa Lân. Chỉ nghe 'oành' một tiếng nữa, thế lửa bùng lên càng thêm mãnh liệt. Dưới nhiệt độ cao như thế dù là sắt đá cũng bị nung chảy trong nháy mắt.

Mạc hộ pháp hết sức đắc ý, cười như điên nói: "Xú tiểu tử! Lại dám huênh hoang trước mặt bản tọa như thế ư? Quả thực không biết sống chết..."

Lời còn chưa dứt, chợt nghe giọng Hoa Lân lạnh lùng truyền tới: "Ếch ngồi đáy giếng lại tự cao tự đại. Thật là quá nực cười!"

Mọi người kinh hãi nhìn, chỉ thấy Hoa Lân từ trong lửa đỏ đi ra, tiện tay phủi bụi trên thân, từng bước một hướng về phía Mạc hộ pháp.

Mọi người lập tức trợn mắt há mồm, ngay cả Mạc hộ pháp cũng không tin vào mắt mình, tay phải vung lên, lại một đám bụi phấn rải lên người Hoa Lân. Chỉ nghe một tiếng 'oành', ngọn lửa hung dữ lại hừng hực bùng lên trên thân Hoa Lân. Thế nhưng hắn chẳng thèm cử động, Hà Chiếu kiếm trong tay phải nhẹ nhàng gác bên cổ Mạc hộ pháp bảo: "Ngươi thực sự làm ta thất vọng... Còn cho rằng ngươi sẽ dùng pháp thuật gì lợi hại, hại ta chuẩn bị toàn lực chống cự. Nào ngờ đánh cả nửa ngày mà chỉ đốt lên một đám lửa nhỏ. Bằng vào một chút kỹ năng ấy của ngươi thì còn phải quay về luyện thêm trăm năm nữa rồi hãy tới!"

Mạc hộ pháp hết sức kinh hãi, lắp bắp hỏi: "Ngươi... ngươi... là người của Phần Tinh tông ư? Không... không thể nào! Ngay cả cao thủ tột đỉnh của Phần Tinh tông cũng không có khả năng chống lại Phần Thiên hỏa của ta. Hơn nữa... ngươi rõ ràng là tu chân giả thủy hệ, sao lại là người của Phần Tinh tông được?"

Hoa Lân khinh miệt cười lạnh: "Ta thấy tai ngươi có vấn đề hay là đầu óc có vấn đề?... Bản thiếu gia đã

nói rõ ràng rằng lão tử chẳng hề để Thánh Thanh viện lẫn Phần Tinh tông trong mắt. Con bà ngươi chứ, lại dám đưa lửa ra thiêu ta, có phải ngươi chán sống rồi không?"

Mọi người lúc này mới nhớ quả thực vừa rồi Hoa Lân có nói hắn chẳng xem Phần Tinh tông và Thánh Thanh viện vào đâu. Quả thực không ngờ tất cả những gì hắn nói đều là thật.

Điện chủ đang đứng xem trận chiến ở bên cạnh đột nhiên phì cười, duyên dáng nói: "Được rồi, được rồi, thắng bại đã phân, mọi người hãy dĩ hoà vi quý."

Ai ngờ Mạc hộ pháp da mặt giật giật, hậm hực nói: "Lôi Hinh Đình!... Bản toạ cáo biệt từ đây, sau này không có dính dáng gì với Mê Tiên trấn. Hừ! Hy vọng vị Hoa công tử này có thể đưa các ngươi rời khỏi đây an toàn. Sau này gặp lại!"

Nói xong hắn triển khai thân pháp, chớp mắt đã đi mất.

Điện chủ tức giận ngồi phịch xuống, không ngờ trong chớp mắt đã mất đi hai cao thủ. Đang thương cảm

đột nhiên có người kinh hãi hô: "Ai nha... không hay rồi, băng trên mặt hồ tan hết rồi."

Mọi người cúi đầu nhìn, chỉ thấy khối băng dưới chân đang chảy nước, tốc độ rất nhanh. Giữa lúc đang hoảng loạn lại thấy Hoa Lân vung tay, mặt hồ lập tức 'soạt, soạt' kết thành một tầng băng dày.

Hoa Lân thản nhiên bảo: "Chúng ta có thể lên đường rồi, lần này do ta mở đường..." Nói còn chưa dứt Hoa Lân đột nhiên ngoẹo đầu nhìn bên phải kinh hãi nói: "Có thứ gì đó đang lại gần chúng ta?"

Mọi người kinh hãi biến sắc. Điện chủ hoảng sợ hô: "Không lẽ là Thủy Linh thú? Đi mau..."

Hoa Lân cũng không dám chậm trễ, lập tức lấy ra một khối Huyền Băng tủy, uốn cổ tay dùng lực ném về mặt hồ phía trước.

Chỉ thấy Huyền Băng tủy nảy trên mặt nước mấy cái, những nơi nó đi qua mặt hồ đều kết thành băng. Hoa Lân lớn tiếng bảo: "Con đường phía trước đã thông, cách đó không xa lại có băng nổi lập lờ rồi. Nơi đây do ta đoạn hậu, các người mau đi..."

Điện chủ đang do dự, Hoa Lân lại quát: "Nàng còn làm gì vậy? Đằng trước đang cần nàng dẫn đường, đi mau..."

Điện chủ nhìn hắn thật sâu, xoay người hô: "Mọi người đi thôi..."

Chính ngay lúc này, tầng băng bên phải đột nhiên nhô lên, một cơn sóng lớn cuộn tới. Hoa Lân đánh một chưởng cách không, lớn tiếng quát: "Ngưng!"

Chỉ thấy cơn sóng lớn đột nhiên ngừng lại trên không, nhưng chỉ là trong tích tắc, chỉ thấy một con quái thú to lớn màu trắng từ trong nước bay lên trước mặt mọi người.

Điện chủ và Hoa Lân lập tức thi triển thân pháp, 'viu.. viu... viu...' liều mạng xông tới trước. Còn Đỗ Bôn Lôi chậm hơn một bước, sau lưng hắn mang theo Lý Mộng Lan bị thương, hành động tự nhiên chậm đi nhiều. Mắt thấy con thú lớn há cái miệng lởm chởm răng hướng về phía hắn, căn bản chẳng tránh kịp, chỉ thấy bóng người loáng lên, Hoa Lân vug chân đá ra một cước, trúng phía dưới con thú to lớn, "Bình' một tiếng, làm nó lệch đi ba xích.

Đỗ Bôn Lôi tránh được tai kiếp, cuối cùng cũng theo kịp đội hình, ngay cả đầu cũng không dám ngoảnh lại, cướp đường chạy như điên.

Con thú to lớn bị Hoa Lân đá văng ra ngoài ba trượng, giận dữ giương mắt, há to mồm, hùng hổ xông về phía Hoa Lân.

Con thú này cao hơn ba trượng, Hoa Lân ở trước mặt nó giống như một đứa trẻ lên ba, ngẩng đầu nhìn chỉ thấy nó mang một lớp lân giáp màu trắng, cặp mắt màu đỏ sẫm, bốn vuốt sắc như móc câu sắt, giữa các ngón chân còn có một lớp màng bàng bạc.

Động tác của nó vô cùng nhanh nhẹn. Hoa Lân liên tục tránh né, chỉ một cái lắc người thân thể đã ra ngoài ba trượng.

Điện chủ ở đằng xa vội vàng quay đầu bảo: "Đi mau, nó biết khống thủy đại pháp, ngươi căn bản chẳng phải đối thủ của nó..."

Nhưng đã muộn rồi, Thuỷ Linh thú giận dữ rống lên, lớp băng trên mặt hồ đột nhiên vỡ nát, cuộn lên một con sóng lớn ngập trời, hung ác ập về phía Hoa Lân.

Mắt thấy không hay, Hoa Lân kêu một tiếng dài, mũi chân dùng lực điểm một cái, thân thể đã bay về mặt hồ đằng xa. Điện chủ ở phía xa lại hô lên kinh hãi, cho rằng Hoa Lân sẽ rơi vào trong nước. Nào ngờ Hoa Lân nhẹ nhàng đưa chân chấm lên mặt nước, thân thể lại nhảy lên không, viu viu viu, điên cuồng chạy trốn trên mặt nước.

Loại khinh công Thảo Thượng phi này làm mọi người kinh hãi trợn mắt há mồm, lúc này mới biết tu vi của Hoa Lân còn cao hơn mình mấy tầng.

Lại nói Thủy Linh thú cũng có thể ngự trên nước mà chạy, đuổi theo sát nút sau lưng Hoa Lân. Trong chớp mắt Hoa Lân đã dụ nó ra ngoài hai mươi trượng, 'viu' một tiếng lướt qua đám người của Mê Tiên trấn, nhanh như một mũi tên rời khỏi cung.

Nhưng ngay lúc này Thủy Linh thú lại đột nhiên chuyển hướng, ngoảnh đầu xông tới đám Điện chủ ngoài hai chục trượng. Trong mắt nó, mấy người này thua xa Hoa Lân, chắc chắn dễ dàng nuốt được vào miệng.

Hoa Lân bị doạ đến toát mồ hôi, lập tức quay đầu, xoay người đuổi theo Thủy Linh thú. Nhưng trước

sau vẫn chậm một bước, bất đắc dĩ hắn phải bay lên không, giận dữ rống một tiếng, đem hỏa diễm toàn thân dồn vào tay phải. Hà Chiếu kiếm tức thì hồng quang bạo trướng, hình thành nên một thanh đao lửa dài cả chục trượng. Hắn lập tức đưa kiếm chém xuống, nước hồ dưới chân dạt ra, hình thành một cái khe sâu hoắm đáng sợ.

Mọi người ở đằng xa đều kinh hãi nhìn Hoa Lân, chợt nghe một tiếng 'bình', kiếm này của Hoa Lân chém thẳng xuống lưng Thủy Linh thú, lực đạo đủ để làm tan nát núi đá, nếu đổi lại là người thường chỉ sợ đã tan xương nát thịt.

Tuy nhiên lân giáp toàn thân của Thủy Linh thú lại cứng rắn vô cùng, hơn nữa còn có thể phản xạ nhiệt lượng. Kiếm này chỉ làm trên lưng nó hiện ra một vết thương dài chừng hai xích, tuyệt không giết được nó. Ngược lại, Thủy Linh thú đau đến nghiến răng nghiến lợi, bị Hoa Lân kích nộ triệt để. Nó đột nhiên quay người, rống lên giận dữ, sóng trên mặt hồ lập tức dâng lên cao hơn chục trượng, từ trên không hung mãnh ập về phía Hoa Lân. Chỉ nhìn uy lực phảng phất như sóng biển cấp mười.

Hoa Lân kinh hãi hô lên, chưa kịp né tránh thì những cơn sóng hung dữ đó đã đến đỉnh đầu.

Thủy Linh thú nhảy phóc vào trong nước, nhanh chóng bơi về phía Hoa Lân.

Mọi người của Mê Tiên trấn ở đằng xa sớm đã bị doạ cho mặt mày xám ngoét, điện chủ quát lên hạ lệnh: "Mau đi cứu Hoa công tử!"

Mọi người bay lên không, đang tính đi cứu, lại thấy một bóng người xé toang mặt hồ xông lên trời, đạp lên sóng cướp đường trốn chạy.

Thủy Linh thú 'bình' một tiếng cũng từ trong nước nhảy lên, há miệng đớp về phía Hoa Lân. Một người một thú đuổi nhau, những nơi đi qua chỉ thấy sóng dâng ngợp trời, nước bắn tung toé, mặt hồ nhất thời bị làm cho long trời lở đất.

Điện chủ lập tức đưa tay ngăn mọi người của Mê Tiên trấn ở phía sau, yêu kiều hô: "Chúng ta đi, đừng để Hoa thiếu hiệp phân tâm... Đi mau!"

Cả đoàn chín người vắt chân lên cổ mà chạy, liều mạng xông về phía trước.

Chạy một lúc lâu, ngoảnh đầu nhìn lại chỉ thấy đằng xa sóng nước cuộn lên không ngớt. Còn bóng dáng của Hoa Lân thì lúc ẩn lúc hiện trên đầu sóng, làm Thủy Linh thú kêu lên như sấm.

Đám người của Mê Tiên trấn không dám ngừng lại, phóng chân chạy như điên, nhảy trên các khối băng như bay. Một thời thần sau rốt cuộc bọn họ cũng ra khỏi Thủy Kính trận. Không gian đột nhiên biến đổi, mọi thứ trước mắt biến thành sa mạc vàng rực. Mọi người không thể chống đỡ được nữa, 'bịch bịch bịch' ngã nhào xuống **n cát.

Khinh công của Điện chủ cao minh nhất, chỉ chạy thêm về phía trước hai trượng rồi dừng lại, quay đầu lại nói: "Các ngươi trước hết hãy nghỉ ngơi một lát, ta quay lại xem Hoa thiếu hiệp ra sao rồi." Nói xong, không gian lay động, nàng đã quay lại Thủy Kính trận.

Bảy người kia lập tức đứng lên, đang muốn cùng nàng đi theo nhưng Lý Mộng Lan, người bị thương ở chân phải, bỗng đưa tay ngăn lại hỏi: "Các ngươi định làm gì? Không lẽ các ngươi cho rằng khinh công của mình cao minh hơn Điện chủ và Hoa thiếu hiệp sao?"

Mọi người đều sửng sốt, Đỗ Bôn Lôi cũng gật đầu nói: "Nếu Hoa thiếu hiệp còn ứng phó không nổi thì chúng ta quay lại cũng chỉ chịu chết. Ta thấy nên đợi bọn họ quay lại hẵng nói!"

Một nam tử tên là Thượng Chí Dũng tán thưởng: "Ai... Thật không ngờ, Hoa thiếu hiệp này trên đường cứ ốm dặt dẹo, ai ngờ vừa tỉnh lại thì dũng mãnh như thế, quả thực không thể nhìn người qua vẻ bề ngoài."

Chu Hạo lại cười khổ: "Kỳ thực ta đã biết huynh ấy là một cao thủ kiếm đạo, nhưng không ngờ huynh ấy lại lợi hại đến thế. Ai... người của Mê Tiên trấn chúng ta mà có thân thủ như huynh ấy thì chắc rằng ngàn năm trước đã thoát khỏi bể khổ rồi."

Mọi người đang không ngừng cảm thán chợt nghe một tiếng hô yêu kiều truyền tới, mọi người nhìn về phía âm thanh, chỉ thấy Hoa Lân ôm Điện chủ xông qua kết giới, cùng nhau ngã bịch một cái xuống đất.

Mọi người đang muốn tiến lên đỡ, nhưng mới đi được mấy bước liền vội vàng quay đầu đi chỗ khác.

Chỉ thấy thân thể mềm mại của Điện chủ bị Hoa Lân đè xuống, bộ ngực phập phồng, giận dữ nói: "Ngươi... Ngươi làm gì đó?"

Chương 29:Phi Kiếm Lai Tập

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: viruslove

Biên dịch: Xin update sau

Biên tập: Xin update sau

Hoa Lân xấu hổ từ trên đất đứng dậy, phủi tro bụi trên người, quay đầu hỏi Chu Hạo:"Chu đại ca, nơi đây có phải là Trần Phong Trận không?"

Chu Hạo gật đầu nói:"Không sai"

Hoa Lân lại hỏi:"Vậy Thần Binh Trận nằm ở hướng nào? Lần trước lúc ta bị thương, các ngươi phát hiện ta ở đâu?"

Chu Hạo chỉ về bên tay trái nói:"Thần Binh Trận ngay phía tây, cách nơi đây khoảng chừng tám mươi dặm. Mà chỗ ngươi bị thương đúng ngay cửa vào Thần Binh Trận.

Hoa Lân nhìn theo hướng tay phải hắn, gật đầu nói : "Ai... ... ... Nếu bọn họ thật sự tiến vào Thần Binh Trận, chỉ sợ bây giờ toàn bộ tuẫn nan rồi (hi sinh vì nước hay sự nghiệp)

Chu Hạo lắc đầu nói:"Theo lý thuyết chắc không như vậy!.....Bình thường chúng ta khi tiến vào một tiên trận xa lạ, đều phái người ở biên cảnh quan sát. Nếu thấy đội ngũ thăm dò gặp nguy hiểm, chúng ta sẽ phát tín hiệu tăng viện hoặc rút lui. Quan trọng là người ở phía sau, có thể nhanh chóng phát ra quyết định chính xác. Cho nên việc toàn quân bị diệt khả năng tương đối nhỏ. Lần này bọn họ mất liên lạc, khả năng là lạc đường thôi".

Lúc này Điện chủ cũng đã từ mặt đất đứng dậy, đi tới trước mặt Hoa Lân, hung hản trừng mắt với hắn. Nói :"Cứu người quan trọng hơn, chúng ta lập tức hướng Thần Binh Trận xuất phát....."

Đoàn người lại lên đường, rẽ về hướng tây bắc, tiến đến "Thần Binh Trận"

Hoa Lân thấy mặt Điện chủ vẫn còn ửng hồng, vì miễn trừ hiểu lầm, nghĩ thầm chính là cách xa nàng một chút vẫn hay hơn. Vì vậy cố ý là người đi sau

cùng của đội ngũ, trên đường cùng với Đỗ Bôn Lôi nói chuyện say sưa.

Đi được nửa ngày, chỉ thấy cát vàng ở khắp nơi trên mặt đất,

Phía trước đội ngũ đột nhiên dừng lại, Hoa Lân và Đỗ Bôn Lôi tiến lên nhìn, chỉ thấy Điện chủ ở trên gò cát, chỉ vào một lá cờ màu đỏ nói:"Các ngươi xem, đây là ký hiệu mà Si Chánh Minh lưu lại. Xem ra ở phía trước là Thần Binh Trận rồi."

Mọi người yên tỉnh một hồi, Điện chủ quay đầu lại ra lệnh:"Lần này, chúng ta cho Hoa thiếu hiệp lĩnh đội(dẫn đầu), hắn tương đối quen thuộc Thần Binh Trận.....Chu Hạo, Hàn Phi Nguyên, các ngươi ở lại chỗ cũ, chiếu cố Lý Mộng Lan cho tốt."

Chu Hạo và cùng gã thanh niên khác gật đầu vâng, dìu chân phải bị thương của Lý Mộng Lan ngồi tại chỗ, giúp nàng thay thuốc chữa thương. Còn những người khác đều nhìn Hoa Lân, dường như đợi hắn hạ lệnh.

Hoa Lân xấu hổ cười, vốn định cự tuyệt đề nghị của Điện chủ. Nhưng ý niệm lại thay đổi, vì sự an toàn

của bọn họ, có lẽ đich thân lãnh đạo tương đối an toàn. Vì vậy nói:"Nếu mọi người tin tưởng Hoa mỗ như vậy, Hoa mỗ khó có thể thoái thác. Như vậy đi, ta trước tiên chuẩn bị một chút."

Nói xong, Hoa Lân bắt một thủ quyết, mở ra Phần Tinh Luân, đột nhiên từ bên trong lấy ra một quả cầu sắt thật lớn. Mọi người hoảng sợ lui lại hai bước, thất thanh kêu lên:"Này.....Đây là cái gì?"

Quả cầu sắt này chính là "Hấp Tinh Thạch" của Hoa Lân. Mặt ngoài của nó dính đầy các loại phế kiếm và khối sắt, đường kính khoảng chừng hai trượng. Hoa Lân đặt nó xuống mặt đất,chiều cao của nó hơn gấp đôi chiều cao của con người. Từ xa nhìn lại, tựa như một quả núi nho nhỏ.

Hoa Lân cười nói:"Đây là Hấp Tinh Thạch, lần trước ta có thể thành công chạy thoát khỏi trận, chính là có tảng đá này trợ giúp. Các ngươi chờ trong chốc lát, trước tiên ta gỡ hết phế kiếm ở bên ngoài nó, Nói không chừng nó có thể cứu chúng ta một mạng."

Tất cả mọi người đều trố mắt đứng nhìn, Điện chủ cũng ngạc nhiên nói:"Này..... quả cầu sắt lớn như vậy, làm cách nào ngươi bỏ vào bên trong?"

Hoa Lân chỉ cười cười, cũng không có giải thích cho nàng. Nhanh chóng loại bỏ hết phế kiếm trên Hấp Tinh Thạch, tất cả mọi người đều lùi ra xa, lúc này mới nói:"Các ngươi coi chừng, hấp lực của tảng đá này phi thường mạnh mẽ, bên trong mười trượng tất cả kim loại đều bị nó hút vào. Cẩn thận phi kiếm của các ngươi."

Kỳ thật không cần Hoa Lân nhắc nhở, xung quanh binh khí của mọi người đã sớm rục rịch lay động. May mắn bọn họ đều là người tu chân, miễn cưỡng có thể cầm binh khí của mình.

Hoa Lân gỡ hết tất cả phế kiếm, thu hồi Hấp Tinh Thạch, nói:"Chúng ta đi !"

Điện chủ khó hiểu nói:"Hoa công tử! Tảng đá này có thể phá giải Thần Binh Trận được không?"

Hoa Lân lắc đầu nói:"Không phải phá giải mà là bảo vệ tánh mạng. Chúng ta đi được rồi, khi vào rồi mọi người sẽ hiểu." Nói xong, Hoa Lân chỉ huy mọi người lập trận hình, trước khi vào vào Thần Binh Trận.

Không gian lay động một hồi, địa hình trước mặt chợt chuyển biến. Mặc dù "Thần Binh Trận" cũng là

một khoảng sa mạc, nhưng nơi đây lại giống như một đống đổ nát. Đưa mắt nhìn lại, trên đồi cát cắm đầy đao kiếm, rải rác khắp nơi là những mảnh vụn của chiến xa, giống như một chiến trường thời cổ đại.

Vừa mới bước vào Thần Binh Trận, từ xa xa Điện chủ đã thấy có thi thể khô héo. Toàn thân nàng chấn động, rất nhanh bay tới, cúi người xuống kiểm tra mội hồi, bi thương nói:"Này..... đây là thi thể của Chánh Nham, hắn hình như ở chỗ này quan sát, nhưng đột nhiên bị người tập kích mà chết, khó trách bảy người bọn hắn không có cách nào hồi báo tin tức."

Hoa Lân cũng ngồi xổm xuống kiểm tra, lắc đầu nói:"Tin tưởng ta, nơi này không có một người sống. Hắn là bị phi kiếm đâm chết, ngươi xem trên người hắn có mười mấy lỗ thủng, đều là dấu vết của phi kiếm lưu lại."

Điện chủ khó hiểu nói:"Phi kiếm?"

Hoa Lân gật đầu.

"Mê Tiên trấn" ở mặt sau cũng đã tiến tới vây quanh mọi người, Hoa Lân lại quát lớn:"Mọi người bảo trì

đội hình, cảnh giác hết thảy động tĩnh xung quanh, tuyệt không thể khinh địch".

Mọi người xung quanh vội vàng đề phòng, Điện chủ lại hỏi tiếp:"Nơi đây nếu không có người sống, vậy phi kiếm của người nói như thế nào lại giết người được?"

Hoa Lân trầm tư nói:"Theo ta suy đoán, nơi này có một cỗ linh lực cường đại, có thể khống chế tất cả vật phẩm kim loại. Ta hoài nghi địch nhân của chúng ta không phải loài người, mà là rơi vào bên trong đống hoang tàn của kim chúc vật thể."

"kim chúc vật thể?..... ngươi nói là bọn chúng sống lại, chủ động công kích mọi người?" Cao thủ xung quanh Mê Tiên Trận đều kinh hãi.

Hoa Lân gật đầu nói:" Đúng vậy, cho nên các ngươi phải cẩn thận lưu ý đao kiếm trên mặt đất, bởi vì bọn chúng tùy thời bay lên giết người."

Mọi người sửng sờ, đều cảm giác không thể tưởng tượng nổi.

Hoa Lân rút ra Hà Chiếu Kiếm. đi qua cỗ thi thể Chánh Nham, ngắm nhìn về phía xa xa. Nói:"Các

ngươi nhanh mang theo cỗ thi thể, chúng ta tiếp tục lên đường. Nếu không có gì sai, có lẽ phía trước còn có sáu cỗ thi thể đang chờ chúng ta thu thập."

Tất cả mọi người Mê Tiên trấn cảm giác Hoa Lân nói có chút bi quan, Thượng Chí Dũng nhất thời trách cứ :"Chưa thấy được thi thể bọn họ, ngươi sao có thể nguyển rủa bọn họ chết ?"

Hoa Lân nhún vai, nói:"Đây không phải là nguyển rủa, mà là sự thật."

Điện chủ vội vàng giảng hòa nói:"Được rồi, mọi người không cần phí tinh lực vào mấy vấn đề nhỏ nhặt này. Thượng đai ca, ngươi trước thu thập thi thể của Chánh Nham, chúng ta muốn đem tro cốt của hắn về Mê Tiên trấn

Thượng Chí Dũng gật đầu, đi tới trước thi thể của Chánh Nham, tay phải giơ lên, rắc một nắm bột vụn màu bạc vào thi thể Chánh Nham. Chỉ thấy hỏa quang đột ngột xuất hiện, hừng hực ngọn lửa thiêu thi thể của Chánh Nham thành tro cốt.

Chờ bọn họ thu thập tro cốt xong, Hoa Lân thúc giục:"Lên đường được rồi!.... Mọi người lần này đi

thành đội hình chim nhạn, các huynh đệ mặt sau lưu ý tình huống ở phía sau. Xuất phát."

Điện chủ lập tức hỏi:"Hoa công tử, chúng ta có cần lưu một người ở lại chờ đợi không?"

Hoa Lân lắc đầu nói:"Không cần, lưu lại mọi người lại càng nguy hiểm."

Nói xong, Hoa Lân mang mọi người chậm rãi đi tới, phía trước vẫn là cồn cát, vẫn có rất nhiều ngổn ngang dấu chân. Hoa Lân tinh thông "Thiên Lý Truy Hồn Thuật", nhờ có truy tung nên mọi người cũng không uổng phí sức lực.

Phút chốc, đoàn người chậm rãi tiến vào trong "Thần Binh Trận", chỉ thấy xa xa tầm mắt bị một gò cát ngăn cản. Hoa Lân trong lòng "Bình bịch" một hồi, biết khi bay qua gò cát này là một sơn cốc vô biên vô tề. Mà tại bên trong sơn cốc, nhất định có vô số pho tượng kim loại. Chúng nó chẳng bao giờ biết mệt mỏi, hơn nữa đao thương bất nhập, mọi người khó có thể ứng phó được.

Vì vậy đột nhiên dừng lại, đưa tay ngăn trở mọi người ở phía sau, thấp giọng nói:" Mọi người coi

chừng, ta đi trước quan sát tình huống, các ngươi ở chỗ này. Trước khi ta trở về, các ngươi đứng thành vòng tròn trận pháp chờ ta trở về, lúc nào cũng phải chú ý tình huống xung quanh. Nếu thấy có vô số phi kiếm bay tới, mọi người phải chuẩn bị liều mạng ngăn cản. Nếu có nhìn thấy chỗ xa xa có nhiều đội quân đánh tới, lập tức trở về Trần Phong Trận, ngàn vạn lần không nên do dự, càng không thể chờ ta. .....Hiểu không?"

Mọi người ở phía sau còn không có thói quen nghe lệnh Hoa Lân, cho nên không ai đáp lại. Thậm chí có người nghi hoặc nói:"Phía trước thật sự rất nguy hiểm sao?"

Hoa Lân đã sớm thi triển thân pháp, nhấp nhô vài cái, hướng gò cát phía xa xa chạy tới. Xa xa vọng tới:"Điện chủ!.....Ngươi lập tức làm theo sự phân phó của ta, nếu không tất cả đều chết thì đừng có trách ta."

Hoa Lân đi rồi. Điện chủ lập tức xoay người, xoa chiếc eo nhỏ, cả giận nói:"Các ngươi còn đứng đây làm chi? Ta kêu hắn dẫn đầu chính là giao toàn quyền chỉ huy cho hắn. Các ngươi nếu không nghe

hiệu lệnh của hắn, chẳng phải muốn làm khó ta?..... Nhanh lên một chút, mọi người lập tức đứng thành vòng trọn trận pháp, toàn lực đề phòng!"

Mọi người không có cách nào, chỉ có thể đứng thành vòng tròn, cầm đao kiếm trong tay, cảnh giới động tĩnh bốn phía.

Nhưng là xung quanh chỉ màu vàng rực của đồi cát, căn bản không có thấy gì nguy hiểm. Vì vậy,nam tử tên là Sử Cảnh Chung khó hiểu nói:"Điện chủ.....nơi này trống trải, hình như không có cái gì nguy hiểm. Bảo chúng ta ở chỗ này toàn lực đề phòng, có phải là chuyện nhỏ xé ra to không ?"

Điện chủ cũng có một chút xấu hổ, nhưng vẫn quát:"Kêu ngươi đề phòng thì phải đề phòng, còn nói nhảm làm gì?"

Mọi người chỉ có thể nghe lệnh.

Đang lúc cảm thấy nhàm chán, Đỗ Bôn Lôi ở phía đông đột nhiên thấp giọng nói:"Điện chủ.....Ta hình như thấy đao kiếm cắm ở phía xa xa đang chậm rãi tiến gần đến chúng ta. Xem ta có phải hoa mắt hay không?"

Điện chủ ngưng thần nhìn lại, cũng phát hiện không ổn. Hoảng sợ nói:"Mọi người cẩn thận....."

Mọi người bàng hoàng, ngưng thần nhìn về phương xa. Nhưng cũng không biết vì sao, đao kiếm ở phía xa xa đột nhiên ngừng di động, không thấy bọn nó di động nữa tấc. Mọi người đều tưởng rằng ảo giác, nhưng vào lúc này, bốn phương tám hướng truyền đến âm thanh của đao kiếm, "Oanh" ,bụi đất cuốn lên, tất cả phi kiếm nằm trên mặt đất đều bay lên không trung. Chúng nó treo lơ lửng giữa không trung, mũi kiếm sắc bén chỉ thẳng vào vòng người, sát khí cường đại làm ngực mọi người khó chịu.

Thượng Chí Dũng hoảng sợ nói:"Trời ạ ! Thật sự tất cả đều là phi kiếm, mọi người coi chừng....."

Chương 30 :Thập vạn thần binh

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: viruslove

Biên dịch: Xin update sau

Biên tập: Xin update sau

Nói thì chậm, vô số phi kiếm đột nhiên "Sưu sưu sưu" từ bốn phương tám phướng phóng tới. Ùn ùn kéo đến, dày đặc như mưa, thanh thế cực kỳ kinh người. Điện chủ vội vàng quát:"Bài Vân Trận....."

Mọi người của Mê Tiên trấn vội vàng huy kiếm ngăn cản, Xung quanh nhất thời hình thành từng vòng ánh sáng, phi kiếm xạ lên trên phát ra một tràng âm thanh "Đinh đinh đang đang".

Nếu không phải Hoa Lân sớm có an bài, bọn họ chỉ sợ sớm đã chết ngổn ngang tại chỗ. Lúc này mới âm thần bội phục khả năng dự đoán của Hoa Lân, trong lòng không còn hoài nghi Hoa Lân nữa.

Song, phi kiếm này tốc độ quá nhanh, lại vừa quá mức dày đặc, đen nghìn nghịt một mảng, bầu trời hoàn toàn bị che kín. Đặt mình vào trong đó, giống như đã vào ban đêm. Làm cho bọn họ kinh sợ nhất thời. Mặc dù "Bài Vân Trận" có thể che kín đến gió cũng không lọt qua, nhưng phi kiếm bên ngoài quá mức bá đạo, số lượng lại nhiều, một lúc sau, đầu tiên Sử Cảnh Chung ở phía tây chống đỡ không được. Đột nhiên kêu lên một tiếng đau đớn, hai thanh phi kiếm đã xuyên thấu phòng ngự trận, đâm vào chân của

hắn. hắn nhất thời hoảng hốt, lập tức bị doạ đến toát mồ hôi lạnh. Hắn biết nếu bản thân ngã xuống, trận pháp phía sau lập tức sụp đổ, những người khác tuyệt đối không có may mắn thoát khỏi. Vì vậy cắn răng gắng gượng đứng yên, liều mình chống đỡ.

Thế nhưng phi kiếm cuồn cuộn không ngừng phóng tới, đánh cho cánh tay tê liệt đi một hồi, Sử Cảnh Chung cũng không chống đỡ được nữa, tay chân chậm lại, nhất thời bụng trúng thêm ba kiếm. Trước mắt tối sầm, ngửa mặt lên ngã xuống.

Đỗ Bôn Lôi ở phía phải vội vàng nhích lại gần, giúp hắn cách ly với phi kiếm trước mắt. Nhưng lúc này thế bại đã hiện ra, phía bắc Thượng Chí Dũng cũng trúng liền hai kiếm, thân thể rung lên, cũng không chống cự được nữa.

Mắt thấy "Bài Vân Trận" sắp tan rã, lúc này ở chỗ xa xa đột nhiên truyền đến tiếng hô của Hoa Lân:"Kiên trì chống đỡ, ta đã trở về....."

Mọi người lập tức phấn khởi, mặc dù không biết Hoa Lân như thế nào giải cứu mình, nhưng lúc này nghe được thanh âm của hắn thì vẫn cảm thấy vô cùng vui mừng, ngay cả kiếm pháp cũng nhanh hơn vài phần.

Đột nhiên, áp lực từ bốn phương tám hương chợt biến mất, một cổ cường đại hấp lực từ bên trái truyền đến. Chỉ nghe tiếng vang "Đinh đinh đang đang" , phi kiếm trên không trung đột nhiên thay đổi phương hướng, tất cả đều bắn tới chỗ âm thanh mà Hoa Lân nói, phi kiếm trên không trung giảm bớt hơn phân nửa, Ánh mặt trời sáng rỡ lại lộ ra trên đỉnh đầu.

Mọi người khoan khoái thở ra một hơi, nhìn bốn phía xung quanh, chỉ thấy Hoa Lân đứng ở chỗ xa xa. Trước mặt hắn, dĩ nhiên có một quả cầu thật lớn. Mà mặt ngoài của thiết cầu dính toàn phi kiếm, hiển nhiên là "cái thứ" vừa tấn công mình.

"Hấp Tinh Thạch" này quả nhiên bá đạo, tất cả phi kiếm trong phạm vi mười trượng đều bị nó hút lấy mạnh mẽ, chỉ có một số ít chạy thoát. Chúng nó hình như có linh tính, cũng không dám tiến lên nữa. Hoa Lân thu hồi Hấp Tinh Thạch, lớn tiếng hỏi:"Không ai tử trận chứ?"

Điện chủ nhìn một chút mọi người ở phía sau, buốn bã nói:"Sử Cảnh Chung cùng Thượng Chí Dũng đều bị trọng thương, những người khác không có gì đáng ngại."

Thương thê của Thượng Chí Dũng tương đối nhẹ, lúc này lập tức đứng lên, lớn tiếng nói:"Ta không có việc gì, ta còn có thể tiếp tục chiến đấu."

Hoa Lân thấy vai trái hắn trúng một kiếm, vẫn uy phong lẫm lẫm, quả nhiên là một hảo hán. Vì vậy gật đầu nói:"Xem ra Thượng đại ca cũng không có gì đáng ngại. Còn không biết Sử huynh đệ ra sao?"

Sử Cảnh Chung kia sớm đã hôn mê, Điện chủ vội vàng bao vết thương bôi thuốc vào. Đột nhiên trách hỏi Hoa Lân :"Ngươi vì sao phải rời chúng ta đi, đây đều là người sai!"

Hoa Lân cười khổ nói:" Phi kiếm chỉ là vấn đề đầu tiên thôi. Mà ta lại càng lo lắng bị vô số kim nhân bao vây, cho nên phải tìm kiếm một hồi. Như vậy đi, các người đều đi theo ta xem, biết vì sao ta lại lo lắng như vậy....."

Mọi người ngây người, nghĩ thầm nơi đây còn có tình cảnh kinh khủng hơn nữa?

Hoa Lân đi vài bước, đột nhiên xoay người ra lệnh:"Thượng đại ca, phiền toái người đi một chuyến, giúp đem Sử huynh đệ trở về Trần Phong Trận. Hắn

cần cấp cứu gấp, ngươi cũng thuận tiện nghĩ ngơi chốc lát, an tâm chờ chúng ta trở về. Ở đó trước, không thể vọng động.

Thượng Chí Dũng sửng sốt, buồn bực nói:"Hoa thiếu hiệp!.....Thương thế của Thượng mỗ không nghiêm trọng lắm, ta còn có thể chiến đấu ."

Điện chủ nghiêm mặt nói:"Thượng huynh đệ, đây là mệnh lệnh của Hoa công tử! Hơn nữa thương thế của Sử địa ca còn phải nhờ vào y thuật của Chu Hạo trị liệu mới được. Nhanh trở về đi thôi.

Thượng Chí Dũng cũng biết bọn họ vì bảo vệ mình, mặc dù vạn phần không muốn, nhưng vì Điện chủ lên tiếng, vì vậy chỉ có thể vâng mệnh. Hắn ôm lấy Sử Cảnh Chung đang hôn mê, lưu luyến nhìn mọi người vài lần rồi dứt khoát quay đầu theo đường cũ trở về.....

Hoa Lân đưa mắt nhìn bóng lưng hắn dần dần rời xa, lúc này mới quay đầu nhìn Điện chủ nói:"Đi thôi! Ta dẫn mọi người đi xem thế nào là nguy hiểm chân chính." Nói xong thi triển thân pháp, dẫn theo mọi người hướng gò cát phía xa xa chạy đến.

Vừa mới chạy đến gò cát, Hoa Lân đột nhiên đưa tay ngăn cản mọi người, hạ thấp thân người, chỉ vào bình nguyên rộng lớn ở phía dưới nói:" Các ngươi xem, chúng nó mới là công cụ giết người chân chính."

Điên chủ cùng ba gã cao thủ lập tức nhìn xuống phía dưới, ló đầu về phía trước nhìn xuống. Chỉ thấy chính giữa bình nguyên, đứng đầy binh lính chỉnh tề, ít nhất cũng có khoảng mười vạn nhân mã. Đen nghịt một khoảng, căn bản không thấy đầu cuối. Mà lúc này bọn chúng vẫn không nhúc nhích, giống như một pho tượng cứng ngắc. Mọi người Mê Tiên trấn đều bị cảnh tượng ở phía trước làm kinh hãi trợn mắt há mồm, hoảng sợ hỏi:"A? Nhiều như vậy sao..... Bọn chúng là ai ?"

Hoa Lân nói:"Bọn chúng đều là những pho tượng làm từ kim loại. Đừng thấy chúng không có nhúc nhích, nhưng một khi chúng ta đến gần, chúng nó lập tức sống lại. Hơn nữa, chúng nó có thể nhảy cao hơn sáu trượng, trong đó có cung tiễn thủ đợi sẵn. Cho dù thân pháp của các ngươi cao siêu đến bao nhiêu đi nữa, nhưng một khi rơi vào trong đó, tuyệt đối không có cách nào chạy thoát....."

Mọi người đều biến sắc, Điện chủ cũng cau mày nói:"Đã như vậy, chúng ta không nên kinh động bọn chúng, lén lút quấy nhiễu bọn chúng là được."

Hoa Lân lại lắc đầu nói:"Rất bất hạnh, lần trước các ngươi phái đội tìm kiếm chỉ sợ ở ngay phía dưới:" Nói xong Hoa Lân chỉ vào chỗ xa xa có mấy điểm đen trên mặt đất, nói:".....Nếu ta đoán không sai, chính là thi thể của bọn họ."

Điện chủ dõi mắt nhìn theo, hoảng sợ nói:"Không.....Ta không tin!"

Hoa Lân nghiêm mặt nói:"Truy Tung Thuật của ta mặc dù rất kém, nhưng tất cả dấu vết bây giờ đều hướng xuống bình nguyên..... Không bằng như thế này, ta dụ bọn họ, các ngươi từ hướng khác đi xuống, len lén lấy thi thể bọn họ trở về. Như thế, ngươi có thể minh bạch lời của ta nói là sự thật".

Điện chủ biến sắc mặt, hoảng sợ nói;"Không được! Vạn nhất người không trở về, ước định của chúng ta tan thành bọt nước?"

Hoa Lân lắc đầu nói:"Nếu ta có thể thoát khỏi bọn nó lần đầu, bây giờ cũng có thể thoát khỏi lần thứ hai. Ngươi cứ việc yên tâm."

Điện chủ không thuận theo nói:"Không được! Ta tình nguyện bỏ qua hành động giải cứu lần này, cũng không muốn nhìn thấy ngươi đi chịu chết."

Hoa Lân nghiêm nghị nói:"Điện chủ!.....Chúng ta vất vã lắm mới đến được nơi này, bây giờ nên kiểm tra mọi chuyện cho rõ ràng đã rồi hãy rời đi. Nếu không hành động cứu viện lần này chẳng phải là hy sinh vô ích nhiều như vậy hay sao ?"

Điện chủ trầm mặc một hồi, thấp giọng nói:"Được rồi, lần này là do ta hấp dẫn sự chú ý của bọn nó. Cho dù ta bất hạnh mà chết, nhưng ước định của chúng ta thì vẫn phải tiếp tục. Như thế nào?"

Hoa Lân cả giận nói:"Ngươi như thế nào còn không hiểu? Nơi này ngoại trừ ta, chỉ sợ không ai có thể thoát khỏi bọn nó. Không nên tranh cãi với ta, nếu không ta sẽ thật sự tức giận."

Điện chủ sửng sờ, quả nhiên không dám tranh cãi tiếp. Hai người bọn họ thương lương như không có ai

bên cạnh, nhưng mặt khác làm vài tên cao thủ "Mê Tiên Trấn" lọt vào sương mù. Căn bản là không hiểu được Điện chủ và Hoa Lân có ước định gì. Nghĩ thầm, chẳng lẽ Điện chủ đã lấy thân báo đáp cho Hoa Lân rồi? Thật là làm cho người giật mình.

Hoa Lân ngó đầu ra nhìn địa hình của sơn cốc, chỉ vào hướng tây nói:"Ta từ phía tây đi xuống, hết sức dẫn dụ tất cả pho tượng đi ra ngoài mười dặm. Các ngươi bốn người đi phía đông ẩn núp đi xuống, Đi thẳng vào trung tâm của sơn cốc. Động tác phải thật nhanh, nếu tìm thấy hài cốt của những người gặp nạn, lập tức rút lui khỏi Thần Binh Trận, ta sẽ theo sát các ngươi trở về. Thời gian gấp gáp, tuyệt đối không thể dừng lại, các vị hiểu chưa?"

Mọi người cùng lên tiếng vâng, điện chủ cúi đầu xuống, nhẹ giọng nói:"Ngươi phải cẩn thận, không nên bị nhốt ở trong đó!"

Hoa Lân có phần cảm động, dùng sức gật đầu. Đột nhiên nằm phục người xuống , nhanh chóng thi triển thân pháp, vượt tới phía tây của sơn cốc.

Mọi người Mê Tiên trấn cũng lập tức lên đường, đi tới phía đông, chuẩn bị tiến hành hành động tìm kiếm.

Một lúc sau, Hoa Lân rốt cục đã tới phía tây, hắn đột nhiên ngẩng người lên, chủ động nghêng đón vô số pho tượng đi đến. Cách khoảng năm trượng, lớn tiếng với tụi pho tượng lạnh lùng nói:"Các người không phải muốn giết ta sao? Lần trước không có thành công, lần này ta chủ động tới trước cửa.... đừng giả bộ nữa, các ngươi đúng là ngu ngốc."

Cùng quả nhiên, tất cả pho tượng lạnh lẽo đều quay đầu lại, khí thế cường đại lập tức mãnh liệt hướng tới. Hoa Lân đối mặt với mười vạn Thần Binh vẫn trấn tĩnh như thường, ngửa mặt lên trời cười nói:"Ta thật hy vọng các ngươi có một thống soái chỉ huy. Nếu như vậy, bổn thiếu gia có thể hủy đi gân cốt của nó, nhổ nước miếng vào mặt nó rồi mắng. Nói thật nha, trong lòng ta luôn khinh bỉ các ngươi!"

Mười vạn Thần Binh đột nhiên rối loạn một hồi , từ trong đôi mắt cá chết cũng bắn ra hàn quang của sự phẫn nộ.

Hoa Lân cả kinh, thiếu chút nữa cũng bị bọn nó làm sợ đến lui một bước. Thật sự không nghĩ tới, bọn nó cũng có tư duy, không biết có thông minh như loài người không?

Cũng không biết là binh khí của ai đánh xuống mặt đất, vang lên một tiếng "Đương". Toàn thân Hoa Lân chấn động, nhớ kỹ lần trước bọn nó động thủ cũng nghe được tiếng vang này. Vì vậy xoay đầu nhìn lại hai hướng, hoảng sợ phát hiện, thần binh ở chỗ xa xa đã sớm triển khai hành động, từ hai bên nhanh chóng bao vây. mà bọn ở trước mặt mình cũng không có nhúc nhích, dường như đang trì hoãn thời gian.

Hoa Lân chỉ cảm giác sống lưng lạnh ngắt, rốt cục đã xác định một chút, đó chính là bọn chúng cũng có trí tuệ. Hơn nữa còn hiểu binh pháp của loài người.

Vì vậy, Hoa Lân không dám dừng lại, hoảng sợ kêu lên:"Các người là đám bại hoại, quả nhiên dám ám toán bổn thiếu gia. Xin lỗi không chơi với các ngươi nữa". Nói rồi quay đầu bỏ chạy, toàn lực thi triển khinh công, liều mạng chạy trốn.

Hoa Lân vừa động, pho tượng mặt trước cũng động theo, chỉ nghe âm thanh của tiếng dây cung truyền đến :"Sưu sưu sưu....." vô số mũi tên mãnh liệt bắn đi, bẳn thẳng vào lưng của Hoa Lân. Cùng lúc đó, hai bên tiên phong cũng đánh bọc sườn (vây đánh bên hông), phối hợp không chê vào đâu được.

Hoa Lân hoảng sợ cực kỳ, vội vàng thi triển thâp pháp đến cực điểm. Chỉ nghe bên tai truyền đến tiếng gió "Hô hô", tốc độ chỉ là không thể nhanh hơn được nữa Nhưng mà Hoa Lân thủy chung vẫn chậm một bước, căn bản không chạy thoát khỏi truy đuổi của cung tên.

Mũi tên này quá mạnh mẽ, quả thực nhanh như tia chớp.

Hoa Lân cũng phải bất đắc dĩ quay người lại phía sau ngăn cản mũi tên. Trong lòng thở dài một hơi, lần này đã chuẩn bị tốt lắm, nhưng vẫn bị bọn chúng bao vây. Quay đầu nhìn lên, chỉ thấy hai bên tiên phong đánh mạn sườn, quả nhiên bản thân đã bị lớp lớp bao vây xung quanh, một cái vọt mình, nhất thời đã tiến vào nơi giao tiếp với đoản binh (binh lính đánh gần).

Song phương vừa tiếp xúc, cung tiễn ở phía xa xa lập tức ngừng lại. Hoa Lân thét lớn lên một tiếng, Hà Chiếu trong tay quét ngang, nhất thời mở ra một khoảng không gian. Đối mặt với Thần Binh như thủy triều xông lên, Hoa Lân chỉ có thể bay lên trời, đạp

đầu lâu của pho tượng, nhanh chóng hướng phía tay mà chạy.....

Lại nói, mọi người của "Mê Tiên trấn" ở phía đông, đã thấy vô số pho tượng đột nhiên sống lại, đều cảm thấy toàn thân chấn động. Song càng làm cho bọn họ khiếp sợ chính là tốc độ của những pho tượng này nhanh như tia chớp, hơn nữa còn có thể nhảy cao hơn sáu trượng, quả thực chính là môt đám võ lâm cao thủ. Nghĩ thầm may mắn bản thân không có giao phong chính diện, nếu không chỉ sợ chết rất thảm.

Trong nháy mắt, tất cả bọn chúng đều dũng mãnh thẳng tiến về phía tây. Bụi bặm cuồn cuộn dần dần đi xa, chỉ để lại dấu chân hỗn loạn.

Điện chủ quyết định thật nhanh, quát lớn:"Xuất phát!.....Động tác phải nhanh, nếu không sợ rằng Hoa công tử kiên trì không được thời gian dài, một khi tìm được hài cốt của Si Chánh Minh, chúng ta lập tức trở về Trần Phong Trận. Nhanh !"

Bốn người nghe vậy, lập tức bay lên trời, thẳng tiến về phía dưới bình nguyên mà đi.

Chương 31: Phân Thân Kì Thuật

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: sadhong

Biên dịch: Xin update sau

Biên tập: Xin update sau

Lại nói Hoa Lân dẫn theo mười vạn thần binh, đạp lên trên đầu bọn chúng, chạy như điên về phía tây, vô số pho tượng từ mặt đất nhảy lên, như muốn kéo hắn xuống bụi đất, thế nhưng Hoa Lân tuy bị vây nhưng điềm tĩnh như ngọn núi vững chắc, chạy nhảy như bay, biến những kẻ cản đường thành hai nửa.

Nhưng mà, những pho tượng này căn bản chẳng biết mệt mỏi, cuồn cuộn không ngừng từ mặt đất nhảy lên, chạy được khoảng nửa canh giờ, Hoa Lân chỉ cảm thấy cánh tay hoàn toàn tê liệt, lại cảm thấy vô lực chống đỡ, phía đông nam rốt cuộc cũng truyền đến " phanh phanh phanh" ba tiếng nổ, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy ba đám mây đen tại không trung tan ra, đúng là tín hiệu rút lui của " Mê Tiên trấn"

Tinh thần của Hoa Lân hơi rung lên, đột nhiên xoay người, hướng về " Trần phong trận" mà chạy, lần này quay lại, lại phảii chạy gần nửa canh giờ, chỉ cảm

thấy sức cùng lực cạn, thở gấp như trâu, bất quá, chỉ cần bay qua sa khâu (gò đất) phía trước, đi qua phía trước là có thể trở lại "Trần phong trận", nhưng vào lúc này, Hoa Lân kinh hãi phát hiện, trên sa khấu phía trước có một đổ nhân tường (tường người) vừa lúc ngăn trở đường lui của bản thân, bọn chúng đứng ở trên vai nhau, tầng tầng lớp lớp, cao đến sáu trượng có thừa, hoàn toàn phong tỏa lộ tuyến phía trước

Trong đầu Hoa Lân lập tức hiện lên vài ý niện, nếu bản thân mà đi đường vòng, chỉ sợ còn phải lãng phí nửa canh giờ nữa mới có thể thoát khỏi, đến lúc đó chỉ sợ bản thân sớm kiệt lực mà chết, bất đắc dĩ, Hoa Lân đột nhiên nổi giận gầm lên một tiếng, ngược lại cước bộ nhanh hơn, rút Hà Chiếu Kiếm, hướng về bức tường người phía trước phóng tới

Song phương càng ngày càng gần, Hoa Lân ngưng tụ công lực toàn thân, chuẩn bị một kiếm bổ ra về phía trước, nhưng mà trên đường lao tới, Hoa Lân lại đột nhiên tỉnh ngộ, cho dù bản thân có khả năng một kiếm tách ra được bức tường người phía trước, nhưng những pho tượng ở hai bên tương tự sẽ nhanh

chóng hợp lại, khiến chính mình nguy khốn trong bức tường người đó, đến lúc đó chỉ sợ rốt cuộc không còn sức lực....trừ phi bản thân có khả năng một kiếm phá hủy cả bức tường người kia, nhưng điều này có khả năng thực hiện sao ?

Thời gian gấp rút, Hoa Lân đột nhiên nhớ tới Phân Thân Trảm, nhớ tới chương thứ mười hai của " Phạm mật tâm kinh" - Phân Thân Thuật, vì vậy lập tức trong đầu hiện lên một ý niệm, nếu bản thân có khả năng xuất ra ba đạo " Phân Thân Trảm", tường người phía trước nhất định tan rã thành cát bụi, nhưng mà, như thế nào mới có thể xuất ra ba đạo " Phân Thân Trảm" đây ?

Hoa Lân không có thời gian suy nghĩ, căn bản cũng không hiểu thi triển như thế nào, nhưng trong óc lướt qua những khẩu quyết của Tiêm Tuyết : thần ngưng thân ngoại, bổn thể di vị; tập khí đãi phát, thân ngoại hóa thân....

Tất cả đột nhiên như nước chảy mây trôi, trong óc Hoa Lân một mảng thông suốt, rồi đột nhiên trong không trung nhảy phát lên, quát lớn : " Phân.....Thân.....Trảm !"

Thân ảnh Hoa Lân tại không trung đột nhiên tách ra, kinh hãi hình thành ba đạo nhân ảnh, hóa thành ba màn sáng màu đỏ, bổ thẳng vào bức tường người phía xa xa.

Chợt nghe " Oanh" một tiếng nổ, bóng người tung bay, tường người cao đến sáu trượng nhất thời tan rã, kiếm quang đi đến đâu, mặt đất kinh hãi toác ra ba cái khe thật lớn. Hoa Lân chớp lấy thời cơ này, bay qua sơn khâu (gò đất, ngọn núi nhỏ) co giò bỏ chạy, nhưng mà, không để cho hắn kịp thở , bất ngờ phía trước lại vang lên những tiếng bắn tên " sưu sưu sưu sưu...." Vô số mũi tên phóng tới trước mặt, đen kịt cả một mảng, nhất thời che hết cả tầm mắt phía trước

Hoa Lân oán giận nghiến chặt răng, nổi giận gầm lên một tiếng, ngược lại nghênh tiếp vô số mũi tên từ phía trước phóng tới, mũi kiếm trong tay chỉ thẳng về phía trước, xé toạc không gian, khí lưu cường đại hình thành một tấm khiên ánh sáng trong suốt, đẩy lui các mũi tên phía trước, đi sâu vào trận địa cung tiễn thủ, chỉ nghe vô số mũi tên bắn sượt qua bên tai " hô hô ", sau lưng lại truyền đến một tiếng động lớn, thì ra, pho tượng truy đuổi phía sau bị cung tiến thủ

bắn ngã lăn trên mặt đất, nhất thời biến thành một đống lớn

Nói thì chậm, Hoa Lân đã tiến sâu vào trận địa cung tiến thủ phía trước, đưa kiếm quét ngang, phẫn nộ quát :" Đi chết đi! "

Tranh tranh tranh tranh.....

Cung tiến thủ nhất thời đảo lộn thành một đống lớn, trận địa chỉnh tề kia nhất thời bị Hoa Lân phá cho long trời lở đất.

Rất nhanh, Hoa lân rốt cuộc cũng thoát ra khỏi vòng vây, cảm giác giống như mình đã đi đến Quỷ môn quan một chuyến rồi.

Lại đi được vài dặm, chỉ thấy biên giới xa xa vài bóng người đang đứng lo lắng, bọn họ thấy Hoa Lân đuổi tới, đều vội vàng tiến lên nghênh tiếp. Điện chủ thấy quần áo trên người Hoa Lân đều bị rách tơi tả, vì vậy thiết tha nhìn hỏi :" Hoa công tử, ngươi không sao chứ?, có bị thương chỗ nào không ?"

Hoa Lân ổn định thân hình, thở hổn hển nói :" hắc hắc....may mắn may mắn! ta chẳng những không việc gì, ngược lại trong lúc vô ý lại học được một tuyệt

chiêu uy lực cực lớn, đương nhiên là tiến bộ lên không ít!"

Tuyệt chiêu? Tất cả mọi người đều có ý nghi ngờ, nhìn lại Hoa Lân thấy hắn thần tình kích động không nói nên lời, xem ra không giống gạt người, vì vậy đều nổi lên ý kính phục

Hoa lân đột nhiên lại hỏi :" Điện chủ , các ngươi tìm được thi thể của mấy người kia chưa ?"

Lời này vừa nói ra, mọi người đột nhiên trở nên trầm mặc, khắp mặt lộ ra vẻ bi tráng. Điện chủ thở dài nói:" Ai....ngươi đến xem đi, ta cũng không biết sự việc sao lại như thế này !"

Hoa Lân đi theo bọn họ quay trở lại " Trần phong trận"....

Chỉ thấy nằm chỉnh tề trên mặt đất là sáu thi thể. Chu Hạo và Lí Mộng Lan ở đó ngây ngốc nhìn bọn họ, phảng phất như không tin vào chính mắt mình

Hoa Lân nhìn xuống, cũng bị dọa đến nhảy dựng lên , hoảng sợ hỏi :" Bọn....bọn họ làm sao vậy ?"

Nguyên lai, những thi thể trên mặt đất đã trở nên cứng rắn như sắt, lớp da ngoài phảng phất như một tầng khôi giáp màu xám, Hoa Lân cúi người xuống, dụng ngón tay búng vào hai má bọn họ, thế nhưng truyền đến "đang đang đang" tiếng vang của kim loại, hoảng sợ nói :" sao lại cứng ngắc như thế ?"

Chu Hạo nghe vậy, chỉ có thể cười khổ một tiếng, xốc lên cái quần của một thi thể nói :" ngươi xem này, hai chân bọn họ đã hoàn toàn biến thành kim loại. Các ngươi xem...." Nói rồi dụng kiếm bổ xuống, chỉ nghe "đang" một tiếng vang lại, thế nhưng mặt trên chỉ lưu lại một đạo kiếm ngân (vết kiếm) nhợt nhạt mà thôi.

Hoa Lân chỉ cảm thấy lạnh hết cả sống lưng, không thế tin nổi nói :"không thể tưởng được "thần binh trận" thật là tà môn , thế nhưng có thể biến huyết nhục thành pho tượng cứng ngắc, nếu chúng ta chậm một bước, chỉ sợ rốt cuộc tìm không thấy bọn họ. Ai....."

Thượng Chí Dũng cũng ảm đạm nói :" " Mê tiên trấn" trải qua kiếp nạn này, giờ chỉ còn lại chút tàn binh già yếu, rốt cuộc không thể gượng dậy nổi "

Hoa Lân nghe vậy , cũng thấy ảm đạm

Điện chủ quay đầu nhìn về phía Hoa Lân nói :" có lẽ chúng ta còn có một cơ hội cuối cùng, đúng hay không? Hoa thiếu hiệp! "

"Ừm... ..." Hoa Lân chỉ nhẹ nhàng lên tiếng, không có đối mặt trả lời.

Chung quanh mọi người đều kỳ quái nói :" Điện chủ, một cơ hội cuối cùng này là sao ?"

Điện chủ bĩu môi với Hoa Lân nói :" các ngươi đến hỏi hắn xem! Có lẽ hắn có biện pháp đưa chúng ta ra ngoài....."

Thần trí mọi người rung lên, lập tức truy vấn nói :" Hoa thiếu hiệp, có thật vậy chăng? "

Hoa Lân bất đắc dĩ, chỉ có thể nói :" cái này ta không có nắm chắc,... ... Nếu các ngươi nhất định muốn theo ta , vậy chọn ra ba người đi cùng ta, bàn bạc như thế nào, các ngươi có thể hỏi ý của Điện chủ của các ngươi".

Nói xong Hoa Lân xoay người đi đến phía xa xa , để cho bọn họ tự mình thương lượng.

Mọi người ở " Mê tiên trấn" lập tức bắt đầu thương lượng, đắn đo hồi lâu sau, rốt cuộc chọn ra ba vị cao thủ đi cùng Hoa Lân. Một vị là " song thủ kiếm" Trịnh Sĩ Trùng, một vị nhìn thân hình cao lớn là Đỗ Bôn Lôi, người cuối cùng là một cao thủ còn trẻ Hàn Phi Nguyên, đương nhiên, điện chủ Lôi Hinh Đình cũng cùng đi.

Bọn họ tuyển người xong, điện chủ lập tức cao giọng nói :" Hoa thiếu hiệp, mời ngươi tới đây một chút, chúng ta cần nghiên cứu lại lộ tuyến một lần nữa".

Hoa Lân bất đắc dĩ, chỉ có thể lấy ra " Tầm bảo đồ", mở ra trên mặt đất nói :" từ nơi này đến "Phần tiên trận", tổng cộng phải trải qua mười chin đại trận lớn, đầu tiên chúng ta phải trở lại "thần binh trận", sau đó lặng lẽ từ phương bắc tiềm nhập, một đường thẳng tiến theo hướng bắc, theo thứ tự phải trải qua : " lôi quang trận", " bách hoa trận ", " u minh trận", "cự thạch trận", "tuyệt sát trận", " tam tài trận"....thẳng đến " Phần tiên trận", nói thật, ta thấy cơ hội để các ngươi còn sống là vô cùng xa vời, mời ba vị suy nghĩ rồi chúng ta lên đường".

Trịnh Sĩ Trùng, Đỗ Bôn Lôi, Hàn Phi Nguyên nhìn nhau cười, hào sảng cười nói :" sinh tử do mệnh, chúng ta đã sớm nhìn thấu, xin Hoa thiếu hiệp không cần lo lắng, cho dù tất cả chúng ta đều chết, đây cũng là chúng ta vì Mê Tiên Trấn mà tận một chút sức lực cuối cùng."

Điện chủ cũng lập tức tiến lên một bước nghiêm giọng nói :" Hoa công tử xin yên tâm, hậu sự nơi này đã an bài thỏa đáng, năm người còn lại, sẽ do Chu Hạo dẫn dắt, lập tức quay về " Mê tiên trấn"....cho nên chúng ta, khởi hành lúc nào cũng được, chẳng biết Hoa công tử định tính như thế nào ?"

Hoa Lân thu lại bản đồ, thở dài nói :" ta không có tính toán gì cả, đã như vậy, chúng ta lập tức lên đường bây giờ có được không ?"

Điện chủ lập tức hướng về ba người Trịnh Sĩ Trùng, Đỗ Bôn Lôi, Hàn Phi Nguyên phía sau ngoắc nói:".... Chúng ta lên đường !"

Lập tức bọn họ đưa ngang trường kiếm, cùng bọn người Chu Hạo từ biệt, đi theo Hoa Lân, bước lên con đường tìm bảo vật đầy gian nan.....

... ...

Hoa Lân vừa mới đi về phía trước, một thân ảnh nhỏ bé từ xa xa lao tới. Chu Hạo và Thượng Chí Dũng đồng thời sửng sốt, hưng phấn kêu lên :" Mạc hộ pháp, sao ngươi lại ở đây ?"

Người đến, chính là người đã cùng Hoa Lân náo loạn cả lên, giữa đường đã tách ra đi riêng Mạc Dạ Thiên. Hắn bước nhanh đến bên người Thượng Chí Dũng, làm như quan tâm hỏi :" Thượng huynh đệ, sao ngươi lại bị thương? không việc gì chứ ? "

Thượng Chí Dũng cười khổ một tiếng nói :" thương thế của ta tính ra có là gì, còn hơn thương thế của Sử Cảnh Chung, xem ra ta vẫn còn may mắn".

Mạc Dạ Thiên quay đầu nhìn Sử Cảnh Chung đang hôn mê bên cạnh, tức giận nói :" ta đã nói rồi , để cái tên họ Hoa kia dẫn lối, nhất định sẽ có thương vong thảm trọng, chỉ tiếc điện chủ hết lần này đến lần khác không tin "

Thượng Chí Dũng lắc đầu nói :" hộ pháp, ngươi lại trách lầm Hoa thiếu hiệp, nếu không phải hắn kịp

thời đuổi tới, chỉ sợ tất cả chúng ta lúc này đều chết hết rồi".

Mạc Dạ Thiên trong mắt lóe hàn quang, nhưng lập tức thu lại, giả vờ giật mình hiểu thấu nói :"Vậy sao ? Xem ra ta đã thật sự trách lầm hắn....này Thượng huynh đệ, điện chủ bọn họ đi đâu rồi ? Vì sao giữa đường lại rời các ngươi mà đi ?"

Thượng Chí Dũng sửng sốt, đột nhiên hưng phấn nói :" ai nha, quên nói cho ngươi biết, Mê Tiên Trấn chúng ta lần có thể được cứu rồi".

Mạc Dạ Thiên nheo mắt hỏi :" cứu gì ?"

Thượng Chí Dũng lớn tiếng nói :" chúng ta vừa mới biết được , trong tay Hoa thiếu hiệp có được" tầm bảo đồ". Nghe nói chỉ cần tìm được Huyễn Quang Kính, thì hắn có biện pháp đưa chúng ta rời đi. Ai...chỉ tiếc ta bị thương , điện chủ không cho ta đi cùng, thật là một sự đáng tiếc trong đời"

Mạc Dạ Thiên lập tức truy vấn hỏi :" bọn họ muốn đi đâu vậy ?"

Thượng Chí Dũng cũng bắt đầu do dự, lo lắng có nên nói thật tình cho hắn

Mạc Dạ Thiên thấy thế đột nhiên thở dài cảm thán :" Ai.....hảo huynh đệ, bổn tọa đang hối hận không thôi, đáng ra không nên rời khỏi " Mê tiên trấn ". ngươi có thể nói cho ta biết, bọn họ muốn đi đến nơi nào hay không, ta dù gì cũng có thể âm thầm giúp đỡ bọn họ, nếu như có thể lập được công lao, có lẽ còn có thể trở lại " Mê tiên trấn. Ngươi....? "

Thượng Chí Dũng nhất thời mềm lòng, gật đầu nói :" thôi được rồi! thêm một người, hy vọng thành công thêm một phần, hy vọng ngươi đuổi kịp bọn họ"

Nói xong, quả nhiên hắn đem lộ tuyến của Hoa Lân nói lại một lượt, dù sao, Mạc hộ pháp đối với " Mê tiên trân" trong lòng luôn trung thành, cho tới bây giờ cũng không có sai lầm gì quá lớn.

Mạc hộ pháp biết được bí ẩn của Hoa Lân, lập tức xoay người bước đi, xa xa nói :" cảm ơn! Bây giờ Mạc mỗ đuổi theo bọn họ, sau này còn gặp lại "

Chu Hạo đem tất cả các mọi điều thu vào trong mắt, thấp giọng nói :" chẳng biết vì sao, ta cảm thấy có điểm không ổn "

Thượng Chí Dũng khó hiểu hỏi :" có gì không ổn ?"

Chu Hạo lắc đầu nói :" ta cũng không rõ lắm, chỉ là thấy Mạc hộ pháp hôm nay có chút đặc biệt"

Thượng Chí Dũng nghi hoặc nói :" phải không ?có thể hắn không rời khỏi được điện chủ, cho nên muốn quay trở lại "

Chu Hạo không nói gì.

Chương 32: ẨN TÀNG SÁT KHÍ

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: bootbia

Biên tập: TuLaDaiDe

Nguồn: QUẦN LONG HỘI - 4vn.eu/forum

Hoa Lân chính thức bắt đầu hành trình truy tìm bảo vật. Đầu tiên hướng dẫn mọi người quay trở về Thần Binh Trận. Cũng may là mười vạn thần binh trong trận đều đã khôi phục yên tĩnh như cũ, đứng ở xa xa trong bình nguyên. Hoa Lân mang theo mọi người, nhẹ nhàng cúi thấp người, lặng lẽ bước nhẹ qua cồn cát tiến về phía bắc.

Dọc theo đường đi, mọi người tinh thần luôn lo lắng không yên, chỉ sợ làm kinh động đến các pho tượng ở

xa xa. Nếu như bị vây quanh ở đây, chỉ sợ trong khoảnh khắc tất cả mọi người đều không thể ẩn thân được. Cho nên mọi người khẽ nhấc chân nhẹ nhàng bước, cũng không dám thở mạnh, chỉ còn nghe lại duy nhất tiếng tim đập "Bình bịch bình bịch" như trống ngực cứ vang lên đều đặn.

Đi được hơn một canh giờ, rốt cục cũng đến được kết giới tại phương bắc. Không gian lại một trận xao động, Hoa Lân chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, mọi người đã đi tới thế giới khác rồi.

Mọi người đang muốn tranh thủ nghỉ ngơi một chút, ai ngờ xa xa đột nhiên truyền đến một tiếng sét đánh, rồi tiếng sấm cứ nổ lên "đùng đoàng" làm cho mọi người cảm thấy tức ngực. Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trên đỉnh đầu mây đen đã che kín, thế giới xung quanh là một mảnh hỗn độn che kín trong bóng tối, chớp giật rồi tiếng sấm cứ liên tục bổ xuống mặt đất, phảng phất như những sợi chỉ trắng sáng, nối liền thiên địa .....

Tất cả mọi người đều hít thật sâu một hơi dài, ngây người nhìn con đường phía trước đang bao trùm một mảnh hắc ám, cả một hồi lâu không ai nói câu nào.

Hoa Lân thì lại như không bị ảnh hưởng, cúi đầu nhìn lại bản đồ trong tay, thì thào nói: "Xem ra đây là Lôi Quang Trận. Các ngươi đúng là may mắn, bổn thiếu gia cùng với lôi điện có chút cơ duyên, vì vậy để đi qua trận này chắc không có vấn đề gì!"

Điện chủ mặc dù tính cách cứng cỏi, nhưng nàng dù sao vẫn là một cô gái, lúc này bị dọa đến mặt mày thất sắc, khiếp hãi hỏi: "Cái này ..... cái này mà nói là không thành vấn đề? Nếu chúng ta cứ tuỳ tiện xông lên, chỉ sợ tất cả đều sẽ bị lôi điện đánh chết."

Hoa Lân quay đầu lại mỉm cười, đột nhiên thu hồi bản đồ, tay cầm Hà Chiếu Kiếm giương lên, ngửa mặt nhìn lên trời quát: "Phong Vân Ngự Lôi Thuật ....."

Trong phút chốc, trên đỉnh đầu Hoa Lân liền vô số mây đen hội tụ, năm đạo thiểm điện chiếu sáng bầu trời đêm, chỉ nghe "Oanh" một tiếng đã bắn xuống ngay mũi kiếm của Hoa Lân. Chung quanh mọi người tất cả đều hoảng sợ tản ra, kinh hô: "Mau tránh đi, ngươi không muốn sống nữa sao?"

Ai ngờ, Hoa Lân thân ảnh vẫn trụ vững, hét lớn một tiếng, dẫn năm đạo thiểm điện, "Oanh" một tiếng bổ về phía xa xa ở trước. Ở hơn mười... trượng phía

trước, một khối cự thạch lập tức bị một kiếm của Hoa Lân đánh tan thành từng mảnh nhỏ. Mọi người kinh hãi nhìn hắn, nhất thời như kính cẩn , nhất thời như bái phục, xem hắn như một vị thần.

Nhưng Hoa Lân lại cảm thấy tay phải như tê liệt, hắn phát hiện được mấy đạo thiểm điện này thật quá mạnh mẽ. Nếu không phải hắn gần đây tu vi đột nhiên tăng nhanh, chỉ sợ không khéo cái... "Ngũ lôi oanh đảo" này sẽ bổ vào chính mình, chết ngay tại chỗ.

Để ổn định tinh thần mọi người, Hoa Lân làm như hời hợt nói: "Thấy được chưa? Các ngươi đi theo ta để qua khỏi trận này, yên tâm sẽ không có việc gì. ..... Tuy nhiên, các ngươi đừng đứng sát ta quá, coi chừng bị lôi điện đánh chết, đương nhiên cũng không nên đứng quá xa, bằng không ta cũng không thể kịp thời ứng cứu." Hoa Lân nói xong, liền cất bước, nhắm thẳng "Lôi Quang Trận" tiến vào.

Mọi người rón rén cẩn thận theo sát nhau đi theo, quả nhiên trên đỉnh đầu các tia chớp, đều bị Hoa Lân hoá giải.

Có lẽ do vận khí Hoa Lân quá tốt, hoặc là do ông trời cố ý an bài. Hoa Lân đồng thời tu luyện hai loại chân nguyên thủy hỏa, cho dù gặp phải bất cứ trận pháp "ngũ hành" nào, hắn cũng đều có thể khắc chế. Như bây giờ, hắn vừa gặp phải Lôi Quang Trận, nhưng đối với hắn hoàn toàn là sở trường. Nếu đổi lại là người khác, chỉ sợ là một trận pháp thôi cũng khó mà xuyên qua.

Đi một hồi lâu, Hoa Lân rốt cục mang theo mọi người bình yên xuyên khỏi mảnh "tử vong cấm địa" này. Trong lúc chuẩn bị tiến vào tiên trận kế tiếp, Hoa Lân lại mở bản đồ nghiên cứu, rồi cười vang nói: "Trận pháp kế tiếp tên là Bách Hoa Trận, chẳng hay đúng là trăm hoa đua nở, cảnh sắc phá lệ, thập phần vô song? Chúng ta đến xem sao ....."

Không gian lại một trận chớp lên, mọi người chỉ cảm thấy trước mắt sáng ngời, ánh nắng rực rỡ chiếu lên mọi người, sưởi ấm toàn thân khiến cho mọi người cảm thấy dễ chịu. Cảnh sắc nơi này, so với trận lôi điện kinh khủng vừa rồi đúng là hai thế giới hoàn toàn đối lập.

Mọi người bước đi vài bước, phóng mắt nhìn xung quanh, chỉ thấy tại "Bách Hoa Trận" này, nơi nơi chốn chốn đều xuất hiện vô số đóa hoa thập phần tươi đẹp, quả đúng là một biển hoa. Trong đó có cả hoa mẫu đơn màu đỏ, hoa bách hợp màu trắng, còn có các loại thủy tiên, úc kim hương, phong tín tử ..... rồi vô số hoa cỏ. Còn có rất nhiều loại không biết tên, thật sự là cái gì cần có đều có, thật làm cho kẻ khác mở rộng kiến thức.

ĐĐiện chủ cầm lòng không được liền vươn ngọc thủ, nhẹ nhàng hái xuống một đóa mẫu đơn, đặt lên mũi ngửi, rồi nũng nịu cười nói: "Chẳng ngờ Giải Thần trận cũng có một nơi tươi đẹp như thế này, thật là làm cho kẻ khác kinh ngạc."

Đột nhiên, Hoa Lân quát lớn: "Mọi người im lặng một chút, hãy nghe thử xem ....."

Mọi người tất cả đều sửng sờ, ngưng thần nghe ngóng, quả nhiên nghe được xa xa truyền đến tiếng kiếm ngân vang. Hoa Lân nghiêm sắc mặt nói: "Xem ra nơi này ngoài cúng ta, còn có những người khác."

Đỗ Bôn Lôi nhìn lại xung quanh, nghi hoặc nói: "Nhưng phía trước rõ ràng trống trãi vô cùng, nào có

bóng người nào? Hẵn là là chúng ta bị ảo giác mới đúng."

Hoa Lân lắc đầu, nói: "Có rất nhiều loại trận pháp, có thể làm chiết xạ ánh sáng, làm mê hoặc ánh mắt mọi người, không tin ngươi xem đây....." Nói xong hắn liền dùng tay phải cầm lên một tảng đá, giương lên cao, rồi hô một tiếng ném về phía xa. Quả nhiên, tảng đá tại giữa không trung đã mất đi bóng dáng, trước tầm mắt mọi người đã hoàn toàn biến mất.

Chỉ chốc lát sau, ở xa xa lúc này mới truyền lại đến một tiếng "Phanh" dội lại, cũng không biết tảng đá đó đã rơi xuống nơi nào?

Hoa Lân nói: " ..... Trận này rất khó phá giải, dễ làm cho chúng ta bị mất phương hướng. Mọi người có phương pháp nào hay, cứ đề xuất?"

ĐĐiện chủ lập tức trả lời: "Ta cũng có một biện pháp, nhưng không biết có dùng được hay không."

Hoa Lân nói: "Cứ nói!"

ĐĐiện chủ đang chuẩn bị trình bày, nhưng phía trước đột nhiên truyền đến tiếng bước chân. Một người lưng đeo song kiếm, nhìn rõ là một bạch y nam

tử, từ xa xa đột nhiên xuất hiện. Mọi người một trận mừng như điên, hưng phấn nói: "A? Thật sự có người ....."

Hoa Lân liền "Tranh" một tiếng rút ra trường kiếm, lạnh lùng nói: "..... Mọi người hãy coi chừng, người nầy không phải là một... kẻ tử tế gì đâu."

Thân ảnh Nhâm Vi dần dần rõ ràng, ánh mắt lạnh như băng nhìn chằm vào Hoa Lân, lạnh giọng nói: "Hừ hừ! ..... Tiểu ma đầu lâu nay biến mất đâu vậy?"

Mọi người chỉ cảm thấy một luồng hơi lạnh áp bức từ phía trước tràn xuống, liền ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Nhâm Vi trên người bọc một tầng hàn vụ, từ xa nhìn lại, thân ảnh cao ngất phá lệ vô song, tựa như một thanh kiếm vừa mới xuất khỏi vỏ.

Liền theo Nhâm Vi đi tới gần, một cỗ cường đại sát khí áp đến làm cho mọi người cảm thấy hô hấp khó khăn. Nhìn khí thế toát ra từ con người hắn, có thể thấy được hắn đã luyện tới Thần Hợp cảnh giới. Điều này thật là làm cho mọi người Mê Tiên Trấn đều chấn động.

Phải biết rằng, ba ngàn năm qua, cả Mê Tiên Trấn chỉ có một người luyện đến cảnh giới này. Tục truyền, chỉ cần đạt tới cảnh giới này, liền có thể ngưng khí thành kiếm, ý phát thân động, kiếm pháp cùng thân pháp đều đạt tới cùng một cảnh giới. Cho nên có thể nói rằng, tu vi đạt cảnh giới này đều được mọi người công nhận là tuyệt thế cao thủ.

Bất hạnh thay, chính bọn mình lại gặp cao thủ như vậy. Hơn nữa hắn cùng Hoa Lân đối địch, nếu thật sự xảy ra động thủ, không biết có nên hay không hỗ trợ Hoa Lân?

Hoa Lân cũng lập tức đề phòng, trong đầu liền xuất hiện rất nhiều ý niệm.

Với tình cảnh trước mắt, tự mình căn bản là không có khả năng dùng Phần Tinh Luân đào tẩu. Xem ra ngoại trừ đánh nhau một trận sống chết, thật không còn một con đường nào khác. Nhưng làm sao mới có thể chiến thắng Nhâm Vi đây?

Hoa Lân trong lòng vừa động, đột nhiên nhớ tới "Lôi Quang Trận" ở phía sau. Chỉ cần dẫn được Nhâm Vi tiến vào Lôi Quang Trận, như vậy có thể hy vọng thắng được một lần nữa.

Vì vậy, Hoa Lân lặng lẽ lùi lại phía sau, hy vọng nhanh trở về "Lôi Quang Trận".

Nhưng Vi vẫn luôn để mắt tới Hoa Lân, thấy hắn mới cử động nhỏ, lập tức cười lạnh nói: "Sao vậy? Lại muốn trốn đi đâu?"

Nói xong, Nhâm Vi chậm rãi rút ra trường kiếm ở sau lưng. Phút chốc, một cổ cường đại sát khí đã lao đến bao bọc toàn thân Hoa Lân.

"Tranh tranh tranh tranh ....."

Mọi người Mê Tiên Trấn liền lập tức rút ra binh khí, chuẩn bị hợp lực ngăn cản.

Hoa Lân trong lòng rùng mình, thầm nghĩ: Nếu chính mình lùi lại, Nhâm Vi nhất định lập tức ra tay. Có thể tưởng tượng, lúc đó mọi người Mê Tiên Trấn sẽ liên thủ chống cự. Đến lúc đó, chính mình mặc dù có thể thành công chạy thoát, nhưng bọn họ chỉ sợ ngay cả một người cũng không thể trốn thoát.

Hoa Lân nghĩ tới đây, đảo mắt nhìn quanh một lượt, đột nhiên cười lớn nói: "Ai nói ta muốn chạy trốn?..... Không thèm dối gạt ngươi, ta gần đây mới học xong nhất thức tuyệt chiêu, vừa lúc ngươi tới đây nên

muốn xem thử xem uy lực. Xem ngươi có dám tiếp chiêu hay không!"

Nhâm Vi từng bước một tiến đến, lạnh lùng nói: "Có đúng không vậy? Ta đây cũng muốn thử xem ....."

ĐĐiện chủ lập tức quát lớn: "..... Bày trận!"

Trịnh Sĩ Trùng, Đỗ Bôn Lôi, Hàn Phi Nguyên ba người lập tức nâng trường kiếm lên, nhanh chóng hợp thành một trận pháp tứ tượng.

Song phương như chuẩn bị một trận bùng nổ, Nhâm Vi cước bộ dừng lại, âm thầm do dự, không biết có nên giết hết những người này hay không?

Đột nhiên, Hoa Lân nhìn về phía điện chủ nói: "Đây là ân oán của ta cùng Nhâm Vi, không liên quan tới các ngươi. Các ngươi trước tiên...rút lui về Lôi Quang Trận, ta sau đó sẽ..."

ĐĐiện chủ mơ hồ đã hiểu dụng ý của Hoa Lân, nhưng vẫn lo lắng nói: "Không được! Chúng ta tuyệt đối sẽ không bỏ mặc ngươi mà chạy, dù sao đi nữa, cũng phải sinh tử có nhau!"

Hoa Lân cả giận nói: "Ta bảo ngươi phải tức tốc rút lui, lảm nhảm nhiều như vậy để làm gì?"

ĐĐiện chủ lần đầu tiên bị người la mắng, mặt mũi cũng cảm thấy ngượng ngùng, khó chịu. Đang đang định cự nự lại thì ở phía đối diện Nhâm Vi đã cười lạnh nói: "Như thế nào? Muốn chạy trốn?..... Không còn đường nào cho các người!"

Hoa Lân cả kinh, làm như vô tình, đứng chắn trước mặt điện chủ, lớn tiếng nói: "Đúng vậy, ta thật là có ý muốn chạy trốn. Nhưng làm sao?..... Bọn họ làm vướng tay vướng chân, vô tình chắn đường lui của ta. Nếu không có bọn họ, ta muốn bỏ chạy là việc rất dễ dàng."

Nhâm Vi lộ vẻ khinh miệt cười nói: "Ngươi thật sự chẳng biết liêm sỉ. Việc bỏ chạy mà cũng nói ngang nhiên như vậy, thật là không có một chút khí khái nam nhân!"

Hoa Lân cũng chẳng vừa: "Ngươi mới là kẻ chẳng biết liêm sỉ. Ngươi cũng đã sống mấy trăm tuổi, nhưng lại bắt nạt một kẻ hậu bối mới hai mươi tuổi như ta. Nếu ngươi thật sự có can đảm, đợi ta ba năm

nữa. Có tin không là ta sẽ làm cho ngươi bò khắp mặt đất lượm răng?"

"Xích phác" một tiếng cười khúc khích vang lên, ở phía sau điện chủ nhất thời không cầm lòng được, chỉ cảm thấy giọng điệu của Hoa Lân thật sự là tức cười, không chỉ có khẩu khí lanh lợi, hơn nữa cũng quái chiêu bách xuất. Ai ngờ tiếng cười còn chưa dứt, Hoa Lân lại đột nhiên quát: "Cười cái gì mà cười? Biến đi hết cho ta, không nên làm vướng tay vướng chân ta. Ngươi như thế nào vẫn không nghe?"

Điện chủ tức giận nói: "Ngươi?..... Được, chúng ta đi!"

Mọi người Mê Tiên Trấn liền chậm rãi thối lui, Nhâm Vi dĩ nhiên, cũng không có ngăn trở. Mục đích của hắn chỉ nhằm vào Hoa Lân, đối những người khác tất không có hứng thú. Hơn nữa, hắn cũng không có lý do động thủ với bọn họ.

Hoa Lân lặng lẽ giảm bớt khẩu khí, cười nói: "Nhâm Vi ơi là Nhâm Vi, ngươi quá tự tin rồi, chẳng lẻ ngươi thật sự cho rằng ta không thể trốn thoát sao?"

Nhâm Vi toàn bộ tinh thần đều chú ý vào Hoa Lân, một cổ cường đại tinh thần lực đã bao bọc khắp

người Hoa Lân. Chỉ cần Hoa Lân có một cử động bất thường, bảo kiếm của hắn lập tức xuất phát. Đến lúc đó, hắn tuyệt đối chắc chắc một kiếm bổ trúng Hoa Lân .....

Nhưng vào lúc này. Hắn đột nhiên phát hiện trên khóe miệng Hoa Lân đã xuất hiện một nụ cười kỳ quái, như là nắm chắc mười phần có thể đào thoát.

Nhâm Vi thấy thế, càng không dám đại ý khinh thường, trường kiếm trong tay khẽ rung động, chuẩn bị "tiên hạ thủ vi cường."

Song, trên khóe miệng Hoa Lân nụ cười càng thêm quỷ dị. Hắn âm thầm cười lạnh như thầm nói: Nhâm Vi ơi là Nhâm Vi, ngươi rốt cũng mắc lừa rồi. ..... Bổn thiếu gia chính là muốn nhằm ngươi mà khai đao, thử xem uy lực của "Phân Thân Trảm". Chờ đến lúc ngươi khinh địch, sẽ để cho ngươi nếm thử thủ đoạn của bổn thiếu gia.

Quyển 8: PHIÊU MIỂU PHONG VÂN

Chương 33: TUYỆT ĐỊA PHẢN KÍCH

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: bootbia

Biên tập: TuLaDaiDe

Nguồn: QUẦN LONG HỘI - 4vn.eu/forum

Hoa Lân cùng Nhâm Vi lạnh lùng mặt đối mặt, cường đại kình khí của hai người phát ra làm cho cỏ dại xung quanh đều bị áp bức bạt ra xa. Hoa Lân giả bộ như không thể chịu đựng được, thân thể cố ý run rẩy từng hồi, thoáng một cái liền như lùi lại một bước, giống như chuẩn bị đào tẩu .....

Nhâm Vi lập tức thân ảnh nhoáng lên, trong chớp mắt, đã xuất hiện trước mặt Hoa Lân. Chỉ thấy một đạo hàn quang hiện lên xẹt thẳng vào ngực Hoa Lân, động tác nhanh như thiểm điện, làm kẻ khác cũng phải hoa mắt.

Nhưng Hoa Lân sớm có phòng bị, lập tức nghiêng người né tránh, trường kiếm liền vung lên, "Đương" lên một tiếng đã tách khỏi trường kiếm đối phương. Nhưng kình khí cường đại của đối phương, vẫn làm cho Hoa Lân làm tay phải một trận trận tê dại. Hoa Lân quyết định thật nhanh, nương lực phản chấn

lăng không nhảy lùi lại, vừa rơi xuống đất thì đã thoát lui đến hai trượng.

Nhâm Vi cười lạnh nói: "Còn muốn chạy?..... Đoát!" Hắn liền đâm ra một kiếm, chung quanh Hoa Lân lập tức hàn quang bảo phủ, vô số kiếm quang xoay quanh người, chỉ duy nhất một mũi kiếm sắc bén mãnh liệt tiến đến.

Hoa Lân chẳng nề đến thể diện, lập tức lăn xuống đất một vòng, khó khăn lắm mới né tránh ra ngoài phạm vi kiếm ảnh. Không đợi Nhâm Vi phát ra chiêu thứ hai, mủi chân lập tức điểm nhẹ một cái bay lên trời, trực hướng phía sau bay đi. Đang ở giữa không trung thì, lại giương cao kiếm, quát lớn: "Thiên Kiếm Trảm ....." Chỉ thấy một màn kiếm quang cường đại chém thẳng vào đối phương, nhưng lập tức Hoa Lân lại mượn lực thoát lui, làm như muốn bỏ chạy.

Hoa Lân dùng kế sách "Kỳ địch dĩ nhược" cũng quả nhiên có hiệu nghiệm. Nhâm Vi tưởng hắn muốn chạy trốn, vì vậy thân ảnh nhoáng lên, thoáng một cái, hóa thành một đạo hư ảnh, xuyên qua màn kiếm quang của Hoa Lân, xuất hiện nay sau lưng Hoa Lân. Thân pháp này chính là "Di hình hoán vị" trong

truyền thuyết. Hắn trụ vững toàn thân, trường kiếm liền xuất ra, chỉ thấy xung quanh lập tức liền u ám tối sầm, vô số lưu tinh xuất hiện xung quanh toàn thân Hoa Lân, cũng phong kín tất cả các đường thoát đi. Lúc này, nếu như Hoa Lân thật sự manh động thối lui, tất sẽ chết dưới kiếm chiêu này.

Nói thì chậm, Hoa Lân đột nhiên thu kiếm cầm ngang trên tay, thân thể một trận quay cuồng, hướng về bên phải tránh được chiêu của Nhâm Vi, chiêu này hắn sử dụng chính là "Thiên ngoại lưu tinh".

Thật ra mà nói, thân pháp của Hoa Lân bây giờ, mặc dù so với Nhâm Vi là kém hẳn một bậc, nhưng vẫn hơn trước kia rất nhiều, có thể nói là một sự tiến bộ thần tốc.

Nhâm Vi một kiếm thất bại, không khỏi nhịn được một chút sửng sốt. Với hai chiêu đánh cận thân này, hắn muốn tốc chiến tốc thắng. Nhưng hoàn không nghĩ tới, cũng đều bị Hoa Lân tránh được, đều này thật sự là ngoài ý muốn của hắn.

Lại nói, lúc này Hoa Lân rơi xuống đất ở phía sau, mủi chân điểm nhẹ, liền lập tức bỏ chạy.

Nhâm Vi rống giận gầm lên một tiếng, rùn mình hóa thành một đạo khói xanh, trực truy đến sau lưng Hoa Lân. Với tốc độ của hắn, cho dù Hoa Lân khinh công cao tới đâu, hắn có thể trong nháy mắt truy đến.

Song tựu tại đây thì Hoa Lân đang chạy trốn đột nhiên xoay người, trường kiếm quét ngang .....

Nhâm Vi thấy thế, chỉ là khinh miệt cười khẽ, ai ngờ trường kiếm trong tay Hoa Lân hồng quang đột ngột tăng vọt, thành một thanh kiếm dài đến mười trượng rừng rực lửa cháy lao tới đón đầu, kiếm ý cực kỳ mạnh mẻ này đúng là bình sanh hiếm thấy. Nhâm Vi sợ đến nỗi lập tức lộn một vòng quay về, giọng căm hận nói: "Hừ! Thiếu chút nữa thì quên, ngươi đã lĩnh ngộ Chiến Thần Quyết. Xem ra ta đã quá xem nhẹ ngươi rồi!"

Vốn Chiến Thần Quyết đúng là nã thủ tâm pháp của Phần Âm Tông. Thủ quyết này là vận dùng toàn thân công lực tập trung vào trên binh khí, hình thành một thanh thần binh lợi khí dài đến mấy trượng. Thử tưởng tượng rằng, một người cầm một thanh binh khí hừng hực lửa cháy dài năm trượng, thì công lực cùng sức chiến đấu đã tăng ít nhất là gấp đôi? Giờ

Hoa Lân tay cầm một thanh binh khí khổng lồ như thế, từ xa nhìn lại, giống như một vị chiến thần. Thật đúng với danh xưng "Chiến Thần Quyết!"

Hoa Lân thì không hiểu cái gì là "Chiến Thần Quyết", lập tức phẫn nộ quát: "Nạp mệnh đi ....."

Hắn hai tay cầm kiếm, liền một hơi bổ ra liền chín lần chín là tám mươi mốt kiếm, đúng là "Tuyệt Trần kiếm pháp"! Tại mỗi kiếm hắn xuất ra, cũng đều bao trùm phạm vi trong phương viên mười trượng. Nhâm Vi mặc dù là cao thủ, trong lúc nhất thời không còn cách nào phải tạm thời lánh lui tránh các mũi kiếm công kích.

Chỉ có điều, Nhâm Vi dù sao cũng là "Thần Hợp cảnh giới" cao thủ, thân pháp cực nhanh, cước bộ đã đạt tới mức "ảo ảnh thành hư". Tất cả kiếm quang của Hoa Lân chẳng làm cho hắn hề hấn gì, đồng thời Nhâm Vi đột ngột như biến mất, không thấy tăm tích.

Vì vậy Hoa đành phải dừng tay, sửng sờ đứng yên một chỗ, dường như chẳng biết ứng phó tiếp thế nào.

Đúng lúc này, Nhâm Vi đột nhiên từ trên trời giáng xuống, trường kiếm như tia chớp bắn về phía Hoa

Lân ngay mi tâm. Với tốc độ cùng công lực của hắn, hắn cơ hồ có thể dám chắc Hoa Lân không thể tránh khỏi chiêu này. Vì vậy, trên mặt Nhâm Vi không nhịn khỏi lộ ra vẻ cười đắc ý.....

Song nào ngờ, Hoa Lân trên gương mặt lúc này cũng vậy, thần thái thập phần tươi rói.

Lại nói lúc này một kiếm Nhâm Vi đang bổ xuống, đột nhiên bỗng thấy như hoa mắt, dưới mặt đất thân ảnh của Hoa Lân tựa bị cắt rời ra, biến thành ba thân ảnh. Nhâm Vi cả kinh, hoảng sợ hét lên: "Phân thân thuật?"

Chờ hắn tỉnh ngộ thì hết thảy đều đã muộn.

Dưới mặt đất ba đạo nhân ảnh đồng thời giơ kiếm chém tới, cũng đồng thời quát lên: "Phân ..... thân ..... trảm!"

Nhâm Vi đang ở giữa không trung, dĩ nhiên, cũng còn có thể lộn một vòng mà quay về. Nhưng khi rơi xuống đất liền "Đặng đặng đặng đặng" liên tiếp lùi năm bước. Hắn hoảng sợ ngẩng đầu nói: "Ngươi ..... ngươi đã..... luyện thành " Phạm Mật Tâm Kinh "?"

Hoa Lân lấy tay vuốt trán, lạnh lùng nói: "Không sai! Ngươi bây giờ mới biết?"

Nhâm Vi vẻ mặt không tin, nhưng sự thật đều đang hiển hiện trước mắt. Hoa Lân võ công không chỉ có đột nhiên tăng mạnh, nhưng lại học xong "Khống vật đại pháp", rồi đến bây giờ, hắn dĩ nhiên cũng vừa học xong "Phân thân thuật". Cái này quả thật làm cho người ta không nào hiểu nổi. Phải biết rằng, tiên thuật này đã được công nhận là bí mật bất truyền tại Tu chân giới, chỉ được ghi lại trên Phạm Mật Tâm Kinh. Cho dù Nhâm Vi là tuyệt đại cao thủ , hắn cũng không thể hiểu được nguyên lý của "Phân thân thuật". Bởi vậy nghĩ đi nghĩ lại, Hoa Lân nếu không phải học xong Phạm Mật Tâm Kinh, thì chiêu thức vừa dùng là cái gì?

Sắc mặt Nhâm Vi xám ngắt đi, lập tức lại cùng với Hoa Lân đằng xa gườm guờm, chuẩn bị tiếp tục giao chiến.

Phút chốc, trên trán của Nhâm Vi đã dần dần tứa ra một vết máu. Đây là do kiếm khí của Hoa Lân gây nên. Nếu đổi lại người khác, đã thân thể sớm đã bị chia thành hai, tử vong tại chỗ. Nhưng Nhâm Vi rốt

cuộc cũng không quỵ ngã, một lúc lâu sau vẫn trụ vững tại đương trường, điều này thật sự là một sự vô lý đến kỳ quái.

Hoa Lân hai mắt mở tròn, run giọng nói: "Ngươi ..... ngươi vẫn chưa chết ư?". Câu hỏi này thực ra thật vô nghĩa

Nhưng không ngờ, Nhâm Vi thản nhiên đáp lại, hắn lạnh lùng nói: "Bởi vì ta bất tử!"

Hoa Lân hai mắt như nhảy dựng lên, đột nhiên kêu lên: "Ta không tin! ..... Ngươi bất tử ư? Ta đây sẽ tống tiễn ngươi xuống địa phủ!" Nói xong bay lên trời, trường kiếm đánh tới, trong tay Hà Chiếu run lên, kiếm hoa tán phát ra, bắn thẳng đến bao phủ toàn thân Nhâm Vi.

Tục truyền có câu: "Ba mươi năm phong thủy luân lưu chuyển"!

Trước kia thì Hoa Lân chạy trốn. Nhưng tại hôm nay, lại đến phiên Nhâm Vi chịu phận hạ phong .....

Hắn mặc dù không chết, nhưng với một kiếm vừa rồi của Hoa Lân, cơ hồ đã chém hắn thành hai mảnh. Cho dù hắn tu vi cao bao nhiêu, cho dù hắn như thế

nào hung ác, bây giờ trong người mang theo trọng thương, còn tinh thần đâu mà dám cùng với Hoa Lân dây dưa?

Cho nên, Nhâm Vi liền bỏ chạy. Hơn nữa, là chạy thục mạng, còn chẳng dám ngoái cổ lại nhìn.

Hoa Lân mới đuổi theo được hai bước, lại đột nhiên đình trụ thân hình, nhìn phương hướng Nhâm Vi biến mất , run giọng nói: "Chuyện ..... chuyện này là thế nào nhỉ? Sao hắn sao lại không bị đứt ra thành hai mảnh? Tại sao? Tại sao?"

Sau lưng đột nhiên có người kêu lên: "Thật ..... thật may quá. Hoa thiếu hiệp đã đánh đuổi hắn bỏ chạy rồi ư?. Điều này ..... điều này quả thực không thể tin nỗi."

ĐĐiện chủ kéo theo Trịnh Sĩ Trùng, Đỗ Bôn Lôi, Hàn Phi Nguyên ba người, chẳng biết từ nơi nào đi ra.

Bọn họ liền xúm quanh Hoa Lân, cơ hồ không dám tin tưởng sự thật đã diễn ra trước mắt. Một người chỉ là Thanh Hư cảnh giới, dĩ nhiên, cũng đánh bại cao thủ Thần Hợp cảnh giới. Việc này nếu nói ra ngoài, chỉ sợ chẳng có ai tin.

Hàn Phi Nguyên là người đầu tiên kiềm chế không được, lớn tiếng hỏi: "Hoa thiếu hiệp, "Phạm Mật Tâm Kinh "là cái gì vậy?"

Hoa Lân vẫn đang đứng yên, ngơ ngác nhìn phương xa, lẩm bẩm: "..... chẳng lẻ vừa rồi ta nhìn lầm? Một kiếm vừa rồi không có bổ trúng hắn? Nhưng ta rõ ràng đã bổ trúng đích mà."

ĐĐiện chủ thấy hắn sững sờ, vì vậy khẽ huých hắn một cái, nói: "Uy! Ngươi làm sao mà cứ sửng sửng sờ sờ vậy? Có người hỏi ngươi đấy!"

Hoa Lân lúc này mới hồi phục tinh thần lại, mờ mịt nói: "Ngươi ..... nói cái gì?"

Điện chủ thật muốn tống cho hắn một cước, chỉ vào Hàn Phi Nguyên nói: "Hắn hỏi ngươi, Phạm Mật Tâm Kinh là cái gì vậy?"

Hoa Lân nhìn thoáng Hàn Phi Nguyên, rồi lại quay đầu nhìn điện chủ, ngây ngốc nói: "Muốn biết Phạm Mật Tâm Kinh? Vậy được rồi! Phạm Mật Tâm Kinh là ..... là ....."

Tất cả mọi người tai như dựng lên, đang chờ Hoa Lân trả lời, chỉ sợ bỏ sót mỗi một chữ. Nhưng không nghĩ

tới, Hoa Lân hết lần này tới lần khác cứ "là" "là" cả nửa ngày, một hồi lâu vẫn không nói chính vào vấn đề. Để cho bọn họ hết thảy đều nóng ruột....

Chương 34: U Minh Chi Thành

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: sadhong

Biên dịch: Xin update sau

Biên tập: Xin update sau

Hoa Lân đang suy nghĩ chợt bừng tỉnh, chánh sắc nói :" Phạm mật tâm kinh là một quyển tiên thuật tổng thể, chia làm thượng, trung , hạ ba bộ, ta đối với vật ấy cũng không biết nhiều, chỉ nghe người ta nói, nó đứng đầu mười thập đại tiên khí, kỳ thật ta cũng không rõ, một quyển bí tịch như thế nào lại là tiên khí nhỉ ? có thể nó có tác dụng khác chăng ?"

Ánh mắt của Trịnh Sĩ Trùng chớp lên, vội vàng nói :" tu vị của Hoa thiếu hiệp như thế thật xuất chúng,

Hoa Lân lắc đầu nói " quả thật vận khí của ta tốt như vậy ? chỉ là ta nghe người ta nói qua vài chương mà thôi, các ngươi cũng không cần hỏi nhiều, " Phạm

mật tâm kinh" này có sự quan trọng to lớn, nếu không cẩn thận sẽ đưa tới họa sát thân, theo ta được biết, bảy đại thánh môn và Tiên Lăng Cung đều suy nghĩ biện pháp để có được vật ấy, bằng vào mấy người chúng ta, nếu gặp rắc rối trong đó, chỉ sợ xương cốt không còn....được rồi, chúng ta đi thôi!" Hoa Lân không nói nhiều lời, dẫn mọi người đi vào "Bách hoa trận"

Tất cả mọi người nghĩ đến tâm sự....

Điện chủ hồi tưởng lại những lời nói vừa rồi của Hoa Lân, càng cảm thấy kinh ngạc, "Phạm mật tâm kinh" này Hoa Lân chỉ luyện vài chương mà thôi, mà đã có công lực như thế, nếu như có người luyện được hết" Phạm mật tâm kinh" , vậy không phải là thiên hạ vô địch sao ? tất cả mọi người có suy nghĩ này, trong long dấy lên một trận kinh thao hãi lãng, không biết hết, cho dù có người đoạt có được đầy đủ bộ " Pham mật tâm kinh", nếu không có ngộ tính và cảnh giới siêu cường, thì chỉ sợ nhiều nhất chỉ có thể hiểu được ba phần , càng về sau, khó khăn càng kinh người, nói ví dụ, Phần Âm Tông hơn một vạn năm tới nay, đều

không có nghe nói có ai hoàn toàn tham thấu bộ kinh này

Hoa Lân cũng nghĩ về việc trong lòng, vừa rồi cùng Nhâm Vi giao thủ, trong lòng có vài nghi vấn, Nhâm Vi người này rõ ràng bị mình chém trúng, vì sao vẫn bình yên vô sự? còn có Nhược Phong và hai gã cao thủ Thánh Thanh Viện khác, vì sao bọn họ không xuất hiện? chẳng lẽ bọn họ cũng thất lạc nốt ?

nghĩ nghĩ, mọi người đã mê cung của " Bách hoa trận", Hoa Lân đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn hướng bên trái nhìn lại, cao giọng nói :" mọi người cẩn thận, nơi này có điểm không ổn!"

Vừa dứt lời, bốn phương tám hướng đột nhiên vươn ra vô số hoa đằng bao trùm lấy tất cả đất trống, bao vây mọi người ở chính giữa, điện chủ lập tức quát :" Liệt trận"

Trịnh Sĩ Trùng, Đỗ Bôn Lôi, Hàn Phi Nguyên, ba người nhất thời tản ra, trường kiếm chống cự bên ngoài, chỉ thấy hoa đằng chung quanh đã kết thanh một hoa đằng rậm rạp không thể xuyên qua, [ngàn] điều [vạn] lũ tịch quyển [mà đến]. trường kiếm mọi người đều ngăn cản, Hoa Lân quay đầu lại hỏi :" điện

chủ, ngươi vừa rồi nói như thế nào mới có thể thoát khỏi " Bách hoa trận" này

Điện chủ một bên ngăn cản, một bên gấp giọng nói :" thanh kiếm cắm trên mặt đất, nhìn không thể không nhận ra phương hướng !"

Hoa Lân cười khổ nói : ta lại tưởng ngươi có cao chiêu khác, không thể tưởng được lại nghĩ giống ta "

Điện chủ cả giận :" đã giống nhau, còn không thử xem như thế nào ?"

Hoa Lân ngẫm lại cũng thấy, vì vậy trở tay cầm Hà Chiếu Kiếm cắm trên mặt đất, cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy mặt trời chói chang nhô lên cao, trường kiếm rũ xuống tại ánh mặt trời chiếu xuống, chỉ có một âm ảnh nhỏ bé, Hoa Lân nhíu nhíu mày, do dự một lát, chỉ vào bên phải phía trước nói :" có thể bên này là phương bắc chăng? Giật mạnh, mọi người theo ta"

Hoa Lân rút Hà Chiếu Kiếm ra, đưa ngang kiếm về phía trước, một màn kiếm quang xoay ngang nhanh chóng hướng ra phía ngoài phóng đi, hoa đằng phía trước lập tức " tranh tranh tranh" ngược ra một mảng lớn, hắn vừa rat ay, nhất thời mọi người cảm thấy áp

lực chợt giảm, đi theo phía sau Hoa Lân, liên tục rút lui theo hướng bắc

Mọi người bổ ra một con đường, chạy được sáu canh giờ, lúc này mới thoát khỏi "Bách hoa trận", mặc dù trận này không quá khó, nhưng lãng phí thời gian so với các trận khác gấp nhiều lần, không gian phía trước một trận song nhỏ, mọi người chủ cảm thấy ánh mắt tối sầm lại, chung quanh một mảng tối đen, nhìn bàn tay không rõ năm ngón, Hoa Lân còn tưởng rằng về lại " Lôi quang trận" , tập trung nhìn lại, lại phát giác đây là một thế giới riêng

Từ ban ngày chuyển qua đêm tối, thời gian thay đổi cực nhanh, khiến mọi người có chút không quen, điều chỉnh ánh mắt, rốt cục đã thấy rõ tình cảnh chung quanh, chỉ thấy nơi này đang bị phủ trong đêm tối, bầu trời lóe ra vô số các vì sao, chợt lóe chợt lóe, thập phần xinh đẹp. Điện chủ đầu tiên kinh hô :" này...nơi này chẳng lẽ đúng là ban đêm trong truyền thuyết?" nàng hưng phấn liền chạy vài bước, nhìn núi non tối đen phía xa xa, trong mắt chợt hiên lên một tầng vằn nước. ba ngàn năm nay, trên đỉnh đầu "Mê tiên trấn " thủy chung không lộ ra một mặt trời

vĩnh hằng, cho nên bọn họ cho tới bây giờ, không có kinh nghiệm về đêm tối, buổi đêm xa xôi, đối với bọn họ mà nói chỉ là một giấc mộng

Hoa Lân lấy "Tàng bảo đồ" ra nhìn nhìn, thấp giọng nói :" xem chúng ta đi, nơi này đúng là "U minh trận",...."U minh trận" ?" ánh mắt Hoa Lân vừa chớp, ngẩng đầu nhìn quanh bốn phía, chỉ thấy núi cao và cây cối phía xa xa, đều có màu đen tối, cả thế giới im lặng vô cùng, thiên địa vạn vật nơi này, không có một sức sống, làm cho người ta có một loại cảm giác âm trầm

Trịnh Sĩ trùng vội vàng hỏi :" Hoa thiếu hiệp làm sao vậy ? nơi đây có gì không ổn ?"

Hoa Lân thu hồi bản đồ, lắc đầu nói :" không có gì, có thể chúng ta đi vào quỷ giới rồi "

Trịnh Sĩ Trùng nghi hoặc hỏi :" quỷ giới? "

Hoa Lân thấy hắn không một chút sợ hãi, vì vậy hỏi lại :" chẳng lẽ ngươi không biết quỷ giới? "

Trịnh Sĩ Trùng nhún vai nói :" chỉ là ta nghe người ta nói, giữa tầng dưới cùng của sáu giới, nghe nói tất cả người chết đều tụ tập ở chỗ này...." Nói đến chỗ này,

đột nhiên toàn thân hắn chấn động, hoảng sợ nói :"....ngươi nói là quỷ giới ?"

Đỗ Bôn Lôi và Hàn Phi Nguyên bên canh nghe vậy, cũng đều chấn động than thể, hoảng sợ nhìn quanh bốn phía

Hoa Lân thấy bọn họ phản ứng chậm chạp như thế, trong lòng cảm thấy buồn cười, biết thói quen của bọn họ như ban ngày, cảm giác tà ác trong bóng đêm đối với bọn họ quả là phi thường xa xôi, vì vậy cười nói :" này chỉ là ta đoán mò mà thôi"

Điện chủ phía xa , vẫn hưng phấn ngắm nhìn phương xa, lúc này quay đầu nhìn lại, thấy bọn họ sững sờ ở tại chỗ, vì vậy cười nói :" các ngươi đâng làm gì vậy ?nơi này như ban đêm trong truyền thuyết vậy! hì hì hì...."

Hoa Lân hướng ánh mắt tới bọn người Đỗ Bôn Lôi, phất tay nói :" ....chúng ta đi thôi!"

Mọi người hướng về phía thế giới tối tăm đi tới, chỉ thấy mặt đấy mù mịt cứng rắn phi thường, cỏ dại ven đưỡng cũng cực kỳ cứng cỏi, va chạm một chút, bọn chúng tuy nhỏ bé nhưng rất cứng rắn, phảng phất cả

thế giới này không có một điểm phân chia rõ rang,mà hết thảy xung quanh, tất cả đều là thế giới màu xám, làm cho người ta mờ miịt cảm giác rất không được thoải mái.

Đi không lâu lắm, thế nhưng phía trước xuất hiện một cái đường lớn rộng mở, chỉ trong chốc lát, thế nhưng ven đường lại xuất hiện một phòng xá trùng trùng, điện chủ vui mừng chạy lại, dừng lại trước một nhà dân dột nát, đập cửa gọi :" có người ở trong nhà không ?

Trịnh Sĩ Trùng, Đỗ Bôn Lôi, Hàn Phi Nguyên ba người chấn động, vội vàng "tranh tranh tranh" rút bảo kiếm ra, nhanh chóng đứng ở bên người điện chủ, đồng thời nói :" Điện chủ cẩn thận!"

Điện chủ mờ mịt quay đầu lại nói :" các ngươi định làm gì ? còn không mau buông đạo kiếm xuống ? khiến người khác hoảng sợ làm sao bây giờ ?"

Hoa Lân đã đi tới, ngửa đầu nhìn nhà dân phía trước, chỉ thấy trên cửa lớn, có một chữ "Điện" thật to, tại hai bên mép cửa, lại cắm hai phiêu đái màu xanh biếc, vừa nhìn đã biết, kỳ thật đây là một danh phù của "âm trạch", tiêu trí rõ ràng như thế, thế nhưng

mọi người ở "Mê tiên trấn" lại nhìn không ra, không biết bọn họ thấy như thế nào về tang sự, vì vậy Hoa Lân cười nói :" Điện chủ, đêm vốn thâm trầm, nay người ta đã sớm an nghỉ, cũng không cần phải đến quấy rầy bọn họ!"

Điện chủ chánh sắc nói :" không được!....chúng ta thật vất vả mới gặp được có người ở địa phương này, có thể nào lại dễ dàng buông tha

Hoa Lân lại khuyên nhủ :" không có biện pháp đối với ngươi, như vậy đi, phía trước có một thị trấn phồn hoa, ngươi muốn tìm người nói chuyện phiếm, ngươi có thể đến phía trước tìm xem!"

Điện chủ lui từng bước, gật đầu nói :" được, bản cô nương tin ngươi một lần "

Mọi người lại khởi trình, theo đường lớn rộng mở, một đường phía trước đi tới, dần dần thấy, phòng xá ven đường bắt đầu từ từ tăng dần, phút chốc, một tòa thành thì khổng lồ kinh hãi xuất hiện tại phương xa

Hoa Lân đột nhiên dậm chân hoảng sợ nói :"ta....chúng ta lại đi sai hướng! thành thị khổng lồ như thế, ta không thể ứng phó nổi"

Mọi người nhìn thành thị đen kịt phía xa xa, đều cảm thấy rợn cả tóc gáy, dõi mắt nhìn lại, bầu trời của thành thị bao phủ một tầng quang mang u ám, hiển nhiêm âm khí cực kì dầy

Điện chủ tịnh không phải là kẻ ngốc, đi tới đường này, nàng đã thấy được có điều gì không đúng, bởi vì phòng xá ven đường một mảnh vắng ngắt, hàn khí ẩn ẩn lộ ra ngoài, nàng không nhịn được hướng đến Hoa Lân hỏi, để đứng minh một chút suy đoán của bản thân là đúng, lúc này nghe được Hoa Lân đang nói đi đường vòng, rốt cuộc hỏi :" này....nơi này là địa phương quái quỷ nào ?"

Hoa Lân cười cười, chỉ về thành thị phương xa nói :" một tòa thành chết mà thôi!....đi, chúng ta đi đường vòng!"

Hoa Lân dẫn theo mọi người, đột nhiên mép đường lớn về mặt phía tây, đi qua phía trước là một thành thị, đi được khoảng nửa canh giờ, không ngờ phía trước lai xuất hiện một cái đường lớn rộng mở, mọi người mới qua thì tịnh không có phát hiện điều gì không ổn, nhưng đi được một lát, phòng xá ven đường lại bắt đầu tăng nhiều, điện chủ đột nhiên

dừng chân, đi đến một gian nhà dân trước mặt chỉ vào cửa nói :" chúng ta...giống như đã qua nơi này!"

Hoa Lân cả kinh, trong mắt chợt lóe hồng quang, tinh mục nhanh chóng nhìn qua bốn phía, chỉ thấy xung quanh tịnh không có xuất hiện loại quỷ hồn gì đó, hơn nữa cảnh sắc tồn tại trước mặt đều là thật, tịnh không phải là ảo giác, vì vậy nói :" ta không tin có tà ma...." Nói xong, rút trường kiếm ra, cổ tay rung lên, tại trên cửa mộ xuất hiện một hang chữ " Hoa Mỗ đã đến đây! "

Mọi người đều sửng sốt ha ha cười nói :" ta cũng lưu vài chữ..."

Hoa Lân đưa tay trái lên,, từ trong Phần Tinh Luân lấy ra một thanh phi quỷ kích "tranh" một tiếng, cắm vào mặt đất, lạnh lùng nói :" ta tuyệt không tin có tà ma,

Quyển 8 - Chương 35: dị giới minh ước 1

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: Dịch hội đồng TTV

Biên dịch: Xin update sau

Biên tập: Xin update sau

Lần này Hoa Lần lặng lẽ đả khai âm nhãn,vận công vào hai mắt, hàn mục quét qua tứ phía một lượt.Với trạng thái của hắn trước mắt, có thể nói dù "quỷ vực kỳ thuật" lợi hại nhất cũng đều bị hắn khám phá tại đương trường.Thế là hắn xuất Hà chiếu kiếm, lần nữa chém vào vách gỗ*,rời khỏi đường lớn vẫn định vòng qua thành thị phía trước.

nguyên văn là vách kinh,Cây kinh, một loài cây mọc từng bụi, cao bốn năm thước, lá như cái bàn tay, hoa nhỏ, sắc tím hơi vàng, cành gốc cứng rắn, mọc rải rác ở đồng áng làm lấp cả lối đi

đi liền một mạch, Hoa lân vô cùng cẩn thận xem xét xung quanh,tránh khỏi quay lại lối cũ một lần nữa.TRong lúc bất tri bất giác,,ọi người đã đi được nửa thời thần.Nhưng chính lúc đó, phía trước lại xuất hiện một con đại đạo rộng lớn,mọi người kinh ngach, chỉ nhìn thấy xa xa có mấy căn nhà quen thuộc.Khi đi nhanh đến trước cửa nhìn,không nhịn được toàn thân phát run.

Chỉ nhìn thấy trên cổng có viết mấy hàng chữ lớn :"Hoa mỗ đã đến đây chơi!","Lôi Hinh ĐÌnh đã đến đây chơi","Đỗ Bôn Lôi đã đến đây chơi!"...

Hoa lân xăm soi bút tích trên cửa, cười khổ nói:" Xem ra lại muốn bức ta đại khai sát giới rồi."

Điện chủ run giong nói :" Bây giờ...bây giờ phải làm gì?"

Hoa Lân suy nghĩ một chút, nói: "Các ngươi ở đây chờ ta, ta vào thành trước nhìn xem ....."

Mọi người hoảng sợ nói: "Cái gì? Vào thành?..... không được, muốn đi cùng đi!"

Hoa Lân lạnh lùng nói: "Nếu các ngươi cùng đi, ta ngược lại không cách nào bận tâm các ngươi. Ta có một mệnh lệnh, cho dù có truyện gì cũng không cho ra khỏi vòng tròn này!"

Điện chủ nghi hoặc hỏi: "Vòng tròn nào?"

Hoa Lân không trả lời, trở tay rút ra Hà Chiếu Kiếm, vẽ lên mặt đất một trận pháp khổng lồ. Tại bốn góc phân biệt để một khỏa năng lượng tinh thạch, chung quanh lập tức lượng có một vòng bảo hộ nhàn nhạt.

Cuối cùng, Hoa Lân dùng Hà Chiếu Kiếm cắm ở trung tâm "Phòng ngự trận", nói: "Các ngươi nghe rồi chứ, kiếm này tập tia chớp hòa ngọn lửa làm một thể, cắm ở trận nhãn, mọi yêu ma đều không thể vượt qua. Trước khi ta trở về, không cho phép rút kiếm này ra, càng không cho rời khỏi trận này. Nếu không, ta sợ rằng cứu không được các ngươi ....."

Điện chủ vội nói : nhà ngươi tự mình làm gì.

Hoa Lân ngao. nghễ nói :" Ta à, ngươi yên tâm, ngươi yên tâm, bổn thiếu gia thân hoài phần tinh luân, kẻ nào dám chạm vào ta, hắn nhất đinh sống không nổi vì phiền."

"Phần tinh luân...?" Trịnh sĩ Xung nghĩ một lúc,lẩm bẩm nói :"danh tự này hình như ta có nghe qua.."

Điện chủ thấy Hoa Lân quyết ý đi một mình, biết cản không được,đành nói :" Nếu như bọn ta thất tán, phải liên hệ với ngươi như thế nào?"

Hoa Lân đứng thẳng người, quay đầu nhìn về phía thành thị phía xa xa,thản nhiên nói :" Nếu như các ngươi gặp nguy hiểm, phải lập tức phát ra tín hiệu cầu cứu,ta lập tức quay lại. Ta đi đây..."Nói xong thân

ảnh hoa lên, nhảy vài cái, đã ở xa ngoài vài chục trượng.Điện chủ vôi gọi :"Này, ngươi bao giờ thì về thế."

Một hồi lâu, thanh âm của Hoa Lân mới truyền đến: "Nếu sau năm thời thần ta vẫn chưa quay lại, các người lập tức trở lại Mê Tiên trấn, ngàn vạn lần không nên tiến nhập quỷ thành..."

Điện chủ nhìn theo hướng Hoa Lân biến mất, lầm rầm từng tiếng nhỏ: "Các người nói, có phải ta đã sai không? Trên đường đi, đều là một mình hắn chiến đấu. Chúng ta có phải đã liên luy hắn hay không?"

Trịnh Sĩ Xung, Đỗ Bôn Lôi, Hàn Phi Nguyên ba người cùng liếc nhìn nhau, đều chán nản cúi đầu không nói.

Lại nói đến Hoa Lân lúc này đang phóng nhanh trên con đường lớn rộng rãi, trở tay từ trong phần tinh luân rút ra một chuôi phân quang kiếm, để dùng khi gặp trường hợp khẩn cấp. Suốt dọc đường, con đường đá xanh bằng phẳng tít tắp dẫn đến một nơi xa xa, thoáng chốc, hai bên đường nhà cửa càng lúc càng đông đúc, cuối cùng đã tiến nhập vào phạm vi thành thị.

Hoa Lân bước trên con đường lớn, chỉ thấy đó là một thành thị phồn hoa kháo ? thường [靠 ?常], quán trà và những hàng quán nhỏ ứng ? tận hữu [应集??尽有]. Hoa Lân như du khách tham quan, cứ nhàn nhã theo con đường lớn mà thong thả đi, nhìn ngó xung quanh, phảng phất như đang lơ đễnh dạo bước trên con đường quê hương.

Đi được một lúc, phía trước xuất hiện liễu một ngã tư đường. Hoa Lân lửng thững đi tới con đường ở chính ,giữa, quay đầu chung quanh, chỉ thấy chung quanh một mảnh yên tĩnh, quy mô của thành thị này quả nhiên là rộng lớn vô cùng. Vì vậy bèn than thở: "Ai! Đô thị phồn hoa như thế, cũng vì quỷ vực mà trở thành thế này, thật sự là không có thiên lý. Thật là kỳ quái, như thế nào mà một cái quỷ ảnh cũng không ,thấy? Chẳng lẻ là sợ bổn thiếu gia ....."

Những lời này của Hoa Lân, tuyệt đối là một loại công khai khiêu khích. Quả nhiên, vừa dứt lời, bên trái đột nhiên bóng trắng nhoáng lên,thoáng một cái, Hoa Lân quay đầu nhìn lại, bóng trắng lại biến mất. Còn đang nghi hoặc, sau lưng lại có một bóng trắng lẳng lặng đi tới, Hoa Lân xoay người xem lại, lại

không thấy đáo có gì. Đang buồn bực, bên trái lại hiện lên một cái bóng trắng, Hoa Lân lớn tiếng mắng: "Các ngươi thật sự là nhàm chán! Có gan đi ra cho ta xem, bay tới bay lui, không phải sợ chính mình lớn lên thái sửu (Cái này đệ ko dịch đc >"<) , không dám đi ra gặp người?"

Vừa mới nói xong, xa xa trên đường đột nhiên bay tới một cái bóng trong suốt, chân không chạm đất, toàn thân trắng bệch, đúng làu hồn dã quỷ "trong truyền thuyết" . Hoa Lân lắc đầu, đối với thủ đoạn của chúng nó cảm thấy thập phần ấu trĩ.

Có lẽ thấy Hoa Lân trấn tĩnh làm chúng nó có chút tức giận. Phút chốc, từ bốn phương tám hướng đột nhiên xuất hiện mười đạo bóng trắng, phiêu phiêu đãng đãng, tại trên đường xuyên toa không thôi. Phía xa xa trên một gian tửu lâu, đột nhiên lại nổi lên lam quang u ám, chợt lóe chợt tắt, hết sức quỷ dị.

Hoa Lân thấy thế, chậm rãi đi tới trước cửa tửu lâu, đẩy cửa đi đi vào, lớn giọng nói: "Lão bản, cho một bình hồ liệt tửu ....."

Khung cảnh trong tửu lâu rất u ám, mười mấy u hồn trong suốt nhìn thấy Hoa Lân tiến vào, lập tức nhe

nanh nhào tới. Xung quanh từng trận âm phong ba động, nhưng Hoa Lân lại giống như không quan tâm, nhìn chưởng quỷ nói: "Cho một hồ Nữ Nhi Hồng thượng đẳng..."

U Hồn chung quanh nhất thấy hắn không đi, nên vẫn sợ dương khí trên người hắn, nên chỉ có bao vây chung quanh hắn.

Hoa Lân thực ra muốn bọn u hồn dẫn hắn đi gặp thủ lĩnh của chúng. Nhưng nghĩ đến thái độ của thái độ tên gia hỏa này lại ác liệt như vậy. Hắn lập tức rút ra trường kiếm "Tranh" một tiếng, đem chiếc bàn chém thành 2 nửa, lạnh nhạt nói: "Ta không muốn nói 2 lần. Ngươi muốn ta hủy đi tửu lâu của ngươi thì ngươi thì ngươi mới bằng lòng bán rượu cho ta phải không.... Mang rượu đến đây...

Bốn chữ cuối cùng nói xong, âm sắc lạnh lùng, chưởng quỷ run lên một cái. Hoa Lân tiện tay kề thanh kiếm lên cổ hắn, nói: "Mở điếm thì phải sinh tài, ta có ý tốt muốn cùng các ngươi đàm thoại, nhưng ngươi không thèm để ý còn bảo ta cút ra ngoài. Ta mà không hủy đi tửu điếm của các ngươi

thì tên ta sẽ đọc ngược lại..... Nói mau, chỗ này do ai chưởng quản, ta muốn gặp đầu lĩnh của các ngươi.

Đột nhiên một thanh âm lạnh lùng phía sau vang lên: "Không cần phiền toái như vậy, chúng ta sẽ dẫn ngươi đi gặp thành chủ, Ha ha ha...."

Hoa Lân chậm rãi xoay ngưởi, chỉ thấy bảy u hồn thân mang chiến giáp từ phía trên tường tiến đến. Cầm đầu là một tên gia hỏa cầm trong tay Câu Hồn tác, không nói thêm, lập tức tiến về phía Hoa Lân.

Hoa Lân giơ kiếm ra, tự nhiên con mắt hoa lên một cái đã không còn thấy bóng dáng của 7 u hồn đâu. Chỉ thấy một bóng đen đang bay xung quanh mình, một lúc sau thì dừng lại. Hoa Lên cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy một tầng hắc sắc "thằng tác" (???) nhịn không được phải cười to nói: "Xem ra ta không còn cách gì hơn là tiễn các ngươi đi trước một chuyến nhỉ ?"

Không ngờ, u hồn đứng đầu âm hiểm nói: "Chỉ có người chết mới được gặp thành chủ chúng ta thôi"

Ngay lúc này, phía xa xa "Phanh phanh phanh phanh" bốn tiếng nổ cầu cứu vang lên, chắc chắn tín

hiệu cầu cứu phát ra. Hoa Lân cả kinh, lúc này cả bảy u hồn cùng đánh tới. Kiếm quang lóe lên, các âm hồn bị chém thành hai đoạn, lập tức biến mất. Chợt nghe "Phanh" một tiếng nữa, đoạn tường chắn bị thủng một lỗ to, lúc này đã không thấy bóng dáng Hoa Lân đâu cả.

Trong điếm chỉ còn lại hơn mười thân ảnh, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, đều lộ vẻ kinh hãi.

Hoa Lân lao ra khỏi tửu lâu, nhìn lên trên không chỉ thấy bốn đóa hồng sắc hỏa diễm đã biến mất. Chắc chắn là tín hiệu cầu cứu của "Mê Tiên Trấn", xem ra phương vị ở thành nam đã gặp nguy hiểm. Hoa Lân cũng không rõ, sao hắn lại có thể thoái khỏi cấm ma đại trận ? Cũng không nghĩ thêm nữa, hắn phi thân đạp lên nóc nhà rồi bay đi.

Một lcus sau, chỉ thấy trên tế đài ở thành nam có ba người đang bị một nhóm hơn mười u hồn vây quanh. Ở giữa có một hắc động sâu không đáy, bọn họ cũng không dám đi xuống. Chết người ở chỗ ba người bọn họ tự nhiên tàn sát lẫn nhau, bao nhiêu đao quang kiếm ảnh toàn nhằm vào người mình.

Hoa Lân ngạc nhiên, không biết bọn họ bị trúng tà gì. Vì vậy, hắn lập tức nhảy xuống chuẩn bị ngăn cản bọn họ. Ngay lúc này, cảnh sắc đột nhiên thay đổi, vô số bóng ma từ tám hướng đánh tới. Hoa Lân cả kinh, biết được chắc là Huyễn tượng, vung kiếm ra, quát lớn: "Tất cả dừng tay!"

Chung quanh ảo ảnh lập tức tiêu tán, lập tức lộ ra diện mục tế đài. Hắc động ở giữa lập tức biến mất khong thấy bóng dáng. Điện chủ, Trịnh Sĩ Trùng, Đỗ Bôn Lôi, ba người đều sững sờ, lúc này mới phát hiện ra, đang tàn sát lẫn nhau. Bọn họ quay đầu nhìn ra xung quanh, chỉ thấy bên cạnh có hơn mười u linh đang bao vây xung quanh.

Đương nhiên bọn họ cũng thấy được Hoa Lân nhưng chẳng biết tại sao, Điện chủ lại không thấy vui mà ngược lại "Tranh", một kiếm rút ra đâm tới, Trịnh Sĩ Trùng và Đỗ Bôn Lôi cũng đồng loạt rút kiếm lao về phía Hoa Lân. Biến hóa này thực sự quá quỷ dị.

Hoa Lân nghiêng người tránh ra nửa bước, tay trái xuất ra, điện chủ một kiếm đâm vào không khí, ngã qua bên trái Hoa Lân. Hoa Lân thấy thế, chỉ có thể một tay luồn qua cái eo nhỏ nhắn, quát lớn: "Là ta!"

Vậy mà điện chủ trả lời bằng một kiếm, Hoa Lân cảm thấy buồn bực, bởi vì trường kiếm trong tay hắn chính là Hà Chiếu Kiếm của mình. Bất đắc dĩ, Hoa Lân không thể làm gì khác hơn là niết ở chuôi kiếm, ôm hắn vào ngực. Điện chủ giãy dụa, hai người Trịnh Sĩ Trùng và Đỗ Bôn Lôi lập tức trường kiếm đâm tới, Hoa Lân không thể làm gì khác hơn là ôm điện chủ lăng không bay lên, khó khăn lắm mới né qua. Rơi xuống đất thì, [Hoa Lân] chân phải thiêu khởi một mảnh kiếm khí, đứng cách hai trượngTrịnh Sĩ Trùng, Đỗ Bôn Lôi . Lớn tiếng quát: "Các ngươi làm gì?"

Trong lòng ngực, điện chủ lăng lăng địa nhìn Hoa Lân, run giọng đạo: "Có thật là ngươi?"

Hoa Lân cả giận: "Ngoại trừ ta, còn ai vào đây?"

Điện chủ mặt lập tức đỏ ửng, thẹn thùng nói: "Còn không thẻ nhân gia ra?"

Hoa Lân mở hai tay, "Phanh" một tiếng, điện chủ tựu trực tiếp ngã xuống dưới đất. Bèn kinh hô một tiếng, cả giận: "Nhĩ ..... nhĩ ....."

Hoa Lân khước không để ý tới hắn, nhìn Đỗ Bôn Lôi cách đó hai trượng hỏi: "Các ngươi tới đây làm gì?

Sao lại tự mình rời đi? Không phải ta bảo các ngươi ở lại chỗ đấy sao? Như thế nào tất cả đều chạy vào trong thành?"

Đỗ Bôn Lôi sỏa hô hô nói: "không phải ngươi bảo chúng ta tới mạ? Chúng ta tới rồi đây....."

Lân nghi hoặc hỏi: "Ta gọi các ngươi tới?"

Điện chủ đã từ trên mặt đất đứng lên, cắn môi, hung hăng đá Hoa Lân một cước, nói: "Ngươi như thế nào bây giờ mới đến? Vừa rồi có tên giả mạo ngươi, dẫn chúng ta lai đến một nơi, nói là nơi này có Truyện Tống Trận, muốn chúng ta từ nơi này đi ra ngoài. Ai ngờ ..... hanh!"

CHƯƠNG 36: DỊ GIỚI MINH ƯỚC 2

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: MacVanDanh

Biên tập:tepga

Nguồn: QUẦN LONG HỘI - 4vn.eu/forum

Hoa Lân có chút đau đầu, chỉ còn có thể im lặng mà nghe ngóng. Nhìn lại bốn phía chỉ thấy trên tế thai hắc ảnh càng ngày càng nhiều, giống như đang đem

bốn người bọn hắn vây vào giữa. Nhìn ra xa xa chỉ thấy cả một biển người tấp nập, bốn người bọn hắn giống như sắp bị biển người đó nuốt chửng mất rồi. Đến lúc này hắn mới phát hiện thiếu một người, liền hỏi:

- Này, Hàn Phi Nguyên đã rời đi đâu?

Điện chủ chỉ vào trung ương của tế thai nói:

- Bây giờ mới hỏi sao, chính ta trông thấy Hàn Phi Nguyên đột nhiên tiến vào trong hắc động đó. Nhưng ngươi đó, chẳng chịu để ý gì cả... đều cũng là tại ngươi cả!

Hoa Lân tiến đến trung ương, dùng chân di di trên mặt đất nghi hoặc hỏi:

- Phía dưới căn bản là không có khe hở, tất cả đều là đá đen nguyên khối. Ngươi xác định đúng hắn từ đây đi xuống chứ?

Đỗ Bôn Lôi nhìn quanh một chút rồi gật đầu nói:

- Ta vốn cùng Hàn Phi Nguyên ở một chỗ, không ngờ dưới chân hắn đột nhiên xuất hiện một hắc động. May mà ta kịp lùi lại nhưng tiểu Hàn chậm mất một

bước. Thấy hắn bị chìm xuống ta cũng muốn cứu, nhưng xung quanh đột nhiên xuất hiện vô số hắc ảnh đang ép tới làm ta chậm mất một bước. Cũng tại ta không chiếu cố tốt cho hắn. Đến lúc hồi môn làm sao mà ăn nói đây?

Nghe thế Hoa Lân cũng chỉ còn biết mê man nhìn vào tế thai ở dưới chân, đột nhiên toàn thân chấn động, thất thanh nói:

- Nguy rồi, tế thai này vốn là một Chiêu hồn trận! Một khi trận khai, trên mặt đất sẽ xuất hiện một Quỷ Môn Quan. Dường như là thông đạo để đưa âm hồn xuống địa phủ. Chẳng lẽ Tiểu Hàn lại bị đưa đến quỷ giới rồi? Chuyện này...

Đây là chuyện hắn gặp lần đầu trong đời, trong lòng không khỏi có chút thất thố.

Hắn đang kinh hãi, đột nhiên nghe tiếng Điện chủ nói:

- Chu... chu vi ngày càng hẹp, chúng ta bị vây rồi, mau nghĩ biện pháp!

Trịnh Sĩ Trùng và Đỗ Bôn Lôi cũng không khỏi cảm thấy rét lạnh, không tự chủ được vội đưa mắt nhìn quanh, khẩn trương nói:

- Mau... mau nghĩ biện pháp cứu Hàn Phi Nguyên, nếu không chúng ta không chạy thoát được đâu...

Hoa Lân ngẩng đầu nhìn lại chỉ thấy bốn phía nổi lên trận trận hàn vụ, hắc ảnh trên tế thai càng lúc càng nhiều, áp lực ngày càng lớn. Hoa Lân trong tâm cũng khổ sở, không muốn phát sinh ra thêm chuyện nữa...

Mặc dù mình có thể hạ xuất sát cơ, nhưng u hồn xung quanh tịnh không phải đều là loại ma đầu thập ác bất xá, giết đi sợ là trái với Thiên đạo. Hơn nữa bọn Điện chủ, Trịnh Sĩ Trùng và Đỗ Bôn Lôi ba người căn bản là không thể ngăn cản được âm khí dày đặc xung quanh, ngạnh chiến tất sẽ có thương vong thảm trọng. Nghĩ kĩ một lúc, Hoa Lân quyết định tại chỗ bố trí một Phòng ngự trận, tạm thời ngăn cản âm khí xung quanh nhập thể.

Lúc này, hắn đột nhiên cảm thấy dị biến, dưới chân là một mảng trống không, cả tế thai khổng lồ biến mất không còn dấu vết, hình thành một hắc động đen ngòm, hắn kinh hãi nói:

- Không hay, trận pháp đã bị khải động, chúng ta mau chạy!

Nói chưa dứt, Hoa Lân lập tức đằng không bay lên, tay trái mang theo điện chủ, tay phải chẩn bị nắm lấy cổ tay Đỗ Bôn Lôi kéo theo. Không ngờ Đỗ Bôn Lôi lại bị một hấp lực cường đại kéo xuống. Bên cạnh Trịnh Sĩ Trùng nhanh chóng có phản ứng, lập tức thi triển ngự kiếm thuật, yên ổn đứng giữa không trung. Nhưng ở nơi này cả Ngự kiếm thuật cũng bị hạn chế, hắc động dưới chân vẫn đang không ngừng hấp trụ thân hình hắn, dần kéo hắn xuống.

Hoa Lân cũng kinh hãi không thôi, chính mình cũng cảm thấy vô pháp chống lại hấp lực của hắc động này. Lại thêm thấy Đỗ Bôn Lôi đã sớm biến mất, trong lòng quýnh quáng, liền quát lớn"

- Hắn bị bắt rồi, chúng ta phải xuống xem sao...

Nói xong thân thể trầm xuống, nhằm thẳng hắc động ngự kiếm vọt tới. Tốc độ cực nhanh như thiểm điện, truy theo bóng dáng Đỗ Bôn Lôi. Điện chủ bật ra một tiếng kinh hãi, lập tức theo sát Hoa Lân tiến vào Hắc động.

Đứng giữa không trung, Trịnh Sĩ Trùng thấy cảnh tượng đó, nhìn lại xung quanh cũng chỉ có thể thở dài một tiếng, đột nhiên thu công, lập tức bị hắc động hút vào. Bốn người vừa tề nhập hắc động, động khẩu lập tức khép lại, ánh sáng tiêu thất, chung quanh chỉ là một màn không gian đen ngòm. Trịnh Sĩ Trùng trong lòng thầm than: " Sanh nhân tiến nhập Quỷ môn quan, liệu còn có thể quay về nhân gian? Chỉ sợ Hoa thiếu hiệp cũng khó tránh khỏi..."

Lại nói Đỗ Bôn Lôi ở trên miệng Hắc động bị một hấp lực cường đại hút lấy, hắn vội thi triển Ngự kiếm thuật mới phát hiện không thể dụng chiêu.

Chính lúc này trên đầu hồng quang lóe sáng, một cánh tay đột nhiên nắm lấy mình. Ngẩng đầu nhìn lại thì ra Hoa Lân đang cố kéo mình lên. Tuy nhiên tốc độ hạ xuống không giảm chút nào, trong lòng Đỗ Bôn Lôi nổi lên một trận ấm áp. Âm thầm phát thệ nếu còn sống sót thoát ra nhất định suốt đời đi theo làm trợ thủ cho Hoa thiếu hiệp.

Hoa Lân không có thời gian để nghĩ nhiều chuyện như vậy, hắn tay trái đỡ lấy Điện chủ, tay phải lại giúp Đỗ Bôn Lôi lăng không, toàn lực thi triển Ngự

Kiếm thuật mong thoát khỏi sự thôn phệ của Hắc động. Dưới chân Hà chiếu kiếm cũng hồng quang bạo phát, giống như cảm ứng được ý chí của chủ nhân, liều mạng bay lên trên. Chỉ nghe bên tai truyền lại một trận tiếng gió "Vù vù..", tốc độ hạ xuống vẫn đang nhanh như thiểm điện. Hoa Lân thấy tình trạng đó lập tức quát lớn:

- Các ngươi mau bám vào cánh tay ta, toàn lực thi triển ngự kiếm thuật... mau!

Ba người cùng vận công toàn lực thôi thúc ngự kiếm thuật, rốt cục cũng hãm giảm được tốc độ hạ xuống. Nhưng đúng lúc này bên tay chợt nghe tiếng Trịnh Sĩ Trùng kinh hô:

- Mau... mau tránh ra!

Một bóng đen đang rơi xuống đầu ba người đúng là thân ảnh của Trịnh Sĩ Trùng. Đỗ Bôn Lôi tả thủ quơ ra nắm lấy cổ tay của Trịnh Sĩ Trùng. Trùng lực (lực quán tính) cường đại kéo căng bốn người thành một dải kết nối với nhau chỉ bằng cổ tay, tốc độ rơi xuống lại trở nên tấn tốc phi thường. Bốn người liều chết đề thăng công lực kháng cự lại lực hút ngày càng lớn.

Cũng không biết đã trải qua bao nhiêu thời gian, tốc độ rơi xuống rốt cục cũng đã giảm đi rất nhiều. Bốn người chỉ cảm thấy trước mắt trời đất quay cuồng, tinh thần cũng đã đến cực hạn của sức chịu đựng. Nhưng dưới chân lại là hắc động vô hạn thâm duyên (sâu không thấy đáy), rơi xuống cả nửa ngày mà chưa thấy mảy may một hạt đất. Hơn nữa hấp lực quá cường mãnh, căn bản là vô pháp nghịch thế mà lên. Bốn người cứ thế trôi nổi hạ dần xuống... Hoa Lân đột nhiên cúi đầu nhìn xuống kinh hỉ hô lên:

- Tới nơi rồi! các ngươi xem...

Mọi người cúi đầu nhìn xuống chỉ thấy đáy hắc động là cả một thế giới ám lam sắc, núi cao mờ mịt sông rộng mênh mang,từ xa nhìn lại thật giống như một bức tranh thủy mặc. Như vậy, đây có lẽ đúng là Quỷ giới trong truyền thuyết?

Chỉ trong một sát na thời gian mọi người đã xuyên qua hắc động, hấp lực bên dưới tự nhiên biến mất khiến cho bốn người thân thể một trận hụt hẫng, lơ lửng giữa không trung. Nhưng xung quanh âm khí cực kì hùng hậu, Ngoại trừ Hoa Lân còn bọn điện chủ

ba người đều lạnh đến mặt mũi trắng bệch, nhiệt độ thấp tới mức có thể so sánh với thiên niên hàn băng.

Hoa Lân hoan hỉ nói:

- Chúng ta mau xuống xem, dưới đó hình như là một thành thị, nếu vậy thì Hàn Phi Nguyên tịnh không bị ngã chết đâu.

Bọn ba người còn lại lập tức gật đầu, ngự kiếm từ trên không trung dần hạ xuống . Khi còn cách mặt đất khoảng năm mươi trượng mới phát hiện dưới chân là một thao trường cực lớn, tại trung tâm của thao trường là một tế thai khổng lồ. Trên tế thai đó có một hắc ảnh đang đứng trên một vùng đất đỏ tươi như tiên huyết, đang chỉ trỏ.

Điện chủ đột nhiên dừng lại run giọng nói:

- Chúng ta chậm mất rồi... Tiểu Hàn đã bị ngã chết...

Mọi người định thần nhìn lại chỉ thấy trên mặt đất vung vãi huyết nhục, hiển nhiên là thi cốt của Hàn Phi Nguyên. Bị biến thành dạng này chỉ sợ cho dù có thể bảo trụ được nguyên thần cũng không thể hồi hồn được.

Bọn hắn lơ lửng giữa không trung lập tức dẫn khởi sự chú ý của bọn người phía dưới. Lập tức có hai hư ảnh một hắc một bạch tiếng đến cao giọng quát:

- Kẻ đến mau báo danh thủ giám?

- Báo danh thủ giám? Thủ cái gì giám?

Hoa Lân nghi hoặc hỏi.

Bóng trắng bên trái không kiên nhẫn nói:

- Không qua sanh tử giám làm sao đầu thai thành người? Mau đi cùng ta!

Bốn người đưa mắt nhìn nhau đều cảm thấy mờ mịt. Nhưng thấy bóng trắng nọ dường như không có ác ý nên mạnh dạn hạ xuống trung ương của tế thai.

Tế thai này vốn gọi là "Hồi hồn thai", là nơi tiếp nhận tất cả các vong linh. Có thể gọi ra tất cả các quỷ hồn, làm chúng hiện rõ trong trận, chính là Hàng sanh trận của Quỷ giới.

Bọn Hoa Lân vừa tới lập tức vô số hắc ảnh xung quanh liền chỉ chỉ trỏ trỏ vào bọn họ mà bàn luận, cũng không hiểu là bọn chúng đang nói những chuyện gì?

Hoa Lân mờ mịt theo chân hai vị hắc bạch song sứ, đến trước một bàn bát tiên dừng lại. Chỉ thấy hắc sứ rút ra một cành trúc giám, tay phải cầm bút lông, liếm liếm, ngẩng đầu hỏi"

- Ngươi tên gì? Sanh giờ nào? Tử giờ nào?

Hoa Lân sững sờ đáp:

- Bổn nhân là Hoa lân, sanh năm Đinh Tị, tháng Bính Ngọ, ngày Mậu Ngọ, giờ Đinh Tị. Còn chết lúc nào thì ta chưa biết, hi vọng ngươi tính hộ ta chút!

Hắc ảnh nọ không nói gì, chỉ bấm tay rồi lẩm bẩm:

- ...Đinh Tị chúc hỏa, Bính Ngọ cũng thuộc hỏa, Mậu Ngọ chính là thổ hỏa, lại là Đinh Tị xuất sanh. Tên là Hoa Lân... A? ngươi là người sống?

Hắn kinh hãi lùi lại từng bước, khủng khiếp nhìn Hoa Lân.

Chỉ thấy Hoa Lân ung dung nói:

- Xin hỏi ngươi xưng hô thế nào? Ta muốn gặp thủ lĩnh của các ngươi!

Hắc ảnh nọ lắp bắp nói:

- Ta là Hắc hồn sứ, ngươi... các ngươi muốn làm gì?

Tên Bạch hồn sứ ở bên ngoài thấy tình trạng đó, rốt cục cũng không giữ được bình tĩnh, chuyển thân bỏ chạy vừa kêu lớn:

- Mau gọi Minh Tướng đến ! Nơi này có sanh nhân xâm nhập, mau gọi Minh tướng...

Các u linh xung quanh đều sững sờ, mất đến nửa ngày mới có phản ứng. Rốt cục cũng có người kêu thất thanh:

- A a a... có sanh nhân tiến nhập địa phủ rồi, mọi người chạy mau!

Chỉ nghe "hô" một tiếng quỷ hồn đang đứng xung quanh lập tức chạy tứ tán, trong nháy mắt đã không còn thấy một mống nào nữa. Hoa Lân thấy Hắc Bạch song sứ cũng chạy mất, khó hiểu nói:

- Đây là chuyện quái gì vậy, sao lại giống như gặp quỷ thế? So với chúng ta còn chạy nhanh hơn a?

Điện chủ nở nụ cười mỉm "hắc hắc", nhưng đột nhiên hai hàm răng đánh lập cập, run run nói:

- Lạnh...lạnh quá, chẳng lẽ chúng ta đang ở trong ma môn ah?

Hoa Lân quay đầu nhìn lại thì thấy Trịnh Sĩ Trùng và Đỗ Bôn Lôi cũng đang tái mét mặt mày, toàn thân cứng ngắc. Hắn đột nhiên tỉnh ngộ, ha ha cười nói:

- Thật không ngờ! Ta còn thắc mắc tại sao bọn chúng lại không nhận ra chúng ta là người sống, nguyên lại bọn ngươi đều không phải là hoạt nhân. Ha ha ha... Các ngươi ngồi xuống vận công, ta sẽ bố trí một phòng ngự trận, tạm thời có thể tránh được âm khí.

Hoa Lân động tay động chân bố trận, trong chốc lát đã bố trí được một Phòng Ngự trận pháp khá tốt. Âm khí ngoại giới quả nhiên đã bị ngăn lại bên ngoài trận. Bọn Điện chủ ba người cũng đã tốt hơn nhiều.

Trận vừa lập xong từ xa xa đột nhiên xuất hiện một đội quân chỉnh tề đang tiến đến. Chân không chạm đất, rất nhanh đã tiến đến bên ngoài Phòng ngự trận. Một trận âm phong thổi qua, hắc sắc quỷ ảnh lập tức từ bốn phía dồn tới vây lấy bọn Hoa Lân bốn người vào giữa.

Giữa đám hắc ảnh, một gã vũ trang khá đầy đủ bước ra, tay cầm trường kích chỉ vào phòng ngự trận quát lớn:

- To gan, con người mà dám tiến nhập Minh giới? có phải là các ngươi sống lâu quá nên thấy phiền hà không?

Hoa Lân rút Hà Chiếu kiếm cầm tay rồi bước ra khỏi Phòng ngự trận, "Tranh" một tiếng phi kiếm cắm thẳng xuống trước mặt. Đối mặt với hàng vạn âm quân hắn cũng không có chút gì úy kị. Hữu chưởng dương lên, đột nhiên xuất ra một ngọn lửa hồng, giương giọng nói lớn:

- Vị tướng quân này, tại hạ có chuyện cần thương lượng!... Bản thân ta đối với Minh giới thập phần kính ngưỡng, tuyệt không có nửa phần ý nghĩ bất kính. Tuy nhiên Hoa mỗ sở hữu Tru ma thần công, lại không muốn lạm sát oan hồn. Hôm nay tiến nhập quý địa hoàn toàn là bị người hãm hại. Ta hi vọng các ngươi có thể truyền đạt lời ta cho thủ lãnh các ngươi?

Hoa Lân lời nói vừa cứng cỏi vừa mềm dẻo, đầu tiên xưng tán đối phương, nhưng ngọn lửa trong tay lại đồng thời uy hiếp khiến đối phương phải úy kị.

Minh Tướng ở phía đối diện do dự một lát, nhìn ngọn lửa trong tay Hoa Lân, đột nhiên lạnh lùng nói:

- Minh giới há có thể nói đến là đến nói đi là đi sao? Đã đến đây rồi, thì cũng không cần đi nữa... Người ngoài xâm nhập, giết!

Tay phải hắn phất lên lập tức đám âm binh xung quanh xông lên, phô thiên cái địa ập đến.

Hoa Lân đột nhiên ngửa mặt lên trời cười dài, quát:

- Được!... không để cho các ngươi thấy chút thực lực của bản tôn thì các ngươi chắc còn chưa chịu hòa đàm. ...sát!

Hoa Lân rút Hà Chiếu lên, phi kiếm trong tay đột nhiên hồng quang bạo trướng, đằng không mà lên, đưa kiếm hoành tảo (quét ngang) âm binh xung quanh lập tức bị diệt mất một lượng lớn, trong phương viên mười trượng chỉ còn mỗi mặt đất bằng phẳng.

Nhưng quân lệnh nan vi (quân lệnh không thể trái), vô số âm binh vẫn đang ùn ùn kéo tới. Hoa Lân giương cao phi kiếm đột nhiên trong lòng mềm nhũn, thở dài một tiếng thu kiếm đứng tại chỗ nói lớn:

- Hoa mỗ cho dù đứng yên một chỗ các ngươi cũng không giết được ta...

Quả nhiên hắn toàn thân hồng quang bạo phát, giống như đang hình thành một tầng khôi giáp đỏ rực bên ngoài thân thể vậy. Phàm là hư ảnh nào có tiếp xúc liền bị liệt hỏa thiêu đốt đến tro bụi cũng chẳng còn.

Hắn nhàn nhã đứng yên, ngạo ngễ nói:

- ... nếu chân chính động thủ, các ngươi nhất định sẽ thương vong thảm trọng, đương nhiên ta cũng vô lực bảo hộ bằng hữu. Cho nên nếu tiếp tục đánh nhau thì kết quả chỉ có thể là lưỡng bại câu thương... Cũng không ngại cho các ngươi biết, ta thân hoài Phần Tinh Luân, một trong thập đại tiên khí. Nếu các ngươi không tự lượng sức mình lập tức dừng tay, ta cũng chỉ có thể hạ sát tâm khiến các ngươi diệt vong. Mong tướng quân suy nghĩ cho kĩ.

Thanh âm Hoa Lân vang vọng truyền đi cực xa, đập vào vách núi, nương theo làn âm phong không ngừng vang vọng.

Phía sau Trịnh Sĩ Trùng kích động nói:

- A? Là Phần Tinh Luân, thì ra hắn thân hoài Phần Tinh Luân? Chẳng trách ta lại có cảm giác thuần phục, không tưởng được thánh vật của Thần tông lại ở trên người hắn.

Phần lớn mọi người chẳng biết Phần Tinh Luân có tác dụng gì nhưng khi nghe đến mấy chữ "Thập đại Tiên khí" thì kinh ngạc đến mắt trợn mồm há. Nghĩ thầm rằng cho dù chỉ là một người bình thường mà sở hữu tiên khí cũng lập tức có thể trở thành cao thủ. Mà Hoa Lân lại sở hữu một trong thập đại tiên khí vậy hắn sẽ là cao thủ cỡ gì?

Quả nhiên từ ngoài xa truyền đến một tiếng rống giận:

- ... tất cả mau dừng tay!

Âm binh xung quanh lập tức tản khai, chỉ thấy một hắc ảnh tay cầm thần trượng , tướng mạo vô cùng uy nghiêm, đột nhiên phá không mà tới. Tất cả các âm binh lập tức khom người cung kính:

- Kiến quá Pháp Vương...

Thanh thế cực kì kinh nhân.

Pháp Vương đứng yên ổn giữa không trung, nhìn thẳng vào Hoa Lân, gật đầu nói:

- Tiểu hỏa tử tâm địa không kém, Minh Vương muốn gặp ngươi. Mời theo ta...

Hoa Lân trong lòng mừng rỡ, biết rằng đã có hi vọng, lập tức quay đầu đối diện với bọn điện chủ ba người nói:

- Các ngươi ở đây chờ ta trở về, không được chạy loạn lung tung!

Quyển 8: PHIÊU MIỂU PHONG VÂN

Chương 37: DỊ GIỚI MINH ƯỚC (3)

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: tepga

Biên dịch + Biên tập: MacVanDanh

Nguồn: QUẦN LONG HỘI - 4vn.eu/forum

Hoa Lân bay lên trời theo hướng Pháp Vương ở phía xa xa. Còn bọn người của điện chủ, bởi vì phải không ngừng ngăn cản âm khí chung quanh cho nên chỉ có thể vận khí điều tức tại "phòng ngự trận".

Hoa Lân nhìn thế giới màu xám dưới chân này trong lòng nổi lên một cảm giác khác thường. Pháp Vương phía trước đích đột nhiên quay đầu lại hỏi:

- Tiểu bằng hữu, ngươi tên là gì?

Hoa Lân không vui nói:

- Ta ghét nhất bị người khác gọi là Tiểu bằng hữu! ... Hãy gọi ta là Hoa thiếu hiệp!

Pháp Vương nhíu mày, nói:

- Bổn tôn sống mấy ngàn năm rồi, gọi ngươi một tiếng ... ai, tính ra, nể mặt Đẳng Tinh Sí, ta cũng không so đo với ngươi!

Hoa Lân sửng sốt, tự hỏi Đẳng Tinh Sí là ai? Hình như mình không biết, đang định hỏi lại nghĩ thật mất mặt, vì vậy đành phải bỏ qua.

Đang nói chuyện, Pháp Vương đột nhiên dừng lại trước một hắc động, nghiêng người nói:

- Đây là trước Minh Vương điện song hướng bi, xin mời đi theo ta!

Nói xong liền bay vào, thân ảnh lấp lóe, sớm không thấy bóng dáng.

Hoa Lân kinh hãi đánh giá hắc động trước mắt, phát hiện hắc động này không ngờ lại lơ lửng giữa không trung, nếu không cẩn thận quan sát, thật khó để phát hiện ra. Do dự một lát, đột nhiên hung hăng cắn răng, cũng ngự kiếm bay vào.

Chỉ thấy không gian nhoáng lên, phảng phất đã bay xa cả ngàn dặm. Xa xa, một tòa kiến trúc đứng giữa tầng mây, từ xa nhìn lại, kiến trúc này xoay tròn bay lên, phảng phất như một tòa thông thiên tháp màu đen. Còn đối diện với tháp có một cung điện rất lớn, quảng trường trước điện thật sự là rộng lớn vô cùng, từ xa nhìn lại, cả kiến trúc tựa như một cây nấm treo ở giữa không trung, khiến cho người ta phải kinh ngạc vì sự hoành tráng của nó.

Pháp Vương đang chờ Hoa Lân, thấy hắn đã đến, không nói gì lại dẫn hắn lăng không bay về kiến trúc phía xa xa. Phút chốc, hai người đáp xuống trong sân, Hoa Lân nhìn xung quanh, chỉ thấy phương viên trăm dặm thu hết vào trong mắt, nơi này phong cảnh tuy hôi ám, nhưng vẫn có nét riêng. Đang nhìn ngắm, Pháp Vương ở phía trước đã thúc giục:

- Tiểu bằng hữu, tới đây!

Hoa Lân mặc dù không thích người khác gọi mình là Tiểu bằng hữu, nhưng lần này vẫn không phản đối, đi theo Pháp Vương, đi tới một cái bậc thang, dẫn thẳng tới cửa đại điện. Hai bên đứng chỉnh tề mấy trăm hắc sắc sĩ binh, thanh thế cực kỳ bức nhân.

Thân phận Pháp Vương này hiển nhiên phi thường đặc thù, một đường đi tới, căn bản không cần thông báo, cứ thế đi thẳng lên bậc thang. Đi vào cửa đại điện, thân ảnh hắn nhoáng lên, xuyên thấu qua cánh cửa.

Hoa Lân không thể xuyên tường, cho nên chỉ có thể dừng cước bộ. Lúc này trong điện đột nhiên truyền đến một thanh âm lạnh lẽo:

- Đến đây đi!

Hộ vệ hai bên lập tức mở cửa điện, một đại điện u ám lập tức hiện ra trước mắt. Đây tựa như một cái miệng hang rộng sâu không thấy đáy đang chờ mình tới chịu chết, nếu đổi lại người khác, nhất định sẽ phải quan sát cẩn thận xung quanh, rồi mới cẩn thận tiến vào. Nhưng Hoa Lân lại không như vậy, hắn ngạo nghễ ưỡn ngực, tiến nhanh vào, hai mắt chậm rãi

đảo qua bốn phía, chỉ thấy một cái thảm màu đen trải tới tận phía xa, khí thế quả nhiên phi phàm.

Đi tới gần, chỉ thấy một thân ảnh cao lớn ngồi ở cuối đại điện, thân khoác áo choàng màu tím, đầu đội tử kim quan, gò má màu xanh gây cho người ta một loại cảm giác lạnh lẽo. Hai bên cạnh hắn, có sáu hắc ảnh uy nghiêm, bọn họ đều quay đầu ra xem, ánh mắt thù địch nhìn Hoa Lân.

Hoa Lân đứng ở điện tiền, chắp tay nói:

- Tại hạ Hoa Lân, ra mắt Minh Vương!

Một gã tướng quân thân phi khôi giáp đứng bên phải lập tức phẫn nộ quát:

- Tiểu quỷ lớn mật, nhìn thấy Minh Vương còn không quỳ xuống?

Hoa Lân vẫn đứng ngạo nghễ, Minh Vương thấy thế, lập tức phất tay nói:

- Thôi thôi, người này không phải thần dân minh giới, có thể bỏ qua đại lễ.

Hoa Lân cũng biết giới hạn, vội vàng chắp tay nói:

- Tạ Minh Vương!

Pháp Vương đang đứng bên trái đột nhiên mở miệng nói:

- ... theo ta quan sát, kẻ này quả thật trên người mang Phần Tinh Luân, xem ra lời tiên đoán rốt cục cũng ứng nghiệm rồi.

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều khiếp sợ. Hoa Lân chỉ cảm thấy tất cả ánh mắt đều tập trung trên người mình, vì vậy nghi hoặc hỏi:

- Lời tiên đoán gì cơ?

Một trung niên hắc ảnh, dùng ánh mắt lợi hại nhìn khắp người Hoa Lân, đột nhiên nói:

- Thật đáng tiếc, hắn không phải là chính Đẳng Tinh Sí. Với thực lực của tiểu tử này, chỉ sợ không thể làm được việc.

Thân phi khôi giáp tướng quân ở bên phải cũng gật đầu nói:

- Đúng thế, tiểu tử này mới tu tới Thanh Hư cảnh giới, cho dù người mang Phần Tinh Luân, chỉ sợ cũng vô dụng.

Minh Vương và phần đông các hắc ảnh đồng loạt nhìn Hoa Lân, đều lộ ra vẻ thất vọng.

Hoa Lân thấy bọn họ không ngờ lại xem xét, bình phẩm mình, nhất thời cả giận nói:

- Uy! các ngươi nói cái gì đó?

Mọi người lập tức im lặng, chỉ có Pháp Vương đáp lại:

- Không có gì, đây chỉ là việc riêng của minh giới mà thôi, Tiểu bằng hữu không cần để tâm.

Hoa Lân cả giận:

- Đã là việc riêng của các ngươi, tại sao lại xem xét người bổn thiếu gia? Tính ra, ta cũng chẳng làm gì để các ngươi phải chán ghét cả.

Hoa Lân dừng một chút rồi nói tiếp

- ... Minh Vương bệ hạ, Hoa mỗ muốn mang bằng hữu rời khỏi nơi đây, thỉnh cầu bệ hạ cho phép, đồng thời chỉ cho một minh lộ (con đường sáng), Hoa mỗ xin cảm kích vô cùng."

Minh Vương trầm giọng nói:

- Giải thần trận bao la khôn cùng, ngươi đi loạn vào đó, há có thể chạy ra khỏi trận sao? Theo ý bổn tọa, ngươi cứ chờ ở đây, đợi đến khi có cơ hội thuận lợi.

Thanh âm của Minh Vương có nét khí phách, vẻ mặt lạnh lẽo khiến kẻ khác phải sợ hãi. Hoa Lân dù gan lớn, lúc này cũng hít một hơi thật sâu rồi mới nói:

- Hoa mỗ thân có chuyện quan trọng phải đi ngay lập tức, mong rằng Minh Vương không cố lưu tại hạ lại làm gì.

Minh Vương chưa kịp trả lời, tướng quân bên phải đã hừ lạnh nói:

- Hừ! ... minh giới có quy củ của minh giới, há có thể nói đến là đến, nói đi là đi sao? Nếu như bị ngươi phá hoại quy củ, uy tín của minh giới chẳng hóa ra không đáng giá một xu?

Hoa Lân cũng biết lời hắn nói có chút đạo lý, việc này đối với phàm nhân, tuyệt đối là một việc không thể tưởng tượng được. Nhưng tình huống của mình thập phần đặc thù, vì vậy lớn tiếng đáp lại:

- Ở gia hương (quê nhà) chúng ta có một thuyết pháp. Nếu như dương thọ chưa hết, sứ giả minh giới không

được tự tiện câu hồn. Hôm nay Hoa mỗ vẫn sống sờ sờ trước mặt các ngươi, việc này cho thấy dương thọ của ta vẫn chưa hết. Hoa mỗ mặc dù luôn luôn kính sợ minh giới, nhưng trong lòng có việc phải lo, vì sinh tồn, tại hạ chỉ có thể toàn lực phản kháng. Nếu như các ngươi ngăn trở chỉ có thể dùng đến binh đao. Tuy Hoa mỗ cuối cùng sẽ chết ở đây, nhưng tổn thất của các ngươi cũng sẽ không ít ... Mong rằng Minh Vương hiểu cho nỗi khổ của tại hạ, chỉ cho một minh lộ.

Ngữ khí Hoa Lân không quá căng nhưng cũng không hề nhún nhường, thầm nghĩ mình ăn nói cũng khá lợi hại. Nhưng tướng quân bên phải nghe vậy liền quát lớn:

- Lớn mật! ... ngươi dám coi rẻ cả minh giới, với mấy câu nói vừa rồi, chúng ta tuyệt không thể thả ngươi ra ngoài được!

Hoa Lân bị hắn ngắt lời vài lần, nhất thời lửa giận thiêu đốt, quát lớn:

- Ngươi thật là cẩu nô tài! ... Bổn thiếu gia đang nói chuyện với Minh Vương, sao ngươi dám chõ mõm vào? Chẳng lẽ ngươi cho rằng mình có thể ngồi ở địa

vị và ra quyết định hộ cho Minh Vương sao? Với tội coi rẻ Minh Vương này, giết ngươi một trăm lần cũng không nhiều đâu!

Hoa Lân mấy câu nói đó thập phần ác độc, tướng quân kia nghe vậy quả nhiên cả kinh, vội vàng quay đầu nhìn sắc mặt Minh Vương. Mọi người ở đây cũng đều ngạc nhiên, nghĩ thầm rằng tiểu tử kia mồm miệng thật lanh lợi, thông minh, đúng thật là bình sinh hiếm thấy.

Lúc này, Hoa Lân lại đổi giọng, đột nhiên cung kính hành lễ với Minh Vương nói:

- Khải bẩm Minh Vương, nếu có thể cho Hoa mỗ một con đường sống, tại hạ nguyện tuân theo hiệu mệnh của bệ hạ... Chẳng biết như thế nào ta mới có thể rời đi?

Mọi người âm thầm kinh ngạc, thầm nghĩ nếu Hoa Lân làm quan tại minh giới, nhất định có thể một tay che cả bầu trời, may thay hắn không phải là người minh giới.

Lúc này, Minh Vương đột nhiên quay đầu sang bên Pháp Vương gật gật đầu.

Hội ý xong, đột nhiên cao giọng nói:

- Đã như vậy, chúng ta vừa lúc cũng có một chuyện cần làm. Bất quá trước đó, chúng ta phải thử tài của ngươi một lần, để xem ngươi có thể ra khỏi sát trận của chúng ta không. Nếu không, ngươi mà hành động thất bại, có thể trực tiếp ảnh hưởng tới an nguy của minh giới... Đương nhiên, nếu như Tiểu bằng hữu có thể thuận lợi qua được thí luyện, ta đại biểu cho Minh Vương cam đoan với ngươi, ngươi và bằng hữu đều được an toàn rời đi. Thế nào?

Hoa Lân do dự một lát, nghiêm mặt nói:

- Ta nghĩ phải hỏi trước một chút, các ngươi muốn ta đi làm chuyện gì?... Nếu là chuyện không theo luân lí, trái với lương tâm, Hoa mỗ tuyệt sẽ không làm cho các ngươi.

Pháp Vương lộ ra vẻ tán thưởng, trầm giọng nói:

- Điểm ấy ngươi cứ yên tâm, việc này tuyệt sẽ không vi phạm đến lương tâm của ngươi. Chờ ngươi qua được thí luyện xong, chúng ta sẽ nói rõ cho ngươi... Thế nào? Chuẩn bị xong chưa?

Hoa Lân chậm rãi nhìn qua mọi người xung quanh, nghĩ thầm rằng xem ra không thể cự tuyệt được rồi. Nếu không, không cần nói chính mình không thể đi ra ngoài, chỉ sợ điện chủ bọn họ cũng xuống tay với mình. Vì các nàng, mình đành phải đánh cược một lần, vì vậy gật đầu nói:

- Được rồi, phải thí luyện cái gì? Xin mời làm luôn đi ...

Lần này, tướng quân bên phải nhân cơ hội, đột nhiên động thân nói:

- Khải bẩm Minh Vương! ... Lần thí luyện này, Âm Lệ nguyện ý chủ trì trận này, xin Minh Vương cho phép.

Tất cả mọi người đều sửng sốt, biết hắn kiếm cớ trả thù Hoa Lân, dụng tâm này thật sự là có thể thấy ngay được. Không ngờ Minh Vương phảng phất không hiểu dụng ý của hắn, ngược lại còn tán dương:

- Cứ như thế đi, lần này sẽ do Âm Nguyên soái chủ trì đại cục. Các vị có gì dị nghị không?

Tất cả mọi người đều nghĩ, Hoa Lân lần này xui xẻo rồi.

Âm Nguyên soái kia nghe vậy, lập tức lặng lẽ liếc mắt nhìn Hoa Lân, trong con ngươi hàn quang chợt lóe, phảng phất như đang nói: "Ngươi cứ chờ coi ..."

Ai ngờ Hoa Lân vẫn không hề dao động, hừ lạnh nói:

- Có những người đúng là không biết sống chết. Tốt lắm, ta sẽ thành toàn cho...

Chương 38: VONG LINH CHI THÁP

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: Tepga

Biên dịch + Biên tập: MacVanDanh

Nguồn: QUẦN LONG HỘI - 4vn.eu/forum

Chẳng biết vì sao, minh giới lần này đối với khảo nghiệm của Hoa Lân coi trọng phi thường. Minh Vương mang theo phần đông tướng lãnh, tự mình đốc sát, đưa Hoa Lân đi xuống Minh Vương điện.

Đi xuống dưới điện, hàng người dài hơn mười trượng cùng đi về phía đông, chỉ thấy phía trước xuất hiện một ngọn tháp dựng đứng giữa trời, một ngọn "Phương tiêm tháp" cao tới năm trượng đứng ở phía trước, liếc mắt nhìn không tới cuối. Còn ở sâu trong

tháp có một dải sương màu xám đang phiêu đãng khiến cho tầm mắt không thể nhìn xa được, hơn thế nữa còn có một tia quỷ dị. Hoa Lân đột nhiên dừng lại, phát hiện ven đường có một tấm bia đá, trên có bốn chữ to màu đen - "Vong Hồn chi tháp!"

Hoa Lân cảm giác có chút lạnh xương sống, chợt nghe Minh Vương chánh sắc nói:

- Đây là thánh địa minh giới, bình thường không thể tự tiện tiến vào. Nhưng hôm nay, vì khảo chứng tài nghệ của ngươi, đành phải cho ngươi tiến vào Vong hồn trận. Nếu như ngươi có thể qua được trận pháp này, bổn vương sẽ đem thánh vật minh giới tặng cho ngươi. Khi đó, ngươi có thể ra lệnh cho vong hồn của cả thiên hạ. Chẳng biết ngươi có nguyện ý không?

Hoa Lân toàn thân chấn động, hoảng sợ nói:

- Thánh vật ra hiệu lệnh cho vong hồn? Thế này thì không được rồi?

Minh Vương thở dài:

- Ai!... cho nên có thể nói, việc này có quan hệ rất trọng đại, cần phải để ngươi thông qua thí luyện mới được. Đương nhiên, nếu như lần này là chính bản

thân Đẳng Tinh Sí đến, chúng ta tự nhiên sẽ không cần phiền não tới mức này. Mong rằng tiểu huynh đệ kiến lượng!

Hoa Lân lần thứ hai nghe được tên "Đẳng Tinh Sí", rốt cục nhịn không được hỏi:

- Này... này, Đẳng Tinh Sí là ai vậy?

Minh Vương và phần đông tướng lãnh đưa mắt nhìn nhau, chỉ nghe Pháp Vương đang đứng ở bên trái lắc đầu nói:

- Nguyên lai ngươi vẫn không biết lai lịch của Phần Tinh Luân?... ai! Từ cổ tới nay, vạn vật đều do kim, mộc, thủy, hỏa, thổ năm loại nguyên tố cấu thành. Cho nên ở tiên giới, Thiên đế tọa hạ có năm Thiên tôn cường đại, địa vị của bọn họ vượt xa tiên nhân. Còn Đẳng Tinh Sí, hắn chính là hỏa hệ Thiên tôn. Cho nên Phần Tinh Luân của ngươi chính là bảo vật còn sót lại của hắn.... bây giờ ngươi hiểu được rồi chứ?

Hoa Lân cả kinh, nghĩ thầm rằng "Thiên Cơ đồ" của Tiêu gia đích quả nhiên từng nói, Phần Tinh Luân chính là vật của "Hỏa hệ Thiên tôn" Đẳng Tinh Sí. Nói như thế, Phần Âm Tông đuổi giết mình căn bản là do

theo đuổi Phần Tinh Luân mà đến. Có lẽ "Huyết ma đại trận" của bọn chúng nhất định phải dùng Phần Tinh Luân mới có thể khải động chăng?

Minh suất ở bên cạnh thấy Hoa Lân cúi đầu suy tư, vì vậy sốt ruột nói:

- Tốt lắm, đừng lần lữa nữa, ta đi mở Vong linh chi trận...

Nói xong thân ảnh chợt lóe, đã tiến vào vong hồn tháp lâm.

Hoa Lân đang trầm tư chợt thanh tỉnh lại, chậm rãi đi tới bên bờ tháp lâm, ngẩng đầu nhìn phía trước u ám kia, nghi hoặc nói:

- Minh Vương đại nhân! Ta phải làm thế nào mới có thể qua được trận này?

Minh Vương đi dạo vài bước, tới bên người Hoa Lân nói:

- Ở giữa tháp lâm có một tòa tế thai. Trên tế thai cắm một ngọn Chiêu hồn kì màu đen. Chỉ cần ngươi hạ được lá cờ này, Vong linh chi trận tự nhiên được giải.

Hoa Lân giật mình đại ngộ, lại ngưng thần nhìn về phía trước. Chỉ thấy hắc vụ mê mạn càng ngày càng nồng đậm, ẩn ẩn chợt lóe vài hắc ảnh như có mà như không. Minh Vương ở bên cạnh đột nhiên trầm giọng nói:

- Trận pháp đã mở, ngươi có thể tiến vào... Bất quá, trước khi ngươi đi vào, ta phải nhắc nhở ngươi vài câu. Ở phía tây tháp lâm còn có một tử vong cấm địa, ngươi ngàn vạn lần không được đi lạc vào trong đó. Bởi vì, ở phía tây đó có một Tu La rất hung ác, nhớ kỹ ngàn vạn lần không được làm nó tỉnh dậy, nếu không chẳng ai có thể cứu được ngươi đâu.

Hoa Lân kinh ngạc nhìn Minh Vương, thấy sắc mặt hắn ngưng trọng, vẻ như không hề đùa cợt. Trong lòng cả kinh, chẳng lẽ ở đây mà bọn họ cũng có gì đó phải sợ hãi sao? Như thế quả thật là kì quái! Lập tức gật đầu cảm kích với hắn, không hề nhiều lời, chậm rãi rút Hà Chiếu Kiếm, từng bước tiến vào mê mạn tháp lâm...

Thân ảnh hắn biến mất dần trong sương mù, Pháp Vương mới chậm rãi đi tới bên phải Minh Vương lạnh lùng nói:

- Chẳng biết tiểu tử có thể qua được trận này không? Tu vi của hắn thật sự quá thấp mà...

Minh Vương cũng thở dài một hơi nói:

- Ai... lời tiên đoán đã thành hiện thực, nói vậy thì hắn nhất định vượt qua được trận. Còn nữa, chúng ta cũng chờ đợi đã lâu lắm rồi, nếu chờ thêm mấy ngàn năm nữa, chỉ sợ lòng người thay đổi, khi đó U la thế lực có lẽ càng lúc càng lớn mạnh mất

Pháp Vương nghe vậy chỉ có thể gật gật đầu, quay đầu lại nhìn về u lâm ở phương xa, nhẹ giọng hỏi:

- Ngươi có đúng là người trong lời tiên đoán không vậy?

Hoa Lân chậm rãi đi vào Vong linh tháp, chỉ cảm thấy một trận âm phong thổi tới, cuồn cuộn thổi đám lá héo úa trên mặt đất lên, tháp lâm u tĩnh kia làm cho người ta có cảm giác cô đơn, sợ hãi. Đi qua mấy con đường nhỏ, đã đi hơn mười trượng rồi nhưng phía trước vẫn đang rất yên tĩnh.

Chẳng biết từ khi nào cảnh vật phía trước đột nhiên biến đổi, một mảnh ba động trong suốt từ phía đối diện lao thẳng tới. "Tranh" một tiếng, Hoa Lân khó

khăn lắm mới có thể nghiêng người né thoát, đã thấy một mảnh ống tay áo trên vai trái đã theo gió bay xuống, chỉ cần chậm một chút chắc hẳn đã bị cắt thành hai nửa.

Trong phút chốc, những mảnh ba động trong suốt từ bốn phía xung quanh cùng hội tụ mà đến. Tung hoành ngang dọc, luôn luôn biến đổi làm cho người ta căn bản không thể phán đoán được.

Cũng may, Hoa Lân thuở nhỏ đã được Thượng Quan Linh đào tạo rất kỹ lưỡng, bài bản, thân pháp sớm dung nhập với kiếm pháp, lập tức thi triển thân pháp, quay cuồng né tránh. Trong lúc hắn đang liên tục né tránh, đã có hơn mười đạo quang nhận bắn tới. Nhưng trận này đâu phải chỉ bình thường như vậy, vô cùng vô tận quang nhận lập lòe liên tục lao tới, Hoa Lân biết rằng mình không được phép thất thủ. Vì vậy thét lên một tiếng, thân thể linh động, chỉ sau vài bước đã tiến rất nhanh về phía trước. Mắt thấy đã sắp chạy ra khỏi trận, lại thấy phía trước một trận ba động dày đặc lao tới, muốn tránh cũng không thể tránh được.

Hoa Lân gầm lên một tiếng, cử kiếm ngưng khí, huy kiếm phóng ra một màn kiếm quang cường đại nghênh đón, chợt nghe "Phanh" một tiếng nổ, đã bị hắn mở ra một cái khe, vì vậy lập tức "Sưu!" một tiếng, thân ảnh từ trong màn kiếm quang thoát ra ngoài. Ra khỏi trận, ba động xung quanh lập tức tĩnh lặng, nhưng Hoa Lân vừa rơi xuống đất thì phát hiện mình như đang bị rơi vào trong nước. Xung quanh hàn vụ lạnh như băng cùng hội tụ đến, trong phút chốc ngưng vụ thành nước, trong nháy mắt hình thành một biển rộng. Hoa Lân cả kinh, phát hiện mình đang chìm vào trong biển rộng khôn cùng. Hắn nguyên tưởng rằng đây đều là huyễn tượng, nhưng không nghĩ tới áp lực xung quanh càng lúc càng lớn, ngực bị một trận đau tức khó chịu, cơ hồ không thể động đậy nổi. Điểm tối bất diệu chính là bên người chợt phát ra thanh âm "Ca ca ca", đột nhiên kết thành hàn băng, khiến hắn hoàn toàn bị bọc trong một khối băng.

Phút chốc, Hoa Lân đã bị đóng băng trong một băng tầng thật lớn, mức độ rét lạnh của khối băng so với "Huyền Băng Tủy" cũng không kém, có thể tưởng tượng âm khí của minh giới kinh nhân đến mức nào.

Nói thì chậm, một hắc sắc nhân ảnh phiêu phù "hư vô" xuyên qua băng tầng rét lạnh, trong nháy mắt đã tới trước mặt Hoa Lân, cuồng thanh cười nói:

- Tiểu tử, sao ngay cả thường thức "Thủy khắc Hỏa" ngươi cũng không hiểu nhỉ? Bất kể Phần Tinh Luân của ngươi nóng cháy tới mức nào, nhưng tới đây cũng bị âm khí hoàn toàn hấp thu. Ha ha ha...

Hoa Lân hết lần này tới lần khác vẫn không tin vào ảo giác, vận khởi hỏa diễm toàn thân định dung hóa khối băng xung quanh. Nhưng hắn phát hiện, lần này so với khi bị nhốt ở "Huyền băng trụ" của Thánh Thanh Viện thập phần tương tự. Vô luận hỏa diễm trong cơ thể cường đại như thế nào, vừa gặp hàn băng bên người đã lập tức bị hấp thu biệt tăm biệt tích.

Còn hắc ảnh đối diện kia đúng là minh giới Nguyên soái, hắn thấy Hoa Lân vẫn muốn chống cự, trong mắt lập tức hiện lên một tia hàn quang đắc ý, âm trầm nói:

- Tiểu tử, đừng trách ta hạ thủ bất lưu tình!... Tu vi của ngươi mới tới chừng đó, thật sự đối với minh giới

chúng ta không hề có tác dụng. Không bằng đi tìm chết cho ta!

Nói xong, hắn giương hắc kiếm, hung hăng nhắm thẳng vào tim Hoa Lân đâm tới.

Mắt thấy trường kiếm đối phương sắp đâm vào tim mình, trong mắt Hoa Lân cũng hàn quang chợt lóe, tay trái đột nhiên vươn ra, "Đương" một tiếng, ngăn chặn mũi kiếm của đối phương. Không để đối phương kịp phản ứng, tay phải cũng xuất ra một kiếm, "Phác" một tiếng, cắm thẳng vào bụng đối phương.

Minh suất kia hoảng sợ quăng kiếm, lập tức lộn một vòng, xuyên thấu băng tầng, thoát khỏi mặt băng lao lên bầu trời, hoảng sợ nói:

- Không... không thể nào, sao ngươi lại có thể hoạt động trong băng tầng được?

Hoa Lân dùng hành động để trả lời, đột nhiên phá băng thoát ra, đứng trên băng tầng, lạnh lùng nói:

- Ngươi thật sự quá cô lậu quả văn...

Nói xong, hai tay chắp kiếm, uy phong lẫm lẫm đứng ở chỗ cũ. Chỉ thấy băng diện dưới chân lập tức tan chảy, trong nháy mắt hóa thành nước. Đúng là "Khống thủy đại pháp" trong truyền thuyết.

Minh suất hoảng sợ nói:

- Ngươi... ngươi không ngờ lại là thủy hỏa song tu?

Hoa Lân ném hắc kiếm của đối phương cắm thẳng xuống dưới chân hắn, cười lạnh nói:

- Một kiếm vừa rồi, nếu ta dùng tới hỏa diễm của Phần Tinh Luân, ngươi cho dù có một trăm mạng cũng xong đời. Lần sau nhìn thấy bổn thiếu gia phải cung kính một chút, đừng có hoa tay múa chân!

Ai ngờ Minh suất kia căn bản vẫn không hề lĩnh tình, ngược lại còn cả giận nói:

- Xú tiểu tử, ngươi dám đối với bổn tôn vô lí vậy sao? Ta phải khiến ngươi vĩnh thế không thể làm người.

Hoa Lân thấy hắn chết vẫn không thay đổi, vì vậy cười nhạo:

- Ngươi thật ngu ngốc!... Lão tử đây ngay cả Minh Vương của các ngươi còn không sợ, ngươi đã là cái

thá gì? Cái loại ngươi, lau giày cho bổn thiếu gia cũng không xứng!

- Ngươi... ngươi... sao ngươi...?

Đã bao giờ Minh Suất bị người khinh thường như thế chăng? Thiếu chút nữa tức giận đến mức nói không ra lời, vì vậy hung ác nói:

- Ngươi cứ chờ xem! Nếu để cho ngươi thoát khỏi trận này, tên của bổn tôn sẽ viết ngược lại...

Nói xong, thân ảnh chợt lóe, biến mất trong tháp lâm u ám.

Hoa Lân chỉ cười cười, nghĩ thầm rằng ta nếu ngay cả ngươi mà cũng phải sợ thì không cần trở lại Tu Chân Giới nữa. Lập tức nhảy xuống băng tầng, nhận chuẩn phương hướng, tiếp tục đi vào sâu trong tháp lâm...

Chương 39: HIỂM TRUNG CHÚ KIẾM

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: MacVanDanh

Biên dịch+Biên tập: tepga

Nguồn: QUẦN LONG HỘI - 4vn.eu/forum

Tháp lâm u ám không thấy có điểm cuối, hàn vụ ảm đạm vẫn vây phủ từ ngoài xa làm cho người ta không thể trông thấy được cảnh vật ở trước mặt!

Hoa Lân hoành kiếm phía trước, chậm rãi tiến dần tới, Vừa mới đi được hơn mười trượng, vừa đặt chân lên hắn đã cảm thấy không ổn, đang muốn lùi chân phải về nhưng đã muộn mất nửa bước. Chỉ thấy cả tháp lâm xung quanh đột nhiên rùng rùng chuyển động. thế giới xung quanh đột nhiên xoay tròn với tốc độ chóng mặt. phút chốc vạn vật cũng chỉ còn là hư ảnh lưu lại trong mắt hắn mà thôi, nhất thời hình thành một vùng xoáy khổng lồ!

Hoa Lân bị vây ở giữa, lập tức có chút trời xoay đất chuyển, hai chân lọang choạng vội vàng chống Hà Chiếu xuống mặt đất đỡ lấy thân hình, lúc này mới miễn cưỡng tạm ổn!

Nhưng thế giới xung quanh xoay tròn càng lúc càng nhanh, từng trận cuồng phong nổi lên gào thét thổi qua mặt hắn giống như dao cắt vào da thịt. Ống tay áo Hoa Lân đột nhiên "Xích" một tiếng bị cắt ra nát vụn thành từng mảnh nhỏ, hoảng sợ hắn vội vận khởi toàn thân công lực kháng hành. Bên ngoài cơ

thể Sư Vương Thuẫn lóe lên, nhanh chóng tạo ra một tầng quang thuẫn, lúc này mới có thể miễn cưỡng ngăn chặn Phong nhận xâm nhập!

Đưa mắt nhìn lại thì chỉ thấy thiên địa hỗn độn, cuồng phong kinh thiên động địa đang không ngừng gào thét bên người, xung quanh đá chạy cát bay, phảng phất giống như mạt nhật (ngày tàn) đang đến gần vậy. Không hay nhất chính là phong thế càng ngày càng cuồng bạo, ngay cả Sư Vương Thuẫn cũng có chút biểu hiện không ngăn xuể, quang thuẫn bị ép thành hình dạng méo mó. Hoa Lân vội tụ khí đan điền, toàn lực co rút vòng phòng hộ tráo lại, nhưng chân khí trong cơ thể lại không ngừng bành trướng ra ngoài, tựa hồ lúc nào cũng có thể nổ tung mà chết. Đột nhiên nhiệt độ không khí xung quanh giảm xuống, giống như bị ngâm vào một hầm băng vậy. Hoa Lân kinh ngạc phát hiện trong cuồng phong dường như đang ẩn dấu hơn mười hư ảnh. Không chỉ có thế, ngay cả hắc vụ ở ngoài xa cũng bị hút vào, chung quanh trở thành một mảnh hắc ám. Lúc này Long Toàn Phong âm lãnh ngày càng trở nên mãnh liệt điên cuồng hơn, Hoa Lân dần dần cũng không thể ngăn cản được nữa. Rốt cục Quang thuẫn bên ngoài

cũng lóe lên, Hoa Lân cảm thấy một trận choáng váng, trong lòng cả kinh, biết rằng một khi phòng hộ tráo bị vỡ thì mình nhất định cũng không thoát khỏi số phận tương tự. Tình thế cực kì khẩn cấp, dưới chân không ngừng phù động, trọng tâm không vững, nếu không phải là nhờ có Hà Chiếu cắm sâu vào mặt đất, chỉ sợ đã sớm bị lốc xoáy này nuốt mất từ lâu rồi!

Hoa Lân khẩn trương ngẩng đầu lên nhìn bầu trời rồi lại nhìn xuống dưới chân, lớn tiếng mắng:

- Khốn kiếp, đã không thể thăng thiên, thì ta đành phải độn thổ vậy!

Nói xong bám chặt vào Hà Chiếu, một tay vận công lại còn cứng hơn một thanh trường kiếm, "binh binh, bang bang" bắt đầu đào móc trên mặt đất. Chỉ chốc lát Hoa Lân đã đào được một hố lớn, lập tức nhảy vào, quả nhiên cảm thấy phong thế đã yếu đi một chút...

Trong Tu chân giới cũng chỉ có Hoa Lân là có thể làm những việc thế này. Động địa này thật sự trông giống như là phần mộ, đứng trong đó tro bụi, gió lớn thổi đập vào người làm hắn chật vật khó mà trụ nổi. Hoa Lân có chút bất đắc dĩ, hắn thấy phong thế quá lớn,

lại tiếp tục đào sâu xuống dưới thêm hai thước nữa rồi mở rộng sang hai bên thêm hai thước. Lúc này phong thế rốt cục cũng đã giảm đi nhiều, Hoa Lân vừa đắc thủ, cước đã vô lực nhũn ra, lúc này mới phát hiện mặt đất cứng rắn như thiết này lại âm hàn vô cùng, hắn thật sự chẳng khác gì đang ngồi trong một hầm băng vậy.

Nguyên tưởng rằng mình có thể nghỉ ngơi một lát, không ngờ phong thế trên đầu càng ngày càng khẩn, hút tất cả các hắc vụ từ ngoài xa lại hấp thu hết, hơn nữa còn theo động khẩu mà vào. Hoa Lân chỉ cảm thấy loại hắc khí phiêu miễu này giống như đang hình thành thực thể vậy, tầng tầng vây quanh giống như muốn phong chết mình ở trong động vậy. Điều khiến người ta sợ hãi chính là chúng không ngừng chui vào miệng rồi đi qua cổ họng, giống như là đang xâm thực thân thể vậy. Chuyện này khiến Hoa Lân toàn thân đổ mồ hôi lạnh, vội vàng tọa công, tụ khởi toàn thân công lực thúc dục liệt diễm trong cơ thể liều mạng ngăn cản hàn khí nhập thể. Phút chốc toàn thân Hoa Lân dấy lên đoàn đoàn hỏa diễm, quả nhiên loại hắc ti này thập phần úy kị Phần Tinh Luân, lập tức bị bức lui, vừa thoát ra khỏi cơ thể đã bị

cuồng phong hút trở về. Trên dỉnh đầu Hoa Lân liền hình thành một Long Quyển Phong khổng lồ, mãi vẫn không tiêu tán, giống như muốn phong chết Hoa Lân ở trong động vậy!

Hoa Lân tuyệt không dám xuất quan, lại càng không dám triệt công, chỉ biết khổ sở chống đỡ vận hành Phần Tinh Luân. Sau nửa canh giờ, phong thế trên đầu vẫn chưa có một chút biểu hiện suy nhược nào, giống như muốn cũng mình so đọ sức bền vậy. Lúc này Hoa Lân mới cảm thấy có chút kì quái, suy nghĩ một lúc cũng hiểu ra nhất định có người ở ngoài âm thầm thúc dục trận pháp. Hắn liền lớn tiếng mắng:

- Lão tử không tin Long quyển phong của ngươi có thể duy trì mãi như vậy, hừ!

Hoa Lân nói xong trong lòng cũng có chút khẩn trương, nghĩ thầm đối phương đang chờ mình ở đây, bây giờ phải làm sao cho tốt? đột nhiên linh cơ chợt lóe, vội nói lớn:

- ... Vừa lúc, hôm nay ngày tốt, bổn thiếu gia có thể khai lô luyện kiếm. Đợi ngày ta luyện thành cũng là ngày ta phá quan!

Hoa Lân nghĩ một lúc, tùy tay bố trí một phòng ngự trận đơn giản trên đỉnh đầu. Bởi hiện nay hắn công lực có thừa, nên có thể đồng thời làm vài việc mà không trở ngại chút nào, tay xuất ra một lô phế kiếm, tay phải nâng lên một đoàn hỏa diễm chói mắt lập tức xuất hiện, ném tất cả các thanh trường kiếm vào đó, chân chánh bắt đầu chú kiếm (luyện kiếm)!

Chốc lát trung ương đoàn hỏa diễm đã phát ra quang mang chói mắt, mấy thanh trường kiếm quả nhiên nhanh chóng bị hòa tan, mà long quyển phong trên đầu bị phòng ngự trận ngăn cản, một đen một hồng hai cỗ khí lưu bài xích lẫn nhau đang tương tranh ngay trên đỉnh đầu, nhưng cũng chỉ là tương tranh vô sự.

Hoa Lân thấy mình tạm thời coi như an toàn, liền tập trung tinh thần toàn tâm toàn ý bắt đầu luyện kiếm!

Lần luyện kiếm này vốn Hoa Lân chỉ định tạo thành hình dáng, sau đó âm thầm đào thoát. Ai ngờ hắn làm được một nửa rồi thì lại không thể thu tay. Chỉ vì hắn luyện kiếm tâm tính phi thường bình lặng, cho nên đầu óc lúc nào cũng ở trong cảnh giới không minh. Trong lúc vô ý đã đạt tới điên phong trạng thái (cảnh

giới vô ngã). Hoa Lân tâm cơ máy động ném nốt Hà Chiếu vào trong chú kiếm lô!

Trải qua một phen rèn luyện của liệt hỏa, cả thanh Hà Chiếu đã rút lại còn hơn một nửa. Trường kiếm ba thước trong tay hắn giờ đã đúc rút thành một thước bảy phân. Hoa Lân lập tức lắp bắp kinh hãi, hắn nhớ rõ lần luyện kiếm trước mình đã thi triển toàn lực, cứ tưởng rằng Hà Chiếu đã tinh thuần đến cực trí, không nghĩ rằng lần này vẫn còn có thể thu nhỏ lại? Đây quả thật là một chuyện cực kì quái!

Trong chốc lát Hoa Lân đã luyện thành thục hơn, liền lấy ra hai thanh Phân Quang kiếm khá tốt ném vào trong kiếm lô, sau đó lại lấy ra một lượng lớn Phi quỷ kích, chuẩn bị đại triển thân thủ...

Thời gian dần dần trôi qua, Long quyển phong trên đỉnh đầu cũng bắt đầu yếu nhược, lúc này nếu Hoa Lân đào tẩu thì đúng là thời cơ tốt nhất. Không ngờ hắn luyện kiếm quá chú tâm đạt đến cảnh giới vong ngã, gắt gao nhìn vào trung ương đoàn hỏa diễm, mượn nguyên năng của Hà Chiếu luyện thành năm thanh Phân quang kiếm. kết quả này thật đã nằm ngoài tưởng tượng của hắn!

Hoa Lân chỉ lo cúi đầu luyện kiếm, trên đỉnh đầu Long quyển phong không ngừng ép xuống phòng ngự trận, áp lực như ẩn như hiện, phảng phất tùy thời có thể vỡ tan. Cũng may nó được đoàn hỏa diễm nóng cháy nâng đỡ nên mới miễng cưỡng chống trụ đến lúc này. Hoa Lân đang muốn luyện thành thanh Phân Quang kiếm thứ sáu, nhưng tại thời khắc mấu chốt, tầng phòng ngự trên đỉnh đầu đã vỡ tan, một cỗ cuồng phong âm lãnh đột nhiên ập tới, hàn khí âm lãnh gặp ngọn đoàn đoàn hỏa diễm lập tức bị noãn hóa, tựa như một cỗ xuân phong ấm áp tràn vào khắp động, chẳng những phong thế giảm đi mà không khí trong động cũng trở nên ấm áp dị thường!

Hoa Lân bị dọa một trận đến phát hoảng, thanh Phân quang kiếm trong tay sắp thành hình đến phút cuối lại hỏng, bất thành khí. Hắn cực kì giận giữ, nhất thời nhảy dựng lên, tay nâng Hà Chiếu khởi xuất tầng tầng kiếm quang, không chút do dự bổ thẳng vào Long quyển phong trên đỉnh đầu. Lớn tiếng mắng:

- Khốn kiếp, dám làm hỏng đại sự của ta, nhận kiếm này của ta...

Nói thì chậm nhưng tay phải Hoa Lân vừa chém ra lập tức trong động vang lên "sưu sưu..." năm đạo hồng quang bạo phát, chính là năm thanh Phân Quang kiếm mới hình thành bị Hà Chiếu khiên dẫn, lập tức bay đi như điện xạ. Hoa Lân nhất thời kinh hãi không thôi. Mừng chính là năm thanh Phân Quang kiếm này linh tính cực mạnh, đây có thể nói là một chuyện bất khả tư nghị. Kinh là vì chúng vừa mới thành hình, nếu bị âm khí xâm phệ, linh khí lập tức tổn thương rất nhiều. Lo lắng quát:

- Tất cả trở về!

Nhưng đã muộn, năm thanh phi kiếm đã sớm bị Long quyển phong hút vào trong đó, tựa như ném đá xuống biển, mất tăm mất tích. Hà Chiếu trong tay Hoa Lân lập tức ngân vang một tiếng, không ngừng dục động, thiếu chút nữa rời tay mà bay đi. Hoa Lân quýnh quáng vội vàng nắm chặt lấy chuôi Hà Chiếu, chỉ sợ nó cũng tuột mất khỏi bàn tay mình!

Vừa thu hồi Hà Chiếu đã thấy trên thân kiếm thấp thoáng một tầng kim quang nhàn nhạt, hồng quang ẩn hiện trong thân kiếm khó có thể phát hiện thỉnh thoảng mới lóe lên, toàn kiếm tràn ngập linh lực. Mà

thân kiếm sơ với trước đây nhỏ hơn đến một nửa có thừa, chỉ còn khoảng một thước bảy tấc, cầm trong tay nhẹ nhàng giống như là tiểu kiếm mà nữ nhân vẫn hay dùng!

Hoa Lân choáng váng phát hiện ra thanh kiếm này hàn quang nội liễm, sắc bén vô cùng, thân kiếm nùng súc cao độ, mà bên trong còn ẩn chứa một cỗ hoàng kim năng lượng. Nếu như không phải tự tay mình chú kiếm, hắn còn hoài nghi thanh kiếm này có phải là Hà Chiếu kiếm của mình hay không? Điều đáng tiếc duy nhất chính là năm thanh Phân Quang kiếm vừa mới hình thành đã bị Long quyển phong âm hàn hút mất. chúng thân kiếm vẫn còn đỏ bừng nến bị hàn khí xâm thực, lập tức linh tính sẽ tiêu thất. Nghĩ vậy Hoa Lân cảm thấy tiếc nuối vô cùng. Nếu sau này có luyện chế lại cũng khó có thể một hơi làm ra năm thanh kiếm như thế...

Chương 40: TU LA CẤM KHU

Tác giả:Phiêu Ẩn

Dịch giả: MacVanDanh

Biên dịch+Biên tập:tepga

Nguồn: QUẦN LONG HỘI - 4vn.eu/forum

Trên trời cuồng phong gào thét *****g lộng. Hoa Lân miễn cưỡng đứng bám trụ . Ngẩng đầu nhìn lên. Thấy trong cuồng phong gầm thét, đang có một vài ánh hồng quang chuyển động đan xen nhau xoay tròn, tả xung hữu đột. Giống như muốn vùng thóat khỏi cơn thịnh nộ của cuồng phong. Nhưng vì cơn bạo nộ của cuồng phong quá dữ dội do đó ánh hồng quang đó vô phương phóng thóat.

Hiện tại, Hoa lân cũng đành phải chịu bó tay, đột nhiên phát hiện cơn giận dữ của gió yếu đi rất nhiều, hiện ra năm ánh hồng quang của phân quang kiếm. Quang kiếm vụt qua, vụt lại nháo lọan trong sự lạnh lẽo của cuồng phong.

Chợt thấy năm luồng sáng lóe lên, năm thanh phi kiếm phát ra tiếng: "Sưu.....sưu...sưu..." Đột ngột quay về trước mặt Hoa Lân.

Tranh!

Tất cả năm thanh phân quangkiếmđều cắm dưới chân hắn.

Hoa Lân mừng như điên. Ngay lập tức , rút Hà chiếu kiếm ra và đưa chỉ lên trời. Kiếm khí xung thiên, xé tọac cuồng phong chia làm hai phần. tạo ra một vết nứt lớn. Lập tức, Hoa lân bay vụt lên trời, từ trong gió lốc vụt bay vút ra. Chợt thấy truớc mặt có bóng đen đang chạy về phía tây. Hoa Lân nổi giận quát:

- Có ta ở đây còn muốn chạy?

Nói xong, lập tức ngự kiếm đuổi theo. Ở giữa không trung, Hoa lân xạ xuất năm thanh " Phân quang kiếm" lao vút về phía đối phương.

Phía trước đột nhiên xuất hiện một tòa Phương thiên tháp ngăn cản, chỉ nghe "soạt soạt soạt..." năm thanh Phân quang kiếm đều cắm vào trên Phương tiêm tháp. Hoa Lân đang cực kì thịnh nộ, lại bị Phương tiêm tháp ngăn trở, Hà Chiếu trong tay lập tức trở nên cuồng bạo xuất ra, chỉ nghe "ca sát" một tiếng ngân vang gọn ghẽ, kiếm quang xuyên qua tiêm tháp, một nửa tòa tháp đổ sập xuống đất.

Hoa Lân không chậm một chút nào, xẹt qua tiêm tháp tiếp tục truy đuổi hắc ảnh đang chạy trốn. Nhưng thân pháp đối phương thật sự quá nhanh,

trong nháy mắt đã biến mất. Hoa Lân phẫn nộ quát lớn:

- Còn muốn chạy?

Tay trái lập tức triệu hồi một thanh Phân Quang kiếm, rống lớn: "Thiên lí truy hồn thuật...."

Hàn quang lóe sáng, "tranh" một tiếng, thanh Phân quang kiếm hóa thành một đạo bạch quang bắn thẳng về phía trước...

Hoa Lân bị đối phương chọc giận, xuất trường kiếm trực truy. Dù hắc ảnh đã sớm biến mất nơi chân trời nhưng Thiên lí truy hồn thuật lại tuyệt đối có thể truy ra tung tích, Hoa Lân liền theo đó đuổi sát không bỏ.

Sau khi truy đuổi được mấy trăm trượng thì cảnh vật cũng có đột biến, Tháp lâm biến mất, trước mắt chỉ còn là một vùng đất trống không, ngoài xa xa là một tòa tế thai khổng lồ. Hoa Lân hoan hỉ tưởng rằng đây là trung ương nhãn trận, vội vàng tiến đến thêm vài bước. Không ngờ ở ngoài xa còn có hai hắc ảnh đang đứng quan sát, trong đó có một người cao gầy khí thế

cực kì sắc bén như một thanh trường thương dựng đứng, một cỗ khí tức cường đại lập tức từ xa ép tới.

Hoa Lân cả kinh lập tức dừng chân, bảo trì khoảng cách, song phương đối diện cách nhau khá xa nhưng khí thế vẫn không ngừng áp sát tới chỗ hắn, có thể thấy công lực người này tuyệt đối vượt hơn mình. Mà tên ở phía sau hắn đang giữ lấy cánh tay trái, hiển nhiên là đã bị trọng thương. Dễ dàng nhận ra hắn chính là bị Thiên Lí truy hồn thuật của mình đả thương.

Hoa Lân đột nhiên nhớ tới lời dặn dò của Minh Vương: " ngàn vạn lần không được tiến vào tháp lâm phía tây, trong đó có một vị Tu La cực kì hung tàn". Nghĩ ngợi một lát Hoa Lân âm thầm kinh ngạc, biết mình đã trúng kế, bị đối phương dẫn dụ đến nơi này, người này tâm tính có thể nói là cực kì âm hiểm. Hoa Lân biết rằng không thể ngạnh kháng với cường địch, lập tức hướng về bóng đen cao gầy phía trước hành lễ nói:

- Tại hạ Hoa Lân, tôn giá công lực cao tuyệt, từng nghe nói tôn giá là đệ nhất cao thủ trong Minh giới. Hôm nay được gặp quả là danh bất hư truyền. Ngay

cả Minh Vương cũng phải nhắc đến ngài, còn nói các hạ tâm tính cương trực, ghét xu nịnh như thù, thiện tâm cực cao. Dặn dò ta nếu may mắn gặp ngài nhất định phải tận dụng cơ hội nhờ ngài chỉ giáo. Thật không ngờ vận khí của ta lại tốt đến vậy, hôm nay gặp được các hạ thật là tam sinh hữu hạnh...

Hoa Lân đang mải mê vỗ mông ngựa, không ngờ đối phương tuyệt không có một chút biểu hiện nào, quát lớn:

- Im miệng! Nhìn bộ dáng của ngươi đã biết chẳng phải là loại tốt lành gì... Nói mau, chuôi phi kiếm này có phải là của ngươi không?

Vừa nói hắn vừa cầm một thanh Phân Quang kiếm đưa ra.

Hoa Lân vừa nhìn đã biết đây là thanh Phân Quang kiếm mà mình đã dùng để thi triển Thiên lí truy hồn thuật. Chỉ có thể gật đầu xác nhận:

- Không sai! Tại sao nó lại ở trong tay ngài được? Các hạ thật lợi hại, có thể dễ dàng khống chế phi kiếm của ta, Hoa mỗ thật sự bội phục. A a a...

Ai ngờ lời còn chưa nói hết đã thấy đối phương khẽ đưa tay lập tức phân kiếm thành hai đoạn, lãnh đạm nói:

- Nói như vậy Thiên lí truy hồn thuật vừa rồi cũng là do ngươi thi triển?

Hoa Lân sững sờ, nhất thời mắt hổ mở to, lập tức trụ vững cước bộ, khẩn trương nắm chặt Hà Chiếu trong tay. Nguyên hắn định tại Minh giới cứu người, càng không muốn *****ng chạm với cường địch. Nhưng vừa rồi luyện được năm thanh Phân Quang kiếm hết sức khó khăn, mà trong nháy mắt đối phương lại hủy mất của hắn một thanh trong số đó, rốt cục cũng không nén được nộ hỏa bốc cao ba trượng, lạnh giọng nói:

- Ngươi... ngươi thật bức người ta quá lắm! Đúng vậy, Truy hồn thuật là bổn thiếu gia xuất ra, nhưng người ta truy sát không phải là ngươi, ngươi xía vào làm gì?

- Ha ha ha...

Hắc hảnh đối diện đột nhiên cuồng tiếu, toàn thân đột nhiên phát ra sát khí xanh biếc, một cỗ khí tức

âm lãnh lập tức bắn đến, đúng là cuối cùng cũng đã chân chánh xuất thủ.

Hoa Lân bất đắc dĩ, chỉ có thể thôi động hỏa diễm bao phủ toàn thân chống lại, nhất thời bên ngoài cơ thể hắn hình thành một tầng hồng quang hộ tráo. Vừa khéo trở thành chính diện đối kháng với đối phương. Hắn lãnh đạm nói:

- Hoa mỗ đến nơi này vốn muốn kính ngươi ba phần, không ngờ ngươi lại thật sự không biết tốt xấu , ngươi cho rằng ta sợ ngươi ưh?

Thường nghe nói: "sư xuất hữu danh, tắc chiến ý dũ nùng" (kẻ có bản lĩnh thì chiến ý cũng không vừa). Hoa Lân chỉ cảm thấy cực kì phẫn nộ, lửa giận thiêu đốt, khí thế lập tức tăng vọt, ngang ngửa với đối phươngtrực diện đối kháng. Giữa hai người lập tức hình thành một cỗ ám kình cực kì cường đại, ép tên Minh suất đang quan chiến phải lùi lại ba trượng có thừa. Thấy tình hình này tên minh suất nọ biết gian kế đã thành, nhưng hắn ở phía sau vẫn chưa chịu dừng, cố thêm dầu vào lửa:

- Tí Hình phải cẩn thận!... tên này không để ngươi vào trong mắt là bởi vì hắn dựa vào Phần Tinh Luân, ngàn vạn lần không được sơ suất!

Kì thật không cần Minh suất nhắc nhở, Tí Hình cũng đã phát giác chỗ đặc biệt của Hoa Lân.

Phải biết rằng bình thường thì Thuần dương chi hỏa không thể tồn tại lâu dài trong Minh giới, nhưng toàn thân Hoa Lân liệt diễm không giảm tí nào, điều này thật sự khiến hắn có chút kinh ngạc. Lúc nghe đến tên Phần Tinh Luân, nhất thời trong lòng giác ngộ, liền âm thầm tụ khí vàolòng bàn tay chờ thời cơ động thủ.

Tên Tí Hình này đã tu luyện tới Tu La thân cho nên khi cùng đối phương động thủ không cần dùng tới binh khí, toàn là tay không sát địch. Mà Hoa Lân thì lại hoàn toàn khác biệt, trong tu chân giới thiện dụng phi kiếm chế địch, không chỉ có thế mà hắn còn có thể đồng thời giá ngự năm cỗ phi kiếm, trong tu chân giới có thể nói là nhất tuyệt. Lúc này bốn khỏa Phân Quang kiếm đều dựng đứng ở sau lưng hắn, tất cả đều phát ra chiến ý lầm lẫm. Phảng phất giống như

bọn chúng đều có linh tính, bị chuyện hắc ảnh "Chiết kiếm" (bẻ - đoạn kiếm) kích nộ mãnh liệt.

Nói thì chậm, Hoa Lân nhanh chóng đạt tới Điên phong trạng thái, trong đầu chỉ còn lại mỗi đấu chí hừng hực, lập tức tranh tiên xuất thủ. Mũi chân điểm nhẹ, thân thể lập tức bay vút lên bầu trời, người ở giữa không trung hai ngón tay bắt quyết hét lớn:

- ...Vạn kiếm quyết!

"Sưu sưu sưu..." bốn thanh Phân quang kiếm lập tức vọt ra như tia chớp bắn về phía đối phương. Cho đến hôm nay Vạn Kiếm quyết của Hoa Lân đã không còn là Vạn Kiếm Quyết của Thục Sơn kiếm pháp nữa. Chiêu Vạn Kiếm Quyết này hoàn toàn là nhờ thi triển các thanh Phi kiếm mà thành, thế nên kiếm phong sắc bén này tuyệt không ai có thể dựa vào pháp thuật mà tạo thành được như vậy.

Tí Hình quả nhiên không dám sơ thất, thân ảnh khẽ chuyển, lập tức biến mất. Hoa Lân chỉ cảm thấy mắt hoa lên, bốn khỏa phi kiếm lập tức bắn vào khoảng không, "Tranh" một tiếng cắm xuống mặt đất. Hắn trong lòng cả kinh chợt phát hiện một cỗ hắc khí từ bên trái đang khẩn trương đánh tới, liền nhanh

chóng xoay chuyên toàn thân, tốc độ cực nhanh, tuyệt không dưới Nhâm Vi của Thánh Thanh viện.

Cũng may cảnh giới của Hoa Lân lúc này đã không còn như ngày trước, lập tức ngiêng người lui bước, Hà Chiếu trong tay lập tức chém ra, một đoàn kiếm quang hỏa hồng lập tức phá không bắn ra, chém thẳng vào sườn trái địch nhân. Chỉ thất hắc ảnh lóe lên, thân thể quỷ mị giống như chỉ là một ảo ảnh bị kiếm quang xuyên qua thấu thể.

Hoa Lân cũng biết Tu La chính là cảnh giới tu luyện tối cao của Quỷ hồn, bọn chúng đã luyện thành nhục thân nên cực khó đối phó. Theo lí thuyết thì mình tuyệt không phải là đối thủ của loại Tu la Quỷ hồn này, nhưng xem tình hình thì tên này cũng chỉ mới tu luyện thành hình mà thôi, còn chưa thể đạt tới cảnh giới Phi thăng. Nếu không nó cũng sẽ không tiếp tục ở lại Minh giới nữa rồi. Hoa Lân đảm khí đại tăng, hai ngón tay bắt quyết nhanh chóng chỉ về bên trái, quát:

- ...bắn!

Bốn thanh Phân Quang kiếm lập tức vọt lên khỏi mặt đất, xoay chuyển mũi kiếm, "sưu sưu sưu..." lập tức

bắn về phía bên trái hắc ảnh, tốc dộ cực nhanh, cơ hồ mắt thường không thể nhìn thấy. Điểm chết người chính là bốn thanh phi kiếm này đều ẩn hiện một tia hồng quang, tựa như bốn tia lửa xẹt đến nhanh như tia chớp. Chỉ tiếc là năm thanh Phân Quang kiếm đã bị đối phương đoạn một, nếu không cả năm thanh tề xuất có thể nói uy lực đại tăng.

Nhưng mà cảnh giới của Tu La dù sao Hoa Lân cũng chưa thể so sánh được. Chỉ thấy bóng người trước mặt đột nhiên biến mất vô hình, phía trước chỉ còn một màn hắc vụ bao phủ, chỉ nghe một âm thanh xa xôi vọng tới:

- Minh, tiến, thiểm!

Hoa Lân chỉ cảm thấy trước mặt tối sầm, vô số hắc sắc tiễn vũ (mưa tên màu đen) che kín trời rồi đột nhiên ập thẳng vào mặt mình. Mà Minh Tiến Thiểm của đối phương với Vạn Kiếm quyết của hắn thập phần tương tự, chỉ cso điều phạm vi công kích lớn hơn nhiều, số lượng cũng vượt trội, không chỉ triệt tiêu hoàn toàn Vạn Kiếm quyết của hắn mà còn phô thiên cái địa nhốt hắn vào trong đó. Lúc này Hoa Lân đã không thể né tránh, hắn biết tất cả tiễn ảnh đều là

do chân khí của đối phương hóa thành, nên uy lực tất nhiên phải kém hơn một bậc, bằng vào Sư Vương Thuẫn trong cơ thể hoàn toàn có thể ngăn cản được. Vì vậy hắn hét lớn một tiếng, hai tay để trên Hà Chiếu kiếm, trên người lập tức hình thành một tầng hộ thể trong suốt - Quang thuẫn, hắc sắc tiễn vụ xạ lên quang thuẫn này quả nhiên lập tức tiêu tán vô hình. Chợt nghe môt tràng âm thanh dày đặc truyền đến "thu thu thu...", Hoa Lân cảm thấy có chút bất lực. May mà Minh tiến thiểm của đối phương cũng chỉ kéo dài trong chớp mắt, nếu không thật sự không biết làm thế nào mà ngăn cản .

Chuyện xảy ra chỉ trong nháy mắt, Hoa Lân đột nhiên cảm thấy không ổn, dang muốn né tránh thì đã thấy trước mặt một quang mạc xanh lét lóe lên, tầng tầng hắc vụ lập tức phủ lên người hắn.

Gã Tu La này quả nhiên cũng không vừa, căn bản là không để cho hắn có một khắc để thở, thiên nhân hợp nhất, trong nháy mắt đã lao tới, chưởng phong đã bức tới trước mặt cách Hoa Lân hơn hai trượng. Nói thì chậm, Hoa Lân lúc này đã không kịp lùi nữa rồi, ngoại trừ ngạnh kháng còn lại đều vô hiệu. Hắn

liền vận khởi Cửu Chuyển thần công của Trữ Tiêm Tuyết trong thể nội hai vòng chu thiên, quát lớn:

- Kim cương quyết!

Chỉ nghe nổ "phanh" một tiếng, chân khí nhộn nhạo, Hoa Lân lập tức cảm thấy một luồng âm khí xâm nhập vào trong kinh mạch, thiếu chút nữa hắn bị đóng băng tại chỗ, thân thể nhất thời bị chưởng phong chấn lui hơn hai trượng. Cũng may Hoa Lân có hỏa diễm của Phần Tinh Luân hộ thể, nên hàn khí nhanh chóng bị trục xuất khỏi cơ thể, nếu đổi lại là người khác chỉ sợ là không trụ nổi với một kích này của đối phương. Có thể thấy thực lực của tên Tu La này kinh khủng như thế nào, thật sự là ác mộng của tu chân giả.

Lại nói, Hoa Lân bị đối phương một chưởng chấn bay, thực lực so ra còn kém quá xa. Nhưng hắn cũng không biết rằng Tí Hình lúc này cũng chẳng tốt hơn mấy phần. Chưởng phong của hắn bị Cửu Chuyển thần công của Hoa Lân chia đôi ra hai phần, hơn nữa liệt diễm của Phần Tinh Luân trên người Hoa Lân thiếu chút nữa đã rót vào trong người hắn, quả nhiên là cực kì kinh khủng. Hắn còn không hiểu vì sao đối

phương một chưởng đánh ra lại hàm chứa hai loại khí lưu bất đồng, lập tức khiến hắn bị phản phệ, xem ra Kim Cương quyết này đúng là khắc tinh trời sinh của mình.

Hắn không biết rằng Cửu Chuyển thần công của Trữ Tiêm Tuyết có thể nói là tâm pháp chí cao vô thượng trong Tu Chân giới. Chỉ tiếc Trữ gia có luật bất truyền cho ngoại nhân, cho nên không có mấy người biết được mà thôi. Lúc này Tí Hình chịu chút thiệt thòi, trong tâm đương nhiên phát sinh chút sợ hãi.

Song phương âm thầm điều tức, lại đứng xa xa canh chừng lẫn nhau, không ai dám mạo hiểm ra tay. Mà Hoa Lân thì biết công lực còn kém đối phương một bậc nên hắn muốn lấy tịnh chế động, còn Tí Hình có nỗi khổ chỉ mình biết, tuy thấy Hoa Lân bị chưởng phong chấn bay nhưng sắc mặt hết sức bình thường, hiển nhiên là không chút úy kị với chưởng phong của mình. Gặp phải đối thủ như thế không cẩn thận không được.

HẾT QUYỂN 8

Chapter 9

Ngọc Tiên Duyên tập 9

QUYỂN 9 : QUẦN HÙNG TRANH PHONG

CHƯƠNG 1 : THỦY HỎA TƯƠNG TRÙNG

Tác giả : Phiêu Ẩn

Dịch giả : MacVanDanh

Biên tập : tepga

Nguồn : QUẦN LONG HỘI - 4vn.eu/forum

Trong chốc lát, hai người đều đem hết công lực ngưng tụ vào hai lòng bàn tay, đứng xa xa chờ đợi. Hoa Lân hơi nghiêng người, trường kiếm chỉ xéo xuống mặt đất, hai mắt nhìn thẳng vào đối phương. Trường kiếm trong tay từ từ đỏ rực lên, chốt lát đã

nổi lên từng cỗ liệt hỏa cháy rừng rực, nhiệt khí bức ra xung quanh đến mấy trượng. Người ở phía đối diện trong tâm chưởng hiện lên hai luồng chân nguyên lực tinh thuần màu đen, luồng chân nguyên lực này nhanh chóng bao trùm lên toàn thân thể hắn, từ ngoài xa nhìn lại không thể nào thấy rõ được chân dung diện mạo.

Sát khí xung thiên của song phương làm cho những người quan chiến không chịu được phải lui về sau mấy trượng. Một cơn gió lạnh lẽo thổi qua cuốn theo một đám lá khô trên mặt đất, ai ngờ đám lá khô này vừa chạm vào vùng kiếm khí đã lập tức tan thành mây khói.

Lúc này, Hoa Lân hoàn toàn tập trung. Tinh - Thần - Khí hợp nhất đạt tới Điên Phong trạng thái, chân khí tiêu hao tự nhiên là rất lớn. Hắn không dám chậm trễ, hét lên một tiếng, thân thể đột nhiên bay lên giữa không trung, vung kiếm chém xuống. Lập tức ba đạo kiếm ảnh nóng cháy hóa thành ba cơn lốc nhiệt cuồn cuộn hung hãn lao vào đối thủ. Nhưng Hoa Lân cũng biết, chiêu này không thể đắc thủ nên không chờ đối phương biến chiêu đã quát lớn:

- Phi kiếm... Xuất!

- Viu...

Hàn quang lấp lóe, cả bốn thanh kiếm như bốn tia chớp theo đầu ngón tay Hoa Lân bắn ra, nhằm thẳng vào bên trái đối thủ mà lao tới. Hắn đoán, đối thủ nhất định sẽ né theo hướng này.

Từ trước tới nay, Túy kiếm tâm pháp của Hoa Lân chưa từng thất thủ, thế nhưng hôm nay hắn lại gặp được một kẻ ngoại lệ. Trong ý nghĩ của hắn, Hắc y nhân kia là người của Minh giới, tất nhiên là thân thể thuộc về cực âm cực hàn, tự nhiên là phải cố kị với Phần Tinh hỏa của mình mới đúng, cho nên hắn sẽ tuyệt đối không dám đón đỡ kiếm khí của mình. Không ngờ người này không những khôgn né tránh mà còn tiến lên một bước, hai bàn tay bao bọc bởi hai luồng chân nguyên lực màu đen trực tiếp ba chiêu kiếm của Hoa Lân.

- Cong...

Một trận âm thanh va chậm trầm thấp vang lên. Kiếm khí mang theo liệt hỏa thao thiên đánh vào

quang trụ của Hắc Y nhân giống như không có chỗ tiếp lực, chỉ gây nên một cơn rung động rồi tản mất.

Hoa Lân sững sờ, trong lòng khó hiểu. Đáng cười nhất là bốn thanh phi kiếm của hắn đều đã bắn tới cắm ngay trên nền đất bên phải của Hắc Y nhân, giống như đang đùa cợt với hắn vậy.

Hắc Y nhân nọ cũng sững sờ, khôgn hiểu chiêu này của Hoa Lân là có ý gì. Nhưng cũng chỉ trong chốc lát, thấy Hoa Lân đang ngơ ngẩn, hắn không chậm trễ tung người bay lên, thân ảnh nhanh như thiểm điện. Hắc Y nhân dừng lại giữa không trung, hai bàn tay chập lại ngưng kết một cỗ chân khí khổng lồ màu đen, lăng không đánh về phía Hoa Lân, miệng quát lớn:

- Hắc Long, đánh...!

Hoa Lân đã mất tiên cơ, lại thấy đối phương dùng thế Lôi đình áp đỉnh đánh tới, nhất thời hốt hoảng, không kịp hồi kiếm tiếp chiêu, chỉ có thể dùng hai tay chống đỡ. Hắn quát lớn một tiếng:

- Con bà nó... xem Kim Cương huyền của ta!

Bùng một tiếng, hai luông chân khí một đen một đỏ chạm vào nhau, không khí xung quanh kịch liệt co rút rồi nổ tung, một tầng sóng xung kích có thể thấy rõ ràng tràn ra tứ phía. Hiện trường lập tức cuồng phong bạo phát, đá chạy cát bay, nhất thời nơi nào cũng mờ mịt khói bụi không thể thấy được bóng người.

Đợi đến khi cát bụi đã lắng xuống, trên mặt đất hiện lên một cái hố to, Hoa Lân không ngờ đã không còn ở chỗ cũ. Sở dĩ như vậy không phải vì hắn dùng thân pháp tránh đi mà là vị kình khí cường đại chấn bay khỏi vùng tranh chấp. Khi vừa tiếp đất, cả người hắn nhộn nhạo, miễn cưỡng đứng thẳng lên, há miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Hắc Y nhân vẫn vững vàng đứng trên thai giai, chỉ có sắc mặt hơn tái một chút mà thôi.

Hoa Lân lần này bị đánh rơi khỏi tế thai, hoàn tòan không biết là vì sao. Lửa giận thiêu đốt, ngẩng đầu lên, hai mắt đỏ bừng, hắn chỉ cảm thấy hai loại chân nguyên Thủy - Hỏa đang kịch liệt chấn động; điên cuồng thét lên một tiếng:

- ... Tới đây tìm chết!

Chưa hét xong hắn đã quay người lao tới, toàn thân được bao bọc trong liệt hỏa rừng rực. hai lòng bàn tay xuất ra hai luồng nhiệt diễm bức nhân đánh thẳng về phía trước. Hắn liều mạng thúc đẩy liệt hỏa trong người khiến cho cả Hắc Y nhân lẫn Minh Suất đều cảm thấy chói mắt.

Chỉ nghe ba tiếng chạm chưởng trầm đục vang lên, thân hình Hoa Lân lại bị chưởng phong chấn bay trở về, Hắc Y nhân cũng đã lui đến bên bờ tế thai, khóe miệng chảy ra một tia máu đen. Hoa Lân phóng tay bổ ra một chưởng, định hạ thân xuống trên đài.

Nhưng hắn bâu giờ là hữu tâm vô lực, chân khí trong cơ thể đang loạn động, toàn thân đau đớn tựa như lúc nào cũng có thể nổ tung vậy.

Lúc này trong óc đột nhiên lóe lên một ý niệm, hình như hắn đã từng nghe thấy Trữ Tiêm Tuyết nói tới. Hắn rùng mình, rốt cục cũng đã biết mình dụng công quá độ, dẫn tới tẩu hỏa nhập ma. Nếu lại tiếp tục ra tay như vậy sợ rằng kết cục cuối cùng cũng không tránh khỏi cái chết.

Hơn nữa chính mình cũng đã đánh cho đối phương hộc máu, lửa giận trong người cũng vơi đi quá nửa,

linh tính cũng được kích thích, cuối cùng hoàn toàn thanh tĩnh trở lại. Hắn có chút sợ hãi, vừa rồi nếu như mình thật sự tẩu hỏa nhập ma thì chỉ sợ là đúng như Trữ Tiêm Tuyết đã nói: thần tiên cũng không cứu được. Nghĩ đến chuyện ngày hôm nay, không tránh được toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

Mặc dù tâm trí đã bình tĩnh lại nhưng chân khí trong cơ thể lại càng khó khống chế hơn. Hắn âm thầm vận khởi tâm pháp Trữ gia, phải mất một lúc sau mới có thể miễn cưỡng áp chế chân khí đang tán loạn trong cơ thể. Hắn ngẩng đầu nhìn lên thì thấy Hắc Y nhân đã sớm khôi phục, đang đứng lẳng lặng nhìn mình, giống như đang phân vân không biết có nên ra tay tiếp hay không vậy?

Trong tâm Hoa Lân đột nhiên vô thức sinh ra một tia hảo cảm với hắn, ít nhất là Hắc Y nhân này cũng không thừa cơ người ta gặp nguy mà ra tay đắc thủ.

Song phương lại đứng xa xa dè chừng lẫn nhau, nhưng hai người có chút phân vân, do dự; đều không biết có nên tiếp tục đánh nữa hay không.

Đúng lúc này, Minh Suất ở bên cạnh quan chiến cũng sợ bọn họ dừng tay giữa chừng, gấp gáp nói:

- Tí Hình, ngàn vạn lần không được nương tay, dùng Tu La chưởng mà đối phó với hắn! ... tiểu tử này giám xông vào Minh giới chúng ta mà kiêu ngạo, đúng là không để ai vào trong mắt mà.

Ai ngờ lời này nói ra hiệu quả lại hoàn toàn khác so với tưởng tượng. Tí Hình quay đầu lại, trừng mắt liếc Minh Suất một cái, lập tức triệt hạ công lực toàn thân, quay lại nhìn Hoa Lân quát lớn:

- Ngươi đi đi!

Khẩu khí hoàn toàn là mệnh lệnh cưỡng bức.

Hoa Lân sững sờ, hắn cảm thấy đối phương dường như là cố ý để cho mình một lối thoát, nhưng bản tính cao ngạo lại không chấp nhận nổi, lãnh đạm nói:

- Bổn thiếu gia muốn đi thì không ai có thể ngăn cản. Hắc hắc... chỉ bằng vào ngươi? Còn chưa có bản lãnh này, hắc hắc...

Hắn còn định nói, mối hận đoạn kiếm bổn thiếu gia nhất định phải tính toán đầy đủ với ngươi, nhưng nãy giờ khí huyết không thông, chân khí có chút yếu ớt. May mà tính tình của hắn cũng tùy hòa, nhớ tới vừa rồi đối phương không thừa cơ hắn gặp nguy mà

ra tay, hơn nữa hắn cũng hiểu, có tiếp tục giao thủ nữa thì cũng không thể thủ thắng. Đánh nữa đối với mình chẳng có ích lợi gì, hơn nữa mọi người đang ở Mê Tiên trấn chờ đợi mình về, nếu mình chết ở đây, chỉ sợ bọn họ cũng khó sống. Vì vậy chỉ đành thở dài một hơi.

Hoa Lân đang muốn nói thêm vài câu lấy lại một chút mặt mũi thì Tí Hình bất ngờ khoát tay, lạnh giọng quát:

- Ngươi đi mau! ... Bổn tọa không muốn bị kẻ khác lợi dụng, cho nên hôm nay ta không giết ngươi. Nếu như ngươi còn không phục, chúng ta có thể giao ước tái chiến.

Hoa Lân sửng sốt, sắc mặt liên tục thay đổi, trầm mặc một lúc rồi ngẩng đầu lên nhẫn nại nói:

- Thôi, bổn thiếu gia bên người có việc gấp, phải đi ngay. Chuyện đoạn kiếm ta cũng không so đo với ngươi nữa. Cáo từ!

Nói xong, liền xoay người định bay đi, không ngờ ngực tê rần, chút nữa là phun máu miệng. Bất đắc dĩ,

hắn chỉ đành hít sâu một hơi dương khí, ngẩng đầu ưỡn ngực, từ tốn rời đi.

Minh Suất dương dương tự đắc, nghĩ rằng nhất định bọn họ sẽ tiếp tục đánh nhau, không ngờ Tí Hình lại thả cho Hoa Lân đi dễ dàng như thế, tức giận đến mức cắn răng nghiến lợi. Lại sợ Tí Hình trở mặt, không biết làm gì hơn là lẳng lặng rời đi. Nhưng hắn chết cũng không bỏ, theo xa xa phía sau lưng Hoa Lân, nghĩ cách ám toán hắn.

Hoa Lân mới rời tế thai được khoảng mười trượng nhưng chân đã như nhũn ra, lúc này mới phát hiện mình bị nội thương nghiêm trọng. Hắn lại cảm giác có người đi sau theo dõi, lập tức hiểu được Minh Suất còn chưa chịu thôi. Tâm cơ máy động, đột nhiên dừng lại, cũng không thèm ngoảnh đầu lại, chỉ lạnh lùng hừ một tiếng:

- Ngươi nghe cho rõ, tốt nhất đừng để ta gặp lại. Nếu không, bổn thiếu gia nhất định sẽ giết không tha! Bằng vào chút tu vi này của ngươi, lau giày cho Tí Hình còn chưa đáng... Cút!

Minh Suất ở phía sau sững sờ, không nghĩ tới Hoa Lân lại phát hiện mình sớm như vậy, xem ra thương

thế hắn không nặng như mình tưởng. Hơn nữa hắn đã từng thấy tiên thuật của Hoa Lân xuất chúng như thế nào, mặt khác, Phần Tinh Luân lại là khắc tinh trời sinh của hắn, cả người rúng động, âm thầm kinh hãi. Lập tức rút lui không dám theo đuôi Hoa Lân nữa.

Hoa Lân cũng tỏ vẻ không có việc gì, nhanh chóng tiến về phía trước, chỉ thấy hai chân càng lúc càng nặng trĩu, giống như đang kéo theo hai khối đá ngàn cân vậy. Cố gắng lắm mới đi thêm được mười trượng nữa, trong người đau đớn, chỉ có thể đến bên một tòa thạch tháp, vịn tay vào bờ tháp lạnh như băng, đứng đó thở dốc một trận. hắn cảm thấy một cơn choáng váng, liền tựa người vào bờ tháp, gian nan ngồi xuống.

Lúc này không cần biết là Minh Suất có quay trở lại hay không, hắn chỉ biết thương thế mình quá nghiêm trọng. Nếu không điều tức ngay, chỉ sợ không cách nào đối phó với những nguy nan trước mắt. Trong thế giới âm lãnh này, nếu không cẩn thận một chút thì chết rồi mà thân xác cũng chẳng còn. Hắn liền cắm Hà Chiếu xuống trước mặt, cả bốn thanh phi

kiếm cũng đồng loạt cắm thẳng trước người, nhanh chóng khoanh chân bắt quyết tọa công trị thương.

Tháp lâm dần yên tĩnh trở lại, thiên địa vạn vật phảng phất như chìm vào trong hư không không một động tĩnh vậy.

Hoa Lân khi bắt đầu điều tức vẫn phân ra một tia thần thức, cảnh giác quan sát xung quanh. Nhưng về sau, vì thương thế quá mức nghiêm trọng, bất tri bất giác cả người đều chìm vào trạng thái không minh. Một bóng đen đang từ xa tiến lại gần mà hắn không hề phát giác...

CHƯƠNG 2 : THẦN TRẬN DO LAI (p1)

Tác giả : Phiêu Ẩn

Dịch giả : MacVanDanh

Biên tập : tepga

Nguồn : QUẦN LONG HỘI - 4vn.eu/forum

Bóng đen nọ đi tới trước mặt Hoa Lân, cười lạnh một tiếng, khinh miệt nói:

- Ta còn tưởng ngươi thật sự lợi hại, xem ra cũng chỉ có thế...

Hoa Lân lúc này đã chìm sâu vào trong không minh, đừng nói là phản kháng, ngay cả chuyện đối phương nói lớn trước mặt cũng không biết.

Bóng đen nọ do dự một lát rồi tiến lên hai bước, đưa tay đặt lên đỉnh đầu Hoa Lân. Nhưng mãi vẫn chưa động thủ mà lại thì thầm lẩm bẩm:

- Ai, quả nhiên giống như ta sở liệu, thủy hỏa song tu. Chả trách công lực đột nhiên mãnh tiến, ngay cả một chiêu Thanh Long ba của ta cũng suýt bị phá. Bất quá vẫn còn may, ngươi coi như là cũng tự biết mình, không thi triển toàn lực. nếu không cho dù ngươi có thắng ta một lần thì cũng nhất định chết trước ta một bước, hừ...

Bóng đen nọ hình như tìm được đáp án rồi, trong mắt hiện lên vài tia hàn quang, nhưng rồi cũng từ từ bình tĩnh lại. Sau một lúc lâu mới lùi lại vài bước, đứng xa xa nhìn khuôn mặt Hoa Lân, tự nhủ:

- Ai! ... Thôi đi, ngươi và ta không phải là cùng một loại người, con đường đi về sau cũng hoàn toàn tương phản. Ta thật muốn biết, rốt cục là ngươi tu luyện tới cỡ nào a...

Hắc Y nhân nọ nói xong, khóe miệng lộ ra một nụ cười tự tin. Thân ảnh lóe lên rồi biến mất trong bóng đêm mênh mang.

Hoa Lân vẫn chưa biết rằng hắn mới vừa dạo một vòng trước quỷ môn quan trở về. Cũng không biết là đã qua bao nhiêu lâu, hắn cuối cùng cũng tỉnh lại, há mồm thở ra một ngụm trọc khí, chợt cảm thấy ngực nhói đau. Hắn biết, nội tức tuy đã bình ổn nhưng thương thế xem ra ít nhất hai ngày nữa mới có thể khỏi hẳn. Nhưng thời gian không chờ đợi hắn, bất đắc dĩ đứng lên tiếp tục đi sâu vào trong tháp lâm.

Hôm nay Hoa Lân đã hoàn toàn nắm được bố trí của trận pháp, biết trận nhãn là Vong linh tháp nằm giữa trung ương trận bèn thẳng đường đi tới, cực kì thuận lợi. Như vậy là Minh Suất cũng đã tự biết thân phận, không dám tiếp tục gây khó khăn cho mình.

Phút chốc, Hoa Lân cũng đã tới được trung tâm của Tháp lâm, chỉ thấy ở phía xa thấp thoáng một lá "Chiêu hồn kỳ" cắm giữa trung ương thạch trận, xung quanh cực kì trống trải. Nhưng hắn chưa đến gần mà đã cảm thấy một cỗ áp lực vô hình ngăn cản kịch liệt, hơn nữa còn khiến tâm ma nổi lên. Nhưng Hoa Lân

biết sở dĩ như thế là vì, lá cờ này chính là trận nhãn của "Vong linh chi trận". Hắn cẩn thận từng bước tiến lại gần, cầm lấy lá cờ nhanh từ từ rút lên.

Hắn vốn tưởng rằng đây sẽ có cơ quan lợi hại gì, không ngờ khi Hoa Lân rút lá cờ lên thì cũng không thấy có tình huống gì phát sinh, chỉ có lá "Chiêu hồn kì" trong tay lạnh thấu xương, chân khí trong cơ thể thiếu chút nữa cũng bị nó hút mất. May mắn là Hoa Lân thể chất dị thường, chưởng tâm ngưng tụ sẵn một cỗ nhiệt khí nên mới không bị vật đó ám toán.

Cẩn thận nhìn lại bốn hướng cũng không phát hiện ra động tĩnh gì. Hoa Lân tự giễu cợt mình một phen, cầm chắc lá cờ, ngược theo đường cũ trở ra.

Cầm lá cờ xuyên qua mê man sương lạnh, chỗ nào đi qua vạn vật đều khô rút lại, "Chiêu hồn kỳ" quả nhiên là lệ khí chi vật, trên đời hiếm thấy. Phải biết rằng thực vật ở Minh giới này đều cực kì cứng rắn, không ngờ lại bị lá tiểu kỳ trong tay Hoa Lân xuyên qua như cắt đậu hũ, quả thật khiến người ta kinh ngạc không thôi.

Mất nửa canh giờ thì Hoa Lân cũng đã ra được rìa tháp lâm. Chỉ thấy ngoài xa tụ tập đại quân đông đảo

gồm Minh Vương, Pháp Vương, các Minh tướng, đương nhiên là tên đáng chết Minh Suất cũng có trong đó.

Hoa Lân hung hăng trừng mắt liếc Minh Suất một cái, tay cầm Chiêu hồn kì đưa cho Minh Vương nói:

- Trận đã phá, không hay là Minh Vương đã hài lòng chưa?

Minh Vương nhận lấy lá cờ, hơi gật đầu bảo:

- Mặc dù thời gian hơi lâu, nhưng ngươi cuối cùng cũng đã làm được... Đi theo ta, ta có chuyện quan trọng cần bàn với ngươi.

- Chuyện gì quan trọng?

Hoa Lân trong đầu u mê không hiểu, nhưng hắn cũng không còn cách nào khác là đành đi theo bọn Minh Vương về Minh Vương điện.

Về đến nơi, Minh Vương chậm rãi ngồi xuống Vương tọa, phất tay đuổi tất cả các bộ hạ ra ngoài, chỉ chừa Pháp Vương ở lại. Lúc này hắn mới chậm rãi nói:

- Thiếu hiệp lưu lại tại Minh giới đã mấy canh giờ, liệu có phát hiện ra nơi này có gì bất ổn không?

Hoa Lân mê muội, lắc đầu nói:

- Ta tới Minh giới chưa đến một ngày, làm sao biết được chỗ nào không ổn. Ngươi tốt nhất không nên vòng vèo nữa, xin nói thẳng cho ta biết. Đồng thời thả các bằng hữu của ta ra, nếu không bọn họ biến thành người băng mất.

Minh Vương và Pháp Vương đưa mắt nhìn nhau, đều cảm thấy tên tiểu tử này ăn nói vô lý, không biết giữ gìn, tức giận quát lớn:

- Tên tiểu tử ngươi, đây là Minh giới, không phải là nhân gian các ngươi. Ngươi nên tôn trọng chúng ta một chút, nếu không...

Hoa Lân lập tức giơ tay đầu hàng nói:

- Được rồi, được rồi, là ta không đúng. Xin các ngươi nói nhanh lên một chút, rốt cục là các ngươi muốn nói với ta chuyện gì?

May là Minh Vương và Pháp Vương nghe xong cũng không thèm chấp hắn, chỉ lắc đầu. Pháp Vương bất đắc dĩ nói:

- Từ xưa tới nay, âm dương đối lập lại vừa tương trợ lẫn nhau. Người chết đều phải trở về Minh giới mới có thể tiến vào Lục đạo luân hồi. Mà...

Hoa Lân trong lòng buồn bực, lại thêm trên mình còn mang thương tích, có chút nóng nảy bảo:

- Ta xin các người đó, mau nói vào chánh đề đi có được không? Bằng hữu ta sắp chết đến nơi rồi kìa!

Pháp Vương giống như không hề nghe thấy lời thúc dục của Hoa Lân, chỉ ngẩng đầu nhìn ra xa ung dung nói:

- Thế này đi, ta trước tiên kể cho ngươi một cố sự, thế nào?

Hoa Lân bất đắc dĩ cúi đầu nhìn xuống mặt đất, lắc đầu than vãn:

- Được rồi, được rồi, ngươi mau nói đi! Ta rất thích nghe các loại cố sự đó!

Pháp Vương chỉ chăm chú nhìn về phía xa, trong ánh mắt vốn âm u của hắn giờ này cũng bừng lên một chút sáng sủa. Hắn trầm ngâm nói:

- Cách đây đã rất lâu rồi, nơi này từng là một thiên đường phồn vinh thịnh vượng. Cho dù là Nhân gian hay là Minh giới lúc đó cũng đều có mấy trăm ức dân cư. Lúc đó, chúng ta đã biết, nơi này có một tiên trận cực lớn tên là "Binh Hồn Giải Thần Trận". Nghe nói nó chủ yếu là trấn thủ thông đạo giữa Ma giới và Nhân gian, duy trì sự bình hành giữa song phương. Từ xưa tới nay, "Binh hồn giải thần trận" chưa từng được khởi động lần nào, đơn giản là bởi vì ma giới chưa từng đột phá được cấm chế ở đây, cho nên dân cư càng ngày càng đông đúc. Chúng ta cũng không ngờ rằng có một ngày trận pháp cuối cùng cũng bị khởi động... Một ngàn năm trước, Ma giới đại cử xâm lấn, trong trung tâm của Thần trận tìm ra được một khe hở, dùng thiên sách vạn kế gửi Huyết Ma tới, biến nơi này thành địa ngục của nhân gian."

Nói đến đây, Pháp Vương dừng lại một chút, trước mắt phảng phất như thấy lại huyết cảnh ngày xưa, vẻ mặt cực kì thống khổ.

Hoa Lân nghe đến đó, vô thức hỏi:

- Vậy sau đó ra sao?

Pháp Vương thở dài, chậm rãi nói tiếp:

- Lúc ấy, mặc dù cả Tu chân giới ra sức ngăn cản nhưng thủy chung không có cách nào chống lại, cuối cùng, cũng không biết là ai đã khởi động "Binh hồn giải thần trận" mới có thể ngăn được sự xâm lấn của Ma giới. Nhưng đồng thời, cả lục địa này cũng xảy ra biến hóa nghiêng trời chuyển đất... Ngươi từ phía trên xuống, hẳn là đã rõ ràng trận pháp lợi hại như thế nào rồi.

Pháp Vương vừa nói vừa chỉ lên trên đầu Hoa Lân rồi quay lại nhìn hắn một cái.

Hoa Lân chỉ có thể gật đầu, lúc này Pháp Vương mới kể tiếp:

- Lúc ấy, mặc kệ là tiên nhân hay là ma đầu, tất cả đều bị hút vào trong đó. Nhưng song phương không vì thế mà dừng tay, ngược lại còn tiếp tục trường đồ sát đó hơn mười năm nữa. Cuối cùng cũgn có một ngày bọn họ đã phân định được thắng bại. Nhưng lúc này chuyện đó đã chẳng còn ý nghĩa nữa, điều trọng yếu chính là phàm nhân đã gần như tuyệt diệt, cả một lục địa bao la cũng chẳng còn sót lại mấy người. Đây chính là lai lịch của "Binh hồn giải thần trận"...

CHƯƠNG 2 : THẦN TRẬN DO LAI (P2)

Tác giả : Phiêu Ẩn

Dịch giả : MacVanDanh

Biên tập : tepga

Nguồn : QUẦN LONG HỘI - 4vn.eu/forum

Hoa Lân chấn động, hỏi:

- Sau đó thế nào?

Pháp Vương cả giận:

- Sau nữa là thế nào?... kết cục như thế mà còn múốn hỏi sau đó là sao?

Hoa Lân lại càng tức giận:

- Không có sau đó? Ta làm sao có thể tới được chỗ này? Mà ta với các ngươi có quan hệ gì? Các ngươi là Minh giới, hình như chuyện này không liên quan tới các ngươi mà.

Pháp Vương giận giữ nói:

- Tại sao lại không liên quan tới chúng ta!... Minh giới và Nhân gian giới, vốn là hai thế giới bình hành, phồn vinh như nhau. Ví như nói, trên mặt đất các ngươi có diện tích hơn trăm dặm thì Minh giới của

chúng ta cũng có hơn trăm dặm diện tích. Còn như nói Tu chân giới của các ngươi có vô số Tinh vực thì Minh giới cũng có vô số những khu vực độc lập. Nhưng bây giờ, trên đầu chúng ta, "Binh Hồn giải thần trận" đã bị khởi động. Nơi này bị thượng cổ kết giới trói buộc, ngăn cách chúng ta với ngoại giới, không cách nào liên lạc đươc. Hiểu chưa?

Hoa Lân gãi gãi ót lẩm bẩm:

- Hình như hiểu được chút ít! Nói như vậy Minh giới giống như là một hình ảnh đảo chiều của Nhân gian giới, đúng không?

Minh Vương vui mừng nói:

- Xem ra rốt cục ngươi cũng đã hiểu được nỗi khổ của chúng ta rồi.

Nhưng Hoa Lân lại lắc đầu nói:

- Có chuyện này ta vẫn không hiểu, cho dù là các ngươi bị cô lập nhưng tại sao lại phải ở đây? Không phải các ngươi muốn du ngoạn Minh giới đấy chứ? Ách...

Pháp Vương buồn bực bảo:

- Ngươi... ngươi... Ai! Ngươi còn chưa biết, mặt trên của "Binh Hồn giải thần trận" đã biến thành một tử địa, con người không thể tồn tại được, cho nên cũng không thể thấy trẻ con tái sanh. Nói theo cách của các ngươi thì Vong hồn của Minh giới chúng ta cũng vô pháp đầu thai. Ngươi nghĩ xem, suốt một ngàn năm chúng ta không có cách nào luân hồi, vong hồn tự nhiên càng ngày càng nhiều. Không phải chúng ta muốn vĩnh viễn trở thành nơi chứa chấp vong hồn. Chúng ta thì không sao cả, nhưng chỉ sợ rằng thần dân của Minh giới sớm muộn cũng sẽ tạo phản, ngươi hiểu chưa?

- Ách...

Hoa Lân giật mình hiểu ra, vội vàng gật đầu. Nghĩ thầm, khó trách bọn hắn mặt mày ủ rũ như vậy, "Binh hồn giải thần trận này cũng thật quá bá đạo, ngăn cách hết thảy mọi liên lạc với ngoại giới, không chỉ là tai nạn của Nhân gian mà cũng là một trường hạo kiếp của Minh giới. Nghĩ đến đây, hắn không nhịn được mở miệng đồng tình:

- Vậy được rồi! Các ngươi muốn ta làm gì?

Pháp Vương thở ra một hơi nhẹ nhõm, quay đầu lại nhìn Minh Vương, dường như muốn mời Minh Vương đưa ra quyết định cuối cùng.

Minh Vương chậm rãi đứng lên than vãn:

- Ai... Năm đó Minh giới chúng ta thực lực cực mạnh. Diện tích gấp hàng chục lần bây giờ, thần dân cũng đạt tới ba trăm ức. Chỉ tại năm đó quá tự tin, không chịu thành lập truyền tống trận đi nơi khác, kiếp nạn hôm nay cũng là do thủ cựu mà ra. Bây giờ chỉ còn có một cách, đó là phái người đi trước, đả thông các thông đạo của Minh giới. Trách nhiệm này, cũng chỉ có thể truyền nhân của Phần Tinh Luân mới có thể làm được. Thiếu hiệp, đây chính là chuyện chúng ta muốn nhờ ngươi giúp, không biết ngươi có thể giúp chúng ta rời khỏi đây hay không?

Hoa Lân đột nhiên ngộ ra khổ tâm của bọn họ: Trở về Minh giới chỉ có thể mượn đường qua Nhân gian giới. Nhưng Âm hồn bình thường của Minh giới gặp ánh sáng lập tức hình tiêu thần tán. Bên ngoài quanh năm sáng sủa, mặt trời chói chang, cho nên chỉ có người Tu chân hoặc là các phàm nhân tài năng mới có thể giúp bọn họ được. Mà cao thủ có thể tùy ý

thông hành trong Minh giới cũng chỉ có truyền nhân của Phần Tinh Luân mới đủ tài năng làm được điều này.

Hoa Lân nghĩ ra điều này, đột nhiên cảm thấy mình trở nên vĩ đại hơn hẳn. Không ngờ thân phận là Minh Vương của Minh giới cũng phải hạ mình cầu hắn trợ giúp, quả là khó tin. Vì vậy hắn nói:

- Minh Vương ủy thác, tại hạ nhất định toàn lực ứng phó. Nhưng tiểu tử tu vi quá thấp, chỉ sợ rằng việc khó thành.

Minh Vương nghiêm mặt nói:

- Bổn tọa cũng đã từng nghĩ tới, việc này quả thật tương đối khó khăn. Chưa nói đến chuyện tu vi của thiếu hiệp tế nào, chỉ việc đào thoát khỏi giải thần trận này cũng rất nan giải rồi. Tất nhiên là chúng ta cũng phải toàn lực tìm cách.

Minh Vương dừng lại một chút, rồi nhẹ giọng tiếp tục:

- ...Khi tuổi thọ của tới hạn, thì cũng là lúc thần nhân đều suy kiệt. Mặc dù người trong Minh giới chúng ta dựa vào âm khí có thể sốgn rất lâu, nhưng cuối cùng

thì vẫn thế cả. Thiếu hiệp, nếu có thể, cần giải quyết việc này càng nhanh càng tốt. Ài...

Hoa Lân nghĩ thầm rằng: "Ngươi nói như vậy, ý tứ chính là muốn ta phóng tay mà làm. Đây thật sự là một chuyện tốt ah! ... Ài!"

Mặc dù trong lòng có chút khó chịu nhưng suy nghĩ một lúc Hoa Lân cũng hiểu được tình cảnh của bọn họ quả thật quá khó khăn. Trách nhiệm này quan hệ đến ngàn vạn sinh mệnh trong tương lai, vì vậy gật đầu nói:

- Được rồi, việc này không nên chậm trễ nữa, ngươi rốt cục là muốn ta làm thế nào? Mau nói thẳng ra... ta sợ rằng bằng hữu của ta ở bên ngoài thật sự không chịu nổi hàn khí ở nơi này nữa rồi.

Minh Vương gật đầu, nhàn nhạt nói:

- Rất tốt, ngươi đi theo ta...

Nói xong rời khỏi Vương tọa đi vào sâu trong điện.

Hoa Lân lập tức theo chân, Pháp Vương cũng đuổi tới bên cạnh hắn, nhỏ giọng giải thích:

- Nếu muốn đả thông thông đạo của Minh giới, phải thiết lập ở Minh giới kia một cái truyền tống trận. Cho nên Minh Vương muốn tặng cho ngươi một cái Hắc Diệu Hoàn. Trong các Minh giới song hành, nó đại biểu cho người đứng đầu Minh giới. Cho nên ngươi phải hiểu rằng đó là một cỗ thần khí có thể hiệu lệnh tất cả các vong hồn trong thiên hạ. Điều quan trọng nhất là không được để người khác trông thấy nó, nếu không sẽ làm náo loạn vị trí của ngươi và Minh Vương. Chỉ khi lâm vào tình trạng vạn bất đắc dĩ mới được sử dụng Minh Vương lệnh để chế phục đối phương. Mọi chuyện sau đó đều có thể trở nên thuận lợi hơn...

- A?

Hoa Lân cả kinh hỏi:

- Chế phục đối phương? Như vậy thật không hay rồi?....

Pháp Vương cũng đổ mồ hôi nói:

- Chuyện này... ta đương nhiên cũng không hi vọng phát sinh sự tình như vậy. Loại tín vật tối cao của Minh Vương làm sao có thể xuất hiện trong tay một

con người được? Hơn nữa, nếu bọn họ trông thấy Phần Tinh Luân, nói không chừng sẽ nổi lòng tham, làm chuyện bất lợi với ngươi. Phải biết rằng ngươi toàn thân là hỏa, nhưng nếu thật sự đánh nhau, ngươi chưa hẳn đã là đối thủ mạnh nhất của Minh giới. Đơn giản như là Minh Vương của chúng ta, chỉ cần ngài thi triển "Định hồn chú" hoặc là "Vạn vật hư không" là có thể dễ dàng đánh bại ngươi. Cho nên thần khí này giao cho ngươi cũng chỉ đề phòng thân lúc vạn nhất.

- Phải không?

Hoa Lân có chút không tin, nhưng Pháp Vương đã nói như thế nhất định có thâm ý. Huống chi là tặng cho mình một bảo vật, có gì mà phải lo lắng? Vì vậy hắc hắc cười nói:

- Ta xin đa tạ, hắc hắc...

CHƯƠNG 3: MINH GIỚI THÁNH VẬT (p1)

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: tepga

Biên tập: MacVanDanh

Nguồn: QUẦN LONG HỘI - 4vn.eu/forum

Trong khi nói chuyện, Minh Vương đã đem Hoa Lân và Pháp vương đến dừng trước một tòa thần tượng.

Hoa Lân ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy trên tường khắc một tượng người rất lớn, tay cầm trường kích, mắt hổ trợn to, trên đầu đội mũ sừng dài, diện mạo quả thật dọa khiếp người ta. Minh Vương đi tới trước mặt thần tượng, đưa tay nắm lấy trường kích xoay sang trái một chút, dừng lại, rồi tiếp tục xoay sang phải nửa vòng, chỉ thấy phía trước lập tức xuất hiện một cánh cửa ngầm. Ba người bước vào, Hoa Lân cả kinh, chỉ thấy trước mắt đột nhiên hiện ra hai tượng đồng giơ cao đao kiếm, tất cả đều quay mặt về phía mình. Nếu nhìn không kỹ còn tưởng rằng mình đang bị bao vây.

Vào trong mật thất mới phát hiện ra rằng trong này chính là một tàng bảo khố. Trên tường đeo đầy đao kiếm cùng phát ra ánh sáng lấp lánh, nhìn qua đều là đủ loại thần binh lợi khí. Còn một bên tường bày chỉnh tề những kiện vật phẩm rất cổ quái: bát ngọc, chuông, dây chuyền... rất đa dạng phong phú. Hoa Lân âm thầm buồn cười, nghĩ thầm rằng Minh

Vương này nguyên lai cũng là người tham tài, không thể tưởng tượng được lại cất dấu nhiều bảo vật đến thế. Đang suy nghĩ thì Minh Vương đã đi đến cầu thang đối diện, mở một chiếc hộp phóng đầy hàn quang, tay nâng một vật, xoay người nói:

- Vật này tên là Minh Vương Lệnh, thực tế nó cũng chỉ là một khối hàn ngọc xích thu phục yêu ma. Hôm nay giao cho ngươi là bởi vì người là truyền nhân của Đẳng Tinh Sí. Nếu như đổi là người khác, ta thật sự không yên tâm.

Hoa Lân lập tức tiến lên, cung kính tiếp lấy, trầm giọng nói:

- Mặc dù ta không biết Đẳng Tinh Sí là ai nhưng Hoa mỗ vẫn làm việc nói một không hai, nếu quyết định đi giúp ngươi một chuyến, vậy tuyệt sẽ không nuốt lời. Ngươi cứ yên tâm!

Minh Vương mặc dù vẫn còn có chút không thực sự yên tâm nhưng lúc này cũng không có biện pháp, chỉ có thể buồn bã nói:

- Vật này là do hàn băng ngọc vạn năm tạo nên, cứng rắn vô cùng, có thể so sánh với kiếm tiên. Nhưng vật

này cũng không phải chuyện đùa, không thể sử dụng như binh khí, nếu như bị hư hao thì thực sự là rất đáng tiếc đó. Bây giờ ta dạy ngươi cách sử dụng, chỉ cần nhớ kỹ một câu khẩu quyết. 'Minh yên vô hình, lệnh chí đồng quy'

Hoa Lân thấp giọng niệm một lần, cúi đầu nhìn hàn ngọc xích trong tay, chỉ thấy vật ấy dài chừng một thước, rộng khoảng ba chỉ, ở giữa có khảm 3 viên bảo thạch, cũng không biết có tác dụng gì. Nắm trong tay thực sự lạnh thấu xương, người thường tuyệt đối không thể chịu nổi. Pháp Vương ở phía sau thấy Hoa Lân nhìn bảo vật mãi không rời, tiến lên một bước nói:

- Khẩu quyết đầu tiên là án trụ bảo thạch, huyền nhãn trung tâm của vật đó, sẽ sinh ra một cơn lốc xoáy rất lớn, có thể hút toàn bộ quỷ hồn lang thang xung quanh vào trong. Cho nên có thể giam cầm tuyệt đại đa số âm hồn. Đồng thời, vật này còn có thể phóng ra hắc long toàn phong (gió lốc rồng đen), tương đương với tiên thuật cấp 5, cho dù là cao thủ tu chân giới cũng phải tránh mũi nhọn của nó. Đương nhiên, nếu ngươi có đủ niệm lực cường đại,

nói không chừng có thể đạt tới uy lực của tiên thuật cấp 8. Cho nên ngươi phải cẩn thận giữ gìn, vạn lần không thể để người khác cướp mất.

Hoa Lân không khỏi sáng cả đôi mắt, hưng phấn nói:

- Thật sự có thể đạt tới năm cấp tiên thuật sao? Không biết có thể đối phó với cao thủ ở THần Hợp cảnh giới không?

Pháp Vương trước tiên sửng sốt gật đầu, nhưng rồi lại lắc đầu nói:

- Cao thủ ở Thần Hợp cảnh giới sớm đã đạt tới bộ pháp tùy ý. Tu vi của ngươi bây giờ mới chỉ ở Thanh Hư cảnh giới, tốc độ thi triển pháp thuật so với bọn họ chậm hơn rất nhiều cho nên khó có thể đạt được hiệu quả. Nhưng nếu tu vi của ngươi luyện tới Chứng Ngộ hậu kỳ, khi đó thi triển Hắc Long Quyển thì bọn họ cũng phải dè chừng.

Hoa Lân vẫn cười nói:

- Nói như vậy, đối phó với người có cảnh giới cao hơn ta một bậc là được phải không?

Pháp Vương gật đầu, đang muốn giới thiệu thêm về những chỗ huyền diệu của "Minh Vương Lệnh", chợt Minh Vương sau lưng ho khan hai tiếng, cắt đứt lời hắn. Pháp Vương phục hồi tinh thần, thối lui vài bước, nói với Hoa Lân:

- Minh Vương muốn nói chuyện chính sự với ngươi, sau này đều phụ thuộc vào ngươi cả đó.

Hoa Lân đang gật gật đầu thì Minh Vương đã trầm giọng nói:

- Bây giờ cho ngươi nói một câu chính sự... Nếu ngươi muốn chạy trốn khỏi 'Binh Hồn Giải Thần Trận' thì phải bắt đầu từ thần miếu trung ương. Nếu không tuyệt sẽ rất khó phá vỡ cấm chế trên bầu trời. Mà tất cả các trận pháp đều có trận nhãn. Trận nhãn của 'Binh Hồn Giải Thần Trận' chính là Thiên Thần miếu. Nếu ngươi muốn đi Thiên Thần miếu thì trước hết cần phải hiểu một chút tình hình của 'Binh Hồn Giải Thần Trận'. Nếu không cứ đi loạn, nói không chừng ngươi có đi cả đời cũng không tới được đích.

- Thần miếu...

Tinh thần Hoa Lân hơi rung lên, lại vui vẻ nói:

- Ngươi quen thuộc thần trận? Vậy thật là tốt quá! Mau mau nói cho ta biết phải đi như thế nào. Thật không biết phải cảm tạ ngươi ra sao nữa!

Minh Vương chỉ lắc lắc đầu, chậm rãi nói:

- Trận này biên giới vô cùng, diện tích cực kỳ rộng lớn, ngươi không thể tưởng tượng được. Nó do vô số trận pháp tạo thành, nếu ngươi xuất phát từ đây, phải trải qua hơn một vạn chin ngàn trận pháp mới có thể tới được thần miếu trung ương. Cho dù ngươi cứ đi mãi cũng phải mất hơn mười năm, nếu trên đường gặp trì hoãn thì không chừng ngươi phải mất một trăm năm mới có thể đi ra ngoài được...

- A?

Hoa Lân sợ đến nhảy dựng lên, nghĩ thầm rằng địa phương này quả là rộng đến vậy sao? Tính một chút, một tiên trận cho dù chỉ có khoảng cách một trăm dặm, vậy hơn một vạn tiên trận thì khoảng cách đã là hơn trăm ngàn dặm. Mà đó mới chỉ là khoảng cách một hướng mà thôi, nếu phải đi cả ngang cả dọc, vậy không biết là lớn đến mức nào. Thật sự khiến lòng người phát lạnh!

Minh Vương thấy Hoa Lân sắc mặt biến đổi, vội vàng an ủi:

- Đương nhiên vạn vật đều có sơ hở. Trận pháp dù lợi hại nhưng vẫn có đường tắt để đi.

Hoa Lân nghe như vậy thì thở phào, cười nói:

- Hắc! Ta biết mà, ta có thể mượn đường minh giới của các ngươi, từ đó đi tới Thiên Thần miếu. Với tốc độ của ta, một ngày ít nhất có thể phi hành...

Còn chưa nói dứt lời, Minh Vương đã lắc đầu nói:

- A... nếu là trước kia, đương nhiên ngươi có thể đi từ minh giới. Nhưng bây giờ trận pháp đã bị mở ra, chúng ta cũng không có cách nào đả thông được chướng ngại. Thông đạo duy nhất chính là 'Hồi Hồn Thai', cho nên ngươi phải quay lại đường cũ, từ 'Hồi Hồn Thai' trở về mặt đất. Còn về phần đường tắt...

Hoa Lân thấy hắn đột nhiên dừng lại, vội la lên:

- Thật là bực mình chết, vậy ngươi muốn ta làm gì bây giờ?

CHƯƠNG 3 : MINH GIỚI THÁNH VẬT (P2)

Tác giả : Phiêu Ẩn

Dịch giả : tepga

Biên tập : MacVanDanh

Nguồn : QUẦN LONG HỘI - 4vn.eu/forum

Minh Vương cười quỷ dị, nói:

- À... mặc dù không thể đi từ minh giới nhưng ta biết, trên mặt đất có năm cự long, chúng nó phân biệt là Kim Long, Hỏa Long, Thủy Long, Thổ Long và Mộc Long. Năm đại thần long đó đều là thần vật trấn thủ nơi đây. Theo ta được biết, chúng đều có Truyền Tống trận, có thể trực tiếp đi tới Thiên Thần miếu. Nhưng ngàn năm qua, minh giới chúng ta và chúng nó ở thế bất lưỡng lập, cho nên thủy chung không thể nào mượn đường mà đi được. Nhưng ngươi thì khác. Chúng nó mặc dù hung mãnh nhưng đối với tử dân có Hạo Nhiên Chính Khí thì vẫn tương đối lịch sự, ít nhất sẽ không ăn thịt ngươi. Mà bổn mạng chân long của ngươi cũng chính là có giao tình với hỏa long, thừa lúc nó không phòng bị, hẳn là có thể mượn Truyền tống trận của nó để sử dụng!

Hoa Lân nghe được mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nhảy lên nói:

- Ngươi... ngươi nói cái gì? Như vậy không phải là hại ta sao? Muốn ta đi giao tình với hỏa long, không phải muốn ta nạp mạng à?

Minh Vương lại phảng phất như không nghe thấy, chỉ xoay người lấy ra một cái hộp rất đẹp, nói:

- Thần long đều đam mê thu thập bảo vật, đặc biệt là các bảo thạch có cùng thuộc tính với nó. Ở đây có một khối tinh thạch, ngươi cầm lấy đưa cho hỏa long, nó hẳn là sẽ có vài phần kính trọng ngươi.

Hoa Lân sửng sốt cười nói:

- Ha ha! Nguyên lai Minh Vương đã sớm có an bài. Hoa mỗ tài sơ học thiển, thật sự bội phục.

Minh Vương chỉ cười mà không đáp, lại cấp cho Hoa Lan một quả hắc diệu hoàn và một ký ức tinh phiến, dặn dò:

- Đây là pháp khí để mở ra thông đạo, một khi ngươi ra khỏi tới được thiên sinh, liền tìm biện pháp tới minh giới của bọn hắn, nói chúng ta nguyện ý cùng bọn họ quản hạt để giải quyết nỗi khổ không cách nào luân hồi được.

Hoa Lân tiếp nhận đồ từ tay Minh Vương, nghĩ thầm rằng Minh Vương này quả nhiên là không đơn giản, vậy mà cũng nguyện ý quy thuận người khác.

Ba người lại nói chuyện thêm một lát, Hoa Lân cuối cùng đã hiểu được tất cả các chi tiết. Vì vậy nói:

- Ta sẽ y đó làm việc, các ngươi cứ yên tâm. Bất quá lúc gần đi, ta còn có chuyện muốn nhờ, chẳng biết Minh Vương có thể thanh toàn cho không?

Minh Vương thản nhiên nói:

- Không cần khách khí, cứ nói thẳng đi!

Hoa Lân trầm ngâm chốc lát, than:

- Ta có một bằng hữu tên là Hàn Phi Nguyên, vừa rồi không cẩn thận từ trên không trung ngã chết ở Hồi Hồn Thai. Chẳng biết Minh Vương có thể cho hắn khởi tử hồi sinh hay không?

Hoa Lân nói đến việc này, nghĩ thầm rằng Minh Vương nhất định khó có thể cự tuyệt. Vậy mà Minh Vương khi nghe xong thì cuống quýt lắc đầu, nói:

- Việc này phi thường xin lỗi! SInh tử hữu mệnh, bổn tọa thật sự vô năng. Huống hồ thân thể hắn đã hoàn

toàn bị hủy, cho dù là đại la kim tinh tái thế cũng khó có thể cứu hắn sống lại. Ngươi là người tu chân, hẳn là hiểu rất rõ điều này!

Hoa Lân cũng biết việc này khó khăn, vì vậy than vãn:

- A... ta cũng chỉ dám nhờ ngài xem hộ thôi mà. Mặc kệ thế nào vẫn cảm ơn Minh Vương. Vậy tiểu tử xin cáo lui. Người cứ làm việc của mình, chờ tin tốt của ta.

Hai bên khách sáo nói với nhau vài câu, Pháp Vương tự mình dẫn Hoa Lân ra khỏi điện, nói:

- Lần này ta đưa các ngươi trở lại mặt đất, hy vọng sớm gặp lại.

Hai người bước xuống Minh Vương điện, ngự kiếm bay lên, hương về "Song phương thông đạo" ở phía xa phi tới. Ai ngờ, còn chưa đến gần đã thấy giữa không trung có một bóng đen đang lơ lửng, phảng phất như đang chờ chính mình. Hoa Lân giương mắt, cao giọng hô:

- Ngươi lại muốn tìm ta đánh nhau sao? Thứ cho ta không thể phụng bồi.

Pháp Vương thấy phía trước có bóng đen cản đường, đang định tức giận, ai ngờ liếc mắt nhận ra đối phương, khẩu khí không nhịn được thở mạnh, quát:

- Tí Hình!... Rốt cuộc ngươi muốn thế nào đây?

Người này không phải ai khác, chính là Tu La, kẻ đã từng đại chiến với Hoa Lân. Hắn vẫn luôn độc lai độc vãng, không nghe lệnh bất cứ ai. Lúc này cũng hoàn toàn không để ý tới Pháp Vương, chỉ hung hăng chắn trước mặt, lạnh lùng hỏi Hoa Lân:

- THế nào? Ngươi định rời khỏi Minh Giới bây giờ sao?

Hoa Lân biết đối phương lại muốn khiêu chiến mình, vì vậy lãnh đạm nói:

- Không sai, vậy thì sao nào?

Tí Hình vẫn hai tay ôm trường kiếm, nhàn nhạt nói:

- Không có gì, ta thấy võ công ngươi kỳ lạ, có thể ngăn trở ta vài chiêu, thật sự là địch thủ khó gặp. Phóng mắt khắp minh giới, rất khó tìm được người như vậy. Không bằng chúng ta tái chiến, bổn tôn nhất định phải phân thắng bại với ngươi!

Hoa Lân hừ lạnh:

- Bổn thiếu gia không đếm xỉa tới ngươi! Lão tử còn có mấy bằng hữu bị hãm ở minh giới, bọn họ đều là xác phàm, không thể chịu được âm hàn ở đây... Xin chào, mau tránh ra!

Ai ngờ, thân ảnh Tí Hình chợt lóe, lại tiếp tục chắn trước lối đi, ung dung nói:

- An tâm đi! Nếu ngươi tạm thời không dám cùng ta giao thủ, vậy không bằng chúng ta cùng đi, trên đường chúng ta có thể tiếp tục luận bàn.

- Cái gì? Ngươi muốn theo chúng ta đi sao?

Hoa Lân thiếu chút nữa ngã xuống đất, âm thanh không khỏi cất cao thêm mấy bậc.

Tí Hình nọ cũng không hề tức giận, lạnh lùng nói:

- Việc đả thông đường ở minh giới vốn phải do ta làm mà. Nói thế nào đi nữa thì ta cũng là người duy nhất ở minh giới có thân thể do máu huyết của thiên hồ tạo ra. Ngươi đã tới đây rồi thì thành liên quan đến ta. Yêu cầu của ta cũng không cao, chỉ muốn hỏi một câu: Trong tu chân giới các ngươi, có bao nhiêu cao

thủ như ngươi? Ta muốn đi ra ngoài đó gặp họ, các hạ có thể dẫn ta đi được không?

Hoa Lân trả lời:

- Ngươi có ấm đầu hay không mà muốn ta dẫn đường cho ngươi? Bổn thiếu gia còn rất nhiều việc, không có thời gian cùng ngươi chơi đùa... tránh ra!

Tí Hình vẫn không tức giận, nhàn nhạt nói:

- Ngươi đừng kiêu ngạo, nếu không có bổn tọa chỉ điểm, chỉ dựa vào ngươi khi đi ra khỏi minh giới, ngươi đừng mơ vào được Thiên Thần miếu. Hừ hừ ... tin hay không?

Pháp Vương ở bên lập tức ngắt lời:

- Việc này không cần ngươi quan tâm. Hắn nếu có thể xông qua được 'Vong linh chi trận', vậy thì trận nhãn của Thiên thần miếu hẳn là không có trở ngại gì.

Tí Hình lập tức ngửa mặt lên trời cười nói:

- Ha ha ha ... Các ngươi nghĩ rằng hắn là người trong lời tiên tri thì nhất định có thể thoát ra khỏi 'Giải thần trận' sao? Các ngươi thực sự quá ngây thơ rồi!... Đừng quên, Thiên Thần miếu chính là trung tâm của

'Giải thần trận', không có cơ quan lợi hại làm sao bảo vệ được ma giới, đồng thời duy trì được trận này?

- Ặc...?

Hoa Lân sửng sốt, suy nghĩ một chút, hiểu rằng người này nói có chút đạo lý. Chính mình mặc dù được Minh Vương chỉ điểm nhưng tình hình thực tế cũng không hiểu nhiều lắm. Huống chi, còn có cả người của Mê Tiên Trấn đi cùng, vạn nhất chiếu cố không chu toàn, chẳng phải để bọn họ hy sinh cả sao?

Nghĩ đến đây, Hoa Lân đảo mắt, nghĩ thầm rằng công lực người này cao như vậy, nói không chừng có thể lợi dụng được. Mặc dù hắn không nhất định là đối thủ của Nhược Phong nhưng có hắn trợ trận, có lẽ cầm cự được một chốc thời gian, như vậy cũng giúp cho mình chạy thoát rồi, tại sao lại không nhỉ? Vì vậy đột nhiên xoay chuyển một trăm tám mươi độ, lớn tiếng cười nói:

- Vậy đươc rồi, chúng ta đang xuất trận. Bất quá phải nói trước, nếu bằng hữu ta gặp khó khăn, ngươi phải tận lực tương trợ, thế nào?

Tí Hình trả lời:

- Được rồi, cũng chỉ phải bảo vệ vài người thôi mà!

Nói xong nghiêng người, nhường đường mời Hoa Lân đi trước.

Pháp Vương thấy Hoa Lân và Tí Hình kết minh, hắn cũng không ngăn cản. Nghĩ thầm rằng như vậy cũng tốt, nếu Tí Hình thực sự xuất lực, nói không chừng cơ hội của Hoa Lân có thể gia tăng rất nhiều. Chỉ không biết người này còn có dụng ý gì không?

CHƯƠNG 4: TRỌNG PHẢN NHÂN GIAN (p1)

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: tepga

Biên tập: MacVanDanh

Nguồn: QUẦN LONG HỘI - 4vn.eu/forum

Trở lại nơi mọi người Mê Tiên Trấn đang ngồi, xa xa chỉ thấy xung quanh Hồi hồn thai vẫn có hàng đàn âm hồn bao vây.

Hoa Lân xua đuổi đám đông, chỉ thấy Trịnh Sĩ Trùng, Đỗ Bôn Lôi và điện chủ đang bị ngồi đóng băng một chỗ. Cả người đều bị một tầng sương lạnh dày đặc bao quanh, nhìn từ xa tựa như một pho tượng. Bọn

họ tuy có trận pháp bảo vệ, nhưng nơi đây là minh giới, vô luận phòng ngự trận có cường đại đến thế nào thì âm khí vẫn không ngừng cuồn cuộn tiến vào.

Hoa Lân xông vào trong trận, chỉ thấy thân hình mảnh mai của điện chủ đang run rẩy không thôi, tu vi của nàng vẫo cao hơn một bậc nên vẫn chưa hoàn toàn bị đóng băng. Lúc này nàng đang ngẩng đầu nhìn lên, thất thanh nói:

- Ngươi... ngươi rốt cuộc đã trở lại? Ô... ô...

Cho đến lúc này, tất cả hy vọng của nàng đều đặt cả trên người Hoa Lân, trong lúc vô ý tự nhiên toát ra vẻ mặt nhu nhược.

Hoa Lân thấy mọi người đều bị đóng thành băng nhân, trong lòng rất thương xót. Vì vậy thúc dục chân nguyên trong cơ thể, trong lòng bàn tay bay lên hai luồng khí nóng, định đem phần tinh hỏa khu trục hàn khí cho họ. Ai ngờ đúng lúc đó, Pháp Vương ở bên ngoài trận vội vã nói:

- Thiếu hiệp chậm lại đã!... Bọn họ vây ở nơi cực hàn lâu như vậy, nếu ngươi cường hành khu trục hàn khí cho họ, hai đại khí hàn nhiệt gặp nhau, chỉ sợ sẽ

khiến cho đứt kinh mạch tại chỗ mà chết. Không bằng để ta trước tiên đưa các ngươi trở lại mặt đất, đến chỗ có ánh mặt trời chữa thương rồi tiếp tục.

Hoa Lân suy nghĩ một chút, hiểu rằng Pháp Vương nói như vậy là hữu lý, vì vậy thấp giọng nói:

- Nếu như vậy, xin mời ngài mau đưa chúng ta đi. Ngày khác Hoa mỗ tất nhiên sẽ trọng tạ!

Pháp Vương khóe miệng phảng phất như muốn nói gì, nhưng rồi chỉ liếc mắt nhìn Hoa Lân một cái, rốt cuộc nhịn không nói, trong ánh mắt có chút gì đó không muốn, lập tức dặn dò:

- Trở lại mặt đất, các ngươi phải cẩn thận với U Minh thành ở trên đó. Vong linh ở đã đoạn tuyệt quan hệ với minh giới của chúng ta. Theo cách nói của các ngươi thì chúng nó chính là đã tạo phản. Ngươi nên chuẩn bị cho tốt!

Nói xong hắn xoay người đi tới giữa Hồi hồn thai, ngoắc tay nói:

- Các ngươi ngồi xuống đây, ta đi mở trận pháp, đưa các ngươi đi...

Hoa Lân còn đang nghĩ rằng âm hồn cũng sẽ tạo phản sao? Như vậy thì thật là kỳ. Đang định hỏi nguyên do, nhưng đây là chuyện của minh giới bọn họ, mình thực sự không tiện hỏi nhiều. Vì vậy triệt tiêu phòng ngự trận dưới chân, một bên nâng thân thể mềm mại của điện chủ, tay trái nhấc Đỗ Bôn Lôi, quay đầu lại nhìn, thấy vẫn còn Trịnh Sĩ Trùng, hận mình không có ba cánh tay để đỡ hắn. Vì vậy quay đầu lại nhìn Tí Hình ở phía xa, quát:

- Này, quỷ đại ca, ngươi không phải muốn đi cùng ta ra ngoài sao?... Ở đây còn có một huynh đệ cần chiếu cố, ngươi đang rảnh rỗi, không bằng giúp ta một chút... được rồi, ngươi ngàn vạn lần đừng làm cho hắn bị lạnh nữa đấy nhé, nếu bị hàn khí xâm nhập lại, hắn có thể chết mất đó.

Tí Hình nọ vẫn đang đứng ngoài trận nhìn mọi người, lúc này hai tay đang ôm trường kiếm, thần tình lạnh lùng. Bị Hoa Lân réo gọi, bất đắc dĩ nói:

- Có thể nói ta hỗ trợ, bất quá sau này ngươi không nên gọi ta là quỷ đại ca gì đó. Bổn tọa có họ có tên, ngươi có thể gọi ta là Tí HÌnh, cũng có thể gọi là TÍ đại ca cũng được.

Hoa Lân nhún vai nói:

- Vậy được rồi, nhờ Tí đại ca giúp một tay.

Tí Hình bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là tiến lên nâng Trịnh Sĩ Trùng, đi theo Hoa Lân tới giữa Hồi Hồn thai

Lúc này Pháp Vương đã đi ra ngoài trận, tiện tay khai mở trận pháp, xa xa nói:

- Hoa thiếu hiệp, đi đường bảo trọng!

Hoa Lân gật đầu, vẫn còn muốn nói gì đó, chợt trên mặt đất đột nhiên nổi lên một màn bạch quang, "sưu" một tiếng bắn về phía trời cao. Từ xa nhìn lại chỉ thấy một cột sáng giữa trời, phảng phất như một cột chống trời.

Hoa Lân thét lên kinh hãi, chỉ cảm thấy dưới chân đứng có chút bất ổn, quay sang nhìn Tí Hình bên cạnh, thấy hắn vẫn mặt không đổi sắc, một tay nâng Trịnh Sỹ Trùng, không hề bị ảnh hưởng gì.

Hoa Lân thoáng có chút bội phục, lại ngẩng lên nhìn trời, thấy hắc động to lớn kia đang lao tới. Động này đúng là nơi bốn người đã ngã xuống, bây giờ chính

mình lại bay ngược lên, vì vậy tốc độ cũng chậm lại nửa phần. Nhưng cảm giác tiếng gió bên tai vẫn như trước, cảm giác bay lên như vậy thật khoái cảm, đúng là bình sinh hiếm thấy. Không khỏi nghĩ thầm rằng cưỡi Hồi Hồn thai này đúng là thích thật, lần sau lại muốn trở lại chơi tiếp. Đang miên man suy nghĩ, Hoa Lân chợt cảm thấy trước mắt sáng ngời, thấy mình đã tới mặt đất.

Cảm giác đầu tiên khi trở lại mặt đất chính là nơi đây ấm áp hơn rất nhiều. Mặc dù vẫn đang là đêm tối, hơn nữa vẫn còn ở trong U Minh trận nhưng ít nhất cũng không còn có âm hàn của minh giới nữa.

Quay đầu nhìn xung quanh, Hoa Lân phát hiện cả U Minh thành đều đã yên tĩnh trở lại, cả một tòa tử thành khổng lồ không hề có một tiếng động. Việc này cũng khó trách, ai có thể ngờ rằng mấy người đi xuống minh giới còn có thể quay trở lại nhân gian cơ chứ?

Hoa Lân cúi đầu nhìn điện chủ và Đỗ Bôn Lôi ba người, thấy bọn họ vẫn đang khổ sở vì âm hàn, xem ra phải tìm nơi tràn ngập ánh mặt trời mới được. Nghĩ thầm rằng chỉ cần xông qua U Minh trận này, vô

luận chỗ nào cũng đều có ánh mặt trời để hưởng thụ. Nhưng vấn đề đau đầu nhất hiện nay là làm sao đi ra khỏi được tử thành này. Lần trước mình mang theo mọi người đã đi cả ba vòng vẫn quay lại chỗ cũ.

Đang phân vân chưa quyết thì Tí Hình ở phía sau đã cười nhạo:

- Thế nào? Không biết cách đi ra ngoài à?

Hoa Lân cả giận:

- Cái gì mà không biết? Bổn thiếu gia cứ vừa đi vừa giết ra đến ngoài là được, ta không tin chúng nó dám can đảm ngăn cản ta!

Tí Hình ngạo nghễ nói:

- Nếu ngươi muốn ra khỏi trận đương nhiên là dễ thôi, nhưng mấy vị bằng hữu của ngươi, nếu không tới được nơi có ánh mặt trời, sợ rằng thực sự sẽ phải lưu lại đây vĩnh viễn.

Hoa Lân lại cúi đầu nhìn điện chủ, thấy nàng đã bị hôn mê, hiển nhiên là hàn khí đã phát tác. Nếu như không kịp cứu trợ, chỉ sợ thực sự sẽ hương tiêu ngọc

vẫn. Vạn bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là chùng người lại, quay đầu nói:

- A... Tí đại ca, ngươi mau dẫn đường đi, bọn họ thật sự không chịu nổi nữa rồi!

Tí HÌnh một tay đỡ thân thể cứng ngắc của Trịnh Sĩ Trùng, nói:

- Vậy đừng nhiều lời nữa, theo ta đến đây đi!

Nói xong phóng người lên, lao về phía trung ương Tử Vong thành.

Hoa Lân thấy phương hướng hắn chạy có chút không ổn, nhưng lúc này cũng không còn lựa chọn nào khác. Huống hồ, mặc dù lời nói của Tí Hình không dễ nghe nhưng cũng không có vẻ giống người vô trách nhiệm. Bất đắc dĩ không thể làm gì hơn là đem điện chủ và Đỗ Bôn Lôi bám sát theo hắn.

Hai người mang theo những người bị thương xẹt qua bầu trời tử thành một cách lộ liễu khiến cho đông đảo vong linh phải chú ý. U Minh thành vốn đang yên lặng nhất thời náo động. Vô số vong hồn nhanh chóng tụ tập lại ở phía bắc thành, ý đồ muốn ngăn cản hai người.

CHƯƠNG 4 : TRỌNG PHẢN NHÂN GIAN (P2)

Tác giả : Phiêu Ẩn

Dịch giả : tepga

Biên tập : MacVanDanh

Nguồn : QUẦN LONG HỘI - 4vn.eu/forum

Tí Hình này hình như không thích nói đùa, cử chỉ so với Hoa Lân kiêu ngạo gấp trăm lần. Chẳng hề coi mấy vạn vong linh vào mắt, đem Trịnh Sĩ Trùng cứ thế đi thẳng một lèo, gặp ai cản đường, hắn không thèm tránh né, cứ trực tiếp xuyên qua thân thể mà đi. May là thân thể vong linh mờ ảo, song phương cũng không hề chạm vào nhau. Hoa Lân có hắn mở đường, đi lại thật dễ dàng, đỡ phải động đến đao kiếm.

Hai người đi thẳng về hướng bắc dọc theo đường lớn. Hoa Lân chợt hiểu, muốn ra khỏi thành này phải đi xuyên qua trung tâm của thành, nếu không sẽ vĩnh viễn mắc lại ở ngoài thành, chẳng trách mình đi tới đi lui cũng chỉ vòng quanh mà thôi.

Mắt thấy hai người sắp tới bên bờ thành, chỉ còn khoảng trăm bước sẽ ra khỏi vong linh thành. Đúng lúc đó, phía trước đột nhiên xuất hiện một loạt bóng đen đứng chỉnh tề, vững vàng chắn lối của họ. Từ xa xa, một trận âm khí nặng nề mang theo sát khí từ khoảng cách mười trượng áp tới bên dưới Hoa Lân.

Tí Hình chỉ dừng bước, quay đầu lạnh lùng nói với Hoa Lân:

- Đường ra ngay ở phía trước, việc còn lại phụ thuộc vào ngươi. Ta không hứng thú đối với bọn họ, ko muốn động thủ với họ!

Hoa Lân âm thầm kêu khổ, thương thế của chính mình vẫn chưa khỏi hắn, lúc này không ngờ lại phải động thủ. Tí Hình đáng chết này chỉ biết tự bảo trì thân phận, chẳng thông nhân tình một chút nào. Lập tức đỡ điện chủ và Đỗ Bôn Lôi giao cho Tí Hình, nói:

- Nếu như vậy, trước tiên ngươi hãy giúp ta trông các nàng, ta sẽ đi mở đường. Nhưng ta phải nhắc nhở ngươi, nếu bằng hữu của ta có tổn thương gì, sau này ngươi cũng đừng có trách.

Tí Hình nhíu mày, có chút muốn nói nhưng lại thôi, lập tức phất tay nói:

- Ngươi đi đi, ta tự biết phải làm gì!

Hoa Lân bất đắc dĩ, nâng trường kiếm tiến lên một bước, ngưng khí chuẩn bị phát tiết. Chân khí vừa mới tới ngực, ai ngờ huyệt Thiên Trung đột nhiên tắc lại, chân khí có chút tắc nghẽn, đan điền mơ hồ đau đớn. Nhưng lúc này đã xuất ra tư thái công kích, vậy không thể làm gì hơn là phải tốc chiến tốc thắng. Vì vậy hướng về những kẻ cản đường quát:

- Bổn thiếu gia muốn đi nhờ đường này cho tiện. Tại hạ thời gian gấp gáp, cũng không thể chơi đùa với các ngươi được.

Kẻ cản đường phía trước đúng là thủ lĩnh của U Minh thành. Người này thân hình to lớn, diện mạo dữ tợn, da dẻ xám xịt, đôi mắt âm kiệt tỏa ra hàn quang, từ xa nhìn lại khiến người ta sinh ra cảm giác sợ hãi tận trong đáy lòng. Tay hắn nắm một thanh cự kiếm, giắt ở bên người, thân kiếm mơ hồ ánh màu lam, khó có thể nói là không có độc, vừa nhìn là biết ngay không phải binh khí của nhân gian. Phía sau hắn có mười hai bóng đen, mỗi người đều vẻ mặt âm lãnh, chính

là hắc kỵ vệ. Bọn chúng nghe thấy Hoa Lân khiêu khích như vậy, vẻ mặt cũng không rung động chút nào, chỉ là hàn khí trong mắt càng thêm nồng hậu, hiển nhiên là kỷ luật cực kỳ nghiêm ngặt.

Thành chủ cầm đầu nọ lập tức cười lạnh, nói:

- Mượn đường thì nên gửi thiếp và dâng tiền bạc. Còn khẩu khí của ngươi như vậy không giống với mượn đường, ta xem đúng là muốn chết đó.

Hoa Lân cười lạnh, lạnh lùng nói:

- Một ngày trước, Hoa mỗ vẫn luôn mời thành chủ của các ngươi ra. Không ngờ hắn chỉ là một con rùa đen co đầu rụt cổ, lẩn trốn không dám gặp bổn thiếu hiệp. Hôm nay ta không thể kiên nhẫn chờ hắn hồi đáp, cho nên... xin lỗi nhé!

Lời còn chưa dứt, kiếm đã xuất, người đã động. Còn cách mười trượng đã bay lên trời, một chiêu Hoành Tảo Thiên Quân tà tà chém tới, kiếm quang đánh thẳng vào cả mười bóng đen, quả nhiên là đối đãi công bình với mỗi kẻ trong bọn chúng.

Thành chủ cầm đầu nọ cũng chẳng phải người đơn giản, lập tức giơ lam kiếm trong tay lên, nghênh đón kiếm khí của Hoa Lân

Hoa Lân thấy thế, không khỏi cười lạnh mấy tiếng, nghĩ thầm rằng thân thể âm hồn của ngươi mà cũng dám đón đỡ kiếm khí nóng bỏng của ta, quả nhiên là muốn chết. Nhưng ý niệm này vừa hiện lên trong đầu, lập tức thấy rằng không ổn. Nhưng không ổn ở đâu, nhất thời Hoa Lân không thể nói ra được. Đợi cho chạm tới bóng đen mới phát giác rằng kiếm khí của mình lại chém vào khoảng không, mà đối phương thì đã tới trước mặt, chỉ thấy ánh lam chợt lóe, kiếm của đối phương đã chém tới. Hoa Lân lập tức nắm chặt trường kiếm, định đỡ kiếm của đối phương, ai ngờ binh khí của đối phương đột nhiên hóa thành hư ảnh, mờ ảo không thật, xuyên qua kiếm của mình. Trong phút chốc, Hoa Lân chỉ cảm thấy một cỗ áp lực âm hàn áp tới, thành chủ nọ cười điên dại, binh khí trong tay đột nhiên ngưng kết lại thành thực thể, chiêu thức không đổi nhắm thẳng vào yết hầu của mình.

Hoa Lân đánh nhau từ trước tới giờ chưa bao giờ gặp phải tình cảnh hung hiểm như thế. Cũng chưa bao giờ nghĩ rằng binh khí của một người đột nhiên có thể hóa thành vô hình rồi sau đó lại có thể kết thành thật thể. Tình thế nguy hiểm này cũng không kịp ngẫm nghĩ, lập tức thân thể xoay nghiêng, chân trái lăng không đá ra, "đương" một tiếng trúng chuôi kiếm của đối phương.

Chỉ cảm thấy một màn kiếm quang sạt qua chóp mũi, chỉ thiếu một ly là mình đã bị ngũ quan bất toàn (không còn đủ ngũ quan). Cũng may là Hoa Lân đã tu luyện tới Thanh Hư hậu kỳ, nếu vẫn như ngày trước tất nhiên khó tránh khỏi tai kiếp.

Lại nói thành chủ nọ đoạt được tiên cơ, làm sao chịu để hắn thoát ra. Thấy thân hình Hoa Lân đang ở giữa không trung, lập tức xoay người, đầu dưới chân trên, thu kiếm, xuất kiếm, đâm thẳng vào đầu Hoa Lân. Cùng lúc đó, mười hai tên hắc kỵ vệ cũng tấn công. Hắc ảnh bao quanh, kiếm quang nhoang nhoáng, tất cả đều nhắm vào Hoa Lân

Thấy tình hình nguy cấp như vậy nhưng Tí Hình vẫn không hề rung động, chỉ đứng bên quan sát, phảng

phất như muốn xem xét sở học của Hoa Lân, xem hắn sẽ hóa giải như thế nào.

Hoa Lân gặp nguy khốn, mặc dù trong lòng tức giận nhưng vẫn chưa khiến hắn mất đi lý trí. Lập tức một chưởng lăng không bổ ra, "Phanh" một tiếng đánh trúng một bóng đen bên trái, mượn lực đó thân thể lập tức văng sang bên phải. Đến khi dừng lại chỉ cảm thấy hoa mày chóng mặt, ngực đau nhức, nhưng cuối cùng cũng tránh được một kiếp.

Thành chủ nọ mắt thấy kiếm của mình sắp đâm trúng nhưng không ngờ mười hai thuộc hạ của mình lại ra tay, ngược lại còn khiến cho Hoa Lân thừa cơ thoát được, lập tức giơ kiếm tiếp tục truy đuổi Hoa Lân. Ai ngờ lúc này Hoa Lân lại đột nhiên đưa tay nói:

- Chậm đã!... Minh Vương lệnh ở đây, ngươi còn không mau quỳ xuống nghe lệnh. Nếu không đừng trách ta không khách khí.

Tất cả mọi người đang sửng sốt, chỉ thấy trong tay trái Hoa Lân đã lấy ra một thước ngọc trong suốt chẳng biết từ lúc nào. Vật đó vừa xuất hiện, cảnh vật

xung quanh đều bị một màn lục quang nhàn nhạt bao phủ. Vì vậy bất tri bất giác đều ngừng tấn công.

Hoa Lân cũng là bất đắc dĩ, từ trước nghĩ rằng bằng vũ lực tốc thắng, đâu ngờ đối phương chiêu thức li kì, mà nhân số chúng lại đông, cộng thêm bản thân vài thương thế chưa hết, nếu cường công chỉ sợ thương nặng càng thêm nặng, vậy là đưa ra hạ sách này.

Minh Vương lệnh vừa xuất, lập tức thu nhận được một số hiệu quả, mười hai vị hắc kị vệ sĩ tức thì buông bỏ binh đao, tính xuôi tay nghe lệnh, nhưng ai ngờ tên thành chủ không chịu nghe, tức thời cuồng tiếu nói:

-Ha ha ha....ngươi tùy tiện lấy một cái thước ngọc lục sắc thì tưởng làm bọn ta nghe lệnh sao? Ngươi không phải là bị ấm đầu chứ?... Mười hai hắc vệ, lập tức tiếp tục bắt người, người nào trái lệnh trảm!

- Ngươi dám? Có muốn ta bắt giam ngươi, ngươi mới chịu phục?

Hoa Lân nghiêm túc giáo huấn.

Mười hai hắc vệ tức thời ngây ngốc ở đó, Minh Vương lệnh này bọn chúng đã từng thấy qua, thân là âm

hồn của Minh Giới thì phải chịu sự cai quản của Minh Vương lệnh. Bọn chúng mặc dù đã tạo phản, nhưng cái Minh Giới chí bảo này hiện thân làm cho bọn chúng có chút khó xử.

Nhưng thành chủ kia đang hoài nghi đồ vật này cuối cùng là thật hay là giả,'Ha ha' cười nói:

- Minh Vương Lệnh há lại nằm ở trong tay một người sống, đây thật đúng là tức cười chết được, mười hai hắc kỵ vệ còn không động thủ, chẳng lẽ các ngươi đợi ta ra tay trừng trị?

Nói ra cũng trách không được bọn họ, một người sống sao lại sở hữu lệnh bài của Minh Giới? Trò chơi này không thể không chơi lớn một chút, chẳng trách thành chủ kia có chút nắm không chắc, cần biết rằng, nơi Minh Giới có lưu truyền dự ngôn, cũng chỉ giới hạn trong vài người tướng lĩnh cao cấp mới biết rõ. Minh Vương lệnh đột nhiên xuất hiện ở đây thực tại có chút đột ngột.

Mười hai hắc vệ tức thời cũng bắt đầu hoài nghi sự thật hay giả của vật trong tay Hoa Lân, trong mắt lập tức bắn ra mục quang phẫn nộ, Hoa Lân nhìn thấy tình hình không khỏi nhíu mày,l òng nghĩ Minh

Vương lệnh này mình còn chưa dùng qua, thật sự không biết có thể phát huy tác dụng của nó hay không? Khăng khăng câu khẩu quyết kia lại không biết thông suốt rốt cuộc làm sao để niệm ra đây? Nhưng cứ vậy thì hỏng rồi, ai...

Hoa Lân nhất thời nghĩ không ra, vì vậy lớn tiếng quát:

- Tiếc cho ngươi còn là chủ nhân của một tòa thành, ngay cả Minh Vương lệnh cũng chưa thấy qua, đợi ta niệm ra khẩu quyết, các ngươi muốn hối hận cũng không kịp rồi.

Thành chủ kia không bị mắc lừa, không đợi hắn ngẫm nghĩ, quát lớn:

- Nếu trong tay ngươi là Minh Vương lệnh, vậy trong tay ta càng là Thiên Thần lệnh, để mạng lại...

Nói xong giơ kiếm bổ xuống.

Có hắn dẫn đầu, mười hai hắc vệ tự nhiên không cần xem là thật hay là giả, đánh rồi nói sau, trong sát na nháo nhào bạt kiếm công đến...

QUYỂN 9 : QUẦN HÙNG TRANH PHONG

CHƯƠNG 5 : THOÁT THAI HOÁN CỐT

Tác giả : Phiêu Ẩn

Dịch giả : jimmy19

Biên tập : tepga

Nguồn : QUẦN LONG HỘI - 4vn.eu/forum

Hoa Lân thực sự không muốn ra tay, chỉ cảm thấy đến khí lực để nhấc tay lên cũng không có, toàn thân một mảnh lười nhác, thật sự chỉ muốn tìm một chỗ nào đó ngủ một giấc thật ngon. Đúng lúc đó đao quang kiếm ảnh của địch nhân đồng loạt hướng mình đánh tới, chỉ đành lùi một bước, tay trái giơ lên,quát:

- Minh yên phiêu miểu, lệnh chí đồng quy.....trứ!' (khói âm mờ mịt... lệnh cùng quay về...)

Minh Vương lệnh vừa xuất, mười hai đạo hắc ảnh phía trước lập tức'Sưu' một tiếng tức thời xẹt qua một bên. Ngay cả vị thành chủ không tin tà kia rốt cuộc cũng sợ hãi nghiêng người lẩn tránh. Ai ngờ đợi đến nửa buổi, thước ngọc trong tay Hoa Lân cũng không

mảy may động tĩnh, dù là nửa tiếng gió cũng không hề có.

Hoa Lân cũng sửng sốt, thấy mười hai hắc vệ trước mắt rốt cuộc cũng đều 'Xoát xoát' khua đao vọt đến. Đám gia hỏa này rõ ràng mười phần kiêng kị lệnh bài trong tay mình, ngay cả một chiêu hư chiêu cũng khiến bọn chúng sợ đến vãi cả trong quần, liền tức thời'Hắc hắc' cười nói:

- Thật là xin lỗi nha! Nhưng là ta đã quên ấn trên mặt bảo thạch, cho nên không có công hiệu.

Thành chủ kia và mười hai hắc vệ nộ hỏa thiêu đốt, điên cuồng quát lên một tiếng, đồng loạt giơ kiếm công tới. Hoa Lân bất đắc dĩ lại vội vã lui về một bước, giơ Minh Vương lệnh trong tay lên, quát lớn:

- Minh yên phiêu miểu, lệnh chí đồng quy....trứ!

Hoa Lân giơ Minh Vương lệnh lên nhưng cảm giác thước ngọc trong tay không phản ứng, không khỏi lo lắng hét:

- Trứ...Trứ...

Thậm chí còn khua lên mấy lần. Ông trời dường như bị hắn làm cho cảm động, cuối cùng đã thổi đến một trận gió nhẹ mang theo một phiến lá khô, trên không trung xoay chuyển một vòng mới từ từ bay ra xa. Trừ cái này ra còn không hề có thêm động tĩnh gì nữa.

Mặc dù như vậy nhưng mười hai hắc ảnh phía trước vẫn lại làm thành một đám lộn xộn nghiêng người tránh né. Mặc dù không có nhảy ra,nhưng động tác của họ toàn là tránh né. Ánh mắt chúng nhân đều quay về trên thân mình Hoa Lân, chỉ thấy hắn giơ cao Minh Vương lệnh khiến cho vật trong tay lộ rõ là một cái thước ngọc, nhưng nó vẫn chỉ là một thanh thước ngọc mà thôi.

Hoa Lân khuôn mặt tuấn tú thoáng hồng, không khỏi lúng túng nói

- Thật....thật ngại quá! Nhưng có thể là đã niệm sai khẩu quyết, lần sau không vậy nữa... Lần sau không vậy nữa!

- Ngươi...ngươi lại còn dám đùa bỡn ta?

Thành chủ kia một tiếng bạo phát:

- Giết...!

Ngay lập tức bất chấp có phải là Minh Vương lệnh hay không, nhân kiếm hợp nhất nhằm vào Hoa Lân, còn lại mười hai hắc vệ cũng nộ hỏa thiêu đốt, lần nữa không quản sống chết giơ kiếm loạn xạ bổ đến.

Hoa Lân nhất thời luống cuống tay chân, chỉ có thể đồng thời dùng hai tay, tay phải cầm kiếm quét ngang, bức lui thành chủ ở đối diện, nhưng tay trái là thước ngọc cũng liên tiếp đâm ra hai mươi sáu đóa lục sắc kiếm hoa, cuối cùng đem 'Minh Vương lệnh' sử dụng như bảo kiếm, một chiêu 'Thất tinh kiếm quyết' chém ra sau, chỉ nghe một phen đinh đinh đương đương kêu loạn lên, liên tục che chắn địch nhân đến tập kích. Nếu đơn giản chỉ luận kiếm pháp, tạo nghệ của Hoa Lân có thể nói là đăng phong tạo cực.

Nhưng hôm nay, xung quanh hơn mười đạo hắc ảnh đều là cao thủ Minh giới,thân pháp nhanh như thiểm điện, chiêu số âm ngoan độc ác. Hoa Lân chỉ cảm thấy mắt hoa lên, thân pháp đối phương đã toàn lực triển khai. Nhìn hắc ảnh bay lượn nhưng xung quanh chỉ thấy được một mảng đao quang kiếm ảnh, đâu còn có thể nhận rõ đâu là vị trí của bọn chúng?

Hoa Lân tức thì hãm nhập tình cảnh chống cự mới biết 'Nhanh như quỷ mị' bốn chữ này e rằng chính là hình dung thời này cảnh này.

Mặc dù rõ ràng biết rằng mình có thể khắc chế đối phương, nhưng lúc này bị bọn chúng ép đến tay rối chân loạn, điều này làm cho Hoa Lân ngấm ngầm sinh ra độc ác, không cần để ý đến thương thế, hét lớn một tiếng:

- Liệt Diễm Trảm!

cường hoành ngưng tụ Phần Tinh Chi Hỏa trong cơ thể, Hà Chiếu Kiếm trong tay đột nhiên hồng quang bạo trướng, chém ngang kiếm lay động bốn phía. Đa số hắc ảnh kinh ngạc hoảng sợ, nhao nhao nhảy lên né tránh, chỉ cảm thấy một ngọn lửa đỏ rực dữ dội từ dưới chân cuồn cuộn mà đến, rốt cuộc đốt bọn chúng đau đớn không ngờ.

Hoa Lân lúc này nhàn rỗi,lại lần nữa giơ Minh Vương lệnh lên,hét lớn:

- Minh ba vô hình, lệnh chí đồng quy!....thu!

Lần này khẩu quyết của Hoa Lân vẫn cứ tiếp tục sai. Nhưng thước ngọc trong tay hắn đột nhiên khuếch

tán ra từng vòng từng vòng lục sắc ba văn, trong sát na thước ngọc kia đột nhiên hình thành một cái hắc động khổng lồ. Chỉ vì lục sắc ở giữa quá dày đặc cho nên làm cho người ta cảm giác trước mắt tối sầm. Tiếp theo đó cuồng phong nổi lên, cát bụi mù trời, một cổ hấp xả lực cường đại tự nhiên xuất hiện, không khí xung quanh cuồn cuộn hướng về phía tay Hoa Lân tụ lại, phảng phất muốn đem tất cả mọi vật toàn bộ hấp nạp vào.

Trong lòng Hoa Lân âm thầm kinh ngạc, cảm giác thước ngọc trong tay dường như là ngay cả chính mình cũng muốn thôn phệ, thật sự muốn lập tức buông tay. Nhưng ý niệm này vừa mới lướt qua lại không ngờ rằng lồng ngực tưng tức, chân khí trong thể nội cuối cùng lại khô kiệt trước một bước. Do không có chân khí thôi động,'Minh Vương lệnh' kia tức thời tiêu mất động lực, lục quang chớp chớp...

....Xung quanh lại khôi phục sự yên lặng.

Thân ảnh Hoa Lân loạng choạng, vội vàng chống trường kiếm hổn hển hít sâu vài hơi, ngước đầu nhìn bốn phía, nhưng phát hiện thành chủ kia cùng mười

hai hắc vệ đều đã biến mất.Trong lòng có chút khó hiểu, trong lòng gian nan tự hỏi:

- Tí...Tí Hình,bọn họ đi đâu rồi?

Lúc này,Tí Hình toàn thân đang tản mát ra một đoàn thanh khí, đem phương viên xung quanh phạm vi trong vòng một trượng khống chế, hiển nhiên vừa lúc nãy cũng đang vận công đề kháng lại hấp lực của Minh Vương lệnh. Thật ra hắn cũng là làm chuyện dư thừa, 'Minh Vương lệnh' này mặc dù hấp lực cường đại nhưng chỉ phát ra đối với tất cả âm hồn, đối với hắn tịnh không có quá nhiều uy hiếp, chỉ vì hắn đã luyện thành nhục thể thì cho dù bị Hoa Lân hút mười lần cũng sẽ không thật sự bị 'Minh Vương lệnh' hút vào..

Đương nhiên rồi,nếu như Hoa Lân đổi qua một chiêu, dùng Minh Vương lệnh thi triển 'Hắc Long quyển', vậy thì hắn sẽ phải đặc biệt cẩn thận. Chỉ vì hai loại tiên thuật của Minh Vương lệnh kia nguyên lý trong đó hoàn toàn khác biệt. Một loại là hấp thu, nhưng một loại khác lại là thích phóng,cái thứ nhất là kim châm phát ra đối với âm hồn, hấp thu mọi thứ năng lượng mờ ảo. Nhưng cái sau là hình thành hắc

sắc long quyển phong, có thể xưng là một suất thông sát, đối với bất kì kẻ nào cũng đều hữu hiệu.

Thấy Hoa Lân đang ngây ngốc tự hỏi tung tích địch nhân của mình, Tí Hình liền chỉ chỉ thước ngọc trong tay hắn, nói:

- Vừa rồi lúc ngươi thi triển sưu hồn lệnh, bọn chúng vẫn nghĩ rằng ngươi còn đang bỡn cợt bọn chúng nên đều lao vào đánh ngươi. Bởi vì tốc độ thực sự quá nhanh, ta cũng không có nhìn thấy rõ ràng, chỉ cảm thấy nhân ảnh chớp lóe thì bọn chúng đã không thấy tung ảnh. Ta nghĩ có lẽ là bị ngươi thu rồi....Ai....ai!

Tì Hình này luôn không thích nói chuyện, lần này hao phí nhiều từ ngữ như vậy, thực là sự việc động trời.

Hoa Lân cúi đầu nhìn thước ngọc trong tay, thở ra một hơi. Nhưng phát hiện nguyên bổn thước ngọc lục sắc óng ánh lúc này lại thêm một tia lam quang nhàn nhạt. Mặc dù có chút kì quái nhưng Hoa Lân không kịp ngẫm nghĩ, thân thể lại loạng choạng, cảm giác thật sự rất mệt mỏi, tiếp đó vô lực nói:

- Chúng ta xuất trận nhanh một chút đi, thật là muốn tìm một chỗ hảo hảo phơi nắng.Ai...

Lại nói đến điện chủ Mê Tiên trấn cùng Trịnh Sĩ Trùng, Đỗ Bôn Lôi ba người đã sớm hơi thở đình trệ mong manh. Bây giờ chỉ dựa vào một hơi chân khí bảo vệ đan điền. Nếu không phải là tu chân giả, chỉ e bọn họ đã sớm đi minh giới báo danh rồi.

Hoa Lân cố gắng kiềm chế mệt mỏi xâm nhập, kiên cường vác bọn họ nhanh chóng thoát ra khỏi 'U Minh trận'. Một khắc bước vào 'Cự Thạch trận', hắn chỉ cảm thấy mặt trời sáng lạn, không khí ấm áp thư thái cả người. Kỳ thực, hắn cũng không còn khí lực để mà đi xem thêm nữa, mang điện chủ và Đỗ Bôn Lôi trong tay bỏ nằm dưới đất, bản thân cũng ngã xuống mặt đất, nằm bò trên đất ngủ say....

Lần ngủ này, ngủ liên tục đến thiên hôn địa ám. Ánh sáng mặt trời ấm áp khiến hắn lâu thật lâu không muốn tỉnh lại.....

Hoa Lân tạm thời quên đi sự lợi hại của Giải Thần trận, cũng quên luôn con đường khó khăn phía trước, chỉ cảm thấy 'Cự Thạch trận' chính là thiên đường của hắn Nhưng mà Hình Tí lại hoàn toàn

ngược lại! Hắn vừa đến 'Cự Thạch trận', chỉ cảm thấy mặt trời nơi đây quá chói mắt. Đám nham thạch mỹ lệ kia, còn sông núi tráng lệ kia nữa, trong mắt hắn lại biến thành khó chịu thế. Nhưng ngây ngốc chỉ trong nửa khắc, hắn lại cảm thấy thế giới này tàn khốc như vậy, ánh sáng mãnh liệt làm nước mắt trong mắt hắn không ngừng chảy ra, khiến cho hắn cơ hồ không mở mắt ra được. Hắn thật sự rất muốn thối lui về U Minh trận, chỉ cảm thấy chổ đó mới là thiên đường của mình.

Tại U Minh giới đã tu luyện vô số ngày ngày đêm đêm làm cho hắn đã sớm quen thuộc thế giới hôi lam sắc đó (xanh xám), nhiệt độ ở chỗ này làm cho hắn cực kì không thích hợp. Nhưng nếu như là lúc này lui lại thì ý vị tu vi của mình thối lui mấy trăm năm, điều này làm cho hắn thập phần bất an.

Một khắc, hai khắc....

Một canh giờ, hai canh giờ....

Thời gian nơi đây quả thực chỉ cần dùng giây để mà tính toán thì Tí Hình cũng đã thấy ngày dài như năm.

May mắn là hắn có một niềm tin luôn luôn hỗ trợ hắn. Đó chính là Minh Giới mấy ngàn vạn năm qua, mình là ngươi đầu tiên dám phơi nắng tại nhân gian.

Để có thể vĩnh viễn phơi nắng, mình phải tiếp tục kiên trì, nếu mà lui một chút, ngày sau mình còn dám lần nữa đối mặt với mặt trời hay không cũng sẽ là vấn đề. Nếu không, có cái bóng ma tâm lí này, đối với sự tu luyện ngày sau không thể nghi ngờ là sự đả kích phi thường trầm trọng. Đồng thời, bản thân nếu muốn chân chính luyện thành tu la chi thể thì cần phải trải qua khảo nghiệm này. Nêu không, bản thân chỉ có thể xem như là một vị thần chỉ có thể đi chơi đêm.

Thế sự chính là không công bình như thế. Hoa Lân, điện chủ, Đỗ Bôn Lôi và Trịnh Sĩ Trùng đều được ngủ ngon, bọn họ...không nghĩ rằng kế bên đang có một người đang chịu đựng sự dày vò khôn cùng.

Đó chính là nhân sinh. Ngươi nếu như muốn cuộc sống thêm đặc sắc thì phải đổi lại một điều gì đó. Hướng lĩnh vực không biết tiến tới, nhưng đồng thời ngươi có thể phải đối mặt với một thế giới càng lãnh khốc hơn. Để có thể tiếp tục sinh tồn, ngươi phải

dụng thêm nhiều tinh lực, cộng thêm thật nhiều tâm huyết mới có thể xây dựng tương lai của bản thân!

CHƯƠNG 6: HIỂM PHONG TUYỆT BÍCH

Tác giả: Phiêu Ẩn

Dịch giả: jimmy19

Biên tập: Tepga

Nguồn: QUẦN LONG HỘI - 4vn.eu/foru

Trải qua một phen lăn qua lăn lại ở "U Minh Trận", mọi người đều đã kiệt lực, mà Tí Hình mới vừa gia nhập đội ngũ lúc này lại đang nhắm mắt vận công, toàn lực kiên trì chịu đựng sự "nung nấu" của mặt trời.

Người trước tiên tỉnh dậy trái lại chính là điện chủ Mê Tiên trấn. Dưới sự ấm áp của mặt trời, nàng dần dần đã đẩy lùi được khí âm hàn trong cơ thể. Lúc này nàng vô lực chống đỡ thân thể mềm mại ngồi dậy, quay đầu nhìn hoàn cảnh xung quanh, lại nhìn thấy kế bên nằm ngổn ngang mấy gã nam nhân, trong số đó một tên gia hỏa lãnh khốc đang ngồi, mình trước giờ lại chưa từng gặp qua, còn thấy Hoa Lân thì lại úp

mặt xuống đất, hai mắt nhắm chặt, dường như là bị trọng thương, điều này làm cho nàng nhất thời cả kinh, liền gấp rút bò qua đó, lay động thân thể Hoa Lân, ngọc thủ còn cách một lớp quần áo nhưng cảm giác thân thể Hoa Lân nóng bỏng kinh nhân. Trong lòng nàng kinh hãi, lúc đầu còn nghĩ rằng Hoa Lân bị tà xâm thể, tính giúp hắn vận công, nhưng lại phát hiện chân khí trong cơ thể hắn đang vận chuyển với tốc độ chóng mặt, vậy mới biết rằng hắn trong giấc ngủ vẫn đang vận công, chắc hẳn nhiệt độ nóng bên ngoài thân thể cũng là hiện tượng bình thường.

Lúc quay đầu nhìn lại, mới nhìn thấy hai người Đỗ Bôn Lôi và Trịnh Sĩ Trùng đều nằm dài trên mặt đất. Sắc mặt tái nhợt dần dần đã có chút huyết sắc, nhưng hô hấp tương đối nặng nề, xem tình cảnh ít nhất phải trên nửa thời thần mới có thể tỉnh lại.

Thời này khắc này, cũng chỉ có tên gia hỏa không quen biết kia có thể ngồi trên mặt đất vận công tu luyện.

Điện chủ trong lòng hơi ngạc nhiên, thầm nghĩ người này toàn thân bao bọc một làn âm khí, trước đó chưa

từng gặp mặt, thật là không biết Hoa Lân từ đâu quen được người này.

Nàng thấy mọi người không cách nào trong nhất thời tỉnh lại, chỉ biết dời ánh mắt nhìn xem hoàn cảnh chung quanh.

Phóng mắt nhìn ra, nàng tức thời bị cảnh sắc hào tráng phía trước để lại ấn tượng sâu sắc. Nhưng thấy ở phía xa xa sừng sững vô số ngọn núi dốc đứng, chọc thẳng hướng thiên không, như là những cây đinh sắt chổng ngược đầu, mà vị trí nơi của mình là bên bờ một ngọn huyền nhai (vách núi cao và dốc). Con đường phía trước sớm đã cắt đứt, phía dưới đều là vực sâu vạn trượng.

Điện chủ bước chậm rãi đến sát mép, cúi đầu nhìn xuống dưới, không khỏi hít vào một ngụm lương khí, chỉ thấy dưới huyền nhai cao đến trăm trượng, mà quái thạch mọc lên san sát, chỉ nhìn cũng khiến người ta đầu váng mắt hoa. Mặc dù mình học qua ngự kiếm thuật, nhưng bầu trời "Giải Hồn Trận" này có một loại cương khí vô hình áp chế, không chỉ độ cao phi hành bị giới hạn trong vòng mười trượng, mà ngay cả cự li phi hành cũng chịu sự ảnh hưởng lớn.

Nhìn lại đám người của mình, chỉ có chầm chậm leo xuống, trong quần thể núi non từ từ mà đi mới được, không có nửa tháng thời gian, e rằng còn chưa ra khỏi.

Nhìn đỉnh núi phía xa xa, thật muốn hóa thành một con chim nhỏ, từ giữa những dãy núi xuyên mây mà qua. Nàng nhìn tới nhìn lui, hai mắt không khỏi thẩn thờ, trong nhất thời nhìn như si dại....

Nắng gắt như lửa, chiếu trên dãy núi dốc ngược kia, cảnh quan có một nét tráng lệ riêng biệt. Đỗ Bôn Lôi và Trịnh Sĩ Trùng hai người cuối cùng cũng tỉnh lại, chỉ thấy trên người thập phần ấm áp dễ chịu, âm hàn ngày hôm qua sớm đã quét sạch. Bọn hắn vừa tỉnh lại, thì mắt nhìn thấy điện chủ thân hình cô mỹ đứng bên mép huyền nhai, giống như ngọc nữ lâm phong, hai người nhất thời cũng thấy mê đắm.

Không biết đã qua bao nhiêu lâu, Hoa Lân cuối cùng cũng ngủ đầy đủ, vặn người sảng khoái, chống tảng đá chậm rãi ngồi dậy, duỗi tay xoa xoa ngực, cảm thấy vẫn còn hơi khó chịu, nhưng đã không còn là trở ngại quá lớn, ngoảnh đầu nhìn bốn phía, mới phát

hiện mọi người đều đã tỉnh lại, bất giác có chút ngại ngùng đứng lên.

Nhưng khi hắn nhận ra Tí Hình vẫn còn đang nhắm mắt vận công, sắc mặt thập phần thống khổ, tâm tình lập tức cảm thấy khoái trá, thầm nói: Ngươi, tên gia hỏa này thì ra cũng đã thụ thương, chẳng trách mới vừa rồi không giúp ta ngăn địch. Vì vậy dời bước đến trước mặt gã, nhỏ giọng cười nói:

-Uy! Ta hỏi nè quỷ đại ca, ngươi đang làm vì vậy? Luyện công đến toàn thân phát run, ngươi cũng xem như là người đầu tiên tự cổ chí kim đó. Ha.... ha...ha...

Tí Hình tuy nói là đang luyện công, nhưng thần trí lại phi thường thanh tỉnh. Nghe Hoa Lân giễu cợt mình, nhưng hắn chỉ có thể câm lặng, như cũ nhắm mắt ngăn cản nóng nực, chỉ là ánh mặt trời đáng chết kia, thực là làm cho người khó mà chịu đựng, hắn lúc này chỉ cảm thấy thân như đang ở trong mười tám tầng địa ngục, nhận hết đau khổ của khảo hình thiêu đốt. Hoa Lân lại đối với mình một mực châm chọc, tức thời cảm thấy trên thế gian này, hoàn toàn không có người nào hiểu được nỗi khổ của mình, không khỏi trong lòng ba động, lại có chút chán nản.

Hoa Lân ngồi xuống ở trước mặt hắn, lại châm chọc nói:

- Sao rồi, ngươi không phải rất giỏi lắm sao? Vậy.... . , ách....

Nhưng thấy sắc mặt hắn có điểm không đúng, đành thôi không nói nữa.

Điện chủ ở mép huyền nhai nghe được tiếng của Hoa Lân, trong lòng mừng rỡ, tức thời quay đầu nhìn lại nói:

- Sao, ngươi tỉnh rồi à?

- Ừm!

Hoa Lân chỉ là đáp lại một tiếng, nhưng lại quay đầu nhìn sắc mặt Hình Tí, chỉ thấy Hình Tí phảng phất như đang chịu đựng sự thống khổ khôn cùng, không khỏi trong lòng mềm nhũn, tức thời cảm thấy tâm tư vạn ngàn, cảm thấy bao nhiêu năm nay mình phiêu bạt tứ phương, chân chính bằng hữu thực sự không có vài người, thì xem như quen biết được một vài người, gặp được một số chuyện, nhưng bọn họ cũng đều là vội vã li biệt, nháy mắt trôi qua, thế là trong lòng thở dài.

Điện chủ thấy Hoa Lân chỉ nhìn người lạ trước mặt, lại đối với mình không lí không đáp. Nàng cảm giác Hoa Lân dường như đối với mình có điểm xa cách, không khỏi cả giận, vì vậy chuyển dến sau lưng Hoa Lân, lạnh lùng hỏi:

- Đây là ai vậy? sao từ trước tới giờ không có gặp qua?

Hoa Lân đứng lên, nhưng vẫn cúi đầu nhìn Tí Hình ở dưới đất, nói:

- Hắn là người của Minh Giới, từ nay về sau muốn đi cùng chúng ta!

Vài câu ngắn ngủi, nhưng lại dọa cho điện chủ, Đỗ Bôn Lôi và Trịnh Sĩ Trùng ba người sợ hãi nhảy dựng, đồng thời kinh hô:

- Ah?. . . . . Âm hồn quỷ giới, sao lại có thể xuất hiện ở nhân gian?

Hoa Lân lắc đầu nói:

- Không, hắn đã luyện thành nhục thân, đang tu luyện Tu La đạo gì gì đó. Ta cũng là nghe người khác nói lại...

- Ách....

Tí Hình mặc dù nghe được người khác bàn luận về mình, nhưng hắn lại thực sự không có dũng khí mở mắt, thế nên càng cảm thấy một trận bi thương, âm thầm thở dài, lòng nghĩ mình xem ra không cách nào kiên trì tiếp tục nữa rồi! Ai...

Hoa Lân nhìn biểu hiện của hắn có chút ba động, đột nhiên giữa lúc đó hiểu được nỗi lòng của hắn, không khỏi trong lòng mềm nhũn, ôn nhu nói:

- Thật sự xin lỗi, Vừa rồi không biết nỗi khổ của ngươi, ngươi bây giờ cảm thấy sao rồi?

Tí Hình cuối cùng đã quyết định chủ ý, đột nhiên mở mắt, lãnh đạm nói:

- Ta không cần ngươi quản!. . . . Ngươi đi đi, ta về sau muốn đi một mình!

Con mắt của hắn vừa mở thì đã dọa cho điện chủ và Đỗ Bôn Lôi, Trịnh Sĩ Tùng ba người nhảy dựng lên, thất thanh kêu:

- Ah! Hắn đã nhập ma rồi, ngươi xem mắt của hắn!

Hoa Lân sững sờ, chỉ thấy hai mắt của Tí Hình một mảng huyết hồng, lại phóng ra hồng quang, quả

nhiên giống như là hiện tượng đã nhập ma. Nhưng ý nghĩ này vừa mới lướt qua, Hoa Lân lại cảm thấy không đúng, vì vậy nói lớn:

-Ngươi nhanh nhắm mắt lại, nếu không sẽ mù đó.

Nói xong thì đến che hai mắt Tí Hình lại.

Phản ứng của Tí Hình vẫn rất nhanh, nhấc tay thì đã gạt tay của Hoa Lân ra, lãnh đạm nói:

- Không liên quan gì đến ngươi!

Hoa Lân khổ não, thấy hắn chết vẫn không sửa đổi, không khỏi thầm tức giận, vì vậy đột nhiên xuất thủ, tay phải giương lên điểm nhanh bảy đại huyệt trên ngực Tí Hình.

Tí Hình mặc dù thân trong nghịch cảnh, nhưng một thân sở học quả thật bất phàm, lập tức hữu chưởng trực kích "Phanh Phanh Phanh" cùng Hoa Lân đối liền ba chưởng, động tác của song phương có thể nói là nhanh như thiểm điện.

Chuyện xảy ra bất ngờ, điện chủ và Đỗ Bôn Lôi, Trịnh Sĩ Tùng ba ngươi đều ngạc nhiên, lập tức "Tranh" một tiếng rút bảo kiếm ra chuẩn bị vây công. Nhưng lúc

này Hoa Lân lại đình thủ, một chưởng đã ấn lên huyệt Thiên Trung của Tí Hình, "Thủy hệ chân khí" băng lãnh mạnh mẽ phong bế kinh mạch toàn thân của hắn.

Nếu chiếu theo tình huống bình thường, Hoa Lân chớ mơ tưởng trong ba chiêu chế trụ được Tí Hình. Nhưng lúc này mặt trời lên cao, Tí Hình chỉ cảm thấy mắt đầy kim quang, căn bản không cách nào nhìn rõ chiêu thức của Hoa Lân, tới lúc hắn muốn thi triển tuyệt chiêu đã sớm bị Hoa Lân nhất chiêu phong bế.

Động tác Hoa Lân cực kì nhanh, lập tức xé vạt áo trên người mình, xếp thành một dây vải bố, mạnh mẽ bịt hai mắt Tí Hình lại, lạnh lùng nói:

- Đây cũng là vì tốt cho ngươi, không nghĩ rằng tên gia hỏa ngươi lại không biết tốt xấu. Hừm....

Tí Hình ngước lên cao ngạo, lúc này thật sự muốn cùng Hoa Lân đại chiến một trận. Nhưng toàn thân bị chế ngự không thể động đậy, rốt cuộc rơi vào cảnh bị người ta an bài.

Hoa Lân nhìn Tí Hình ở trên mặt đất, thầm nghĩ làm sao có thể giải quyết đây?

Điện chủ ở sau lưng tức khí nói:

- Hừ! Ta còn tưởng rằng ngươi muốn động thủ với tên gia hỏa này nữa, hại ta giật mình kích động một tràng!

Hoa Lân cười nói:

- Ngươi tưởng hắn thật sự bị nhập ma sao?

Điện chủ quay đầu đi, nhưng vẫn nói:

- Hừ!. . . . tại Mê Tiên trấn của chúng ta đã có người từng nhập ma. Chúng ta tốn mất cửu ngưu nhị hổ mới giết được ma đầu đó! (Ý nói bỏ ra nhiều công sức, mất nhiều nhân mạng)

Hoa Lân giật mình hiểu ra, nhưng lại phát hiện điện chủ dường như đang nổi giận, đến nhìn cũng không nhìn mình một lần, trong lòng có chút kì quái, vì vậy gãi gãi sau ót, có chút nghĩ không minh bạch, không biết mình đã đắc tội nàng ở chỗ nào.

Trịnh Sĩ Trùng ở phía sau tiến lên nói:

-Vậy người này tính sao đây?

Nói xong chỉ Tí Hình ở dưới đất, hướng Hoa Lân hỏi:

Hoa Lân suy nghĩ một hồi, đột nhiên trong lòng vừa động, vui mừng nói:

- Có rồi...ha ha ha. . Tí Hình ah Tí Hình, ngươi xem như đã gặp được đúng người.

Nói xong đưa tay lấy ra "Phần Tinh Luân", từ bên trong lấy ra một bộ quần áo bó sát thân màu đen, tiếp theo lại lấy ra một cái nón rộng vành, cùng với một cái áo khoác ngoài màu đen, cũng không cần biết Tí Hình có nguyện ý hay không, liền cường hành giúp hắn mặc vào.

Xong xuôi, Hoa Lân lại hắc hắc cười nói:

- Lần này ngươi xem như thật sự may mắn! Bổn thiếu gia trên đường đến đây, đều trong lớp hóa trang thành phôi đản Phần Âm Tông , cho nên trang bị của bọn chúng theo đó cũng đã mua hơn mười bộ. Hắc hắc...vì vậy đã tiện nghi cho ngươi.

Nhưng Tí Hình lại một trận khổ não, bị Hoa Lân hí lộng cả nửa ngày, trong lòng thầm hận nghiến răng. Nhưng ý niệm chuyển đổi nghĩ lại, Hoa Lân này xác thực đối với mình có lòng hảo tâm, vì vậy đoán rằng, hay là tên gia hỏa này đối với mình có mục đích?. . . . .

Đúng rồi, hắn khẳng định là tính lợi dụng mình đi phá "Thần Binh Trận"đáng chết kia.

Hoa Lân không biết hắn đang nghĩ gì, lại sợ Tí Hình không mặc quần áo của mình, vì vậy nói;

- Kì thật bổn thiếu gia biết rằng ngươi không muốn tiếp nhận đồ của người khác, nhưng bộ quần áo này đối với ngươi thật sự là thập phần hữu dụng, Ngươi trước tiên thích ứng vài ngày, thời gian về sau đợi ngươi đã quen với mặt trời thì có thể cởi ra. Đương nhiên ta đối với ngươi tốt như vậy cũng là có tư tâm. Chính là muốn để cho ngươi xuất chút lực, giúp ta phá giải Thiên Thần miếu. Ta không có thù lao gì có thể trả cho ngươi, thì một bộ quần áo như vậy ngươi muốn hay không, vậy tùy vào ngươi!

Nói xong, Hoa Lân tay phải giương lên, giải khai cấm chế cơ thể Tí Hình, xem hắn có phản ứng như thế nào.

Lần này, Tí Hình quả nhiên không cự tuyệt. Trong lòng hắn đang nghĩ: Hừm!Ngươi quả nhiên có dụng tâm khác, muốn ta bán mạng cho ngươi mà thôi. Như vậy cũng tốt, lần này thì ta giúp ngươi một lần, sau này mỗi người một ngã. Vì vậy cung tay nói:

- Vậy được, đa tạ!

Hoa Lân thấy hắn nói chuyện vẫn lãnh khốc như trước, trong lòng có chút không hài lòng. Nhưng biết Tí Hình trước giờ là thế, vì vậy chỉ biết làm như không có gì, nói:

- Ngươi hiện giờ có thể tháo khăn bịt mắt rồi, trên nón rộng vành có hắc sa che rồi, hẳn là sẽ không quá chói mắt.

Tí Hình theo lời tháo khăn bịt mắt xuống, phát giác quả nhiên đã tốt hơn rất nhiều. Mặc dù lúc này bên ngoài vẫn đang phi thường chói mắt, nhiệt độ cũng khá cao, nhưng đã có thể chịu được, vì vậy gật đầu:

- Có thể!. . . Chúng ta lên đường!

Nhưng Điện chủ, Đỗ Bôn Lôi và Trịnh Sĩ Tùng ba người lại cảm giác rằng tên gia hỏa hắc y này không giống như ngươi tốt, nhìn thấy hắn là toàn thân không thoải mái. Nhưng nghe Hoa Lân nói qua, muốn dựa vào hắn phá trận, thầm nghĩ sau này chẳng lẽ còn cần nghe mệnh lệnh cuả hắn hành sự? Vậy thật là làm cho người ta buồn bực mà!

Hoa Lân lại không có nghĩ nhiều như vậy, hắn lững thững đi đến mép huyền nhai, cúi đầu nhìn vực sâu bên dưới, nhỏ giọng hô:

- Oa!. . . Nơi này thật là cao quá! Té xuống đó, chỉ sợ là sẽ biến thành một đống thịt vụn, hắc hắc!

Điện chủ nhất thời lại quên mất là đang giận, cũng dời bước đến mép huyền nhai, nói:

- Xem ra chúng ta chỉ có xuống núi mới được! Loạn thạch khắp nơi trên đất, ngay cả chỗ đặt chân cũng không có, không có nửa tháng thời gian, chỉ sợ rất khó xuyên qua.

Hoa Lân gật gật đầu, lại ngẩng đầu nhìn về phía trước, nhìn đỉnh núi phía xa, dùng mắt ước lượng khoảng cách, trong lòng hơi do dự không quyết, với ngự kiếm thuật của mình có lẽ có thể bay đến ngọn núi đối diện. Nhưng nếu phải mang theo người phi hành, chỉ sợ là có chút khó khăn. Vậy thì làm sao giải quyết đây?

Điện chủ thấy hắn có chủ ý đối với chỗ đỉnh núi phía xa, không khỏi kinh ngạc nói:

- Ngươi muốn làm gì? Đây không phải là chuyện đùa, cương khí trong thiên không lúc nào cũng có thể lấy mạng người đó!

Hoa Lân gật gật đầu, nhưng không có nhiều lời, trong lòng vẫn nghĩ đến chủ ý đó.

Điện chủ thấy vậy, lại giẫm chân nói:

- Ngươi...Ngươi tên này sao lại như vậy? Hừm! Lại nói đạo lí với ngươi, Đỗ Bôn Lôi, Trịnh Sĩ Trùng!Chúng ta đi xuống!

Đỗ Bôn Lôi và Trịnh Sĩ Tùng sững sốt, quay đầu nhìn nhìn Hoa Lân, lại nhìn nhìn điện chủ, cũng không biết nên giải quyết như thế nào, lại thấy Hoa Lân không có thái độ, bọn họ chỉ có thể thở dài (Ai biểu làm chốt làm chi), chuẩn bị làm theo điện chủ.

Mà trong lòng bọn họ cũng cảm thấy chỉ có một đường đi xuống...

Chương 7 : ĐỊCH TUNG TUỲ HÌNH

Tác giả : Phiêu Ẩn

Dịch giả : TuLaDaiDe

Biên tập : TuyetLam

Nguồn : QUẦN LONG HỘI - 4vn.eu/forum

-Uy!

Hoa Lân định vung tay ngăn ba người bọn họ nhưng bỗng ngẫm lại đến chính bản thân mình cũng chưa chắc đã lo nổi nên đành thôi. Đúng lúc đó, thân ảnh Tí Hình rung lên, xoay người đứng chắn ngang trước mặt các nàng rồi thản nhiên nói:

- Hãy khoan, bản toạ có thể dẫn đường cho các ngươi.

Hoa Lân mừng rỡ khôn xiết nhưng vẫn còn đôi chút hoài nghi nên liền hỏi:

- Ngươi đảm trách được ư?

Tí Hình lặng yên trong giây lát rồi mới cất giọng đáp:

- Uhm, đương nhiên điều đó không thành vấn đề nhưng hôm nay nguyên khí của ta còn chưa hổi phục hẳn, cần phải tĩnh toạ thêm hồi lâu nữa.

Hoa Lân gật gù, thầm nghĩ thân thể Tí Hình vốn là âm hồn, thân pháp mau lẹ kì ảo. Tuy hôm nay đã chuyển hoá thành nhục thân nhưng không hề ảnh hưởng đến khả năng phi hành nên liền chấp thuận:

- Vậy thì tốt rồi, chúng ta đợi ngươi nghỉ ngơi xong xuôi rồi lên đường cũng không muộn. Lát nữa mong ngươi chú ý dẫn đường giúp bọn họ vượt qua, về phần mình, ta có thể tự phi hành thoát được.

Tí Hình chẳng hề nhiều lời thêm nữa, lập tức ngồi toạ thiền, nhắm mắt dưỡng tức.

Nào ngờ, Điện chủ vẫn không ưng thuận mà nói:

- Ta đâu cần phải phiền đến ai đưa đón, ta tình nguyện bộ hành qua trận! Các ngươi cứ nghỉ ngơi đi, ta xuống đây.

Hoa Lân ngạc nhiên quá đỗi nhưng lập tức hiểu rõ nguyên do, thân ảnh hắn hoa lên, chắn ngay trước mặt nàng ta rồi dỗ dành:

- Không cần dẫn ngươi qua ư? Ta biết ngươi vẫn giữ lễ giáo truyền thống "nam nữ thụ thụ bất thân". Nhưng chúng ta đều là người tu hành, lục căn sớm đã thanh tịnh, dứt bỏ được ái tình nam nữ thường tục, ách...

Hoa Lân đang mải mê giảng giải người ta bỗng nhớ bản thân mình từ trước đến giờ bộ dạng vẫn luôn

chẳng chút nghiêm chỉnh, bất giác thoáng đỏ mặt, vội tiếp lời:

- Thế này nhé! Chẳng hạn như, ngươi đã biết, chúng ta đều là người tu chân, nếu thực sự ta muốn nhìn xuyên thấu qua xiêm y của ngươi thì cho dù ngươi có vận nhiều lớp xiêm y thế nào đi nữa, ta vẫn có thể...Ách!

- Ngươi...ngươi dám!

Điện chủ hoảng hốt đến độ vội vàng thối lui từng bước từng bước, ngọc thủ đưa lên che miệng.

Hoa Lân vội khoát tay mà nói:

- Ta...ta đương nhiên nào dám thế! Ngươi cứ an tâm!...Chỉ có điều, khi nãy ngươi còn trong cơn hôn mê, ta đã khiêng ngươi đi ra. Như vậy chẳng cần nói ngươi cũng biết đấy, điều đó...đã sớm...sớm...

Điện chủ dậm chân:

- Ngươi...ngươi vừa rồi đã giở trò gì với ta?

Hoa Lân đột nhiên thấy đầu óc quay cuồng, vội xua tay nói:

- Thôi...không bàn chuyện này nữa! Chúng ta phải lấy đại cục làm trọng, vì tương lai của Mê Tiên Trấn các người, để mau chóng xuất trận, ngươi nhẫn nại một chút được không? Coi như ta cầu xin đấy!

Điện chủ giương đôi bờ mi thanh tú, khăng khăng cự tuyệt:

- Người ta đâu có vội xuất trận mà. Dù sao đi nữa chúng ta cũng đã đợi chờ đằng đẵng mấy ngàn năm rồi, có đợi thêm vài tháng nữa thì có sao đâu?

- Ngươi...ngươi dĩ nhiên không vội nhưng người nóng lòng chính là ta đây này!

Hoa Lân lớn giọng nói:

- ...ta vừa mang trọng trách giải thoát cho các ngươi, vừa phải tìm lại Tiểu Bạch. Dù sao ta cũng không thể đợi thêm được nữa.

Đến đây Điện chủ chẳng còn buông được lời nào, chỉ hằm hằm nhìn Hoa Lân. Đỗ Bôn Lôi cùng Trịnh Sĩ Trùng đứng cạnh đấy thấy vậy không nhịn được liếc mắt sang nhau, đều thầm nhủ, hình như điện chủ đã thực sự thay đổi.

Bốn người đều chìm trong yên lặng, chỉ dõi mắt nhìn nhau, chẳng nói chẳng rằng. May thay Tí Hình đã tỉnh lại, bỗng đứng dậy nói:

- Đã nghỉ ngơi được chút ít rồi, chắc không sao nữa. Chúng ta lên đường thôi!

Hoa Lân tựa như vớ được vị cứu tinh, vội cười nói:

- Ai nha! Cuối cùng ngươi cũng tỉnh lại rồi. Như thế này nhé, ngươi đi hai lượt, đưa bọn họ lên tuyệt nhận phía trên. Còn về phần ta, đến chuyến cuối sẽ cùng ngươi sang bên đó.

Tí Hình lẳng lặng gật đầu.

Hoa Lân hướng sang phía Điện chủ, thấy nàng vẫn tỏ ra không ưng lòng, bất đắc dĩ đành nói:

- Vậy thì thế này, vóc người Điện chủ tương đối nhỏ nhắn, hợp với sức ta. Để chút nữa ta sẽ đưa ngươi sang, được không?

Điện chủ lạnh giọng đáp:

- Ta không cần đến ngươi.

Đoạn nàng liền bước tới trước mặt Tí Hình, ngẩng mặt nói:

- Vị đại ca này đưa ta sang trước nhé?

Tí Hình không khỏi kinh ngạc, nào ngờ "mỹ nhân lại tự đưa thân đến tận cửa", nhưng hắn bản tính trời sinh vốn lãnh khốc nên sắc mặt chẳng lộ chút biến đổi, đáp:

- Như vậy cũng được.

Dứt lời hắn rút ra phi kiếm, đỡ nàng bước lên rồi phóng trời cao, nhằm hướng ngọn núi đằng xa vọt đi.

Hoa Lân chằm chằm nhìn theo bóng bọn họ ngự kiếm bay đi, nhận thấy quỹ đạo phi hành của Tí Hình thập phần

vững vàng bởi vậy rốt cục cũng thở phào nhẹ nhõm nói:

- Ý niệm của người này quả nhiên không tầm thường, hẳn sẽ chẳng gặp điều gì bất trắc.

Trịnh Sĩ Trùng đứng sau lưng nghe vậy bèn thấp giọng hỏi:

- Chẳng hay vị bằng hữu vận hắc y kia của ngươi danh tính thế nào?

Hoa Lân vẫn dõi mắt về hướng xa, nhạt giọng đáp:

- Hắn tên gọi là Tí Hình, tu vi cao thâm khó lường. Ta mới chỉ giao thủ cùng hắn một lần. Lúc ấy nếu chẳng phải chân nguyên ta khắc chế được hắn thì chỉ e đến nửa chiêu của hắn cũng không đỡ nổi. Giờ đây đã có thêm hắn tương trợ, cơ hội xuất trận của chúng ta sẽ lớn hơn rất nhiều.

Trịnh Sĩ Trùng nghe xong, gật đầu nói:

- Uhm, kẻ này hành sự nhanh nhẹn lại gọn gẽ, nói ít làm nhiều, thật đúng là một bậc cao nhân.

Thế nhưng Đỗ Bôn Lôi lại cực kì không có thiện cảm với người này, lắc đầu nói:

- Ta chưa bao giờ gặp qua kẻ nào cao ngạo nhường vậy, Hoa đại ca có ý tốt muốn giúp hắn, vậy mà hắn còn dám hoàn thủ ư? Đâu có gì đặc biệt khác người? Hừ.

Hoa Lân ngạc nhiên, bật cười:

- Ai là Hoa đại ca thế? Ha ha ha...nghe không được thuận tai lắm. Về niên kỉ, ta so với ngươi còn nhỏ tuổi hơn nhiều, chi bằng cứ gọi ta là Hoa thiếu hiệp thì hay hơn.

Ấy vậy Đỗ Bôn Lôi lại cuống quít lắc đầu nói:

- Ngày hôm đó, khi ta rơi xuống hắc động, ngươi đã chẳng chút đắn đo nhảy xuống cứu ta. Từ lúc ấy ta đã tâm niệm rằng: mạng ta là do ngươi cứu về, sau này nhất định lấy ngươi làm gương sáng noi theo. Hơn nữa, chẳng những võ công ngươi trác tuyệt mà còn lấy trượng nghĩa hành hiệp làm đầu, ta đã quyết định rồi, về sau vạn sự nhất nhất đều tuân theo lời ngươi.

- A?

Hoa Lân mồ hôi tuôn ra đầy mặt:

- Ài, ngươi càng nói càng viển vông, ngôn từ lại lạc đề mất rồi. Thật ra gã Tí Hình này đâu phải hạng người xấu xa. Ngày đó cùng ta giao thủ, hắn không hề nhân lúc đối phương nguy nan mà hạ thủ. Có thể nói rằng, võ công quả nhiên hơn người chỉ có điều hơi cao ngạo mà thôi. Ngươi ngàn vạn lần chớ nên để bụng, huống chi về sau chưa biết chừng chúng ta còn cần nhờ đến bản lãnh của hắn để xuất trận đó!

Đỗ Bôn Lôi đành đáp:

- Nếu Hoa đại ca đã nói vậy, ta chỉ còn cách tuân lời.

- "Ách". Hoa Lân nào nói thêm được gì.

Thoáng chốc, một bóng đen từ ngọn núi đối diện xa xa bay tới. Đó chính là Tí Hình.

Hoa Lân thấp giọng nói:

- Trịnh đại ca, lát nữa ngươi cứ theo hắn sang trước, chúng ta cứ chậm rãi tiến từng bước một.

Trịnh Sĩ Trùng lập tức gật đầu. Bây giờ hắn cùng Đỗ Bôn Lôi có thể nói là rắp rắp nghe theo Hoa Lân. Qua những lần vào sinh ra tử vừa rồi, bọn hắn đã đặt trọn niềm tin nơi Hoa Lân.

Đoàn người cứ thế mà đi, phi hành rồi nghỉ, nghỉ rồi phi hành, trải qua hơn ba canh giờ mới đi được ngoài trăm dặm đường. Mặc dù "Cự Thạch Trận" này cụ thể hung hiểm thế nào chưa rõ nhưng tiến vào từ trên không cũng đủ làm cho người ta rùng mình kinh sợ.

Đặt an toàn lên hàng đầu, đoàn người dừng chân tại một tuyệt nhai cao chót vót, định đợi Tí Hình khôi phục lại ý niệm rồi mới tiếp tục lên đường. Hoa Lân một mình đứng trên vách đá dựng đứng, lơ đãng nhìn về ngọn núi đằng xa trong lòng hoài niệm về "Thiên Sơn kiếm tông". Còn nhớ ngọn Thiên Nhận

Phong nằm trên Thiên Sơn, sao ngọn cô phong đó lại giống mình đến vậy. Nghĩ tới Thiên Nhận Phong rồi bồi hồi nhớ tới Thượng Quan Linh, hôm nay chẳng biết người ấy trôi dạt nơi phương nào, ài...

- Hoa thiếu hiệp!

Giọng Trịnh Sĩ Trùng từ sau lưng truyền lại. Hoa Lân bỗng từ làn suy nghĩ miên man choàng tỉnh, quay đầu lại hỏi:

- Chuyện gì thế?

Trịnh Sĩ Trùng vọt đến bên cạnh, chỉ về hướng đông nam mà nói:

- Ngươi quan sát ngọn núi bên kia đi, bên vách hình như có khắc kí hiệu kì quái. Phải chăng đã từng có người ghé chân nơi này?

Hoa Lân ngạc nhiên thốt:

- A? Thật ư? Mau dẫn ta đi xem.

Hai người tiến sang mặt đông, nhìn sang ngọn núi đối diện. Chỉ thấy, vách đá bên kia quả nhiên có khắc một kí hiệu. Từ đằng xa nhìn lại, dường như đó là ba vệt kẻ ngang đơn thuần, nhưng đến khi nhìn kĩ thì lại

như đồ án họa lớp lớp sóng bạc nơi biển khơi. Hoa Lân mày kiếm dựng ngược, giọng thất thanh:

- Không xong rồi, đó chính là kí hiệu của Thánh Thanh Viện!

Trịnh Sĩ Trùng kinh hãi hô lên:

- A? Là Thánh Thanh Viện thực ư? Chúng ta có phải...

Trong lời nói toát lên vẻ hưng phấn, bất quá hắn lập tức tỉnh ngộ lại, nhớ rằng Hoa Lân chẳng ưa gì Thánh Thanh Viện nên liền nín lặng.

Sau thoáng chốc tư lự, Hoa Lân thấp giọng nói:

- Ân oán giữa ta với Thánh Thanh Viện ắt hẳn không liên quan đến việc của các ngươi. Nếu ta đoán chẳng nhầm thì kí hiệu kia mới được khắc gần đây. Hơn nữa rất có thể đó chính là do Nhược Phong - kẻ đang truy sát ta, đích thân lưu lại. Đồ hoạ này dường như chỉ về hướng đông, hẳn đây đúng là ám hiệu liên lạc của bọn chúng. Hắc hắc, xem ra đám người kia cũng bị thất tán rồi. Uhm...Để ta tính toán lại đã, các ngươi nên lần theo dấu vết bọn chúng mà thoát ra ngoài hay nên tiếp tục đi theo ta thì cách nào tốt hơn đây?

Trịnh Sĩ Trùng giật thót mình, cuống cuồng nói:

- Hoa thiếu hiệp, Trịnh mỗ ta kiên quyết đã theo ngươi thì theo tới cùng, bởi vậy đã là kẻ địch của ngươi thì cũng là kẻ địch chung của chúng ta. Xá chi Thánh Thanh Viện?

Hoa Lân vội lắc đầu đáp:

- Không nên nói vậy...Tu vi của gã Thánh Thanh Viện này cao siêu hơn ta rất nhiều, đương nhiên cơ hội vượt trận thành công cũng nhỉnh hơn chút ít so với ta...Hơn thế nữa, nếu giao đấu lúc này, chúng ta thực sự chưa phải là đối thủ của chúng. Thêm vào đó Thánh Thanh Viện đường đường là danh môn chính phái, ắt chẳng bỏ mặc các ngươi đâu!

Trịnh Sĩ Trùng chau mày, nhất thời không nghĩ ra được lý lẽ nào để phản bác. Ngược lại, Đỗ Bôn Lôi đứng đằng sau nghe thấy hai người kia thương nghị, liền bước nhanh tới nói:

-Ta đây căn bản đâu có gì phải quá lo lắng. Ta chỉ cần biết khi vào trận đã có Hoa đại ca làm chỗ dựa vững chắc. Thánh Thanh Viện là cái quái gì cơ chứ, đến quỷ thần còn chẳng dám chắc bọn chúng đủ khả

năng thoát khỏi trận không nữa. Chính vì vậy, ta tuyệt đối ủng hộ Hoa đại ca.

Hoa Lân gãi gãi gáy, miệng lắp bắp:

- Ngươi nói vậy cũng có phần đúng, có điều nếu không may đụng đầu bọn chúng, sợ rằng chỉ còn biết khoanh tay chịu trói mà thôi.

Trong khi đang bàn luận, Tí Hình đã nghỉ ngơi xong, thu công đứng dậy. Hắn trút bỏ trường bào, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đang nắng chói chang rồi ể oải nói:

- Ta đã ổn rồi, đi thôi!

Đỗ Bôn Lôi ghét nhất bị gã này ra lệnh nhưng thấy Hoa Lân hoàn toàn tuân theo nên chỉ còn biết im lặng. Đoàn người tiếp tục phi hành tiến về phía trước, qua gần hai canh giờ, cuối cùng cũng đến được bên rìa của Cự Thạch Trận.

Vượt qua kết giới, thoáng chốc không gian chợt lay động liên hồi. Mọi người đều thầm nghĩ: hình thái của tiên trận tiếp theo sẽ như thế nào đây. Nào ngờ, khi đưa mắt quan sát trận đồ, chỉ thấy một màn trắng

xoá mù mịt, đưa tay lên còn không thấy rõ năm đầu ngón tay, cảnh vật ngoài ba trượng trở nên mờ ảo.

Hoa Lân kinh ngạc hô lên:

- Oa! Sương mù dày đặc quá!

Hắn nào hay từ cổ chí kim, chính nơi thế giới mịt mù khói sương này đã vùi thây biết bao bậc anh hùng hảo hán.

Đây chính là đại trận kinh thiên: TUYỆT SÁT TRẬN

Chương 8 : Mê Vụ Cổ Trận

Tác giả : Phiêu Ẩn

Dịch giả : Đắc nhân tâm

Biên tập : TuyetLam

Nguồn : QUẦN LONG HỘI - 4vn.eu/forum

Đảo mắt nhìn quanh, màn sương mù dày đặc trắng xoá kia phủ vây toàn bộ thiên địa. Hoà mình vào bên trong không khỏi phát sinh cảm giác phiêu diêu, lâng lâng thoát tục tựa như lạc bước vào chốn tiên cảnh.

Trịnh Sĩ Trùng tiến lên phía trước hai bước, ngước nhìn bốn phía, thấy xung quanh không hề ẩn chứa nguy hiểm nên thong thả nói:

- Điện chủ, người quan sát đám sương khói này xem, chẳng phải tương tự với cảnh vật trong Mê Hồn Trận nằm ở mặt Nam của Mê Tiên Trấn chúng ta hay sao?

Điện chủ khẽ gật đầu đáp:

- Đúng là rất giống! Nhưng chúng ta không thể vì thế mà khinh thường. Trận này vốn rất dễ gây mất phương hướng dẫn tới lạc đường, hơn nữa ta đoán chắc thế trận rất tinh kì, biến ảo khôn lường. Tí đại hiệp, ngươi thấy đúng vậy không?

Tí Hình đang chú tâm dò xét xung quanh, chỉ lặng thinh, chẳng tán đồng mà cũng không phản đối, vờ như chưa nghe thấy gì. Điện chủ thấy vậy thầm nhủ trong lòng: "Gã này sao giống với tên họ Hoa kia thế nhỉ, không thèm đoái hoài đến người khác chút nào ư?". Nàng quay đầu nhìn lại, đã thấy Hoa Lân đang trải tấm địa đồ ra, miệng thì lẩm bẩm:

- Chẳng lẽ đã đi nhầm lối? Qua Cự Thạch Trận thì phải đến Tuyệt Sát Trân mới đúng, sao nơi đây lại hiện diện sương mù dày đặc vậy nhỉ?

Hắn vừa thì thào, vừa xoay ngang xoay dọc tấm địa đồ, ngó nghiêng hồi lâu, thực sự thái độ có chút bất ổn.

Điện chủ thấy hắn chỉ mải nghiên cứu địa đồ liền bừng giận:

- Uy! Ngươi sẽ không làm chúng ta lạc đường đấy chứ?

Nói đoạn nàng chạy sát lại gần Hoa Lân, đưa mắt nhìn tấm địa đồ trong tay hắn. Hoa Lân chẳng chút do dự, đưa ngay địa đồ cho nàng ta, ngẩng đầu quan sát đám sương mù, lắc đầu nói:

- Ắt chẳng thể sai được đâu, nhưng mà nếu đây đúng là Tuyệt Sát Trận thì chúng ta nên cẩn thận hơn nữa mới được.

Trịnh Sĩ Trùng đột nhiên bước lại trầm giọng nói:

- Hoa thiếu hiệp, ta nhận thấy hình như phía trước xuất hiện một bạch ảnh đang chằm chằm nhìn chúng ta, coi chừng tiềm ẩn mai phục đó.

-Á?

Hết thảy mọi người đều kinh hãi. Hoa Lân cũng cảm nhận dường như phía trước có đạo nhân ảnh bèn căng mắt dõi về đằng xa, thế nhưng do sương mù quá dày được nên không phát hiện được gì. Chẳng còn cách nào khác, hắn đành thi triển "Sưu Thần Thuật" hướng về phía trước dò xét, chỉ thấy khoảng không trước mặt hoàn toàn trống trải, chẳng có chút chướng ngại vật nào, thế nên lắc đầu nói:

- Mọi người chớ lo, đó chỉ là ảo giác của chúng ta mà thôi.

Điện chủ thì thào:

- Phải chăng chúng ta lại vừa gặp phải Quỷ hồn?

Hoa Lân lắc đầu đáp:

- Nếu thực sự có Quỷ hồn ẩn nấp, không gian phía trước ắt phải cực kì âm lãnh, mà như vậy nhất định

ta đã phát hiện ra...Quỷ đại ca, ngươi thấy ta nói đúng không?

Đoạn hắn quay sang nhìn Tí Hình, tựa hồ muốn xác thực lời nói của mình. Tí Hình dường như chẳng hài lòng lắm với danh xưng "Quỷ đại ca" kia nên chỉ cau mày khẽ thốt: "Uhm!" một tiếng, tỏ vẻ tán đồng.

Hoa Lân thu hồi lại tấm địa đồ mà Điện chủ đang cầm rồi nói:

- Chúng ta lên đường thôi, sương mù nơi đây thập phần dày đặc, mọi người chú ý bám sát nhau kẻo thất lạc thì nguy mất. Xuất phát!

Mọi người đều hiểu rõ ở đây rất dễ bị phân tán nên vai kề vai lập thành hình cánh nhạn chậm rãi tiến bước. Trải qua mấy dặm đường, đoàn người chẳng hề gặp chút chướng ngại nào ngoại trừ việc màn sương mù buông phủ toàn bộ khoảng không vô tận trước mặt còn lại hoàn toàn trống trải, đến một tảng đá cũng không thấy.

Đi thêm được vài dặm đường nữa, Đỗ Bôn Lôi không nhẫn nại được, cất lời trước tiên:

- Hoa đại ca, ta cũng có cảm giác đằng trước hiện diện một bạch ảnh đang nhìn mình, ngươi thấy thế nào?

Mọi người đồng loạt hướng ánh mắt về phía Hoa Lân, dường như tất cả đều có đồng cảm giác giống Đỗ Bôn Lôi. Kì thật bản thân Hoa Lân cũng phát hiện trước mặt tựa hồ vảng vất bóng người, đoàn người đi thì nó di chuyển theo, mọi người dừng thì nó cũng đứng lại. Chỉ có điều khi hắn thi triển "Sưu Thần Thuật" để kiểm tra thì chẳng hề phát hiện được gì. Nay thấy mọi người cùng chung cảm nhận như vậy, hắn bèn quay lại hỏi Tí Hình:

- Quỷ đại ca, ngươi nghĩ sao?

Tí Hình bất đắc dĩ đành đáp:

- Hiện tượng này chẳng qua chỉ do sương mù đặc quánh khôn xiết, dễ làm cho người ta nảy sinh ảo giác!

Hoa Lân gật gù rồi tiếp tục dẫn mọi người tiến bước. Xuyên qua làn khói sương, bọn họ đi thẳng tới trung tâm trận đồ, ngạc nhiên thay phía sau bất ngờ xuất

hiện dấu tích mờ mờ. Vạt áo của Đỗ Bôn Lôi cùng Trịnh Sĩ Trùng đều đã sớm thấm đẫm hơi nước.

Lại trải qua thêm vài trăm trượng nữa, Hoa Lân đột nhiên dừng bước. Mọi người tức thời quay đầu quan sát, hết thảy đều chấn động toàn thân. Chỉ thấy đằng trước bất ngờ xuất hiện một pho thần tượng khổng lồ. Hơn nữa, còn có một nhân ảnh đang quỳ mọp bên mé trái nhưng do sương mù nồng đậm nên không thể nhìn rõ được.

Hoa Lân vung tay ra hiệu cho mọi người đình trụ, "Tranh!" một tiếng, tay phải hắn rút phăng Hà Chiếu Kiếm, hoành kiếm ngang ngực rồi từ từ tiếp cận đối phương. Chỉ thấy hắc ảnh kia vẫn quỳ dưới chân thần tượng, không hề nhúc nhích, tay thì nắm chặt một thanh bảo kiếm toả hàn quang tứ phía. Nửa lưỡi kiếm đã cắm sâu vào trong pho thần tượng từ bao giờ.

Hoa Lân hít một hơi thật dài, tập trung tâm tưởng rồi cẩn trọng từng bước đến sau lưng hắc ảnh kia, vỗ vai hắn mà hỏi:

- Huynh đệ, ngươi không sao chứ?

Vừa mới chạm tay vào, Hoa Lân lập tức cảm thấy thân thể người này sớm đã giá lạnh tựa băng, một chưởng vừa rồi của hắn tựa như đụng phải thiết thạch. Hoa Lân thở dài, chậm rãi vòng lên trước mặt kẻ kia rồi quan sát tỉ mỉ, chỉ thấy toàn thân "nó" đã bị một lớp hàn sương dày đặc bao phủ, mỗi một sợi tóc đều đã kết thành băng lăng(1). Hắn tựa như một pho tượng lạnh lẽo quỳ tại nơi này phải đến mấy ngàn năm rồi.

Bọn người Điện chủ đứng ở xa xa thấy Hoa Lân không hề gặp phải biến sự gì nên nhất tề tiến đến xem xét. Còn chưa đến tận nơi, Trịnh Sĩ Trùng bỗng ngẩng đầu nhìn thần tượng hô lên:

- Các người xem kìa, đằng trước thần tượng có lưu lại chữ viết.

Lúc này, mọi người mới để ý đến nhưng bọn họ chẳng thể đoán nổi pho thần tượng toạ lạc nơi đây biểu trưng cho thần thánh phương nào.

Pho thần tượng khổng lồ này là tượng một nam nhân trung niên, tay cầm thanh cự kiếm, hoành chắn ngang đường đi, tựa hồ muốn ngăn cản không cho người khác tiến lên. Ngay giữa ngực pho tượng có

viết tám chữ đen nhánh: "Biển khổ vô biên, quay lại là bờ". Do niên đại đã quá lâu nên nếu không xem xét kĩ càng thì khó lòng đọc được.

Hoa Lân thấy đám người kia bước lại gần bèn thấp giọng nói:

- Các ngươi đến đây mà coi, kẻ này trước khi chết hình như cũng lưu lại vài chữ.

Mọi người đều sửng sốt, vội đến sát Hoa Lân, cúi xuống quan sát nơi hắn vừa chỉ. Liền thấy kẻ xấu số kia quả nhiên viết một dòng chữ nguệch ngoạc dưới chân thần tượng, thế nhưng chân tượng bị phủ kín bởi một lớp rêu dày nên thể nào nhìn rõ. Hoa Lân dùng kiếm cạo sạch lớp rêu đi thì thấy trên đó ghi rằng: "Muốn thoát trận này, chớ nên rút...".

Mọi người xem qua một lượt, đều hiểu hẳn kẻ kia chưa viết xong đã bỏ mạng. Tí Hình lạnh giọng nói:

- Chắc là: "...chớ nên rút kiếm!". Các ngươi nhìn đi, trường kiếm của hắn cắm thật sâu vào trong thần tượng, đúng vào vị trí của chữ kế tiếp.

Hoa Lân gật đầu nói:

- Ngươi nghĩ cũng giống ta, chỉ có điều ta còn cảm thấy một điều kì quái, chẳng lẽ kẻ này đã phá được trận pháp rồi ư, phải chăng vị trí mà kiếm của hắn đâm vào là điểm trọng yếu để hoá giải trận đồ? Bởi vậy hắn mới nhắn nhủ chúng ta không được rút kiếm ra?

Mọi người đều cùng chung suy luận như thế nên đều gật đầu, trong lòng thầm cảm thấy thương thay cho kẻ kia, rõ ràng đã phá được trận, cớ sao vẫn bị vùi thây nơi này, thật là tạo hoá khéo trêu ngươi.

Điện chủ cười giòn:

- Chẳng trách chúng ta xông vào trận từ bấy đến giờ không gặp phải trở ngại gì, hoá ra đã được người ta hoá giải dùm, thật là may mắn!

Hoa Lân phủi sạch bụi bẩn đứng lên, nghiêng người đảo mắt nhìn lại xác chết, bất giác phát hiện tư thế của hắn có điều gì không ổn, nhìn kĩ mới nhận ra chân phải hắn bị tiện đứt đến tận hông, toàn thân mang thương tích chằng chịt. Qua hiện trạng thê thảm này, hẳn là đã phải trải qua vô số trận kịch chiến.

Chợt nghe Trịnh Sĩ Trùng giọng chan chứa thương cảm nói:

- Trường kiếm của người này không hề tầm thường, trải qua mấy ngàn năm mà không hề han gỉ. Các người nhìn xem, thanh kiếm đó phát ra hàn ý liên miên, ngay đến cỗ thi thể này cũng được hàn khí bao bọc nên cũng không bị phân huỷ.

Hoa Lân nghe xong liền hướng chú ý sang bảo kiếm đó, quả nhiên nhận ra thanh kiếm toát lên linh khí cực vượng, tiếc thay lại chịu cảnh nằm mai một nơi này. Nhìn nó, Hoa Lân không khỏi nhớ tới Nguyệt Quang Kiếm của mình. Hồi đó, sau khi đoạt được trong tay "Dịch dung hành" lão bản, được ít lâu thì bị thất lạc khi giao chiến với Nhược Phong. Giờ đây, gặp bảo kiếm này là linh kiếm thuộc hệ thuỷ giống với Nguyệt Quang Kiếm, Hoa Lân buồn bã buông tiếng thở dài, thầm nghĩ: "Chẳng biết Nguyệt Quang Kiếm đang lưu lạc ở phương trời nào, nằm trong tay ai? Ài..."

Mọi người đều không nỡ bỏ bảo kiếm lại nhưng chủ nhân nó đã dặn: "Muốn thoát trận này, chớ nên rút

kiếm" bởi vậy bất đắc dĩ chỉ còn cách đứng nhìn kiếm mà xót xa.

Ti Hình lạnh giọng nói:

- Nên tiếp tục lên đường thôi.

Hắn hành sự luôn cương quyết, dứt khoát, thậm chí chẳng quan hoài đến tâm trạng người khác. Hoa Lân cũng vung tay nói:

- Quỷ đại ca nói đúng, lưu luyến thêm chẳng có ích gì, chúng ta đi thôi!

Mọi người quay đầu lại ngắm tấm bia đá một lượt rồi mới bước tiếp qua màn sương mù. Tất cả vẫn canh cánh bên lòng về cỗ thi thể kia, băn khoăn không biết rốt cục đã xảy ra biến sự gì. Khi đang hành tẩu, Điện chủ bên mé phải bỗng kinh hô:

- Cẩn thận!

Chỉ thấy một đạo bạch ảnh từ phía đối diện vọt tới. Hoa Lan phản ứng nhanh nhất, thần tốc vung kiếm đón đánh, thế nhưng chiêu kiếm này hụt vào hư vô. Đạo bạch ảnh đó chỉ là một đám sương mù mờ ảo vô

hình bất ngờ ập đến bên mọi người. Điện chủ bật cười khanh khách:

- Thì ra vật chúng ta nhìn thấy là ảo ảnh do sương mù quá dày mà tạo thành thôi. Hì hì hì, đúng là có tật giật mình.

Mọi người đều cảm thấy buồn cười, riêng Tí Hình nhíu mày tư lự, chẳng nói chẳng rằng. Đoàn người lại tiến lên thêm mấy trượng nữa, Điện chủ nhãn quang sắc bén hơn cả, bỗng nhảy dựng người lên, rời bỏ đội ngủ qua bên phải, cúi người nhặt một món đồ từ dưới đất lên rồi lớn tiếng nói:

- Các ngươi nhìn này, đây là vật gì thế nhỉ?

Hoa Lân thấy trên tay nàng là một mảnh ngọc phối (2) đã rạn vỡ bèn nhíu mày nói:

- Ngươi...ngươi sao cứ chạy loạn xạ thế, nhỡ lạc đường thì chúng ta tìm ngươi thế nào đây?

Hắn còn chưa dứt lời đã lại nghe thấy điện chủ thét lên kinh hãi, giọng thất thanh nói:

- Ngươi...ngươi nhìn về phía trước kìa, có rất nhiều hài cốt!

Hoa Lân dõi mắt theo hướng ngọc thủ nàng, chỉ thấy bên trong làn khói sương xuất hiện rất nhiều hài cốt cũng như vô số tàn kiếm đã han gỉ nhuốm đầy bụi bẩn nằm hỗn độn trên mặt đất. Sắc mặt Hoa Lân tái đi, phỏng chừng nơi này trước đây từng diễn ra một trận đại chiến, hắn ra hiệu cho mọi người dừng lại, nói:

- Để ta đi thăm dò xem sao!

Thân ảnh Hoa Lan nhoáng lên, vừa tới cạnh đám hài cốt đã thấy mắt tối sầm lại, cảnh vật bỗng nhiên đại biến. Hắn không khỏi chấn động, kinh hoảng đến tột cùng khi phát hiện mình đang đứng cạnh Huyết Trì nơi địa ngục, vô số dân chúng đang giãy dụa trong biển máu, tiếng gào thét vang lên không ngớt. Còn chưa hết kinh ngạc đã thấy một bạch ảnh từ khoảng không hắc ám bước ra, nở một nụ cười quỷ dị nói:

- Giờ để xem ngươi chạy đâu cho thoát?

Dứt lời, bạch ảnh kia cuồng bạo đánh tới, khí thế tựa muốn ăn sống nuốt tươi đối phương. Hoa Lân toàn thân chấn động, run giọng hỏi:

- Nhâm Vi, sao ngươi lại có mặt ở đây?

Lời này vừa thốt ra, hắn lập tức cảm thấy không ổn. Không sai, sao tên Nhâm Vi này lại hiện diện ở đây được? Chẳng lẽ vẫn là ảo giác? Sớm đã nếm mùi lợi hại của ảo giác nên hàn quang bỗng loé lên từ khoé mắt Hoa Lân, hắn ngưng thần quan sát, đã thấy cảnh vật thêm lần nữa biến đổi, bản thân bỗng đứng trong một căn phòng xa hoa, một nữ tử mang cốt cách thần tiên đang nằm trên đại sàng. Nhâm Vi chẳng rõ từ nơi nào xông ra, mỉm cười giọng khinh miệt nói:

- Đâu chỉ có ta, tình nhân của ngươi cũng ở chốn này. Ha ha ha.

Nói đoạn, hắn cất một tràng dâm tiếu rồi quay sang làm nhục nữ tử kia. Hoa Lân chú tâm nhìn lại một lượt, kia chẳng phải là Thượng Quan Linh ư? Mà y phục của nàng lúc này không còn nguyên vẹn, đang sợ hãi kinh hô:

- Không được...không được!

Khi trông thấy ánh mắt tuyệt vọng của Thượng Quan Linh, toàn thân Hoa Lân lập tức run lên, phẫn nộ quát:

- Dừng tay!

Đoạn vung kiếm bổ thẳng tới Nhâm Vi. Hắn vừa động thủ thì Nhâm Vi ở phía đối diện đột nhiên quay đầu cười thâm hiểm, phản lại một kiếm, chiêu thức giống hệt Hoa Lân. Hoa Lân liền biến chiêu, kiếm quang rung lên, vọt tới công kích toàn thân Nhâm Vi. Nhưng đúng lúc này, thấp thoáng đâu đây có giọng người truyền đến:

- Hoa thiếu hiệp, ngươi sao thế?

Hoa Lân nhất thời kinh ngạc, chợt giật mình tỉnh ngộ, chỉ thấy mình vẫn đứng trong đám mây mù trắng xoá, phía đâu có bóng dáng của Nhâm Vi? Thế nhưng điều kì quái hơn cả là trước mặt bỗng xuất hiện một đạo kiếm quang đón đỡ chiêu kiếm Hoa Lân, thật chẳng ngờ kiếm quang kia thực sự tồn tại. "Đinh" một tiếng, tay phải hắn tê dại đến độ mất đi cảm giác. Hoa Lân không khỏi vã mồ hôi lạnh, không rõ rốt cuộc chiêu kiếm vừa rồi là từ trong đám sương mù xa xa lao tới hay sự hiện diện của Nhâm Vi không phải ảo giác?

Đây đích thị là tà môn.

*Chú giải:

(1) Băng lăng: là hiện tượng vào mùa đông, khi tuyết tan nhưng nước vẫn đông kết lại thành băng đọng lại trên hiên nhà hay trên cành cây ngọn cỏ.

(2) ngọc phối: loại ngọc thường có một đôi, dùng để đính ước hôn lễ.

Chương 9 : Bất Khả Bạt Kiếm

Tác giả : Phiêu Ẩn

Dịch giả : TuyetLam

Biên tập : ThăngLongGiả

Nguồn : QUẦN LONG HỘI - 4vn.eu/forum

Trong lòng Hoa Lân ngẫm thấy sự tình diễn biến kì dị bèn quay lại quát lớn:

- Các ngươi tuyệt đối không được qua đây!

Nhưng đã muộn mất rồi, đứng trong đám sương mù, bọn Điện chủ ngỡ Hoa Lân gặp nạn nên xông cả lên hòng bạt kiếm tương trợ. Tuy nhiên, khi bọn họ tiếp cận Hoa Lân thì cảnh vật trước mặt đột nhiên đại biến. Điều quái lạ hơn cả là cảnh tượng bọn họ trông thấy mỗi người một khác.

Điện chủ thấy dưới đất xuất hiện một đàn chuột đông nhung nhúc đang điên cuồng chạy về phía mình. "Đám lông lá xù xì" này làm cho nàng sợ xanh mặt, thất thanh hét lên rồi khua trường kiếm bổ xuống đàn chuột.

Đỗ Bôn Lôi lại thấy một gã nam tử toàn thân bê bết máu nhằm mình đánh tới. Da dẻ khắp châu thân kẻ này đều nát bươm, tựa hồ đã bị lột bỏ sạch, máu tươi không ngừng ứa ra. Không ai khác đó chính là Mộng Luyện Phi, đã tẩu hoả nhập ma hơn mười năm về trước tại Mê Tiên Trấn. Hồi đó, Đỗ Bôn Lôi mới chừng tám tuổi, chứng kiến cảnh đấy nên bị ám ảnh trọn đời không quên. Cũng chính vì thế, hắn chẳng chút do dự xuất kiếm chém thẳng vào Mộng Luyện Phi...

Kể đến Trịnh Sĩ Trùng, hắn lại trông thấy hình ảnh khác. Hắn đứng giữa một gian phòng với màn đêm đen che kín, một bạch ảnh đột nhiên phi đến, hắn lập tức tuốt kiếm, "Tranh!" một tiếng, nhanh chóng đâm thẳng tới đối phương...

Ngay cả một kẻ tính tình lãnh khốc như Tí Hình cũng dường như trở về quá khứ. Lúc này, hắn đang ôm

trong ngực một con bạch hồ thân mang thương tích. Bản thân hắn lâm vào thập diện trùng vây. Vô số hắc ảnh đang đồng loạt ùa tới hòng lấy mạng con vật mà hắn thương yêu nhất.

Thoáng chốc quang cảnh trở nên hỗn loạn, hết thảy mọi người đều giơ đao, múa kiếm, liều mạng đâm chém về tứ phía, bổ xuống nhân ảnh đối diện, hay chính là bổ xuống đoạn kí ức đau thương từ dĩ vãng hiện về.

Từ nơi sâu thẳm nhất trong làn sương khói, đạo hàn quang phảng phất như sao băng giáng xuống, nhằm ngay mặt Hoa Lân kích tới. Chiêu kiếm quỷ dị này vừa ảo diệu vừa lạ thường, thình lình xuất hiện tựa hồ từ cõi hư vô. Hoa Lân cả kinh vội đưa kiếm lên chống đỡ, trong lòng không khỏi chất chứa nghi hoặc.

Bỗng nhiên, xung quanh hàn quang trở nên đại thịnh, trùng trùng đao quang, kiếm ảnh nhất tề vây công mọi người. Hoa Lân từ trước đến nay chưa bao giờ chứng kiến cảnh tượng kì dị thế này, hoàn toàn chẳng hề thấy bóng dáng địch nhân đâu, vậy mà kiếm quang cứ liên tục từ trong làn sương vọt đến với tốc độ kinh người, uy lực mạnh mẽ phi thường.

"Đinh đinh đang đang" một tràng âm thanh hỗn độn vang lên, bốn người Điện chủ rơi vào vòng loạn chiến. Hoa Lân thấy bọn họ lâm chiến đều tự công kích chính mình bèn vội quát:

- Bày trận...bày trận!

Câu này liền có tác dụng tức thời, Tí Hình đang trong cơn hoảng loạn bỗng cắm kiếm xuống đất, hét lớn:

- Thanh Minh Ba...

Một làn sóng sắc xanh nhạt từ thân thể hắn ào ạt tuôn ra tứ phía. Nhất thời sương mù trong phạm vi hai trượng bị hắn xua tan, cảnh vật xung quanh lập tức hiển hiện rõ ràng. Đồng thời, bọn họ đều chấn động toàn thân, sắc mặt đại biến. Họ thực sự hoảng hốt khi phát hiện trong đám sương mù thấp thoáng mấy nhân ảnh, điều khủng khiếp hơn nữa là mỗi người đều hình dáng mình trong hàng ngũ đối phương.

Không sai, mọi người đều trông thấy bản sao của mình. Hơn thế, các bản sao kia đang điên cuồng nhắm chính bản thân họ thi triển công kích, cách thức xuất thủ y hệt.

Do thoáng chút kinh ngạc, chiêu thức của bọn họ chậm lại nửa phần, thế nhưng kiếm chiêu năm nhân ảnh ngoài kia chẳng đổi, xuất ra vô số kiếm quang đao ảnh quét tới bọn Hoa Lân.

Hoa Lân cũng xây xẩm mặt mày, lại quát:

- Lập trận...lập trận!

"Binh binh bang bang", thêm một tràng âm thanh vang dội, kiếm chiêu của Đỗ Bôn Lôi chậm mất nửa phần. Hắn rú lên một tiếng đau đớn, nhất thời tay phải bị đối phương chém trúng, máu tươi tuôn ra nhuốm đỏ cả vạt áo. Điện chủ hô lớn:

- Bài Vân Trận...

Kiếm pháp của ba người Mê Tiên Trấn tức khắc biến đổi, dựng nên một màn kiếm quang phòng thủ chắc chắn phía trước mặt. Tuy nhiên Hoa Lân cùng Tí Hình chưa từng luyện qua "Bài Vân Trận", nay đưa hai người vào vị trí trung tâm thực khó mà kết hợp được. Bởi vậy, ngay từ đầu "Bài Vân Trận" đã sơ hở, không thể tương liên, lộ ra hai khe hở. Chỉ thấy kiếm quang bên ngoài sáng loá ngang trời, vô số kiếm khí sắc bén đánh tới lỗ hổng của kiếm trận.

Hoa Lân tái mặt kinh hãi, hiểu rằng nếu không chống đỡ nổi đợt công kích này của địch nhân thì ba người Điện chủ chắc chắn lĩnh trọng thương, nên vội quát:

- Tí Hình, xuất thủ mau!

Dứt lời, tay phải hắn hoa lên thi triển "Thất Tinh Kiếm Quyết" lấp vào chỗ sơ hở. Tí Hình cũng mau chóng xuất thủ, bước lên một bước, kịp thời phong toả trước mặt.

"Bài Vân Trận" của Mê Tiên Trấn đã trải qua mấy ngàn năm tôi luyện, tiềm ẩn khả năng phòng thủ phi thường. Một khi trận thế được triển khai thì liên miên không dứt, ngay đến một giọt nước cũng không thể lọt qua. Nhưng nực cười thay, giờ đây trận pháp này lại xuất hiện hai luồng kiếm quang lệch lạc, tương tự như việc vá hai mảnh vải thô lên một chiếc áo tơ tằm vậy.

Làn sương bạc bên ngoài chẳng những không hề tản mát mà ngược lại, ngày càng trở nên đậm đặc. Cảnh vật ngoài ba trượng đều bị bao phủ bởi một màn trắng xoá. Năm nhân ảnh mờ nhạt kia ẩn trong đó tựa hổ mọc thêm cánh, kiếm pháp thêm phần ảo diệu, thậm chí kiếm pháp của chúng còn sắc bén hơn

nhiều so với bản thể. Thoáng chốc, Hoa Lân cảm thấy năm người bọn họ tựa bị hãm vào "chân không địa đái"(1), hàn quang rực sáng bao trùm toàn bộ thiên địa.

May thay, "Bài Vân Trận" vẫn miễn cưỡng chống cự lại được nhưng Hoa Lân tự hiểu chính mình đang dần đuối sức, trở nên lực bất tòng tâm. Đó chẳng phải vì công lực hắn thấp kém, chỉ do hắn cùng Tí Hình phải căng sức bổ khuyết cho sơ hở của kiếm trận nên đã tổn hao quá nhiều tinh lực. Sau một hồi kháng cự, Hoa Lân phát hiện mình lâm vào thế bế tắc. Dù rất muốn phản kích nhưng lại sợ làm thương tổn đến bằng hữu, hắn quả thực thập phần lo lắng. Nếu tiếp tục thế này, chỉ biết gồng mình hứng chịu công kích của đối phương, làm sao thủ thắng được đây?

Thực tế "Tuyệt Sát Trận" đúng là một loại tà môn bàng đạo. Thế nào lại đụng đầu với bản sao y hệt mình tại chốn này? Bao nhiêu nghi vấn cứ quay cuồng trong tâm trí Hoa Lân mà không tìm được lời giải.

Đến lúc này, Hoa Lân vừa chống đỡ, vừa quát hỏi:

- Rốt cục các người là ai? Sao lại cải trang thành bọn ta?

Hồi lâu sau vẫn không kẻ nào đáp lại. Hơn thế nữa, kiếm khí của chúng mỗi lúc một sắc bén hơn. Dù đang bị bủa vây trùng trùng nhưng Hoa Lân vẫn gắng đâm một kiếm phản kích đối phương. Nhưng chẳng hiểu sao, đối phương lắc người né được chiêu kiếm này một cách thần kì. Hoa Lân hốt hoảng quay lại nói:

- Tí Hình, trước khi ngươi xoá tan sương mù, chúng ta căn bản nào trông thấy kẻ địch, sao sau khi ngươi thi triển "Thanh Minh Ba", chúng lại hiện hình nhỉ?

Tí Hình đang phải vất vả cự địch, nghe vậy bừng giận nói:

- Làm sao ta biết được? Chẳng lẽ ngươi nghi ngờ ta gọi chúng đến ư?

Tay phải Hoa Lân đã mỏi nhừ, nhăn nhó nói:

- Ta...ta đâu hề có ý đó. Ta chỉ băn khoăn, không phải trận này đã bị hóa giải rồi ư, tại sao còn xuất hiện địch nhân?

- Ây?

Bọn Trịnh Sĩ Trùng đều sững sờ, vừa nãy mọi người cho rằng nghĩ chắc chắn đã an toàn nhưng đột nhiên xảy ra biến sự này thì phải giải thích thế nào đây?

Hoa Lân lách qua vài chiêu của đối phương, chợt nảy ra một ý định, nói lớn:

- Điện chủ, ngươi mau thối lui, để ta xuất tuyệt chiêu!

Điện chủ đang lẳng lặng cự đích đằng trước nghe vậy liền tránh sang nửa bước, Hoa Lân khẽ "Hừ!" một tiếng, kiếm pháp ba động liên hồi, nhất thời phong toả kiếm quang của đối phương, tiếp đến hắn quát to:

- Liệt...Diễm...Trảm!!!

Một vòng kiếm quang đỏ sẫm vọt lên không trung rồi bổ nhào công kích các bản sao phía trước. Chiêu kiếm này rít lên một tiếng, xé toang màn sương mù dày đặc, lao về đằng xa, thế nhưng rốt cục không hề đánh trúng được địch nhân. Dù vậy, thân ảnh đối phương cũng chịu ảnh hưởng, vẫn không ngừng lắc lư. Hoa Lân vô cùng kinh hãi, căn bản chẳng rõ bằng cách nào mà địch nhân né khỏi tuyệt chiêu của mình.

Còn chưa hết bàng hoàng đã nghe Điện chủ kinh hãi thét lên:

- Cẩn thận!

Chỉ thấy thân ảnh đối phương cũng bừng bừng thịnh nộ, hồng quang loé sáng khắp châu thân, huơ kiếm chém tới. Trường kiếm của hắn bỗng ào ào phát ra một màn kiếm quang đỏ sẫm, khí thế long trời lở đất, thần tốc tấn công Hoa Lân. Dựa vào kiếm thế, đây chính là tuyệt học của Hoa Lân - "Liệt Diễm Trảm".

Tuy nhiên chiêu này còn hung hiểm hơn mấy phần so với Hoa Lân, kể cả về tốc độ xuất thủ lẫn uy lực đều vượt trội. Mọi người đồng loạt kinh hãi, ngó thấy "Liệt Diễm Trảm" mãnh liệt ập tới tựa dời non lấp bể, không hẹn mà cùng loé lên một ý nghĩ: phải nhanh chóng tản ra. Nhưng lúc này, địch nhân đã bao vây cả bốn phương tám hướng nên bọn họ nào thể di chuyển, chỉ còn biết đành bất lực nhìn màn kiếm quang khổng lồ từ không trung chém thẳng xuống đầu Hoa Lân.

Hoa Lân đang trong thế bị trói chân trói tay, tự liệu dù thế nào chăng nữa mình cũng không được né

tránh, nếu không "Bài Vân Trận" sau lưng nhất định sẽ sụp đổ. Hắn đành hét lớn:

- Kim Cương Quyết!

Chớp mắt, song thủ Hoa Lân nắm chắc Hà Chiếu, dựng kiếm trước mặt, nghiến răng đón đỡ. Chỉ nghe một tiếng nổ vang lên "Đang...", tia lửa bắn tung toé, một tràng sóng đỏ sẫm ba động lan toả ra bốn phía.

Thân hình Hoa Lân lắc lư, chân khí nhộn nhạo bốc lên tận ngực, cũng may cho hắn lúc này đã luyện "Kim Cương Quyết" đến tầng thứ tư, mới rồi đã dùng kiếm khí phòng thủ hai bên tả hữu. Càng may hơn nữa là hắn đã chế luyện được Hà Chiếu Kiếm đến độ tinh thuần phi thường cho nên có thể ngạnh tiếp chiêu "Liệt Diễm Trảm" kia.

Hoa Lân lĩnh trọn chiêu này thì lửa giận bốc lên ba trượng, phẫn nộ quát:

- Xuất kiếm...Vạn Kiếm Quyết!

"Tranh tranh tranh..." sau lưng hắn bỗng xuất hiện bốn thanh Phân Quang Kiếm, hàn quang lấp lánh, vọt nhanh về phía đối diện.

Thế nhưng, lần này cũng y hệt như lần trước, thân ảnh đối phương rung lên, bốn thanh Phi Quang Kiếm chẳng hiểu sao đều đánh hụt vào khoảng không rồi "Sưu sưu sưu" cắm cả xuống mặt đất. Hoa Lân nheo mắt, chợt nhớ đến điều gì đó...chỉ là một hình ảnh mơ hồ thoáng qua.

Lại nói bọn Điện chủ, vừa rồi hứng chịu dư chấn khó khăn lắm mới trụ vững được. Còn chưa kịp thở, địch nhân bên trong đám sương mù tựa như dường như chẳng hề biết mệt mỏi, liên tiếp công kích làm cho tay chân họ muốn rụng rời.

Hoa Lân đột nhiên quát:

- Tí Hình, ngươi gắng kháng cự, để ta đi bày trận!

Dứt lời, hắn triệu gọi mấy thanh Phân Quang Kiếm đằng xa trở về, kế đến xuất liên tiếp mười sáu kiếm gạt phăng kiếm khí phía trước, chưa thu kiếm hắn đã từng bước từng bước lùi lại đằng sau. Bởi vậy, trận pháp vốn có năm người giờ khuyết mất một, chỉ còn bốn người cự địch.

Điện chủ kinh hãi thét lên, nàng bỗng bị hai địch nhân đồng loạt tập kích, nhất thời không có khả năng

chống đỡ, cũng may Tí Hình mau chóng quay sang hỗ trợ kịp thời bằng không nàng đã chịu cảnh "ngọc nát hương tan" rồi.

Tí Hình thấy Hoa Lân núp ở đằng sau thì không khỏi giận dữ nói:

- Ngươi làm trò quỷ gì thế?

Hoa Lân vội la lên:

- Tất nhiên là để phá trận.

Đoạn hắn huy động Hà Chiếu Kiếm mau chóng vạch một đồ án trận pháp lên trên mặt đất rồi vội vàng chia Phi Quang Kiếm cắm tại bốn phương vị, sau cùng định khảm thêm vài viên tinh thạch. Động tác của Hoa Lân có thể nói nhanh như chớp giật nhưng hắn đã đánh giá nhầm về thực lực của bọn địch nhân bên ngoài.

Chợt vang lên một tiếng đau đớn, Đỗ Bôn Lôi sớm trúng thương nơi cánh tay, nay đã chịu không nổi, bị kiếm khí bổ trúng ngực phải. Toàn thân hắn lảo đảo, hoàn toàn mất khả năng phòng thủ, may là Trịnh Sĩ Trùng đang đứng sát bên phải, kịp thời gạt kiếm chiêu của đối phương, lách người trấn thủ trước mặt

Đỗ Bôn Lôi. Nhưng cũng vì thế mà "Bài Vân Trận" có dấu hiệu rối loạn, "Tranh tranh tranh" hàng loạt kiếm quang lao tới, thân hình Trịnh Sĩ Trùng không ngừng chao đảo, xem chừng cũng chẳng còn chống đỡ được nữa.

Điện chủ giận dữ nói:

- Hoa Lân...

Âm thanh đầy tuyệt vọng của nàng lòng lên không khỏi làm cho lòng người xao động. Chẳng biết từ khi nào, nàng đã đặt trọn niềm tin nơi Hoa Lân, không ngờ, người này bỗng buông xuôi, thậm chí chẳng đoái hoài đến sinh tử của mình. Điều này thật làm cho người ta quá thất vọng!

Trong chớp mắt, mọi người chỉ còn cách đành bất lực nhìn màn đại kiếm quang mang theo tiếng gió rít sắc lẹm bổ nhào xuống Đỗ Bôn Lôi cùng Trịnh Sĩ Trùng. Tí Hình dù muốn nhưng cũng không kịp trở tay cứu viện. Hắn đang phải vừa chống đỡ kiếm khí vừa phải bảo vệ Điện chủ, nào có thể phân thân ra được. Lúc này, Điện chủ hạ hết quyết tâm, không màng đến sinh tử, nhào đến bên người bọn Đỗ Bôn Lôi, định

lĩnh thay cho bọn họ trận kiếm vũ ngợp trời kia. Tí Hình thở dài, đành liều chết lao theo nàng.

Đến đây, "Bài Vân Trận" hoàn toàn sụp đổ. Vô số kiếm quang đan xen nhau từ bốn phương tám hướng trút xuống đầu mọi người. Dù võ công họ có cao siêu đến đâu thì e rằng cũng khó thoát chết.

Điện chỉ nhìn kiếm quang ngợp trời mà chìm trong tuyệt vọng, trong khoảng khắc này, nàng không quên đưa ánh mắt oán hận về phía Hoa Lân.

Màn kiếm quang hạ xuống, mọi người cảm thấy mắt tối sầm lại. Chỉ nghe thấy có người thốt lên một tiếng đau đớn, tiếp đến một tràng âm thanh đinh tai nhức óc "Phanh phanh phanh", tuy nhiên kiếm quang trên đầu rốt cục không hề đả thương được ai cả. Khi nhìn lên, đã thấy một lớp hồng quang mờ mờ chắn trên không trung, vô số kiếm quang chém vào tạo ra từng trận từng trận ba động rung rinh, tạo nên cảnh quan thật phần đẹp mắt.

"Phòng ngự trận" cuối cùng cũng đã được phát động, tựa như một chiếc bát trong suốt úp xuống mặt đất. Nhưng sắc mặt Hoa Lân trở nên nhợt nhạt, mỗi khi kiếm chém lên "Phòng ngự trận" thì thân hình hắn lại

run rẩy, phảng phất như chém trúng chính người hắn vậy

.

Đơn giản là vì trên thực tế, "Phòng ngự trận" này chưa kịp hoàn tất. Mỗi trận pháp đều có nhãn trận làm cốt lõi. Nếu muốn duy trì "Phòng ngự trận" phải cung cấp năng lượng cho nó vận hành. Bởi vậy người ta thường dùng năng lượng của tinh thạch để duy trì phòng ngự trận.

Thế nhưng hiện giờ Hoa Lân không đủ thời gian đặt tinh thạch. Chẳng còn cách nào khác, hắn đành rút kiếm trấn vào trận nhãn, phát động cực điểm công lực bản thân để phát động "Phòng ngự trận". Vì Hoa Lân đem chính tấm thân mình làm chỗ dựa duy trì trận pháp nên mỗi kiếm của đối phương công tới đương nhiên đều như chém lên chính người hắn.

Cho dù, bốn người Điện chủ chẳng hay biết về nguyên lý của "Phòng ngự trận" nhưng nhận thấy sắc mặt Hoa Lân cứ dần tái đi bèn lập tức hiểu ra sự tình. Đỗ Bôn Lôi thân đang mang trọng thương, nghẹn ngào nói:

- Đại ca...

Lại nói đến đao quang kiếm ảnh bên ngoài kia, lúc này vẫn liên tục "Phanh phanh phanh" chém lên "Phòng ngự trận". Thân hình Hoa Lân cũng theo đó rung lên bần bật, một dòng máu tươi chầm chậm từ khoé miệng hắn chảy xuống. Đối với mọi người, mỗi một kiếm kia đều như cắt ruột cắt gan bản thân mình, nhất thời lặng đi quên cả việc tiếp ứng.

May thay, kiếm quang của địch nhân dần dần suy yếu, ban đầu trở nên thưa thớt rồi ngừng bặt, không gian xung quanh khôi phục lại vẻ yên tĩnh ban đầu. Mọi người đều sửng sốt, quay ra quan sát bên ngoài "Phòng ngự trận", chỉ thấy một màn trắng xoá, mấy nhân ảnh vừa nãy đều biến mất không còn dấu vết.

Hoa Lân rốt cục chịu hết nổi, "Phòng ngự trận" ba động vài đợt rồi hoàn toàn tan biến. Mọi người kinh hãi, toan rút kiếm sẵn sàng cự địch thì nghe Hoa Lân cuống cuồng la lên:

- Hụ hụ...không được rút kiếm!

Mọi người đều bàng hoàng, Hoa Lân lại chậm rãi nói:

- Khi nãy, lúc chúng ta phát hiện pho thần tượng, xác chết kia để lại lời nhắn nhủ: muốn qua trận này, không được rút kiếm. "Rút kiếm" không có nghĩa là không được rút kiếm của hắn, mà chính là chúng ta không được rút kiếm của mình...Hụ hụ...tại Tu Chân Giới, cũng có...có một kỳ trận giống vậy, nó có thể phản lại các loại công kích cho dù mạnh đến đâu chăng nữa. Ta đã từng một lần đụng phải kỳ trận đó ở Phệ Hồn Cốc...Hụ hụ, chỉ có điều, nói cho cùng trận pháp kia khó so bì với trận pháp này được. Mới đầu ta nhất thời quên mất, giờ đây...hụ hụ...giờ đây.

Điện chủ thấy hắn thọ thương liền lại gần nói:

- Ngươi...ngươi đừng nói nữa. Ôi...

Hoa Lân hít một hơi thật sâu rồi đáp:

- Không sao! Chỉ vì vận công quá mức thôi. Hụ hụ...ngươi mau băng bó vết thương cho Đỗ huynh đệ, ta điều tức hồi lâu sẽ đỡ ngay thôi.

Tí Hình vẫn trầm mặc đứng lặng một bên, thoạt nhìn có vẻ như hoàn toàn không có phản ứng nhưng thực tế tâm tư hắn đang trùng trùng xao động. Hắn không khỏi nhủ lòng: võ công mình dù cao hơn Hoa Lân

nhưng lại thua xa về lịch duyệt nhân sinh. Chẳng hạn, lúc này mình chỉ tìm cách đánh bại địch nhân trong làn sương mù nhưng chưa từng nghĩ đến việc đó chỉ là hư ảnh, vĩnh viễn không thể hạ gục chúng được. Xem ra đôi khi phải học được cách "lùi một bước để tiến trăm bước". Kết cục thế này quả thật khó tưởng tượng nổi.

*Chú giải:

(1) Chân không địa đái: theo một số truyền thuyết cổ của người Trung Hoa thì đó là nơi mọi nguồn sức mạnh đều bị triệt tiêu, mọi phép thuật đều không thể thi triển.

Chương 10: Ma thú cấm chế (p1)

Tác giả : Phiêu Ẩn

Dịch giả : Tepga

Biên tập : ThăngLongGiả

Nguồn : QUẦN LONG HỘI - 4vn.eu/forum

Phút chốc, Đỗ Bôn Lôi và Trịnh Sĩ Trùng đã được băng bó thỏa đáng. Ngực của Đỗ Bôn Lôi bị thương

phi thường nghiêm trọng, nhưng người này vẫn vội vàng đứng lên, lảo đảo thân hình, cắn răng nói:

- Ta không sao, chỉ là một chút ngoại thương mà thôi. Đi xem Hoa đại ca đi, không biết huynh ấy sao rồi?

Trịnh Sĩ Trùng vội vàng đỡ lấy hắn, cả giận:

- Ngươi lúc nào cũng thế, bị thương nặng như vậy mà còn ương ngạnh... ta thấy Hoa thiếu hiệp chắc hẳn là không có gì đáng ngại. Ngươi xem sắc mặt huynh ấy đã khôi phục khí huyết. Ngươi hãy tự lo cho mình đi đã!

Sắc mặt Hoa Lân lúc này quả nhiên đã tốt lên rất nhiều, có Phần Tinh Luân giúp hắn chữa thương đem lại hiệu quả gấp đôi. Nhưng khi hắn chìm vào nguyên thần bất chợt cảm giác có gì đó không ổn. Hắn phát hiện "Hỏa hệ chân nguyên" của mình càng ngày càng mạnh mẽ, quang mang ẩn hiện, thể tích lớn hơn gấp đôi so với "Thủy hệ chân nguyên". Vì vậy mạnh mẽ điều khiển Phần Tinh Luân vận chuyển, khống chế hỏa hệ chân nguyên, thi triển toàn lực vận hành thủy hệ nội đan yếu nhược kia.

Lần chữa thương này, hắn lập tức cảm thấy có chút gắng hết sức. Nửa năm qua, thủy hệ chân nguyên vẫn như cũ, phảng phất như không hề có biến hóa nào. Khi vận hành, cảm giác không thể nào quán thông được. Vận hành sau nửa ngày, toát mồ hôi hột thầm nghĩ: Việc này thực sự kỳ quái, trước kia luyện công, mình chưa bao giờ phải cố hết sức, vậy mà sao hôm nay lại khó khăn như vậy cơ chứ?

Nguyên hắn không biết, trước kia là hắn phụ thuộc vào vận chuyển của Phần Tinh Luân nên có thể tăng trưởng công lực rất nhanh. Hôm nay, nội đan trong cơ thể hắn đã phân đôi thành thủy và hỏa hệ chân nguyên, bởi vì tu luyện không đủ nên dĩ nhiên vận hành hết sức khó khăn. Điểm chết người chính là khi hắn động thủ cùng người khác, hỏa hệ chân nguyên lại lặng lẽ tăng trưởng, còn thủy hệ chân nguyên đương nhiên càng ngày càng yếu đi. Trừ phi từ nay về sau, hắn chỉ luyện thủy hệ chân nguyên, khi giao thủ cùng người khác chỉ sử dụng tâm pháp của Thánh Thanh Viện. Nếu không, tương lai về sau như thế nào thật sự khó nói trước được.

Điện chủ 4 người vì nghĩ rằng thương thế của hắn trầm trọng nên yên lặng chờ hắn thức tỉnh lại. Ai ngờ được rằng hắn lại ngồi đó luyện công? May là Đỗ Bôn Lôi cũng nhân cơ hội này tranh thủ nghỉ ngơi.

Lại thêm nửa canh giờ, Hoa Lân rốt cuộc cũng giương đôi mắt, dùng ống tay áo lau mồ hôi trên mặt. Điện chủ thấy thế quan tâm hỏi:

- Ngươi không sao chứ?

Hoa Lân lắc đầu nói:

- Ta không sao, chờ Đỗ Bôn Lôi khôi phục nguyên khí, chúng ta có thể đi.

Đỗ Bôn Lôi nọ đang nhắm mắt nghỉ ngơi, nghe vậy lập tức mở to mắt, nói:

- Ta không việc gì, bây giờ có thể đi...

Hắn sợ ảnh hưởng đến hành trình của mọi người, vì vậy mạnh mẽ chống tay đứng lên.

Hoa Lân thấy cước bộ hắn lảo đảo, sắc mặt nhợt nhạt, trán đổ mồ hôi lạnh, bèn lắc đầu nói:

- Ngươi phải nghỉ ngơi, chúng ta đợi thêm một lúc, nửa ngày sau sẽ xuất phát.

Đỗ Bôn Lôi cả giận nói:

- Ta nói có thể đi, vậy nhất định có thể đi! Ngươi chẳng lẽ không tin tưởng ta hay sao?

Hoa Lân bất đắc dĩ quay đầu lại xem ý tứ của Điện chủ. Ai ngờ nàng đã sớm biết tính cách của Đỗ Bôn Lôi nọ, lập tức nhún vai nói:

- Trước hết chúng ta cứ đi! Trận pháp này chỉ cần không rút kiếm là có thể xông qua, như vậy hẳn là sẽ không có thêm biến cố gì nữa.

Hoa Lân trầm ngâm chốc lát, cũng thấy nàng nói có lý, vì vậy chỉ có thể nói:

- Tốt lắm! Ta đi trước mở đường, Trịnh đại ca, ngươi dìu Đỗ huynh đệ một chút, như vậy hắn mới có thể theo kịp chúng ta.

Nói xong đứng dậy, nhằm hướng sương mù mênh mang đi tới.

Sương trắng dày đặc như thế này khiến bọn họ không dám chạy toàn lực. Đi rất lâu trong màn sương trắng cảm giác như vô tận vậy, mọi người đang cảm thấy vô vị chợt màn sương phía trước nổi lên biến

hóa. Mọi người cả kinh, ngưng thần nhìn lại, chỉ thấy màn sương phía trước lưu chuyển rất nhanh, từ trái sang phải chồm lên không ngừng, tựa như một con sông lớn treo ở giữa không trung, hoàn toàn ngăn trở hướng đi tới của mọi người.

Điện chủ kinh hô:

- Màn sương này sao lại biến đổi nhanh như vậy nhỉ?

Hoa Lân nhíu mày, trầm tư xem liệu có nên đi đường vòng hay không. Nhưng Tí Hình đã rút bảo kiếm ra, chậm rãi chọc vào màn sương cuồn cuộn phía trước. Cảm giác thấy mũi kiếm chỉ thoáng có chút chệch đi, vì vậy nói:

- Có thể đi được!

Hoa Lân mặc dù muốn đi đường vòng nhưng lại do dự trong chốc lát, nghĩ thầm rằng ở đây sương mù dày đặc, rất dễ bị lạc đường, một khi đi đường khác sẽ không còn chắc phương hướng nữa. Hơn nữa, cho dù muốn đi đường vòng cũng không biết có hay không... Có thể đi qua dòng sương mù cuồn cuộn phía trước... vì vậy cũng gật đầu nói:

- Được rồi, quỷ đại ca, huynh đi trước mở đường, ta sẽ chiếu cố Đỗ huynh đệ. Còn Điện chủ và Trịnh huynh đệ, các người phải tự cẩn thận bản thân mình.

Tất cả mọi người đều không hề dị nghị gì, Tí Hình cũng thấy tu vi bản thân cao hơn một chút so với Hoa Lân, đi mở đường cũng không vấn đề gì, vì vậy hơi ngưng tụ công lực bao quanh thân mình, nhẹ nhàng bước vào giữa dòng sương mù. Vừa tiến vào, chỉ cảm thấy lực đẩy của màn sương không nhỏ, nhưng hắn chỉ cần thoáng vận công là đã đứng vững, có thể chống đỡ được. Vì vậy quay đầu vẫy mọi người:

- Theo ta!

Hoa Lân đỡ lấy Đỗ Bôn Lôi từ tay Trịnh Sĩ Trùng, nói:

- Ngươi và Điện chủ đi trước, ta mang Đỗ Bôn Lôi đi sau!

Trịnh Sĩ Trùng bất đắc dĩ phải đuổi theo Tí Hình. Nhưng hắn vừa mới bước vào màn sương, thân thể đã rung động, loạng choạng vài bước theo dòng sương mới có thể đứng vững. Điện chủ có tu vi cao hơn hắn một bậc, sau khi tiến vào chỉ hơi rung lên một chút liền đứng vững, quay đầu lại. quan tâm nói:

- Ngươi hãy cẩn thận!

Những lời này cũng không biết là nói với Đỗ Bôn Lôi hay để cho Hoa Lân nghe.

Hoa lân giúp đỡ Đỗ Bôn Lôi tiến vào màn sương. Toàn thân Hoa Lân lập tức hiện lên một màn sáng nhàn nhạt, bao quanh thân thể 2 người, cũng không cần phải gắng sức lắm. Tí Hình ở phía trước thấy bọn họ bình yên tiến vào, cũng không nói nhiều, tiến thẳng về phía trước.

Mọi người chỉ cảm thấy màn sương trước mắt lao rất nhanh về phía bên phải, cảm thấy choáng váng đầu, hoa cả mắt, chỉ muốn đi theo hướng di chuyển của màn sương mà thôi. May là Tí Hình dẫn đường ở phía trước không hề bị ảnh hưởng, thẳng tắp mà đi. Điện chủ và Trịnh Sĩ Trùng đi theo sau, trong lòng không khỏi sinh ra ý kính phục đối với hắn.

Màn sương dày này giống như một con sông vậy. Đi trong đó vừa phải kháng cự lại dòng nước, vừa phải đi về phía trước, cảm giác như cá bơi trong nước vậy.

Đi khoảng nửa canh giờ rốt cuộc cũng tới cuối con sông sương mù. Xuyên qua tầng sương trắng mê

mang, mọi người chỉ cảm thấy trước mắt sáng ngời, màn sương dày đặc biến mất vô ảnh vô tung.

Mọi người đều vui vẻ trong lòng, tưởng rằng đã ra khỏi "Tuyệt sát trận" này. Ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy trên bầu trời có một vầng mặt trời ấm áp đang tỏa sáng, khiến cho mọi người đều thoải mái. Nhưng khi họ nhìn quanh một lần nữa đều không khỏi sửng sốt, lúc này mới phát hiện ra rằng mình vẫn bị màn sương mù dày đặc vây quanh. Chỉ có điều khác nhau ở chỗ màn sương phía trước chẳng biết vì sao đã bị đẩy lùi, hình thành một thung lũng hình tròn. Còn ở phương xa, màn sương trắng dày đặc nọ vẫn đang xoay tròn rất nhanh quanh thung lũng nhỏ đó. Ngẩng đầu nhìn lại, cảm giác như đang đứng ở đáy một cái giếng (nguyên văn: nồi gang).

Mặt trời ở trên đầu chiếu thẳng tắp từ trên xuống khiến mọi thứ trong thung lũng đều cực kỳ sáng rõ. Tâm tình Hoa Lân rất thoải mái, không khỏi cười ha ha, nói:

- Trước kia vẫn nghe người ta nói "Ếch ngồi đáy giếng", hôm nay mới hoàn toàn hiểu được ý nghĩa

của nó. Xem ra 5 người chúng ta bây giờ đúng là Ếch ngồi đáy giếng rồi.

Tất cả mọi người đều mỉm cười, ngửa đầu nhìn lên cửa khẩu hình tròn do màn sương tạo thành ở phía trên, quả nhiên cũng đều cảm giác như mình chính là một con ếch ở trong giếng. Điện chủ cười sặc sụa, nói:

- Ngươi mới đúng là Ếch ngồi đáy giếng thì có!... Câu này rõ ràng chỉ nhưng người kiến thức hạn hẹp, chưa bao giờ được mở mang ra thế giới bên ngoài mới đúng. Ngươi thật là... ngay cả ý nghĩa này cũng không hiểu, quả nhiên là Ếch ngồi đáy giếng!

Hoa Lân cũng không tranh cãi thêm, chỉ mỉm cười. Áp lực lâu nay của mọi người rốt cuộc cũng giảm đáng kể, đều không khỏi cùng cười vang.

Đương nhiên, vẫn còn có 1 người không cười. Đó chính là Tí Hình.

Hắn không những không cười, mà ngược lại còn nhíu mày. Hắn đánh giá cảnh sắc xung quanh, chỉ thấy dưới chân thung lũng này cực kỳ rộng lớn, đường

kính rộng khoảng vài dặm. Đúng lúc đó, hắn đột nhiên chỉ tay ra phía xa nói:

- Hoa đại hiệp, ngươi hãy nhìn xem, phía trước là cái gì vậy?

- Ừm!

Hoa Lân nghe thấy hắn gọi mình là đại hiệp, lập tức hiểu rằng người này đang giễu cợt mình. Bất quá, theo như khẩu khí của hắn hình như đã phát hiện được điều gì đó không ổn, vì vậy bèn nhìn theo hướng tay hắn chỉ. Chỉ thấy ở giữa phía xa có một cây cột cao lớn, từ xa nhìn lại phảng phất như trong suốt. Hoa Lân đoán không ra đây là vật vì, vì vậy nói:

- Ngươi nói cây cột ở giữa kia à? Ta thấy bất quá chỉ là một cây băng trụ mà thôi.

Tí Hình quát:

- Ta không nói cái trụ đó, mà là nói ở giữa không trung đang hiện lên từng đạo bạch quang kìa.

Hoa Lân sửng sốt, ngưng thần nhìn lại... quả nhiên phát hiện giữa thung lũng thỉnh thoảng hiện lên một màn bạch quang. Chỉ là tốc độ của chúng thực sự quá

nhanh, chợt lóe ở bên trái màn sương, trong nháy mắt đã tới bờ bên phải. Đi qua đi lại không ngừng, bao trùm cả sơn cốc.

Hoa Lân líu lưỡi:

- Kiếm khí nhanh thật!

- Kiếm khí? Cái gì kiếm khí cơ?

Tất cả mọi người đều cả kinh, ngưng thần nhìn lại, quả nhiên cũng đều phát hiện ở xa xa có chút ánh sáng chợt lóe. Trong đó có một đạo bạch quang đang nhằm thẳng phía mình lao đến. Hoa Lân kinh hãi nói:

- Tất cả mau tránh ra!

"Hô" một tiếng, mọi người chỉ cảm thấy trước mặt chợt lóe, ánh mắt chợt hoa đi. Trịnh Sĩ Trùng hơi chậm một bước, vạt áo bên trái nhất thời bị cắt xuống vô thanh vô tức. Hoa Lân cả kinh hỏi:

- Ngươi không sao chứ?

Trịnh SĨ Trùng toát mồ hôi lạnh, run giọng nói:

- May... may quá, không sao!

Điện chủ cả kinh hỏi:

- Đây... đây là cái gì vậy?

Hoa Lân cũng không rõ bèn quay đầu hỏi Tí Hình:

- Lần trước xông vào Vong Hồn chi tháp của các ngươi, ta cũng đã từng thấy loại kiếm quang tương tự như vậy một lần rồi. Chỉ có điều còn xa mới kinh khủng như lần này. Ngươi xem có biện pháp nào có thể phá giải không?

Ai ngờ Tí Hình lại lắc đầu nói:

- Không! Lần trước khác. Mấy đạo kiếm khí ngươi gặp ở Vong Hồn trận hẳn là do Minh Suất phát ra. Nhưng lần này đạo bạch quang vừa rồi thực sự quá nhanh, tuyệt không phải sức người có khả năng làm được. Theo ta thấy, có lẽ nên lập tức rời khỏi sơn cốc này sẽ an toàn hơn.

Mọi người đều cảm thấy có lý. Phải xuyên qua sơn cốc này, có nghĩa là phải xuyên qua khoảng cách vài dặm. Mà phía trước vẫn còn quang mang màu trắng nọ lúc ẩn lúc hiện, uy hiếp vô thanh vô tức không thể đoán trước được, nếu không cẩn thận có thể sẽ bị tiêu diệt ngay lập tức.

Mọi người đang chuẩn bị lùi lại, ai ngờ Hoa Lân đột nhiên kinh hô:

- Không ổn, đường lui cũng không còn nữa rồi!

Vừa rồi, hắn đang chuẩn bị giúp đỡ Đỗ Bôn Lôi quay người lại nhưng cảm giác như trán đập vào một đóa hoa mềm, bị bắn ngược trở về một cách không ngờ.

Tất cả mọi người đều sửng sốt, xông tới màn sương, nhưng kết quả đều giống nhau, bị bắn trở về. Trịnh Sĩ Trùng giận dữ rút kiếm chém tới, chợt thấy thân ảnh Tí Hình nhoáng lên, nắm tay hắn nói:

- Không thể rút kiếm!

Trịnh Sĩ Trùng cả giận nói:

- Tại sao không thể rút kiếm?

Mặc dù hắn tương đối kính phục võ công của Tí Hình nhưng lại không chịu nghe lệnh của gã.

Tí Hình chỉ trả lời mấy chữ ngắn ngủn:

- ... Màn sương có thể phản lực.

Trịnh SĨ Trùng cả giận:

- Ta không tin tà, để ta thử xem sao.

Nói xong vận khí, nâng kiếm, chuẩn bị ra tay.

Tí Hình nhíu mày, âm thầm bực tức trong lòng, nghĩ thầm rằng những người này chỉ nghe lệnh Hoa Lân, còn cảnh báo của mình thì lại bỏ qua. Hắn muốn thử thì cứ để hắn thử. Vì vậy quay người bước đi.

Hoa Lân cũng không ngăn cản, chỉ nhắc nhở:

- Ngươi muốn thử cũng được, nhưng phải cẩn thận, tốt nhất là nên lựa chọn góc độ một chút.

Trịnh SĨ Trùng có chút sửng sốt, trong lòng thấy Hoa Lân nói cũng có lý. Vì vậy bước ngang một bước, tay trái sờ theo bức tường sương mù đang chuyển động rất nhanh, tính toán góc độ rồi đột nhiên xuất kiếm. Chỉ nghe choang một tiếng, trường kiếm trong tay gãy làm 2 đoạn, tiếp theo, một đạo kiếm quang bắn ngược trở về sạt qua thân hắn. Mọi người đều nghiêng người né tránh, chỉ thấy đạo kiếm quang nọ bắn ra xa, rốt cuộc cũng không quay trở lại.

Trịnh Sĩ Trùng có chút xấu hổ, với tu vi của hắn mà ngay cả trường kiếm trong tay cũng bị chấn gãy, chết lặng người, uể oải nói:

- Ừm... bức tường sương lưu động này quả nhiên lợi hại, hình như là một trận pháp nào đó. Khi bị công kích sẽ bắn ngược trở về thêm mấy lần, so với phản chấn của màn sương còn lợi hại hơn. À... Tí Hình nói đúng, không thể xuất kiếm được!

Hoa Lân vội tiến lên một bước nói:

- Ngươi hãy chiếu cố Đỗ đại ca một chút, để ta thử xem sao.

Trịnh SĨ Trùng nghe vậy lập tức tiến tới đỡ Đỗ Bôn Lôi.

Chương 10: Ma thú cấm chế (p2)

Tác giả : Phiêu Ẩn

Dịch giả : Tepga

Nguồn : QUẦN LONG HỘI - 4vn.eu/forum

Hoa Lân đi tới bức tường sương mù trước mặt, đặt tay lên trên, chỉ thấy lòng bàn tay không hề bị lực phản, tựa như đặt trên một tấm mút vậy. Lập tức âm thầm đề khí, hữu chưởng đột nhiên phát lực, một chưởng phóng ra, không ngờ bị bắn ra phía sau, cuống quýt lùi 3 bước mới đứng vững, vì vậy mắng:

- Con bà nó, quả nhiên là không thể nào xuyên qua được.

Mọi người đều có chút thất vọng. Hoa Lân thấy thế bèn nói:

- THế này nhé, các ngươi trước hết hãy lưu ý an toàn xung quanh, ta đào một đường hầm, không biết có được không nhỉ.

Mọi người hơi giật mình, sắc mặt Tí Hình có chút khó coi. Hắn đường đường là một Tu La... vậy mà phải đào hầm bỏ trốn, chuyện này nói ra ngoài thật sự chẳng còn mặt mũi nào gặp ai nữa.

Hoa Lân nói xong liền giơ kiếm chém xuống đất. Ai ngờ, vừa mới chém 2 kiếm đã đứng thẳng người lên, nói:

- Quỷ quái thật, đến đào hầm cũng không được!

Nguyên lai sau khi đào bỏ lớp cát trên mặt đất thì lộ ra một tầng đá màu đỏ sậm, chẳng biết là cái quỷ gì nữa.

Tí Hình ở phía xa nói:

- Phía dưới đều là thối kim thạch, muốn đào để đi ra ngoài quả là bất khả thi.

Hoa Lân trong lòng chợt động, nghĩ thầm rằng hình như đã nghe nói đến thối kim thạch ở đâu rồi nhưng trong nhất thời nghĩ không ra.

Điện chủ mấy người đang đề phòng động tĩnh phía xa, lập tức cùng hỏi:

- Hoa thiếu hiệp, chúng ta nên làm gì bây giờ?

Hoa Lân cũng không biết nên giải quyết thế nào, nhìn bức tường sương mù xoay tròn trước mặt, nghĩ thầm rằng đi bên này cũng không được, đi bên kia cũng không xong. Ở cái địa phương quỷ quái này càng lâu, xác suất để bạch quang tấn công mình càng lớn. Đang suy nghĩ biện pháp thì chợt nghe Tí Hình quát:

- Mọi người cẩn thận!

Mọi người cả kinh, đều né tránh ra. Bọn họ căn bản không thấy rõ phương hướng của bạch quang, chỉ biết lui về phía sau, còn Hoa Lân vẫn đứng im tại chỗ. Chỉ thấy một đạo bạch quang nhoáng lên, nhằm thẳng tới chỗ Hoa Lân. Điện chủ hoảng sợ nói:

- Ngươi sao...

Nàng còn chưa dứt lời, đã thấy cước bộ Hoa Lân lảo đảo, nghiêng người sang phía phải, một đạo bạch quang sạt qua má hắn trong nháy mắt. Chợt nghe choang 1 tiếng, Hoa Lân mặc dù đã né tránh nhưng Hà Chiếu kiếm trong tay đã bị đạo bạch quang đánh trúng. Hoa Lân chỉ cảm thấy 2 tay chấn động, trường kiếm bay ra khỏi tay, cánh tay cũng nhất thời mất đi tri giác.

Đạo bạch quang nọ hung hăng bắn vào bức tường sương phía sau, chỉ thấy bức tường nọ hơi rung lên mà thôi, còn đạo bạch quang lập tức bắn ngược trở về phía phải, biến mất. Đỗ Bôn Lôi ở phía bên phải chợt hự lên một tiếng, đột nhiên ngã sấp xuống đất, kinh hoàng nói:

- A...

Cùng lúc đó, trường kiếm của Hoa Lân cũng bắn vào tường choang 1 tiếng, gãy thành 2 đoạn, rồi bắn ngược trở về, xoay tròn trên đầu mọi người. Mọi người sợ quá đều vội vàng cúi đầu né tránh, không ngờ rằng Trịnh SĨ Trùng vẫn đang đứng thẳng người

tại chỗ, giống như bị sợ hãi quá mà choáng váng bất động.

Xoạt một tiếng, nửa thanh Hà Chiếu kiếm đã cắm ở mặt đất phía xa.

Tất cả biến chỉ kết thúc chỉ trong nháy mắt. Mọi người đều kinh hồn, ánh mắt bối rồi. Đỗ Bôn Lôi ôm cánh tay phải, máu tươi phun ra đầm đìa, mọi người đều hoảng sợ phát hiện rằng cánh tay phải của hắn đã bị cắt đứt đến tận gốc, chính là do đạo bạch quang bị bắn ngược vừa rồi.

Tất cả mọi người vội vây lấy hắn, băng bó, kiểm tra. Chỉ có một người vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích, chính là Trịnh Sĩ Trùng.

Hoa Lân đột nhiên cảm thấy không ổn, vội quay đầu lại, chỉ thấy đôi mắt Trịnh SĨ Trùng nhìn thẳng tắp về phía trước, khuôn mặt không chút biến đổi. Đột nhiên phía dưới trán xuất hiện một vết máu nhỏ, tiếp theo là một dòng máu phun dần ra, cả người đột nhiên tách ra làm đôi.

Tâm thần Hoa Lân run lên, đầu óc trống rỗng, sau hồi lâu mới quỳ xuống, đôi mắt mờ đi.

Chợt nghe Đỗ Bôn Lôi phía sau lưng gào to:

- Ngươi... các ngươi mau xem Trịnh SĨ Trùng, hắn... hắn vừa rồi mới đẩy ta một cái. Mau... mau xem hắn đi!

Điện chủ và Tí Hình đang băng bó cho Đỗ Bôn Lôi, nghe thấy vậy đều quay đầu lại xem, không khỏi chấn động toàn thân, chỉ thấy trên mặt đất tràn ngập máu tươi, Hoa Lân đang quỳ trên mặt đất, nói như đang mơ:

- Lỗi tại ta, tất cả là lỗi tại ta...

Điện chủ bị thảm trạng này dọa cho cả kinh, mặt mày thất sắc, nhưng khi nghe Hoa Lân tự trách mình thì tiến lên, ôn nhu nói:

- Hoa... Hoa đại ca, việc này... việc này không thể trách ngươi được.... Ngươi đã quên rằng chúng đã nói, cho dù tất cả chúng ta đều phải chết, thì cũng là chết vì Mê Tiên Trấn, tuyệt không hối hận.

Hoa Lân vẫn lắc đầu nói:

- Không, không, không!... Nếu vừa rồi ta quyết ý đi đường vòng, hắn sẽ không chết. Mà chúng ta cũng sẽ không lâm vào tuyệt trận này. Tất cả là lỗi của ta!

Đôi mắt Điện chủ cũng nổi lên một tầng nước mắt, run giọng nói:

- Ta... chúng ta nhất định có thể thoát ra được.

Lời này của nàng vừa là để an ủi Hoa Lân nhưng thực ra cũng là để tự an ủi chính mình.

Đến bây giờ, Mê Tiên Trấn lại chết thêm một người nữa, Điện chủ cảm thấy lòng đau như cắt. Cùng đi có 4 cao thủ Mê Tiên Trấn, đến giờ chỉ còn lại có nàng và Đỗ Bôn Lôi 2 người. Quan trọng là con đường phía trước vẫn phi thường xa vời, chưa nói có thể ra khỏi "Binh hồn giải thần trận" hay không, ngay cả "Tuyệt sát trận" trước mắt đây còn chẳng biết mình có còn sống mà ra khỏi hay không.

Hoa Lân cũng bị đả kích rất nặng nề, rất lâu vẫn không thể tự tha thứ cho chính mình. Hắn suy đi nghĩ lại, phát hiện ra rằng mình đã phạm phải 2 sao lầm. Một là không có đủ quyết tâm vượt qua màn sương này, hai là không nên giao Đỗ Bôn Lôi cho

Trịnh SĨ Trùng chiếu cố, khiến bọn họ tránh né không kịp.

Vận mệnh chính là như vậy. Con người khi còn sống gặp phải tình huống như vậy, phát hiện ra rằng mình giữa ngã 3 đường, con đường phía trước phải do chính mình lựa chọn. Khi ngươi ở vị trí đó, ngươi chẳng thể nào rõ được các con đường sẽ đi tới đâu. Một khi đi sai lối, có lẽ sẽ hối hận cả đời. Nhưng lúc đó thì đã lầm đường lạc lối mất rồi...

Đương nhiên, cái chết của Trịnh Sĩ Trùng cũng không phải chỉ mỗi Hoa Lân có khả năng thay đổi. Tí Hình cũng rất buồn bã. Hắn chợt cảm thấy áy náy về suy nghĩ vừa rồi của mình đối với Trịnh Sĩ Trùng. Hắn vạn vạn lần không ngờ được rằng Trịnh SĨ Trùng này thoạt nhìn bình thường như vậy mà đến thời khắc mấu chốt dám xả thân đẩy Đỗ Bôn Lôi ra, thật là anh dũng, cam đảm. Tí Hình thêm một lần nữa suy tư không hiểu hội người Hoa Lân này rốt cuộc trong nội tâm bọn họ có cái gì?

Ý niệm này chỉ chợt lóe trong đầu , Tí Hình thấy moi người buồn thảm, bèn lớn tiếng nói:

- Đủ rồi, đứng cả dậy đi. Hoa Lân, ngươi xem động tĩnh xung quanh, ta đem Trịnh Sĩ Trùng siêu độ 1 phen. Nếu không, khi hắn chết không có cách nào vào được Minh giới, chỉ sợ sẽ phải vĩnh viễn biến mất ngoài tam giới.

Hoa Lân tâm thần chấn động: Đúng vậy, người chết thì cũng đã chết rồi, đã vô phương cứu chữa, nhưng những người còn sống có thể sống sót thoát ra mới là chuyện quan trọng! VÌ vậy mạnh mẽ vận tinh thần lực, giương mắt quan sát động tĩnh xung quanh.

Phương pháp siêu độ người chết của Tí Hình cũng là nhân gian hiếm có. Hắn vốn là người trong Minh giới nên chuyện siêu độ vong hồn đương nhiên hiểu tương đối rõ. Chỉ thấy hắn đi tới trước thi thể Trịnh Sĩ Trùng, 2 tay tạo thành hình chữ thập, miệng lẩm bẩm, trên người dần dần bao phủ một quầng sáng xanh nhạt. Đột nhiên tay trái hắn bắt quyết, song chỉ hướng xuống mặt đất, chợt nghe "tranh" 1 tiếng, một cây "Chiêu hồn kỳ" màu xanh đã cắm trên mặt đất. Hắn tiếp tục đảo 2 tay, trên ngọn "Chiêu hồn kỳ" chợt bốc lên ngọn lửa, trong nháy mắt đã cháy sạch không

còn 1 mảnh, cũng hóa thành 1 quầng sáng xanh, nhanh chóng bắn lên trời.

Tí Hình lúc này mới quay đầu lại nói:

- Người chết đã về nơi cực lạc, ngươi có thể yên tâm rồi. Hỏa thiêu thi thể hắn đi, đừng để nơi hoang dã này.

Đôi mắt đẹp của Điện chủ tràn ngập nước mắt, đưa tay vào trong cẩm nang, giơ tay phải lên, rắc ra một ít phấn màu bạc, chợt nghe "oanh" 1 tiếng, hỏa quang nổi lên 4 phía, Trịnh Sĩ Trùng ở dưới đất đã cháy thành tro bụi.

Cố kìm nén đau thương, mọi người bắt đầu bàn luận xem nên xuất trận bằng cách nào.

Tâm tình của Tí Hình là tỉnh táo nhất, đối với hắn thì khái niệm sinh tử quả là rất đơn giản. Vì vậy, hắn mở miệng trước tiên:

- Có lẽ chúng ta nên đi về phía đối diện xem, co sẽ sẽ phát hiện được điều gì đó. Hoặc là có thể phương pháp xuất trận chính là nằm tại băng trụ ở trung tâm nhỉ?

Hoa Lân chấn động, ngẩng đầu nói:

- Băng trụ?

Không nhịn được quay đầu lại nhìn về sơn cốc phía xa.

Điện chủ thoáng tỉnh táo lại từ trong nỗi bi thương, cũng ngạc nhiên nói:

- Đúng vậy, băng trụ nọ sao lại như vậy? Vì sao nó không bị đạo bạch quang cắt làm đôi nhỉ?

Chuyện này đúng là điểm mọi người không rõ. Vì vậy đều quyết định phải đến nơi xem rốt cuộc là chuyện gì.

Hoa Lân cúi người xuống, đang muốn đỡ Đỗ Bôn Lôi lên, nhưng lại cảm thấy toàn bộ cánh tay phải đều không thể dùng lực, thậm chỉ nhấc tay lên cũng không được. Hiển nhiên, đạo bạch quang vừa rồi không chỉ đánh bay Hà Chiếu kiếm trong tay mình mà còn làm bị thương kinh mạch của cánh tay phải. Vì vậy quay người nói:

- Tí Hình, lần này phiền huynh giúp đỡ Đỗ huynh đệ, cánh tay phải của tay hình như mất cảm giác rồi.

Tí Hình nâng Đỗ Bôn Lôi dậy, ngẩng đầu nhìn về phía trước, không nhịn được nhíu mày. Chỉ thấy trong sơn cốc, từng đạo từng đạo bạch quang đang cắt tới. Nhìn những đạo bạch quang này không khỏi lạnh lẽo trong lòng.

Nhưng vẫn không cách nào nghĩ nổi phương pháp xuất trận, sợ rằng không còn lối thoát. Vì vậy kéo Đỗ Bôn Lôi đi nhanh về phía trước.

Hoa Lân nhẹ nhàng nói:

- Điện chủ, người đi cùng ta, ngàn vạn lần phải cẩn thận.

Điện chủ cắn môi, gật gật đầu, đi theo phía bên phải Hoa Lân.

Đi được không xa, Hoa Lân rút Hà Chiếu kiếm đang cắm ở dưới đất lên. Nhưng lúc này Hà Chiếu kiếm đã gãy thành 2 đoạn, cầm trong tay cảm giác không hề có dấu hiệu cảm ứng nào. Hoa Lân trong lòng kinh hãi, với mức độ trui rèn của Hà Chiếu, cho dù nếu bị cao thủ như Nhược Phong toàn lực kích trúng cũng chưa chắc có thể gãy làm đôi. Vì vậy có thể tưởng tượng được lực đạo của bạch quang nọ kinh khủng

đến mức nào. Cúi đầu nhìn đoạn kiếm trong tay, Hoa Lân dần dần dấy lên cảm giác vô lực. Hà Chiếu đã bị gãy, mình làm thế nào để có thể thoát ra đây?

Trong lúc đang thương tâm, Điện chủ nhìn đạo bạch quang phía bên phải hỏi:

- Hoa Lân, ngươi nói xem bạch quang này là cái gì? Vì sao lại nhanh đến như vậy?

Hoa Lân hậm hực nói:

- Đây đều hẳn là kiếm khí. Có thể trước kia có người đã đánh vào bức tường sương mù, kiếm quang bị bắn ngược trở về, không ngờ chúng không những không bị suy yếu đi mà ngược lại còn mạnh lên gấp vô số lần. Vì vậy chúng ở trong sơn cốc đánh tới càng lúc càng uy lực. Trận pháp này thật sự có điểm tà môn, lão tử nhất định phải phá giải mới được.

Dần dần, mọi người đã đi được 10 trượng, nhưng lại phát hiện ra rằng bạch quang càng ngày càng dày đặc, không khỏi toát cả mồ hôi tay.

Bởi vì chỉ còn 4 người nên hành động cũng linh hoạt hơn đáng kể. Tí Hình mang theo Đỗ Bôn Lôi, Hoa Lân mang theo ĐIện chủ, giữa đường đã tránh thoát được

4 lần nguy cơ. Mỗi lần đều cảm giác như vừa đi qua Quỷ Môn Quan vậy.

Chỉ 2 dặm lộ trình ngắn ngủi nhưng Hoa Lân lại cảm giác như đã hơn 1 năm, vậy mà vẫn chưa tới được băng trụ ở trung ương. Mọi người đều lấy làm kinh hãi bởi vì bên trong băng trụ có một vật rất lớn, trông tình hình sợ rằng đã bị nhốt ở đó cả mấy ngàn năm rồi.

Đồng thời, mọi người rốt cuộc cũng hiểu được rằng băng trụ này vì sao không bị bạch quang chém gãy. Bởi vì bọn họ đã từng thấy 1 đạo bạch quang từ xa bắn tới, đánh vào trên băng trụ, nhưng lập tức bị phản chấn bắn trở lại. Còn bên mặt ngoài của băng trụ phảng phất xuất hiện 1 ít chú văn, trong nháy mắt đã khôi phục lại như cũ.

Hoa Lân trong lòng vừa động, nghĩ thầm rằng băng trụ này có thể cũng giống như "Phạm Chung" đã phong ấn Trữ Tiêm Tuyết, cũng đều là tiên khí hiếm có. Đang suy nghĩ thì 4 người đã đi tới gần, ngẩng đầu nhìn lên mới phát hiện băng trụ này cũng không phải là băng trụ mà là dó cột sáng chân không hình thành. Nó cao hơn 30 trượng, đường kính khoảng 3

trượng. Bởi vì nó trong suốt cho nên nhìn từ xa giống như 1 cây băng trụ. Đồng thời, mọi người rốt cuộc cũng thấy rõ ở giữa cột sáng có một quái vật hung ác. Mọi người có chút động dung, thấy quái thú này cao ba trượng gấp hơn hai lần người bình thường, hình dáng giống chó săn, trên đỉnh đầu nhú lên hai chiếc sừng dài cong vút ngả về phía sau, đuôi dài như roi sắt, sau lưng còn có một đôi cánh đang thu lại ôm sát người, dường như là còn biết bay. Toàn thân nó ánh lên một mầu tím đen, các bắp cuồn cuộn, cơ nào ra cơ đấy cứng như thép, có thể tưởng tượng, lúc nó hành động nhất định nhanh như thiểm điện (sấm sét), hung mãnh vô cùng...

Cũng may là quái thú này vẫn ở nguyên bên trong không nhúc nhích, 2 mắt đóng chặt, trông như 1 pho tượng.

Điện chủ giương đôi mi thanh tú hỏi:

- Đây... đây là cái gì vậy?

Hoa Lân thấy quái thú này nhìn quen quen, hình như đã gặp ở đâu đó rồi thì phải.

Chợt nghe Tí Hình trầm giọng nói:

- Đây là một loại ma thú, tên gọi là "Cùng Cẩu" bản tính điên cuồng khát máu, có thể điều khiển được gió và lửa, rất thích thôn phệ nguyên thần của tu chân giả. Ta từng thấy hình vẽ của nó trong sách cổ tại Minh Giới, trong sách có nói rằng vào thời kì tiên ma đại chiến, bọn chúng vô cùng hung tàn, giết hại vô số tu chân giả

- Ma thú? Ăn nguyên thần của chúng ta?

Điện chủ kinh hãi hỏi.

Hoa Lân vẫn ngây ngốc nhìn ma thú trước mắt bởi vì đột nhiên nhớ tới hình dáng của nó hình như mình đã gặp trong mơ. Giấc mơ đó là một chiến trường, 2 bên giao chiến cực kỳ hỗn loạn, "Cùng Cẩu" Này uống máu như điên, cực kỳ khó đối phó. Còn tình hình cụ thể thế nào thì nghĩ mãi không ra, bởi vì dù sao cũng chỉ là 1 giấc mơ.

Tí Hình ho khan 1 tiếng, nói:

- Mọi người tìm kiếm xem có phương pháp nào phá trận được không. Hoa Lân, ngươi phải lưu ý động tĩnh xung quanh, ngàn vạn lần không được khinh thường.

Hoa Lân cả kinh, nghĩ thầm rằng giờ cũng chẳng biết nên làm gì nữa, vì vậy bèn định thần nói:

- Tốt lắm, ta và Điện chủ phụ trách bên phải.

4 người chia làm 2 tổ tản ra 2 bên, cẩn thận đi quanh cột sáng 1 vòng. Bởi vì bọn họ còn phải phân thần lưu ý bạch quang 4 phía nên trong lúc vội vàng cũng không phát hiện được điều gì.

Hoa Lân âm thầm suy tính, trận pháp này thoạt nhìn đơn giản nhưng suy nghĩ đau đầu nhức óc vẫn không tìm ra phương pháp đào thoát. Điểm chết người chính là mọi người không thể tập trung tinh thần để suy tính mà vẫn phải đề phòng, chỉ cần không để ý lập tức có thể bị cắt đứt đôi người.

Bất đắc dĩ, Hoa Lân cuối cùng lại nhìn lên cột sáng, nghĩ thầm rằng: Nếu cột sáng này là trận nhãn, vậy chỉ cần phá hỏng nó là được. Nhưng làm thế nào để phá hỏng nó đây? Hoa Lân trong lòng chợt động, nghĩ thầm rằng mình vẫn còn một ít "Thực cốt huyết", nói không chừng có thể hóa giải phù chú ở trên. Nhưng vấn đề là nếu giải cấm chú, quái vật bên trong sống lại thì làm sao? Nó bị phong ấn cả mấy ngàn năm rồi, đến giờ năng lực nhất định là kinh

khủng phi thường. Hơn nữa, Tí Hình cũng đã nói rằng loài này chuyên môn thôn phệ nguyên thần của người tu chân. Nếu lỗ mãng đem thả nó ra, không chừng tất cả mọi người đều không phải là đối thủ của nó. Vậy chẳng phải là tự tìm đường chết sao?

穷獬: "Cùng Cẩu"

- Đây là tên bịa ra vì ko tra ra được tên của nó là gì cả. Anh em nào biết thì chỉ giúp ta với. Many thanks

hương 11: Cùng truy bất xá (Truy đuổi đến cùng)

Tác giả : Phiêu Ẩn

Dịch giả : Tepga

Nguồn : QUẦN LONG HỘI

Tình thế bức bách, quang nhận không ngừng bay qua bay lại xung quanh, thời gian càng lâu thì càng nguy hiểm.

Hoa Lân bất đắc dĩ ngẩng đầu nhìn cột sáng cao hơn 30 trượng đó, đột nhiên nghĩ ra một ý tưởng: chẳng hiểu con người có đứng được trên cột sáng này không? Nếu được thì mấy người bọn mình liền có thể tranh thoát được quang nhận, và có từ từ nghĩ biện

pháp phá trận. Thậm chí còn có thể nghỉ ngơi chốc lát.

Tí Hình thấy hắn đứng lặng im bèn quát:

- Ngươi suy nghĩ gì vậy? Không bằng bố trí phòng ngự trận để cho mọi người nghỉ ngơi chốc lát đi.

Hoa Lân vẫn ngẩng đầu nhìn lên, lắc đầu nói:

- Phòng ngự trận không thể ngăn cản được quang nhận này. Không bằng chúng ta trèo lên trên, nói không chừng có thể tị nạn được.

Mọi người nhìn theo ánh mắt của hắn, không khỏi sửng sốt, chỉ cảm thấy ý nghĩ này rất mới mẻ. Người leo cột đá thì rất nhiều nhưng trèo lên cột sáng thì chưa bao giờ nghe thấy có.

Hoa Lân đột nhiên quay đầu hỏi Tí HÌnh:

- Tí Hình, ở đây ngươi có thể ngự kiếm bay được cao nhất là bao nhiêu?

Tí Hình cười khổ nói:

- Tính từ mặt đất thì chỉ có thể bay cao được khoảng 25 trượng... Cột sáng này có lẽ ta không thể nào bay tới đỉnh được.

Hoa Lân trầm ngâm chốc lát, trầm giọng nói:

- Có lẽ thế là đủ rồi. Đầu tiên ngươi hãy ngự kiếm đưa ta lên cùng, sau đó đá ta lên thêm 1 đoạn. Được không?

Tí Hình bất đắc dĩ nói:

- Có lẽ nên thử một lần. Nhưng ngươi lên rồi thì chúng ta làm gì tiếp?

Hoa Lân mở Phần Tinh Luân, lấy ra 2 thanh phi quỷ kích, nói:

- Ta tự có biện pháp... Bắt đầu đi!

Mọi người thấy hắn lúc này cầm 2 thanh sắt, cũng biết rằng Hà Chiếu kiếm của hắn đã gãy, không khỏi âm thầm tiếc thay cho hắn.

Tí Hình mặc dù không quá tán thành kế hoạch của Hoa Lân nhưng lúc này cũng không có biện pháp, đành giao Đỗ Bôn Lôi cho Điện chủ trông giữ, dặn dò:

- Các ngươi phải cẩn thận đó.

Nói xong liền rút phi kiếm, nhảy lên trên. Hoa Lân cũng không khách khí, đề khí đứng bên cạnh Tí Hình.

2 người ngự kiếm bay thẳng lên. Mới cách mặt đất 15 trượng, 2 người đã cảm thấy cương khí trên bầu trời cường đại kinh người, ngay cả phi kiếm của Tí Hình cũng không tự chủ được mà phải lắc lư, tròng chành. Lên tới 20 trượng thì Tí Hình đã cảm thấy phải cố gắng hết sức. Rất vất vả mới lên tới được 24 trượng, Tí Hình rốt cuộc chịu không nổi, bèn quát lớn:

- Mau lên!

Hoa Lân lập tức bay lên trời, TÍ Hình tung chân đá 1 cước, Hoa Lân mượn lực một chút, thân hình phóng thẳng lên, nháy mắt đã lên tới độ cao 30 trượng, mắt thấy vẫn còn gần 2 trượng nữa là có thể nhảy lên tới đỉnh, ai ngờ cương khí ở trên không trung càng trở nên trầm trọng. Thân thể Hoa Lân bị kìm hãm, thế lao lên đột nhiên ngừng lại, bắt đầu rơi xuống.

Mọi người đang chặc lưỡi tiếc rẻ, ai ngờ chỉ thấy tay phải Hoa Lân giương lên, thanh trường kiếm trong tay bay ra, hàn quang chợt lóe, bắn thẳng đến cột sáng đối diện. Choang 1 tiếng, trường kiếm đánh vào cột sáng lập tức bị cấm chế bắn ngược trở về. Hoa Lân điểm nhẹ mũi bàn chân lên trên thân kiếm, thân hình đột nhiên bay lên cao thêm 2 trượng có thừa.

Điện chủ ngửa đầu, hoan hô:

- Hay quá...

Lúc này thì ngay cả Tí Hình cũng phải thầm giật mình, phát hiện ra rằng tài trí của Hoa Lân hơn xa mình.

Lại nói Hoa Lân nhẹ nhàng hạ xuống trên đỉnh cột sáng. Đứng trên cột sáng trong suốt nọ, cấm chế dưới chân lập tức hiện lên tầng tầng chú ngữ. Đúng như hắn dự đoán, ở trên này thực sự có thể đứng được.

Hoa Lân cười ha hả, mở Phần Tinh Luân lấy ra một đống quần áo, nối thành một sợi dây dài, thả từ trên cao xuống.

Điện chủ 3 người mừng rỡ như điên, Tí Hình khiêng Đỗ Bôn Lôi, cùng leo lên trên cột sáng theo sợi dây đó.

Đứng ở độ cao trên 30 trượng, chỉ thấy trong sơn cốc dưới chân có rất nhiều quang nhận bay qua bay lại không ngừng, nhưng lúc này đã chẳng thể nào gây ra thương tổn gì cho mình. Mọi người rốt cuộc cũng cảm thấy tạm thời được an toàn.

Đỗ Bôn Lôi vẫn một mực im lặng. Hắn vẫn nghĩ Trịnh Sĩ Trùng vì cứu mình mà chết, trong lòng vạn phần thống khổ. Hơn nữa, cánh tay phải của mình cũng đã đứt, lúc này cảm giác mình như một phế nhân.

Tất cả mọi người đều hiểu tâm tình của hắn nhưng lúc trước đều vì bận rộn mà chưa nói gì, lúc này rảnh rỗi đều tiến lên an ủi.

Cũng may, Đỗ Bôn Lôi vốn là người khoáng đạt, được mọi người khuyên nhủ một lúc, tâm tình cũng tốt lên rất nhiều.

Hoa Lân đứng bên bờ cột sáng, dõi mắt quan sát tình hình bốn phía, bỗng thấy dưới mặt đất phía xa chợt lấp lóe ánh sáng, phảng phất như có 1 tấm kính phản chiếu ánh mặt trời, chiếu thẳng vào mặt mình. Tâm tư chợt động, thầm nghĩ không hiểu đây là cái gì. Đang chưa tìm được câu trả lời thì Điện chủ ở phía sau cũng ngạc nhiên nói:

- Hoa Lân, ngươi mau đến phía bắc xem, dưới đất hình như có 1 tấm kính phản xạ ánh mặt trời.

Hoa Lân di chuyển sang cạnh nàng, quả nhiên thấy phía bắc cũng có ánh sáng phản xạ dưới mặt đất. Vì vậy linh quang chợt lóe, thầm nghĩ chẳng lẽ cả 4 phía đều có kính sao?

Ôm ấp suy nghĩ này, Hoa Lân đi 1 vòng xung quanh, quả nhiên thấy cả 4 phía đông, tây, nam, bắc đều có kính, ánh sáng từ 4 phương 8 hướng hội tụ tới, lúc này mới hình thành nên cột sáng dưới chân mình. Trong lòng mừng như điên, biết rằng chỉ cần phá hỏng tấm kính ở xa kia thì cột sáng dưới chân nhất định sẽ lập tức biến mất, không cần dùng đến thực cốt huyết của mình làm gì. Vấn đề duy nhất bây giờ chính là làm thế nào đối phó được với ma thú trong cột sáng đây!

Hoa Lân suy nghĩ một chút, đột nhiên có ý phân vân. Vì vậy lớn tiếng nói:

- Được rồi, ta có biện pháp xuất trận rồi!

Mọi người đồng loạt quay đầu nhìn lại. Điện chủ vui vẻ hỏi:

- Người định phá trận bằng cách nào?

Hoa Lân cười nói:

- Đầu tiên ta sẽ đi xuống phá tất cả kính ở 3 mặt, chỉ tạm thời lưu lại tấm kính ở phía bắc. Chờ khi các ngươi xuống tập trung cùng với ta, ta sẽ phá hủy tấm kính cuối cùng đó. Khi đó, cột sáng dưới chân chúng ta sẽ lập tức biến mất, vụ trận (trận pháp sương mù) xung quanh chắc chắn sẽ tự vỡ. Được không?

Tí Hình suy nghĩ một chút, nhưng lại lập tực lắc đầu nói:

- Như vậy không ổn. Khi cột sáng mất đi, ma thú bên trong sống lại thì sao? Phải biết Cùng Cẩu vô cùng lợi hại, tục truyền nó vừa xuất hiện liền khiến kiến giả thất hồn (những người gặp phải nó bị mất hồn), quốc gia chiến loạn. Chúng ta chỉ sợ không phải là đối thủ của nó.

Hoa Lân thần bí cười, nói:

- Việc đó bổn thiếu hiệp sớm đã có đối sách... Tốt rồi, cứ như vậy đi. Ta đi xuống trước, chờ ta phá xog kính ở 3 mặt, các ngươi sẽ đi xuống. Sau đó đến tập hợp với ta ở chỗ tấm kính cuối cùng ở mặt bắc. Cuối cùng, chúng ta sẽ cùng nhau rút lui từ phía bắc.

Điện chủ bất an nói:

- Như vậy không được, phía dưới tất cả đều là quang nhận bay tới bay lui, mà ngươi lại phải đi vòng quanh cả sơn cốc, vạn nhất bị quang nhận gây thương tích thì chúng ta phải làm sao? Chi bằng để ta đi cho!

Hoa Lân cũng có chút lo lắng, bất quá việc này để tự mình đi có lẽ ổn nhất. Vì vậy không đợi nàng phản đối, thả người nhảy lùi lại, dứt khoát nhảy xuống khỏi cột sáng, xa xa chỉ nghe tiếng hắn vọng đến:

- Chờ tin của ta...

Mọi người theo ra đến bên bờ, chỉ thấy thân ảnh Hoa Lân đã xuống đến mặt đất. Hắn vừa rơi xuống liền nhắm hướng đông chạy tới. Điện chủ thấy thân ảnh hắn xa dần và bóng quang nhận di chuyển trong không trung không khỏi lấy 2 tay che chiếc miệng nhỏ xinh, lo lắng nhìn theo bóng lưng hắn...

Lại nói Hoa Lân mắt nhìn tám phương, thi triển khinh công một cách khẩn trương, rốt cuộc cũng tới bờ đông của sơn cốc.

Đi tới chỗ tấm kính phản xạ ánh sáng, chỉ thấy ở dưới đất có một chiếc hố nhỏ, bên trong chiếc hố có một

tấm kính khảm trên mặt đất. Ánh mặt trời chiếu thẳng vào đó liền phản xạ tới cột sáng phía xa xa. Nếu không phải đã quan sát rất cẩn thận thì cũng rất khó để phát hiện được tung tích của nó.

Hoa Lân rút kiếm ra chém, ai ngờ tấm kính nọ thật là cổ quái, trên mặt không hề bị một vết xước. Hoa Lân cực kỳ kinh ngạc, vì vậy bới đất lên, phát hiện mặt kính này là do một khối đá màu vàng đỏ tạo thành, mặt trên khắc một chữ cổ, nhìn qua phảng phất giống như chữ "Cảnh". Hoa Lân trong lòng sững sờ, trong lúc nhất thời không rõ chữ "Cảnh" này có huyền cơ gì không?

Bất quá hắn nhớ Tí Hình đã từng nói rằng loại đá này hình như gọi là "Thối kim thạch" gì đó, chẳng trách cứng rắn như vậy. Quan sát một chút, Hoa Lân lại phát hiện tảng đá này phi thường đặc biệt, bởi vì mức độ vàng đỏ của mặt trên và màu đỏ sậm của sườn tảng đá có chút khác nhau. Đó là do mức độ tinh thuần khác nhau sao? Hoa Lân nghĩ vậy...

Tảng đá này đường kính ước chừng chỉ khoảng 3 thước, muốn đào ra thực là tương đối khó khăn.

Hoa Lân suy nghĩ một chút, đang không biết có nên đào nó mang về không. Đột nhiên linh quang chợt lóe, nhớ mang máng rằng Lộ Á Phi hình như nói loại đá này để luyện kiếm gì đó. Ừ thì mặc kệ thế nào cũng được, cứ đào ra rồi nói. Vì vậy động thủ đào bới đất cát xung quanh ra, thu nó vào trong Phần Tinh Luân.

Khi ngẩng đầu lên, đột nhiên phát hiện cột sáng phía xa xa đã ảm đạm đi rất nhiều, ngay cả tốc độ xoay tròn của bức tường sương phía sau cũng chậm lại. Hoa Lân lòng tràn đầy vui vẻ, rốt cuộc cũng chứng thực được suy nghĩ trong lòng. Vì vậy triển khai thân pháp, lại chạy đến chỗ tấm kính phía nam.

Lần hành động này phải đi qua toàn bộ sơn cốc.

Đang chạy vội vã, đột nhiên một màn quang nhận phía bên phải lao nhanh tới, Hoa Lân trong lòng cả kinh, lập tức lùi lại phía sau, khó khăn lắm mới tránh thoát. Nhưng mũi chân còn chưa ổn định thì bên trái lại có quang nhận chém thẳng tới. Nhất thời hắn sợ toát mồ hôi hột, lập tức không kịp phản ứng, chỉ rụt mông đứng im tại chỗ. Chỉ cảm thấy quang nhận sạt qua mông hắn, đến khi đưa ta sờ lại thì phát hiện đã

bị cắt mất 1 bên mông quần, hở ra bị gió thổi vào mát rượi.

Hoa Lân bực tức nói:

- Ông nội nó chứ, chờ ta phá quỷ trận nhà người, xem người còn kiêu ngạo được không?

Lập tức mở Phần Tinh Luân để tìm 1 bộ quần áo để thay. Nhưng lại phát hiện ra khi mình leo lên trên cột sáng đã dùng tất cả quần áo nối thành dây thừng rồi. Trong lòng không khỏi buồn bực, sờ sờ quanh mông, than vãn:

- THế này thì còn mặt mũi gặp ai nữa?

May là hắn có biện pháp. Tự cởi bỏ áo khoạc, khâu vào bên hông, tạm thời có thể che được sự hở hang. Vì vậy lại triển khai thân pháp chạy về phía tấm kính phía nam.

Rất vất vả mới tìm được tấm kính thứ 2, nhưng lại phát hiện trên mặt có khắc một văn tự cổ xưa khác. Hoa Lân âm thầm kinh ngạc, nhìn kỹ thì thấy rằng đó là chữ "Tử". Hoa Lân liền học kỹ chữ này bằng cách viết xuống đất, nghĩ rằng sau này biết đâu lại hữu dụng. Tiếp đó, hắn lại huy trường kiếm đào nó lên.

Thu hồi khối "Thối kim thạch" thứ 2, Hoa Lân bèn chạy tiếp về phía tây, chuẩn bị đào tấm kính thứ 3 lên. Nhưng khi tới nơi, sợ rằng thời gian đào lâu quá sẽ làm Điện chủ và mọi người lo lắng, hắn đành vội vàng ghi nhờ chữ cổ ở trên đó. Lần này có vẻ như là một chữ "Kinh"

Ghi chép xong, Hoa Lân mở Phần Tinh Luân, lấy một cái bàn ra đặt trực tiếp lên trên mặt kính. Kể từ lúc đó, ánh mặt trời không cách nào chiếu được tới mặt kính, vậy là giải quyết được vấn đề. Ngẩng đầu nhìn lên, cột sáng xa xa đã mất đi vẻ lộng lẫy, còn bức tường sương phía sau cũng đã di chuyển chậm lại rất nhiều. Chỉ cần trừ bỏ nốt tấm kính cuối cùng là trận sương mù này có thể hoàn toàn tan rã.

Lại nói khi tấm kính thứ 3 vừa bị Hoa Lân che hết, cả sơn cốc nổi lên một trận sấm chớp. Cột sáng ở trung tâm kia như ẩn như hiện, sắp sửa vỡ tan. Điện chủ, Tí Hình và Đỗ Bôn Lôi ở phía trên sớm đã không thể đứng yên nổi, đều đã tụt xuống đất. Ba người thấy thời cơ đã tới, vì vậy đều theo chỉ dẫn của Hoa Lân trước đó, chạy thẳng về hướng tấm kính phía bắc.

Khi tới nơi, chỉ thấy Hoa Lân đã sớm ở đó, lúc này đang cúi đầu ghi chép gì đó. Mọi người sửng số, chỉ thấy phía sau Hoa Lân có đặt một cái bàn. Mọi người cũng chẳng biết hắn đang làm cái gì, chỉ thấy kẻ này đúng là một người kỳ dị. Chẳng hiểu người tu chân như hắn còn mang theo bàn để làm gì nữa?

Hoa Lân thấy bọn họ đến liền ngẩng đầu hỏi:

- Các ngươi có ai biết 'Cảnh, Tử, Kinh, Khai' 4 chữ này có ý nghĩa gì không?

Tất cả mọi người đều lắc đầu. Tí HÌnh vội la lên:

- Ngươi vẫn còn tâm tình nghiên cứu cơ à? Cột sáng kia sắp biến mất, ma thú bên trong đã khôi phục sinh cơ, ta thấy nó sắp thức tỉnh rồi. Ngươi định đối phó với nó thế nào đây?

Hoa Lân còn chưa trả lời thì đã nghe ở xa xa có tiếng rống giận. Cùng Cẩu ở trong cột sáng quả nhiên đã tỉnh lại, thân thể khổng lồ của nó đột nhiên đứng dậy, một đầu đánh vào phía trên cột sáng. CHỉ thấy cột sáng nọ lung lay, thiếu chút nữa thì tan biến. Mọi người hoảng sợ nhìn nhau, may là mình đã chạy ra

xa khỏi nó, nếu không thì mọi người đã bỏ chạy luôn từ bây giờ rồi.

Cùng Cẩu nọ phảng phất như cảm ứng được ở xa xa có người đang nhìn mình, vì vậ quay đầu trông lại. Mọi người tiếp xúc với ánh mắt của nó, không khỏi toàn thân chấn động. Chỉ thấy 2 mắt Cùng Cẩu như 2 ngọn đuốc lớn, phóng thích hồng quang khủng bố, con ngươi như đèn lồng nhìn mình, sau đó là một tiếng rống giận, đầu đánh vào cột sáng. May là cột sáng nọ chỉ lúc lắc, miễn cưỡng chịu được động tác của nó, nếu không mọi người thật chẳng biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Điện chủ thấy thế khiếp đảm nói:

- Hoa... Hoa Lân, ngươi định đối phó với nó như thế nào? Người nên nói mau lên đi!

Tí Hình cũng nói:

- Ngươi còn do dự gì nữa? VÌ sao không động thủ đi?

Hoa Lân cũng âm thầm lo lắng, 2 mắt nhìn chằm chằm về phía xa, tay nâng bàn lên, nói rành rọt:

- Ta phải đợi khi có một đạo quang nhận bổ về phía ma thú thì sẽ che tấm kính phía dưới lại. Khi đó cột sáng hẳn là sẽ biến mất, lúc đó ma thú có thể sẽ được thưởng thức sự lợi hại của quang nhận. Hà hà...

Mọi người gật đầu, nghĩ thầm rằng kế này của Hoa Lân quả nhiên lợi hại. QUang nhận nọ có uy lực vô cùng cường đại, chỉ cần đánh trúng ma thú, có lợi hại gấp Cùng Cẩu cả trăm lần cũng sẽ bị phân thây tại chỗ.

Lại nói sức lực của Cùng Cẩu nọ vộ cùng cường đại, chiếc sừng trên đỉnh đầu lại càng vô cùng bén nhọn. Nó tỉnh lại liền phát hiện ra rằng mình đang bị vây ở trong cột sáng, đương nhiên không chịu ngồi yên. Hơn nữa nó cũng cảm thấy đói bụng, lại còn thấy ở xa xa có 4 "món ăn" đang chờ, vì vậy càng thêm đói. Nó tiếp tục ngửa đầu rống lên và húc. Cột sáng lại kịch liệt chớp chớp, lóe lóe, thiếu chút nữa đã tan biến.

Điện chủ cả kinh kêu lên:

- Ma thú này sao lại lợi hại như vậy? Đến cả cột sáng cũng không thể vây khốn được nó sao?

Tí Hình bèn lắc đầu nói:

- Nó bị mệt nhọc đã mấy ngàn năm, so với bình thường thì yếu đi nhiều lắm rồi.

Mọi người đều sợ hãi, Điện chủ vội la lên:

- Mau... mau! QUang nhận đến mau lên, đến mau lên...

Tí Hình cũng giục giã:

- Mau ra tay, nếu Cùng Cẩu húc thêm lần nữa, sợ rằng cột sáng sẽ nát đó.

Ai ngờ Hoa Lân vẫn không nhúc nhích, nhìn về phía xa nói:

- Không được! Nhất định phải để quang nhận đánh trúng mới được.

Quang nhận nọ nhoáng lên nhưng vẫn không đánh trúng.

Đúng lúc đó thì Cùng Cẩu lại tiếp tục đứng lên, chiếc sừng trên đầu phát ra một tia hồng quang mạnh mẽ đánh tới cột sáng. Mọi người hét lên kinh hãi, biết rằng đã không còn vây khốn được nó nữa rồi...

Nhưng lúc này cơ hội rốt cuộc cũng tới. Hoa Lân thấy bên trái có một đạo quang nhận cắt tới với tốc độ cực nhanh, liền đặt ngay chiếc bàn lên trên tấm kính. Chỉ thấy cột sáng nọ lóe lóe, nhất thời biến mất vô ảnh vô tung. Cùng Cẩu đột nhiên rơi xuống dưới. Chỉ thấy đạo quang nhận nọ nhoáng lên xẹt qua, mọi người đều kinh hô:

- Nguy rồi, không biết có trúng không đây?

Cùng Cẩu nọ rống lên, thanh âm phảng phất tràn ngập đau đớn. Hiển nhiên, quang nhận vừa rồi đã đánh trúng nó, chỉ là không biết có đúng chỗ yếu hại hay không thôi.

Khi tấm kính cuối cùng này bị Hoa Lân che mất, chỉ thấy bức tường sương mù xung quanh đột nhiên ngừng xoay tròn. Quang nhận qua lại trong cốc mất đi chướng ngại đều bay về bốn phương tám hướng, rốt cuộc không thấy quay lại.

Hoa Lân thấy Cùng Cẩu không chết, hoảng sợ đỡ Đỗ Bôn Lôi lớn tiếng hét:

- Chạy mau!

Nói xong quay người bỏ chạy

Điện chủ và Tí Hình sửng sốt, thấy hắn dẫn đầu, nào dám đứng lại, đều đề khí chạy như điên.

Cùng Cẩu ở xa xa thấy thế rống giận, há mồm hộc ra một đoàn hình cầu trong suốt, chợt nghe "oanh" một tiếng, một đống lửa lớn đã bắn tới bên cạnh mọi người. Mặc dù không làm ai bị thương nhưng bụi đất bắn lên người cũng rất đau đớn. Hoa Lân kinh hãi, chân không khỏi chạy nhanh thêm vài phần.

Quái thú nọ nỗ lực truy đuổi, tốc độ của nó so với mấy người Hoa Lân thì nhanh gấp đôi có thừa, chỉ nháy mắt đã đuổi gần đến 10 trượng.

May là lúc này trận pháp đã bị phá, sương mù bốn phương tám hướng đều đã khuyếch tán đi, trong nháy mắt bao phủ thân hình Hoa Lân 4 người.

Cùng Cẩu nọ mặc dù không thấy tung tích bọn họ nhưng khứu giác của nó cũng vô cùng linh mẫn, một đường theo đuổi, dần dần lại gần tới khoảng cách 10 trượng.

Hoa Lân cảm thấy không ổn, lập tức ném thanh trường kiếm cuối cùng ra. Thanh kiếm kêu choang 1 tiếng cắm ở xa xa. Cùng Cẩu ở phía sau dù sao cũng

hơi ngu ngốc, lập thức chạy theo thanh âm đó để tìm. Chỉ thấy trong màn sương có 1 thanh trường kiếm cắm trên mặt đất, nó ngửi hít cả nửa ngày mới bỏ đi, lại tiếp tục quay đầu đuổi theo.

Lúc này khoảng cách 2 bên đã giãn ra hơn 40 trượng. Hoa Lân mấy người tưởng rằng đã thoát khỏi hiểm cảnh, không khỏi thở hắt ra một hơi. Mặc dù vây, đoàn người vẫn một mực phi hành, chỉ hy vọng mau chóng ra khỏi trận.

Đúng lúc mọi người đang chạy thì một mảng khí thức khổng lồ đè ép tới, mọi người cả kinh, hoảng sợ rút kiếm quay đầu lại. Chỉ thấy xa xa trong màn sương có một bóng đen khổng lồ lấp ló, nhưng nó cũng không lập tức đánh tới mà nhún người xuống, chuẩn bị phóng tới.

Mọi người nghẹn thở, chỉ cảm thấy một mảnh khí tức tử vong xâm chiếm toàn thân, không khỏi tâm thần run lên...

Chương 12 : Hà Chiếu tái sinh

Tác giả : Phiêu Ẩn

Dịch giả : Giang Minh + heoquay123

Biên dịch : Tepga

Nguồn : QUẦN LONG HỘI - 4vn.eu/forum

Hoa Lân thì thầm nói :

- Tí Hình, ngươi mang Đỗ Bôn Lôi và điện chủ từ từ rút lui, để ta đối phó nó.

Điện chủ nhìn thương thế của Đỗ Bôn Lôi không nhịn được cứ do dự mãi.

Tí Hình lạnh lùng nói :

- Người lưu lại phải là ta. Hà Chiếu kiếm của ngươi đã gãy , thực lực lại càng không bằng ta. Ngươi lấy cái gì đối phó nó?

Nói xong tòan thân phát ra sát khí lẫm liệt đi về phía Cùng Cẩu

Lúc này , Cùng Cẩu phía đối diện cũng bị sát khí của Tí Hình kích thích, lập tức nhe răng lộ vẻ hung hăng

Hoa Lân hiểu Tí Hình sẽ không nghe hiệu lệnh của mình, cho dù có cãi nhau cũng chẳng kết quả gì. Vì vậy xoay người chuyển Đỗ Bôn Lôi cho điện chủ trông đỡ, sau đó lấy 2 thanh phân quang kiếm ra, nhẹ giọng nói :

- Điện chủ , nàng hãy dìu Đỗ đại ca lùi về phía sau để ta và Tí Hình quyết chiến với nó.

Điện chủ bất đắc dĩ kéo Đỗ Bôn Lôi chậm rãi thối lui. Chỉ thấy Cùng Cẩu đột nhiên phóng tới, một bóng đen khổng lồ mang theo một mùi máu tươi nồng nặc lao tới Đỗ Bôn Lôi ở phía sau. Rõ ràng quái vật này cũng biết chọn người yếu để tấn công trước...

Hoa Lân 2 tay cầm kiếm, mặc dù lúc này Phân Quang kiếm không sắc bén như Hà Chiếu kiếm nhưng so với bảo kiếm thông thường thì vẫn tốt hơn gấp trăm lần. Cổ tay vừa chuyển, một đạo kiếm quang xuất hiện chém thẳng vào họng Cùng Cẩu

Tí Hình cũng tiến lên 1 bước , Không dùng đến trường kiếm mà trực tiếp dùng chưởng phóng ra một luồng sáng xanh công kích vào mắt trái của Cùng Cẩu. Hai người phối hợp vô cùng ăn ý như thiên y vô phùng (áo trời không vết vá), uy lực hợp kích cực lớn khiến Cùng Cẩu phải buông tha cho Đỗ Bôn Lôi, nhanh chóng nhảy về phía sau, khó khăn lắm mới tránh thoát, đúng là nhanh nhẹn phi thường. Cùng Cẩu ngay vừa lúc rơi xuống đất liền hướng về phía

Hoa Lân 2 người rống lên giận dữ. Một cỗ gợn sóng đỏ sậm rất khó phát hiện từ miệng nó phóng ra.

Hoa Lân lập tức cảm thấy chân khí trong cơ thể loạn động, phát hiện Cùng Cẩu sử dụng phệ hồn thuật. Mà Tí Hình bên cạnh cũng vậy, hành động cũng trở nên trì trệ rất nhiều.

Cùng Cẩu nhanh chóng đảo mắt liếc nhanh qua 2 người. Khi thấy Tí Hình không có binh khí liền mạnh mẽ hướng hắn đánh tới. Tí Hình thấy thế né tránh , song thủ xuất ra quát :

- Hắc Long ba (Sóng rồng đen) ...

Hoa Lân thấy hắn liều mạng đánh bừa , không nhịn được vội vàng 1 kiếm đánh tới phía sau Cùng Cẩu. Một âm thanh vang lên. Tí Hình 1 chưởng đánh trúng đỉnh đầu Cùng Cẩu. Ngay lúc đó một kiếm của Hoa Lân cũng đâm trúng phía bên phải của nó. Nhưng kì quái là Cùng Cẩu hầu như không có việc gì, đánh bay Tí Hình về sau hơn 3 trượng. Không đợi Tí Hình rơi xuống đất nó nhanh chóng há mồm hướng Tí Hình mà nhào tới cắn.

Hoa Lân kinh hãi phát hiện ra Cùng Cẩu tốc độ như bay , chính mình cũng không đuổi kịp, bất đắc dĩ quát :

- Phi kiếm xuất...

Trường kiếm bên tay trái bắn thẳng về phía sau mông Cùng Cẩu , cùng lúc đó thân thể phóng thẳng lên, hai tay cầm kiếm bổ ra một màn kiếm quang sắc bén cắt về phía lưng Cùng Cẩu.

Điện chủ ở phía xa đang giúp đỡ Đỗ Bôn Lôi xem cuộc chiến, nhìn thấy Tí Hình sắp bị Cùng Cẩu cắn trúng, trong lòng không khỏi căng thẳng. Không ngờ tu vi của Tí Hình đích thực cao hơn cả Hoa Lân, thân mình còn ở giữa không trung vẫn có thể tung chân phải đá ra như tia chớp trúng hàm răng của Cùng Cẩu, mượn lực lướt ngang ra xa mấy trượng. Khó khăn lắm mới tránh thoát được tai kiếp này. Tuy vậy, sắc mặt hắn không khỏi tái nhợt, sau khi rơi xuống đất cũng phải lùi lại mấy bước mới đứng vững.

Lại nói phi kiếm của Hoa Lân lúc này mới phóng tới, cắm xoạt một tiếng vào mông của Cùng Cẩu. Hoa Lân sửng sốt, âm thầm ngạc nhiên, vừa rồi rõ ràng vừa rồi mình không thể đâm thủng thân thể Cùng Cẩu, tại

sao phi kiếm này lại đâm thủng được? Tập trung nhìn kỹ lại, lúc này phát hiện mông bên phải của Cùng Cẩu đã bị cắt mất một nửa, hiển nhiên là thương tích do quang nhận khi nãy gây ra. Còn phi kiếm của mình cắm ở trên miệng vết thương của nó, chẳng trách có thể đâm thủng được.

Nói thì chậm, Cùng Cẩu rống lên đau đớn, giận dữ, đột nhiên xoay người hung hăng lao tới Hoa lân, biến hắn thành mục tiêu chính. Lúc này đạo kiếm quang thứ hai của Hoa Lân đã bổ tới, sắp chém trung thì kiếm quang nọ đột nhiên lóe lóe rồi biến mất ngay trước mặt...

Hoa Lân sửng sốt, tại sao kiếm khí của mình lại biến mất tăm mất tích? Đang suy nghĩ thì đột nhiên thấy một đạo kiếm khí bắn ngược trở lại, hắn sợ quá vội vàng nghiêng người né tránh, lúc này mới tỉnh ngộ rằng màn sương mù của Tuyệt Sát trận vẫn còn rất cổ quái.

Mông của Cùng Cẩu bị Hoa Lân đâm một thanh phi kiếm, nỗi đau đớn khiến nó cuồng bạo không thôi. Đôi mắt đỏ sậm hiện lên một mảnh hồng quang, quay về phía Hoa Lân hống lên một tiếng .....

Hoa Lân mặc dù sớm có phòng bị nhưng không gian chung quanh đột nhiên vặn vẹo, sương trắng trước mặt đều bị bao phủ bởi một mảng màu đỏ phảng phất như chình minh tiến vào trong 1 cái đầm huyết thủy không nhìn thấy được bất cứ gì. Hoa Lân thầm nghĩ: Cùng Cẩu này quả nhiên tà môn, có thể khiến người ta sinh ra ảo giác, thật sự khó lòng phòng bị.

Ý niệm này vừa mới hiện lên trong đầu, Hoa Lân đã cảm thấy chung quanh huyết quang rung động một trận, một cỗ ám lưu cường đại từ phía trước mãnh liệt đánh tới. Hoa Lân cả kinh vội ngả người sang phải, trường kiếm trong tay cũng không nhàn rỗi, chém ngang sang. Chỉ nghe "Phác" một tiếng, hình như là chém trúng một cái gì đó. Trong lòng vừa động, không kịp suy nghĩ lại nhảy lùi về phía sau, chỉ cảm thấy một trận cuồng phong vụt qua bên người, thiếu chút nữa đã bị trúng...

Hai mắt Hoa Lân không thể nhìn được gì cả, vì vậy vội vàng vận công để xem xét tình hình chung quanh, không ngờ phía sau lại truyền đến một tiếng gầm gào tà ác, không gian trước mặt bị vặn vẹo một

trận, lúc này phát hiện xung quanh vẫn bị huyết quang bao phủ cả phạm vi hơn năm trượng.

Còn Tí Hình lúc này đang ở bên ngoài nên không bị ảnh hưởng gì. Hắn đang ngưng tụ toàn thân công lực, thấy Hoa Lân đang khó khăn lắm mới tránh được mấy cú đớp của Cùng Cẩu mà lại tự nhiên đứng ngây ra tại chỗ, giống như bị choáng váng vậy. Hắn không kịp suy nghĩ, quát to:

- Hắc Long ba...

Cùng Cẩu nọ đang lao về phía Hoa Lân, cảm tưởng rằng khối thịt béo này sắp vào miệng rồi, ai ngờ đột nhiên thấy một con rồng đen lao vào mình, nhất thời sợ rụng rời, vội vàng nhào sang bên né tránh.

Nó quả thật cực kỳ sợ hãi, không chờ rồng đen đuổi theo đã quay người bỏ chạy, trong nháy mắt đã biến mất tăm mất tích. Nguyên lai nó cũng có nỗi khiếp sợ của mình, mà cự long chính là khắc tinh của nó, đương nhiên phải sợ hãi, cướp đường chạy như điên.

Tất cả mọi người đều sửng sốt, không hiểu Cùng Cẩu này trúng tà gì mà rõ ràng đang chiếm thế thượng phong lại đột nhiên bỏ chạy? Quả thật là tà môn!

Hoa Lân lúc này đang thi triển "Sưu thần thuật", vận toàn bộ tinh thần đề phòng nên mọi việc xung quanh đều nắm rõ. Vừa rồi suýt nữa bị Cùng Cẩu cắn một nhát, tình thế mặc dù cực kỳ nguy hiểm nhưng vẫn có thể tránh được. Lúc này thấy Tí Hình sử dụng chiêu Hắc Long Ba đuổi Cùng Cẩu bỏ chạy, trong lòng sửng sốt... Lúc này hắn mới thực sự sốc.

Tí Hình cũng không suy nghĩ gì, tiến lên hỏi:

- Ngươi không sao chứ?

Hoa Lân thu công, nói:

- Không sao, ta đang suy nghĩ xem tại sao ma thú kia lại đột nhiên bỏ chạy như vậy? Ngay cả Phân Kiếm Quang của ta cũng bị nó mang đi mất rồi. Bực mình thật!... Có thể là nó bị thương ở mông tương đối nặng, nếu không sợ rằng chúng ta không phải là đối thủ của nó! May mắn thật! May mắn thật!

Tí Hình ngạc nhiên hỏi:

- Nó bị thương à?

Hoa Lân cười ha hả nói:

- Đương nhiên, nó bị quang nhân làm bị thương, thiếu chút nữa là cắt đứt hết cả mông.

Tí Hình nhìn phía sau lưng Hoa Lân, cười nói:

- Nguơi tự nói mình phải không?

Hoa Lân cả kinh, vội vàng che mông mình lại, nói:

- Đó là hai việc khác nhau! Mông của Cùng Cẩu thảm hơn của ta nhiều!

- Ha ha....

Tí Hình cười nghiêng ngả.

Hoa Lân lần đầu tiên thấy khuôn mặt tươi cười của Tí Hình, nghĩ thầm rằng người này cười lên trông còn khó coi hơn lúc khóc nhiều, sau này có lẽ không nên cười thì hơn.

Tí Hình không biết hắn đang nghĩ gì, chỉ đẩy hắn nói:

- Cùng Cẩu này thực sự lợi hại, nếu chờ khi vết thương của nó khỏi lại có thể đuổi theo chúng ta. Chúng ta mau xuất trận đi!

Hoa Lân gật đầu, gọi Điện chủ và Đỗ Bôn Lôi trở về. Mọi người lại triển khai thân pháp đi về phía bắc...

May là trong Tuyệt Sát Trận này không gặp thêm nguy hiểm gì, chạy vội chạy vàng một canh giờ nữa, rốt cuộc cũng tới điểm cuối. Kết giới lại lay động một trận...

Vừa ra khỏi trận, chỉ thấy mặt trời chiếu khắp nơi, màu xanh tràn ngập. Trước mặt mọi người là một khu rừng rậm. Một con thỏ nhỏ từ trong bụi rậm nhảy ra, vừa nhìn thấy Hoa Lân bốn người, lập tức sợ hãi chạy trốn.

Hoa Lân ngồi xuống nói:

- Chà!... Không biết phía trước còn có cái gì chờ đợi chúng ta nữa đây. Hà Chiếu Kiếm bị gãy, ta phải đem nó luyện lại. Trước hết, các ngươi cứ nghỉ ngơi mấy canh giờ, chờ ta một lát!

Mọi người chỉ yên lặng gật gật đầu, trong lòng có chút buồn bã, thầm nghĩ rằng: Tuy vượt qua được Tuyệt Sát Trận nhưng Trĩnh Sĩ Trùng đã chết Đỗ Bôn Lôi mất đi cánh tay, thậm chí cả kiếm của Hoa Lân cũng bị gãy. Có thể nói tổn thất thảm trọng.

Nghe Hoa Lân muốn đúc lại Hà Chiếu, bọn họ không khỏi âm thầm tiếc hận: Hà Chiếu kiếm này sắc bén vô

cùng, chỉ sợ đúng là xuất thân từ bàn tay của một vị đại sư nào đó. Bằng vào bản lãnh của Hoa Lân sợ rằng tuyệt không thể khôi phục được.

Điện chủ ôn nhu khuyên nhủ :

- Song Tinh kiếm của ta mặc dù hơi ngắn nhưng vô cùng sắc bén . Không bằng ngươi dùng đi, võ công của ta thấp hơn ngươi, cầm cũng là lãng phí.

Đỗ Bôn Lôi cũng khuyên :

- Hoa đại ca, ở Mê Tiên Trấn có 1 đại sư luyện kiếm, chỉ cần gọi hắn luyện từ 3 đến 5 năm nhất định giúp người luyện thành 1 thanh thần binh lợi khí.

Tí Hình lắc đầu thở dài, nhưng không có nói thêm gì. Bất quá, hắn lại thầm nghĩ: loại binh khí như Hà Chiếu Kiếm này trên đời sợ rằng không có mấy người có thể luyện thành!

Hoa Lân có chút buồn bực. Bọn họ đều không biết chính mình là một luyện kiếm đại sư. Cũng khó trách, chính mình cho tới bây giờ trước mặt bọn họ không hề nhắc tới. Mà lần gần nhất luyện kiếm, cũng là tại Vong Linh trận. Lúc đó bên cạnh chỉ có Minh

Suất, đương nhiên đám bằng hữu này không thể biết chuyện đó .

Vì vậy hắn cười nói:

- Không có việc gì, không có việc gì, ta luyện hai canh giờ là đủ rồi, sẽ không lâu lắm đâu .....

Nói xong, Hoa Lân tìm một phiến đất trống, khoanh chân ngồi xuống. Tay phải mò mẫm trong Phần Tinh Luân , muốn lấy ra Hà Chiếu Kiếm tìm cách đúc lại một lần nữa

Vậy mà cố gắng mò mẫm nửa ngày , Hà Chiếu Kiếm cũng không hề phát ra một chút linh tính nào . Hoa Lân trong lòng phiền muộn không thôi . Vì vậy , bới qua bới lại trong đống đồ lộn xộn của mình , móc được 2 khối " Thối kim thạch " , nhớ lại mặt trên có khắc 4 chữ " Cảnh , tử , kinh , khai " , chữ viết theo lối cổ , hình như là hạch tâm của một loại trận pháp nào đó . Nhưng bây giờ Hoa Lân hoàn toàn không có tâm tình đâu nghiên cứu thứ này , chỉ là tự trách mình tại sao để Hà Chiếu Kiếm không biết chạy đi đâu ?

Linh cơ chợt động , nảy ra ý nghĩ rằng há không phải bị " Hấp tinh thạch " hút đi hay sao ? Quả nhiên phát

hiện thấy nó ở ngay mặt trên của hấp tinh thạch. Hà Chiếu Kiếm lúc này đã gãy thành 2 khúc , nằm lẫn trong đám " Phi quỷ kích " . Không trách chẳng cảm ứng được chút nào.

Hoa Lân thở hắt ra một hơi dài , nhặt hai đoạn kiếm gãy lên , tiếp theo lại mở Phần Tinh Luân ra , từ bên trong lấy ra một cuốn sách nát . Lật qua vài trang , mới phát hiện " Thiên cơ đồ " cũng không có ghi chép lại cách ghép kiếm gãy bằng huyền khiếu . Trong lòng bất đắc dĩ , chỉ có thể đi một bước mò một bước . Vì vậy trong tay nổi lên một ngọn lửa , ném Hà Chiếu Kiếm vào trong .

Tí Hình , điện chủ , Đỗ Bôn Lôi nghệt mặt nhìn nhau . Trong lòng đều thầm nghĩ , chỉ dựa vào ngọn lửa nhỏ xíu này mà đòi luyện hóa Hà Chiếu Kiếm , chuyện như vậy cũng có thể hay sao ?

Mọi người đang cảm thấy không thể tin tưởng , đã thấy Hoa Lân tăng cao ngon lửa trước mắt , chuẩn bị nấu chảy Hà Chiếu Kiếm .

Chỉ trong chốc lát , thân Hà Chiếu Kiếm quả nhiên từ từ đỏ lên , phút chốc đã trở thành màu đỏ rực . Nhưng đáng tiếc , Hoa Lân đã cảm thấy kiệt lực

không thể cố thêm được nữa . Nguyên liệu cấu thành Hà Chiếu Kiếm độ tinh thuần cũng cao phi thường , cơ hồ đã là cực hạn luyện kiếm của bản thân . Dĩ nhiên có thể đem nó đốt nóng nhưng muốn nung chảy thì rõ ràng còn kém 1 chút . Mất rất nhiều sức lực , mồ hôi toát ra đầy đầu nhưng cũng không cách nào được việc .

3 người điện chủ thấy hắn cố gắng phi thường , quay ra khuyên nhủ :

- Quên đi , ngươi không có khả năng nung chảy nó đâu , giao nó cho Thiều Viêm ở Mê Tiên Trấn đi , trình độ luyện kiếm của hắn tốt phi thường đó.

Hoa Lân nghe câu nói đó , nhất thời tức giận đến thất khiếu bốc khói . Vì vậy , lật lại " Thiên cơ đồ " ra xem , mới phát hiện mặt trước có một câu mấu chốt , trong đó viết " ... luyện kiếm , nếu gặp phải vật chất tiên phẩm , phải có chất phụ trợ , nếu không , không có cách nào nung chảy . " Phía dưới liệt kê ra rất nhiều thứ ví dụ cho chất phụ trợ .

Hoa Lân buồn bực nói :

- ... chất phụ trợ ? Muốn bổn thiếu gia tìm đâu ra mấy thứ kì quái này ?

Điện chủ trầm giọng nói :

- Chất phụ trợ gì đó ta cũng biết một chút , tỷ như lân phàn (phốt pho) là được . Ngươi nghỉ ngơi một chút đi , để kiếm được mấy thứ đó rồi hãy tiếp tục luyện .

Hoa Lân trong lòng bứt rứt , thầm nghĩ : chất phụ trợ gì đó đương nhiên ta đây không có , hấp tinh thạch thì có 1 đống . Trong lòng phát nộ , mở Phần Tinh Luân , móc ra một khối hấp tinh thạch nhỏ , quẳng luôn vào đống lửa .

Không ngờ tới , hấp tinh thạch cũng là thượng đẳng tiên phẩm , Hoa Lân đốt nửa ngày nó cũng không bị nung chảy . Nóng ruột thúc giục lửa cháy lớn , chỉ thấy hỏa quang đại thịnh , làm cho 3 người bọn điện chủ lui về phía sau . Ông trời không phụ người có lòng , một khối hấp tinh thạch nhỏ nọ cuối cùng cũng bị nung chảy thành nước thép . Có thứ này làm phụ gia , Hà Chiếu Kiếm rốt cục cũng bị tan chảy ... Trong phút chốc quang mang trước mắt Hoa Lân bắn ra tứ phía , nhiệt độ tăng đột ngột . Làm cho điện chủ cùng Tí Hình giật nảy người , vội vã nhảy lùi lại .

Chỉ trong chốc lát , đã thấy Hà Chiếu Kiếm hình thành , khôi phục lại nguyên trạng .

Mọi người trong lòng hoan hỉ , đang muốn tiến lên chúc mừng , nhưng Hoa Lân nhíu mày . Nguyên lai hắn phát hiện , Hà Chiếu Kiếm chính là thiếu linh tính , mặc dù đã thành hình nhưng thủy chung không có nửa điểm cảm ứng linh lực . Đau buồn nói :

- Hà Chiếu ơi Hà Chiếu , ngươi tại sao lại như vậy ? Làm sao bây giờ?

Điện chủ kì quái hỏi :

- Ngươi ... ngươi không phải đã luyện xong Hà Chiếu Kiếm rồi sao ? Sao lại nói không xong ?

Hoa Lân trong lòng uể oải , một lần nữa lại mở " Thiên cơ đồ " ra tra cứu .

Lúc này đây , lật tới trang cuối cùng của " Thiên cơ đồ " nét bút tán loạn , viết nên mấy chữ : " ... luyện kiếm 3 năm cũng không thể thành . Chỉ có 1 đường là tế kiếm , đời sau nghiên cứu . " (heoquay123: Mẹ nó , thằng này đọc sách kiểu gì ngu thế ? Đọc từng trang à ?)

Hoa Lân toàn thân chấn động , hoảng sợ thốt lên :

- Tế kiếm ?

Xem trang cuối cùng của " Thiên cơ đồ " này , đúng là nét chữ của Tiêu Viễn Lâu tự viết . Đáng thương cho hắn luyện 3 năm 6 tháng vẫn không thành . Khó trách nghĩ mãi không ra .

Hoa Lân ngẩng đầu nhìn Hà Chiếu Kiếm , nghiêm mặt nói :

- Hà Chiếu ơi Hà Chiếu , ngươi thật sự sẽ không làm ta thất vọng chứ ?

Nói xong , cắn ngón tay giữa , ngậm một ngụm máu tươi phun thẳng vào Hà Chiếu Kiếm .

" Phác " một tiếng lớn , hồng quang lóe lên ...

Hà Chiếu Kiếm đột nhiên phát ra quang mang vạn trượng làm cho 2 mắt Hoa Lân mở ra không được . Thật lâu sau , ánh sáng từ từ tan hết , một thanh trường kiếm trong suốt trôi nổi giữa không trung . Hoa Lân chỉ cảm thấy trước ngực tắc nghẽn , ý niệm nhất thời chùng xuống , mới phát hiện ngọn lửa của Phần Tinh Luân cơ hồ tiêu hao gần hết. Lần này

luyện kiếm , mặc dù muốn luyện thêm vài thanh phân kiếm quang nhưng thật sự lực bất tòng tâm , vì vậy chỉ đành cam chịu .

Kể cũng lạ , mọi khi ý niệm vừa nảy sinh trong đầu Hoa Lân , Hà Chiếu Kiếm đã từ trong không trung hạ xuống . Lần này , nó lại dừng ngay giữa tầng không , vững vàng như chờ đợi Hoa Lân tiến lên cầm lấy .

Hoa Lân vô lực cố gắng đứng lên , với tay nắm lấy Hà Chiếu Kiếm . Huơ thử mấy đường , cảm thấy thuận tay phi thường . Quay đầu lại nói :

- Ai , thành công rồi , chúng ta lên đường đi thôi .

Chương 13 : Thất tán trọng tụ

Tác giả : Phiêu Ẩn

Dịch giả : heoquay123

Biên dịch : Tepga

Nguồn : QUẦN LONG HỘI - 4vn.eu/forum

"Giải thần đại trận" mênh mông vô bờ bên này tồn tại đã mấy ngàn năm, chẳng biết đã giam hãm biết bao nhiêu người tu chân, Hoa Lân và mấy người Mê Tiên Trấn bất quá chỉ là một hạt cát trên sa mạc mà thôi...

Khi Mạc Dạ Thiên thoát ly Mê Tiên Trấn thì mọi nỗi tức giận trong lòng đều hóa thành nỗi thống hận đối với Hoa Lân. Hắn vạn vạn lần không ngờ rằng sau một hồi tranh đấu thì Mạc hộ pháp oai phong lẫm liệt giờ này lại biến thành một kẻ tay trắng. Điều hắn cay đắng nhất không thể nào chịu nổi chính là Điện chủ lại đi theo Hoa Lân.

Vì vậy khi nghe được tin Hoa Lân phải đi 'Phần Tiên Trận' tìm kiếm bảo vật từ trong miệng Thượng Chí Dũng, trong lòng Mạc Dạ Thiên đột nhiên dấy lên ngọn lửa báo thù. Chỉ cần mình tới trước một bước đoạt lấy Huyễn Quang Kính, nói không chừng có thể giải cứu được Mê Tiên Trấn đã bị nhốt cả mấy ngàn năm qua. Đến lúc đó mọi người ở Mê Tiên Trấn nhất định sẽ ủng hộ mình, khi đó lại tiếp tục đề xuất với Điện chủ nỗi lòng của mình, nàng nhất định sẽ không cách nào cự tuyệt được.

Vì mục tiêu này, hắn nguyện ý liều chết thử một lần: Có đúng là có 19 tiên trận không? Chuyện này có khó gì đâu? Mạc Dạ Thiên nghĩ vậy.

Nhưng sự thật quả thực là tàn khốc, vượt xa so với tưởng tượng của hắn. Hắn bắt đầu đi, chỉ cảm thấy

khó khăn trùng trùng. Trải qua cửu tử nhất sinh mới chỉ vượt qua được hai trận pháp mà thôi. Hắn cô độc đứng ở trung ương "Bách Hoa Trận" phóng mắt nhìn. Xung quanh đầy những bông hoa kiều diễm. Nhưng dưới chân hắn, hoa cỏ trong phạm vi năm trượng đều bị đốt cháy trụi, chỉ để lại một mảnh đất đen.

Mạc Dạ Thiên nghỉ ngơi chốc lát, lấy bản đồ ra nghiên cứu. Đây chính xác là lộ tuyến Hoa Lân sẽ phải đi qua, vì vậy trong lòng âm thầm tính toán: từ Bách Hoa Trận này đi về phía bắc, một đường phải đi qua U Minh trận, Cự Thạch trận, Tuyệt Sát trận, Tam Tài trận... vân vân, sau đó mới có thể tới được Phần Tiên Trận. Hy vọng có thể bắt kịp Hoa Lân để đoạt lấy Huyễn Quang Kính trước, khi đó phải cho gia hỏa này biết sự lợi hại của bổn tọa. Hừ hừ...

Bản đồ này đã được hắn học thuộc lòng trong đầu, vì vậy tiện tay ném thẳng xuống đất.

Ngẩng đầu nhìn về phương bắc, thấy Bách Hoa trận liên miên trăm dặm, cảnh sắc rất đẹp mắt. Nhưng chẳng biết tại sao cảnh sắc này trong mắt hắn lại trở nên phi thường khó chịu, vì vậy rút bảo kiếm ra, một đường Phi Kinh Trảm thứ, hướng U Minh trận đi tới.

Đi thẳng một mạch, Thực Nhân Hoa này thực sự là đáng ghét, chúng mọc um tùm khắp mọi nơi, ngay cả chỗ đặt chân cũng không còn mà đứng. Mạc Dạ Thiên kiếm quang không ngưng nghỉ, rốt cuộc cũng cảm thấy hai tay mỏi mệt. Vì vậy mở túi gấm bên hông ra, giơ tay trái lên, rắc ra một nhúm bột màu bạc. Một ngọn lửa bốc lên, mọi thứ trong phạm vi năm trượng đều bị đốt thành tro.

Bách Hoa Trận này mặc dù không hung hiểm lắm nhưng nếu muốn vượt qua thì tương đối mất thời gian. Lúc này Thực Nhân Hoa ở phía trước vẫn xoắn xuýt che trời phủ đất ở trước mặt, Mạc Dạ Thiên lại đưa tay vào trong túi gấm nhưng lại phát hiện bột ở bên trong chỉ còn một nửa. Nếu lúc này dùng hết, sợ rằng sau này muốn đi nửa bước cũng khó. Vì vậy tiếp tục huy kiếm, mạnh mẽ đột phá.

Đi thêm 10 dặm nữa , cảm thấy cánh tay tê dại không sao chịu nổi , ngay cả trường kiếm cũng cầm không vững . Chính lúc đang khủng hoảng , đột nhiên phát hiện phía trước , các bụi hoa đều có dấu vết chém đứt . Rõ ràng là có người vừa mới đi qua . Trong lòng

cả kinh , thầm nhủ không lẽ mình đang đi theo Hoa Lân ?

Nghĩ tới đây , Mạc Dạ Thiên tinh thần phấn chấn , trường kiếm phạt bằng hết toàn bộ hoa cỏ phía trước . Nhưng lại chỉ phát hiện thấy một cánh đồng cỏ trống trải xuất hiện ngay trước mắt mình .

Mạc Dạ Thiên mừng rỡ , không cần suy nghĩ nhiều , nhảy ngay vào trong đó . Tập trung quan sát , phát hiện một nam tử tuấn tú đang khoanh chân ngồi giữa đồng cỏ . Phảng phất như thanh niên này đang bị trọng thương , chân khí toàn thân thoắt ẩn thoắt hiện . Một lúc màu trắng một lúc sau chuyển thành màu đỏ sậm , dường như đang nhẫn nại chịu đau khổ rất nhiều .

Hiển nhiên , đồng cỏ chính là kiệt tác của người này .

Mạc Dạ Thiên gặp người khác , trong lòng cảm thấy vui mừng vạn phần . Vì vậy tiến lên cẩn thận quan sát đánh giá sơ bộ người này . Chỉ thấy hắn mặc một bộ trang phục trắng toát , lưng đeo song kiếm , trước ngực cài một đóa hoa thủy tiên . Nam tử này tuấn mỹ như vậy , nhưng trên mặt lại có 1 vết thương thật

sâu , từ trán kéo dài đến hàm trái , thiếu chút nữa là đầu hắn đã bị chém thành hai nửa .

Nhìn thấy vết thương này , Mạc Dạ Thiên không khỏi rùng mình hít sâu một hơi . Ánh mắt nhìn chăm chăm vào đóa hoa thủy tiên trước ngực người lạ . Đột nhiên trong đầu chợt nhớ ra điều gì , giống như đã từng gặp qua rồi , rốt cục giật mình kêu lên :

- A ! Biết rồi , đây là dấu hiệu của Thánh Thanh Viện .

Tiếng hô này làm cho bạch y nhân bừng tỉnh , đôi mắt hắn choàng mở ra , làm cho Mạc Dạ Thiên hoảng sợ lui lại một bước . Nguyên lai hắn phát hiện trong ánh mắt thanh niên áo trắng này tựa như phát ra một tia hồng quang , giống như muốn xuyên qua thân thể mình .

Sự việc diễn ra chỉ trong nháy mắt , ánh mắt của thanh niên nọ lại khôi phục như bình thường , chậm rãi đứng lên , nhìn chăm chăm vào người hắn , từng bước tiến tới gần hỏi :

- Ngươi là ai ? Tại sao lại xuất hiện trong Giải thần trận ?

Mạc Dạ Thiên chỉ cảm thấy lạnh người từ nụ cười của đối phương , cảm giác lạnh lan tràn từ sau gáy xuống dọc sống lưng , lui lại một bước nói :

- Tại hạ Mạc Dạ Thiên , là Tả hộ pháp của Mê tiên trấn ... ngươi là cao thủ Thánh Thanh Viện có phải không ?

Thanh niên áo trắng tươi cười đáp :

- Không sai , ta là người của Thánh Thanh viện , tên là Nhâm Vi .

Miệng nói chuyện nhưng chân vẫn từng bước từng bước tiến lại .

Mạc Dạ Thiên mồ hôi chảy ướt tay , nghĩ trong đầu mặc dù người này không hề lộ ra nửa điểm sát khí nhưng không biết vì sao hắn lại làm cho toàn thân mình cảm giác không được tự nhiên .

Nhìn hắn chậm rãi bước tới gần , nhịp tim của Mạc Dạ Thiên càng ngày càng đập nhanh hơn , tựa như một con dê đang đợi đồ tể xẻ thịt . Mắt thấy không biết trốn đâu cho khỏi , đột nhiên linh cơ chợt động , cao giọng nói :

- Chờ 1 chút , ngươi muốn biết Hoa Lân ở đâu không ? Ta biết bây giờ hắn đã tìm ra phương pháp ra khỏi trận . Nếu ngươi muốn tìm hắn , ta cũng có thể đưa ngươi theo . Hai ta đồng thời đi tìm .

Lời nói này của Mạc Dạ Thiên quả nhiên có tác dụng . Nhâm Vi quả nhiên dừng lại , hỏi :

- Hiện giờ hắn đang ở đâu ?

Mạc Dạ Thiên nhất thời trong đầu hiện lên rất nhiều ý niệm , hồi lâu sau mới nói :

- Hắn đã đi Phần tiên trận , chuẩn bị tìm kiếm kiện tiên khí thất lạc . Chỉ cần tìm được món bảo bối đó thì hắn có thể ra khỏi trận này .

Vết thương trên mặt Nhâm Vi dường như run lên , gằn giọng hỏi :

- Làm thế nào để tới được Phần tiên trận ?

Mạc Dạ Thiên cảm thấy lời nói của đối phương làm cho người ta cảm thấy không cách nào chống lại , tựa như có ma lực . Trong lòng cố gắng kiềm chế , trấn tĩnh nói :

- Muốn đi Phần tiên trận , rất đơn giản . Nếu ngươi đồng ý cùng ta đồng hành thì ta nói cho ngươi . Nếu không thì quên đi .

Vết thương trên mặt Nhâm Vi run lên một chập nữa , lạnh lùng nói :

- Giải thần trận này căn bản không thể ngăn cản nổi ta. Nếu bây giờ ngươi không nói . Sau này ta e không có cơ hội nói nữa đâu .

Nói xong lại chậm ra bước tới gần .

Mạc Dạ Thiên lui lại vài bước nữa , đột nhiên hung hăng cắn răng cười lên như điên cuồng :

- Ha ha ha , có phải không vậy ? Chỉ sợ không có ta dẫn đường , ngươi vĩnh viễn cũng tìm không được Hoa Lân . Cho dù ngươi tìm được cách vào Phần tiên trận , chỉ sợ lúc đó hắn đã tìm được Huyễn Quang Kính . Lúc đó hắn sẽ tới một chỗ , dùng Truyền tống trận rời khỏi nơi này . Tới lúc đó , ngươi cho dù biết Hoa Lân ở đâu cũng không có cách nào rời khỏi trận này .

Mạc Dạ Thiên ngừng lại một chút , nói tiếp :

- ... Ngươi chỉ có biện pháp duy nhất muốn theo kịp hắn thì phải hộ tống ta an toàn tới Phần tiên trận . Bởi vì chỉ có ta mới biết toàn bộ hành trình của Hoa Lân mà thôi ... Ha ha ...

Nhâm Vi trong mắt lóe hàn quang , lãnh đạm nói :

- Ta ghét nhất là bị người khác uy hiếp ...

Câu nói chưa dứt thân hình đã lóe lên , ra tay điểm liên tiếp 3 đại huyệt trên người Mạc Dạ Thiên

Mạc Dạ Thiên mặc dù sớm có chuẩn bị , nhưng trường kiếm vừa rút ra khoảng 1 tấc đã thấy trước ngực tắc nghẽn , toàn thân không thể động đậy . Trong lòng rất kinh ngạc , bởi vì hắn căn bản không thấy rõ động tác của Nhâm Vi . Trong lòng quyết ý liều mạng , ngạo nghễ nói :

- Hôm nay thất thủ trong tay người , muốn giết cứ giết . Chỉ có điều ngươi vĩnh viễn cũng đừng mong ra khỏi Giải thần trận này . Bởi vì ta đã đốt sạch bản đồ của Hoa Lân để lại rồi ... Ha ha ha ..

Mặc dù Nhâm Vi muốn xuống tay nhưng nghe những lời này hắn cũng không khỏi sửng sốt . Hắn trong lòng vừa rồi tính toán giết người này sau đó lấy bản

đồ , bởi vì hắn biết rõ , nếu không có bản đồ trong tay , trong Giải thần trận này , người này hoàn toàn không có khả năng sống sót tới bây giờ .

Nhâm Vi bất đắc dĩ tóm lấy Mạc Dạ Thiên , lột sạch sẽ tất cả đồ đạc trên người hắn , khám xét kĩ càng một phen , phát hiện chỉ có 1 thanh phi kiếm cùng chút ít linh đan , ngoài ra không còn gì khác . Trong lòng nổi giận , quát :

- Nói mau , Hoa Lân có thể đi đâu ?

Mạc Dạ Thiên nguyên là một kẻ âm hiểm , lúc này đã nhìn thấu sinh tử , hờ hững nói :

- Ta nói rồi , hơn nữa từng nói nhiều lần , hành trình của hắn ta nắm trong đầu hết . Ngươi muốn biết ? Cứ thử tìm cách đi ...

Nhâm Vi thấy sắc mặt hắn cương quyết như thế , nhất thời biết được người này dù chết cũng sẽ không khai hành trình của Hoa Lân , vì vậy , trầm ngâm 1 chốc , buông hắn ra , nói :

- Xem ra ngươi không phải là kẻ ham sống sợ chết . Ta có thể mang ngươi theo . Nhưng nếu đuổi theo Hoa Lân không được , ta sẽ làm cho ngươi thê thảm

hơn bây giờ trăm lần ... Nhanh , bây giờ lập tức lên đường .

Mạc Dạ Thiên chỉ cảm thấy toàn thân nhẹ bỗng , lập tức khôi phục tự do , trong lòng có điểm nghi ngại khác thường , nghĩ thầm mặc dù Nhâm Vi là đệ tử Thánh Thanh Viện nhưng tại sao lại hung tàn như thế ? Hình như hắn chỉ muốn lập tức giết tươi mình .

Ý niệm này trong đầu một mực lảng vảng không đi . Lúc này không dám trái lời đối phương chỉ đành tiến lên phía trước . Làm ra vẻ mình mười phần nắm chắc đuổi theo Hoa Lân , Mạc Dạ Thiên rút trường kiếm ra , " beng " một tiếng cắm ngập trên mặt đất . Ngồi xổm xuống nhìn theo bóng kiếm đổ dài trên đất , ngẩng đầu chỉ về phía trái , nói :

- Chúng ta đi về phía Bắc .

Nói xong dẫn đường cho Nhâm Vi , đi thẳng về phía U minh trận .

Nhâm Vi đi theo sau hắn , âm thầm cắn răng nuốt hận . Trong lòng thầm nghĩ , chờ khi ta đuổi kịp Hoa Lân , ngươi đừng hòng thoát khỏi tay ta .

Bất quá , Mạc Dạ Thiên cũng không phải kẻ ngu , hắn đương nhiên cũng có mục đích của mình . Hắn thấy thực lực Nhâm Vi mạnh mẽ như vậy , ý đồ muốn mượn sức hắn để vượt qua Phần tiên trận , đến lúc đó sẽ tìm cơ hội đào tẩu sau , dễ dàng hơn nhiều .

Hai người lòng ai cũng có quỷ kế , trải qua nửa canh giờ , rốt cục thoát khỏi " Bách hoa trận "

Tới được " U minh trận " , hai người dừng lại một chút , nhìn bóng đêm đen kịt xung quanh , chỉ cảm thấy nơi này u ám hết thảy , âm hàn cực độ như thế , ngay cả cây cỏ ven đường cũng trở nên khô héo tàn tạ , không có chút gì dấu hiệu của sự sống .

Nhâm Vi lạnh lùng hỏi :

- Bây giờ đi về hướng nào ?

Mạc Dạ Thiên chỉ về phía trước nói :

- Phương Bắc .

Nói xong cất bước đi tiếp , không nói thêm gì nữa .

Đi chưa bao xa , phía trước xuất hiện một con đường rộng rãi , ven đường nhà cửa san sát ngày càng

nhiều . Mạc Dạ Thiên đứng lại trước cửa một ngôi làng , chỉ vào cổng lớn , ra vẻ đắc ý nói :

- Thế nào ? Ta nói không sai chứ ?

Nhâm Vi vừa tiến lên lên nhìn , chỉ thấy trên cánh cổng viết những hàng chữ sau : " Hoa Lân từng ghé qua đây ! "

" Dương Hinh Đình từng ghé qua đây ! " Phía trên còn có bút tích của 5 người nữa .

Nhâm Vi trong lòng nhất động . nghĩ thầm rằng Mạc Dạ Thiên này quả thật có chút điểm đáng tin , cũng thật sự có bản lãnh theo dấu vết Hoa Lân , đối với hắn không khỏi tin tưởng thêm vài phần , mau chóng thúc giục :

- Tốt lắm , chúng ta mau đuổi theo .

Mạc Dạ Thiên nghĩ thầm trong bụng : Hừ , không có bổn tọa chỉ điểm . Ngươi đừng mơ đuổi được Hoa Lân .

Hai người theo đường cái mà đi , phía trước xuất hiện một tòa quỷ thành trống rỗng . Mạc Dạ Thiên không khỏi do dự đứng nhìn hồi lâu .

Nhâm Vi lại nghĩ khác , với tu vi " Thánh Thanh Viện " chính tông của hắn , hà cớ gì phải sợ yêu ma , nói ngay :

- Ngươi yên tâm , Thánh Thanh Viện chúng ta tiêu diệt yêu ma đã mấy ngàn năm , lũ quỷ nhỏ này , chúng ta căn bản không thèm để vào mắt .

Mạc Dạ Thiên cũng biết người này nhất định không để cho mình chết sớm như vậy , vì vậy lớn gan hướng về tử thành phía trước đi thẳng tới .

Ai ngờ dọc theo đường đi , bọn họ không hề gặp phải trở ngại nào , dễ dàng xuyên qua thành mà đi tiếp .

Bọn họ làm sao biết được , Hoa Lân trải qua một trận khổ chiến , mới có thể thu phục thành chủ nơi này . Đám u hồn dã quỷ thủ hạ , lúc này đều như chim sợ cành cong . Thấy hai vị cao thủ chậm rãi tiến tới , đã sớm bị dọa chạy mất cả bóng dáng .

Ra khỏi U minh trận , chính là Cự thạch trận hiểm ác .

Mạc Dạ Thiên đứng bên vách núi đen , cười khổ nói : " Phía trước đều là vách núi dựng đứng , chúng ta

căn bản không cách nào bay qua . Xem ra muốn vượt trận này , cần phải tốn khá nhiều thời gian .

Nhâm Vi nhìn vách núi giăng mờ mịt xa xa , lạnh lùng nói :

- Đó chỉ là ngươi nghĩ thôi !

Nói xong rút phi kiếm ra , quay đầu lại nói :

- Đứng lên đây .

Mạc Dạ Thiên nhìn vực sâu đen ngòm dưới chân , lại liếc nhìn phi kiếm một chút , do dự trong chốc lát rồi cũng bước lên .

Hai người ngự kiếm bay thẳng lên , trực tiếp hướng đỉnh núi đối diện bay tới . Mặc dù Nhâm Vi công lực cao tuyệt , nhưng lúc này cũng không dám tự đại , mỗi khi lên tới đỉnh núi , liền lập tức nghỉ ngơi dưỡng sức . Vừa đi vừa nghỉ như vậy , mất hơn 1 canh giờ mới có thể tới được trung ương của Cự thạch trận .

Mạc Dạ Thiên âm thầm kinh hãi , nghĩ thầm rằng người này lợi hại như vậy , làm sao " Phần tiên trận " vây khốn hắn được ? Chính đang lúc nghĩ ngợi , lại

phát hiện phi kiếm của Nhâm Vi đột nhiên chuyển hướng nhắm về phương Đông . Vì vậy lên tiếng nhắc nhở :

- Sai rồi , chúng ta phải tiếp tục về hướng Bắc mới đúng . Hoa Lân không đi về phía này đâu .

Nhâm Vi không trả lời , ngược lại còn tăng tốc , hướng về ngọn núi phía Đông . Mạc Dạ Thiên ngẩng đầu lên nhìn mới phát hiện vách núi phía xa có khắc một mũi tên bằng nước , linh hoạt như thật , chỉ thẳng về hướng Đông .

Nhâm Vi ngự kiếm bay thẳng lên đỉnh núi , nhẹ nhàng hạ xuống , chậm rãi đi tới trung ương . Quả nhiên phát hiện một phiến đá , trên mặt phiến đá nguệch ngoạc thành hình một bức bản đồ đơn giản , có bút tích của 2 người . Đây là thủ pháp liên lạc quen thuộc của Thánh Thanh Viện , bên trái viết : " Ta từ hướng Tây đi thẳng một đường sang hướng Đông , kinh qua 16 trận lớn nhỏ . Biết sức 1 người khó có thể ra khỏi trận . Cố tìm đồng môn về sau gặp gỡ giúp đỡ . Địa điểm tập kết : phía Đông của đệ nhất Cách tiên trận - Nhược Minh dừng bút ! "

Ngoài dòng chữ này ra , phía dưới cũng có bút tích của một người nữa , viết rằng : " Nhược Minh trọng thương , đang bế quan điều tức . Đồ đệ của ta nếu đọc được chữ này , đi về phía Đông tương trợ gấp . Bổn tọa đi trước một bước , tìm kiếm nam Trắc tiên trận - Nhược Phong dừng bút ! "

Nhâm Vi thoáng chau mày , thầm nghĩ sư tôn đã tìm được Bát sư thúc , thật sự là tin tốt lành . Mình có nên đi tới đó gặp mặt hay không ? Ây ? Bát sư thúc cũng đã bị trọng thương ? Mình có nên đi hay không ?

Mạc Dạ Thiên bên cạnh nhìn thấy văn tự khắc trên phiến đá so với Nhâm Vi càng kích động hơn , kinh hãi nói :

- Oa ! Thánh Thanh Viện các ngươi quả nhiên lợi hại , thất lạc ở đây mà cũng có thể hẹn nhau lại được ? Chúng ta có nên đi hay không ?

Thật ra , Mạc Dạ Thiên trong lòng vẫn không an tâm . Thần trận này hung hiểm như thế , dựa vào một mình Nhâm Vi e là hơi khó , có thêm 1 người nữa , cơ hội để thành công tới được Phần tiên trận đương nhiên gia tăng rất nhiều .

Nhâm Vi trầm tư trong chốc lát rồi lên tiếng :

- À , để ta suy nghĩ lại một chút ... Đồng môn tụ hội , thực lực tăng lên rất nhiều . Có điều như vậy thì lại lãng phí mất mấy ngày thời gian quý báu , không biết còn có khả năng đuổi kịp Hoa Lân hay không ? Ta muốn hỏi ngươi , khoảng cách từ đây tới Phần tiên trận còn xa nữa không ?

Mạc Dạ Thiên không hề đề phòng trả lời :

- Còn phải qua chừng 14 tiên trận nữa .

Nhâm Vi 2 mắt sáng ngời , hỏi tiếp :

- A , vậy sau khi bọn họ tới Phần tiên trận , còn phải trải qua bao nhiêu trận pháp nữa mới có thể rời khỏi Thần trận ?

Mạc Dạ Thiên tính toán hồi lâu , đáp :

- Bọn họ đầu tiên phải phản .....

Nói đến đây , hắn đột nhiên cả kinh nuốt chữ " Phản hồi " vừa định nói trở về , lập tức sửa câu nói :

- ... bọn họ đầu tiên phải trải qua 19 trận pháp nữa mới có thể thoát khỏi . Nghe nói 19 trận pháp phía trước phi thường hung hiểm . Ta nhìn tốc độ hành

trình của bọn họ . Hẳn là sẽ không thể nhanh như vậy . Ta thấy chúng ta có thể hội họp với đồng môn của ngươi rồi sau đó truy tìm tiếp cũng không muộn đâu .

Nhâm Vi là kẻ thế nào ? Nghe hắn buột miệng thốt ra chữ " phản " không khỏi nheo mắt , trong lòng thầm nghĩ : chẳng lẽ Hoa Lân còn có thể theo đường cũ phản hồi ? Ừm có khả năng này nhưng cũng không phải 10 phần chắc chắn . Vì vậy trong lòng do dự không biết có nên xử lý tên bên cạnh mình hay không ?

Mạc Dạ Thiên căn bản không hề hay biết mình vừa đảo qua bờ vực tử vong 1 vòng , vì vậy sốt sắng nói tiếp :

- Không chỉ có vậy , Hoa Lân lúc này còn có thêm 4 gã cao thủ của Mê tiên trấn , tốc độ nhất định chịu ảnh hưởng . Có lẽ chúng ta có đủ thời gian hội họp với đồng môn của ngươi . Hội họp lại thực lực chúng ta cường đại hơn , không chừng có thể truy đuổi nhanh hơn !

Lời nói này của Mạc Dạ Thiên , trải qua một phen suy nghĩ lao lực mới có thể nói ra được . Hắn cảm giác

được quãng đường trước mắt phi thường nguy hiểm , cho nên hy vọng gặp thêm nhiều cao thủ , không chừng may mắn được bọn họ bảo vệ tính mạng .

Nhâm Vi rút phi kiếm ra , lạnh lùng nói :

- Bước lên !

Mạc Dạ Thiên trong lòng bực bội , nghĩ thầm : ngày xưa bổn hộ pháp toàn là mệnh lệnh cho người khác , ngờ đâu bây giờ lại có kẻ ra lệnh cho mình ? Nghĩ vậy nhưng cũng chỉ lặng thinh bước lên phi kiếm hỏi :

- Chúng ta đi đâu ?

Nhâm Vi không trả lời , vẫn ngự kiếm nhằm hướng phương Đông thẳng tiến . Đi hướng này tự nhiên là hội họp với đồng môn của hắn . Mạc Dạ Thiên trong bụng mừng thầm .

Nhâm Vi mất hơn 2 canh giờ mới tới được phía Đông của tiên trận .

Đây là một ao đầm rộng lớn vô cùng ...

Nhìn xa xa , chỉ thấy khắp nơi đều là mặt nước , cỏ dại cùng thủy sinh mọc um tùm khắp nơi . Chỉ cần đi nhầm 1 bước sẽ có thể bị lạc vào trong đó .

Ngay giữa ao đầm này , có 1 tiểu đảo xanh biếc . Ở giữa tiểu đảo lại có 1 luồng ánh sáng chiếu thẳng lên trời . Từ xa nhìn lại còn thấy chói mắt .

Nhâm Vi nhìn là biết ngay cột sáng này nhất định là kiệt tác của Nhược Minh , mục đích rõ ràng để liên lạc . Vì vậy mang theo Mạc Dạ Thiên nhanh chóng đi thẳng tới .

Hai người còn chưa lên tới tiểu đảo , đã nghe 1 giọng nói suy yếu truyền tới :

- Là Nhược sư huynh phải không ?

Nhâm Vi trả lời :

- Là con , Nhâm Vi đây .

Phía sau một bụi gai , là một trung niên nam tử ngồi xếp bằng trên đất , sắc mặt tái nhợt . Nguyên lai ngực hắn bị thương nặng , chẳng biết bị thứ gì vạch 3 vết trảo thật sâu trên ngực . Có thể sống sót đã xem là cực kì may mắn .

Trung niên nhân nọ nhìn thấy Nhâm Vi đến cố gắng đứng lên , hưng phấn nói :

- Thật tốt quá , không nghĩ là ngươi cũng thấy được dấu hiệu của ta ... A , vị tiểu bằng hữu này là ai ?

Nhâm Vi quay đầu lại nhìn Mạc Dạ Thiên một chút , thản nhiên nói :

- Hắn là cư dân của Mê tiên trấn . Con mang hắn theo tới đây cũng có chút bất đắc dĩ . Không nghĩ tới " Giải thần trận " này may mắn còn có người sống sót .

Trung niên nhân này chính là đệ tử đời thứ 2 của Thánh Thanh Viện - Nhược Minh . Nếu xét theo bối phận thì chính là sư thúc của Nhâm Vi .

Có lẽ bởi vì quá mức hưng phấn , hắn cũng không hề lưu ý thấy Nhâm Vi rõ ràng không hề hành lễ với mình . Khi thấy vết thương trên mặt Nhâm Vi , kinh hãi nói :

- A , ngươi làm sao bị thương ghê gớm vậy ? Để ta xem vết thương cho ngươi .

Nhâm Vi vội vàng lảng tránh :

- Được rồi , sư tôn của con đâu ? Tại sao người không ở đây vậy ?

Nhược Minh thở dài nói :

- Sư tôn ngươi biết chúng ta lạc nhau , khoảng cách cũng không xa , vì vậy đang tìm tất cả ở các trận pháp xung quanh , đều đảo qua 1 lần . Sợ ngươi tìm tới đây không được nên ông ấy đi khắp nơi lưu lại kí hiệu , thông báo cho ngươi biết mà tới đây .

Nhâm Vi thoáng cảm động , hỏi tiếp :

- Khi nào ông ấy mới trở lại đây ?

Nhược Minh trầm ngâm 1 chốc , nói :

- Hôm qua ông ấy mới đi , còn chừng 14 ngày nữa mới có thể quay lại . Có chuyện gì không ?

- A... không có gì !

Nhâm Vi vội vàng nói .

Nhược Minh nhìn vết kiếm trên mặt Nhâm Vi , nhíu mày nghi hoặc nói :

- Miệng vết thương của ngươi lớn như vậy , làm sao lại không có chuyện gì được . Để cho ta xem vết thương một chút ...

Nhâm Vi lùi 1 bước nói :

- Vết thương này đã sắp khỏi rồi , cám ơn sư thúc quan tâm . Được rồi , sư điệt chính là đang có chuyện quan trọng muốn bẩm báo với ngài ..

Nhược Minh rốt cuộc cũng rời mắt khỏi vết thương của Nhâm Vi , hỏi lại :

- Có chuyện gì ?

Nhâm Vi cũng không trả lời mà quay đầu lại nhìn lướt qua Mạc Dạ Thiên đang ngồi phía sau .

Mạc Dạ Thiên vẫn đang chăm chú lắng nghe bọn họ nói chuyện , nghĩ thầm trong đầu có thể là Nhâm Vi đang muốn thương lượng chuyện truy tìm tung tích Hoa Lân . Chính lúc đang nghĩ ngợi , đã thấy Nhâm Vi quay lại nói với mình :

- Ta cùng sư thúc có chuyện muốn thương lượng 1 chút . Chuyện này trọng yếu vô cùng , ngươi cứ nghỉ ngơi trước đi .

Mạc Dạ Thiên sửng sốt , chỉ thấy ngón tay của Nhâm Vi hoa lên trước mắt , bản thân chưa kịp phản ứng đã hôn mê ngã nhào trên đất .

Trong lúc mê man , Mạc Dạ Thiên cảm giác mình rơi vào một cái hắc động , từ từ chìm xuống mà không cách nào xuống tới đáy ...

Vừa mới cảm giác như vậy, hắn đã ngủ thật lâu . Về phần Nhâm Vi nói chuyện với sư thúc những gì , hắn đều không hay biết . Ngay khi tỉnh lại , đã thấy mình quay trở lại Cự thạch trận .

Nhâm Vi đang ngồi đối diện với hắn , lạnh lùng nói :

- Thế nào ? Tỉnh rồi hả ? Chúng ta khởi hành đi thôi !

Mạc Dạ Thiên vừa tỉnh , lập tức đứng phắt dậy , kì quái hỏi :

- Chỉ có 2 người chúng ta đi thôi à ?

Nhâm Vi gật đầu nói :

- Sư thúc ta đang thụ trọng thương , đi theo không tiện hành động . 1 mình ta truy tìm Hoa Lân là đủ rồi .

Mạc Dạ Thiên âm thầm kêu khổ , lúc này nhìn đến mặt Nhâm Vi , phát hiện vết thương trên mặt hắn cũng đã hoàn toàn khôi phục , ngay cả vết sẹo cũng không thấy . Lấy làm kì lạ hỏi :

- Vết thương trên mặt ngươi làm thế nào ...

Nhâm Vi thản nhiên nói :

- Là sư thúc giúp ta trị thương !

-Trị lành à ?

Mạc Dạ Thiên có điểm nghi ngờ , vì vậy vỗ vỗ đầu mình , nghi hoặc hỏi lại :

- Ta đã ngủ mê bao lâu rồi ?

Nhâm Vi hết kiên nhẫn nói :

- ... Hỏi xong hết rồi , bây giờ đã xuất phát được chưa ? Chậm trễ thêm vài ngày nữa , chắc không thể nào đuổi kịp Hoa Lân nữa .

- Được rồi , được rồi , đi thì đi !

Mạc Dạ Thiên cả kinh , cũng không dám hỏi thêm .

Trong lòng hắn vẫn âm thầm thắc mắc : tên Nhâm Vi này tại sao lại không đợi sư tôn hắn trở về mà lại đơn độc đuổi theo Hoa Lân ? Chẳng lẽ hắn cũng ham muốn Huyễn quang kính hay sao ? Còn vết thương trên mặt hắn , làm cách nào có thể lành lặn không

còn dấu vết gì như vậy ? Chẳng lẽ mình đã thiếp đi quá lâu rồi hay sao ? Thật sự là ma quỷ quá ...

Chương 14 : Khí hỏa trọng tu

Tác giả : Phiêu Ẩn

Dịch giả : heoquay123

Biên dịch : Tepga

Nguồn : QUẦN LONG HỘI - 4vn.eu/forum

Lại tiếp tục lên đường , Nhâm Vi tiện tay khắc lên vách núi đen kí hiệu mũi tên , đầu mũi tên chỉ xa xa về phương Bắc , " Tuyệt sát trận "

Vừa mới tiến vào " Tuyệt sát trận " , Mạc Dạ Thiên thoáng sửng sốt , phản ứng cũng giống như Hoa Lân lúc đầu , trong đầu nghĩ thầm nơi này sương mù mờ mịt , nếu thật sự là tuyệt sát trận , chỉ sợ cũng có nguy hiểm không ít . Nhâm Vi đứng cạnh thấy hắn có đôi chút chần chừ liền hỏi :

- Có đúng nơi này không ?

- Đúng đúng , cứ nhắm phía trước đi tới là được rồi .

Mạc Dạ Thiên vội trả lời .

Lúc này cả 2 người đều có cảm giác lờ mờ như có một đôi mắt bí ẩn theo dõi mình , nhưng Nhâm Vi cứ phớt lờ , tiếp tục tiến về phía trước , tiếng nói từ xa vọng lại :

- Còn không nhanh lên ?

Mạc Dạ Thiên cũng nhanh chóng triển khai thân pháp , theo sát Nhâm Vi .

Trong sương mù , đi được chừng khoảng nửa canh giờ , Nhâm VI đột nhiên bay lên trời , hướng về phía bên phải , chỉ thấy cách đó không xa có một tòa thần tượng , dưới chân thần tượng đó là một bóng đen ngã quỵ . Nhâm Vi chậm rãi bước tới , dùng mũi kiếm gẩy gẩy lên thân bóng đen kia mới phát hiện người này sớm đã tuyệt mạng .

Mạc Dạ Thiên cũng đã chạy tới , thở hổn hển nói :

- Hoa Lân nhất định đã từ đây rời đi . Ngươi xem mặt đất hãy còn dấu chân .

Nhâm Vi cúi đầu nhìn mặt đất một lát , chỉ thấy quả nhiên có dấu chân của 5 người đi qua . Hắn cười nhạt nói :

- Hoa Lân ơi Hoa Lân , lần trước ta trúng quỷ kế của các ngươi chịu thương tích , lần này nhất định phải tiễn cả lũ các người về địa phủ mới hả dạ .

Chuyện cũng khó trách , lần trước Nhâm Vi trúng kế của Hoa Lân , 4 người của Mê tiên trấn tận mắt chứng kiến hắn thất thủ . Lần này đuổi theo , Nhâm Vi đương nhiên sẽ không buông tha bọn họ . Trong lòng nghĩ thầm : " Với tu vị của bọn người Mê tiên trấn đó , cho dù là đồng thời hợp sức công kích , mình cũng hoàn toàn không xem bọn họ ra gì . "

Nhưng hắn vạn vạn lần không nghĩ tới , 1 trong 4 người đồng hành cùng Hoa Lân lúc này đã đổi thành 1 người khác ...

Mạc Dạ Thiên ngồi sụp xuống , lấy tay sờ sờ dấu chân trên mặt đất , thắc mắc :

- Hình như bọn họ đã đi qua phải tới vài ngày rồi ...

Nhâm Vi không nhịn được nói :

- Do dự cái gì nữa , cứ theo dấu chân của bọn chúng mà truy lùng là được .

Mạc Dạ Thiên chỉ cười khổ , không dám chần chừ nữa , chỉ biết lần theo dấu vết Hoa Lân để lại tiếp tục truy đuổi .

Đi thêm nửa canh giờ , thấy trên mặt đất tán loạn một chút hài cốt . Nhâm Vi lập tức đi sát lại xem xét . Ai ngờ chưa kịp đáp đất , chỉ thấy một đạo bạch quang lóe ra trước mặt , " Hoa Lân " chẳng biết từ đâu chui ra , ngửa mặt lên trời cười lớn :

- Nhâm Vi ơi Nhâm Vi , ngươi đuổi theo ta 3 năm vẫn không giết nổi ta , xem ta lần này đánh cho ngươi răng rơi đầy đất . Ha ha ha ...

Nói xong kiếm quang lóe lên , đã chém thẳng xuống trán Nhâm Vi .

Nhâm Vi hốt hoảng , vội vã rút kiếm ngăn lại , quát lớn

- Càn khôn nhất kiếm .. .. !

Trường kiếm trong tay hóa thành vô số kiếm quang , trùm thẳng về phía " Hoa Lân

Lúc này Mạc Dạ Thiên cũng đã tới chỗ đám hài cốt , chỉ thấy " Hoa Lân" từ trong sương mù đi ra , cười lạnh nói :

- Loại như ngươi mà cũng dám tới giết ta , điện chủ của ngươi đã bị ta ...

Mạc Dạ Thiên không chờ " Hoa Lân " nói hết câu , đã rút kiếm vọt tới ...

Hai người bọn họ đều xem Hoa Lân là cừu địch . Nhất thời khắp nơi tràn ngập đao quang kiếm ảnh , Nhâm Vi cùng Mạc Dạ Thiên đều phải lâm vào cảnh khổ chiến .

Nhâm Vi không cách nào chịu được chính là kiếm quang của Mạc Dạ Thiên không hề có chút phép tắc nào cứ thỉnh thoảng lại từ sau lưng mình bổ tới 1 nhát . Quay đầu lại , cả giận hỏi : - Ngươi không muốn sống nữa à ?

Nói xong phóng ra 1 cước , đá Mạc Dạ Thiên bay ra ngoài 5 trượng .

Mạc Dạ Thiên toàn thân chấn động , kinh mạch bị nghẽn lại , nghe " Binh " một tiếng đã bị văng tít ra ngoài , tứ chi ngửa lên trời , nhưng lúc này đột nhiên

lại phát sinh kỳ tích , cái bóng " Hoa Lân " phía trước đột nhiên tiêu mất , 4 phía trống trơn , nào có đao quang kiếm ảnh ở đâu ?

Quay đầu nhìn lại , thiếu chút nữa bật cười thành tiếng , nguyên lai hắn thấy Nhâm Vi đang đối mặt với không khí , một mình " luyện kiếm " ...

Bất quá tiếng cười chưa kịp bật ra khỏi miệng , Mạc Dạ Thiên đã bị kiếm pháp của Nhâm Vi chấn nhiếp tinh thần . Bản thân mình nhìn nửa ngày cũng không cách nào nhìn ra biến hóa của kiếm pháp . Chỉ là thấy một quầng sáng lòe lòe phô thiên cái địa chiếu sáng một chu vi 5 trượng . Một vòng mũi kiếm hướng ra phía ngoài , ngay cả thân ảnh Nhâm Vi cũng không thấy rõ , chỉ có thấy vô số bóng người cùng bóng kiếm , lưu tinh , bát quái đồ đan xen qua lại giữa không trung biến hóa không ngừng .

Phút chốc sau đó , Mạc Dạ Thiên cảm thấy choáng váng , đau đầu nhức óc , kêu lớn một tiếng đau đớn rồi ngất đi .

Nói ra thì chậm , Nhâm Vi đã đem bộ " Tuyệt sinh kiếm pháp " thi triển hoàn toàn ra hết một lượt , chuyện này chính là chưa từng xảy ra . Nhưng Hoa

Lân trước mắt y lại không hề suy suyển một chút nào , ngược lại thân pháp ngày càng trở nên mơ hồ kì ảo . Xem ra tu vị của người này quả nhiên ngày tiến ngàn dặm ....

Đang lúc nghĩ ngợi , bầu trời trước mắt bỗng nhiên tối sầm lại , vô số kiếm quang phản hồi lại . Nhâm Vi giận dữ quát lớn :

- Tuyệt quang trảm

Trong giây lát , trời đất như bị một vầng sáng trắng chói mắt bao phủ , vô số kiếm quang từ trên trời giáng xuống , tựa như tia nắng mặt trời chiếu sáng đại địa . Đây là sát chiêu tối độc của Nhâm Vi , trước ki không hề dễ dàng sử dụng . Chiêu thức này vừa xuất , mây mù xung quanh bị đánh tan tác hết . Mắt thấy trống rỗng , Nhâm Vi vừa định hít thở một hơi , chỉ thấy 4 phương 8 hướng như nổi lên 1 kết giới trong suốt , nhanh chóng co rút lại rồi lao thẳng đến chỗ mình .

Nhâm Vi hoảng sợ kinh hãi , lập tức lộn 1 vòng quay trở về , trường kiếm che ngang trước ngực . Động tác của hắn tuy nhanh nhưng " phách phách phách " sau lưng vẫn trúng liên tiếp 10 kiếm . " Định Tinh Châu "

trên người lập tức lóe sáng , giúp hắn ngăn trở đại bộ phận kiếm quang nhưng hắn cũng há mồm phun ra 1 ngụm máu tươi . Mắt thấy kiếm quang quanh người mình chớp lien tục không dứt . Bất đắc dĩ thân hình nhoáng lên 1 cái , sà xuống đất cắp lấy Mạc Dạ Thiên đang nằm mê man , xoay người phóng thẳng đi .

Nhâm Vi đã biết vừa rồi hết thảy chỉ là ảo giác , nghĩ thầm rằng " tuyệt sát trận " này thật sự tà môn , chạy xa một chút càng tốt . Bởi vì sau lưng thương thế khá nghiêm trọng , vì vậy buông Mạc Dạ Thiên ra , ngồi xuống vận công trị thương . Hắn sợ Mạc Dạ Thiên đào tẩu vì vậy đã phong bế kinh mạch của y .

Kì thật , Mạc Dạ Thiên nào có muốn đào tẩu ? Hắn chỉ muốn dựa vào tu vị của Nhâm Vi , thoát ra khỏi Phần tiên trận trước đã .

Sau khi Nhâm Vi hồi lại thì cũng đã hơn 3 canh giờ trôi qua . Hắn tiện tay giải phong ấn cho Mạc Dạ Thiên , lay tỉnh y rồi nói :

- Ta e là chúng ta lạc đường rồi .

Điều này cũng chỉ trách hắn khinh công cao cường quá mức , trên mặt đất cũng không lưu lại nửa dấu chân . Mạc Dạ Thiên trong lòng không dám oán than gì , chỉ biết đi theo Nhâm Vi xông pha loạn trong " Tuyệt sát trận " . May mà trận pháp này đã sớm bị Hoa Lân phá giải , ngoại trừ sương mù kì lạ này thì cũng không có thứ gì nguy hiểm nữa .

Mất hơn một ngày trời , hai người lúc này mới trở về được đường chính . Xuyên qua cấm chế phía trước , rốt cục cũng tới được " Tam tài trận "

Vừa đến trận , chỉ thấy trước mắt rừng rậm bạt ngàn trải dài trăm dặm , núi non trùng trùng điệp điệp nhìn không thấy điểm dừng .

Nhâm Vi nhìn ra xa , nói :

- Nguyên lai là 1 trận pháp hệ Mộc , chúng ta nên đi thế nào ?

Nói xong quay lại liếc nhìn Mạc Dạ Thiên một cái .

Mạc Dạ Thiên không dám giấu diếm , nói :

- Chính là đi thẳng ...

Hai người chuẩn bị lên đương bỗng nhiên từ phương xa truyền tới một tiếng rống lớn , nhất thời trong rừng cây chim chóc bay lên tán loạn . Nhâm Vi nhíu mày , cả kinh hỏi :

- Cái gì ? ... nơi đây tại sao lại có ma thú ?

Mạc Dạ Thiên lại càng kinh hãi bội phần , chỉ thấy rừng rậm xa xa , cây cối lay động , nhánh cây lao xao tách ra , một làn sóng nhắm thẳng hướng 2 người mà tới .

Làn sóng đi qua nơi nào , quần thú chạy trốn , chim chóc kinh hoàng ...

Lại nói từ Tuyệt sát trận , Tam tài trận ... thẳng đến Phần tiên trận , hung hiểm cùng cạm bẫy kinh người , may là Hoa Lân , Tí Hình 2 người , có thêm Điện chủ cùng Đỗ Bôn Lôi , hành động linh hoạt , cuối cùng cả 4 người cũng an toàn tới nơi

Ngay khi bước vào " Phần tiên trận " trong nháy mắt một luồng hơi nóng ập vào mặt mọi người . Ánh lửa đỏ rực làm cho tất cả cảm thấy nóng bên gò má , định thần lại mới phát hiện phía trước là một biển lửa

mênh mông . Hoa Lân xem xét nhiệt độ , nơi này so với " Dung nham bình nguyên " e còn mãnh liệt hơn , thảo nào nơi này có 1 Hỏa long sinh sống ...

Hoa Lân đứng bên bờ , nhìn mặt đất phía trước sụt sâu xuống , toàn bộ " Phần tiên trận " này chính là một hồ dung nham cực lớn , ngay cả chỗ đặt chân cũng không có , mặt hồ sôi ùng ục , thỉnh thoảng lại bốc lên từng đợt bong bóng lớn , phảng phất giống như cảnh nước sôi .

Hoa Lân cũng chẳng biết tại sao , mới bước vào đây phát hiện chân khí trong cơ thể nhốn nháo không ngừng , hô hấp nhất thời cũng trở nên khẩn trương , vì vậy liều mạng ngăn chặn chân khí lưu chuyển trong cơ thể , phóng tầm mắt ra xa , phát hiện ở trung ương của hồ dung nham là một tòa núi lớn sừng sững . Chỉ tay về phía xa nói :

- Chúng ta rốt cục cũng tới , các ngươi ở đây chờ ... A , người đâu ?

Hoa Lân quay đầu lại phía sau , sau lưng chẳng thấy bóng ai , lui lại vài bước , cấm chế trước mặt chớp lên vài cái , lại đến một trận pháp lúc đầu .

Chỉ thấy điện chủ , Đỗ Bôn Lôi , Tí Hình 3 người đag thở hổn hển , mặt đỏ hồng như thịt quay nhìn thật tức cười .

Hoa Lân cười nói :

-Phía trước chính là Phần tiên trận , thành bại là lúc này . Các ngươi chờ ở đây , ta đi tìm Huyễn quang kính một chút đã .

Điện chủ hoảng sợ hỏi :

- Phía trước tình hình như vậy , ngươi làm sao đi được ?

Hoa Lân nghiêm mặt nói :

- Ngươi yên tâm , ta có Phần Tinh Luân , hơn nữa lại còn là Hỏa hệ tu chân giả , đi chẳng phải rất đơn giản sao ?

Sự thật thì Hoa Lân đang cảm giác " hỏa hệ chân nguyên " trong cơ thể đang phản ứng mãnh liệt , có cảm giác như khống chế không nổi , nhưng để làm cho bọn họ yên tâm , đành làm ra vẻ mọi chuyện đều dễ dàng .

Mọi người sớm đã thấy qua năng lực của hắn , cũng có nhiều phần tin tưởng .

Đột nhiên Tí Hình bật ra một câu hỏi :

- Ngươi thật sự đang nuôi một con Tiểu bạch long ?

Những lời này nói ra , người xung quanh đều mù mờ không hiểu . Hoa Lân là người thong tuệ , trong lòng lập tức đoán ra ngay , nguyên lai Tí Hình một mực hoài nghi mình , lo lắng mình sau khi thu được Huyễn quanh kiếm lập tức trốn đi . Vì vậy bất đắc dĩ trả lời :

- Tiểu Bạch là ta ăn trộm từ Thánh Thanh Viện , nếu ngươi gặp được Nhâm Vi của Thánh Thanh Viện , chỉ cần hỏi hắn khắc biết ... Được , không nói chuyện này nữa . Ta trước hết sắp tiến vào Phần tiên trận , nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn , trong vòng một ngày sẽ quay lại đây .

Tí Hình trong lòng nghĩ : đi hỏi Nhâm Vi ? Cái này không phải là nói mò sao ? Nói vậy thà ta đi hỏi thần tiên còn hay hơn - Hắn không biết lúc này Nhâm Vi đang truy kích sát rạt sau lưng .

Thâm tâm điện chủ cũng có chút lo lắng . Nàng cũng sợ Hoa Lân một đi không trở lại . Tại sao lại có ý nghĩ như vậy ? Rất đơn giản , nàng đã sớm cảm giác được Hoa Lân dường như đang cố tránh né mình . Chỉ nội điểm này đã đủ làm cho nàng cảm thấy bất an trong lòng .

Chỉ có Đỗ Bôn Lôi trong lòng hoàn toàn tín nhiệm Hoa Lân . Người ta có thể nói hắn đầu óc trì độn , có thể nói hắn dễ dàng lung lạc , nhưng hắn tín nhiệm rất rõ ràng , Hoa Lân tuyệt đối sẽ không bỏ lại những người ở đây .

Mọi người ai nấy đều có tâm tư riêng , nhưng bây giờ đều bất đắc dĩ phải đứng nhìn Hoa Lân một mình tiến vào " Phần tiên trận " . Bởi vì không ai trong số bọn họ có thể đi qua biển lửa phía trước được .

Vừa bước vào trận , Hoa Lân cảm giác chân nguyên trong cơ thể đột nhiên gia tốc , Phần Tinh Luân cũng bị liệt hỏa kích thích , càng ngày càng cường đại , có chút không thể nào khống chế . Mà thủy hệ chân nguyên ngày càng trở nên bạc nhược . Nó từ từ tách ra khỏi Phần Tinh LUân , phảng phất như biết rõ

Phần Tinh Luân đang trở nên nguy hiểm , bất cứ năng lượng nào cũng có thể hấp thu vào được .

Hoa Lân lúc này mới chính thức được nếm thử cảm giác " Thủy hỏa đồng luyện " nguy hiểm thế nào , nhưng lúc này cũng không hề có biện pháp nào khác , chỉ hít 1 hơi thật sâu , ném Hà Chiếu Kiếm ra , vững vàng đứng lên trên , lướt trên biển lửa nóng rực , trực chỉ hướng ngọn núi xa xa bay tới .

Hắn chỉ mới bay nửa đường , cảm thấy kinh mạch toàn thân ngày càng nhức nhối , phút chốc đau đớn như dao cắt . Phần Tinh Luân rốt cục kiềm chế không nổi , đang xâm chiếm Thủy hệ chân nguyên . Hai luồng khí lưu trái ngược đang lưu chuyển trong thân thể . Lúc này bệnh cũ bắt đầu tái phát , Hoa Lân cảm giác kinh mạch toàn thân căng phờng , nghĩ thầm nếu không nhanh chóng tìm chỗ đặt chân nghỉ ngơi điều tức , cơ thể hẳn sẽ nổ tung .

Phóng tầm mắt nhìn khắp mặt hồ chỉ thấy dung nham sôi trào , ngoài lối đi vào lúc đầu làm gì còn đường nào khác , nhưng hiện giờ mình đã tới giữa đường , không còn thời gian để quay trở lại , trong lòng cả kinh , thầm nhủ giờ không biết phải làm sao ?

Lúc này toàn thân đau nhức vô cùng , lại cảm thấy dần dần chìm vào mê man , chỉ cố dựa vào ý chí chống đỡ mới không rớt xuống dung nham . Chính lúc đang hoang mang tột cùng , thấy phương xa trong hồ có một làn sóng rung động , như có thứ gì đang bơi tới . Tiếp theo là một bóng đen cực lớn bay lên khỏi mặt hồ . Hoa Lân đã không còn chi trì nổi nữa , từ từ ngã xuống .

Ai ngờ thân thể hắn còn chưa rơi xuống đã nhoáng lên . Nhất thời ngất đi .

Lần này hôn mê , là do " Phần Tinh Luân " quá mức cường đại , thủy hỏa không thể cùng tương hợp .

Không biết trải qua thời gian bao lâu , Hoa Lân từ trong mơ màng choàng tỉnh dậy . Đột nhiên toàn thân chấn động , phát giác trước mặt là 1 đôi mắt thật lớn đang nhìn mình chăm chăm . Quan sát cẩn thận lại mới phát hiện một Kim long thật lớn , đang nghiêng đầu tò mò nhìn mình . Hoa Lân bị hơi thở của nó phả vào mặt sợ đến nhảy dựng , vội nhảy lùi ra sau , ai ngờ chỉ thiếu chút nữa là rớt xuống . Bấy giờ mới phát hiện mình đang đứng trên vách núi ,

phía dưới chính là vực sâu vạn trượng , dung nham làm đỏ rực cả bầu trời .

Hoa Lân sờ tay lên ngực , phát hiện chân khí đang tán loạn trong cơ thể đã sớm đình chỉ . Tra xét kĩ càng một phen , hoảng sợ thấy " Phần Tinh Luân " trong đan điền đang bị một đạo khí tím gì đó bao vây nghiêm ngặt , hoàn toàn ngăn cách liên lạc với bên ngoài .

Hoa Lân cả kinh , lập tức hiểu ngay hỏa hệ chân nguyên của mình đã bị người khác giam cầm . Trên đời này , muốn đem " Phần tinh luân " giam lại chỉ sợ không nhiều người có khả năng làm nổi . Bây giờ đương nhiên là công lực giảm sút nhưng Hoa Lân biết rõ đây là muốn tốt cho mình . Hắn run giọng nói :

- Thật ... thật cảm tạ ngươi .

Cự long nọ không nói tiếng nào , chỉ nghiêng đầu nhìn Hoa Lân , ánh mặt lộ rõ vẻ từ ái .

Cũng khó trách , " Giải thần trận " này hoang phế đã nhiều ngàn năm , số người còn sống đi tới đây đã ít

lại càng ít . Huống chi đây lại còn là một hỏa hệ tu chân giả ?

Hoa Lân ngây ngốc nhìn cự long trước mặt , nhất thời trong lòng thiên ngôn vạn ngữ , không biết nói thế nào . Cự long bỗng nhiên há mồm , phun ra một thứ , nằm ngay dưới chân Hoa Lân .

Hoa Lân sửng sốt , nhặt vật này lên , nhìn qua rồi hỏi :

- Thứ này , thứ này là thứ gì vậy ?

Cầm trong tay mới phát hiện đây là một cái kính một mặt xanh biếc trong suốt , hình tròn đẹp đẽ , cảm giác như chính mình đang bưng 1 chén nước trong , mềm mại bóng loáng . Vì vậy , đưa lên trước mắt nhìn qua , phát hiện xuyên qua nó có thể thấy toàn bộ cảnh vật phía trước . Chỉ tiếc phía ngoài vật này lại có một tầng hoa văn màu nâu mờ mờ , che đi diện mạo thực sự của nó . Hoa Lân gãi gãi gáy , trong lòng cả kinh , nghĩ thầm không lẽ đây chính là " Huyễn quang kính " ? Hình như không có khả năng ? Nhớ lại đồ án trong Thiên cơ đồ , vẽ hình một cái kính trong suốt màu đen hình bát giác , mắt nhìn không thể

xuyên qua được . Như thế xét ra cái kính trong tay này chắc không thể là Huyễn quang kính được .

Hoa Lân suy nghĩ một chút , yên lặng vận cong , muốn xóa đi tầng chắn mờ mờ trên kính , ai ngờ trong cơ thể hắn chân khí không cách nào vận lên được , ngọn lửa Phần Tinh Luân cũng bất động . Cả kinh trong lòng , thầm lo lắng bản thân không lẽ đã biến thành phế nhân hay sao ? Một lần nữa cố gắng thúc động Thủy hệ chân nguyên . Lúc này mới cảm giác 1 tia chân khí yếu ớt mỏng manh mới bắt đầu vận hành trong cơ thể trở lại . Hắn phát hiện , bây giờ công lực chính mình chỉ còn lại có 1 thành . Chuyện này cũng khó trách , Phần Tinh Luân đã bị cự long giam cầm , sau này e là phải sử dụng Thủy hệ chân nguyên đánh nhau với người khác .

Mặc dù hắn biết chuyện này vốn là tốt cho bản thân , nhưng sau này Phần Tinh Luân biến thành khối sắt vụn , chẳng những không cách nào giá ngự " Tốc Tinh Luân " , còn không thể luyện kiếm , không thể mở lại không gian của Phần Tinh Luân , càng không thể diệt ma trừ yêu gì gì đó ... tất cả các kì ngộ trước kia gặp được giờ đều trở nên uổng phí .

Trong lúc đang thất vọng não nề , trong đầu đột nhiên vang lên một thanh âm già nua :

- Ai ! ... Không nghĩ tới ngươi cũng dám thủy hỏa đồng tu , điều này vốn phạm phải tối kị của tu chân giả . Mà ngươi hết lần này đến lần khác lại cố gắng luyện hóa hỏa hệ chân nguyên , càng thêm hung hiểm gấp trăm lần . Không có biện pháp , chỉ có thể tạm thời giam cầm Hỏa hệ chân nguyên của ngươi lại . Chờ khi Thủy hệ chân nguyên của ngươi luyện đến mức cường đại tương đương , cấm chế của Phần Tinh Luân tự khác sẽ được giải trừ .

Hoa Lân chỉ biết méo miệng cười khổ , lòng kêu thầm không xong , không có Phần Tinh Luân trợ giúp , chính mình làm sao thoát khỏi sự truy sát kìm kẹp của Thánh Thanh Viện cùng Phần Âm Tồng . Nghĩ tới đây , trong lòng nôn nóng , liền cố gắng thúc giục Thủy hệ chân nguyên trong cơ thể , thử xem có thể trong thời gian ngắn cấp tốc đề thăng được không ...

Ai ngờ chân khí mới chuyền được 1 vòng , cái kính trong suốt trên tay bỗng nhiên phát ra 1 tia cảm ứng mỏng manh . Hoa Lân cả kinh cúi xuốn nhìn thì đột nhiên phát hiện cái kính trong tay mình đã hòa tan ,

biến thành thành một đôi giọt nước , chầm chậm chảy xuôi theo 2 tay mình . Chỉ trong phút chốc đã theo kinh mạch chảy vào đan điền . Lúc này Thủy hệ chân nguyên trong cơ thể đột nhiên phát triển rất nhiều , bên ngoài thấy loáng thoáng một tầng nước bao bọc trong suốt như kính , phảng phát giống như một tầng tấm chắn mới . Nhìn lại thể tích của nó , mặc dù bây giờ vẫn chưa bằng một nửa Phần Tinh Luân nhưng chỉ cần bản thân dốc chút tinh lực , một ngày nào đó nhất định sẽ vượt được Phần Tinh Luân , đến lúc đó thủy hỏa đồng luyện , công lực tất nhiên sẽ tăng đột biến .

Hoa Lân trong lòng đang âm thầm kinh hãi , chợt nghe thanh âm già nua lại vang lên :

- Ngươi quả nhiên rất thông minh , Huyễn quang kính này đã tìm được chủ nhân của nó , ta đây cũng có thể yên tâm rồi .

Hoa Lân sửng sốt , nghĩ thầm không lẽ đây chính là Huyễn quang kính ? Nhưng hình vẽ của Huyễn quang kính trong Thiên cơ đồ hình như không phải như vậy ... Ai , thôi kệ , nhớ kĩ Băng long từng nói , Huyễn quang kính này trăm năm một lần sẽ tự

phong ấn , lúc đó sẽ mất đi linh lực , xem ra cái kính này có lẽ là hàng thật

Hoa Lân trong lòng cảm thấy kì quái , nghe nói Long tộc rất thích thu thập bảo vật , mà Cự long trước mặt này rõ ràng có cơ hội thu lấy Phần Tinh Luân của mình , nhưng nó lại không hề tham lam , so với truyền thuyết ngoại giới có chút không giống , hơn nữa , nó thậm chí còn cứu mình 1 mạng .

Hoa Lân trong lòng cảm động , muốn báo đáp ơn cứu mạng của Cự long , đang muốn mở Phần Tinh Luân , lấy đồ đạc của Minh Vương ra tặng cho nó , ai ngờ Phần Tinh Luân đã bị cấm chế . Toàn bộ mọi thứ bên trong không thể lấy ra được . Trong lòng cả kinh , thất thanh nói :

- Ai da , không xong , ta đáp ứng tới Minh giới này , giúp bọn họ thành lập một thông đạo , tương thông với các Minh giới khác . Nhưng bây giờ , toàn bộ đồ vật bên trong Phần Tinh Luân ta đều không lấy ra được ...

Cự long nọ kì quái hỏi :

- Tại sao ngươi muốn giúp bọn họ làm việc này ?

Hoa Lân thở dài 1 hơi , nói :

- Bọn họ thật đáng thương ! Mấy ngàn năm không thể luân hồi . Cho nên ta nghĩ muốn chuyển bọn họ qua Minh giới khác , cứ như vậy bọn họ mới thoát khỏi cảnh hồn phi phách tán ! Ngươi nghĩ sao ...

Cự long trầm mặc trong chốc lát , xong nói :

- Kì thật bọn họ đều là tự chuốc vạ . Thời kì tiên ma đại chiến , bởi vì bọn họ khoanh tay bàng quan nên có người bị bức đến chỗ bất đắc dĩ . Lúc này mới mở ra linh hồn Giải thần trận , để ngăn cản Ma giới .... Bất quá , thời gian lâu như vậy , xem ra trừng phạt đối với bọn họ cũng là quá đủ rồi . Được , ngươi có thể mở Phần Tinh Luân gì đó 1 lần nữa , ta sẽ lại giúp ngươi giam cầm nó lại sau khi xong việc

Hoa Lân trong lòng mừng rỡ , dưới sự giúp đỡ của Cự long , hắn lấy tất cả những gì bên trong ra , sau đó Cự long một lần nữa lại phong ấn Phần Tinh Luân của hắn lại .

Hoa Lân nhìn mớ đồ vật nằm tung tóe trên đất , không biết phải xử lý thế nào mới tốt . Chỉ thấy có 1 đôi " Huyền Băng Tủy " , 1 khối " Hấp tinh thạch " ,

cùng với vô số phi kiếm . Trừ đi số này , còn có Minh vương lệnh cùng với đống bảo bối mà Minh vương tặng cho hắn . Ngoài ra còn có 2 khối " Thối kim thạch " cùng với vô số bảo vật . Đương nhiên không thể thiếu phần hắn lấy được từ trong tay của Thực Cốt Long . Nhưng ngoại trừ Phồn Tinh Nghi cùng Luyện Hồn Đỉnh , những thứ khác đều không đáng nhắc tới .

Cự long giật mình nhìn hắn , không rõ hắn mang theo nhiều thứ linh tinh như vậy làm gì , cuối cùng nhìn thấy hắn có 2 khối Thối kim thạch , không khỏi cả kinh hỏi :

- Ngươi làm sao dám lấy cả Trấn yêu thạch của Tuyệt sát trận ra ? Ai ... thật là !

- A ?

Hoa Lân sửng sốt , toát mồ hôi đáp :

- Ta thấy thứ này lăn lóc không ai lấy ? Bằng hữu của ta vừa lúc đang luyện kiếm rất cần , cho nên ta giúp hắn đào ra mấy khối này ...

Cự long trong lòng buồn bực nói :

- Ai ! Lỡ đào ra rồi thì thôi vậy , ta lại phải bổ sung vào 1 ít rồi !

Hoa Lân kinh hãi nói :

- Thêm vào ? Thêm vào cái gì ? Thêm vào Tuyệt sát trận ?

Đầu óc hắn quay cuồng , thiếu chút nữa ngất xỉu .

Cự long bất đắc dĩ nói :

- Chúng ta trấn thủ nơi này , tất nhiên có trách nhiệm duy trì trận pháp , nếu không một khi Ma giới tấn công , Tu chân giới các người xoay sở ra sao ?

Hoa Lân gãi gãi đầu , cũng cảm thấy có điểm đạo lý , đột nhiên linh quang nhất động , liền hỏi :

- Vậy ... 'cảnh tử kinh khai' kia là ý tứ thế nào ?

- Á ? ... Cái này ta không thể trả lời , chỉ có ngươi tự mình tìm hiểu lấy !

Cự long khó khăn trả lời .

Hoa Lân là người thế nào ? Đầu óc suy nghĩ một chút , lại cười nói :

- Ta biết rồi , đây nhất định là Định thân chú , chỉ cần từ 4 phương hướng này , lấy ánh sáng chiếu lên thì sẽ tụ hội tại cùng 1 điểm, có thể quan sát thứ gì đó , đúng hay không ?

Cự long không cách nào khác , chỉ biết nói :

- Đó là hoàn toàn do ngươi nói , ta chưa hề nói gì cả !

Hoa Lân cười cười , quay đầu nhìn đám đồ vật ngổn ngang xung quang , nhặt lên một cái hộp gấm , bên trong chính là " Phần tinh thạch " . Đây là quà Minh vương đưa cho mình nhờ hối lộ Hỏa long gì đó . Vì vậy nâng cao lên nói :

- Thứ này tặng ngươi đi vậy . Ta cũng không dùng được .

Cự long sửng sốt , chỉ thấy Hoa Lân mở hộp gấm , bên trong là một viên đá sáng lấp lánh . Cự long giật mình hỏi :

- Ngươi biết thứ này là thứ gì không ?

Hoa Lân đương nhiên biết rõ nhưng vẫn làm bộ , lắc đầu trả lời :

- Dù sao ta cũng không biết sử dụng thứ này thế nào , thôi thì đưa ngươi quách cho xong

Cự long than thở :

- Đây là một viên " Phần tinh thạch " cực hiếm ! Phần Tinh Luân trên người ngươi có thành phần cấu tạo từ nó . Nếu ngươi hoàn thành luyện kiếm , có thêm nó gia cố vào , có thể đúc nên một thanh kiếm tiên phi thường nóng .

- A ?

Hoa Lân cả kinh . Mặc dù lúc này có chút điểm hối hận , nhưng lễ vật đã đưa ra thì không thể nào thu hồi . Vì vậy lớn tiếng nói :

- Ta có Hấp tinh thạch là đủ rồi . Phần tinh thạch này ta căn bản không sử dụng được ! Ngươi cứ giữ lấy đi , ta không có lễ vật gì tặng cho ngươi , trong lòng rất là bất an !

NHưng Cự long lại than vãn :

- Ta già rồi , giữ thứ này cũng vô dụng . Ngươi không nên đưa nó cho ta . Nơi này có 1 không gian pháp

bảo . Ngươi thu tất cả đồ vật trên mặt đất này lại rồi đi đi . Ai ...

Nói xong , Cự long lấy ra 1 cái nhẫn , đưa cho Hoa Lân .

Hoa Lân sửng sốt , cả kinh nói :

- Cái này không được , ngươi vừa rồi đã cho ta Huyễn quang kính , ta tuyệt không thể lấy thêm thứ gì của ngươi nữa hết !

Cự long lại than thở :

- Huyễn quang kính cho ngươi là có mục đích , có nó , công lực của ngươi mới có thể tăng trưởng nhanh chóng . Tác dụng của nó cũng tương tự giống như Phần Tinh Luân ! Ta giữ nó lại cũng vô dụng , bởi vì Huyễn quang kính là bảo vật Thủy hệ !

Hoa Lân cả kinh , lúc ấy mới biết Huyễn quang kính đối với mình trọng yếu thế nào . Nhưng đáng tiếc đã sớm đáp ứng , trở về sẽ trao đổi Tiểu Bạch , xem ra sau này phải chậm rãi luyện công rồi .

Hoa Lân từ lúc nói chuyện với Cự long , thầm hiểu trong lòng có lẽ nó thật sự đã quá già rồi . Bởi vì sau

mỗi một câu nói nó đều phải thở dài một hơi . Thứ này không phải dấu hiệu tuổi già thì là gì ? Trong lòng cảm thấy thương xót , không muốn rời xa nó . Nghĩ thầm : khó trách nó không còn chút gì tham lam , nguyên lai đã chẳng còn lưu luyến với bất cứ thứ gì !

Nghĩ tới đó , Hoa Lân trong lòng cảm động , biết là nếu cự tuyệt không nhận không gian giới chỉ này sẽ làm nó buồn lòng . Vì vậy chậm rãi nhặt giới chỉ từ dưới đất lên , dùng tinh thần lực thăm dò , mới thấy không gian giới chỉ này thực sự rộng lớn vô cùng . Xem ra không hề thua gì Phần Tinh Luân . Trong lòng vui vẻ nhưng cũng đồng thời cảm thấy rất bất an . Áy náy không hiểu chính mình có chiếm tiện nghi của người ta nhiều quá hay không ? Vì vậy trên mặt đất tìm tòi loạn 1 trận , mong có thể để lại một vài món bảo vật nào đó . Nhưng xem xét hồi lâu , thấy bản thân chẳng còn thứ gì đáng giá , đành ngẩng đầu nói :

- Ai ... ta chẳng có thứ gì đáng giá có thể tặng cho ngươi cả . Làm sao bây giờ ?

Cự long cảm thấy đứa nhỏ trước mặt vô cùng thuần phác . Vì vậy chỉ thở dài :

- Thôi khỏi , bảo vật ta đây nhiều lắm ... Bây giờ ngươi có muốn xuất trận hay không ? Ta có thể giúp ngươi mở ra truyền tống trận , đưa ngươi tới Thiên Thần Miếu ?

Hoa Lân trong lòng vui sướng , nghĩ thầm rằng Minh Vương nói quả nhiên chính xác , nơi này thật sự có thể đi tới Thiên Thần Miếu . Nhưng mình phải đi trao đổi Tiểu Bạch trước đã , vì vậy lắc đầu từ chối :

- Tạm thời chưa cần thiết đâu . Lúc ta đi qua Băng phong trận , có một bằng hữu bị Bạch Long nhốt lại , muốn ta giải quyết cho nó 1 số việc .

Hoa Lân lại gãi đầu , nói tiếp :

- ... Chuyện này chưa giải quyết xong , nếu xong được , có lẽ nó cũng sẽ giúp ta xuất trận . Đã đáp ứng người khác điều gì , nếu nuốt lời thì là kẻ chẳng ra gì !

Cự long lại nói :

- Bản thân ngươi không mưu cầu điều gì sao ? Tại sao lại toàn làm việc vì người khác vậy ?

Hoa Lân chỉ biết gãi đầu gãi tai , không biết trả lời thế nào cho phải .

Cự long thấy hắn không lên tiếng , ôn hòa nói :

- Nếu ngươi có chuyện cần phải đi , vậy thì đi đi . Ta cũng muốn xem Cùng Cẩu bị ngươi phóng thích . Hung vật này tu luyện đã nhiều ngàn năm , trận pháp bình thường e không làm gì nổi nó . Ta phải đem nó trở về , nếu nó chạy xa quá thì rất là khó tìm ..

Hoa Lân âm thầm xấu hổ , bất quá trong lòng hiểu rõ Cùng Cẩu này cũng thật đáng thương , vừa mới chạy được vài ngày , giờ đã gặp phải truy sát . Hắc hắc ...

Cự long liếc mắt nhìn Hoa Lân một cái , lúc này mới quẫy đuôi bay lên không . Xa xa truyền đến thanh âm của nó :

- ... Thiên Thần Miếu tọa độ lần lượt thay đổi . Chỉ có từ quẻ ' Khôn ' mới có thể xuất trận . Ngươi vạn lần không thể đi nhầm . Càng không thể tham lam muốn thu lấy tiên khí bên trong . Nếu làm cho thần tượng nổi giận , ắt lâm vào cảnh cửu tử nhất sinh .

Lời nói còn đó nhưng bóng dáng Cự long đã biến mất .

Hoa Lân nghe đến đó , trong lòng thầm nhủ chẳng lẽ Thiên Thần Miếu còn có tiên khí gì ? Không biết có nên lấy đi vài món ? hắc hắc ... Mặc dù chính mình có thể không sử dụng được nhưng đem tặng người khác nhất định là rất tốt

Thấy Cự long đi xa , Hoa Lân vội vã thu nhặt hết những thứ linh tinh trên mặt đất . Toàn bộ đều thu hết vào chiếc nhẫn tay trái . Lúc này thấy thiếu 1 thứ trong lòng kinh hãi quay đầu tìm kiếm mới thấy Hà Chiếu Kiếm đang cắm trên vách núi đen . Bởi vì nó quá mức sắc bén , thân kiếm đâm lút vào nham thạch , hèn gì mình không tìm thấy . Ngoắc 2 ngón tay , thấp giọng kêu :

- Trở lại ... !

" Phanh " 1 tiếng , Hà Chiếu Kiếm phá đá bay lên không trung , xoay tròn quay trở về . Hoa Lân thở ra 1 hơi , thầm nghĩ trong lòng , Phần Tinh Luân tuy bị giam cầm nhưng Hà Chiếu Kiếm còn có thể sử dụng , thật là vạn hạnh !

Bước lên phi kiếm , Hoa Lân nhìn dưới chân 1 chút , phát hiện mình đang đứng bên mép 1 toà núi cao vạn trượng . Phía dưới là hồ dung nham nóng sôi sùng sục , phảng phất như xa xăm diệu vợi , đầu óc cảm thấy đôi chút choáng váng .

Vì vậy Hoa Lân cẩn thận bám vào vách núi đen , chậm rãi ngự kiếm từ từ hạ độ cao . Mất thời gian tàn nửa nén hương mới có thể đáp xuống tới mặt đất . Phần Tinh Luân trong cơ thể đã bị Cự long giam cầm , hắn lập tức cảm giác mặt hồ dường như quá nóng làm cho bản thân phi thường khó chịu . Trong lòng không dám chần chừ , ngự kiếm bay thật nhanh thoát khỏi ...

Một mặt phi hành nhưng trong lòng cảm thán : không nghĩ là lần này tầm bảo lại thuận lợi như vậy , chỉ đáng tiếc nhất là Phần Tinh Luân tạm thời không thể sử dụng . Sau này chỉ có thể đơn phương luyện tập thủy hệ chân nguyên , điều này mới thật sự phiền toái !

Rốt cục cũng trở lại được Tiên trận trước đó .

Vừa ra khỏi kết giới , chợt nghe xa xa truyền đến 2 tiếng leng keng ngân vang . Ngẩng đầu nhìn lại , đã

thấy Tí Hình đang cùng Nhâm Vi giao chiến . Trong lòng cả kinh không rõ Nhâm Vi làm cách nào đuổi kịp mình được ?

Chương 15 : Tai họa của Tiểu Bạch (phần 1)

Tác giả : Phiêu Ẩn

Dịch giả : Tepga

Nguồn : QUẦN LONG HỘI - 4vn.eu/forum

Điện chủ thấy Hoa Lân rốt cuộc cũng quay lại, vì vậy chạy ra đón từ xa, vui vẻ nói:

- Ngươi đã về rồi à?... Chà, ngươi làm sao vậy? Sắc mặt hình như không ổn, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Trong giọng nói không khỏi mang theo ý quan tâm.

Hoa Lân chỉ nhàn nhạt nói:

- Coi như là thuận lợi!... Được rồi, bọn họ đánh nhau đã bao lâu rồi?

Ánh mắt gắt gao nhìn chằm chặp vào cuộc chiến sống chết giữa Tí Hình và Nhâm Vi.

Đỗ Bôn Lôi cũng đi tới bên Hoa Lân, lúc này nghe được hai chữ "thuận lợi" thì không khỏi vui đến phát cuồng:

- Hoa đại ca, người thật sự đã lấy được Huyễn Quang Kính rồi à? Có ... có lấy được không?

Đôi mắt đẹp của Điện chủ cũng tỏa ra tia sáng kỳ dị, cũng chờ đợi câu trả lời chính xác của Hoa Lân. Nghĩ thầm rằng nếu thực sự được như vậy thì có lẽ Mê Tiên Trấn được cứu rồi.

Hoa Lân thấy bọn họ chờ đợi như vậy, bèn cười nói:

- Quả thật lấy được rồi... nhưng đối với ta mà nói thì đúng là một nửa vui, một nửa buồn.

Điện chủ và Đỗ Bôn Lôi đều sửng sốt, cùng kêu lên hỏi:

- Tại sao?

Hoa Lân chỉ cười cười, ngẩng đầu lên đã thấy Tí Hình và Nhâm Vi liều mạng đánh một chiêu, "Phanh" một tiếng, một luồng khí cuồn cuộn ập đến. Nhâm Vi lập tức quát to:

- Vô ảnh kiếm...

Thân thể hắn lóe lên rồi biến mất.

Một kiếm của Tí Hình đâm vào không khí, trong lòng đang sửng sốt đã thấy Nhâm Vi đột nhiên xuất hiện, một mảnh kiếm quang bất ngờ đánh vào cánh tay phải mình. Vì vậy vội vàng né tránh, hữu chưởng đánh ra, chỉ thấy thân thể Nhâm Vi vừa lóe lên lại mất đi bóng dáng. Trong phút chốc, chỉ thấy bóng người lúc ẩn lúc hiện, kiếm quang lập lòe, đúng là Vô Ảnh Kiếm, chiêu thứ sáu của Tuyệt Sanh Kiếm. Hoa Lân trong lòng vui vẻ, đây chính là lần đầu tiên thấy chiêu thức này của Nhâm Vi, nghĩ thầm rằng lần sau gặp gỡ nhất định phải nghĩ biện pháp phá giải.

Lại nói Tí Hình cảm thấy nỗ lực phi thường, kinh nghiệm giao thủ của hắn rõ ràng không đủ, tu vi lại kém hơn Nhâm Vi một bậc, nhất thời bị hãm vào nguy khốn. Bất quá, thân pháp của hắn cũng nhanh như quỷ mị, Nhâm Vi dù muốn đả thương hắn ngay lập tức cũng không dễ dàng gì. Hơn nữa, chưởng phong của Tí Hình lạnh thấu xương, mỗi chưởng đánh ra, Nhâm Vi liền cảm thấy kinh mạch toàn thân như ứ đọng lại, động tác không khỏi chậm lại nửa phần.

Đánh nhau lần này, Nhâm Vi cũng phải âm thầm kinh hãi trong lòng, với "thủy hệ chân nguyên" thuần chính của mình mà bị chưởng phong âm hàn của Tí Hình khắc chế, thật sự không dám tưởng tượng. Lúc này thấy Hoa Lân quay lại, trong lòng quýnh lên, thầm nghĩ nếu hai người bọn họ liên thủ, sợ rằng mình sẽ không ổn. Vì vậy không đợi được nữa, vội vàng vận dụng "Vô ảnh kiếm", hét lớn một tiếng, nhanh chóng xuất chiêu "Càn khôn nhất kiếm"...

Xung quanh Tí Hình đột nhiên tối sầm lại, chỉ cảm thấy càn khôn lệch vị trí, thiên địa biến sắc, sợ đến mức thân ảnh hắn nhoáng lên, quát lớn:

- Tu La chưởng...

Trong bóng tối, Tí Hình đột nhiên biến thành chín đạo hư ảnh, chiêu thức khác nhau đều từ bốn phía công tới. Hoa Lân cũng cả kinh, trong lòng biết rằng không ổn, vì vậy quát lên một tiếng, đột nhiên rút kiếm ra, phi thẳng vào giữa cuộc chiến. Còn chưa tới nơi, đã thấy Tí Hình và Nhâm Vi liều mạng một chiêu, "choang" một tiếng, Tí Hình lập tức lùi lại hơn ba bước, hiển nhiên đã bị chút nội thương. Còn thân ảnh Nhâm Vi cũng loạng choạng, đang muốn chém

thêm một kiếm đã thấy Hoa Lân chạy tới, "choang choang choang..." liên tiếp ba mươi sáu kiếm, bao phủ toàn bộ phạm vi năm trượng vào trong.

Nhâm Vi bị ngăn lại, không khỏi giận dữ, một kiếm đẩy kiếm khí của Hoa Lân ra, thân thể bạt không bay lên, đoạn quát lớn:

- Thiên ngoại lưu tinh...

Kiếm này vừa xuất, trên bầy trời đã có vô số ngôi sao rơi xuống đỉnh đầu Hoa Lân. Nhưng Nhâm Vi có chút kỳ quái, nghĩ lại mấy kiếm vừa rồi của Hoa Lân hình như công lực đã thua xa mấy hôm trước, nghĩ thầm rằng đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ gã này lại định làm trò quỷ kế gì chăng?

Nói thì chậm, Hoa Lân bị kiếm quang bao phủ, chỉ có thể phong kiếm ngăn cản. Chợt nghe "choang choang..." một trận, cánh tay chết lặng, thân thể cũng bị chấn lui lại một bước. Quay đầu nhìn lại đã thấy Tí Hình lui ra khỏi vòng chiến, hiển nhiên là không muốn liên thủ với mình.

Nhâm Vi cũng phát hiện thấy điều này, trong lòng mừng rỡ, nghĩ thầm rằng kẻ này cũng coi trọng thể

diện. Như vậy cũng tốt, chỉ cần mình bắt được Hoa Lân, nói không chừng Huyễn Quang Kính đang ở ngay trên người hắn. Đến lúc đó hết thảy mọi chuyện đều có thể được giải quyết dễ dàng. Lúc này lại vừa phát hiện được công lực của Hoa Lân đã giảm đi rất nhiều, một chiêu "Thiên ngoại lưu tinh" vừa rồi mà đã chống đỡ không nổi. Vì vậy vận dụng trường kiếm, hóa thành một mảng kiếm quang lớn lao tới phía Hoa Lân và Tí Hình.

Tí Hình quả nhiên là rút lui, lùi lại sau một bước. Hoa Lân cả kinh, lớn tiếng mắng:

- Ngươi làm cái gì vậy? Còn không mau cứu ta?

Hoa Lân rất tự biết mình, biết rằng thực lực chính thức của mình tuyệt không phải là đối thủ của Nhâm Vi. Vì vậy không thèm để ý đến thân phận, đánh không lại thì phải gọi người đến đánh cùng. Theo suy nghĩ của hắn thì đây đúng là việc thiên kinh địa nghĩa (hoàn toàn chính đáng).

Tí Hình nghe vậy cũng hơi nhíu nhíu mày, tựa như hơi do dự, chỉ thấy Nhâm Vi đã lao tới trước người Hoa Lân, hữu chưởng đánh thẳng vào huyệt Thiên Trung của Hoa Lân, thân pháp nhanh như chớp. Lại

nghe "Phanh" một tiếng, Hoa Lân và Nhâm Vi đã đấu nhau một chưởng.

-Ủa?

Nhưng Nhâm Vi lại lấy làm kinh hãi, chỉ thấy thân thể Hoa Lân lay động rồi đứng vững ngay. Nghĩ thầm rằng việc này thực sự kỳ quái, mặc dù đã biết một chưởng không sử dụng toàn lực, nhưng với công lực trước kia của Hoa Lân sẽ bị mình đẩy lui vài bước mới đúng. Vì sao lần này hắn chống đỡ được, ngược lại còn cảm thấy chính mình bị chưởng phong làm mất đi 20% sức mạnh?

Ý niệm này vừa mới hiện lên trong đầu thì Tí Hình rốt cuộc lại ra tay, đâm thẳng một kiếm, bức Nhâm Vi lui lại. Quay đầu lại hỏi Hoa Lân:

- Mọi việc hoàn thành rồi chứ?

Hoa Lân tiến lên một bước, sóng vai cũng hắn, hung hăng trừng mắt nhìn hắn một cái, nói:

- Hoàn thành!

Nhâm Vi thấy hai người bọn họ liên thủ, biết mình không thể thắng nổi, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định, quát:

- Hãy nếm thử ba kiếm này của ta xem sao!

Nói xong liên tiếp xuất ra ba chiêu "Kiếm luân chi vũ", "Liên kiếm quyết" và "Thiên ngoại lưu tinh", muốn tách Hoa Lân và Tí Hình ra khỏi nhau. Không ngờ trên đường đi tới đây, Hoa Lân và Tí Hình đã phối hợp vô số lần, lần này bọn họ lại liên thủ liền dễ dàng hóa giải ba chiêu này. Nhâm Vi thấy thế chỉ còn cách thở dài, thu kiếm, nhảy lùi lại, giọng căm hờn:

- Hôm nay coi như các ngươi gặp may. Ta sẽ xem các ngươi có thể mãi mãi đi cùng nhau một chỗ được hay không. Ngày khác ngàn vạn lần đừng để ta bắt gặp đi một mình!

Nói xong thân ảnh nhoáng lên, đã ra xa mười trượng.

Hoa Lân hung hăng mắng:

- Coi như ngươi cũng tự biết mình biết người.

Tí Hình thấy Nhâm Vi đi rồi, trường kiếm trong tay liền chậm rãi hạ xuống, tâm tình phiền loạn, nghĩ

thầm rằng nếu đơn đả độc đấu thì mình sợ rằng không phải là đối thủ của Nham Vi. Mình đúng thật là ếch ngồi đáy giếng. Ôi...

Hoa Lân thấy thế, lập tức hiểu được tâm tình của hắn, vì vậy bèn an ủi:

- Ngươi cũng không phải là đánh không lại hắn, mà là do kinh nghiệm của ngươi còn có chút không đủ thôi, chỉ cần đánh nhau thêm vài lần là được. Ví dụ như chiêu "Càn khôn nhất kiếm" vừa rồi của hắn, trong đó ẩn chứa một thức sắ bén để giết người. Nhưng ngươi lại phân tán công lực, dùng Tu La chưởng để đối địch, vậy làm sao mà không bại cho được? Nếu ngươi tiếp tục triển khai thân pháp quỷ mị đấu với hắn, như vậy thì thắng bại thế nào sẽ rất khó nói. Ngươi đừng luôn tưởng rằng "tránh né" là cách chạy trốn. Chỉ cần ngươi thắng, ai còn để ý xem ngươi thắng bằng cách nào làm gì? Cho nên có thể nói...

Tí Hình không nhịn được, hỏi:

- Ngươi nói xong chưa?

Hoa Lân trả lời:

- Ừm, nói xong rồi, xong hết rồi!... Lần đi đoạt bảo này coi như thuận lợi. Chúng tam au trở về "Băng phong trận" thôi. Ta thật sự chán ghét địa phương này lắm rồi.

Nói xong, vẫy gọi Điện chủ và Đỗ Bôn Lôi:

- ... Đi thôi, chúng ta đi!

Đoàn người theo đường cũ quay trở lại. Nhưng Hoa Lân lại phát hiện thấy Điện chủ một lúc lại quay đầu nhìn quanh, hình như đã phát hiện được cái gì đó, vì vậy bèn an ủi:

- Nàng đừng lo lắng, ta tự có biện pháp cắt đuôi Nhâm Vi.

Không ngờ Điện chủ lại lắc đầu nói:

- Không phải, ta hình như nhìn thấy Mạc hộ pháp. Ôi... có thể là ta bị ảo giác chăng?

Hoa Lân không nói gì...

Lại nói Nhâm Vi bỏ chạy, tâm tình rất buồn bực, chuẩn bị tìm Mạc Dạ Thiên để trút giận. Ai ngờ khi trở lại bên cự thạch chẳng hề thấy tung tích của Mạc

Dạ Thiên. Nghĩ thầm rằng kẻ này rõ ràng đã bị mình phong tỏa kinh mạch, làm sao có thể chạy trốn được?

Hắn liền trầm ngâm một hồi, thầm nghĩ có lẽ mình nên đuổi theo Hoa Lân ngay, nếu không sợ rằng sẽ mất đi cơ hội, sẽ rất khó để có thể thoát ra khỏi trận. Vì vậy quay đầu đuổi theo hướng Hoa Lân.

Lúc đầu còn có thể loáng thoáng thấy dấu chân của bốn người Hoa Lân, nhưng sau khi qua một tiên trận, trên mặt đất lại đột nhiên mất đi dấu vết của mọi người. Nhâm Vi cả kinh, nghĩ thầm rằng Hoa Lân nhất định đã trốn ở đâu đó gần đây, có lẽ mình nên chờ hắn xuất hiện. Nhưng sau khi trầm tư một hồi, lại thấy không ổn. Nếu Hoa Lân không trốn mà ngược lại còn thi triển khinh công nhanh hơn, vậy sợ rằng mình sẽ bị mất dấu. Nhâm Vi suy nghĩ thêm một chút, nhớ mang máng rằng Mạc Dạ Thiên từng nói, Hoa Lân phải phản... phản cái gì đó? (phản = quay lại). Nếu đoán không sai thì hẳn là hắn sẽ phải quay lại đường cũ. Đúng rồi, ta bây giờ cứ quay lại đường cũ... với cước trình của ta, nhất định có thể đuổi kịp Hoa Lân, thậm chí còn đón đầu hắn ở phía trước.

Chủ ý đã định, Nhâm Vi lập tức thi triển thân pháp, nhanh chóng lao về phía trước, định đón đầu Hoa Lân ở "Cự thạch trận".

Ai ngờ đuổi nửa canh giờ vẫn không đuổi kịp Hoa Lân, nhưng lại gặp phải một kẻ khác...

Chương 15: Tai họa của Tiểu Bạch (phần 2)

Tác giả : Phiêu Ẩn

Dịch giả : Tepga

Nguồn : QUẦN LONG HỘI - 4vn.eu/forum

Chỉ thấy Mạc Dạ Thiên đang đứng ở ven đường nghiên cứu cái gì đó, miệng thì thào lẩm bẩm:

- Kỳ quái thật, con chó này chạy đi đâu vậy nhỉ? Tại sao lại không hề có một chút dấu vết nào?

Nhâm Vi chậm rãi đi đến, cười lạnh nói:

- Thế nào? Không tìm được người ta à? Ta còn tưởng rằng ngươi rất lợi hại cơ đấy. Xem ra bây giờ giữ ngươi lại cũng chỉ là vô dụng.

Mạc Dạ Thiên toàn thân run lên, hoảng sợ lùi lại mấy bước, hỏi:

- Ngươi... ngươi sao lại ở đây?

Nhâm Vi lạnh lùng nói:

- Hừ, ta đã sớm biết Hoa Lân sẽ phải quay trở lại đường cũ. Mà ngươi đuổi theo hắn, vậy nhất định cũng sẽ ở phía sau hắn. Có đúng vậy không?

Mạc Dạ Thiên chỉ thấy toàn thân lạnh toát, cảm thấy sát khí của Nhâm Vi hướng đến mình, nếu không mau chóng phân tán sự chú ý của đối phương, sợ rằng hôm nay không thể có cơ hội thoát nạn. Vì vậy lớn tiếng nói:

- Đúng, ngươi đoán đúng đó. Hoa Lân nhất định sẽ quay lại đường cũ. Nhưng sợ rằng hắn đã sớm biết rằng ngươi sẽ đuổi theo nên đã đi đường vòng. Chỉ có ta mới biết được đích cuối cùng của hắn ở đâu. Nếu ngươi nguyện ý, ta có thể đưa ngươi đi.

Nhâm Vi mỉm cười, hỏi:

- Nói như vậy thì ngươi vẫn còn hữu dụng à?

Khóe mắt Mạc Dạ Thiên giật giật, cúi đầu tức giận nói:

- Ừm... đúng vậy!

Nhâm Vi đột nhiên quát:

- Vậy còn chờ gì nữa? Còn không đi ngay đi?

Mạc Dạ Thiên run lên, nghĩ thầm quả thực là thảm hại.

Nhâm Vi cũng không dám dừng lại, mang theo Mạc Dạ Thiên một mực đuổi theo không ngừng, sợ bị Hoa Lân đi trước một bước.

Lần này quay lại theo đường cũ, bởi vì đã thuộc lòng các trận pháp nên hành động của hai người cực kỳ mau chóng. Chưa đến nửa ngày đã về tới "Tam tài trận".

Nhâm Vi đang mang theo Mạc Dạ Thiên bay vượt qua một ngọn cây, chợt thấy có một trung niên nam tử ở xa bay tới. Mạc Dạ Thiên mừng rỡ như điên, lớn tiếng kêu:

- Ngươi xem, có người đến kìa!

Nhâm Vi bất đắc dĩ phải dừng cước bộ, hạ xuống trên một thân cây, khom người từ xa, nói:

- Đệ tử xin ra mắt sư tôn!

Người đến đúng là Nhược Phong. Hắn đột nhiên gặp được Nhâm Vi, cũng vui vẻ đến phát cuồng, nói:

- Vi sư thấy ký hiệu của ngươi, liền lập tức đổi tới. Chà... rốt cuộc ta cũng đuổi kịp.

Lại thấy bên cạnh Nhâm Vi có một người lạ, liền hỏi:

- Người này là ai?

Nhâm Vi vội vàng giải thích:

- Hắn là Mạc Dạ Thiên, là người của Mê Tiên trấn. Hắn biết Hoa Lân ở đâu, vì vậy con mang theo hắn đuổi theo tới đây.

Nhược Phong cực kỳ vui vẻ nói:

- Tốt! Nếu thực sự bắt được Hoa Lân, vi sư nhất định phải tặng hắn vài món pháp bảo... Được rồi, trên đường đi, các ngươi có gặp Nhược Minh sư thúc không?

Nhâm Vi nhàn nhạt nói:

- Đệ tử có gặp qua sư thúc một lần ở "Chiểu trạch trận". Chỉ có điều lúc đó sư thúc trên người có thương tích nên không tiện đi cùng đệ tử. Vì vậy con một mình lên đường truy đuổi Hoa Lân. Vốn đã đuổi kịp,

đang định bắt Hoa Lân, không ngờ bên cạnh hắn có mấy cao thủ. Vì vậy đệ tử mới thất bại trong gang tấc... Lúc này thì tốt rồi, có sư phụ ở đây, chúng ta nhất định có thể bắt được hắn!

Nhược Phong cau mày, nói:

- VIệc này kỳ lạ thật!.... Khi ta trở lại "Chiểu trạch trận", lại chẳng thấy bóng dáng Nhược Minh sư thúc của ngươi đâu cả. Ta còn tưởng rằng hắn đi cùng ngươi. Thương thế của hắn nặng như vậy, căn bản không thể động thủ được, vậy sẽ đi đâu được nhỉ?

Nhâm Vi thuận miệng đáp:

- Có thể Nhược Minh sư thúc bị yêu vật nào đó bắt đi rồi chăng? ... Ai chà!

Nhưng Nhược Phong lắc đầu nói:

- Không thể! Kim trảo điệt (con đỉa móng vàng) ở trong đầm đã bị hắn giết chết, hẳn là sẽ không còn gì nguy hiểm nữa!

Nhưng Nhâm Vi lại lắc đầu nói:

- Có khi vẫn còn một con nào đó thì sao?

Nhược Phong nhíu nhíu mày, chẳng thể nói được gì.

Mạc Dạ Thiên vẫn nghe thầy trò bọn họ đối thoại, phát hiện toàn thân trung niên nhân trước mặt này bọc một tầng sương trắng, nhất phái chính khí lẫm nhiên, tiên phong đạo cốt, tuyệt không giống người xấu. Vì vậy quay đầu nhìn lại Nhâm VI một chút, trong lòng vừa động, liền ngắt lời:

- Tiền bối, ta và Nhâm đại hiệp cùng truy đuổi Hoa Lân, vậy nếu Minh tiền bổi quả thật không có ở "Chiểu trạch" (ao đầm), ta thấy nhất định là đã bị người đem đi rồi.

Nhược Phong rốt cuộc cũng chú ý tới Mạc Dạ Thiên, hỏi:

- Ngươi thật sự biết Hoa Lân ở đâu à?

Mạc Dạ Thiên vui vẻ nói:

- ĐÚng!... Ta nguyên bản là đi cùng với Hoa Lân, sau khi xảy ra tranh chấp nên giữa đường tách ra. Cho nên hiểu rất rõ hành tung của hắn.

Nhược Phong trầm tư chốc lát, hỏi:

- Vậy, ngươi nói xem, hắn sẽ đi đâu?

Mạc Dạ Thiên trầm ngâm chốc lát, quay đầu nhìn Nhâm Vi một chút, rồi lại nhìn Nhược Phong, rốt cuộc cắn răng nói:

- Chỉ cần các ngươi thề sẽ đưa ta xuất trận, ta sẽ nói cho các ngươi! Nếu không, ta dù chết cũng không nói!

Lúc này, hắn hy vọng sẽ được Nhược Phong bảo vệ nên đánh cược một phen. Nếu không, cứ đi theo Nhâm VI không biết sẽ gặp phải kết cục gì.

Nhâm Vi giả vờ cả giận nói:

- Ngươi lại dám mặc cả sao? Cẩn thận ta chém ngươi làm đôi đó.

Nhược Phong chỉ cười khổ nói:

- Nhưng vấn đề là chính chúng ta cũng còn khó mà ra khỏi trận được. Làm sao có thể mang được ngươi đi ra?

Mạc Dạ Thiên ngạo nghễ đáp:

- Các ngươi có thể không có biện pháp xuất trận, nhưng ta lại biết Hoa Lân nhất định có thể xuất trận. Chúng ta chỉ cần bắt được hắn là được.

Nhược Phong cả kinh, vội vàng hỏi:

- Hắn có biện pháp gì vậy?

Mạc Dạ Thiên cười nói:

- Chỉ cần ngươi và Nhâm Vi đều thề sẽ đưa ta đi ra ngoài, ta sẽ nói hết cho các ngươi.

Nhược Phong cười nói:

- Nếu ta có thể mang ngươi ra ngoài, tự nhiên sẽ không mặc kệ ngươi ở lại. Được rồi! Ta hứa với ngươi!

Mạc Dạ Thiên mừng rỡ như điên, quay đầu lại hỏi Nhâm VI:

- Nhâm đại hiệp, còn ngài thì sao?

Nhâm Vi cười khổ, nói:

- Sư tôn ta đã hứa với ngươi rồi, ta còn gì để nói nữa? Được rồi! Ngươi nói xem, Hoa Lân sẽ có kế hoạch gì?

Hắn chỉ biết rằng Hoa Lân sẽ phải đoạt lấy Huyễn quang kính, nhưng làm thế nào để xuất trận thì Nhâm VI lại thực sự không biết.

Mạc Dạ Thiên rốt cuộc thở phào một hơi, biết rằng mạng nhỏ này của mình tạm thời được bảo vệ. Vì vậy nghiêm giọng nói:

- Hoa Lân từng nuôi một con tiểu bạch long!... Bởi vì khi hắn đi qua "Băng phong trận", Tiểu Bạch của hắn bị một con băng long bắt đi. Vì muốn đổi lấy TIểu Bạch, hắn phải đi tìm Huyễn quang kính. CHỉ cần thành công, băng long kia không những sẽ trả lại Tiểu Bạch cho hắn mà còn giúp hắn mở truyền tống trận, đưa hắn rời đi.

Nhược Phong nghe vậy, đột nhiên cười ha hả nói:

- Hoa Lân nuôi một con tiểu bạch long? Sao ta lại không biết nhỉ? Đây quả là một vấn đề quan trọng!... Xem ra đúng là ngươi đã bị hắn lừa rồi!

Mạc Dạ Thiên sửng sốt, tim đập thình thịch, nghĩ thầm rằng nguy rồi. Việc này đều là do Hoa Lân tự biên tự diễn thôi, chính mình cũng chỉ là do nghe hắn kể lại mà thôi. Xem ra mình và mọi người của Mê Tiên trấn đều bị Hoa Lân lừa rồi.

Đang lúc tuyệt vọng, ai ngờ Nhâm Vi lại cười khổ nói:

- Hồi bẩm sư tôn! Đúng là Hoa Lân có nuôi một con tiểu bạch long. Hơn nữa bạch long này còn là của Huyền Băng Thiên chúng ta. Gã này trong khi chạy trốn còn dám mang theo ấu long của chúng ta, thật sự là ghê tởm!

Nhược Phong sửng sốt, kinh hãi nói:

- Sao ngươi không nói sớm?

Nhâm Vi vẻ mặt đau khổ nói:

- Thứ nhất là do đồ nhi không dám nói. THứ hai là do đồ nhi vừa mới biết được điều này. Xin sư tôn tha tội!

Nhược Phong vội la lên:

- Vậy có thể nguy rồi! Nếu ấu long nọ sinh ra tình cảm quyến luyến với Hoa Lân, nhất định sẽ bị sử dụng suốt đời, tương lai sợ rằng sẽ không dám động thủ với Hoa Lân. Đến lúc đó, đừng nói hai thầy trò chúng ta không phải là đối thủ của Hoa Lân, chỉ sợ cả trưởng lão của Thánh Thanh Viện cũng bó tay. Sao ngươi không báo cáo sớm một chút? Đấy đúng là đại sự rồi!

Nhâm Vi cả kinh, nhất thời tự trách mình:

- Đồ nhi cũng biết là rất không ổn, cho nên một đường gắt gao đuổi giết Hoa Lân. Ai ngờ hắn năm lần bảy lượt trốn thoát, tu vi không ngờ càng ngày càng tinh thuần. Tới hôm nay, đồ nhi đã không cách nào bắt giết được hắn trong vòng 10 chiêu!

Lập tức Nhược Phong mặt mày âm u, nghĩ thầm rằng việc này cực kỳ không ổn. Nếu Tiểu Bạch của Hoa Lân thực sự sinh ra từ Huyền Băng Thiên, vậy cả Thánh Thanh VIện sẽ thành trò cười của cả tu chân giới. Thử tưởng tượng một tiểu ma đầu cũng có thể bắt được thần long của bổn môn, chuyện này mà truyền ra thì danh dự làm sao có thể giữ nổi?... Nhưng điều phiền toái nhất vẫn còn ở phía sau, nếu mình không cẩn thận mà giết mất Hoa Lân, thử hỏi nếu Tiểu Bạch báo thù thì làm sao? Đến khi đó, liệu mình có thể giết TIểu Bạch được không? Nếu mình giết chết Tiểu Bạch, vậy băng long ở Huyền Băng Thiên có phản lại không? Chuyện này không thể nói giỡn được. Huống hồ, nếu trước khi TIểu Bạch lớn lên vẫn không trừ diệt được Hoa Lân, đến lúc đó cả Thánh Thanh Viện còn ai dám động thủ với Hoa Lân? Ai có thể thắng nổi Tiểu Bạch?

Tóm lại một câu, nhất định phải tách TIểu Bạch ra khỏi Hoa Lân trước, kiên quyết diệt trừ Hoa Lân. Nếu không, Thánh Thanh Viện sẽ gặp phiền toái mãi mãi không dứt.

Vì vậy Nhược Phong lập tức quyết định thật nhanh, nói:

- Bây giờ, chúng ta chỉ có một con đường mà thôi. Đó chính là giết chết Hoa Lân. Chỉ cần hắn không thể tới được "Băng phong trận", Tiểu Bạch sẽ vĩnh viễn không gặp được hắn. Mà Thánh Thanh VIện của chúng ta có lẽ còn có thể cứu vãn được chút thể diện.

Nhâm Vi và Mạc Dạ Thiên đều cả kinh, không thể tưởng tượng được Nhược Phong lại nói kiên quyết đến thế. Tuy nhiên, trong lòng cũng cực kỳ mừng rỡ, đồng thanh nói:

- TỐt! Trước tiên chúng ta hãy đi "Băng Phong trận", chờ đón Hoa Lân tới tìm chết!

Chương 16 : Ôm cây đợi thỏ

Tác giả : Phiêu Ẩn

Dịch giả : heoquay123

Biên tập: jimmy19

Nguồn : QUẦN LONG HỘI - 4vn.eu/forum

Hoa Lân , Tí Hình , điện chủ , Đỗ Bôn Lôi bốn người , giữa đường nghỉ ngơi nửa ngày , sau đó lại lên đường . Hoa Lân cười nói :

-Chúng ta cứ thong thả mà đi , tên Nhâm Vi đó không dám ôm cây đợi thỏ , nhất định đã nôn nóng nhanh chóng vượt lên phía trước rồi . Đến lúc tới Băng phong trận , cho dù Nhâm Vi lợi hại thế nào , cũng không cách gì ngăn nổi chúng ta .

Đỗ Bôn Lôi cười đáp :

- Ta vẫn luôn nghĩ, thế giới bên ngoài rốt cục hình dạng như thế nào ? Sau khi rời khỏi đây , chẳng biết thế giới mà ta hay tưởng tượng trong giấc mộng có giống thế hay không ?

Hoa Lân thấy Đỗ Bôn Lôi tâm tình đã phục hồi trở lại , trong lòng cảm thấy an tâm . Nghĩ thầm rằng sau khi xuất trận , nhất định nghĩ cách giúp hắn nghiên cứu kiếm pháp tay trái , để cho hắn khỏi tiếc nuối .

Đoàn người đi rất thong thả , mất thời gian hơn bốn ngày , rốt cục về tới " Thần binh trận " .

Vừa bước vào thần trận , Hoa Lân chỉ vào phế tích phía trước nói :

-Từ trận này một đường hướng Nam thì có thể quay lại Băng phong trận . Chỉ cần đổi về được Tiểu Bạch , chúng ta có thể lập tức rời khỏi ...

Dừng một chút , quay đầu lại hỏi điện chủ :

-... Từ trận này đi về hướng Đông thì có thể quay lại Mê Tiên Trấn của các ngươi. Nàng thử nghĩ xem , trực tiếp xuất trận hay là trở về đó đợi tin tốt của ta ?

Điện chủ không chút do dự đáp :

-Ta đương nhiên là theo ngươi xuất trận trước,đợi sau khi tìm hiểu lộ tuyến,ta lại trở về đón Mê Tiên Trấn mọi người .

Hoa Lân chỉ biết gật đầu đáp :

-Vậy được ! Chúng ta đi Băng Phong trận , bất quá ta lại có chút hơi lo lắng , Nhâm Vi gia hỏa này nói không chừng đang chờ chúng ta phía trước . Hắn nhất định là không như vậy an lành mà bỏ qua.

Đỗ Bôn Lôi lớn tiếng nói :

-Sợ cái gì ? Chỉ bằng vào một mình hắn , không có bản sự có thể giết được chúng ta .

Hoa Lân suy nghĩ một chút , thấy bản thân mình đúng là có điểm lo lắng hơi thừa . Chỉ cần mình cùng Tí Hình liên thủ , Nhâm Vi tuyệt đối không có khả năng uy hiếp . Vì vậy nói tiếp :

- Vậy được rồi, chúng ta lên đường ...

Mọi người đối với "Thần binh trận" này cũng đã có sự hiểu biết , hiểu rằng chỉ cần vượt qua giữa " Thập vạn thần binh" của sơn cốc,trận pháp này có lẽ không còn gì hung hiểm . Vì vậy đoàn người cẩn thận tiến về phía trước , lúc nào cũng cảnh giác động tĩnh phía trước . Sau nửa canh giờ ,chỉ thấy phía trước xuất hiện một cồn cát.

Hoa Lân trống ngực đập mạnh , biết rằng vượt qua khỏi cồn cát,chỗ đó chính là " Thập vạn thần binh " . Vì vậy nói :

-Các người ở đây chờ,để ta qua đó xem trước.

Nói xong vừa dứt hướng thẳng cồn cát đi tới .

Hoa Lân phục người xuống bên cồn cát ,thăm dò nhìn về phía trước , chỉ thấy phía dưới sơn cốc là vô số pho tượng . Nhưng chỉ là lúc này sơn cốc thập phần lộn xộn, một số mảnh vỡ kim loại vương vãi tứ tán khắp nơi , hình như là vừa trải qua một trận đại chiến .

Hoa Lân suy nghĩ một chút , hắc hắc cười nói :

- Nhâm Vi a Nhâm Vi , nguyên lai ngươi cũng gặp chúng nó rồi à . Hắc hắc , không biết ngươi đã chết hay chưa?

Chính lúc trong lòng đang đắc ý ,lại nghe loáng thoáng sau lưng có tiếng bước chân người , Hoa Lân cả kinh , hoảng sợ quay đầu lại , chính là Tí Hinh , điện chủ cùng Đỗ Bôn Lôi đang tới . Hoa Lân cau mày , vốn định trách mắng bọn họ mấy câu , nhưng nghĩ lại thấy lúc này cũng không có gì nguy hiểm nên lại thôi .

Tí Hình đi tới bên người Hoa Lân dừng lại, hỏi :

-Sao rồi?

Hoa Lân vội kéo người hắn thấp xuống , nói :

- Phía trước rất nguy hiểm . Ngươi xem phía dưới sơn cốc kia dấu chân tán loạn , mảnh vụn vương vãi khắp nơi . Nếu ta đoán không sai , Nhâm Vi nhất đinh từng đi qua đây .

Mọi người dò đầu nhìn ra , sắc mặt ai nấy cũng đều biến sắc.

Hoa Lân dẫn đầu mọi người , thân cuối thấp sát vào cồn cát ,đi thẳng về hướng Nam ...

Đường đi hoàn toàn bình an , chưa hết một ngày đã ra khỏi "Thần binh trận" .

Ngay khi tiến vào" Băng phong trận' , trong nháy mắt ai nấy đều cảm thấy một cơn gió lạnh tê người thổi tới , mang theo một trận tuyết lớn , phiêu phiêu rớt xuống trên người .

Điện chủ vươn tay ngọc lên không trung tiếp lấy một bông tuyết đang xoay tròn , yêu kiều hỏi :

- Đây là gì vậy ?

Hoa Lân trong lòng cảm khái , biết nàng chưa bao giờ thấy tuyết . Vì vậy nhẹ nhàng giải thích :

-Đây là bông tuyết . Theo dân gian nói thì nó chính là do nước mưa bị hàn khí kết tinh mà tạo thành .... Chúng ta lên đường đi . Đi hơn tám mươi dặm đường nữa là có thể đến đích,nhưng ta vẫn luôn có chút bất an,cảm thấy rằng đường đi lần này quá sức thuận lợi , không biết tên Nhâm Vi đó đang giở trò quỷ gì !

Mọi người nghe thấy lời nói nhưng đa phần đều không nghĩ vậy . Ngẩng đầu nhìn về phía xa ,nhưng thấy bầu trời cực kì hắc ám , tuyết vẫn rơi không ngừng ,làm cho tầm mắt không thể nhìn xa.Phóng mắt nhìn ra, chỉ toàn là một màu trắng xóa bao phủ .

Lại tiếp tục lên đường , Hoa Lân dẫn mọi người đi được vài mươi trượng , điện chủ đột nhiên đứng lại , khom lưng nhặt một vật gì từ trong tuyết ra , kiều thanh hỏi :

-Đây là vật gì ?

Hoa Lân quay đầu nhìn lại , chỉ thấy trong tay nàng cầm một khối sáng trong suốt " năng lượng tinh thạch " , là vật rất thường gặp của tu chân giới . Trong lòng nhất động , xoay người nhìn khắp bốn phía , quả nhiên phát hiện ngoài xa 20 trượng lại có 1 miếng tinh thạch khác .Vì vậy trương mắt nhìn ra xa ,

mới phát hiện thấy cứ cách mỗi 20 trượng trên mặt đất lại có 1 khối tinh thạch , xa xa kéo thành một đường , phảng phất giống như kết thành một trận pháp nào đó .

Hoa Lân trong lòng cả kinh , nhất thời nhớ lại Chu thần y của Bách Thảo Hiên , từng sử dụng qua loại trận pháp này để dự báo khách tới ngoài cửa . Vì vậy quát lớn :

-Không hay , có mai phục , chúng ta mau rút .

Tí Hình , điện chủ , Đỗ Bôn Lôi đều đang sửng sốt , cũng chưa thấy xung quanh xuất hiện điều gì khả nghi mà Hoa Lân đã bay vọt ra xa đến hơn vài mươi trượng . Bọn họ nhất trận lục đục rồi cũng bất đắc dĩ phải triển khai thân pháp đuổi theo sau .

Mọi người mới đi chừng khoảng trên dưới nửa khắc thời gian , chỉ thấy bên trái xuất hiện một thân ảnh cấp tốc đuổi theo . Người còn chưa tới nơi đã bay vọt lên trời , trường kiếm trong tay hóa thành một làn kiếm quang chói mắt , chém thẳng vào Đỗ Bôn Lôi phía sau . Hoa Lân trong lòng kinh hãi , vội vã trở ngược người ngăn cản . " Keng " một tiếng chói tai , khó khăn lắm mới có thể đứng vững . Chỉ thấy thân

ảnh Nhâm Vi nhoáng lên một cái đã dừng ngoài năm trượng .

Hoa Lân hoành kiếm ngăn cản trước mặt mọi người , hỏi :

-Nhâm Vi nhà ngươi tại sao cứ như âm hồn bất tán ? Ngươi hẳn phải biết rõ , bằng vào thực lực của một mình ngươi , tuyệt đối không ngăn cản nổi chúng ta . Ngươi không phải là đầu bị vô nước rồi?

Nhâm Vi ngược lại vẫn giữ thái độ bình thản , hắn chẳng những không xuất thủ , ngược lại tra kiếm vào vỏ , đeo lại sau lưng . Cười ha hả nói : "

- Nghe nói ngươi có biện pháp xuất trận . Nhâm mỗ bất đắc dĩ phải mặt dày cùng ngươi hợp tác . Chẳng hay ý ngươi thế nào ?

Hoa Lân kinh ngạc nói :

– A ? Không tưởng tượng được Nhâm đại hiệp danh trùm thiên hạ cũng biết xuống giọng hạ khí cầu khẩn ta ? Không bằng như vậy đi , chỉ cần ngươi gọi ta một tiếng Hảo sư phụ ,ta sẽ đem những ân oán giữa chúng ta một lần xóa sạch , thế nào ?

Mi mắt Nhâm Vi giật giật , trong mắt thoáng qua một tia hàn quang, nhưng hắn cố gắng áp chế phẫn nộ , chậm rãi nói :

-Kì thật ngươi muốn làm sư phó ta cũng không khó . Chỉ là xem bản thân ngươi có tuyệt kĩ gì hay không , nếu không e rằng bổn tọa bái ngươi làm sư phó , nhưng lại chẳng học được gì hay ho , chẳng phải là làm trò cười cho người khác sao ? "

Hoa Lân hàm ý cười nói :

-Những thứ ta biết thì rất nhiều.Ngươi nếu như thật sự muốn bái ta làm thầy. Ta thật ra có thể dạy ngươi pháp môn chạy trốn . Không biết ngươi có muốn học chăng ? ... A , mà ta quên mất ,môn công phu này ngươi so ra còn lợi hại hơn ta mấy lần . Hay là để ta gọi ngươi là sư phụ vậy ! Ai ....

Nhâm Vi mặc dù trong mắt phảng phất muốn tóe lửa nhưng hắn trước sau vẫn nhẫn nại không hề động thủ , ngược lại tìm cách lảng đi :

- Bỏ đi , không nói mấy chuyện không thực tế đó nữa . Ngươi biết không ? Ở trong Thiên thần miếu này còn cất dấu 1 bộ "Phạm Mật Tâm Kinh ". Chỉ cần

2 người chúng ta liên thủ , nhất định có thể tìm được nó . Thế nào ?

Hai người bọn họ nói chuyện , làm cho bọn điện chủ , Tí Hình cùng Đỗ Bôn Lôi bên cạnh ngạc nhiên đến há hốc miệng . Điện chủ cùng Đỗ Bôn Lôi trong lòng cũng hy vọng Hoa Lân bớt đi một kình địch . Vì vậy đều nhao nhao hướng Hoa Lân nháy mắt , muốn hắn đáp ứng yêu cầu của Nhâm Vi , ai ngờ Hoa Lân đột nhiên ha ha cười lớn , nói :

– Nhâm Vi ơi Nhâm Vi , ngươi đừng tưởng rằng gia gia ngươi là đồ ngu , ngươi tưởng rằng ta không biết gì hay sao ? Dám chắc Nhược Phong đang đuổi tới nên ngươi ở chỗ này tìm cách cầm chân gia gia , đúng không ? Hừ , xin lỗi ta đây không tiếp ngươi nữa !

Nói xong quay đầu nhìn 3 người bọn điện chủ nói :

- Các ngươi mau chạy !

Nhâm Vi thấy quỷ kế bị phá ,vì vậy tranh tiên xuất thủ, trường kiếm xuất vỏ hóa thành một đạo lôi điện , nhắm thẳng vào ngực Hoa Lân phóng tới .

Điện chủ cùng Đỗ Bôn Lôi đối với phán đoán của Hoa Lân vô cùng tin tưởng , lập tức không hề chần chừ ,

xoay người chạy thẳng về phía sau . Tí Hình đã cùng Hoa Lân ngầm giao ước, hai người đồng thời xuất kiếm , phong tỏa kiếm thế của Nhâm Vi , không những vậy còn bức được Nhâm Vi lùi lại một bước . Hoa Lân ngược lại không truy kích , chỉ khẽ quát :

-Chạy !

Tí Hình bất đắc dĩ , chỉ biết cùng với Hoa Lân đồng thời lui lại sau mấy bước , vài cái nhấp nhô cũng đã chạy ngược về phía sau .

Nhâm Vi đương nhiên cũng không như vậy mà bỏ qua , chân đạp một điểm, đề khí đằng không bay lên, nhằm vào phía sau lưng Hoa Lân . Ai ngờ Hoa Lân dường như đoán chắc hắn sẽ đuổi tới , trong lúc đó đột nhiên xoay người, kiếm thẳng lên trời đón thế lao xuống của Nhâm Vi . Tí Hình cũng nhanh chóng phối hợp , lập tức bước sang phải một bước , bàn tay ngửa lên , một đoàn thanh quang nhằm mặt Nhâm Vi phác tới . Hai người liên thủ trái lại không kém một phân nhất hào

Nhâm Vi trong lòng kinh hãi,biết rằng lại rơi vào sư ghê tởm của Hoa Lân, vội quát lớn :

- Hàn băng thiểm ...

Trường kiếm trong tay rung lên , bầu trời xuất hiện 1 trụ băng cực lớn bắn thẳng về phía Hoa Lân và Tí Hình,đạt được thời gian nghĩ , Nhâm Vi mượn lực tại không trung lộn một vòng , thân thể đã tà tà bay ra ngoài năm trượng .

Thân pháp của hắn quả nhiên là xuất thần nhập hóa , không chỉ trên không trung sử ra chiêu thứ bảy của " Tuyệt sanh kiếm " mà bản thân hắn cũng an toàn thoát khỏi hợp kích của Hoa Lân cùng Tí Hình . Bất quá , Nhâm Vi mặc dù lợi hại nhưng Hoa Lân trí cao hơn hắn một bậc . Một tay nhanh chóng chụp vai Tí Hình đang muốn thừa thắng truy kích , xoay ngược về sau , lại tiếp tục bỏ chạy .

Tí Hình trong lòng không hề tình nguyện , bên tai đã nghe thanh âm Hoa Lân truyền đến , nói :

- Chạy mau ! Nhược Phong là sư phụ của Nhâm Vi , nếu hắn mà đến , chúng ta tuyệt không phải là đối thủ của hắn.

Tí Hình nghe thấy Nhâm Vi lại còn có sư tôn , lúc này trong lòng kinh hãi , khó có từ nào có thể hình dung

nổi . Nghĩ thầm rằng sư phụ của Nhâm Vi này há lại chẳng phải là thiên hạ vô địch hay sao ? Thêm nữa lại bị Hoa Lân lôi kéo , chỉ biết cắm đầu cắm cổ chạy theo .

Lại nói Nhâm Vi khó khăn lắm mới đáp xuống đất , ngẩng đầu lên đã thấy thân ảnh Hoa Lân cách xa ngoài ba mươi trượng . Tức giận đến xám mặt , nghĩ thầm rằng tên này thật không biết xấu hổ , rõ ràng đang có lợi thế lại bỏ chạy . Nổi nóng gầm lên một tiếng , lại tiếp tục phát động truy kích . Chốc lát sau đã đuổi tới cách bọn Hoa Lân năm trượng nhưng hắn vẫn canh cánh lo lắng đòn phản kích của Hoa Lân , vì vậy không dám khinh địch xông lên , chỉ dùng trường kiếm lăng không chém một nhát , một dải kiếm quang xé toạc không gian mờ mịt bông tuyết , hướng phía sau thắt lưng Hoa Lân bổ tới .

Hoa Lân cùng Tí Hình đã sớm có chuẩn bị , cũng không quay đầu lại , chỉ trở tay đâm ra mốt kiếm . Nghe " keng " mốt tiếng , liền chặn ngay kiếm khí của Nhâm Vi . Với sức liên thủ của hai người bọn họ , tự nhiên dễ dàng hóa giải được .

Nhâm Vi hung hăng nghiến răng , tay phải chĩa lên trời phóng ra một đạo bạch quang bay thẳng lên không trung . Trong thời tiết mưa tuyết tán loạn nhưng cũng có thể nhìn thấy rất rõ .

Nguyên lai , Nhược Phong sớm cùng Nhâm Vi và Mạc Dạ Thiên đã thương lượng qua , ba người mỗi người thủ một hướng mà Hoa Lân có thể đến . An bài như thế , bất luận là Hoa Lân xuất hiện ở đâu , bọn họ đều cũng có thể dùng hoa ngôn xảo ngữ làm chậm cước bộ của Hoa Lân , rồi đợi tiếp viện của hai người còn lại , hợp lực tiêu diệt hắn . Vì vậy , lúc này Nhược Phong hẳn đang trên đường tới đây , cho dù Nhâm Vi không phát ra tín hiệu cầu cứu , hắn cũng sẽ rất nhanh đến đây ...

Hoa Lân mặc dù đoán chắc Nhược Phong nhất định đuổi đến, nhưng bất quản hắn chạy như thế nào , thủy chung vẫn cứ chậm một bước

Với công lực của Nhược Phong , muốn truy kích Hoa Lân cũng dễ như trở bàn tay , huống chi lại còn có Nhâm Vi bên cạnh không ngừng dây dưa ?

Chỉ nghe 1 tiếng hú xa xa truyền đến , trong nháy mắt đã thấy 1 đạo thân ảnh xuất hiện , lăng không phóng đến chặn ngay trước mặt Hoa Lân .

Tí Hình thấy thế ,không khỏi khóe mắt giật giật, chỉ thấy thân pháp người này thật sự quá nhanh , rõ ràng tu vi thâm bất khả trắc . Nếu có ai bảo Nhâm Vi so với bản thân mình lợi hại hơn một bậc , trong lòng có thể không phục . Nhưng nếu nói về công lực của người vừa đến thì chính mình cũng chỉ có thể cam bái hạ phong .

Trong phút chốc , chỉ cảm thấy một luồng chưởng phong mạnh mẽ chụp lên thân mình . Lúc này Nhược Phong còn cách xa mười trượng . Hoa Lân hoảng sợ quát :

- Chạy mau !

Tới lúc này rồi , ai còn khả năng chạy được ? Đừng nói là Nhược Phong đã tới , chỉ có một đạo chưởng phong này tới đã làm cho Tí Hình không còn đường rút lui , chỉ có thể vận nội lực vào song chưởng nghênh tiếp . Nghe " Binh " một tiếng chói tai . Thân thể Tí Hình lảo đảo một chút mới có thể miễn cưỡng đứng vững lại được .

Nhược Phong vù một tiếng đã chặn ở phía trước , cách Hoa Lân hai trượng , ngạo nghễ lên tiếng :

-Tiểu ma đầu nhà ngươi thật sự là giỏi . Từ Tu chân giới chạy tới tới chạy lui , không chỉ năm lần bảy lượt đào thoát trong tay bổn tọa , lại làm cho cả Phần Âm tông bất lực với ngươi.Hôm nay để ta xem còn ai có thể cứu mạng ngươi được ?

Nói xong , một trận tinh thần lực lạnh tựa băng phong trùm đến , bao phủ toàn thân Hoa Lân .

Hoa Lân không khỏi lui về sau một bước , quay đầu lại nhìn Tí Hình , lại nhìn nhìn Nhược Phong, cười khổ nói :

- Vị bằng hữu bên cạnh ta đây , cùng ta cũng không có quan hệ gì. Ta đi với ngươi , nhưng không được làm khó hắn ! Thế nào ?

Nhược Phong trong mắt lóe ra sát cơ , nói :

-Nói thế không được , hắn là bằng hữu của ma đầu , đương nhiên lai lịch cũng không có gì hay ho . Ta thấy hai người các ngươi tốt nhất là chịu chết đi!

Thân thể Tí Hình rung động , nghĩ thầm trong lòng Hoa Lân xử sự tuy thường "Giả tinh tinh"(làm trò khỉ) chiếu cố bằng hữu chung quanh , nhưng lời nói và hành động cũng là thị phi phân minh , không làm chuyện bậy bạ, tại sao tên cao thủ được cho là chánh đạo Thánh Thanh viện này lời nói ra lại không hề phân biệt trắng đen tốt xấu , chẳng lẽ thế giới bên ngoài hiện giờ đã hoàn toàn điên đảo , hỗn độn rồi hay sao ?

Nghĩ đến đây , nộ hỏa bốc cao , lớn tiếng quát :

- Ta vẫn thường nghe nói cao thủ Thánh Thanh viện là vĩ đại , ai biết hôm nay vừa gặp mặt, lại chỉ thấy 1 lũ cao ngạo ra vẻ đạo mạo mà bại hoại thối tha , thật sự làm ta thất vọng ! ... Hoa Lân ! Ngươi không cần phải xuống giọng năn nỉ hắn , người còn thở là còn tranh đấu . Nếu như vậy mà cũng sợ , sống tiếp còn có ý nghĩa gì nữa ?

Nhược Phong nghe thấy , trong mắt sát khí cường liệt , lãnh đạm nói :

- Nếu đã vậy , đừng trách sao ta không hạ thủ lưu tình !

Nói xong vừa định động thủ , ai ngờ Hoa Lân lớn tiếng cản lại :

-Chờ chút , chờ chút ! ... Hai người chúng ta đều đi theo ngươi còn không được sao , hơn nữa , nếu ngươi ra tay giết ta , ngươi cũng đừng hòng ra khỏi trận này được !

Tí Hình nghe Hoa Lân nói thế , trong lòng âm thầm mắng Hoa Lân sợ chết .

Công lực toàn thân của Nhược Phong đã ngưng tụ đầy đủ chờ phát ra , nghe thế chỉ lạnh lùng đáp :

- Ai bảo không có ngươi , chúng ta không thể xuất trận ? ... Hình như ngươi quên mất , chúng ta là người của Thánh Thanh Viện , Băng long nơi này chính là Thủy hệ thần long , đảm bảo nó sẽ không để chúng ta mất mạng tại nơi này .

Hoa Lân cả kinh , nghĩ thầm quả thật đúng thế . Mặc dù thần long không xem người bình thường ra gì , nhưng nếu thấy tu chân giả đồng hệ chính là chuyện khác . Nếu đúng thế thì tình thế bên mình xem ra rất nguy cấp . Nhược Phong hình như chỉ muốn ngay lập tức giết chết mình , lý do là tại sao ?

Ngay lúc đang suy nghĩ , Nhược Phong đã động thủ . Thân thể nhoáng lên , đã lao thẳng về phía Hoa Lân , hữu chưởng vung ra , chụp lấy toàn thân Hoa Lân . Chiêu này nhìn có vẻ thong thả nhưng mau lẹ cấp kì , căn bản không cho đối thủ cơ hội tránh né . May là Tí Hình cũng đã sớm ngưng tụ công lực toàn thân , song chưởng xô ra , hai luồng thanh quang ngăn chưởng của Nhược Phong ập tới . Nghe " Bình " một tiếng vang trời , Tí Hình loạng choạng thối lui về sau sáu bước dài mới đứng vững lại . Còn sóng xung kích từ cú va chạm lan ra tứ phía , làm cho Hoa Lân bên cạnh cũng phải thối lui một bước .

Thân ảnh của Nhược Phong cũng bị chấn động lảo đảo một chút , vừa phục hồi lại , lập tức vung chưởng về phía Hoa Lân ...

Mục tiêu của hắn chỉ có một mình Hoa Lân , chỉ cần giết Hoa Lân rồi , Tí Hình này có đáng là gì ?

Lúc này Nhâm Vi đang đứng bên cạnh quan sát chiến cuộc , khóe mép nhếch ra nụ cười khoái trá . Trong lòng thầm nghĩ , Hoa Lân ơi Hoa Lân , ta xem ra lần này ngươi nhất định chết chắc rồi !

Lúc này điện chủ cùng Đỗ Bôn Lôi cũng đã quay lại , thấy một chưởng này của Nhược Phong giống như linh dương múa sừng , không sao nắm bắt được quỹ tích . Trong lòng không khỏi phát lạnh , nghĩ thầm Hoa Lân trúng phải chiêu này chắc phải chết không nghi , lập tức ra tay cứu nguy . Nhưng Nhược Phong xuất thủ quá nhanh , căn bản là bọn họ không thể theo kịp tốc độ .

Chợt nghe Hoa Lân phẫn nộ quát lớn :

" Kim cương huyền ...

Một tiếng " Binh " trầm trọng vang lên , Hoa Lân lảo đảo lui về sau 5 bước , khóe miệng rỉ ra một dòng máu tươi , nhưng Tí Hình cùng Nhâm Vi hai người đều vô cùng sửng sốt . Bởi vì bọn họ thấy rõ ràng , Hoa Lân trên người hiện lên một tầng hoa văn nước nhàn nhạt , ngăn cản một phần chưởng lực của Nhược Phong . Kỳ quái hơn chính là thân thể Nhược Phong cũng lảo đảo , với công lực của hắn cũng không cách nào áp chế , phải lui về sau một bước mới có thể đứng vững trở lại .

Nói về giật mình ngạc nhiên nhất , chính là bản thân Nhược Phong .

My mắt giật liên hồi, nghĩ rằng Hoa Lân này cũng có thể phản chấn công lực của mình . Đây là đạo lý gì ? Suy nghĩ một chút , hoảng sợ phát hiện ra , nói lớn :

- Hừ ! Quả nhiên ngươi đã thu được Huyễn quang kính , lúc này xem ra càng không thể để cho ngươi sống sót được !

Chuyện này tuyệt đối là oan uổng !

Mặc dù Huyễn quang kính còn có danh xưng là Đại địa thần thuẫn , có thể hóa giải một bộ phận nào đó lực công kích của địch nhân , nhưng lực phản chấn vừa rồi chính là " Cửu chuyển thần công " của Trữ Tiêm Tuyết gây nên .

Hoa Lân không kịp giải thích , chỉ cảm thấy một chưởng vừa rồi của Nhược Phong đánh cho mình khí huyết nhộn nhạo , chỉ cần hắn ra tay bồi thêm một chưởng nữa , mình nhất định chỉ còn đường chết !

Chuyện lo lắng nhất thường hay xảy ra trong nháy mắt . Một chưởng của Nhược Phong chưa đánh chết được Hoa Lân , lập tức lấy thế , bồi tiếp ngay một chưởng nữa .

Không chỉ như thế , bông tuyết trên trời bỗng nhiên ngưng đọng cả lại , hình thành một cây thạch nhũ bén nhọn , áp từ trên đỉnh đầu Hoa Lân đâm xuống , chính là " Khống thủy đại pháp " nổi tiếng của Thánh Thanh Viện ...

Thấy một mũi tên băng lớn khí thế lôi đình từ trên đầu phóng xuống , cho dù Hoa Lân lợi hại thế nào , dưới tình huống này cũng vô phương tránh né . Quan trọng nhất là chiêu này của Nhược Phong đã dốc toàn lực mà phát , chưởng phong chưa tới đã làm cho Hoa Lân hô hấp không thông . Lúc này cho dù hắn có Huyễn quang kính , cũng không sao tránh khỏi cái chết .

Hoa Lân thấy chính mình căn bản không cách nào tiếp chiêu , mà Tí Hình lại thụ trọng thương . Điện chủ cùng Đỗ Bôn Lôi tu vi yếu kém , cho dù hợp lực 3 người bọn họ cũng không cách nào giải cứu mình . Dưới tình huống này , người có thể cứu mạng Hoa Lân , chỉ e rằng khắp Tu chân giới cũng chẳng có mấy . Mà Hoa Lân trong lòng rõ ràng , Trữ Tiêm Tuyết thì không có khả năng xuất hiện ở nơi này . Ngoại trừ nàng ra , Hiên Dĩ Thừa của Phần Âm Tông

càng không biết ở đâu , nhờ hắn đến giải cứu mình? Chỉ sợ cũng không phải là một chuyện tốt!

Vì vậy , đơn thân đối mặt với chưởng của Nhược Phong , Hoa Lân chỉ có thể vận hết công lực toàn thân , trực diện nghênh tiếp . Mặc dù biết lần này hẳn là phải chết nhưng cũng không còn cách nào khác .

Chương 17: Viễn Cổ Chiến Trường

Tác giả : Phiêu Ẩn

Dịch giả : Jimmy19

Nguồn : QUẦN LONG HỘI - 4vn.eu/forum

Mây đen âm u,khiến sắc trời càng thêm âm ám,hoa tuyết tán loạn vẫn đang không ngừng rơi.Hoa Lân cố hết sức toàn thân công lực,cử chưởng lập trước thân mình,nghênh đón chưởng phong của Nhược Phong rít gào ấn tới.

Điện chủ cả kinh thốt lên một tiếng,không để ý đến hung hiểm trong trường giơ kiếm đâm vào Nhược Phong,còn Đỗ Bôn Lôi rõ ràng biết mình không cách nào chống lại,nhưng cũng bạo hét lên một tiếng,rướn

người từ đàng xa xông vào trong trường,Tí Hình thấy tình hình như vậy,dù hơi chần chừ một chút,nhưng cũng hét lớn một tiếng,vận khởi"Hắc Long Ba",trực tiến về hướng Nhược Phong.Hiện trường lúc này hỗn loạn bất kham,trong đó kiếm quang hỗn loạn,hoa tuyết,còn có đủ loại kình khí,khiến bầu trời đã âm ám càng trở nên hỗn độn.

Nhâm Vi thấy vậy chỉ đứng xa xa một bên,khóe miệng cười lạnh một tiếng,biết rằng với công lực của đám người này,tuyệt đối không phải đối thủ của sư tôn,huống chi bọn họ còn chưa đuổi tới kịp,Hoa Lân đã sớm chết rồi.

Nhưng mà nên tới rốt cuộc cũng sẽ tới.

Mắt thấy đầy trời băng nhận đã bao chặt lấy Hoa Lân,còn chưởng phong của Nhược Phong cũng đã phách tới,trong lúc Hoa Lân sắp táng mạng lại nghe thấy chân trời truyền tới tiếng Long ngâm,tiếng hống hùng hậu khiến đại địa run rẩy,mây đen trên đỉnh đầu lập tức tứ tán bốn phía,bất ngờ mở ra một phiến trời quang đảng,tiếp đó một đạo bạch quang thiểm tới.

Mọi người ai cũng cả kinh.Nhược Phong hơi đình trệ một chút nhưng lại đột nhiên tăng tốc,chớp mắt song chưởng đã bức tới trước người Hoa Lân.Cự li như vậy,dù cho là thần tiên cũng không cách nào đến kịp ngăn trở.

Đồng thời lúc này,băng nhận trong thiên không cũng bắn tới, mắt thấy là muốn đem Hoa Lân bắn thành tổ ong,ai ngờ khi không thổi tới một trận gió lớn đem băng nhận trước mặt Hoa Lân toàn bộ thổi tan tác thành phấn vụn,với ý niệm cường đại của Nhược Phong cũng không cách nào chống lại...Bất quá,điều này cũng không có gì đáng tiếc,bởi vì chưởng phong của Nhược Phong đã thật mạnh thật kêu"Tiếp xúc"Hoa Lân,"Oanh"một tiếng vang thật lớn,một chưởng này đã thành định cục,với cách nghĩ của Nhược Phong,một chưởng này Hoa Lân tuyệt đối không cách nào đỡ được,cứ cho là không có sự tương trợ của băng nhận mình cũng có thể lập tức "Xử" Hoa Lân dưới chưởng.

Hoa Lân tịnh không né tránh,cũng may là không có ý nghĩ này,nếu không với công lực của Nhược Phong,hắn chỉ cần hơi một chút trì nghi,chắc là sẽ

chết chắc vô nghi.Nói thì chậm,liền lúc tiếp chưởng phong,không khí toàn bộ đều ngưng cố,"Oanh" một tiếng,hoa tuyết hướng tứ phía loạn phi...

Mặt đất phủ đầy tuyết bị kình khí kích bay loạn tứ phía,hai người vừa"Chạm" là phân,cường đại trùng kích lực làm đang muốn tiến lên phía trước điện chủ và Đỗ Bôn Lôi vừa đụng phải thối lui mấy bước mới đứng vững lại được.

Nhâm Vi nguyên nghĩ rằng Hoa Lân chắc chắn sẽ bị một chưởng này chấn bay xa như diều tranh.Nhưng hắn vạn vạn lần không nghĩ ra,Hoa Lân tịnh không có chết,hắn chỉ là "Vất vả" lui sáu bước mà thôi.Nhâm Vi cả kinh,bởi vì mơ hồ trông thấy trước mặt Hoa Lân dường như có một màn quang thuẫn thiểm thiểm,chưởng phong cường đại của sư tôn ngoan ngoan chạm lên bề mặt trái lại chỉ làm cho nó lóe lên một mảng ánh sáng càng lóa mắt.Dù đó chỉ là việc xãy ra trong chớp mắt,nhưng với nhãn lực của Nhâm Vi tự nhiên nhìn thấy rất rõ ràng,vì vậy trong lòng khẩn trương,thầm nhủ hôm nay không giết được Hoa Lân,sau này càng thêm khó xử lí rồi."Huyễn Quang

Kính" được tôn xưng là thiên địa thần thuẫn,đó cũng không phải là chuyện giỡn chơi.

Nhược Phong một chưởng không có hiệu quả,trong lòng cũng thầm đáng tiếc,đồng thời càng cảm thấy có chút bất khả tư nghị,chỉ bằng một chưởng mới vừa rồi của mình,tuy giữa chừng có chậm lại một chút,nhưng với công lực của Hoa Lân,tuyệt không thể chống đỡ,nhưng sự thật chứng minh,Hoa Lân lại đỡ được?Một chưởng này,Nhược Phong chỉ cảm thấy mình như chạm vào nước,lại không chỗ thụ lực,không chỉ như vậy,hắn thậm chí còn cảm giác chưởng phong của mình chấn trở về khoảng ba thành.Lúc này thấy Hoa Lân "Vất vả" lui xa sáu bước,không khỏi ngầm đề khí,chánh muốn xấn tới phía trước thêm một chưởng nữa,bất đắc dĩ rốt cuộc tự trọng thân phận,vừa rồi liên tục hai chưởng đều không hiệu quả,chưởng thứ ba này dù như thế nào cũng không cách nào xuất thủ rồi....

Cũng may là hắn không có xuất thủ,bởi vì lúc này tất cả mọi người đều ngây ngốc nhìn lên trời.Nhược Phong ngẩng đầu nhìn lên,chỉ thấy một đầu Cự Long vĩ đại vô bì lượn lờ giữa lưng chừng trời.Sự xuất hiện

của nó giống như một ngọn núi không lồ,đè ép trái tim tất cả mọi người.

Lúc này,thần mục của nó tinh quang thiểm thiểm(chớp chớp),đang ngừng lại trên người của Hoa Lân.Tên gia hỏa sắc mặt xanh lè xanh lét này chính là người mà bản thân mình mong đợi.

Lúc này Hoa Lân lại"Oa"một tiếng,miệng thổ đầy trời mưa máu,trước mắt tối đen,cắm đầu ngã xuống....

Điện chủ ba người thấy vậy,mặc dù muốn xông tới đỡ lấy hắn,nhưng uy thế của Cự Long lại dọa đến bọn họ động cũng không dám động.Trong toàn trường cũng chỉ có Nhược Phong và Nhâm Vi hai người còn xem như là còn đứng khá "Thẳng",dù sao thì bọn họ cũng là đệ tử Thánh Thanh Viện.Đối với Băng Long mà nói,tính ra cũng thuộc phân nửa là "Người mình" rồi.

Nhược Phong thực ra sớm đoán rằng Cự Long sẽ xuất hiện,cố nhất thủ muốn đặt Hoa Lân vào tử địa.Không làm sao biết Hoa Lân còn không chết,điều này khiến hắn chỉ biết cười khổ.Vì vậy cung cung kính kính hướng Cự Long hành lễ,chỉ vào Hoa Lân trên mặt đất nói:

-Người này to gan lớn mật,không chỉ câu kết ma giáo,thậm chí trong lúc đào thoát,còn trộm của chúng tôi một đầu ấu Long,còn xin Thần Long giáng tội hắn!

Đây là lời thoại hắn đã sớm suy nghĩ ổn thỏa,quả nhiên đã sinh ra hiệu quả,Cự Long có chút sững sốt,chớp động cự đại thần mục,nghiêng đầu quan sát Nhược Phong,dường như là đang phân biệt câu nói của hắn là thật hay giả.

Còn Tí Hình ,điện chủ,và Đỗ Bôn Lôi ba người lại cảm thấy lòng bàn tay ướt đẫm,lúc này ngay cả thở mạnh cũng không dám thở một tiếng,càng không cần nhắc đến bênh vực Hoa Lân rồi.

Cự Long phân biệt tại Nhược Phong và Nhâm Vi ngửi ngửi,cử động kì đặc này tại mọi người xem ra thực là có chút quái dị.Nhưng đối với Nhược Phong mà nói,lại là điều bình thường.Nhưng mà Cự Long dường như lại đối với Nhâm Vi lộ rõ cách ngoại thân cận,tại trên người của hắn ngửi thêm vài lần,làm Nhâm Vi bị dọa đến xém chết.

Thật không dễ dàng gì Cự Long mới lui lại,đối Nhược Phong trầm giọng hống một tiếng.

Mọi người đều không biết xoay sở ra sao.

Nhược Phong không hổ có phong độ cao thủ,không kinh không vội chỉ vào Hoa Lân đang hôn mê trên mặt đất,đối Tí Hình nói:

-Các ngươi đã nghe rõ rồi!....Thần Long muốn các ngươi đem tên gia hỏa này theo nó cùng lên Băng Phong đỉnh hỏi tội!

-Ah?

Mọi người kinh hô lên một tiếng,ngẩng đầu nhìn lại,quả nhiên Cự Long đã chuyển đầu rời khỏi,và ở đàng xa đợi mọi người.

Nhược Phong quay đầu nháy mắt với Nhâm Vi,hai người tung người lên theo sau Thần Long,còn lại điện chủ mấy người ngây ngốc đứng ở đó,ngươi nhìn ta,ta nhìn ngươi,đều không biết làm thế nào là tốt.

Chỉ nghe Đỗ Bôn Lôi thầm thì nói:

-Từ đầu đến cuối,ta căn bản không nghe thấy Cự Long nói câu nào.Các ngươi nghe không?

Điện chủ nghe lời lắc lắc đầu,trầm ngâm một lúc,cắn môi nói:

-Không cần để ý nhiều vậy,chúng ta trăm ngàn gian khổ tới được chỗ này,không phải là mong đợi cơ hội này sao?không quản phía trước là hung cũng được,là khổ cũng được,chúng ta đều không thể thoái rút!....Chúng ta đi!

Đừng thấy điện chủ là bối phận nữ lưu,nhưng vào thời khắc quan trọng,nàng luôn biểu hiện ra một loại trấn định thấy chết không sợ.Đây cũng là một nguyên nhân nàng được tất cả Mê Tiên Trấn tôn kính.

Đỗ Bôn Lôi cũng nghĩ đến những đồng bạn đã chết,biết rằng nếu như không đi,chỉ sợ công sức đổ sông đổ biển,vì vậy cũng cắn răng nói:

-Được!Chúng ta đều đi xem rốt cuộc....

Nói xong,một hàng người ôm Hoa Lân đang hôn mê lên,theo sau Cự Long,hướng phương xa tuyết trắng phiêu diêu,nhưng mệnh vận mờ mịt bước đi....

... .

Hoa Lân trong hôn mê vẫn cảm thấy toàn thân kinh mạch không ngừng truyền đến từng cơn từng cơn đau đớn,may mắn là trong đó lại chảy một cỗ thanh

lương(mát lạnh)cảm giác.Vì vậy,hắn trong mộng cảnh đau mà không đau này vẫn luôn không thể tỉnh lại.

Cũng không biết trãi qua bao lâu...

Nỗi thống khổ đó cuối cùng từ từ biến mất,cả cảm giác mát lạnh kia cũng theo sau một đi không trở lại.

Trong mê mê tỉnh tỉnh,Hoa Lân dường như quay trở về gia hương,trở về kinh thành,trở về trong ngôi nhà ấm cúng đó,còn Diệp Thanh,nàng lúc này đang đứng kề bên thân mình,trong tay là một bồn nước ấm,dùng ngọc thủ nhỏ bé tinh xảo của nàng,đang nhẹ nhàng lau mặt cho hắn...Nước ấm kia cùng với ngọc thủ nỏn nà của Diệp Thanh,đều là thân thiết như thế,lại như là chân thực,đây tuyệt không phải là mộng cảnh có thể sinh ra.Đến nỗi Hoa Lân nhịn không được bật tiếng hô hoán:

-Thanh Thanh...!

Không biết có phải là do "Mộng đẹp dễ tỉnh"hay không,tiếng hô hoán này của hắn,cuối cùng đem bản thân từ trong mộng hoán tỉnh.Nhưng điều càng khiến hắn hưng phấn hơn là,cảm giác ấm áp trên mặt kia vẫn chính chính xác xác tồn tại.Vì vậy,Hoa

Lân hưng phấn mở to hai mắt,nỗ lực tìm kiếm hình ảnh xinh đẹp của Diệp Thanh.Diệp Thanh không nhìn thấy,đã lâu không gặp Tiểu Bạch thì lại đang trước mắt mình.Nó đang nằm ở một bên,dùng đầu lưỡi ấm áp mà nham nhám của nó,liếm liếm khuôn mặt mình.

Hoa Lân"Ah!"một tiếng kinh hô,lập tức ngồi dậy,giơ tay áo lên,vội vã lau lau mặt.

Tiểu Bạch thấy hắn tỉnh lại,trước là sững sốt,sau đó thì là một trận cuồng hỉ,lập tức nhảy vào trong lòng của hắn,"Ô Ô Ô"một trận.

Tại lúc nhìn thấy Tiểu Bạch,theo lí mà nói lẽ ra phải hưng phấn mới đúng,nhưng hắn lại tràn một nỗi thất vọng,không cầm lòng nhìn quanh bốn phía,trong lòng thầm nghĩ:"Diệp Thanh đâu?Nàng đi đâu rồi?"

Đáp lại lời hắn là bên tai truyền lại mấy tiếng hoan hô,điện chủ cùng Đỗ Bôn Lôi,Tí Hình ba người lập tức vây xung quanh,nhao nhao quan tâm nói:

-Ngươi rốt cuộc tỉnh rồi!

Hoa Lân còn chưa kịp đáp lời,thì Tiểu Bạch trong lòng"Hống Hống Hống"đối hắn kêu mấy tiếng.Hoa

Lân thở ra một hơi,trong lòng nhói đau,giờ mới ôm tiểu Bạch,bế nó nâng lên.Lần này gặp lại,dường như là đã trãi qua trăm năm dài đăng đẳng.Trong đó tất cả nhưng khó khăn và gian khổ đã trãi qua,thật sự là khó mà nói hết,nhìn Tiểu Bạch,chẳng lẽ đây không phải là một chuyện đáng để vui mừng hay sao?

Tiểu Bạch lại một trận"Ô Ô",dùng đầu lưỡi ẩm ướt của nó liếm liếm,Hoa Lân né không kịp,vì vậy cười mắng:

-Tên gia hỏa ngươi,cũng là cái kiểu cũ.

Nói xong vuốt vuốt Tiểu Bạch,lập tức nhận ra nó lại đã lớn lên rất nhiều.Lúc này muốn đem nó đặt lên vai của mình nữa?Chỉ sợ là không thể rồi.

Điện chủ nhếch miệng cười nói:

-Nó thật đáng thương oa!Hai ngày ngươi đang trong hôn mê,nó cả ngày đều lòng vòng xung quanh ngươi,còn ngày ngày rửa mặt cho ngươi nữa...hi...hi...

-Ah?...Không phải chứ?

Hoa Lân kêu thảm một tiếng.

Mọi người một phen cười òa.

Hoa Lân vô phương,ôm Tiểu Bạch nhìn quanh bốn phía nói:

-Đúng rồi,chúng ta bây giờ đang ở đâu?

Kế bên Đỗ Bôn Lôi giọng buồn bực nói:

-Chúng ta là đang ở Băng Phong đỉnh nè!Ngươi nếu không tỉnh lại nữa,chúng ta đều không biết nên làm sao nữa.

Hoa Lân nhè nhẹ gật đầu,phóng mắt hướng bốn phía nhìn lại,chỉ thấy xung quanh dựng đứng tám cột trụ cự đại,vây quanh thành một vòng,dường như là chiếu theo một loại thượng cổ trận pháp nào đó bày ra.Ngoại trừ trận này ra,xung quanh toàn là tuyết trắng xóa một màu,nghiêng về bên trái không xa là huyền nhai dốc và uốn lượn,bên dưới là vân vụ bao phủ,nhất thời nhìn không thấy đáy.Xa xa,phía trước bay tới một đám vân vụ mang đến một trận gió lạnh,thổi đến vạt áo mọi người phành phạch kêu lên.

Trên đỉnh ngọn núi này,ngoại trừ trơ trọi thượng cổ trận pháp này ra không còn cái gì khác.

Hoa Lân không khỏi kì quái nói:

-Vậy Cự Long đâu?Còn có Nhược Phong và Nhâm Vi bọn họ đi đâu rồi?

Tí Hình dùng giọng điệu ngắn ngủn quen thuộc của hắn nói:

-Đi rồi!

Hoa Lân lại càng thêm hồ đồ rồi:

-Đi rồi?....Bọn hắn có thể đi đâu?Chẳng lẽ Cự Long cũng đi rồi?Điều này không thể nào!

Điện chủ liếc Tí Hình một cái,vội giải thích:

-Nhược Phong mấy tên khốn đó xác thực đã đi rồi.Hơn nữa,bọn họ chính là nhờ vào truyền tống trận dưới chân chúng ta"Phi thăng",đáng ghét nhất chính là tên Mạc Dạ Thiên của Mê Tiên Trấn chúng ta,hắn cũng không biết làm sao cũng theo đến rồi.Hừm,hơn nữa còn đi theo cùng bọn người Nhược Phong rồi!

-Mạc Dạ Thiên?

Hoa Lân thấp giọng lập lại một câu,hồi thần lại lắc đầu thở dài:

-Ai!Nhược Phong là đệ tử Thánh Thanh Viện,hắn chỉ cần nói một chút lời tốt đẹp,Cự Long tự nhiên sẽ thân tự đưa bọn họ li khai,cho dù mang thêm một người đi,vấn đề tính ra cũng không lớn....

Nói tới chỗ này,Hoa Lân cố ý vô ý nhìn Tí Hình một cái,hơi hơi có chút lo lắng:

-....So sánh ra,chúng ta nếu muốn rời khỏi,có thể sẽ khá phiền toái.Nhưng các ngươi cũng đừng có lo lắng,từ mấy ngàn năm nay cũng không có người tới được chỗ này,Cự Long kia ngẫu nhiên gặp được chúng ta,nhất định sẽ không đối với chúng ta thái quá hà khắc,Cho nên các ngươi an tâm,ta nhất định sẽ mang các ngươi rời khỏi!

Nghe được những lời này của Hoa Lân,điện chủ và Đỗ Bôn Lôi đều không khỏi tự chủ gật gật đầu,ngay cả Tí Hình cũng bất tri bất giác đối với hắn sinh ra một ít tín nhiệm.

Tiểu Bạch ở trong lòng không cam chịu bị người ta lạnh nhạt,một hai lại bò lên vai của Hoa Lân,hoặc có lẽ nó đã sớm đem chỗ này làm địa bàn của nó rồi?

Hoa Lân tự mình cười khổ,lại đột nhiên phát hiện có chút kì quái,thì ra thể hình của Tiểu Bạch rút nhỏ như hình dạng lúc trước,vì vậy nằm trên vai mình không hề ảnh hưởng.Trong lòng nghĩ,bản lĩnh của Tiểu Bạch trái lại tiến bộ không ít.

Điện chủ nhếch miệng cười nói:

-Tiểu Bạch nhà ngươi thật là dễ thương oa!Hi..hi..hi...

Hoa Lân cũng cười cười,quay đầu lại nhìn bốn phía,nhỏ giọng hỏi:

-Đầu Cự Long đáng chết kia thì sao?Giúp nó lấy được Huyễn Quang Kính,bây giờ lẽ ra có thể xuất trận rồi mà?

Điện chủ vừa nghĩ đến hy vọng xuất trận,không khỏi tâm tình cũng thoải mái lên,cười nhẹ nói:

-Thần Long đó luôn luôn xuất quỷ nhập thần,bây giờ có lẽ ra ngoài giải khuây cũng không biết.Hoa đại ca tốt nhất hay là không cần ở sau lưng mắng nó,nếu không bị nó nghe thấy,vậy thì tệ rồi.

Hoa Lân cười khổ nói:

-Nó chắc sẽ không trách ta đâu,bởi vì ta đã giúp nó lấy được Huyễn Quang Kính!...các ngươi xem!

Nói xong,cường hành đem "Huyễn Quang Kính" trong cơ thể tách ra,đưa tay phải ra ,trong chưởng tay nâng lên một mặt kính ba văn trong suốt.

Điện chủ,Tí Hình,Đỗ Bôn Lôi ba người ánh mắt đều sáng lên,ngây ngốc dán chặt kiện tiên vật này.

Điện chủ lại chỉ quan sát Hoa Lân,nhẹ giọng nói:

-Hoa đại ca,sắc mặt ngươi hình như không đúng.Bảo vật này vừa lấy ra,sắc mặt ngươi trắng xanh rất nhiều.Điều này có chuyện gì không?

Hoa Lân đương nhiên cũng cảm thấy mình hư nhược rất nhiều,không khỏi đáng tiếc nói:

-Ai!Ta lại không gì trở ngại,chỉ là đáng tiếc mặt kính này.Chúng ta mấy người vì nó mà vào sanh ra tử,bây giờ không dễ dàng gì lấy được,lại phải lập tức đem nó giao ra,ít nhiều có chút đau lòng muốn chết....Tới,các ngươi đều tới nhìn nhìn,sau này có thể không còn cơ hội rồi!

Nói xong đem kính trước tiên đưa cho điện chủ.

Tiên khí này đã có linh tính,điện chủ vừa từ trong tay Hoa Lân tiếp lấy Huyễn Quang Kính,nhận thấy nó không ngừng động đậy trong tay,dường như muốn thoát khỏi tay mà bay đi,dọa đến điện chủ vội vàng xoay người đưa cho Đỗ Bôn Lôi ở kế bên,nào hay Đỗ Bôn Lôi lại chán ghét nhìn Huyễn Quang Kính một cái,dường như cùng với nó có huyết hải thâm thù vậy,buồn bực nói:

-Ta đối với nó không có hứng thú!

Nói xong không quay đầu lại.

Còn Tí Hình lúc nhìn vật này,trong mắt lại bao hàm rất nhiều thần sắc phức tạp.Đối với vật này,hắn rất hiểu rõ.Nhưng lúc này,hắn cũng quay đầu đi,lạnh lùng nói:

-Không xem cũng được!

Vô phương,Huyễn Quang Kính lại trở về trong tay Hoa Lân.Hoa Lân cầm lấy nó,si si nhìn nó,lại có chút không nỡ tách rời.Thật lâu sau,đột nhiên ngưởng lên trời nói:

-Cự Long đáng chết,ngươi đang ở đâu?Ta đã lấy được Huyễn Quang Kính,mau đưa bọn ta xuất trận!

Mọi người đều bị dọa nhảy dựng lên.

"Băng Phong Trận" này vẫn là địa bàn của Thủy Long,Hoa Lân cao giọng hô hoán một tiếng này,Thủy Long đó đương nhiên nghe thấy,trong nháy mắt,vân vụ phía xa tức thời hướng hai bên tán ra,sau đó một tiếng Long ngâm từ chân trời truyền tới,diện chủ thấy vậy,không khỏi biến sắc nói:

-Ngươi đừng mắng nó!

Nói thì chậm,một trận gió ào ào thổi tới,Cự Long đã lơ lững ở trước mắt,mọi người dưới khí thế của khuôn mặt to lớn của nó,ai nấy im bặt như ve mùa đông.

Lúc này,Cự Long không nói gì,chỉ là hung hăng nhìn dán vào Hoa Lân,như là muốn hỏi tội hắn.Hoa Lân lại tiến về phía trước cung cung kính kính nói:

-Tiểu tử lần này thật sự phải cảm tạ ngài rồi.Nếu không phải ngươi kịp thời đuổi tới,chỉ sợ ta đã táng mạng dưới tay tên Nhược Phong kia rồi...Đây là Huyễn Quang Kính ngươi muốn,ta đã giúp ngươi thu lấy,còn mời lấy đi,chỉ hy vọng,ngươi có thể để tất cả mọi người chúng ta đều bình an rời khỏi!

Nói xong,Hoa Lân đem Huyễn Quang Kính giao ra.

Cự Long hơi ngẩn ra,ánh mắt lập tức hòa hoãn lại.Nhưng nó vẫn dán chặt quan sát Hoa Lân,trãi qua rất lâu mới trầm giọng hống một tiếng.

Thân thể Hoa Lân lại đột nhiên rung lên,ngẩng đầu nói:

-Vậy không được!Huyễn Quang Kính ngươi lấy đi,nhưng nhất định phải để cho tất cả chúng ta đều rời khỏi,đã từng đối bọn họ bảo đảm muốn đi cùng đi,tuyệt không thể cải biến.

Cự Long lại một trận trầm hống,như là kiên quyết không chịu nhượng bộ.Hoa Lân trái lại cũng có chút cốt khí,lúc này cũng ưởng ngực thẳng eo,đáp lại:

-Đúng sai của vạn năm trước,đối chúng ta mà nói đã quá xa vời,cùng đời của ta không còn liên quan nữa.Thần Long đại nhân anh minh sáng tỏ mọi việc,nhất định sẽ không làm khó ta,đúng không?

Điện chủ,Đỗ Bôn Lôi,Tí Hình đều khẩn trương nhìn Hoa Lân,nghe thấy Hoa Lân tự mình nói chuyện,lúc này bọn họ đã hiểu,đây là đang cùng Thần Long đối thoại,mà nghe giọng diệu của Hoa Lân,Cự Long này

hình như không chịu để cho mọi người rời khỏi,điều này làm họ cảm thấy rất khẩn trương.

Tiểu Bạch là mãi mãi đứng về phía Hoa Lân,nó cũng dùng giọng trĩ nộn của nó"Hống"mấy câu.Ánh mắt của Cự Long lập tức ôn hòa lại rất nhiều,nhưng vẫn không chịu nhượng bộ.Đột nhiên xoay người cưỡi mây bay đi,chỉ lưu lại Hoa Lân ngây ngốc đứng ở đó,nữa ngày không nói gì.

Thấy Thần Long đã rời khỏi,điện chủ cùng Đỗ Bôn Lôi,Tí Hình đều vây xung quanh,nhao nhao truy vấn tình hình.Trong đó điện chủ càng kì quái nói:

-Cự Long chẳng lẽ không cần Huyễn Quang Kính trong tay ngươi sao?

Đỗ Bôn Lôi cũng thất vọng nói:

-Hoa đại ca,Rốt cuộc là chuyện gì?

Hoa Lân thu lại Huyễn Quang Kính trong tay,cười nói:

-Không có gì,nó nhất định sẽ nhượng bộ.Thực sự không được,chúng ta tự mình động thủ,xem xem có thể hay không vận hành truyền tống trận dưới

chân.Không được nữa,thì chúng ta gỡ đăng Long đỉnh của nó!A a....

Điện chủ và Đỗ Bôn Lôi đều cảm thấy một trận thất vọng.Thầm nghĩ nhân sanh sao lại luôn như vậy,mắt thấy thành công kề bên,tiếc là luôn xuất hiện biến cố.

Trong tất cả mọi người,chỉ có Tí Hình vẫn giữ trầm mặc.Ngoài mặt nhìn ra hắn như là không để ý,nhưng sâu thẳm trong lòng lại nổi lên vạn trượng ba đào.Hắn không khó đoán ra:Vừa rồi Hoa Lân nhắc tới đúng sai của vạn năm trước,dường như chính là chỉ sai lầm của Minh Giới.Mà mình,vừa đúng chính là đến từ Minh Giới.Cho nên trong tất cả mọi người,Cự Long ghét nhất chính là mình rồi,mà Hoa Lân lại nguyện ý bỏ đi Huyễn Quang Kính,vẫn muốn dẫn mình rời khỏi,đây là đây là....

Nghĩ tới đây,Tí Hình lần thứ hai sinh ra ý muốn thối lui,âm thầm hạ quyết định,nếu ước đoán của mình chính xác,mình càng lập tức li khai,miễn làm Hoa Lân khó khăn.Đương nhiên rồi,nguyên nhân lớn nhất là không muốn nợ nhân tình của người khác.

Vì vậy,Tí Hình đột nhiên hướng Hoa Lân hỏi;

-Đúng rồi,Cự Long chẳng lẽ chỉ cho ngươi một người rời khỏi?

Câu này của Tí Hình thì như là tùy ý hỏi,nhưng bên trong lại rất nhiều thâm ý.Sau khi nói xong,hắn dùng ánh mắt sắc bén dán chặt lấy Hoa Lân,chỉ cần Hoa Lân nói phải,lại biểu minh Cự Long đối với tất cả mọi người đồi xử như nhau.Nhưng nếu ánh mắt Hoa Lân hơi chút do dự,thì nói rõ Cự Long chỉ là nhằm vào một người nào đó.Nếu thật sự là vậy,vậy người đó tám chín thành chính là mình.

Nhưng Hoa Lân lại không phải là người bình thường,ha ha cười nói:

-Cự Long đáng chết này,nó đại khái chỉ đối với đệ tử Thánh Thanh Viện có hứng thú.Các ngươi cũng đừng để ý,ta sẽ cùng nó từ từ dây dưa.Ta chính là không tin tà,đợi sau khi ta đem trận pháp ở đây gỡ thành từng mảnh,ta tính là nó người nào cũng chịu cho qua.Ha..ha..ha...

Điện chủ cũng"Phì"một tiếng cười nói:

-Đợi sau khi ngươi thât sự đem chỗ này của nó gỡ vụn,e rằng ngươi cũng đi không được rồi!

Hoa Lân lại khẳng khẳng khái khái nói:

-Nếu như thật sự như vậy,lớn không được chúng ta cùng nhau trở về Phần Tiên Trấn,Hỏa Long ở đó vậy mà so với Thủy Long khách khí hơn nhiều.Nó thật sự rất tốt,còn tặng ta rất nhiều thứ nữa!

Nói tới nói lui,Hoa Lân lại bàn tới Phần Tiên Trấn.Mọi người nghe tới chỗ này,không khỏi thả lỏng lại.Nhưng Hoa Lân lại biết rõ ràng rằng,muốn đổi đường đi Phần Tiên Trấn là tuyệt đối không thể.Bởi vì chỗ đó trừ mình ra,những người khác là tuyệt đối không cách nào vượt qua mảng hồ nham tương nóng rực đó...

Mọi người lại nói cười rất lâu,Hoa Lân lại thật sự động thủ,quan sát kĩ lại tám cột trụ đá vây quanh.Như hôm nay,hắn đã đối với trận pháp đã có nhiều nghiên cứu,tâm nghĩ nếu như có thể tự mình tham thấu trận pháp này,vậy thì đơn giản mọi việc hơn nhiều.Vô phương trận này là cổ trận vạn năm,Hoa Lân đã đi qua đi lại mười mấy lần,chỉ cảm thấy mấy trụ đá này tựa như là thiên sanh thì đã được đặt ở chỗ này vậy.

Thấy không có manh mối,Hoa Lân giơ trường kiếm lên,dùng kiếm gõ lên"Đinh đinh đang đang",đang lúc mọi người nhìn lại,hắn quả nhiên đang tháo gỡ trận,dọa đến điện chủ mọi người,người người nhìn nhau.

Hoa Lân đoán không sai,hắn lần gõ gõ này,phía xa chân trời lập tức truyền lại tiếng Long ngâm,một trận cương phong thổi đến,Cự Long lần nữa hiện thân.Nó xa xa đối Hoa Lân nộ hống một tiếng,nhưng sau khi nó thấy Hoa Lân không hề thật sự tháo trận,nó lập tức an tĩnh ít nhiều,chỉ là vẫn có chút dư nộ chưa nguôi,ánh mắt giận dữ nhìn Hoa Lân.

Điện chủ mọi người thấy vậy,chỉ biết xẹt qua một bên,nhìn Hoa Lân như thế nào ứng phó,trong lòng bọn họ,Hoa Lân nhất định đã sớm có đối sách.

Quả nhiên,Hoa Lân ha ha cười,xoa xoa hai tay,nói:

-Rất hiển nhiên,đây là một tòa truyền tống trận.Ta muốn nghiên cứu một chút,không biết có thể hay không tự mình khởi động ha?Như vậy thì không cần mệt nhọc ngươi rồi....

Chính lúc này,Tiểu Bạch trên vai Hoa Lân đột nhiên bay lên trời,nghênh trực sơn phong lạnh thấu xương,lảo đảo lao đao bay về hướng Cự Long,động tác phi hành của nó cực không thuần thục,giống như một đứa trẻ vừa học biết bơi lội ở trong nước dùng cơ bản nhất thế "Bơi chó",gian nan bay tiến về phía trước.

Cho dù như vậy,nhưng lại là một tiến bộ mở ra một thời đại mới.Hoa Lân thấy Tiểu Bạch lại học biết phi hành,không khỏi kinh ngạc há miệng,trong một lúc cũng quên đóng lại.

Lại nói Tiểu Bạch run run bay lên giữa trời,tới trước mặt Cự Long.Ánh mắt Cự Long lập tức ôn hòa rất nhiều,thì nghe một tiếng thở dài,nó còn xoay qua đối Hoa Lân giận dữ hống một tiếng.

Hoa Lân lập tức tinh thần vừa động,tiến về phía trước giơ Huyễn Quang Kính lên,nói:

-Lần này có thể thoát khỏi nguy hiểm,đều nhờ Thần Long thành toàn.Hoa mỗ tất sẽ kiếp này không quên,vật này đã giúp ngươi lấy về,may không nhục mệnh!

Nếu nói ai có thể đối với việc đưa tận cửa"Huyễn Quang Kính"mà không có tham niệm,chỉ sợ ai cũng không tin.Đầu Cự Long này tự nhiên cũng không ngoại lệ,cộng thêm vật này lại là thủy hệ tiên khí mà nó thích nhất,cho nên Hoa Lân làm vậy,thực sự khiến thần mục của nó sáng lên...

Còn Hoa Lân cũng là mâu thuẫn trùng trùng,thời khắc khi đưa lên huyễn Quang Kính,lại cảm giác giống như trãi qua đằng đẳng một thế kỉ vậy.Vật này ý nghĩa đối với hắn không tầm thường,không có nó,bản thân chỉ có thể xem như phế nhân mà thôi.Lúc này Phần Tinh Luân đã bị Hỏa Long cấm cố,còn công lực của mình chỉ dư khoảng nữa thành,không có Huyễn Quang Kính này trợ giúp,chỉ sợ sau khi xuất trận cũng chỉ có một con đường chết.

Cự Long nhìn nhìn Tiểu Bạch kế bên một cái,thở dài một hơi,đối Hoa Lân trầm hống một tiếng.

Mắt Hoa Lân sáng rực lên,không khỏi hiện rõ ra mặt,tiến lên chân tâm thành ý cúi người nói:

-Tạ Thần Long thưởng tứ!...Hoa mỗ không giỏi làm kiểu cách,vật này xác thật đối với tại hạ thập phần

trọng yếu.Ngày khác Thần Long nếu có chỗ dùng được tại hạ,còn xin tùy ý phân phó!...thật sự đa tạ!

Cự Long lại không nói thêm phế thoại,thúc Hoa Lân nhập trận!

Hoa Lân cũng sợ Cự Long đổi ý,vội vội vàng vàng đối với điện chủ mọi người nói:

-Mọi ngươi nhanh tiến vào trận!...Thần Long đã đáp ứng chúng ta rồi,để chúng ta cùng nhau rời khỏi!

Điện chủ,Đỗ Bôn Lôi,Tí Hình một trận hoan hô,đều tưởng rằng đã nghe lầm.

Điện chủ mừng khấp khởi tiến nhập vào trận,đứng kế bên Hoa Lân.Nàng lúc này,hai mắt không khỏi tuôn rơi lệ thủy,lưu luyến không nỡ nhìn một lần bốn phía,lòng nghĩ thời này khắc này "Mê Tiên Trấn"không biết đã đợi bao nhiêu năm tháng rồi,thành công đang ở trước mắt,không biết thế giới bên ngoài rốt cuộc tình cảnh ra làm sao?Còn các thần dân của Mê Tiên Trấn,khi biết được có thể ra khỏi trận,không biết sẽ có biểu tình như thế nào?Nàng cảm giác,niềm hạnh phúc này đến thực sự quá nhanh,thậm chí có chút đột nhiên!

Biểu tình của Đỗ Bôn Lôi tự nhiên là cùng điện chủ giống nhau,chỉ có ánh mắt Tí Hình vẫn giữ được thần tình bình tĩnh.Có lẽ đối với hắn mà nói,đây chỉ là đạp bước lên một loại phương thức tu luyện khác mà thôi!

Tiểu Bạch cũng lưu luyến không nỡ rời khỏi Cự Long,trở về bên cạnh Hoa Lân,những thứ khác thực là vô vị xuất hay không xuất trận,nhưng Hoa Lân muốn đi chỗ đó,nó cũng sẽ đi theo.

Nói thì chậm,hoa Lân bốn người đã chuẩn bị thỏa đáng,yên lặng đứng ở giữa trụ đá,chờ đợi Cự Long khởi động trận pháp.

Nhưng mà cũng không thấy Cự Long có động tác gì,thì thấy trụ đá xung quanh từ từ xoay vòng,không được một khắc,trụ đá càng xoay càng nhanh,tiếng gió mạnh mẽ ở bên tai mọi ngươi ào ào mà qua,phảng phất đã ngập chìm trong mọi thứ của thế gian,đang lúc mọi người trong sự kinh hãi,trụ đá lại biến thành một hư tuyến,chung quanh"Tư Tư Tư"lướt qua đạo đạo điện quang,cuối cùng"Oanh"một tiếng,tất cả điện quang tụ lại một chỗ,ở giữa đột nhiên xuất hiện một cái kết giới u lam sắc.

Hoa Lân và mọi người còn chưa kịp phản ứng,thì thấy trước mắt tối sầm,thân thể bị một cổ vô cùng vô tận hấp lực kéo về phía xa.Điện chủ và Đỗ Bôn Lôi còn là lần đầu tiên sử dụng truyền tống trận,nhao nhao kinh hô,nhưng tiếng kêu của bọn họ còn chưa ngớt,thì mọi người thấy trước mắt cường quang lướt qua,đã tới một thế giới khác.

Hoa Lân đối với cảm giác truyền tống đã sớm chai lì,giơ tay"Tranh"một tiếng rút ra Hà Chiếu Kiếm,hét lớn:

-Mọi người chú ý,chúng ta còn chưa ra khỏi trận,nhìn quanh bốn phía,nhưng không được lộn xôn...

Đây là một cái viễn cổ chiến trường,phóng mắt nhìn ra,chỉ thấy xung quanh tán lạc vô số tàn thi toái cốt.Dưới mặt đất cắm đầy đao kiếm,khắp nơi đều là thi cốt chiến tranh lưu lại,có thể tưởng tượng ngày xưa đó trường chiến tranh kịch liệt như thế nào.Càng hy hữu hơn là ,lúc này vẫn có một đám người sừng sững đứng ở giữa chiến trường.Bọn họ giơ đao kiếm,giữ nguyên động tác đó,nhưng bọn họ lại quay đầu nhìn về phương xa,phảng phất đột nhiên đã phát sinh ra chuyện gì đó,làm bọn họ đều ngừng

lại.Nhưng sự đình trệ đó,lại đằng đẳng ngừng lại mấy vạn năm.Cho đền hôm nay,bọn họ đã hóa thành điêu tượng nhưng vẫn đứng ở đó.

Trường cảnh này khiến Hoa Lân bốn người trợn mắt há mồm,đều không cách nào tưởng tượng lúc đó đã phát sinh chuyện gì?

Hoa Lân hít vào một hơi,run giọng nói:

-Những người này rốt cuộc là sao vậy?

Nói xong,tới trước mặt một chiến sĩ sừng sững không ngã,chỉ thấy hắn là một vị tu chân giả,mặt mày đầu tóc đều rất dễ nhìn.Hoa Lân đưa tay phải ra,rờ lên thân thể của hắn,ai ngờ vừa đụng đến,hắc ảnh đó tiện thể"Oanh"ngã xuống đất,trong phút chốc hôi phi yên diệt.

Điện chủ đau lòng nói:

-Đừng...đừng đụng ah,để cho họ đứng vậy đi!

Hoa Lân lui hai bước,mê man nhìn về phương xa nói:

-Bao nhiêu năm qua đi rồi,không nghĩ rằng bọn họ vẫn đứng ở chỗ cũ,ai...

Luôn không thích nói chuyện Tí Hình,lúc này cũng nói:

-Bọn họ toàn bộ cùng nhìn về một chỗ!Ở đó chắc là Thiên Thần Miếu rồi.Chúng ta đi xem xem..

Hoa Lân quay người lại,thuận theo ánh mắt nhìn ra,chỉ thấy một con đường lớn xa xa thông hướng viễn phương.Ba mươi lí ngoài,có một tòa cung điện kim quang sáng lạng,cô độc ở đàng xa.Mà phần đỉnh của cung điện,một đạo ánh sáng trùng thiên,xa xa xa hướng trời cao,như là một trụ cột chống trời.

Mọi người chánh xác định tiến về phía trước,đột nhiên tiểu Bạch trên vai Hoa Lân một trận"Ô Ô"kêu loạn,điện chủ tìm âm thanh nhìn lại,nhưng đột nhiên toàn thân run rẫy,kinh hãi chỉ đàng sau Hoa Lân nói:

-Hoa...Hoa đại ca,phía sau ngươi!

Hoa Lân vừa quay đầu lại nhìn,không khỏi cũng bị dọa lịch bịch lui vài bước,sắc mặt trắng xanh,thì ra nhân ảnh vừa rồi bị mình phá hư,lúc này lại trở về chỗ cũ,như là mọi thứ vừa rồi chỉ là một giấc mộng mà thôi.

Hoa Lân lại lui vài bước,cố gượng cười nói:

-Vị đại ca này còn thật là biết giỡn chơi,chúng ta hay là đừng làm phiền hắn,để hắn đứng như vậy đi...Chúng ta đi!

Nói xong,hoa Lân quơ quơ tay,dẫn đầu mọi người,bước vội về phía cung điện ở đàng xa.

Một đường điện chủ vẫn không ngừng quay đầu lại nhìn,lòng sợ có người đuổi theo...

Chương 18 : Thiên Thần Cấm Khu(Phần 1)

Tác giả : Phiêu Ẩn

Dịch giả : Jimmy19

Nguồn : QUẦN LONG HỘI - 4vn.eu/forum

Bốn người từ từ đi về hướng cung điện xa xa.Hai bên đường đi toàn là một mảnh phế khu,khiến bọn họ cảm thụ sâu sắc sự tẩy lễ của chiến tranh trong quá khứ xa xưa.Nhìn vào những thân ảnh chưa từng ngã xuống,còn có những sinh mệnh vì chính nghĩa mà hy sinh,mọi người cảm giác hai mắt mê man.

Đang đi Hoa Lân đột nhiên nói:

-Í?Thiên thần Miếu phía trước sao lại không thấy rồi,thật là gặp quỷ rồi!

Mọi người cả kinh,ngưng thần nhìn lại,quả nhiên cung điện đàng xa đã không thấy tung ảnh,chỉ lưu lại một con đường không bờ không bến thông hướng chân trời.Bốn người chỉ biết dừng bước,người người nhìn nhau.Đỗ Bôn Lôi là không phục nhất,mở miệng nói:

-Ta thì không tin,nó nhất định còn ở phía trước,ta đi xem xem!

Hoa Lân nhìn ra bình nguyên rộng lớn,cũng gật đầu nói:

-E rằng là bị cái gì đó che chắn mất thị tuyến,đi thôi,đi xem xem!

Mọi người chỉ có thể tiến về phía trước.Nhưng cung điện đó như là bằng không tiêu thất vậy,chỉ có những chiến tranh tàn hài xung quanh vẫn rãi rác ở nguyên chỗ.Chính tại lúc này,xa xa truyền lại tiếng kêu giết kinh thiên động địa,còn tàn hài rãi rác xung quanh,hãi nhiên toàn bộ đều sống lại...

Mọi người kinh hãi dừng bước,thì thấy ma vật đàng xa phô thiên cái địa xông đến.Bọn chúng lập cập răng hàm,giơ cao đao kiếm,hình dáng hung bạo hướng

mình xông tới.Hoa Lân,Tí Hình,điện chủ cùng Đỗ bôn Lôi vội vàng rút kiếm chống đỡ,trong nháy mắt,mấy đầu tướng mạo hung ác"Cùng khuyển"(nguyên văn không phải là khuyển nhưng cũng là một loại chó hung ác trong truyền thuyết,nhưng tìm không thấy trong tự điển nên mình dịch luôn là khuyển,đàng nào cũng là cẩu cả mà)đã chồm tới,răng nanh âm sâm của nó cắn tới,Hoa Lân hét lớn một tiếng,quơ kiếm chém qua,ai ngờ một kiếm này lại chém vào khoảng không,thân thể còn không tự chủ hướng phía trước vài bước mới đứng trụ vững.

Lúc quay đầu nhìn lại,chỉ thấy tình huống của điện chủ,Tí Hình,Đỗ Bôn Lôi ba người cũng cùng với mình không khác nhau là mấy,chiêu thức trong tay cũng đều rơi vào khoảng không.Nói thì chậm,vô số hắc ảnh từ trên thân mình thấu thể mà qua,chồm hướng phía sau lưng vỡ vụn mà biến mất.

Ngay sau đó phía sau thân truyền lại "Phùm Phùm Phùm"ba tiếng pháo vang lên,thì nghe thấy"Sát ah...."một tràng tiếng kêu chém giết của nhân loại vang lên,lúc quay đầu nhìn lại,vô số tu chân giả từ

sau lưng giết tới,trong phúc chốc bọn họ đã giết tới trận doanh của ma thú.

Hai quân đối kháng,lập tức cuốn lên đao quang kiếm ảnh,hai cổ quân đội bàng đại đã quấn vào nhau.Trong trường đấu tranh có một vị nam tử đầu đội"Tử kim quán"(nón của tướng quân)thân phận nổi bật,hắn xông lên phía trước tiên,lăng không phi độ mà tới,trường kiếm trong tay hồng quang bạo trướng,mang theo một phiến kiếm khí mạnh mẽ,nhanh chóng phóng hướng phía trước.Kiếm quang vừa tới,tất cả ma vật cản đường đều thành phấn toái,nguyên cả phương hướng được thông thoáng.Nhưng ma vật thực sự quá nhiều rồi,xa xa vẫn có hàng hà sa số hắc ảnh ,nguyên nguyên bất đoạn từ đàng xa phô thiên cái địa mà tới.Đồng thời lúc này,một hắc ảnh cự đại trùng thiên mà tới,hét lớn một tiếng,binh đao trong tay hóa thành một phiến hồng tươi,phảng phất đem thiên địa đều nhuộm thành hồng sắc,tiếp đó thiên không phong vân biến sắc,vô số huyết quang từ trên trời giáng xuống,trực xông tu chân giả trận doanh...

Hoa Lân kinh hãi nói:

-Huyết Quang Trảm?

Bốn người Hoa Lân ngây ngốc đứng giữa chiến trường,'Phùm"một tiếng,mặt đất chung quanh đá vụn bay tán loạn,vô số tu chân giả đều bị chìm ngập trong huyết quang.Theo sau đó chỉ nhìn thấy các hắc ảnh trực tiếp trùng trùng chạm nhau,đao quang,kiếm quang,huyết quang từ thân mình lướt qua.Tràng diện chấn hám nhân tâm đó,khiến bọn họ quên cả bản thân,quên cả thân mình đang ở nơi nào,chỉ có huyết dịch trong lồng ngực đã sớm dâng trào,binh nhận trong tay không ngừng rung động....

Nhưng mà chính thời khắc mọi người dần quên cả bản ngã,chiến trường trước mắt lại từ từ nhạt dần.Mọi người chỉ thấy cảnh sắc đang không ngừng biến hóa,đồi núi sông ngòi hoảng động lướt qua dưới chân,phảng phất bản thân bay qua một phiến sâm lâm rậm rạp,vượt qua huyền nhai và Qua Bích(sa mạccủa Mông Cổ),lướt qua sa mạc vô cùng vô tận ,sau cùng tại phía trước một tòa cung điện hoành vĩ dừng lại.

Mọi người giờ mới khôi phục thần trí,phát hiện mình mạc danh kì diệu đã tới dưới chân "Thiên Thần

Miếu".Quay đầu nhìn lại,một bậc thang vô hạn hướng lên trên,xa xa thông hướng đại môn của Thiên Thần Miếu.Hoa Lân lầm bầm tự nói:

-Địa phương quỷ này thật là tà môn!

Điện chủ,Tí Hình,Đỗ Bôn Lôi ba người đi song song kế bên Hoa Lân,ngẩng đầu nhìn bậc thang phía trước cùng nhau nói:

-Sao tới rồi?

Ánh mắt Hoa Lân từ trên bậc thang cao cao thu trở lại,lạnh nhạt nói:

-Quản làm gì,lên đó nói sau!

Nói xong đằng không bay lên,lên được mấy mươi bậc thang quay người lại nói:

-...Đi!

Mọi người vừa nhảy bước lên bậc thang đá.Nhưng chính lúc này bậc thang phía sau lưng lại vô thanh vô tức từng bậc từng bậc biến mất.

Hoa Lân đi trước tiên,quay người lại đợi điện chủ ba người thì phát hiện bậc thang đá phía dưới đã không thấy đâu,trái lại cười nói:

-Chúng ta đi nhanh đi,bậc thang đá phía sau toàn bộ rơi xuống rồi.

Mọi người quay đầu lại nhìn,đều kinh hãi biến sắc,nhao nhao tăng gia cước bộ,sợ rằng sẽ rơi xuống dưới.

Đây là con đường đăng thiên vĩnh viễn không bờ bến,bốn người trực hao phí cửu ngưu nhị hổ sức lực cuối cùng lên tới đỉnh.Chỉ thấy một cánh cổng cự đại chắn trước mắt,nó cao đạt ngũ trượng,được làm từ thuần kim,Hoa Lân ngẩng đầu nhìn lên,chỉ thấy phía trên ngạch cổng khắc ba văn tự cổ lão ,nhưng mình lại không nhận biết.

1.Tí Hình ở phía sau lại lẩm bẩm tự nói:

-Thông Thiên Đài?...Không sai,đây đúng là Thiên Thần Miếu rồi!

Hoa Lân nghi hoặc nói:

-Cái gì Thông Thiên đài?

Tí Hình còn chưa đáp lời,điện chủ đã thúc giục:

-Các ngươi còn nói mấy cái này làm gì?Phía sau đều không có đường rồi.

Hoa Lân quay đầu nhìn lại,quả nhiên thấy bậc thang đá phía sau từng bậc từng bậc biến mất.Qua một chốc nữa,mọi người sẽ không còn chỗ đặt chân.Vì vậy trong lòng khẩn trương,vôi vàng tới trước cổng lớn,tay phải ngầm đề khí,dùng lực đẩy cánh cổng lớn dày và nặng,ai ngờ bàn tay còn chưa đung tới,cánh cổng tiện thể từ từ hướng hai bên mở ra,chỉ thấy một phiến bạch quang chói mắt từ bên trong thấu xạ ra,bức tới mọi người hai mắt không mở ra được.Hoa Lân giơ tay trái lên che trước mặt,miễn cưỡng cũng che chắn được ít nhiều ánh sáng mãnh liệt.

Lúc này trong lòng vừa động,quay đầu nhìn Tí Hình ở phía sau,chỉ thấy hắn đang toàn thân kiên nhẫn chịu đựng cường quang chiếu xạ.Mặc dù hắn đội hắc sắc đấu bồng,nhưng toàn thân vẫn run rầy không ngừng,may mắn là những ngày này hắn đã dần quen với ban ngày.Nếu không thần quang của"Thiên Thần Miếu" chỉ sợ sẽ dọa hắn quay đầu mà chạy.

Bậc thang dưới chân vẫn đang nhanh chóng biến mất,lúc này ngoài tiến nhập đại môn ra,không còn đường lui nữa.Mọi người bất đắc dĩ bước vào cổng.Nhưng chân trước vừa đứng vững,thì nghe

"Rầm" một tiếng vang lên,cánh cửa trầm trọng phía sau lưng đã đóng lại.Mọi người dù là cả kinh,nhưng bọn họ cuối cùng cũng là tu chân giả,lúc này đã nhìn ra được,sự đã đến bước này,chỉ có thể dũng cảm tiến về phía trước.

Ánh sáng mãnh liệt phía trước cuối cùng cũng thu liễm,Hoa Lân thích ứng lại trước tiên,nhìn quanh bốn phía,chỉ thấy phía trước một thao trường cực kì to lớn,mặt đất đều dùng ngọc thạch lót nền,phía trên là sương mù phiêu đãng nhìn cũng không thấy đầu bên kia.Còn ở chính giữa thao trường chính là một cột trụ ánh sáng xạ thẳng hướng trời cao,trừ cái này ra không còn vật gì khác.

Hoa Lân ngẩng đầu thuận theo hướng quang trụ nhìn lên trời cao,nhưng căn bản nhìn không thấy rõ quang trụ hướng tới nơi nào.Chính tại lúc này thì nghe Tí Hình ỏ phía sau nói:

-Ngươi có phải nhìn thấy một đạo quang trụ xạ hướng trời cao?Đạo quang trụ đó chính là hướng theo thông đạo của Thiên Thân Miếu.

Hoa Lân ngac nhiên nói:

-Chỗ này không phải Thiên Thần Miếu sao?Chẳng lẽ là ở phía trên?

Hai mắt Tí Hình bị ánh sáng cường liệt lúc nãy làm bị thương,lúc này không thể nhìn vật,chân lại có chút đứng không vững,lui lại vài bước,vịn vào tường nói:

-Căn cứ điển tịch ghi lại,chân chánh Thiên Thần Miếu trôi nổi trên trời cao,mắt thường nhìn không thấy nó.Dưới chân chúng ta chỉ là Thông Thiên Đài mà thôi!Nếu muốn đi Thiên Thần Miếu,thì phải tiến vào quang trụ này.

Hoa Lân tròn mắt hỏi:

-Đi Thiên Thần Miếu phiền toái như vậy,thật đúng là đem toàn bộ chúng ta biến thành những tín đồ

hành hương rồi?

Nói xong vẫy tay nói:

-Đỗ Bôn Lôi,ngươi đi đỡ Tí Hình,chúng ta bây giờ đi vào quang trụ.Ta đi mở đường!

Một hàng người đi vào thao trường,chỉ thấy trước mắt phiêu đãng lờ mờ sương vụ,khiến cảnh sắc phía đối diện mờ mờ ảo ảo nhìn không chân thật,mới

bước được vài bước,Hoa Lân lại đột nhiên dừng bước,đưa tay cản bộ người phía sau tiến lên.

Hắn phảng phất nhìn thấy phía trước xuất hiện mấy pho thần tượng,nhưng tử tế nhìn lại,lại không thấy đâu.Hoa Lân nhíu nhíu mày,xoa xoa hai mắt,ngưng thần nhìn lại lần nữa,kinh hãi phát hiện xung quanh không chỉ vài bức,mà là muôn ngàn muôn vạn thần tượng chỉnh chỉnh tề tề sững sững ở phía trước,trong tay chấp các loại binh nhận:Có trường kích,có khoát kiếm,đặc biệt là có một số pháp bảo kì lạ,thần thái khác nhau.

Hoa Lân trong lòng cả kinh,thầm thốt lên tệ rồi.ai ngờ một trận thanh phong trước mặt thổi tới,tức thời thổi tan sương mù trước mắt.Lúc Hoa Lân ngẩng đầu nhìn lại,nhưng phát hiện phía trước không không đãng đãng,nào đâu có thần tượng gì tồn tại?

Điện chủ nhỏ giọng nói:

-Xãy ra chuyện gì vậy?

Hoa Lân tự trào nói:

-Không có!Nhất định là ta bị hoa mắt.Mọi người đều theo ta tới,nếu nhìn thấy biến hóa gì đặc biệt kì

lạ,ngàn vạn không được khinh cử vọng động,chỉ biết tiến về phía trước là được!

Nói xong,đưa kiếm về phía trước,từng bước từng bước hướng về phía trước.

Lại bước được mấy mươi bước,Hoa Lân chỉ thấy xung quanh tán phát hàn ý lẫm liệt,cảm giác tiến nhập vào bao vậy trùng trùng,ngưng thần nhìn lại, nhưng cái gì cũng không phát hiện.

Điện chủ và Đỗ Bôn Lôi đương nhiên cũng không thu hoạch được gì,chỉ là khẩn trương đua mắt nhìn quanh.Nhưng Tí Hình lại bất đồng,hắn đột nhiên tránh thoát sự giúp đỡ của Tí Hình,tay phải khẩn trương giơ trường kiếm lên,sát khí đằng đằng chỉ phía trước,cất tiếng nói:

-Hoa Lân!Chúng ta có phải là bước vào vòng vây của kẻ khác?Mắt của ta rất đau,nhìn không thấy rõ!

Tí Hình đáng thương,hắn tuy mắt bị ánh sáng cường liệt làm bị thương,nhưng hắn vẫn tận lực mở to hai mắt,bởi vậy ẩn ẩn ước ước nhìn thấy rất nhiều ngươi đứng bao vây xung quanh,người người tay cầm đao kiếm,tướng mạo hung hăng trừng mắt nhìn

mình.Chính tại lúc này,đột nhiên một cơn gió nhẹ thổi qua,hai hắc ảnh mãnh nhiên xông tới,kiếm quang liên thiểm,trực hướng đỉnh đầu của mình chém xuống.

Tí Hình tự nhiên sẽ không ngồi đó chịu chết,hắn hai mắt không thể nhìn vật nhưng phản ứng lại rất nhanh nhẹn,giơ kiếm hướng phía trước mà tiến.Ai ngờ vừa mới xuất thủ,Hoa Lân đã lướt tới kế bên,cường hành án trụ tay phải của mình.Tí Hình cả kinh,chỉ thấy đỉnh đầu một trận hàn phong thổi qua,ngạch đầu(trán) mát lạnh,phảng phất có thứ gì đó lướt qua.

Chỉ nghe Hoa Lân ở một bên tai nói:

-Đừng lo lắng,chỉ là ảo giác mà thôi!

Nói xong,Hoa Lân lấy ra một miếng vải màu đen che hai mắt đỏ ngầu của Tí Hình.Ngầm bên trong,Hoa Lân lại ở không trung tiếp một cơn gió phiêu đãng thổi trên tóc.

Đỡ lấy Tí Hình,Hoa Lân quay đầu nói với điện chủ và Đỗ Bôn Lôi:

-Các ngươi đều khẩn khẩn theo cạnh ta,không cần biết gặp phải tình huống gì đều không được xuất thủ.

Bốn người từ từ dịch chuyển,trực phí hết nửa thời thần,giờ mới tới được chính giữa thao trường,ngẩng đầu nhìn lại,chỉ thấy trên một tòa bình đài có một đạo quang trụ trực xạ cao không.

Lúc Hoa Lân đang lên bình đài,chỉ thấy áp lực xung quanh giảm hẳn,dường như đã tới một nơi an toàn.

Điện chủ và Đỗ Bôn Lôi cùng nhau hỏi:

-Hoa Lân ca,chúng ta thật là cần vào trong quang trụ?

Mọi người đứng trước quang trụ,nhưng lại cảm giác lúc này quang trụ nhạt đi rất nhiều.

Hoa Lân hung hăng cắn răng nói;

-Đã đều tới chỗ này,còn có gì nói nữa?

Nói xong đỡ lấy Tí Hình,bước dài vào quang trụ.Chỉ thấy thân thể chợt nhẹ bỗng,trước mắt bạch quang chợt lóe,bản thân tiện thể "Vèo" một tiếng bắn thẳng lên trời.

Điện chủ cả kinh hô lên một tiếng,vội vàng quay đầu nói:

-Bôn Lôi chúng ta cũng tiến vào!

Nói xong tranh vượt lên tiến vào quang trụ.

"Vèo vèo vèo..."liên tục mấy tiếng,quang trụ dưới chân mọi người biến mất không thấy,trước mắt tối sầm,trong nháy mắt tới môt đại điện thông thoáng,Hoa Lân không khỏi thầm kinh thán,đại điện này thực là quá lớn,vách tường bốn phía cách mình ít nhất cũng có năm mươi trượng,làm cho người ta có loại cảm giác cực kì trống rỗng.Mười sáu cây thanh long trụ cự đại chống đỡ lấy đại điện,cao đạt ba mươi trượng có dư,thật đúng là có một không hai,làm vẻ lễ mạo,Hoa Lân cất tiếng hỏi;

-Có ai ở đây không?

Không có người có thể trả lời,chỉ có thanh âm của Hoa Lân vẫn đang ở trong đại điện không ngừng vọng lại,hồi lâu không dứt.

Lúc này điện chủ và Đỗ Bôn Lôi đã tới phía sau,thấp giọng hỏi:

-Hoa đại ca,bây giờ làm sao?

Hoa Lân cười khổ một tiếng,Tí Hình kế bên lại hỏi:

-Ở xung quanh chúng ta,có phải là có chín tòa thần tượng thật lớn,còn có tám cửa ra?

Hoa Lân sững sờ,căng mắt nhìn lại,quả nhiên phát hiện xa xa chính điện,xác thực sừng sững chín tòa thần tượng,còn ở xung quanh đại điện,lại phân bố tám cánh cửa đá.Vì vậy cả kinh nói:

-Ngươi che mắt làm sao thấy được?

Tí Hình nhàn nhạt nói:

-Ta từng đọc tất cả điển tịch ở U Minh Giới,trên đó có nói tới chỗ này.Nếu ta không đoán sai,chỗ này chính là "Cửu Thần Điện" của Thiên Thần Miếu.

Hoa Lân cười nói:

-Vậy thì lạ thật,U Minh Giới các ngươi sao lại có kí tải thư tịch của Thiên Thần Miếu vậy?

Tí Hình kiêu hãnh nói:

-Nếu nói về thư tịch,Minh Giới thu tàng mãi mãi so với nhân giới các ngươi phong phú trăm lần,biết tại sao không?

-Ta sao biết được?Hoa Lân nói.

-Chỉ vì sau khi một người chết,kí ức của hắn vẫn lưu lại trong đầu.Bởi vậy,chỉ cần hắn còn chưa tiến hành luân hồi,vậy thì tất cả những sự vật hắn gặp được,đều có thể miêu tả lại rõ ràng,bao gồm quá trình tử vong của hắn....Ngươi đã hiểu chưa?

-A?Hoa Lân cả kinh nói:

-Như vậy nói ra,người của Minh Giới các ngươi có thể là đại đại chiếm tiện nghi vậy!

Tí Hình giận nói:

-Ngươi cảm thấy chiếm tiện nghi,vậy ngươi cũng có thể xuống dưới thử thử!

Hoa Lân vội nói:

-Vậy thì miễn đi,ta còn chưa muốn chết!Ha ha ha...

Chương 18: Thiên Thần Cấm Khu(Phần 2)

Tác giả : Phiêu Ẩn

Dịch giả : Jimmy19

Nguồn : QUẦN LONG HỘI - 4vn.eu/forum

Điện chủ hân hoan nói:

-May mắn là Tí đại ca đối với Thiên Thần Miếu này khá rõ ràng,xem ra cơ hội xuất trận của chúng ta lớn hơn rất nhiều.

Hoa Lân cũng gật đầu nói:

-Nếu thật sự như vậy,thật là hạnh vận của ta rồi!

Nhưng Tí Hình lại lắc đầu nói:

-Nhưng mà rất không may!Theo những gì ta biết,rất ít người có thể sống để ra ngoài.Như vậy đi,ta sẽ mang toàn bộ những gì ta biết đều nói cho các ngươi,thỉnh mọi người cùng nhau đưa ra chủ ý...Căn cứ trên cổ tịch của Minh Giới kí tải,"Thiên Thần Miếu"từng là một viễn cổ tu tiên môn phái,nhưng không biết sau này đã phát sinh biến cố gì,hiện tại đã biến thành một tòa phế khu.Ở tám phương hướng của Thiên Thần Miếu,phân biệt dựng một tòa bảo tháp kì đặc khác nhau,hơn nữa án theo Cửu Cung Trận làm bố cục,trong trận có trận,tuyệt không phải

người bình thừơng có thể vượt qua được...Theo ghi chép,năm đó"Đẳng Tinh Sí" chính là lơi dụng sức mạnh của một trong những tòa bảo tháp mới trùng phá được cấm chế của Thiên Thần Miếu.Điều bây giờ chúng ta cần làm chính là đi từng tòa từng tòa tìm kiếm,e rằng còn kém một chút...Ai!quan trọng nhất là không biết cần đi tòa tháp nào mới được.

Điện chủ và Đỗ Bôn Lôi đều cả kinh,nghe khẩu khí của Tí Hình,dường như đang đề tỉnh bản thân e rằng một tòa bảo tháp cũng không qua được,nghĩ đến võ công bản thân thấp kém,không khỏi cảm thấy nản lòng.

Nhưng Hoa Lân lại cười nói:

-Ta thấy không cần đi từng tòa từng tòa tìm kiếm,vì Hỏa Long từng nói cho ta biết,chỉ cần thẳng một đường "Khôn vị"(vị trí của quẻ Khôn)thì có thể xuất trận...Cho nên nói,chỉ cần ngươi cho ta biết Khôn vị là hướng nào là được!

Tí Hình ngẩng đầu nói:

-Lời này là thật?

Hoa Lân rất khẳng định nói:

-Không sai!Nó sẽ không lừa ta!

Tí Hình lập tức tinh thần phấn chấn,nói:

-Nếu như trận này thật như vậy thì cơ hội xuất trận của chúng ta sẽ lớn hơn.Tuy ta không biết Khôn vị ở đâu,nhưng chỉ cần lựa chọn một trong những bảo tháp,vào đến đệ cửu trọng của nó,thì chúng ta có lẽ có thể biết thuộc tính của nó.Từ đây ra,tiện thể có thể đoán ra xác thiết địa điểm Khôn vị .

Hoa Lân cũng biết mỗi cái trận pháp đều có thuộc tính của nó,mặt không khỏi cũng lộ ra nét hưng phấn,nhưng phúc chốc lại thầm hạ xuống,nói:

-Nhưng cửu cung trận pháp lại có tiên thiên phần và hậu thiên phần,thứ tự xếp đặt của nó lại lớn không giống nhau.Như vậy chúng ta há không phải là cần đi thêm vài lần mới có thể xuất trận sao?

Tí Hình chính sắc nói:

-Điều này thì khó miễn,nhưng chúng ta tính ra cũng đã có phương pháp cụ thể,không đến nỗi phải mù quáng đi thử thử.

Hoa Lân nói:

-Vậy đi,chúng ta nghĩ ngơi một chút,đợi sau khi hai mắt ngươi khôi phục thị giác tiếp tục lên đường.

Tí Hình gật đầu,biểu thị đồng ý,biết rằng hai mắt của mình nếu như không khôi phục,e rằng sẽ ảnh hưởng rất lớn thực lực chỉnh thể.

Mọi người đều lần lượt ngồi xuống.Hoa Lân thấy tâm tình điện chủ và Đỗ Bôn Lôi thập phần trầm trọng,vì vậy cười nói:

-Người ta đều nói Thiên Thần Miếu cất dấu vô số bảo vật,điện chủ có muốn ôm một mớ trở về không ?

Điện chủ có chút tự ti,vẻ đáng thương nói:

-Yêu cầu của người ta không cao,có thể đào xuất ra là không tệ rồi!

Hoa Lân lại Ha Ha cười nói:

-Ngôn thường nói,đại trượng phu há có thể nhập bảo sơn lại tay không mà về?Sao đi nữa,chúng ta cũng cần lượm một hai miếng gạch trở về.....Muội nghĩ xem,chỗ này đã được xưng là Thiên thần Miếu,nghĩ chắc là thần tích tu chân giới công nhận.Chúng ta lấy hai miếng gạch về,nói đây là đá mà tất cả thần tiên

của Thiên Thân Miếu từng dẫm chân qua.Muội nói người bên ngoài nghe xong sẽ như thế nào?Huynh đoán bọn họ nhất định sẽ quỳ xuống dùng lễ mà bái huynh.Đây chính là nhân sinh nhất đại khoái sự.

Điện chủ cuối cùng cũng phì cười,nói:

-Người khác đâu biết được gạch trong tay huynh có phải là từ trong nhà xí lượm được hay không?còn đối huynh lễ bái nữa,huynh nghĩ thật là hay!

Hoa Lân ngạc nhiên nói:

-Thiên Thần Miếu chẳng lẽ cũng có nhà xí?Thần tiên cũng tiểu tiện sao?....Huynh sao lại chưa nghe ai nói qua?

Điện chủ bị chọc đến Ha Ha Ha cười lên,nhất thời cũng quên đi buồn phiền.

Ai ngờ chính đang nhắm mắt nghĩ ngơi Tí Hình lại dội gáo nước lạnh nói:

-Chúng ta tốt nhất không cần đi tìm bảo vật gì đó!....Năm đó vì cái gọi là tiên khí đó,vô số người đều chết trong Giải Thần Trận,chúng ta không thể bước vào vết của họ,cần biết rằng,chúng ta tự thân nan

bảo,muốn ra khỏi trận còn cần vượt qua chín tầng bảo tháp mới có thể thoát khốn,thử hỏi chúng ta còn có mấy cái mạng đi tầm bảo?...Đối với ta mà nói,có thể xuất trận là vạn hạnh rồi.

Điện chủ và Đỗ Bôn Lôi đều nhất tề gật đầu,cảm thấy Tí Hình nói thập phần hữu lí.

Hoa Lân nhún vai,biết rằng bọn họ vì một khắc này đã chờ đợi mấy ngàn năm,bảo vật đối với họ mà nói,xác thực không có lực hấp dẫn gì,vì vậy chỉ có thể im lặng....

Nghĩ ngơi một chút,Tí Hình gỡ mảnh vải trước mắt ra,mặc dù hai mắt vẫn đỏ ngầu,nhưng đã có thể miễn cưỡng nhìn thấy vật,vì vậy đứng lên nói:

-Ta khỏe rồi,lên đường đi.chúng ta đi cửa nào trước?

Hoa Lân cũng lấy Hà Chiếu dưới đất lên,đứng lên nói:

-Vậy chúng ta đi theo đường ra thứ hai bên trái trước xem xem,ta luôn cảm thấy bên đó có thứ gì đó đang đợi ta.

Tiểu Bạch ở trên vai tựa hồ đối bên đó cũng có cảm ứng.Vì vậy cũng hống hống kêu lên.

Đã Hoa Lân có cảm ứng,Tí Hình,điện chủ,Đỗ Bôn Lôi ba người tự nhiên không có lời để nói.Hơn nữa bọn họ nguyên bổn cũng không có phương hướng gì để nói nên cũng không phản đối.

Không đến một khắc,mọi người đã tới trước cánh cổng thứ hai,Hoa Lân từ từ đẩy cánh cửa đá ra,chỉ thấy bên ngoài quang tuyến sung túc,sáng tựa ban ngày.Vì vậy quay đầu nói:

-Tí Hình,nhanh lấy đấu bồng đội lên!

Tí Hình chỉ biết nghe theo,Hoa Lân không chậm trễ thêm,đẩy mạnh cánh cửa đá,mọi người nhất tề nhìn ra,không khỏi thất thanh kinh hô.

Ngoài cửa,một cây cầu treo trong suốt hướng phía xa xa,một trận vân vụ từ trên cầu thổi qua,khiến phía đối diện cảnh sắc một phiến mịt mù.Trong mờ mờ ảo ảo,chỉ thấy ngoài trăm trượng lại là một mảng rất nhiều cung điện xa hoa.Chúng cứ như vậy trôi nỗi giữa không trung,bị sương mù bao phủ,mắt nhìn không thấy đầu bên kia.

Hoa Lân ngầm cắn lưỡi,đưa đầu nhìn nhìn xuống phía dưới,đột nhiên lại kinh hô nói:

-Thật là muốn mạng rồi,phía dưới chính là Giải Thần Trận!

Tất cả mọi người cùng thử đưa đầu nhìn ra,không khỏi sợ đến mặt mày thất sắc.

Thì ra,chỗ này thực sự quá cao,ở chỗ này đã sớm nhìn không rõ cảnh vật dưới đất,chỉ có thể mơ hồ phân biệt ra phía dưới từ khối khối của trận pháp tổ thành.Xa xa nhìn,chúng phảng phất chỉ có một xích vuông vức,sắp xếp chỉnh chỉnh tề tề,vô hạn hướng bốn phía triển khai,nhất trực đến chân trời,căn bản nhìn không thấy tận cùng.

Nhìn phía dưới không bờ không bến"Giải Thần trận",Hoa Lân thầm kinh thán,trận này nói ra ít nhất cũng có mấy trăm vạn cái trận pháp tổ thành,không khỏi cười khổ liền liền,nhẹ than nói:

-Giải Thần Trận mênh mông như vậy,như quả ai còn muốn xuyên qua?Ta thấy đơn giản là điên rồi!

Điện chủ phía sau toàn thân nhất chấn,nghĩ đến"Mê Tiên Trấn"tìm hiểu mấy ngàn năm nay,mới chỉ lảm rõ sáu trăm cái trận pháp mà thôi.Chiếu tốc độ như vậy tiếp tục,muốn xuất trận e rằng chính là gã khờ

nằm mơ.Lúc này đột nhiên cảm thấy,sự nỗ lực lúc trước toàn bộ là phí công.Sự hy sinh của các đời tổ tiên lại là vì một chuyện không thể,đả kích này đối với nàng mà nói thực sự quá chấn hám,không khỏi tinh thần chấn động,nước mắt từ từ mơ hồ hai mắt,bi thống nói:

-Mê Tiên Trấn chúng ta còn muốn từ...từ phía nam đột phá nữa!

Nói đến câu sau cùng,một hàng nước mắt từ trên mặt nàng nhẹ nhàng rơi xuống,thật muốn khóc lớn một trận.

Hoa Lân trong lòng đau nhói,lập tức hiểu được sự đau khổ trong lòng nàng,vì vậy đưa tay phải ra,vỗ nhè nhẹ lên vai nàng,nhẹ nhàng khuyên:

-Muội cũng đừng buồn!Nỗ lực của Mê Tiên Trấn các người không hề phí công!Ít nhất,các người đã khai khẩn tới Mê Sa Trận.Nếu không phải như vậy,các người căn bản không gặp được huynh.Hơn nữa,huynh lúc đó thân thụ trọng thương,nếu không có các người tương cứu,rất có thể cũng đã chết ở đó rồi...Cho nên nói,nỗ lực của các người là hoàn toàn chính xác!

Nghe những lời này của Hoa Lân,điện chủ chỉ thấy trong lòng dâng lên một cỗ ấm áp,vì vậy ngẩng mặt lên.Trước mắt đã sớm mơ hồ,nhưng lúc này,thân ảnh của Hoa Lân ở trong lòng nàng lại rõ ràng như vậy,cuối cùng cầm lòng không được ngã vào trong lòng của Hoa Lân,khóc lớn nói:

-Hoa Lân ca....

Nước mắt cứ thế mà tuôn ra.

Tí Hình thấy vậy vội vàng quay đầu đi...

Còn Đỗ Bôn Lôi lúc này cũng là tâm tình kích động,trong lòng nghĩ tất cả những điều này,chẳng lẽ đều là trời cao cố ý an bài.Tất cả những nỗ lực của Mê Tiên Trấn lúc trước,chẳng lẽ chỉ là vì tìm được Hoa Lân?Chẳng lẽ tất cả những điều này đều là số mệnh an bài?

Hoa Lân nhuyễn hương trước ngực,đứng cũng không phải,ngồi cũng không phải,đẩy nàng ra càng không phải.Trong lòng thầm kêu khổ:

-Cái này thiệt đúng là muốn mạng mà!

May là linh đài của điện chủ vẫn còn giữ được một chút tỉnh táo,nàng khóc đủ rồi,tự nhiên tiện thể rời khỏi ngực của Hoa Lân,chỉ là trên mặt lại lại nỗi lên một đoàn hồng vựng.

Hoa Lân lập tức lảng sang chuyện khác:

-Chúng ta bây giờ chính đang ở trên không,càng nên cẩn thận.Ta đi tới đàng trước dò dò đường,xem xem cái cầu trong suốt này có thể hay không chịu được trọng lượng của chúng ta!

Hoa Lân không do dự bước ra khỏi cửa,đạp bước giữa không trung.Hắn mặc dù đã sớm học được ngự kiếm thuật,nhưng lại biết rằng chỗ này nhất định không cách nào ngự kiếm phi hành.Nếu như từ trên cầu rơi xuống dưới,vậy thì không phải là chuyện giỡn chơi,ngay cả Tiểu Bạch ở trên vai cũng bị dọa tới"Ô Ô Ô"kêu lên mấy tiếng,bám thật chặt trên vai của Hoa Lân,bốn cái móng không dám buông lỏng một chút,may là,cái cầu treo trong suốt này tính ra cũng rất chắc,Hoa Lân đi tới nữa đường,không khỏi bị cảnh sắc trước mắt làm cho dừng lại.

Quay đầu hướng bốn phía nhìn quanh,chỉ thấy không xa cũng có mấy cái cầu treo trong suốt,xa xa

thông hướng vài phiến thiên địa khác.Cung điện bên đó càng là nhìn không thấy tận cùng,lại bị bạch vụ bao phủ,không khỏi thầm nói:

-"Cửu Thần Điện"của Thiên Thần Miếu này tất cả có tám cánh cổng,xem ra phân biệt theo"Càn-Khôn -Chấn-Tốn -Khảm- Ly- Cấn - Đoài" là tám tòa bảo tháp rồi.Nhưng vẻn vẹn là một cái phương vị,có một diện tích khổng lồ như vậy,nguyên cả cái Thiên Thần Miếu này thực sự là không dám tưởng tượng rồi.Nếu muốn đi hết toàn bộ,chỉ sợ là không có cái thực lực này,chỉ trông vào "Thần trận" ở phía trước,nếu không khó mà xuất trận!

Vì vậy quay đầu vẫy tay nói:

-Các ngươi cũng theo lên đi!

Ai ngờ điện chủ vừa đưa chân ra lại rút về,cắn môi nhún nhún vai,lại không dám bước ra ngoài cửa.Không chỉ là nàng,ngay cả Đỗ Bôn Lôi cũng có chút do dự.Còn Tí Hình lại là hai mắt không ổn,do dự nữa buổi,cuối cùng bước dài bước ra ngoài.

Hoa Lân thấy vậy,chỉ biết tung thân trở lại,một tay đỡ Tí Hình,nói:

-Như vậy đi,ta dùng một sợi dây thừng cột lấy mọi người.Cho dù có người rơi xuống dưới,cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau!

Nói xong,Hoa Lân lấy ra mấy cái áo,quấn thành dây thừng để dùng.

Lần này,điện chủ, Đỗ Bôn Lôi,Tí Hình cuối cùng cảm thấy an toàn hơn nhiều,cẩn thận từ từ bước lên cầy treo,bốn người từ từ hướng cung điện ngoài trăm trượng đi tới.

Không dễ dàng gì mới tới bờ bên kia,chỉ thấy phía trước chính là một thảm hoa viên xanh tươi,chỉ cần bước lên mặt đất,có thể an toàn tháo dây thừng nối lẫn nhau.Nhưng không ngờ rằng,hai bên cầu treo phía trước lại đứng đó hai tòa thạch tượng.Thể hình của bọn họ và phàm nhân không kém nhau bao nhiêu,xa xa nhìn ra giống như hai bức thủ môn hộ vệ.Nhưng Tiểu Bạch trên lưng Hoa Lân lại đột nhiên"Hống Hống Hống"kêu lên,như là cực độ bất an.

Hoa Lân ngạc nhiên dừng bước,cất giọng đối thạch tượng hét nói:

-Các ngươi không phải là thừa lúc người gặp nguy hiểm chứ?Nếu muốn động thủ,thì đợi chúng ta tiến vào hoa viên rồi đánh!

Nói xong muốn từ ở giữa bọn họ vượt qua,ai ngờ chính lúc này,bên trái một bức điêu tượng nổi lên một đoàn khói xanh,hãi nhiên ở không trung hình thành một nhân hình,đột nhiên rút kiếm hướng Hoa Lân chém tới,điện chủ phía sau và Đỗ Bôn Lôi thấy vậy,bị dọa tới tề thanh kinh hô.

Nói thì chậm,Hoa Lân chỉ có thể giơ kiếm đỡ,chỉ nghe "Keng" một tiếng,kiếm khí mờ ảo của đối phương lại chân thật tồn tại,tịnh không phải ảo giác,điều này thật là quá tà môn.Tiếp đó,thì thấy một bức thần tượng khác cũng xuất ra một làn khói xanh,một nhân ảnh trực xông tới trước mặt Hoa Lân,đơn chưởng hướng trước ngực Hoa Lân vỗ tới.

Hoa Lân trên dưới thụ địch,lại không thể né tránh,lo sợ cho những người phía sau.Cho nên ngạnh sanh sanh nhận một chưởng của đối phương,chỉ nghe"Phùm"một tiếng vang lên,trước người Hoa Lân lập tức lướt qua một tầng thủy văn đạm lục sắc,.Trên chưởng lực của đối phương phách tới,lập tức xuất

hiện vòng vòng lăng tăng nhanh chóng lan ra,chính là "Huyễn Quang Kính" khởi tác dụng.

Tiểu Bạch ở trên vai cũng nộ hống một tiếng,thấy Hoa Lân bị đánh,nó tự nhiên là cực kì không thoải mái rồi.

Hoa Lân thầm mắng:

-Cẩu tạp nham!

Giơ chân hoành tảo nhân hình của đối phương.Ai ngờ hai nhân hình đối mắt nhìn nhau,đồng thời thối lui,khiến một cước này của Hoa Lân đá vào khoảng không.

Hoa Lân giận bốc lên đỉnh đầu,đâu cần để ý nhiều,thuận thế"Phùm Phùm"hai cước,đem thạch tượng của chúng vẫn ở chỗ cũ đá thành phấn vụn.

Nói ra cũng kì,hai thân hình đó đang chuẩn bị hướng Hoa Lân hành lễ.Ai ngờ điêu tượng đột nhiên toái liệt,bọn họ cũng đồng thời"Vèo"một tiếng,hóa thành một làn khói nhẹ,biến mất trước mắt mọi người.

Hoa Lân không kịp nghĩ kĩ,lập tức bước vào hoa viên,vội vàng chuyển thân,nhất nhất đón lấy điện

chủ,Tí Hình,Đỗ Bôn Lôi ba người.Sau khi an toàn bước vào hoa viên,bốn người mới phát hiện bản thân bị dọa tới toàn thân lãnh hãn,trận đánh vừa rồi vẫn còn trong đầu,Hoa Lân nếu như chống lại không được,bốn người e rằng đều rơi xuống dưới cầu.

Hoa Lân giận nói:

-Hừ!Đám tạp nham thật không nói lí lẽ, trong tình huống đó còn muốn động thủ....

Hoa Lân đột nhiên im lặng,kinh hãi nhìn hai bức thạch tượng nát vụn dưới đất,chỉ thấy bọn chúng từng mảnh từng mảnh lại tổ hợp lại,không tới một lúc,hai bức thần tượng lại khôi phục nguyên trạng.

Thấy tình hình như vậy,quai hàm bốn người Hoa Lân thiếu chút nữa đều rớt xuống đất.May là Hoa Lân đủ ngoan,đạp thêm một cước nữa,"Hoa Lạp"một tiếng,hai bức thần tượng lại bị tan nát,thậm chí có vài mảnh đã rớt xuống vực sâu.

Nhưng trước mắt lại xuất hiện kì tích.Tất cả tàn phiến lại bay trở về,hơn nữa từng mảnh từng mảnh tổ hợp lại.

Lần này,mọi người trái lại không kinh hãi nữa,Tí Hình nói:

-Ta thấy người cũng đừng đá nữa,chúng là vĩnh viễn sẽ không nát,cho dù đem chúng đốt thành tro cũng vậy thôi!

Hoa Lân giận nói:

-Sao ngươi biết?

-Ân....ta chỉ là đoán thôi!

Tí Hình nhàn nhạt nói.

Hoa Lân thu lại dây thừng ở giữa eo,không nhiều lời nữa,tới giữa trung ương hoa viên,ngẩng đầu nhìn vô số cung điện phía trước.Trong đó vân vụ bao phủ làm cho người ta nhìn không rõ ràng,chỉ có một tòa bảo tháp đàng xa phát tán ra tử quang nhàn nhạt,làm cho người ta dễ dàng nhận ra sự khác biệt,vì vậy nói:

-Phía trước hình như có tòa bảo tháp cao quá,không biết có phải là mục tiêu của chúng ta hay không?

Mọi người nghe nói nhìn qua,điện chủ còn đặc ý đếm đếm,nói:

-Hình như vừa đúng chín tầng!

Nhưng mà chân trời một mảng vân vụ bay qua,lại che mất thị tuyến của mọi người,Hoa Lân nói:

-Đi thôi,tới cũng đã tới rồi,nếu phát hiện bên trong có bảo vật gì,vậy ta tuyệt đối sẽ không khách khí.Hắc Hắc...

Chương 19: Tu Tiên Môn Phái

Tác giả : Phiêu Ẩn

Dịch giả : Jimmy19

Nguồn : QUẦN LONG HỘI - 4vn.eu/forum

Bốn người men theo con đường đá phía trước đi tới,phía trước lại xuất hiện một tòa lương đình(chòi nghĩ mát),phải đi xuyên qua mới được.Nhưng lúc này,lại có hai bức thạch tượng ngay ngắn ngồi trong đó.Bọn họ dựa vào bàn đá cuối đầu trầm tư,hình như là đang đánh cờ.Hoa Lân quay người lại nói.

-Các ngươi chờ ta một chút,ta lên đó xem xem!

Hoa Lân nhẹ bước tiến vào lương đình,quả nhiên thấy giữa hai người có một bàn cờ ngọc thạch,trên bàn cờ bày đầy các điểm điểm trắng đen,hiển nhiên song phương đã chơi đến giai đoạn cuối cùng.

Hoa Lân không tự chủ bị thế cờ hấp dẫn,thêm vào đối với sức đánh cờ của mình thập phần tự tin,vì vậy ngưng thần nhìn vào,ai ngờ vừa nhìn một cái như vậy,liền hãm nhập vào trong thế cờ,chỉ thấy bàn cờ này bốn góc đã định,nhưng giữa bàn lại là song long giao triền,rắc rối phức tạp,lại giống tứ khởi.Hoa Lân im lặng trong lòng tính toán,chỉ thấy trước mắt cờ đen đi trước,cờ trắng theo vào nữa,nằm phục cờ đen,cờ trắng...sau khi đánh xuống mấy mươi con,khu vực chính giữa đều bị cờ đen đề không.Nhưng lúc này cờ trắng lại có thể kiếp sát phía trái góc trên,lại có thể quyển thổ trọng lai(trở về lấy lại đất),bàn cờ biến hóa khó lường,tới về sau,Hoa Lân đã không cách nào tính ra được biến hóa tiếp theo,chỉ thấy đầu váng mắt hoa,chân đứng không vững.

Cần biết sức đánh cờ của Hoa Lân,trong ba mươi bước vẫn có thể tính ra,level này đã là cử thế vô song.Nhưng sau ba mươi bước thì năng lực của bản thân tuyệt không theo kịp.Càng nhìn thêm,chỉ thấy một cổ lực lượng kì dị đem bản thân kéo về phía trước,nguyên cả thân người rớt vào trong bàn cờ.Giữa lúc đó,bàn cờ dọc ngang đan xen ở trước mắt phô thiên cái địa hướng bốn phía vô hạn phóng lớn

ra.Hoa Lân hãi nhiên phát hiện trong đó có tồn tại một thế giới,không chỉ có núi đồi mà còn có cả sông ngòi,thêm vào đó là sâm lâm và sa mạc....Nói thì chậm,Hoa Lân mắt thấy là mình rơi vào một mảng thảo nguyên,mũi cũng đã ngửi được hương hoa của thảo mộc.Ai ngờ chính tại lúc này,bên tai đột nhiên truyền lại tiếng hống của Tiểu Bạch,tiếp đó thân thể nhẹ bổng,cả thân hình bị Tiểu Bạch lăng lông nắm lấy,tiếp đó bay lên trên không,"Vù"một tiếng ngạnh sanh sanh kéo trở về hiện thực.

Hoa Lân nguyên thần quy vị,không khỏi lịch bịch lui về mấy bước mới đứng vững.Tí Hình ở phía sau vội vàng kẹp lấy,hỏi:

-Ngươi sao rồi?

Hoa Lân lập tức thanh tỉnh lại,biết rằng bị bàn cờ tính kế,tức thời nộ khí trào dâng,"Tranh"một tiếng rút Hà Chiếu ra,tấn tốc hướng bàn cờ trước mắt chém xuống.Nhưng hắn đột nhiên ý nghĩ vừa động,mũi kiếm hạ xuống,"Xoạt"một tiếng lấy bàn cờ trên bàn lên,đưa tay đón lấy.Trong lòng nghĩ bộ bàn cờ này hủy đi thì đáng tiếc,không bằng lấy về nghiên cứu nghiên cứu.

Nhưng chính tại lúc này,thần tượng hai bên đột nhiên xuất ra hai làn khói xanh,nhất tề xông tới trên không bàn cờ,Hoa Lân mắt thấy mình so với chúng đã chậm một bước,vì vậy mặc niệm khấu quyết,hét lớn một tiếng,tay trái lăng không bắt lấy,chỉ thấy giới chỉ trên tay tử quang vừa chớp,"Vụt"một tiếng đem bàn cờ thu vào không gian.

Hai hư ảnh xông tới chỗ trống,tề tề rơi xuống đất,đều hướng Hoa Lân nhìn qua.

Hoa Lân lạnh lùng nói:

-Điều này cũng không thể trách ta,là các ngươi dùng bàn cờ tính kế ta trước,cho nên...

Lời chưa nói xong,hai nhân hình đã sớm xuất thủ,một trái một phải đồng thời phách tới.Hoa Lân chỉ thấy trước ngực vừa lạnh,lại bị họ ép tới có chút thở không ra hơi,mới phát hiện chưởng phong của đối phương cực kì quỷ dị,vân vụ xung quanh lại bị chúng hút vào trong chưởng tâm,hình thành hai vòng xoáy đạm thanh sắc,đồng thời hướng mình hai bên công tới.

Lúc này một bên Tí Hình,điện chủ,Đỗ Bôn Lôi ba người cũng lần lượt xuất thủ,bọn họ đã sớm có giao ước nên không cần nhiều lời.

Thì nghe"Bùm"một tiếng vang lớn,hai bên chạm nhau,Hoa Lân bốn người lại bị tề tề chấn lui một bước.Hoa Lân càng là thầm kinh ngạc,cần biết rằng hắn bản thân đã xuất ra Cửu Chuyển Thần Công,đem chưởng phong của địch nhân chấn về hai thành,kiêm bản thân lại có Huyễn Quang Kính làm thuẫn,nhưng không ngờ rằng vẫn bị vòng xoáy kì dị của đối phương chấn lui.

Lúc này đã không kịp nghĩ kĩ,hai đạo nhân hình đột nhiên chia ra,hiển nhiên cũng biết rằng cứng chọi chắc là sẽ không có lợi,vì vậy thân ảnh thấp thoáng,lần lượt hướng bốn người công tới,thân pháp nhanh như quỷ mị.

Hoa Lân căn bản không thấy rõ đối phương như thế nào di động,thì thấy nhân hình phía trước đột nhiên biến mất,tiếp đó bên phải một luồng chưởng phong hung dũng xông tới.Bấc đắc dĩ,chỉ biết giơ kiếm lên đỡ,"Bùm" một tiếng,Hoa Lân toàn thân chấn động,cảm thấy Hà Chiếu có chút cầm không

vững,thân kiếm truyền lại một trận lực đạo khó mà hình dung,trong lòng thầm kinh dị,không biết đối phương sao có thể né qua kiếm phong,kích trúng kiếm thân Hà Chiếu.

May mắn là Hoa Lân cũng không phải lãng đắc hư danh,vội vàng phóng thích Cửu Chuyển Thần Công,đem ám đạo của đối phương hóa đi ba thành.ngay lập tức biến chiêu,xoạt xoạt xoạt liền ba kiếm,hướng trên không bên trái đối phương chém xuống,nếu như ước đoán đúng đối phương đi động tới đó,chính là Kiều Truy Phong của Túy Kiếm Tâm Pháp.

Quả nhiên,nhân ảnh hãi nhiên dừng bước,nói biến là biến,đột nhiên hướng góc độ tương phản vọt ra,đồng thời lăng không hướng Hoa Lân vỗ liền ba chưởng.

Hoa Lân lại là trước ngực vừa lạnh,chỉ thấy vân vụ trong không trung tấn tốc ngưng kết thành nước,hoa thành một mũi băng dùi sắc bén,tấn tốc hướng mình kích xạ tới.Hoa Lân thầm cả kinh,không ngờ rằng đối phương dùng lại là khống thủy đại pháp,lúc này muốn tránh né nhưng lại cảm thấy rất không thỏa đáng,vì điện chủ ba người ở phía sau chính đang

cùng một đạo nhân ảnh khổ chiến,nếu như là không quan tâm đến sự sống chết của họ,hậu quả chắc sẽ cực kì nghiêm trọng.Nói thì chậm,ngay lúc đó không dám chần chừ,tức thời vận khởi chân lực,đem Huyễn Quang Kính kết thành một mặt thuẫn bài,định ngạnh sanh sanh đỡ hết tất cả băng dùi kích xạ.trong lòng cũng là sốt ruột bất an,không biết có thể thừa nhận nỗi không.

Nhưng hắn đã quên,trên vai hắn còn có một Tiểu Bạch nữa.Giữa lúc đó,Tiểu Bạch thấy thế bất diệu,lập tức một tiếng nộ hống,băng dùi trước mặt lập tức bị cuốn bay đi,và hướng và phía đối diện cắn trả lại.Gia hỏa kia thấy vậy,không khỏi "Hống"một tiếng hóa thành một đạo khói xanh vô hình,băng dùi từ trong cơ thể chúng thấu xạ mà qua,căn bản vô phương tới chúng.Phương pháp tránh né quỷ dị này cùng quỷ mị không có gì khác nhau.

Hoa Lân thấy vậy,không khỏi trong lòng vừa động...

Lúc này Tí Hình ở phía sau hét lớn một tiếng,tiếp đó truyền lại"Bùm"một tiếng vang lên,Tí Hình đã thi triển Hắc Long Ba,cùng một hư ảnh khác chạm nhau một chưởng.

Một cỗ cường đại trùng kích lực đem mọi người nháo nhào chấn lui một bước.

Công lực của Tí Hình thực bì Hoa Lân cao hơn rất nhiều,nếu không phải vì mắt của hắn thụ thương,công lực không dám toàn thân phát ra,chỉ sợ trùng lực này sẽ càng lớn.

Nói thì chậm,điện chủ nắm bắt thời cơ,kiều khu chỉ lui một bước nhỏ,liền lại đột nhiên hướng phía trước xông lên,một chưởng bổ hướng tượng bên phải.Một cái hư ảnh muốn cản trở,nhưng đã không kịp,liền nghe"Hoa Lạp"một tiếng bạo vang,phía trái tượng bên phải ứng thanh phá nát.Còn hư ảnh kia lập tức run run,liền đó hôi phi yên diệt.

Một hư ảnh khác ánh mắt ngây ngốc,chỉ là ngây ngây nhìn Hoa Lân và Tiểu Bạch ở trên vai hắn,trong nhất thời lại quên xuất thủ.

Điện chủ há lại cho hắn cơ hội?Đưa tay lại là một chưởng,một bức tượng khác cũng ứng thanh bể ra,hư ảnh tức thời cũng run run biến mất không thấy.

Điện chủ yêu kiều cười nói:

-Các người thấy không!chỉ cần đánh bể bổn vị thần tượng của chúng là đủ rồi,đâu cần cùng chúng chạm cứng.

Mọi người đều thấy có lí.

Trong mắt Hoa Lân lại lướt qua một tia hưng phấn,trong lòng nghĩ đã những hư ảnh này là phiêu diêu vô ảnh,như vậy "Minh Vương Lệnh" của Minh Giới há không phải là đối với bọn họ có hiệu quả?Hắc Hắc.....Nếu như thật đúng như vậy,vậy thì thật đúng là tiết kiệm được nhiều khí lực.Lúc quay đầu nhìn,thì thấy hai bức thạch tượng trong đình tấn tốc phục nguyên,điện chủ sợ chúng hồi phục trở lại,vì vậy một cước đạp xuống,đáng thương cho hai bức thạch tượng còn chưa thành hình,lập tức lại "Hoa Lạp"một tiếng bể ra lại.Điện chủ Ha Ha cười nói:

-Các ngươi thấy không,biện pháp này thế nào?

Mọi người lần lượt tán thưởng,ai ngờ Hoa Lân lại nói:

-Muội trước tiên đợi một chút,để cho chúng phục nguyên xem xem!

Điện chủ sững sờ,nghiêng đầu hỏi:

-Vì sao?

Hoa Lân tay trái vừa chuyển,chưởng tâm đã thêm một cây thước ngọc xanh biếc,chính là"Minh Vương Lệnh"nói:

-Ta muốn thử một chút có hay không tác dụng!

Điện chủ và Đỗ Bôn Lôi đều sững sờ,bọn họ đều không biết đây là vật gì,chỉ có mắt của Tí Hình sáng lên một cái,đại hỉ nói:

-Không sai,đáng thử một lần!

Nói thì chậm,hai bức tượng đá trong đình đã từ từ phục nguyên.Điện chủ mắt trừng trừng nhìn chúng từng chút từng chút thành hình,không khỏi gấp nói:

-Chúng....Chúng sẽ nhanh chóng sống lại,thật là không cần đánh bể chúng sao?

Trong lời nói lại mang theo một tia sợ hãi.Điều này cũng khó trách,những gia hỏa này đều không biết chết,ít nhiều có chút làm nàng sợ hãi.

Hoa Lân thị ý mọi người nhích ra,tự mình lại tiến lên một bước,chờ đợi ảnh tử của thần tượng xuất hiện.

Ai ngờ quá nửa buổi,tượng đá đã sớm khôi phục nguyên trạng,hai cái ảnh tử đáng chết kia cuối cùng lại không xuất hiện.Hoa Lân lại đợi thêm thật lâu,cuối cùng không kiên nhẫn nói:

-Quên đi!Ta nghĩ có thể vì đã từng đánh bại chúng,cho nên chúng sẽ không xuất hiện nữa!

Tí Hình cũng gật đầu:

-Chắc là vậy.Vậy chúng ta lên đường trước,phía trước thế nào cũng gặp thần tượng.Ngươi lại thử nó một chút!

Hoa Lân cười khổ nói:

-Cũng chỉ có thể như vậy thôi!

Điện chủ và Đỗ Bôn Lôi đều hiếu kì nhìn vào ngọc thước trong tay Hoa Lân,trong lòng nghĩ cây thước lục sắc này rốt cuộc có tác dụng gì,chẳng lẽ thật sự có thể đối phó thần tượng?

Mang theo nghi vấn,mọi người bước xuống lương đình.

Hoa Lân vì được một bộ bàn cờ,hiển đắc là cực kì cao hứng,không khỏi huýt lên một tiểu khúc,trong lòng

nghĩ bộ cờ này dường như chứa một phiến thiên địa khác,không biết mình có thể tiến vào trong đó hay không.Nếu như có thể,nói không chừng có thể ở bên trong thiết kế một không gian của mình,hoặc là lấy nó để tù cấm tội phạm cũng không tệ.Vừa nghĩ vừa dẫn mọi người tiếp tục lên đường.

Ra khỏi hoa viên,một con đường lớn thông hướng đàng xa.Chỗ đó,một tòa tháp cao khiết bạch trong vân vụ ẩn ẩn phát ra ánh sáng,trong lòng nghĩ chỗ đó chính là cái gọi là điểm cuối cùng rồi.

Mọi người men theo đường lớn hướng phía trước bước đi,trong lòng nghĩ lại càng kinh hãi.Đất này toàn là phòng ở vắng lạnh,rõ ràng từng là một tòa thành thị khổng lồ,hoặc là tu tiên môn phái ẩn thể không xuất.Nhưng không biết đã phát sinh chuyện gì,tất cả người đều không thấy đâu,chỉ lưu lại mảng phế khu.Nếu như không phải trên đầu bạch quang soi chiếu,mọi người thật muốn hoài nghi đây là một tòa quỷ thành rồi.

Hoa Lân cuối cùng nhịn không được lòng hiếu kì,đẩy cửa đi vào một căn phòng ở bên đường,chỉ thấy căn phòng này vắng tanh,không có bất kì đồ dùng trong

nhà nào,chỉ có trên đất một tấm bồ đoàn,còn ở trên tường phía đối diện treo một cây ngọc kiếm.Ngoài những thứ này ra không còn vật gì khác.

Theo sau tiến vào điện chủ kinh hô nói:

-Chỗ này khẳng định là một căn phòng ở của đệ tử,các ngươi xem bảo kiếm trên tường.

Tí Hình cũng gật đầu:

-Tu tiên môn phái này thật là lớn,chỉ không biết vì sao toàn bộ đều đi sạch rồi!

Đỗ Bôn Lôi oang oang nói:

-Có thể đều phi thăng rồi không?

Hoa Lân gật đầu,bước tới phía đối diện,thu lấy bảo kiếm trên tường,"Tranh"một tiếng rút ra,không khỏi kinh hô nói:

-Hảo kiếm ah!Bao nhiêu năm qua đi rồi,nó còn sắc bén như vậy,hơn nữa linh khí sung túc!

Điện chủ nhíu mày nói:

-Huynh không phải lại tính đem bảo kiếm của người ta lấy đi chứ?

Hoa Lân Hắc Hắc cười cười,"Xoạt xoạt xoạt"trong phòng diễn vài đường kiếm pháp,một trận trận kiếm khí bức tới điện chủ ba người lui về phía sau mấy bước,rồi mới thu kiếm nói:

-Kiếm là hảo kiếm,nhưng với loại phẩm chất bảo kiếm này,ta bản thân cũng có thể luyện ra,lấy nó cũng không hữu dụng.

Nói xong đem kiếm đưa cho Đỗ Bôn Lôi nói:

-Ngươi lấy đi!...Nó thì so với phàm thiết trên tay ngươi tốt hơn nhiều!

Ai ngờ Đỗ Bôn Lôi đối với bảo kiếm lại không hứng thú,nói:

-Ta đã quen dùng trọng kiếm của mình,không thích đồ của người khác.

Nói xong đưa lại cho Hoa Lân.

Bấc đắc dĩ,Hoa Lân chỉ có thể đem kiếm treo trở lại trên tường,nói;

-Vậy đi thôi,kho báu chân chính còn ở phía trước!

Mọi người đều lắc đầu,trong lòng nghĩ tên gia hỏa này dường như là chuyên môn tầm bảo vậy.

Bốn người lại trở về đường lớn,bảo tháp cao sừng sững phía xa càng lúc càng gần.

Thời gian một bữa cơm sau,mọi người cuối cùng tới gần ngừng lại chỗ đó.

Thấy bạch tháp phía trước thông thể bạch khiết và tán phát một loại ánh sáng thánh khiết.Ở bên dưới bậc thang của nó ,đứng đó tám bức tượng đồng dạng lớn nhỏ.Chúng thấy Hoa Lân bốn người tiến tới,đã sớm nhân ảnh thoáng động,xuất ra tám ảnh tử mờ ảo,xa xa chắn trước đường,rất hiển nhiên, chúng là thủ vệ của tháp này rồi.

Song phương xa xa đối diện,Hoa Lân lại Hắc Hắc cười mấy tiếng,từ từ rút ra"Minh Vương Lệnh",trong đầu nhẩm lại một lần khẩu quyết,chuẩn bị tùy lúc xuất thủ.

Nói thì chậm,đàng xa tám đạo hư ảnh liền liền hoảng động,trực xông tới,hoa Lân lập tức cao giọng niệm lớn:

-Yên ba hạo đãng,lệnh chí đồng quy!

Chương 20: Nửa Bộ Tiên Thư(Phần 1)

Tác giả : Phiêu Ẩn

Dịch giả : Jimmy19

Nguồn : QUẦN LONG HỘI - 4vn.eu/forum

Câu khẩu quyết này hắn lại niệm sai rồi,nhưng kì quái,ngọc thước trong tay Hoa Lân lại từ từ phát ra ánh sáng,hiển nhiên tịnh không vì khẩu quyết sai mà không hiệu nghiệm.Mắt thấy Minh Vương Lệnh muốn phát uy,ai ngờ Tiểu Bạch ở trên vai tranh tiên đối tám đạo nhân ảnh loạn hống một tràng....Kì tích xuất hiện,tám đạo hư ảnh phía trước tập tức dừng lại,toàn bộ đều dán nhìn Tiểu Bạch phát ngốc,quên cả xuất thủ.

Hoa Lân sững sờ,Minh Vương Lệnh trong tay lập tức hạ xuống,nháy mắt biến mất tác dụng.

Điện chủ khúc khích yêu kiều cười một tiếng nói:

-Muội thấy,vẫn là Tiểu Bạch so với huynh lợi hại hơn!

Hoa Lân buồn bực hết sức,đồng thời cũng hiểu rằng vì Tiểu Bạch là thần thú,tuy vẫn chưa trường đại thành niên,nhưng linh khí khổng lồ của nó thì đủ để chấn động thần tượng ở chỗ này rồi.

Còn thần tượng của "Thiên Thần Miếu" cũng không ngờ rằng,chỗ này lại có thần thú xông vào,trận này làm sao mà đánh đây?

Hoa Lân thầm kêu một tiếng may mắn,tiến lên trước nói:

-Tại hạ Hoa Lân Tiên Kiếm phái,ngộ nhập Giải Thần Trận,sau đó được Hỏa Long Mê Tiên trấn chỉ điểm,muốn tại hạ bốn người mượn quý địa thoát khốn,còn mong cho phép thông hành.

Điện chủ ba người cười thầm,không khỏi khâm phục thủ đoạn của Hoa Lân.Trên đời này chỉ sợ rằng không có người so với hắn càng biết đón gió bẻ thuyền,vừa thấy đối phương đối với Tiểu Bạch sinh ra sợ hãi,liền nhân nóng đả thiết(Sắt nung mềm dể xử mà),lại còn đưa"Hỏa Long" ra hướng đối phương tạo áp lực.

Cũng không biết chúng rốt cuộc là bị thái độ vừa cứng vừa mềm cùng lúc sử dụng của Hoa Lân chấn trụ,hay là đối với Tiểu Bạch sinh ra kính ý,rốt cuộc cùng lúc hóa thành khói xanh,trở về trong thần tượng.

Kết quả này khiến Hoa Lân vừa cuồng hỉ lại vừa tiếc rẻ,"Minh Vương Lệnh' trong tay mình lại không có bán điểm tác dụng,điều này làm hắn thực có chút bực mình.Nhưng trong lòng lại là một trận cuồng hỉ,nếu như có thể một đường thông sướng,mình há không phải là có thể dễ dàng ra khỏi trận này?Nghĩ tới đây,Ha Ha cười nói:

-Các huynh đệ,chúng ta lên đó xem xem!

Bốn người đều áp chế cuồng hỉ từ tận đáy lòng,lần lượt bước lên bậc thang tới cửa vào bạch tháp.

Cửa vào bạch tháp này là một cái kết giới thông suốt.Hoa Lân tranh tiên một bước bước vào bên trong,thân thể từ chỗ kết giới thấu thể mà qua.Giữa lúc bước vào bạch tháp một thoáng đó, Hoa Lân lập tức cảm thấy có một cỗ khí thế vô cùng cường đại ép tới,vội vàng ngưng thần nhìn ra,chỉ thấy xung quanh một phiến khiết bạch,bản thân dường như lơ lững ở trong một thiên địa màu trắng vô bờ vô bến,trước sau phải trái không có bất kì sự vật.Đương nhiên,một bức tượng ở đàng xa là ngoại lệ,cường đại khí tức đó là từ trên thân nó hung dũng mà tới.

Bức thần tượng này đứng trên một nguyệt thai(nguyệt đài),trong giữa thiên địa khiết bạch này rõ ràng nổi bật.Lúc này điện chủ,Tí Hình,Đỗ Bôn Lôi cũng đã đi tới,phiá sau kết giới duy nhất biến mất không thấy,lại không còn đường lui nữa rồi.

Chính trong lúc mọi người đang thảng thốt,thần tượng đàng xa ánh sáng mãnh liệt vừa chớp,một đạo nhân ảnh hốt nhiên hiện thân.

Mọi người kinh hãi nhìn ra,chỉ thấy một người toàn thân vũ trang,thân mặc bộ 'Chiến thần' khôi giáp đứng ở phía trước.Toàn thân hắn bọc trong một tầng đạm đạm lục sắc,như là một vòng nước hồ xanh biếc,tay trái lại cầm thần kích hai trượng có dư,khá hung mãnh đứng ở phía trước,cả người khí thế bức nhân,trong nháy mắt,chiến thần lại đột nhiên một phân thành hai,hai phân thành bốn,biến thành bốn nhân ảnh,hiển nhiên là "Phân Thân Thuật' trong truyền thuyết.

Mọi người chỉ cảm thấy một cỗ áp lực trước giờ chưa từng thấy từ trước mặt ép tới,công lực thấp kém điện chủ và Đỗ Bôn Lôi vội vàng lui một bước mới đứng vững.

Hoa Lân càng là đứng mũi chịu sào,chỉ thấy một cỗ sát khí không gì so sánh toàn bộ đều hướng bản thân ép tới,bức đến lồng ngực hắn tưng tức,hô hấp khó khăn."Huyễn Quang Kính"trong cơ thể cuối cùng chịu không nổi kích thích,lập tức phóng ra phản kích,hàn quang vừa chớp,một tầng thủy văn trong suốt bao phủ lấy toàn thân.Hoa Lân cảm giác áp lực nhẹ bỗng,lập tức nhẹ nhàng đi nhiều,trong lòng thầm kinh hãi:

-"Chiến Thần"này phân liệt thành bốn người,hiển nhiên là muốn phân biệt đối phó mỗi một người của mình.Theo tình hình này,mình cùng Tí Hình có lẽ có thể may mắn quá quan,nhưng điện chủ và Đỗ bôn Lôi lại không có may mắn đó rồi.

Lại nói Tiểu Bạch theo sát Hoa Lân cùng nhau bước vào chỗ này,từ lúc bắt đầu thì bị thần tượng đối diện ép tới không dám ho he nửa điểm.Lúc này nhờ vào tác dụng của"Huyễn Quang Kính",cuối cùng cảm thấy áp lực nhẹ đi,lập tức kích khởi thể năng trong sâu thẳm nội tâm của nó,một tiếng nộ hống,thể hình đột nhiên bành trướng,một cỗ khí thế cường đại hướng đối phương phản kích lại.

Tuy Tiểu Bạch đang trong giai đoạn ấu niên,nhưng khí thế của nó đã không ở dưới Hoa Lân.Đây trái lại là điều ra ngoài ý nghĩ của mọi người.

Thần tượng đối diện rõ ràng sững ra một chốc,sau cùng ánh mắt dừng lại trên người Tiểu Bạch,cũng không biết vì sao,ánh mắt của hắn lại từ từ hòa hoãn lại.

Còn Hoa Lân trong lòng cũng đột nhiên đề khởi một loại cảm giác như từng quen biết,ánh sáng tán phát từ thần tượng đối diện,cùng màu sắc của"Huyễn Quang Kính"thập phần giống nhau,ẩn ẩn mang lại một tia đạm lục sắc thủy văn.Đây tuyệt không giống bạch sắc chân khí của"Thánh Thanh Viện",cho nên khiến Hoa Lân một trận kinh kì,không khỏi ước đoán có phải cùng họ có quan hệ gì không.

Ý nghĩ này vừa mới lướt qua,bốn nhân ảnh đối diện lại từ từ nhạt dần,trở nên càng lúc càng trong suốt,trong sự kinh ngạc của mọi người,hắn lại hoàn toàn biến mất trong không trung.

Biến hóa này khiến bốn người Hoa Lân ngươi nhìn ta,ta nhìn ngươi ,đều không hiểu đã phát sinh chuyện

gì.Thể hình của Tiểu Bạch cũng nhanh chóng thu nhỏ trở về nguyên trạng.

Hoa Lân ho khan mấy tiếng,nói;

-Có lẽ là Cự Long âm thầm giúp chúng ta,cho nên đối phương không xuất thủ.Trước tiên không cần để ý nhiều chuyện này,chúng ta đi tìm đường ra!

Mọi người nhìn không gian bạch khiết xung quanh,nhất thời đoán không ra lối ra ở chỗ nào.Nhãn quang Hoa Lân cuối cùng dừng lại ở nguyệt đài đàng xa,bằng trực giác,cảm thấy muốn từ nguyệt đài nhập thủ.

Vì vậy,mọi người cùng nhau đi về phía trước,ai ngờ lúc này,thần tượng trên nguyệt đài thần quang vừa chớp,hình dạng nhân ảnh của "Chiến Thần" kia lại lần nữa xuất hiện,một cỗ sát khí hung dũng mà tới.Phía sau điện chủ,Tí Hình,Đỗ Bôn Lôi ba người đều lộ thần sắc kinh hãi,trong đó điện chủ và Đỗ Bôn Lôi càng là bị sát khí bức tới thối lui liền liền ba bước mới đứng vững.

Tiếp theo Chiến Thần một phân thành ba,một tay thần kích liền muốn xuất thủ.Hoa Lân cả kinh thất sắc,chính giữa song phương cuống quýt nói:

-Đừng đừng đừng...bọn họ đều là người mình!

Chiến thần kia lại chỉ dán nhìn vào ba người ở phía sau Hoa Lân,chỉ cần họ tiến lên thêm một bước,hiển nhiên là không một chút do dự xuất thủ.Hoa Lân cuối cùng cũng đoán ra được nguyên nhân ở trong đó,không còn cách nào chỉ có thể quay đầu hướng Tí Hình ba người cười khổ nói:

-Các ngươi lui vài bước trước đi,ta có biện pháp.

Điện chủ và Đỗ Bôn Lôi ngoan ngoãn lui sau ba bước,nhưng sắc mặt Tí Hình lại biến đổi,sát khí toàn thân càng lúc càng nồng đậm.Hoa Lân cả kinh nói:

-Tí Hình ca,xin ngươi đó,trên đó còn có chín tầng nha,ta có biện pháp để giải quyết!

Tí Hình cảm giác không chút thú vị,mặc nhiên tán đi công lực,lui ra phía sau.

Nói ra cũng lạ,thần tượng đối diện quả nhiên từ từ biến mất,trở về nguyên trạng.

Hoa Lân tới cạnh ba người,còn chưa nói chuyện thì điện chủ vội nói;

-Vậy thì làm sao đây,hắn dường như chỉ cho một mình huynh thông qua!

Hoa Lân ước đoán nguyên nhân là do "Huyễn Quang Kính"khiến họ ngộ nhận tưởng rằng là người mình.Vì vậy thấp giọng nói:

-Các ngươi trước tiên đừng lo lắng,ta có biện pháp có thể để các ngươi qua được.

Điện chủ nguyên là một người thông minh trong sáng,đôi mắt vừa chuyển,đột nhiên khúc khích cười nói:

-Muội hiểu rồi,huynh chỉ cần đi tới trước mặt hắn,đột nhiên đem hắn đánh nát...(Trong sáng dễ sợ)

Hoa Lân vội vàng nói:

-Phì!....Nhỏ tiếng chút.Nhưng là trước đó,ta phải lên đó xem xem tình huống tầng hai trước đã,nếu không đợi các ngươi vừa lên đến tầng hai,còn chưa phản ứng kịp thì đã bị tập kích,vậy thì phiền toái rồi.

Mọi người ngẫm nghĩ,cảm thấy Hoa Lân nói cũng có chút đạo lí.Mặc dù Tí Hình có chút không phục,muốn ngạnh xông vào bảo tháp,nhưng vì an toàn của điện chủ và Đỗ Bôn Lôi,hắn chỉ có thể biểu thị đồng ý.

Hoa Lân cười nói:

-Vậy thì quyết định vậy đi!Các ngươi nghĩ ngơi chút trước đi,ta sẽ nhanh chóng quay lại!

Mọi người không ai nói gì...

Hoa Lân xoay người nhìn nhìn thần tượng đang đứng trên nguyệt đài đàng xa,trong lòng vẫn có chút kinh hãi.Nhưng lúc này chỉ có thể ngạnh da đầu hướng hắn đi tới.Không tới một khắc đã tới chỗ nguyệt đài,chỉ thấy phía trên"Nguyệt đài"phù hiện ra một tầng nhàn nhạt chú văn,chính giữa có một thủ ấn đạm thanh sắc.Hoa Lân chần chừ một chút,đưa tay ấn lên,thì thấy đàng sau nguyệt đài từ từ thăng khởi tám cái quang trụ hình tròn,nhưng lại thông hướng tám địa phương khác nhau.

Hoa Lân ngây người nói:

-Thiệt là muốn mạng rồi,nên đi con đường nào đây?

Tí Hình luôn ở đàng xa chú thị hành động của Hoa Lân,xa xa nói:

-Tám cột trụ này có thể là án theo bát quái bày ra.Càn vi thượng,Khôn vi hạ.Ngươi nếu muốn đi lên thì nên đi Càn vị.Nếu muốn trở về thì nên đi Khôn vị bên dưới.Đây là ước đoán của ta!

Hoa Lân cũng cảm thấy rất có lí,vì vậy hướng Càn vị phía trên bước lên.Hoa Lân chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm,lại tới một một không gian tối mù,không khỏi kinh hô nói:

-Tệ thật,đi sai rồi!

Nhưng ý nghĩ này vừa mới lướt qua,lại bị thứ trước mắt thâm thâm chấn trụ.

Giữa nơi hắc ám này,xung quanh lại lơ lững vô số trân bảo,chúng tán phát ánh sáng nhàn nhạt,khiến người mắt hoa tâm loạn.

Đàng xa,còn đặt ở đó mấy cái ngọc thai(đài bằng ngọc),phía trên bày la liệt mãn nhãn các loại trang sức:Các loại các cở ngọc bội,ngọc thước dài ngắn khác nhau,còn có ngọc phiến.....Hai bên còn treo

đầy các loại bảo kiếm sắc bén,sự thật nếu đếm cũng đếm không xuể.

Rất hiển nhiên,đây là một gian bảo khố khổng lồ.

Hoa Lân trong lòng một trận cuồng hỉ,nhưng chính tại lúc này,trong bóng tối bỗng tràn tới một cỗ sát khí khó mà hình dung,một nhân hình tấn tốc thành hình,từ phía đối diện bay qua,Hoa Lân lập tức cảm thấy sự không thân thiện của đối phương,vội vàng vận khởi Huyền Quang Kính bao phủ lấy toàn thân,nói lớn:

-Chờ một chút,người mình,đừng động thủ!

Đã có kinh nghiệm lần trước,Hoa Lân đã sớm học khôn ra,có thể không đánh nhau là tốt nhất.

Quả nhiên,nhân ảnh nhìn nhìn ánh sáng trên người Hoa Lân,lại nhìn nhìn Tiểu Bạch trên vai hắn,chậm rãi rút về trong bóng tối.

Hoa Lân thở phào nhẹ nhỏm,lại đưa mắt nhìn sang hướng trân bảo xung quanh,chỉ thấy nhịp tim đập loạn,đầu váng mắt hoa,vì vậy liều mạng áp trụ dục vọng nội tâm đang bành trướng,hai mắt Hoa Lân rốt cuộc cũng từ trên bảo vật thu trở về,thầm nghĩ:

-Bảo vật trước mắt mặc dù ở nhân gian có thể xem như trân phẩm,nhưng ở tu chân giới thực sự không tính là gì cả.Chỗ này chỉ là tầng một của bảo tháp,vật phẩm ở tầng hai không biết có tốt hơn chút không?.....Nếu thật sự là vậy,vậy thì vật phẩm của tầng năm,tầng sáu,tầng bảy...Trời ơi!Không biết tầng chín thì sẽ như thế nào nữa?

Chương 20: Nửa Bộ Tiên Thư(Phần 2)

Tác giả : Phiêu Ẩn

Dịch giả : Jimmy19

Nguồn : QUẦN LONG HỘI - 4vn.eu/forum

Trong mắt Hoa Lân lướt qua một tia hưng phấn,đột nhiên ý nghĩ vừa động,trong lòng thầm nghĩ:

-Hay là lấy thêm vài kiện bảo vật trở về cho điện chủ,Tí Hình,Đỗ Bôn Lôi ba ngươi sử dụng.Như vậy thì thần tượng bên ngoài nói không chừng cũng sẽ xem bọn họ như là người mình?

Nghĩ tới chỗ này,Hoa Lân một trận cuồng hỉ,cảm giác rất có khả năng này,nhưng bảo vật ở tầng một này phẩm chất thực sự quá kém,nhất định không cách

nào để họ ngư mục hỗn châu(ý là trà trộn).nhưng nếu là bảo vật ở tầng chín thì sao?Hắc hắc,nhất định có thể để điện chủ bọn họ thông qua mà không gặp cản trở.Vì vậy,Hoa Lân định lập tức trở về báo cho họ biết tin tức tốt lành này.

Lúc này,hắn xoay người nhìn bóng tối xung quanh,nhưng tìm không thấy đường ra.Trong lòng thầm kêu một tiếng xui xẻo,chẳng lẽ muốn đem mình khốn tử ở chỗ này?

May là trãi qua Hoa Lân một hồi tìm kiếm tử tế,cuối cùng ở chính giữa ngọc đài tìm thấy có một thủ ấn nhàn nhạt.Nhờ vậy mới vuốt vuốt mồ hôi ở trên trán,đưa tay ấn lên.Một cột ánh sáng từ phía sau thăng khởi,Hoa Lân lập tức bước vào,liền nghe"Vù"một tiếng,bản thân đã bị đưa về không gian toàn bạch sắc.

Đàng xa ba người điện chủ đồng thanh hỏi:

-Sao rồi?Có biện pháp thông qua không?

Hoa Lân vài cái nhấp nhô,trở về bên cạnh bọn họ,hưng phấn nói;

-Mới vừa rồi ta đi sai đường rồi,tiến vào một gian bảo khố,hắc hắc!...Nhưng lần này đạt được thu hoạch lớn,làm ta nghĩ ra được một biện pháp tuyệt hảo,nói không chừng có thể trực tiếp mang các ngươi lên tầng chín bảo tháp!

Điện chủ hân hoan nói:

-Thiệt hả?Nhanh nói ra nghe thử!

Hoa Lân nén giọng nhỏ xuống,vội vàng đem tao ngộ lúc nãy nói qua một lần,trực đem bọn họ nghe tới mắt trợn tròn miệng há to.Hoa Lân Ha Ha cười nói:

-Huyễn Quang Kính ở trên người ta rất có khả năng chính là vật phẩm ở đây,hơn nữa còn là tiên vật ở tầng chín.Chính vì vậy cho nên mới có thể thông hành vô trở.theo ta nghĩ,đợi sau khi ta lên tầng chín,để các ngươi mỗi người lấy một kiện xuống,nói không chừng cũng có thể nhẹ nhàng mà qua!Hắc Hắc....

Ba người nhìn nhau,Tí Hình càng thêm hoài nghi nói;

-Sẽ không dễ dàng như vậy chứ?

Hoa Lân cười nói:

-Hắc hắc,ta chính là nghĩ như vậy.

Nói xong,không có nghĩ ngợi nói:

-...Nói sự thật,kì thực ta cũng đại khái sơ bộ đoán định ra phương vị của tòa bảo tháp này rồi.Nếu không có đoán sai,tòa bảo tháp này nên là Khảm vị trong bát quái!Thuộc về hỏa hệ bảo tháp,các ngươi nói đi?

Tí Hình chân mày vừa động,nói;

-Sao ngươi biết,có chứng cứ sao?

Hoa nghiêm túc nói:

-Rất đơn giản,tất cả những vật phẩm ở đây đều là vật phẩm thuộc về hoả hệ,cho nên ta vừa nhìn thấy là biết rồi.Hơn nữa ta và Tiểu Bạch đều thuộc về thủy hệ tu chân giả,cho nên đối với chỗ này có một loại cảm ứng đặc thù.

Tí Hình đại hỉ nói;

-Vậy thì quá tốt rồi!Nếu thật là như vậy ta có thể phán đoán chuẩn xác ra Khôn vị rồi.Như vậy đi,chúng ta lập tức trở về Cửu Thần Điện,trực tiếp từ Khôn vị giết ra ngoài!

Điện chủ và Đỗ Bôn Lôi tinh thần đều phấn chấn,cảm thấy con đường phía trước sáng rực rỡ.Vì vậy dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn Hoa Lân đợi hắn hạ lệnh trở về"Cửu thần Điện"

Ai ngờ Hoa Lân lại lắc đầu nói;

-không được,ta còn định lên tầng chín chỗ này,đem tất cả thủy hệ tiên khí toàn bộ lấy hết.Các ngươi ở chỗ này đợi ta!

Tí Hình không vui nói:

-Ngươi rốt cuộc là tới tầm bảo hay là muốn thoát khỏi chỗ này?

Hoa Lân nói:

-Ta cũng là vì suy nghĩ cho sự an toàn của các ngươi,chỉ cần ta có thể lấy được vài kiện thượng đẳng tiên vật,thực lực của các ngươi tất sẽ tăng lên rất nhiều....

Tí Hình lập tức ngắt lời nói:

-Ngươi chỉ là mượn cớ,ngươi nếu như muốn tầm bảo,vậy thì trực tiếp đi là được,ta sẽ không cản trở ngươi.Ta đi Cửu thần Điện của ta trước!

Nói xong đứng lên,hiển đắc thập phần giận dữ.

Điện chủ vừa thấy không đúng,vội vàng bước tới khuyên giải:

-Tí Hình ca,Hoa đại ca các người đều bình tĩnh lại một chút,kì thật đây cũng không phải là chuyện gì to lớn lắm。Mọi người chỉ cần từ từ thương lượng một chút là được rồi!Chỗ này nguy cơ trùng trùng,nếu như chúng ta bản thân đều không đoàn kết lại,e rằng đều sẽ táng thân tại đây!

Tí Hình nghe lời,chỉ có thể thở ra một hơi.Hắn trước giờ đều thích độc lai độc vãng,nhưng từ sau khi gặp được Hoa Lân thì cảm giác có chút trói tay trói chân.Lúc này thật là muốn bằng vào thực lực bản thân xông ra khỏi Thiên Thần Miếu,bây giờ lại nghe Hoa Lân nữa đường muốn đi tầm bảo vật gì gì đó,đương nhiên có chút không nguyện ý rồi.

Còn tính cách của Hoa Lân trước giờ cũng không dễ dàng nổi giận,vừa nghe điện chủ khuyên như vậy,liền nói ngay:

-Kì thật Tí đại ca nói cũng rất có lí,giữa đường tầm bảo là không đúng.....Nhưng đây cũng là vì hy vọng

thực lực mọi người có thể tiến thêm một bước nữa.Nếu như ta có thể lấy được vài kiện tiên vật,tưởng tất đối với việc ra khỏi đây của mọi người cũng nắm chắc hơn.Các ngươi cũng thấy được thần tượng lúc nãy phát tán ra sát khí cường đại như thế nào,ta chỉ sợ là sau khi đến bảo tháp khác,thần tượng chỗ đó đối với chúng ta không thủ hạ lưu tình nữa,lúc đó chỉ có thể dựa vào thực lực ngạnh xông ra thôi....Ta cảm thấy đã tới chỗ này,có lẽ là trời cao sắp đặt,muốn cho chúng ta lấy được vài kiện tiên vật phòng thân.Nếu không ta thực sự không có nắm chắc ra khỏi trận này.

Tí Hình nghe lời,quả nhiên sự không vui đối với Hoa Lân cũng nhạt đi vài phần,nói:

-Quên đi,điện chủ nói đúng,chúng ta nên đoàn kết.Ngươi đi tầm bảo đi,hy vọng có thể còn sống trở về!

Hoa Lân đứng lên nói:

-Như vậy thật tốt,các ngươi yên tâm đi,ta nhất định có thể sống để trở về!

Nói xong hướng nguyệt đài phía xa đi tới.

Lại trãi qua vài lần thử nghiệm,Hoa Lân cuối cùng biết được cột ánh sáng màu xanh nhạt chính giữa mới là thông đạo lên trên lầu.

Lúc bước vào cột ánh sáng màu xanh,Hoa Lân chỉ cảm thấy trước mắt ánh sáng mãnh liệt vừa chớp, thân thể hướng phía trên bay lên,cuối cùng tới được tầng thứ hai.Lúc này,Hoa Lân đối với bảo vật dưới tầng chín đổ xuống không có hứng thú,vì vậy trực bôn tầng chín mà đi.

Một đường đi này,mặc dù hắn bị tầng tầng thần tượng ngăn lại,nhưng cuối cùng đều là phóng cho qua.Trong nháy mắt,Hoa Lân đã tới tầng thứ tám.Nhưng hành động lần này thực sự quá là thuận lợi,làm cho Hoa Lân sinh ra một loại cảm giác bất khả tư nghị.Trong lòng nghĩ chỉ cần lên thêm một tầng nữa,thì có thể tới được lầu cao nhất,không biết trên đó có bảo bối gì không đây?Thật đúng là khiến người ta nhỏ dãi mà.

Mang trong lòng tâm tình kích động vô bì,Hoa Lân do dự một chút,bước vào giữa quang trụ,chỉ thấy thân thể nhẹ bổng,"Vù"một tiếng hướng phía trên bay lên...

Hắn vừa mới lên tới tầng chín thì lập tức cảm thấy thiên địa đều đang chuyển động,dưới chân lại có chút đứng không vững,dọa tới hắn vội vàng vận Vạn Cân Trụy,giờ mới hướng xung quanh nhìn lại.

Sau khi nhìn rõ hoàn cảnh xung quanh,Hoa Lân không khỏi thầm biến sắc.

Chỉ thấy không gian chỗ này chính đang không ngừng chuyển động,bầu trời trên đỉnh đầu bồng bềnh thủy văn mặc lục sắc,giống như là một cái dòng xoáy khổng lồ.Còn bản thân đang đứng ở đáy của dòng xoáy,thực là dọa người.

Giữa mảng hỗn độn này,đàng xa lại sừng sững một bức nữ thần tượng cao lớn.Nàng giống như một cây cột chống trời vậy,dù cho mưa gió xung quanh vần vũ,nhưng cũng không vì thế mà di động.

Hoa Lân ngốc ngốc nhìn nàng,nhất thời quên thân mình đang ở chỗ nào,bất tri bất giác hướng phía nàng bước tới.

Tới chỗ gần hơn,phát hiện cung thai dưới chân nàng là tứ phương hình,cao đạt hai trượng có dư,phía trên khắc đầy văn bia kì quái.Hoa Lân ngẩng đầu nhìn

những cổ lão văn tự đó,chỉ có thể cười khổ lắc lắc đầu,bởi vì một chữ cũng không nhận biết.

Không cách nào khác,Hoa Lân lại đi về phía bên trái của nàng,đi xem xem còn hay không thứ gì khác.

Lúc này bỗng toàn thân chấn động,thì ra bên trái viết đầy văn tự,hơn nữa đều là cổ lão Tiên Diên văn,bản thân trái lại nhận thức,hiển nhiên là vì hậu nhân mà viết.Thượng nhật:

-Trước đây nghe danh Thiên Thần Miếu,lấy đó nói cười,hôm nay thấy được mới biết là thực.Đẳng mỗ xưa nay tự phụ thần dũng,soái thập vạn thần binh cộng kháng Ma Giới ở Giải Thần Trận,đâu liệu rằng thế địch quá mạnh,lại bại thối đến đây.Thực là bi chiến!May Mông Thần đáng kình phù trợ,lại nhờ vào Phiên Mật Tâm Kinh mới có thể hạnh miễn.trong lòng cảm khái vạn phần,cố lưu"Phiên Mật Tâm Kinh"nửa bộ,để đợi người hữu duyên!

Hoa Lân vạn phần kích động,quả nhiên lại thấy phía dưới mật mật ma ma viết rất nhiều chữ viết như trùng đầu,ngưng thần nhìn lại,quả nhiên là Phiên Mật Tâm Kinh trung bộ_tu tiên thiên.

Hoa Lân đầu lập tức oanh một tiếng xém chút xỉu,vui mừng như điên,đưa mắt nhìn qua,chỉ thấy phía trên tường tận miêu thuật mười hai chương tu tiên thiên:Ba động,Tụ thần,Xạ nhật,Hư Vô,Chuyển hóa,Phá toái,Hóa thân,Cấm thần,Trọng sinh,Liệt biến,Tuyệt trận,Triệu hoán....,chính là thứ mình chưa từng học qua.

Nhìn tiên thuật thượng thừa này,Hoa Lân lại mờ cả mắt.Nguyên lai vì nguyên nhân cảnh giới,hắn chỉ nhận được mặt chữ,nhưng nếu muốn đem chúng luyện tập lại không hiểu ý nghĩa của chúng.Trong lòng âm thầm kinh hãi,lòng thầm nghĩ e rằng chỉ có từ từ mới được.Không cần biết như thế nào,đem nó thu lấy đã,đây chính xác là không tệ!

Vì vậy áp trụ nội tâm cuồng hỉ,rút ra một miếng"Kí Ức Tinh Phiến",tấn tốc đem văn tự trên đó toàn bộ đều ghi lại hết.

Do thái quá chuyên chú lại không nhận ra,phía sau không biết từ lúc nào lại có thêm một nhân ảnh.....

Chương 21: Tiên Khí Mê Trận(Phần 1)

Tác giả : Phiêu Ẩn

Dịch giả : Jimmy19

Nguồn : QUẦN LONG HỘI - 4vn.eu/forum

Lúc này,Tiểu Bạch ở trên vai bỗng nhìn phía sau kêu lên một tiếng,nhưng đột nhiên ngừng lại.Hoa Lân lúc này mới thấy không ổn,lúc quay lại nhìn không khỏi toàn thân chấn động,chỉ thấy một nhân ảnh nhàn nhạt đứng ở phía sau,càng kinh hãi hơn đó chính là nữ thần trong điêu tượng.

Điều này làm cho Hoa Lân bị dọa nhảy dựng lên,vội vàng thối lui hai bước đụng vào bia văn,mới ngưng thần nhìn lại,chỉ thấy nữ thần toàn thân trong suốt,mặt không biểu tình nhìn mình.Rất hiển nhiên,nàng tịnh không phải nhân loại,mà là một huyễn ảnh tàn lưu ở đây.

Hoa Lân chính đang muốn nói gì đó,lại cảm thấy một thứ mát lạnh bỗng bao trụ lấy mình,thân thể bị cường hành kéo về phia trước,dường như nàng muốn thôn phệ mình.

Hoa Lân hãi nhiên đại kinh,vội vàng vận công chống đỡ.Nhưng phát hiện không làm gì được,thân thể bản

thân đã hoàn toàn bị khống chế và từ từ bay lên không trung,nhích dần về phia trước mặt nàng.

Lúc này Hoa Lân mặc dù muốn vùng vẫy,nhưng căn bản động đậy không được,càng đừng mong rút kiếm phản kháng.Lúc này "Huyễn Quang Kính" trong cơ thể lập tức khởi tác dụng , một đoàn ánh sáng diệu nhãn bao trụ bản thân.Nhưng ánh sáng đó càng lúc càng sáng,như là lúc nào cũng có thể vỡ tan.

Chính là dưới loại tình huống này,Hoa Lân lại nổi lên một loại suy nghĩ kì quái,cảm giác mình biến thành một kiện vật phẩm,lúc này chính đang bị người khác tùy ý bày trí và tận tình thưởng thức.

Không tới một khắc,thân thể Hoa Lân phù hiện ra tầng tầng chú ngữ, đó đều là cấm chế đặc hữu của Huyễn Quang Kính....Nhưng những chú ngữ này lại rất không rõ ràng,dường như bị một lớp dơ bẩn màu nâu che đậy làm mất đi sự bóng bẩy lẽ ra phải có.Chính tại lúc này,một luồng bạch quang đột nhiên nhập vào thân thể Hoa Lân,nói ra cũng kì lạ,chú ngữ bên ngoài trở nên càng lúc càng sáng rỡ,càng lúc càng rõ ràng.Không tới một khắc,thậm chí đã khôi phục nguyên dạng.Còn lúc này,nữ thần kia dường

như rốt cuộc cũng cảm thấy vừa ý,nhẹ nhàng mang Hoa Lân đặt xuống dưới đất,tiếp đó thân ảnh nàng vừa động,"Vèo"một tiếng hóa thành một đạo bạch quang,biến mất vô ảnh vô tung.

Hoa Lân ngốc ngốc đứng ở chỗ cũ,rất lâu sau còn chưa phản ứng lại,không biết đã xảy ra chuyện gì.

Qua một lúc,Tiểu Bạch ở trên vai dùng cái lưỡi dinh dính của nó liếm lên mặt Hoa Lân,giờ mới đem hắn từ trong si ngốc kêu tỉnh lại.Sau khi tỉnh lại,không khỏi lầm bầm tự nói:

-Làm gì vậy?.....Ai,không để ý nữa,ta tiếp tục tầm bảo.

Hoa Lân đi một vòng xung quanh thần tượng khổng lồ,không phát hiện thêm thứ gì đặc biệt,chỉ có trong bốn mặt có một mặt có một thủ ấn nhàn nhạt,vì vậy bước tới ấn lên.

Phía sau từ từ thăng lên bảy cột ánh sáng,Hoa Lân vội vàng bước tới,chân mày nheo lại khẩn trương,trong mắt toát ra tia cấp bách.Bởi vì hắn biết,những cột ánh sáng này khẳng định sẽ dẫn đến mật thất ẩn tàng.

Vì vậy,hắn vội vàng bước vào gian bảo khố đầu tiên phía bên trái,trước mắt tối sầm,ánh mắt Hoa Lân lập tức hướng bốn phía tìm kiếm,nhưng mắt hắn ngây ra đó,bởi vì cả cái mật thất một mảng vắng vắng lặng lặng,căn bản không có bất kì bảo vật nào,càng không cần nói tiên khí gì gì đó.

Hoa Lân trong lòng cả kinh,tự ngôn tự ngữ nói:

-Đồ ở đây nhất định bị người lấy đi rồi,không cần khẩn trương,gian kế tiếp chắc chắn sẽ có!

Nói xong trở về tầng chín,hướng gian mật thất thứ hai bước vào.

Ai ngờ lúc tiến vào gian mật thất thứ hai,tình huống bên trong vẫn là như vậy,cái gì cũng không có.

Hoa Lân nhíu mày,lui lại ra ngoài,chuẩn bị tiến vào gian mật thất thứ ba,trong lòng thầm nghĩ:

-Gian bảo khố thứ ba,chắc là sẽ có đồ mà?

Nhưng rất là không may,gian mật thất thứ ba cũng là vắng tanh một mảnh,căn bản không có bất kì vật phẩm nào.Hoa Lân rốt cuộc lo lắng rồi,vội vội vàng vàng chạy vào gian mật thất thứ tư,lại là một tiếng

kêu thảm,cuống quýt lui ra ngoài,lại tiến vào gian thứ năm.

Gian thứ năm này đương nhiên cũng là một dạng,căn bản không có bảo vật tồn tại.Hoa Lân ngốc ngốc đứng ở chỗ đó,tinh thần còn chút nữa là sụp đổ,phảng phất từ trên trời cao nặng nề ngã xuống mặt đất,không khỏi khủng hoảng nói:

-Điều này không thể nào,điều này không thể nào!.... ...

Mặc dù hắn cũng biết khả năng này rất cao,nhưng vẫn vội vàng xông vào gian mật thất cuối cùng.Lúc này hắn nhắm hai mắt lại,có chút không dám mở ra.Trong lòng thầm khấn vái:

-Nhất định phải có đồ,nhất định phải có đồ!

Hy vọng có thể nhìn thấy kì tích.

Nhưng kì tích vẫn không xuất kiện.Gian bảo khố cuối cùng này,bên trong cũng không có một vật.Hoa Lân tuyệt vọng nộ hống:

-Là ai....là ai lấy toàn bộ tiên khí của ta đem đi hết? Thiệt là quá đáng mà!

Hoa Lân cảm giác mình bị lừa gạt,tâm tình rất lâu sau mới bình tĩnh lại.

Hắn đã sớm xem bảo vật ở đây như là tài sản tư hữu của mình.Sau khi phát hiện tất cả hy vọng tan vỡ,còn thiếu chút là phát cuồng.

May là,chỉ còn một chút linh trí khiến Hoa Lân nghĩ tới một vấn đề,chính là nếu như mình tay không mà về,Tí Hình,điện chủ bọn họ sẽ có hay không nghĩ rằng mình nuốt trôi tất cả bảo vật?Trời ạ,vậy thì làm sao giải quyết đây?Hoa Lân hai tay vò đầu bức tóc,đột nhiên linh quang lướt qua,trong lòng thầm nghĩ tầng tám mình còn chưa có đi qua,không biết bên trong có bảo vật hay không?Cho dù phẩm chất kém một chút,nhưng trở về ít nhiều còn có cái để bàn giao.Ai,xem ra chỉ có thể như vậy rồi.

Vì vậy,Hoa Lân vội vàng trở lại tầng tám,hấp tấp xông vào gian đầu tiên của sáu gian mật thất.

Nhưng ông trời dường như cố ý chơi hắn,mật thất của tầng tám này cũng là trống không,căn bản không có bất kì vật phẩm nào.Hoa Lân nổi giận hống lên một tiếng,một quyền hướng bức tường đối diện đấm tới,"Bùm"một tiếng,bản thân lại bị chấn lui ba

bước,quyền đầu ê ẩm.Theo sau đó,trong lòng một cơn tuyệt vọng.

Lúc này,hắn cũng đề lên không nổi nữa điểm hứng thú tầm bảo nữa rồi.Trong lòng thầm nghĩ tầng bảy này đi hay không cũng không cần thiết,đồ ở chỗ đó,khẳng định không có tốt như ở tầng chín,lấy về làm được gì?

Do nghĩ tới bản thân sau khi trở về không cách nào nói chuyện,vì vậy chỉ có thể cười khổ lắc lắc đầu,cắn răng nghiến lợi nói:

-Lão tử không cần biết tầng bảy có thứ gì,bổn thiếu gia đều toàn bộ lấy hết,một kiện cũng không để lại.Cho dù đều là rác rưởi,bổn thiếu gia cũng muốn một suất thu hết....Hừm!

Nói xong ,giận đùng đùng xuống tầng bảy.

Lúc tới tầng bảy,Hoa Lân cường hành áp trụ nộ hỏa trong lòng mình,thâm thâm hít vào một hơi,cũng không nghĩ nhiều nữa,không muốn nghĩ tới bảo vật gì nữa,chỉ là bước dài bước vào một trong những gian bảo khố...

Trong bóng tối,Hoa Lân lạnh lùng đảo qua bốn phía,đồng thời trong lòng thầm mắng:

-Nếu như gian này còn không có bất kì thứ gì,ta nhất định dỡ nguyên cái bảo tháp này ra.

Nhưng này ý nghĩ này vừa mới lướt qua,hai mắt của hắn lại đột nhiên sáng ngời,toàn thân đứng yên tại đương trường.

Chương 21: Tiên Khí Mê Trận(Phần 2)

Tác giả : Phiêu Ẩn

Dịch giả : Jimmy19

Nguồn : QUẦN LONG HỘI - 4vn.eu/forum

Hắn thậm chí không dám tin vào mắt của mình,chỉ thấy trên đài trước mắt,lơ lững sáu kiện phẩm vật.Chúng bị một tầng ánh sáng màu tím lồng lại khóa ở bên trong.Ánh sáng của chúng tán phát ra lúc ẩn lúc hiện,hiển nhiên ẩn tàng linh lực cực kì cường đại.Tuy chúng bị ánh sáng tím che chắn bên ngoài,nhưng với nhãn lực của Hoa Lân,biết rằng mấy kiện vật phẩm này trong cả tu chân giới cũng tìm

không ra được mấy cái.Không cần nói,chúng nhất định thuộc tiên khí cấp biệt rồi.

Hoa Lân ngốc ngốc tiến tới gần,nhìn qua từng cái từng cái,chỉ thấy kiện bảo vật thứ nhất là:

Một cái ngọc bàn,nó giống như la bàn của đạo sĩ ở quê nhà,trên đó khắc đầy văn tự đọc không hiểu,tinh oánh dịch thấu,dường như có thể dự biết tương lai.

Kiện bảo vật thứ hai lại là một cái chuông lục sắc,nó treo lơ lững giữa trời,lâu lâu lại đung đưa,ẩn ẩn còn truyền lại linh âm thanh thúy.Nhưng nghe kĩ lại thì cái gì cũng không nghe thấy.Hoa Lân nhìn một hồi cũng không đoán ra nó rốt cuộc có tác dụng gì,vì vậy hướng kiện bảo vật thứ ba bước tới.

Kiện bảo vật thứ ba này lại là một kiện khôi giáp trong suốt,khiến người ta kinh kì nhất là,nó chính đang ở trên không trung tùy ý biến hình.Ở trên bề mặt của nó lâu lâu còn phù hiện ra một ít chú văn không thể hiểu được.Hoa Lân vừa nhìn là biết,đây là một kiện dụng cụ phòng ngự có thể chống đỡ mọi công kích.Mặc dù không biết nó có lợi hại như "Huyễn Quang Kính"hay không,nhưng chỉ nhìn cấm chế kì quái của nó,Hoa Lân liền đối với nó tràn đầy

tín tâm.Bởi vì loại cấm chế này thông thường đều có thể phản hồi lại mọi công kích của địch nhân,không cần nhìn,cũng biết rằng nó là một kiện tiên giáp rất hiếm thấy.

Sau khi nhìn thấy vật phẩm này,Hoa Lân đã không hứng thú nhìn tiếp vật phẩm ở phía sau nữa,bởi vì trong mắt của hắn,thứ quan trọng nhất trước mắt chính là phòng ngự tiên phẩm có thể chống lại lực công kích cường đại.Nếu không,điện chủ bọn họ có thể không thoát khỏi"Giải Thần Trận".Lúc này trong lòng nghĩ tới,nếu như có thể đem kiện vật phẩm này tặng cho điện chủ,không biết nàng có cao hứng nhảy lên không?

Về phần kiện tiên khí thứ tư,thứ năm,thứ sáu ,phân biệt là một cái ngọc địch sáng lấp lánh,một cái cửu huyền cầm cổ lão,cùng với một cái bát ngọc trong suốt.

Hoa Lân đối với chúng không có hứng thú,chỉ là đưa tay phải ra,nhằm hướng kiện khôi giáp thứ ba.

Nhưng khi ngón tay vừa chạm tới cái lồng ánh sáng trong suốt,lại tiến vào không được.Hoa Lân nhíu

mày,ngầm vận khí ở chửơng tâm,lần nữa hướng tiên giáp chụp tới.

Ai ngờ lồng ánh sáng chỉ lõm vào một chút,bên ngoài lập tức xuất hiện tầng tầng chú văn,bản thân căn bản không cách nào đột phá.Hoa Lân dưới sự nổi giận"Tranh" một tiếng rút Hà Chiếu ra ,vận khởi toàn lực,quơ kiếm chém xuống,nhưng thấy cổ tay chấn động,Hà Chiếu kiếm lại văng khỏi tay,còn lồng ánh sáng kia vẫn như cũ.Hoa Lân hãi nhiên thất sắc,trong lòng nghĩ thật xui xẻo,chẳng lẽ những tiên vật này chỉ có thể xem,không thể lấy?Thiệt là buồn bực muốn chết.

Hoa Lân gãi gãi sau ót,chợt cười nói;

-Còn may ta có Thực Cốt Huyết,hắc hắc!

Nói xong từ bên trong không gian giới chỉ lấy ra"Luyện Hồn Đỉnh" ra.Ai ngờ vừa nhìn vào bên trong,lại ngây mắt ra đó.

"Thực Cốt Huyết" đã sớm hết rồi.

Lần trước lúc bị Giáng Tuyết của Tiên Lăng Cung bắt,bản thân vì phá giải lao tù"Cửu Tinh Tuyệt Quang Trận",chỉ có thể dựa vào máu tươi của mình hỗn hợp

với "Thực Cốt Huyết"mới có thể thành công thoát khốn.Còn lần này,bên trong "Luyện Hồn Đỉnh"đã sớm không còn hàng rồi,chỉ còn lại một lớp mỏng máu khô màu đen.

Hoa Lân giơ Luyện Hồn Đỉnh lắc lắc,vô phương đưa đầu ngón tay lên cạo cạo bên trong,cười khổ nói:

-Thật là thấy quỷ mà,tại sao thời điểm quan trọng lại không có vậy.Chẳng lẽ lần này chú định phải mắt trợn trừng nhìn những tiên khí này và mình lỡ đi cơ hội?Thật là không có thiên lí!

Vô luận ai gặp phải tình huống này cũng sẽ không can tâm.Hoa Lân hung hăng cắn răng,lấy máu khô bên trong "Luyện Hồn Đỉnh"toàn bộ cạo ra hết,lại cắn đầu ngón tay,nhỏ vài giọt máu tươi của mình vào.Sau đó khẩn trương nhìn phản ứng bên trong Luyện Hồn Đỉnh.Đợi cả nữa buổi,rốt cuộc nhìn thấy máu của mình từ từ cùng với số máu khô màu đen cuối cùng hòa tan với nhau,tiếp đó phản ứng của nó càng lúc càng cường liệt,thậm chí còn xuất ra vài cái bong bóng.Nhưng cũng chỉ là xuất ra vài cái bong bóng mà thôi,hiển nhiên dược lực đã không đủ rồi.

Hoa Lân trong lòng rất là tiếc rẻ,thầm nghĩ số"Thực Cốt Huyết" này còn có thể mở ra cấm chế màu tím kia hay không đây?

Mang theo nghi hoặc này,Hoa Lân lựa ra một giọt"Thực Cốt Huyết",nhỏ lên lồng ánh sáng của kiện tiên khí thứ ba.Ánh mắt khẩn khẩn dán chặt vào sự biến hóa của giọt máu đó,không dám phân tâm.

May mắn,"Thực Cốt Huyết" còn có chút tác dụng,dù hiệu quả rất chậm,nhưng còn là từng chút từng chút đem lồng ánh sáng tím khoét ra một cái lỗ nhỏ,Hoa Lân dưới sự vui mừng lập tức rút Hà Chiếu Kiếm ra,đối thật chuẩn cái lỗ nhỏ đó đâm xuống.

Liền nghe"Bụp"một tiếng,lồng ánh sáng cuối cùng cũng bị phá vỡ,tiên giáp bên trong bày ra trước mắt.

Hoa Lân hưng phấn chụp lấy tiên giáp,đang muốn nhìn nó cho kĩ lưỡng,ai ngờ nguyên cái tiên giáp đột nhiên rút vào trong cơ thể,hơn nữa ở bên ngoài hình thành một cái hình thái mập thù lù.Hoa Lân kêu thảm một tiếng,thầm nghĩ cái thứ quỷ này có phải là hơi khó coi không?Nếu như mặc ra ngoài bị người nhìn thấy,nhất định sẽ cười rớt cả răng người ta!Hình

dạng giống như vậy,điện chủ khẳng định là sẽ không thèm,trừ phi nó có thể biến thành một cái váy dài.

Ý nghĩ này vừa mới lướt qua,Hoa Lân lập tức cảm thấy không ổn,cuối đầu nhìn xuống lập tức bị dọa tới nhảy dựng lên,thì ra trên người mình mặc một bộ váy nữ thường dùng,hình dạng không nam không nữ,trông rất hoạt kê.

Hoa Lân vuốt vuốt mồ hôi trên trán,vội vàng tập trung tinh thần đem tiên giáp cởi ra,thuận tay quẳng vào không gian giới chỉ.Thầm nghĩ kiện bảo bối này thật không tệ,điện chủ nhất định sẽ thích,quan trọng nhất là,có lẽ có thể bảo vệ tánh mạng nàng!

Sau khi lấy được một kiện tiên giáp,lập tức tinh thần phấn chấn,lại từ bên trong Luyện Hồn Đỉnh lựa ra một giọt máu,chuẩn bị phá vỡ kiện bảo vật thứ hai.Nhưng chính vào lúc này,trước mắt đột nhiên nhân ảnh loáng thoáng,một người thân mặc chiến giáp màu trắng chắn trước mặt mình.

Hoa Lân bị dọa nhảy lui về phía sau,ngưng thần nhìn lại,chỉ thấy thần tình đối phương rất nghiêm túc,hiển nhiên đối với mình không hài lòng.

Đầu óc Hoa Lân nhanh chóng vận chuyển,lập tức biết nguyên nhân.Rất hiển nhiên,đối phương chỉ cho phép mình lấy một kiện tiên khí rời khỏi,những thứ còn lại đụng cũng không cho đụng.

Sau khi hiểu rõ ý đồ của đối phương,Hoa Lân thầm cay đắng cắn răng nghiến lợi,nhưng lại không cách nào khác,tiếp đó tâm niệm vừa chuyển,thầm nghĩ tới:

-Mỗi một tầng đều có sáu gian bảo khố,bổn thiếu gia ghé mỗi gian mật thất một lần,chỉ cần phân biệt lấy một kiện thì có sáu kiện,xem bọn họ còn có lời gì để nói?Hắc Hắc.....

Hoa Lân mở thông đạo ra,nhanh chóng thoát ra ngoài.

Lúc trở ra đại sảnh của tầng bảy,Hoa Lân cúi đầu nhìn nhìn Luyện Hồn Đỉnh trong tay,không khỏi bắt đầu gấp gáp lên,thì ra máu ở bên trong từ từ đông lại,không bao lâu nữa thì sẽ mất tác dụng.Hoa Lân nhịn đau lại cắn vỡ ngón tay,nhỏ vài giọt máu tươi vào.Trong lòng lại lo lắng không thôi,sợ rằng sẽ ảnh hưởng thuần độ của "Thực Cốt Huyết"?

Nhưng lúc này,đã không thể nào quản được những điều này,hay là nhanh chóng tiến vào gian bảo khố thứ hai mới được.

Lúc bước vào gian bảo khố thứ hai,hai mắt Hoa Lân không khỏi sáng rỡ,chỉ thấy trên bình đài đối diện,lơ lững năm thanh tiên kiếm,ở chỗ cuối cùng còn có một cái hộp kì đặc.

Hoa Lân vốn là luyện kiếm đại sư,tự nhiên nhìn một cái là biết năm thanh "Tiên Kiếm" này không phải tầm thường.Chúng mặc dù cùng bản thân cách nhau một cái lồng ánh sáng tím,nhưng là sự sắc bén của chúng lại xuyên thấu lồng ánh sáng bức người mà tới.Càng kinh hơn đó là,trong đó có hai thanh tiên kiếm còn liều mạng hô hoán bản thân,dường như muốn mình mang chúng rời khỏi.

Trong năm thanh tiên kiếm kiệt xuất này,Hoa Lân dừng mắt lại trên một thanh bảo kiếm mặc mặc vô văn ở chính giữa(nghĩa là im lìm không la hét gì hết-tiêu chí chọn vợ),chỉ vì nó không mang lại bất kì khí tức nào,thậm chí với năng lực của Hoa Lân cũng cảm giác không được sự tồn tại của nó,không khỏi thầm kì quái,vì vậy tiến về phía trước nó.

Dưới sự quan sát kĩ lưỡng,chỉ thấy vật này sắc bén vô cùng,thân kiếm như là một mặt hồ nước bình lặng,kiếm quang lúc mờ lúc sáng,phảng phất lúc nào cũng có thể biến mất.Nhưng với tinh thần lực của Hoa Lân,lại thủy chung cảm ứng không được nữa phân linh khí của nó.Thầm nghĩ vật này trừ phi là tử vật,nếu không bằng vào phẩm chất thanh sáng như vậy của nó,sao có thể không có linh khí?Đây là chuyện không có đạo lí,vì thiên địa vạn vật đều có linh khí,khác biệt chính là nhiều hay ít mà thôi.Nhưng thanh kiếm này,lại thật sự là ngoại lệ.

Hoa Lân không khỏi thầm nghĩ:

-Chẳng lẽ tất cả kiếm khí của thanh kiếm này phát ra,có thể vô thanh vô tức chém xuống địch nhân? Khiến người cảm giác không được kiếm khí chí mệnh của nó?.....Ân,rất có khả năng!

Đây thực sự là một chuyện rất rất khủng bố.Có thể tưởng tượng,nếu như mình dùng nó đi ám sát người khác,tu chân giới còn có mấy người có thể thoát được?Từ đây có thể biết,thanh kiếm này cơ hồ có thể xưng là"Tà Vật" rồi.

Hoa Lân nhìn vào nó,trong lòng một trận vặn loạn,âm thầm ước đoán tới:

-Thanh kiếm này nhất định còn có tác dụng khác kinh nhân hơn.Nói không chừng với năng lực của nó,còn có thể phá vỡ xếp hạng của"Thập đại tiên kiếm".Có được kiếm này,mình nhất định có thể danh dương thiên hạ.

Nhưng Hoa Lân tâm niệm vừa động,cuối đầu nhìn "Luyện Hồn Đỉnh"trong tay,thầm nghĩ Thực Cốt Huyết đã bắt đầu đặc sệt,xem ra chỉ còn có một cơ hội cuối cùng thôi.

Muốn hay không muốn thanh bảo kiếm tử khí trầm trầm này đây?

Hoa Lân hơi do dự...

Chương 22: Bất Thức Thần Kiếm (Phần 1)

Tác giả : Phiêu Ẩn

Dịch giả : Jimmy19

Biên tập : Tepga

Nguồn : QUẦN LONG HỘI - 4vn.eu/forum

Nhìn vào mấy thanh tiên kiếm, Hoa Lân cười cười, không khỏi nghĩ tới Hà Chiếu Kiếm đã theo mình mười mấy năm. Trong lòng đột nhiên nổi lên một ý nghĩ hoang đường tức cười: Lòng thầm nghĩ nếu như có người nguyện ý dùng "Liệt Thiên Kiếm" để đổi Hà Chiếu Kiếm của mình, mình đổi hay là không đổi đây? Câu trả lời khẳng định sẽ là. . . Không đổi!

Có lẽ có người cảm thấy cách nghĩ này của Hoa Lân rất tức cười! Nhưng cảm tình của Hoa Lân đối với Hà Chiếu Kiếm thật sự có thể dùng cùng sống chết để hình dung. Bởi vì không có Hà Chiếu kiếm, hắn sớm đã mất mạng. Cho nên hắn căn bản sẽ không vì "Chọn lựa" thanh kiếm nào mà phiền não. Cuối cùng, ánh mắt hắn dừng lại trên kiện vật phẩm cuối cùng.

Đó là một hộp kiếm cự đại, bên ngoài của nó có khắc đồ án tinh mĩ, dài chừng sáu xích, rộng bảy thốn, dày đạt khoảng trên dưới ba thốn. Nhìn hình dạng của nó, trên rộng dưới hẹp, bổn thân thì giống hình thái của kiếm, nhưng nhìn lại thì không phải kim loại cũng chẳng phải gỗ, cũng không biết là tài chất gì đúc thành. Rất hiển nhiên, đây là một cái hộp để đặt bảo kiếm.

Loại vật này rất hiếm thấy, bởi vì mỗi thanh kiếm thường thì đều có bao kiếm của mình, giống như giày vậy, trước giờ đều là một cặp một đôi, rất hiếm có người chỉ mua một chiếc giày, trừ phi hắn là người tàn tật.

Mà Hà Chiếu kiếm của Hoa Lân, nó vừa khéo lại giống như một người tàn tật, bởi vì cho đến bây giờ nó còn chưa có bao kiếm để phối.

Cho nên Hoa Lân Ha Hả cười nói:

-Cái hộp này rất tốt!

Một khắc này, hắn đột nhiên quyết định muốn cái hộp kì quái kia.

Vì vậy, Hoa Lân lựa ra một giọt Thực Cốt Huyết, nhỏ ở bên ngoài cấm chế.

Ai ngờ, bên ngoài "Lồng bảo hộ"nửa ngày cũng không có phản ứng, cho tới khi Thực Cốt Huyết từ từ khô lại, nó vẫn ẩn ẩn lồng bên ngoài của hộp kiếm. Hoa Lân dưới sự nổi giận, lại nhỏ thêm một giọt Thực Cốt Huyết nữa. Lúc này, hắn lại cảm thấy có chút hối hận.

Thực Cốt Huyết này chỉ còn rất ít, nhìn quang cảnh nhiều nhất chỉ có thể mở ra thêm một kiện vật phẩm. Mà bây giờ, Hoa Lân lại đem nó dùng vào một cái hộp không có chỗ nào để dùng, với sự thông minh tài trí của Hoa Lân, lại phạm vào sai lầm hồ đồ như vậy, điều này thực sự làm hắn không hiểu mình đang làm gì.

Mắt trừng trừng nhìn hai giọt"Thực Cốt Huyết"chỉ khởi lên một chút hiệu quả, Hoa Lân vô phương nhìn nhìn" Luyện Hồn Đỉnh"trong tay, thở ra một hơi, dứt khoát đem hai giọt Thực Cốt Huyết cuối cùng đều đổ vào.

May mắn lần này thành công rồi. . .

Bốn giọt Thực Cốt Huyết cuối cùng khoét ra một cái lỗ nhỏ, Hoa Lân cười khổ một tiếng, giơ Hà Chiếu kiếm lên, nhắm chuẩn cái lổ nhỏ đâm xuống.

"Bụp"một tiếng, lồng ánh sáng vỡ tan. Hoa Lân cầm hộp kiếm nặng nề nâng lên, chỉ cảm thấy nó thật sự là rất nặng, ít nhất có hơn tám mươi cân.

-Không biết bên trong chứa gì nữa?

Hoa Lân nổi lên lòng hiếu kì, không khỏi ước đoán nói:

-Hay là bên trong còn cất dấu một thanh tuyệt thế thần binh?

Mang trong lòng niềm hy vọng cuối cùng, Hoa Lân lắc lắc cái hộp nặng nề, nhưng lại thất vọng, bên trong căn bản không có bất kì vật gì! Hoa Lân cảm thấy chán nản, lòng thầm nghĩ như vậy cũng tốt, cái hộp không này có thể dùng để chứa Hà Chiếu kiếm.

Nhưng tình huống tiếp theo đó lại thật sự làm cho Hoa Lân ngây cả mắt.

Bởi vì cái hộp này căn bản không có kẻ hở, căn bản không cách nào mở ra được!

Hoa Lân không phục, vì vậy bắt đầu đánh đánh gõ gõ vào nó, bên trong lập tức truyền ra âm thanh trống rỗng, hiển nhiên là không có gì bên trong. Vậy thì thật kì quái, đã là trống rỗng, vì sao mở không ra vậy? Điều này tuyệt không có khả năng!

Hoa Lân bắt đầu xem xét kĩ lưỡng bề mặt bên ngoài, thầm nghĩ không thể không thừa nhận, đây là một hộp kiếm rất đẹp. Bề mặt bên ngoài của nó khắc một

bức đồ án tinh mĩ, một vầng trăng sáng cong cong từ mặt biển phẳng lặng từ từ mọc lên, (chưa thấy qua cảnh này, thường là mặt trời nhỉ), khiến cho cả mặt biển đều phản xạ ba quang trong sáng sinh động như thật. Trên bề mặt, khắc ba văn tự cổ lão: "Vạn Ảnh Kiếm"

"Vạn Ảnh Kiếm"

Hoa Lân trong lòng vừa động, nhưng tiếp đó lại cảm thấy có chút uể oải. Cái hộp này có lẽ "Đã từng"chứa một thanh thần binh, nhưng hiện giờ e rằng đã bị người lấy đi, nếu không nó sao lại phát ra âm thanh trống rỗng? Nhưng Hoa Lân lại không cam tâm, vì vậy mò mẫm rất lâu, nhưng mãi không tìm ra được cơ quan để mở ra. Vạn phần bất lực, Hoa Lân chỉ còn biết đối với nó thi triển "Sưu Thần Thuật", hy vọng có thể tìm được bí mật bên trong hộp.

Nhưng hắn lại thất bại rồi, bởi vì tinh thần lực căn bản không xâm nhập được!

Nộ hỏa của Hoa Lân từ từ dâng lên.

Lúc này đã bắt đầu hối hận: Mình khơi khơi lãng phí mấy giọt Thực Cốt Huyết cuối cùng, chẳng lẽ để lấy

được một cái phế vật như vậy? Đây thực là không có thiên lí mà! Nếu như để dành lại mấy giọt Thực Cốt Huyết sau cùng đó, nói không chừng mình đã sớm lấy được một kiện tiên khí khác rồi. Bây giờ hối hận cũng đã muộn rồi.

Nghĩ tới đây, Hoa Lân cả giận, mãnh liệt rút Hà Chiếu ra, hung hăng hướng "Hộp Kiếm" dưới đất chém xuống. Trong lòng nghĩ dù huỷ đi cái hộp này, đồ bên trong không phải là một hai rõ ràng hay sao?

Liền nghe "Choang"một tiếng vang lên, cổ tay Hoa Lân chấn động, Hà Chiếu kiếm trong tay còn chút nữa là văng ra. Ngay sau đó, trước mắt ánh sáng bỗng mãnh liệt bắn ra bốn phía, theo đó "Vù Vù Vù" vô số phi kiếm từ bên trong hộp kiếm bay ra, hơn nữa hướng bản thân điên cuồng bắn tới. . .

Hoa Lân bị dọa nhảy dựng cả người lên, vội vàng dùng Hà Chiếu kiếm chống đỡ. Nhưng những phi kiếm này thực sự quá nhanh, "Soạt soạt soạt"trên cánh tay đã bị cắt mấy vết thương. Tiểu Bạch ở trên vai cũng bị biến cố bất ngờ dọa "Hống Hống" loạn kêu, chỉ cảm thấy đầy phòng đều là phi kiếm, từ tứ diện bát phương kích xạ tới.

Hoa Lân vội vàng thi triển ra Thất Tinh Kiếm Quyết, lần lượt đem phi kiếm bắn tới đánh ra, nhưng vì số lượng phi kiếm thực sự kinh nhân, hơn nữa thực sự quá nhanh, một cây phi kiếm xuyên qua sự phòng thủ của Hoa Lân, bắn thẳng vào bụng, Huyễn Quang Kính trong cơ thể lập tức bao phủ toàn thân, nhưng cũng chỉ là ngăn cản kiếm thế, liền thấy vùng bụng đau nhói, dường như bị kiếm bắn xuyên. Nhưng Hoa Lân căn bản không kịp xem xét thương thế, bởi vì đã sớm bị tấn công tới tay chân hỗn loạn, đứng giữa vô số phi kiếm này căn bản không cách nào phân thần.

Những phi kiếm này thực sự quá khủng bố, tốc độ của nó đã tới mức độ kinh nhân, mà số lượng lại nhiều, căn bản không cách nào đỡ được, điều này làm Hoa Lân lần đầu tiên sinh ra ý nghĩ tuyệt vọng. Trong lòng phiền muộn vô cùng, chẳng lẽ táng mạng dưới kiện vật phẩm này? Thực sự quá tức cười mà.

May là Hoa Lân còn lại một chút linh trí, vội vàng rút Hấp Tinh Thạch ra, không chút do dự ném ra ngoài.

Chỉ thấy phi kiếm trong không trung rõ ràng thoát li quỹ đạo, bị hút vào hướng bên trái tinh thạch , tiếp đó "Keng Keng Keng. . . . " một tràng âm thanh, mấy

thanh phi kiếm bị hút vào. Áp lực của Hoa Lân dần dần nhẹ bớt, còn tưởng rằng có thể thoát nạn, ai ngờ phi kiếm trên "Hấp Tinh Thạch" lay động cực mạnh, lại tránh thoát sự ràng buộc, lần nữa hướng mình bắn tới.

Hoa Lân hãi nhiên đại kinh, trước giờ chưa hề nghĩ tới thế giới này còn có phi kiếm "Hấp Tinh Thạch" không cách nào hút được, thực sự là đáng sợ. Cùng lúc này, tất cả phi kiếm điều tiếp tục bắn tới hắn. Vào thời khắc nguy nan này, cơ trí của Hoa Lân lại lần nữa cứu bản thân một mạng, lập tức mặc lên "Tiên Giáp"vừa mới lấy được.

Nhưng những phi kiếm này thực sự quá bá đạo, cho dù Hoa Lân có mặc tiên giáp bảo hộ, lại có "Huyễn Quang Kính"ngăn cản, nhưng vẫn không cách nào chịu nổi sự xâm kích của phi kiếm, cộng thêm Hoa Lân còn phải lo cho Tiểu Bạch ở trên vai, trên người lập tức"Soạt soạt"thêm hai vết thương. Nhưng hắn lại âm thầm phát thệ, cho dù mình có chết tại chỗ này, cũng phải bảo vệ sự an toàn của Tiểu Bạch. Vì vậy đặt cược tính mạng, đem Tiểu Bạch ném vào không gian

giới chỉ. Lúc này, hắn cũng đã bỏ ra một cái giá thảm liệt, phần lưng lại thêm ba vết thương mới.

Đây còn là nhờ tác dụng của "Hấp Tinh Thạch" đã giảm chậm lại một chút tốc độ của phi kiếm, nếu không Hoa Lân tin rằng mình đã sớm chết tại đương trường.

Thời này khắc này, Hoa Lân dần đã cảm thấy đuối sức, nếu như không thể lập tức thoát đi, e rằng đến thần tiên cũng cứu không được mình. Vì vậy không dám chậm trễ, vội đánh mở ra con đường máu, toàn lực xông hướng bình đài phía đàng xa, liều nhận thêm mấy kiếm, cuối cùng ấn xuống thủ ấn khởi động thông đạo.

Nhưng cái cửa ra đáng chết kia lại ở ngoài hai trượng. Theo bình thường, rời khỏi đây mà nói dễ dàng như nhấc tay nhấc chân, nhưng bây giờ đối với hắn lại dường như xa vời vợi. Cũng may là hắn có"Tiên Giáp" và "Huyễn Quang Kính" hai tầng bảo hộ, phi kiếm tuy có thể làm hắn bị thương, nhưng nhất thời còn chưa có chết được, điều này làm Hoa Lân lại nổi lên hy vọng, hung hăng cắn răng, quyết đoán đánh văng tầng tầng phi kiếm, toàn lực xông ra.

"Bùm"một tiếng, Hoa Lân rốt cuộc thoát được ra ngoài, nặng nề ngã xuống mặt đất tầng bảy, thân thể tại đại sảnh trắng tinh trượt dài hơn ba trượng, lưu lại một vệt máu thật dài, trong thế giới trắng tinh này rõ ràng là quá nổi bật.

Chương 22: Bất Thức Thần Kiếm (Phần 2)

Tác giả : Phiêu Ẩn

Dịch giả: Jimmy19

Nguồn : QUẦN LONG HỘI - 4vn.eu/forum

Hoa Lân chỉ cảm thấy toàn thân thoát lực,thật sự muốn lập tức nằm xuống nghĩ một chút,nhưng lại biết rằng nếu như không xử lí vết thương tất sẽ vì mất máu quá nhiều mà vong.Vì vậy kéo áo quần ra xem,hãi nhiên thấy toàn thân thương tích lâm li,xem lại thật sự xúc mục kinh tâm .May mắn là sau khi kiểm tra lại thì phát hiện,đa số vết thương đều là vết thương ngoài da,may mà có sự bảo hộ của tiên giáp,cho nên tịnh không quá nghiêm trọng,chỉ có một kiếm kia ở vùng bụng mới là chân chánh chí mạng.Loại thương thế này đối với người bình thường mà nói,cơ hồ chắc chắn sẽ mất mạng không phải

nghi ngờ.Nhưng đối với tu chân giả mà nói,chỉ cần nguyên thần bất diệt,nội thân bất huỷ,nhất thời bán hội trái lại chết cũng không được,đợi xử lí xong tất cả vết thương,Hoa Lân rốt cuộc kiên trì không nổi,chậm rãi nằm xuống,nhìn lên nóc phòng tuyết bạch chỉ thấy một trận mõi mệt xâm chiếm con tim,tay chân nhuyễn ra,ngay cả đầu ngón tay cũng không muốn nhúc nhích dù là một chút.Trong lòng âm thầm mắng:

-Thật là thấy quỷ mà,bảo vật không lấy được,ngược lại Hấp Tinh Thạch của mình cũng đem bồi vào đó.Không được,đợi chút khôi phục thể lực,nhất định phải lấy Hấp Tinh Thạch về,còn có cái hộp kiếm gì đó nữa,uy lực lại cự đại như vậy,ngay cả mình cũng không cách nào đỡ được,nhất định cần phải lấy cho được nó!

Nghĩ lui nghĩ tới,Hoa Lân linh đài truyền tới một cơn buồn ngủ,từ từ nhắm mắt lại.

Trong hôn mê,hắn vẫn chầm chậm thôi động thủy hệ chân nguyên đi đến toàn thân,một cỗ chân khí mát lạnh lưu chuyển trong cơ thể,hiển nhiên lại có hiệu quả liệu thương.Đây trái lại ra ngoài dự liệu người ta!

Lại nói điện chủ,Tí Hình,Đỗ Bôn Lôi ba người khổ khổ đợi cả một ngày trời,nhưng thủy chung không thấy Hoa Lân trở lại,tất cả không khỏi đều lo lắng.

Điện chủ đứng lên nói:

-Hoa đại ca nhất định gặp phải nguy hiểm,chúng ta đi tìm huynh ấy đi!

Tí Hình nổi nóng nói:

-Gia hỏa này!Đã sớm kêu hắn không cần đi tìm bảo vật gì đó,thì hắn lại không nghe.

Điện chủ vội nói:

-Bây giở không phải là lúc trách mắng huynh ấy,Bôn Lôi ngươi thấy sao?

Đỗ Bôn Lôi đương nhiên không có ý kiến,cũng từ trên mặt đất bò dậy nói

-Ta cũng đồng ý đi cứu Hoa Lân ca!

Tí Hình thấy vậy,biết rằng không thể nào khác hơn,trong lòng thở ra một hơi,cũng đứng dậy nói:

-Đã như vậy,chúng ta cùng nhau lên đường đi....Có người tới rồi!

Điện chủ cả kinh,theo âm thanh nhìn ra,hãi nhiên phát hiện Nhược Phong,Nhâm Vi cùng Mạc Dạ Thiên ba người xuất hiện ở không xa,song phương đều cùng sững sờ,đều không nghĩ tới ngay chỗ này lại gặp nhau.

Trong mắt Nhâm Vi lập tức lướt qua ánh mắt âm lãnh,nói;

-Không nghĩ rằng các ngươi cũng tới chỗ này,Hoa Lân đâu?

Nhưng hắn chưa nói xong thì thấy một cỗ sát khí bàng đại từ đàng xa xông tới.

Thần tượng đàng xa ánh sáng mãnh liệt vừa chớp,một chiến thần cầm trường kích hãi nhiên xuất hiện,tiếp đó một phân thành ba,chằm chằm nhìn vào Nhược Phong,Nhâm Vi,Mạc Dạ Phong ba người.

Đến lúc này,Nhâm Vi cũng quản không nổi điện chủ ba người nữa,ngưng thần chuẩn bị chiến đấu.

Nói thì chậm,nhân ảnh đối diện ba người trùng thiên mà tới,trường kích trong tay mang theo một mảng kình khí kinh nhân,xa xa bắn hướng Nhược Phong ba người.Một chiêu đơn đơn giản giản này lại dường

như lăng không phi độ,làm cho người ta cảm thấy có một loại ma lực không cách nào tránh né,càng không cách nào kháng cự.

Trong nháy mắt,Nhâm Vi và Nhược Phong chỉ có thể nghênh tiếp,"Keng"một tiếng vang lớn,giữa song phương bạo xuất ánh sáng lóa mắt,kình khí lan ra tới ngay cả một bên quan chiến điện chủ ba ngươi đều bị kình khí bức lui mấy bước.

Mạc Dạ Thiên há là đối thủ của thần tượng?Lúc này đã sớm cuộn người trên mặt đất hướng phía sau dọt cho lẹ.

Lúc này thì thấy được bản lĩnh của Nhược Phong rồi,"Hỗ Thủy Kiếm"trong tay hoành ngang,hàng quang bạo trướng,kham kham chống đỡ hai công thế của Chiến thần,giải cứu nguy cơ của Mạc Dạ Thiên.Nhưng lúc này Nhược Phong cũng không dễ chịu,muốn hắn một mình đỡ công kích của hai chiến thần,đó là chuyện tuyệt đối không thể nào.May mắn là hắn và NhậmVi đã có kế sách.Do Nhược Phong toàn lực chống đỡ công kích của thần tượng,lại do Nhâm Vi đi phá huỷ điêu tượng của chiến thần.Chỉ có như vậy mới có thể phá giải một cửa này.

Mạc Dạ Thiên từ trong chiến cục tơi tả thoát ra ngoài,trong lòng thầm kêu một tiếng may mắn.Một đường đi tới này,đều là Nhược Phong đối với hắn đặc biệt chiếu cố,nếu không với bản lĩnh của hắn,nào đâu có thể sống tới bây giờ?

Lúc Mạc Dạ Thiên lồm cồm bò dậy,vừa hay tới chỗ điện chủ ba người không xa.

Mạc Dạ Thiên đầu tiên là sững sờ,run giọng nói"

-Điện...điện chủ gần đây khỏe không?

Điện chủ lập tức quay đầu bước đi cách xa ngoài hai trượng,nhìn cũng không nhìn hắn một cái.Mạc Dạ Thiên chỉ có thể thống khổ gọi theo:

-Hinh Đình.....

Đỗ Bôn Lôi một bên đã sớm nổi nóng,thét lên:

-Ngươi còn có mặt mũi kêu danh tự của điện chủ? Nhanh cút,nếu không đừng trách ta đối với ngươi không khách khí.

Mạc Dạ Thiên cũng biết đuối lí,tự nhiên không dám phản bác Đỗ Bôn Lôi,chỉ có thể xa xa đối với bóng lưng của điện chủ nói:

-Dạ Thiên tuy đã rời khỏi Mê Tiên Trấn,nhưng trong tâm thủy chung cũng mong có thể vì Mê Tiên Trấn làm ra một chút cống hiến sau cùng.Lần này liều chết một mình vượt Giải Thần Trận thì đã ôm quyết tâm tất tử.Nhưng giữa đường lại xảo hợp gặp được người trong Thánh môn,định nhờ vào lực lượng của Thánh môn qua khỏi Giải Thần Trận kinh nhân này.Mặc dù có thể lưng sẽ mang danh xấu tiếng oan,nhưng nếu có thể ra được trận này,ngày nào đó sẽ quay lại Mê Tiên Trấn để biểu đạt lòng trung!(Cảm động thiệt,vậy mà mãi không cua được em)

Nghe Mạc Dạ Thiên một hồi chính nghĩa lẫm liệt bày tỏ tấm lòng,điện chủ dù không quay người lại,nhưng hiển nhiên không có căm ghét hắn như trước đó.

Mạc Dạ Thiên trong lòng mừng thầm,lập tức thừa nhiệt đả thiết nói:

-Lần này theo Nhược đại hiệp tới đây,thật sự là có thu hoạch rất lớn.Hai ngày nay đã dò biết phương vị chính xác để xuất trận,Hinh Đình muốn biết không?

Mạc Dạ Thiên không hổ là lão ** giảo hoạt,dùng phương pháp xuất trận để dụ dỗ điện chủ cùng mình

nói chuyện.Chỉ cần người ấy mở miệng,sự ngăn cách giữa mình và nàng chắc chắn thu nhỏ rất nhiều.

Quả nhiên,điện chủ kiều thân khẽ rung động,lập tức do dự một chút.

Đỗ Bôn Lôi trước giờ không có chút tâm cơ,nghe Mạc Dạ Thiên bày tỏ đã tin vài phần,vì vậy truy hỏi:

-Vậy ngươi nói Khôn vị ở đâu?

Lần này tới phiên Mạc Dạ Thiên không lí gì đến hắn,chỉ là nhìn dán vào lưng điện chủ,chở đợi nàng tự thân tới hỏi.

Luôn luôn lãnh mạc bàng quan Tí Hình,lúc này nhíu mày,nhưng cũng không nói gì,trong lòng cũng muốn biết rõ Khôn vị ở đâu,nếu như có thể biết được tin tức chính xác,có lẽ có thể đỡ phải đi thêm nhiều đường phí sức.

Điện chủ im lặng trong một chốc,hỏi ngược lại:

-Hừm!Nếu như các ngươi đã biết phương pháp xuất trận,vì sao lại còn tới đây?

Nàng mặc dù không có xoay người lại,nhưng hiển nhiên đối với phương pháp xuất trận sinh ra hứng

thú.Chuyện này quan hệ tới vấn đề tồn vong của mọi người,nàng tuy không hài lòng sự phản bội của Mạc Dạ Thiên,nhưng dưới sự ứng biến,chỉ có thể vứt bỏ tư oán cá nhân,thăm dò cho rõ ràng.

Mạc Dạ Thiên một trận cuồng hỉ,lớn tiếng trả lời:

-Hinh Đình có điều không biết.Hai ngày nay,ta theo Nhược tiền bối trước sau xông vào ba tòa bảo tháp,nhưng mỗi lần đều chỉ lên tới tầng bốn thì lại khó bước lên một bước.Về sau trải qua chúng ta thương thảo,cuối cùng rút ra kết luận,càng lên cao thủ trận chiến thần càng cường đại,càng về sau đã không phải chúng ta có thể kháng cự.Cho nên không còn cách nào khác,chúng ta lại nghĩ tới một đối sách....

Mạc Dạ Thiên ngừng lại một chút,dùng ánh mắt mong chờ nhìn bóng lưng điện chủ,muốn ép nàng chủ động hỏi hắn,nhưng lại sợ dẫn tới sự phản cảm của nàng.Vì vậy tranh tiên trả lời:

-Biện pháp này là dĩ bỉ chi mâu,công kì chi ni.Nhược Phong tiền bối phát hiện mỗi một tầng bảo tháp đều tàng hữu bảo khố.Vì vậy quyết định sưu tập tiên khí để kháng cự,cho nên chúng ta tới chỗ này,bởi vì tòa

tháp này là thuộc thủy hệ kết cấu,cùng Nhược tiền bối thuộc nhất mạch,cơ hội thắng lớn hơn,chỉ cần có thể công vào tầng chín của tòa tháp này ,liền có thể thu về tiên khí,cùng Thiên Thần Miếu nhất quyết phân thượng hạ.Như vậy xem ra,cơ hội xuất trận lớn hơn rất nhiều...

Nghe tới đây,chân mày Tí Hình nhíu lại,trong lòng thầm nghĩ:

-Điều này cũng thật là xảo hợp,Hoa Lân cũng mang loại ý nghĩ này,hơn nữa đã sớm đi tầm bảo,xem ra mình trách lầm hắn rồi,gia hỏa này cũng xem như chó ngáp phải ruồi...

Đang nghĩ tiếp,đàng xa đột nhiên"Hoa Lạp"một tiếng vỡ vụn,thần tượng trên nguyệt đài bị Nhâm Vi tồi huỷ,tiếp đó liền nghe thấy Nhược Phong từ đàng xa hét lên:

-Tiểu Mạc!Ngươi ở chỗ này kiên nhẫn chờ,ta đi xem xem.

Mạc Dạ Thiên biết rằng bọn họ muốn đi tầm bảo,đương nhiên cực không tình cảm,nhưng lại biết bản thân tu vi thực sự quá kém,nếu như lỗ mãng đi

theo,không những giúp không được gì,mà còn hung hiểm khó lường.Vì vậy cao giọng ứng đáp:

-Vâng ạ!Vãn bối ở đây đợi người trở về!

Mắt chăm chăm nhìn hai người Nhược Phong bay hướng tầng thứ hai,điện chủ vội vàng nói:

-Tệ rồi!Hoa đại ca cũng ở trên đó.Nếu như bị bọn họ gặp được,vậy thì làm sao mới được?

Tí Hình và Đỗ Bôn Lôi hai người đối mắt nhìn nhau,nhất tề biến sắc.

Chương 23: Ngoạn Mệnh Truy Sát (Phần 1)

Tác giả : Phiêu Ẩn

Dịch giả : Jimmy19

Nguồn : QUẦN LONG HỘI - 4vn.eu/forum

Nhược Phong,Nhâm Vi hai người nhân vì không có Mạc Dạ Thiên tên phiền toái này,vô hình trung thực lực đại tăng,hoặc có lẽ là thủ vệ của mỗi một tầng đối với bọn họ thủ hạ lưu tình,lại bị bọn họ một đường giết tới tầng thứ sáu.

Trãi qua bọn họ một hồi khổ đấu,thần tượng của tầng thứ sáu này cũng rầm rầm ngã xuống.

Nghỉ ngơi một chút,Nhâm Vi lại khởi động thăng hướng thông đạo tầng bảy,nói:

-Sư phụ,phương pháp này quả nhiên hiệu quả,cứ như vậy tiếp tục,chúng ta chắc chắn có thể xông lên tầng thứ chín.

Thì ra trãi qua nhiều lần phối hợp,bọn họ đã sớm định ra một sách lược hoàn mĩ.Trước tiên hai người cùng lúc xuất thủ,dẫn thần tượng đến công kích,sau đó Nhược Phong đột nhiên thi triển toàn lực,cường hành ngăn cản tất cả thần tượng.Sau cùng lại do Nhâm Vi nhắm chuẩn thời cơ,toàn lực lén tập kích thần tượng trên nguyệt đài,thời điểm cần thiết lại xuất phi kiếm trong tay,chi cần có thể phá nát thần tượng liền có thể nhất cử quá quan.

Thầy trò hai người không hổ là nhân vật đính tiêm của tu chân giới,một hồi này liên liên đắc thủ,không khỏi đối với việc quá quan tràn đầy tín tâm.

Nhưng vào lúc này,Nhược Phong trái lại tâm sự nặng nề,nghi hoặc nói:

-Sự tình không quá diệu!Một đường đi tới này,chúng ta lại không phát hiện tung tích của Hoa Lân.Từ đây thì biết,hắn nhất định còn ở bên trên.Tiểu tử này nếu như thật sự có thể đi tới chỗ này,thì chứng tỏ hắn rất có khả năng sẽ trùng phá sự ràng buộc của Thiên Thần Miếu.Căn cứ thời gian,hành động của chúng ta sẽ mất đi ý nghĩa,còn nỗ lực mấy vạn năm nay của Thánh môn cũng sẽ trôi theo dòng nước,Phần Âm Tông nếu như đạt được cự giúp sức của Hoa Lân,nói không chừng thật sự có thể khởi động Liệt Thiên Đại Trận,hậu quả này thực sự không cách nào tưởng tượng,càng không phải chuyện Thánh Thanh Viện chúng ta có thể chống đỡ nổi.

Trong mắt Nhâm Vi lướt qua một tia hàn quang,trong lòng thầm cười lạnh,hắn thì không để ý đến việc"Phần Âm Tông"sẽ như thế nào.Đối với hắn mà nói,Hoa Lân mới là mục tiêu của mình,danh tiếng của Thánh Thanh Viện gì đó,hắn căn bản không để ý.Vì vậy nhàn nhạt nói:

-Vậy sư tôn tính sao?

Nhược Phong dùng ánh mắt kì quái nhìn Nhâm Vi một cái,nói:

-Ta vốn nghĩ rằng Hoa Lân tuyệt đối không cách nào thoát ra khỏi Giải Thần Trận.Nhưng bây giờ chứng minh chúng ta đều sai lầm,cho nên ta tính lưu lại,cần phải loại trừ người này,tuyệt không thể để hắn xuất trận!

Nhâm Vi thấy sư tôn nói với vẻ chém đinh chặt sắt,không khỏi nhíu mày,chỉ có thể nói:

-Vậy cũng được,đệ tử sẽ toàn lực phối hợp hành động với người.

Nhược Phong không nhiều lời nữa,đi trước hướng tầng bảy bước lên.

Còn Hoa Lân vừa hay đang ở tầng bảy,mù mở không biết rằng nguy cơ chính đang hướng tới gần....

... ...

Chính lúc Nhược Phong chân trước bước vào tầng thứ bảy,Hoa Lân vừa khéo lại đang tiến vào gian bảo khố thứ hai.

Lúc này,thương thế toàn thân của hắn đã tốt hơn rất nhiểu,một kiếm ngay vùng bụng làm hắn hiện tại còn là ẩn ẩn đau nhói.Mặc dù mang thương tích,nhưng

trong lòng hắn lại rất không phục,trong lòng thầm nghĩ,cho dù như thế nào đều phải cướp"Hấp Tinh Thạch"về.

Mặc dù vừa nghĩ tới đầy phòng phi kiếm vẫn còn có chút sợ hãi,nhưng cúi đầu nhìn tiên giáp trong suốt trên người,kiên quyết hoành kiếm phia trước,cẩn thận từng chút một bước vào mật thất.

Lúc này trong mật thất đã sớm khôi phục yên tĩnh,tất cả phi kiếm đều không thấy tung ảnh.Hấp Tinh Thạch của mình thì nằm ngay giữa phòng.Hoa Lân nhanh chóng nhìn quanh một vòng tứ phía,cái hộp kiếm làm người ta khủng hoảng đó vẫn bị quẳng trong một góc.Tiếp đó Hoa Lân thân thể chấn động,phát hiện một thay đổi khiến người phấn chấn:Năm thanh"Tiên Kiếm"lơ lững trên đài lại thoát khỏi ràng buộc,cái lồng bên ngoài của chúng toàn bộ bị kích huỷ,lúc này năm thanh tiên kiếm đang trong không trung chậm rãi chuyển động,như là những con cá trong chậu bơi giữa không trung.

Hoa Lân dui dụi mắt,đơn giản không tin tưởng những gì mình nhìn thấy,trong lòng thầm ước đoán;

-Nhất định"Hộp Kiếm"phóng ra vô số phi kiếm,đem tất cả lồng tù cấm tiên kiếm đều phá huỷ.Trời ơi,sao có thể như vậy?

Hoa Lân vội vàng nhìn mọi thứ xung quanh,lại liếc nhìn hộp kiếm trong góc,sợ nó sẽ đột nhiên công kích mình.May là,nó im lìm nằm ở chỗ cũ,tịnh không có phát ra địch ý.Còn năm thanh"Tiên Kiếm"lơ lững trong không trung,Hoa Lân cũng dành sự lưu ý,chúng một chút cũng không sợ uy hiếp của "Hấp Tinh Thạch",thì biết đồng dạng không dễ chọc.

Hoa Lân trong lòng lập tức tính toán một hồi các bước hành động,thầm nghĩ phải trước tiên khởi động thông đạo đào thoát,nếu không một khi bị thâu tập,vậy thì không hay rồi.

Đã tính toán chắc chắn chủ ý,vì vậy từng chút từng chút một di chuyển hướng bình đài.

May là động tác của hắn tịnh không dẫn tới những thanh"Tiên Kiếm"đó phản kích,cuối cùng thuận lợi khởi động cửa ra.Tiếp đó,Hoa Lân chuyển ánh mắt dừng lại trên mấy thanh tiên kiếm lơ lững trên không trung.thầm nghĩ cơ hội tuyệt hảo như vậy,mình há có thể bỏ qua?Nhưng trong lòng vừa động,thầm nghĩ

nếu như lỗ mãng bay lên đó,trực tiếp chụp lấy chúng,e rằng sẽ dẫn tới sự khủng hoảng của tất cả tiên kiếm,nhất tề hướng mình bắn tới.Duy nhất một kế,chỉ có thể kích phá từng thanh.

Hoa Lân ngẫm nghĩ,đã có biện pháp...

Vì vậy,Hoa Lân nhắm chuẩn thanh tiên kiếm"Tử khí trầm trầm",ngón tay âm thầm phát ra mấy đạo kình phong,hướng nó bắn tới,liền nghe"Keng"một tiếng vang lên,tiên kiếm đó bị chỉ phong của Hoa Lân bắn trúng,đột nhiên hàn quang vừa chớp,tấn tốc hướng Hoa Lân bắn tới,quả nhiên có công kích tính.

Hoa Lân dù đã sớm đoán định sẽ có kết quả này,nhưng vẫn bị dọa giật mình,vội vàng nghiêng ngươi tránh né,tay phải chụp lấy chuôi kiếm,ai ngờ thanh kiếm này đã sớm có linh tính,tức tốc chém ngang,còn chút là chém rớt mấy ngón tay của Hoa Lân,may là phản ứng của Hoa Lân cũng không chậm,tay phải rút về,tay trái đột nhiên xuất kích,"Vụt"một lát nắm chặt chuôi của nó,nếu nói về thông minh tài trí,tiên kiếm há là đối thủ của nhân loại?

Hoa Lân một trận cuồng hỉ,cúi đầu nhìn tiên kiếm trong tay.Nhưng hãi nhiên phát hiện,chân khí của mình lại bị nó điên cuồng hút đi.Giờ mới đại kinh thất sắc,vội vàng phong trụ chân khí tay phải,giờ mới không có chuyện.Lúc nhìn tiên kiếm lần nữa,chỉ thấy trên bề măt khắc ba văn tự cổ lão,dường như gọi là"Ảm Hồn Kiếm"gì đó.

Hoa Lân hơi biến sắc,thầm nghĩ thanh kiếm này chẳng trách không phát ra chút khí tức nào,thì ra có thể hấp thu năng lượng xung quanh.Hiển nhiên kiếm này có chút tà môn,không thể dễ dàng tặng người khác.Nghĩ tới nghĩ lui,vì vậy đem kiếm thu vào không gian giới chỉ,lại ngẩng đầu nhìn những thanh kiếm khác trong không trung.Hoa Lân thầm Hắc Hắc cười,làm theo cách cũ,từng thanh từng thanh đem chúng toàn bộ thu hết,trãi qua một phen quan sát,phát hiện bốn thanh tiên kiếm này phân biệt là:

-(file ảnh mờ quá đọc không rõ,ai đọc được báo mình :http://www.9117k.net/xiaoshuo/13_138...u/3324383.html)

Nói chung thanh thứ nhất là Phi(?)Kiếm

-Bích Ba Kiếm.

-Thanh Mã Kiếm.

-Nhiếp Lung Kiếm.

Tới lúc này,Hoa Lân đã phát giác chúng đều thuộc thủy hệ thần khí,kiếm thân lưu chuyển khí tức cường đại vô cùng,bản thân khó mà không chế.Hoa Lân sợ chúng sẽ làm Tiểu Bạch bị thương,vì vậy đem chúng toàn bộ cắm vào trong"Huyền Băng Tủy",cần biết rằng"Huyền Băng Tủy"bản thân có lực cấm cố cường đại,dùng nó khóa trụ năm thanh tiên kiếm,đúng là tốt nhất.

Hoa Lân lấy hết tiên kiếm,lại dời ánh mắt qua tới "Hộp Kiếm"trong góc,dường như nhớ tên nó kêu là cái gì:"Vạn Tiên Kiếm"

Vừa nghĩ tới vô số phi kiếm ở bên trong nó,Hoa Lân lại lập cập rùng mình.Nhưng trong lòng lại có chút hưng phấn.Thầm nghĩ:

-Bản thân nếu như có thể khống chế tốt cái hộp này,sau khi ra ngoài nhất định có thể lấy ra đối phó địch nhân,đây há không phải là một chuyện đáng mừng hay sao?

Vì vậy,Hoa Lân cẩn thận từng chút hướng nó bước tới...

Thật không dễ dàng tới gần nó,Hoa Lân dùng đầu kiếm xa xa khều khều nó,phát hiện không có phản ứng,trong lòng hơi thả lõng,cũng may là không có phản ứng,nếu không hắn nhất định sẽ quay đầu bỏ chạy.

Lúc này lại khều khều hộp kiếm.Hoa Lân dần dần can đảm lên,ngồi xuống ở phía trước nó,ngón tay nhẹ nhàng sờ vào hộp kiếm tinh mĩ,"Vạn Tiên Kiếm"ba chữ ở giữa đó nổi bật như vậy,liên tưởng tới lúc vạn kiếm tề phát uy lực,xác thực không hổ danh xưng"Vạn Tiên Kiếm".

Cho đến bây giờ,Hoa Lân mới hiểu ý nghĩa của hoa văn trên hộp kiếm,một vầng trăng sáng cong cong từ mặt biển bình lặng mọc lên,giống như là bảo kiếm xuất vỏ,lập tức trên mặt biển nổi lên một mảng ba quang huyền ảo.

Hoa Lân thích không muốn rời tay sờ lên đồ án trên bề mặt,dùng ý niệm để cảm giác sự tồn tại của nó,nhưng còn chưa có thu hoạch gì.

Vì lo lắng điện chủ bọn họ chờ đợi quá lâu,Hoa Lân chỉ có thể tới đây là dừng,vội vàng đem hộp kiếm thu vào trong giới chỉ,xoay người tìm "Hấp Tinh Thạch"đàng xa,giờ mới luyến tiếc không nỡ ra khỏi mât thất.

Chính lúc bước ra một thoáng đó,đàng xa truyền lại một tiếng "Keng"vang lên,Hoa Lân theo tiếng nhìn ra,không khỏi cả kinh,chỉ thấy Nhâm Vi,Nhược Phong đang cùng hai thần tượng bạch y kịch liệt giao chiến.Hoa Lân đang tính núp vào,nhưng đã không kịp rồi.Nhược Phong phát hiện ra hắn trước tiên,lăng không từ xa xông tới,Hoa Lân thực sự bị dọa nhảy cẩng lên,may là có một"Bạch y thần tượng"từ một bên ngăn cản Nhược Phong,"Keng"một tiếng vang dội,song phương lại binh binh bang bang đánh tới nan phân nan giải.

Hoa Lân thầm thở phào một hơi,lúc này cũng không dám tìm bảo vật gì nữa,vội vàng khởi động thông đạo,cuống quýt thoát xuống tầng sáu.Trong lòng kinh hồn chưa định,không hiểu Nhược Phong bọn họ sao lại đuổi tới.Nhưng lúc này lại không kịp nghĩ nhiểu,biết rằng nếu như bị Nhược Phong đuổi kịp,e

rằng khó mà may mắn thoát khỏi.Vì vậy vội vàng xông xuống bảo tháp,cuối cùng cũng xuống tới tầng một.

Hắn vừa mới xuất hiện,Tí Hình ở đàng xa lập tức tỏ ra vui mừng,thét lớn:

-Ngươi rốt cuộc trở lại rồi!

Điện chủ lại thấy Hoa Lân toàn thân là vết thương,kinh hãi nói;

-Huynh không sao chứ?

Hoa Lân cũng không kịp chào hỏi,tiến tới sau nguyệt đài,đột nhiên một quyền kích vụn thần tượng bên trên,hét lớn:

-Nhanh đi,Nhược Phong bọn họ lúc nào cũng có thể đuổi tới.

Nói xong,giờ mới phát hiện chỗ không xa có thêm một người Mạc Dạ Thiên,Hoa Lân nhíu mày,nhưng lại không để ý nhiều nữa.

Tí Hình ba người cũng biết Nhược Phong tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy.Vì vậy toàn bộ đều chạy qua tới,Hoa Lân không nói nữa,dẫn mọi người

tiến vào cột ánh sáng cuối cùng,"Vù" một tiếng thoát khỏi"Thủy hệ bảo tháp",chỉ còn lại Mạc Dạ Thiên ngốc ngốc đứng ở đó,lại không dám đi theo.

Sau khi thoát khỏi,Hoa Lân lập tức dẫn mọi người lệch khỏi đường chính,chạy vào một con hẻm nhỏ bên trái,Đỗ Bôn Lôi không hiểu hỏi:

-Chúng ta đi sai rồi phải không,Cửu Thần Điện hình như là không phải hướng này.

Hoa Lân vội đáp:

-Chúng ta tạm thời né cái đã,đợi sau khi Nhược Phong đi rồi lại trở về Cửu Thần Điện.

Bốn người men theo đường nhỏ điên cuồng chạy,quẹo cua thêm vài con đường,lúc này mới xuất hiện trên một con đường lớn,xa xa không biết thông tới chỗ nào.Mọi người đều cảm thấy da đầu ớn lạnh,mới biết rằng"Thiên Thần Miếu này"thực sự quá là khổng lồ.Bởi vì lo lắng sẽ lạc đường,cho nên mọi người đều không dám đi thêm nữa.Vì vậy Hoa Lân lại dẫn mọi người quẹo vào một con hẻm nhỏ bên trái,tùy tiện tìm một gian phòng,đẩy cửa bước vào,quay người vẫy tay nói:

-Đều tiến vào đi,ta có đồ tốt tặng mọi người...

Chương 23: Ngoạn Mệnh Truy Sát (Phần 2)

Tác giả : Phiêu Ẩn

Dịch giả : Jimmy19

Nguồn : QUẦN LONG HỘI - 4vn.eu/forum

Điện chủ,Tí Hình,Đỗ Bôn Lôi ba người chỉ biết đi theo vào,Hoa Lân thuận tay đóng cửa phòng lại.

Cả căn phòng chìm vào bóng tối,trên tường lập tức phù hiện một tầng cấm chế nhàn nhạt.Bốn người thầm kinh hãi,nhìn quanh bốn phía,chỉ thấy đây là một gian phòng của đệ tử,dưới đất đặt một tấm bồ đoàn,trên góc tường phía đông treo một thanh kiếm,cùng những gian phòng trước đó đã gặp cực là tương tự.Nhưng ở đây,góc tường bên trái còn có một cái bàn bát tiên(bàn vuông),bên trên để đầy các loại thư tịch.

Điện chủ đi tới trước bàn bát tiên,lấy lên một quyển thư tịch,lật qua vài trang,nhưng bên trong đều là những văn tự cổ lão,rất khó phân biệt ra,liền kinh ngạc nói:

-Các ngươi có nhận thấy gì không?Đồ vật ở đây dường như không bị hư hại,cũng nhiều năm qua đi rồi,những thư tịch này vẫn bảo tồn được nguyên trạng.

Ánh mắt mọi người quả nhiên dời qua tay nàng,trong lòng cũng đều thầm xưng kì,điện chủ thấy vậy,bỗng nhiên cười hỏi:

-Hoa Lân,huynh không phải nói có đồ tốt cho bọn muội sao?

"Vụt!"Hoa Lân vội vàng cúi đầu mở không gian giới chỉ ra,từ bên trong"Huyền Băng Tủy" lộ ra năm thanh kiếm...

Cả gian phòng lập tức tràn ngập khí thế cường đại,vách tường xung quanh liền hiện ra tầng tầng cấm chế,ngay cả điện chủ ba người cũng bị kiếm khí bức lùi lại mấy bước,ánh mắt kinh hãi.

Hoa Lân phân biệt đem"Ảm Hồn Kiếm","Phi Bộc Kiếm","Bích Ba Kiếm","Thanh Mã Kiếm"và "Nhiếp Lung Kiếm" cắm vào mặt đất,chậm rãi nói:

-Năm thanh kiếm này,các ngươi có thể tùy ý chọn một thanh,không cần khách khí!

Điện chủ cúi đầu nhìn "Phàm thiết"trong tay của mình,chỉ cảm thấy ảm đạm vô quang,vẻ đẹp căn bản không cách nào cùng năm thanh kiếm này so bì,cơ hồ lập tức muốn đem kiếm của mình quẳng xuống đất.

Ngay cả bản thân Hoa Lân cũng bị những thần binh trước mắt hấp dẫn,lúc này càng dừng lại trên "Ảm Hồn Kiếm",trong lòng có chút không nỡ đem nó đưa ra,nhưng lại cảm thấy"Ảm Hồn Kiếm"và Tí Hình có một chỗ tương tự nào đó,thầm nghĩ nếu như thật sự có thể tăng cường thực lực của Tí Hình,đối với việc thoát khỏi Thiên Thần Miếu có lẽ sẽ hỗ trợ nhiều hơn,điều quan trọng nhất là,mình đã có Hà Chiếu Kiếm.Bây giờ lại vừa có thêm Vạn Ảnh Kiếm,bảo kiếm của mình thực sự đã quá nhiều,làm người không thể quá hẹp hòi,nếu không đối với sự tu luyện không có gì tốt.

Tí Hình,điện chủ,Đỗ Bôn Lôi kinh hãi nhìn những thần binh dưới đất,đều kinh thán nói:

-Ngươi ở đâu lấy về nhiều tiên kiếm vậy?

Hoa Lân cười nói:

-Vốn ta còn tính lấy thêm vài kiện tiên khí nữa.Nhưng Nhược Phong lại đuổi tới,có lẽ đây chính là thiên ý!...Các ngươi mau chọn kiếm đi,còn khách khí cái gì?

Ánh mắt Tí Hình quả nhiên dừng lại trên "Ảm Hồn Kiếm,lãnh đạm nói:

-Kiếm là do ngươi lấy về,đương nhiên ngươi tự mình lựa chọn!

Hoa Lân lắc đầu nói:

-Ta đã tìm được bảo kiếm mình muốn rồi,nó gọi là Vạn Ảnh Kiếm....Àh,chính là thứ này!

Vừa nói Hoa Lân vừa lấy ra hộp kiếm còn chút nữa là bằng chiều cao một người,dựng ở trước mặt,nhìn Tí Hình cười cười.

Tí Hình cả kinh nói;

-Ngươi cần cái hộp này làm gì?

Hoa Lân nhún vai nói:

-Ngươi ngàn vạn đừng xem thường nó,ngươi xem xem những vết thương trên người ta,đây là nó chào hỏi ta đó!

Tí Hình nhìn vết máu trên người Hoa Lân cũng thầm kinh hãi,thầm nghĩ cái hộp này nếu như thật sự có thể làm Hoa Lân bị thương thành như vậy,thì xác thực có chút cổ quái!

Hoa Lân thấy ánh mắt Tí Hình lại dừng lại trên Ảm Hồn Kiếm,vì vậy chủ động nói:

-Tí Hình,ta thấy thanh "Ảm Hồn Kiếm"này rất thích hợp ngươi,không cần do dự nữa,nhanh lấy nó lên đi.

Tí Hình xấu hổ cười,nói:

-Ta cũng cảm thấy có chút kì quái,thanh kiếm này rất là đặc biệt.

Nói xong Tí Hình tiến lên phía trước,tự nhiên lấy Ảm Hồn Kiếm lên.

Tiếp đó điện chủ cũng chọn lấy một thanh"Phi Bộc Kiếm",còn Đỗ Bôn Lôi lại chọn"Nhiếp Lung Kiếm".

Hoa Lân lại cởi tiên giáp ra cho điện chủ.Đây không phải là hắn thiên vị,mà là thân phận điện chủ có chút đặc thù,cho nàng là thỏa đáng nhất.Về phần Đỗ Bôn Lôi thì có thể để mình chiếu cố,còn Tí Hình có thể tự bảo,nên không ai có ý kiến gì,trái lại điện chủ bản

thân lại không đồng ý,nhưng dưới sự khuyên bảo của mọi người cũng chỉ biết nhận lấy.

Lúc này điện chủ,Tí Hình,Đỗ Bôn Lôi đều lấy được một thanh thần binh lợi khí,tức thời cảm thấy thực lực đại tăng,nắm ở trong tay,chỉ thấy"Tinh Khí Thần"đồng thời đạp một bước tiến dài về phía trước.Nhưng do tu vi của điện chủ và Đỗ Bôn Lôi quá kém,lại có loại cảm giác không cách nào khống chế được thần khí,dường như chúng nó lúc nào cũng sẽ có thể thoát khỏi tay bay mất,thật khiến người đảm chiến tâm kinh.

May là điện chủ có tiên giáp bảo thân,từ từ có thể khống chế,chỉ có Đỗ Bôn Lôi thì hơi cât lực,bởi vì tay phải tàn phế,tay trái của hắn cầm kiếm thực sự cảm thấy rất cật lực,vì vậy đem kiếm trong tay trả lại cho Hoa Lân:

-Ta căn bản khống chế không được,Hoa đại ca phiền đem nó thu lại!

Hoa Lân lại khuyên:

-Như vậy đi,chúng ta trước tiên nghỉ ngơi ở đây một ngày,đợi sau khi mọi người có thể quen tay khống chế được kiếm lại lên đường.

Tí Hình ba người đều gật đầu,kiếm này không phải bình thường,nếu có thể thi triển ra được,đối với vượt trận hỗ trợ rất lớn,dù hơi hơi khống chế được cũng có thể uy hiếp được người khác,mọi người tuy đều muốn xuất trận,nhưng cũng không gấp gì một ngày công.

Bốn người không nói thêm nhiều,liền nghĩ ngơi nguyên một ngày.

Sau một ngày,mọi người đối với thần kiếm trong tay đều có mức độ chưởng khống khác nhau,mà biểu hiện của Tí Hình lại thực sự đột xuất,hắn chỉ dùng thời gian nữa ngày,liền đem "Nhiếp Lung Kiếm"vận dụng tự nhiên,dường như thanh kiếm này chuyên môn là vì hắn mà tạo ra vậy.

Trái lại Hoa Lân lại rơi vào tình cảnh khốn khó,thủy chung không cách nào tham thấu cách sử dụng"Vạn Ảnh Kiếm"."Hộp Kiếm"kì đặc này làm cho hắn tay chân ngứa ngáy,rõ ràng biết rằng vật này chứa đựng uy lực cực đại,nhưng đáng tiếc là tham thấu không

được ảo diệu trong đó,dưới sự tức giận không thèm nghĩ tiếp nữa,thuận tay ném nó vào không gian giới chỉ.

Điện chủ thấy Hoa Lân thu hộp kiếm vào nên hỏi:

-Hôm qua vô ý nghe được một tin tốt,theo Mạc Dạ Thiên tiết lộ,Nhược phong bọn họ đã dò ra được Khôn vị xuất trận,chính tại cánh cửa thứ năm của"Cửu Thần Điện".Chúng ta cần lập tức đi trước hay không?

Hai mắt Hoa Lân sáng rỡ,nhưng liền sau đó lại tối sầm,lắc đầu nói:

-Không được!Nhược Phong một khi tìm không được chúng ta,nhất định sẽ ở Khôn vị đợi chúng ta sập bẫy.Huynh thấy không bằng đợi thêm hai ngày,huynh không tin bọn họ đợi được...mượn cơ hội này,chúng ta cũng tu luyện cho tốt vào,nhân tiện huynh cũng dưỡng thương,còn Tí Hình cũng khôi phục cho tốt hai mắt của hắn.

Mọi người cũng thấy có lí,vì vậy lại bàn một số chuyện khác,sau khi bàn luận ổn thỏa,Tí Hình đứng lên nói:

-Ở đây chỗ nào cũng là phòng trống,ta đi kế bên tu luyện,nếu có gì cần,ngươi lúc nào cũng có thể tới tìm ta.

Nói xong đẩy cửa đi ra.

Hoa Lân gật đầu,thầm nghĩ chỗ này đường xá dọc ngang,chấp hắn Nhược Phong cũng không cách nào trong thời gian ngắn đuổi tới chỗ này.

Điện chủ và Đỗ Bôn Lôi cùng đối mắt nhìn nhau,lần lượt cáo lui,từng người đi tìm phòng trống tu luyện.

Hoa Lân sau khi mắt tống bọn họ rời khỏi,lần nữa ngồi xếp bằng xuống,lại lấy "Vạn Ảnh Kiếm Hạp"ra,để ở phía trước mặt,nhìn đồ án tinh mĩ trên hộp kiếm,trong tâm hốt nhiên có sở cảm,dường như nhìn thấy một vầng trăng cong từ mặt biển từ từ mọc lên,trăng sáng tinh khiết chiếu lên mặt nước ba văn lan man,như là vô số phi kiếm thấu xạ ra,Hoa Lân toàn thân chấn động,dường như nắm bắt được cái gì đó,nhưng tử tế nhìn lại,huyễn tượng trước mắt lại biến mất không thấy.Hoa Lân ngẫm nghĩ một chút,tay phải nhẹ nhàng sờ lên ánh trăng trên hộp kiếm,từ từ nhắm mắt lại,phóng ra một tia tinh thần lực,tính tìm hiểu kết cấu bên trong.Nhưng vẫn thất

vọng,thần thức của hắn lập tức bị dội trở lại,rõ ràng vật này có cấm chế cực kì lợi hại bảo hộ.Dưới sự chán chường,Hoa Lân đột nhiên nghĩ tới đồ án trên hộp kiếm,ánh trăng kia soi trên mặt nước có hàm nghĩa gì?Trong lòng vừa động,đề khí vận thủy hệ chân nguyên trong cơ thể lên,từ từ hướng hộp kiếm nhập vào.Lúc này kì tích xuất hiện,chân nguyên trong cơ thể bản thân nguyên nguyên bất đoạn nhập vào trong hộp kiếm,hiển nhiên đều bị nó hoàn toàn hút hết,không những như vậy,không khí xung quanh cũng đều hóa thành từng tia từng tia bạch khí,tấn tốc nhập vào trong hộp kiếm.

Hoa Lân trong lòng cuồng hỉ,cảm thấy vật này thế mà lại có thể hấp thu thủy hệ vật chất,giống như là nội đan của người tu chân vậy,có thể chứa đựng năng lượng khổng lồ,đồng thời cũng hoảng nhiên đại ngộ,"Vạn Ảnh Kiếm" này có thể phóng ra vô số phi kiếm kích xạ,đều vì loại đặc tính này.Nếu muốn lấy nó ra đối địch,thì phải bổ sung năng lượng cho nó trước mới được,nghĩ tới đây,Hoa Lân Ha Ha cười,lúc trước chỉ nghĩ tới làm cách nào từ nó thu hoạch lợi ích,nhưng trước giờ lại không nghĩ tới trước tiên phải cho ra,chẳng trách không tìm ra được.Ngay lúc đó

không do dự nữa,toàn lực vận động chân khí trong người,nhanh chóng nhập vào trong hộp kiếm.Ai ngờ lần này lại dẫn đến phản ứng bất ngờ,chân khí trong người điên cuồng tuôn ra,căn bản không thụ không chế,Hoa Lân cả kinh thất sắc,đang muốn thu thế lại cảm thấy tay phải nhuyễn ra,căn bản không rút tay ra khỏi hộp kiếm được.Mà lúc này,vô số bạch vụ xung quanh cũng điên cuồng nhập vào trong hộp kiếm,ẩn ẩn hình thành một cái vòng xoáy.

Hoa Lân cảm thất bất diệu,đột nhiên đưa chân phải ra quả đoán đạp một cước vào hộp kiếm trước mặt.

Lúc này tay phải cuối cùng khôi phục tự do,hộp kiếm bị đá tới một góc đàng xa,xung quanh lại khôi phục nguyên trạng.

Hoa Lân âm thầm táp lưỡi,mới biết rằng chân khí không thể nhập vào quá nhanh,nếu không khó mà chế ngự,thầm than "Tiên Vật" này thật là lợi hại,chỉ cần mình nhập vào chân khí ít một chút,nó liền tự hành từ xung quanh hấp thu thêm năng lượng,nghĩ tới đây,Hoa Lân linh quang chợt động,lập tức muốn lấy nó về tử tế nghiên cứu một hồi,nhưng là tay chân vô lực,hiển nhiên chân khí tổn hao quá độ.Đột

nhiên,Hoa Lân trong lòng dâng lên một loại cảm giác kì quái,"Hộp Kiếm"từ sau khi hấp thu chân khí của mình,dường như cùng mình có một chút cảm ứng,vì vậy trong lòng nhất động,xa xa đối hộp kiếm đáng xa vẫy tay nói:

-Trở về...!

Hộp kiếm vậy mà lại động đậy,quả nhiên có chút tác dụng,Hoa Lân trong lòng cuồng hỉ,lần nữa ngưng thần hét lớn:

-Trở về...

Nhưng hộp kiếm vẫn chỉ là hơi động đây,không có biến hóa thêm chút nào.Hoa Lân mặc dù hơi thất vọng,nhưng cũng biết rằng loại chuyện này chỉ có thể từ từ mà làm,vì vậy vùng vẫy bò dậy,đem hộp kiếm từ trong góc lấy trở về,ngồi xếp bằng xuống,lần nữa đem nó để ở trước mặt,tập trung tinh thần,dùng tâm cảm ứng sự tồn tại của nó...

Chương 24 : Kinh Nhân Chi Bí (Phần 1)

Tác giả : Phiêu Ẩn

Dịch giả : Jimmy19

Nguồn : QUẦN LONG HỘI - 4vn.eu/forum

Nói về Nhược Phong từ sau khi gặp được Hoa Lân ở tầng bảy,liền cũng không muốn vượt trận nữa,lập tức thoát khỏi sự dây dưa của thần tượng,cùng Nhâm Vi một đường đuổi theo ra khỏi bảo tháp.Nhưng lúc này,Hoa Lân đã sớm mất tung tích.

Nhược Phong ngẫm nghĩ một hồi,không một chút đình lại,lập tức dẫn Nhậm Vi cùng Mạc Dạ Thiên hai người theo đường cũ trở về,trực tiếp chạy về hướng"Cửu Thần Điện".

Không dễ gì mới đuổi tới Cửu Thần Điện,nhưng vẫn không thấy tung ảnh của Hoa Lân.Đứng giữa thần điện to lớn mà u ám,Nhược Phong không khỏi nhíu mày,ánh mắt đảo qua từng cái từng cái lối ra,trong nhất thời không nghĩ ra được chủ ý,không biết nên theo hướng nào để truy tung.Mạc Dạ Thiên ở phía sau nghĩ ra được gì đó,xen vào nói:

-Ta đã tiết lộ cho họ cánh cửa thứ năm là Khôn vị để xuất trận,không biết Hoa Lân có đi theo hướng đó không?

Nhược Phong nhẹ gật đầu,lạnh lùng "Hừm" nói:

-Chúng ta đuổi theo.

Nói xong hướng phía đông bắc cánh cửa thứ năm đi tới.

Đẩy mở cửa đá ra,một trận gió mát thổi tới,mang theo vân vụ nhàn nhạt từ trước mắt bay qua,cung điện đàng xa thoắt ẩn thoắt hiện,hiển nhiên lại là một khối thiên địa khác."Cửu Thần Điện"này phân biệt thông theo tám phương hướng khác nhau,ở giữa của nó chỉ dùng một cầu treo trong suốt nối liền.Nếu như không biết cách ra khỏi trận,trong nhất thời xác thực mò không ra đầu mối.

Nhược Phong đã định chủ ý,cố không dừng lại,trực tiếp chạy hướng phía đối diện bảo tháp mà đi,không tới một khắc tới dưới chân tháp,Nhược Phong quay đầu ra lệnh:

-Nhâm Vi theo ta đuổi theo tiệt đường Hoa Lân,Mạc Dạ Thiên ngươi ở đây chờ,để miễn không rảnh chiếu ứng.

Mạc Dạ Thiên mặc dù không tình nguyện,nhưng chỉ có thể vâng dạ.Nhưng Nhâm Vi lại đối với việc truy sát Hoa Lân có chút không vừa ý,nhưng hắn lại

không dám nói rõ,chỉ là thấp giọng ứng thanh một tiếng.

Hắn vốn định lấy trước vài kiện tiên vật để tăng cường thực lực của mình.Làm sao ngờ tới sư tôn lại cố chấp một ý,làm loạn kế hoạch của hắn.Lúc này cúi đầu nhìn nhìn trường kiếm trong tay mình,không khỏi thầm nhíu mày,kiếm này đã bị mẻ mấy chỗ,đã chịu không nổi kịch liệt bính đấu.Tuy thanh kiếm này được xưng là"Liệt Thiên Kiếm",nhưng hắn tự mình biết chuyện nhà mình,kiếm này chỉ là Thánh môn lấy ra lừa gạt người ngoài mà thôi.

Nói thì chậm,Nhược Phong đã đạp bước vào trong tháp,Nhâm Vi chỉ có thể đi theo vào.

Tháp này chính là lối ra duy nhất của "Thiên Thần Miếu",phương vị thuộc Khôn vị,trên "Huyền Phẩn Thuật"có rằng,Khôn giả,thị vi thuận dã.(Khôn vị đường đi thuận lợi)

Nhưng chính nhân vì đây là khâu quan trọng xuất trận,cho nên cấm chế ở chỗ này cách ngoại sâm nghiêm,thủ vệ của nó cũng rất khó giải quyết.Lần trước Nhược Phong và Nhâm Vi tới chỗ này,chính là

vượt qua tầng bốn thì bại lui xuống.Lần này vì truy sát Hoa Lân,bất đắc dĩ lần nữa ngạnh tới.

Tháp này thuộc về"Khôn" tháp,nhưng cùng những bảo tháp khác tuyệt không giống nhau.Mỗi một tầng lầu ở đây,bên trong đều là một mảng tối om,giống như một cái mộng cảnh hư huyễn.

Nhược Phong và Nhâm Vi tuy đối với chỗ này đã thông thuộc đường.nhưng vẫn phí hết nữa thời thần,giờ mới giết lên tới tầng bốn.Mắt thấy sư tôn còn muốn tiếp tục lên tiếp lầu trên,Nhâm Vi cuối cùng nhịn không được nói:

-Sư tôn với cước trình của chúng ta,không lí do đuổi không kịp Hoa Lân.Theo ta thấy,hắn nhất định lại trốn ở một góc nào đó,gia hỏa này quỷ kế đa đoan,tuyệt không thể xem như người bình thường khác,không bằng lui xuống tầng một,ôm cây đợi thỏ,yên lặng đợi Hoa Lân tới tống tử!

Nhược Phong nghe lời,quả nhiên chần chừ một chút,Nhâm Vi thấy vậy,tiến về phía trước bổ sung nói:

-....Huống chi bên trong Phần Âm Tông,còn có người của chúng ta tiềm phục,nếu họ có thể thành công đắc thủ,đến lúc đó thì không sọ hắn Hoa Lân không nhận mệnh!

Nhược Phong trầm ngâm nửa buổi,nhưng đột nhiên lại quả đoán nói:

-Không được,chuyện này khó đoán,chúng ta chỉ có nắm chặc mỗi một chuyện mới miễn khỏi thất bại.Như vậy đi,chúng ta đuổi lên một tầng nữa xem xem,nếu như tại tầng năm vẫn không thấy Hoa Lân,lúc đó thì theo lời ngươi nói mà làm.

Nhâm Vi hết lời.

Cho tới bây giờ,hắn mới biết rằng Nhược Phong thể hiện quyết tâm giết Hoa Lân kiên định như vậy.Nhưng ý niệm vừa chuyển,trái lại cũng thoải mái.Cũng nhân vì lần này truy sát Hoa Lân,Thánh Thanh Viện tổng cộng phái bốn vị cao thủ hãm nhập Giải Thần Trận.Mà bây giờ,Nhược Phong đã tổn thất hai vị sư đệ.Kết quả này làm cho tâm cảnh của hắn đã có thay đổi rất lớn,càng huống chi bên người Hoa Lân còn mang theo một đầu ấu Long,nếu như không thể giải quyết Hoa Lân ở trong "Giải Thần Trận",đợi

một khi hắn xuất trận,vậy thì càng thêm khó mà khống chế.Nếu Hoa Lân lại đầu nhập vào trận doanh của Phần Âm Tông,lúc đó thì càn khôn nghịch chuyển,nói gì cũng đã trể.Cho nên nhất định không thể buông tha Hoa Lân nghỉ ngơi một khoảnh khắc,Nhược Phong đã khởi động thông đạo,dẫn đầu bước lên tầng năm,Nhâm Vi dưới sự vạn phần vô nại chỉ có thể đi theo.

Hai người còn chưa đứng vững,trong bóng tối xông đến một cỗ áp lực trước giờ chưa từng gặp.Với định lực của Nhược Phong và Nhâm Vi,cũng không khỏi thầm tâm kinh.Chỉ thấy không gian một trận vặn vẹo,hai nhân ảnh nhàn nhạt xuất hiện đàng xa,song phương chỉ là vừa đối mặt,nhân ảnh đối diện đột nhiên phát động,giơ trường kích xa xa bay đến,còn ở năm trượng ngoài bọn họ đồng thời bay lên,trường kích hóa thành một đường khổng lồ,phân biệt bắn hướng Nhược Phong và Nhâm Vi.

Trong mắt Nhược Phong và Nhâm Vi,mũi kích đối phương càng lúc càng lớn,cơ hồ bao trụ tất cả đường lui của bản thân.

Tất cả đối sách đã thương lượng tốt trước đó,trong nhất thời lại dùng không được.Chỉ bằng loại khí thế này liền có loại cảm giác làm người ta ngạt thở.

Nhược Phong không hổ là cao thủ đính tiêm của Thánh Thanh Viện,liền hét lớn một tiếng,không đợi đối phương tiếp cận,lập tức nhất chiêu"Băng Phong Tuyệt Môn"nghênh đón đối phương.Bỗng lúc đó,ba trụ băng nhọn cự đại xếp thành hình chữ"Phẩm"(品)đụng hướng đối phương,đây là "Tiên Thuật cấp bảy"của Thánh Thanh Viện,Nhược Phong có thể trong lúc vội vàng thi triển ra được,không hổ danh xưng"Tru Ma Viện"đệ nhất cao thủ.

Đương nhiên muốn bằng vào một chiêu"Băng Phong Tuyệt Môn" thì ngăn chặn được đối phương là không thể nào.Chỉ nghe"Hoa Lạp"tiếng vỡ vụn,trường kích của đối phương thấu qua băng trụ,xuyên phá mà qua.

Mặc dù không ngăn chặn được đối phương,nhưng cũng đã đủ rồi.Nhược Phong được một lát chậm trễ này,"Hỗ Băng Kiếm"trong tay hoa ra một đường hoàn mĩ,trực tiếp triệt cửa của đối phương.Một mạc kiếm ngân tiêu chuẩn,lực thấu ra ngoài năm trượng"Keng

Keng"hai tiếng,một kiếm này của Nhược Phong,không chỉ ngăn chặn công thế của đối phương,còn bức tới hai chiến thần đồng thời phân ra hai bên.Nhưng dù là như vậy,Nhược Phong cũng "Lịch bịch"lui về ba bước mới đứng vững.

Nhược Phong lực cản sóng dữ,tạo ra cơ hội cho Nhâm Vi.Gặp được cơ hội này,Nhâm Vi bất chấp tất cả dũng mãnh xông lên trước,vượt qua "Chiến thần"cản đường .Trường kiếm vừa động,toàn lực thi triển"Càn Khôn Nhất Kiếm",trực tiếp bắn tới thạch tượng trên nguyệt đài.Chỉ cần đánh bể thạch tượng phía trên,hắn và Nhược Phong xem như quá quan,chiến thuật của họ không thể nói là không chính xác,phối hợp cũng là thiên y vô phùng.Nhưng chính tại lúc này,Nhâm Vi chỉ thấy trước mắt vừa tối,nguyệt đài phía trước lại không thấy tung ảnh,đồng thời bên trái nguyệt quang tấn tốc bắn tới,dọa tới hắn vội vàng biến chiêu,hoành kiếm lên đỡ.

Lại nghe"Keng"một tiếng,kích kiếm đụng nhau,Nhâm Vi và đối phương cùng lúc lui về một bước.Mọi thứ trước mắt tấn tốc khôi phục nguyên trạng.Lúc Nhâm Vi liếc mắt qua nhìn,còn chút nữa tức ói máu,thì ra

nguyệt đài đàng xa vẫn ở chỗ cũ,vừa rồi hiển nhiên chỉ là chạm tới một loại cấm chế nào đó,cho nên làm mình sinh ra ảo giác.Đáng hận chính là tay phải bị chấn động ẩn ẩn tê tái,chân khí trong người càng là bị tắc nghẽn.Nhưng "Chiến thần"đối diện lại không bị ảnh hưởng,lập tức điều chuyển trường kích,vượt không mà lên,mũi kích hoành tảo đỉnh đầu của Nhâm Vi.

Lúc này muốn tiếp tục đánh lén thạch tượng đã không thể rồi,Nhâm Vi vội vàng một chiêu"Kiếm Luân Chi Vũ"đỡ ở trước thân,vất vả đỡ được.Nhưng chính tại lúc này,chiến thần phía đối diện lại vô duyên vô cớ lùi một bước,Nhâm Vi một trận kinh hỉ,còn tưởng rằng có thể nhân dịp,nhưng chính tại lúc này,gia hỏa phía đối diện đột nhiên một phân thành bốn,kinh hãi thi triển"Phân Thân Trảm",đồng thời từ bốn phía thẳng kích đâm tới.Trong phút chốc,bốn đạo bạch quang hội tụ mà tới,căn bản né cũng không thể né...

Nhâm Vi sợ tới mặt không còn chút máu,hắn vạn vạn không nghĩ tới thủ vệ tầng năm lại luyện được "Phân Thân Trảm".Đây đơn giản thật là không thể nào tin

dược,bởi vì loại tiên thuật này ,cho dù cả tu chân giới cũng không có mấy người có thể thi triển ra được.

Nhược Phong đàng xa thấy được,vội vàng xông tới cứu giúp.Nhưng đã trễ rồi,liền nghe"Rắc"một tiếng,trường kiếm trong tay Nhâm Vi rốt cuộc cũng đỡ được,và gãy ngay tại chỗ.Thanh kiếm được gọi là"Liệt Thiên Kiếm"này,sau khi trãi qua trăm ngàn trận tranh đấu,cuối cùng đã đi hết đoạn đường của nó.Ngay sau đó,Nhâm Vi"Sực Sực Sực"trước ngực trúng liền ba kích,thân người lảo đảo.

Nhược Phong đàng xa bị dọa tới ngây cả người,mắt thấy ái đồ hoành tử đương trường,nhưng thật là ngoài tầm tay với.Nhưng chính tại lúc này,kì tích lại xuất hiện,Nhâm Vi bỗng lộn ngược ra sau,trong mắt lướt qua một tia hung ác,người còn đang trên không,liền"Soạt"một tiếng từ sau lưng rút ra thanh kiếm thứ hai,lần nữa lộn ngược trở lại.

"Keng Keng Keng"một tràng ba kiếm ngạnh bức lui"Chiến thần"phia trước .Hắn chẳng những không sao,dường như công lực còn đại tăng,điều này thật là quái dị.Nhược Phong vừa kinh vừa hỉ,còn tưởng rằng đồ đệ không bị thương chỗ yếu hại,vì vậy tinh thần

phấn chấn.Nhưng những chuyện phát sinh tiếp theo lại thực có điểm không cách nào giải thích.Hai Chiến thần rõ ràng sững sờ,cùng nhau tròn mắt nhìn Nhâm Vi,thân thể đột nhiên ánh sáng chói lòa,lại không thèm quản Nhược Phong,không hẹn đồng thời hướng Nhâm Vi xông tới.

Nhâm Vi kinh hãi thất sắc,vội vã nhảy ra sau,còn chút nữa là quay đầu bỏ chạy.May là Nhược Phong mắt nhanh tay lẹ,bắt được cơ hội tốt,vận kiếm trực tiếp bổ thạch tượng trên nguyệt đài.Ánh kiếm lướt qua,liền nghe"Hoa Lạp"một tiếng vang lên,thạch tượng theo thanh âm mà bể vụn.Còn trong lúc này,trường kích của hai chiến thần chỉ còn chút nữa là đâm vào "Thiên Đài Huyệt"của Nhâm Vi.Nhưng đó cũng chỉ là còn một chút mà thôi,theo sau thạch tượng bể vụn,họ lập tức yên tiêu vân tán.(khói tiêu mây tan).

Nhâm Vi lượm lại một cái mạng,sau chuyện vẫn bị dọa toát mồ hôi hột.

Thủ vệ tầng năm cuối cùng bị phá,Nhược Phong vừa khởi động không đạo vừa lưu ý thương thế của Nhâm Vi,quan tâm nói:

-Ngươi không sao chứ?

Còn chưa nói xong thì kinh hãi sững người ngay tại chỗ.

Dù chỉ là vội nhìn sơ qua,nhưng đủ để nhìn rõ mọi thứ,thì ra trên ngực của Nhâm Vi là ba cái lỗ cự đại,cơ hồ xuyên qua thân thể của hắn.Nhưng hắn bản thân dường như không có việc gì,thậm chí ngay cả một giọt mau cũng không chảy ra.Tình huống này thập phần li kì,đang muốn nhìn kĩ,Nhâm Vi lại kéo vạt áo xuống che chúng lại.

Nhược Phong ngây người,lập tức nghĩ lại một số chuyện,sắc mặt trở nên rất khó coi.Nhâm Vi cũng cảm giác được biến hóa của hắn,trong lòng rối loạn,đột nhiên chỉ sau lưng Nhược Phong nói:

-Hoa Lân,ngươi chạy đi đâu?

Nhược Phong quay đâu lại nhìn,nhưng bỗng cảm thấy không ổn,vội vàng nhảy lùi về phía sau.Nhưng vẫn chậm một bước,chỉ thầy vùng eo đau nhói,bị người ta đâm cho một kiếm.Hắn vội vã bịt vết thương lại,máu đỏ tươi từ kẻ ngón tay tuôn ra,ngay lập tức dũng mãnh ngẩng đầu,lẫm liệt nói:

-Yêu nghiệt,ngươi rốt cuộc là ai?

Chương 24 : Kinh Nhân Chi Bí (Phần 2)

Tác giả : Phiêu Ẩn

Dịch giả: Jimmy19

Nguồn : QUẦN LONG HỘI - 4vn.eu/forum

Trong tiềm thức của hắn,cảm giác Nhâm Vi trước mắt này có lẽ là giả mạo,nhưng nghĩ kĩ lại,lại cảm thấy không thể nào.

Quả nhiên,Nhâm Vi lạnh lùng nói:

-Ngươi từ khi bắt đầu đã sai rồi.

Nói xong lập tức xuất thủ,trực tiếp xông tới Nhược Phong.Thân pháp của hắn đại biến,càng nhanh hơn quỷ mị.

Nhược Phong nộ cực phản công,cước đạp"Lương" vị phong kín thế công của Nhâm Vi,đồng thời kiếm quang đại thịnh,huyễn xuất tầng tầng bọt sóng biển thét gào,trực ép toàn thân Nhâm Vi.

Hắn không đoái hoài thương thế tấn công điên cuồng,bức Nhâm Vi thối lui một bước.Nhưng những

năm này,Nhâm Vi hiển nhiên ẩn tàng thực lực,chỉ là hơi thối một bước,vừa hét lớn một tiếng lại tiếp tục tiến lên.Chín đạo kiếm quang hóa thành "Phi kiếm"hữu hình,đâm trực tiếp vào trung tâm bọt sóng,chính là Vạn Kiếm Xuyên Tâm trong "Tuyệt Sanh Thập Lục Thức",với chiêu này đối phó sự tiến công quy mô lớn,có thể nói là"Tương đích ích chương".Nào ngờ Nhược Phong đột nhiên vừa dừng,cước đạp"Li"vị,không những tránh được chiêu thức của Nhâm Vi mà còn đem kiếm quang như sóng thét gào đột nhiên thu liễm,chỉ hóa thành một đạo bạch quang,trực lướt qua trước ngực Nhâm Vi.Hắn không hổ là sư phụ của Nhâm Vi,biến chiêu như linh dương quải giác,vô tích khả tầm(ý nói biến chiêu chụp không kịp,gần đây lí luận võ thuật của tác giả cố tình đi bài khác các tác giả khác,lối hành văn cũng vậy,sao không như lúc trước nhỉ,cứ lòng vòng trong cái trận này hoài mình dịch cũng thấy bực).

Nhâm Vi khó chịu Hừm một tiếng,trước ngực vừa trúng một kiếm,ánh mắt hung hăng lóe ra hồng quang,Nhược Phong nghiêm giọng cười nói:

-Ngươi đừng quên,kiếm pháp của ngươi cũng là do ta dạy Ha Ha Ha...

Nhâm Vi thối lui một bước,toàn thân trái lại phát ra sát khí càng cường đại,đột nhiên bạo hét một tiếng,kiếm trong tay lần nữa biến hóa,một kiếm bổ ra,thế giới chung quanh lại biến thành một phiến huyết hồng sắc,vô luận Nhược Phong tránh hướng nào,đều khó thoát khỏi tay của Nhâm Vi.

Nhược Phong vô cùng kinh hãi bịt lấy vết thương thối lui liền sáu bước hơn,giờ mới biết thực lực chân chánh của Nhâm Vi,đáng tiếc là lúc này vết thương ở eo máu ra không ngừng,mặc dù trong một lúc nhất thời chưa thể chết được,nhưng mất máu quá nhiều thủy chung sẽ thành ẩn hoạn.

Đến thời này khắc này,hắn cuối cùng bất chấp tất cả,phẩn nộ thi triển tuyệt chiêu,thẳng kiếm đâm ra,trường kiếm trong tay hắn như là mãnh long xuất hải,mũi kiếm nhìn tựa như bình đạm,nhưng lại theo một đạo quỹ tích kì đặc,liệt khai tầng tầng bọt sóng,trực tiếp đâm vào tim Nhâm Vi.

Nhâm Vi còn chưa biết chuyện gì xảy ra thì trường kiếm đã xuyên qua thân thể.

Nhược Phong được thủ tọa Tru Ma Viện,tự nhiên có chỗ độc đặc của hắn.Sau khi đắc thủ,Nhược Phong cười lạnh một tiếng,đang tính toàn thân lui lại,nhưng tiếp đó tiếng cười ngưng bặt.Bởi vì hắn nhìn thấy thân thể Nhâm Vi bắt đầu một trận phiêu hốt,dường như muốn hóa thành một vũng máu,liền kinh hãi nói:

-Cái gì?

Rất hiển nhiên,đây là "Huyết Quang Hư Vô"cảnh giới.

Nói thì chậm,Nhâm Vi thân thể thoáng động,lại khôi phục trạng thái bình thường,tay trái nắm chặt mũi kiếm của Nhược Phong,tay phải hoành ngang bức Nhược Phong nhảy lui về,ngay cả "Hỗ Băng Kiếm"trong tay cũng không kịp thâu về.

Cho đến lúc này,Nhược Phong biết rằng không cách nào làm gì được Nhâm Vi,đây trái lại không phải là hắn đánh không lại,mà là máu ở vùng eo không ngừng chảy ra,liền hét lớn một tiếng:

-Băng Phong Trụy.

Bầu trời đột nhiên xuất hiện vô số băng đao,trực bắn toàn thân Nhâm Vi.Với năng lực của Nhâm Vi cũng

không dám ngạnh tiếp chiêu "Băng Phong Trụy"của Nhược Phong,nên biết tiên thuật cấp bốn tới trên tay Nhược Phong,tuyệt đối so với cấp sáu không kém bao nhiêu,trực bức hắn liền liền tránh né,đợi sau khi Băng Phong Trụy tiêu thất,lại không thấy tung ảnh Nhược Phong.

Sau khi thân phận bại lộ,Nhâm Vi đã không còn đường lui.Thầm nghĩ tuyệt đối không thể lưu lại bất kì người nào còn sống,liền không một chút do dự đuổi theo ra ngoài.

Nói về Mạc Dạ Thiên chính đang đứng đợi bên ngoài,đợi đến phiền táo bất an.Hắn lo sợ Nhược Phong hai người bỏ rơi mình không quản,lúc này bằng thực lực bản thân,tuyệt đối là nữa bộ khó đi.

Chính ngay lúc này,Nhược Phong xuống tới,hơn nữa xiêu vẹo ngã nghiêng chạy xuống.Mạc Dạ Thiên sững sờ,còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra,Nhược Phong từ bên người hắn lướt qua,đàng xa hét lên:

-Chạy nhanh,Nhâm Vi nhập ma rồi.

Mạc Dạ Thiên một đầu mờ mịt,căn bản không biết xãy ra chuyện gì.Nhưng máu trên người Nhược

Phong hắn trái lại là nhìn thấy rõ rõ ràng ràng,trong lòng thầm kinh hãi,lập tức cảm thấy không ổn.Chính ngay lúc này,Nhâm Vi mang theo một cỗ sát khí,như là gió cuốn đuổi theo tới,Lúc hắn từ bên người Mạc Dạ Thiên lướt qua,bỗng đánh ngược về một chưởng,vỗ lên ngực của Mạc Dạ Thiên,trực tiếp đem hắn chấn bay ra ngoài ba trượng.

Mạc Dạ Thiên đáng thương vừa mới kinh tỉnh thì gặp phải độc thủ.

May là Nhâm Vi chân chánh lo ngại chính là Nhược Phong,cho nên sau khi một chưởng đánh bay Mạc Dạ Thiên,đầu cũng không quay lại trực tiếp đuổi theo Nhược Phong.Bởi vì hắn tin rằng,với tu vi của Mạc Dạ Thiên,nhận một chưởng này đương nhiên là phải chết không phải nghi ngờ.

Chung quanh lại khôi phục yên tĩnh,chỉ còn lại một vũng máu trên mặt đất,cùng với một cụ"Thi thể"khô cứng ở đàng xa.

Hoa Lân xếp bằng ngồi trên bồ đoàn,trên tay cầm nữa bộ"Phạm Mật Tâm Kinh",chính đang tự mặt mày sầu khổ.

Hai ngày này,hắn có thể nói là một sự không thành,không những không cách nào điều khiển "Vạn Ảnh Kiếm",thậm chí ngay quyển"Phạm Mật Tâm Kinh"trong tay,hắn cũng không tham thấu được một chương bán tiết ở trong đó,vốn còn định lợi dụng thật tốt thời gian hai ngày này để đề cao thực lực của mình,ai ngờ lại triệt để thất bại,ngoài cửa truyền lại một tiếng gõ cửa.Hoa Lân từ từ thanh tĩnh lại,cất giọng nói:

-Vào đi.

Lúc Tí Hình đẩy cửa bước vào nhìn thấy Hoa Lân,chính lúc ngẩng đầu nhìn ánh mắt đối phương.Hai người đồng thời sững sờ,thì ra toàn thân con người của Tí Hình đã thoát thai hoán cốt,lúc này đã sớm gỡ bỏ đấu bồng,hai mắt lấp lánh hữu thần,không còn e ngại ánh mặt trời bên ngoài nữa.Hơn nữa trên lưng hắn còn đeo một thanh trường kiếm,toàn thân chỉnh thể giống như là một thanh lợi kiếm đã rút ra khỏi vỏ,tán phát ra khí thế kinh nhân.Hoa Lân đột nhiên hiểu rõ,Tí Hình đã đột phá đến một cảnh giới nào đó,tu vi của hắn cũng nhìn không ra sâu đến mức nào.

Còn ở trong mắt Tí Hình,biến hóa của Hoa Lân như thế này còn không phải là một ngày ngàn dặm?Có lẽ Hoa Lân bản thân không rõ điểm này.Nhưng từ sau khi thương thế của hắn phục nguyên,cả người mặt mày đều trở nên sáng láng hơn,như là thay đổi một con người.Lúc này hắn nhìn lại không những anh tuấn hơn rất nhiều,hơn nữa do vì quần áo lam lũ,càng thấu ra một cỗ phóng đãng tiêu sái.(Bó tay).

Tí Hình ở phía đối diện Hoa Lân ngồi xuống,nói:

-Hai ngày không gặp,không nghĩ rằng công phu của ngươi lại có tiến bộ.

Hoa Lân sững người,thầm nghĩ hai ngày nay mình thuần túy là lãng phí thời gian,ở đâu tới công phu đại tăng?Liền thầm mang chân khí trong cơ thể vận hành một vòng,lại phát hiện "Thủy Hệ Nguyên Thần"của mình mạnh lên rất nhiều.Trong lòng thầm kì quái,nhưng ý nghĩ vừa chuyển,thì hiểu ra đạo lí trong đó,bởi vì bản thân lúc ở"Thủy Hệ Bảo Tháp"tầng chín,"Huyễn Quang Kính"trong người bị hóa thân của nữ thần trọng tân tịnh hóa một lần.Kiện"Trúc Cơ Pháp Bảo"này một khi tu phục,năng

lực của nó tự nhiên là đột phi mãnh tiến,thậm chí trực tiếp ảnh hưởng đến công lực của mình.

Hoa Lân sau khi hiểu rõ tự thân biến hóa,cũng không giải thích,Ha Ha cười nói:

-Ngươi cũng không đơn giản nha,không những công lực đại tăng,mà còn không tiếp tục sợ ánh sáng mặt trời nữa.Nhìn dạng này,công lực của ngươi bây giờ đã sớm khôi phục tới mức lúc ở Minh giới,thậm chí so với lúc đó còn tinh thuần hơn.Nhìn thấy ngươi lấy lại tự tin,thật là đáng mừng,theo ta thấy,bây giờ ngươi tuyệt đối có thực lực để đấu một trận với Nhâm Vi.

Trong mắt Tí Hình ít nhiều cũng lộ ra vẻ chờ mong,hân hoan nói:

-Tất cả mọi thứ cũng cần phải cám ơn ngươi mới đúng.Nếu như rãnh rỗi,ta muốn cùng ngươi đấu một trận nữa phân cao thấp.

Hoa Lân hoảng hồn nhảy dựng,hô lên:

-Ngươi không phải vậy chứ?Lại muốn cùng ta động thủ?Ngươi ngàn vạn đừng tới tìm ta,muốn tìm người đánh nhau thì đi tìm Nhâm Vi đi.

Tí Hình Ha Ha cười,quay ngược tay ra sau lưng lấy "Ảm Hồn Kiếm",chân thành nói:

-Thanh kiếm này thật là lợi hại,so với lúc trước tốt hơn vô số lần.Ta còn phát hiện nó còn có thể"Trừu đao đoạn thủy",dường như một kiếm quơ ra,có thể khiến mọi thứ xung quanh ngưng vận hành.Đương nhiên,điều này cũng có lẽ là ta cảm giác sai.Nhưng kiếm này xác thực có thể ẩn tàng sát khí thực đáng kinh ngạc.

Hoa Lân cũng hân hỉ nói:

-Vậy là tốt,ta thật là mừng cho ngươi,hy vọng điều này có thể đối với việc xuất trận của chúng ta có sự trợ giúp.

Tí Hình trầm ngâm một chút ,hai mắt lấp lánh,nhìn thẳng vào mắt Hoa Lân,nghiêm mặt nói:

-Ngươi đưa kiếm này tặng cho ta,chẳng lẽ không có một chút hối hận?

Nếu nói không có một chút hối hận,vậy thì tuyệt đối không thể nào.Hoa Lân âm thầm thở dài một hơi,nhưng ngoài mặt vẫn không đổi sắc,chính nghĩa lẫm liệt nói:

-Ta lúc nãy đã nói rồi,nếu như có thể đề cao thực lực của ngươi,thì có thể tăng thêm hy vọng xuất trận của chúng ta.Điều này là đủ rồi,ngươi nói phải không?

Tí Hình cười cười,trong lòng thầm bội phục Hoa Lân,gia hỏa này mặc dù có lúc biểu hiện có chút tham lam,thậm chí có thể nói là vô cùng tham.Nhưng thời khắc quan kiện hắn luôn có thể lấy đại cục làm trọng,hơn nữa đối với bằng hữu cũng xem như phóng khoáng.Bằng hữu này đáng để kết giao,triệt để thay đổi cách nhìn của Tí Hình đối với người.

Hai người đang nói chuyện,điện chủ và Đỗ Bôn Lôi cũng từ bên ngoài bước vào hỏi:

-Chúng ta có phải là nên lên đường không?

Hoa Lân đứng lên,gật đầu nói:

-Vậy đi,chúng ta quay lại Cửu Thần Điện trước.Ta tính rằng Nhược Phong bọn họ bây giờ chắc là đã xuất trận.

Tí Hình cũng đứng lên.

Bốn người ra khỏi phòng,triển khai thân pháp,vượt qua những dãy phòng ốc,đi vào đường lớn chiếu theo

đường cũ quay về.Khi về tới hoa viên,Hoa Lân còn đặc ý ở lương đình dừng lại một hồi,chỉ thấy hai bức tượng đá vẫn đang cúi đầu trầm tư suy nghĩ thế cờ,không khỏi thầm buồn cười:

-Bàn cờ trên bàn đều bị mình lấy rồi,nhưng hai gia hỏa này lại còn đang làm bộ làm dáng.Ngày sau nếu như bị người đến sau thấy được,nhất định đoán không ra bọn họ đang làm gì.

Mọi người lại tiếp tục lên đường,không tới một khắc thì về đến bên bờ vạn trượng thâm uyên,đạp bước lên cầu treo trong suốt,cẩn thận từng chút tiến về phía Cửu Thần Điện.

Đẩy cửa đá ra,chính lúc bước vào Cửu Thần Điện một khắc đó,Hoa Lân đã chuẩn bị tốt ứng phó biến cố bất ngờ sẽ tới.Nhưng may là bên trong không hề có mai phục,vì vậy bốn người lục tục bước vào.

Cửa đá phía sau chậm rãi đóng lại,đại điện thông thoáng một mảng yên lặng,thần tượng đàng xa dường như trầm mặc quan sát mình,Hoa Lân quay người nhìn tám cánh cửa đá xung quanh,có chút thấp thỏm bất an:

-Hinh Đình!Mạc Dạ Thiên thật là có nói qua cửa đá tầng năm là thông hướng Khôn vị?

Điện chủ gật đầu nói:

-không sai,hắn không cần thiết phải gạt chúng ta.

Hoa Lân ngẫm nghĩ cũng thấy có lí.Vì vậy dẫn mọi người đến trước phía bắc của cánh cửa thứ năm,đẩy cửa ra.Mọi người tới phía đối diện,nhưng kinh hãi phát hiện,cảnh sắc chỗ này và bố cục lúc trước cực kì tương tự,thậm chí ngay cả hoa viên và đường đá đều một kiểu một dạng,duy nhất khác nhau là ít đi một tòa lương đình,nếu không thật sẽ tưởng rằng đã trở về chỗ cũ.

Không tới một khắc,mọi người đều tiến vào đường lớn đi tới trước một tòa bạch tháp cao sừng sững.

Hoa Lân đi trước,đột nhiên sững sờ ngừng lại.

Mọi người thuận theo ánh mắt của hắn nhìn ra,mới phát hiện dưới bậc thang vết máu loang lỗ,còn ở cách đó không xa,còn có một cụ "Thi thể"im lìm nằm trên mặt đất,mơ hồ có thể thấy chính là thân ảnh của Mạc Dạ Thiên.

Mọi người tuy đều đối với Mạc Dạ Thiên lòng mang địch ý,nhưng thoạt nhìn thấy hắn hoành thây nơi hoang dã,vẫn dâng lên một chút thê lương thỏ chết hồ bi.

Hoa Lân bước tới gần,lật "Thi thể"của hắn lên,mới phát hiện thân thể của gia hỏa này vẫn còn hơi ấm,trong lòng vừa động,cảm thấy chắc là còn đường sống,có chút do dự,mình tuy không thích gia hỏa này nhưng thấy chết không cứu là hành vi phi nhân.Vì vậy thăm dò hơi thở của Mạc Dạ Thiên,phát giác nội tức trong cơ thể hắn cực kì kì đặc,lúc có lúc không,giống như là động vật"Ngủ đông"vậy.

Điện chủ cũng ở kế bên hắn ngồi xuống,vội vàng hỏi:

-Hắn còn cứu được không?

Hoa Lân nhẹ gật đầu,nhưng lại lắc đầu nói:

-Ai...Người tu chân chỉ cần nguyên thần chưa diệt,thì có một đường hy vọng.Gia hỏa này thực là mạng lớn,trước lúc ngộ hại đã đề một khẩu chân khí bảo trụ nguyên thần.Nếu không như vậy,chỉ sợ đã sớm đông cứng rồi.Chỉ là...Ai...

Điện chủ nghĩ lại những cống hiến lúc trước của Mạc Dạ Thiên đối với Mê Tiên Trấn,vì vậy nói:

-Vậy làm sao đây?

Hoa Lân vô phương nói:

-Nhìn tình hình này,hắn chắc là đã hôn mê thời gian ít nhất là hai ngày.Ta cũng không có nắm chắc bao nhiêu.

Tí Hình ở phía sau lạnh Hừm một tiếng,nói:

-Người này cõng rắn cắn gà nhà,cứu hắn làm gì?

Mọi người đều không nói gì,Hoa Lân thở dài,im lặng vận chân khí lên chậm rãi độ nhập vào cơ thể Mạc Dạ Thiên...

Chương 25: Phá Trận Tiên Phong (Phần 1)

Tác giả : Phiêu Ẩn

Dịch giả: Jimmy19

Nguồn : QUẦN LONG HỘI - 4vn.eu/forum

Do kinh mạch của Mạc Dạ Thiên có mấy chỗ đoạn liệt,muốn cứu phải đem chân nguyên li tán ngưng tụ lại,thật là có chút khó khăn,cũng khó trách Tí Hình

không tán thành Hoa Lân cứu người.Bởi vì đây thực sự là cật lực đi tìm chuyện để làm.Không tới một khắc,trán của Hoa Lân bắt đầu lấm tấm mồ hôi,trái lại sắc mặt Mạc Dạ Thiên rốt cuộc từ từ hồng nhuận,hơi khôi phục một chút sinh cơ.

Qua nửa buổi,Mạc Dạ Thiên bỗng thở mạnh ra một hơi,điện chủ kinh hô một tiếng,trong nhất thời ngược lại cũng quên gia hỏa này đã từng phản bội mình.

Hoa Lân vuốt vuốt mồ hôi,trong lòng thầm kêu may mắn,nếu không phải Mạc Dạ Thiên vừa tu luyện tới"Nguyên anh sơ kết" thì cho dù có giết Hoa Lân cũng đừng mong cứu sống được hắn.

Mạc Dạ Thiên mí mắt chớp chớp,từ từ mở mắt ra,yếu ớt liếc Hoa Lân một cái.Một lúc lâu sau

mới nhận rõ người trước mắt chính là kẻ địch trời sinh của mình.Vì vậy hắn kiên quyết nhắm

hai mắt lại.Hoa Lân đứng lên,quay đầu lại nói:

-Bôn Lôi,hắn giao cho ngươi chiếu cố.Ai....Thật là khó làm khó ngươi rồi!

Đỗ Bôn Lôi gật gật đầu,phẩn nộ nói:

-Hai tên cháu con rùa Thánh Thanh Viện đó thật không phải người,người ta còn chưa chết,bọn họ lại quẳng ở đó không quản,một mình ra khỏi trận rồi!

Mọi người đều căm phẩn.

Khi nghe thấy ba chữ Thánh Thanh Viện,Mạc Dạ Thiên toàn thân chấn động,hai mắt đột nhiên mở ra,hiển nhiên là nghĩ tới gì đó.Hoa Lân nhìn thấy,trong lòng vừa động nói:

-Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?Bọn họ đâu?

Ai ngờ Mạc Dạ Thiên không thèm đếm xỉa tới Hoa Lân,trái lại nhắm hai mắt lại.Hoa Lân chỉ có thể nhún nhún vai.

Đỗ Bôn Lôi thấy vậy,nổi nóng nói:

-Ê!Hoa đại ca không dễ gì mới cứu ngươi một mạng,sao mà ngay cả hắn hỏi mà ngươi cũng không trả lời?

Hoa Lân trái lại thay hắn nói hộ:

-Bỏ đi,có thể hắn trọng thương chưa lành,để cho hắn nghỉ ngơi đi!

Điện chủ lại tiến lên trước rờ rờ trán Mạc Dạ Thiên,ôn nhu nói:

-Dạ Thiên!Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Lần này,Mạc Dạ Thiên cuối cùng cũng có phản ứng,lắp bắp nói:

-Ta...Ta cũng không rõ...rõ ràng.Chỉ biết rằng Nhược Phong bị thương,hốt hoảng chạy ra,nói Nhâm Vi trầm nhập ma đạo.Tiếp đó...Tiếp đó thì ta bị Nhâm Vi đang đuổi tới một chưởng đánh hôn mê.May là....May là ta lúc đó đã có chuẩn bị,nếu không thì không tỉnh lại được rồi.

Mọi người đều cả kinh,ngấm ngầm đoán ra một chút chân tướng,nhưng lại không cách nào biết rõ mọi thứ,chỉ có Hoa Lân toàn thân chấn động,trong đầu lướt qua vô số ý nghĩ,lạnh lùng nói:

-Hừm Hừm!Lần này có kịch xem rồi,Thánh Thanh Viện lại có người tu luyện ma công,xem bọn hắn làm sao tự xử!

Kì thật trước đó từ sớm thì Hoa Lân ẩn ẩn cảm thấy Nhâm Vi có chút không ổn.Lần trước một chiêu"Phân Thân Trảm"rõ ràng chém trúng gia hỏa này,nhưng

hắn lại một chút chuyện cũng không có.Vào lúc đó thì Hoa Lân cảm thấy hơi kì quái,đến bây giờ mới hiểu nguyên nhân.

Tí Hình nghe thấy hai chữ "Nhâm Vi" thì hai mắt lướt qua một tia hưng phấn,hân hoan nói:

-Rất tốt!Nếu như có cơ hội,ta nhất định cùng hắn đọ sức một hồi nữa!

Hoa Lân chỉ biết cười khổ,chỉ cần vừa nghĩ tới Nhâm Vi gia hỏa này,thì hắn toàn thân không được tự nhiên.Từ đầu tới cuối hắn đều luôn trong tình cảnh bị Nhâm Vi truy sát.Lần này tuy đã có thực lực cùng hắn liều một trận,nhưng loại ý nghĩ buồn cười đó thủy chung không cách nào xua đi,liền đằng hắng hai tiếng,nói:

-Bây giờ không phải lúc nói mấy chuyện này,hay là tận sức sớm xuất trận hay hơn.

Mọi người đều gật đầu tán đồng,nhưng Mạc Dạ Thiên lại lâm vào trạng thái hôn mê.Trong lúc bất đắc dĩ,mọi người chỉ còn biết đỡ hắn vào trong tháp.

Vừa vào trong tháp,đàng xa lập tức xông đến một cỗ áp lực khiếp người.Hoa Lân và Tí Hình liền tiến lên

một bước,thời khắc chuẩn bị kháng địch,nhưng họ lại phạm một sai lầm không thể tha thứ."Nguyệt đài"đàng xa nhân ảnh liền liền chớp động,một hàng năm "Chiến Thần"xếp ra đó,ngăn ở trước mặt mọi người,ngay cả Mạc Dạ Thiên đang hôn mê cũng không bỏ qua.

Sát khí cường đại bức tới Hoa Lân hít thở khó khăn,chịu không được lui về nữa bước.Lúc này mới biết không hay,điện chủ và Đỗ Bôn Lôi phía sau còn đỡ Mạc Dạ Thiên đang hôn mê,bọn họ có thể nói là không có một chút năng lực chiến đấu.Mà lần này lại phải bằng bản lĩnh thật sự mới có thể quá quan.

Tháp này thuộc về "Khôn"vị.Thủ hộ nó đã không còn là "Thủy hệ"thần tượng,cho nên bọn họ căn bản không có lí do đối với Hoa Lân hạ thủ lưu tình nữa.Nên khi một cỗ khí thế cường đại hung dũng mà tới,mọi người đều biết rằng không ổn rồi,may là hai mắt Tí Hình đã khôi phục bình thường,vô hình trung công lực đại tăng.Hắn tranh tiên xuất thủ,nhảy vọt lên không,"Ảm Hồn Kiếm"trong tay một kiếm đâm ra,mọi người chỉ thấy quang tuyến xung quanh ảm đạm,dường như thời gian cũng dừng lại.

Trong lúc Hoa Lân thầm kinh hãi,thì nghe Tí Hình đàng xa hét lớn:

-Ngươi đến cầm trụ thần tượng,ta đi nhanh đánh vỡ thạch tượng trên "Nguyệt đài"....Nhanh!

Hoa Lân lập tức lướt qua rất nhiều ý nghĩ,dứt khoát lui về một bước,lập tức rút ra"Minh Vương Lệnh", trong lòng âm thầm cầu khấn,hy vọng"Minh Vương Lệnh"này có thể đối phó thần tượng ở đây.Nếu không thì thật là xui tận mạng rồi.

Hắn không dùng Hà Chiếu Kiếm là vì "Phần Tinh Luân"trong người đã ngừng vận chuyển,Hà Chiếu khó phát huy uy lực mạnh nhất nên cố đổi dùng Minh Vương Lệnh.

Mắt thấy Tí Hình không cách nào chống chọi sự tấn công của năm chiến thần.Trong lúc vội vàng Hoa Lân trực kích một hắc ảnh đối diện,đồng thời mặc mặc niệm một tràng khẩu quyết,hét lớn:

-Thu.

"Minh Vương Lệnh"trong tay lập tức hình thành một vòng xoáy,bao phủ lấy một"Chiến thần"đối diện,tức thời đem hắn định tại đương trường.Hư ảnh đó hiển

nhiên đang toàn lực kháng cự,nhưng động cũng không dám động đậy bán phân,nếu không sẽ bị"Minh Vương Lệnh"hút vào.Hoa Lân trong lòng mừng rỡ,nghĩ không ra "Minh Vương Lệnh"này thật sự có thể khởi lên tác dụng.Mà làm cho hắn cao hứng nhất lại chính là,"Minh Vương Lệnh"này thậm chí có thể thu phát tự nhiên,ngưng thành một đường.Nếu không mình toàn lực thi triển,e rằng trước tiên sẽ đem điện chủ,Đỗ Bôn Lôi và Mạc Dạ Thiên ở phía sau toàn bộ hút vào,vậy thì nan kham rồi.

Hoa Lân một trận hưng phấn,lại quên mất bây giờ có tới năm "Chiến thần".Trong đó có hai chiến thần đã thoát khỏi Tí Hình,tung ra kích ảnh đầy trời,phân ra trái phải hai bên,tấn tốc như điện bắn tới.

Hoa Lân giật mình cả kinh,chỉ thấy khí thế bàng đại của họ như là thực thể,bản thân tuyệt khó mà chống lại hợp kích của họ,liền bỏ qua chiến thần đối diện,lập tức dùng Lục Thước(Thước màu xanh lục,tức Minh Vương Lệnh)hoành ngang,nghênh đón kích ảnh bên phải.Nhưng lúc này,hắn đã hết sức để ứng phó chiến thần bên trái.Vì vậy chỉ có thể lăn từ bên dưới của một "Chiến thần"xuyên qua.Vì mạng

sống,đây cũng là biện pháp trong biện pháp.Nhưng hai "Chiến thần"há để hắn đào thoát?Trường kích đâm thẳng,liền nghe"Đinh Đinh Đinh"mặt đất có thêm vài cái hố.

Hoa Lân tấn tốc lăn ra,còn một chút nữa là bị dính đòn nằm chết luôn dưới đất.Nhưng hắn né có nhanh hơn đi chăng nữa,làm sao có thể nhanh hơn đòn tấn công của địch nhân?Hoa Lân hiểu rõ điểm này,bất đắc dĩ dùng Ngọc Thước trong tay đỡ lên,"Đinh"một tiếng gạt ra một cây trường kích trong đó,đồng thời mượn vào lực phản chấn,tấn tốc dán trên mặt đất bắn đi.Đợi lúc hắn đứng lên,đã sớm bị dọa xuất ra một người đầy mồ hôi.

Nhưng chính tại lúc này,Hoa Lân kinh hãi phát hiện điện chủ ở đàng xa lâm vào tuyệt cảnh.Trước tiên là "Chiến thần" bị mình cầm chân đã sớm khôi phục tự do,hơn nữa tấn tốc xông về hướng bọn họ.Có thể tưởng tượng,với năng lực của bọn họ căn bản không cách nào chống lại.

Tí Hình ở ngoài năm trượng cứu không kịp,hét lớn:

-Cẩn thận!

Trong lúc cả kinh Hoa Lân không thèm để ý đến tình cảnh của mình,nhanh như điện niệm một lần khẩu quyết,hét lớn:

-Thu!

Một luồng lục quang bắn ra bao trụ lấy chiến thần đó.Do vì hắn sai lầm không kịp phòng bị nên "Vụt"một tiếng bị hút vào Minh Vương Lệnh.Biến cố lần này,thật đúng là hiểm trong hiểm.Nhưng vận xui của Hoa Lân lại nối gót giáng xuống,hắn có thể giải thoát cho người khác,lại không cách nào chống lại hai chiến thần ở bên mình.Một cây trường kích"Sực"một tiếng cắm vào vai trái của hắn,căn bản né cũng không thể né,nhưng lúc này kì tích xuất hiện,bên ngoài cơ thể hắn lập tức phù hiện rõ ràng một tầng chú văn,trường kích đó cứ cứ thế mà trượt ra ngoài,mặc dù kéo theo một mảng máu thịt,nhưng ít nhất không có đâm xuyên qua Hoa Lân.Nhưng Hoa Lân căn bản không kịp nghỉ để thở,một chiến thần khác còn nhanh hơn là điện,trường kích hoành ngang"Bịch"một tiếng,thân kích đánh trúng vùng bụng Hoa Lân,đem cả thân người hắn chấn bay ra.

Hoa Lân người đang ở giữa trời,chú văn trên người lại chớp chớp,cuối cùng vỡ tan."Huyễn Quang Kính"này tuy có thể đỡ được đa số lần công kích.Nhưng thủy chung có một giới hạn.Lúc này năng lượng của nó đã bị đánh tan,tức thời mất đi năng lực phòng hộ.

Đáng ghét chính là,hai chiến thần lại không bỏ qua Hoa Lân,thân ảnh vừa thoáng,tay cầm trường kích như điện đâm tới như thể là thề muốn lấy mạng hắn,hoàn toàn không có chút xíu lòng trắc ẩn.

Hoa Lân người đang ở giữa trời,biết rằng lúc này tính mạng ngàn cân treo sợi tóc,nếu như không thể hóa giải nguy nan trước mắt,e rằng ngày này năm sau chính là ngày giỗ của mình.Đại nạn lâm đâu,hắn không kịp để quan tâm thương thế của mình,vận khởi chân khí còn sót lại,mặc mặc niệm một lần khẩu quyết"Minh Vương Lệnh",lẫm liệt hét lớn:

-Yên ba hạo đãng,lệnh chí đồng quy....Thu!

Một cây trường kích xé toạc trường không,đâm thẳng vào trán Hoa Lân,mũi kích bén nhọn đã chạm tới ấn đường Hoa Lân,nếu như Hoa Lân bị đánh văng ra phía sau,e rằng mạng hắn cũng ô hô tai hai.

Thời khắc quan kiện,"Minh Vương Lệnh"cuối cùng cũng phát huy tác dụng,hơn nữa lần này là toàn lực phát huy.Không trung đột nhiên xuất hiện một vòng xoáy xanh lục khổng lồ,như là muốn đem thiên địa vạn vật tận số hút vào.Hai chiến thần đối diện giết tới đứng mũi chịu sào,người lại đang ở không trung,căn bản là không chỗ nào để tránh....

Cho nên khi Hoa Lân "Bịch"một tiếng rơi xuống mặt đất,mọi thứ xung quanh lại khôi phục yên lặng.Mấy chiến thần sát khí đằng đằng vừa rồi,lúc này đã không thấy tung ảnh,chỉ lưu lại Hoa Lân với thân thể phờ phạt,vừa lồm cồm bò dậy lại ngã ra đó.

Chiến huống bên này của Hoa Lân trong vô ý cũng giải quyết nguy cơ của Tí Hình.Mặc dù hai chiến thần ở đàng xa không hề bị "Minh Vương Lệnh"hút vào.Nhưng điều này cũng giúp Tí Hình có cơ hội,hắn nhằm vào một thoáng bọn họ không chú ý đó,"Ảm Hồn Kiếm"trong tay đã thoát khỏi tay bay ra,toàn lực bắn về phía thạch tượng trên"Nguyệt đài",liền nghe "Hoa Lạp"một tiếng vang lên,thạch tượng tức thời vỡ nát,tất cả vấn đề cũng nhân đó mà được giải quyết.

Hoa Lân ngã ngồi xuống mặt đất,vội vàng vận công điều tức.Mặc dù hắn bị thương không phải là nặng lắm,nhưng "Huyễn Quang Kính"trong cơ thể thụ phải chấn động mạnh,nêu như không áp chế xuống,nói không chừng sẽ thành ẩn hoạn.

Trong mấy năm trở lại đây,bị thương đối với Hoa Lân mà nói đã như chuyện ăn cơm ở nhà,có lúc hắn thậm chí hoài nghi mình đến thế giới này rốt cuộc đã làm những chuyện gì?Có lẽ là đặc biệt tới để chịu khổ đây mà,hắn thường có loại ý nghĩ kì quái này.

Nhưng may là cũng bởi vì như vậy,thương thế của hắn tốt hơn đặc biệt nhanh.Lúc này chỉ điều tức(điều hòa hơi thở)nửa thời thần,hắn đột nhiên từ mặt đất nhảy lên,hung hăng mắng:

-Không được!Phương pháp vượt trận của chúng ta có cấn đề,nhất định phải đổi kế hoạch!

Hắn đột nhiên nhảy lên,lập tức đem mọi người điện chủ vây xung quanh xem bị dọa nhảy lên.Lúc này đều dùng ánh mắt kì quái nhìn hắn,Hoa Lân cười xấu hổ,gãi gãi ót.

Điện chủ che miệng cười nói:

-Hi Hi...Người ta đã sớm thương lượng xong rồi,chỉ đợi huynh tỉnh lại.

Hoa Lân sững sốt,hỏi:

-Ah?Các ngươi có đối sách rồi sao?

Tí Hình gật gật đầu,nghiêm mặt nói:

-Không sai!Trãi qua chúng ra thương lượng,chúng ta năm người nên phân thành hai tổ để hành động.Đầu tiên,do ta và ngươi một tổ,giết ra mở một đường máu,những người khác ở nguyên chỗ cũ chờ.Một khi chúng ta thành công quá quan,liền phá huỷ thạch tượng trên"Nguyệt đài".Tuy sẽ có chút phiền phức,nhưng cơ hội thành công lại lớn hơn rất nhiều.Ít nhất,chúng ta không cần cùng lúc ứng phó với năm chiến thần,ngươi thấy sao?

Hoa Lân vỗ đùi hưng phấn nói:

-Không sai,ta cũng là cách này!

Mọi người lập tức tràn đầy tự tin,tiếp đó ngồi xuống thương lượng một chút những vấn đề chi tiết,quyết định lập tức thực thi.

Hoa Lân và Tí Hình lại tiếp tục lên đường,tới trước "Nguyệt đài",khởi động thông đạo,nhanh chóng lên tầng hai.

Bắt đầu từ bây giờ,bọn họ có thể một đối một chiến đấu.Lúc này cũng thấy rõ cái hay của"Minh Vương Lệnh",không ai nghĩ tới,kiện thánh vật của Minh giới lại có thể đại triến thân thủ ở "Thiên Thần Miếu",thật là khó mà tưởng tượng.Cũng chính là vì có nó,Hoa Lân và Tí Hình mới dễ dễ dàng dàng lên đến tầng hai.

Tí Hình một kiếm chém xuống,thuận lợi bổ nát thạch tượng trên"Nguyệt đài",quay đầu lại cười nói:

-Ngươi có thể trở lại dẫn điện chủ bọn họ lên...

Hoa Lân Ha Ha cười,khởi động thông đạo,nháy mắt trở về tầng một.Hắn còn không nhìn rõ điện chủ ở chỗ nào thì đã hô lớn:

-Nhanh tới ah!Chúng ta.....Ah?Nhâm Vi!Ngươi muốn làm gì?

Chương 25: Phá Trận Tiên Phong (Phần 2)

Tác giả : Phiêu Ẩn

Dịch giả: Jimmy19

Nguồn : QUẦN LONG HỘI - 4vn.eu/forum

Hoa Lân cảm thấy như từ trên trời ngã xuống đất,sự vui mừng trước đó lập tức hóa thành hư ảo,thay vào đó là sự khủng hoảng sâu sắc.

Nhâm Vi rốt cuộc cũng đuổi tới.

Hắn chính đang kê trường kiếm ngay dưới cằm của điện chủ,lười nhát nói:

-Hoa thiếu hiệp sống cũng khá là an nhàn ah!Tại hạ lại nhờ những gì ngươi ban cho hại đến lâm vào chỗ này.Nếu không phải thấy ngươi còn một số chỗ dùng được,ta hiện tại liền giết bọn họ.

Hoa Lân cảm thấy sống lưng lạnh buốt,như là bị người ta dội lên đầu một xô nước lạnh.Hắn không dễ gì mới khôi phục lại thần trí,giờ mới có thời gian nhìn tình huống của Đỗ Bôn Lôi và Mạc Dạ Thiên,mới phát hiện bọn họ nằm trên mặt đất động cũng không động.Điều này làm cho Hoa Lân thiếu chút nữa là mất lí trí,giận dữ hét lớn:

-Ngươi đã làm gì bọn họ?

Nhâm Vi nhởn nhơ cười nói:

-Tên bằng hữu một tay của ngươi chỉ là ngủ một giấc mà thôi,còn về phần Mạc Dạ Thiên người này có thể là thương thế bộc phát,đã chết rồi!

Hoa Lân đã sớm nhận ra thân thể Mạc Dạ Thiên rướm ra rất nhiều máu,hiển nhiên là vừa mới ngộ hại.Nhưng may là Đỗ Bôn Lôi và điện chủ xem như may mắn thoát khỏi,cho nên có cơ hội để thương lượng.Tuy vậy,nhưng trong lòng Hoa Lân lại rất không thoải mái,Mạc Dạ Thiên thực sự là chết quá oan uổng.Gia hỏa này không dễ gì mới từ quỷ môn quan thoát trở về,không ngờ rằng nháy mắt lại táng mệnh dưới tay Nhâm Vi.

Vì vậy Hoa Lân gắng gượng ổn định tâm thần,lạnh lùng nói:

-Ngươi rốt cuộc muốn sao,nhanh nói ra đi,bổn thiếu gia không có thời gian cùng ngươi tán gẫu.

Nhâm Vi lại không một chút tức giận,lười nhác nói:

-Ngươi biết không?Bổn tọa hiện giờ đối với ngươi thật sự thay đổi cách nhìn rồi.Một đường đi tới này,ngươi đã làm ra vô số chuyện không thể.Trước là thoát ra khỏi trọng binh canh gác Huyền Băng

Thiên,sau đó lại vượt qua Ông Hồn Cốc,tiếp đó ngay cả tuyệt đại giai nhân ở trong đó cũng bị ngươi cứu ra.Thậm chí đến Cận Vân của Ma Giới,hắn cũng chậm hơn ngươi một bước.Cho nên có thời điểm ta nghĩ,trên thế gian này còn hay không chuyện mà ngươi không làm được đây?Hắc Hắc Hắc,ta thật sự muốn thử xem.Vừa hay,Thiên Thần Miếu trước mắt chúng ta chính là bị thế nhân ví như một nơi hung hiểm nhất,chỉ không biết Hoa thiếu hiệp của chúng ta,phải chăng đã sớm có đối sách ?Không cần biết như thế nào,dù sao ta cũng chủ định nhất định đi theo ngươi.Hơn nữa xem tình huống,ngươi dường như không có sự chọn lựa!

-Đê tiện!

Hoa Lân thầm mắng hắn một câu.Nhưng phải nói là,Nhâm Vi mấy câu tâng bốc đỉnh cao này tống tới xác thực cao minh,làm cho Hoa Lân có chút lâng lâng bay bổng.Trong nhất thời chỉ biết ngoan ngoãn thụ giáo.

Cũng may Hoa Lân không phải người bình thường,lập tức mắt vừa chuyển,cũng làm bộ khách sáo nói:

-Theo ta thấy,biến hóa của Nhâm đại hiệp mới là lớn nhất.Ta mới mấy ngày không gặp ngươi,liền phát hiện ngươi tiến bộ rất nhiều,không biết rằng phải chăng tu luyện kì môn bí thuật gì đó?

Nhâm Vi nghe xong sắc mặt không khỏi biến đổi,chính suy đoán phải chăng Hoa Lân đã biết thân phận của mình?

Hoa Lân là người như thế nào,thấy sắc mặt hắn bỗng âm trầm,sợ hắn sinh tâm giết người diệt khẩu.Vì vậy lời nói sắc bén vừa chuyển,làm như mù mờ nói:

-Nhưng ta thấy thật kì quái,Nhược Phong hắn đâu rồi?Vì sao hắn không ở đây,hay là tính mai phục kế bên,đối ta bất lợi?

Nhâm Vi nghe xong,sắc mặt hơi ôn hòa trở lại,nhưng vẫn âm tình bất định,hồ nghi nói:

-Đúng rồi,Mạc Dạ Thiên dưới đất là chuyện gì vậy,hắn sao lại rơi vào tay các ngươi?Hắn có tỉnh lại qua không?

Hoa Lân không suy nghĩ nói liền:

-Hắn trọng thương quá nặng,luôn hôn mê.Ta thấy rất lạ,hắn không phải ở cùng các ngươi sao?Sao lạc một mình vậy?

Nhâm Vi rõ ràng thở ra một hơi,còn tưởng rằng Hoa Lân không có nhìn ra thân phận của hắn,liền chậm rãi nói:

-Chuyện là như vầy,chúng ta ba người gặp phải một thần tượng rất là lợi hại,trong tình huống đánh không lại,chỉ có thể phân tán đào mệnh.Thật lạ,ta nói mấy cái này với ngươi làm gì?Ngươi bây giờ còn có nghi vấn gì không?Nếu không có,vậy chúng ta nên lên đường rồi!

Hoa Lân hung hăng cắn răng nghiến lợi,nhưng mà lại không có lời gì để nói.Chính đang muốn quay người lên lầu,Nhâm Vi ở phía sau lại đột nhiên Ha Hả cười nói:

-Hắc Hắc!Bảo kiếm của bổn tọa vừa hay bị gãy đoạn,không nghĩ ra ở đây lại nhặt được hai thanh tuyệt thế thần binh.Không cần nói rồi,đây nhất định là ngươi đặc ý vì ta chuẩn bị,đúng không?

Hoa Lân quay đầu nhìn lại,chỉ thấy gia hỏa kia lấy Phi Bộc Kiếm,Nhiếp Lung Kiếm của điện chủ và Đỗ Bôn Lôi thu lại tự mình dùng,thầm tức muốn hộc máu,nhưng lại không thể phát tác vì biết rằng đấu không lại hắn.Nhưng đáng ghét nhất chính là,Nhâm Vi thuận tay cởi xuống tiên giáp trên người điện chủ,tự mình mặc luôn.Hoa Lân thấy vậy,cuối cùng kìm không nổi,đây chính là thứ mình dùng máu để đổi lại,vì vậy hét:

-Nhâm Vi! Ngươi đủ chưa?

Nhâm Vi ngạc nhiên nói:

-Sao?Ngươi có gì dị nghị?

Nắm tay Hoa Lân muốn bật máu,khớp xương ngón tay vì dùng lực quá độ mà trắng xanh.Cho đến qua nửa ngày,mới đè nén lửa giận trong lòng xuống,đầu quay phắc lại,đi vào thông đạo.

Nhưng lúc này đây,người đau lòng nhất không phải là Hoa Lân,mà là điện chủ.Tuy lúc Hoa Lân đem kiện tiên giáp này tặng cho nàng,không hề có hàm ý gì đặc thù bên trong.Nhưng trong tim nàng,đã sớm xem kiện tiên giáp này là thứ quan trọng nhất.Mà bây

giờ,vật này lại bị người đoạt mất,điều này làm tim nàng như muốn rỉ máu.Trong đôi mắt nàng,lập tức doanh tròng một màng nước trong suốt,nếu không phải động đậy không được,nàng thật sự muốn chết cho rồi.Mà bây giờ,nàng chỉ hận bản thân mình võ công thấp kém,phụ lòng một mảnh khổ tâm của Hoa Lân.

Lúc Hoa Lân đang lên tầng hai cũng từng tính đánh lén để giải cứu hai người.Nhưng Nhâm Vi đã sớm có sự chuẩn bị há sẽ cho hắn cơ hôi?Hoa Lân sợ làm bị thương đến điện chủ và Đỗ Bôn Lôi,cũng đành thôi.

Lúc Tí Hình ở tầng hai thấy Nhâm Vi cùng lên,đương nhiên là cả kinh.Hắn xém chút lập tức động thủ.Nhưng sau khi hắn nhìn rõ điện chủ và Đỗ Bôn Lôi trên tay Nhâm Vi,chỉ có thể đè nén ý nghĩ trùng động.

Hoa Lân không nói gì,chỉ là ảm đạm nói với Tí Hình:

-Hảo huynh đệ.Chúng ta đi thôi!Ta bây giờ chỉ muốn ra khỏi trận,đối với những chuyện khác cũng không muốn phí tâm nữa.

Tí Hình một trận cảm khái,dùng lực vỗ vỗ vai Hoa Lân,biểu thị an ủi.Nhìn cũng không nhìn Nhâm Vi,đi trước tiến lên tầng ba.

Bị người ta bắt đi mở đường,thực sự trong lòng không mấy dễ chịu.Hai người ngậm đắng nuốt cay,một đường giết lên trên bảo tháp,Lúc lên đến tầng năm,lại bị thủ hộ ở đây dọa nhảy dựng lên.

Hoa Lân không ngờ rằng chiến thần ở đây lại biết thi triển"Phân Thân Trảm",trong lòng thầm kinh dị.Nhưng may là có"Minh Vương Lệnh"hỗ trợ,còn xem như một đường thuận lợi,lần nữa thành công đánh vỡ thạch tượng.

Khi tâm lí đã có chuẩn bị,Hoa Lân và Tí Hình lại thuận lợi đạp bước lên tầng sáu.

Một hơi thành tựu này của họ làm cho Nhâm Vi cũng thầm động dung.

Cần biết rằng,hắn và Nhược Phong phải phí tận toàn thân sở học mới có thể miễn cưỡng xông lên tầng năm.Ai ngờ Hoa Lân không tới nửa thời thần thì thuận lợi lên đến chỗ này.Nhâm Vi trong lòng lần đầu tiên sinh ra cảm giác ngạc nhiên lẫn kinh hãi.Điều

này làm cho hắn nảy sinh ý nghĩ khủng hoảng,khiến hắn không rét mà run.Tu vi của Hoa Lân có lẽ còn xa mới bằng mình,nhưng chính như tất cả những gì mình vừa nói,gia hỏa này luôn luôn có thể giải quyết những chuyện không thể.Còn mình đã cùng hắn thế như nước với lửa.Nếu muốn diệt trừ người này,đương nhiên không thể không đề phòng điểm này.

Nhưng những thứ tiếp theo đó lại càng làm cho Nhâm Vi càng lúc càng kinh hãi.Thì ra lúc này,Hoa Lân đã cùng Tí Hình vượt lên đến tầng tám.Điều này làm sao không khiến Nhâm Vi kinh hãi?Mặc dù bọn họ đã đi hơn một thời thần,nhưng với năng lực của họ,có thể đi tới đây thì đã là kì tích rồi.

Mắt thấy chỉ cần bước thêm một bước nữa thì cơ hồ lên tới đỉnh tháp.Nhưng chính thời khắc quan kiện này,bọn họ dường như lại gặp phải vấn đề.

Nhâm Vi lại đợi thêm nửa buổi,nhưng vẫn không có tin tức của Hoa Lân,không khỏi dần dần lo lắng.Hắn đương nhiên không phải quan tâm đến sự sống chết của Hoa Lân.Hắn chỉ quan tâm mình có thể xuất trận hay không mà thôi.Nếu như Hoa Lân và Tí Hình thất

bại,vậy thì bản thân thật sự rất khó xuất trận.Đạo lí rất đơn giản,chiến thần ở đây kị nhất người trong ma đạo,một khi phát hiện thân phận của mình, lí nào lại thoát khỏi?

Lúc này Nhâm Vi rất muốn xông lên xem xem,nhưng lại sợ chiến thần tầng tám sẽ nổi điên với mình.Cho nên chỉ đành thôi.

Vì vậy,hắn cuối cùng cũng phải nếm thử tư vị chờ đợi...

Lúc này đây,Hoa Lân chính đang ngồi ở giữa đại sảnh tầng tám,liều mạng thở hồng hộc.Thần tượng trên"Nguyệt đài"tuy đã bị hắn tồi huỷ,nhưng hắn lại không lập tức xuống liền thông tri Nhâm Vi tới.

Hoa Lân dựa lưng vào nguyệt đài,mệt mỏi liếc Tí Hình một cái,chính lúc đón nhận ánh mắt đối phương,hai người đồng thời nhìn ra lo lắng trong mắt đối phương.Hoa Lân thở dài nói:

-Ai,không được rồi!....Vừa rồi nếu như không phải ngươi bất ngờ tập kích,lén bắn Ảm Hồn Kiếm ra đánh vỡ thạch tượng,e rằng bây giờ hai người chúng ta đã chết rồi.Mấy tên gia hỏa này càng lúc càng lợi

hại,không những biết "Phân Thân Trảm" còn biết "Hư vô" và "Chuyển hóa" **,đáng sợ nhất chính là chúng đã không còn e ngại"Minh Vương Lệnh"...Nếu như bây giờ giết lên tầng chín,e rằng hai người chúng ta đều chết trên đó.

Hoa Lân thầm chán nản.Một đường đi tới này,thoạt nhìn thì như là thuận phong thuận thủy.Nhưng Hoa Lân lại có khổ tự mình biết.Bắt đầu từ tầng sáu,mỗi lần lên thêm một tầng,"Minh Vương Lệnh"càng lúc càng khó phát huy thế mạnh.Cho đến lúc này thì đã rất khó khống chế được thần tượng nữa.Hoa Lân có một loại cảm giác,lên thêm một tầng nữa,mình và Tí Hình khó mà ứng phó.Bởi vì mấy

"Chiến thần"tựa hồ đã vượt thoát bổn chất huyễn tượng và hư ảo,dường như biến thành tiên thần có máu có thịt.Nếu không phải bọn họ trí tuệ hữu hạn,mình và Tí Hình đã sớm bại trận rồi.

Tí Hình cũng gật gật đầu,hắn cũng cảm thấy toàn thân yếu ớt,vì vậy lúc Hoa Lân kế bên ngồi xuống,chỉ là kì quái hỏi:

-Cái gì là"Hư vô"và"Chuyển hóa"**?(Ta cũng đang thắc mắc ** là khỉ gì,chắc có lẽ là chửi tục,thấy nhiều truyện cũng vậy)

"À!"Hoa Lân giờ mới tự biết thất ngôn,vì vậy giải thích:

-"Hư vô"và"Chuyển hóa"** này là tiên thuật ghi chép trên Phạm Mật Tâm Kinh bộ thứ hai.Ta cũng chỉ là nghe người ta nói qua thôi,thật không ngờ rằng hôm nay chúng ta bị gặp phải.

Tí Hình động dung nói:

-Ngươi nói là Phạm Mật Tâm Kinh?

Hoa Lân gật đầu nói:

-Không sai!Sao rồi?

Tí Hình hơi biến sắc,đột nhiên ngưởng đầu lên,chăm chăm nhìn nóc phòng,hồi ức nói:

-Rất lâu rất lâu về trước,Minh giới chúng ta đã ghi chép qua nửa bộ Phạm Mật Tâm Kinh.Lúc đó xác thực oanh động một trận.Nhưng không biết vì sao cuối cùng nửa bộ đó đột nhiên mất tung ảnh,cũng không biết bị ai trộm mất.Nhưng không lâu sau,Minh

Vương lại đột nhiên tuyên xưng,"Kinh"này quá phách đạo,không lấy thiên đạo sở dụng,phàm là vong hồn từng thấy qua "Kinh" này,phải lập tức chuyển thế luân hồi,và phải quên nó sạch sẽ.Hắc Hắc!Ngươi biết tại sao không?

Tí Hình nói tới đây,đột nhiên dừng một lúc.

Hoa Lân đã sớm bị câu dẫn sự hứng thú,động dung nói:

-Tại sao?

Tí Hình chậm rãi nói:

-Nghe nói "Kinh" này ghi chép tiên thuật nguyên thủy nhất,trên thông cửu thiên,dưới triệt cửu tuyền(thông triệt là thấu hiểu trên trời dưới đất gì cũng biết),thành người mà thần quỷ khó dò.Đương nhiên,mặc dù nó lợi hại vô bì,nhưng lại có một chỗ không tốt lớn nhất,chính là rất dễ dàng tu luyện xuất khiếu,dẫn tới trụy nhập ma đạo.Cho nên bản kinh thư này bị ví như vật bật tường(không mang lại may mắn)trong tam giới,cũng chỉ có người Ma giới mới dám có xu hướng này.Bởi vì cũng chỉ có bọn họ mới không cần biết đến trời long đất lỡ là gì!

-Không...Không phải vậy chứ?

Hoa Lân sợ tới trợn mắt há mồm.Vừa rồi hắn còn đang do dự có cần đem "Phạm Mật Tâm Kinh"cho Tí Hình sao ra một bản.Nhưng lúc này sau khi nghe được một hồi lời nói của hắn,nào còn dám đem kinh thư đưa hắn?

Tí Hình vẫn chìm đắm trong vô hạn hồi ức,nói tiếp:

-Trong truyền thuyết,chính bởi vì kinh này có sức mạnh khai thiên tích địa,dẫn tới sau này mới xuất hiện Ma giới.Mà chuyện của tu chân giới các ngươi ,ta cũng biết sơ một chút."Phạm Mật Tâm Kinh" thực sự quá khủng bố.Chúng ta bây giờ chính là hóa thân của Ma giới,là thiên đạo bất dung!Chuyện của thế gian có nhân tất có quả,có thể nói thiên đạo luân hồi báo ứng không sai!(Đoạn này có một khúc xx oo chắc người đánh máy đánh ẩu nên mình thấy gì dịch đó thôi)

Hoa Lân há miệng,nhất thời quên cả đóng lại.Trong lòng hoảng nhiên đại ngộ,khó trách cả tu chân giới đã sớm đem"Phạm Mật Tâm Kinh"bốn chữ liệt thành cấm kị,thì ra bộ sách này dẫn tới tu chân giả sẽ trụy nhập ma đạo.Thật đúng là muốn mạng rồi,mình còn

đang liều mạng theo đuổi bộ sách này,thậm chí vọng tưởng đem chúng hợp làm một,sưu tập thành bộ,mình phải chăng đã sai lầm?

Tí Hình chính dùng ánh mắt kì quái nhìn Hoa Lân,cẩn trọng hỏi:

-Ngươi sao rồi?Hay là từng thấy qua Phạm Mật Tâm Kinh phải không?

Hoa Lân cả kinh,nào dám thừa nhận?Lập tức liền chính nghĩa lẫm liệt nói:

-Ta mới là không thấy qua loại tà vật như vậy!Hừm Hừm!Hơn nữa,ta nếu như có học qua Phạm Mật Tâm Kinh,thì sẽ không ở chỗ này cùng ngươi ngồi một chỗ.Ngươi nói có phải không?

Tí Hình gật gật đầu,trong lòng thư thái.Lúc này quay đầu lại,thong dong nói:

-Nhưng ta lại nghĩ,"Phạm Mật Tâm Kinh"là hàng tốt...Cái gọi là chánh tâm diệt ý,cần nhìn người mà luận,có những người tâm tồn thiện niệm,yêu quí vạn vật,không đoái hoài tư lợi,cho dù thân mang chí tà hung khí,vẫn có thể tạo phúc nhân gian.Ví dụ như thanh "Ảm Hồn Kiếm"trong tay ta.Nếu như tới tay

một người khác,nói không chừng sẽ thành một kiện hung vật,Nhưng ta tự nghĩ rằng nó sẽ không hề ảnh hưởng tới tu vi của ta,cho nên ngươi có thể yên tâm.

Hoa Lân cười lớn hai tiếng,thầm nghĩ ngươi mồm thì nói vậy,nhưng bổn thiếu gia thì không dám khẳng định ngươi tương lai sẽ có thay đổi hay không,liền Hắc Hắc cười nói?

-Không nói mấy cái này nữa,hay là suy nghĩ làm sao vượt qua tầng chín phía trên đi.Theo ta tính toán,một tầng cuối cùng này sẽ mười phần lợi hại,nếu không đại quân ma giới đã sớm chạy loạn đầy thế giới.

Tí Hình Ha Ha cười,tinh thần phấn chấn.Hắn không cần để ý phía trước có những hung hiểm gì đang chờ mình,trái lại cảm thấy đây là một loại khiêu chiến,cho nên hắn xem thường sống chết.Nói ra có thể sẽ có người thấy buồn cười,bởi vì hắn đã từng chết qua một lần,bây giờ hắn "Chết" thêm một lần nữa cũng không vấn đề gì.

Hoa Lân thực sự không có biện pháp với hắn,nhưng trong lòng lại thầm cảm động.Gia hỏa này nếu như không phải nhớ tới lời hứa với mình,đáp ứng chiếu

cố điện chủ mọi người thì hắn có thể đã sớm phóng thủ làm theo ý mình.

Hai người lại thương lượng rất lâu,đem tất cả chi tiết đều bàn kĩ một lần.Cuối cùng hạ quyết tâm,không cần biết phía trước có nguy hiểm gì,cũng chỉ có thể dũng cảm tiến về phía trước.

Chương 26: Thiên Nhân Giao Chiến (Phần 1)

Tác giả : Phiêu Ẩn

Dịch giả: Jimmy19

Nguồn : QUẦN LONG HỘI - 4vn.eu/forum

Lại nghỉ ngơi thêm một hồi,Hoa Lân đứng lên,hung hăng nói:

-Tí đại ca ở đây đợi ta,ta đi xuống dưới đón Nhâm Vi.Cũng có một ngày,ta muốn hắn vì chuyện ngày hôm nay mà hối hận.

Nói xong quay ngươi đi.

Tí Hình đưa mắt nhìn bóng lưng Hoa Lân từ từ biến mất,hắn bỗng cảm thấy mình thay đổi rất nhiều.Lúc trước hắn chưa bao giờ biết "Bằng hữu"là gì,nhưng bây giờ hắn đã cảm nhận tất cả những ấm áp mà

bằng hữu mang lại.Mặc dù có lúc"Bằng hữu" làm mình vướng tay víu chân,không thể tùy ý thi triển.Nhưng cho dù như vậy,hắn lại không có ý rũ bỏ.

Không tới một khắc,Hoa Lân dẫn Nhâm Vi,điện chủ và Đỗ Bôn Lôi ba người lên tới.Mọi người đối mắt nhìn nhau nhưng đều không nói gì.

Tí Hình mở miệng trước tiên nói:

-Bây giờ chỉ còn lại một tầng cuối cùng,có thể ra ngoài được hay không thì phải xem tạo hóa rồi.Chuyện không thể chậm trể,Hoa Lân...Chúng ta đi!

Hoa Lân gật đầu,quay đầu lại nhìn nhìn hai người điện chủ và Đỗ Bôn Lôi,chính trùng hợp hai người lúc này cũng nhìn về phía này,trong ánh mắt đều lộ ra tình cảm quan tâm thiết tha.

Hoa Lân nhìn họ gật gật đầu,xoay người cùng Tí Hình sánh vai hướng tầng chín đi lên.

Nhưng trong một thoáng lúc tính bước vào thông đạo,Hoa Lân trong lòng đột nhiên nổi lên một loại cảm giác không hay,trong lòng cả kinh,vội vã vịn lấy vai Tí Hình,nói:

-Đợi chút,ta luôn cảm thấy dường như còn có chuyện gì đó còn chưa nói rõ!

Tí Hình ngạc nhiện hỏi:

-Chuyện gì?

Mà lúc này trong đầu Hoa Lân lại là một mảng trống rỗng,loại cảm giác vừa rồi trong nháy mắt biến mất,ngay cả bản thân hắn cũng nói không rõ,tay phải giữ lấy Tí Hình cũng từ từ buông lỏng.

Tí Hình thấy hắn thần kinh thác loạn,chỉ có thể lắc lắc đầu,bước dài đi tới thông đạo.Hoa Lân chỉ biết đuổi theo lên.

Lúc bước vào thông đạo một thoáng đó,Hoa Lân trước mắt tối sầm,Tí Hình phía trước bỗng nhiên không thấy tung ảnh.Hoa Lân không khỏi hoài nghi nói:

-Điều này không thể nào,tuyệt không thể nào!Mình rõ ràng cùng Tí Hình một trước một sau bước tới,sao đột nhiên lạc mất?

Xung quanh một mảng tối đen,Hoa Lân vận mục lực lên,mới nhận ra đây là một địa đạo u ám thông

hướng đàng xa.Nơi tận cùng,mơ hồ là một lối ra,lọt vào ánh sáng yếu ớt.

Hoa Lân cất chân bước tới để có thể đuổi kịp Tí Hình.

Không tới một khắc,động khẩu ở đàng ra càng lúc càng gần.Cuối cùng,Hoa Lân nhảy vọt ra ,và tới trên một bình đài.Nhưng lúc này,Hoa Lân lại mãnh liệt hãm trụ thân hình,bởi vì phía trước là vực sâu vạn trượng,chỉ cần bước thêm một bước nữa thì sẽ rơi xuống.

Kinh hãi nhìn quanh,phát giác mọi thứ chỗ này đều cực kì u ám,không gian cũng uốn khúc biến hình.Bầu trời trên cao là một vòng xoáy khổng lồ,giống như là một đại vật kềnh càng đang trương cái miệng nhầy nhụa máu muốn nuốt lấy mình.Hoa Lân dò đầu nhìn xuống dưới,chỉ thấy bên dưới u ám một màu,căn bản là một cái vực sâu không đáy.Nếu như rơi xuống dưới đó,e rằng ngay cả tro xương cũng tìm không thấy.

Hoa Lân cao giọng hô lớn:

-Tí Hình...

Lời vừa cất lên,bên tai lại vang lên một chuỗi"Ông Ông Ông"âm thanh vang dội,đến bản thân cũng

không nghe được mình nói những gì.Nhưng chính là một câu hô lớn như vậy,lại chọc giận thần minh chỗ này,xung quanh từ từ thổi tới từng cơn từng cơn gió mãnh liệt,thổi tới áo quần hắn "Phành Phạch"kêu lên,như là muốn thổi hắn xuống vực sâu.

Trong sự kinh ngạc,Hoa Lân tự nhiên có cảm giác khác thường,xoay người nhìn lại,chỉ thấy không gian bên trái một trận trận phiêu hốt,bằng không xuất hiện một pho thần tượng cao đạt mười trượng.Hắn đột ngột hiện thân trong không gian quỷ dị này,xác thực làm cho người ta không rét mà run.

Hoa Lân trong lòng dâng lên một nỗi sợ hãi,thần tượng khổng lồ như vậy,muốn một kiếm bổ vỡ nó,căn bản là không thể nào.Hắn đồng thời cũng nghĩ tới tầng chín của "Thủy hệ bảo tháp",chỗ đó và chỗ này giống nhau,cũng dựng một pho thần tượng cao lớn.Nhưng mà,chỗ đó lại là nữ thần,so với pho thần tượng trước mắt này ôn nhu hơn nhiều.

Hoa Lân nghĩ tới kinh nghiệm lần trước,không khỏi càng thêm hoảng sợ.Lúc đó bản thân căn bản cũng không cách nào chống lại nữ thần.Nàng chỉ là nhẹ nhàng quơ tay,mình động đậy còn không được.Trong

tay của nàng,mình như là một con rối để đùa bỡn.Từ đây có thể biết,nếu như pho thần tượng trước mắt muốn đối phó mình,vậy thật là cửu tử nhất sanh.....Hoa Lân thực sự không dám tưởng tượng tiếp.

Nhưng thế sự là vậy,lúc Hoa Lân càng lo sợ một chuyện nào đó,chuyện đó sẽ nháy mắt biến thành sự thật.

Thần tượng đàng xa ánh sáng mãnh liệt vừa chớp,một đạo hắc ảnh hốt nhiên hiện thân.Toàn thân trên dưới của hắn đều phủ trong một chiến giáp màu đen,thấu lộ một cổ sát khí sâm lãnh,phủ chặt toàn thân Hoa Lân.

Không còn cách nào khác,Hoa Lân chỉ có thể vận lên toàn thân công lực để đối kháng.

Không tới một khắc,sát khí song phương càng lúc càng nồng,đến nỗi "Huyễn Quang Kính"trong cơ thể Hoa Lân cũng nổi lên tầng tầng chú văn.

Không gian dường như ngưng cố,nếu như có lá cây "không cẩn thận" bị cuốn vào,chắc chắn là sẽ trở thành phấn vụn.

Hoa Lân thầm nuốt không trôi khí thế của đối phương,vì vậy rút "Minh Vương Lệnh"ra,nhẹ nhàng xoay người làm thành một tư thế phòng ngự.

Nhưng động tác nhẹ nhàng của hắn,lại dẫn tới hắc ảnh đối phương tấn tốc phát động,kèm theo thế như lôi điện,xa xa hướng Hoa Lân bay tới.

Hoa Lân chỉ thấy mỗi một bước của đối phương,đều như chà đạp lên tim mình,thân thể không tự chủ run run.Theo mỗi bước đối phương càng nhanh,khí thế đối phương càng lúc càng mãnh liệt.Từ đây có thể biết rằng,khi đối phương đến trước người mình,một kích lôi đình đó đủ để huỷ thiên diệt địa.

Trong tình huống này,Hoa Lân không thể thối lui,càng không thể thúc thủ chịu chết,liền hét lên một tiếng,cũng hướng đối phương toàn lực phóng tới.Đồng thời tranh xuất thủ trước,"Minh Vương Lệnh"trong tay hoa phá trường không,trực tiếp bổ đỉnh đầu đối phương,cũng chỉ có như vậy mới lật ngược được thế yếu.

"Đinh"một tiếng vang lên,song phương giao thoa mà qua.Hoa Lân chạy thêm mười bước nữa mới đứng vững,tay phải một trận tê rần,"Minh Vương

Lệnh"trong tay lại thoát khỏi tay văng ra,"Vụt Vụt Vụt Vụt"xoay vòng vòng rớt xuống vực sâu vạn trượng.

Lúc này Hoa Lân đã không thể nào lo đau lòng Minh Vương Lệnh chí bảo.Hắn nhanh chóng xoay người,"Soạt"một tiếng lại rút ra Hà Chiếu kiếm,xa xa chỉ đối phương.

Sát khí giữa song phương lần nữa đạt tới đỉnh điểm.Hai người cơ hồ cùng lúc xuất thủ,toàn lực giết hướng đối phương,mắt thấy hai ngươi lại muốn chạm vào nhau,Hoa Lân bỗng đằng không mà lên,hai tay nắm chặt kiếm,kèm theo thế như sấm sét,từ trên không trực tiếp bổ vào mặt đối phương.

Tiếp đó lại là"Đinh"một tiếng vang lớn,lần này Hoa Lân chiếm được một chút lợi thế.Nhưng dù là như vậy,hắn vẫn không cách nào thu được thắng lợi.Nhưng may mắn là Hoa Lân hai tay nắm chặt kiếm,cho nên Hà Chiếu Kiếm trong tay không văng khỏi tay.Nhân cơ hội tốt này,Hoa Lân lập tức xoay người,không dừng lại,hét lớn:

-Phân Thân Trảm.....

Thân ảnh hắn vừa thoáng,cùng lúc xuất hiện thân hình của ba người Hoa Lân.Trường kiếm trong tay họ hóa thành luồng luồng bạch quang,bổ tới hắc ảnh đàng xa.

Hôm nay"Phân Thân Trảm"của hắn lúc trước không thể nào so bì được,toàn lực phát ra lập tức từ ba người "Góc độ" khác nhau hướng đối phương chém tới.Không những uy lực mạnh hơn,mà còn khó tránh né.

Vậy mà hắc ảnh đối diện liền liền thoáng động,lại bằng không biến mất tung ảnh,ba đạo "Phân Thân Trảm"lập tức toàn bộ rơi vào khoảng không.

Nếu là người bình thường,vừa gặp phải đối phương mất bóng,chắc chắc sẽ kinh hãi tay chân rối loạn.Nhưng Hoa Lân lại không giống,hắn hét lớn một tiếng,Hà Chiếu Kiếm trong tay liên tục chém ra bảy mươi hai kiếm,mỗi một kiếm đều bổ vào hư không hướng bên trái của mình.

Bộ "Túy Kiếm Tâm Pháp" này lần nữa lại thể hiện ra uy lực kinh nhân,"Đinh Đinh Đang Đang"một chuỗi tiếng binh đao chạm nhau truyền lại,một hắc ảnh bị ép trở lại nguyên hình.Hoa Lân mừng như điên,lập

tức thi triển thức thứ ba mươi sáu của "Tuyệt Trần Kiếm Pháp",đối hắc ảnh một trận tấn công mãnh liệt.Nhưng đáng tiếc,do "Phần Tinh Luân"trong cơ thể đã ngừng vận chuyển,Hà Chiếu Kiếm không cách nào phát huy uy lực mạnh nhất.Cho nên hắc ảnh kia một trận chống đỡ,thân hình lại thấp thoáng,lần nữa biến mất vô ảnh vô tung.

Chương 26: Thiên Nhân Giao Chiến (Phần 2) Tác giả : Phiêu Ẩn

Dịch giả: Jimmy19

Nguồn : QUẦN LONG HỘI - 4vn.eu/forum

Hoa Lân cảm thấy chán nản,biết rằng như vậy căn bản không đánh lại đối phương.Vì vậy thay đổi đối sách,ngược lại nhắm chặt hai mắt,đem cả con người mình hòa nhập vào hoàn cảnh xung quanh,chờ đối thủ lần thứ hai hiện thân.

Bỗng nhiên Hoa Lân tâm sinh cảnh dịch,đột nhiên nghiêng người lui một bước.Quả nhiên một thanh trường kiếm từ bên phải im hơi lặng tiếng đâm tới,không hề có dấu hiệu báo trước.Hoa Lân giật mình kinh hãi,trong lòng lướt qua vô số ý nghĩ.Cần

biết rằng vô luận chiêu thức gì,đều lẽ ra phải có dấu hiệu để tìm.Mà thanh kiếm này,lại như là từ một thế giới khác đột nhiên đâm tới,hoàn toàn thoát li thường thức.Nếu không phải tự mình trong tâm cảm ứng,e rằng hiện giờ đã chết,liền không kịp ngẫm nghĩ,trường kiếm chống lên,tính phong trụ chiêu sau của kiếm này.

Nhưng đối phương biến chiêu quá nhanh,hiển nhiên không thua kém Hoa Lân,trường kiếm chấn động,Hoa Lân chỉ thấy trước mắt hàn quang bạo trướng,đầy trời đều là kiếm ảnh.

Trong sự kinh ngạc,Hoa Lân chỉ có thể gấp rút lùi nửa bộ,đồng thời chân đạp"Khôn" vị,quơ kiếm quét ngang.Song phương cự li thực sự quá gần,tức thời trở thành trực diện giáp lá cà.Vì lật ngược lại thế yếu,Hoa Lân hét lớn một tiếng,Hà Chiếu trong tay hóa thành tinh quang đầy trời,một chuỗi đâm ra ba mươi tám kiếm.Đây là chiêu"Thất Tinh Kiếm Pháp"của Thiên Sơn kiếm phái,thi triển trên tay hắn lại đạt tới mức thế này,thật là đăng phong tạo cực.Nếu như người của Thiên Sơn kiếm phái thấy được,chỉ sợ là sẽ quỳ mọp tại chỗ.

Nếu chỉ luận về kiếm pháp,trình độ của Hoa Lân có thể nói là cực kì cao minh,tức thời giành lại một con đường sống.Trong thoáng chốc,song phương ta tới ngươi lui,hàn quang bắn tứ phía,khó mà phân cao thấp.Nhưng chính vì như vậy,hai người đều cùng lâm vào khốn cảnh.Vô luận ai chậm trễ một bước,chắc chắn kết cục là thân trúng mấy chục kiếm.Cho dù muốn triệt thân rời khỏi,cũng tuyệt không thể nào.

Chính vào thời khắc hai người đánh đến thiên hôn địa ám,vực sâu dưới chân bỗng nhiên chấn động,mặt đất nức ra một đường nức nẻ.Tiếp đó lại "Đì Đùng"một tiếng,vết nức rộng thêm ra đến trên dưới hai xích,dường như tất cả nham thạch đều li khai vực sâu,lúc nào cũng đều có thể rơi xuống vực sâu vạn trượng.

Xui xẻo nhất chính là,hai người đều đứng trên khối nham thạch bị phân khai đó,mặt đất dưới chân bắt đầu rung động.

Nhưng lúc này hai người không may là không thể dừng tay,nếu không chắc chắn thân sẽ trúng mấy chục kiếm mà vong mạng.Bây giờ biện pháp duy nhất chính là trước lúc rơi xuống vực sâu giết chết

đối phương,như vậy mới có thể thoát khỏi sự quấy rối của đối phương nhảy về mép vực.....

Chiến đấu vẫn đang tiếp tục,nhưng nham thạch dưới chân lại không đợi người.Lại là "Răng Rắc"một tiếng,đã bắt đầu rung lên,thằng ngốc cũng biết rằng,nó đã không thể trụ vững được bao lâu nữa.

Vào thời điểm chết người này,Hoa Lân lại bắt đầu suy nghĩ lung tung,trong lòng dâng lên một ý nghĩ đáng sợ.Hắn chỉ cảm thấy,chiêu thức của hắc ảnh trước mắt này,càng lúc càng tinh kì,không giống như là hóa thân không có trí tuệ.Vì vậy hét lớn một tiếng:

-Tí Hình...phải ngươi đó không?

Nhưng bên tai chỉ nghe"Ông Ông Ông"vang hồi lại,ngay cả mình cũng không nghe rõ,người khác thì càng không cần nói tới.

Hoa Lân gấp tới toát mồ hôi,hắn hoài nghi gia hỏa trước mắt này là Tí Hình,đó là căn cứ trên:

-Thứ nhất,Hoa Lân sâu sắc hiểu rằng,thần tượng của tầng chín này tuyệt không phải mình có thể chống lại.Nữ thần lần trước chính là một cái ví dụ sống

rành rành,bởi vì mình căn bản không cách nào cùng nàng giao thủ.

-Thứ hai,bản thân một đường đi tới này,cơ hồ tất cả "Chiến thần" ,đều là dùng trường kích làm binh khí.Mà gia hỏa trước mắt này dùng lại là một thanh trường kiếm.

-Thứ ba,đây cũng là một điểm rất quan trọng.Vừa rồi trường kiếm của gia hỏa này hoa phá hắc ám,đột nhiên từ bên phải đâm tới,lại không có dấu tích để lần mò,đây chính là đặc tính của "Ảm Hồn Kiếm".Tuy do tốc độ quá nhanh,nhìn không rõ nguyên mạo của kiếm này,nhưng đã làm Hoa Lân nổi lên nghi tâm.

Đương nhiên,những điều này chỉ là hoài nghi của Hoa Lân mà thôi,không hề mười thành nắm chắc mười.Nhưng mà đáng ghét nhất chính là,đối phương lại nghe không được lời nói của mình,đây mới là chỗ chết người nhất.

Đến thời này khắc này,Hoa Lân mới đột nhiên nhớ lại,lúc mình tiến vào tầng chín thì từng nổi lên một loại cảm giác không hay.Có lẽ chính là chỉ tình huống hiện giờ.Có thời điểm con người thường hay sinh ra những dự cảm kì lạ.Điều này đối với người tu tiên mà

nói,hiệu quả đương nhiên là nổi trội.Vì vậy Hoa Lân thầm hối hận,lúc đó chỉ cần phí thêm chút tâm tư,nói không chừng thì có thể tham thấu đạo lí trong đó.Chỉ cần cùng Tí Hình thương lượng một số ám hiệu,thì không đến nỗi lâm vào kết cục ngươi sống ta chết thế này.

Nhưng bây giờ nói gì cũng đã muộn,chỉ thấy nham thạch dưới chân lại là một trận cự chấn,đá vụn"Hoa Lạp Lạp"rơi xuống dưới,cả cái bình đài đã thoát khỏi vực sâu thật xa.. .....

Nhưng song phương vẫn như cũ ngươi đến ta lui,chiêu thức càng thêm tinh kì.Cái chết lơ lửng trên đầu,nếu như không thể lập tức giết chết đối phương,bay trở về mép vực,vậy thì hậu quả là song phương đều vong mạng.

Nham thạch dưới chân lại trầm xuống,cuối cùng chịu đựng không nổi.Chính vào một khắc này,Hoa lân đã hiểu rõ,đối phương chính là Tí Hình.Bởi vì từ trong chiêu thức của đối phương,thì có thể nhìn ra đối phương cũng là gấp gáp thoát thân.Điều này chỉ cần đơn giản suy nghĩ,từ trước giờ thần tượng đều không

sợ "Chết" mà nói,đó là chuyện tuyệt đối không có khả năng.

Hoa Lân trong mắt lướt qua một tia tuyệt vọng và hoang mang,trong đó còn chứa đựng sự dằn xé của nhân nghĩa đạo đức và nhân tính....

Rốt cuộc là giết đối phương?Hay là tự mình hy sinh?

Trong thoáng chốc,các loại ý nghĩ trong lòng vướng mắc.Tất cả những chuyện đã qua đều từng cảnh từng cảnh hiện ra.Nhưng Hoa Lân chỉ biết duy nhất một điểm,nếu như đối phương thật sự là Tí Hình,còn mình lại giết hắn đi mà nói,vậy mình cả đời này cũng không cách nào tha thứ cho bản thân.

Một thoáng lúc đưa ra quyết định đó,trong đầu Hoa Lân bỗng hiện ra từng nét mặt từng nụ cười của Thượng Quan Linh,chỉ thấy trong lòng nhói đau,ảm đạm lùi về phía sau....

"Sực Sực Sực"

Trên người Hoa Lân đã nhận thêm mấy chục vết kiếm,kiếm khí của đối phương xuyên người mà qua,làm hắn toàn thân run rẫy một hồi.Cho dù có"Huyễn Quang Kính"chống đỡ,nhưng vẫn ngăn cản

không được thần binh của đối phương.Hiên giờ cơ hồ có thể khẳng định,trường kiếm của đối phương tuyệt đối không phải phàm vật.Nhất định là Ảm Hồn Kiếm không sai!Hoa Lân lướt qua ý nghĩ này.

Nhưng bây giờ đã không còn ý nghĩa nữa rồi,vì hắn đã rơi xuống vực sâu vạn trượng.....

Mảnh vỡ trên vực cuối cùng không chịu nổi,cũng ầm ầm sụp đổ.....

Bóng tối vô cùng vô tận ụp tới,thân thể đang nhanh chóng rơi xuống,chỉ có tiếng gió bên tai vẫn như vậy,càng lúc càng xa vời vợi,giống như là tiếng gọi của Minh giới....

Chương 27: Sơn Thủy Kì Trận (Phần 1)

Tác giả : Phiêu Ẩn

Dịch giả: Jimmy19

Nguồn : QUẦN LONG HỘI - 4vn.eu/forum

Vực sâu không đáy dường như không có tận cùng,Hoa Lân vẫn đang rơi xuống với vận tốc thật cao.Nhưng lúc này,hắn đã sớm lâm vào trạng thái mơ hồ.

Trong mơ mơ màng màng,hắn mơ một giấc mơ vô cùng kì lạ.Hắn mơ thấy mình nguyên thần xuất khiếu,thoát li bản vị,bay ah bay,bay lên tới bầu trời.Bên trong đầu một mảng trống rỗng,không có tư duy,cũng không có quan niệm thời gian,có chăng chỉ là một mảng ngu ngu ngơ ngơ.Nhưng chính là trong loại trạng thái phiêu hốt này,hắn lại nhìn thấy bản thân.....

Không sai,hắn nhìn thấy mình nằm giữa một đại sảnh trắng tinh khiết,phảng phất bỗng nhiên lên tới cõi tiên.Nhưng làm cho người ta tán thán không thôi,lại chính là nền nhà dưới chân.Tổng thể của nó là một bức "Thủy mặc"tiên thủy họa tinh mĩ.Không những có núi sông,hẻm vực,còn có cự thạch,cùng với vực sâu dựng đứng.Những thứ này cộng lại tổ thành một thế giới màu xám chân thực.

Hoa Lân mê mang quay đầu nhìn quanh,tiếp đó thì nhìn thấy Tí Hình.Gia hỏa này ngây ngốc đứng ở đàng xa,cuối đầu nhìn "Vực sâu" dưới chân ngây ra đó.Trừ hắn ra,ở trong góc đại sãnh đàng xa,lại còn có một người xa lạ.Hắn đang nhắm mắt minh tưởng,ngồi xếp bằng,bên cạnh còn cắm một thanh

tiên kiếm,Người hắn toàn thân trên dưới cũng là mệt mỏi tả tơi,nhìn tình hình cũng không biết chết hay chưa.

Nhưng lúc này,Hoa Lân căn bản không biết suy nghĩ,càng sẽ không kinh ngạc chỗ này sao lại còn có người khác?Hắn chỉ là dùng mục quang ngây dại đó,lạnh lùng quan sát mọi thứ.Sau đó đờ đẩn xoay người,lại nhìn thấy trên chính đường của đại sảnh,sừng sững một pho thần tượng cao lớn,tay cầm trường kích ,thủ hộ bên dưới một tòa tế đài,như là không cho phép bất kì người nào tới gần,trên mặt đất ở không xa chỗ của nó,cũng không biết lục sắc ngọc thước của ai,bị đánh rơi ở chỗ đó....

Những thứ này,đương nhiên cũng không hấp dẫn nổi sự chú ý của một Hoa Lân trì độn,hắn chỉ là hướng một cánh cửa sổ đàng xa bay tới.Bên ngoài chính là ánh sáng mặt trời sáng lạn,một đóa Bạch Vân lơ lững bay qua,dường như đang hướng hắn vẫy gọi.Trong ngu muội,hắn chỉ muốn bay về nơi tràn đầy ánh sáng,nào sợ là một đi không trở lại.Hắn cũng không sai,điều này tốt hơn là so với thiêu thân xông vào ánh

lửa.Trong đó không có suy nghĩ cao thâm,hắn chỉ là hướng về quang minh,đấy là tự do của hắn.

Cửa sổ đàng xa càng lúc càng gần,bên ngoài cửa sổ mơ hồ là một mảng nhiều cung điện rộng lớn.Từ vị trí này nhìn ra,cơ hồ có thể nhìn bao quát cả kết cấu.

Mắt thấy hắn đang muốn xuyên qua cửa sổ,bay về hướng "Quang minh"thế giới.Chính tại lúc này,một đạo kim quang úp tới,"Bùm"một tiếng,đem cả con người của hắn đánh về mặt đất.Tiếp đó trước mắt tối đen,bản thân "Hu"một lát từ tầng mây cao cao rơi xuống phàm gian,hãi nhiên trở về thế giới màu xám.Hơn nữa từ trên bầu trời rơi thẳng tuốt xuống,lướt qua vực sâu,rơi xuống đất...

Bên tai truyền lại tiếng gió"Hu Hu",vực sâu một màu tối đen tạt vào mặt.Bỗng nhiên,hắn tại đáy vực u ám,nhìn thấy thân thể của"Mình".Trong một thoáng đó,hắn còn chưa kịp hiểu chuyện gì,thì bản thân trở về thân thể của mình.

"Cuốn"một vòng,Hoa Lân từ mặt đất ngồi dậy,vuốt vuốt mồ hôi trên trán,chỉ thấy toàn thân đều là mồ hôi nhớp nháp.

Xung quanh vẫn là một mảng tối đen,quái thạch san sát.Lúc ngẩng đầu nhìn lên,bầu trời trên cao vẫn là một vòng xoáy khổng lồ,không gian cũng bị uốn khúc biến hình,mà bản thân thì đứng ở dưới đáy vực,cảm giác giống như là một con ếch ở đáy giếng.

Hoa Lân bỗng nhớ ra,mình không phải là đã từ trên vực sâu rơi xuống rồi sao?Vậy há không phải là đã chết rồi?Chẳng lẽ đây là mười tám tầng địa ngục?

Trong kinh ngạc,Hoa Lân tại trên mặt mình tát một cái,"Chát"một tiếng,đau tới nước mắt chảy dài.

-Bà nội nó,thì ra còn chưa chết!

Hoa Lân sờ lên mặt đang đau,xoa lấy xoa để.

Nhưng vậy cũng không đúng ah!Từ trên vực cao như vậy rơi xuống,sao lại không chết?Hơn nữa trên người mình còn trúng mấy chục kiếm của Tí Hình,điều này không thể nào!

Hoa Lân lấy tay mò mò trên người của mình,xác thực vết kiếm lâm li,nhưng bây giờ đã làm mài,lành lại thật là nhanh.

Đột nhiên Hoa Lân lại nghĩ tới tất cả những điều trong giấc mơ kì lạ.Trong lòng cả kinh,tự mình lẩm bẩm:

-Chẳng là vừa rồi là nguyên thần xuất khiếu?

Hoa Lân sau lưng nổi lên một trận cảm giác lạnh tê.Đồng thời tâm niệm chuyển như điện,nếu như vừa rồi đúng thật là nguyên thần xuất khiếu,như vậy tất cả những gì mình nhìn thấy,đều có thể là chân thực tồn tại.

Hoa Lân xoay người đảo mắt lướt qua từng vùng từng vùng loạn thạch phân tán xung quanh,thở ra một hơi khí lạnh,mắng chửi:

-Mẹ nó!Nếu như vừa rồi bạch sắc đại sảnh mình nhìn thấy là thật sự tồn tại,như vậy những thứ trước mắt này,toàn bộ là giả rồi...

Hoa Lân chấn động,lại nhớ đến mặt đất của bạch sắc đại sảnh,giống như là khắc một bức thủy mặc thế giới thật sự,trong lòng kinh hãi:

-Chẳng lẽ những thứ này chỉ là một bức họa?

"Chát"một tiếng,Hoa Lân lại tát mình thêm một tát.Rất đau,hiển nhiên đây không phải là mơ.Nhưng mà,điều này cũng giải thích mình vì sao mà không té chết,bởi vì mình chỉ là tại chỗ ngã xuống một cái.Ha Ha,thật là thấy quỷ mà!Hoa Lân thầm buồn cười.

Lúc này bỗng nhiên nghĩ tới"Nguyên thần xuất khiếu"hình như một loại tiên thuật trên là bộ thứ hai của "Phạm Mật Tâm Kinh",chẳng lẽ bản thân trong lúc vô ý học được nguyên thần xuất khiếu?Hoa Lân lắc lắc đầu,biết rằng vừa rồi chỉ là tấu xảo mà thôi.

Ngẩng đầu nhìn bờ vực cao không thể với,Hoa Lân đột nhiên lướt qua một ý nghĩ buồn cười:Nếu như vực sâu trước mắt chỉ là một bức họa mà thôi,vậy thì mình chỉ cần bước tới một bước nhỏ thì có thể bay lên bờ vực.Trên lí luận mà nói,điều này đúng ra là có thể làm được.

Nghĩ tới đây,Hoa Lân không khỏi trong lòng kích động,không cần suy nghĩ hướng phía trước bước một bước.

Nhưng thật không may,bản thân vẫn ở giữa loạn thạch,vực thẳm đáng chết vẫn cản ngay trước mắt mình.

Hoa Lân trong đầu bỗng nhiên lướt qua một đạo linh quang:

-Nếu như dùng nguyên thần bản thân kết hợp với hành động của"Nhục thể",nói không chừng thật sự có thể bước ra một bước phi phàm.

Nghĩ tới đây,Hoa Lân chậm rãi nhắm mắt lại,trong đầu phác thảo một bức tranh:Giả thiết nhục thân của mình chính đang"Ngốc Ngốc"đứng giữa đại sảnh,hơn nữa đang đứng ở bên dưới cái gọi là"Vực sâu"trong họa quyển.Như vậy chỉ cần nhảy ra khỏi huyễn tượng trước mắt,thì có thể cường hành bước ra một bước thật lớn,trở về trên bờ vực.

Hoa Lân đột nhiên mở to hai mắt,trong mắt lướt qua một tia hưng phấn,liền không do dự bước tới...

Trong nháy mắt,hắn chỉ cảm thấy mình đằng không mà lên,như là một ngôi sao bắn thẳng lên trời."Vèo"một tiếng,thật sự trở lại trên bờ vực.

Lúc này mới phát hiện,Tí Hình đang ngây ngốc đứng ở mép vực,dò đầu nhìn vực sâu vạn trượng bên dưới,tâm tình vô cùng trầm trọng.

Sự xuất hiện của Hoa Lân,đương nhiên đã kinh tỉnh hắn.

Tí Hình lập tức ngẩng đầu,lại kinh hãi nhìn Hoa Lân.

Hoa Lân trong lòng lướt qua vài ý nghĩ,đằng hắng hai tiếng,nói:

-Hei!Tí Hình,ta đã tới trễ!Ngươi ở đó nhìn gì vậy?

Nói xong,Hoa Lân cũng dò đầu ra nhìn vực sâu bên dưới.Hoa Lân đồng thời cảm thấy kì quái,tại sao bây giờ nói chuyện không còn chướng ngại nữa?Chẳng lẽ trận này đã bị mình phá giải rồi?Nhưng mình hình như không hề làm qua cái gì ah!

Tí Hình cà lăm nói:

-Ngươi...Ngươi không phải rơi xuống dưới rồi sao?

Hoa Lân thấy Tí Hình áy náy như vậy,bỗng nhiên hiểu rõ tâm tình của hắn,thử nghĩ một người lỡ tay đánh hảo bằng hữu của mình rơi xuống vực,tâm tình của hắn sẽ như thế nào?

Hoa Lân vì để cho hắn yên lòng,nên làm như kinh ngạc nói:

-Không có ah,ta vừa mới vào tới.Ai rơi xuống vực?

Nói xong hắn lại dò đầu ra,nhìn nhìn vực sâu vạn trượng bên dưới.

Hoa Lân Ha Ha cười,vỗ vỗ vai hắn nói:

-Ngươi gia hỏa này,đi thiệt là nhanh mà....Ta còn đang cùng điện chủ bọn họ nói tạm biệt,thì ngươi lên tầng chín rồi,hại lúc ta đuổi theo ngươi đã không thấy hình bóng đâu.....Sao vậy,phải chăng gặp phải chuyện gì đó li kì cổ quái rồi?

Tí Hình cuối cùng đứng thẳng người,cười khổ nói:

-Lúc nãy ta vừa gặp phải một chiến thần thân mặc khôi giáp màu đen,võ công của hắn và ngươi cực kì tương tự.Ta....một thoáng khi ta đánh hắn rơi xuống vực đó,bỗng nhiên cảm thấy trong lòng rất là khó chịu,còn tưởng rằng là ngươi nữa....Ai...

Hoa Lân lại vỗ vỗ vai hắn,ha ha cười nói:

-Gia hỏa nhà ngươi thật biết nói đùa,thấy ngươi bình thường nghiêm túc như vậy,thì ra đều là làm bộ làm tịch.

Tí Hình nhún vai không nói gì.

Hoa Lân lập tức chuyển qua đề tài khác:

-Đúng rồi,ta lúc nãy đi khắp nơi tìm ngươi,lại vô ý phát hiện biện pháp xuất trận.Ngươi trước tiên ở đây đợi ta một lát,ta đi chút quay lại!

Tí Hình gật gật đầu,hắn vỗ nhẹ vai Hoa Lân nói:

-Hảo huynh đệ,ngươi đi đi!.....Ta phải ở đây đả tọa điều tức một lát,đợi sau khi ngươi quay lại,thì tới thông tri ta.

Hoa Lân lần đầu tiên được hắn gọi là"Hảo huynh đệ",trong lòng ấm áp,nhìn ánh mắt chân thành của đối phương,gật đầu thật mạnh.

Tí Hình cũng không nói nhiều nữa,xếp bằng ngồi xuống,nhắm hai mắt lại vận công điều tức.

Hoa Lân thở ra một hơi,nhớ tới "minh Vương Lệnh" của mình đánh rơi đàng xa,vật này nhất định phải nhặt lại,nếu không Minh Vương nhất định sẽ tìm hắn liều mạng.

Lập tức liền nhớ lại mọi thứ trong mộng,nhớ tới"Minh Vương Lệnh"bị chấn bay về hướng tây nam,cách không xa một pho thần tượng.Nghĩ tới đây,Hoa Lân toàn thân chấn động,lại nhớ lại một phía khác trong đại sảnh,dưới góc tường hình như

còn có một trung niên nam tử thương tích thê thảm ngồi ở đó.Kế bên hắn dựng một thanh trường kiếm,toàn thân khí thế bất phàm,hắn là ai vậy?

Hoa Lân ngẫm nghĩ một hồi,trước tiên không quản thêm nhiều,đợi tìm về"Minh Vương Lệnh"tính sau,liền nhắm hai mắt lại,nhớ lại một chút vị trí của"Minh Vương Lệnh".Trong thoáng chốc,hắn chỉ thấy nguyên thần quy vị,thiên nhân hợp nhất,hốt nhiên hướng vực sâu phía trước bước tới.Cả người vượt qua hư không,trên không hướng vực sâu đối diện bước tới....

Trong mắt Hoa Lân,dưới chân chỉ là mặt đất của đại sảnh,có thêm một bức "Sơn Thủy Họa"mà thôi.

Sau khi Hoa Lân bước đi,Tí Hình lại đột nhiên mở mắt ra.Một khắc này,hai mắt của hắn bỗng nhiên ẩm ướt....

Hắn thường nghĩ rằng Hoa Lân rất giả dối,hơn nữa thích ra vẻ.Nhưng lần này,khi hắn nhìn thấy ba mươi ba vết kiếm trên người Hoa Lân,hắn rốt cuộc bị cảm động sâu sắc.Hoa Lân hoặc là có thể lừa qua mình,nhưng vết kiếm trên người hắn lại không biết nói dối,bởi vì đó chính là kiệt tác của mình.

Giờ mới biết rằng,lúc trước tất cả những giả tạo của Hoa Lân,chính là sợ người khác khó chịu,sợ bằng hữu thương tâm.Cho nên rất nhiều thời điểm,hắn đều là giả ngốc.

Lòng dạ như vậy,hỏi lại thế gian có mấy người có thể làm được?

Cho nên điều mà Tí Hình đã rất lâu không thể,lần đầu tiên có cảm giác muốn khóc....

Chương 27: Sơn Thủy Kì Trận (Phần 2)

Tác giả : Phiêu Ẩn

Dịch giả: Jimmy19

Nguồn : QUẦN LONG HỘI - 4vn.eu/forum

Nói về Hoa Lân lăng không hướng đối diện bước tới,vượt qua trùng trùng huyễn tượng.Ở giữa một dãy núi,muốn tìm lại Minh Vương Lệnh của mình.

Nhưng cách làm này lại không khác gì mò kim đáy biển.Mặc dù đã biết đại khái vị trí của Minh Vương Lệnh,nhưng huyễn tượng trước mắt lại vô cùng vô tận,cấm chế của nó cường đại,thực sự ngòai dự doán

của người ta.Ngay cả "Sưu Thần Thuật"cũng nhìn không thấu những huyễn tượng này.

Nhưng khi hắn hiểu được điểm này,thì đã lạc lối trong thế giới màu xám rộng lớn.

Hắn tuy có thể vượt qua từng ngọn trong dãy núi,cũng có thể vượt qua hẻm núi.Nhưng hắn thủy chung không cách nào dùng mắt thịt nhìn xuyên qua sông núi trước mắt,càng không cách nào phân rõ giới hạn của huyễn giác và hiện thực.Khu khu một cây "Minh Vương Lệnh",một khi rơi vào trong một "Thế giới"khổng lồ như vậy,làm sao có thể nói tìm là tìm được?Hơn nữa lúc này,Hoa Lân thậm chí ngay cả đường về cũng tìm không được.Bởi vì hắn căn bản phân không rõ đông nam tây bắc,hoàn toàn lạc lối trong đại sảnh to lớn.

Bây giờ chỉ có một biện pháp mới có thể tìm lại Minh Vương Lệnh,đó chính là nhìn xuyên mọi huyễn tượng.Hoa Lân nghĩ vậy,nhưng làm sao mới có thế nhìn xuyên huyễn tượng?

Hoa Lân tinh thần chấn động,xem ra phải thi triển"Nguyên thần xuất khiếu" lần nữa thôi.

Chỉ có thoát li phàm thể,mới có thể nhìn rõ mọi thứ trước mắt.May là hắn nhớ đến trên"Phạm Mật Tâm Kinh"hình như có nhắc qua phương pháp tu luyện thuật này.

Nhưng đồng thời,Hoa Lân cũng có chút lo sợ.Bởi vì thi triển nguyên thần xuất khiếu rất nguy hiểm,nghe nói đa số mọi người một khi nguyên thần xuất khiếu thì cũng không trở về nữa.Hoa Lân thì không muốn chết,chỉ hy vọng trên"Phạm Mật Tâm Kinh"có phương pháp vẹn toàn.Nếu không thà rằng không cần"Minh Vương Lệnh".

Hoa Lân tại trên đỉnh một ngọn núi trơ trọi ngồi xuống,rút "Phạm Mật Tâm Kinh"bộ thứ hai ra,ở bên trong tìm phương pháp nguyên thần xuất khiếu.Nhưng lật qua một lần,trong cả nguyên bản thư lại tìm không ra chương tiết nào tên là"Nguyên thần xuất khiếu".

Hoa Lân cả kinh,trong lòng kêu to không thể nào,tự mình lẩm bẩm:

-Không đúng ah!Lần trước lúc ta sao chép,rõ ràng nhìn thấy trong đó có pháp môn nguyên thần xuất khiếu,sao bây giờ lại không có vậy nè?Chẳng lẽ mình

chép thiếu một chương?Không...Tuyệt đối không thể nào!

Hoa Lân có chút nôn nóng....

May là hắn không phải là loại người dễ dàng buông tha,vì vậy từ đầu tới cuối,đem bộ thứ hai của"Phạm Mật Tâm Kinh"xem lần nữa.Cuối cùng,ở trong chương thứ hai"Tụ Thần",hắn phát hiện"Nguyên thần xuất khiếu"bốn chữ này.

Mặc dù hắn còn chưa có lập tức bắt đầu nghiên cứu,nhưng đã có chút đầu váng mắt hoa,nằm xuống đất ngẩng đầu nhìn lên trời mắng:

-Ông nội nó"Phạm Mật Tâm Kinh",nếu như kiếp này lão tử không đem ngươi học cho biết,thì ta không mang tên Hoa Lân nữa.

Nghỉ ngơi nửa thời thần,cảm giác đầu váng mắt hoa rốt cuộc cũng hết,Hoa Lân lập tức lồm cồm bò dậy,rút ra nữa bộ"Phạm Mật Tâm Kinh",tìm tới chương thứ hai"Tụ Thần",chỉ thấy trên đó viết rằng:Người tụ thần,thu thập vạn linh vu tâm dã,thu nạp hồn phách,quy về mà dùng.Phóng ra nguyên thần xuất khiếu,phá cấm độ hư không gì là không thể.....

Hoa Lân kinh tới hai mắt cứ trợn tròng,hãi nhiên nói:

-Trời ơi!....Chẳng trách người ta nói"Phạm Mật Tâm Kinh"không phải thứ tốt lành gì ,nạp hồn loại chuyện này cũng làm ra được?Không được,bổn thiếu gia kiên quyết bỏ đi cặn bã của nó,chỉ lấy tinh hoa ,chứ không thể trụy nhập ma đạo.Hừm Hừm!...Nguyên thần xuất khiếu này ngược lại có thể học một chút,những thứ giống như tập vạn linh vu nhất tâm gì đó,thì có thể miễn đi!Ông nội nó,quyển"Phạm Mật Tâm Kinh"này ngàn vạn lần không thể truyền cho bất cứ ai nữa,cho dù là Diệp Thanh và Thượng Quan Linh cũng không được!Các nàng có lẽ sẽ không trở nên hư hỏng,nhưng không biết khi nào sẽ đem sách này truyền lại cho con cháu,hay là truyền lại cho bằng hữu khác.Như vậy thì Hoa Lân ta sẽ trở thành tội nhân thiên cổ!

Nghĩ tới đây,Hoa Lân đọc lại "Phạm Mật Tâm Kinh"lần nữa,lược sơ qua những chương tiết tổn người lợi ta,tìm được nội dung nguyên thần xuất khiếu.Đọc kĩ lại,bỗng nhiên hơi hơi ngộ ra,chậm rãi đóng"Phạm Mật Tâm Kinh"lại,nhắm mắt lẩm bẩm:

-Thì ra nguyên thần xuất khiếu,phải lấy bất kì thứ gì giống như ba hồn bảy phách làm vật dẫn.Nếu không

chỉ có nguyên,mà không có thần.Chẳng trách mọi người nói nguyên thần xuất khiếu rất nguy hiểm,thì ra là như vậy.

Hoa Lân tiếp đó lại nhớ tới:để cho an toàn,xem ra phải dùng tinh thần lực cường đại là cơ sở,mượn thần hồn bản thân,phóng ra ngoài mới được.Lúc trước từng nghe người ta truyền ngôn"Hồn Phách Song Tu",thì ra sẽ có ích như vậy.Chỉ không biết rằng đem"Hồn Phách"tu luyện tới cực kì cường đại,thì sẽ không sợ sự nguy hiểm của nguyên thần xuất khiếu sao?Nhưng sau khi nguyên thần xuất khiếu lại có chỗ nào tốt nữa đây?....Ai,suy nghĩ tới nhức đầu,hay là không suy nghĩ vậy!

Hoa Lân hít vào một hơi thật sâu,biện pháp"Nguyên thần xuất khiếu"đã giải quyết rồi,nhưng vấn đề là mình có thể trở lại không?

Nghĩ tới đây,bỗng nhiên hai mắt sáng lên,lập tức nhớ tới tao ngộ trong giấc mộng.

Khi bị Tí Hình đánh rơi xuống vực một khắc đó,nguyên thần của mình ngốc ngốc xuất khiếu,thậm chí còn tính"Bay"ra ngoài cửa sổ du đãng.Chính vào lúc đó,một luồng kim quang lướt qua,đem mình

đánh trở lại nguyên hình.Nếu không phải như vậy,bản thân e rằng đã sớm chết rồi.....Từ đây có thể biết rằng,luồng kim quang đó là chuyên môn"Phòng trừ"nguyên thần xuất khiếu thoát ra mà thiết lập cấm chế.Có sự tồn tại của nó,mình còn sợ gì nữa? Cùng lắm thì bị nó đánh trở về nguyên hình mà thôi! Hắc Hắc....

Nghĩ tới đây,Hoa Lân lập tức ngồi xếp bằng xuống,trầm nhập vào trong nguyên thần.Sau đó lại chiếu theo nguyên lí xuất ra ngoài của "Phạm Mật Tâm Kinh",phân li xuất nguyên thần,"Vụt"một cái đứng dậy.Lúc quay đầu lại nhìn,không khỏi buồn cười,quả nhiên hắn nhìn thấy bản thân vẫn ngồi ở chỗ cũ,như là lão tăng nhập định.

Đương nhiên,đây là lần đầu Hoa Lân bằng sức của mình thi triển"Nguyên Thần Xuất Khiếu",cho nên không dám một chút lơ là.Vì vậy nhẹ nhàng bay bay lên bầu trời,lập tức đi tìm chỗ hạ lạc của "Minh Vương Lệnh".

Do hắn rất chuyên chú,cho nên"Nguyên Thần"vẫn giữ được ý thức thanh tỉnh.Vừa nhìn rõ phương vị của"Minh Vương Lệnh",lập tức liền rút lui về bổn

thể,căn bản không phải nhờ vào sự giúp đỡ của ngoại giới.

Hoa Lân nguyên thần vừa quy vị,liền đứng dậy,hướng "Minh Vương Lệnh"đàng xa phóng đi.Lần này trãi qua"Nguyên thần xuất khiếu"thực sự làm hắn đại khai nhãn giới.Nếu không phải bản thân bị Tí Hình đánh rơi xuống vực,chỉ sợ hắn vĩnh viễn cũng không cách nào tham thấu ảo diệu trong đó.Càng tuyệt chính là,ở đây thi triển "Nguyên thần xuất khiếu" rất an toàn,không lo phiền bị ngoại giới tác động.Nếu như đổi một chỗ khác,Hoa Lân còn không dám thi triển thuật này.

Thành công nhặt lại được"Minh Vương Lệnh",Hoa Lân vừa nhớ tới trong góc đại sảnh còn có một người lạ.Không cần biết hắn là chết hay là sống,mình cũng nên đi xem xem.Người có thể đi tới được chỗ này,tuyệt đối là nhân vật đính tiêm(mũi nhọn,thuộc hàng top)nhất của "Tu chân giới".Đương nhiên mình không thể tính là nhân vật đính tiêm,Hoa Lân ngược lại tự hiểu rõ bản thân mình.

Vì vậy,Hoa Lân lần nữa thi triển nguyên thần xuất khiếu,nhắm chuẩn phương vị của hắn,tung thân bay tới.

Trước mắt dường như thoáng qua từng ngọn từng ngọn núi cao,vượt qua vùng vùng nguy hiểm,Hoa Lân "Vù"một tiếng,tới phía đối diện người đó.

Người này trên mặt râu ria xồm xoàm,quần áo rách rưới tơi tả,trên người càng là thương tích lâm li.Nhưng thân hình của hắn lại cao lớn uy mãnh,mặc dù đang ngồi,nhưng vẫn có loại khí thế chiếm đoạt núi sông.Chỉ thấy khuôn mặt chính khí của hắn,liền làm cho người ta có ấn tượng hào sảng.Nhưng rất tiếc,hắn hiện giờ toàn thân cứng đơ,không mang một tia sinh cơ,như là hóa thạch băng lãnh.

Hoa Lân thầm ta thán,cơ hồ có thể đoán định,người này đã chết rất lâu.Dù như vậy,nhưng Hoa Lân cũng phải đưa tay ra,định mò mò trán của hắn,tính xem xem rốt cuộc đã chết bao lâu...

Người ta thường nói,lòng hiếu kì sẽ hại chết người!

Tay phải Hoa Lân còn chưa chạm tới trán của đối phương,người đó đột nhiên mở mắt ra,trong hai con

ngươi lướt qua ánh khiếp người,dọa Hoa Lân"Ah"một tiếng kêu lớn,mông té bịch ngồi xuống đất,xém chút nữa thì tính cướp đường mà chạy.

Người đó trầm giọng hỏi:

-Ngươi là ai?Tại sao tới Thiên Thần Miếu?

Hoa Lân kinh hồn còn chưa trấn tỉnh nói:

-Ngươi...Còn ngươi là ai?

Ánh mắt người đó dần dần ảm đạm xuống,cặp mặt như sao dừng lại trên Hà Chiếu trong tay Hoa Lân,ôn hòa nói:

-Ta là Lôi Thiên Vực,ngươi là ai?

-Lôi Thiên Vực?

Hoa Lân nhỏ giọng lập lại một lần,nhưng lúc này sự chú ý của hắn căn bản không ở trên tính danh của đối phương,mà là đồng dạng dán vào bảo kiếm của đối phương cắm trên mặt đất.Trong lòng càng lúc càng kinh hãi,cuối cùng không kìm được nói:

-Đây...Thanh kiếm này có phải tên là Lôi Vân Kiếm,nó hình như xếp vị trí thứ tư trong thập đại tiên kiếm phải không?

Trong mắt Lôi Thiên Vực lướt qua tinh quang khó mà nhận thấy,nhưng trong nháy mắt xám xịt trở lại,gật đầu nói:

-Không sai,thanh kiếm này xác thực tên Lôi Vân Kiếm,ngươi nếu như muốn,chỉ cần nhổ nó lên là được!

Nói xong,hắn dùng ánh mắt lờ đờ,như là không phải chuyện của hắn nhìn Hoa Lân.

Hoa Lân nào phải người tầm thường,lập tức từ trong lời nói của đối phương phát hiện có nhiều hàm ý.Người này hắn tính đem bảo kiếm tặng cho mình,thì có thể nói thanh kiếm này tặng cho ngươi là được!Nhưng hắn lại không nói như vậy,mà là kêu ngươi nhổ kiếm.Nếu như mình thật sự tham tâm bảo kiếm của hắn,nói không chừng còn thật bị hắn nghĩ xấu.Hơn nữa Hoa Lân lại từ trong ánh mắt thoắt ẩn thoắt hiện của hắn,nhận ra người này tu vi thâm bất khả trắc,bản thân căn bản cảm nhận không được nửa điểm linh khí trên người đối phương.Trong lòng vừa run,thầm nghĩ gia hỏa này có thể là giả bộ làm ra dáng vẻ yếu ớt,tính thử thử nhân phẩm của mình.Liền nhiú nhíu mày,không vui nói:

-Ngươi người này thật là nhàm chán.Người ta không muốn kiếm của ngươi.Ta chỉ là ngạc nhiên danh vọng của kiếm này mà thôi,thoạt nhìn thấy vật này đương nhiên có chút kinh ngạc mà thôi...Đúng rồi,ngươi vừa rồi nói ngươi danh tự gọi là ...cái gì nè?

Hoa Lân không chút khách khí nói.

Lôi Thiên Vực không hề nổi giận,chỉ là lạnh lùng nói:

-Lôi Thiên Vực!

-Cái gì?

Hoa Lân cả kinh,đột nhiên nhớ ra hắn là ai.....

Chương 28: Hương Tiêu Ngọc Vẫn (Phần 1)

Tác giả : Phiêu Ẩn

Dịch giả: Jimmy19

Nguồn : QUẦN LONG HỘI - 4vn.eu/forum

Hoa Lân vừa biết thân phận của đối phương,lập tức vui mừng cười,Lôi Thiên Vực cả giận nói:

-Ngươi cười cái gì?

Hoa Lân mở không gian giới chỉ trên tay trái ra,mò ra một miếng kí ức tinh phiến tinh xảo.Bề mặt của nó có một tiêu kí chớp chớp như điện,chính là đồ mà Cầm Quán Vận giao thác cho mình.Lúc đó nàng muốn mình chính tay đem đồ vật này giao cho một gia hỏa tên"Lôi Thiên Vực",không ngờ rằng người này chính đang ở trước mắt mình.Tuy lần tao ngộ này có chút xảo hợp,nhưng ý nghĩ vừa chuyển,trong lòng cũng thấy nhẹ nhỏm.Lúc đó Cầm Quán Vận từng nói qua với mình,Lôi Thiên Vực có thể đang ở Phiêu Miểu Hà(sông) lịch luyện,giống như hắn loại cao thủ này,xông vào "Giải Thần Trận"đương nhiên là rất bình thường.Có lẽ,hắn căn bản là xông qua Giải Thần Trận"mà tới.Chỉ là không ngờ rằng hắn có thể thành công giết tới tầng chín,không hổ là siêu cấp cao thủ danh chấn tu chân giới.

Hoa Lân cảm thấy nhẹ nhỏm,thuận tay đem kí ức tinh phiến ném cho Lôi Thiên Vực,ha ha cười nói:

-Cầm cô nương muốn ta đưa phong thư này cho ngươi,hôm nay xem như hoàn thành tâm nguyện.Ha Ha Ha....Điều này cũng quá là trùng hợp!Nhưng nghĩ lại,Lôi đại hiệp loại cao thủ này đã tới Phiêu Miểu

Hà,không xông vào Thiên Thần Miếu mới lạ.Có thể ở đây gặp được đại hiệp,vừa hay tiết kiệm được nỗi khổ phải bôn ba của ta.

Nghe Hoa Lân xưng hô trái một câu đại hiệp,phải một câu đại hiệp,trong mắt Lôi Thiên Vực lập tức lướt qua một tia kì dị,ấn tượng đối với Hoa Lân thay đổi thật lớn.Vì vậy nhanh chóng xem qua một lần kí ức tinh phiến,bên trong quả nhiên là nét bút Cầm Quán Vận chính tay viết.Nội dung thư,là ước định hai người hai mươi năm sau,tại "Thần Cật Tinh" một trận quyết phân cao thấp.

Thóang chốc,thân hình Cầm Quán Vận lập tức hiện ra trong đầu,trên mặt Lôi Thiên Vực tức thời lộ ra nét cười nhẹ,giống như là người sắp chết,đột nhiên nghe được tin tức của người thân.

Hoa Lân giờ mới cả kinh,mới biết rằng hình dạng Lôi Thiên Vực không phải là làm bộ,vì vậy hỏi:

-Lôi đại hiệp sao rồi?Phải chăng đã thụ thương?

Lôi Thiên Vực ngẩng đầu nhìn lại,nghênh đón ánh mắt chân thành của đối phương,bỗng nhiên cởi mở nói:

-Tiểu huynh đệ quả nhiên là tín nhân,gửi thư gửi tới tận Giải Thần Trận mà tới.Lôi mỗ thực sự bội phục vạn phần.Ai...Lúc này còn có thể nghe thấy tin tức địch nhân,thì xem như lập tức chết liền cũng chết mà không luyến tiếc.

Hoa Lân toát mồ hôi nói:

-Đây...Đây là thụ người giao thác,đương nhiên là chuyện của mọi người.Ngược lại Lôi đại hiệp sao lại ở đây,Ân,tu luyện?.....Tại hạ chính đang muốn ra khỏi cái Giải Thần Trận đáng chết này,nếu như đại hiệp rãnh rỗi,không bằng dẫn chúng ta cùng ra khỏi trận đi?

Lôi Thiên Vực Ha Ha cười nói:

-Tiểu huynh đệ thật không đơn giản,chỉ nhìn ngươi có thể một mình xông tới Thiên Thần Miếu chỉ còn một tầng sau cùng,thì biết tiểu huynh đệ căn bản không cần nhờ ta dẫn ngươi xuất trận.Ngược lại Lôi mỗ khốn ở đây đã lâu,cho nên tiểu huynh đệ dẫn ta xuất trận mới đúng,phải không?Ha Ha Ha Ha....

Hoa Lân lúng túng gãi gãi ót,ha ha cười nói:

-Kì thật với năng lực của Lôi đại hiệp sao lại xuất trận không được?Đây chắc là tiểu tử đa tâm rồi.Theo ta thấy,Lôi đại hiệp nhất định có nguyên nhân gì đó mới không muốn rời khỏi,phải không?

Lôi Thiên Vực trầm mặc một hồi,sâu sắc nhìn Hoa Lân một cái,dường như giữa đột nhiên nghĩ thông gì đó,vì vậy than nói:

-Ai,Ngươi và ta vừa gặp như là đã quen từ lâu,nói cho ngươi cũng không sao...Hai mươi năm trước,tại hạ khổ khổ lòng vòng ở Thần Hợp cảnh giới,tu hành khó tiến bước nữa.Vì vậy phẩn nộ xông vào Giải Thần Trận,muốn mượn hung hiểm ở đây lịch luyện một phen.Ai ngờ Giải Thần Trận thực sự quá kinh nhân,cho dù với năng lực của tại hạ,cũng phải thời khắc ứng phó tai họa ập tới.Nhưng chính bởi vì như vậy,cho nên tu vi của tại hạ dũng mãnh đột phá,đột nhiên bước vào"Bàn Niết cảnh giới".Vì vậy...

-Cái gì,Bàn Niết cảnh giới.

Hoa Lân suýt nữa nhảy lên,trong lòng cuốn lên một cơn sóng lớn.

Ai ngờ Lôi Thiên Vực lại thờ ơ như không nói:

-Ai...Không sai,chính là Bàn Niết thời khắc trọng sinh quan kiện.Một cái không tốt,Lôi mỗ kết cuộc chính là nguyên thần câu diệt.Nhưng may là Thiên Thần Miếu chính là nơi tu luyện tuyệt nhất,không bị ngoại giới làm phiền.Cho nên Lôi mỗ quyết định ở đây an tâm tu luyện...Ai....Chỉ là không ngờ rằng tiểu huynh đệ lại cũng có thể đi tới chỗ này,thực sự làm ta kinh ngạc!

Nói xong,Lôi Thiên Vực dùng ánh mắt kinh dị đánh giá Hoa Lân,đem hắn từ đầu tới chân nhìn một lần.Trong lòng kinh hãi không hề dưới Hoa Lân.

Rất hiển nhiên,tiểu gia hỏa này chỉ luyện tới Thanh Hư trung kì,với cảnh giới như vậy ở tu chân giới cũng xem như không tệ.Nhưng là đã tới"Giải Thần Trận",vậy thì còn kém rất xa.Nhưng hắn sao vẫn khư khư chạy tới Thiên Thần Miếu vậy?Hơn nữa giết tới một tầng cuối cùng.

Hai người đối mắt nhìn nhau rất lâu,đều thầm kinh ngạc về kì tích trên người đối phương.Còn là Lôi Thiên Vực định thần lại trước,cười lớn nói:

-Có thể ở đây gặp được nhau,cũng xem như ta và ngươi có duyên.Nếu không phải Lôi mỗ Bàn Niết sắp

đến,thật là muốn cùng ngươi kết thành huynh đệ,Ha Ha Ha Ha....

Hoa Lân ngạc nhiên nhìn hắn,trong tiếng cười hào tình vạn trượng của hắn,bỗng nhiên hiểu ra được một chút cảm xúc bất lực.Hắn cũng như là đứng trên đỉnh phong của nhân sinh,trước mắt đã không có đường đi,càng sẽ không có người chỉ dẫn cho hắn.Nếu như hắn có thể thành công vượt qua một cửa này,thì hắn có thể đạt thành chánh quả.Nhưng nếu như một bước đạp không,hậu quả sẽ càng là thân phấn cốt tiêu.Sự cô độc của hắn,là thuộc về mặt tinh thần,mà đối với tương lai không một chút nắm chắc.Nếu như thất bại,hắn càng phải đối với thế giới này vĩnh viễn nói lời tạm biệt.Dưới loại tình huống này,Lôi Thiên Vực tự nhiên có chút không biết làm sao.

Ngừng suy nghĩ,Hoa Lân nghiêm mặt nói:

-Ta tuy không biết sau Bàn Niết sẽ là gì,nhưng nếu như trong lòng Lôi đại hiệp còn mang một chút lưu luyến,e rằng đối với phi thăng cực kì bất lợi. Sao không cởi mở tâm tư,muốn kết bái thì kết bái,muốn làm gì thì làm cái đó.Nếu như còn có tâm nguyện gì

chưa thành,dứt khoác bây giờ cho ta biết,chỉ cần ta có thể giúp được ngươi,vậy ta sẽ cảm thấy rất vinh hạnh!

Lôi Thiên Vực kinh ngạc nói:

-Nghĩ không ra ngươi tuổi nhỏ như vậy,đối với tu chân trái lại nhìn rất thấu triệt!

Hoa Lân nhún vai nói:

-Không phải vậy!Kì thật ta căn bản nhìn không ra,cũng nghĩ không thông,càng có vô số dây dưa

tình ái,làm ta không cách nào cắt đứt.Cho dù ta làm không được,nhưng ta cũng không để ý,phỏng chừng ta cũng luyện không tới Bàn Niết cảnh giới,kiên quyết theo nó đi.

Lôi Thiên Vực cả kinh:

-Không sai!Chính là loại tâm thái thờ ơ này mới thích hợp tu chân nhất.Về phần cái gì tình tình ái ái gì đó ah....Hắc Hắc,vừa rồi ngươi nói ngươi tên gì?

Hoa Lân kìm không được cười nói:

-Ta tên Hoa Lân!

Hoa Thiên Vực dùng lực vỗ mạnh vai hắn,nói:

-Hảo huynh đệ,thành tựu tương lai của ngươi nhất định sẽ không tầm thường!

Hoa Lân suýt nữa bị hắn một chưởng đánh nằm dài,liền rờ chỗ đau nói:

-Hắc Hắc,ta cũng nghĩ như vậy!

-Ah?

Lôi Thiên Vực sững sờ,thầm nghĩ da mặt tiểu gia hỏa này thật là dày ah.Trong lòng rất vui,Ha Ha cười nói:

-Chúng ta cũng bất tất phiền phức như vậy,sau này ngươi trực tiếp kêu ta lão ca ca là được.

-Vâng!

Hoa Lân ứng thanh một tiếng.

Lôi Thiên Vực chậm rãi rút ra một thanh thập tự kiếm kim quang chớp chớp,nói:

-Đây là chưởng môn kiếm lệnh của Trần Duyên Tinh.Nếu như ngươi rãnh rỗi,thì xin đi Trần Duyên Tinh một lần,đem nó đưa tới Thiên Kiếm đài,giao cho tả hộ pháp Huyền Dực,và bảo bọn họ chọn một

chưởng môn khác.Không cần biết ta Bàn Niết thành không hay không,ngôi vị chưởng môn này cũng đã không thích hợp ta.

Hoa Lân cả kinh,tức thời ngây như gà gỗ,nửa buổi cũng không có phản ứng.....

Lôi Thiên Vực thấy bộ dáng ngốc ngốc của hắn,nét mặt cứng nhắc nói:

-Sao rồi?Chẳng lẽ không muốn giúp ta việc này?

Hoa Lân cả kinh,giờ mới cà lăm nói:

-Trần...Trần Duyên Tinh?

-Không sai,thì sao?

Hoa Lân kinh hãi nói:

-Chẳng lẽ là một trong thất đại Thánh Môn,Trần Duyên Tinh?

Lôi Thiên Vực dùng ánh mắt kì quái nhìn hắn,chứa đầy thâm ý nói:

-Ngươi là sao?Nhìn bộ dáng của ngươi,hình như rất sợ thất đại Thánh Môn vậy?

Hoa Lân lập tức ngồi thẳng,ưởng ngực nói:

-Ai nói?Ai nói ta sợ thất đại Thánh Môn?

Mắt Lôi Thiên Vực không chớp nhìn hắn,cười nhẹ nói:

-Ta thấy ngươi,giống như bộ dáng ăn trộm chột dạ vậy!

Lôi Thiên Vực này quả nhiên không phải người thường,hắn tuy đối Hoa Lân nổi lên nghi tâm,nhưng hắn vẫn là bộ dáng hòa nhã dễ gần,dường như biết rằng Hoa Lân có khổ tâm không nói ra được.

Hoa Lân do dự một lát,kì quái nói:

-Ngươi đã là chưởng môn Trần Duyên Tinh,chẳng lẽ không nghe qua tên của ta sao?

Lôi Thiên Vực sững sốt,kì quái nói:

-Hoa Lân?....Không có!Ta dám xác định,danh tự này xác thực không có nghe qua.Chẳng lẽ ngươi thật sự là tội phạm truy nã?

Hoa Lân thầm toát mồ hôi,lập tức hiểu nguyên nhân.Lôi Thiên Vực này ở "Giải Thần Trận" hai mươi năm,còn mình mới vừa xuất đạo mà thôi.Hắn đương

nhiên không nghe qua tên của mình,muốn thông qua chỗ này,vì vậy lời nói vừa chuyển,lớn tiếng nói:

-Được,ta thừa nhận.Ta xác thực có chút sợ thất đại Thánh Môn.Nhưng điều này cũng không thể trách được ta ah.Ngươi nên biết rằng,ta lúc trước là "Hỏa hệ"tu chân giả,nhưng do bị Phần Âm Tông mấy tên gia hỏa này truy sát,dọa tới ta buông bỏ tu luyện lại lần nữa,cho nên tính đổi gia nhập Thánh Thanh Viện.Nhưng Thánh Thanh Viện lại không chịu thu ta.Vì vậy ta trộm của họ một bản tu chân bí tịch,bản thân len lén tu luyện.Nếu không phải bổn thiếu gia thiên tư thông tuệ,bây giờ e rằng còn ở nhà làm ruộng đó!

Lôi Thiên Vực đương nhiên cũng biết kết cục bi thảm của người tu chân hỏa hệ,sắc mặt liền ảm đạm:

-Ai!Thật là khó cho ngươi rồi....Năm đó ta cùng Minh Kính tán nhân chính là vì chuyện này mà trái ý nhau,náo loạn đến không vui sướng gì.Bỏ đi,không nói mấy cái này.Thanh chưởng môn kiếm lệnh này,phiền hãy giao tới tay tả hộ pháp Huyền Dực.Nói ta đã biết thân phận của ngươi,bảo mọi người trong Thánh Môn nhìn vào mặt mũi của ta,không cần làm

khó ngươi nữa.Thực sự không được,thì nói ngươi là huynh đệ của ta,xem bọn họ như thế nào tự xử...Hừm!

Hoa Lân một trận cảm động ,rất muốn nói ra bí mật mình thân mang Phần Tinh Luân,không biết hắn nghe xong sẽ phản ứng như thế nào.Đương nhiên rồi,đây cũng chỉ là một ý nghĩ mà thôi.Liền từ trong tay Lôi Thiên Vực đón lấy thập tự kiếm.Lúc cúi đầu nhìn,chỉ thấy kiếm này dài chừng một xích,rộng khoảng nửa thốn,chỗ tay cầm cũng sắc bén vô cùng,thật không biết có tác dụng đặc thù gì?Liền nghiêm mặt nói:

-Ngươi yên tâm,ta nhất định sẽ đem chưởng môn kiếm lệnh giao tới tay quý phái,đại ca ngươi yên tâm tu luyện,không cần vì điều này mà lo lắng.

Lôi Thiên Vực Ha Ha cười nói:

-Huynh rất an tâm!....Đệ có thể đi tới tầng thứ chín của Thiên Thần Miếu,nhất định là tâm hoài nhân nghĩa chi sĩ.Nếu không phải vậy,e rằng đệ cũng không qua được huyễn tượng của tầng thứ chín.Lão ca ca ta mới đáng hổ thẹn,vừa rồi còn tính thử thử

nhân phẩm của đệ,kì thật điều này đều là dư thừa,Thiên Thần Miếu sớm thuyết minh mọi thứ!

Hoa Lân sững sờ,mới biết rằng Lôi Thiên Vực vì sao xem trọng mình,nguyên nhân đều là vì "Thiên Thần Miếu".

Tiếp đó,Lôi Thiên Vực lại hỏi một số tình huống gần đây của tu chân giới,Hoa Lân từng việc nói ra.Trong đó vừa đem sự tích của Trữ Tiêm Tuyết nói cho hắn nghe một lần,trong đó không thể thiếu vì nàng mà nói không ít lời tốt đẹp.Sau khi Lôi Thiên Vực nghe xong,lại lộ ra sắc mặt háo hức,rất muốn cùng nàng phân cao thấp.

Hai người nói chuyện trên trời dưới đất ngược lại hết sức hòa hợp,như là một đôi hảo bằng hữu nhiều năm không gặp.Khi Lôi Thiên Vực hỏi Hoa Lân quá trình như thế nào xông vào Giải Thần Trận,Hoa Lân thực có do dự một hồi.Trong sự bất đắc dĩ,hắn lừa ra một bài nói dóc thiên y vô phùng.Những loại chuyện nhỏ như vầy,đối với Hoa Lân mà nói căn bản như ăn cơm thường ngày,nói dối này một khi đã nói ra,thì ngay cả bản thân hắn cũng tin nửa phần.

Mắt thấy thời gian không còn sớm,Hoa Lân sợ Tí Hình đợi sốt ruột.Vì vậy đứng lên,lưu luyến không nỡ nói:

-Đại ca,nếu như Bàn Niết thành công,ngàn vạn nhớ phải tới thăm ta.Tiểu đệ vong mạng giang hồ rất nhiều năm,phóng mắt cả tu chân giới,lại không có mấy bằng hữu tri tâm...Ai....

Nói tới đây,thương tâm cúi đầu.

Lôi Thiên Vực thở dài cảm khái.Từ trong giao đàm,hắn phát hiện Hoa Lân thực ra hiểu về tu chân giới rất ít.Bởi vì gia hỏa này thế mà lại không biết mình chính là chưởng môn của"Trần Duyên Tông".Từ đây thì biết,Hoa Lân thực sự đáng thương.Vì vậy dặn dò:

-Sau khi đệ tới Trần Duyên Tinh,nhất định phải chú ý vài chuyện.Thứ nhất,đương nhiên là không thể gây chuyện thị phi,bởi vì ở đó là nơi cao thủ lớp lớp xuất hiện.Thứ hai,chính là cách xa người của"Càn Khôn Cung"một chút,biết chưa?

Hoa lân sững sốt,không hiểu nói:

-Càn Khôn Cung đã làm gì?

Lôi Thiên Vực lần này thật sự ngây mặt ra,xem ra vị tiểu huynh đệ này,căn bản không biết Trần Duyên Tinh là gì.Vì vậy bất đắc dĩ nói:

-Ai...Nói cho đệ như vậy đi,"Trần Duyên Tinh"không phải là chỉ một môn phái,nó tuy được gọi là một trong thất đại Thánh Môn,nhưng bên trong đó lại là do mấy tu chân môn phái lớn lớn nhỏ nhỏ liên hợp mà thành.Rất nhiều cao thủ của "Tinh vực"khác,một khi thực lực đủ mạnh,đều sẽ tiến về Trần Duyên Tông phát triển tiền đồ.Một số người có dã tâm,thậm chí sẽ tự hành khai tông lập phái.Cho nên ở đó là nơi náo nhiệt nhất cả tu chân giới.....Đệ có thể tưởng tượng,khi tất cả cao thủ của tu chân giới đều hội tụ một chỗ,sức mạnh bọn họ tạo thành sẽ bao lớn?Chỉ sợ xưng hiệu là huyền môn chính thống "Thánh Thanh Viện"và"Kiếm Canh Tông" cũng không cách nào cùng bọn họ đối chọi.Lão ca ca ta tuy là chưởng môn Trần Duyên Tinh cùng nhau tuyển chọn ra,nhưng có những chuyện ta cũng không cách nào khống chế.Sơ lược nói qua,hiện giờ môn phái thực lực mạnh nhất Trần Duyên Tinh có hơn chín cái.Môn phái khác tuy cũng nghe lệnh thập tự lệnh kiếm,nhưng đệ tốt nhất không được dùng nó đi rêu

rao khắp nơi,nếu không hậu quả khó lường...Đương nhiên,nơi Lôi mỗ xuất thân Hà Quang điện,thực lực có thể nói là số một số hai.Nếu như nói rõ ngươi là huynh đệ của ta,đệ tử bổn môn đều sẽ tận tình giúp đỡ.

Hoa Lân một trận cảm động,bỗng nhiên buột miệng nói:

-Đại ca,không bằng huynh theo đệ cùng ra ngoài đi.....

Lôi Thiên Vực sững sờ,trong lòng cũng là một hồi xúc động.

Hoa Lân lời này vừa nói ra,liền lập tức hối hận.Vì vậy ảm đạm nói:

-Cũng là đệ không tốt,đại ca huynh hay là yên tâm ở đây tu luyện,tiểu đệ chúc huynh Bàn Niết thành công.Hơn nữa đệ biết,huynh nhất định sẽ thành công.Bởi vì trong những nhân vật mà đệ gặp được huynh là chân chân chánh chánh đại hiệp!Ngay cả Nhược Uyên của Thánh Thanh Viện,hắn cũng kém xa so với huynh!

Lôi Thiên Vực sững sốt,kì quái nói:

-Sao,đệ cũng quen biết Nhược Uyên?

Hoa Lân vì đề cao tín tâm của hắn,kiêu ngạo nói:

-Đó là đương nhiên rồi!Pháp môn tu chân của đệ chính là từ trên người gia hỏa này trộm tới.Sao,lợi hại không?Ha Ha Ha Ha.....

Lôi Thiên Vực cũng kìm không được,cười lớn nói:

-Huynh thấy hắn là cố ý để đệ trộm thì có?Ha Ha Ha Ha....

Hoa Lân cười một hồi,cũng không giải thích nhiều,trong lòng lại nghĩ:

-Nhược Uyên hình như cũng không phải thứ tốt lành gì,Ai,lòng người khó lường ah.....

Vừa rồi bản thân sở dĩ đem hắn ra để so sánh ,bởi vì Chương tứ thúc của Lộ Á Phi bình giá về Nhược Uyên rất cao,nói hắn là một nhân vật đại hiệp đương kim thế thượng khó gặp .Hừm Hừm!

Lôi Thiên Vực thuận tay đem "Tử Vân Lệnh"nhét vào tay Hoa Lân,nói:

-Lệnh này đệ cứ lấy đi,tương lai có lẽ dùng được...Nếu có thời gian,đệ chuyển một cái khẩu tín cho Cầm

Quán Vận,nói là Lôi mỗ Bàn Niết sắp đến,cái hẹn hai mươi năm ta sẽ toàn lực đuổi tới.Nếu như quá hạn không tới,thì bảo nàng không phải đợi nữa rồi.

Hoa Lân vui vẻ chấp nhận.

Rốt cuộc cũng đến thời khắc nói lời chia tay,Lôi Thiên Vực căn dặn một số chuyện,Hoa Lân giờ mới lưu luyến không nỡ mà rời khỏi.

Sau khi cáo biệt Lôi Thiên Vực,Hoa Lân đứng trên đỉnh một ngọn núi suy nghĩ một chút,quyết định tạm thời bỏ qua mấy chuyện vụn vặt trong lòng,trước tiên tìm hiểu phương pháp xuất trận.

Hắn mơ hồ nhớ rằng,phía tây nam dường như có một tòa tế đài,chỉ là nó được một pho thần tượng thủ hộ,chỉ không biết có phải là chỗ ra khỏi trận không?

Lập tức không do dự nữa,trực tiếp hướng phía nam tế đài phóng đi.

Không tới một khắc,Hoa Lân tới trước thần tượng cao lớn,chỉ thấy hắn đứng trên một cung đài(đài cúng tế)cao hai trượng.,mang một khí thế kinh nhân.Mà trên cung đài ở dưới chân hắn,lại khắc rất nhiều văn

tự.Nhưng do văn tự trên đó quá là cổ lão,bản thân căn bản không nhận biết.

Lúc này trong lòng Hoa Lân,chỉ là thầm khấn vái:Khấn vái pho thần tượng này không được ra đảo loạn nữa,nếu không cũng không qua nổi khảo nghiệm của nó nữa.

Cẩn thận từng chút vòng qua thần tượng,phía sau không xa chính là một tòa tế đài.Hoa Lân theo bậc thang mà lên,chỉ thấy "Tế đài"này có hình lăng bát giác,cùng bố cục của"Thiên Thần Miếu"rất tương tự.Trên tám phương vị,lại phân biệt gắn một viên bảo thạch lấp lánh trong suốt,Nhưng lúc này,trong đó có hai viên bảo thạch bể nát,dẫn đến trận pháp không cách nào vận chuyển.Hoa Lân trong lòng vừa động,từ không gian giới chỉ lấy ra hai viên lục sắc tinh thạch,do dự một lát,giờ mới khảm vào hai cái lỗ khuyết.

Đột nhiên,nguyên cả tế đài chấn động kịch liệt,năng lượng xung quanh điên cuồng hướng chính giữa ngưng kết,trong thoáng chốc,một cái "Kết giới" u ám trong suốt được dựng lên,hình thành một cánh cửa truyền tống.

Hoa Lân cũng không ngờ rằng lại thuận lợi như vậy,liền hưng phấn la to:

-Ta thành công rồi,ta thành công rồi!Ha Ha Ha...Tí Hình,chúng ta thành công rồi!Hinh Đình,Bôn Lôi,chúng ta thành công rồi!

Tiếp đó chạy xuống tế đài,muốn lập tức đi thông tri cho moi người.Nhưng hắn chỉ chạy vài bước,thì chợt nhớ ra điện chủ bọn họ còn ở tầng tám đợi.Trước mắt chỉ có Tí Hình một người ở một góc khác của đại sảnh đả tọa,liền cường hành áp chế kích động trong lòng,thi triển nguyên thần xuất khiếu,nhắm chuẩn phương vị của Tí Hình,nhanh chân hướng phương vị của hắn phóng tới.

Chương 28: Hương Tiêu Ngọc Vẫn (Phần 2)

Tác giả : Phiêu Ẩn

Dịch giả: Jimmy19

Nguồn : QUẦN LONG HỘI - 4vn.eu/forum

Tới bên cạnh Tí Hình,chỉ thấy hắn vẫn đang nhắm mắt điều tức.Nhưng Hoa Lân lại không đợi được,nôn

nóng đem hắn kêu tỉnh lại,cũng không cần biết hắn có phản ứng gì,cười lớn nói:

-Tí Hình,vừa rồi ta đã khởi động cửa truyền tống ra khỏi trận rồi.Ha Ha Ha Ha...Ta dẫn ngươi qua đó,đợi một chút đón điện chủ bọn họ nữa.

Tí Hình hơi sững sốt,lập tức "Vụt"một tiếng đứng dậy ngay,trong mắt cũng lướt qua ánh mắt hưng phấn,kích động nói:

-Ngươi nói thật chứ?

Hoa Lân gật đầu thật nhanh:

-Ngàn chân vạn xác!....Đi,ta bây giờ dẫn ngươi qua đó.

Nói xong cường hành kéo Tí Hình,phóng hướng đàng xa.

Tí Hình kinh hãi nói:

-Cẩn thận!Phía trước là vực sâu....

Lời còn chưa dứt,chỉ thấy sông núi,vách đá từ dưới chân loáng thoáng lướt qua,bản thân như là một ánh sao băng,"Vèo"một tiếng trực bắn phía đàng xa.Đợi hai người dừng lại,Tí Hình lập tức ngây ra tại chỗ.....

Chỉ thấy phía trước dựng một pho thần tượng khổng lồ,phía sau người nó,chính giữa tế đài hiện ra một cái kết giới u ám.Không cần nghi ngờ,đàng sau cái kết giới đó là một thế giới khác ngoài"Giải Thần Trận".

Một khắc này,kích động trong lòng hắn thực sự khó mà dùng bút mực để hình dung.Tí Hình từng tưởng rằng,mình căn bản không để ý tương lai của Minh Giới.Nhưng khi hắn tận mắt thấy kết giới xuất trận,hắn mới biết rằng bản thân vẫn yêu sâu đậm Minh Giới của mình.

Hoa Lân thấy hắn đứng đó bất động hồi lâu,vì vậy vỗ vỗ vai hắn,nói lớn:

-Ngươi ở đây đợi ta trước,ta trở lại đón Hinh Đình bọn họ lên.

Hoa Lân vòng qua thần tượng một vòng,quả nhiên phát hiện đàng sau còn có một thủ ấn nhàn nhạt,liền không chút do dự ấn xuống.Phía sau lập tức bay lên mấy cột ánh sáng,hắn lúc này đã quen thuộc đường lối,bước vào cái thông đạo cuối cùng.

Bạch quang vừa chớp,Hoa Lân rốt cuộc trở về tầng tám.

Lúc này Nhâm Vi đang ở chỗ cũ đi qua đi lại,hiển nhiên đã đợi tới mất kiên nhẫn.Hắn thấy Hoa Lân trở lại,lập tức tranh tiên một bước tới bên cạnh điện chủ,dùng kiếm đặt ngay dưới cằm nàng,quay đầu mắng:

-Ngươi bày trò gì hả?Đi tới hai ngày mới quay lại?Có biết ta suýt nữa bị bọn họ hại chết!

Hoa Lân sững sốt nói:

-Được hai ngày rồi sao?

-Phế thoại!

Nhâm Vi nổi nóng nói.

Hoa Lân cũng nóng lên nói:

-Ngươi câm mồm cho ta!Nếu như muốn xuất trận,bây giờ đi theo ta!

Nhâm Vi vừa nghe đến có thể ra khỏi trận,ngược lại khôi phục lãnh tỉnh,chậm rãi nói:

-Như vậy nói ra,ngươi vừa vượt qua tầng chín rồi?

Hoa Lân không đếm xỉa tới hắn,mà là nhìn nhìn điện chủ và Đỗ Bôn Lôi hai người.Hưng phấn nói:

-Hinh Đình!Ta đã khởi động kết giới xuất trận,Mê Tiên Trấn của muội được cứu rồi.Hắc Hắc...

Điện chủ và Đỗ Bôn Lôi tuy bị người khống chế,nhưng sau khi nghe nói xong hiển nhiên toàn thân chấn động,trong mắt đều lộ ra thần thái cuồng nhiệt.Hoa Lân nhìn bọn họ cười cười,giờ mới xoay người nhìn Nhâm Vi lạnh lùng nói:

-Nếu muốn xuất trận,vậy bây giờ theo ta đi.

Nói xong xoay người,chính đang bước vào thông đạo của tầng chín,nhưng hắn đột nhiên dừng lại,xoay người nói:

-Nhâm Vi!Huyễn tượng tầng chín rất lợi hại,hay là ngươi đem một người trong bọn họ giao cho ta chiếu cố thì hay hơn.Nếu không gặp phải nguy hiểm,ngươi e rằng không cách nào chiếu ứng được bọn họ.

Nhâm Vi cười lạnh nói:

-Ngươi yên tâm đi!Ta sẽ rất an toàn.Thậm chí ta sẽ không chết trước bọn họ,cho nên không cần ngươi lo lắng cho ta!

Hoa Lân cay đắng nghiến răng nghiến lợi,thầm nghĩ ta mới không cần biết ngươi sống hay chết.Đồng thời lại cũng nghe ra hàm ý trong lời nói của Nhâm Vi.Rất hiển nhiên,tên gia hỏa này một khi gặp hiểm,chắc chắn sẽ lấy điện chủ và Đỗ Bôn Lôi ra làm thuẫn đỡ tên.Vậy thì ép mình phải toàn lực bảo hộ hắn,người này thật là đáng ghét.Vì vậy hung hăng nói:

-Ta thật không ngờ,Nhâm Vi đại hiệp đỉnh đỉnh đại danh lại dùng tính mạng người khác để bảo họ bản thân,xem ra Hoa mỗ lúc trước thật là nhìn sai người rồi!

Sắc mặt Nhâm Vi biến đổi,nhưng lập tức lại khôi phục lãnh khốc,kiêu ngạo nói:

-Vậy là do ngươi còn chưa hiểu rõ ta.Đợi tới một ngày,sau khi ngươi biết sự lợi hại của ta,thì biết loại lời nói này căn bản không làm gì được ta.....Bây giờ còn không nhanh lăn,dẫn đường cho ta!

Hoa Lân cường hành đè nén lửa giận trong lồng ngực,quay phắc người,đưa chân tính bước vào thông đạo phía sau,nhưng đột nhiên lại dâng lên một loại cảm giác bất an.Vì vậy dừng bước lại,trong lòng thầm kinh hãi:

-Chẳng lẽ trước mắt còn xuất hiện điều gì ngoài ý muốn sao?

Hoa Lân vốn là người thông minh tuyệt đỉnh,lĩnh ngộ được lọai cảm giác này lần nữa ập tới,nói rõ nhất định còn có chỗ nào đó không ổn.Lập tức ý nghĩ vừa chuyển,lập tức đoán ra một chút đầu mối.Vì vậy quay người nói với Nhâm Vi:

-Đợi chút!.....Sau khi vào tầng chín,nếu như ngươi nhìn thấy một hắc ảnh thân mặc chiến giáp màu đen động thủ với ngươi.Nhớ kĩ không thể giành xuất thủ trước!Nếu không,ta có thể khẳng định nói cho ngươi biết,ngươi sẽ chết rất thảm.Hơn nữa điện chủ và Đỗ Bôn Lôi cũng sẽ bị ngươi hại chết....Ta có một biện pháp tốt hơn có thể cho ngươi an toàn thông qua,muốn biết hay không?

Nhâm Vi Lạnh lùng nói:

-Cái này không cần ngươi lo lắng,ta tự mình cân nhắc!

Hoa Lân nổi nóng nói:

-Nếu không phải ta quan tâm an toàn của điện chủ bọn họ,lão tử mới là không rãnh quản ngươi sống

hay chết...Bổn thiếu gia hảo tâm đề tỉnh ngươi một lần nữa,nếu như thấy hắc ảnh cản đường,ngươi ngàn vạn không thể cùng hắn quá chiêu,trực tiếp nhảy xuống vực sâu vạn trượng bên cạnh là được.Ngươi yên tâm,ngươi té không chết đâu.

Nhâm Vi chân mày nhướng lên,như là hiểu ra nói:

-Được rồi!....Nhưng trước lúc ta ngã chết,ta nhất định trước tiên sẽ giết chết con tin trong tay.Ngươi tự mình nhìn mà làm!

Hoa Lân bị hắn chọc tới ói máu,vô phương nói:

-Vậy được,trước lúc ngươi ngã chết,ta sẽ dùng sợi dây thừng này kéo ngươi lên!

Nói xong,Hoa Lân rút ra một cọng dây thừng do quần áo tết thành,chậm rãi cột vào tay.

Hai người không nhiều lời nữa,Hoa Lân đi trước bước vào tầng chín.

Trong mắt Nhâm Vi thấp thoáng lướt qua một đạo hàn quang,Hắc Hắc cười nói:

-Đợi chút nữa,Ta cho ngươi hiểu sự lợi hại của ta!

Nói xong,cũng bước theo vào tầng chín.

Sau khi tiến vào,quả nhiên như Hoa Lân dự liệu,Nhâm Vi bị một người thân mặc chiến giáp màu đen cản lại.Nhưng may là có sự đề tỉnh của Hoa Lân,Nhâm Vi không dám chọi cứng,tung thân liền nhảy xuống vực.Tiếp đó Hoa Lân lập tức dùng dây thừng đem hắn cuốn lên,kéo về mép vực.

Tới đây,Hoa Lân đã triệt để phá giải cấm chế của"Thiên Thần Miếu.Hắn không những có thể tự mình vượt qua,còn có thể thay người khác nghĩ ra phương pháp phá trận.Đây đúng là đạo cao một thước,ma cao một trượng.Nếu người kiến tạo "Thiên Thần Miếu" biết đối sách của Hoa Lân ,chắc sẽ tức hộc máu mà chết.

Hoa Lân dẫn theo Nhâm Vi,tới trước tế đài của"Thần tượng"....

"Truyền tống kết giới"đàng xa dường như là một tấm gương soi,sừng sững đứng giữa đất trời.Mà Tí Hình vẫn ngốc ngốc nhìn thần tượng,trong miệng lẩm bẩm có tiếng.Rất hiển nhiên,hắn thế mà lại hiểu được văn tự trên bia văn.

Gần sắp xuất trận,điện chủ và Đỗ Bôn Lôi đều lộ vẻ cực kì hưng phấn."Truyền tống kết giới" kia chính

đang ở trước mắt mình,đơn giản mà nói là có thể chạm tay vào.Nếu không phải bọn họ bị Nhâm Vi chế trụ,e rằng đều kích động xông vào trong kết giới.Nhưng lúc này,bọn họ chỉ có thể dùng ánh mắt cảm kích,xa xa nhìn Hoa Lân.

Nhâm Vi trong mắt lướt qua một tia nham hiểm,nói trước:

-Ta xuất trận trước.các ngươi đều sẽ không phản đối chứ?

Hoa Lân hét lên:

-Ngươi có thể đi,nhưng phải thả điện chủ và Đỗ Bôn Lôi bọn họ.Nếu không ai biết ngươi sau khi ra ngoài sẽ đem bọn họ đi luôn hay không?

Nhâm Vi lạnh lùng nói:

-Ta mang bọn họ theo làm gì?...Hừm Hừm,ta không nhiều lời với ngươi,ở trước mặt ngươi chỉ có một con đường,phải để ta đi trước,nếu không bây giờ ta giết Đỗ Bôn Lôi,tới lúc đó ngươi còn không phải giống nhau nghe lệnh của ta?

-Ngươi...

Hoa Lân cơn giận dồn nén.Nhưng Nhâm Vi nói không sai,gia hỏa này nổi giận lên,cho dù thật sự giết đi Đỗ Bôn Lôi,mình vẫn sẽ ném chuột sợ vỡ đồ,bởi vì trong tay hắn còn có điện chủ làm con tin.

Ánh mắt Tí Hình từ trên văn bia thu trở lại,vỗ vỗ vai Hoa Lân,nhìn hắn lắc lắc đầu.

Nhâm Vi không nhanh không chậm nói:

-Ngươi yên tâm!Ta chỉ muốn xuất trận nhanh một chút,tuyệt đối sẽ không bắt bọn họ đi.Như vậy đi,ta dùng danh nghĩa của Thánh Thanh Viện thề với ngươi,lần này chắc là tin rồi chứ?....Lại nói,ta bắt bọn họ có tác dụng gì?Bên ngoài chính là địa bàn của Phần Âm Tông,ta nếu như dẫn hai cái cục nợ này,làm sao mà thoát ra được?Được rồi,lời nói tới đây,ngươi nghe cũng được,không nghe cũng phải nghe.

Nói xong,Nhâm Vi nhấc diện chủ và Đỗ Bôn Lôi,từ từ lui ra sau,chậm rãi bước lên truyền tống tế đài.....

Hoa lân đã từ trong ánh mắt Nhâm Vi cảm nhận được có chút không ổn,hối hả tiến về phía trước hét lớn:

-Không được,ngươi phải bảo chứng sẽ không tổn thương bọn họ.

Lúc này một chân của Nhâm Vi đã bước lên bậc thang,cười lạnh nói:

-Ngươi tiến về phía trước thêm một bước nữa,thì ta không dám bảo chứng sẽ làm họ bị thương hay không,tin hay không bây giờ ta giết một người?

Hoa Lân chỉ có thể dừng bước.

Nhâm Vi rốt cuộc cũng lên tới cạnh bên "Truyền tống kết giới".Lúc này hắn mới lộ rõ nguyên hình,xa xa nhìn Hoa Lân Ha Ha cười nói:

-Ngươi biết không?Căn bệnh của ngươi chính là quá nhu nhược,tự thân cũng khó bảo,lại còn muốn quan tâm tính mệnh người khác.Ngươi lẽ ra nên học một chút thủ đoạn của Tru Ma Viện bọn ta,một khi muốn đối phó một đại ma đầu nào đó,thì sẽ bất chấp tất cả đem hắn diệt trừ!Ha Ha Ha...

Hoa Lân nổi nóng nói:

-Thân là đệ tữ Thánh Môn chánh phái,lại nói ra loại lời nói này,ngươi chẳng lẽ không thấy xấu hổ?

Nhâm Vi lạnh lùng cắt lời nói:

-Nói nhiều vô ích,tiếp chiêu đi!

Lời này vừa nói ra,Hoa Lân lập tức cảm thấy không ổn.....

Quả nhiên,Nhâm Vi tay trái vừa giơ lên,mang Đỗ Bôn Lôi trong tay toàn lực ném vào thần tượng khổng lồ.

Mọi người đều cả kinh.Đỗ Bôn Lôi càng là không cách nào phản kháng,thân thể như một mũi tên lạc,một đầu cắm hướng thần tượng,nếu như Hoa Lân đón không được hắn,Đỗ Bôn Lôi chắc chắn sẽ táng mạng tại chỗ.

Mà lúc này,Nhâm Vi căn bản không để Hoa Lân có cơ hôi kịp thở,tiếp đó lại đem thân hình điện chủ hung hăng ném về phía thần tượng,hơn nữa trong tay một đạo hàn quang lướt qua,bắn thẳng sau lưng điện chủ.

Một chuỗi động tác liên tục này,có thể nói nhanh như điện chớp.Hắn làm như vậy,đương nhiên là muốn dẫn dụ Hoa Lân lo cứu người,hắn mới dễ dàng thực hiện âm mưu cuả mình.

Nói về Hoa Lân bay lên trời,đang muốn đi đón lấy Đỗ Bôn Lôi,nhưng lại nhìn thấy điện chủ hướng mình quăng tới.Vì vậy bận tay bận chân đi cứu bọn họ.....

Do chỗ đứng của Tí Hình góc độ hơi khác một chút,cho nên hắn nhìn thấy một thanh tiên kiếm từ đàng sau bắn thẳng vào lưng điện chủ.Có thể tưởng tượng,thời khắc khi mà Hoa Lân đón lấy điện chủ,thanh kiếm này chắc chắn sẽ từ phía sau đem bọn họ hai người cùng lúc nhất kiếm xuyên tâm.Vì vậy kinh hãi rút ra "Ảm Hồn Kiếm",tính đánh văng thanh tiên kiếm đó.

Nhưng hắn rốt cuộc đã chậm một bước.....

Nhâm Vi nào phải là dạng lang bang,với công lực của hắn,đã sớm định kế rất là tinh chuẩn.Lúc này hắn căn bản không để ý Hoa Lân có thể cứu điện chủ hai ngươi hay không,hắn chỉ là từ trong lòng moi ra năm viên châu ánh sáng lấp lánh,thuận tay ném trên tế đài.Sau đó thân ảnh vừa thoáng,tấn tốc bước vào truyền tống trận.

Bạch quang vừa chớp,Nhâm Vi biến mất.

Chính một thoáng lúc hắn đi,trên tế đài "Ầm Ầm Đùng Đùng..."nổ thành một mảng.Năm viên Thiên Lôi Châu đó là công cụ dùng tru ma của"Thánh Thanh Viện".Lúc lưu ý,chúng có lẽ không tổn thương được Hoa Lân loại cao thủ này,nhưng nếu như muốn nổ phá truyền tống tế đài,vậy thì xác thực là có thể làm được.

Người này tâm kế cẩn mật,tuyệt không dưới Hoa Lân.Hắn căn bản không để ý có thể giết được Hoa Lân hay không,hắn chỉ muốn phá huỷ truyền tống trận,làm Hoa Lân vĩnh viễn không ra khỏi"Giải Thần Trận".Như vậy thì không những thay"Thánh Thanh Viện" trừ đi cây đinh trong mắt,mà còn cũng vì chính mình dọn sạch đường đi.

Bạo tạc cường liệt chấn động mặt đất một hồi rung động,đợi đến sau khi khói bụi bay hết,Hoa Lân,điện chủ và Đỗ Bôn Lôi ba người đều bị chấn lăn trên mặt đất,chỉ có Tí Hình một mình ngốc ngốc đứng ở chỗ cũ,động cũng không động.

Thì ra,điện chủ bị một kiếm xuyên tim,ngã vào trong lòng Hoa Lân.Thanh kiếm đâm xuyên qua nàng,chính là "Nhiếp Lung Kiếm"của Đỗ Bôn Lôi.Lúc

Nhâm Vi gần đi,đem thanh kiếm này lưu lại.Nhưng lúc này,thanh kiếm này lại thành mũi tên lấy mạng,thậm chí ngay cả trước ngực Hoa Lân cũng bị kiếm này đâm vào.Nếu không phải trên người hắn có"Huyễn Quang Kính"bảo hộ,một kiếm xuyên tim này tất sẽ mang hắn và điện chủ ghim lại cùng nhau.

Điện chủ vô lực nằm trong lòng Hoa Lân,nhướng đôi mắt trong sáng của nàng lên,chớp cũng không chớp nhìn Hoa Lân,cật lực nói:

-Huynh....Huynh đáp ứng muội,nhất định phải dẫn người của Mê Tiên Trấn ra ngoài.Bọn...Bọn họ đã bị khốn mấy ngàn năm,huynh...Huynh là hy vọng duy nhất của họ!

Ôm lấy thân thể vô lực của nàng,Hoa Lân chỉ thấy hai mắt mơ hồ,âm thanh run rẫy:

-Huynh...Huynh sẽ dẫn bọn họ ra ngoài!

Điện chủ gian nan từ trong lòng rút ra một mảnh ngọc bội,ngắc quãng nói:

-Đây là...Đây là lệnh bài của Mê Tiên Trấn,huynh phải giữ cho thật kĩ,tương lai khi dẫn bọn họ ra ngoài,mới có thể....mới có thể.....Khục Khục!

Hoa lân nắm lấy tay ngọc của nàng,nghẹn ngào nói:

-Muội...Muội yên tâm,huynh nhất định sẽ chăm sóc bọn họ thật tốt.

Tay của điện chủ nắm chặc lấy tay Hoa Lân,dường như lo sợ đột nhiên sẽ mất đi hắn,dùng một chút chân nguyên cuối cùng còn sót lại,nói:

-Còn...Còn có.Bọn muội trước giờ cũng chưa có rời khỏi qua Mê Tiên trấn,căn bản không hiểu được sự thảm khốc bên ngoài.Huynh phải chiếu cố họ thật tốt,tốt nhất...Tốt nhất có thể tổ thành một cái môn phái,không thể...Không thể để họ bị người khi phụ....Được....Được không?

Hoa Lân trước mắt đã sớm mơ hồ,mà cổ họng lại nói không ra một câu,nước mắt lăn dài,chỉ có thể liều mạng gật gật đầu.

Điện chủ ánh mắt thâm tình nhìn Hoa Lân,thật lâu thật lâu không thể kìm chế.Nàng cảm thấy còn có rất nhiều rất nhiều lời muốn nói với hắn.Nhưng vào giờ phút này,nàng biết rằng Hoa Lân cũng đã hiểu.Vì vậy,nàng nhè nhẹ mang theo một chút thỏa mãn,lộ nét cười nhẹ nhàng.Chỉ là đôi mắt trong sáng kia lại

dần dần tan ra.Nàng trước giờ chưa từng lộ ra cảm tình của mình triệt để như vậy.Mà lần này,là lần đầu tiên của nàng,cũng là một lần cơ hội cuối cùng.Trong thoáng chốc,nụ cười đẹp thê lương của nàng,vĩnh viễn đọng lại ở một khắc đó.

Có lẽ con tim nàng đã được thỏa mãn.Có thể chết trong vòng tay của người yêu,có lẽ cũng là một loại xót thương mà trời cao dành cho nàng.

Hoa Lân ngưởng cổ lên trời,nhìn trời cao hống lớn:

-Nhâm Vi!...Hoa Lân ta đời này nếu không giết ngươi,kiếp này thề không làm người!

Âm thanh đó bi thương vọng lại trong đại sảnh to lớn hồi lâu không dứt.

Một khắc này,Hoa Lân rốt cuộc quyết định phấn chấn phản công,cho dù "Thánh Thanh Viện"vẫn muốn bao che Nhâm Vi,hắn cũng không tiếc tất cả.Cho dù bản thân bị tất cả thất đại Thánh Môn không dung thứ,hoặc là phải vì vậy mà phải gánh danh tà môn ngoại đạo,hắn cũng sẽ cùng họ đọ sức tới cùng,mà còn là nợ cũ nợ mới tính một lần...

Chương 29: Long Xuất Thăng Thiên (Phần 1)

Tác giả : Phiêu Ẩn

Dịch giả: Jimmy19

Nguồn : QUẦN LONG HỘI - 4vn.eu/forum

Không biết vào lúc nào,bên cạnh Hoa Lân có thêm một người,hỏi:

-Hảo huynh đệ,chỗ này đã xảy ra chuyện gì?

Tí Hình định thần lại trước tiên,kinh hãi nói:

-Ngươi là ai?

Lôi Thiên Vực thở dài một tiếng,không trả lời.

Hoa Lân mê mang ngẩng đầu nhìn lên,lúc nhìn thấy Lôi Thiên Vực,như là nhìn thấy vị cứu tinh,gấp gáp nói:

-Nhanh!Lôi đại ca nhanh cứu cứu nàng.....

Lôi Thiên Vực ngồi xuống,tận khả năng nhìn qua vết thương của điện chủ,bất lực lắc đầu nói:

-Tâm tạng trúng kiếm,đã không thể nào tránh khỏi.Huynh đệ không cần quá thương tâm,người chết không thể sống lại.....đây là ai làm?Ở Thiên Thần Miếu còn muốn gây rối?

Một chút hy vọng cuối cùng của Hoa Lân cũng tan mất,lắc lắc đầu,không muốn nói chuyện.

Đỗ Bôn Lôi nổi nóng hống lên:

-Người đó là Nhâm Vi Thánh Thanh Viện!Người này không những tâm ngoan thủ lạt,còn tu luyện qua....

Hoa Lân đột nhiên kinh tỉnh,hét lớn:

-Bôn Lôi,không được nói nữa!

Đỗ Bôn Lôi sững sốt,căm phẫn nói:

-Tại sao không thể nói?Ta không thể.....

Hoa Lân hung hăng nói:

-Nhâm Vi người này ta tuyệt đối sẽ không buông tha hắn.Ngươi yên tâm,thù của điện chủ ta nhất định sẽ chính tay đòi trở lại!

Hoa Lân không muốn để cho Lôi Thiên Vực biết sự thực Nhâm Vi tu luyện"Ma công",bởi vì Lôi Thiên Vực đang vào giai đoạn Bàn Niết,một cái làm không tốt,tâm cảnh nếu như thụ ảnh hưởng,có thể sẽ nguy đến tính mạng.Hơn nữa Nhâm Vi và Lôi Thiên Vực đều là người trong thất đại thánh môn,một khi biết được thân phận Nhâm Vi,chắn chắn tạo thành trùng

kích không thể lường trước.Vì vậy,Hoa Lân cắt đứt sự trầm tư của Lôi Thiên Vực:

-Lôi đại ca,truyền tống trận chỗ này đã bị người nổ hư,huynh có biện pháp đem nó tu sửa hay không.Cám ơn huynh trước.

Lôi Thiên Vực trong trầm tư kinh tỉnh,gật đầu nói:

-Huynh xem xem đã!Ngàn vạn không được nói chữ cám ơn gì đó,nói không chừng sau này huynh cũng cần từ chỗ này ra ngoài.

Hoa Lân đánh mắt thị ý với Tí Hình và Đỗ Bôn Lôi,giới thiệu nói:

-Vị này là Lôi đại hiệp,cũng là cao thủ trong thất đại Thánh Môn,hơn nữa còn là chưởng môn của Trần Duyên Tinh.

Tí Hình và Đỗ Bôn Lôi đều cả kinh,giờ mới lần lượt hành lễ.

Lôi Thiên Vực chỉ gật gật đầu,xoay người bước tới truyền tống trận bể nát phía sau.

Tí Hình và Đỗ Bôn Lôi bây giờ đều đối với"Thất đại Thánh Môn"sinh ra ác cảm sâu sắc,vì vậy cũng lười đi

theo Lôi Thiên Vực kết giao,điều này cũng giảm đi không ít chuyện.

Hoa Lân cúi đầu nhìn điện chủ đã hương tiêu ngọc vẫn,hít sâu vào một hơi,gắng gượng rút"Nhiếp Lung Kiếm"từ trên người của điện chủ,đang tính đưa cho Đỗ Bôn Lôi,ai ngờ hắn đã sớm hung hăng nói:

-Ta không cần thanh kiếm này!

Hoa Lân sững sốt,thở dài một hơi,trầm mặc ném "Nhiếp Lung Kiếm"một bên.Bây giờ hắn đối với thanh kiếm này cũng không có hảo cảm gì,nếu như tu chân giới có người biết bọn họ đem tiên kiếm thuận tay ném xuống đất,nhất định sẽ tức điên.

Lúc này,Hoa Lân lại nhẹ nhàng giúp điện chủ chỉnh lí dung nhan một chút,ngẩng đầu nói với Tí Hình:

-Tí đại ca,phiền ngươi giúp Hinh Đình siêu độ một hồi.Ta thực sự là không nhẫn tâm nhìn nàng....

Hoa Lân nghẹn ngào,cố nén thương đau quay đầu bước đi,rời khỏi thân người điện chủ.Lưng hướng về phía họ ngẩng đầu lên trời hít sâu vào một hơi,giờ mới cất bước chân rã rời,đi tới tế đài đàng xa.

Lôi Thiên Vực chính đang tu sửa đống đá vụn trên tế đài,thấy Hoa lân bước tới,vì vậy hào sảng nói:

-Hoa lão đệ cứ an tâm,Thiên Thần Miếu này đều là Thanh Trừng ngọc tạo ra,vừa rồi bạo tạc chỉ tổn hại khoảng sáu thành.Ta nắm chắc có thể đem truyền tống trận đại khái tu sửa lại nguyên trạng,tính ra đợi ba thời thần nữa đủ rồi.

Hoa Lân tới cạnh hắn,ngốc ngốc đứng đó.Hắn bây giờ thậm chí không dám quay đầu nhìn thi thể của điện chủ,hắn sợ mình sẽ kìm lòng không được mà rơi nước mắt.

Nhớ lại một đường đi tới đây,"Mê Tiên Trấn" trong bốn người đi theo mình ra,bây giờ đều chết gần hết.Chỉ còn lại tay trái tàn phế Đỗ Bôn Lôi là còn sống.Lão thiên gia tựa hồ quá tàn khốc đối với người của Mê Tiên Trấn,rõ ràng gần sắp ra khỏi trận,lại khăng khăng làm bọn họ chịu đựng nỗi đau điện chủ táng thân.

Trong đầu Hoa Lân một mảng trống rỗng,cái gì cũng không muốn nghĩ,cái gì cũng không muốn nghe.Cho đến khi Lôi Thiên Vực vỗ vỗ vai hắn,giờ mới thanh tỉnh lại.

Thì ra bất tri bất giác,hắn đã đứng đó hơn hai thời thần.Lôi Thiên Vực đã sửa xong truyền tống trận,tay trái vịn lấy vai hắn nói:

-Hảo huynh đệ!Sau khi đệ ra ngoài nếu như phải tìm Nhâm Vi phục thù,thì hãy nhớ không được đắc tội cả Thánh Thanh Viện.Bọn họ tuy có lúc bất cận nhân tình,nhưng vẫn là cột chống của tu chân giới.

Hoa Lân nhíu mày,không nói gì.

Lôi Thiên Vực dường như nhìn thấu tâm tư của hắn,vì vậy lại nói;

-Nếu như vạn nhất đắc tội Thánh Thanh Viện,vậy thì đi Trần Duyên Tinh tìm sư đệ Lôi Tranh của ta,cho hắn xem tính vật bổn môn,hắn sẽ giúp đệ!Ai....

Hoa Lân cảm động,khi ngẩng đầu nhìn lại thấy sắc mặt Lôi Thiên Vực rất mệt mỏi,vì vậy quan tâm nói:

-Đại ca yên tâm đi,đệ biết làm sao mà.

Lôi Thiên Vực lại vỗ vỗ vai hắn,nói:

-Kì thật huynh một chút cũng không lo lắng cho đệ,biết vì sao không?

Hoa Lân lắc đầu,chỉ nghe Lôi Thiên Vực kiêu ngạo nói:

-Tại hạ xem người vô số,thấy đệ mặt đầy chính khí,ánh mắt càng là kiên định không đổi,một ngày nào đó tuyệt không phải dạng người tầm thường.Trong số những thế hệ thanh niên ta từng gặp,chỉ có Nhâm Vi tiểu tử này có thể cùng ngươi so hơn kém.Tiểu tử này ta ngược lại cũng gặp qua mấy lần,thật đúng là gió trong loài người,chỉ tiếc là sát lục quá nặng,không lợi tu hành.Đệ và hắn hai người ngày sau tất là nhân vật hô mưa gọi gió,huynh hy vọng đệ nếu như có cơ hội phục cừu,hãy lưu hắn một mạng,điều này cũng là vì tương lai tu hành của đệ mà suy ngẫm.....Được rồi,truyền tống trận đã sửa xong,các đệ có thể tùy lúc xuất trận.

Hoa Lân hết lời,trong lòng cảm thán:"Nếu như huynh biết Nhâm Vi gia hỏa này tu luyện ma công,thì nhất định sẽ không nghĩ như vậy.Cho dù thế nào,đệ cũng sẽ không tha cho hắn".

Lúc này Đỗ Bôn Lôi từ phía sau đi tới.Lôi Thiên Vực tự cố thân phận,không muốn cùng bọn họ nói nhiều,vì vậy nói:

-Hoa lao đệ,lão ca ca ta không trì hoãn chuyện của các đệ.Tương lai có duyên,có lẽ còn có thể tương kiến.

Hoa Lân cúi đầu nói:

--Cám ơn đại ca!

Lôi Thiên Vực cười cười,từ bên cạnh Hoa Lân bay qua,hình bóng dần dần mất hút.

Hoa Lân đưa mắt tiễn hắn biến mất trong bóng đêm,trong lòng càng thêm trầm trọng.Lúc này Đỗ Bôn Lôi đã tới phía sau,đau khổ nói:

-Hoa đại ca,chúng bây giờ làm thế nào?

Hoa Lân ảm đạm nói:

-Xuất trận trước rồi nói sau....

Tí Hình cũng tới một bên,lau mồ hôi trên trán,nói:

-Cái nơi quỷ quái này,cũng không biết chuyện gì nữa,ta trước sau niệm mười mấy lần"Vãng Sanh Chú",lại không cách nào đem tàn hồn của điện chủ đưa ra,hại tới ta chỉ biết bồi thêm một khỏa "Chấn Hồn Châu",lại cộng thêm hai cây Thăng Hồn Kì,giờ mới thành công siêu độ cho nàng.

Hoa Lân sững sốt,lập tức hiểu rõ chuyện gì,gật đầu nói:

-Đa tạ huynh đệ phí tâm rồi.

Tí Hình chuyển đề tài nói:

-Bên ngoài là Phần Âm Tông,huynh đệ dự định hành động như thế nào?

Hoa Lân mệt mỏi nói:

-Sau khi ta ra ngoài,trước tiên phải cứu một người mới được.Tí đại ca nếu như có việc,có thể một mình hành động.Về phần Bôn Lôi,ngươi có dự định gì không?

Đỗ Bôn Lôi quyết đoán nói:

-Đệ muốn đi theo huynh!Từ nay về sau,huynh chính là thủ lĩnh Mê Tiên Trấn chúng ta.

Hoa Lân lắc đầu nói:

-Điều này thì không được,Hoa mỗ suốt ngày phiêu dao bất định,mà thời khắc nào cũng trong nguy cơ,không thích hợp lãnh trách nhiệm nặng nề này.

Đỗ Bôn Lôi hống lên:

-Chẳng lẽ huynh đã quên giao thác của điện chủ trước lúc lâm chung?Huynh đã đáp ứng nàng phải dẫn Mê Tiên Trấn chúng ta kiến lập một môn phái,không để Mê Tiên Trấn bị người ăn hiếp.Chẳng lẽ những điều này là vì an ủi điện chủ?

Hoa Lân có chút bối rối.Lúc đáp ứng điện chủ,thì hắn thầm cảm thấy có chút không ổn.Bản thân chính đang lâm vào tình trạng đào vong.Hơn nữa còn phải đi mạo hiểm cứu Thượng Quan Linh,Sao có thể dẫn người cả Mê Tiên Trấn đi mạo hiểm?Nhưng lời đã nói ra miệng,lại không thể phụ lòng di nguyện của điện chủ,vì vậy nói:

-Bôn Lôi đừng nói nữa,ai....Ta đáp ứng ngươi là được chứ gì!

Đỗ Bôn Lôi nghe Hoa Lân đồng ý,lập tức hân hoan nói:

-Vậy chúng ta khi nào về Mê Tiên Trấn?

Hoa Lân hiểu tâm tình nôn nóng của hắn,vì vậy nói:

-Như vậy đi!Đợi sau khi chúng ta ra khỏi Giải Thần Trận,trước tiên đi giải quyết vấn đề Minh Giới ở đây,sau khi giúp họ khai thông thông đạo cùng Minh

Giới bên ngoài.Ta đi thương lượng cùng Minh Vương của họ một chút,xem xem có thể mượn đường Minh Giới của họ,dễ dàng trở về hồn đài quay lại trong"Giải Thần Trận",sau đó lại tới Mê Tiên Trấn.Như vậy thì chúng ta đã có thể bớt đi rất nhiều việc.Hơn nữa còn an toàn hơn rất nhiều.Chỗ khó khăn duy nhất,chính là người của Mê Tiên Trấn chúng ta chịu không được sự âm hàn của Minh Giới.Điểm này ta sẽ nghĩ biện pháp giải quyết.Lúc tất yếu,ta dứt khoát dùng hỏa hệ tu chân tâm pháp,cơ bản giúp các ngươi chống lại âm hàn.Đây là kế hoạch sơ bộ của ta,ngươi thấy sao?

Đỗ Bôn Lôi vẫn có chút không hiểu,nghi hoặc nói:

-Từ....Từ Minh Giới đi?

Hoa Lân còn chưa trả lời,Tí Hình đã Ha Ha cười nói:

-Không sai,đây thật là biện pháp rất hay!Các ngươi chỉ cần câu thông liên hệ với Minh Giới bên ngoài,thì có thể từ dưới mặt đất quay lại "Mê Tiên Trấn",giảm đi phiền toái Thiên Thần Miếu.Như vậy thì xác thực an toàn rất nhiều.

Đỗ Bôn Lôi rốt cuộc cũng hiểu được một chút,hân hoan nói:

-Vậy tốt,đệ nghe sắp xếp của Hoa đại ca!Nhưng,tương lai Mê Tiên Trấn chúng ta phải thành lập môn phái gì thì tốt vậy?

Hoa Lân cười khổ nói:

-Ai,lúc trước ta chuẩn bị khai sáng một cái Tiên Kiếm Phái.Bây giờ xem ra,đây đều là ý trời....Chỉ không biết người của Mê Tiên Trấn sẽ đồng ý hay không?

Ai ngờ Đỗ Bôn Lôi kích động nói:

-Được,thì tên là Tiên Kiếm Phái,bọn họ nhất định sẽ đồng ý.....Mê Tiên Trấn,Tiên Kiếm Phái đều mang một chữ"Tiên",hơn nữa danh tự cũng đủ kêu,không có người dám phản đối!

Hoa Lân thấy hắn kích động như vậy,dường như tạm thời quên đi cái chết của điện chủ,không khỏi thầm lắc đầu.Nhưng ý nghĩ vừa chuyển trong lòng cũng nhẹ nhỏm.Tính cách của Đỗ Bôn Lôi đôn hậu trước giờ,hắn vừa nghĩ tới nguyện vọng lớn nhất của Mê Tiên Trấn được thực hiện,đương nhiên có chút khống chế không được bản thân.Hơn nữa điện chủ từng nói

qua:"Cho dù chúng ta toàn bộ chết đi,nhưng cũng là vì tương lai Mê Tiên Trấn tận lực một chút sức nhỏ nhoi cuối cùng".

Có thể tưởng tượng,vì cái mục tiêu này,người của Mê Tiên Trấn cho dù hy sinh bản thân mình cũng sẽ không chút hối tiếc.

Vì vậy,Hoa Lân đột nhiên cảm thấy trách nhiệm trên vai mình càng lúc càng nặng nề.Không những phải thừa nhận kì vọng thiết tha của "Mê Tiên Trấn",còn phải hoàn thành giao thác của Lôi Thiên Vực.Quan trọng nhất chính là,bản thân phải hoàn thành sứ mệnh mà Minh Giới giao phó.Bởi vì điều này trực tiếp quan hệ tới tương lai của ngàn ngàn vạn vạn sinh linh.Một khắc này,việc của Thượng Quan Linh bỗng nhiên trở nên nhỏ bé.

Đương nhiên Hoa Lân tuyệt sẽ không bỏ rơi Thượng Quan Linh.Bởi vì trong tim của hắn,nàng rất quan trọng.

Trầm tư một hồi,Hoa Lân đột nhiên nghiêm mặt nói:

-Bên ngoài là địa bàn của Phần Âm Tông,nhưng ta và họ lại thề bất lưỡng lập.Như vậy đi,sau khi ra ngoài các ngươi đều gọi ta là Long Tiếu,để che tai mắt.

Tí Hình và Đỗ Bôn Lôi đã sớm biết hoàn cảnh của Hoa Lân,liền lần lượt gật đầu.

Hoa Lân thấy chỗ này đã không còn tất yếu lưu luyến,vì vậy nói lớn:

-Đi!Chúng ta ra ngoài...

Chương 29: Long Xuất Thăng Thiên (Phần 2)

Tác giả : Phiêu Ẩn

Dịch giả: Jimmy19

Nguồn : QUẦN LONG HỘI - 4vn.eu/forum

"Vù Vù Vù....."ba luồng ánh sáng trắng lướt qua,thân ảnh Hoa Lân,Tí Hình,Đỗ Bôn Lôi thấp thoáng mơ hồ,dần dần xuất hiện tại một tòa truyền tống trận hoang phế.

Xung quanh là một mảng thảo nguyên vô cùng vô tận,ngay dưới chân mọi người,tơi tả truyền tống trận đã sớm bể thành mấy khối,thậm chí còn bị cỏ dại che lấp mất.

Hoa Lân vốn nghĩ rằng bản thân sau khi ra khỏi trận nhất định sẽ bị trọng binh bao vây.Nhưng nhìn mọi thứ trống vắng xung quanh,cảm thấy có chút ngoài dự liệu.Ngay cả lời thoại đã soạn sẵn từ sớm,cũng không cách nào đưa ra để diễn,liền thất vọng nói:

-Kì lạ thật,chỗ này nếu như không phái trọng binh thủ hộ,một khi ma giới xâm nhập làm sao giải quyết?

Tí Hình trầm tư một hồi,lắc đầu nói:

-Theo ta thấy,Ma Giới tuyệt sẽ không từ"Thiên Thần Miếu" mà ra.Bởi vì bọn chúng ngay cả Thông Thiên đài cũng không qua được.Cho nên Ma Giới muốn đại quy mô xâm nhập,phải từng bước từng bước ra khỏi Giải Thần Trận.Nếu không bọn chúng vĩnh viễn cũng không ra được.Cho nên ở đây,căn bản không cần dùng trọng binh thủ hộ.

Hoa Lân nghiêng đầu ngẫm nghĩ,hắn cảm thấy ước đoán của Tí Hình rất có lí,vì vậy cười nói:

-Nếu như kêu ta từ Giải Thần Trận từng bước từng bước đi ra,vậy còn không bằng trực tiếp giết ta cho xong.Chẳng trách Ma Giới không cách nào đại quy mô xâm nhập!

Đỗ Bôn Lôi ở bên trái mới là không có tâm tình biết vấn đề "Ma Giới"sẽ ra tới hay không,hắn chỉ để ý "Mê Tiên Trấn"có thể ra hay không.Vì vậy ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời trên đầu,sau đó lại quay đầu nhìn nhìn hoàn cảnh xung quanh.Chỉ thấy trước mắt là một đại thảo nguyên vô cùng vô tận,không khỏi phẩn nộ:

-Chuyện gì vậy?Chúng ta còn ở trong Giải Thần Trận!

Hoa Lân một chút cũng không thấy kì,chỉ là nhàn nhạt gật đầu nói:

-Không sai,chúng ta tuy ở trong Giải Thần Trận,nhưng chắc là một khối trận pháp tận phía nam.Nếu như ta không nhớ sai,chỗ này chắc là địa bàn của Phần Âm Tông,hình như tên là Thần Ma Cảnh gì đó.Cho nên chúng ta theo phía nam đi bước nữa,thì có thể xuất trận rồi!

Tí Hình nghe xong,lập tức "Soạt"một tiếng rút ra phi kiếm,ngự kiếm xông thẳng lên trời cao.Nhưng hắn chỉ có thể lơ lửng cao độ khoảng hai mươi trượng,thì cũng không cách nào bay cao hơn nữa.Nhưng như vậy cũng đã đủ,trong cực hạn tầm mắt của hắn,chỉ thấy ngoài mấy dặm có một con đường lớn,xa xa trãi dài về phía xa.Chỗ tận cùng,mơ hồ thấp thoáng một

tòa thành thị.Tí Hình trong sự vui mừng,ngự kiếm trở về mặt đất,hân hoan nói:

-Hoa Lân nói không sai,phía trước quả nhiên có một tòa thành thị.Hơn nữa quy mô rất to lớn,chắc là địa bàn của Phần Âm Tông rồi.Bây giờ chúng ta chỉ cần trà trộn vào trong thành,thì có thể mượn truyền tống trận của họ rời khỏi!Ha Ha Ha.....

Trong mắt Tí Hình,"Tu Chân Giới"là một sân chơi cỡ bự.Hắn muốn phóng khai thủ cước,đi khắp nơi khiêu chiến cao thủ để tăng cường thực lực bản thân.

Đỗ Bôn Lôi cũng vui mừng nói:

-Thật không?Vậy thì bây giờ chúng ta vào thành!

Hoa Lân lại không hưng phấn như bọn họ.Vì đối với hắn mà nói.Phần Âm Tông so với "Giải Thần Trận"còn muốn nguy hiểm hơn.Hơn nữa bản thân còn phải đi cứu Thượng Quan Linh.Hắn chỉ cảm thấy con đường phía trước mờ mịt,trong lòng không có chút nào nắm chắc.

Lúc này,Tí Hình và Đỗ Bôn Lôi đã triển khai thân pháp,hân hỉ hướng phía trước chạy đi,Hoa Lân chỉ có thể yên lặng đi theo sau bọn họ.

Không tới một khắc,ba người đã tới ngoại thành ngoài năm dặm,không khỏi cùng lúc dừng lại.

Đỗ Bôn Lôi kinh hãi nói:

-Thành thị thật là lớn!

Tí Hình cũng vô cùng chấn kinh nói:

-Phòng ngự thật là lợi hại!

Hoa Lân tuy không lên tiếng,nhưng tâm thần cũng chấn động mạnh.Lực phòng ngự của tòa thành thị này có thể nói là trước kia không có và sau này cũng sẽ không.Vào lúc trước,bản thân nghĩ rằng "Huyền Băng Thiên" của Thánh Thanh Viện là quán tuyệt thiên hạ.Nhưng hôm nay,mới biết tòa thành thị này của Phần Âm Tông càng không ở dưới"Huyền Băng Thiên".

Xa xa nhìn lại,diện tích của cả tòa thành thị này khiêm tốn mà nói xung quanh cũng có mấy mươi dặm,so với Chi Thiên Hồ Thành cũng không kém phân hào.

Càng khiến người kinh ngạc chính là,tòa thành này được bao phủ trong hai lớp lồng ánh sáng bảo hộ,mỗi

cách mấy dặm,liền có một tòa tiễn tháp cao sừng sững thủ vệ.Tòa tháp của nó phát ra ánh sáng màu lam sẫm,xa xa nhìn lại,mấy chục tòa tiễn tháp nối liền nhau,dường như tổ thành một tòa kì môn đại trận kiên cố.Mà ở chính giữa thành thị,một tòa "Thần ....."cao chọc trời làm trung tâm,đem năng lượng của tiễn tháp xung quanh tụ lại,hình thành một vòng tầng bảo hộ nhàn nhạt.Ngoài ra,thành tường cao tới hai mươi trượng lại phản xạ ra ánh sáng kim thuộc đen tuyền(Vàng đen).Có thể tưởng tượng,lực phòng ngự của tòa thành thị này kinh người như thế nào.

Lúc nhìn thấy tòa thành thị này,Hoa Lân đột nhiên toàn thân chấn động,cảm thấy chỗ này rất là quen mắt.Trong đầu linh quang lướt qua,cuối cùng nhớ lại mình đã từng trong "Mộng" tới qua trường chiến tranh đó,dường như là tình cảnh thời tiên ma đại chiến.Nhưng nhớ kĩ lại,lại hình như không phải.

Trong mơ mơ hồ hồ,Tí Hình đụng đụng cánh tay của hắn,thấp giọng nói:

-Chúng ta làm sao vào thành?

Hoa Lân suy nghĩ rồi nói:

-Thì nói chúng ta đến từ Nạp Lan Tinh,hiện tại vừa từ trong Giải Thần Trận lịch luyện trở về!Phần Âm Tông mặc dù là**,nhưng thần dân rất nhiều,bọn chúng không thể đem mỗi người đều quản lí nghiêm ngặt.

Tí Hình và Đỗ Bôn Lôi gật gật đầu,xem ra cũng chỉ có thể như vậy.Nếu không cho dù nói thực tình,nói mình là cư dân của"Giải Thần Trận",trãi qua một vạn năm mới thoát ra được.Loại lời nói ai nghe cũng đều nghĩ rằng mình là người điên,không xem như làm loạn bắt lại mới là lạ.

Không tới một khắc,ba người đã tới thành ngoại,chỉ thấy cổng thành đã sớm mở rộng,một cây cầu treo vắt ngang trên sông hộ thành,bên cạnh cầu nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh đứng xếp hai hàng tu chân cao thủ,người người thân đeo trường kiếm,toàn thân y phục trang bị gọn nhẹ màu đen,tu vi đều là ở khoảng trên dưới Thanh Hư cảnh giới một chút.Hoa Lân thật sự thầm kinh hãi.

Nói về lúc này,phía trước đang có một đám người riêng lẻ lục tục vào thành,trong đó còn có năm người tu chân bị kiểm tra thẩm vấn kĩ lưỡng.

Năm người này hiển nhiên không phải người của Phần Âm Tông,chỉ thấy bọn họ quần áo rách nát tả tơi,trên người càng là thương tích dọc ngang,cùng hình thái hiện tại của Hoa Lân cực kì tương tự.Thậm chí là trong đó một người còn thiếu chân trái,phải do một người khác đỡ mới đứng vững.

Bọn họ bị đối đãi nghiêm khắc,một thủ vệ nổi nóng với họ thét lên:

-Nếu không phải nhìn vào phần trên người các ngươi thụ trọng thương,ta bây giờ đem các ngươi làm theo qui định....Hừm!

Năm người tu chân kia chỉ có thể cúi đầu,không dám lên tiếng.Bởi vì bọn họ biết rằng,trong địa bàn của "Phần Âm Tông",cho dù bọn họ thật sự muốn giết mình,còn không phải là dễ dàng như giết một con côn trùng sao?

Những người đi đường bên cạnh đều né ra xa xa,chỉ sợ bị bọn họ liên lụy.Hoa Lân thấy vậy,ép giọng nói nhỏ với Tí Hình:

-Ta đã có biện pháp!Chúng ta qua đó....

Nói xong lại đuổi theo năm người phía trước.

Một thủ vệ thét lên:

-Các ngươi là người nào?Có giấy thông hành không?

Hoa Lân chỉ chỉ năm người phía trước,giả làm bộ dạng thành khẩn nói:

-Chúng ta và họ cùng đi với nhau tới.

Năm người phía trước quay lại nhìn,đều lộ ra thần sắc kinh ngạc.Nhưng khi bọn họ thấy Hoa Lân toàn thân cũng là thương tích lâm li,tức thời như là hơi hiểu ra.

Hoa Lân xông tới bọn họ nói:

-Các ngươi tới lúc nào vậy?Có thấy Nho Tử Quân?

Lúc này,ngay cả Tí Hình và Đỗ Bôn Lôi cũng quay mặt nhìn nhau,bởi vì bọn họ căn bản không biết Nho Tử Quân trong lời nói của Hoa Lân là ai.Nhìn kiểu này,Hoa Lân lại đang dọa người rồi,lúc này lại hồ loạn báo ra một cái tên.Nhưng Tí Hình lại thầm bội phục.Trong loại tình huống này,cho dù Hoa Lân nói loạn ra một cái tên,đối phương cũng rất khó trả lời câu hỏi.....,thật đúng là cực kì cao minh.

Năm người phía trước đều ngây ra một lát,một người trong đó thế mà lại trả lời:

-Hắn đã chết rồi!

-Cái gì?

Lần này tới phiên Hoa Lân cả kinh.Hắn vốn đã sớm nghĩ ra được đối sách ổn thỏa,cho dù đối phương không nhận biết Nho Tử Quân,mình cũng có thể giả ngốc lừa qua luôn.Chỉ cần có thể kéo gần quan hệ với năm người bọn họ,thì thủ vệ sẽ nghĩ rằng mình và họ là một bọn,lúc đó thì có thể ẩn giấu được thân phận của mình.

Nhưng mà câu trả lời của đối phương lại quá là ngoài ý liệu của người ta,Hoa Lân trong sự kinh ngạc,chỉ có thể hỏi:

-Hắn sao mà chết?

Người kia ảm đạm nói:

-Chúng ta mới vừa qua hai cái Tiên trấn,thì hắn đã chết!

"Ah?"Hoa Lân lần nữa cả kinh,lập tức biết rằng họ thật sự nhận biết Nho Tử Quân,hơn nữa rất có thể là

vừa mới tầm bảo trở về.Nhìn tình hình này.những người này hiển nhiên là từng bước từng bước tiến vào Giải Thần Trận.Từ đây có thể tưởng tượng,với loại phương thức này của họ đi tầm bảo,có lí nào lại còn mạng sống?Lập tức liền lắc lắc đầu,lại hỏi:

-Vậy....Vậy quyển sách đó đâu?

Hoa Lân nói tới,đương nhiên là "Thiên Cơ Đồ" trong tay Nho Tử Quân.

Lúc này,chuyện càng khiến người ta không ngờ tới lại xảy ra,một người trong đó thế mà lại từ trong lòng rút ra một quyển sách thật dày,trực tiếp ném qua,ảm đạm nói:

-Ngươi là muốn quyển sách này hả?...Ngươi lấy đi,chúng ta sau này cũng sẽ không vọng tưởng Huyễn Quang Kính gì gì đó nữa.

Hoa Lân đón lấy Thiên Cơ Đồ lăng không bay tới,thở dài nói:

-Thật ra các ngươi cũng không cần chán nản,cứ xem như lần tầm bảo này là một lần lịch luyện đi.

Trên mặt người đó lập tức nổi lên một chút giận dữ,nhưng không biết tại sao,lại bình phục xuống,nhàn nhạt nói:

-Chết đi nhiều người như vậy,chẳng lẽ ngươi chỉ xem nó như là một loại lịch luyện mà thôi?

Hoa Lân trong lòng đau nhói,lập tức nhớ tới những người bên cạnh mình từng người từng người ngã xuống.Vì vậy cũng ảm đạm nói:

-Thật ra ta cũng hy vọng đây chỉ là một giấc mộng mà thôi.Ai....

Song phương đều buồn ảm đạm.

Thủ vệ bên cạnh rốt cuộc không nhìn tiếp nổi nữa,họ đối với những câu chuyện kể về tầm bảo,đương nhiên sớm đã nghe qua.Lúc này lạnh lùng nói với Hoa Lân:

-Ngươi!Nhanh đem quyển sách đó giao ra!

Hoa Lân chỉ có thể đem "Thiên Cơ Đồ" ném qua,ai ngờ thủ vệ đó nhìn cũng không nhìn,"Soạt Soạt Soạt"đem nó xé thành mảnh vụn,hét lớn:

-Cút!Sau này cũng đừng để ta thấy các ngươi nữa,nếu không ta sẽ tận tay giết mấy tên gia hỏa các ngươi!

Nói xong,hắn bước ngang qua một bước,nghiêng người để họ đi qua.

Năm người phía trước cuối thấp đầu,mặt mày ủ dột tiến vào thành,bước vào đường lớn,chậm rãi bước đi.Phố xá thành thị sầm uất náo nhiệt,căn bản không mang lại cho họ một chút hứng thú.

Hoa Lân ba ngươi tiến vào trong thành,lại cùng bọn họ trái ngược nhau.

Tí Hình và Đỗ Bôn Lôi càng là trái xem phải ngó,một cặp mắt nhìn sợ không đủ,giống như là mấy chú nhà quê lần đầu ra phố thị.

Ánh mắt Hoa Lân chậm rãi đảo qua phố xá ngang dọc đan xen,bỗng nhiên dừng bước,ngẩng đầu nhìn lên trời thở dài:

-Ai...Chúng ta rốt cuộc đã ra tới,thật sự có loại cảm giác như là được đầu thai làm người lần nữa!

Tí Hình và Đỗ Bôn Lôi đối mắt nhìn nhau,trong lòng cũng vạn phần cảm khái.

Phía trước năm người yên lặng bước đi cũng dừng bước,cùng quay đầu

dùng ánh mắt vô cùng kinh ngạc nhìn Hoa Lân,một ngươi trong đó nói:

-Ngươi tên gì?Sao Nho Tử Quân trước giờ cũng không có nhắc qua ngươi?

Hoa Lân cười thảm nói:

-Ta và hắn cũng xem như là hữu duyên.Hắn có một quyển Thiên Cơ Đồ,ta cũng có một quyển Thiên Cơ Đồ.Hắn một lòng muốn đi tầm bảo,nhưng ta lại không nghĩ như vậy.Ai ngờ thế sự khó lường,cuối cùng ta và hắn đều bước lên con đường tầm bảo,thật là tạo hóa trêu người!

Tí Hình vỗ vai Hoa Lân nói:

-Đồng dạng là tầm bảo,nhưng ngươi tên gia hỏa"Không muốn tầm bảo"này,lại là nhà đại phú từ trước giờ.Ha Ha Ha...

Năm ngươi đối diện cùng lúc cả kinh,kinh hãi nói:

-Chẳng lẽ các ngươi thật sự tìm được Huyễn Quang Kính?

Hoa Lân còn chưa trả lời,thì Tí Hình không chút hoang mang nói:

-Không phải vậy!Nhưng tên gia hỏa kia trãi qua lần lịch luyện này,tu vi càng đột phi mãnh tiến,nào có bảo vật gì có thể thay thế?

Chương 30: (Phần 1)

Tác giả : Phiêu Ẩn

Dịch giả: Jimmy19

Nguồn : QUẦN LONG HỘI - 4vn.eu/forum

Hoa Lân chỉ có thể cười khổ....

Từ một phương diện nào đó mà nói.Tí Hình nói không phải là không có lí.Mình chỉ là chuyển một vòng ở "Giải Thần Trận",thì tu vi từ Thanh Hư sơ kì,liền tới hiện tại trung kì giai đoạn.Nếu như đổi thành một người bình thường,chỉ sợ quá trình này,ít nhất phải mất đi thời gian một trăm năm mới làm được.Còn mình lại trong nửa năm đạt được.Điều này không thể không nói là một kì tích!

Đương nhiên,tu chân không bờ bến.Sau "Thanh Hư cảnh giới"còn có Chứng Ngộ cảnh giới,Thần Hợp

cảnh giới,thậm chí Bàn Niết cảnh giới và Đại Thừa cảnh giới.Nhưng đối với người tu chân bình thường mà nói,chỉ cần có thể đạt tới Thanh Hư cảnh giới,thì đã có thể bước vào dòng cao thủ.Về sau nữa,trừ phi ngươi có "Thánh Thanh Viện" và "Kiếm Canh Tông" những tâm pháp chánh tông,nếu không rất khó bước thêm một bước nữa.

Chính vì vậy,Hoa Lân lại đột nhiên nhớ lại,thủ vệ ngoài cổng thành ở đây,hình như toàn bộ đều tu luyện tới Thanh Hư cảnh giới.Điều này thật khiến người ta chấn kinh.Vì vậy không khỏi ước đoán hần Âm Tông nhất định đã tu luyện ma công,Nếu không sao lại xuất hiện nhiều cao thủ như vậy?Xem ra đây đều là "Phạm Mật Tâm Kinh" tác quái.

"Phạm Mật Tâm Kinh" này không hổ là thiên hạ đệ nhất kì thư,tiên thuật ghi chép trên đó càng kinh thiên động địa,không chỉ người tu chân có thể luyện tập,thậm chí ngay cả mấy gia hỏa Ma Giới cũng có thể tu luyện."Phần Âm Tông"lấy được sách này,thực lực tự nhiên đột phi mãnh tiến,trụy nhập ma đạo xem ra là chuyện sớm muộn mà thôi.Nếu không phải bản thân chất chứa ý nghĩ thiện lương,nói không

chừng đã sớm chống không nổi sự dụ hoặc của "Phạm Mật Tâm Kinh".

Trong lúc Hoa Lân đang suy nghĩ lung tung,thì nghe đối diện một người hỏi:

-Các ngươi dự định đi đâu?

Hoa Lân giờ mới nhớ tới Thượng Quan Linh,vì vậy nhàn nhạt nói:

-Ta tính đi tìm một khách điếm nghỉ ngơi trước,sau đó còn phải tìm một bằng hữu.Các ngươi có dự định gì?

Năm người phía trước hiển nhiên chịu sự đả kích quá nặng,một người trong đó tâm hôi ý lạnh nói:

-Chúng ta dự định bây giờ trở về Kim Vệ Tinh.Ta tên Kim.....Dương,ngày sau nếu như có rãnh,ngươi có thể tới Kim Vệ Tinh tìm chúng ta.

Hoa Lân ngây ra nói:

-Kim Cửu Dương là gì của ngươi?

Kim .....Dương mắt giật một cái,cuồng hỉ nói:

-Ngươi gặp qua hắn không?

Hoa Lân lắc lắc đầu nói:

-Lúc trước quen biết,hắn bây giờ ở đâu?

Kim ....Dương thống khổ nói:

-Hắn là sư huynh của ta,nhưng giữa đường thất lạc.

Hoa Lân nhớ lại hôm đó đi cùng với mình đến tổng cộng có bảy người,vì vậy hỏi:

-Vậy Mông Đô và Viên Linh Tinh bọn họ đâu?

Kim...Dương càng thêm bi thương nói:

-Họ...Bọn họ chết rồi!

-Ah?

Hoa Lân sững tại đương trường.Mặc dù mấy gia hỏa tầm bảo này cùng mình không hề có gì thâm giao,nhưng nghe tin bọn họ chết,lại còn là khiến người tiếc thương.

Tới lúc này,song phương đã không còn đề tài gì để nói,vì vậy chia tay nhau đường ai nấy đi.

Hoa Lân mắt đưa bóng lưng của họ từ từ biến mất trong dòng người,chậm rãi xoay người nói:

-Tí đại ca,chúng ta cũng nên chia tay ở đây phải không?

Tí Hình ngây ra đó nói:

-Ngươi sao lại nói vậy?

Hoa Lân trầm ngâm nói:

-Ta hình như nhớ là ngươi từng nói qua,muốn đi khắp nơi tìm khiêu chiến cao thủ Tu Chân Giới.Mà hôm nay,chúng ta đã thoát ra khỏi Giải Thần Trận,cho nên.....

Hoa Lân ngẩng đầu nhìn lên bầu trời,đề tài vừa chuyển nói:

-.....Hơn nữa ta ở đây còn có rất nhiều chuyện cần làm.Ngươi theo ta,sẽ chỉ mang lại vô tận phiền não,không bằng ở đây....

Tí Hình ngắt lời nói:

-Ngươi nếu như thật sự xem ta là huynh đệ,thì sau này đừng nói những loại lời này.Ta biết rằng ngươi bây giờ gấp muốn cứu người,cho nên sợ liên lụy Tí mỗ,đúng không?....Thật ra ở đâu tu chân cũng như nhau,cứu người có lẽ đối với ta mà nói càng là một

loại rèn luyện.Ngày sau cho dù phải chia tay,cũng đợi chúng ta cứu người ra rồi nói.Bây giờ thêm một người,cũng là thêm một phần sức mạnh.Trừ phi ngươi không xem ta là huynh đệ,nếu không đừng nhắc lại nữa!

Hoa Lân hết lời.....

Ba ngươi bước đi chậm rãi không mục đích,chỉ thấy người đi đường liên miên không dứt,trong không khí còn đâu đây tản mác mùi nhan khói.Trong những con đường ngang dọc đan xen này,mỗi gia mỗi hộ đều cung phụng tượng Hỏa Thần,làm cho người ta cảm thấy bọn họ vừa là kiên thành,lại vừa mang một chút quỷ dị.

Con đường phồn hoa dưới chân xa xa thông hướng chính giữa thành thị,bên đường còn có vài vị "Triều Thánh Giả",mỗi bước một dập đầu,chậm rãi hướng Thần Chi đàng xa bái lạy.Hoa Lân thầm kinh hãi,bách tính ở đây cũng không biết bị loại mị hoặc gì,lại đối với "Phần Âm Tông"sùng bái điên cuồng như vậy.

Đang men theo đường lớn yên lặng bước đi,đột nhiên đàng xa truyền lại chín tiếng chuông trong trẻo truyền lại,âm thanh cao vút vọng lại bên tai mọi

người hồi lầu không dứt.Trong thoáng chốc,người đi đường bên cạnh tấn tốc hướng hai bên tản ra,chỉ lưu lại chính giữa một con đường lớn thông thoáng.

Hoa Lân ba người không kịp phản ứng,tức thời bị đặt vào tình cảnh xấu hổ nổi bật giữa vạn người.Trên con đường lớn thông thoáng này,lập tức dẫn tới ánh mắt vô cùng kinh ngạc của bách tính hai bên .

Hoa Lân lòng thầm nói không ổn,vội vả kéo Tí Hình và Đỗ Bôn Lôi tránh lên vệ đường.Nói thì chậm,phía sau đường lớn xa xa chạy tới hai mươi hắc y thủ vệ,bọn họ từ kế bên Hoa Lân thoáng lướt qua,giữa đường còn quay đầu trừng mắt nhìn họ một cái.

Hoa Lân chỉ cảm thấy mồ hôi thấm ướt lưng áo,nếu như lúc này bị Phần Âm Tông khám phá ra thân phận,thì đúng là đưa dê vào miệng cọp rồi.

Trong lúc đang khủng hoảng,cũng không biết ai dẫn đầu hống lên một câu:

-Thần Tông Tất Thắng,Hộ Ngã Thần Cảnh!

(Thần Tông chắc chắn thắng,bảo hộ hoàn cảnh thần thánh của ta).

Bách tính bên đường tức thời hô theo,đồng thanh hống lên:

-Hộ Ngã Thần Cảnh.....Hộ Ngã Thần Cảnh.....

Tiếng hống cao vút hồi lâu không dứt,làm Hoa Lân ba người kinh hãi biến sắc,thầm nghĩ người ở đây phải chăng toàn bộ đã nhập ma?

Không tới một khắc,đường phía sau lại có mười hắc y thủ vệ chạy như gió phóng như điện lướt qua,Phần Âm Tông hình như xảy ra chuyện lớn gì đó,dẫn tới xuất động rất nhiều cao thủ.

Chính lúc ba người đang kinh hồn chưa kịp định thần,một nam tử vận trang phục màu lam đi thẳng tới đối diện Hoa Lân,thấp giọng nói:

-Các vị có phải gần đây mới đến chỗ này?

Hoa Lân cả kinh,còn tưởng rằng thân phận bại lộ,vội ngưng thần giới bị.Cặp mắt như sao lập tức ước lượng đối phương,mới nhận ra người này là một trung nhiên nhân tướng mạo không nổi bật,một thân trang phục màu lam,thân hình vừa phải,hình như không phải người của Phần Âm Tông.Vì vậy thầm thở phào nhẹ nhỏm,không hiểu hỏi:

-Không sai!Chúng ta xác thực vừa tới quý địa,không biết huynh đài có chuyện gì?

Nam tử đánh mắt thị ý,thấp giọng nói:

-Chỗ này không tiện nhiều lời,hay chúng ta đi Vong Ưu Lầu ngồi.Mời đi theo ta.....

Nói xong xoay người bước đi.

Hoa Lân một đầu mù tịt,quay đầu nhìn Tí Hình một cái,lại thấy người sau cũng vò đầu không ngớt.Vì vậy lòng thầm quyết đoán,bước dài đuổi theo người lạ phía trước,sánh vai hỏi:

-Ngươi rốt cuộc là người nào?

Người đó nhíu mày,nhỏ giọng nói:

-Ta là Liêu Hoa của Kim Vệ Tinh,cũng là vừa tới chỗ này,vốn dự định tiến vào Giải Thần Trận tầm bảo,nhưng giữa đường lại cùng các bằng hữu thất lạc,bất đắc dĩ phải lưu lại.Chỗ này không tiện nói nhiều,trước tiên lên Vong Ưu Lầu nói tiếp...

Chính đang nói,bốn người đã tới trước một tửu quán hào hoa.Hoa Lân dừng bước lại dưới bậc thang,ngẩng đầu nhìn lên,chỉ thấy "Vong Ưu Lầu" cao

chừng năm tầng,đối với một gian tửu lầu mà nói,chỗ này thực sự quá hào hoa một chút.

Tới đây,Hoa Lân biết đã không còn đường lui.Đối phương nếu như có lòng không tốt,dễ dàng có thể tùy lúc kêu người tới bắt mình,căn bản không cần phải phí công phí sức như vậy.Nghĩ tới đây,nên to gan bước lên bậc thang,theo Liêu Hoa tiến vào Vong Ưu Lầu.

Liêu Hoa này hiển nhiên đối với bố cục của"Vong Ưu Lầu"mười phần quen thuộc,đi thẳng lên tới tầng hai,tìm một gian trang nhã vắng vẻ,kêu người phục vụ lại,tùy ý gọi một bàn rượu thịt.Sau đó lại khoát tay cho phục vụ thối lui,kéo màn lại.

-Các vị mời ngồi.....

Hoa Lân,Tí Hình,Đỗ Bôn Lôi thấy xung quanh không hề có mai phục,vì vậy yên tâm ngồi xuống đối diện.Hoa Lân trực tiếp vào đề nói:

-Ngươi mang chúng ta tới có chuyện gì?

Liêu Hoa thấp giọng nói:

-Bây giờ Phần Âm Tông đã phong tỏa tất cả truyền tống trận,không cho phép người ngoài tùy ý ra vào.Ta đang muốn tìm vài người kết bạn đồng hành,xem xem có thể ra ngoài hay không?

Hoa Lân nhíu mày nói:

-E rằng ngươi đã tìm sai người,ở đây ta vẫn còn một số chuyện phải làm,cho nên không hề gấp rời khỏi!

Liêu Hoa vô cùng kinh hãi nói:

-Các ngươi không phải đã tầm bảo trở về sao?Vì sao không muốn rời khỏi đây?Nếu như đợi Phần Âm Tông có thời gian rãnh rỗi,tất sẽ rút ra thời gian đối phó các ngươi.

Hoa Lân trong lòng chuyển như điện,xem ra đối phương cũng ngộ nhận rằng mình là một thành viên trong đội ngũ tầm bảo.Vì vậy chuyển đề tài nói:

-Vậy thì thật kì quái,Thần Tông rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì?Lại muốn phong tỏa truyền tống trận?

Liêu Hoa thấp giọng nói:

-Ngươi chẳng lẽ không biết chuyện thất đại Thánh Môn vây công Phần Âm Tông?

Hoa Lân thầm cả kinh,Liêu Hoa này lại dám gọi thẳng"Phần Âm Tông"tên của nó,có thể thấy không phải là người của Thần Tông.Vì vậy trong lòng hơi yên tâm,sắc mặt không đổi nói:

-Nửa năm trước ta cũng có nghe qua thất đại Thánh Môn chuẩn bị vây công Thần Tông,nhưng về sau thì chúng ta tiến vào trong Giải Thần Trận,cho đến hôm nay mới ra khỏi trận.Chẳng lẽ là,bọn họ bây giờ vẫn đang đánh nhau?

Liêu Hoa gật đầu nói:

-Thánh Môn cũng thật là,muốn hủy diệt Phần Âm Tông làm sao có thể gấp trong nhất thời.Bây giờ bách tính Phiêu Miểu Hà đều bị Phần Âm Tông mê hoặc,nếu phải chọi cứng tới,chắc sẽ kích khởi bọn họ thề chết chống lại.....Ân?Để ta suy nghĩ xem,chẳng lẽ nói Thánh Môn còn có mục đích khác?Không phải vì Phần Âm Tông mà tới?

Hoa Lân kì quái nói:

-Ngươi rốt cuộc đang nói cái gì?Thất đại Thánh Môn đã giết tới chỗ này,không phải là vì Phần Âm Tông lại là vì cái gì?

Liêu Hoa bỗng nhiên tinh thần chấn động,nói lớn:

-Ta hiểu rồi!.....Vừa rồi nghe được tin tức,Thánh Thanh Viện phái người tiềm nhập vào nội bộ Phần Âm Tông,hơn nữa thành công cướp đi một nữ tử.Nghe nói nữ tử này cùng Phần Tinh Luân có chút quan hệ,dường như tên là Thượng Quan Linh gì đó.Lúc đó thì ta cảm thấy kì quái,Thánh Môn hao tốn công sức như vậy,chẳng lẽ chính là vì một nữ nhân mà thôi?.....Không đúng,không đúng,đây nhất định là ta đoán sai!

-Cái gì?

Hoa Lân nảy người lên.

Tí Hình và Đỗ Bôn Lôi đều vô cùng kinh ngạc nhìn Hoa Lân,họ chưa từng thấy qua Hoa Lân có phản ứng mạnh mẽ như vậy.

Liêu Hoa cười cười,chậm rãi bưng chén thức ăn trên bàn,nhẹ nhàng táp một miếng,thong dong nhìn phản ứng của Hoa Lân bọn họ.

Lúc này trong đầu Hoa Lân toàn là hình bóng của Thượng Quan Linh,các loại ý tưởng nhanh chóng lướt qua.Thầm ước đoán:"Nếu như thất đại Thánh

Môn thật sự bắt đi Thương Quan Linh,vậy thì bọn họ nhất định là vì ép mình lên cửa tự sa vào lưới.Xem ra chuyện này,hình như càng lúc càng phức tạp rồi".

Trong lúc đang kinh ngạc,rượu thịt của"Vong Ưu Lầu" cũng từng món từng món được bưng lên.Liêu Hoa thấy rượu thịt đã lên đủ,vì vậy hướng những người phục vụ phất phất tay,đuổi toàn bộ bọn họ ra ngoài.

Hoa Lân chậm rãi ngồi xuống,cũng từ từ khôi phục lại bình tĩnh.Thuận tay nhấc lên một cốc mĩ tửu,tự rót cho mình một chén,thần tình phiền muộn uống một ngụm,khen ngợi nói:

-Rượu thật là không tệ,Liêu huynh đệ muốn uống một chén không?

Nói xong,Hoa Lân lại giúp Liêu Hoa rót đầy một chén rượu,bên trong lại ngầm ước lượng biểu hiện của hắn,nhận thấy gia hỏa này hình như không hề nổi lên nghi ngờ,vì vậy trong lòng hơi an tâm.

Chương 30: (Phần 2)

Tác giả : Phiêu Ẩn

Dịch giả: Jimmy19

Nguồn : QUẦN LONG HỘI - 4vn.eu/forum

iêu Hoa cũng nâng chén rượu nhẹ nhàng uống một ngụm,khen không dứt lời nói:

-Rượu này xác thực không tệ,hương thơm thấm miệng,hình như chỉ Vong Ưu Lầu có bán.

Nói xong,đột nhiên thấp giọng nói:

-.....Hiện tại,chúng ta hẳn là nên nói một chút chuyện chính.Bây giờ thất đại thánh môn lúc nào cũng có thể triệt li Phiêu Miểu Hà,đến lúc đó Phần Âm Tông một khi thong thả trở lại,chắc chắn sẽ đối phó với những người tới tầm bảo chúng ta.Theo tại hạ thấy,chúng ta nên lập tức rời Phiêu Miểu Hà,nếu không tất sẽ bị bọn họ bắt lại.Các ngươi nói xem?

Tí Hình và Đỗ Bôn Lôi đều đối với Tu Chân Giới hiểu biết không sâu,cho nên đều không phát biểu ý kiến.Trong đó Đỗ Bôn Lôi càng thêm đối với tình cảnh của mình một chút cũng không lo lắng.Hắn chỉ biết miệng lớn miệng nhỏ uống rượu ăn thịt.Với hắn mà nói,thức ăn ở đây tuyệt đối là một trường thịnh yến ông trời ban cho mình.

Hoa Lân trầm ngâm một chốc,nhìn Liêu Hoa gật đầu nói:

-Như vậy đi,ta ra ngoài thám thính một chút tin tức nữa,thuận tiện mua vài bộ quần áo thay đổi.Với bộ dáng hiện tại của chúng ta,e rằng quá làm người chú ý.

Liêu Hoa đã sớm có chuẩn bị,nhàn nhạt nói:

-Vậy dễ giải quyết,ta ở đây có mấy bộ quần áo bình dân,không bằng bây giờ thay luôn thế nào?Chuyện không thích hợp trể nãy,chúng ta phải lập tức rời khỏi mới được.

Hoa Lân sững sốt nói:

-Này....y phục ta có thể nhận,nhưng ta phải ra ngoài làm một chút chuyện mới được,không bằng đợi thêm vài thời thần rồi đi.

Liêu Hoa nhíu mày,còn tính nói thêm gì đó,nhưng suy nghĩ một chút ,chỉ biết đáp ứng nói:

-Như vậy đi,ta ở chỗ này đợi các ngươi quay lại,hai thời thần sau cùng nhau lên đường.....Các người

ngàn vạn không được chạy loạn ah,nếu không ta một người e rằng rất khó thoát ra ngoài!

Hoa Lân gật đầu nói:

-Ngươi yên tâm,quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy.

Nói xong liền đứng lên.

Liêu Hoa vô phương nói:

-Đây là ba bộ quần áo,các ngươi nhanh thay đi!

Nói xong tay phải vẽ một cái thủ quyết,từ không gian pháp bảo lấy ra ba bộ quần áo bình dân,đưa cho Hoa Lân nói:

-Chỗ này là địa bàn của Phần Âm Tông,các ngươi cần cẩn thận là trên hết!

Hoa Lân thấy hắn rườm rà như vậy,chỉ có thể ứng thanh một tiếng,quay đầu nhìn Tí Hình và Đỗ Bôn Lôi một cái,chỉ thấy Đỗ Bôn Lôi đã sớm ăn uống no say,chuì chùi cái miệng đầy dầu mỡ nói:

-Hoa đại ca,rượu thịt ở đây rất ngon,đệ thích!

Sắc mặt Hoa Lân trầm xuống,nghiêng người nhìn nhìn Liêu Hoa đang ngồi ở chỗ cũ,thấy hắn đang cuối

đầu,tâm sự trùng trùng uống rượu buồn,hình như không nhận ra cái gì không ổn.Vì vậy hướng Đỗ Bôn Lôi và Tí Hình đánh mắt thị ý,bước dài ra khỏi phòng,đợi sau khi Tí Hình và Đỗ Bôn Lôi ra khỏi,thấp giọng nói:

-Bôn Lôi,nhớ phải kêu ta Long Tiếu.

Đỗ Bôn Lôi cả kinh,mồ hôi ướt lưng nói:

-Đệ...Đệ biết rồi!

Hoa Lân vỗ vỗ lưng hắn,không nói thêm gì.

Sau khi thay đổi quần áo bình dân,ba người đã cùng bách tính xung quanh không có gì khác nhau.Nếu như không xem xét kĩ lưỡng,thì rất khó phát giác ra.Ra khỏi "Vong Ưu Lầu",ba người ngốc ngốc đứng ở trên đường lớn dòng người qua lại,Tí Hình thấp giọng hỏi:

-Huynh đệ,bây giờ chúng ta nên đi đâu?

Hoa Lân trầm ngâm nói:

-Nếu như thất đại Thánh Môn thật sự bắt đi Thượng Quan Linh,vậy thì Phần Âm Tông nhất định dấu không được mọi người.Cho nên chúng ta chỉ cần đi

nghe ngóng một chút được rồi!.....Liêu Hoa tuy là một mảnh lòng tốt,nhưng ta luôn cảm thấy chuyện này có chút không thể tin được.Chỉ bằng thực lực của Phần Âm Tông,thất đại Thánh Môn sao có thể dễ dàng cướp đi Thượng Quan Linh?Chuyện này nhất định phải nghe ngóng rõ ràng mới được.Nếu không chúng ta nhắm mắt chạy loạn,rất dễ phạm sai lầm bị bắt giữ.

Tí Hình gật đầu nói:

-Nói không sai,vậy chúng ta tìm mấy người đi đường hỏi một chút tình huống trước đi!

Ba người đứng bên vệ đường,mắt lãnh tỉnh nhìn dòng người qua lại.Hoa Lân luôn cảm thấy bọn họ bước chân hối hả,dường như"Phần Âm Tông" xác thực đã xảy ra chuyện lớn gì đó,dẫn đến nhưng người này toàn bộ biến thành cái xác biết đi,trong lòng chỉ nghĩ tới chuyện của Thần Tông,đã sớm quên luôn sự tồn tại của bản thân mình.Đương nhiên,đây đều là cảm giác của Hoa Lân.

Mà trong mắt Đỗ Bôn Lôi,người ở đây lại tràn đầy sức sống.So với cảnh trí "Mê Tiên Trấn" tử khí nặng nề khác nhau quá lớn.

Tí Hình thuận tay ngăn một trung niên nhân khoảng ba mươi tuổi hơn,hỏi:

-Thần Tông có phải đã xãy ra biến cố gì phải không? Vì sao người người đều đi về hướng trung ương thành thị?

Trung niên nhân kia hiển nhiên là bách tính bình dân,lúc này cảnh dịch nói:

-Các ngươi là người nào?Vì sao muốn nghe ngóng chuyện của Thần Tông chúng ta?

Tí Hình và Hoa Lân đều kinh hãi,không ngờ rằng ngay cả bình dân bách tính ở đây cũng có tính cảnh giác kinh người như vậy,Phần Âm Tông này thật là cực tà môn.Chẳng trách mấy ngàn năm gần đây,Thánh Môn luôn không cách nào diệt trừ bọn họ.Xem ra đều là vì những người này hoàn toàn thần phục quyền uy của bọn họ,hơn nữa là thuận tòng phát từ nội tâm.Lúc này đây,Hoa Lân càng lúc càng cảm thấy "Phần Âm Tông"là một tông phái tà ác.

Thấy trung niên nhân kia cảnh giác nhìn mình,Hoa Lân chỉ có thể lên phía trước nói:

-Ba người chúng ta vừa mới từ Giải Thần Trận lịch luyện trở về,hôm nay gấp muốn đi về,ai ngờ Thần Tông các người hình như lại xãy ra biến cố trọng đại gì đó.Chúng ta lo lắng sẽ bị liên đới,cho nên tính nghe ngóng rõ ràng,còn mong huynh đài chỉ điểm một chút.

Ai ngờ trung niên nhân kia nghe xong,lại lạnh lùng Hừm nói:

-Hừm,thì ra các ngươi là tầm bảo gia hỏa!Chuyện của Thần Tông không thể phụng cáo,khuyên các ngươi không được chạy loạn,ngoan ngoãn ở đây đợi xử lí sau.

Nói xong,trung niên nhân lại hối hả bỏ đi,không đếm xỉa tới Hoa Lân ba người nữa.

Tí Hình và Hoa Lân đối mặt nhìn nhau,chỉ thấy thầm đổ mồ hôi,vẻn vẹn chỉ là một bình dân bách tính thì đã hung hăng càn quấy như vậy,có thể thấy Phần Âm Tông tà môn như thế nào.

Hoa Lân vô phương nói:

-Người ở đây toàn bộ đều tẩu hỏa nhập ma rồi,xem ra phải tìm một người còn thanh tỉnh tới để nghe ngóng tin tức.

Tí Hình lo lắng nói:

-Nhưng rốt cuộc tìm ai để nghe ngóng đây?Ở đây người người đều như vậy,ta thật lo rằng lúc nào cũng có thể bị người ta bán đứng!

Hoa Lân cuối đầu trầm tư chốc lát,thấp giọng nói:

-Có rồi!.....Lão bản của khách điếm thông thường đều khá thế lực,lại không dám tùy tiện đắc tội khách nhân.Nếu như hướng bọn họ dò hỏi tin tức,chắc là càng dễ đắc thủ chút.Hơn nữa tin tức của khách điếm luôn linh thông,đúng là cách tốt nhất.Đương nhiên,cách thức dò hỏi còn phải dùng một chút kĩ xảo,các ngươi xem ta đi.....

Tí Hình cũng biết rằng Hoa Lân gia hỏa này trước giờ quỷ kế đa đoan,vì vậy Ha Ha cười nói:

-Xem ra thiên hạ này không có chuyện gì có thể làm khó Hoa thiếu hiệp chúng ta.

Hoa Lân nghe xong cười cười,nhưng Đỗ Bôn Lôi phía sau lại chỏ miệng vào nói:

-Đã như vậy,chúng ta trở về hỏi chưởng quỹ của "Vong Ưu Lầu",hắn nhất định sẽ cho chúng ta biết đáp án.

Hoa Lân lắc đầu nói:

-Chúng ta hay là đi xa một chút tốt hơn,nếu không bị Liêu Hoa biết chúng ta không tín nhiệm hắn,vậy há không phải làm người ta cực kì xấu hổ?

Nói xong,Hoa Lân bước thật nhanh,dẫn theo Tí Hình và Đỗ Bôn Lôi,men theo đường lớn hướng phía trước đi tới.

Một đường dạo tới đây,chỉ thấy quán nhậu quán trà bên đường mười phần phồn vinh,các thương phố đủ màu đủ sắc cũng là san sát đã mắt.Sự phồn hoa của chỗ này nằm ngoài ý liệu của Hoa Lân rất xa.Thêm vào đó,các điểm thanh lâu và******cũng là tranh tinh kì đấu diễm lệ.Nếu như bỏ đi sự uy hiếp cao áp của Phần Âm Tông,chỗ này thật đúng là danh phù kì thực trụy lạc chi thành.Loại tình huống này tuy có chút nằm ngoài dự liệu,nhưng ý nghĩ vừa chuyển,Phần

Âm Tông trức giờ không kị nữ sắc,xuất hiện loại tình hình này cũng không có gì lạ.

Không tới một khắc,Hoa Lân dẫn Tí Hình và Đỗ Bôn Lôi tiến vào một gian"Vĩnh Thái khách điếm",xa xa thì thấy phía sau quầy tính tiến đối diện có một chưởng quỹ dáng người béo tốt,chính đang lọc cọc bàn tính trong tay,lúc này hắn thấy Hoa Lân ba người vào trong,tức thời ngẩng đầu hỏi:

-Ba vị là cần trú lại,hay là dùng bữa?

Hoa Lân cặp mắt như sao tấn tốc đảo qua cả đại sảnh,chỉ thấy trong góc đàng xa,chính đang có vài tửu khách đang ăn nhậu,không hề lưu ý tới mình.Vì vậy nói lớn:

-Cho chúng ta ba gian khách phòng thượng đẳng trước!

Chưởng quỹ lập tức trở nên bận rộn,vì bọn họ làm thủ tục nhập trọ.Hoa Lân nhàn nhạt nói:

-Đúng rồi,gần đây Tu Chân Giới rốt cuộc phát sinh những chuyện gì?Sao lại có loại cảm giác người người tự nguy vậy?

Câu này của hắn hỏi tương đương có trình độ,trước tiên từ"Tu Chân Giới" hạ thủ,mà không phải là trực tiếp hỏi chuyện của "Phần Âm Tông",chính là sợ dẫn tới sự hoài nghi của người khác.

Chưởng quỹ quả nhiên không có phòng bị,chỉ là vô cùng kinh ngạc nói:

-Các ngươi chẳng lẽ không biết chuyện gì bên ngoài hết?

Hoa Lân như là không có chuyện gì nói:

-Chúng ta vừa từ Giải Thần Trận lịch luyện trở lại,cho nên không biết biến cố bên ngoài,còn mong chưởng quỹ chỉ điểm một chút.

Chưởng quỹ mắt chuyển một vòng,lập tức đoán ra Hoa Lân ba người là một trong những người tới"Tầm bảo".Nhưng chính như những gì Hoa Lân dự liệu,chưởng quỹ này tuyệt đối không dám đắc tội khách nhân.Lúc này nghe được Hoa Lân hỏi,trong mắt lại lộ ra thần sắc hưng phấn,thấp giọng cười nói:

-Hắc Hắc,Tu Chân Giới xác thực xãy ra vài chuyện kinh thiên động địa,nhưng đó đã là chuyện mấy tháng về trước rồi,ngươi chẳng lẽ không biết sao?

Hoa Lân sững sốt,thấy hắn hưng phấn như vậy,tức thời bị hắn làm cho hồ đồ.Vì vậy không hiểu nói:

-Rốt cuộc đã xãy ra chuyện gì?Lại làm cho ngươi hưng phấn như vậy?

Chưởng quỹ cười lớn vài tiếng,nói:

-Ngươi chẳng lẽ không biết thất đại thánh môn xãy ra biến cố trọng đại?Nghe nói chỉ trong bảy tháng thời gian ngắn ngủi chưởng môn của "Trường Phong Điện","Tinh*******Tông" và "Vô Cực Tông" liên tiếp bị người ta giết,đó thật là đại khoái nhân tâm ah.....Ha Ha Ha.....

-Cái gì?

Hoa Lân cả kinh kêu lên một tiếng:

-Chưởng môn thất đại Thánh Môn bị người giết? Điều....Điều này không thể nào đâu?

Đây cũng không thể trách đầu của Hoa Lân quẹo cua không kịp,vốn tính nghe ngóng tin tức của Thượng Quan Linh,nhưng không ngờ rằng lại có loại đáp án này.Hơn nữa,sự tình này quá là kinh nhân,ai thoạt nhiên nghe được loại tin tức như vậy,đều sẽ tưởng

rằng lỗ tai mình có vấn đề.Chưởng môn "Thất đại Thánh Môn"là loại người gì,lại dễ dàng bị người ta hạ gục ba người?Đây chắc là ban đêm kể chuyện Ả Rập.

Hoa Lân thầm đổ mồ hôi,hồi lâu mới bình phục thở lại,âm thầm ước đoán,đây chắc đều là kiệt tác của Trữ Tiêm Tuyết.Với thực lực của nàng,xác thực có khả năng làm được.

Chưởng quỹ vẫn hưng phấn nói tiếp:

-Thất đại Thánh Môn đều là người đáng chết,cho dù bị người ta giết ba người chưởng môn,lại có gì kì quái?

-Cũng đúng!

Hoa Lân khôi phục thần trí.Thấy chưởng quỹ đối với mình không có dè chừng gì nữa,vì vậy lập tức đem đề tài dẫn sang chuyện chính,to gan hỏi:

-Vậy...Thần Tông rốt cuộc phát sinh chuyện gì?Thất đại Thánh Môn đã tự lo không xong,theo lí bọn họ nên lui binh mới đúng,vì sao còn ở chỗ này?

Nghe xong câu nói này,sắc mặt chưởng quỹ lập tức ảm đạm xuống,đột nhiên vỗ quầy một cái nói:

-Còn không phải Thánh Thanh Viện bày trò quỷ?.....Vốn Thần Tông chúng ta đã dẫn được"Phần Tinh Luân"hiện thân chỗ này,chính đang muốn dụ khiến nó trở về bổn môn,mắt thấy thành công trước mắt,ai ngờ mấy gia hỏa Thánh thanh Viện khăng khăng nhúng tay vào.Hừm!

Hoa Lân cả kinh,suýt nữa xỉu luôn tại chỗ.Nhớ lại mình một đường đi tới đây,xác thực thuận phong thuận thủy,chơi nửa ngày tòan là kế sách"Dẫn Quân Nhập ******"của Phần Âm Tông.Mấy tên gia hỏa này thật là lợi hại ah.Nhưng ý nghĩ vừa chuyển,tinh thần chấn động,mấy gia hỏa này e rằng không ngờ mình có thể thuận lợi thoát khỏi"Giải Thần Trận"đâu?Chỉ bằng một điểm này,thì có thể đổi lại nhiều thế thua.

Vì vậy,Hoa Lân cường hành trấn định tâm thần,giả vờ quan tâm nói:

-Phần Tinh Luân đã tới chỗ này,tại sao lại xãy ra biến cố?

Chưởng quỹ hung hăng nói:

-Ta còn nghe người ta nói,vì phối hợp hành động,****đại nhân của ******Dương Điện còn dự

định mời đến một vị nhân vật rất trọng yếu,tính nhờ nàng tới thuyết phục người sở hữu Phần Tinh Luân.Ai ngờ giữa đường không biết ai tiết lộ thiên cơ,nhân vật trọng yếu kia giữa đường lại bị cướp đi mất.....Điều này thật là đáng hận!Không ngờ rằng trong nội bộ "Thần Tông"lại thật sự có nội gián tồn tại,đám bại hoại!

-Ah?

Sắc mặt Hoa Lân trở nên âm trầm,hơi ngẫm nghĩ,lập tức đoán ra "Nhân vật trọng yếu" trong lời nói của chưởng quỹ,nhất định là Thượng Quan Linh không sai."Mấy tên gia hỏa "Phần Âm Tông" này thật không phải thứ tốt lành,vì để khiến mình thần phục bọn họ,lại dự định dùng thượng Quan Linh để ép mình,hòng khiến mình để bọn họ sử dụng.Chỉ là không ngờ rằng trong nội bộ Phần Âm Tông lại có gian tế của Thánh Thanh Viện,giữa đường"***giải",thượng Quan Linh lại bị Thánh Thanh Viện cứu đi.(Sao là cứu nhỉ).

Nghĩ tới đây,Hoa Lân không khỏi nhíu mày,thầm nghĩ Thượng Quan Linh nếu như thật là bị Thánh Thanh Viện cứu đi,vậy thì chuyện này càng lúc càng phức

tạp.không biết Thánh Thanh Viện tính làm thế nào đối phó mình đây?

Hoa Lân thở dài một hơi,cảm thấy mình giống như một con rối trong tay bọn họ,hoàn toàn bị họ nắm giữ.Tình thế bây giờ là,cho dù thượng Quan Linh rơi vào tay ai,mình đều phải nghe lệnh của hắn."Thánh Thanh Viện"này phải hay không cũng sẽ lấy Thượng Quan Linh ra uy hiếp mình

Hoa Lân liều mạng kéo kéo đầu tóc,buồn bực nói:

-Đám gia hỏa đáng ghét!

Chưởng quỹ còn tưởng rằng Hoa Lân cũng vì"Thần Tông"bị thất lợi mà buồn bực,lại chủ động an ủi nói:

-Ngươi yên tâm đi,ta nghe nói là Thần Tông đã điều tập mấy ngàn cao thủ,thề phải cướp về nhân vật trọng yếu kia.Hừm Hừm....Những chuyện mà Thần Tông muốn,thì trước giờ sẽ không thất thủ.Chúng ta cứ chờ đợi là được!

Hoa Lân từ từ bình tĩnh lại,nhưng vẫn mang một chút âu lo,hỏi:

-Nhân vật trọng yếu kia phải là một nữ tử,tên là Thượng Quan Linh?

Chưởng quỹ ngây ra,gật đầu nói:

-Nghe nói là một nữ tử,hơn nữa cùng Phần Tinh Luân hữu quan.Có lẽ là tên Thượng Quan Linh đó?Ngươi làm sao biết được?

Hoa Lân mắng to:

-Thánh Thanh Viện thực sự quá đáng lắm!Ta quyết định bây giờ đi gia nhập Thần Tông,vì bách tính Phiêu Miểu Hà góp một phần sức mọn!

Nói xong xoay người,bước nhanh ra khỏi"Vĩnh Thái khách điếm",ngay cả trú lại cũng miễn luôn.

Tí Hình và Đỗ Bôn Lôi lập tức cũng theo Hoa Lân ra ngoài,chỉ còn lại chưởng quỹ mập mạp ngây ra ở đó.

Ra tới đường lớn,Tí Hình nhanh bước đuổi kịp Hoa Lân,thấp giọng hỏi:

-Ngươi tính làm sao đây?

Đỗ Bôn Lôi cũng đuổi theo tới,buồn bực nói:

-Hoa...Long đại ca,huynh không phải thật sự muốn gia nhập Thần Âm Tông chứ?

Hoa Lân ngây ra,cùng Tí Hình bên cạnh đối mắt nhìn nhau,hai người không khỏi buồn cười.Đỗ Bôn Lôi bỗng nhiên hiểu ra,càng thêm buồn bực nói:

-Thì ra đệ và tên chưởng quỹ kia đều bị huynh lừa rồi!

Hoa Lân dừng chân nói:

-Hừm!Thánh Thanh Viện và Phần Âm Tông sở dĩ cướp đi Thượng Quan Linh,còn không phải muốn bức Hoa mỗ ta người vào khuôn mẫu.Ta cũng không phải là đèn thiếu dầu,nhân cơ hội tốt này,kiên quyết đem Thượng Quan Linh cứu về,để bọn chúng biết thủ đoạn của Hoa mỗ ta.....Đi!Chúng ta bây giờ đi tìm Liêu Hoa,trước tiên thoát khỏi chỗ này rồi nói tiếp!

Đỗ Bôn Lôi phía sau muốn nói lại thôi,hắn vốn tính hỏi Hoa Lân khi nào có thể quay lại "Giải Thần Trận",để giải cứu khổ nạn của Mê Tiên Trấn.Nhưng hắn thấy Hoa Lân lúc này cũng là phiền toái vướng thân,chỉ có thể đè nén loại ý nghĩ này xuống.

Ba người về tới"Vong Ưu Lầu".

Liêu Hoa vẫn đang ở trong phòng đả tọa luyện công,cơm canh dư lại trên bàn đã sớm được thanh lí sạch sẽ.Gia hỏa này hiển nhiên đã đưa ra quyết định,phải đợi Hoa Lân trở về,cho nên hắn bao luôn gian phòng này,chuyên tâm ở đây đợi.

Khi thấy Hoa Lân ba người trở lại,hắn lập tức từ trong tĩnh tu thanh tỉnh lại,hân hoan nói:

-Ba vị đại ca có phải đã làm xong tất cả mọi chuyện?Nếu như không còn gì vướng bận nữa,không bằng bây giờ lên đường đi?Ta đã tính ổn thỏa biện pháp thoát khỏi Phiêu Miêu Hà,chỉ đợi các ngươi trở lại!

Hoa Lân và Tí Hình đối mắt nhìn nhau,đồng thời gật đầu nói:

-Sự tình đều đã làm xong,bây giờ có thể đi!

Liêu Hoa Vụt một tiếng đứng ngay dậy,vui mừng nói:

-Vậy tốt!Chỉ không biết ba vị sau khi thoát khỏi Phiêu Miểu Hà,dự tính đi đâu lịch luyện?

Hoa Lân nhàn nhạt nói:

-Ta dự định đi Trần Duyên Tinh một lần!

-Cái gì?Trần Duyên Tinh?

Liêu Hoa có chút ngạc nhiên,nhưng liền khôi phục bình thường,đột nhiên cười lớn:

-Vậy thật là quá tấu xảo,ta vừa khéo cũng muốn đi Trần Duyên Tinh một lần.Ha Ha Ha....Vừa hay thuận đường!

Hoa Lân chỉ là nhàn nhạt cười nói:

-Thật không?Vậy thật là tấu xảo,đi thôi!

Đỗ Bôn Lôi một đầu mù tịt,bất giác nghĩ tới tương lai Mê Tiên Trấn,không khỏi hai mắt xa xăm...

Chương 31:Cố Nhân Chi Nghị(Phần 1)

Tác giả : Phiêu Ẩn

Dịch giả: Jimmy19

Nguồn : QUẦN LONG HỘI - 4vn.eu/forum

Bốn người ra khỏi"Vong Ưu Lầu",Liêu Hoa đem kế hoạch đào thoát đơn giản nói qua một lần.Thì ra gia hỏa này đã sớm có chuẩn bị,làm bảng hiệu của "Chú Kiếm thương hành",để Hoa Lân mọi người mạo nhận là hộ vệ của hắn,theo hắn cùng quay về Kim Vệ Tinh.Trong đó,hắn thậm chí đem giấy thông hành và

chứng cứ buôn bán đều chuẩn bị đầy đủ,nhìn ra được hắn cực kì kiêng dè Phần Âm Tông.

Điền này cũng khó trách,"Thần Ma Cảnh" là một trong những vùng đất khởi nguyên của Phần Âm Tông,nằm ở cạnh bên "Binh Hồn Giải Thần Trận",trấn thủ cửa ra vào Ma Giới.Ở đây,thế lực Phần Âm Tông có thể dùng từ "Một tay che trời" để hình dung.Nếu muốn hỏi Phần Âm Tông và Ma Giới rốt cuộc có liên hệ hay không?E rằng không ai nói ra được rõ ràng.Có người đoán Phần Âm Tông là chó chạy lạc của Ma Giới,cũng có người đoán rằng Phần Âm Tông chỉ là mượn vào dư uy của Ma giới,mượn để chống lại sự vây công của thất đại Thánh Môn.Không cần biết là loại nào,mọi người đều nghĩ rằng Phần Âm Tông không phải thứ tốt lành.

Muốn ở ngay dưới mắt họ thoát ra ngoài,đương nhiên không phải là chuyện dễ dàng.

Liêu Hoa lộ rõ hơi khẩn trương,bước chân hối hả,dẫn theo Hoa Lân ba người hướng trung ương thành thị đi tới.Trái lại Đỗ Bôn Lôi là nhẹ nhỏm nhất,hắn là loại người thô lỗ,chỉ thấy hàng quán bên đường là càng lúc càng phồn hoa,có bán các loại phi kiếm,có

bán năng lượng tinh thạch,còn có bán ngọc phù,hộ thân phù đặc thù cửa hiệu....Nhìn thấy thế giới đầu váng mắt hoa này,Đỗ Bôn Lôi chỉ thấy đã hưng phấn lại tinh kì,chỉ hận mình sinh ra chỉ có hai con mắt,thật có loại cảm giác ứng tiếp không nổi.

Trong lòng Hoa Lân lại là bảy trên tám dưới,bản thân đang là tội phạm truy nã của Thần Âm Tông,bọn họ nhất định có họa tượng của mình.Bây giờ chỉ cần bị nhận ra được,hẳn là chết chắc không phải nghi ngờ.Đương nhiên,may là chuyện mình thoát khỏi"Giải Thần Trận"còn chưa có người biết,nếu không Phần Âm Tông đã sớm hành động rồi.

Đi trên đường lớn,đối diện lúc nào cũng nghênh mặt đi tới rất nhiều cao thủ Thần Âm Tông,Hoa Lân cuối thấp đầu,trong lòng thầm khấn vái,lần này ngàn vạn không được xãy ra chuyện gì,từ sau khi biết được Thượng Quan Linh bị Thánh Thanh Viện cướp đi,thì hắn không muốn chết ở chỗ này.

Lại đi thêm nửa thời thần,bốn người rốt cuộc đến được quảng trường trung ương thành thị.Xa xa nhìn ra,một tòa Thần Chỉ hùng vĩ sừng sững ở phía trước,cả cái kiến trúc hình kim tự tháp,mấy trăm bậc

thang xa xa thông hướng lên trên.Xa Xa nhìn lại,phần đỉnh của nó phát ra một tầng ánh sáng màu tím nhàn nhạt,đem cả tòa thành lồng lại trong ánh sáng của nó.Hoa Lân đứng ở dưới chân nó,chỉ thấy bản thân mình quá là nhỏ bé.

Âm thanh của Liêu Hoa nói bên tai:

-Truyền tống tế đài chính ở phía trên.Bây giờ đang lúc thời kì không bình thường,thủ vệ đang tăng gia nghiêm mật.Cho nên các ngươi ngàn vạn không thể lơ là,nếu không e rằng sẽ hư chuyện!

Hoa Lân gật đầu,thấy hai bên bậc thang chỉnh chỉnh tề tề đứng mấy chục vị phần Âm Tông cao thủ,bọn họ toàn thân trang bị gọn nhẹ hắc y,tay cầm trường kiếm,cả người khí thế bức nhân.

Liêu Hoa hít vào một hơi thật sâu,dẫn theo Hoa Lân ba ngươi chậm rãi bước lên bậc thang,qua hết một bữa cơm công phu,giờ mới lên tới bình đài phía trên.Chỉ thấy ngoài cửa lớn của Thần Chỉ,là một bình đài thông thoáng,trái phải hai bên đều có một truyền tống trận.Ba người vừa mới lên tới,thì đối diện có hai cao thủ Phần Âm Tông nghênh tới,trong đó một người hét lên:

-Phiền xuất giấy thông hành!

Miêu Hoa hai tay dâng văn kiện,Hoa Lân lại thấy ngón tay hắn khẽ run,không khỏi thầm vì hắn mà đổ mồ hôi.

May là Miêu Hoa chuẩn bị mười phần đầy đủ,những văn kiện đó không hề có vấn đề,cho nên gia hỏa đối diện thuận tay đem văn kiện trả lại.Mọi người đều thở phào nhẹ nhỏm,đang muốn đi vào truyền tống trận,ai ngờ bên cạnh lại có giọng nói cất tiếng hỏi:

-Miêu Hoa,ngươi muốn đi đâu?Bọn họ là ai?

Miêu Hoa cả kinh,không ngờ rằng gặp phải người quen,vội quay đầu nhìn lại.Chỉ thấy một nam tử trang bị gọn nhẹ hắc y tới phía sau người,trên vai hắn đeo một thanh trường kiếm,rất hiển nhiên cũng là người của Phần Âm Tông.Miêu Hoa thấy vậy,hoang mang ứng đáp:

-À,ta chính đang dẫn vài bằng hữu Chú Kiếm thương hành về Kim Vệ Tinh,hôm nay sao lại đến phiên ngươi trực ban vậy?

Hắc y nam tử dùng ánh mắt sắc bén đảo qua từng người từng người Hoa Lân bọn họ,nửa buổi mới nói:

-Thần Tông gần đây điều đi rất nhiều người.Ngươi gần đây đang làm gì?

Miêu Hoa cường hành trấn định nói:

-không có gì,gần đây chỉ là đang làm ăn mà thôi.

Nói xong,hơi hơi hướng Hoa Lân đánh mắt thị ý,muốn hắn nhanh chút khởi động "Truyền tống trận".Bên này lại vừa ứng phó tên áo đen kia nói:

-.....Ai,ở Thần Ma Cảnh lâu như vậy,cũng chỉ có ngươi bằng hữu này khá là chiếu cố ta.Lần sau trở lại,chắc chắn sẽ mời ngươi thống khoái đi Vong Ưu Lầu ngồi một phen.

Động tác Hoa Lân cũng cực kì nhanh,vội vả khởi động truyền tống trận,nói lớn:

-Miêu chưởng quỹ,truyền tống trận đã khởi động,bây giờ xuất phát hay không?

Miêu Hoa nhún vai,nhìn hắc y nam tử nói:

-Bây giờ không nói mấy cái này,ta phải về Kim Vệ Tinh trước!Lần sau nói tiếp.....

Nói xong cũng không đợi đối phương trả lời,xoay người liền theo ba người Hoa Lân cùng nhau tiến vào trong truyền tống trận.

Ánh sáng trắng vừa chớp,bốn người cuối cùng thoát khỏi Thần Ma Cảnh,đến trên một đỉnh núi hoang lương.

Miêu Hoa không nói một lời,rút ra trường kiếm"Đinh Đinh Đang Đang" đem truyền tống trận dưới chân chém thành mảnh vụn,âm thanh gấp gáp nói:

-Chúng ta đi nhanh,gia hỏa vừa rồi đã biết chúng ta là người tới tầm bảo,chỉ là ngại giao tình trước kia,cho nên không lấy ta làm khó.Nhưng hắn nhất định sẽ thông tri người khác tới truy bắt chúng ta.Nên biết rằng,mấy gia hỏa Phần Âm Tông là sẽ không phản bội Thần Tông.

Hoa Lân ba người đều kinh ngạc nhìn hắn,không ngờ rằng gia hỏa này làm việc trái lại thật nhanh gọn dứt khoát.

Miêu Hoa thấy vậy,lại nói:

-Tuy bây giờ đã thoát khỏi Giải Thần Trận,nhưng phía trước còn là địa bàn của Phần Âm Tông.Nếu

muốn thoát khỏi Phiêu Miếu Hà, không vượt qua tổng đàn của Thần Âm Tông thì không thể,nếu không đừng hòng thoát khỏi ma chưởng của chúng.Ta đã tính toán,phía trước ít nhất còn phải truyền tống mười lăm lần mới tới địa giới an toàn.

Hoa Lân gật đầu nói:

-Vậy được,chuyện không thể chậm trễ,bây giờ chúng ta hành động.

Hoa Lân cặp Đỗ Bôn Lôi lên phi kiếm,bốn người trùng thiên mà lên,sau một hồi tìm kiếm,cuối cùng tại một chỗ ngoài trăm dặm tìm được một tòa thành thị,lại mượn tuyền tống trận địa phương,tấn tốc hướng trạm kế tiếp chạy đi.

Do "Truyền tống trận"của Phần Âm Tông chỉ có thể thông hành một chiều,cho nên mỗi khi tới một địa phương,đều phải mất không ít thời gian mới có thể tiến hành truyền tống lần tiếp theo.Cũng may là một đường đều rất thuận lợi,Phần Âm Tông không hề phái người tới truy kích.Nghe ngóng một chút,mới biết rằng "Thất đại Thánh Môn" đã lui binh,mà do bọn họ bắt đi một nhân vật trọng yếu,dẫn đến "Phần Âm Tông"tập hợp mấy ngàn cao thủ,thể phải cướp

nàng trở lại.Trong loại tình huống này,tự nhiên không có người để ý Hoa Lân đám người tầm bảo này.

Nhưng cho dù như vậy,Hoa Lân bốn người vận dụng hết cả hai ngày thời gian,giờ mới tới được vùng giáp ranh Phần Âm Tông.Lúc này chỉ cần hướng phía trước truyền tống một trạm nữa,thì có thể tới được"Cuồng Sa Tinh" rồi.

Vừa nhớ tới"Cuồng Sa Tinh",Hoa Lân liền cảm thấy toàn thân mất tự nhiên.Chỗ đó là phân điện của Tiên Lăng Cung,lần trước mình bị các nàng giam ở địa lao,sau cùng lại đối với Giáng Tuyết làm một chuyện tội không thể tha thứ.Bây giờ nghĩ lại,vẫn cảm thấy đủ loại xấu hổ.Nhưng không còn cách nào khác,muốn thoát khỏi Phiêu Miêu Hà,Cuồng Sa Tinh là con đường tất phải qua,bây giờ chỉ có thể kì vọng Giáng Tuyết không có ở đó.

Nói về lúc này sắc trời đã tối,truyền tống trận đi "Cuồng Sa Tinh" đã đóng cửa,phải đợi đến giờ Thìn(7-9 giờ sáng) hôm sau mới có thể khởi động.Bất đắc dĩ,Hoa Lân bốn người chỉ có thể nghĩ ngơi một đêm rồi đi tiếp.

Nằm trên giường khách điếm,Hoa Lân hai mắt thao tháo,cả đêm trằn trọc,không khỏi nhớ tới chuyến đi"Giải Thần Trận"lần này,thật như là một cơn ác mộng.Lần này không chỉ không cứu được Thượng Quan Linh,trái lại trên người lại mang thêm mấy cái trách nhiệm rất trọng yếu.Thứ nhất,giao thác của Minh Giới phải hoàn thành,điều này trực tiếp quan hệ đến vấn đề ngàn ngàn vạn vạn sinh linh luân hồi.Thứ hai,Tuyết Thiên Vực đem chưởng môn kiếm lệnh của Trần Duyên Tinh giao cho mình,vật này cũng phải được vật hồi nguyên chủ mới xong.Về phần chuyện cứu Thượng Quan Linh....Ai!Nghe nói nàng bị Thánh Thanh Viện giải đi "Huyền Băng Thiên"rồi.

Hoa Lân cảm thấy đau đầu vô cùng,mấy gia hỏa Thánh Thanh Viện bày rõ ra đó là muốn mình lên tận cửa tống tử.Mà Nhâm Vi gia hỏa này chắc là đoán ra mình đã thoát khỏi"Giải Thần Trận",như vậy thì xung quanh Huyền Băng Thiên nhất định bố trí thiên la địa võng,chỉ đợi mình bước vào Long Thần Tinh.

Nghĩ tới đây,Hoa Lân ngồi ngay dậy,trong lòng quyết đoán,bỗng nhiên đưa ra một quyết định rất gian nan.Đã Thượng Quan Linh bị Thánh Thanh Viện cứu

đi,vậy thì trong một thời gian ngắn nàng chắc là sẽ không có nguy hiềm gì.Nói sao đi nữa,Thánh Thanh Viện cũng là danh môn chính phái,không thể đối với một nữ tử tay yếu chân mềm động thủ.Kế sách duy nhất bây giờ,tốt nhất là mang những chuyện khác làm tốt trước.Đợi đến sau khi sóng yên gió lặng,lại im lìm đi cứu Thượng Quan Linh.

Như vậy thì sẽ có hai chỗ tốt.

Thứ nhất,khoảng thời gian này,có thể để Thánh Thanh Viện và Phần Âm Tông đánh nhau lưỡng bại câu thương trước,đợi sau khi bọn họ đều mệt mõi,mình lại cứu Thượng quan Linh khẳng định sẽ nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Thứ hai,bây giờ Đỗ Bôn Lôi cả ngày đều đi theo mình,nếu như dẫn hắn cùng đi cứu Thượng Quan Linh,nào khác gì để hắn lãng phí tống tử.Nhưng nếu như bỏ mặc hắn không quản,lại vừa không có đạo đức. Kế sách duy nhất bây giờ,chỉ có sau khi hoàn thành di nguyện của điện chủ,đem bọn họ đều sắp xếp ổn thỏa,lúc đó mình mới yên tâm đi cứu Thượng Quan Linh.Ngày sau cho dù mình chết đi,cũng không đến nỗi lưu lại gì đáng tiếc.

Nghĩ tới đây,Hoa Lân không muốn tổn hại tinh thần nữa,dứt khoát mở không gian giới chỉ ra,chuẩn bị lấy ra "Phạm Mật Tâm Kinh"bộ thứ hai,nghiên cứu thật tốt một hồi.

Ai ngờ vừa mở giới chỉ,lại phát hiện đồ vật bên trong loạn thành một đống,khắp nơi đều có vết tích bị cắn xé.Rất hiển nhiên,đây đều là kiệt tác của Tiểu Bạch.

Chỉ thấy Tiểu Bạch đang nằm trên "Huyền Băng Tủy" lạnh băng ngáy pho pho,ngủ rất an tường.Hoa Lân chỉ thấy trong lòng áy náy,thật muốn ôm nó lại vuốt ve,nhưng rốt cuộc hắn cũng nhẫn nhịn.

Vì để không kinh tỉnh Tiểu Bạch,Hoa Lân phải hao phí công sức rất lớn mới tìm thấy "Phạm Mật Tâm Kinh"trên giá sách.Lúc này nhớ đến "Tiên Lăng Cung" Giáng Tuyết,nàng từng dự định dùng mình đi đổi quyển kinh thư này,suýt nữa đem mình bán cho Phần Âm Tông.Có thể thấy"Phạm Mật Tâm Kinh"bộ thứ hai lợi hại như thế nào.

Nghĩ tới đây,Hoa Lân ngồi xếp bằng trên giường,đọc lại kĩ lưỡng "Phạm Mật Tâm Kinh"chương thứ nhất.Chỉ thấy một chương này là liên quan đến "Ba Động" tiên thuật.....

Cái gì gọi là Ba Động?

Hoa Lân xem nửa buổi,lại đọc không hiểu nội dung trên đó.Cái gì"Thịnh suy giao thế,nội liễm ngoại phóng,dĩ ba tùy hình,cường công duệ tiến"(Mạnh yếu giao thế,trong thu ngoài phóng,với dao động tùy hình dạng,sắc bén tiến công).Lại còn cái gì"Hư thực giao thác,huyễn hóa vô biên.Độ nhập thân pháp,địch phương nan biện"(Hư thực đan xen,huyễn hóa vô cùng.Đem vào thân pháp,phía địch khó phân biệt).Tâm pháp nên nói kĩ chút để không có anh em nào luyện bị tẩu hỏa nhập ma.

Một câu sau cùng ngược lại đọc hiểu rồi,nói cái gì".....Vô luận kiếm khí nghênh hoặc khống vật**(Nguyên tác).Nếu có thể với dạng dao động tập địch,tất có thể vô kiên bất tồi.Như vậy thì,công kích lực mới có thể đạt tới vô kiên bất tồi?Li kì nhất chính là,ba động lại có thể dùng lên thân pháp.Lúc đạt tới đăng phong tạo cực,phía địch thậm chí nhìn không rõ hình bóng của mình?Điều này không biết có lộn hay không nữa?

Hoa Lân lại nghiên cứu thêm một hồi,chỉ thấy tựa hiểu mà không hiểu.Không tới một khắc,càng mê mê

muốn ngủ,vì vậy vội đem"Phạm Mật Tâm Kinh" ném vào không gian giới chỉ,vuốt vuốt mồ hôi trên trán.Chương tiết về sau này đọc càng thêm không hiểu,nếu như không nghĩ ngơi một chút,nhất định sẽ ngất xỉu luôn.Hắn dứt khoát nhảy xuống giường,đẩy cửa sổ khách điếm ra,chỉ thấy một ngọn gió đêm vuốt mặt thổi tới,mang theo một chút không khí trong lành,tức thời làm hắn thanh tỉnh hơn nhiều.

Không tới một khắc,chân trời lộ ra một tia ánh mặt trời,bình minh rốt cuộc cũng đã tới.

Liêu Hoa,Tí Hình,Đỗ Bôn Lôi cũng lục tục thức dậy.Trời vừa hừng sáng,bốn người vội vả vệ sinh xong hết,liền lập tức đi "Truyền tống tế đài"báo cáo có mặt.Lúc này trên đường đã xếp rất nhiều người,khi đến lượt Hoa Lân bọn họ khởi động truyền tống trận,cũng đã đợi nửa thời thần rồi.

Bốn người bước vào truyền tống trận,ánh sáng trắng vừa chớp,cuối cùng cũng đã thoát khỏi Phiêu Miểu Hà.

Vừa tới"Cuồng Sa Tinh",mọi người đều thở ra một hơi nhẹ nhỏm,chỉ thấy vài đóa Bạch Vân phấp phới từ bên cạnh lướt qua,không khỏi tâm tình thông sướng.

Ai ngờ mọi người còn chưa nhìn rõ hoàn cảnh xung quanh,nơi không xa đó truyền lại một thanh âm băng lãnh:

-Tin tức của Nhâm Vi quả nhiên chuẩn xác,tiểu ma đầu này cũng thoát ra rồi.

"Soạt"một tiếng,Tí Hình và Đỗ Bôn Lôi đồng thời rút kiếm ra,khẩn trương phòng ngừa đối phương tập kích.Chỉ có Hoa Lân còn xem như trấn tỉnh,ngẩng đầu nhìn đối phương,lạnh lùng nói:

-Thì ra là Minh Kính Tán Nhân tới,đã lâu không gặp,không ngờ rằng các ngươi vẫn nhớ tại hạ.

Một bọn đều là sững sốt,không ngờ Hoa Lân nhận biết Minh Kính Tán Nhân

Thì ra bốn năm trước,Nhược Phong từng dẫn đầu sáu cao thủ tới Trung Nguyên.Trong sáu người năm đó,hiện giờ thì có ba người đang xuất hiện ở đây.

Trừ Minh Kính Tán Nhân ra,còn có Độ Không của"Kiếm Canh Tông",cùng Vô Tâm Đạo Trưởng của "Vô Cực Môn".Ba người này,Hoa Lân từng gặp qua tại"Nguyên Lí Trấn"một lần,cho nên vừa thấy liền có thể nhận ra được.

Đương nhiên,trừ đi ba người quen ra,còn có hai cao thủ"Thánh Thanh Viện".Bọn họ xếp thành hình chữ nhất,chậm rãi hướng mình ép tới.Cầm đầu Minh Kính Tán Nhân lạnh lùng nói:

-Tiểu ma đầu,nghe nói ngươi tại Giải Thần trận hại chết Nhược Phong.Bây giờ bản lĩnh của ngươi càng lúc càng cao rồi.....Hừm Hừm!

Hoa Lân sững sốt:

-Nhược Phong chết rồi sao?

Minh Kính Tán Nhân phẩn nộ nói:

-Ngươi còn giả ngây ngô?

Hoa Lân nhíu mày,trong lòng suy tính.Nhớ lại Mạc Dạ Thiên trước khi chết từng nói qua,chuyện Nhâm Vi tu luyện"Ma Công" bị Nhược Phong biết được,sư đồ bọn hắn hai người lập tức xuất thủ đánh nhau.Xem ra tình hình lúc đó xác thực rất phức tạp,nhưng nếu như nói Nhược Phong đã chết,lại khiến người có chút không cách nào tin được.Tu vi của hắn cao thâm như vậy,há để đồ đệ của mình giết chết?Xem ra bên trong còn một số nội tình mình không biết.....Về phần bên ngoài truyền nhau tin tức

Nhược Phong đã chết,e rằng là do Nhâm Vi tung ra.Gia hỏa này thật là đê tiện,đem tất cả tội danh toàn bộ giá họa lên đầu mình.

Nghĩ tới đây,Hoa Lân tức thời phẩn nộ hét lớn:

-Ai nói Nhược Phong là ta hại chết?Đây đều là Nhâm Vi tiểu tử này làm!Hắn ở đâu?Kêu hắn cút ra gặp ta!

Minh Kính Tán Nhân nhàn nhạt nói:

-Bây giờ Thánh thanh Viện đã đối với ngươi hạ cách sát lệnh,nếu ngươi còn thức thời mà nói,thì ngoan ngõan đi theo ta.Nói không chừng ta còn có thể giúp ngươi cầu tình,giữ ngươi một mạng.Nếu không mà nói,chớ trách chúng ta hạ thủ bất lưu tình...

Hoa Lân quay đầu nhìn hai bên,chỉ thấy hai đệ tử Thánh Thanh Viện đã từ hai bên ép qua tới,trong mắt bọn họ lộ ra phẫn hận và sát khí.Rất hiển nhiên,bọn họ đều nghĩ rằng Nhược Phong là bị mình hại chết.

Hoa Lân phẫn nộ hống lên:

-Các ngươi đợi chút,Nhược Phong là Nhâm Vi giết! Tiểu tử này tu luyện ma công,ngay cả sư tôn của mình cũng không tha.Các ngươi có thể hỏi những

bằng hữu bên cạnh ta,thì biết chân tướng câu chuyện....

Năm người đối diện đều sững sốt,Minh Kính Tán Nhân phẩn nộ:

-Tiểu tử thúi,ngươi bịa chuyện cũng nên có bài bản chút,không cần ở đây nổ loạn lên.Khuyên ngươi ngoan ngoãn buông tay chịu trói,không cần ép ta động thủ.

Tí Hình tiến lên một bước nói:

-Đợi một chút,ta có thể bảo chứng....

Nhưng Minh Kính Tán Nhân nào có tin chứng ngôn của hắn?"Soạt"một tiếng rút ra trường kiếm,hét lớn:

-Lần này xem ngươi chạy ngã nào?

Hoa Lân thấy vậy,biết rằng chuyện này đã không có ý nghĩa tranh luận.Hơn nữa cho dù Nhược Phong không phải mình giết,bọn họ cũng sẽ không buông tha mình.Vì vậy ngưởng đầu lên trời cười nói:

-Ai nói ta chạy không được?

Nói xong,Hoa Lân ngược tay rút ra Hà Chiếu Kiếm,"Soạt"một tiếng đặt ngay cổ họng Liêu Hoa.Gia

hỏa này đang chuẩn bị im lìm lui ra đàng sau,nhưng không ngờ rằng trở thành con tin của Hoa Lân.

Mọi người ở đó toàn bộ đều ngỡ ngàng,ngay cả Tí Hinh và Đỗ Bôn Lôi cũng ngây mặt ra đó,kinh ngạc nói:

-Hoa Lân,ngươi làm gì vậy?

Bọn họ thực sự không cách nào tưởng tượng,Hoa Lân lại lấy người mình ra làm con tin!

Minh Kính Tán Nhân càng là sắc mặt biến đổi,phẩn nộ nói:

-Ngươi tưởng rằng tùy tiện tìm một người làm con tin thì ta không dám giết ngươi?...Độ Không,chuẩn bị động thủ!

Hoa Lân trường kiếm vừa đè,cổ họng Liêu Hoa lập tức rỉ ra một đường máu tươi,hơn nữa thuận theo lưỡi kiếm của Hà Chiếu Kiếm"Tí Tách Tí Tách"rơi xuống.Liêu Hoa cả kinh nói:

--Ngươi...Ngươi?

Hoa Lân mới là không đếm xỉa hắn,chỉ là hét lớn với Minh Kính Tán Nhân:

-Ngươi nếu không muốn thấy hắn chết mà nói,thì ngoan ngoãn lui về sau năm mươi trượng cho ta.nếu không ngươi có thể thử xem,xem ta sẽ giết hắn hay không?

Nhìn thấy ánh mắt kiên định của Hoa Lân,tất cả mọi người đều ngỡ ngàng.Bởi vì lưỡi kiếm của Hoa Lân đã khảm vào cổ họng Liêu Hoa,chỉ cần đâm vào thịt nửa phân nữa,thì có thể giết tiểu tử này.Bây giờ thằng ngốc cũng nhìn ra được,lời này Hoa Lân tuyệt không phải nói chơi.

Chân mày của "Minh Kính Tán Nhân" giật giật,vội vàng ngăn lại cử động của tất cả mọi người.Lúc này hắn dùng ánh mắt nóng nảy dán chặt vào Hoa Lân:

-Xem ra,ta thật là đánh giá thấp ngươi rồi.Ngươi làm sao biết hắn là người của chúng ta?

Hoa Lân cười lạnh nói:

-Đạo lí rất đơn giản!Ta cảm thấy hắn là,cho nên hắn chính là.Không có gì có thể thương lượng!

-Ah?

Mọi người đều kinh hô.

Minh Kính Tán Nhân càng thêm buồn bực nói:

-Ngươi không sợ giết nhầm người tốt?

Hoa Lân lạnh lùng Hừm nói:

-Ngươi cũng nói rồi,ta là tiểu ma đầu.Cho dù giết lầm vài người,vậy thì có gì mà kì quái?

Mọi người mặt mặt nhìn nhau.....

Hoa Lân phẫn nộ hống lên;

-Các ngươi lập tức lùi ra sau năm mươi trượng cho ta.....Lui lại!

Hoa Lân giọng điệu cứng rắn,không có chút dư địa để thương lượng.

Minh Kính Tán Nhân hung hăng trừng mắt hắn một cái,nhưng thấy cổ họng Miêu Hoa máu tươi chảy không ngớt,như vậy kéo dài,gia hỏa này chết chắc không phải nghi ngờ.Nếu không phải cố kị mặt mũi Thánh Thanh Viện,Minh Kính Tán Nhân tất sẽ giành động thủ trước.Nhưng tình hình hiện giờ rất vi diệu,Liêu Hoa này là người của Thánh thanh Viện,nếu như mình không đếm xỉa sống chết của

hắn,chắc chắn sẽ dẫn tới phản cảm của Thánh Thanh Viện.

Nhưng nếu là Nhược Phong ở đây chỉ huy,vậy thì hoàn toàn không giống.Thủ đoạn của "Tru Ma Viện" mọi người đều biết,bọn họ xử sự tàn độc trước giờ,thậm chí có thể không ngó ngàng sự sống chết của đệ tử mình.Nhưng Minh Kính Tán Nhân lại làm không được.

Bất đắc dĩ,Minh Kính Tán Nhân chỉ có thể quơ quơ tay,dẫn bốn người còn lại bay ra ngoài năm mươi trượng.

Hoa Lân thuận tay phong trụ kinh mạch của Miêu Hoa,hạ trường kiếm xuống,thấp giọng xin lỗi nói:

-Thật là xin lỗi ngươi,tuy chúng ta từng cộng hoạn nạn,nhưng là ta ngươi lập trường khác nhau.Nếu như không lấy ngươi làm thuẫn đỡ tên,ta và bằng hữu của ta đều sẽ rất nguy hiểm.

Miêu Hoa không nói gì,trái lại chậm rãi nhắm mắt lại.Với tu vi của hắn,vốn có thể cùng Hoa Lân đấu một trận.Nhưng hắn vạn vạn không ngờ rằng Hoa Lân lại đột nhiên xuất thủ,hơn nữa là động thủ với

mình,điều này làm cho hắn làm sao cũng không hiểu được,vì vậy hỏi:

-Ngươi làm sao biết được ta là người của Thánh Thanh Viện?

Đỗ Bôn Lôi đang giúp hắn săn sóc vết thương,nghe nói cả kinh:

-Ngươi thật là người của Thánh Thanh Viện?

Tí Hình cũng thầm kinh hãi,quay đầu nhìn Hoa Lân,cũng đợi hắn trả lời.

Hoa Lân nhún vai nói:

-Kì thật rất đơn giản,ta cũng đã từng bị một bài học đích đáng của Phần Âm Tông.Cho nên ta hiểu một chuyện,khi mọi thứ tiến hành quá là thuận lợi,vậy thì đàng sau đó tất nhiên là có nguyên nhân của nó tồn tại.Trên một đường này,thì chúng ta quá là thuận lợi.Vì vậy ta đột nhiên nhớ lại lúc ngươi ở Thần Ma Cảnh,từng ở trước mặt ta nói thẳng Phần Âm Tông tên của nó.Từ đây có thể thấy,ngươi nhất định biết thân phận của ta.Nếu không,ngươi và ta mới quen biết không lâu,chẳng lẽ không sợ ta là tín đồ của

Phần Âm Tông,đem ngươi bán đứng?Chỉ bằng một điểm này,thì ngươi rất khả nghi!

Liêu Hoa gật gật đầu,vô phương nói:

-Vì để lấy lòng tin của các ngươi,ta chỉ có nói thẳng Phần Âm Tông tên của nó,mới có thể làm ngươi tin tưởng ta không phải chó chạy lạc của Thần Âm Tông.Nhưng cho dù là vậy,ngươi cũng không thể vì một câu nói,thì nghĩ rằng ta là người của Thánh Thanh Viện chứ?

Hoa Lân gật đầu nói:

-Không sai!Nhưng ngươi tiếp đó lại phạm một sai lầm,làm cho ta triệt đẻ hoài nghi ngươi.

Liêu Hoa chân mày nhíu lại,mở mắt ra hỏi:

-Sai lầm gì?

Hoa Lân thản nhiên nói:

-Trước tiên,ngươi hữu ý vô ý cho ta biết,Thượng Quan Linh đã bị Thánh Thanh Viện cứu đi.Mục đích của nó tự nhiên là muốn dẫn dụ ta thoát khỏi Phần Âm Tông,như vậy các ngươi mới có cơ hội bắt sống ta.Tiếp đó,cái gọi là kế hoạch đào vong của ngươi

thực sự quá là chu đáo chặt chẽ,rất hiển nhiên ngươi đã chuẩn bị rất lâu rất lâu.Về sau đó,ngươi lại trên tế đài Thần Ma Cảnh,bị một thủ vệ Phần Âm Tông nhận ra được.Điều này làm cho ta một dạo hoài nghi ngươi là người của Phần Âm Tông.Nhưng thấy mức độ khẩn trương của ngươi lúc đó,làm ta lập tức loại trừ khả năng này.....Vì vậy,ta bấy giờ cơ hồ có thể khẳng định,ngươi không chỉ là người của Thánh Thanh Viện,hơn nữa còn ở Phần Âm Tông nhận qua chức vụ.Chỉ có như vậy,ngươi mới có thể chuẩn xác nắm chắc hành tung của chúng ta.Về sau đó,ngươi lại hủy hoại một tòa truyền tống trận.Điều này làm cho người ta càng thêm hoài nghi.Nên biết rằng phá hoại "Truyền tống trận"là chuyện minh văn cấm chỉ của Tu Chân Giới,mà ngươi lại không chút do dự động thủ.Cho dù chúng ta là người tầm bảo,nhưng cũng không đến nỗi phải hủy hoại truyền tống trận của Phần Âm Tông chứ?Trừ phi,ngươi rất sợ Phần Âm Tông,hơn nữa cũng không dự định trở lại nữa.

Nói tới đây,Hoa Lân kéo kéo tóc trước trán,tiêu sái nói:

-Tóm lại trong mắt của ta,sai lầm của gia hỏa nhà ngươi thực sự quá nhiều,ta cũng lười cùng ngươi từng cái từng cái nói rõ.Nhưng ta còn phải cám ơn ngươi,cực cực khổ khổ đưa chúng ta thoát khỏi Phiêu Miểu Hà,làm ta giảm đi được nhiều chuyện.Bây giờ Thượng Quan Linh đã bị Thánh Thanh Viện mang về Huyền Băng Thiên,vậy ta cũng không có lí do cùng ngươi tiếp tục hao phí sức lực.

Miêu Hoa hết lời....

Tí Hình lại thầm kinh hãi,Trong mắt Hoa Lân,cách làm của Liêu Hoa quả nhiên là sơ hở đủ điều.Nhưng vì sao mình một mực nhìn không ra vậy?Chẳng lẽ quan sát lực của mình không đủ nhạy bén?

Hoa Lân rút phi kiếm ra,giải Liêu Hoa Bay lên trời,quay đầu hô lên:

-Tí Hình,các ngươi nhanh đi Tiên Trì Thành,chỗ đó có truyền tống trận.Chỉ cần thoát khỏi chỗ này,chấp Minh Kính Tán Nhân hắn lợi hại thế nào,cũng đừng hòng đuổi kịp cước bộ của bổn thiếu gia!

Tí Hình vô phương,chỉ còn biết ngự kiếm mà lên,"Vút"Đỗ Bôn Lôi cũng đuổi theo lên tới.

Mọi người một đường hướng Thiên Trì Thành bay đi,Minh Kính Tán Nhân lại dẫn theo truy binh theo sát không buông.Mọi người lại bay ra ngoài trăm dặm,Tí Hình bỗng nhiên thấy bọn họ phân thành hai đường,trong đó hai người tấn tốc hướng phía đông lướt đi,từ từ mất hút đàng xa.Vì vậy nghi hoặc nói:

-Hoa Lân,không biết bọn họ đang bày trò quỷ gì đây,sao lại phân thành hai đội?

Hoa Lân ngẫm nghĩ một chút nói:

-Có lẽ bọn họ ở phía trước còn có mai phục,chúng ta cẩn thận trên hết.

Chương 31:Cố Nhân Chi Nghị(Phần 2)

Tác giả : Phiêu Ẩn

Dịch giả: Jimmy19

Nguồn : QUẦN LONG HỘI - 4vn.eu/forum

Bốn người trên bầu trời xanh thẳm vừa thoáng lướt qua,Liêu Hoa tuy là bị bắt giữ,nhưng nói chuyện không hề bị hạn chế,vì vậy ở bên tai Hoa Lân khuyên giải:

-Mấy ngày này cùng ngươi tương xử,phát hiện các ngươi không phải phường gian ác,không bằng cùng nhau tề kiếm đầu minh thôi!.....Về phần cái chết của Nhược Phong,ta nghĩ trong Giải Thần Trận cũng là chuyện không cách nào khác,tin rằng Thánh Thanh Viện chắc sẽ hiểu được nỗi khổ của các ngươi!

Hoa Lân nổi nóng:

-Ta đã sớm nói với ngươi,Nhược Phong là Nhâm Vi giết,cùng ta không có liên quan.Ta thấy ngươi hay là câm mồm hay hơn!

Liêu Hoa nhíu nhíu mày,còn tính khuyên nữa,nhưng Hoa Lân đã sớm phong trụ tất cả kinh mạch của hắn,khiến miệng hắn không thể nói.

Một đường không nói chuyện,bốn người lại phi hành khoảng hai thơì thần,vượt qua một mảng Qua Bích(tên sa mạc) hiểm yếu.Xa Xa,Thiên Trì thành rốt cuộc trong tầm mắt.....

Tí Hình quay đầu nhìn lại truy binh ở phía sau,thấy bọn họ vẫn xa xa lấp ló,nhưng cử động không tiến thêm một bước.Trong lòng một trận phiền não,nếu như theo tích cách của bản thân,chắc chắn muốn

cùng bọn họ đại chiến một trận mới thôi.Nhưng Hoa Lân lại quen với việc trốn chạy,thật là tức chết.....

Đang ngẫm nghĩ,bốn người đã tới trên bầu trời Thiên Trì Thành,chỉ thấy trong thành thị bên dưới,có một hồ nước trong veo.Xa xa nhìn lại,giữa trung tâm hồ còn có một hòn đảo nhỏ,trên đảo có kiến trúc cung điện trang nhã xinh đẹp,như là nhân gian tiên cảnh.Hoa Lân biết rằng bên dưới chính là phân điện của Tiên Lăng Cung,nghĩ tới đây,trong lòng không khỏi khẩn trương,vì vậy vội vàng tránh sang bên phải,hướng thành thị bên cạnh hạ xuống.

Thiên Trì Thành vẫn như cũ,"Truyền tống tế đài"phía bắc vẫn là dòng người như biển.Nhưng lúc này hình như đã xãy ra biến cố gì đó,bên dưới huyên náo mười phần hỗn loạn.

Hoa Lân giải Liêu Hoa từ trên không đáp xuống,rơi xuống trên"Truyền tống tế đài".Giờ mới phát hiện,nguyên cả tế đài đều sụp đổ,mãnh vụn khắp nơi,truyền tống trận cũng bị phá hư hoàn toàn.Hắn trong lòng cả kinh,thầm đoán rốt cuộc là chuyện gì?

Tí Hình nắm một người vây xem bên cạnh lại nói:

-Truyền tống tế đài là bị ai phá hoại?

Người kia cũng là một người tu chân,nhưng bị khí thế Tí Hình đè ép,lại không dám một chút động đậy,ngoan ngoãn nói:

-Vừa....Vừa rồi đột nhiên có hai người che mặt từ trên không đáp xuống,một lời không nói liền rút bảo kiếm ra,nháy mắt thì phá luôn truyền tống tế đài.Chúng ta chuẩn bị tiến lên ngăn lại,nhưng không ngờ rằng tu vi của họ thâm bất khả trắc,vẻn vẹn hướng chúng ta vỗ một chưởng,thì thấy bóng ngươi bay tán loạn,thế mà lại bức lui tất cả mọi người.Đợi sau khi chúng ta định thần trở lại,bọn họ đã sớm bay mất hút.

Tí Hình cả kinh,không khỏi cùng Hoa Lân nhìn nhau,đều thầm bội phục thủ đoạn của Minh Kính Tán Nhân.Rát hiển nhiên,đây nhất định là chuyện tốt bọn họ làm,mục đích là phòng ngừa mình chạy mất hình bóng.

Tí Hình buông người tu chân kia ra,và giúp hắn chỉnh chỉnh quần áo,như là không có chuyện gì vậy.

Không ngờ rằng,người tu chân kia lại cũng không nổi giận,chỉ là thấp giọng nói:

-Đây nhất định là Thần Nghệ Môn ở phía sau bày trò quỷ,bọn chúng bây giờ ngày càng càn rỡ!

Hoa Lân sững sốt nói:

-Thần Nghệ Môn?

Người tu chân kia gật đầu nói:

-Đúng vậy,chính là Thần Nghệ Môn!.....Lúc trước bọn họ tên là Thần Kham Môn,nhưng về sau không biết vì sao,bỗng nhiên đổi tên,kêu là Thần Nghệ Môn gì đó.Hơn nữa nghe nói bọn họ ngay cả giáo chủ cũng thay luôn người.Chính là bắt đầu từ thời điểm đó,thế lực của họ cũng càng lúc càng lớn,không chỉ thôn tính luôn mười mấy môn phái tu chân,bây giờ thậm chí còn ở các nơi công khai chiêu thu môn đồ.....Ai,người của Tiên Lăng Cung cũng không tới quản một chút,thì Tu Chân Giới càng lúc càng loạn!

Hoa Lân chỉ có thể câm lặng,trầm mặc nửa buổi,bỗng nhiên quay đầu nói với Tí Hình:

-Xem ra chúng ta phải lần nữa tìm một cái truyền tống trận rồi.Chỗ này nhiều tai mắt,hay chúng ta đi Tiên Duyên khách điếm trú lại.Ta đi Tiên Lăng Cung

lần nữa,xem xem các nàng có thể giúp được hay không.

Nói xong,Hoa Lân giải Liêu Hoa trùng thiên mà lên,bay thẳng Tiên Duyên khách điếm thành nam.

Tí Hình"Dìu"Đỗ Bôn Lôi đuổi theo lên tới,gấp gáp nói:

-Sự tình không hay ah,Minh Kính Tán Nhân bọn họ cũng không thấy hình bóng,mấy tên gia hỏa này nhất định trốn trong bóng tối,tùy lúc sẽ hướng chúng ta động thủ.Theo ta thấy,bây giờ đi khách điếm nghĩ chân,còn không phải là tạo cơ hội cho họ hạ thủ!

Hoa Lân gật đầu nói:

-Điểm này ta cũng có nghĩ qua,nhưng ngươi có thể yên tâm,Tiên Duyên khách điếm không phải khách điếm bình thường,lực phòng ngự của bọn họ rất mạnh.Bây giờ truyền tống trận duy nhất của Cuồng Sa Tinh đã bị phá hư,ta phải lập tức đi Tiên Lăng Cung xem xem,không biết các nàng có biện pháp đưa chúng ta rời khỏi hay không.Nếu không ở đây thời gian quá dài,thì đối với chúng ta càng bất lợi.Bởi vì Thánh Thanh Viện và Phần Âm Tông lúc nào cũng có thể đuổi tới.

Chính đang nói,Hoa Lân đã dẫn theo Tí Hình mọi người hạ xuống trước cửa một khách điếm.

Tí Hình ngẩng đầu nhìn lại,chỉ thấy"Tiên Duyên khách điếm" năm tầng lầu cao,bậc thang trước cửa cao xuất ra đường mười hai bậc,chiếm đất cực kì thông thoáng.Nguyên cả kiến trúc dùng thanh ngọc tạo thành,rường cột chạm chỗ hoa lệ,khí phái phi phàm.Không đơn giản nhất chính là,cả cái khách điếm phát ra ánh sáng nhàn nhạt,bên trên khách điếm quả nhiên có một tầng kết giới bảo hộ.

Hoa Lân đã là lần thứ hai đến chỗ này,cho nên trực tiếp bước vào,đi thẳng tới chỗ chưởng quỹ,một lần trả hai mươi vạn tinh tệ,dẫn Tí Hình bọn họ đi lên tầng ba.

Tới chỗ trọ,Đỗ Bôn Lôi kinh kì nhìn mọi thứ trong phòng.Đồ vật ở đây thục sự quá là hoa lệ,có có bàn ghế từ hồng mộc làm ra,có giường gỗ chạm trổ hoa văn,thậm chí ngay cả vách tường cũng là thanh ngọc trong suốt tinh khiết tạo thành.Cho dù là Tí Hình loại người tâm cao khí ngạo này,cũng không khỏi có chút xúc động sâu sắc.Đương nhiên,giá phòng ở đây cũng

cao đến hiếm có,hai mươi vạn tinh tệ đủ cho một người bình thường chi tiêu mười năm.

Hoa Lân sắp xếp ổn thỏa Liêu Hoa,quay người nói với Đỗ Bôn Lôi:

-Bôn Lôi,ở đây ta có một bộ hỏa hệ tu chân tâm pháp,là ta vừa mới hoàn thành.Hay ngươi lấy đi tham cứu một chút,sẵn mấy ngày này rãnh rỗi,tranh thủ đột phá tu vi tới Nguyên Anh cảnh giới đi!

Đỗ Bôn Lôi vui mừng nhận lấy một miếng kí ức tinh phiến từ tay Hoa Lân,trong lòng cảm kích vạn phần.Tu chân tâm pháp của Mê Tiên Trấn lúc trước không hề hoàn thiện,bọn họ đều luôn trong cảnh giới mơ mơ hồ hồ.Từ sau khi kiến thức được võ công của Hoa Lân,đã sớm vọng về tu chân thế giới hôm nay.

Hoa Lân lại dặn dò hắn thêm vài câu,giờ mới xoay ngươi nói với Tí Hình:

-Bây giờ thì ta đi Tiên Lăng Cung suy nghĩ tìm biện pháp,Tí đại ca ngươi ở đây tọa trấn.Ngàn vạn không được để bất cứ người nào tiến vào phòng,nhớ lần trước đã từng có một tên khốn giả mạo điếm tiểu nhị đưa đồ vào,sau cùng chém giết một trận.

Tí Hình không vui nói:

-Không bằng như vầy,ta đi cùng ngươi tốt hơn.

Hoa Lân lắc đầu nói:

-Chỉ lưu lại Bôn Lôi một người,thực sự khiến ta không yên tâm.Chỉ có ngươi loại ảnh giới tâm lặng như nước này,mới có thê tọa trấn đại cục.

Tí Hình bị hắn tâng bốc vài câu,tuy có chút bay bổng,nhưng không hề vì vậy mà mất đi lí trí,chỉ nói:

-Vậy chúng ta cùng đi Tiên Lăng Cung đi!

Hoa Lân lập tức lắc đầu:

-Mang theo Liêu Hoa chạy loạn khắp nơi rất không thuận tiện,hơn nữa Tiên Lăng Cung không nhất định chịu vì ta mà đắc tội thất đại Thánh Môn.Ở đây xin nhờ vào ngươi rồi!

Nói xong,Hoa Lân đã tới cửa,đẩy cửa phòng ra.

Tí Hình vội vàng nói:

-Hei...

Nhưng Hoa Lân vẫy vẫy tay,thân hình vừa thoáng đã mất hút ở cuối đầu hành lang.

Tí Hình vô phương,ý nghĩ vừa chuyển,cảm thấy Hoa Lân nói cũng có lí.Vì vậy trở lại trong phòng,quay đầu nói với Đỗ Bôn Lôi:

-Không còn cách nào rồi,mấy ngày này chúng ta ở đây đả tọa tu luyện thôi,ngươi có gì không hiểu chỗ nào có thể hỏi ta!

.....

Nói về Hoa Lân ra khỏi"Tiên Duyên khách điếm",lập tức liền ngự kiếm mà lên,chạy thẳng hướng Tiên Lăng Cung.Bên trái nóc phòng lập tức xông ra hai người che mặt,vội vàng đuổi theo Hoa Lân.

Hoa Lân hơi có chút kinh ngạc,không hiểu bọn họ tại sao phải che mặt hành sự.Nhưng hơi suy nghĩ một chút,thì hiểu ra đạo lí trong đó.Chỗ này rất gần địa bàn của Phần Âm Tông,Minh Kính Tán Nhân vô luận thế nào cũng không dám to gan trắng trợn ở đây lộ rõ thân phận,nếu không ai biết Phần Âm Tông sẽ có cử động gì.

Nghĩ tới đây,Hoa Lân lòng tin tăng lên.

Giờ này ngày này,ngự kiếm thuật của Hoa Lân không phải ngày xưa có thể so sánh,liền bỗng nhiên tăng

tốc,người đi đường chỉ nghe thấy"Vù Vù Vù"mấy tiếng,ba cái hắc ảnh đã dán trên bầu trời thành thị vừa thoáng lướt qua,căn bản không rõ tướng mạo của họ.

Xa xa,cửa lớn của Tiên Lăng Cung đã trong tầm mắt,nhưng hai người đuổi theo phía sau quả thực không đơn giản,lại đuổi tới ngoài sáu trượng.Điều này trái lại kích động đấu chí của Hoa Lân,một tiếng cao vút,tấn tốc ngự kiếm phóng đi,"Vù"một tiếng,phóng thẳng tới cửa lớn Tiên Lăng Cung.

Xa xa,thủ vệ Tiên Lăng Cung đã phát hiện sự truy đuổi của bọn họ,sáu thiếu nữ lập tức xuất hiện,xếp thành hình chữ nhất,cản trước cửa,xa xa hét lên:

-Người nào,gan dám tới Tiên Lăng Cung càn quấy?

Hoa Lân kêu lớn:

-Ta là Hoa Lân,muốn gặp Giáng Tuyết cô nương của các người,giúp ngăn cản bọn khốn phía sau!

Sáu thiếu nữ phía trước đều sững sốt,đại danh Hoa Lân các nàng đương nhiên không hề xa lạ.Vì vậy hơi chần chừ một chút,liền tránh ra một con đường đi.Hoa Lân từ bên cạnh các nàng vừa thoáng lướt

qua,"Vù"một tiếng dừng lại tại ngạch cửa,quay người cười hì hì nói;

-Cám ơn các vị tỷ tỷ....

Một vị thiếu nữ trong đó quay đầu liếc hắn một cái,âm thanh thanh thúy nói:

-Ngươi đi vào trước đi,ở đây có chúng ta ngăn cản!

Hai người đuổi theo chỉ có thể ở ngoài năm trượng dừng lại,trong đó một người lên tiếng nói:

-Tiên Lăng Cung các ngươi lại dám chứa chấp đào phạm,cẩn thận tự tìm họa diệt môn!

Thiếu nữ dẫn đầu cũng trả đũa nói:

-Cái gì đào phạm không đào phạm?Người ta thì là đường đường chính chính chạy tới chỗ chúng ta,nào giống các ngươi còn phải che mặt hành sự,ai tốt ai xấu,vừa nhìn liền biết.Hừm!

Người che mặt bên trái âm thanh gấp gáp nói:

-Chúng ta là Thánh Thanh.....

Nhưng lời còn chưa dứt,lời tiếp theo lại bị đồng bạn bên phải cản lại.Hai người chụm đầu ghé tai nói

chuyện một hồi.Người che mặt bên phải cũng biết rằng trước mắt thực lực không đủ,vì vậy cất tiếng nói:

-Hạn cho Tiên Lăng Cung các ngươi trong nửa thời thần giao hắn ra đây,nếu không đừng trách chúng ta không khách khí!

Nói xong,hai người che mặt lui lại.

Nói về lúc này,Hoa Lân được một thiếu nữ dẫn tới chánh điện,chờ đợi thủ tọa của các nàng tiếp kiến.

Mặc dù đây đã là lần thứ hai Hoa Lân tới chỗ này,nhưng hắn vẫn là lần đầu nhìn thấy hình dạng chánh điện.

Chỉ thấy cả đại điện cực kì thông thoáng,hai bên dựng mấy chục cánh bình phong màu hồng,sắc thái mười phần tiên diễm,giống như là khuê phòng của nữ tử.Thêm vào đó,trong không khí còn lãng đãng mùi hương bách hợp.

Hoa Lân thầm xưng kì,liền nghe trong nội đường truyền lại tiếng bước chân nhẹ nhàng,tiếp đó một tiếng cười như chuông bạc truyền tới:

-Nô gia trước giờ còn chưa gặp qua Hoa thiếu hiệp,lần này không thể không xem một chút!Hi Hi Hi.....

Một nữ tử thanh lệ kiều mị bước vào,ngay vị trí chủ điện ngồi xuống.

Hoa Lân sững sốt,nữ tử này không phải Giáng Tuyết,hơn nữa là mỹ nhân trước giờ chưa từng gặp qua.Chỉ thấy quần áo nàng nửa trong suốt,lộ ra làn da trắng như tuyết,tư sắc so với Cầm Quán Vận không hơn kém bao nhiêu.Chí mạng nhất đó là,nàng từ trong ra ngoài đều lộ ra một loại hình dạng cho chàng ngắt lấy,làm cho người ta vừa nhìn là có một loại trùng động không tên.Hoa Lân thầm kinh ngạc,vì vậy hỏi:

-Ách...Ngươi là ai?

Ai ngờ nữ tử kia lập tức ném một cái mị nhãn qua tới,thanh thúy nói:

-Nô gia là thủ tọa Vệ Nữ Điện Cầm Tư Tư,sao?Chàng muốn làm quen người ta sao?

Hoa Lân gương mặt anh tuấn thoáng hồng,vội đằng hắng hai tiếng,nghiêm chỉnh nói:

-Tại hạ cùng Tiên Lăng Cung các ngươi cũng xem như có chút giao tình,lần này tới đây,là tính nhờ các ngươi giúp một chuyện,xem xem có thể mượn truyền tống trận của các ngươi dùng một chút hay không?

Cầm Tư Tư che miệng cười nói:

-Người ta còn tưởng rằng chàng là tới tìm Tư Tư!..Hi Hi...

Hoa Lân trực than có chút nuốt không trôi,vì vậy hỏi:

-Vậy.....Cho hỏi Giáng Tuyết nàng đi đâu rồi?

Cầm Tư Tư đổi tư thế ngồi,mềm mại ngồi trên ghế,thân hình nghiêng về phía ngược lại Hoa Lân,không lưu ý để lộ ra thân hình hoàn mỹ của nàng,thanh thúy hỏi:

-Chàng tìm Giáng Tuyết có chuyện gì ah?

Hoa Lân chỉ thấy máu nóng dâng trào(Chuẩn bị chảy máu cam,con trai Trung Quốc khi thấy gái đẹp thường hay bị chảy máu cam),vì vậy vội nhắm mắt lại,thầm nghĩ Tiên Lăng Cung lại có loại nhân vật này xuất hiện,nếu không phải đã sớm biết nội tình bên trong của Tiên Lăng Cung,chỉ sợ sẽ tưởng rằng các

nàng đều không biết giữ gìn.Thật là muốn mạng người.....

Chương 32:Tiêm Tuyết Chi Hoạ(Phần 1)

Tác giả : Phiêu Ẩn

Dịch giả: Jimmy19

Nguồn : QUẦN LONG HỘI - 4vn.eu/forum

Cầm Tư Tư ở phía đối diện thấy Hoa Lân lúng túng,không khỏi khúc khích cười lên.Dường như đã đem hắn giỡn đủ,chậm rãi ngồi thẳng người dậy,nghiêm chỉnh nói:

-Người ta cũng là vừa mới tới chỗ này nhậm chức,nghe nói Giáng Tuyết đã hồi cung nhận lệnh.Về phần ngươi nói chuyện truyền tống trận,ở đây chúng ta cũng không có,e rằng ngươi phải nghĩ biện pháp khác mới được.....

Hoa Lân hơi có chút thất vọng,vì vậy truy hỏi:

-Vậy ngươi có biết phương vị của truyền tống trận bên ngoài?Nói không được ta chỉ có thể lập một cái mới.

Cầm Tư Tư nhíu mày:

-Chúng ta cũng không được biết.Không bằng ngươi đợi thêm vài ngày,tưởng tất Phần Âm Tông nhất định sẽ phái người tới sửa tốt!

Hoa Lân lo lắng nói:

-Vậy thì không được,đợi Phần Âm Tông tới chỗ này,ta nào đâu còn mạng?Hơn nữa Minh Kính Tán Nhân cũng sẽ không buông tha cho ta.

Cầm Tư Tư rơi vào trầm tư,nửa buổi lại hỏi:

-Ngươi nói Minh Kính Tán Nhân,có phải là Trần Duyên Tinh tổng đàn trưởng lão?

Hoa Lân cúi đầu ngẫm nghĩ,gật gật đầu,tiếp đó lại lắc lắc đầu.Minh Kính Tán Nhân xác thực là người của Trần Duyên Tinh,nhưng hắn rốt cuộc có phải là tổng đàn trưởng lão gì đó,vậy thì không biết được.Đáng cười nhất chính là,bản thân từng đáp ứng qua Lôi Thiên Vực,phải giúp hắn đem "Chưởng môn kiếm lệnh" giao trả Trần Duyên Tinh.Nhưng không ngờ rằng hôm nay người truy sát mình,lại chính là cao thủ Trần Duyên Tinh.Đây thật là tạo hóa trêu người.Không khỏi đột nhiên nảy ra ý nghĩ kì lạ,nếu như mình rút "Chưởng môn kiếm lệnh"ra cho Minh

Kính Tán Nhân xem,không biết hắn sẽ có phản ứng gì?

Cầm Tư Tư thấy hắn bỗng nhiên im lặng không nói,còn tưởng rằng Hoa Lân đã là cùng đường mạt lộ,vì vậy lương tâm bỗng thấy có chút bất an,nói:

-Không phải ta không muốn giúp ngươi.Mà là những ngày trước đây,chúng ta vừa nhận được mệnh lệnh của tổng đàn,kêu đệ tử Tiên Lăng Cung chúng ta không được phép cuốn vào bất kì chuyện của Thánh Môn và Phần Âm Tông.Nếu như không,chúng ta sẽ bị trục xuất khỏi sư môn.Hy vọng ngươi không được trách mắng nô gia nha.....Ai!

Hoa Lân từ trong trầm tư thanh tỉnh lại,thất thanh cười nói:

-Ta không có ý trách mắng ngươi,ngươi nghĩ đi đâu vậy?

Cầm Tư Tư vẫn có chút bất an,vì vậy nói:

-Ngươi nên biết trước đây không lâu,cung chủ chúng ta vốn dự tính đem cung chủ vị truyền lại cho Trữ tỷ tỷ.Nhưng nàng chết cũng không chịu tiếp nhận.Không chỉ vậy,nàng thậm chí còn thoát li Tiên

Lăng Cung,chủ động cùng chúng ta vạch rõ ranh giới.Trước khi rời khỏi,nàng còn hạ xuống một mệnh lệnh cuối cùng,chính là không cho phép chúng ta nhúng tay vào chuyện của Thánh Môn và Phần Âm Tông.Ngươi cũng biết,nàng là một trong những người khai sáng Tiên Lăng Cung chúng ta,lời của nàng,chúng ta không dám không nghe.

-Cái gì?

Hoa Lân cả kinh nói:

-Trữ Tiêm Tuyết đã thoát li Tiên Lăng Cung?

Nhưng Hoa Lân ý nghĩ vừa chuyển,lại hiểu rõ dụng tâm của nàng.Nàng nhất tâm muốn tìm Thánh Môn báo thù,nhưng nếu như kéo theo Tiên Lăng Cung,vậy thế tất dẫn khởi hai phái triệt để chém giết.Hôm nay Ma Giới nhao nhao muốn động đậy,Ám Ảnh Chi Môn đã lâu không có hành động.Nếu như lúc này mạo muội khêu lên hai phái triệt sát,chắc chắn sẽ dẫn tới toàn Tu Chân Giới lung lay.Cho nên Trữ Tiêm Tuyết thoát li Tiên Lăng Cung,xác thực là hành động minh trí.

Trong mắt Cầm Tư Tư lướt qua một tia kì dị,hưng phấn nói:

-Mặc dù nàng đã rời khỏi chúng ta ,nhưng Tiên Lăng Cung chúng ta vẫn vì nàng mà kiêu ngạo.Trong bảy tháng ngắn ngủi,náng đã giết ba người chưởng môn.Ta tính toán nàng mục tiêu kế tiếp của nàng chính là Trần Duyên Tông Lôi Thiên Vực.Về phần chưởng môn của Thánh Thanh Viện,Kiếm Canh Tông và Không Độ Phái,bọn họ là tội khôi họa đầu,Trữ tỷ tỷ nhất định sẽ từ từ dày vò ý chí của bọn họ,sẽ không để cho họ chết một cách dễ dàng.

Hoa Lân cười nói:

-Lần này,e rằng Trữ Tiêm Tuyết phải thất vọng.Lôi Thiên Vực trước giờ hành tung bất định,Trữ Tiêm tuyết không nhất định tìm được hắn!Hắc Hắc.....

Hoa Lân trong lòng thầm buồn cười,Lôi Thiên Vực bây giờ đang ở trong"Giải Thần Trận" độ kiếp,cho dù bên ngoài đấu tới long trời lở đất,hắn cũng sẽ không ra.

Ai ngờ Cầm Tư Tư lại không nghĩ vậy,trái lại rất tự tin nói:

-Ngươi nghĩ như vậy là đặc biệt sai lầm rồi!Tuy Trữ tỷ tỷ tìm không được Lôi Thiên Vực,nhưng lại có thể bức hắn ra nha!Chỉ cần giết vài người của Trần Duyên Tinh,còn sợ Lôi Thiên Vực hắn không hiện thân sao?.....Ta nghe nói Lôi Thiên Vực vốn là người của Hà Quang Điện,ta không tin hắn không đếm xỉa sống chết của đồng môn.....

-Cái gì?

Hoa Lân sắc mặt trắng xanh.

Cầm Tư Tư sững sốt,hỏi:

-Ngươi sao rồi?

Hoa Lân rốt cuộc khẩn trương nói:

-Tiêm Tuyết sẽ không thật loạn tới chứ?

Cầm Tư Tư kì quái nói:

-Ngươi vậy là sao?Đối phó Thánh Môn,lại hà tất để ý thủ đoạn gì?Người của Tru Ma Viện bọn họ,không phải cũng là như vậy?

Hoa Lân lắc lắc đầu,lại nghe Cầm Tư Tư tiếp tục nói tiếp:

-Hơn nữa không lâu trước,Trữ tỷ tỷ chính là dùng loại phương pháp này,thành công đem "Trường Phong Điện","Tinh Tật Tông"và "Vô Cực Môn" dẫn ra.Nếu không bọn họ vĩnh viễn rút đầu rùa trong Tiên Diên Tinh Hệ,chẳng lẽ còn bắt Trữ tỷ tỷ phái đại quân công đánh bọn họ sao?

Hoa Lân rốt cuộc lần này cũng đổ mồ hôi.Trước lúc quen biết Lôi Thiên Vực,mình có lẽ có thể nhắm một con mắt mở một con mắt là xong.Nhưng từ sau khi gặp được Lôi Thiên Vực,thì Hoa Lân bị phong phạm đại hiệp của hắn làm cho khâm phục.Hơn nữa,hắn là loại nhân vật quân tử thẳng thắng.Càng huống chi mình và hắn đã kết làm huynh đệ,hôm nay môn hạ của hắn có nạn,vậy đương nhiên không thể ngồi xem không đếm xỉa.Hiện giờ phóng mắt cả Tu Chân Giới,e rằng cũng chỉ có mình có thể khuyên khuyên Trữ Tiêm Tuyết.Tuy không biết nàng sẽ cấp cho mình mặt mũi hay không,nhưng không cần biết như thế nào,mình cũng không thể mắt trợn tròn nhìn trữ Tiêm Tuyết đem Hà Quang Điện của Lôi Thiên Vực gỡ xuống.

Nghĩ tới đây,Hoa Lân chỉ cảm thấy như ngồi trên bàn đinh,đứng lên nói:

-Bây giờ Tiêm Tuyết đã đi Trần Duyên Tinh rồi sao?

Đến lúc này,Cầm Tư Tư mới phát hiện biểu tình của hắn có chút không ổn,vì vậy không vui nói:

-Ngươi người này là sao vậy?Thất đại Thánh Môn lẽ ra cùng ngươi có thù mới đúng,vì sao ngươi nghe chuyện Trữ tỷ tỷ muốn báo thù,không những không thay nàng cao hứng,ngược lại còn tính ngăn trở từ trong vậy?

Hoa Lân lúng túng đằng hắng một hồi,nói liều:

-Cái này....Cái này,kì thật ta là lo lắng Tiêm Tuyết mà thôi.Ta nghe nói thực lực Trần Duyên Tinh so với Thánh Thanh Viện còn khủng bố hơn vài phần,hơn nữa cao thủ rất nhiều.Ta còn nghe Minh Kính Tán Nhân nói qua,bọn họ gần đây có người nghiên cứu ra một trận pháp rất lợi hại.Chỉ cần niệm vài câu"Cảnh tử kinh khai",thì có thể định trụ mọi sự vật trong trận.Tiêm Tuyết không hiểu lợi hại trong đó,rất dễ bị thiệt thòi!

Cầm Tư Tư lại cười nói:

-Vậy thì ngươi an tâm đi,sớm vào một ngàn năm trước,thì Trữ tỷ tỷ đã đột phá Đại Thừa cảnh giới,hiện giờ thì cho dù là tiên nhân vị tất là đối thủ của nàng,nào phải dễ dàng làm nàng bị thương?

Hoa Lân vẫn một bản chính phái nói:

-Ngươi có điều không biết,trận pháp này là chuyên dùng đối phó tiên nhân.Tiêm Tuyết nàng quá là tự tin,ta sợ nàng thiệt thòi....

Cầm Tư Tư lười nhác dựa vào ghế,âm thanh yêu kiều nói:

-Ngươi yên tâm đi,ta đối nàng rất có lòng tin.

Hoa Lân chỉ có thể nhún nhún vai,nói:

-Ngươi không tin thì thôi vậy,ngày nào đó ta lấy nàng ra thử thử.Hắc Hắc....

Cầm Tư Tư khúc khích cười nói:

-Ngươi có phải là đối với Tuyết tỷ tỷ chúng ta lòng mang ý xấu?Hứm,nhất định đúng rồi.Tỷ muội chúng ta đã sớm nhìn ra rồi.Hi Hi...

Hoa Lân làm mặt nghiêm chỉnh nói:

-Không nói mấy cái này nữa,chúng ta trở về vấn đề chính.Truyền tống trận ở đây đã bị hủy,ta thật là muốn nhanh hết sức thoát ra ngoài mới được.Ta không tin các ngươi hoàn toàn không có biện pháp ra ngoài,nhanh thật tình cho ta biết!

Cầm Tư Tư cúi đầu ngẫm nghĩ,vô phương nói:

-Được rồi!Người ta thật là chịu thua ngươi.Nếu ngươi thật gấp ra đi,ta ngược lại có thể cho ngươi một kiến nghị nho nhỏ.Nghe nói tin tức của Ô Độ Hắc Thị rất linh thông,chưởng quỹ của họ khẳng định biết phương vị bắt nối truyền tống trận.Ngươi có thể đi hỏi hắn đó!Nhưng nghe nói,tất cả tin tức mà hắn bán ra,giá tiền đều rất đắt!Hi Hi...

Hoa Lân nổi nóng:

-Ngươi nhìn thấy ta gặp nạn,hình như bộ dạng rất là hưng phấn?

Cầm Tư Tư che miệng cười nói:

-Người ta không phải vậy nha!Người ta chỉ là muốn ngươi bồi bạn người ta thêm chút mà thôi.Ở đây buồn chết rồi,một chút cũng không bằng Tiên Lăng Cung!

Nàng nói xong,đôi chân ngọc thon dài thay đổi tư thế,cực kì mang tính dụ hoặc.

Hoa Lân ngất ngây một trận,nhưng lí trí lại cho hắn biết.Cầm tư Tư này tuyệt không đơn giản,nếu như thật nghĩ rằng nàng sẽ tiện nghi mình,vậy thì đặc biệt sai lầm.Nếu như đoán không sai,đợi lúc ngươi vứt bỏ lòng tự tôn,thật sự trồng cây si dưới váy nàng,thì ngươi sẽ phát hiện nàng chỉ là đang đùa giỡn với ngươi mà thôi.Nàng chính là muốn dụ ngươi tự lấy lửa thiêu mình,nhưng lại không cho ngươi cơ hội,làm cho ngươi vĩnh viễn cũng không quên nàng,nhung nhớ nàng.Lúc trước khi ở kinh thành,thì nghe nói có một nàng hoa đán(Diễn viên ngày xưa) tên *****Tử Huyên,nàng chính là một cao thủ trong vấn đề này.Hoa Lân xuất thân vương phủ,tự nhiên hiểu đạo lí trong đó.

Vì vậy đứng lên nói:

-Ô Độ Hắc Thị ở đâu?Ta đi hỏi một chút!.....Đúng rồi,ta gần đây trong tay đang kẹt,các ngươi có thể cho ta mượn một chút năng lượng tinh thạch không?Sau này ta nhất định trả lại gấp đôi!

Cầm Tư Tư ngây người,trong lòng thầm nổi nóng.Thầm nghĩ tên gia hỏa này có phải là có vấn đề? Bỏ ra một mỹ nữ ở trước mắt,hắn không những không động tâm,ngược lại còn mượn tiền mình.Vì vậy nóng nảy nói:

-Cho ngươi mượn tinh thạch cũng có thể,nhưng ngươi phải thay ta làm một việc,thấy sao?

Hoa Lân bây giờ vừa nghe thấy phải thay người khác làm việc thì cảm thấy đau đầu.Hiên giờ chuyện của mình cũng bận không đỡ nổi,sao dám tùy tiện đáp ứng nàng nữa?Vì vậy mặt mày sầu khổ nói:

-Cái này.....Không phải ta không muốn giúp ngươi,mà là bây giờ ta tự thân còn khó giữ,chỉ sợ lỡ đại sự của ngươi.

Cầm Tư Tư cả giận nói:

-Chỉ bất quá là nhắn cho tỷ tỷ của ta một câu nói mà thôi,chẳng lẽ ngươi cũng không chịu giúp ta?

Hoa Lân sững sốt nói:

-Nhắn một câu nói ngược lại đơn giản.Nhưng tỷ tỷ của ngươi rốt cuộc ở đâu?Nếu như quá xa mà nói,ta

không thể chuyên trình đi gặp nàng.Cái này ngươi cần phải hiểu!

Cầm Tư Tư nhíu mày nói;

-Tỷ tỷ của ta là Cầm Quán Vận.Người ta nghe nói,ngươi từng gặp qua nàng.Cho nên ta...

Chương 32:Tiêm Tuyết Chi Hoạ(Phần 2)

Tác giả : Phiêu Ẩn

Dịch giả: Jimmy19

Nguồn : QUẦN LONG HỘI - 4vn.eu/forum

-Cái gì?Cầm Quán Vận là tỷ tỷ của ngươi?

Hoa Lân cả kinh nói.

Cầm Tư Tư liếc hắn một cái,nói:

-Điều này có gì kì lạ đâu.Ta họ Cầm,nàng cũng họ Cầm,đương nhiên là người một nhà.Chẳng lẽ ngươi ngốc như vậy?Ngay cả cái này cũng không đoán ra?

-Ách....

Hoa Lân hết lời.

Cầm Tư Tư nổi giận nói:

-Sao,ngươi rốt cuộc muốn giúp ta hay không?không muốn thì nói thẳng.

Hoa Lân trong lòng chuyển như điện,Hắc Hắc cười nói:

-Vậy được thôi,ta vừa khéo cũng muốn đi gặp nàng,cho nên vừa hay thuận đường.Nói đi,ngươi muốn ta nói gì với nàng?

Cầm Tư Tư lập tức đổi giận làm vui,cổ tay vừa xoay,trong tay lập tức có thêm một miếng kí ức tinh phiến tinh xảo.Bên ngoài tinh phiến khắc một tiêu chí "Tia chớp",lại giống như lần trước đưa cho Lôi Thiên Vực.

Hoa Lân sững sốt nói;

-Chính là đem tinh phiến này cho tỷ tỷ ngươi là được sao?

Cầm Tư Tư gật đầu nói;

-Không sai!Ngươi nói với nàng,đây là Lôi Thiên Vực giao cho nàng,như vậy là được.

Hoa Lân sờ sờ gáy,hoàn toàn bị nàng làm cho hồ đồ.Vì vậy hỏi:

-Đây có đúng là Lôi Thiên Vực giao cho nàng không?

Cầm Tư Tư nổi nóng:

-Ngươi hỏi nhiều vậy làm gì?.....Dù sao lần trước ta gặp được Lôi Thiên Vực,hắn muốn ta đem dạng đồ vật này chuyển giao cho tỷ tỷ ta.Chuyện này đơn giản như vậy,ngươi làm hay không làm?

Nhãn châu Hoa Lân đảo một vòng,nói:

-Không vấn đề,một chuyện nhỏ!

Trong lòng lại thầm kêu lên,chẳng lẽ bọn họ tỷ muội hai ngươi đồng thời thích Lôi Thiên Vực đại ca?Đây ngược lại có chút thú vị.

Đang suy nghĩ,Cầm Tư Tư lại than nói:

-Đúng rồi.....Trong chuyện này,ngươi ngàn vạn không được nhắc đến ta.Hơn nữa miệng phải giữ kín,cái kí ức tinh phiến này là Lôi Thiên Vực tận tay trao cho ngươi.Hiểu rồi chứ?

Hoa Lân tiếp nhận kí ức tinh phiến từ trong tay nàng,Hắc Hắc cười nói:

-Ngươi yên tâm đi,ta sẽ theo đó mà làm.

Hai mắt Cầm Tư Tư dán chặt vào Hoa Lân,cảm thấy hắn miễn cưỡng có thể tín nhiệm,vì vậy nhẹ nhỏm thở một hơi,nói:

-Được rồi,ngươi muốn mượn bao nhiêu tinh thạch? Bây giờ ra một giá đi,đừng quá đáng là được rồi!

Hoa Lân nhún vai nói:

-Ngươi xem mà giải quyết!Làm sao phải đủ ta đi về một lần Tiên Diên Tinh Hệ là được.

Cầm Tư Tư nghe lời,hào hào phóng phóng ném một cái 'Không gian pháp bảo" qua tới.Hoa Lân đưa tay đón lấy,nhận ra đây là một miếng điếu trụy nữ tử dùng,không gian bên trong tuy rất nhỏ,nhưng lại có trên ngàn miếng năng lượng tinh thạch hơn.Cái này đối với người tu chân bình thường mà nói,tuyệt đối là một vụ chi bạo tay.Đương nhiên,cái này đối với Tiên Lăng Cung mà nói lại căn bản không tính là gì cả.

Hoa Lân lại cùng Cầm Tư Tư nói chuyện một hồi,hỏi rõ phương vị Ô Độ Hắc Thị, Hoa Lân thấy đã không còn sớm,vì vậy đứng dậy cáo lui.

Cầm Tư Tư không tiếp tục miễn cưỡng lưu lại,chỉ là tự thân tiễn hắn tới hậu viện.Sau khi thấy bóng lưng Hoa Lân mất hút đàng xa,nàng tự mình lẩm bẩm:

-Hảo tỷ tỷ,ngươi nên sớm cùng hắn dứt khoát.Hy vọng lần này có thể thành công!

Nói về Hoa Lân từ hậu viện len lén chuồn ra,vì để vượt qua tai mắt của "Minh Kính Tán Nhân".

Thả bước trong phố thị náo nhiệt,Hoa Lân hồi tưởng lại cuộc nói chuyện vừa rồi cùng Cầm Tư Tư, trong vô ý lại đạt được rất nhiều tin tức quan trọng.Vì vậy trong lòng im lặng sắp xếp kế hoạch một hồi,quyết định lập tức đi Trần Duyên Tinh,giải quyết trước tất cả những nguy cơ Trữ Tiêm Tuyết mang đến.Nếu không sau này gặp Lôi Thiên Vực,cũng không biết nên tự xử thế nào.....Về phần chuyện của Minh Giới và Mê Tiên Trấn,cũng đều có thể cùng giải quyết tại Trần Duyên Tinh.Chỉ cần ở đó đả thông thông đạo Minh Giới,thì có thể tùy lúc trở về lại Mê Tiên Trấn.

Đương nhiên,trước lúc này,phải thuận đường đi "Úy Lam Tinh" một lần,gặp mặt Cầm Quán Vận.

Nghĩ tới đây,Hoa Lân lại nhớ tới Thu Uyển Li,khóe miệng không khỏi lộ ra tiếu ý:Không biết lúc Thu Uyển Li thấy mình,rốt cuộc là kêu mình sư phụ?Hay là kêu mình Hoa ca ca như cũ?

Chương 33 Phần 1)

Tác giả : Phiêu Ẩn

Dịch giả: Jimmy19

Nguồn : QUẦN LONG HỘI - 4vn.eu/forum

Biết được vị trí "Ô Độ Hắc Thị" tại thành nam Thập Cẩm nhai(con đường bán tơ tụa),Hoa Lân lập tức lẩn vào dòng người,tránh sự truy tung của Minh Kính Tán Nhân.Hắn cuối thấp đầu,xuyên qua dòng ngươi qua lại trên đường.Ngạc nhiên phát hiện,đường phố ở đây rất phồn vinh.Vị trí của "Cuồng Sa Tinh"này nằm giáp ranh Phiêu Miêu Hà,người tu chân qua lại nhiều không đếm xuể.Nhớ tới có người từng hình dung rằng:Ở đây là thiên đường của đào phạm và tội ác.Sôi nổi như vậy,tưởng tất cũng không có gì kì lạ.

Nghĩ tới đây,Hoa Lân không khỏi lại nghĩ tới Trần Duyên Tinh,Nghe Lôi Thiên Vực nói,ở đó là địa phương người tu chân tụ tập đông nhất,cũng là nơi

náo nhiệt nhất cả Tu Chân Giới.Chỉ không biết sự sôi nổi của nó đạt tới mức độ nào?

Đang đi tới cuối đường,bất tri bất giác đã tới trước một tòa kiến trúc hùng vĩ.Ngẩng đầu nhìn ra,chỉ thấy trên bậc thang do hắc ngọc tạo thành,bên trong cánh cửa lớn mở rộng,người đi đường xuyên qua xuyên lại không ngớt,nhìn lại rất là náo nhiệt.Trên ngạch cửa rắn rỏi viết bốn chữ lớn:"Ô Độ Hắc Thị".

Mỗi khi nhìn tới cái chiêu bài này,Hoa Lân có loại ý nghĩ đặc biệt kì lạ.Cái tên "Ô Độ Hắc Thị" bổn sinh kì quái cực kì,lạ lùng nhất là nó mang tên"Hắc Thị",lại quang minh chính đại bày ra cửa hiệu.Đây thật là chuyện giỡn chơi.Nhưng hơi tưởng tượng,thì thấy ông chủ đàng sau tấm màn của nó chắc là không tầm thường,nếu không tuyệt không dám giỡn mặt quá đáng như vậy.

Hoa Lân đang đứng ngây ra trên bậc thang,sau lưng đi tới một hàng người,trong đó một người thô lỗ đẩy Hoa Lân ra,hét lớn:

-Tránh ra,đừng cản đường!

Hoa Lân bị hắn đẩy lui mấy bước,mắt giận nhìn ra.Chỉ thấy bốn nam tử lãnh ngạo ôm một vị thư sinh đi thẳng vào trong cửa lớn.Lúc sát người mà qua,thư sinh kia càng là quay đầu trừng Hoa Lân một cái.

Hoa Lân chỉ thấy tu vi đám người này thâm bất khả trắc,hiển nhiên đều so với mình cao hơn một tầng có dư,không khỏi trong lòng chấn kinh.Mà thư sinh cầm đầu trong ánh mắt càng là lộ ra một cỗ âm hàn lạnh lẽo,hiển nhiên là luyện một loại tà môn bí thuật,không khỏi nói thầm:

-Tu Chân Giới đúng thật là ngọa hổ tàng long ah,nếu không phải bản thân mang hai kiện tiên vật,chỉ sợ là một bước khó đi.....

Sau khi đám người kia đi vào,người đi đường hai bên đều dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn về phía Hoa Lân,như là chế giễu hắn sợ người mạnh.Hoa Lân vô phương,chỉ có thể phủi phủi bụi đất trên người,cũng bước vào Ô Độ Hắc Thị.

Trước cửa một thiếu niên của Ô Độ Hắc Thị tới nghênh đón,thấp giọng an ủi nói:

-Tiểu huynh đệ đừng giận,mấy người vừa rồi là lũ khốn Thần Nghệ Môn.Thế lực của chúng ở đây càng lúc càng lớn,cho dù là ta,cũng không dám cùng họ đụng độ chính diện.

Hoa Lân lắc đầu nói:

-Ngươi nói đi đâu vậy?Ta mới là không có tâm tình cùng họ tính toán,chuyện của bản thân ta cũng bận không đỡ nổi rồi.

Thiếu niên của Ô Độ Hắc Thị còn tưởng rằng hắn mặt mũi,vì vậy lại nói;

-Ngươi nói không sai,chỉ cần chúng ta dụng tâm tu luyện,cũng có một ngày có thể vượt qua đám gia hỏa này,không chịu sự ăn hiếp của chúng nữa.

Hoa Lân ngây ra:

-Ta có nói như vậy sao?

Thiếu niên kia gật đầu khẳng định:

-Dù sao ý tứ cũng giống nhau!....Đúng rồi,ngươi tới chỗ này của chúng ta có phải là muốn bán đồ vật gì đó?Ai,vào đi,trước tiên lưu lại thủ ấn(dấu tay),đợi chút ta dẫn ngươi đi gặp lão đại chúng ta,xem xem có

thể giúp ngươi nâng cao giá cả một chút không,để ngươi kiếm thêm một chút.

Hoa Lân lắc đầu nói:

-Không phải,ta là tới tìm các ngươi....

Lúc này thiếu niên kia đã đưa lên một cái mâm ngọc tới trước mặt Hoa Lân,ngắt lời nói:

-Ta biết rồi,vậy ngươi nhất định là tính tới chỗ này của chúng ta báo danh góp nhặt tinh khoáng rồi,đúng rồi?Ai....Ngươi thật là đáng thương,tuổi còn trẻ như vậy thì ra ngoài lịch luyện,sư phụ của ngươi chẳng lẽ không quản ngươi sao?

Hoa Lân một trận chóng mặt,phát hiện đồng tình tâm của gia hỏa này quá là tràn lan,vì vậy hỏi ngược lại:

-Xin hỏi thiếu hiệp,ngươi năm nay bao nhiêu tuổi rồi?

Thiếu niên tùy miệng nói:

-Ta năm nay hai mươi tuổi,sao rồi?Hỏi cái này làm gì?

Hoa Lân buộc miệng nói:

-Nói như vậy,ngươi còn nhỏ hơn ta một tuổi?Ta còn tưởng rằng ngươi lớn hơn nữa đó!Ai,bỏ đi.Ta là tới tìm chưởng quỹ các ngươi,phiền giúp ta thông báo một tiếng.

-Ngươi tìm chưởng quỹ chúng ta làm gì?

Thiếu niên thối lui một bước,bắt đầu đánh giá lại Hoa Lân.Chỉ thấy Hoa Lân một thân phong trần bụi bặm,bộ vải bố còn là trang phục của bình dân bách tính Phiêu Miểu Hà.Nhìn làm sao,hắn cũng không giống người có tiền.Vì vậy lại nói:

-Ngươi hay là đừng tìm chưởng quỹ chúng ta,hắn thì nhỏ mọn...

Đang nói,thiếu niên nhìn nhìn xung quanh,thấp giọng nói:

-.....Hắn nha,đồ vật giá trị mười mai tinh tệ,hắn nhiều nhất chỉ cho ngươi ba mai tinh tệ.Cho nên ngươi hay là tìm lão đại chúng ta là tốt nhất.

Hoa Lân thực sự chịu không nổi sự rườm rà của hắn,nói lớn:

-Chắc là ngươi cũng biết chuyện truyền tống trận bị hủy,mà ta muốn lập tức rời khỏi địa phương đáng chết này,cho nên muốn làm lại một tòa truyền tống trận.Nghe nói chưởng quỹ các ngươi có tất cả tư liệu ta cần,cho nên ta tới hỏi một chút!

Thiếu niên sững sờ,hoài nghi nói;

-Cái gì,ngươi muốn rời khỏi Cuồng Sa Tinh?Vậy thì không rẻ đâu nha!Chúng ta tuy có truyền tống trận dùng khai khoáng,nhưng rất hiếm đối với bên ngoài mở ra.Ngươi muốn mượn mà nói,chỉ sợ chịu không nổi giá cả!

Hoa Lân mừng như điên,không ngờ rằng Ô Độ Hắc Thị đã sớm làm một cái truyền tống trận.Còn nhớ lúc ở"Long Thần Tinh",mình từng cùng Lộ Phi Á dùng truyền tống trận của "Liên Hiệp Thương Hội" đi Tinh Nguyên Tinh đào khoáng.Không ngờ rằng Ô Độ Hắc Thị ở đây đồng dạng có khoản phục vụ này.Xem ra chuyến đi này không phí công.Vì vậy nói:

-Vậy quá tốt rồi,đã các ngươi có truyền tống trận hiện thành,vậy thì đỡ cho ta phải làm lại.Nhanh dẫn ta đi gặp chưởng quỹ các ngươi một chút!Yên tâm đi,ra bao nhiêu tiền ta cũng có!

Thiếu niên thấy Hoa Lân thế tất phải đi,vì vậy hồ nghi nói;

-Vậy được,ngươi trước tiên ấn dấu tay lên mâm ngọc này,đợi chút ta dẫn ngươi tới đại sảnh đợi.Chỉ không biết chưởng quỹ chúng ta có đồng ý cho ngươi sử dụng truyền tống trận hay không!

Hoa Lân thấy trong tay hắn đang đưa lên một cái mâm ngọc đường kính đạt hơn một xích,hiển nhiên đây là đồ vật để ghi chép lại thông tin của khách hàng.Vì vậy đưa tay phải ra,nhẹ nhàng ấn nhẹ lên trên mâm ngọc,hơi nhập vào một ít chân lực.Trên mâm ngọc lập tức lướt qua một luồng ánh sáng xanh.

Thiếu niên ghi chép hoàn tất,thấp giọng nói:

-Thì ra ngươi là người của Thánh Thanh Viện,chẳng trách lại gấp ra ngoài như vậy.

Hoa Lân kinh ngạc nói:

-Cái gì Thánh Thanh Viện?

Thiếu niên cười nói:

-Ha Ha...Không có gì,ta sẽ không nói cho người ta đâu.

Hoa Lân một trận buồn bực,biết rằng thiếu niên này lại hiểu lầm mình rồi.Bản thân tạm thời chỉ có thể sử dụng thủy hệ chân nguyên,mà thủy hệ tâm pháp này vừa khéo lại là chánh tông tâm pháp của "Thánh Thanh Viện",người khác không hiểu lầm mới là lạ.Thiếu niên này cũng nhiều chuyện,yêu thích nhất là đoán mò chuyện của người khác,cả đời này trước giờ chưa từng gặp qua người nào rườm rà hơn so với hắn.

Đang ngẫm nghĩ,Hoa Lân đã theo thiếu niên tiến vào trong nội đường,lại đi qua thêm mấy cái hành lang,nhắm thẳng đại sảnh phía sau đi tới.Chính ngay lúc này,đối diện hối hả chạy đến một thiếu niên,hét lớn:

-Hứa Phong!.....Nhanh tới đại sảnh giúp một tay,có người cố ý gây sự!

-Cái gì?

Thiếu niên đang dẫn đường cho Hoa Lân giật mình cả kinh,nghĩ cũng không nghĩ,lập tức triển khai thân pháp,tấn tốc hướng phía trước lướt đi.

Hoa Lân sững sờ,chỉ thấy thiêu niên dẫn đường đã đi rất ra.Không tới một khắc,kế bên lúc nào cũng có đệ tử Ô Độ Hắc Thị chạy qua,toàn bộ đều hướng đại sảnh chạy đi,trường diện từ từ náo loạn.

Hoa Lân thầm nghĩ,mình là người bên ngoài đến,không tiện nhúng tay sự vụ của họ.Không bằng đợi một chút thôi.

Ai ngờ đợi thêm một chút,Ô Độ Hắc Thị lại càng lúc càng loạn,rất nhiều đệ tử hô to gọi nhỏ từ bên cạnh lướt qua,hơn nữa đều hướng đại sảnh chạy đi..Hoa Lân vô phương,vì vậy dự tính đi xem ra sao.

Không tới một khắc tới bên ngoài đại sảnh,đang tính vào trong xem náo nhiệt,ai ngờ táp mặt nghênh đến một luồng gió mạnh,tiếp đó"Bùm Bùm Bùm"mấy tiếng,cửa lớn và cửa sổ đều bị người ta đánh nát,mấy thiếu niên tơi tả bị ngạnh sanh sanh ném ra ngoài.

Hoa Lân thuận tay kẹp một người,nhìn lại kĩ,mới nhận ra gia hỏa này chính là thiếu niên vừa rồi dẫn đường cho mình,dường như tên cái gì Hứa Phong thì phải.Vì vậy cười nói:

-Sao rồi?Ai mà gan lớn vậy,lại dám chạy tới Ô Độ Hắc Thị các ngươi gây chuyện?

Hứa Phong xấu hổ đứng thẳng người lên,chửi lớn tiếng:

-Bà nội nó,chính là mấy tên bại hoại Thần Nghệ Môn vừa rồi.Ta còn chưa tìm hiểu xem ra là chuyện gì,thì bị bọn họ ép ra ngoài.

Trên mặt đất lại"Bịch Bịch Bịch" lại thêm năm sáu thiếu niên lồm cồm bò dậy,nhìn quần áo của họ,đều là người làm của Ô Độ Hắc Thị.Hoa Lân thầm kinh ngạc,những thiếu niên này đều là người tu chân Nguyên Anh cảnh giới trở lên,không ngờ rằng dễ dàng như vậy thì bị người ta ném ra ngoài,mấy gia hỏa bên trong nhất định rất lợi hại.

Đang lúc đang vô cùng kinh ngạc,liền nghe"Vù Vù Vù"mấy tiếng,từ sau lưng lại lướt qua năm vị tu chân cao thủ,bọn họ trực tiếp xông vào đại sảnh.

Không tới một khắc,trong đại sảnh càng là truyền lại"Đinh Đinh Đang Đang" một chuỗi loạn thanh,Hứa Phong bên cạnh Hoa Lân thấp giọng nói:

-Hiệp tổng quản chúng ta tới rồi,lần này có kịch hay xem rồi!

Hoa Lân sờ sờ gáy,thầm nghĩ mình có phải là nên tránh xa một chút hay hơn?Mấy gia hỏa Thần Nghệ Môn lại dám to gan trắng trợn chọc vào Ô Độ Hắc Thị,xem ra đàng sau nhất định có người chống lưng.

Liền nghe Hứa Phong bên cạnh lại nhỏ giọng nói;

-Hiệp tổng quản chúng ta đã tu luyện tới Chứng Ngộ cảnh giới,là nhân vật số một số hai Cuồng Sa Tinh này....Đi,chúng ta đi xem hắn làm sao giáo huấn mấy tên gia hỏa Thần Nghệ Môn!

Đệ tử Ô Độ Hắc Thị nghe lời,lần nữa xông vào.Ai ngờ đột nhiên "Rầm" một tiếng vang lớn,cả vách tường đại sảnh cũng bị sụp đổ,tiếp đó "Bùm"một tiếng,nóc phòng cũng bị tung lên.Chỉ thấy mười một bóng người trùng phá nóc phòng,ngự kiếm mà lên,kiếm khí sắc bén tầng tầng bắn ra,trong nhất thời đá vụn bay tứ phía,bụi đất cuồn cuộn,mặt đất loạn thành một đống.

Bên ngoài cửa không ít người bị chấn lăn ra đất lần nữa,tràng diện trong khoảnh khắc không thể khống

chế.Trong toàn trường,chỉ thấy Hoa Lân và thiếu niên họ Hứa đứng vững ở chỗ cũ.Một số đá vụn trước sau chạm vào người Hoa Lân,nhưng lập tức bị một tầng thuẫn ánh sáng nhàn nhạt ngăn lại.Mặc dù như vậy,nhưng Hoa Lân vẫn cảm thấy trước ngực tưng tức.Thầm nghĩ mấy tên gia hỏa này có phải là điên rồi hay không,quậy dữ như vậy?

Chờ tới đất bụi bay hết,Hứa Phong thấy trong viện ngã thành một mảng lộn xộn.Vì vậy kinh hãi nhìn Hoa Lân nói:

-Ngươi....Ngươi sao lại.....

Hoa Lân lại ngẩng đầu nhìn lên bầu trời,chỉ thấy trên không lơ lững mười một vị cao thủ ngự kiếm.Mà năm người gây chuyện,chính là bọn người thư sinh mà vừa rồi mình gặp ngay cửa ra vào.Chỉ nghe Ô Độ Hắc Thị Hiệp tổng quản giận dữ nói:

-Cừu Cầu Bạch,ta và Thần Nghệ Môn các ngươi nước sông không phạm nước giếng,chuyện hôm nay,các ngươi rốt cuộc là dụng ý gì?

Thư sinh cầm đầu không chút hoang mang nói:

-Không sai!Ta và ngươi xác thực không có ân oán gì,ta chỉ là muốn mượn danh sách khách hàng của các ngươi xem một chút,để truy tung đào phạm.Trừ điều này ra,không hề có ý khác!

Hiệp tổng quản hung hăng nói:

-Xem ra ngươi là cố ý đến kiếm chuyện.Thế nhân đều biết,khách hàng của Ô Độ Hắc Thị,trực tiếp liên hệ đến thanh danh của chúng ta.Cho nên thông tin của họ tuyệt sẽ không cho các ngươi mượn xem,khuyên ngươi nên bỏ đi ý nghĩ này.

Cừu Cầu Bạch lại nhún vai nói:

-Vậy không còn cách nào khác rồi....Động thủ!

Nói xong,tay phải hắn vừa phất,bốn nam tử phía sau cùng lúc xuất thủ,lần lượt rút ra pháp bảo của mình.Trong một thoáng,từng luồng từng luồng tia sáng,tia lửa như là sóng gào giận dữ xông thẳng hướng trận doanh của Hiệp tổng quản,trong đó còn ẩn dấu kèm theo xích sắt sắc bén,chúng như là sát mặt bắn tới.Thoạt nhìn,như là vạn mũi tên cùng bắn một lúc,cực kì kinh nhân.

Bên phía Ô Độ Hắc Thị tuy cũng có pháp bảo,nhưng không cách nào trong thời gian ngắn như vậy phản ứng kịp.Trên bầu trời sáu người với Hiệp tổng quản làm thủ lĩnh tức thời bị ép thở không ra hơi.Trong nháy mắt,một người tu chân công lực hơi kém lập tức chống chọi không nổi,bị ba sợi xích sắt xuyên thấu ngực,rơi xuống đất tại chỗ.

Hiệp tổng quản bi ai hống một tiếng,múa kiếm tránh qua hàn quang phía trước,ép thẳng tói trước mặt Cừu Cầu Bạch.Đệ tử Ô Độ Hắc Thị bên dưới thấy bên mình có người thương vong,vì vậy cũng dần dần mất bình tĩnh,lần lượt ngự kiếm bay lên,từ bốn phương tám hướng vây công Thần Nghệ Môn.Trong nhất thời,bầu trời náo loạn,người người đều giết đỏ cả mắt.

Thần Nghệ Môn càng là đại khai sát giới,không cố kị gì nữa.

Dưới mặt đất,Hoa Lân ngốc ngốc nhìn cảnh triệt sát trên bầu trời,trong lòng chấn kinh vô cùng.Lần này hắn với thân phận người bàng quan,tận mắt chứng kiến một phương diện hung tàn của người tu chân.Nhưng trong lòng lại thầm kì quái,Thần Nghệ Môn chỉ có năm người,nhưng bọn họ lại dường như

chiếm thế thượng phong.Điều này làm sao giải thích? Nên biết rằng,Ô Độ Hắc Thị không thiếu cao thủ trên Thanh Hư cảnh giới,mà Hiệp tổng quản càng là trên Chứng Ngộ cảnh giới,nhưng chỉ bằng năm người bọn họ,phải chống lại sự vây công của mười mấy người,e rằng vẫn không có kết cục tốt.

Nhưng tình huống trước mắt,lại hiển thị năm người Thần Nghệ Môn tung hoành trực diện trên bầu trời,Cừu Cầu Bạch càng là một mình chống lại sự tiến công của Hiệp tổng quản và hai người khác.

Không chỉ vậy,Cừu Cầu Bạch thậm chí còn có năng lực phản kích,bỗng nhiên hét lớn một tiếng,kinh hãi hóa thành ba đạo nhân ảnh,phân biệt ép hướng ba người phía trước

-Phân Thân Trảm?

Hoa Lân chân mày giật giật.

Hiệp tổng quản của Ô Độ Hắc Thị đang xông lên trước,né cũng không thể né,duy chỉ có ngạnh tiếp một đường.Chỉ nghe hắn Khục một tiếng,thân thể lảo đảo,hiển nhiên bị chút nội thương.Nhưng hắn không hổ là cao thủ Chứng Ngộ Cảnh Giới,hơi dừng lại một

chút,liền phối hợp đồng môn hai bên trái phải,lần nữa tiếp tục phản công.

Lại thấy Cừu Cầu Bạch cười lạnh một tiếng,thân hình chớp động,hai kiếm của Hiệp tổng quản rõ ràng đâm trúng thân hình của hắn,nhưng lại không một chút cảm giác chịu lực.Hiệp tổng quản lập tức cảm thấy không đúng,hối hả thối lui,nhưng trước ngực đau nhói,vẫn bị trúng một kiếm của Cừu Cầu Bạch.

Hoa Lân rốt cuộc buộc miệng nói ra:

-Chẳng lẽ đây là Thiên Di Thuật? (Thuật di chuyển).

Chú giải *) đây là một loại tiên thuật được ghi chép trên Phạm Mật Tâm Kinh bộ thứ nhất,Hoa Lân đã từng xem qua chương này,thậm chí biết khẩu quyết chương này,nhưng vẫn chưa lĩnh hội thông suốt.

Đệ tử Ô Độ Hắc Thị thương vong càng lúc càng nhiều,Hứa Phong bịt máu chảy ra ở tay phải,nhẹ nhàng hạ xuống bên cạnh Hoa Lân,thấp giọng nói:

-Cái gì Thiên Di?....Ngươi chạy nhanh đi,đám gia hỏa Thần Nghệ Môn này tu luyện tà thuật,ta rõ ràng đâm trúng một tên gia hỏa,ai ngờ thân thể của hắn giống như cái bóng vậy,trống rỗng không có gì.

Hoa Lân không trả lời,chỉ là ngẩng đầu nhìn lên bầu trời,tinh thần vô cùng ngưng trọng nói:

-Thần Nghệ Môn sao lại biết tiên thuật trên Phạm Mật Tâm Kinh?Chẳng lẽ họ đã quy thuận Phần Âm Tông?

Hứa Phong bên cạnh gấp gáp nói;

-Cái gì mà Phạm Mật Tâm Kinh?Ngươi chạy đi!

Trên bầu trời lại truyền tới hai tiếng kêu thảm,hai đệ tử Ô Độ Hắc Thị rơi xuống,Hứa phong lập tức xông qua đón lấy.Mắt thấy thương vong của Ô Độ Hắc Thị càng lúc càng nhiều,Hoa Lân "Soạt" một tiếng rút Hà Chiếu Kiếm ra,đang tính xông lên tương trợ.Ai ngờ chân trời bỗng truyền lại một thanh âm hùng hậu:

-Đều... dừng ....tay.... hết... cho... ta!

Một luồng ánh sáng trắng xa xa bắn tới,một lão đầu thấp lùn đột nhiên xuất hiện giữa lưng chừng trời,một chưởng hướng Cừu Cầu Bạch của Thần Nghệ Môn.

Đừng nhìn lão đầu thân hình thấp bé,nhưng chưởng phong lăng lệ của hắn lại bức mọi người xung quanh nháo nhào tránh ra mấy xích.

Cừu Cầu Bạch đã sớm có chuẩn bị,thân thể bay ngược ra xa,nháy mắt bay ra ngoài mười trượng.Đợi sau khi thân hình hắn vững lại,đột nhiên cất tiếng cười lớn:

-Hoàn lão rốt cuộc cũng chịu hiện thân rồi?Ha Ha Ha....

Toàn trường một mảng chấn kinh,đệ tử Ô Độ Hắc Thị nhao nhao kinh hô:

-Hoàn chưởng quỹ?

Hoa Lân kinh ngạc nhìn ra,chỉ thấy lão già thấp lùn bằng không lơ lững giữa trời,toàn thân bao phủ một tầng ánh sáng màu tím nhàn nhạt,linh khí cường đại của nó,ép thẳng vào tim tất cả mọi ngươi.Hắn tuy tóc đã bạc trắng,nhưng da dẻ vẫn rất sáng láng,giống như là hiện tượng phản lão hoàn đồng vậy.Năm người Thần Nghệ Môn lập tức bị khí thế của hắn đè ép,bất tri bất giác đều ngừng chém giết.

Hoa Lân lại thầm kêu to:

-Chẳng lẽ hắn chính là ông chủ sau lưng Ô Độ Hắc Thị?

Lại nói về lão già thấp lùn thấy môn hạ người người bị thương,không khỏi nổi điên,hét lớn:

-Thần Nghệ Tông các ngươi đã biết Hoàn mỗ ở đây,sao còn dám đánh môn hạ của ta bị thương?Hôm nay chắc là các ngươi có đi mà không về!

Ai ngờ tiếng nói của hắn vừa dứt,chân trời đàng xa lại truyền tới một âm thanh âm lãnh:

-Điều này còn chưa chắc!.....Hoàn Cốc,ngươi quả nhiên ở chỗ này!

Thanh âm thoắt xa thoắt gần,khiến cho người nghe cảm thấy lạnh mình.

Bầu trời thổi qua một trận cuồng phong,một lão già áo xanh bỗng nhiên hiện thân,toàn thân bao phủ một vòng hắc khí nồng đậm,chỉ nghe hắn dùng giọng băng lãnh nói:

-Hoàn Cốc, còn nhớ ta lão bằng hữu này không?

Lão già tóc bạc nghe lời,kinh hô:

-Ngươi?....Thì ra là ngươi!Điều này không thể nào,ngươi sao có thể thoát ra được Huyền Băng Thiên của Thánh Thanh Viện?

Lão già áo xanh mí mắt giật giật,căm phẩn nói:

-Hoàn Cốc,ngày đó nếu không phải ngươi trợ giúp Thánh Thanh Viện,bọn họ nào đâu bắt được lão phu? Cũng là ngươi,hại đến ta bị nhốt trong Huyền Băng Thiên đằng đẵng mấy trăm năm thời gian.Bây giờ,khoản nợ này rốt cuộc đã tới lúc bồi hoàn.

Lão già tóc bạc đột nhiên nghĩ đến điều gì,trầm giọng nói:

-Nói như vậy,Hỗ Thù ngươi chính là giáo chủ Thần Nghệ Môn?

Lão già áo xanh lạnh lùng Hừm một tiếng nói:

-Ngươi chỉ nói đúng một nửa!.....Ít nói phế thoại,giao mạng ra!

Nói xong,mọi người chỉ thấy trước mắt tối sầm,một vòng hắc khí khổng lồ tràn thẳng ép tới lão già tóc bạc.Hai đại cao thủ rốt cuộc xuất thủ.....

Nhưng vào lúc này,Hoa Lân đang cuối đầu,hồi tưởng lại cuộc nói chuyện của bọn họ.Không khỏi toàn thân chấn động,thầm nghĩ điều này thật kì lạ?Chẳng lẽ ngoài mình ra,lại còn có người từ trong "Huyền Băng Thiên"thoát ra ngoài?

Mà lão già áo xanh này vừa nhìn là biết không phải hạng người tốt lành,toàn thân lệ khí quá nặng,hắn bị Thánh Thanh Viện bắt lại tuyệt đối là một chuyện tốt.Nhưng hắn làm sao thoát ra được vậy?Chẳng lẽ con đường mình đào bị hắn phát hiện?Nhưng điều này không thể nào ah,Huyền Băng Thiên có Thần Long thủ hộ,hắn làm sao thoát khỏi Thần Long truy bắt?Xem ra trong đó còn có một số biến cố mà mình không biết!

Chính lúc hắn cuối đầu suy nghĩ,trên đầu đã "Bùm"một tiếng vang lớn,lực trùng kích khổng lồ dao động làm tất cả mọi người lảo đảo loạng choạng,người tu chân trên bầu trời càng đứng không vững,lập tức bị đẩy ra ngoài mười trượng.Công phu kém một chút,thậm chí bị chấn bay xuống đất tại chỗ.Chỉ lưu lại một khoảng không thoáng đảng,để cho hai cao thủ quyết đấu.....

Chương 33:Trận Chiến Trong Mưa(Phần 2)

Tác giả : Phiêu Ẩn

Dịch giả: Jimmy19

Nguồn : QUẦN LONG HỘI - 4vn.eu/forum

Hoa Lân ngẩng đầu nhìn lên,phát hiện hai người bọn họ càng đánh càng xa,sau cùng đều bay lẫn vào tầng mây.Không tới một khắc,chỉ thấy mây đen cuồn cuộn,hai điểm đen hoa phá trường không,lần nữa hợp làm một,tiếp đó lại truyền tới một thanh âm như sấm chấn động thiên địa.Lúc này rốt cuộc không cách nào nhìn rõ động tác của họ,mà người tu chân dưới mặt đất cũng đều không dám tiến lên xem cuộc chiến,chỉ sợ bị giết nhầm.

Lại qua một hồi,mây đen trên bầu trời không kham nổi náo loạn,cuối cùng "Rào Rào Rào" đổ xuống cơn mưa lớn.Có thể tưởng tượng,hoàn cảnh của song phương giao chiến không chỗ nào tốt cả.

Lại qua thêm hai khắc(30 phút),trên trời cao đột nhiên truyền tới một tiếng hống khản đặc,một thanh âm âm trầm mệnh lệnh:

-Cừu Cầu Bạch!....Giết sạch đồ tử đồ tôn của hắn cho ta!

Đệ tử Ô Độ Hắc Thị toàn bộ sững sờ,Cừu Cầu Bạch của "Thần Nghệ Tông"lại hạ xuống mệnh lệnh,năm người cùng lúc xuất thủ.Chiến sự rốt cuộc bạo phát toàn diện,ân oán của "Thần Nghệ Tông" và "Ô Độ Hắc Thị",vào giây phút này cuối cùng trở thành thù hận không thể hóa giải!

Do khoảng cách thực lực hơn kém,đệ tử Ô Độ Hắc Thị lần nữa rơi vào cục diện chịu đòn.Ước đoán trong lòng Hoa Lân rốt cuộc đạt được khẳng định.Người của Thần Nghệ Môn nhất định tu tập qua "Phạm Mật Tâm Kinh"bộ thứ nhất.

Tin tức này nếu như tiết lộ ra ngoài,đủ để chấn kinh cả Tu Chân Giới.

Còn hai vị tổng quản của Ô Độ Hắc Thị,vất vả chống chọi sự tấn công của Cừu Cầu Bạch,còn những đệ tử khác lại rơi vào tuyệt cảnh.

Mây đen bao trùm cả bầu trời,mưa vẫn điên cuồng trút nước như muốn tàn phá mọi thứ.Hoa Lân ngẩng đầu nhìn ra,chỉ thấy trong nước mưa còn kèm theo

điểm điểm máu tươi,tựa hồ chúng muốn đem cả bầu trời nhuộm thành màu đỏ.

Hoa Lân tự mình lẩm bẩm:

-Ai....Xem ra lại phải động thủ rồi.

Hoa Lân"Soạt"một tiếng rút Hà Chiếu Kiếm ra,phóng lên bầu trời,thẳng hướng không trung vị trí của Cừu Cầu Bạch bắn tới,xa xa hét lên:

-....Các người tránh ra!

Hiệp tổng quản của Ô Độ Hắc Thị đang giao chiến với Cừu Cầu Bạch,thình lình thấy Hoa Lân gia nhập vòng chiến,không khỏi gấp gáp nói:

-Tiểu bằng hữu nhanh lui xuống,ngươi không phải hắn đối....

Lời còn chưa dứt,chỉ thấy mũi kiếm Hoa Lân chấn động một trận kịch liệt,nước mưa trong không trung một phân thành hai,kiếm khí lăng lệ bức thẳng tới khiến thân ảnh Cừu Cầu Bạch lao đao.Hắn bỗng nhiên thi triển "Thiên Di Thuật" tính tránh thoát một kiếm này của Hoa Lân.

Ai ngờ một kiếm này của Hoa Lân lại là một kiếm lợi hại nhất trong"Tuyệt Trần Kiếm Pháp",cũng là một kiếm đăng phong tạo cực nhất của Thượng Quan Linh.Thiên Huyễn Kiếm!

Vô luận Cừu Cầu Bạch như thế nào di chuyển bản vị,đều cảm giác không thể nào tránh né,hắn kinh hãi phát hiện nó chính là khắc tinh của Thiên Di Thuật.Mà kết quả này,ngay cả Hoa Lân cũng không nghĩ tới.

Nói thì chậm,Cừu Cầu Bạch bạo hét một tiếng,thân thể chuyển ngang vài xích,bóng người chớp động.Trong lúc gấp gáp,hắn lại dùng "Phân Thân Trảm".

Hoa Lân chỉ thấy sát khí của đối phương thấu thẳng sau lưng,không tự chủ lạnh người.Chiêu "Phân Thân Trảm"này mình cũng từng dùng qua,nhưng trước giờ chưa từng nghĩ tới,có một ngày mình cũng sẽ lĩnh giáo sự lợi hại của nó trong tay một người khác.Hiệp tổng quản tuy lợi hại,nhưng sao có thể cùng lúc tiếp nổi uy lực của hai đạo "Phân Thân Trảm"?

"Keng" một tiếng vang dội,Hoa Lân cảm thấy tay phải tê rần,Hà Chiếu Kiếm suýt nữa văng ra.May là Huyền

Quang Kính trong cơ thể ngăn lại một bộ phận nhỏ xung lực,tiếp đó"Cửu Chuyển Thần Công" lại giúp hắn lần nữa chịu một bộ phận nhỏ thương hại.Nếu không với tu vi Thanh Hư cảnh giới của Hoa Lân,sao có thể chịu được công lực Chứng Ngộ cảnh giới của Cừu Cầu Bạch?

Nhưng chính là dưới một kiếm này,lại khơi dậy chiến ý hung dũng nhất của Hoa Lân.Trong lòng hắn phẩn nộ hống lên:Ngươi biết Phân Thân Trảm,chẳng lẽ ta không biết?

Vì vậy thân thể thấp thoáng,giận dữ hét lớn:"Phân....Thân....Trảm!".

Lúc này Hiệp tổng quản đang tính kéo Hoa Lân ra,ai ngờ lại chụp lấy khoảng không.Bởi vì Hoa Lân đã một phân thành ba,giơ liếm nhắm Cừu Cầu Bạch chém xuống.

Mọi người đều cực kì chấn kinh,đặc biệt kinh nhất là Cừu Cầu Bạch.Hắn đứng mũi chịu sào,không khỏi kinh hãi biến sắc,hắn vô luận làm sao cũng không ngờ rằng,ở đây lại cũng có người có thể thi triển Phân Thân Trảm!Hơn nữa người thi thuật,lại là một anh bạn nhỏ chỉ có Thanh Hư cảnh giới.

Trong tình thế nguy cấp,hắn lập tức khóa kiếm ngạnh đỡ,trong lòng đồng thời còn tồn tại một chút huyễn tưởng:Có lẽ chiêu"Phân Thân Trảm"này chỉ là huyễn giác thôi?Hoặc là nói,đây là một loại hình kiếm pháp giống như Phân Thân Trảm.

Nhưng,sau khi hắn tiếp đỡ kiếm quang của Hoa Lân,lại biết rõ ràng đáp án.Phân Thân Trảm là không thể làm giả!

"Keng"một tiếng thanh thúy,hắn chỉ thấy cổ tay suýt nữa thì bị trật khớp,trường kiếm còn chút nữa thì văng ra.Hắn thì không được may mắn như Hoa Lân,có thể dùng"Huyễn Quang Kính" và "Cửu Chuyển Huyền Công" triệt tiêu một bộ phận lực xung kích.Hắn dựa vào chính là thực lực chân chánh,bằng vào tự thân tu vi.

Song phương vừa tiếp xúc,lập tức đánh một trận ngang ngửa với nhau.Hoa Lân vừa rung trường kiếm,đầu cũng không quay lại nói với Hiệp tổng quản:

-Ngươi đi tiếp ứng đệ tử của mình,gia hỏa này giao cho ta đối phó!

Nếu như không có mấy kiếm vừa rồi,Hiệp tổng quản thấy hắn một anh bạn nhỏ Thanh Hư cảnh giới nói ra loại lời "Người lớn" này,nhất định sẽ trách hắn không biết trời cao đất dày.Nhưng mấy kiếm vừa rồi,lại triệt để phá vỡ khái niệm cố hữu trong lòng hắn:Cảnh giới càng cao,thực lực càng mạnh.

Lúc này ngay cả đối thủ Cừu Cầu Bạch cũng chấn kinh không thôi,trầm giọng nói:

-Ngươi rốt cuộc là người nào?

Hoa Lân cười lớn:

-Ta là Long Tiếu!....Ngươi nếu như chưa nghe qua tên của ta,vậy chỉ có thể nói rõ ra ngươi kiến thức thấp kém!

Cừu Cầu Bạch ngẫm nghĩ,cuối cùng xác định,Long Tiếu cái tên này còn là lần đầu tiên nghe qua.Nhưng hắn lại không chịu tự nhận kiến thức thấp kém,vì vậy chậm rãi gầm gừ:

-Không cần biết ngươi là ai,đã dám nhúng tay vào chuyện của Thần Nghệ Môn chúng ta,vậy thì chú định ngươi sống không qua nổi hôm nay.

Hoa Lân cười lạnh,nhưng không gấp cùng hắn động thủ,bởi vì một chút hy vọng thắng cũng không có.Càng huống chi,mình chỉ cần giữ chắc Cừu Cầu Bạch này là được.Như vậy thì,người của Ô Độ Hắc Thị có hội để thở.Thậm chí Hiệp tổng quản và một tổng quản khác có thể rãnh rỗi đối phó những gia hỏa khác của Thần Nghệ Môn.Vì vậy,Hoa Lân bắt đầu nói nhảm:

-Hỗ Thù kia thật là giáo chủ các ngươi sao?

Cừu Cầu Bạch lạnh nhạt nói:

-Ngươi...Chỉ....Nói ...Đúng...Có....Một...Nửa!

Lời còn chưa dứt,hắn lại đột nhiên xuất thủ,thân thể vừa thoáng,xông thẳng tới chỗ Hoa Lân.

Gia hỏa này cũng khá là đê tiện,nói chuyện ấp a ấp úng cố ý kéo sự chú ý của Hoa Lân,nhưng trong lòng lại tràn đầy sát cơ.Hắn chưa từng nghĩ,Hoa Lân cũng là cao thủ trong khoản này,hắn vừa nghe tốc độ nói ra của gia hỏa này trở nên chậm rãi,lập tức phát hiện không ổn.Chỉ vì,lúc hắn còn nhỏ,thì thường hay dùng chiêu này hấp dẫn sự chú ý của Diệp Thanh,sau đó đột nhiên đánh úp,hơn nữa mười lần trúng

mười(Trúng cái gì nhỉ).Cho nên khi Cừu Cầu Bạch vừa động thủ,trường kiếm của Hoa Lân đã sớm chém ngang qua.

Những thứ này,tại Cừu Cầu Bạch xem lại thì dường như là mình chủ động đưa biếu tận cửa cổ của mình vậy.

May là cảnh giới của Cừu Cầu Bạch cao hơn rất nhiều so với Hoa Lân,vừa cảm giác không đúng,lập tức trường kiếm đưa lên,"Keng" một tiếng gạt Hà Chiếu của Hoa Lân ra.Tuy nói vậy,lại vẫn bị dọa đổ đầy mồ hôi.Trong mắt hắn,Hoa Lân càng lúc càng thâm bất khả trắc.

Da mặt Cừu Cầu Bạch giật giật,đột nhiên liên tưởng tới một chuyện làm trong người cảm thấy không thoải mái.Tên Hoa Lân trước mắt này,tu vi mới đạt tới Thanh Hư cảnh giới,nhưng đã có năng lực cùng mình đấu một trận.Nếu như đợi thêm vài năm nữa,mình nào phải là đối thủ của hắn?Nghĩ tới đây,không khỏi hạ quyết tâm,cho dù thế nào cũng phải giải quyết cho xong thiếu niên trước mắt này.

Nói thì chậm,trường kiếm trong tay Cừu Cầu Bạch đã không kịp thu về,nhưng tay trái lại lập tức chẻ ra,cắt

thẳng vào cổ họng Hoa Lân.Hắn biến chiêu rất nhanh,có thể nói là như nước chảy mây trôi,không mang nửa điểm chậm trễ.Duy nhất một điều đáng tiếc,chính là mưa bão trên bầu trời,lại bị tay hắn ngạnh sanh sanh cắt ra,lưu lại một đạo quỹ tích rõ ràng.

"Bùm'một tiếng,Hoa Lân dùng tay trái đỡ lấy thủ chưởng của hắn,chỉ thấy một cỗ chân lực cường đại quán nhập vào cánh tay,"Huyễn Quang Kính" trong người lập tức thay hắn tiêu trừ một thành chân lực.Hoa Lân đang muốn vận Cửu Chuyển Thần Công lên,tiêu trừ thêm một bộ phận công lực của đối phương,nhưng chính vào lúc này,lại xuất hiện dị tượng...

Chân lực trên tay của Cừu Cầu Bạch bỗng biến mất không hình không bóng,Cửu Chuyển Huyền Công của Hoa Lân đột nhiên không chỗ mượn lực,điều này làm hắn vạn phần khó chịu.Nhưng điều này còn chưa kết thúc,chính lúc Hoa Lân tưởng rằng đã chặn được một kích của đối phương,một dao động chân lực có thể nói là"Cuồn cuộn" từ cánh tay đối phương truyền qua.

Biến hóa này tới quá là đột nhiên,đến nỗi Cửu Chuyển Huyền Công của Hoa Lân căn bản không kịp chống đở,thì bị ám kình của đối phương cuồn cuộn tiến vào thể nội.

"Khục"một tiếng,Hoa Lân mở miệng phun ra một ngụm máu tươi,thân thể vội vàng lùi lại một trượng có hơn.Nếu không phải'Huyễn Quang Kính"thay hắn chống đở một bộ phận thương hại,chỉ sợ đã bị đối phương chấn đứt kinh mạch tại chỗ.

Nhưng cũng chính tại lúc này,Hoa Lân lại đột nhiên hiểu ra một đạo lí,kinh nghiệm giao thủ của mình vẫn không đủ.Lúc cùng cao thủ đối quyết,nếu như công lực không thể đạt tới thu phát tự nhiên,vậy thì lúc nào cũng có thể có nguy cơ táng mạng.Nghĩ tới đây,trong đầu của Hoa Lân linh quang chợt lướt qua,đột nhiên nhớ lại bộ thứ hai "Phạm Mật Tâm Kinh",chương "Ba Động"của nó từng nhắc qua:Hư thực giao thác,huyễn hóa vô biên,tựa ba tùy hình,cường công duệ tiến.Không sai,nếu như mang ý của nó đơn giản hiểu ra,kì thật chân khí"Hư Hư Thực Thực",thật ra chính là một loại ba động.

Hoa Lân đột nhiên ngẩng đầu,chỉ thấy khóe miệng Cừu Cầu Bạch mang theo tiếu ý.Rất hiển nhiên,hắn đối với một chưởng này hài lòng tự tin,tưởng rằng lúc này kinh mạch Hoa Lân đã bị một chưởng của hắn chấn thương.Điều này cũng khó trách,một hậu bối Thanh Hư cảnh giới,lại vào lúc không kịp phòng bị,kinh mạch không bị mình chấn đứt tại chỗ,vậy mới kêu là chuyện lạ bốn phương.

Nhưng mà,hắn lại không biết trong người Hoa Lân có một mặt Huyễn Quang Kính.

Hoa Lân bị thua thiệt một lần,không khỏi lửa giận thiêu đốt,điên cuồng hống lên:

-Có gan thì ngươi thử thử đánh ta thêm một chưởng nữa!

Cừu Cầu Bạch cuồng tiếu nói:

-Thử thì thử!Xem chiêu...

"Bùm"một tiếng,thân thể song phương lần nữa hợp rồi lại phân,đột nhiên lại chạm cứng một chưởng.

Nhưng mà lần này,Cừu Cầu Bạch lại chấn kinh thối lui hai trượng có dư,thân thể lao đao lảo đảo,sắc mặt càng là một mảng trắng xanh.

Một chưởng vừa rồi,Hoa Lân cũng không tốt hơn chỗ nào.Hắn thậm chí đã bị thương càng cộng thêm thương,khiến hắn tạm thời không cách nào nhúc nhích,lỡ đi cơ hội thủ thắng duy nhất.

Mặc dù khẩu quyết "Ba Động" dùng rất tốt,nhưng mỗi một chưởng,lại đều là cứng chạm cứng với đối phương.

Cừu Cầu Bạch kinh hãi nhìn Hoa Lân,lắp bắp nói:

-Ngươi...Ngươi lại một chiêu học được Âm Dương Chưởng của ta?Không....Điều này không thể nào!

Điều này đương nhiên không thể!Âm Dương Chưởng là bí kỉ bất truyền nhà hắn,Hoa Lân sao lại có thể vừa học là biết.

Nhưng "Ba Động" lại là tuyệt học "Phạm Mật Tâm Kinh" ghi chép,điều này nào phải Cừu Cầu Bạch có thể hiểu được?

Đương nhiên rồi,chỉ tiếc là Cừu Cầu Bạch chỉ học qua bộ thứ nhất của "Phạm Mật Tâm Kinh,nếu không chỉ cần hắn thấy qua bộ thứ hai của "Phạm Mật Tâm Kinh",đương nhiên lập tức có thể hiểu được đạo lí trong đó.

Song phương lần này đối chưởng,Cừu Cầu Bạch lần đầu tiên sinh ra ý nghĩ thối lui.Hắn cảm giác,Hoa Lân đối diện một hy vọng thắng cũng không có.

Còn Hoa Lân lại la không cách nào động đậy,hắn phải liều mạng điều tức,để đè ép thương thế xuống.Động thủ đối hắn mà nói,đương nhiên không có nửa điểm tốt.Khi Cừu cầu Bạch hiểu rõ một điểm này,Hoa Lân đã thành công tụ lại chân khí.Cừu Cầu Bạch thầm hận mất đi cơ hội tốt,vì vậy hung hăng cắn răng,ngưng tụ công lực lần nữa,hét lớn:

-Phân Thân Trảm!

Ba đạo Phân Thân Trảm xông tới chỗ đứng của Hoa Lân.Nhưng cách nghĩ Hoa Lân lại cùng với hắn không mưu mà hợp,cơ hồ cùng lúc hét lên ba chữ Phân Thân Trảm.Chân khí song phương lần nữa chạm nhau,"Ầm Đùng Đùng" dường như chỉ truyền lại một tiếng vang lớn.Cừu Cầu Bạch không đợi Hoa

Lân kịp thở,tay phải giơ ra,lại đổi sang dùng phù chú tấn công,một mảnh giấy màu vàng nổ trên bầu trời,hóa thành ngàn vạn luồng sáng màu vàng,bắn thẳng toàn thân Hoa Lân.Cùng đồng thời lúc này,thân hình hắn vừa thoáng,nhờ vào sự che chắn của kim quang,lại bằng không biến mất đàng xa.

Hoa Lân tức thời mất hình bóng đối phương,chỉ sợ là mất đi tiên cơ,hét lớn một tiếng:

-Băng Phong Trụy!

Chưởng phải lập tức lăng không vỗ ra,mưa lớn trên bầu trời đột nhiên ngừng lại,tấn tốc tụ thành ngọn ngọn băng chùy,hô hoán hướng phía trước bắn đi.

Chỉ nghe "Rắc Rắc" một chuỗi tiếng vang,bầu trời bắn ra điểm điểm tinh quang,kim quang của Cừu Cầu Bạch tức thời bị tận sổ kích tan.Còn Hoa Lân lập tức bắt được hành tung của hắn ngay bên trái,không kịp nghĩ kĩ,lần nữa lăng không vỗ ra:"Băng Phong Trụy...."

Vô số băng chùy lần nữa hô hoán mà tới,nhưng Cừu Cầu Bạch không hổ là cao thủ Chứng Ngộ cảnh

giới,hét lớn một tiếng,trường kiếm trong tay chẻ ra mọi thứ phía trước,ép thẳng trước ngực Hoa Lân.

Đáng tiếc "Khống Vật khẩu quyết"của Hoa Lân không đủ tinh thuần,lại bị đối phương một kiếm bức tan.Nếu như hắn có một nửa năng lực khống thủy của Nhâm Vi,Cừu Cầu Bạch tất định bại vong mà chạy.

Lúc này nói những điều này cũng không thể bù đắp,Hoa Lân chỉ có thể lập tức biến chiêu,thân thể bay tung ngược lên.Thân giữa không trung,phẫn nộ hét lớn:

-Thiên Kiếm Trảm....

Kiếm khí mạnh mẽ cắt đôi nước mưa trên bầu trời ra,đón kiếm quang của Cừu Cầu Bạch chém tới.

Uy lực của Thiên Kiếm Trảm này tuy so với Phân Thân Trảm kém một tầng,nhưng tốc độ thi triển lại nhanh hơn không chỉ gấp đôi.Lại cộng thêm Tiên Thiên Kiếm Khí của Hoa Lân,uy lực tuyệt không thể xem thường.

"Đinh" một tiếng,Cừu Cầu Bạch bị kiếm khí của Hoa Lân chấn lảo đảo,thân thể lần nữa bị bức thối

lui.Trong lòng không khỏi lửa giận thiêu đốt,rõ ràng cảnh giới tự thân so với Hoa Lân cao hơn một tầng có dư,nhưng lại khư khư hai ba lần liên tiếp vô công mà về.Vụ này,đơn giản so với giết hắn còn khó chịu hơn.

Chương 34 Phần 1)

Tác giả : Phiêu Ẩn

Dịch giả: Jimmy19

Nguồn : QUẦN LONG HỘI - 4vn.eu/forum

Cừu Cầu Bạch hơi lùi một bước,lần nữa hét lớn một tiếng,thân thể lại hóa thành bốn đạo tàn ảnh,giơ kiếm mãnh liệt ép tới.

Hoa Lân há để hắn cướp lại tiên cơ?Thân thể lập tức sang ngang,đồng dạng thi triển Phân Thân Trảm,từ bên trái tấn tốc giết qua.

Chiêu thức song phương một hình một dạng,chỉ thấy kiếm khí lăng lệ chạm nhau bắn ra bốn phía,ép đến hai người cùng lúc nghiêng người tránh qua.Trong phút chốc ngươi tới ta lui,song phương xa xa chém ra hơn mười chiêu.Kiếm khí lăng lệ,bức thẳng xung

quanh địch ta song phương nhao nhao tránh xa,để khỏi phải lãnh họa.

Hoa Lân rốt cuộc thụ thương trước,sau khi lại đánh thêm thời gian nửa tuần trà,động tác dần dần chậm lại.Cừu Cầu Bạch thấy vậy,lòng tin càng thêm tăng cao,chiêu thức thấy càng thêm lăng lệ.Nhưng chính tại lúc này,trên đầu đột nhiên truyền tới một tiếng huýt dài,âm thanh cao vút nhanh chóng hướng phía bắc lướt đi.Đó là tín hiệu triệt lui của phó giáo chủ Hỗ Thù phát ra,Thần Nghệ Môn rốt cuộc đã lui binh....

Thì ra,hai vị cao thủ trên bầu trời đã phân thắng bại,Hỗ Thù tuy có chuẩn bị mà tới,nhưng hắn làm sao cũng không ngờ rằng,Hoàn Cốc của Ô Độ Hắc Thị trãi qua mấy trăm năm tu luyện,tu vi càng thêm tinh tiến.Còn Hỗ Thù hắn lại bị Thánh Thanh Viện tù cấm mấy trăm năm dài.Tuy sau khi xuất quan lại có kì ngộ,nhưng mấy trăm năm cách biệt đủ để cho bất kì sự vật gì sinh ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.Lần này không công mà về,âu cũng là một loại số mệnh.

Cừu Cầu Bạch cũng không ngờ rằng Hỗ Thù lại chiến bại,lúc này mặc dù đã ép tới Hoa Lân liên tiếp gặp nguy hiểm,nhưng nếu như muốn trong vòng mấy

chiêu giết chết đối phương,vẫn là lực bất tòng tâm.Mắt thấy bốn thuộc hạ lần lượt rời đi,bất đắc dĩ,Cừu Cầu Bạch lộn một vòng ra sau,đứng xa ngoài hai trượng,hét lên:

-Long Tiếu!Ta đã nhớ ngươi.Ngày sau lúc gặp lại,tất là ngày ngươi mất đầu.....Ngươi hãy đợi đấy!

Hoa Lân cũng không truy kích,chỉ đứng giữa lưng chừng trời,ngực vẫn hổn hển thở gấp.Chỉ thấy Cừu Cầu Bạch quay đầu ngự kiếm mà đi,thân ảnh càng lúc càng xa,không khỏi cười khổ nói:

-Vô duyên vô cớ khi không lại đánh một trận,ai.....

Đệ tử Ô Độ Hắc Thị lần lượt trở về mặt đất,mưa lớn trên bầu trời cũng dần dần yếu đi.Hoa Lân hướng đầu nhìn xuống mặt đất,chỉ thấy dưới chân tường đá ngổn ngang,đệ tử Ô Độ Hắc Thị càng là tổn thương thảm trọng.Không khỏi thở dài một hơi,chính đang muốn ngự kiếm rời đi,ai ngờ bên trái bay tới mấy đạo nhân ảnh,Hiệp tổng quản của Ô Độ Hắc Thị chặn đường nói:

-Thiếu hiệp không sao chứ?

Máu trên khóe miệng Hoa Lân đã bị nước mưa rửa sạch,nghe lời lắc đầu nói:

-Ta không có gì,đa tạ quan tâm.

Hiệp tổng quản thành khẩn nói:

-Đúng ra phải là chúng ta cám ơn ngươi mới đúng.Vừa rồi nếu không phải thiếu hiệp xuất thủ tương trợ,Ô Độ Hắc Thị chúng ta chỉ sợ thương vong càng thêm thảm trọng.Xin đến nội đường chúng ta ngồi một lát,để chúng ta cảm ơn ngươi tốt hơn.

Hoa Lân ngoảnh nhìn bốn phía,chỉ thấy sắc trời đã tối,lúc này đã là giờ phút lên đèn.Phố thị của Thiên Trì Thành đã bắt đầu lần lượt đốt đèn.Do Ô Độ Hắc Thị vừa mới trãi qua một trường chiến sự,rất nhiều người tu chân lần lượt từ bốn phương tám hướng tới thăm hỏi.Hoa Lân ngẫm nghĩ rồi nói:

-Vậy được,tại hạ vừa hay có việc tương cầu,hy vọng sẽ không để cho quý phái tăng thêm phiền toái!

Hiệp tổng quản hào sảng nói:

-Thiếu hiệp nói đi đâu vậy,yêu cầu của người chúng ta nhất định sẽ tận lực hoàn thành.....Đi,thiếu hiệp... mời!

Nói xong nghiêng người nhường đường,biểu thị Hoa Lân đi trước.

Hai người ngự kiếm trở về mặt đất,vượt qua đại điện ngổn ngang,hướng thẳng hậu viện đi tới.

Trên đường,Hiệp tổng quản hỏi:

-Thiếu hiệp xưng hô thế nào?

Hoa Lân bình đạm nói:

-Long Tiếu!

Hiệp tổng quản kính ngữơng nói:

-Long thiếu hiệp phải là người trong Thánh Môn?

Hoa Lân sững sốt nói:

-Hiệp tổng quản tại sao lại hỏi câu này?

Hiệp tổng quản nói:

-Ta thấy thiếu hiệp thi triển Băng Phong Trụy,uy lực thật là cực kì kinh nhân.Mà thiếu hiệp lại có thể độc

lực chống lại phó đường chủ của Thần Nghệ Môn,đẳng cấp tu vi này,trừ Thánh Sứ của Thánh Thanh Viện,chỉ sợ là không ai có thể làm được.

-Ách...Tại hạ chỉ là ăn may mà thôi!

Hoa Lân thầm xấu hổ toát mồ hôi,ai ngờ hắn lầm tưởng rằng mình là đệ tử Thánh Thanh Viện,cũng không giải thích liền,lầm lũi đi theo hắn.

Đang đi,bên cạnh ào ào đâm tới một thiếu niên,vừa khéo cản ngay đường đi.Hoa Lân vừa thấy,thì ra là Hứa Phong dẫn đường vừa nãy.Chỉ nghe hắn hô tô gọi nhỏ:

-Hei!.....Không ngờ rằng ngươi lợi hại như vậy,lại có thể thi triển Phân Thân Trảm.Tiểu Phong ta thực sự là không nhìn cẩn thận rồi....Khửa Khửa Khửa!

Hoa Lân còn chưa đáp lời,Hiệp tổng quản bên cạnh đã hét lên:

-Không có chuyện gì còn không đi thanh lí đại điện?

Hứa Phong lập tức im re nói:

-Vâng,tổng quản!

Nói xong phóng nhanh như khói.

Hiệp tổng quản quay người nhìn Hoa Lân nói:

-Thiếu hiệp xin đừng để ý,Tiểu Hứa giỏi nhất là nhiều chuyện.Nếu như có gì đắc tội,còn xin thiếu hiệp không nên để trong lòng.

Hoa Lân biết rằng Hiệp tổng quản này tưởng rằng mình là người của Thánh Thanh Viện,do vậy một chút cũng không dám đắc tội với mình.Xem ra đệ tử Thánh Thanh Viện tại Tu Chân Giới được mọi người kính nể,vì vậy lắc lắc đầu.

Hiệp tổng quản thấy Hoa Lân không nói chuyện,vì vậy lại hỏi:

-Không biết thiếu hiệp lần này tới Ô Độ Hắc Thị chúng ta có nhu cầu gì?Còn xin cho Hiệp mỗ biết,chúng ta chắc chắn sẽ tận lực giải quyết.

Hoa Lân vô phương,chỉ biết đem chuyện truyền tống trận bị hủy,bản thân gấp ra ngoài nói qua một lần.Đương nhiên,trong đó chuyện liên quan tới Minh Kính Tán Nhân truy sát mình,lại dấu nhẹm đi.

Trong lúc nói chuyện,hai người đã tới hậu viện.Chỗ này ít có đệ tử đi lại,hoàn cảnh khá thanh tĩnh.Hiệp

tổng quản dẫn theo Hoa Lân tới hậu đường,ngay cửa một thiếu niên ra nghênh đón nói:

-Hiệp tổng quản!Chưởng quỹ ở bên trong đợi người đó,ông ấy dường như có chuyện trọng yếu gì đó muốn phân phó.

Hiệp tổng quản gật đầu,dẫn Hoa Lân đẩy cửa vào.Chỉ thấy nguyên một khách sảnh to lớn chỉ có một lão già tóc bạc bên trong,hắn xếp bằng ngồi trên một ghế dựa trước một bàn trà nhỏ và một vài chiếc ghế khác,dường như là thụ trọng thương.

Hoa Lân ánh mắt sắc bén,sớm nhận ra lão già này chính là Hoàn Cốc vừa nãy bên ngoài ra tay đánh đấm.Chỉ là không ngờ rằng hắn lại cũng thụ trọng thương,xem ra một trận này song phương cũng không chiếm được tiện nghi gì.

Liền nghe Hiệp tổng quản xa xa ngoài cửa cuối người nói:

-Bẩm chưởng quỹ,Long thiếu hiệp tới rồi...

Lão già tóc bạc gật gật đầu,từ từ mở hai mắt ra.Hắn dùng một cặp mắt tối tăm trên trên dưới dưới đánh

giá Hoa Lân.Đột nhiên trong ánh mắt lướt qua một tia dị thải,đưa tay phải ra nói:

-Thiếu hiệp qua đây ngồi!

Hoa Lân cũng không khách khí,cung tay nói:

-Tạ tiền bối!

Nói xong bước tới trước,ngồi xuống một chỗ khác bên cạnh bàn trà.Tới gần,hắn phát giác sắc mặt lão già có chút trắng xanh,rõ ràng còn mang thêm một chút mệt mõi,hình như nguyên khí tổn hại.

Hiệp tổng quản tiến lên phía trước nói:

-Bẩm tổng quản,Long thiếu hiệp gấp phải rời khỏi chỗ này,muốn mượn dùng truyền tống trận của chúng ta.Ngài xem xem,có phải là bây giờ để cho đồ nhi đi giúp hắn khởi động truyền tống trận?

Hoàn Cốc yếu ớt nói:

-Con đi đi!Từ nay về sau,mọi sự vụ ở đây đều do con xử lí.Vi sư phải bế quan tu dưỡng mấy năm,không có chuyện gì quan trọng,thì không được tới phiền ta.

Hiệp tổng quản dùng ánh mắt quan tâm thiết tha nhìn lão già tóc bạc,một lúc muốn nói rồi lại thôi,nửa buổi mới cúi người lui ra.

Lúc này trong nội đường chỉ còn lại Hoa Lân và Hoàn Cốc hai người,chỉ nghe người sau nhàn nhạt nói:

-Ai....Tu Chân Giới quả nhiên là nhân tài lớp lớp.Tiểu hài tử ngươi mới luyện tới Thanh Hư cảnh giới,lại cũng có thể thi triển được Phân Thân Trảm.Xem ra "Phạm Mật Tâm Kinh" kia còn là bị tiết lộ ra ngoài rồi.

Hoa Lân lúc này đang ước đoán quan hệ của Hiệp tổng quản và lão già tóc bạc,nghe câu sau không khỏi chấn kinh.Ngẩng đầu hỏi;

-"Phạm Mật Tâm Kinh" là vật gì vậy?

Hoàn Cốc cười cười không nói gì.

Hoa Lân lúng túng nói:

-Kì thật ta cũng cảm thấy kì quái,mấy gia hỏa Thần Nghệ Môn hình như đều biết "Phân Thân Trảm".Đây rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Hoàn Cốc dường như nhớ tới chuyện gì đó,vì vậy thở dài một hơi nói:

-Xem ra đây đều là ý trời!

Hoa Lân rơi vào trầm mặc,biết rằng đối phương biết một số nội tình mà mình không biết,nhưng mình lại không tiện trực tiếp hỏi,vì vậy đành thôi.Ai ngờ chính lúc này,lão già tóc bạc đột nhiên hỏi:

-Tiểu huynh đệ có nhận biết Nhược Uyên người này?

Hoa Lân cả kinh,trong lòng chuyển như điện nói:

-Ừm....Quen biết,sao?

Hoàn Cốc hàm tiếu nói:

-Lão hủ cùng Nhược Uyên của Thánh Thanh Viện các ngươi gặp nhau như bạn cũ.Không lâu trước,hắn còn nhờ ta một chuyện,muốn ta đem nữ đệ tử của hắn dẫn ra,để khỏi rơi vào vòng xoáy Phần Âm Tông.Trước đây không lâu,đồ đệ thứ chín của lão hủ đã thành công gạt được nàng đi Trần Duyên Tinh.Ngươi nếu như gặp Nhược Uyên người này,thì thay ta chuyển cáo một tiếng,tất cả chuyện giao thác của hắn ta đã giải quyết xong.

-Nhược Uyên có nữ đồ đệ sao?

Hoa Lân âm thầm kì quái.Thầm nghĩ Thánh Thanh Viện trước giờ thu đồ đệ nghiêm ngặt,Nhược Uyên này khi nào lại thu một nữ đệ tử rồi?Nhưng đã lão già tóc bạc nói khẳng định như vậy,xem ra không giả.Vì vậy gật đầu nói:

-Ngươi yên tâm,đây chỉ là chuyện nhỏ,nếu như gặp được hắn,ta chắc chắn sẽ chuyển cáo.Bất quá,ta vừa hay cũng dự định đi Trần Duyên Tinh một chuyến,chỉ không biết có thể gặp hắn hay không.

Hoàn Cốc gật gật đầu,lại từ trong lòng rút ra một cục đá màu đen nói:

-Đây là tín vật của Ô Độ Hắc Thị chúng ta,ngươi hãy cầm lấy.Tương lai nếu như gặp khó,lúc nào cũng có thể đến Ô Độ Hắc Thị các nơi cầu trợ,xem như đây là báo đáp ngươi hôm nay bạt đao tương trợ đi!

Hoa Lân đang muốn từ chối khéo,ai ngờ Hoàn Cốc lại nói:

-Ta và Nhược Uyên đã sớm có ước định,nhất định vì lí tưởng giống nhau mà phấn đấu.Không ngờ rằng hôm nay lại có thể gặp được ngươi,xin đừng cự tuyệt.

Hoa Lân thầm nghĩ,ngươi nếu như biết ta không phải người của Thánh Thanh Viện,không biết sẽ cảm tưởng như thế nào?Liền sợ sẽ dẫn tới sự nghi ngờ của hắn,vì vậy từ trong tay hắn nhận lấy khối đá đen kia.

Khối đá nằm trong tay,lại có một loại cảm giác ấm áp nhu thuận,dường như nó có sinh mệnh vậy.Hoa Lân thầm thở ra một hơi,không biết gần đây gặp phải vận *** chó gì?Vì sao luôn có người muốn tặng đồ cho mình vậy.Trước là Minh Vương Lệnh,tiếp đó lại là chưởng môn kiếm lệnh gì đó,bây giờ lại có tín vật của Ô Độ Hắc Thị.Chẳng lẽ đây đều là chỗ tốt của cái gọi là nhân phẩm mang lại?

Chương 34Phần 2)

Tác giả : Phiêu Ẩn

Dịch giả: Jimmy19

Nguồn : QUẦN LONG HỘI - 4vn.eu/forum

Hoa Lân sờ sờ sau gáy,đem khối đá màu đen cẩn thận từng chút thu lại.Chính tại lúc này,ngoài cửa truyền lại một tiếng gõ cửa,giọng nói của một thiếu niên truyền vào nói:

-Hoàn chưởng quỹ,bên ngoài có Minh Kính Tán Nhân cầu kiến,không biết chưởng quỹ gặp hay là không gặp?

-Ah?

Hoa Lân hơi biến sắc,Minh Kính Tán Nhân lại cũng đã tìm đến tận cửa?Mình không phải là xui tới vậy chứ?

Hoàn Cốc quay đầu nhìn Hoa Lân một cái,hàm tiếu nói:

-Thật là trùng hợp,hắn cũng là người Thánh Thanh Viện các ngươi,ngươi muốn gặp hắn không?

Hoa Lân đang muốn đứng lên,ai ngờ ngoài cửa đã truyền lại một tiếng cười sang sảng nói:

-Đạo huynh đã lâu vẫn khỏe,Minh Kính lần này đến thăm,có chuyện quan trọng tương cầu.

Hoàn Cốc quay đầu lại nhìn Hoa Lân một cái,ai ngờ lúc này Hoa Lân biết tránh cũng không kịp,trái lại trấn định hơn,tự mình rót lấy một chén trà nóng,nâng lên nhẹ nhàng hớp một ngụm.Hoàn Cốc

gật gật đầu,cất tiếng nói với Minh Kính Tán Nhân bên ngoài:

-Tới cũng tới rồi,vậy thì vào đi!

Cửa lớn bị người mở ra,một đạo nhân khí độ trầm ổn bước vào,chính là Minh Kính Tán nhân.

Vừa bước vào trong,Minh Kính Tán Nhân liền sững sốt,hắn không ngờ rằng Hoa Lân lại đợi sẵn ở chỗ này.Càng li kì hơn chính là,gia hỏa này còn như là không có chuyện gì nâng chén trà trong tay,hướng mình kính một kính,nói:

-Tiền bối đã lâu vẫn khỏe,muốn uống một chén trà nóng hay không?

Minh Kính Tán Nhân nhất thời không hiểu rõ trạng huống,không biết Hoa Lân và Hoàn Cốc là quan hệ thế nào.

Liền nghe Hoàn Cốc Ha Ha cười nói:

-Vị Long thiếu hiệp này cũng là cao túc của Thánh Thanh Viện,chắc là các ngươi đã gặp mặt phải không?Vậy thì dễ xử rồi,miễn cho lão hủ khỏi phải giới thiệu các ngươi với nhau.....Tới,tới đây,mọi người

đều là người mình,không bằng ngồi xuống uống cốc trà.Qua hai ngày nữa thì ta phải bế quan tu luyện rồi,lúc đó thì không biết đến bao giờ mới có thể cùng các ngươi gặp mặt!

Minh Kính Tán Nhân vẫn nhìn Hoa Lân không chớp mắt,biểu tình rất là phức tạp,nói:

-Ngươi thật là không đơn giản!Thế mà lại đã tìm tới chỗ này ?

Hoa Lân nhàn nhạt cười nói:

-Truyền tống trận đã bị "Bọn ác" phá hủy,vãn bối vô phương,chỉ biết mượn đường chỗ này mới có thể đi Trần Duyên Tinh....Không cần nói nhiều,tiền bối cũng là vì truyền tống trận mà tới đúng không?

Da mặt Minh Kính Tán Nhân giật giật,gia hỏa này ngay mặt nói mình là "Bọn ác",nhưng mình lại không có chỗ để phản bác.Gia hỏa này thực sự quá là đáng ghét!Lúc này vốn muốn lập tức trở mặt,nhưng ở đây lại là địa bàn của Ô Độ Hắc Thị.Hơn nữa tu vi Hoàn Cốc tuyệt không kém mình,lời thường nói:Đánh chó còn phải xem chủ nhân!Trước lúc chưa biết mối

quan hệ giữa Hoa Lân và Hoàn Cốc,động thủ đối với mình tuyệt không nửa điểm có lợi.

Nghĩ tới đây,Minh Kính Tán Nhân bỗng kéo Hoa Lân ra,cung tay nói với lão già tóc bạc:

-Không biết Hoàn lão cùng vị tiểu huynh đệ này rốt cuộc là quan hệ gì?Sao lại cùng một bàn trà với hắn,điều này khiến bần đạo lấy làm ngạc nhiên.

Hoàn Cốc vuốt râu cười nói:

-Ta cùng hắn vừa gặp như đã quen,hơn nữa lúc nãy hắn còn giúp chúng ta kích lui cường địch,cho nên lão hủ xem hắn như là khách quý...Tới,tới đây,ngươi cũng qua đây ngồi một lát,uống chén trà nóng rồi đi!

Sắc mặt Minh Kính Tán Nhân nghiêm chỉnh,trầm giọng nói với Hoàn Cốc:

-Vậy ngươi có biết hắn là ai không?

Hoa Lân trong lòng khẩn trương,thầm mắng lần này tệ rồi,Minh Kính Tán Nhân xem ra chuẩn bị cứng rắn,chỉ không biết Ô Độ Hắc Thị có sợ quyền thế của Thánh Môn mà giao mình ra hay không?

Hoàn Cốc cũng quay đầu nhìn về phía Hoa Lân,thong dong không gấp nói:

-Ta đương nhiên biết hắn là ai,hắn là đệ tử Thánh Thanh Viện,đúng không?Điều này có gì không ổn?

Minh Kính Tán nhân ngẩng đầu Ha Ha cười một tràng,đang muốn nói rõ thân phận của Hoa Lân,nhưng cửa lớn ở phía sau đột nhiên bị người mở ra,Hiệp tổng quản từ bên ngoài bước vào,xa xa nói với Hoa Lân:

-Truyền tống trận đã khởi động,không biết Long thiếu hiệp khi nào lên đường?

Hoa Lân đứng lên nói:

-Cám ơn huynh đài,nhưng ta còn có hai vị bằng hữu cũng muốn li khai,ta đi đón bọn hắn lại.

Lúc này Hoa Lân thật muốn bôi dầu dưới chân,vọt cho lẹ một chút.

Minh Kính Tán Nhân sắc mặt biến đổi,đưa tay ngăn lại nói:

-Chậm đã....

Nói xong quay đầu nói với Hoàn Cốc:

-Ngươi thật muốn đưa hắn rời khỏi?Ngươi có biết rằng,người này là đào phạm của Thánh Môn.Hoa Lân!

Ngoài cửa Hiệp tổng quản "Ah?" một tiếng,quay đầu nghi hoặc nhìn Hoa Lân.Toàn trường,lập tức trở nên một mảng yên lặng,thậm chí có thể dùng "Kim rơi có thể nghe" để hình dung....

Mọi người đều không nói gì,ánh mắt lăng lệ của Minh Kính Tán Nhân đảo qua biểu tình của tất cả mọi người,nhưng phát hiện Hoàn Cốc lại bất động như thường,chỉ chậm rãi nhấm nháp một ngụm trà nóng,dường như vẫn chưa định chủ ý.Còn Hoa Lân người đương sự này cũng mười phần trấn tĩnh,thế mà lại không lập tức cướp đường mà chạy,ngược lại nhún nhún vai,là người trước tiên phá vỡ sự yên lặng nói:

-Công đạo tự tại nhân tâm,cái gì đào phạm không đào phạm?Nói tới khó nghe như vậy!Dường như thất đại Thánh Môn các ngươi chính là người chấp pháp của Tu Chân Giới vậy.Ngươi đừng có quên,trong mắt của Phần Âm Tông,ngươi cũng là đào phạm của bọn hắn nha....Được rồi,chuyện này cùng Ô Độ Hắc Thị không

có liên quan,bọn họ đều là người làm ăn,ta không muốn đem bọn họ kéo vào vòng xoáy này.

Nói tới đây,Hoa Lân lại quay đầu cung tay nói với Hoàn Cốc:

-Cám ơn tiền bối vừa rồi nhiệt tình khoản đãi,vãn bối giờ phải đi rồi.Về phần chuyện vừa rồi tiền bối giao cho,Hoa mỗ chắn chắn sẽ tận lực giúp người hoàn thành.....Vãn bối xin cáo lui trước!

Mặc dù chỉ là vài lời ngắn ngủi,nhưng trong đó lại bao hàm tâm cơ cao tuyệt của Hoa Lân.Mấy câu này thoạt nghe qua dường như không muốn đem Ô Độ Hắc Thị kéo vào,nhưng thực tế lại là lại là ngạnh kéo Hoàn Cốc xuống nước.Đặc biệt là một câu cuối cùng,cường điệu Hoa Lân ta tuy thân rơi vào hiểm cảnh,nhưng chuyện đã đáp ứng với các ngươi,thì tất sẽ giúp ngươi làm được.Còn Ô Độ Hắc Thị các ngươi đã từng đáp ứng với ta,để ta sử dụng "Truyền tống trận" rời khỏi.Chỉ không biết các ngươi còn có thể thực hiện lời hứa hay không.Quan trọng nhất chính là,mình còn có ân với họ,chỉ chờ xem Hoàn Cốc xử lí như thế nào.

Kì thật,Hoa Lân cũng không muốn dùng loại thủ đoạn này đi ép Hoàn Cốc,nhưng tình thế trước mắt lại là thân bất do kỉ.

Quả nhiên,liền nghe Hoàn Cốc trầm giọng nói:

-Hoa thiếu hiệp hãy dừng bước!Ngươi đã tới Ô Độ Hắc Thị chúng ta,vậy chính là khách hàng của chúng ta.Lúc này truyền tống trận đã khởi động,ngươi lúc nào cũng có thể sử dụng.Về phần ân oán của Thánh Môn và Phần Âm Tông,chúng ta không muốn nhúng tay,cũng không tính nhúng tay.Các ngươi nếu như nhất định động thủ,lại phải rời khỏi chỗ này rồi nói.

Hoa Lân vui mừng nói:

-Cám ơn tiền bối!

Chính vào lúc này,bên tai truyền lại một âm thanh vo ve,thì ra là Hoàn Cốc dùng phương thức truyền âm nói nhỏ với mình:

-Nhanh từ truyền tống trận rời khỏi chỗ này,Minh Kính Tán Nhân do ta tới giữ lại.về phần bằng hữu của ngươi,sau chuyện này ta sẽ thông tri bọn họ rời khỏi....

Hoa Lân sững sờ,không ngờ rằng Hoàn Cốc lại chủ động giúp mình,không khỏi thầm hổ thẹn.Nhưng đồng thời lại nghĩ:trong tay Tí Hình và Đỗ Bôn Lôi còn áp giải một con tin của Thánh Thanh Viện,mình tuyệt không thể vứt bỏ họ không quản,nếu không Minh Kính Tán Nhân chắc chắn sẽ toàn lực đối phó bọn họ.

Nghĩ tới đây,Hoa Lân quay phắc người lại nói:

-Minh Kính Tán Nhân,bổn thiếu gia bây giờ muốn về Tiên Duyên khách điếm.Ngươi có phải muốn đi cùng ta?Nhưng Hoa mỗ khuyên ngươi chuẩn bị sẵn tâm lí,một khi chúng ta động thủ,lúc ta đánh không lại ngươi,thì sẽ hô to nói ra thân phận của ngươi.Chỗ này vẫn là địa bàn của Phần Âm Tông,tin rằng nhất định sẽ có người vui lòng vui đùa cùng ngươi.Hắc Hắc....

Nói xong,Hoa Lân bước dài hướng bên ngoài cửa bước ra.

Minh Kính Tán Nhân lẽ nào lại sợ đe dọa của Hoa Lân,chính lúc hắn bước ngang qua thân người,lại đột nhiên xuất thủ,ngũ chỉ tấn tốc cắm vào vai Hoa Lân.Ai ngờ Hoa Lân đã sớm có chuẩn bị,thân người

hơi nghiêng,chân trái đạp"Cấn" vị,hơn nữa tấn tốc hướng phía trước phóng đi.

Với cảnh giới "Thần Hợp Trung Kì" của Minh Kính Tán Nhân,lại bị Hoa Lân từ trong lòng bàn tay thoát ra.Sự mất mặt,lập tức chuyển thành sát cơ,chưởng tay hóa thành đao,ép thẳng sau vai Hoa Lân.Nhưng chính vào lúc này,trong đại sảnh một đạo điện quang lướt tới,cuốn thẳng vào tay phải Minh Kính Tán Nhân.Nếu hắn không rút tay phải lại,vậy thì cánh tay này e rằng giữ không được.

Minh Kính Tán Nhân ngạc nhiên quay đầu,thì ra là Hoàn Cốc động thủ với mình.Không khỏi hét lên:

-Ngươi làm vậy là ý gì?

Hoàn Cốc ẩn nhẩn thương thế trong người,miễn cưỡng đứng lên,nhàn nhạt nói:

-Ta từng nói qua,ở Ô Độ Hắc Thị chúng ta,tuyệt không cho phép người khác gây sự.

Lại nói lúc này Hoa Lân đã giành đường ra ngoài cửa,"Soạt" một tiếng rút phi kiếm ra,tung người nhảy lên mặt kiếm,lơ lững giữa không trung nói:

-Minh Kính lão nhi,bổn thiếu gia bây giờ phải đi,ngươi phải chăng muốn theo cùng?

Minh Kính Tán Nhân tức đến hai mắt trợn tròn,nhưng làm cứng không đếm xỉa sự chọc giận của Hoa Lân,quay đầu nói với Hoàn Cốc:

-Hôm nay nếu không phải thấy ngươi trên người bị thương,bổn tọa cũng muốn lĩnh giáo một chút Kim Luân Ánh Nguyệt của ngươi...Hừm!

Hoàn Cốc cũng không nổi giận,chỉ là nhàn nhạt nói:

-Vậy thì thật là đáng tiếc!Hôm nay ngươi có lẽ còn có cơ hội tiếp nổi vài chiêu của ta,đợi sau khi thương thế của ta hồi phục,vậy ngươi một chút cơ hội cũng không có.

Minh Kính Tán Nhân trong lòng vừa động,thầm nghĩ lão đầu này nói cũng không sai,sớm nghe Nhược Phong nói qua,ông chủ sau lưng của Ô Độ Hắc Thị không phải tầm thường,cho dù là Nhược Phong hắn xuất thủ,cũng không nắm chắc là có thể thủ thắng hay không.

Chính lúc đang ngẫm nghĩ trong đầu,Hoa Lân trên trời lại không thừa cơ hội bỏ chạy,ngược lại còn lơ lững giữa lưng chừng trời,lười nhác nói:

-Hei!Ta nói ngươi rốt cuộc là đuổi hay là không đuổi theo?Nếu không đuổi,thì ta phải đi trước rồi!

Vẫn luôn ở một bên xem chừng Hiệp tổng quản tức thời tâm sinh cảm kích,hiểu được dụng ý của Hoa Lân là dẫn dụ Minh Kính Tán Nhân đi.Lúc này sư tôn mình bị trọng thương,phải lập tức nghĩ dưỡng,tuyệt không thích hợp động thủ nữa.Vì vậy không khỏi sinh ra nghi hoặc,Hoa Lân đã bị Tu Chân Giới liệt vào người trong ma đạo,tại sao lại nhân nghĩa như vậy? Chẳng lẽ truyền thuyết là sai?

Nói về Minh Kính Tán Nhân cuối cùng không chịu nổi đả kích,"Soạt" một tiếng rút phi kiếm ra,đạp kiếm phóng thẳng hướng Hoa Lân.

Hoa Lân Ha Hả cười lớn,sớm đã xoay người bỏ chạy,như điện hướng phía đông nam lướt đi.....

Trong cảnh sắc về đêm,"Thiên Trì Thành" phồn hoa chính là thời khắc náo nhiệt nhất trong ngày.Phố đêm huyên náo người tới người lui,thỉnh thoảng đó

đây còn truyền lại tiếng nói cười đùa.Cảnh đêm ở đây càng có thêm một loại phong vị tha hương.

Nhưng chính vào lúc này,chỉ nghe trên đầu đột nhiên truyền lại hai tiếng gió "Vù Vù...",người đi đường chỉ thấy bóng đen thấp thoáng,lúc ngẩng đầu nhìn,lại không phát hiện được gì.

Tu vi Minh Kính Tán Nhân quả nhiên không phải tầm thường,hắn chỉ trong vài nhịp hít thở,thì đã đuổi tới Hoa Lân ngoài hai trượng.Nên biết rằng,tu vi của hắn tuyệt không kém hơn Nhược Uyên bao nhiêu,so với loại nhân vật như Cừu Cầu Bạch càng cao hơn rất nhiều.Mắt thấy Hoa Lân gần trong gang tấc,Minh Kính Tán Nhân nhắm chuẩn thời cơ,một chưởng lăng không hướng phía trước vỗ tới.Hoa Lân đối mặt với loại cao thủ như vậy ngược lại cũng không chút hoảng sợ,thân người đột nhiên quẹo sang trái ,còn tấn tốc hạ xuống.Dán vào dãy nóc nhà tấn tốc hướng bên trái lướt đi.Minh Kính Tán Nhân lập tức quay đầu đuổi theo,nháy mắt liền đuổi tới ngoài ba trượng...

Cơn gió mà hai người mang lại đem gạch ngói nóc nhà dưới chân tốc cả lên,người đi trên đường càng là

hô to gọi nhỏ.Trong nhất thời,trong thành tức thời loạn tới gà bay chó chạy.

Hoa Lân lại thầm kêu khổ,trong lòng thầm mắng:Sau này không tới "Cuồng Sa Tinh" này nữa.Lần trước cũng là ở đây bị người Tiên Lăng Cung truy sát,không ngờ rằng hôm nay cảnh cũ diễn lại,chỉ là sát thủ đổi thành người khác mà thôi.

Trong lúc truy đuổi,"Tiên Duyên khách điếm" đàng xa cuối cùng cũng hiện ra trong tầm mắt,hai lồng đèn ngoài cửa rõ ràng nổi bật,Hoa Lân xa xa phóng thẳng cửa lớn khách điếm.

Lúc này,sự đuổi bắt của hai người đã sớm dẫn tới sự chú ý của người đi đường,người nghênh đón khách của Tiên Duyên khách điếm ngoài cửa thấy tình huống này,không khỏi nhíu mày.

Mặc dù "Tiên Duyên khách điếm" được xem như là đệ nhất khách điếm của Tu Chân Giới,hơn nữa còn có quy định rõ ràng,trong khách điếm nghiêm cấm tư đấu.Nhưng tình huống hiện tại lại rõ ràng bày ra đó là truy sát,loại tình thế này làm người ta đau đầu nhất.Bởi vì điều này trực tiếp khảo nghiệm uy tín của "Tiên Duyên khách điếm".Hơn nữa khách điếm một

khi ra mặt ngăn cản,lại rất có khả năng sẽ trực tiếp dẫn tới chính diện xung đột với một bên truy sát.

Cho nên người đón khách ngoài cửa thấy Hoa Lân xa xa bay tới,không khỏi hét lên:

-Tiên Duyên khách điếm chỉ bảo hộ khách quý đã trú lại,đấu đá bên ngoài xin tự giải quyết ngoài kia!

Ai ngờ Hoa Lân đã sớm moi ra một tấm môn bài,xa xa xông tới nói:

-Ta chính là khách nhân của các người!Nhanh tránh ra,để ta vào trong!

Người đón khách thấy môn bài trong tay Hoa Lân quả nhiên là tín vật của bổn điếm,vô phương nghiêng người lui hai bước,nhường ra thông đạo.

Liền nghe "Vù" một tiếng,Hoa Lân đã xông vào trong.Minh Kính Tán Nhân nào dễ dàng để hắn thoát khỏi bàn tay mình,lúc này hắn đã đuổi tới sau lưng Hoa Lân,vì vậy chính lúc Hoa Lân xông vào cửa lớn một khắc đó,chưởng phải của hắn nỗ lực kích ra,đánh thẳng sau lưng Hoa Lân.

Một chưởng này có thể nói là chạm tay là tới,Minh Kính Tán Nhân không khỏi thầm đắc ý:Cho dù Hoa Lân ngươi thành công thoát vào Tiên Duyên khách điếm.Nhưng một chưởng này,chắc chắn có thể giết ngươi tại chỗ.

Nhưng,chuyện không thể tin được nhất lại xãy ra.

Bước chân Hoa Lân loạng choạng,lại bị vấp vào ngạch cửa,"Bùm" một tiếng ngã vào trong.Do tốc độ quá nhanh,cả con người hắn giống như là đạn pháo vậy,oanh vào đại sảnh Tiên Duyên khách điếm.

Trong thoáng chốc ,trong sảnh truyền ra một mảng kinh hô.Nào là bàn ghế tinh xảo,nào là dụng cụ trân quý,đều bị xung lực cường đại của Hoa Lân đụng bể tan tành.Đương nhiên,một chưởng mà Minh Kính Tán Nhân tự nghĩ rằng mười thì lấy ổn tới chín,tự nhiên cũng lạc vào khoảng không.

Đại sảnh Tiên Duyên khách điếm đất bụi mù trời,bên trong một mảng đổ nát.Minh Kính Tán Nhân cũng thu thế không kịp,xông thẳng vào giữa đại sảnh mới đứng vững.

Đợi khi đất bụi tan hết,thì Hoa Lân từ trong đống đổ nát lồm cồm bò dậy,toàn thân đều là mạt gỗ và mãnh vụn,thật là tơi tả tả tơi.Nhưng tên gia hỏa này lại là dương dương đắc ý cười nói:

-Đa tạ tiền bối vừa rồi hạ thủ lưu tình,chỗ này là Tiên Duyên khách điếm,để ta giới thiệu với ông một chút.Ông có thấy trên bức tường phía đông viết cái gì không?.....Không sai,trong điếm nghiêm cấm chém giết,ta là khách quen ở đây,hy vọng ông không phải là biết rõ mà vẫn cố ý vi phạm,đắc tội chủ nhân ở đây thì không tốt đâu!Hắc Hắc....

Đệ tử Tiên Duyên khách điếm lần lượt vây lại,nhưng lại không dám trực tiếp lên trước ngăn cản họ đánh nhau,chỉ là xa xa vây thành một vòng lớn,âm thầm hỏa tốc thông tri quản sự bên trong,để bọn họ ra mặt ngăn cản xung đột.

Ánh mắt lạnh lẽo của Minh Kính Tán Nhân đảo qua mọi thứ xung quanh,khóe mắt không khỏi nheo lại mấy lần.Hắn đột nhiên hiểu ra,vừa rồi Hoa Lân vấp ngã ngoài kia không phải là ngẫu nhiên.Đã sớm nghe qua tiểu tử này cơ trí vô cùng,nếu không hai người Nhâm Vi và Nhược Phong của Thánh Thanh Viện,sao

lại một lần,rồi lại ba lần để hắn thành công đào thoát?

Nghĩ tới đây,Minh Kính Tán Nhân từ từ ngưng tụ công lực toàn thân,mắt dán chặt vào Hoa Lân không tha,hạ quyết định tất phải một chiêu giết chết đối phương.

Chính vào lúc này,bên trong Tiên Duyên khách điếm truyền lại một chuỗi tiếng bước chân.Người chưa tới,một thanh âm sang sảng đã từ xa xa truyền lại nói:

-Là người nào ở bên ngoài gây sự?Nếu như còn để cho tại hạ vài phần mặt mũi,thì xin ra ngoài đấu tiếp.

Đệ tử trong đại sảnh trước sau nhường ra một thông đạo,có người cung thân bẩm báo:

-Hồi bẩm đường chủ,là hai khách nhân nổi lên tranh chấp...

Mọi người đều quay đầu nhìn ra.Vào lúc cơ hội ngàn năm có một này,Minh Kính Tán Nhân nhắm chuẩn thời cơ,đột nhiên bạo hét một tiếng,thân người vừa thoáng,xông thẳng tới chỗ của Hoa Lân.Chỉ thấy chưởng phải của hắn kèm theo chưởng phong lăng

lệ,hình thành một tầng chân khí trong suốt,ép thẳng tới trước ngực Hoa Lân.

Người xem chung quanh đều biến sắc,kinh hô liền liền.Bọn họ không ngờ rằng Minh Kính Tán Nhân lại còn dám động thủ,hơn nữa còn phát hiện công lực của gia hỏa này lại thâm hậu như vậy,người ở đây chỉ sợ không mấy người có thể chống lại.Chính vào một thoáng lúc mọi người kinh hãi đó,Minh Kính Tán Nhân đã vượt qua cự li mười trượng,một chưởng vỗ tới trước ngực Hoa Lân.Với cảnh giới Thần Hợp trung kì của hắn,cự li này căn bản chỉ là chuyển hơi là tới.

Nhưng chính tại một khắc này,Minh Kính Tán Nhân lại phát hiện Hoa Lân vô cùng trấn tĩnh,hắn không chỉ không có lộ ra biểu tình thất thái kinh hoảng,ngược lại trong cặp mắt như sao lướt qua một ánh mắt kiên định.Dường như hắn đã sớm biết mình sẽ đột ngột hạ sát thủ.Điều này làm trong lòng Minh Kính Tán Nhân chấn kinh,ước đoán tiểu tử này khẳng định là đã sớm nghĩ ra phương án tránh né hoàn hảo.Vì vậy chưởng phong vừa chậm,lúc nào cũng có thể xuất ra chiêu thứ hai,nhằm tất phải giết chết người này.

Nhưng hắn lại tính sai lần nữa,Hoa Lân lại không tránh né,ngược lại tiến lên một bước,hét lớn:

-Kim Cương Quyết...

Trong thoáng chốc,chỉ thấy Hoa Lân song chưởng cùng xuất,một cỗ chưởng phong không gì có thể so bì nghênh diện ép qua.Minh Kính Tán Nhân cười lạnh một tiếng,chỉ thấy hai đoàn khí lưu trong suốt hung hăng chạm vào nhau,"Bùm" một tiếng vang dội,một dao động xung lực cường đại đem mảnh vỡ bàn ghế dưới đất chấn bay bốn phía.Lấy hai người bọn họ làm trung tâm,dưới chân tức thời bị thanh lí ra một khoảng đất trống sạch sẽ.Ngay cả người tu chân quan chiến ngoài năm trượng,cũng bị khí lưu mạnh mẽ đẩy lùi ba bốn bước có dư.

Hoa Lân cũng "Lịch Bịch" lui ba bước,lưng chạm vào bức tường phía sau,chỉ thấy vách tường của cả Tiên Duyên khách điếm hiện ra một tầng chú văn khó mà hiểu được,phòng ngự chỗ này quả nhiên là cao tuyệt.Đồng thời bên ngoài cơ thể của Hoa Lân,đồng dạng cũng lướt qua một tầng chú văn nhàn nhạt,nhưng tình huống này lại xãy ra chớp

nhoáng,làm cho người ta tưởng rằng đây chỉ là một loại ảo giác.

Về phần Minh Kính tán Nhân,hắn lại cũng bị phản chấn lực cường đại bức thối lui liên tiếp hai bước,trong mắt tức thời lộ ra ánh mắt kinh hãi.Hắn vốn nghĩ rằng Hoa Lân chắc chắn sẽ bị một chưởng này của mình đánh chết,kém hơn nữa cũng sẽ bị một chưởng này chấn bay,thổ huyết.Nhưng không ngờ rằng hắn không những đỡ được một chưởng này của mình,mà còn chấn lui mình hai bước có dư.Điều này đơn giản là nằm ngoài sự tưởng tượng của hắn.Vì vậy Minh Kính tán Nhân bỗng nhiên phát hiện,mình luôn đánh giá thấp thiếu niên trước mắt này.Hoa Lân có thể sống sót trong hoàn cảnh xung quanh đều là cường địch, không phải là dựa vào vận khí gì đó.

Hoa Lân đè nén cảm giác rát buốt trong cổ họng,tiến lên thêm một bước nữa,trầm giọng nói;

-Ta không muốn cùng ngươi động thủ nữa.Ngươi nếu như không muốn trở thành đích nhắm của mọi người,thì nên như vậy dừng tay.Nếu không ta tin rằng người của Tiên Duyên khách điếm tuyệt sẽ

không dung túng ngươi ở đây hành hung giết người.....Các người nói phải không?

Hoa Lân hướng mọi người xung quanh cười cười.

Quả nhiên,sớm đã có sáu đệ tử của Tiên Duyên khách điếm cản ở trước mặt Hoa Lân,tiếp đó một vị trung niên nhân khí độ bất phàm tiến vào trong trường,cung tay nói với Minh Kính Tán Nhân:

-Không ngờ rằng "Thánh đàn thủ tọa"số một số hai của Trần Duyên Tinh lại tới tiểu điếm của chúng ta,Khuông mỗ không nghênh đón từ xa,còn xin thứ tội.

Minh Kính Tán Nhân chậm rãi dời ánh mắt lên người vị trung niên nhân này,khóe miệng cười nhẹ,nói:

-Bổn tọa chỉ là tới để truy nã đào phạm,không có chuyện gì khác.

Trung niên nhân kia ngược lại cũng là một nhân vật hiếm có,thân hình cao lớn,ánh mắt như điện,tu vi mặc dù chỉ ở trên dưới Chứng Ngộ trung kì,nhưng khí thế cũng không kém nửa phân.Chỉ nghe hắn không cứng không mềm nói:

-Khuông mỗ tuy không muốn làm khó các hạ,nhưng chức trách trên người,không thể mắt trợn trừng nhìn khách nhân của bổn điếm thụ thương ở đây.Nếu như Thánh Sứ chịu để cho tại hạ vài phần mặt mũi,còn xin mời lên lầu năm dùng trà,tại hạ cảm kích bất tận!

Ánh mắt Minh Kính Tán Nhân đảo qua từng người từng người vây xem xung quanh,nhận ra bọn họ sắc mặt ngưng trọng,ngược lại cũng không tiện ngay mặt làm khó.Vì vậy dứt khoát hào hào sảng sảng nói:

-Khuông đại hiệp đã mở miệng,bần đạo cũng không tiện nói thêm gì nữa.Chỉ là các ngươi phải chú ý,tiểu ma đầu phía sau kia đã hại chết Nhược Phong của Thánh thanh Viện,ta tuy có thể buông tha hắn,nhưng chỉ sợ Thánh Môn không chịu như vậy bỏ qua....Bần đạo cáo từ ở đây,hẹn ngày sau gặp lại!

Minh Kính Tán Nhân đi rồi,đầu cũng không quay lại bỏ đi.Chỉ lưu lại trong đại sảnh mấy chục người ngây như gà gỗ,

Một câu nói của Minh Kính Tán Nhân trước khi đi chấn động sâu sắc tâm linh của bọn họ.Nhược Phong của Thánh Thanh Viện vậy mà đã bị người hại chết? Hơn nữa hung thủ chính là thiếu niên trước mắt này

đây?Điều này đơn giản là không thể nào tin được.Nên biết rằng Nhược Phong là thủ tọa của Tru Ma Viện,danh vọng trong Tu Chân Giới như mặt trời ban trưa.Tuy thủ đoạn của hắn có lúc quá là độc ác,danh dự ở trong lòng mọi người có khen có chê,nhưng sự tử vong cửa hắn lại là một chuyện kinh thiên đại sự của Tu Chân Giới.Có thể tưởng tượng,Thánh Thanh Viện tuyệt sẽ không buông tha cho vị hung thủ trước mắt này,hơn nữa thủ đoạn báo thù cũng sẽ rất là tàn độc.

Hoa Lân thấy tất cả mọi người trong đại sảnh đều quay đầu nhìn mình,vì vậy nhún vai nói:

-Các ngươi tin quỷ thoại của hắn sao?Nhược Phong cao thủ lợi hại như vậy,lẽ nào lại chết trong tay ta một tiểu nhân vật không tên tuổi?Nói thật,ta thật sự không biết bọn họ đang bày trò quỷ gì nữa,lại muốn đem tội danh này cộng vào trên người ta,Ai...

Trung niên nhân dẫn đầu Ha Ha cười nói:

-Tiểu hiệp tử đừng sợ,không cần biết ngươi là ai,đã là khách của Tiên Duyên khách điếm chúng ta,thì chúng ta sẽ toàn lực bảo hộ an toàn của ngươi.Về phần sự truy sát của Thánh Thanh Viện,ta thấy ngươi

hay là tìm một nơi tránh cái đí,bọn họ không phải là một môn phái dễ chọc vào.

Hoa Lân mỉm cười,thầm nghĩ gia hỏa nhà ngươi tâm và miệng bất nhất,trên miệng nói thì bảnh bao đường hoàng,nhưng ngầm bên trong còn không phải là sợ bị bổn thiếu gia liên lụy ngươi.Nhưng điều này cũng khó trách,vô luận là ai vừa nghe thấy "Thánh Thanh Viện" sẽ tới báo thù,không lập tức tránh đi mới là lạ.Vì vậy cười nói:

-Ngươi không phải thật sự nghĩ Nhược Phong là do ta giết chứ?

Mọi người đối mặt nhìn nhau,đột nhiên có một nam tử Ha Ha cười nói:

-Nếu như không thấy ngươi một chưởng đánh lui Minh Kính Tán Nhân,chúng ta có lẽ còn mang theo một chút nghi vấn.Nhưng thấy điệu bộ của ngươi,hại chết Nhược Phong cũng không phải là không thể.Ha Ha Ha...

Hoa Lân quay đầu nhìn lại,nhưng nhận thấy gia hỏa này không phải là đệ tử của Tiên Duyên khách

điếm,mà là một khách đến xem náo nhiệt.Vì vậy trừng mắt nhìn hắn một cái nói:

-Bỏ đi,tùy các ngươi nghĩ sao cũng được.Bổn thiếu gia đêm nay thì đi,để khỏi phải liên lụy các ngươi đám cá hồ vô tội.

Chương 35: Triển Chuyển Tầm Mịch(Phần 1)

Tác giả : Phiêu Ẩn

Dịch giả: Jimmy19

Nguồn : QUẦN LONG HỘI - 4vn.eu/forum

Hoa Lân xoay người bước lên lầu,trở về chỗ trọ của mình,gõ cửa nói:

-Tí Hình ca mở cửa,ta đã trở về!

Không tới một khắc,tiếng nói Tí Hình từ bên trong vọng ra:

-Sao rồi,ngươi có tìm được biện pháp ra ngoài hay không?....Ấy,ngươi bị sao vậy?

Hắn vừa mở cửa,thì thấy thân thể Hoa Lân lảo đảo,dựa vào cạnh cửa,nhu nguyễn lăn ra đất.Tí Hình kinh hãi đỡ lấy thân thể hắn,chỉ thấy sắc mặt Hoa

Lân xanh mướt,khóe miệng rỉ ra một dòng máu tươi,không khỏi gấp gáp nói:

-Ngươi...Ngươi làm sao vậy?

Hoa Lân trước mắt xoay mòng mòng,nhưng vẫn cắn răn nói:

-Ta không sao,chỉ là cùng Minh Kính Tán Nhân đánh một chưởng mà thôi!

-Cái gì?

Tí Hình giật mình cả kinh.

Đỗ Bôn Lôi ở bên trong nghe thấy động tĩnh,cũng bước nhanh ra,thấy sắc mặt Hoa Lân không ổn,vì vậy xông lại đỡ hắn nói:

-Rốt cuộc đã xãy ra chuyện gì?

Tí Hình than nói:

-Ai!Hắn và Minh Kính Tán Nhân đánh một trận.Không cần nói nữa,trước tiên đỡ hắn vào phòng nghĩ rồi nói!

Hoa Lân cuối cùng cũng hôn mê....

Chỉ trong vòng một ngày thời gian ngắn ngủi,Hoa Lân liên tiếp hai lần bác đấu.Trước là Cừu Cầu Bạch của Thần Nghệ Môn,sau đó lại là công lực tuyệt cao Minh Kính Tán Nhân.Với tu vi Thanh Hư cảnh giới của hắn,nếu không phải có hai kiện tiên vật bảo hộ,chỉ sợ đã sớm hoành thây đầu ngõ.Hắn hiện giờ có thể kiên trì trở về,không thể không nói là một kì tích.

Trận chiến hôm nay,lại làm cho Thánh Thanh Viện ý thức được rằng Hoa Lân đã có năng lực phản kháng.Điều này làm họ không thể không đánh giá lại một lần nữa tiềm lực của Hoa Lân,cùng với sự báo thù mà hắn có thể mang lại.

Mà lần này thụ thương,cũng làm trễ nãi kế hoạch đã định của Hoa Lân.Không thể không ở Tiên Duyên khách điếm tiếp tục trú lại,để dưỡng thương mấy ngày...

.....

Lại nói giờ này phút này,tại một địa phương xa xôi khác....

Diệp Thanh đang đứng trên mép một tòa núi cao hiểm yếu,xa xa nhìn về phía thiên địa mênh mông,lẩm bẩm đọc:

-Vân phiêu vạn lí bich không tẫn

Mang mang sơn thủy lượng tương cách...

Tạm dịch:

-Mây bay vạn dặm xanh không bến

Mênh mông sông núi người cách xa.

Nàng ưu thương nhìn về phương xa,mặc cho từng đóa đóa bạch vân từ cạnh bên bay qua,gió núi thổi tung y phục trắng tinh của nàng,mang theo nỗi niềm của nàng,xa xa bay về phía chân trời xa xôi.

Một nữ tử yểu điệu tới đàng sau lưng nàng,nhỏ giọng nói:

-Hảo muội muội,truyền tống trận đã khởi động,chúng ta phải chăng bây giờ lên đường?Phía trước chỉ cần truyền tống hai mươi bảy lần nữa,thì có thể tới Trần Duyên Tinh rồi!

Diệp Thanh chậm rãi xoay người lại,quay đầu nhìn nữ tử so với mình lớn hơn vài tuổi,hỏi:

-Lệ Hồng tỷ,tỷ nói hắn thật sẽ đi Trần Duyên Tinh sao?

Nữ tử tên Lệ Hồng tức thời có chút hơi hoảng loạn,nhưng lập tức lại khôi phục bình thường,gật đầu thật mạnh nói:

-Sẽ không sai!Lúc sớm tại Trần Duyên Tinh,thì chúng ta có ghi chép tin tức của Hoa Lân,đối với hành tung của hắn ít nhiều có chút hiểu rõ....chắc là muội cũng biết,chúng ta mấy trăm năm trước,thì từng cùng Thánh Môn các ngươi hợp tác qua,thay các ngươi truy tung được không ít người trong ma đạo đào vong.Ở phương diện này,chúng ta rất có kinh nghiệm!

Diệp Thanh thở dài một hơi,lại quay người đi,nhìn Bạch Vân đàng xa do dự....

Từ sau khi lỡ mất biến cố "Kiếm Canh Tông" và "Thánh Thanh Viện",công cuộc tìm kiếm dấu chân Hoa Lân của nàng trở nên mơ hồ.Hai tháng trước,khi nàng không dễ gì mới tới được Phiêu Miểu Hà,lại vừa nghe được một tin tức kinh nhân,nói là Hoa Lân bị Thánh Thanh Viện và Phần Âm Tông liên thủ truy sát,bất đắc dĩ đã xông vào trong Giải Thần

Trận.Nhưng ngay sau đó,bên phía Phần Âm Tông lại nói người xông vào Giải Thần Trận không phải là Hoa Lân,mà là một đám người tầm bảo.Khi nàng không biết lần theo đường nào,một người hảo tâm "Chủ động" chỉ điểm cho nàng,tin tức Ô Độ Hắc Thị của Tu Chân Giới là linh thông nhất,không cần biết là tìm người hay là tìm vật,tìm đến bọn họ đều là lựa chọn trên hết.Vì vậy Diệp Thanh tìm tới phân bộ của họ,hơn nữa nói rõ ý tìm đến của mình.Không ngờ rằng đối phương rất là nhiệt tình,không những chỉ rõ Hoa Lân có thể chạy theo hướng Trần Duyên Tinh,mà còn chủ động phái Lệ Hồng tới dẫn đường cho mình.Nhìn vào danh vọng của Ô Độ Hắc Thị,Diệp Thanh cũng tin nửa phần.

Lệ Hồng thấy nàng một lời không nói,hiển nhiên vẫn có chút không tin tưởng mình,vì vậy lại nói:

-Muội muội có từng nghe qua một câu ngạn ngữ?

Diệp Thanh nhè nhẹ lắc đầu,chỉ nghe Lệ Hồng giải thích:

-Người giỏi ngụy trang,đều ẩn tích nơi thành thị náo nhiệt.Người không giỏi ẩn tích,lại dấu thân nơi hoang dã!...Trần Duyên Tinh là nơi náo nhiệt nhất Tu Chân

Giới,chỉ tính tu chân môn phái,thì có tới mấy vạn hơn.Nếu như tỷ là Hoa Lân,thì sẽ tùy tiện tìm một môn phái nho nhỏ,lẫn vào đó làm một đệ tử bình thường.Cho dù Thánh Môn thế lực cường đại như thế nào,cũng đừng hòng trong vòng mấy năm lôi hắn ra được.Về phần Ô Độ Hắc Thị chúng ta,bởi vì từng ghi chép qua tin tức của Hoa Lân,cho nên có thể miễn cưỡng nắm chắc hành tung của hắn.Sao?Bây giờ đối với người ta có chút lòng tin không?

Diệp Thanh cũng biết cách nói"Đại ẩn ẩn vu thị",vì vậy gật gật đầu.

Lệ Hồng trong lòng vừa nhẹ nhỏm,tưởng rằng nàng rốt cuộc cũng bị mình lung lay.Ai ngờ Diệp Thanh đột nhiên nói:

-Muội tính đi Úy Lam Tinh một chuyến...

-Cái gì?

Lệ Hồng sững sốt,không hiểu hỏi:

-Muội đi Úy Lam Tinh làm gì?

Diệp Thanh nhàn nhạt nói:

-Ở Úy Lam Tinh có một vị quốc sư rất lợi hại,quẻ toán của ông rất chuẩn.Muội tính đi gặp ông ấy một chút,có lẽ có thể từ chỗ của ông tìm được đầu mối quan trọng.

Lệ Hồng không khỏi nhíu mày,nói:

-Nói tới nói lui,muội vẫn không tin tỷ...

Diệp Thanh bỗng xoay người lại,nghiêm mặt nói:

-Tỷ tỷ nghĩ đi đâu rồi vậy?Muội nếu như không tin tỷ,sao lại vạn dặm theo tỷ tới đây...Người ta thật cũng không gạt tỷ,thiên cơ thuật của quốc sư kia rất là lợi hại,sớm vào một năm trước ông ấy từng đoán,Hoa Lân sẽ trước sau tới phân viện của Kiếm Canh Tông và Thánh Thanh Viện.Sự thật chứng minh,dự đoán của ông đoán thật rất là chuẩn xác....Vào hai ngày trước,muội đột nhiên nhớ lại,quốc sư kia từng đáp ứng với muội,phải cho muội biết ba nơi mà Hoa Lân có thể sẽ đi.Nhưng ông ấy từ đầu tới cuối chỉ nói ra hai địa danh mà thôi,cho nên muội dự định đi tìm ông ấy nữa,muốn ông hòan thành lời hứa của mình.

Lệ Hồng lắc lắc đầu,vô phương nói:

-Vậy được thôi,muội muốn đi tới đó cũng được.Dù sao tỷ theo lệnh của sư phụ,phải cùng muội đi cùng tới Trần Duyên Tinh.Về phần giữa lộ đổi đường,thì xem như tỷ cùng muội đi du ngoạn cũng được!

Diệp Thanh vì biểu thị ý xin lỗi,vì vậy cười nhẹ nói:

-Là tỷ không tin muội mới đúng.Vị quốc sư đó thật sự rất là lợi hại,không tin tỷ có thể đi thử xem,tùy tiện kêu ông ấy đoán cho tỷ một quẻ,xem ông ấy đoán chuẩn hay không?

Lệ Hồng lại ngây ra đó,nàng còn là lần đầu tiên thấy Diệp Thanh lộ nụ cười,không khỏi tâm thần chấn động,lại phát hiện nàng cười lên như là trăm hoa đua nở,một đôi mắt mơ huyền mờ nhìn cực kì dụ hoặc.Mặc dù bản thân thân cũng là nữ nhi,nhưng vẫn có một loại cảm giác rung động.(Đôi mắt cong cong,mình thấy khó hình dung ra quá,nên chế luôn,văn vẻ mấy cụ TQ này nhiều khi bất đồng nên có một số mình sửa luôn,nhưng rất ít,lâu lâu 1 chỗ,tôn trọng nguyên tác mà).

Ai ngờ nụ cười của nàng như đóa huỳnh hoa chợt hiện,trong chốc lát lại ưu thương nói:

-Chúng ta đi thôi!Muội tính một chút,từ chỗ này xuất phát,chắc là con đường gần nhất.

Nói xong,Diệp Thanh cúi thấp người xuống,điều chỉnh một chút góc độ trên truyền tống trận.

Lệ Hồng đột nhiên hỏi:

-Đúng rồi,muội làm sao biết từ đây đi Trần Duyên Tinh,là con đường gần nhất?

-Ách...

Diệp Thanh sững người,nhất thời không biết làm sao trả lời nàng.

Liền nghe Lệ Hồng khúc khích cười nói:

-Hảo muội muội,tỷ chỉ là đùa với muội một chút thôi.Hì Hì Hì...

Lúc này Diệp Thanh đã khởi động lại truyền tống trận,dừng chân nói:

-Không ngờ rằng tỷ tỷ cũng hư như vậy!

Lệ Hồng thấy truyền tống trận đã khởi động,biết rằng Diệp Thanh đã sớm có dự định đi Úy Lam Tinh,thầm nghĩ xem ra không còn cách nào rồi,chỉ biết theo

nàng một chuyến thôi.Vì vậy hai người cùng lúc bước vào trong truyền tống trận,bạch quang lướt qua,tấn tốc hướng Úy Lam Tinh chuyển đi.

Một ngày sau,hai người trãi qua ba mươi lần truyền tống,cuối cùng xuất hiện trên tế đài của "Thần Kiếm Sơn Trang".

Diệp Thanh lần này là lần thứ hai tới đây.Ai ngờ chân còn chưa đứng vững,liền nghe chỗ không xa một thanh âm hô to gọi nhỏ:

-Ai nha,sư nương về rồi Hi Hi Hi...

Chỉ thấy một thân ảnh nhỏ nhắn tấn tốc tới bên cạnh bản thân,dùng một đôi mắt to sáng ngời,vui hớn hở nhìn mình.

Diệp Thanh sững sờ,nói:

-Uyển nhi sao lại không đi luyện công,chẳng lẽ ngươi đã sớm biết ta sẽ tới?

Chương 35: Triển Chuyển Tầm Mịch(Phần 2)

Tác giả : Phiêu Ẩn

Dịch giả: Jimmy19

Nguồn : QUẦN LONG HỘI - 4vn.eu/forum

Lệ Hồng cùng đến với Diệp Thanh nhanh chóng nhìn qua một lần xung quanh,không khỏi kinh ngạc nói:

-Thanh Thanh muội muội,tiểu cô nương này là gì của muội?

Ai ngờ Diệp Thanh còn chưa trả lời,Thu Uyển Ly ở bên cạnh giành nói trước:

-Nàng là sư nương của ta!Hì Hì Hì.....

"Ách..."

Diệp Thanh hết nói.

Lệ Hồng rõ ràng giật mình cả kinh,quay đầu nhìn Diệp Thanh nói:

-Muội thật là sư nương của nàng?

Gương mặt Diệp Thanh thoáng đỏ,cúi đầu nói:

-Nàng kiên quyết kêu ta như vậy,ta cũng không biện pháp!

Lệ Hồng ngây ra tại chỗ.Ai ngờ rằng Diệp Thanh năm nay mới mười chín tuổi,tại Tu Chân Giới mà nói,nàng

thực sự quá nhỏ.Không ngờ rằng nàng đã gã cho người,hơn nữa còn thu một nữ đồ đệ lớn như vậy.

Đang lúc lúng túng,thì nghe đàng xa lại truyền tới một thanh âm nữ tử nói:

-Là Diệp cô nương đến phải không?

Diệp Thanh quay đầu nhìn lại,thi ra là đã gặp qua một lần Cầm Dĩnh.Vì vậy gật đầu nói với nàng:

-Ta vừa hay thuận đường qua đây,tùy tiện ghé thăm Uyển nhi.....

Ai ngờ Cầm Dĩnh đàng xa lại than thở:

-Ai...Ngươi tới thật đúng lúc!Chúng ta thật là không còn cách nào với Uyển nhi,nàng ngày ngày đều ôm chừng truyền tống trận,mong chờ sư phụ nàng sớm ngày trở lại.Đại tỷ chúng ta đã trách mắng nàng rất nhiều lần.Ai ngờ nha đầu này nghe không lọt.Lần này có ngươi ở đây,nhất định phải quản giáo nàng cho tốt một chút.

Diệp Thanh quay đầu nhìn Thu Uyển Ly,lại nhận ra trong đôi mắt to to của nàng đoanh tròng nước

mắt,đang nhút nhút nhát nhát nhìn mình,ấp a ấp úng hỏi:

-Sư...sư nương!Người ...Người có tìm thấy sư phụ chưa ah?

Diệp Thanh không khỏi trong lòng rung động,không ngờ rằng trên thế giới này còn có một người nhung nhớ không quên Hoa Lân,vì vậy lắc đầu nói:

-Ta cũng còn đang tìm hắn!Uyển nhi ngươi tốt nhất là ngoan ngoãn ở đây tu luyện,tương lai ta tìm được sư phụ ngươi,nhất định sẽ kêu hắn tới đón ngươi!

Thu Uyển Ly cố nhịn xúc động muốn khóc,nhìn Diệp Thanh gật đầu thật mạnh.

Lệ Hồng thực sự nhìn không nổi nữa,tiến lên phía trước cung tay nói với Cầm Dĩnh:

Ta là Lệ Hồng của Ô Độ Hắc Thị,theo Diệp cô nương tới giải quyết chút chuyện.Nếu có làm phiền,còn xin tha thứ.

Cầm Dĩnh dời ánh mắt chuyển lên người Lệ Hồng,thấy nàng bộ dáng anh tư đỉnh đạc,tức thời lòng sinh hảo cảm.Vì vậy hoàn lễ nói:

-Đã sớm nghe qua Ô Độ Hắc Thị các ngươi phân bố khắp Tu Chân GIới,chỉ là không ngờ rằng trong số các người,thế mà cũng có ngươi nữ hài tử xinh đẹp như vậy.

Lệ Hồng hàm tiếu nói:

-Nhìn trang phục tỷ tỷ chắc là người của Tiên Lăng Cung phải không?Muốn nói tới thực lực chân chánh,Ô Độ Hắc Thị chúng ta cho dù là vỗ ngựa cũng không thể so với các ngươi.Hì Hì...

Diệp Thanh thấy các nàng hai người nói chuyện hợp như vậy,vì vậy nhẹ nhàng kéo Thu Uyển Ly đi ra mấy bước,quở trách nói:

-Uyển nhi,ngươi như vậy là không tốt!Cho dù trong lòng ngươi thích sư phụ ngươi,nhưng cũng không cần làm tới mức độ cả làng đều biết ah!Ngươi xem xem tỷ muội Tiên Lăng Cung các ngươi,bọn họ đều...đều...

Ai ngờ lời Diệp Thanh còn chưa nói hết,Thu Uyển Ly liền"Oa" một tiếng khóc lên.Thút thít nói:

-Uyển nhi...Uyển nhi đã không còn người thân rồi,trên thế giới này,chỉ có sư phụ là còn nhớ tới Uyển nhi.Oa Oa Oa...

Lệ Hồng,Cầm Dĩnh ngạc nhiên dừng nói chuyện,cùng quay đầu nhìn lại.Lần này trái lại làm cho Diệp Thanh tay chân lúng túng nói:

-Ai nha,người ta không có mắng ngươi,sao lại khóc rồi?

Nói xong giúp Thu Uyển Ly lau nước mắt.

Cầm Dĩnh cười nói:

-Xem đó,tiểu công chúa của chúng ta lại khóc rồi.Ta còn tưởng rằng sư nương này của ngươi có biện pháp đối phó với ngươi chứ,xem ra cũng phải bó tay hết cách rồi hi..hi..hi..

Diệp Thanh buồn bực nói:

-Không sai,ta cũng hết cách với nàng.Nhưng sau này khẳng định có người có thể trị được nàng.Đợi nguyên phối phu nhân công tử nhà ta tới rồi,thì các ngươi sẽ biết sự lợi hại của nàng.

Trong lòng không khỏi nghĩ tới,nếu như Thượng Quan Linh ở đây,Thu Uyển Ly e rằng muốn khóc cũng khóc không được.

Ai ngờ mấy câu ngắn ngủi của Diệp Thanh,lại thu được hiệu quả ngoài ý.Thu Uyển Ly tức thời ngừng khóc,đột nhiên nhớ tới sư phụ từng nói qua một chuyện...

Hoa Lân nói,hắn tổng cộng có hai vị phu nhân,cho nên cảnh cáo mình,ngàn vạn không được cùng hắn vượt qua sư đồ tình phân,nếu không e rằng sẽ rước tới họa sát thân.Xem ra nguyên phối phu nhân của sư phụ nhất định là nột nữ tử lòng dạ độc ác rồi.

Thượng Quan Linh đáng thương,nàng vạn vạn không ngờ rằng hình tượng của mình trong lòng nữ đồ đệ này,lại trở nên tồi tệ như vậy.Nếu như lúc này nàng ở đây,sợ là bị tức tới ói máu tại chỗ.

Chương 36(Phần 1)

Tác giả : Phiêu Ẩn

Dịch giả: Jimmy19

Nguồn : QUẦN LONG HỘI - 4vn.eu/forum

Lịch duyệt của Cầm Dĩnh thì nhiều hơn rất nhiều so với Thu Uyển Ly,lúc này đột nhiên chen vào nói:

-Diệp cô nương lần này tới Úy Lam Tinh,chắc là còn có việc khác cần làm phải không?

Diệp Thanh trộm nhìn Thu Uyển Ly,phát hiện mắt nàng chớp cũng không chớp nhìn mình,vô phương nói:

-Ừm...Ta tính đi bái phỏng quốc sư ở đây một lát,hỏi xong vài vấn đề,ta sẽ rời khỏi.

Thu Uyển Ly lập tức nói:

-Ta cũng muốn đi cùng sư nương tìm sư phụ!

Diệp Thanh nhíu mày,nàng đã sớm dự liệu Thu Uyển Ly sẽ dính lấy mình,vì vậy nói:

-Không được,ta đã sớm nói qua,tu vi của ngươi còn chưa đủ,không cách nào sử dụng truyền tống trận!

Ai ngờ Thu Uyển Ly cao hứng nói:

-Người ta đã có thể ngồi đáp truyền tống trận rồi!Hì Hì...Lần trước Cầm tỷ tỷ tặng cho ta một khỏa Tử Lôi châu,cho nên người ta đã có thể chống lại sự xoay vòng của truyền tống trận.

Diệp Thanh hết nói.Nàng đột nhiên phát hiện,Thu Uyển Ly này thật sự xem mình như là sư nương của nàng.Trong ngôn từ,lại còn lộ ra mùi vị làm nũng.Nếu như là trước đây,Diệp Thanh chắc sẽ nghiêm từ cự tuyệt,nhưng giờ này phút này,nàng lại có loại cảm giác đồng bệnh tương liên.Vì vậy ôn nhu nói:

-Không được!Trước lúc tìm được công tử,ta tuyệt sẽ không mang ngươi đi.Tu Chân Giới rộng lớn vô cùng,ta mỗi ngày đều phải truyền tống mấy chục lần hơn,mà ngươi hôm nay nhiều nhất cũng chỉ có thể truyền tống bảy tám lần thì đã nuốt không trôi rồi.Như vậy thì,ngươi sẽ kéo chậm bước bộ của ta.Tới lúc đó đừng nói là tìm người,chỉ sợ tự lo còn không xong.

"Hic.."

Thu Uyển Ly dùng ánh mắt tội nghiệp nhìn Diệp Thanh,dường như lại muốn khóc.

Diệp Thanh đành tâm không lí gì tới nàng,quay đầu nói với Cầm Dĩnh:

-Cầm cô nương! Vậy giờ ta đi kinh thành,phiền ngươi thay ta hỏi thăm Cầm Quán Vận của các ngươi

dùm,nói Thanh Thanh lần tới sẽ riêng đến thăm hỏi nàng.

Cầm Dĩnh gật đầu nói:

-Diệp cô nương yên tâm,ta sẽ thay ngươi chuyển lời.

Diệp Thanh gật đầu,xoay người nói với Lệ Hồng:

-Vậy chúng ta lên đường thôi!

Lệ Hồng đáp nhỏ một tiếng,rút phi kiếm của mình ra,cùng Diệp Thanh đồng thời ngự kiếm bay lên.Thu Uyển Ly hét lớn:

-Sư nương...

Âm thanh bi thương tuyệt vọng,nghe mà tê tái lòng người.

Cầm Dĩnh vội vàng tiến đến đỡ lấy Thu Uyển Ly,ôn nhu nói:

-Cầm cô nương chỉ là đi kinh thành giải quyết công việc trước,qua vài ngày thì sẽ trở lại.Ngươi hay là an tâm ở đây đợi đi!

"Hic Hic Hic..."

Nước mắt Thu Uyển Ly đã sớm mơ hồ hai mắt,nhưng nàng không can tâm,vì vậy nhìn mây trắng trên trời khóc rống lên:

-Uyển nhi cũng muốn luyện ngự kiếm thuật.....

Cầm Dĩnh thấy vậy,khóe mắt bỗng cay cay,vì vậy cổ tay vừa xoay,không biết từ lúc nào,trong tay đã thêm một thanh trường kiếm lấp lánh còn chưa mở phong ấn,đưa cho Thu Uyển ly:

-Tới...Cầm lấy bảo kiếm của ngươi,bây giờ ta bắt đầu dạy ngươi ngự kiếm thuật....

.....

Nói về Diệp Thanh,Lệ Hồng hai người xuyên qua tầng mây mỏng manh,ngự kiếm bay thẳng hướng kinh thành.Lúc này,lập tức nhìn ra sự cách biệt tu vi của hai người.

Diệp Thanh trước mắt luyện tới Nguyên Anh sơ kết cảnh giới,mà Lệ Hồng lại là đệ tử cuối cùng của Hoàn Cốc Ô Độ Hắc Thị,tu vi của nàng đã đạt tới Thanh Hư cảnh giới.Tốc độ ngự kiếm của hai người mặc dù tương đồng,nhưng Lệ Hồng lại rõ ràng ung dung hơn rất nhiều.

Bay gần ba thời thần,hai người rốt cuộc cũng tới kinh thành nước Tân Hạ.

Tiến vào trong thành,men theo đường lớn phồn hoa,Diệp Thanh dẫn theo Lệ Hồng một đường hướng "Thiên Sư Đài" thành bắc đi tới.Một đường này,Lệ Hồng không nhịn được ngó ngửa ngó nghiêng,vô cùng kinh ngạc nói:

-Người tu chân ở đây thật là ít,võ quán trái lại thì khá nhiều.

Diệp Thanh gật đầu nói;

-Một năm trước,chỗ này còn là thế giới của phàm nhân,ngay cả Tiên Lăng Cung cũng là vừa mới đặt chân tới đây mà thôi.

Lệ Hồng đột nhiên cảm thán nói:

-Ai!...Tỷ từng mơ một giấc mơ,mơ thấy mình ở thế giới của phàm nhân làm nữ hoàng đế...Muội nói loại cảm giác đó có sướng không?

"Phì.." một tiếng,Diệp Thanh cười nói:

-Không ngờ rằng tỷ tỷ còn có loại lý tưởng này!

Lệ Hồng cũng xấu hổ cười nói:

-Người ta nói giỡn với muội thôi mà!Mộng tưởng lớn nhất của người tu chân chính là phi thăng Tiên giới,quyền lợi dục vọng tục thế,sẽ trở ngại nghiêm trọng việc tu hành của chúng ta.Loại ý nghĩ này chỉ là hoang đường trong nhất thời mà thôi.

Diệp Thanh hàm tiếu gật gật đầu,bỗng ngừng thân lại nói:

-Chúng ta tới rồi!

Hai người đã tới dưới chân Thiên Sư Đài,Lệ Hồng ngẩng đầu nhìn lên,chỉ thấy trước mắt mấy trăm bậc thang xa xa thông hướng lên trên,không khỏi cảm thán nói:

-Tế đài của vị quốc sư này lại khí phái như vậy,chỉ không biết hắn có phải thật sự lợi hại như lời muội nói hay không?

Diệp Thanh không trả lời,mà là có chút thất vọng nói:

-Tệ rồi,ở đây sao lại vắng lặng như vậy?Quốc sư dường như không có khai đàn đoán quẻ,giờ tính sao đây?

Diệp Thanh quay đầu nhìn vài người đi đường lẻ tẻ,chỉ thấy họ đều là những người đi hóng mát,thế mà lại xem "Thiên Sư Đài" như một nơi giải khuây.Không cách nào khác,Diệp Thanh đưa tay ngăn một người đi đường lại hỏi:

-Xin hỏi quốc sư của các người Hàn Trấn Ly trú ở đâu vậy?

Người kia sớm đã bị sắc đẹp của Diệp Thanh và Lệ Hồng làm rung động,không khỏi thụ sủng nhược kinh nói:

-Quốc..Thiên Sư phủ của quốc sư dưới chân đường phía nam,chỉ ...Chỉ là ngươi muốn tìm ông ấy e rằng không dễ dàng đâu.Nghe...Nghe nói rằng lão nhân gia đang tu luyện tiên thuật,nửa năm trước đã rời khỏi Thiên Sư phủ,hiện giờ sợ rằng ngay cả hoàng thượng cũng tìm không được ông ấy.

"Ah?"

Diệp Thanh thất vọng một hồi,quay đầu nhìn Lệ Hồng bên cạnh,ảm đạm nói:

-Thật là xin lỗi,để tỷ tỷ theo muội đi đường xa oan uổng như vậy.

Lệ Hồng chỉ là cười cười,an ủi nói:

-Muội muội không cần tự trách,kì thật ta đã sớm có ý nghĩ đi dạo khắp nơi.Nếu không,tỷ cũng sẽ không chủ động theo muội ra ngoài du sơn ngoạn thủy.Như vậy đi,tỷ thấy tòa "Thiên Sư Đài"trước mắt rất hùng tráng,không bằng chúng ta lên đó xem xem cảnh sắc.Đã tới rồi,thì nên bốn phía du lãm một phen! Muội nói đúng không?

Diệp Thanh nghe lời,gật đầu thật mạnh nói:

-Ừm!...Vậy chúng ta lên đó xem xem!

Nói xong,Diệp Thanh dạo bước lên bậc thang.

Lệ Hồng lắc lắc đầu,nàng luôn xem Diệp Thanh như là tiểu muội muội vậy,cùng nàng ở chung một tháng thời gian,không khỏi tận thâm tâm yêu thích muội muội này.Vì vậy nhẹ nhàng đề khí,cũng thong dong theo bước Diệp Thanh.

Không tới một khắc,hai người rốt cuộc đã lên tới đỉnh "Thiên Sư Đài",chỉ thấy cả "Kinh Thành" đều bày ra dưới chân mình.Một cơn gió nhẹ nhàng thổi qua,thật có loại cảm giác như là quân lâm thiên hạ vậy.Nhưng

chính vào lúc này,Diệp Thanh lại sững sờ,đứng sững tại chỗ.

Thì ra,tại tế đàn đối diện,bỗng có một bóng lưng cô lãnh.Hắn đeo kiếm đứng đó,xa xa nhìn về hướng chân trời,chính là quốc sư nước Tân Hạ.Hàn Trấn Ly!

Lệ Hồng cũng nhỏ giọng "Ối?" một tiếng,phát giác vị nam tử đeo kiếm này tu vi ở khoảng trên dưới Nguyên Anh cảnh giới,hiển nhiên cũng là một người tu chân.

Chỉ nghe Hàn Trấn Ly đầu cũng không quay lại nói:

-Hàn mỗ đã sớm dự liệu được,Diệp cô nương hôm nay tất sẽ đến viếng thăm,cho nên ở đây đợi đã lâu!

Nói xong từ từ quay lại...

Nhưng chính vào lúc này,Hàn Trấn Ly cũng ngây ra tại chỗ,bởi vì hắn không ngờ rằng Diệp Thanh không phải là đến một mình.Điều ngoài ý này làm hắn tức thời có chút cả kinh,bốc thuật của mình không hề tính ra điểm này.Mà quan trọng nhất chính là,mình mới vừa rồi rõ ràng chỉ nghe thấy tiếng bước chân của một người truyền tới.Từ đây có thể thấy,tu vi của nữ tử kia e rằng còn ở trên mình.Vì vậy Hàn Trấn Ly

không khỏi trên trên dưới dưới đem vị Lệ Hồng cô nương này cẩn thận ước lượng lại một lần.

Đồng thời,trong mắt Lệ Hồng,nam tử trước mắt này cũng đồng dạng cho nàng một loại cảm giác thần bí.Hắn lại có thể tính chuẩn Diệp Thanh sẽ tới viếng thăm nữa,chỉ bằng vào một điểm này,thì đã khiến người chấn kinh.

Diệp Thanh trước tiên phá vỡ yên lặng,quay đầu nhìn nhìn Lệ Hồng ở kế bên,lại nhìn nhìn Hàn Trấn Ly ở đối diện,khúc khích cười lên nói:

-Àh?...Thì ra hai người các ngươi đã quen biết,vậy lại giảm cho muội giới thiệu các người rồi!

Hàn Trấn Ly và Lệ Hồng giờ mới thu ánh mắt lại.Liền nghe Hàn Trấn Ly đằng hắng hai tiếng,nghiêm mặt nói:

-Cô nương hiểu lầm rồi,ta và vị cô nương kia không hề quen biết!Nếu như có thể,xin phiền giới thiệu một chút.

Diệp Thanh cười cười,nói:

-Vị cô nương này tên là Lệ Hồng,là nhân vật trọng yếu của Ô Độ Hắc Thị.Lần này theo ta tới đây,là riêng đến để xem xem bốc thuật của ngươi có phải là rất linh nghiệm hay không.Nhưng bây giờ xem ra,nàng e rằng đã tin mấy thành,không ngờ rằng ngươi lại có thể đoán chuẩn ta sẽ tới...

Hàn Trấn Ly xấu hổ một hồi.Nếu như là trước đây,hắn có lẽ có thể vì vậy mà dương dương đắc ý,nhưng sai sót vừa rồi lại làm hắn cũng không dám làm cao nữa.Vì vậy khiêm tốn nói:

-Hàn mỗ chỉ là vận khí tốt một chút mà thôi....Nói lời thực,lần này chờ cô nương,cũng là vì Hàn mỗ sắp phải đi xa.

Diệp Thanh không hiểu hỏi lại:

-Ngươi sắp đi xa,cùng ta tới tìm ngươi thì có quan hệ gì?

Hàn Trấn Ly nghiêm mặt nói:

-Ai,ngươi có điều không biết!...Từ lúc "Tiên Lăng Cung" giá lâm nước Tân Hạ chúng ta đến nay,Hàn mỗ mới biết thiên ngoại hữu thiên,nhân ngoại hữu nhân.Như hôm nay Hàn mỗ tự cảm thấy đẳng cấp tu

tiên cùng Tiên Lăng Cung kém quá xa,cho nên nãy ra ý nghĩ đi du lãm.Trước lúc li khai,Hàn mỗ vì mình bốc một quẻ,xem xem ở đây còn có chuyện gì còn chưa giải quyết.Ai ngờ trong lúc vô ý đoán ra được kết quả cô nương sắp đến viếng thăm nữa,điều này làm tại hạ thụ sủng nhược kinh,vì vậy đặc biệt đợi tại đây.

-Àh!Thì ra là vậy..

Diệp Thanh giờ mới giật mình hiểu ra.

Lệ Hồng kề bên đột nhiên cười nói:

-Vậy ngươi có đoán chuẩn ta cũng sẽ tới hay không vậy?Hì Hì...

Câu nói đùa này,lại vừa khéo trúng chỗ đau của Hàn Trấn Ly.Hắn lập tức liền ảm đạm nói:

-Hàn mỗ thực là xấu hổ,còn chưa đoán ra Lệ Hồng cô nương sẽ tới.Xem ra đạo hạnh của Hàn mỗ còn chưa đủ,hoặc là thiên cơ khó đoán,bốc thuật không phải là không gì không thể.

Tính cách Lệ Hồng trước giờ khá là ôn nhu,thấy Hàn Trấn Ly lại chủ động thừa nhận đạo hạnh hắn không đủ,không khỏi trong lòng có chút bất an.Vì vậy nói:

-Thiên cơ vốn khó lường,thế sự vô định số!...Hàn đại hiệp có thể đoán chuẩn Thanh Thanh hôm nay sẽ tới,cũng thực không dễ rồi!

Hàn Trấn Ly hổ thẹn gật gật đầu,cuối cùng dẫn đề sang chuyện chính,xoay người nói với Diệp Thanh:

-Cô nương lần này tới,phải chăng vẫn muốn hỏi tung tích công tử nhà ngươi?

Diệp Thanh gật đầu nói:

-Còn nhớ lần trước ngươi từng nói qua,hắn sẽ tới ba địa phương.Nhưng sau đó ta nghĩ tới nghĩ lui,phát hiện ra ngươi hình như chỉ cho ta biết tên hai chỗ,cho nên ta chỉ biết tới hỏi ngươi thêm nữa.

Hàn Trấn Ly cười nói:

-Lần trước Hàn mỗ đã đoán cho ngươi địa phương thứ ba,thực sự quá là hung hiểm,cô nương không đi cũng tốt....Hơn nữa hôm nay chuyện đã qua lâu rồi,e rằng cũng đã không chuẩn.Không bằng như vậy

đi,phiền cô nương trên mặt đất tùy ý vẽ một chữ,lấy đó làm bằng,Hàn mỗ giúp ngươi đoán một lần nữa!

Nói xong,Hàn Trấn Ly từ sau lưng chậm rãi rút ra một que trúc,đưa tới tay Diệp Thanh.

Diệp Thanh nhận lấy que trúc,nghĩ cũng không nghĩ,ngồi xuống,trên mặt đất lại vẽ một chữ "Lân".

Hàn Trấn Ly cúi đầu sững sốt,không khỏi cười nói:

-Xem ra cô nương trong lòng tồn tại ý nghĩ muốn khảo nghiệm đạo hạnh của Hàn mỗ rồi.Không còn cách nào khác,Hàn mỗ chỉ biết giúp ngươi đoán một chút chữ Lân này!

Nói xong,Hàn Trấn Ly nhận lấy que trúc từ tay Diệp Thanh,ở bên cạnh chữ "Lân" trên mặt đất,tròn tròn,vẽ vẽ tính toán.

Lệ Hồng sát người qua hàm tiếu nói:

-Chẳng lẽ lần trước chữ muội muội muốn hắn đoán,cũng là chữ Lân hả?

Diệp Thanh gật đầu nói:

-Đúng vậy!Không biết tại sao,người ta chỉ muốn viết chữ Lân,không phải là trong lòng muốn làm khó hắn.

Lệ Hồng khúc khích cười nói:

-Như vậy còn không kêu làm khó,vậy làm sao mới kêu là làm khó?

Diệp Thanh cũng nhịn không được,phì một tiếng cười lên...

Không tới một khắc,Hàn Trấn Ly chậm rãi đứng lên,nhưng hắn lại nhíu nhíu mày nói:

-Diệp cô nương,chữ Lân này thực sự hàm ý bất phàm,do lần trước đã giúp ngươi đoán qua chữ này,cho nên lần này tuyệt không thể đơn thuần từ hình dạng chữ mà lí giải...

Diệp Thanh hỏi gấp:

-Vậy phải làm sao giải,ngươi nói nhanh đi ah!

Hàn Trấn Ly ngừng lại một chút,giờ mới trầm giọng nói:

-Chữ Lân này,âm chỉ "Lân"(lân cận) và "Lâm" hai chữ này.Vốn biểu đạt công tử nhà ngươi cách nhau không xa,không lâu chắc là có thể gặp nhau.Chỉ là...

Diệp Thanh nghe xong vui mừng nói;

-Ah?Vậy...Vậy ta phải làm sao mới có thể tìm được hắn?

Hàn Trấn Ly lại thở dài một hơi,nửa buổi mới nói:

-Chỉ là bên cạnh chữ "Lân" còn có một chữ "Suyễn",lại phối hợp với chữ "Lâm",thì có ý là công tử nhà ngươi thân thường sẽ lâm vào nguy hiểm,mà bằng hữu bên cạnh càng là phải chịu rất nhiều liên lụy.Vì hắn đã phạm vào mệnh cách Thiên Sát Cô Tinh.Cô nương muốn tìm được hắn lại rất là dễ dàng,nhưng e rằng sẽ bị cuốn vào vòng xoáy khổng lồ.Cho nên ta khuyên cô nương hay là suy nghĩ cho kĩ sau đó hãy đi,không bằng đợi hắn về...

Diệp Thanh nghe xong,sớm đã vô cùng kiên định nói:

-Không!Không cần biết hắn ở đâu,ta cũng muốn lập tức tìm được hắn!

Vẻn vẹn một câu ngắn ngủi,lại như là chém đinh chặt sắt.Hàn Trấn Ly vốn tính khuyên nàng quay về nhà an tâm đợi chờ một ngày gặp lại nhau,nhưng thấy tình hình trước mắt,mới biết rằng quyết tâm của nàng không cần biết là sông đổi núi dời,hay là sức

mạnh hủy thiên diệt địa,cũng không cách nào lung lay được nàng.Vì vậy nói:

-Vậy được,cô nương chỉ cần theo tâm của mình mà đi,tưởng tất có thể gặp được công tử nhà ngươi!

-Theo tâm mà đi?

Diệp Thanh có chút hồ đồ rồi.Nàng phát hiện,đám người đoán mệnh thuật sĩ này đều thích nói những lời huyền ảo mà bất định,dù sao bọn họ cũng sẽ không sai!

Lệ Hồng thấy Diệp Thanh cúi đầu không nói,không khỏi mỉm cười nói:

-Muội muội lần này tin ta rồi chứ?Chỉ cần theo ta đi Trần Duyên Tinh,thì nhất định gặp được công tử nhà ngươi rồi.

Nàng thấy Diệp Thanh gật gật đầu,không khỏi thầm thở phào nhẹ nhỏm.Thầm nghĩ nhiệm vụ sư phụ giao cho mình,lần này rốt cuộc có thể hoàn thành rồi.Điều này cũng may mà có Hàn Trấn Ly tên giang hồ lừa đảo này,nói cái gì Hoa Lân sẽ xuất hiện ở Trần Duyên Tinh,điều này thật là cười chết người mà.

Lúc này Hàn Trấn Ly thu que trúc lại,cung tay nói;

-Chỗ này chuyện đã hoàn kết,Hàn mỗ cũng phải cáo từ.Nếu như tương lai hữu duyên,tin rằng còn có thể gặp lại!

Nói xong,hắn nhìn Diệp Thanh lần nữa,lại nhận thấy nàng chỉ cúi đầu đắm chìm vào tâm sự,không khỏi thở dài một hơi,xoay người bước nhanh rời khỏi...

Lệ Hồng nhìn bóng lưng cô độc của Hàn Trấn Ly dần dần mất hút bên dưới Thiên Sư Đài,vì vậy nói với Diệp Thanh:

-Hảo muội muội,chúng ta cũng nên đi thôi?

Diệp Thanh thuận tòng gật gật đầu,hai người liền xuống Thiên Sư Đài.Không tới một khắc ra khỏi kinh thành,Diệp Thanh rút phi kiếm ra,đang tính ngự kiếm bay lên,ai ngờ Lệ Hồng bên cạnh đột nhiên "Phì" cười nói:

-Muội muội!Muội xem!Gia hỏa đoán mệnh vừa rồi kìa,hắn hình như cũng muốn đi Thần Kiếm Sơn Trang đó.

Diệp Thanh thuận theo ánh mắt của nàng nhìn ra,quả nhiên thấy trong không trung có một điểm nhỏ màu trắng đang hướng "Thần Kiếm Sơn Trang" lướt đi,chỉ là ngự kiếm thuật của gia hỏa này cực kì không thuần thục,lại một đường lảo đảo lao đao,dường như lúc nào cũng có thể rơi xuống vậy.Diệp Thanh cũng nhịn không được cười nói:

-Hắn nói muốn đi ra ngoài lịch luyện,xem ra không sai rồi.Hi Hi Hi....

Nói xong,hai người cùng lần lượt rút phi kiếm ra,đạp kiếm ngự không mà lên.Một lát sau,hai người đã bay lên tầng mây,chỉ thấy núi sông dưới chân càng lúc càng nhỏ,dòng sông càng lúc càng xa dần,nhưng điểm nhỏ màu trắng trước mắt,lại là càng lúc càng gần lại.Đến đây,Diệp Thanh rốt cuộc cũng nhìn rõ thân hình trước mặt,nhận ra gia hỏa đó quả nhiên là Hàn Trấn Ly người này.

Diệp Thanh và Lệ Hồng trong nháy mắt liền đuổi kịp Hàn Trấn Ly phía trước,đáng buồn cười nhất chính là,gia hỏa kia lại một chút cũng không phát giác các nàng tới,lúc này vẫn chuyên tâm nhất nhất thao khống phi kiếm.Chỉ tiếc là,phi kiếm dưới chân hắn

luôn nghiêng ngã xiêu vẹo,thập phần cật lực.Rất hiển nhiên,hắn vừa mới học được ngự kiếm phi hành.

Lệ Hồng khúc khích cười nói:

-Hei!Ngươi không sao chứ?

Hàn Trấn Ly phía trước thoạt nghe tiếng người,suýt nữa dọa tới hồn bay phách lạc,thân hình càng là một trận lao đao kịch liệt.Nhưng hắn không hổ là cao thủ thành danh đã lâu,liền cường hành trấn định tâm thần,miễn cưỡng dừng lại.Lúc này hắn làm mặt lạnh,quay phắc lại tìm theo âm thanh nhìn ra...

Ai ngờ,đợi lúc hắn nhìn rõ người trước mắt,làm sao cũng phát cáu không nổi.Chỉ thấy hai mĩ nhân đang phiêu bồng đứng giữa vân vụ,ưu nhã mĩ lệ như thiên tiên hạ phàm vậy.Trong đó Diệp Thanh,nàng càng là che miệng muốn cười,một đôi mắt mơ màng cực kì dụ nhân.

Lệ Hồng cũng không phải là muốn dọa hắn,lúc này trong lòng áy náy,vì vậy hỏi:

-Tu Chân Giới lớn như vậy,Hàn đại hiệp chuẩn bị đi đâu lịch luyện?

Hàn Trấn Ly sững người nói:

-Hàn mỗ không hề có mục tiêu chính xác,chỉ là tính tìm chỗ nào người đông đúc,góp nhặt một chút phương pháp tu chân của người khác.Nếu như có thể,hy vọng có thể tiến nhập vào một danh môn đại phái,cho dù từ một đệ tử cấp thấp nhất bước lên,tại hạ cũng tuyệt không hối hận,Ai...

Diệp Thanh và Lệ Hồng đều sững sốt,không khỏi nhìn nhau một cái,đều từ trong mắt đối phương thấy được một tia kinh ngạc.Các nàng vạn vạn không ngờ rằng,Hàn Trấn Ly này nhìn tựa như loại người tự xưng bất phàm,tâm cảnh không ngờ lại khoáng đạt như vậy.Từ đây có thể nhìn ra,hoài bảo của hắn nhất định không tầm thường,nếu không cũng sẽ không cam nguyện tự hạ thấp thân phận,đầu nhập dưới cửa người khác.

Lệ Hồng không khỏi bắt đầu đánh giá lại nam tử trước mắt này,chỉ thấy hắn ngự kiếm mà đứng,sắc mặt ngưng trọng,không giống như đang nói đùa.Thêm vào đó người này trước giờ trầm mà lãnh tỉnh,trời sinh cho người một loại cảm giác thần bí,thực sự là một nhân vật hiếm có của Tu Chân

Giới.Điều này khiến Lệ Hồng lại kinh thán một hồi,không khỏi chủ động nói:

-Không bằng ngươi theo chúng ta cùng đi Trần Duyên Tinh đi!Chỗ đó cao thủ rất nhiều,môn phái vô số kể,là nơi náo nhiệt nhất Tu Chân Giới.

Hàn Trấn Ly không lập tức trả lời,mà là quay đầu nhìn Diệp Thanh,dường như là đang trưng cầu ý kiến của nàng.

Diệp Thanh cũng sững sờ,không ngờ rằng Lệ Hồng lại chủ động yêu thỉnh Hàn Trấn Ly đi cùng,lập tức cũng không tiện nói gì nữa,vì vậy gật đầu nói:

-Trần Duyên Tinh đã là nơi Tu Chân Giới hội tụ,chắc là rất thích hợp để tu luyện,quốc sư nếu như nguyện ý,có thể theo chúng ta cùng đi.

Hàn Trấn Ly trong lòng mừng rỡ,nhưng ngoài mặt vẫn như thường,gật đầu nói:

-Hàn mỗ trước giờ chưa hề đặt chân vào Tu Chân Giới,lần này có hai vị cô nương chỉ dẫn,thực sự là cảm kích bất tận.Ngày sau nếu như có gì nhờ cậy,dù là dầu sôi lửa bỏng Hàn mỗ cũng ở đó không tiếc thân!

Lệ Hồng vui mừng nói:

-Như vậy thật tốt,ngươi có thể đi tổng bộ Ô Độ Hắc Thị chúng ta xem xem trước.Tại Trần Duyên Tinh,danh vọng của chúng ta cũng xem như khá cao!

Hàn Trấn Ly gật gật đầu.

Diệp Thanh quay đầu nhìn nhìn Lệ Hồng,lại quay đầu nhìn nhìn Hàn Trấn Ly,tâm chuyển như điện.Thầm nghĩ lần này có Hàn Trấn Ly cùng lên đường cũng tốt,mình có thể tùy lúc nhờ hắn ước đoán động hướng của công tử mình,vì vậy cười nói:

-Các người không cần ở đây khách sáo rồi,vậy thì cùng nhau lên đường đi!

Ba người nhìn nhau cười,ngự kiếm chậm rãi hướng "Thần Kiếm Sơn Trang" lướt đi.Do ngự kiếm thuật của Hàn Trấn Ly thực sự không ra làm sao cả,ba người chỉ biết đi dừng dừng đi,phí hết một ngày một đêm thời gian,giờ mới tới ngoài cửa Thần Kiếm Sơn Trang.

Diệp Thanh cũng không đợi đệ tử Tiên Lăng Cung bẩm báo,hối hả mang theo Lệ Hồng và Hàn Trấn Ly,tới thẳng truyền tống tế đài cửa bắc.May là Thu

Uyển Ly không hề có ở đây,nếu không nàng kiên quyết đeo dính lấy mình,vậy thì tệ rồi.

Diệp Thanh nhanh chóng khởi động truyền tống trận,đang tính cùng Hàn Trấn Ly và Lệ Hồng cùng li khai,ai ngờ sau lưng truyền tới tiếng cười như chuông bạc,xa xa nói:

-Diệp cô nương tính vậy thì đi sao?Sao không ở đây lưu lại thêm ít hôm?

Diệp Thanh quay đầu nhìn lại,thì thấy Cầm Dĩnh đã cười hì hì tới bên cạnh.Trừ nàng ra,phía sau còn có hai đệ tử Tiên Lăng Cung khác,nhưng trong đó không có Thu Uyển Ly.Không khỏi thở phào một hơi,đáp:

-Thanh Thanh còn có chuyện gấp trên người,không tiện ở lâu...Đúng rồi,Uyển nhi đâu?Sao không thấy nàng tới?

Cầm Dĩnh cười nói:

-Đại tỷ chúng ta đã sớm dự liệu cô nương hai ngày này liền sẽ gấp rời đi,lại sợ Uyển nhi nàng sẽ bám lấy ngươi không buông,cho nên hôm qua đã bắt đầu truyền thụ Uyển nhi khẩu quyết ngự kiếm thuật.Nếu

không Diệp cô nương lúc này muốn thanh thản lên đường,e rằng còn không dễ dàng đâu!

Diệp Thanh thất thanh cười nói:

-Thì ra là như vậy!Như vậy nói ra,còn may nhờ các ngươi suy nghĩ chu đáo,nếu không ta còn thật là không biết làm thế nào cự tuyệt nàng.Đúng rồi,Uyển nhi có lúc quá là nhõng nhẻo,hy vọng các ngươi có thể thay ta chiếu cố.Ai....Thật không hiểu công tử nhà ta sao lại thu nàng làm đồ đệ.

Cầm Dĩnh lắc đầu nói:

-Vô dụng thôi,chúng ta cũng hoàn toàn không có biện pháp với Uyển nhi.Nàng là công chúa tiền triều nước Cao Hạ,sinh ra thì nhõng nhẽo quen rồi.Đại tỷ chúng ta cũng từng thử nghiêm khắc quản giáo nàng,nhưng nàng dù sao cũng là đồ đệ công tử nhà ngươi,chúng ta chỉ là thay hắn chiếu cố mà thôi...

Nói tới đây,Hàn Trấn Ly ở bên cạnh đột nhiên xen vào nói:

-Uyển nhi mà nãy giờ các ngươi nhắc đến,có phải là Thu Uyển Ly người này?

Cầm Dĩnh sững sờ,rốt cuộc chuyển ánh mắt lên người nam tử lạ mặt này,kì quái hỏi:

-Không sai!Ngươi là ai?

Hàn Trấn Ly cười khổ một hồi,thầm nghĩ Thu Uyển Ly luôn xem mình như là cừu nhân giết cha nàng,chuyện này rồi cũng có một ngày sẽ mang tới phiền toái.Vì vậy nói:

-Tại hạ là quốc sư nước Tân Hạ Hàn Trấn Ly,làm phiền ngươi chuyển cáo cho Thu Uyển Ly một chút,nói rằng cái chết của phụ hoàng nàng không phải qua ta một người.Từ đầu đến cuối,ta không hề nhúng tay giết bất kì một người nào trong nhà nàng.Nếu như nàng vẫn xem tại hạ như thù nhân của nàng,Hàn mỗ chỉ có thể biểu thị rất lấy làm tiếc,mà không còn gì để nói!

Cầm Dĩnh nghe xong,không khỏi bắt đấu đánh giá lại nam tử trước mắt này,sau cùng nhịn không được hỏi Diệp Thanh:

-Diệp cô nương sao lại quen biết hắn,mà còn chung đường nữa?

Diệp Thanh ngây ra,thầm nghĩ chuyện này đều là chủ ý của Lệ Hồng.Nhưng lúc này lại không thể không để cho nàng mặt mũi,vì vậy nói:

-Hàn đại hiệp muốn đi Trần Duyên Tinh một chuyến,vừa hay cùng chúng ta thuận đường.Hơn nữa Hàn đại hiệp từng rất nhiều lần chỉ điểm cho Thanh Thanh,cho nên cũng xem như quen biết.Về phần ân oán của hắn và Thu Uyển Ly,Thanh Thanh không tiện hỏi,tương lai chỉ biết đợi họ tự giải quyết mà thôi!

Mọi người nghe xong,lần lượt gật đầu tán đồng.

Kì thực Diệp Thanh cũng vô phương,nàng chắc là không thể lập tức trở mặt với Hàn Trấn Ly rồi?Hơn nữa ân oán giữa hắn và Thu Uyển Ly,mình căn bản không biết trong đó ai đúng ai sai.Lập tức phải vạch rõ ranh giới,cũng phải đợi Hoa Lân ra mặt mới có thể định đoạt!

Mọi người lại khách sáo một hồi,cuối cùng cũng tới lúc li khai.Diệp Thanh khởi động truyền tống trận,xoay người hướng Cầm Dĩnh cúi người nói:

-Thanh Thanh phải đi rồi,cám ơn ngươi và Tiên Lăng Cung luôn chiếu cố!

Cầm Dĩnh mỉm cười gật gật đầu,quơ tay hướng nàng tạm biệt.

Chỉ thấy truyền tống trận thấp thoáng,Diệp Thanh và Lệ Hồng,Hàn Trấn Ly đã biến mất...

Lần này,Hàn Trấn Ly có thể bước lên con đường tu chân,thực sự là nhờ vào công của Lệ Hồng.Không nói cái khác,chỉ cần nói tới số năng lượng thạch tiêu hao mà truyền tống trận cần thiết,thì tuyệt không phải Hàn Trấn Ly có thể phụ trách nổi.

Chương 36:Ân Oán Hội Tụ(Phần 2)

Tác giả : Phiêu Ẩn

Dịch giả: Jimmy19

Nguồn : QUẦN LONG HỘI - 4vn.eu/forum

Ba người ngày đêm lên đường,không tới mấy ngày,liền tới một nơi gọi là Hoàn Nhật Tinh,chỉ cần tiến về phía trước truyền tống thêm bảy lần nữa,liền có thể tới tu chân thánh địa-Trần Duyên Tinh rồi.

Do chỗ này rất gần Trần Duyên Tinh,vì vậy người tu chân ở đây càng lúc càng nhiều.

Diệp Thanh ba người xuất hiện trên một tòa truyền tống trận,chỉ thấy kế bên người tới người lui,rất là đông đúc.Ngoảnh nhìn bốn phía,ngạc nhiên phát hiện mình đang ở giữa một tòa thành thị.Truyền tống tế đài ở đây đặc biệt bận rộn,mức độ khẩn trương của nó,so với vùng giáp ranh Phần Âm Tông còn hơn nhiều lần.May là số lượng truyền tống trận ở đây cũng không phải là ít,nếu không e rằng nửa bước khó đi.

Hàn Trấn Ly còn là lần đầu tiên nhìn thấy nhiều người tu chân như vậy,không khỏi ngây ngốc nhìn dòng người qua lại không ngớt,cảm giác mình giống như ếch ngồi đáy giếng.Trãi qua những gì mắt thấy tai nghe một đường này,hắn phát hiện sự rộng lớn của Tu Chân Giới vượt qua rất xa những gì mình tưởng tượng.Không khỏi thầm nghĩ tới,nếu như mình muốn trở thành thiên hạ đệ nhất cao thủ,e rằng cần phải hao phí tinh lực cả đời mới được.Vì vậy quay đầu lại hỏi:

-Lệ Hồng cô nương,Tu Chân Giới này rốt cuộc bao lớn?

Lệ Hồng ngẩng đầu nhìn sắc trời,nhỏ giọng nói:

-Tu Chân Giới là một thế giới vô cùng vô tận,trước mắt những nơi phồn tinh có thể ghi chép,cũng chỉ là hạt cát giữa sa mạc mà thôi.Vạn năm gần đây,Thánh Môn vẫn không ngừng hướng bốn phương tìm kiếm,truyền tống trận dưới chân chúng ta,chính là tận tay bọn họ kiến lập.

Nàng vừa nói vừa nhanh chóng đảo mắt nhìn đám người xung quanh,hy vọng trên tế đài nhộn nhịp tìm thấy một cái truyền tống trận rãnh rỗi.

Nhưng do chỗ này quá gần Trần Duyên Tinh,cơ hồ bên cạnh mỗi một "Truyền Tống Trận" đều có rất nhiều người đang đợi để rời đi.Lệ Hồng không khỏi nhíu mày nói:

-Ai...Chúng ta còn phải truyền tống bảy lần mới có thể tới Trần Duyên Tinh,nhưng theo tình hình bây giờ xem ra,lộ trình phía trước càng khẩn trương hơn.

Diệp Thanh cúi đầu ngẫm nghĩ,nói:

-Vậy...Vậy chúng ta có thể đi đường tắt không?

Lệ Hồng lắc đầu nói:

-Không cần biết đi con đường nào,cũng sẽ có rất nhiều người!Bởi vì Trần Duyên Tinh căn bản chính là...Àh?Đợi chút,Ô Độ Hắc Thị chúng ta hình như có ghi chép qua rất nhiều hoang vu tinh vực bỏ phế,có lẽ chúng ta thật sự có thể đi đường tắt!

-Hoang vu tinh vực?

Diệp Thanh hồ nghi nhìn nàng.

Chỉ thấy Lệ Hồng hưng phấn gật đầu nói:

-Không sai!Hoang vu tinh vực chắc là ít người,hơn nữa người bình thường bên ngoài đều không biết sự tồn tại của chúng!

Nói xong,nàng từ trong lòng rút ra một mảnh phồn tinh nghi tinh mĩ(Dụng cụ ghi chép lại vị trí các hành tinh),cẩn thận tìm kiếm.Không tới một khắc,nàng lại thật sự tìm ra được một con đường,không khỏi cười nói:

-Hì Hì...Chúng ta từ Hắc Nham Tinh truyền tống đi,tuy phải truyền tống chín lần,nhưng ít nhất không cần phải chờ truyền tống trận!

Diệp Thanh cũng vui mừng biểu thị đồng ý.

Ba người ở bên cạnh một tòa "Truyền tống trận" nhẫn nại chờ đợi.Không tới một khắc,rốt cuộc đến phiên các nàng truyền tống.Lệ Hồng lập tức cúi người xuống,chiếu theo tọa độ bên trong Phồn Tinh Nghi,điều chỉnh lại phương vị truyền tống một chút,chỉ thấy một cái truyền tống thông đạo trong suốt,thành công xuất hiện trước mắt mọi người...

Ai ngờ chính vào lúc này,một người tu chân ở bên cạnh đột nhiên xen vào nói:

-Các ngươi đang làm gì vậy?Tại sao tùy tiện thay đổi phương vị truyền tống trận?

Lệ Hồng từ từ đứng lên,u oán nói:

-Chúng ta muốn đi địa phương khác,chẳng lẽ điều này cũng không được sao?

Đối diện Lệ Hồng ôn nhu như vậy,người tu chân kia tức thời không nổi nóng nổi,liền lẩm bẩm nói:

-Cái này...Mọi người đều muốn đi Trần Duyên Tinh,mà ngươi tùy ý thay đổi phương vị như vậy,sẽ làm người phía sau lãng phí rất nhiều thời gian để định vị nữa.Cho nên cái này...

Lệ Hồng hối lỗi nói:

-Vậy một lát nữa,phiền huynh giúp muội điều chỉnh lại,được không?

Người tu chân kia tắc tiếng một hồi,vô phương gật gật đầu.

Lệ Hồng hướng hắn cám ơn một tiếng.Giờ mới xoay người,lại hướng Diệp Thanh và Hàn Trấn Ly phân phó nói:

-Trên hoang vu hành tinh,đa số đều không có không khí để hít thở,hơn nữa sẽ cực kì giá rét.Hai người các ngươi phải tùy lúc chú ý,ngàn vạn không thể trừ bỏ phòng hộ chân khí trên người,hiểu không?

Diệp Thanh gật đầu,không khỏi vì sự tỉ mỉ của nàng mà tăng thêm một phần hảo cảm.Lúc này tu vi ba người đều đã đạt tới trên Nguyên Anh cảnh giới,cho nên đối kháng giá lạnh của hoang vu tinh chắc là không có vấn đề gì lớn.Vì vậy cùng bước vào truyền tống trận,chỉ thấy ánh sáng mãnh liệt vừa chớp,đã rời khỏi địa phương huyên náo kia.

Không tới một khắc,ba người cùng lúc xuất hiện trên một vực thẳm màu đen khổng lồ.Phóng mắt nhìn

ra,chỉ thấy thế giới dưới chân một mảng tối mịt,may là sao trên đỉnh đầu lại đặc biệt rõ ràng,dưới sự chiếu sáng của ánh sao,đá nhọn sắc bén dưới chân dường như đều toát ra một làn hơi thở quỷ dị,phát ra âm hàn nhàn nhạt.Nhưng chính tại cái thế giới tĩnh mịch này,lại ẩn ẩn nghe thấy đàng xa "Đinh Đang Đinh Đang..."truyền lại một chuỗi âm thanh tiếng đao kiếm giao nhau.

-Ah?

Diệp Thanh ba người đều giật mình cả kinh,không khỏi đối mặt nhìn nhau.Bọn họ đều không ngờ rằng dưới loại tình huống này,lại còn có người say sưa chém giết.Vì vậy ngưng thần nhìn ra,chỉ thấy ngoài mấy dặm,mấy cái điểm đen ngự kiếm phi hành,trong không trung truy đuổi lẫn nhau,trong đó thỉnh thoảng lướt qua luồng luồng ánh lửa,chiến huống cực kì kịch liệt.

Tiếp đó,lại nghe thấy "Bùm Bùm Bùm.." một hồi vang lớn,hai mắt Hàn Trấn Ly không khỏi sáng rỡ,hưng phấn nói:

-Chúng ta qua đó xem xem!

Đối với hắn mà nói,Tu Chân Giới đấm đá,cũng là một loại cơ hội học tập khó gặp một lần.

Lúc này,ngay cả Diệp Thanh và Lệ Hồng cũng bị khơi dậy lòng háo kì mạnh mẽ,nhưng các nàng dù sao cũng là nữ nhi,trong lòng vẫn bảo tồn một chút tự tôn,vì vậy cùng lắc đầu.Nhưng,có những chuyện muốn tránh cũng không thoát,song phương giao chiến đàng xa càng đánh càng lui,lại nhanh chóng hướng phía này bay tới.Rất hiển nhiên,ánh sáng trắng truyền tống trận vừa rồi phát ra,đã dẫn tới sự chú ý của họ.

Không tới một khắc,Diệp Thanh ba người rốt cuộc cũng nhìn rõ trận dung của song phương giao đấu.

Không ngờ rằng,Lệ Hồng lại nhận biết một bên trong đó,trước tiên kinh hô nói:

-Ah?Là hữu hộ pháp của Trần Duyên Tinh Pháp Huyền Dực,và Lôi Tranh của Chấn Quang Điện.Bọn họ đang bị năm người che mặt vây công!

Diệp Thanh và Hàn Trấn Ly nghe xong,chỉ gật gật đầu,không hề lộ ra thái quá kinh ngạc.Bởi vì bọn họ

căn bản là không nhận biết Huyền Dực và Lôi Tranh,cũng không biết bọn họ đại biểu cái gì?

Nhưng Lệ Hồng lại không giống,nàng là cao đồ của Ô Độ Hắc Thị,tự nhiên đối với người và vật của Tu Chân Giới đều rất hiểu rõ.Huyền Dực và Lôi Tranh đều là cao thủ nổi danh khắp Tu Chân Giới,tuy cùng Nhược Uyên bọn họ vẫn còn một chút cách biệt,nhưng danh vọng của họ tại Trần Duyên Tinh lại cực kì thịnh.Tu vi của họ đều ở khoảng trên dưới Thần Hợp cảnh giới....Cần biết rằng,nhân vật có thể tại Trần Duyên Tinh "Quậy" xuất danh đầu,thì nói rõ bọn họ là một trong những nhân vật kiệt xuất nhất của Tu Chân Giới.Mà bây giờ,hai cao thủ này của Trần Duyên Tinh,lại bị năm người che mặt vây công tới hoàn toàn không còn lực để hoàn thủ,hơn nữa càng lúc càng nguy cấp.

Lệ Hồng do dự một hồi thật lâu,mình rốt cuộc nên hay không tiến lên giúp một tay đây?

Cái gọi là môi hở rằng lạnh,tổng bộ của Ô Độ Hắc Thị đặt tại Trần Duyên Tinh,từ một góc độ khác để nhìn,mình chắc cũng nên tính là một phần tử của Trần Duyên Tinh.Hơn nữa,đám người che mặt áo đen

này không dám lấy mặt mũi thật nhìn người,rất có thể bọn họ chính là ma đầu của Ám Ảnh Chi Môn yên lặng lâu nay.Đáng ghét nhất chính là ,tu vi của mình chỉ là Thanh Hư hậu kì,cùng những cao thủ trong truyền thuyết so sánh,đơn giản là kém xa mười vạn tám ngàn dặm.Nếu như lỗ mãng tiến lên nhúng tay vào,e rằng là tự tìm tử lộ.

Vì vậy,nội tâm Lệ Hồng rơi vào dằn xé...

Diệp Thanh lại không có suy nghĩ nhiều như vậy,nàng chỉ phát hiện đám gia hỏa này càng đánh càng gần,vì vậy lo lắng nói:

-Lệ Hồng tỷ,muội thấy chúng ta hay là nhanh chóng khởi động truyền tống trận thì hơn,nếu không đợi bọn họ một khi đánh tới chỗ này,e rằng không ổn đó.

Lệ Hồng nghe xong,không khỏi tinh thần chấn động,nói lớn:

-Không sai,chỉ cần khởi động truyền tống trận,thì mọi thứ đều được giải quyết!

Nói xong nàng hối hả ngồi xuống,nhanh chóng điều chỉnh góc độ trên truyền tống trận.Không tới một khắc,truyền tống trận rung động,một cái cửa truyền

tống đã được dựng lên.Lệ Hồng lại đứng gấp lên,hét lớn với một bên giao chiến đàng xa:

-Huyền đại hiệp,truyền tống trận đã khởi động,các ngươi nhanh qua đây đi.

-Ah?

Diệp Thanh ngạc nhiên nhìn Lệ Hồng,hỏi;

-Tỷ làm vậy, sẽ chọc giận bọn chúng đó!

Quả nhiên,chỉ nghe một người che mặt hét lên:

-Muốn chạy?Không dễ vậy đâu!...Bày trận!

Tu vi đám người che mặt không dưới Huyền Dực và Lôi Tranh,đồng thời hét lớn một tiếng,chỉ thấy thân hình bọn họ bỗng nhiên hóa thành hơn hai mươi người,từ bốn phương tám hướng chém thẳng hướng chính giữa vị trí của Huyền Dực và Lôi Tranh.Giữa kiếm quang như phong cuồng bạo vũ,thiên địa đều biến sắc,Diệp Thanh tuy cách bọn chúng rất xa,nhưng bên tai vẫn truyền tới một trận rít gào kinh thiên động địa,dường như bọn chúng muốn cắt cả không gian thành mãnh vụn vậy.

Trái lại Huyền Dực và Lôi Tranh hai người,bọn họ đang muốn thoát li,nhưng đã trễ,chỉ thấy kiếm quang tung hoành ngang dọc từ bốn phương tám hướng rít gào cắt tới,căn bản không cho họ di chuyển nửa phân,vì vậy chỉ có thể đưa kiếm ngạnh đỡ.Sau khi nghe thấy "Đinh Đinh Đinh..." một chuỗi vang lớn,trường kiếm trong tay hai người bọn họ bị chấn văng ra,không khỏi cùng lúc ói máu thối lui năm trượng hơn.Công lực của Huyền Dực bên trái hơi thâm hậu hơn một chút,hét lớn với Lệ Hồng:

-Các ngươi nhanh đi Trần Duyên Tinh báo tin,nói mọi chuyện phát sinh gần đây,đều là Thần Nghệ Tông đang thao túng...

Lệ Hồng sững sốt,thầm nghĩ đám gia hỏa Thần Nghệ Tông không phải là luôn ở "Cuồng Sa Tinh" sao?Sao đột nhiên lại ngàn dặm chạy tới "Trần Duyên Tinh" tạo ác vậy?

Ý nghĩ này vừa mới lướt qua.liền nghe thấy một người che mặt áo đen Hắc Hắc cười dâm nói:

-Hai tiểu cô nương tới vừa đúng lúc,để Tang mỗ chăm sóc thật tốt các nàng!Hắc Hắc...

Luôn bình tỉnh đứng xem Diệp Thanh,vừa nghe thấy tiếng cười của người này,không khỏi toàn thân chấn động.Đột nhiên nhớ tới mình hình như ở đâu đó đã nghe qua thanh âm của người này.Nhưng nghĩ tới nghĩ lui,lại nghĩ không ra.

Nói thì chậm,chỉ thấy thân ảnh người mặt áo đen vừa thoáng,bỗng hóa thành một đạo tàn ảnh,thẳng hướng Lệ Hồng xông tới.Tốc độ hắn rất nhanh,làm người ta nhìn không rõ dung mạo của hắn,thật khiến lòng người chấn kinh.

Phản ứng của Diệp Thanh lại còn trên Lệ Hồng,một tiếng hét yêu kiều,chỉ nghe "Soạt" một tiếng,Tru Ma Kiếm nhanh chóng đâm ra,một đạo ánh sáng tím lướt qua,cắt thẳng vào mặt người áo đen.Ai ngờ mục tiêu của hắn không phải là trên người Lệ Hồng,đợi sau khi Diệp Thanh phát hiện,mới nhận ra mình đâm trúng chỉ là một đạo hư ảnh mà thôi,tiếp đó phía sau truyền lại "Ầm" một tiếng vang lớn,truyền tống trận phía sau đã bị đánh vỡ thành mãnh vụn.

Hàn Trấn Ly trước giờ tự phụ kiếm thuật cao minh,nhưng lúc này trường kiếm còn chưa kịp rút,thì bị người ta bức lùi liên tiếp bảy bước mới

đứng vững.Tiếp đó thì thấy truyền tống trận bên cạnh đã theo tiếng nổ mà tan tành,ý đồ của người che mặt kia rất rõ ràng,chính là muốn phá hư đường thoát duy nhất của mọi người,đem tất cả mọi người đều khống chế chặt.

Diệp Thanh một kiếm đâm hụt,vội vàng thu kiếm về thủ,ai ngờ người che mặt kia đã rút lui về hai trượng có dư,vác kiếm Hắc Hắc cười nói:

-Tiểu cô nương,thì ra là ngươi ah?Lần này là ngươi tự mình đưa tới cửa,xem ra ngươi và Tang mỗ thật là hữu duyên!

Diệp Thanh toàn thân chấn động,ngẩng đầu nhìn lại,vừa hay cùng ánh mắt tà ác của đối phương chạm nhau,trong đôi mắt xinh đẹp không khỏi lướt qua một tia giận dữ,hét lớn:

-Thì ra là ngươi?

Lệ Hồng và Hàn Trấn Ly đều sững sốt,hỏi:

-Các người quen biết?

Nói về lúc này,Huyền Dực và Lôi Tranh đã mang trọng thương,không còn sức để hoàn thủ nữa,trong

chốc lát đã bị hai người áo đen "Khiêng" lên.Nhưng bọn họ không hổ là đại hiệp nhân vật,lúc này lại bỏ mặc sống chết bản thân,trái lại bắt đầu lo lắng cho mệnh vận ba ngươi Diệp Thanh.Chỉ nghe Huyền Dực bên trái lại ho ra một ngụm máu,hét lớn:

-Ta không biết ta cùng Thần Nghệ Tông các ngươi rốt cuộc có ân oán gì,nhưng...Nhưng bây giờ đã không còn quan trọng,các ngươi muốn xử lí tại hạ như thế nào,tại hạ đều nghe theo.Nhưng ba người trẻ tuổi trước mắt,bọn họ không liên quan gì đến chuyện này...Khục...Khục...Các ngươi lập tức buông tha cho họ...Nếu không,nếu không Huyền Dực ta,Khục Khục Khục...

Người áo đen cầm đầu ngửa mặt lên trời cười như điên:

-Ha Ha Ha...Huyền Dực ngươi tính là thứ gì vậy,lại dám cùng bổn tôn nói điều kiện?Ngươi trước tiên tự lo cho thân mình rồi nói!...Hừm Hừm!Nhớ năm đó,lúc lão tử tung hoành Tu Chân Giới,ngươi còn không biết đang ở đâu nữa!

Nói xong từ từ ép tới gần.

Diệp Thanh đã biết rõ hắn là ai,liền cũng không chịu thua kém,tay phải nhẹ nhàng giơ Tru Ma kiếm lên,dùng mũi kiếm trỏ trỏ chỉ người áo đen kia,lạnh lùng Hừm nói:

-Hừm!Lần trước tại Huyền Băng Thiên,nếu không phải nhìn vào phần ngươi là chó chạy lạc của Trữ Tiêm Tuyết,bổn cô nương đã sớm "Xử" ngươi rồi.Không ngờ rằng một lúc dung túng,trái lại dưỡng hổ vi họa!

Diệp Thanh lại biết mở miệng mắng người,điều này làm Hàn Trấn Ly phía sau không khỏi khóe mắt giật giật.Hắn đột nhiên phát hiện,Diệp Thanh cũng có một phương diện chanh chua,điều này cùng hình tượng thánh khiết mà trong sáng có chút không đồng nhất.Nhưng chính bởi vì vậy,Hàn Trấn Ly lại càng thêm thưởng thức nàng dám nổi hung hăng,trong đó có một loại mị lực bất chấp tất cả,càng làm cho người ta tâm động.Nghĩ kĩ lại,nếu như Diệp Thanh không phải loại người này mà nói,sao lại vượt qua ngàn dặm xa xôi đi tìm công tử của mình,nào phải đâu có thể giữ được niềm tin kiên định bất di bất dịch?

About the Author

kingcamel